

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS

SIVE

BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, OECONOMICA,
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM
QUI
AB ÆVO APOSTOLICO AD INNOCENTII III TEMPORA
FLORUERUNT;

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER DUODECIM PRIORA
ECCLESIAE SÆCULA,

JUXTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUNQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS,
PERQUAM DILIGENTER CASTIGATA;

DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS LECTIONIBUSQUE VARIANTIBUS CONTENTENTER ILLUSTRATA;

OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS
DETECTIS, AUCTA;

INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS, SIVE AUCTORES ALICUIUS MOMENTI
SUBSEQUENTIBUS, DONATA;

CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM SUPERIOREM
DISTINGUENTIBUS SUBJECTANQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA;

OPERIBUS COM DUBIIS TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM
ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA;

DUOBUS INDICIBUS GENERALIBUS LOCUPLETATA: ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID
UNUSQUISQUE PATRUM IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO

SCRIPTURÆ SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBVIUM QUINAM PATRES

ET IN QUIBUS OPERUM SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM

SCRIPTURÆ TEXTUS COMMENTATI SINT.

EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR: CHARACTERUM MUTABILITAS

CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS

TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO OPERIS DECURSU CONSTANTER

SIMILIS, PRETERITÆ ETIGUITAS, PRÆSENTINQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA,

SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM,

PRIMUM AUTEM IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS AD OMNES ÆTATES,

LOCOS, LINGUAS FORMASQUE PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES SECUNDA,

IN QUA PRODEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIAE LATINÆ
A GREGORIO MAGNO AD INNOCENTIIUM III.

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

PATROLOGIA BINA EDITIONE TYPIS MANDATA EST, ALIA NEMPE LATINA, ALIA GRÆCO-LATINA. — VENEUNT
MILLE ET TRECENTIS FRANCIS SEXAGINTA ET DUCENTA VOLUMINA EDITIONIS LATINÆ; OCTINGENTIS
ET MILLE TRECENTA GRÆCO-LATINÆ. — MERE LATINA UNIVERSOS AUCTORES TUM OCCIDENTALES,
TUM ORIENTALES EQUIDEM AMPLECTITUR; HI AUTEM, IN EA, SOLA VERSIONE LATINA DONANTUR.

PATROLOGIÆ TOMUS CXCI.

PETRUS LOMBARDUS MAGISTER SENTENTIARUM, PARISIENSIS EPISCOPUS.

EXCUEBATUR ET VENIT APUD J.-P. MIGNE EDITOREM,
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM,
SEU PETIT-MONTROUGE.

1854

8031

PATROLOGIE

CHIRURGIE

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

CHIRURGIE DES VISCÈRES

SÆCULUM XII

P. LOMBARDI

MAGISTRI SENTENTIARUM, PARISIENSIS EPISCOPI

OPERA OMNIA

PRODEUNT MAGISTRI OPERA EXEGETICA EX EDITIONIBUS PARISIIS ANNO 1536 ET 1541 PRELO
COMMISSIS, PRÆVIA DILIGENTISSIMA EMENDATIONE, EXPRESSA; SENTENTIARUM VERO
LIBROS PRISTINO SUO NITORI VERE RESTITUTOS SUPPEDITAVIT EDITIO ANTUER-
PIENSIS, ANNO 1757 CURANTE J. ALEAUME PARISIENSI THEOLOGO DATA

ACCEDUNT

MAGISTRI BANDINI

THEOLOGI DOCTISSIMI

SENTENTIARUM LIBRI QUATUOR

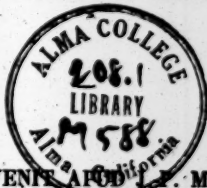
ACCURANTE J.-P. MIGNE
BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ

SIVE

CURSUS COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE

TOMUS PRIMUS

VENEUNT 2 VOLUMINA 16 FRANCIS GALLICIS

EXCUBEATUR ET VENIRE AD J. P. MIGNE EDITOREM
EN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM
SEU PETIT-MONTROUGE

1854

8031

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUI IN HOC TOMO CXCI CONTINENTUR

PETRUS LOMBARDUS MAGISTER SENTENTIARUM, PARISIENSIS EPISCOPUS.

Commentaria in Psalmos.
— in Epistolas D. Pauli.

Col. 61
1297

1.308

887 M

Ex typis MIGNE, an Petit-Montrouge.

PROLEGOMENA.

NOTITIA HISTORICA.

(Gallia Christiana vetus, t. VII, col. 68, in episcopis Parisiensibus.)

Theobaldi defuncti in locum communibus canonicorum votis suffectus est Philippus, Ludovici Crassi filius, frater autem Ludovici VII. Uxorem primum duxerat, at disrupto postea matrimonio, cum militiæ sacræ nomen dedisset, Henrici fratris, qui Cisterciensem ordinem inierat, in sacerdotia successit, archidiaconique, non decani, ut habet Robertus de Monte, in Ecclesia Parisiensi munus tunc obibat, cum electus est episcopus. At quæ Philippi virtus erat et modestia, in gratiam Petri quondam præceptoris dignitati lubens renuntiavit, archidiaconusque obiit anno 1164, memoratus in Necrologio pridie Nonas Septemb. et sepultus est retro majus altare sub capsâ sancti Marcelli cum hoc epitaphio: *Hic jacet Philippus filius Ludovici Crassi regis Francorum, archidiaconus Ecclesiæ Parisiensis, qui obiit anno 1161.*

Petrus itaque, Lombardus dictus quia Novariæ natus est apud Insubres, quam provinciam postea Longobardi incoluere, primis Bononiæ studiis operam dedit, tum amore discendi incensus, in Gallias venit, episcopi Lucensis litteris sancto Bernardo commendatus, ut illi in Galliis necessaria procuraret. Remis aliquantulum temporis commemoratus, eundi Parisios impetum concepit. Bernardus itaque ad Gilduinum Sancti Victoris abbatem scripsit epistolam 410, ut ei ad Nativitatem beatæ Mariæ victum subministraret. At tantum Parisiis profectus Petrus, ut non solum ibi permanserit, sed et docendi magisterium sibi sumpserit, qua quidem in exercitatione multum temporis insumpsit, magnamque scientiæ laudem consecutus est. Unde a clero Parisiensi Philippus electus præceptoris suo jam Carnotensi canonico locum et dignitatem gratanter cessit, quam ab anno 1159 ad 1160 tenuit Petrus, ut constat ex chronico Nicolai Trivetti (1), ex charta in annalibus Victorinis, qua Petrus canonicis hujusce domus asserit decimam apud Rezas anno 1159, episcopatus primo, et ex instrumento quo sanctimoniales de Edera investivit de tertia parte decimæ apud Athias, dato apud S. Victorem anno 1159, episcopatus primo. Id etiam confirmatur ex annis Mauriti, qui episcopatum auspicatus est anno 1160. Joannes Parisiensis ad eundem ejusdem Petri annotat obitum. Pauca nobis supersunt monumenta de ejus episcopatu, quippe cujus tempus brevis fuit: sed hoc unum, idque magnificum pro-

A pluribus erit; desumitur ex Chronico Ricobaldi Ferrariensis apud Claudium Etienne tomo VII Fragm. hist. pag. 186: *Per hæc tempora Petrus Lombardus de territorio Novariæ agnoscitur clarus ingenio, qui librum Sententiarum composuit, vir peritus et humilis. Hic dum esset episcopus Parisinus, quidam optimates illius pagi quo fuerat genitus, causa salutandi cum matre illius, quam cum eis ducebant, Parisios sunt profecti, et quia mater paupercula erat, eam ut decere opinabantur vestibus ornaverunt. Quibus illa ait: « Ego novi filium meum, qui non gaudebit hoc cultu. » Profecti igitur ad episcopum Petrum matrem offerunt, quam ille intuitus, ait: « Hæc mater mea non est, nam ego fui pauperculæ filius, » et avertit oculos ab ea. Mater tandem comitibus: « Heu! dixit, vobis dixi, novi filium meum et mores ejus, date mihi ut vestiam vestes solitas, tunc me noceat. » Resumpto ergo solito cultu ad filium reducitur. At Petrus ubi illam sic asperxit, ait: « Hæc mater mea est, hæc est paupercula mater, quæ me genuit, lactavit, fovit, educavit; » et surgens eam sinu suo suscepit, et se juxta fecit sedere. Hic etiam Pauli apostoli Epistolas utiliter explicuit. Defunctus sepelitur Petrus in ecclesia collegiata suburbii S. Marcelli, cujus tumulo legitur etiamnum hæc inscriptio: *Hic jacet Magister Petrus Lombardus Parisiensis episcopus, qui composuit librum Sententiarum, glossas Psalmorum, et Epistolarum, cujus obitus dies est xiii Kal. Augusti (2); cui quidem inscriptioni perperam adjectus est posteris sæculis annus 1164.**

C Porro nemo est in theologicis vel minimum versatus, qui de Lombardo non audierit. Summis hunc laudibus prosecuti sunt Matthæus Paris, Trithemius, sanctus Antoninus, Sixtus Senensis, auctuarium Affigemense et Aquicinctinum, Henricus Gandavensis, Opmeerus, Baronius et Bellarminus cardinales, Genebrardus, Possevinus, Massonus in Annalibus Francicis, sexcentique alii. Albericus in Chronico recitat egregias tanti viri lucubrationes, librum Sententiarum, Glossaturam super B. Pauli Epistolas, opus satis grande super Psalterium, et hæc est in scholis quæ dicitur Major Glossatura. Addit Albertus Miræus ex Chronico Belgico eum compulasse ex dictis sanctorum Patrum, hoc est Ambrosii, Hilarii, Augustini et Cassiodori, commendabile opus Sententiarum, in divinis etiam Scripturis studiosissimum et notabiliter doctum fuisse, ingenio subtilem,

(1) Spicil. tom. VIII, pag. 445.

(2) Sauval. tom. I, pag. 432.

qui nomen suum cum tanta gloria transmisit ad posterum, ut suis opusculis theologorum schola ubique exercitata singulari veneratione Magistrum eum nominet. Sententiarum ejus libros commentariis illustrarunt doctissimi scholasticorum Guillelmus Antissiodorensis, Albertus Magnus, S. Thomas, S. Bonaventura, Guillelmus Durandus, Ægidius de Roma, Gabriel major, Scotus, Okanus, et Guillelmus Estius. Plures a Lombardo sermones scriptos asserit Eisingrenius. Libros ejus Sententiarum, partim scriptorum vitio corruptos et mutatos, partim Lombardi ipsius bona fide, sed non satis cauta, multis falsis citationibus et aliis mendis laborantes, ut qui plura ab Hugone de Sancto Victore et Glossa ordinaria mutuatus est, ad veri regulas revocarunt tum Joannes Aleamus, tum Lovanienses; commentaria vero in Psalmos, quæ vocant Hymnos, et Soliloquia illustravit, et in lucem edidit Richardus Cenomanus. Cum autem primus theologiæ vastissimum pelagus totum aggressus esset, non mirum si vir alioquin doctissimus in aliquot scopulos erroris incurrat aliquando: loca videsis apud Sixtum Senensem in libris v et vi Bibliothecæ sanctæ annotat. 62 et 71. Apud Alexandrum. vero III hæresis nomine cum fuisset insinulatus, quod docuisset Christum ut hominem non esse aliquid, summus pontifex Willelmo Senonensi archiep. mandavit ut in conventu episcoporum apud Parisios hanc Petri quondam Parisiensis episcopi doctrinam penitus abrogare studeret, theologisque docere juberet Christum ut perfectum Deum sic perfectum homi-

nem esse ex anima rationali et humana carne subsistentem. Scripsit quoque libellum contra Lombardum Joachimus abbas Florentis cœnobii; at vero in concilio generali Romano ipse accusator Joachimus damnatur anno 1215. Eandem Petri Lombardi doctrinam fortiter impugnavit Gualterus sextus prior Sancti Victoris Parisiensis quatuor libris nondum editis, qui in bibliotheca Victorina asservantur, in quibus eum annumerat Petro Abælardo, Petro Pictaviensi et Gilberto Porretano, quos appellat quatuor Franciæ Labyrinthos, vehementerque insectatur quod ad Aristotelicam dialecticam fidei altissima mysteria metiantur. Alii Petrum Lombardum plagii insimulant, dicuntque ex libris Sententiarum Petri Abælardi eum non parum profecisse, et Bandinum quemdam obscuri nominis theologum in quatuor Sententiarum libris, qui Viennæ prodierunt anno 1519, pene integrum excerpisse. Vide Jacobum Thomasium De plagio litterario, a sect. 493 ad 502. In cap. *Fraternitatem* extra De donationibus in vetusto cod. ms. S. Germani a Pratis Alexander III scribens ad episcopum Parisiensem ait P. (Petrum Lombardum) decessorem ejus graves donationes fecisse in detrimentum ecclesiæ canonicis suis inconsultis. Quod spectat ad eos qui volunt Lombardi fratres fuisse Petrum Comestorem, et Gratianum ex adulterio natos, fabulam reprobat S. Antoninus, ex eo quod Lombardus patria fuerit Novariensis, Gratianus decreti compilator Etruscus, et Petrus Comestor Trecensis.

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA.

Histoire littéraire de la France, par des religieux Bénédictins, t. XII, p. 585.)

§ 1. — Histoire de la vie de Pierre Lombard.

Pierre Lombard prit son surnom de la Lombardie où il naquit, dans le territoire de la ville de Novère (3). Sa famille était pauvre et obscure (4), mais il eut le bonheur de trouver un protecteur qui lui fit faire ses premières études à Bologne. De là (5) il se rendit en France pour les perfectionner, apportant avec lui des lettres de recommandation de l'Évêque de Lucques à S. Bernard. Celui-ci l'envoya dans l'école de Reims, où pour lors enseignait vraisemblablement Lctulfe, qui étant Novarais lui-même, dut prendre un soin particulier de son compatriote. La renommée des professeurs de Paris l'attira depuis en cette ville. Son dessein n'était pas d'y faire

une longue résidence. Ainsi le mandait S. Bernard (ep. 410) à Gilduin abbé de Saint-Victor, par une lettre où il le priait de pourvoir pendant quelques mois à son entretien. Mais les charmes d'un séjour dès lors si commode et si avantageux pour les gens de lettres, le captivèrent bientôt et ne lui permirent plus d'en sortir. Ardent au travail, ses progrès conformes à ses efforts lui méritèrent une chaire de théologie, qu'il remplit durant plusieurs années avec la plus grande réputation. On prétend que pendant le cours de ses leçons il fut pourvu d'un canonicat dans l'Eglise de Chartres. Mais cette faveur, comme le prouve du Cange (6), tomba sur une autre personne du même nom, qui exerçait les fonctions de médecin auprès du roi Louis le Jeune (7). Une

donne Pierre Lombard, Gratien et Pierre le Mangeur pour trois frères utérins, nés d'une femme adultère. La distance des lieux de leur naissance suffit pour détruire cette fiction. Pierre Lombard était Novarais, Gratien Toscan, et Pierre le Mangeur était de Troyes en Champagne.

(5) Dubois, *Hist. eccl. Paris.*, t. II, p. 121.

(6) Gloss. Lat. verbo *Archiatr.*

(7) Baronius s'est également mépris en le confondant avec Pierre Lombard ami de saint Thomas de

(3) Paul Jove (*Hist.* 1. III) dit que Pierre Lombard était né dans un bourg qu'on nommait communément *Lumen omnium*; ce qui lui fit donner, ajoute-t-il, à lui-même le titre de *Lumen omnium*. Nous pensons que le bourg dont il s'agit ici, est *Lumello* dans le Milanais, que les géographes prennent pour l'ancienne ville de *Launellum*. Ce bourg est situé sur la rivière de Grogna, entre Valence et Vigevano.

(4) On ne s'arrêtera pas ici à réfuter la fable qui

récompense bien plus considérable l'attendait, malgré l'obstacle que l'obscurité de sa naissance, jointe à sa qualité d'étranger, semblait y former. C'était l'évêché de Paris, qui, ayant vagné l'an 1159 par la mort de Thibaut, fut d'abord offert à Philippe frère du roi Louis le Jeune (8). Mais ce Prince qui n'avait pas jugé au-dessous de lui la place d'archidiacre de Paris qu'il occupait alors, trouva celle de premier pasteur de cette Eglise au-dessus de ses forces et la refusa. Sur ses avis et à sa demande, on lui substitua Pierre Lombard, dont la vertu, les talents et les services lui avaient paru plus assortis à cette dignité. C'est ainsi qu'un auteur contemporain raconte l'élection de ce dernier. Gautier prieur de Saint-Victor dans le même siècle l'accuse au contraire d'être parvenu à l'évêché par des voies simoniaques (9). Mais cet écrivain, comme on le verra ci-après, montre tant de passion contre la mémoire de ce prélat, qu'il ne mérite nullement d'être cru sans garant sur un pareil fait. Pierre ne jouit pas longtemps de l'épiscopat, et dès l'année suivante, 1160, on le voit remplacé par Maurice de Sully (10). On ne connaît presque aucun trait de son gouvernement, attendu sa brièveté. Mais celui que rapportent les auteurs du nouveau *Gallia Christiana* montre que la sagesse qui l'avait porté sur son siège, ne l'y avait pas abandonné (11).

Nous n'ignorons pas que le même trait est attribué à d'autres prélats; mais il n'y a nul inconvénient qu'il ait été répété, et d'ailleurs nous le donnons pour tel que nous l'avons trouvé.

Le corps de notre prélat fut inhumé dans le chœur de l'église de Saint-Marcel près de Paris, où l'on voit encore cette épitaphe sur sa tombe (12) : *Hic jacet Magister Petrus Lombardus Parisiensis episcopus, qui composuit librum Sententiarum, Glossas Psalmorum et Epistolarum, cujus obitus dies XIII Kalend. Aug.*

L'école théologique de Paris n'a point cessé d'honorer la mémoire de ce grand homme. Depuis un temps immémorial elle est dans l'usage d'obliger ses bacheliers en licence d'assister au service qu'elle fait célébrer tous les ans pour lui le 29 Juillet (13).

§ II. — Ses écrits imprimés.

1° Deux méthodes régnaient dans les écoles de théologie, lorsque Pierre Lombard se mit sur les rangs pour enseigner. La première, qui était celle de l'antiquité, consistait à expliquer par ordre la doctrine renfermée dans l'Ecriture, d'après l'Ecriture elle-même et la tradition. Méthode simple, mais sûre, pacifique, lumineuse, qui maintenait dans sa pureté le dépôt de la révélation, édifiait en instruisant, et fixait à l'esprit humain le terme où il devoit s'arrêter dans la recherche des vérités du salut. La seconde, que notre auteur avait presque vue naître, était de traiter les matières de la religion comme celles de la philosophie, d'une manière contentieuse et par la voie du raisonnement. Embarrassée, pointilleuse, plus propre à satisfaire la curiosité, qu'à nourrir la piété, elle rompait les barrières qui séparent la raison de la foi, ouvrait la porte à des questions sans fin; et moins occupée du principal que de l'accessoire, elle jetait des nuages sur le premier de ces objets par les efforts que ses partisans faisaient pour répandre des lumières sur le second.

Cantorberi et de Jean de Sarisberi, qui lui écrivit, en 1167, une lettre, qui est la trente-deuxième du second livre de celles du saint prélat. Ce Pierre Lombard était sous-diacre de l'Eglise Romaine, et devint cardinal, évêque de Bénévent. (PAG., ad an. 1167, n. 22.)

(8) Rob. de Monte, ad an. 1159.

(9) Egas. Bul., t. II, p. 858.

(10) Dubois, *Hist. Eccl. Paris.*, t. II, p. 122.

(11) Voyez ci-dessus la notice extraite du *Gallia*

A Tout était matière de problème dans cette nouvelle théologie, qu'on a depuis nommée Scolastique, parce que tout s'y traitait contradictoirement depuis l'existence de Dieu jusqu'au plus sublime de nos mystères. La carrière élargie de la sorte, ouvrait un vaste champ où chaque école élevait ses opinions particulières, souvent absurdes, quelquefois dangereuses et presque toujours inutiles, s'occupait à les étayer par des sophismes captieux, et travaillait en même temps à détruire par de semblables moyens celles qui leur étaient opposées. Pierre Lombard, témoin de cette licence, eut le bon esprit d'en apercevoir les inconvénients, et le zèle de travailler à y remédier. Pour l'exécution de ce dessein, il ramassa dans les Pères et les anciens docteurs les passages les plus précis sur les questions qui s'agitaient alors dans les écoles, et les distribua par ordre des matières, afin de former par là un corps de décisions nettes, respectables, authentiques, et capables, en un mot, de lever tous les doutes, et de ramener tous les esprits à l'uniformité de doctrine. L'Ouvrage qui résulta de ce travail, est intitulé *les Sentences*; titre, comme on l'a vu ci-devant, qui n'était pas nouveau. Il est partagé en quatre livres, composés chacun d'un grand nombre de distinctions. La marche de l'auteur est d'établir d'abord sur chaque matière l'état de la question, ensuite d'exposer les opinions de part et d'autre, avec les autorités dont on les appuie, et enfin de porter le jugement qui lui paraît le plus conforme à l'esprit de l'antiquité.

Toute science, dit-il dans sa Préface, a pour objet les choses ou les signes. Les choses se divisent en celles dont on doit jouir, et celles dont il n'est permis que d'user; c'est-à-dire, Dieu et les créatures. Les signes sont aussi de deux sortes; les uns se terminent à signifier sans conférer ce qu'ils signifient, tels sont les sacrements de l'ancienne loi; les autres le donnent, ce sont les sacrements de la nouvelle loi. Voilà les quatre points qui entrent dans le dessein de l'auteur.

La premier livre, compris en quarante-huit distinctions, roule sur les attributs de la Divinité. Mais avant que d'entamer ce sujet, Pierre fait une question; savoir, s'il n'est pas licite de jouir de la vertu pour elle-même. Il se décide pour la négative, sur les principes de saint Augustin qu'il cite, et prouve que la vertu doit être rapportée à Dieu comme fin dernière. De là il passe au mystère de la Trinité, qui fait la matière de la seconde distinction. Après l'avoir établi par l'autorité de l'Ancien et du Nouveau Testament, il cherche dans la troisième quelles images l'on peut trouver de la Trinité dans les créatures. La génération du Verbe occupe les six distinctions suivantes. Entre les questions que l'on y propose, la plus subtile, à notre avis, est celle-ci (dist. 7) : Le Père a-t-il eu le pouvoir et la volonté d'engendrer son Fils? Si vous répondez affirmativement, il s'ensuit qu'il y a dans le Père un pouvoir et une volonté que le Fils n'a pas. On résout cette difficulté en disant que quoique le Père ait engendré volontairement, néanmoins la génération n'est point un effet de la volonté, mais de la nature. Car il est Père de la même manière qu'il est Dieu (dist. 6). Or sa divinité n'émane point de sa volonté. Il faut donc en dire autant de sa paternité (dist. 7).

La procession du Saint-Esprit et sa mission four-

Christiana. Edit.

(12) Corrozet, *Ant. de Par.*, c. 744.

(13) « Dans le chœur de l'église collégiale de Saint-Marcel à Paris, est une représentation du tombeau du célèbre Pierre Lombard, évêque de Paris. Cette figure et l'inscription, quoiqu'anciennes, ne sont pas du temps de sa mort, mais de plus de cent ans après, comme on le juge par la hauteur de sa mitre. » Le Beur, *Hist. de Paris*, t. I, p. 196.

assent la matière de dix distinctions, depuis et compris la dixième, jusqu'à la dix-neuvième inclusive-ment ; après quoi l'on traite des propriétés, tant absolues que relatives, des trois personnes divines, ce qui se termine à la trente-quatrième distinction. On commence à la suivante, et l'on continue jusqu'à la fin du livre à parler de certains attributs de la Divinité qui demandent une considération particulière ; savoir, sa science, sa providence, sa prédestination, sa toute-puissance. Sur ce que toutes choses sont présentes à la connaissance de Dieu, l'on demande (dist. 36) s'il faut accorder qu'elles soient dans l'essence divine. La réponse est négative, par la raison que bien que la connaissance de Dieu soit de son essence, cependant tout ce qui est dans cette connaissance n'appartient pas à l'essence de Dieu ; autrement tout lui serait coessentiel et de même nature que lui ; ce qui est absurde. Cette essence divine est présente en tout lieu, et n'est renfermée dans aucun. Elle n'est ni locale, ni circumscribable. Il n'en est pas de même des esprits. Quoiqu'ils ne soient pas susceptibles de dimension (dist. 37), ils sont néanmoins terminés et circonscrits dans un lieu, mais de manière que quand plusieurs esprits, et même tous seraient rassemblés dans un même lieu, ils ne se presseraient pas, et n'empêcheraient point qu'il n'y existât autant de matière que s'il était entièrement vide.

La prescience de Dieu peut se prendre en deux manières (dist. 38), ou pour la simple connaissance des choses à venir, ou pour la détermination de ces mêmes choses. Dans le premier sens elle n'est point cause des événements futurs, et toutefois elle les embrasse tous, bons et mauvais ; au lieu que, prise dans le second sens, elle ne s'étend qu'à ceux du premier genre, et les connaît en les déterminant. La différence de la prédestination et de la réprobation (dist. 40), consiste en ce que par celle-là Dieu prévoit ce qu'il doit faire dans les élus, et par l'autre, il connaît les maux que feront les réprouvés et dont il n'est pas l'auteur. La prédestination avait alors des adversaires qui prétendaient qu'elle nécessitait les hommes ; et voici comme ils raisonnaient : Ce qui est impossible maintenant, l'a été de toute éternité. Or il est maintenant impossible qu'un prédestiné ne soit pas sauvé : donc il n'a jamais été possible qu'il ne le fût pas ; donc il est de nécessité absolue qu'il soit prédestiné. « Pour la solution de cette difficulté, dit modestement notre auteur, j'aimerais mieux entendre les autres que de parler moi-même. » Ensuite, après avoir fait voir que la même objection peut se faire contre la prescience, il répond directement en distinguant : Celui qui est prédestiné, dit-il, ne peut être en même temps non prédestiné ; c'est-à-dire, que la prédestination et la réprobation ne peuvent jamais tomber sur le même sujet : on l'accorde ; mais on nie que Dieu de tout temps n'ait pu s'abstenir de prédestiner celui qu'il a réellement prédestiné ; et comme sa puissance est toujours la même, il est encore vrai présentement qu'il peut n'avoir pas formé cette prédestination. On voit ici la distinction du sens composé et du sens divisé, que l'auteur rend par les termes de *conjunctim* et *divisim*.

La toute-puissance (dist. 43) fournit matière à plusieurs questions dont voici les plus remarquables. Quelques théologiens modernes, dont Abailard était le chef, soutenaient que Dieu ne peut faire que ce qu'il fait. Outre les raisons qu'on a vues ci-dessus, ils s'étaient encore de quelques endroits de saint Augustin (14), où il dit que Dieu n'est appelé Tout-Puissant, que parce qu'il peut tout ce qu'il veut, et que sa volonté n'est pas plus grande que sa puissance. Notre auteur répond (dist. 44)

A que ces propositions ne signifient autre chose, sinon que tout ce que Dieu veut est en son pouvoir ; mais non pas réciproquement que tout ce qu'il a le pouvoir de faire, il le veuille ou le fasse réellement. Dieu peut-il faire les choses meilleures qu'elles ne sont ? C'est une suite de la question précédente. Pierre se déclare pour l'affirmative, et fait à ceux qui tiennent pour la négative le raisonnement suivant : Pourquoi dites-vous qu'une créature particulière, ou même la totalité des créatures, ne peut être meilleure qu'elle n'est ? Est-ce parce qu'elle est si souverainement bonne, qu'il ne lui manque aucune perfection ? Mais alors vous égalez la créature au Créateur. Est-ce parce qu'elle ne peut admettre le plus grand bien qui lui manque ? En ce cas c'est un défaut dans elle, et non une perfection ; et certainement elle pourrait être meilleure, si on la rendait susceptible d'un plus grand bien. Dieu peut donc faire une chose meilleure qu'elle n'est. Il peut aussi la faire d'une autre et meilleure manière, bien entendu toutefois que cette manière se rapporte à la chose même ; car si on la rapporte à la sagesse de l'ouvrier, il faut convenir qu'il n'y a point d'autre ou de meilleure manière que celle qu'il emploie.

Les quatre dernières distinctions roulent sur la volonté de Dieu. L'auteur n'en connaît que de deux sortes : la volonté du bon plaisir, qui est la volonté proprement dite ; et la volonté de signe, qui n'est que métaphorique. La première, qu'on doit regarder comme la cause universelle de toutes choses, est une (dist. 45), et n'admet point de multiplicité ni de mutabilité, parce que jamais elle ne peut manquer d'avoir son accomplissement (15). La volonté de signe est de cinq sortes : précepte, défense, conseil, opération et permission ; et c'est pour cela que l'Écriture nomme quelquefois les volontés du Seigneur au pluriel. L'auteur se propose ensuite quelques difficultés sur l'efficacité souveraine de la volonté de bon plaisir (dist. 46). 1° Jésus-Christ dit à Jérusalem qu'il a souvent voulu rassembler ses enfants, comme une poule rassemble ses poussins sous ses ailes, et qu'elle ne l'a point voulu ; 2° l'Apôtre déclare que Dieu veut le salut de tous les hommes, et cependant tous ne sont pas sauvés. Pierre emploie pour réponse les explications que saint Augustin donne à ces vieux passages dans son *Manuel de la foi* (c. 67, 98, 109). Mais Dieu veut-il aussi que le mal arrive ? Après avoir rapporté les diverses opinions sur cette question, l'auteur conclut en cette manière : « Disons donc que Dieu ne veut pas qu'on fasse le mal, sans toutefois ajouter qu'il veut que le mal n'arrive pas. Car tout ce qu'il veut qui se fasse, se fait réellement ; et tout ce qu'il ne veut pas qui se fasse, ne se fait point. »

L'homme veut quelquefois par une bonne volonté autre chose que ce que Dieu veut, et quelquefois il veut par une mauvaise volonté ce que Dieu veut par une bonne (dist. 48). Par exemple : un fils bien né souhaite que son père vive, et souvent Dieu ne le veut pas. Un fils dénaturé désire, au contraire, la mort de son père, et Dieu la veut aussi. Il y a donc bien de la différence entre ce qu'il convient à l'homme et ce qu'il convient à Dieu de vouloir ; et la fin à laquelle l'homme rapporte sa volonté, doit être la règle pour approuver cette volonté ou la condamner.

Quelquefois la bonne volonté de Dieu s'accomplit par la mauvaise volonté des hommes, comme dans le crucifiement de son Fils. Mais, dit-on (*ibid.*), si Dieu a voulu la passion de son Fils, sa volonté a été, ou non, qu'il la souffrit de la part des Juifs. Dans le premier cas, il a donc voulu que les Juifs le missent à mort ? Pierre répond d'abord en conve-

¹⁴ *Enchirid.* c. 96 ; *Confes.* l. vii, c. 4.

⁽¹⁵⁾ *Illic una est, nec multipliciter recipit nec mutabilitatem, quia inexplata esse non potest.*

nant simplement que Dieu a voulu que le Christ souffrit et mourût, parce que sa passion était un bien pour nous et la source de notre salut. Mais sur ce qu'on ajoute que Dieu voulait donc qu'il fût mis à mort par les Juifs, il distingue: Dieu a voulu que son Fils souffrit la passion et le crucifiement qui lui étaient causés par les Juifs, il l'accorde: Dieu voulait que les Juifs donnassent la mort à son Fils, il le nie. Car Dieu ne voulait pas, dit-il, l'action de ces Juifs qui était mauvaise; mais il voulait la passion de Jésus-Christ qui était bonne, et cette volonté s'est accomplie par celle des Juifs qui était mauvaise. Ainsi finit le premier livre.

Le second, partagé en quarante-quatre distinctions, concerne les créatures. Dans la première on traite de la fin pour laquelle l'homme et l'ange ont été créés. Les dix suivantes roulent sur les anges. On entame à la douzième l'Ouvrage des six jours, que l'on parcourt jusqu'à la seizième. L'homme occupe le reste du livre. Pour abrégé, nous ne nous arrêterons qu'à ce dernier objet. Après avoir détaillé les prérogatives de l'homme innocent, on demande (dist. 24) quelle grâce lui était nécessaire pour persévérer dans cet état. La réponse est que l'homme, ainsi que l'ange, avait reçu dans sa création une grâce par laquelle il pouvait se maintenir, c'est-à-dire, ne point déchoir de ce qu'il avait reçu; mais non pas mériter sans une nouvelle grâce le salut éternel. « La grâce de sa création, dit l'auteur, lui donnait le pouvoir de résister au mal; mais elle ne lui donnait pas celui d'accomplir le bien. Il pouvait cependant, au moyen de ce secours, bien vivre en quelque sorte, parce qu'il pouvait vivre sans péché. Mais il ne pouvait pas, sans l'aide d'une autre grâce, vivre d'une manière spirituelle qui lui méritât le bonheur éternel. »

Le libre arbitre est défini (*ibid.* et dist. 25, *initio*) une faculté de la raison et de la volonté, par laquelle, avec le secours de la grâce, on choisit le bien, et sans cette grâce on se porte au mal. Mais cette définition, ajoute l'auteur, ne convient ni à Dieu, ni aux saints glorifiés, lesquels, pour être incapables de pécher, n'en ont que le libre arbitre plus parfait. « C'est pourquoi (16) si l'on examine la chose de plus près, il paraît que le libre arbitre n'est appelé tel, que parce qu'il peut sans contrainte ni nécessité rechercher ou choisir ce que la raison lui aura dicté. »

La grâce se divise en opérante et coopérante (dist. 26). La première prévient la bonne volonté; car c'est par elle que la volonté de l'homme est délivrée et préparée pour être bonne, et pour vouloir efficacement le bien. La seconde suit la volonté déjà rendue bonne, et l'aide à exécuter. Mais comment la grâce prévient-elle la volonté? (17) En lui inspirant une foi accompagnée d'amour. On dispute si la grâce opérante et la grâce coopérante sont deux grâces réellement différentes. L'auteur incline pour ceux qui pensent que ce n'est qu'une même grâce, et que toute la distinction ne consiste que dans les effets. La grâce, dit-il, est appelée opérante, en tant qu'elle délivre la volonté et la dispose à vouloir le bien; et coopérante, en tant qu'elle l'aide pour ne pas vouloir en vain, c'est-à-dire, pour accomplir la bonne œuvre.

La question du péché originel est une de celles que l'auteur traite avec le plus d'étendue et de soin (dist. 30-33). Dans les quatre distinctions consacrées à ce point de doctrine, après avoir prouvé la

A transmission du péché originel, il examine quelle est sa nature, et montre par saint Augustin, que c'est la concupiscence même que l'Apôtre nomme la loi du péché. On demande qu'est-ce que cette concupiscence dans les enfants. Ce n'est pas un acte, dit-il, mais un vice qui rend l'enfant disposé à convoiter, et qui fait réellement convoiter l'adulte. Mais, objecte-t-on (dist. 32, *initio*), le baptême efface le péché originel, et néanmoins la concupiscence demeure après ce sacrement. L'auteur répond que bien que le baptême ne détruise pas la concupiscence, néanmoins il la diminue et l'empêche de dominer et de régner: en sorte que ce qui en reste n'est plus imputé à péché, mais est seulement la peine du péché, au lieu qu'il était auparavant et peine et péché. La concupiscence a-t-elle Dieu pour auteur? Oui, comme peine, dit-il (*ibid.*); mais comme péché, c'est l'ouvrage du diable.

B L'examen du péché originel succède celui du péché actuel. L'auteur (dist. 41, *initio*) discutant la question, savoir si toutes les actions faites sans la foi sont mauvaises, dit que l'affirmative (18) est soutenue par quelques-uns avec probabilité; et il en allègue les raisons tirées de saint Augustin; ensuite il rapporte le sentiment de ceux qui tenaient pour la négative, et ne décide rien.

L'Incarnation, les trois vertus Théologiques, les quatre Cardinales, les dix Commandemens de la loi, la différence des deux Alliances, sont les objets qui remplissent le troisième livre composé de quarante distinctions.

Une des questions qui agitaient fort les écoles du temps de Pierre Lombard, était de savoir si la nature divine, ou seulement la personne du Fils, s'était incarnée. On alléguait pour et contre des raisons tirées des Pères. L'auteur, après les avoir balancées, conclut qu'il faut dire que la personne du Fils a pris la nature humaine, et qu'à celle-ci la nature divine a été unie dans le Fils; et c'est pour cela, ajoute-t-il, que l'on dit véritablement que la nature divine a pris chair. Quant à ce qu'on dit, poursuit-il, que le Fils seul a pris la forme d'esclave, par là on ne prétend point exclure la nature divine, mais seulement les personnes du Père et du Saint-Esprit. Enfin, sur ce qu'on objectait que ce qui est propre au Fils, et non ce qui est commun à la Divinité, s'est revêtu de l'humanité, il répond que la nature divine s'est unie à la nature humaine dans la propre hypostase du Fils, et non dans celles des trois personnes en commun.

On disputait encore vivement sur l'adoration de l'humanité de Jésus-Christ (dist. 9). Les uns prétendaient qu'on ne lui devait pas un culte de latrie, mais seulement un culte de dulia, dont ils distinguaient deux sortes; l'un qu'on peut rendre à toute créature sainte, l'autre qui ne convient qu'à la créature par excellence, c'est-à-dire, le corps et l'âme de Jésus-Christ. C'était l'opinion de Gilbert de la Porrée. D'autres voulaient qu'on ne rendit qu'une seule et même adoration aux deux natures, et c'est le sentiment que notre auteur adopte (dist. 10), après l'avoir appuyé de passages très-précis de l'antiquité.

Autre question qui faisait grand bruit dans les écoles: Jésus-Christ en tant qu'homme est-il une personne ou quelque chose? Les arguments pour et contre se balancent, dit notre auteur. Car on prouve qu'il est une personne par les raisons suivantes: Si en tant qu'homme il est quelque chose, c'est ou une personne, ou une substance raisonnable: mais s'il

niens et præparans, scilicet fides cum dilectione.

(18) Quod a quibusdam non irrationabiliter adstruitur, qui dicunt omnes actiones et voluntates hominis sine fide malas esse, quæ fide habita bonæ existunt.

(16) Unde, si diligenter inspiciatur, liberum videtur dici arbitrium, quia sine coactione et necessitate valet appetere vel eligere quod ex ratione decenterit.

(17) Si diligenter attendas, nihilominus tibi monstratur quæ sit ipsa gratia voluntatem præve-

est une substance raisonnable, il est en même temps une personne. En effet la définition de la personne n'est autre chose que la substance raisonnable d'une nature individuelle. Donc en accordant qu'il est quelque chose en tant qu'homme, on est forcé de convenir qu'il est une personne. Mais cet aveu jette dans un inconvénient. Car si en tant qu'homme il est une personne, donc il est une quatrième personne de la Trinité; donc il est Dieu par son humanité. C'est pour éviter cet inconvénient et d'autres, ajoute-t-il, que quelques-uns soutiennent que Jésus-Christ, en tant qu'homme, n'est ni une personne, ni quelque chose. Pierre montre ensuite la fausseté du raisonnement où l'on conclut de ce que l'homme dans Jésus-Christ est une substance raisonnable, qu'il est en même temps une personne sous ce rapport. Car, dit-il, l'âme de Jésus-Christ est une substance raisonnable. Cependant elle n'est pas une chose isolée et non unie à une autre. Du reste, ajoute-t-il, cette description de la personne ne convient pas aux trois personnes de la Trinité. Il fortifie cette réponse d'un argument tiré de ce que le Christ a été prédestiné pour être fils de Dieu, d'où il s'ensuit qu'il est quelque chose en tant qu'homme. Mais il combat aussitôt cette preuve, en disant que ce n'est point à raison de son humanité qu'il est fils de Dieu : *Non enim quo homo est, eo filius Dei*. C'est par où il termine cette question, laissant à présumer qu'il penchait vers l'opinion des Nihilistes, c'est-à-dire, de ceux qui prétendaient que Jésus-Christ n'était point quelque chose suivant l'humanité (dist. 14).

Hugues de Saint-Victor s'était efforcé de prouver que la science divine et la science humaine sont égales en Jésus-Christ. Pierre Lombard prend le juste milieu entre cette opinion et celle des théologiens qui soutenaient que l'âme de Jésus-Christ ignore quelque chose. Il convient que par la sagesse qu'elle a reçue en vertu de son union avec le Verbe, elle sait tout ce que Dieu sait, mais qu'elle ne le comprend pas aussi parfaitement que lui; d'où il infère que la sagesse de cette âme n'est pas égale à la sagesse du Verbe; parce que, dit-il, celle-ci est bien plus excellente, et comprend toutes choses d'une manière bien plus parfaite. On objectait que si l'humanité de Jésus-Christ sait tout, il s'ensuivrait qu'elle peut aussi tout. Pierre nie la conséquence, par la raison que la toute-puissance est un attribut incommunicable de la divinité, au lieu que la connaissance appréhensive de toutes choses peut être accordée à la créature, et l'a été effectivement à l'âme de Jésus-Christ, suivant le témoignage de l'Écriture.

En traitant de la mort de Jésus-Christ, Pierre met en question si dans cet état la Divinité fut séparée ou non de l'humanité. Plusieurs théologiens soutenaient l'affirmative. Il rapporte leurs arguments (dist. 21), les réfute, et prouve par des autorités précises que l'âme et la chair du Sauveur, quoique divisées par la mort, ne furent ni l'une ni l'autre séparées du Verbe.

Jésus-Christ ayant été doué de la plénitude des vertus et des grâces, a-t-il eu la foi, l'espérance et la charité? C'est à l'occasion de cette question, et avant que d'y satisfaire, que l'auteur parle des vertus théologiques (dist. 25); et il en parle fort au long. « La foi, dit-il, a proprement pour objet les choses qu'on ne voit pas. » Il distingue deux sortes de foi : l'une qui est informée et commune aux mauvais chrétiens et aux démons, c'est la foi dépourvue de la charité; l'autre, qui est particulière aux bons et les caractérise, c'est la foi formée par la charité. La première, selon lui, n'est pas une vertu, quoiqu'elle soit néanmoins un don de Dieu. L'espérance regarde les biens invisibles et éternels. Elle ne peut être sans amour. Jésus-Christ n'a eu ni l'une ni l'autre de ces vertus (dist. 26), parce qu'il avait la connaissance claire et distincte de

A leurs objets, qu'elles ne voient que comme dans un miroir et en énigme. Mais il a eu la charité, et dans le plus haut degré. Cette vertu, qui consiste à aimer Dieu pour lui-même, et le prochain pour Dieu ou en Dieu, peut-elle se perdre lorsqu'on l'a une fois reçue? Pierre l'affirme (dist. 33), et le prouve contre quelques docteurs qui le niaient. Cependant il avoue que la charité parfaite ne se perd point, ou se perd rarement.

Le quatrième livre, compris en cinquante distinctions, embrasse les sacrements de l'ancienne et de la nouvelle loi, le jugement dernier, la résurrection des morts, le bonheur des saints dans le ciel, et les peines des damnés en enfer.

L'auteur prétend (dist. 1) que la circoncision avait la même efficacité que le baptême pour remettre les péchés; mais non pour conférer la grâce. Le baptême donné au seul nom de Jésus-Christ est valide, selon lui (dist. 2). De son temps, il ne se conférerait encore que par immersion, et l'usage de l'Eglise Gallicane était de répéter cette immersion jusqu'à trois fois en l'honneur de la Trinité. Cependant il croit permis de s'en tenir à une seule, pourvu que la coutume de l'Eglise où l'on se trouve ne s'y oppose pas.

Sur la confirmation (dist. 7), il regarde le saint Chrême comme essentiel à ce sacrement, dont il ne reconnaît point d'autre ministre que l'évêque.

Il fait consister (dist. 8) la forme de l'Eucharistie dans ces paroles : *Ceci est mon corps, ceci est mon sang*. « Car lorsqu'on les profère, dit-il, le pain et le vin se changent au corps et au sang de Jésus-Christ; le reste n'est que pour honorer Dieu. » Il combat vigoureusement l'hérésie de Bérenger (dist. 10); mais il soutient mal à propos (dist. 13) que le pouvoir de consacrer ne réside que dans les prêtres catholiques, et qu'il ne se fait aucun changement réel du pain et du vin dans le sacrifice offert par des prêtres hérétiques ou excommuniés.

Dans la pénitence il distingue trois actes (dist. 17) : la contrition, la confession et la satisfaction. Mais sont-ils également essentiels à ce sacrement? Les opinions variaient dès lors sur ce sujet. Pierre se déclare pour celle qui assure que la seule contrition sans confession orale efface les péchés. « Car dès qu'un pénitent, dit-il (dist. 18), vraiment contrit se propose de se confesser, Dieu lui remet ses péchés, parce qu'alors il y a confession de cœur, quoique non de bouche, par laquelle l'âme est purifiée de ses fautes, et la dette de la mort éternelle lui est remise.... Il faut donc que le pénitent se confesse, s'il en a le loisir; mais avant qu'il fasse sa confession de vive voix, s'il en a le vœu dans le cœur, il a déjà reçu la rémission des péchés. » Mais, demande-t-on plus bas, si le péché a été remis par la contrition des que le pénitent a formé la résolution de se confesser, qu'est-ce que le prêtre peut lui remettre (au tribunal de la pénitence)? « Quelques-uns, répond-il, pensent que le pécheur étant lié d'un double lien, savoir par la souillure de l'âme et par la dette de la peine éternelle, Dieu le dégage par lui-même du premier lien, et le prêtre du second. D'autres disent que Dieu seul remet la dette éternelle, comme lui seul vivifie l'âme intérieurement par lui-même. » Après avoir rapporté quelques autorités pour appuyer ce dernier sentiment, l'auteur conclut en cette manière : « On voit évidemment par là que Dieu absout lui-même le pénitent de la dette de la peine, qu'il l'absout, dis-je, quand il l'éclaire intérieurement, en lui inspirant la véritable contrition du cœur. La raison vient à l'appui de ce sentiment. Car personne n'est vraiment contrit.... qu'il n'ait la charité. Or celui qui a la charité mérite la vie éternelle; et personne n'est digne en même temps de la vie et de la mort... Il ne s'ensuit pas de là que nous refusions aux prêtres le pouvoir de remettre et de retenir les péchés,

c'est-à-dire de déclarer les pécheurs liés ou déliés... Car ils lient lorsqu'ils imposent la satisfaction pénitentielle à ceux qui se confessent, et ils délient lorsqu'ils en relâchent quelque chose, ou qu'ils admettent les pénitents purifiés à la participation des sacrements. Ce passage manifeste deux choses : la première, que Pierre Lombard n'admettait qu'une espèce de contrition pour la pénitence, savoir : la contrition parfaite à laquelle il attribuait la vertu d'effacer les péchés avec le vœu du sacrement. C'était l'opinion de Hugues de Saint-Victor, et ça été celle de plusieurs grands théologiens jusqu'au concile de Trente, et de quelques-uns même depuis. La seconde, qu'il ne regardait l'absolution sacramentelle que comme un acte juridique par lequel le prêtre déclare que les péchés sont remis. L'une et l'autre opinions, malgré les noms et le nombre de leurs défenseurs, sont universellement rejetées de nos jours, et avec raison, comme opposées à l'esprit du concile de Trente, et aux décisions de plusieurs Pères de l'Eglise.

Pierre ne dit rien sur l'Extrême-Onction que ce qui est avoué de tous les théologiens.

Il n'agit, touchant l'Ordre, qu'une seule controverse (dist. 25). C'est celle qui concerne les ordinations faites par les hérétiques. Il avoue que cette question est très-embarrassée, et qu'il y a des raisons très-fortes pour et contre la validité de ces ordinations. Il se contente de les rapporter sans rien décider.

Pierre emploie seize distinctions pour expliquer le sacrement de mariage. Son institution, son essence, ses avantages, ses empêchements dirimants, ses devoirs, son indissolubilité sont les principaux articles qui entrent dans ce traité. Examinant la question du mariage des infidèles (dist. 29, *versus fin.*), il demande s'il peut se résoudre par la conversion de l'une des parties à la religion chrétienne. Après avoir exposé les moyens de l'affirmative, il dit qu'il est, à la vérité, permis au mari devenu fidèle de renvoyer sa femme infidèle, quoiqu'elle consente d'habiter avec lui; mais que pendant qu'elle vit il ne peut en épouser une autre. Pour celle, ajoute-t-il, qui se retire volontairement, il n'est pas tenu de la suivre; et, pendant qu'elle vit, il peut contracter un nouveau mariage. Mais cela, poursuit-il, ne doit s'entendre que de ceux qui se sont mariés dans l'infidélité. Que si l'un et l'autre se convertissent à la foi par la suite, ou qu'ils aient contracté leur mariage étant déjà fidèles, et qu'ensuite l'un des deux apostasiant quitte l'autre en haine de cette même foi, alors celui qui est abandonné ne doit point suivre celui qui se retire; mais tant que celui-ci vivra il ne pourra se remarier, parce qu'il y a entre eux un mariage ratifié, *ratum*, qui ne peut se dissoudre. C'est à peu près la même doctrine que celle de Hugues de Saint-Victor sur la dissolubilité du mariage des infidèles. On la retrouve dans tous les scolastiques qui ont suivi jusqu'à nos jours.

Parmi les décisions que notre auteur donne sur l'état des hommes après cette vie, celles-ci nous ont paru les plus remarquables (dist. 45). Tous les hommes ressusciteront dans l'état de l'homme parfait, à la mesure de l'âge plein de Jésus-Christ, c'est-à-dire à l'âge d'environ trente ans. Mais ils ne seront pas tous de la même stature, et les plus grands ne seront pas raccourcis pour être réduits à la taille de Jésus-Christ; car il dit lui-même qu'ils ne perdront pas un cheveu de leur tête. Ils ressusciteront sans aucun défaut corporel, et Dieu fera, comme dit saint Augustin (19), en rassemblant toutes les parties de leurs corps épar-

és dans l'univers, ce que fait un statuaire lorsqu'il veut refondre une statue informe. Après l'avoir brisée, il en jette tous les morceaux dans un moule plus régulier, où ils s'arrangent autrement qu'ils n'étaient la première fois, et prennent une nouvelle configuration. C'est la même statue quant à la substance; elle ne diffère que pour la forme.

Les saints dans le ciel entendent les prières qu'on leur offre sur la terre (dist. 46); et cela n'est nullement impossible à croire, parce qu'ils connaissent dans la lumière du Verbe qui les éclaire, les choses d'ici-bas qui peuvent les réjouir, ou dans lesquelles ils peuvent nous aider. Ils intercèdent pour nous en deux manières, et par leurs mérites, qui ajoutent du prix à nos prières, et par leur affection, en désirant et demandant l'accomplissement de nos vœux, ce qu'ils ne font néanmoins qu'avec subordination à la volonté divine. Pierre Lombard pense (dist. 47) que les damnés ne souffrent pas toutes les peines qu'ils méritent à la rigueur, et que Dieu leur fait sentir quelques effets de sa miséricorde.

Tels sont les objets qui nous ont le plus frappés dans les quatre livres que nous venons de parcourir, ouvrage qui a mérité à son auteur le titre de Maître des Sentences, qui a servi de texte aux leçons des professeurs de théologie pendant plusieurs siècles, et dont les lumières de ces derniers temps n'ont pas éclipsé la célébrité. Le nombre des commentaires qui ont été faits sur ces livres, serait presque infini à détailler. Pitseus en compte jusqu'à cent soixante composés par les seuls Anglais (20). Mais qui pourrait faire l'énumération de ceux qui ont été enfantés par les théologiens des autres nations?

On ne s'est pas contenté d'orner de Commentaires la Somme des Sentences, on a voulu même lui prêter les grâces de la versification. Les bibliothèques de Caio-Gonvelen et de Saint-Pierre de Cambridge conservent chacune un manuscrit, qui a pour titre : *Quatuor libri Sententiarum versificati* (21).

Avant que de passer aux autres productions de notre auteur, nous ne devons point dissimuler le doute que le docteur Echius, Chelidonius et Thomasius ont élevé sur le véritable père de celle dont on vient de rendre compte (22). Le premier ayant rencontré dans l'abbaye de Moik un manuscrit intitulé la *Somme de maître Bandini*, la lut attentivement, dit-il, et s'aperçut avec surprise qu'à la réserve du style, elle ne différait presque en rien des *Sentences* de Pierre Lombard. « J'en fis la confrontation sur-le-champ avec un imprimé, ajoute-t-il, et il me parut que l'un des deux écrivains devait passer pour plagiaire, mais sans faire tomber mon soupçon sur l'un ni sur l'autre. Car Pierre Lombard depuis tant de siècles passe si universellement pour l'auteur de cette Somme, qu'on ne peut la lui enlever sans les raisons les plus claires et les plus fortes. Cependant le manuscrit de Bandini est ancien, et il se trouve parmi les manuscrits d'un très-ancien monastère. De plus, l'ouvrage est fait de manière qu'il paraît avoir été plus facile d'y ajouter, que d'en retrancher : *Tali formula concinnatus, ut quis facilius addiderit quam detraxerit.* » Chelidonius, abbé des Bénédictins Ecosais à Vienne, ayant eu communication de ce manuscrit, le fit imprimer en cette ville chez Jean Singrenius l'an 1519, en un volume in-folio avec une dédicace adressée à l'empereur Maximilien. Cet éditeur ne doute nullement que la Somme de Bandini ne soit l'original des livres des *Sentences*, et Thomasius, comme on l'a dit, paraît appuyer cette opinion. Mais un manuscrit du XIIIe siècle, découvert par dom Bernard Pez (23) dans la bibliothèque de l'abbaye d'Oberaltaich, dissipe en-

(19) *Enchir.*, c. 89.

(20) *Script. Angl.* p. 947.

(21) *Cat. mss. Angl.* part. III, n. 1143 et 1774.

(22) Pez, *Anecd.* t. I, Diss. isag., p. XLV, XLVII, n. 67.

(23) *Ibid.*

tièrement le nuage. Il porte en titre : *Abreviatio magistri Bandini de libro Sacramentorum Magistri Petri Parisiensis episcopi fideliter acta*. Ainsi ni Pierre Lombard, ni Bandini ne sont coupables de plagiat ; mais le dernier a fait, ce qui est très-permis, l'abrégé de l'ouvrage du premier.

2° Pierre Lombard est auteur d'un *Commentaire sur les Psaumes et les Cantiques*, dans lequel il emploie et amplifie la Glose interlinéaire d'Anselme de Laon. Ce Commentaire, dit Albéric de Trois-Fontaines (24), est ce que les écoles appellent aujourd'hui la Grande Glose, et *hæc est in scholis quæ dicitur Magna Glossatura*. Gerohus prévôt des Chanoines réguliers de Reichersperg en Bavière, dans sa lettre au pape Alexandre III, sur les erreurs qui avaient cours de son temps (25), relève une proposition de cet ouvrage, où l'auteur semble avancer qu'on ne doit qu'un simple culte de dulie, et non celui d'adoration à l'humanité de Jésus-Christ. Mais la manière orthodoxe dont Pierre Lombard s'explique sur ce sujet dans sa *Somme des Sentences* (l. III, dist. 40), demande qu'on interprète cette proposition en bonne part. Ou bien il faut dire que la Glose sur le Psautier ayant été faite avant la *Somme*, il aura rétracté dans celle-ci ce qu'il avait hasardé témérairement à cet égard dans l'autre.

3° Il a fait sur la concorde évangélique un *Commentaire* dont nous ne pouvons rien dire, parce que nous ne l'avons point vu, et qu'aucun bibliographe n'en a rendu compte.

4° Nous avons de lui un autre *Commentaire sur les Epîtres de saint Paul*, tiré en grande partie des Pères, et surtout de saint Ambroise, de saint Jérôme et de saint Augustin. Cet ouvrage est clair, méthodique, et renferme, outre les pensées des Pères, de fort bonnes vues propres à l'auteur.

§ III. — Ses ouvrages manuscrits ou perdus.

Les ouvrages de Pierre Lombard qui n'ont pas encore vu le jour, sont :

1° Des Gloses sur Job, dont on conserve un exemplaire parmi les manuscrits de l'abbaye de Savigny au diocèse d'Avranches (26).

2° Des Sermons sur les Dimanches et Fêtes de l'année, qui se rencontrent dans la bibliothèque de la Cathédrale d'Erfort (27), et dans celle de l'abbaye d'Aine, ou d'Aune, au diocèse de Liège (28). On les voit aussi à la bibliothèque du Roi, dans un seul et même volume, et le Sermon de l'Eucharistie à part dans un autre (n° 3588).

3° Deux lettres à Philippe (29), archevêque de Reims, et une à Arnoul, prévôt de l'Eglise de Metz (30). Cette dernière est une réponse à celle qu'Arnoul avait écrite à notre auteur. Ces trois pièces existent, selon Fabricius, dans un même manuscrit à la bibliothèque Pauline de Leipsick.

4° Parmi les manuscrits de l'abbaye d'Afflighem (31), on trouve *Petri Lombardi methodus practicæ theologiæ*. Ce titre annonce vraisemblablement un ouvrage différent des *Sentences*.

5° Leland (32) témoigne avoir eu entre les mains l'apologie de Pierre Lombard, composée par lui-même contre les imputations d'erreurs dont le chargeait Jean de Cornouailles qui avait été son disciple. Dans cet ouvrage, dit Leland, Pierre Lombard répond d'une manière exacte, forte et subtile aux objections de son adversaire, et le traite avec la supé-

riorité d'un vieux soldat sur un champion qui commence d'entrer en lice. Nous ignorons ce que cet ouvrage est devenu. Mais il est certain, comme on le verra, que Jean de Cornouailles ne se tint point pour vaincu, et ne rendit pas les armes.

§ IV. — Sa doctrine, son érudition, son génie, sa manière d'écrire.

C'est principalement sur la *Somme des Sentences*, qu'on doit apprécier le mérite littéraire de Pierre Lombard. On a rendu compte ci-dessus de la marche de cet ouvrage et des principaux articles de la doctrine qu'il renferme. On a parlé aussi de la célébrité dont il a constamment joui dans les écoles. Il est à propos maintenant de retracer les contradictions qu'il a essuyées, et de marquer en détail ce qui en a été l'occasion. Sous prétexte du Nihilisme qu'on y insinue, Jean de Cornouailles, dont il a été question plus haut, entreprit, du vivant de l'auteur et après sa mort, de le faire condamner. Il adressa dans cette vue un écrit plein de fiel et d'empoiement au pape Alexandre III, et se donna, pendant environ douze ans, divers mouvements pour atteindre ce but. A la fin il obtint du pontife, l'an 1170, un rescrit portant défense à tous les professeurs d'enseigner que *Jésus-Christ en tant qu'homme n'est point quelque chose*. Telle fut la reconnaissance de ce disciple pour son maître, et tel fut le succès de ses démarches. Peu après, Gautier, prieur de Saint-Victor, renouela les mêmes attaques avec aussi peu de ménagement dans son traité *contre les quatre labyrinthes de la théologie*. Un troisième antagoniste de notre auteur s'éleva du fond de l'Italie, vers le même temps (33). C'était le fameux Joachim, abbé de Fiore en Calabre. Il accusa le Maître des *Sentences* d'admettre une quaternité dans les personnes divines ; et cela pour avoir dit (*Sent.* l. I, dist. 8) que le Père, le Fils et le Saint-Esprit sont une certaine chose souveraine, *quædam summa res*, qui n'engendre point, n'est point engendrée et ne procède point. Tout absurde que fût l'accusation, il se mit en devoir de la prouver par un livre qu'il présenta au concile de Latran célébré l'an 1179. Occupée d'autres objets, l'assemblée ne jugea pas à propos de prononcer sur ce point ; mais celle qui se tint au même lieu, l'an 1215, prithautement la défense de la proposition dénoncée, et flétrit par une censure ignominieuse le libelle du dénonciateur (34).

Plus modérés et plus équitables que ces trois rivaux de Pierre Lombard, les maîtres en théologie de Paris dressèrent, vers l'an 1500, une liste des articles qu'ils n'approuvaient point dans l'ouvrage des *Sentences*, et s'accordèrent à ne les point enseigner. Mais il est à remarquer, d'après M. d'Argentré, que cette liste ne fut point rédigée dans une assemblée de l'Université, que les articles qu'elle contient n'ont cessé d'être enseignés que par une convention économique, et qu'on ne connaît aucun décret, ni de cette école, ni d'aucune autre qui les ait pros crits. Ils sont au nombre de seize, dont voici les plus remarquables : 1° La charité par laquelle nous aimons Dieu et le prochain, n'est point quelque chose de créé, mais le Saint-Esprit même. (Saint Thomas explique néanmoins en bonne part cette proposition, en disant que (2-2, qu. 25, a. 2) « l'intention du Maître n'est pas que le mouvement par lequel nous aimons Dieu, soit le Saint-Esprit même, mais qu'il vient immédiatement du Saint-Esprit, et non par le moyen d'aucune habitude,

apparemment Philippe, archidiacre de Paris.

(30) Fabr. *Bibl. med. lat.* t. V, p. 782.

(31) Sand., *ibid.* part. II, p. 147.

(32) Script. Britan. p. 227.

(33) D'Argentré, *Coll. jud. nor.* t. I, p. 219-220.

(34) Matth. Paris. ad an. 1179.

(24) Ad an. 1156, p. 528.

(25) Pez, *Anecd.* t. V, p. 535.

(26) Le Long, *Biblia Sacra*, t. II.

(27) Cat. mss. Angl. part. IV, p. 1645.

(28) Sand. mss. Belg. part. II, p. 244.

(29) Il n'y a point eu dans le XIIe siècle d'archevêque de Reims du nom de Philippe. C'est

comme les actes des autres vertus, tels que ceux de la foi et de l'espérance. » 2° Les anges crispent en mérite par rapport à la récompense essentielle, jusqu'au jugement dernier. 3° L'homme, avant le péché, jouissait de la vision intuitive de Dieu. 4° Ceux qui furent baptisés du baptême de Jean, sans y mettre leur espérance, n'étaient point tenus de recevoir celui de Jésus-Christ. 5° Les schismatiques, les hérétiques, les excommuniés et ceux qui sont dégradés, ne consacrent point le corps de Jésus-Christ. 6° Les évêques qui sont dans le même cas n'ont pas le pouvoir de conférer les ordres.

A ces seize articles, les modernes en ont ajouté dix autres, qui sont les mêmes que nous avons relevés dans l'analyse des Sentences. Voilà pour les méprises positives de notre auteur.

On lui reproche (35), outre cela, des omissions importantes, comme sur l'Écriture sainte, l'Église, la primauté du pape, les conciles : toutes matières qu'il ne touche point ; des allégories forcées qu'il rapporte quelquefois en preuve de ses assertions ; enfin un défaut de critique, qui lui a fait adopter des pièces supposées, telles que les fausses Décrétales.

Malgré ces taches, Pierre Lombard, ainsi qu'on l'a dit, a toujours été regardé, et ne cessera de l'être, comme le chef et le modèle de l'École. Il mérite effectivement ce double titre, soit par l'excellence de sa méthode, la meilleure, pour ne pas dire la seule, à laquelle on puisse s'attacher, soit par la justesse et la sagacité de son esprit, qui se manifestent dans presque toutes ses décisions ; soit par l'étendue et le choix de son érudition, dont on voit des traits frappants dans ce nombre prodigieux de passages de l'Écriture et des Pères, qu'il emploie pour l'ordinaire avec goût et discernement dans ses livres ; soit enfin par la netteté de son style, qui, à quelques endroits près, est le mieux assorti au genre des matières qu'il traite. Pourquoi donc ce guide si respectable et si respecté a-t-il toujours été si peu suivi ? Pourquoi ce Maître par excellence n'a-t-il presque fait aucun disciple ? Chose étonnante ! L'École, tout occupée à feuilleter, expliquer, commenter, analyser la Somme des Sentences, en a généralement abandonné la méthode et le plan. Cet ouvrage, fait pour bannir de la théologie toutes les questions inutiles et souvent dangereuses, pour marquer les bornes où l'esprit humain doit se renfermer dans l'étude de cette science divine, pour faire connaître les sources essentielles dans lesquelles il faut la puiser ; cet ouvrage, dis-je, si bien entendu au jugement de ses interprètes, a néanmoins eu des suites entièrement contraires à sa destination. Jamais, en effet, la licence des opinions ne fut plus grande que depuis qu'il eut paru. Jamais les scolastiques n'étudièrent avec plus d'ardeur la philosophie païenne, et n'en firent un plus grand usage dans les matières de religion, que depuis que Pierre Lombard leur en eut montré le danger. Jamais l'étude des Pères ne fut plus négligée, que depuis qu'il en eut prouvé la nécessité par ses principes et fait sentir l'utilité par son exemple. Oserons-nous le dire ? C'est le degré de perfection où notre auteur semblait avoir porté son travail, qui a fait abandonner la route qu'il avait tracée. Dans ces temps dénués de critique on s'imaginait qu'il avait épuisé toute la doctrine de l'antiquité dans ses livres, et par là on se crut dispensé de recourir aux originaux. La paresse entretenait ce préjugé, la fureur de disputer le fortifiait. Car que faire dans une école nombreuse, comment s'y exercer et s'y distinguer sans le secours de la dispute ?

Ce fut dans le même temps et par les mêmes causes que l'on vit dégénérer l'étude du droit cano-

nique. Gratien, contemporain de notre auteur, fit, sous le titre de Décret, une compilation des lois ecclésiastiques, qui eut le même succès et produisit les mêmes effets que la Somme des Sentences. Dès lors on cessa de lire les conciles et les anciennes Décrétales. Ce nouveau Décret tint lieu de code universel et devint le texte d'un nombre infini de volumineux commentaires, où l'on ne s'occupait qu'à imaginer de nouveaux cas, à obscurcir ceux que l'antiquité avait décidés, et à faire d'une science pacifique par son institution, une source intarissable de chicanes. Ainsi, deux ouvrages qui avaient pour objet le rétablissement des bonnes études, ont été l'occasion et l'époque de leur déperissement.

§ V. — Editions de ses œuvres.

Une de nos obligations étant de faire connaître les éditions des ouvrages de nos auteurs, nous avons qu'il ne nous est pas possible d'y satisfaire pleinement à l'égard des Sentences de Pierre Lombard. Comme elles ont été pendant plusieurs siècles, ainsi qu'on l'a dit, et presque jusqu'aux derniers temps, le texte unique sur lequel les leçons de théologie roulaient, il a fallu les reproduire dans tous les pays un nombre de fois qu'il n'est pas facile d'imaginer. Nous prions donc nos lecteurs de se contenter des éditions ou réimpressions qui sont venues à notre connaissance après de soigneuses recherches. Nous allons les ranger sous les noms des lieux où elles ont été faites, en observant de nommer les garants de celles que nous n'avons pas vues par nous-mêmes.

A Venise, trois éditions *in-folio*, savoir, en 1477 chez Vandelin Spire, en 1480 avec l'explication de Nicolas de Orbellis et les conclusions de Henri Gorichem, en 1514 chez Grégoire de Gregoriis. Une édition *in-4°* de l'an 1507 ; deux éditions *in-8°*, la première de l'an 1563 chez François Laurent, la seconde de l'an 1584 chez Marc-Antoine Zalterio.

A Basle, huit éditions *in-folio*, dont les six premières sorties des presses de Nicolas Keslers, sont des années 1486, 1487, 1492, 1498, 1502, 1510 ; la septième de 1513, est accompagnée des Commentaires de Gilles de Rome, et des additions de Henri de Vrimaria ; la huitième fut donnée en 1516 chez Pierre de Legendorff, par les soins de Daniel Agricola, Franciscain.

A Genève, le premier livre des Sentences fut publié l'an 1580 chez Eustache Vignon, *in-8°*, avec le Commentaire de Lambert Danæus et des Prologues, où l'on tâche de montrer l'origine et les progrès de la théologie scolastique. Cette édition a été mise, comme elle le méritait, à l'index.

A Louvain, une belle édition *in-folio*, sur les corrections de Jean Aleaume, chez Barthélemy Gravius, l'an 1546. Au même lieu et chez le même imprimeur sept éditions *in-4°*, savoir, en 1546, 1552, 1556, 1557, 1567, 1568, 1574.

A Mayence, Herman Maresius imprima les Sentences pour Herman Masius, *in-8°*, l'an 1632.

A Cologne, quatre éditions *in-8°*, la première en 1509, la seconde en 1566, chez la veuve Jean Birkman, sur les corrections d'Antoine Democharès, la troisième chez la même en 1576, la quatrième en 1604.

A Paris, trois éditions *in-folio* ; la première de 1535, chez les héritiers de Josse Bade Ascensius ; la deuxième de 1546, chez Jérôme et la veuve Denyse de Marnef ; la troisième en 1564 chez Sébastien Nivelle. Sept éditions *in-4°*, savoir, en 1516 par Louis Tilietan pour Jean de Roigny, en 1537 par le même ; en 1538 par Nicolas Buffet, pour Jean Petit et Jean Macé ; en 1539 chez Chevallon,

en 1542 chez Nicolas de Guingant, sur les corrections du docteur Jean Aleaume, la même année chez Jean Foucher, en 1550 chez la veuve Maurice de la Porte. Vingt-une éditions in-8° données en 1544, chez François Regnault et Geoffroi de Marnes, en 1547 chez Jean Petit et François Regnault, en 1548 chez... en 1536 chez Jean Petit sur les corrections de Democharès; en 1541 chez Poncet le Preux, en 1542, chez la veuve François Regnaut, en 1543 chez Oudin Petit, en 1548 chez la veuve Charlotte Guillard, la même année chez Mathurin Dupuis, en 1550 chez Jean Macé, la même année chez Jean de Roigny; en 1553 chez Mathurin Dupuis, en 1557 chez Gilles Corbin, la même année chez Oudin Petit; en 1558 chez Jérôme de Marnes, en 1560 chez Gabriel Buon et Maurice Meunier, en 1563 chez la veuve Maurice de la Porte, en 1564 par Maurice Meunier pour Jean Macé, en 1565, sur les corrections de Jean Bauge, chez... en 1573, 1574, 1575 chez Jean-Jacques Dupuis. Outre cela Claude de Lépine, Dominicain, donna un abrégé des Sentences en 1551 in-8° chez Jean Foucher. Un autre abrégé du même ouvrage parut in-16 l'an 1554; deux éditions in-12, chacune en deux volumes; l'une chez Jean Petit, sans date, l'autre chez Deuys Rou en 1508.

A Lyon, David la Mouche, pour Vincent Portonaire, imprima deux fois les Sentences dans la forme in-4°, s'avoir, l'an 1525 et l'an 1528. Quatre éditions ou réimpressions en furent faites in-8° dans la même ville; la première en 1581 chez Antoine

A Tardif, la seconde en 1593 chez Pierre Landry, par les soins de Pierre Wiart; la troisième chez le même en 1594; la quatrième en 1618 par Jean Royaux, pour Claude Landry.

A Rouen, Antoine Ferrand et Jean Behours reproduisirent en 1651, dans un volume in-4°, l'édition des Sentences données par le docteur Jean Aleaume.

A ces éditions il faut en joindre une sans nom de lieu, ni d'imprimeur, qui fut faite en 1499, par les soins de Jean Pyvard.

Les autres écrits de notre auteur n'ont pas à beaucoup près fait gémir autant de fois la presse.

On ne compte que trois éditions de son Commentaire sur les psaumes, toutes trois données à Paris dans le format in-folio; la première en 1533 avec le Commentaire d'Haimon; la deuxième en 1537 chez Chevalon, sous la direction de Richard du Mans, Franciscain; la troisième en 1541 par Louis Tilletan, pour Poncet le Preux.

B Lipen annonce deux éditions du Commentaire sur la concorde, l'une de l'an 1483, l'autre de 1561.

Nous connaissons huit éditions faites à Paris du Commentaire sur saint Paul; la première de 1535 in-folio chez les héritiers de Josse Bade Ascensius; la seconde de 1537, même format, chez Claude Chevalon; la troisième de la même année, in-8° comme les suivantes, chez Jean Petit; la quatrième de 1538 chez le même, la cinquième de 1541 chez... la sixième de 1543 chez Poncet le Preux; la septième de la même année chez Jean Foucher, la huitième de 1555 chez...

NOTITIA EX FABRICIO.

(*Bibliotheca mediæ et infimæ latinæ*, t. V, p. 262.)

Petrus Lombardus (36), ex oppido Novariæ vicino, quod *Lumen omnium* dictum Jovius aliquæ testantur; præses scholæ theologicæ sive Scholasticus Paris. atque inde ex canonico Carnotensi episcopus ab a. 1159 Parisiensis, defunctus anno 1164, 20 Jul. De eo Vincentius Bellovac. *Speculi hist.* xxix, 1; Antoninus Florentinus *Summæ historiæ* tit. 48, cap. 6 et 7, ac præter Labbeum, Caveum aliosque, et Hottingerum parte III *Hist. eccles.*, pag. 72 seq. Sammarthani tom. I, pag. 435. Lazarus Augustinus Cotta in Museo Novariensi, etc.

Nihil celebrius est Lombardi *IV libris Sententiarum*: inde ipse etiam inter scholasticos doctores cognomine *Magistri Sententiarum* est notissimus. Continent hi libri summam theologiæ ex Patrum selectam scriptis, et methodo scholastica digestam, ita ut libro primo per distinctiones XLVIII doctrina Deo uno et trino exponatur; libro secundo capita de creatione, angelis et homine lapsio, per distinctiones XLIV; libro tertio de incarnatione Verbi et de charitate Dei ac proximi, per distinctiones XI;

C libro quarto de Sacramentis (37) et de quatuor novissimis per distinctiones quinquaginta. Non est incredibile Lombardum sicut ex aliis, ita professisse etiam ex Joannis Damasceni (38) libris de orthodoxa fide, recens tum e Græco versis, nec non e libris præceptoris sui Petri Abaelardi (39), aut si velis etiam ex magistri Pandini (40) *Summa theologia sive Sententiarum theologicarum*. libris IV, editis deinde Viennæ 1519; tamen plagii ideo neutiquam arguendus mihi videtur, præcipue cum de Bandino non sit adeo exploratum num ante Lombardum scripserit, sed epitomen potius quamdam Sententiarum Lombardi referre potest videri: quanquam non eum putemus eundem cum Bandino juniore, de quo supra tom. I, pag. 169, et quæ audacior conjectura Oudini est tom II, pag. 422.

Nec numerum inire editionum, nec commentariorum hujus operis, qui sunt innumerabiles, notitiam distinctam dare licet: cum enim per plura sæcula regnum in scholis (41) obtinuerit, Scotistis non minus quam Thomistis probatum,

(36) Eodem tempore fuit Lombardus quidam, familiaris S. Thomæ, et Romanæ Ecclesiæ diaconus, cujus epistola ad Alexandrum III. Vide Pagium ad an. 1167, num. 22.

(37) Hoc est magnum de sacramentis volumen, de quo appendix ad Henricum Gandavensem cap. 41.

(38) Adam Tribechovius *De doctoribus scholasticis*, pag. 285.

(39) Jac. Thomasius *De doctoribus scholasticis*, § 9.

(40) Id. *De plagio litterario*, § 493 seq.

(41) Erasmus in Matthæi 1, 19: *Haud aspernandus theologus Petrus Lombardus, sævioris ejus operis quod vocant Sententiarum, quem arbitror quidem et probum fuisse virum, et ut illa ferebat ætas eruditum. Atque utinam illius labor tam feliciter cessisset orbi Christiano, quam ab illo susceptus est pio studio! Siquidem apparuit illum hoc egisse, ut semel collectis quæ ad rem pertinebant, quæstiones omnes excluderet. Sed ea res in diversum exiit. Videmus enim ex eo opere nunquam finientium quæstionum non examina, sed maria protulisse.*

non mirum est tot editores, tot interpretes habuisse, quorum centurias vel hæc Bibliotheca offert, in indice notandas, ut illis recensendis facile aliquis etiam diligens fatigari possit. Editiones vetustiores celebrari video Norimb. 1474, 1478, 1499, fol.

Venet. 1477, 1480, fol., et 1507, 4, cum interpretatione Nicolai de Orbellis et cum conclusionibus Henrici Gorichem, et Thomæ problematibus, Basil. 1486, 1492, 1498, 1502, 1513, fol., additis erroribus quibusdam Parisiis anno 1277 condemnatis, et Articulis (42) in quibus magister communiter in Sententiis non tenetur. Hi xxvi sunt, cum in Antonini Florentini Summa theologica parte iv tit. 11, cap. 8, tantum rejiciantur xiv.

Paris. 1528, 8; 1536, 8.

Per Joannem Aleaume Lovan. 1546, fol.; Paris. 1550, 4; 1564, 8. Lovan. 1546, 1568, 4.

Venet. 1570, 8, a Barthol. Gravio et aliis viris doctis recogniti.

Colon. 1566, 1576, 8, ex recognitione Antonii Monchiaceni, Democharis, Ressonæi, doctoris Sorbonici, Lugd. 1594, 8; 1618, 8.

Cum brevi expositione litteræ, et questionibus quæ circa ipsam moveri possunt, per Joannem Martinez de Ripalda, S. J. Lugd. 1636, 8.

Liber primus cum commentario Lamberti Danæi triplici. Genev. 1580, 8, etc.

Commentarii in Psalterium sive Glossa Magistralis (Major Glossatura) ex selectis et orthodoxis auctoribus. Norimb. 1478, fol.; Basil. 1486, et recogniti per F. Richardum Cenomanum, Franciscanum. Paris. 1541, fol. Franciscus Pithæus Pithæcanis

(42) Joannes Launoius de varia Aristotelis fortuna, pag. 71: Ad Petrum autem Lombardum quod attinet, illius sententiæ ventilatæ sunt in concilio Romano (a. 1179) quod Alexander III habuit: qui et de certis quibusdam Lombardi propositionibus ad Guillelmum Senonensem archiepiscopum et Legatum rescripsit (obitum in tomis conciliorum, ad a. 1170). Hæc altercatio ad plures annos duravit. Tunc Joachimus abbas Florentis cænobii, in Lombardum, ejusque Sententiâ paulo atrocius inuasit, sed Innocentius III impetum tandem repressit in Lateranensi concilio, cui anno 1215 præfuit. Ut ut sit, Galtherus prior et Joachimus abbas, vel alii certe, id demum

A pag. 20: *Je vous prie de m'acheter* Petrus Lombardus in Psalmos; *c'est un très-bon livre. Tout ce qu'a fait Lombard est excellent. Il était fort homme de bien, etc.*

Glossas in Jobum, adhuc ineditas ex biblioth. Savinianensi laudat Jacobus Le Long pag. 901 Biblioth. Biblicæ exegeticæ.

Collectanea in omnes Epistolas Pauli ex SS. Patribus, Ambrosio, Hieronymo, Augustino aliisque; Paris. 1535, fol., et 1537, fol. 1541, 1543, 1555, 8. Vide Rich. Simonis Historiam criticam Novi Test., III, 33.

Sermones de diversis solemnitatibus ab eo scriptos memorat Henricus Gandavensis cap. 31, nondum, ut puto, editos.

In Biblioth. Paulina Lipsiensis manuscripta, teste Felleri, pag. 182, Epistola Arnoldi Metensis Ecclesiæ præpositi ad Petrum Lombardum, et Lombardi epistolæ duæ ad Philippum archiepiscopum Remensem. [Diu est ex quo suspicio in hunc scriptorem creata est de expilato opere magistri Bandini inscripto Summa theologica, in quo de sacramentis ita eodemque ordine disseritur, quo et in quarto libro suo Lombardus. Uter igitur ex altero accepit, ambigendi jure meritoque dabatur locus, donec tandem contra Bandinum litem absolvit P. Pezsius in Dissertatione isagogica in priorem tomum Anecdotor., pag. xlv; reperisse enim se ait in monasterio quondam Bavariæ codicem sæculo xiii scriptum hunc operis Bandiniani titulum præferentem: *Abbrevisatio magistri Bandini de libro Sacramentorum Magistri Petri Parisiensis*. MANSI.]

consecuti sunt, ut ex Sententiis Lombardi postea fieret indiculus nonnullarum, quæ minime docerentur. Hæc ad calcem Sententiarum designantur hoc modo: « Articuli, in quibus Magister Sententiarum communiter non tenetur. » Confer quæ de concilio Tironensi a. 1163, et Parisiensi a. 1178 Edmund. Martene tom. V Anecdotor., pag. 1635, 1637, et novæ Collectionis tom. II, pag. 844, et tom. I Anecdotor., pag. 517; in Joanne Cornubiensi tom. IV, pag. 67, seq.; in Joachimo, pag. 41; Gualtero, priore S. Victoris Paris. tom. III, pag. 118; Oudinum tom. II, p. 1225 seq., etc.

PETRI LOMBARDI

PARISIENSIS QUONDAM EPISCOPI

SENTENTIARUM MAGISTRI

IN TOTUM PSALTERIUM

COMMENTARII

Ex selectis et orthodoxis auctoribus more suo consarcinati, eoque felici rapsodia, justa ac nova diligentia contexti, per fratrem RICHARDUM Cenomanum, doctorem theologum Franciscani instituti haud vulgariter recogniti, indicatis suo loco auctorum nominibus, nunc primum in lucem prodeunt. Intertexta est per eundem ecclesiasticæ editionis vindicatio citra Hebraismi præiudicium, et diversarum translationum collatio vice apologiæ, ubicunque lectio vulgata ab Hebraica veritate aut alias variare videbatur.

(Ex editione Parisiis anno 1541 data apud Poncetum Lepreux, sub Lupo, typis Joannis Lodoici Tiletani, in-folio minori cum privilegio regis et senatus.)

AD REVERENDISSIMUM PATREM

UNIVERSI ORDINIS FRATRUM MINORUM GENERALEM MINISTRUM

VINCENTIUM LUNELLUM

MULTIJUGÆ ERUDITIONIS VIRUM

FRATRIS RICHARDI, CENOMANI,

Doctoris theologi ac Minorum infirmi,

EPISTOLA NUNCUPATORIA.

Laus divina, observantissime Pater, omnium calculis tā πρῶτα tenere debet, a qua Christianæ religionis unus cardo pendet. Nec ullus labor prodesse potest, quin potius maxime noxius dignoscitur esse quo laudare Deum Opt. Max. in dies magis pro nostra illa infirmitate non perdiscimus. Hæc est nempe angelorum ἀρεσκία, divorum consummata felicitas. « Beati, ait, qui habitant in domo tua, in sæcula sæculorum laudabunt te (Psal. LXXXIII). » Quid interim potest in hac lacrymarum valle, in hoc deploratissimo exilio, nos alloqui homunciones, terræ defluxæ affixos, propius transformare in illum cælestem habitum, quam Creatorem nostrum, Redemptorem nostrum, בְּרַחֵם וּבְרַחֵם jubilis et canticis spiritualibus celebrare, prædicare, exaltare: unde homines efficiuntur dii et filii Excelsi omnes? Ac, ut inquit Basiliius, εἰς ὕψος ἡμῶν ἀνέγων Θεὸς τὰ φρονήματα, οὐκ ἀρῆκεν ἐρρίμναι χαμαὶ καὶ τοῦ πατεῖσθαι ἄξια, ἵ' αὖ πρὸς τὸ ἄνω τὴν ὁρμὴν ἔχοντες, ταῖς κορυφαῖς τῶν ὑψηλοτάτων αὐτοῦ περιάξωμεν. Nec tamen meæ est temeritatis rem per se, incomprehensam verbis humanis, et iis quidem nostris sutilibus velle assequi vel ad minimum, si tamen laudibus divinis quidquam parvum dici possit; sed quod argumentum suscepti negotii, ex tua obedientia toties mihi injuncti, ad idipsum meam balbutiem sua ratione adigeret. Cum etiam Dei bonitas tanta sit, ut exaudire dignetur, quod infantia nostra de ejus majestate σολοίζω et sordido sermone, non sordida mente resonare parturit. Congruebat nimirum ut qui psalmos Davidicos, universam Scripturæ vim per jucundissimum laudis thema complectentes, pertractare Dei munere desudat, dicendi materiam inde utcumque desumere ordiretur. Nam, juxta Basilium, ἡ τῶν ψαλμῶν βίβλος τὸ ἐκ πάντων ὡσεὶ μὲν περιλάμπει, καὶ κοινὸν ταυτίων ἱστῶν ἀγαθὸν διδάγμα, τὸ ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἐπιμάλειαν ἐξευρίσκειν. Porro dum ante hoc triennium Victorinæ Bibliotheca thesaurum frequenti manu volveremus, occurrit psalterium nostri lyrici David, commentariis excellentis viri Magistri Sententiarum nobili supellectile ditatis illustratum: suis quidem et non suis, suis ex appositissima, compendiosa et singulari quadam doctorum Catholicorum γλωσσολογία; non suis autem, quod ex aliorum acscriptis operoso artificio haud segniter excerpterit. Quos ubi fratres illius carnobii, ut sunt religiosissimi, et

ad litteras propagandas propensissimi, mihi hand gravatim communicaverunt, cepimus eorum commentariorum uberrimos fructus degustare. Sed et ante nos complures viri graves, qui in bibliothecis quibusdam communibus similia exemplaria deprehenderant, hujusmodi opus variis floribus concinna concervatione conservatum senserant decantatissimum. Ob id instabatur aestuantibus desideris, ut prelo committeretur, atque omnium fore commodum non vulgari si in publicum divulgaretur, præsertim cum nihil in ore fidelium frequentius versetur, aut accommodatius ad Dei cultum promovendum ejusque indicibilem gloriam hymnis canoris depromendam invenitur, quam psalmorum ineffabilis júbilus. Nam in idipsum omnis terra invitatur per divinum Psaltem: *Omnis terra adoret te, et psallat tibi* (Psal. lxy), quod ubi, juxta Apostolum, psallitur spiritui, psallitur et mente (I Cor. xiv). Quis posset verbis explicare quanto reficitur gaudio internus ipse homo, adeo ut nemo sciat nisi qui accipit. In promptu est quod scribitur (I Reg. xvi), de Saul rege, a spiritu nequam exagitato, qui Davide citharam manu percutiente levius ferebat, et *παροδιῶν* ab ejus duriori infestatione recedebat. Linguam omnem, omne ingenium superat psalmorum virtus, in ταῦθα γὰρ ἐνι θεολογία τιςία. Multo magis tamen præstat experiri cum timore Dei quam solo sermone personare.

Verum ut eo regrediamur unde digressi sumus, tandem persuasi sumus ut opus ipsum tam dives typis excuderetur, subnotatis nostra quali vigilantia doctoribus quos in quandam farraginem concitaverat. Qua effectum est ut quod ceteri sparsim in psalmos commentati fuerant, ipse collectim quodam laconismo complecteretur. Et hæc est dignitas hujusmodi commentariorum. Quia vero non satis liquebat quæ loca et quam integre suis responderent auctoribus, eo quod tumultuarie subinde signabantur, necessum fuit singulos quos adducebat percurrere, quasi syllabam, ut amplius nostra præfatio demonstrabit, quamquam ταχυῶς ἅπας τὸ ἀκριβὲς non fuerunt observata ut desideraveram. Cæterum videbamus editionem ecclesiasticam, quam dicunt Vulgatam, ferme in spreto posse venire: quod et factum esse propemodum conperimus, quasi alienus sit David a nobis, et a canticis hæcenus apud Christianos celebratis, ob tot invectiones translationes novas, ut jam posset quispiam existimare germanam illam psalmorum lectionem esse adulteratam, in communi ecclesiarum ac monasteriorum psalmodia, quæ diu noctuque Deo Domino potentissime persolvitur, etiam si non sum nescius quantum lucis afferat diversarum translationum collatio. Id quod testatur divus Augustinus secundo De doctrina Christiana, capite decimo quarto: *Plurimum, ait, juvat interpretum numerositas collatis codicibus inspecta atque discussa tantum absit falsitas*. Nec absonum tamen videbatur tutari sacrosanctum Ecclesiæ usum, quantum tenuitas nostra patiebatur, si isti eo animo suis novitatibus onerant pagellas, ut traductio Vulgata, et quæ utiliter universus Ecclesiæ ordo in pectus abiret. Quod sicut non esset candidi pectoris ea ratione edidisse sua, sic nec nos de ipsis quidquam sinistri pronuntiare volumus, licet sit perspicuum eorum aliquos non satis probe audire. Igitur singulo cuique versus collationem subnexuimus, si quid forte variabat, quæ Dei gratia annititur nostram lectionem conciliare ad veritatem Hebraicam, quemadmodum olim usi sunt interpretes: quod facile persuadetur iis qui minus corrupto sunt iudicio, et ritui ecclesiastico Christiano affectu favent. Ubi vero perpussillum referebat inter lectionem nostram et alias, pertranseundum fuit. At diutius haud immerito fluctuabamus si tam arduum opus aggredieremur, pendentes nostræ infirmitatis exiguitatem, tum quod facillimum fuerit *ברך רשן רשן* etiam summe exercitatis; tum quod nec illam linguarum peritiam mihi arrogem, ut valeam de cæteris vel tantillum judicare. Quia tamen scopus noster quem totum prospectabamus, est immobilis, nempe ecclesiasticæ consuetudinis firmissimum robur, quo etiam interdum Apostolus sua dicta non veritus est confirmare: Nos, inquit, talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia Dei (I Cor. xi), ausum dedit minus temerarium, ut naviculam sine contentions pelago committeremus, et crederemus dicenti: *Signa eos qui in me crediderint, hæc sequentur: Linguis loquentur novis, serpentes tollent; et si quid mortiferum biberint, non nocebit eis* (Marc. xvi).

Nec dubito eos qui totos dies expendant in litterarum Hebraicarum *שׁוּן שׁוּן* minori negotio et majori laude negotium istud potuisse promovere. Tantum abest ut quisquis eorum editionem Latinis auribus tot retro sæculis religiose inculcatam atque receptam præcipitanter damnasset. Neque velim ut quispiam calumniator ex ore meo statim rapiat, quasi Ecclesia per se aliqui tuta me defensore indigeat. Sed neminerit receptos etiam fuisse qui vel pilos caprarum in tabernaculo Domini conficiendo offerrent. Verum enimvero nondum animo obfirmatum erat id muneris suscipere, donec reverendissima paternitas tua obedientiæ jugum et meritum addiderit, quod detractare non erat utique liberum. Sed si quid audaculæ temeritatis in humana *εὐδαιμονία* latitaverit, obedientiæ tenor simul et mandatum excusabit. Et ita excusabit, ut nolim tamen lapsus meos pertinaciter defendere aut aliquo furo prætexere, quin potius velim ingenue confiteri meæ ignorantis culpam, ubi deprehensa fuerit, paratus recantare, si quid absonum vel imperitiam, vel incogitantiam scripsero. Quid enim dictandum venit, quod non sit Ecclesiæ iudicio, et doctorum examini ex omni submissione et modestia relinquendum? Quare primam seturam in alienis laboribus nostro Marte utcumque partam tuæ religiosissimæ paternitati debeo, quandoquidem absque jussu tuo, et eo multoties repetito in medium prodire nimis formidabile mihi fuisset. Et quidquid illud est obedientiæ tuæ perfecit, cui opera nostra dicare omnia, consultissimum. Accessit congruentia sane compositissima, ut cujus functio generalis ab unico laudis divinæ ac pietatis statu pendet, ipsi illi laudum lucubrationes consecrarentur. Quid enim jam pene ipsum orbem Christianum cursu apostolico peragraveris in exhaustis sudoribus? quid tam operose perquiris, nisi ut collaudetur Deus Opt. Max. non solum apud fratres Franciscanos, quorum universum ministerium officiose exerceas, sed apud omne genus hominum Dei honorem multo cum senore promoveas per Spiritus sancti præsentissimam gratiam quæ tibi reddidit summum pontificem, et majores Christianæ fidei principes, quantum religioni orthodoxæ propensi sunt, favorabiles, apud quos tam bene audis quam vellem hoc ingenioli nostri monumentum qualecunque semper æquum lectorem sortiri. Exeunt igitur sub tuis auspiciis tutum, quod tam facile tibi erit a dentibus theoninis atque calumniosis asserere, quam copiosa et quam varia est tuæ eruditionis ubertas.

Parisiis, anno Christianæ salutis quadragesimo supra sesquimillesimum.

PROLOGUS IN MAGISTRUM

SIVE

COLLATIO DIVERSARUM TRANSLATIONUM

PSALTERII

Et apologia ecclesiasticæ lectionis in versibus quos putant ab Hebraici fontis veritate variare,

PER FRATREM RICHARDUM

CENOMANUM

DOCTOREM THEOLOGUM, ORDINIS MINORUM.

Quoniam ignorata vocabulorum, quin et syllabarum ratione, non possit rerum ulla haberi intelligentia, quia tamen sola huiusmodi pertractatio quasi jejuna foret, consentaneum fuit nostras adnotationes inserere commentariis Petri Longobardi, Parisiensis quondam episcopi, Magistri sententiarum optimo jure nuncupati, nunc primum in lucem editis. Proinde nihil expectet lector in hisce scholiis, nisi quod promittit titulus. Primum enim stomachum suum pascat doctis psalmi enarrationibus; deinde, si de Vulgatæ editionis fidelitate hæsitet, aut juvet varias translationes nuper natas conferre, fortasse inveniet quod querit: nec lectionis poenitebit, modo æquum præstet affectum, et minime contentiosum.

Quoniam intra limen sui proœmilii, Magister paucula tangit de numero librorum in psalmis, et eorum auctoribus, non absonum fuerit rem disputationemque altius repetere: simul et nonnulla præfari convenit, quæ necessaria judicantur ad stabilendum suscepti negotii propositum, ne, quod aiunt, illotis pedibus lucubrationis nostræ qualemcunque procursum aggrediamur. Inprimis libri psalmorum, an plures sint, videtur D. Hieronymus varius et non sibi constare, si quis oscitabunde legat: nam quod adducit Magister in suo prologo, habet divus Hieronymus tomo tertio, in quadam epistola ad Marcellam, cujus verba subteximus. Amen, Septuaginta *γῳεο*, id est *fiat*. Unde et in fine librorum (in quinque siquidem volumina Psalterium apud Hebræos divisum est) *fiat, fiat*, transtulerunt, quod in Hebraico legitur *amen, amen*, quo scilicet ea vere dicta quæ sunt supra, confirmantur. Hæc ille.

Ejusdem sententiæ potest colligi fuisse, cum ad Marcellam de exitu Lææ tomo primo sic scribit: « Cum hora ferme tertia hodiernæ diei, septuagesimum secundum psalmum, id est tertiæ libri principium, legere cepissemus; et docere cogemur tituli ipsius partem, ad finem secundi libri principium tertiæ libri pertinere, » etc. Ex quibus apparet D. Hieronymum sentire Psalterium in libros distinctum. At contrariam opinionem sequitur, ad Sophronium tomo tertio scribens: « Scio quosdam putare Psalterium in quinque libros esse divisum, ut ubicunque apud Septuaginta interpretes scriptum

est, *γῳεο*, *γῳεο*, id est *fiat, fiat*, finis librorum sit, pro quo in Hebræo legitur *amen, amen*. Nos autem Hebræorum auctoritatem secuti; et maxime apostolorum, qui semper in Novo Testamento Psalmorum librum nominant, unum asserimus Psalmorum volumen. » Et rursus paulo post: « Si enim *amen*, pro quo Aquila transtulit *πνεύματος*, in fine tantummodo librorum poneretur, et non interdum aut in exordio, aut in calce sermonis sive sententiæ, nunquam Salvator in Evangelio loqueretur: *Amen, amen dico vobis*: nec Pauli Epistolæ in medio illud continerent. Moyses quoque et Jeremias, et cæteri, in hunc modum habent libros, qui in mediis voluminibus suis *amen* frequenter interserunt. Sed et numerus viginti duorum librorum Hebraicorum et mysterium ejusdem numeri commutabitur. Nam et titulus ipse Hebraicus סֵפֶר תְּהִלִּים SEPHER TEHILLIM, quod interpretatur *volumen hymnorum* apostolicæ auctoritati congruens, non plures libros, sed unum volumen ostendit. » Hæc Hieronymus. Sed num ista videntur tibi contradictionem sonare? quandoquidem priori loco dixit: « in quinque siquidem volumina Psalterium apud Hebræos divisum est; » et nunc dicit, « nos Hebræorum auctoritatem secuti, unum asserimus Psalmorum volumen. »

Verum quoquomodo intelligat, et a se non dissentiat divus Hieronymus, perpendes ex psalmi octuagesimi noni explanatione, ad Cyprianum, tomo tertio, ubi sic disserit: « Aiunt Hebræi uno psalmorum volumine quinque libros contineri, a primo usque quadragesimum, et a quadragesimo primo usque ad septuagesimum primum, et a septuagesimo secundo usque ad octuagesimum octavum, et ab octuagesimo nono (qui quarti libri initium est, et quem nunc disserimus), ad centesimum quintum: in quorum omnium fine duplex *amen* positum est, quod Septuaginta transtulerunt, *fiat, fiat*, et a centesimo sexto, usque ad finem, instar duodecim prophetarum, qui et ipsi cum propriis libros ediderint, unius voluminis nomine continentur. » Et amplius in præfatione in libros Regum: « Secundus a David, quem quinque incisionibus et uno psalmorum volumine comprehendunt. » Vides itaque quod sicut duodecim prophetæ in unum, sic et quinque psal-

morum Incisiones in unum copulantur volumen.

Disceptatio de auctoribus Psalmorum.

Grandis concertatio est inter eruditos, de auctoribus Psalmorum. Sed disputationis gratia, duo dicam, nullius iudicio prejudicans : prius, licet divus Hieronymus videatur magis declinare ad eam opinionem quæ dicit plures esse psalmorum auctores, interdum tamen diversam sequitur sententiam ; secundo, si quis oculatius introspiciat dicta Hieronymi et Augustini, forsitan inveniet convenire inter eos de hac controversia. Igitur quod videatur Hieronymus sentire non omnes psalmos esse David, ostenditur ex tomo tertio in epistola ad Cyprianum. « Sciamus quoque, errare eos qui omnes psalmos David arbitrantur, et non eorum quorum nominibus inscribuntur. » Rursus eodem tomo ad Sophronium : « Psalmos omnes eorum testamur auctorem qui ponuntur in titulis, David scilicet, Asaph et Idit, filiorum Core, Heman Ezrahite, Moysi et Salomonis, et reliquorum quos Estras primo volumine comprehendit. » Item ad Cyprianum : « Quod autem in plerisque codicibus nonagesimus octavus habet tit. Psal. David, in Hebraico non habetur, hanc habente Scriptura consuetudinem, ut omnes psalmi, qui cuius sint titulum non habent, his deputentur, quorum in prioribus psalmis nomina continentur. » Denique in proœmio in Malachiam : « In psalmis diximus qui titulos non habent eorum esse credendos, quorum priores psalmi nominibus prænotati sunt. » Hæc Hieronymus. Nec valet evasio, qua diceret Hieronymum non loqui juxta sensum proprium, sed juxta opinionem præceptoris sui in Hebræis Bar-Ilanina vel aliorum. Nam interpretatus locum Matthæi decimo tertio : *Ut impleretur quod dictum est per prophetam dicentem : Aperiam in parabolis os meum, etc.*, « legi, inquit, in nonnullis codicibus per Isaiam prophetam, quod quidem quia minime inveniebatur in Isaia, arbitrator a prudentibus viris esse sublatum; sed mihi videtur in principio ita editum, quod scriptum est per prophetam Asaph, dicentem; septuagesimus enim septimus psalmus de quo sumptum est testimonium, Asaph prophetae tit. inscribitur. » Hæc Hieronymus. Quando dicit : « Mihi videtur », propriam sententiam satis insinuat. Quod autem nonnunquam loquatur secundum diversam opinionem, probemus tom. III ad Fabiolam, de quadraginta duabus mansionibus, in lxxvii psalmum, quem, juxta evangelistam Matthæum, ex persona Domini dictum credimus, decem plagarium in Ægypto, et egressionis Israel in solitudinem, narratur historia. Deinde paucis interjectis subdit : Nam idem propheta in alio loco dixerat : *Habitari cum habitantibus Cedar, multum incola fuit anima mea (Psal. cxix), absentiam terræ sanctæ non sustinens, lacrymabiliter ingeniscit, et dicit : Hæc recordatus sum, et effudi in me animam meam, donec transeam in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei. In voce exultationis et confessionis, sonus epulantis (Psal. xli).* Et in alio psalmo : *Revela oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua (Psal. cxviii).* Hæc ibi.

Ex quibus constat Hieronymum psalmos citatos, videlicet septuagesimum septimum, centesimum decimum nonum, et centesimum decimum octavum eidem prophetae tribuere : quod non potest esse, nisi David intelligat. Nam, ut visum est, septuagesimus septimus, Asaph, quadragesimus primus filiis Coræ, centesimus decimus nonus et centesimus decimus octavus non habent proprium titulum. Sed si vera est sententia Hieronymi, quam supra commemoravimus, ejus sunt, cui præcedentes psalmi inscribuntur. Primus autem præcedentium qui titulum habet, est psalmus centesimus nonus, qui aperte David tribuitur. Rursus Hieronymus tom. III, ad Fabiolam, de vestitu sacerdotali : « Unde et David, inquit, orabat in psalmo :

Revela oculos meos, » etc. Et, tomo I ad Paulinum, De institutione monachi : « Totum quod legimus in divinis libris, nitet quidem, et fulget etiam in cortice, sed dulcius in medulla est. Qui edere vult nucleum, frangat nucem. *Revela*, inquit David, *oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua.* Si tantus Propheta tenebras ignorantie conlitteret, qua nos putas parvulos, et pene lactentes incitavit nocte circumdari? » Hæc Hieronymus. Ubi vides psalmum illum David nominatim deputari, quem supra dicebat eundem Prophetam in psalmo septuagesimo septimo, et quadragesimo primo. Præterea Hieronymus, psalmo septuagesimo secundo qui inscribitur Asaph, ex persona David citat in Ecclesiasten, cap. iv. Plenius hunc locum David in psalmo lxxii, et Jerem. in suo volumine exquirunt. Et in commentariis ad Ephes. cap. iii : « Quorum, inquit, verba David in persona sua exprimens, ait : *Quam bonus Israel Deus,* » etc. Item in Matth., « Sicut scriptum est in David : *Transierunt in affectum cordis.* » Hæc autem sunt in psalm. lxxii. « Insuper tom. III ad Dardanum : David in alio psalmo canit : *Gloriosa sunt dicta,* » etc. Manifestarium est vero illum psalmum lxxvii inscribi filiis Coræ. Ad hæc., psal. lxxxviii, Kethan Ezrahite inscribitur, et tamen Hieron., tom. III ad Damas. de duobus filiis, desumit nonnullos versiculos ex eodem tanquam ad David dictos. « Secundum illud, ait, quod locutus sum ad David : *Si dereliquerint filii ejus legem meam, et in judiciis meis non ambulaverint, si justitias meas profanaverint.*

Diceret aliquis : Ideo quia David majorem psalmorum partem composuit, ob id sæpe totum Psalterium nuncupatur David. Et sic loquitur divus Hieronymus in prologo quem præfixit libris Regum. Inter agiographa primus est liber Job, et secundus David. Nam interdum secus citat quam nomine David, ut secundo libro adversus Pelagianos, « Asaph loquitur : *Cibalis nos pane lacrymarum,* » etc. Hoc autem desumitur a psalmo septuagesimo nono, qui inscribitur ipsi Asaph. Verum et si eo pacto evaderes, non omnino tamen satisfacis omnibus prætectis, cum dixerit eundem Prophetam locutum in psalmo septuagesimo septimo, et cæteris quos adduximus, Et ut nulla detur tergiversandi occasio, quomodo dissolves quod scribit ipse D. Hieronym. tomo tertio ad Cyprianum, ubi contradiceret sententiæ Apostoli ad Hebræos, quarto, nisi diceret divum Hieronymum mutasse sententiam, et loca superius commemorata hoc ostendere, accipiendo David in persona, non in Psalterio. Sed et videamus quomodo alioqui contraret Apostolo ad Cyprianum. Sic ait de Moyse : « Cujus ore creaturam mundi eorum duntaxat quæ visibilia sunt, conditionem hominis, et omnis retro historie didicimus veritatem, qui non solum nobis quinque reliquit libros, Genesim, Exodum, Leviticum, Numeros, et Deuteronomium, sed et undecim quoque psalmos, ab octogesimo nono, cujus principium est : *Domine, refugium factus es nobis,* usque ad xcix, qui inscribitur : *Psalmus in confessione.* » Hæc Hieronymus. Apostolus autem ad Hebræos quarto, psalmum nonagesimum quartum, qui de numero illorum undecim convincitur esse, manifeste tribuit David. *Quoniam ergo, inquit, superest introire quosdam in illam, et ii quibus prioribus annuntiatur est, non introierunt propter incredulitatem, iterum terminal diem quemdam, hodie, in David dicendo : post tantum temporis sicut supra dictum est : Hodie si vocem ejus audieritis, etc.* Ex quo palam est Apostolum non deputare Moysei hunc psalmum, quoniam tertio capite de Moyse loquens dicit : *Et Moyses quidem fidelis erat in tota domo ejus, tanquam famulus in testimonium eorum quæ dicenda erant.* Deinde paulo post subdit : *Quapropter, sicut dicit Spiritus sanctus : Hodie si vocem ejus audieritis, etc.* Quæ pertractans Apostolus, cap. iv, ostendit ex contextus

digesta et aptata consecutione Spiritum sanctum locutum fuisse in Moysse, quantum ad constitutionem mundi; et, post tantum temporis rursum in David, *Hodie si vocem*, etc. Attende igitur ordinem sententiae Apost. Et quidem operibus ab institutione mundi perfectis. Dixit enim in quodam loco de die septimo sic: Et requievit Deus die septima ab omnibus operibus suis; et in isto rursum: Si introibunt in requiem meam. Quoniam ergo superest quosdam introire, etc. Ubi considerandum Spiritum sanctum post multum temporis dixisse in David, ex quo locutus fuerat per Moysen de conditione mundi. Propterea colligitur psalmum non esse editum a Moysse, sed a David, quem satis designat in persona, magnum temporis intervallum commemorando inter duos prophetas.

Posses tamen subterfugere, referendo, dixit, ad Moysen, non ad Spiritum sanctum quantum ad litteram ut Moyses dixit eum requievisse die septimo, et post tantum temporis. Idem Moses terminaverit diem quendam hodie in David, hoc est, per hoc quod hodie dicitur in psalterio, quod nuncupatur esse David, quod quidem fuisse tempore Apostoli promptum est. Verumtamen haec expositio esset, ni fallor, paulo coarctior. Superest demonstrare secundum principale, nempe quod forsitan D. Hieronymus et D. Augustinus non sibi adversantur in huius argumenti materia. Ex verbis enim eorum facile est videre tituli inscriptionem aut significare a quo editus sit, aut a quo recitatus psalmus. Nam D. Augustinus manifeste in hanc sententiam descendit, disserens in principio cur primus titulum non habeat: Centum itaque et quinquaginta psalmos esse nulla dubitatio est; et qui psalmus quotus sit, vel a quo recitatus sit, titulum inscriptione ostenditur. Non enim omnes psalmi a David editi sunt. Ipse enim David ex omni populo quatuor principes Spiritu sancto mundatos elegit, quorum nomina sunt, Asaph, Heman, Ethan, et Idithun, ut in quocunque divinus Spiritus intrasset, hymnum Deo caneret. David ergo solus novem psalmos ore proprio cecinit, reliqui autem ab illis quatuor principibus, juxta titulum inscriptionem, sunt dicti. Haec Augustinus. Quem vides dicere non omnes psalmos esse editos a David, maxime quantum ad rationem accinendi. Nec abest ab hac sententia ipse divus Hieronymus ad Sophronium, quod supra etiam commemoratum est, sed indistincte tractatum. Ait itaque: Psalmos omnes eorum testatur auctorum, qui ponuntur in titulis David scilicet, Asaph, et Idithun, et filiorum Core, Heman Ezrahite, Moysi et Solomonis, et reliquorum quos Esdras primo volumine comprehendit. Haec ille. Ubi novissima particula invenit psalmos esse eorum quorum nomina tacentur, et quos dicit Esdras comprehendere in primo volumine. Ait enim Esdras, I Esdræ II, cantores filii Asaph centum viginti octo. Liqueat autem non posse pertinere psalmos ad eos quos Esdras comprehendit, nisi tanquam cantores, quando lex et psalmi reparata sunt. Facit quod scribitur, Nehemia duodecimo: In diebus David et Asaph ab exordio erant principes constituti cantorum, in carmine laudantium et confitentium Deo. Et I Paralip. XXV: Igitur David et magistratus exercitus, segregaverunt in ministerium filios Asaph et Heman, et Idithun, qui prophetarent in citharis et psalteriis et cymbalis, secundum numerum suum dedicato sibi officio servientes. Deinde recitatis filiis eorum juxta regem prophetantibus, subtextit: Universi sub manu patris sui ad cantandum in templo Domini, distributi erant in cymbalis et psalteriis et citharis, in ministeria domus Domini juxta regem Asaph, videlicet et Idithun et Heman.

Sicut ergo oportet exponere D. Aug. in lib. XVII. De civit. Dei, cap. 14, ne sibi contradicat in eo quod dixit in prologo I psal., ita et D. Hieron., ubi multos psalmorum auctores nominat, ut in id convenient,

A sicut ante meminimus psalmorum inscriptionem denotare, jactorem aut cantorem. Ait autem D. August. lib. superius adducto: Mihi credibilis videntur existimare qui omnes illos 150 psalmos ejus operi tribuunt, eumque aliquos prenotasse nominibus aliorum, aliquid quod ad rem pertineat figurantibus. Haec ibi. Quae quomodo debeant conciliari cum aliis ejusdem verbis, quare, si potes, et viam aperimus quae prius a nonnullis attracta est, licet auctoritates utriusque doctoris magna ex parte silentio praeterierim. Accedit nostrae sententiae quod titulus psalmi XXXVIII sic habet: Pro Idithun, canticum David; et psalmi LXXI, pro Idithun, ipsi David. Atqui de Idithun praeter ea quae citavimus habetur I Paral. XXV: Idithun qui in cithara prophetabat super confitentes, et laudantes Dominum. Nec obest titulus psalmi LXXVI pro Idithun, psalmus Asaph, quasi Asaph esset primarius auctor et Idithun cantor. Potuit enim Asaph inchoare psalmum, cantando, et Idithun respondere, sicut dicitur secundi Machabaeorum primo: Jonatha inchoante, ceteris autem respondentibus. Consilimur debet intelligi titulus psalmi octuagesimi septimi, Canticum psal. filiorum Core, intellectus Heman Ezrahite. Unde in Hebraeo dicitur, Ad respondendum intellectus Heman. At dices: Opinando David esse auctorem omnium psalmorum quantum ad materiam, remanet scrupulus quomodo deberet intelligi titulus psalmi LXXI, videlicet Solomonis, et psalmi LXXXIX, Oratio Moysi hominis Dei, cum non possit ita commode de his duobus convenire, ceu de aliis cantorum officio fungentibus, et David synchronis. Quantum ad primum, finis psalmi suum auctorem praedicat: Dejecerunt laudes David filii Isai, ob id, titulus Salomoni, intelligitur pro Solomone vel in Salomonem: qui fuit figura veri Salomonis regis pacifici, de quo materia totius psalmi apte loquitur,

C quod et Hebraeum indicat לְשֹׁלֹמֹן LISLOMON. Nam Iamed teste Pagnino libro primo Institutionum Hebraicarum, nonnunquam causam materiam denotat, ut Exodi quarto, לָשֹׁךְ LENACHASCH, in serpente, et septuaginta Interpretes in proposito dixerunt, in Salomonem psalmus, εἰς Σολομῶν ψαλμός. Consimili modo potest intelligi titulus psalmi centesimi vigesimi sexti: Canticum graduum Salomonis. Quantum ad secundum de titulo psalmi LXXXIX D. Hieronymus, ad Cyprianum refert solutionem opinantium omnes psalmos esse David, licet forte aliter, ut praebavimus, sentiret D. Hieronymus. Unde, inquit, et hunc psalmum volunt sub nomine Moysi a David esse compositum, quod scilicet legislator communem humani generis et calamitatem, et deinde expectationem salutis sacro ore describat. Nec revinceret quod opponit dominus Lyranus causans, quod etiam in plerisque aliis psalmis fiat mentio de ea ipsa materia, quia argumentum illud non tam breviter et continenter, nec per modum orationis in aliis tangitur. Hinc in Hebraeo habetur לְמֹשֶׁה LEMOSCHEN in Moysen, de titulis aliorum psalmorum suo loco tractari poterit.

De Commentariis divi Hieronymi in omne Psalterium.

Cæterum quia frequentissime in enarratione psalmorum Magister citat D. Hieronymum, ex commentariis, quos nonnulli temerarie inter pseudepigrapha deputant, haud absolum fuerit ostendere eos commentarios non esse falso D. Hieron. inscriptos, ut ipsi sonnant, et impudenter asserunt; cujusmodi sunt Erasmus et Bruno Amorbachius. Ille recensens aliorum indicem, ut ipse vocat, inter mista Hieronymo tributa, ut vult, sic ait: Commentarii quos habemus in omne Psalterium D. Hieronymi titulo, palam ipsi prae se ferunt quod non sint unius auctoris. Si quis autem meum requirat iudicium, nihil illic esse arbitror. D.

Hieronymi, verum una pars est hominis, quisquis fuit; plane docti et sermonis expoliti, longe tamen discrepantis ab D. Hieronymo. Nam hic nūnus habet notior ac lenitatis, plus nervorum : deinde ubique copiosior ac diligentior, ac magis ostentans suas opes. Altera pars est locutulei cujuspiam ac pene dixerim rabulae. » Ecce quantam injuriam præter ea quæ addit in calce illius recensionis, audent inferre his commentariis Erasmus. Ille vero in epistola præfixa Psalterio ad lectorem ait : « Hic octavus tomus, optime lector, commentarios Davidicorum psalmorum complectitur : qui tametsi non vacant eruditione, divo tamen Hieronymo hactenus sunt falso inscripti. » Audistis eorum censuram, videamus quantum cæcitant.

Loquatur ipse sanctissimus Hieronymus, et seipsum defendat adversus hujusmodi importunos censores. Nam libro i Apologiæ adversus Rufinum, istorum nimiam audaciam confutat, Rufino quidem respondens, sed Aristarchos plane damnans. « Illud, inquit, quoque carpere dicitur, quod secundum psalmum interpretans pro eo quod legimus in Latino : *Apprehendite disciplinam* (Psal. 11), et in Hebraico volumine scriptum est, נֶאֱמָר בָּרַךְ נַאֲשֶׁקוּ בָּרַךְ, in commentariis meis dixerim : *Adorate Filium*; et rursus, omne Psalterium in hominum vertens sonum, quasi immemor expositionis antiquæ, posuerim *adorate* pure : quod utique sibi esse contrarium omnibus patet. » Deinde fusius hujusmodi purgat calumniam, ex ratione venerandi sensus versiculi multiplici intelligentia, et Hebraismi æquivocatione.

Constat autem commentarium psalmi secundi in eum versiculum : *Apprehendite disciplinam*, sic habere. In Hebræo legitur נֶאֱמָר בָּרַךְ נַאֲשֶׁקוּ בָּרַךְ, quod interpretari potest, *adorate Filium*. Et hanc interpretationem carpebat Rufinus. Et isti morsicatores dicunt in his commentariis, quos D. Hieronymus aperte fatetur suos, nihil esse Hieronymi. O impudentia ! Ad hoc D. Augustinus commentarios D. Hieronymi multis verbis adducit in psalm. xciii, eodem ordine, eadem dictione, eadem verborum forma, eadem sententia, expresso nominatim D. Hieronymo et ipsius commentariis. Nam Augustinus epistola centesima undecima, quæ in antiquis codicibus est centesima nonagesima octava, disputans adversus Anthropomorphitas, docet, si quando Scriptura Dei membra commemoret, esse spiritua-liter intelligenda, quemadmodum omnes accipiunt qui illis spirituum intelligentia resistunt. Deinde hoc ad verbum subdit : « Ex quorum litteris, ne multa commemorando majores moras faciam; hoc unum sancti Hieronymi interpono, ut noverit iste frater non se de hac re mecum magis quam in prioribus agere debere, si quid eum contra permovet. Cum ergo ille vir in Scripturis doctissimus psalmum exponeret, ubi dictum est : *Intelligite ergo, insipientes in populis, et stulti, aliquando sapite. Qui plantat aurem non audit? aut qui finxit oculum, non considerat?* (Psal. xciii.) Inter cætera iste locus, inquit, adversus eos maxime facit, qui Anthropomorphitæ sunt, qui dicunt Deum habere membra quæ etiam nos habemus, verbi causa, dicatur Deus habere oculos, oculi Domini respiciunt omnia, manus Dei facit omnia. *Et audivit, inquit, Adam sonum pedum Domini ambulantis in paradiso* (Gen. iii). Hæc simpliciter audiunt et humanas imbecillitates ad Dei magnificentiam referunt. Ego autem dico quod Deus totus oculus est, totus manus est, totus pes est. Totus oculus est, quia omnia videt; totus manus est, quia omnia operatur; totus pes est, quia ubique est. Ergo videte quid dicat : *Qui plantat aurem, non audit?* Non dixit qui plantavit aurem, ergo ipse aurem non habet? Non dixit, ergo ipse oculos non habet? Sed quid dixit? *Qui plantavit aurem, non audit?* *Qui finxit oculos, non considerat?* Membra tulit, efficientias

A dedit. » Hæc Augustinus ample excerptis de commentariis divi Hieronymi in omne Psalterium, in quibus etiam breviter tangitur eadem sententia, ad versum psalmi sexagesimi quinti : *Oculi ejus super gentes*, etc. Eant nunc et dicant temerarii censores, illic nihil esse Hieronymi. Negent Augustinum, negent et ipsummet Hieronymum, qui testimonium manifestum pro se tulit contra impostores mordendi studio insanientes. Quid quod vix evadit psalmus in quo interpretando non admisceat plura Augustinus, desumpta ad verbum ex iis commentariis, licet latiori extensione exspatiatus, ut legendo utrumque probabis? Quin apparet Augustinum identidem commentarios illos Hieronymi voluisse insinuare, cum in psalmo quinquagesimo ad versiculum, et spiritu principali confirmo me, ait : Intelligunt ergo hic nonnulli Trinitatem dictam; in spiritu recto Filium, in spiritu sancto, Spiritum sanctum, in spiritu principali Patrem. Nam ipse Hieronymus in eum locum tale atexit interpretationem, verbis Augustini omnino respondens. « Tu vero, inquit Hieronymus, qui legis sanctam Scripturam, sanctam hic intellige Trinitatem; spiritum principalem, Patrem; spiritum rectum, Filium, spiritum sanctum, Spiritum sanctum. » Et amplius eandem intelligentiam pertractat in capite ad Galat. iv. Hoc ipsum manifeste corroborat Cassiodorus hunc locum interpretatus, qui, ni fallor, claruit ante annos nonagentes sexaginta, qui ad eundem sensum adfert Hieronymum, ut clare dignoscas quam longis retro sæculis hujusmodi commentarii indubitati fuerint auctoris.

Adde quod Gregorius in eundem psalmum ad versum, *Cor contritum*, nominat Hieronymum. Quia vero Erasmus invenit quandam epistolam ad Damasum, luce clarius testificantem de commentariis in psalmographum, eam tantis conviciis et tanta debacchatione insectatus est, ut pigeat referre. Ea autem habetur tomo IV, in hunc modum : C « Beatissimo papæ DAMASO sedis apostolicæ urbis Romæ HIERONYMUS supplex. Legi litteras apostolatus tui, poscentes ut secundum simplicitatem septuaginta Interpretum canens, psalmographum interpretari festinem propter fastidium Romanorum, ut ubi obscuritas impedit, apertius et Latine trahatur sensus. Precatur ergo eliens tuus, ut vox ista psallentium in sede Romana die noctuque canatur, et ut in finem cujuslibet psalmi, sive matutinis horis, sive vespertinis conjungi præcipiat apostolatus tui ordo, *Gloria Patri et Filio, et Spiritui sancto. Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculorum. Amen.* Istud carmen omni psalmo conjungi præcipias, ut fides trecentorum decem et octo episcoporum Nicæni concilii etiam vestri oris consortio declaretur. » Hæc ibi. Ad hoc facit quod refert Sigebertus in suo Chronico Damasum papam instituisse rogatu Hieronymi, ut caneretur in ecclesia, in fine psalmorum, *Gloria Patri*, etc. Cujus rei fidem magnam facit, quod id ubique terrarum observatur apud Latinos. Quare ne simplices decipiantur istorum censorum nugacissimis mendaciis, stat eorum fidem elevare clarissimis argumentis, ut nulla tergiversatio relinquatur, et ut ex uno insigni mendacio, tam impudenter conficto, in cæteris nullo negotio suspecti habeantur. Age paulo digredientes, ut oculus revertatur, demonstremus Erasmus sæpenumero non legisse, quæ suis censuris jugulare præsumpsit; sed impendio credulus, suæ farinae hominibus rem committebat, qui ut tractatus nimia sterentes vecordia legisissent, mendacia mera suo Erasmo referebant, atque adeo omnia Erasmi nomine cudebant. Quod ne videar fingere, audi censuram ejusdam Erasmusiani, quæ est præfixa tom. VII ad Parab. Salom. in Hieronymo. « Non clam me est, inquit, candidè lector commentarios in Proverbia Salomonis, quibus primum in hoc tom. locum dedimus, Hiero-

nymi non esse. Nam id vel hinc deprehenditur, quod tota dicendi figura ab Hieronymiana dictione modis omnibus dissidet, quin Gregorius semel atque iterum in hoc opere citatur. Vetusissimi codices in membrana scripti Bedæ vindicabant. » Hæc ille.

Audiamus nunc ipsum Erasmus tomo I, in recensendis operibus Hieronymi vel germanis, vel, ut vult, alienis. In Proverb. Salomonis libri tres quos vel hinc apparet non esse Hieronymi, quod in his citetur Gregorius, quanquam et alioqui omnia longe lateque dissident ab Hieronymianis. Is qui adornavit Venetam editionem grave putat argumentum, quod hinc quædam citantur in epistolis decretalibus Hieronymi nomine. Suspiciatur autem à Bedæ e diversis collectum opus, cui conjecturæ non admodum reclamo. Hæ sunt censura doctorum hominum. Demus ergo illis ut sint Bedæ illi libri, aut aliter ejuslibet; sed absit ut demus illis commenta mera, quæ conflunt effrontes nimis! Nam semel et iterum anxie perlegi commentarium universum, ne semel quidem (ita me Deus amet) citatur Gregorius. Bis autem adducitur Augustinus sexto videlicet et vicesimo quarto capite. Imo vero et ipse Hieronymus capite tricesimo. Mirum ubi mens eorum versabatur, cum maxime, si quidpiam aliud, ad censuram faceret. Hinc colligere licet, aut quod non legerit, aut si legerit, nimis præcipiti et caeco fuisse iudicio; si excusare velis incogitantiam in re tam seria. Quod si videatur hic divinare quid in aliis faciat intimus pensita; etenim si patere locus, promptissimum foret commonstrare quot in locis toto cælo aberraverit, et pios auctores mendacibus censuris fœde confuderit atque deturparit. Jam redeamus ad commentarios Hieronymi in Psalterium, et quatenus fieri poterit diluamus quæ in diversum movere possent, ne spernatur auctoritas, quæ in hoc libro Hieronymi nomine sæpius profertur. Age, posset quispiam fluctuare quod Hieronymus aliter exponat nonnullos psalmos in aliis tractatibus, et interdum reprobatu sensu, qui ponitur in hisce commentariis. Etenim illud psalmi XLIV: *Eructavit cor meum verbum bonum*, interpretatur dictum ex persona Patris, qui sibi æquale genuit Verbum, et tamen hoc improbat, tom. III, ad Damasum de duobus filiis. Ait ergo: « Fidelis mecum lector intelligis, quia pinguedine saturati, in ructum laudis ejus erumpimus, dicentes: *Eructavit cor meum verbum bonum, dico ego opera mea regi*, licet quidam superstitiose magis quam vere, non considerantes textum psalmi ex Patris persona arbitrentur hoc intelligi. » Hæc inibi Hieronymus.

Ad simile respondit Rufino ut supra tactum est calumnianti, quod contrario modo vertisset Psalterium in Latinam transferens linguam, quam in commentariis disseruisset. Adde quod dupliciter explanat hunc versiculum ad Principiam virginem, adducens diversitatem opinantium. « Quidam, inquit, ex persona Christi, quidam ex persona Patris dictum intelligi volunt, quod ex imis vitalibus et arcanis cordis, Verbum suum quod in se erat semper protulerit, juxta alterius psalmi vaticinium: *Ex utero ante luciferum genui te* (Psalm. cix): ut quomodo uterus non significat uterum (neque enim Deus dividitur in membra), sed eandem substantiam Patris Filique demonstrat: sic cor et verbum profertur ex corde, ut Patrem ostendat et Filium etc. » In quo neutram intelligentiam improbando utramque satis comprobatur. Et certe Augustinus interpretatur de æterna Verbi Dei generatione. Verum enimvero Erasmus nobis toties inculcat styli distantiam. Respondeo commentarios esse multæ eruditionis, quod non diffitentur censuales isti, nec oportet semper scriptorem servare eundem dicendi characterem, sed pro ratione materiæ, aut lectionis utilitate, sæpius styllum deprimit, quod ne putes meum esse lignentum, audias purgatis auribus ipsum Hiero-

nymum ad Paulum Concordiensem de Pauli monachi Vita. « Misimus, inquit, interim te tibi, id est Paulo seni Paulum seniorem: in quo propter simpliciores quosque multum in deijciendo sermone laboravimus. » Hæc ille. Quæ si non scripsisset, dicturus erat Erasmus Pauli monachi Vitam non esse a divo Hieronymo conscriptam ob discrepantiam, ut solet, dictionis. Bene præterea cecidit quod in epistola De vitando suspecto contubernio nobis addiderit divus Hieronymus, circa finem: « Unde de Scripturis pauca perstrinxi, nec orationem meam ut in cæteris libris solitus sum, illarum floribus texui. Extemporalis est dictatio, et tanta ad lumen lucernulæ facilitate profusa, ut notariorum manus lingua præcurreret: Hæc si non essent adjecta, non licuisset per Erasmus divo Hieronymo a consuetudo more discedenti eam tribuere epistolam. Amplius Erasmus ipse se suo gladio misere confodit, in censione quam præmisit operi Augustini De moribus Ecclesiæ tomo I. « Prodit, ait, Manichæorum mysteria; idque facit mirabili sermonis elegantia, qua utinam illi licuisset in cæteris uti lucubrationsibus! Hoc sane opere declaravit, si quid offendit eruditus in ipsius dictione non fuisse inscitia sed charitatis, qua styllum demisit ad imperitorum intelligentiam. Nam quo patet lectionis utilitas, ad vulgi captum mutavit styllum in opere posteriore: quod quidem in plerisque suis operibus fecisse videtur. » Hæc Erasmus. Cui quadrat aptissime quod dicit D. Hieronymus de optimo genere interpretandi. Quid agis, o columen literarum et nostrorum temporum aristarche, qui de universis scriptoribus sententiam feras? Si ergo perspicuum sit divum Augustinum depressisse dictionem, ad lectionis majorem fructum, quid vetat divum Hieronymum, ita nonnunquam facilitasse, præter ea quæ ante commemorata sunt, præsertim cum scribat ad Pammachium tomo II: « Ecclesiasticam interpretationem, etiam si habet eloqui venustatem dissimulare eam debet et fugere, ut non otiosis philosophorum scholis, paucisque discipulis, sed universo loquatur generi hominum. » Rursus adversus Pelagium ad Ctesiphontem: « Audi ecclesiasticam simplicitatem, aut imperitiam, ut vobis videtur. » Et libro primo adversus Jovinianum: « Est in verbis simplicibus semper divinarum Scripturarum sensus angustior. » Plurimum juvat quod dicit in præmio tertii libri ad Galatas: « Omnem sermonis elegantiam, et Latini eloqui venustatem stridor lectionis Hebraicæ sordidavit. » Et quæ postea subjungit in eundem sensum. Item in fine commentariorum in Aggæum prophetam: « Obsecro te, lector, ut ignoscas celeri sermone dictanti, nec requiras eloqui venustatem, quam multo tempore Hebrææ lingue studio perdidisti. » Denique ad Marcellam de Ephod: « Nos, ut scis, Hebræorum lectione detenti, in Latina lingua rubiginem obduximus. »

Quid proinde mirum, si divus Hieronymus in nonnullis operibus tersior sit quam in aliis, ut quasi alter videatur? Quod si adduxeris contra nos divum Hieronymum in Apologia adversus Rufinum, libro II, aperte docentem quædam epistolam non exisse a sua officina, sed esse suo nomine confictam, non aliunde sumendo argumentum quam ex characteris distantia, hoc nihil obest, quandoquidem in ea epistola assumebatur persona divi Hieronymi, tanquam pœnitentiam agentis, quod Hebræa volumina traduxisset ab Hebræis inductus, in quibus nulla esset veritas. Quod si res ita habuisset, divus Hieronymus se ipse totum et manifeste proditurus erat, qualis ab omnibus habebatur nempe disertissimus, ne in epistola, qua palinodiam caneret, sese in forma eloqui fucata quasi celaret, non audens plane errorem fateri, veluti in quibusdam tenebris. Secus vero cum res, vel humilitas, vel lectionis utilitas ex postulabat, sic aut sic dicere. Consultius fecisset Erasmus, si eandem hic tenuisset sententiam, quam

aperte tradit in suis adnotationibus in Novum Testamentum, nempe Actuum decimo tertio, et Hebraeorum secundo. Illic enim omnes commentarios ingenue tribuit divo Hieronymo, et quibus sua dicta communit, nisi quis malit eum recantas in adnotationibus, id quod scriperat in divum Hieronymum. Siquidem adnotantur opera divi Hieronymi fuisse excusa anno 1526; sed adnotationum quartam recognitionem anno 1527. Hec volumus longiuscule discutere, ne quis offendatur in lectione explanationum Magistri sententiarum, passim citantis divum Hieronymum ex commentariis, quibus tanquam nothis derogare ausi sunt novelli censors.

Nec tamen velim ex his protinus colligas libros esse constanter auctororum quorum titulis inscribuntur, quasi nusquam aberratum sit, nec ullos esse adulterinos, sed eo tendebam ne temere iudicaretur. Porro scrupulum movere posset id quod saepe dicitur sumus, ecclesiasticam editionem cum Hebraica veritate conciliando, Hebraeorum codices quos habemus, esse vitiatos post septuaginta Interpretes, aut alias variasse, maxime cum ipse divus Hieronymus in versione ad Hebraicam normam, scribens ad Sophronium, sequatur lectionem codicum Hebraeorum nostrae aetatis, ut plurimum. Satisfaciamus huic scrupulo duobus axiomatibus: Primum, divus Hieronymus Hebraeorum codices sua etiamnum aetate cepit in nonnullis locis habere suspectos. Alterum, post divum Hieronymum Hebraeorum volumina manifestis scatent mendis, et a primæ scripturæ germanitate longe distant. Hæc probationibus munienda sunt. Quantum ad primum. Enarrans divus Hieronymus, v capite Michee: *Et tu Bethlehem, domus Ephrata*: « Legimus, inquit, iuxta duntaxat septuaginta Interpretes in Jesu Nave, ubi tribus Judæ urbes et oppida describuntur, inter cetera etiam hoc, *Theco et Ephrata*, hæc esse Bethlehem, etc. quod nec in Hebraico, nec apud alium invenitur interpretem. Et si ve veteribus libris erasum sit malitia Judæorum, ne Christus de tribu Juda ortus videretur, sive a Septuaginta additum, nequaquam liquido agnoscentes certum quid novimus. » Rursus pertracans illud Apostoli ad Galatas tertio: *Maledictus omnis qui pendet in ligno*, querit cur Apostolus omiserit a Deo, quod habetur in Deuteronomio capite xxi. Et respondet dupliciter. Primo sic: « Mihi videntur aut veteres Hebraeorum libri aliter habuisse, quam nunc habent; aut Apostolum sensum posuisse, non verba; aut quod magis estimandum est, post passionem Christi, et in Hebraeis et in nostris codicibus, ab aliquo Dei nomen appositum, ut infamiam nobis inureret, qui in Christum a Deo maledictum credimus. » Deinde disserit quod in nullo loco Scripturæ posset ostendi quempiam a Deo esse maledictum, per nomen Dei expresse additum; et ut suam firmet opinionem scilicet esse a perfidis additum, dicit: « Audaci itaque pede ad hoc procedo certamen, ut ad libros provocem, nullo loco scriptum, a Deo maledictum. Et ubicunque maledictio ponitur, nunquam nomen Dei adjunctum. » Postea adducit multas auctoritates. *Maledictus tu ab omnibus bestiis* (Gen. iii), dicitur ad serpentem; et ad Adam: *Maledicta terra in operibus tuis*, etc. (ibid.) Forsan gravior insurges, opponens quod ait divus Hieronymus in capite Isa. vi: « Et si aliquis dixerit Hebræos libros postea a Judeis esse falsatos, audiat Origenem, quod in octavo volumine Explanationum huic questioniuncule respondet quod nunquam Dominus et apostoli, qui cetera crimina argunt in Scribis et Phariseis, de hoc crimine quod erat maximum reticissent. Sin autem dixerint post adventum Domini Salvatoris et predicationem apostolorum libros Hebræos fuisse falsatos, cachinnum tenere non potero, ut Salvator, et apostoli et evangeliste ita testimonia protulerint, ut Judæi postea falsaturi essent. » Hæc ibi divus

Hieronymus. Sed si diligenter advertas, deprehendes non pugnare cum predictis Hieronymi sententiis. Esset nempe ridiculum dicere Judæos falsasse libros in testimoniis de Christo, aut Christi mysteriis, quæ antequam proferrentur a Christo et apostolis, non fuissent in eorum codicibus, sed ex predicatione apostolorum addidisse: *Ex Aegypto vocavi Filium* (Matth. ii), et: *Quoniam Nazaraeus vocabitur* (ibid.); et: *Flumina fluent de ventre ejus aquæ vivæ* (Joan. vii), et: *Videbunt in quem transierunt* (Joan. xix), et cetera his similia, quæ ante hanc questionem objectam præmiserat D. Hieronymus, cujus intelligentiam facile colliges ex consequentia dictorum.

Secundum axioma probatur. Hieronymus in illud Matth. xvi: *Quem dicunt homines esse Filium hominis*. « Et nota, inquit, quod ubicunque scriptum est in Veteri Testamento Filium hominis, in Hebræo filius Adam, positum sit. Illud quoque quod in psalmo legimus: *Filii hominum usquequo gravi corde?* (Psal. iv), in Hebræo dicitur: *Filii Adami*, et tamen in Hebraicis codicibus qui exstant legitur בְּנֵי אִשָּׁח בְּנֵי יִשְׁח, id est filii viri. »

Nescio tamen qua ratione factum sit ut ad eundem modum legatur in versione divi Hieronymi juxta Hebræum, si modo germana sit, licet ad sensum parum habeat momenti. Sed et Bruno Amorbachius in epistola triplici psalterio præfixa, haud obscure fatetur Hebræos codices variatos. Ait enim: « Quid quod Hebraicam veritatem, ut vocant, in Judæorum nostri temporis (sic suspicamur) gratiam? Nam illorum expositionibus admodum favet, nonnihil immutatam comperimus, ab aliquo Hebraice docto. Siquidem exemplari Veneto, cum vetustissimis divi Hieronymi codicibus, multis locis non conveniebat. » Hæc ille.

Verum pergamus ostendere liquido corrupta esse exemplaria Hebraica. Legimus Geneseos octavo, juxta veritatem, corvum fuisse ab Noe emissum et non reversum, ubi tamen omnes Hebræi codices, qui prostant habent contrarium sensum, nempe fuisse egressum et reversum, וַיֵּצֵא יֵצֵא וַיָּשָׁב VAJET ZE IATZO VASCHOR, id est qui egressus est egrediendo et redeundo. Septuaginta autem Interpretes legerunt cum negatione, οὐκ ἐπιστρέψας non est reversus, quos sequitur divus Hieronymus, adversus Luciferianos. « Emittitur, inquit, corvus de arca et non rediit, et postea pacem terræ columba nuntiat. » Idem ad Oceanum; « Statimque columba Spiritus sancti expulso teterrimo alite, devolat ad eum. » Astipulatur et Josephus Judæus libro primo de Antiquitatibus, capite quinto: « Post paucos dies, aqua amplius recedente misit corvum, volens cognoscere siquid etiam aliud terræ fuisset derelictum ab aqua, et ad egrediendum jam tutum esse videretur, qui cuncta repens inundantia, non regressus est ad Noe. » Hæc Josephus. Non debuit itaque Sanctes in epistola ad Clementem VII. prælata suæ novæ emissioni, hunc locum præcipue taxare, quasi ecclesiastica lectio sit falsata; et maluissem dicere Hebræos esse vitiatos, quam veterem lectionem, tot annorum centenariis in pretio habitam repudiare, ut nihil faciat etiam Augustinus Engubinus (licet alioqui defensor Hieronymianæ editionis) qui contendit hunc locum esse a librariis corruptum, aut temporum diuturnitate, et addit huc esse invectas interpretationes fabulosissimas ab expositioribus, ob id quod fuit corvus detentus in devorando cadavere. Et tamen divus Augustinus, Ecclesiae jubar, non abhorret ab hac sententia, quam Eugubinus dicit fabulam. « Queritur, inquit, utrum corvus mortuus sit, an aliquo modo vivere potuerit? Si enim fuit terra ubi requiesceret, similiter columba requiem invenisset: unde conjicitur a multis, quod cadaveri potuerit corvus insidere, quod naturaliter refugit columba. »

Ad idem alludit D. Ambrosius libro De Noe et arca cap. 17, manifestans quoque se cum negatione

legisse. Nam disserens, cur corvus sit emissus et non regressus, ita ait: « Sensus altior significat quod omnis justus quando mundare se incipit, quæ tenebrosa sunt et immunda et temeraria primo a se repellit. Siquidem omnis impudentia atque culpa, tenebrosa est, et mortuus pascitur sicut corvus; in mini autem vicina est virtus, quæ mentis puritate et simplicitate resplendet. Et ideo tanquam emittitur et fugatur culpa, et separatur ab innocentia, ut nihil remaneat in viri iusti mente tenebrosus. Denique egressus corvus non revertitur ad justum, quia fugitans culpa omnis æquitatis, nec probitati videtur et iustitiæ convenire, » Hæc D. Ambrosius. Quæ certe non sunt nec dici debent fabulosa. Quod autem ipse Eugubinus objicit dicens: « Deinde si corvum reversum negavit, quomodo cohereret quod mox additur: *Donec siccarentur aquæ?* » Quid enim sibi vult, qui egrediebatur et non revertebatur, donec siccarentur aquæ? Nunquid post arefactas est reversus? quod ne columba quidem fecit. » Solvit idem D. Ambrosius et omnem scrupulum amovet. « Considerandum etiam, ait, quare non regressum dixerit corvum, donec siccaretur aqua a terra, quasi vero postea sit regressus. Sed hæc locutio familiaris est Scripturæ divinæ. Siquidem in Evangelio habes scriptum de sancta Maria, quod non cognoverit eam Joseph, donec peperit filium (*Matth. 1*), cum utique nec postea cognoverit. » Hactenus ille. Idcirco non est eradenda a nostris codicibus negatio, ut vult Eugubinus, qui itidem affirmat exemplaria D. Hieronymi esse corrupta in Hebraicis questionibus quæ habent negationem. Siquidem ad eum modum legitur: *Post quadraginta dies aperuit Noe ostium arcæ quod fecit, et emisit corvum, et egressus non rediit ad eum, donec siccaretur aqua de terra.* Hæc dixerunt LXX, deinde subdit suam traditionem. Pro ostio fenestra scripta est in Hebræo, et de corvo aliter dicitur: *Emisit corvum et egressus est: exiens et non revertens.* Motus est autem Eugubinus dicere vitiatos codices, etiam nobis traditos ex Germania, ex hoc quod scripsit D. Hieronymus, et de corvo aliter dicitur. Sed mirum esset omnia damnare exemplaria et vetusta et recentia. Ideo, ni fallor, sicut vicina sunt fenestra et ostium, tamen annotat D. Hieron. ostium positum pro fenestra: sic LXX dixerunt de corvo, *egressus non rediit*, aliter in Hebræo *et egressus est exiens et non revertens*, quod traducunt Sanctes et Munsterus. *exiendo et revertendo.* Ponit ergo aliter D. Hieron. non ut intelligas modum contrarium, ut arbitrabatur Eugubinus, sed aliam lectionem.

Igitur non fabulose scribit D. Augustinus mystice interpretans negationem in psalmo centesimum secundum. « Fratres non tardetis converti ad Dominum; sunt enim qui præparant conversionem et differunt, et fit illis vox corvina, cras, cras. Corvus de arca missus non est reversus; non querit Deus dilationem in voce corvina, sed confessionem in gemitu columbino. » Insuper Job xiii, legimus: *Etiam si occiderit me, in ipso sperabo.* Hebræus habet desperatam sententiam et contrariam prorsus, videlicet *non sperabo.* Ubi manifestum est mendum, nisi quis gratis desipiat. Error autem irrepsit quod in ipso, sive in ipsam, et negandi adverbium, in vece apud Hebræos non differant, sed scripture. Nam illud per lamed et vau ך, hoc vero per ך et ך. Hinc Sanctes vertit: *Ecce occidet me, non sperabo.* Sed et Munsterus sentiens intelligentiam simpliciter acceptam, blasphemum quid sonare, coactus est dicere quod alterum loco alterius positum sit, aut interrogative debere legi, ut redeat idem sensus. Ecce clamant isti Genes. octavo negationem esse abradendam, et editionem nostram mendosam, et ibi permittit sibi quod volunt, quando non inveniant quod respondeant. Demum alia quæ per varietatem, aut æquivocationem solvi habent, in scholiis nostris Dei gratia pro virili discutientur. Est

A namque vigilantem animadvertendum pro multis inter disserendum explicandis quod perhibet divus Hieronymus in Apologia adversus Rufinum libro primo quanta sit silva apud Hebræos ambiguum nominum atque verborum, quæ res diversæ interpretationi materiam præbuit, dum unusquisque inter dubia, quod sibi consequenter videtur hoc transfert.

Deinde satisfaciendum quoque admirationi, quæ quorundam mentibus suboritur, cum in subjectis perumque conatur defendere ecclesiasticam traditionem, et quod non dissidet ab Hebraica veritate, causabimur secus legis Septuaginta, cum tamen divus Hieronymus ad Sophronium testificetur confidenter, et multos sui operis testes citat se duntaxat nihil sententiæ de Hebraica veritate mutasse. Et sicubi editio sua a veteribus discrepat, mittit ad quemlibet Hebræum, ut liquido pervideat lector Hieronymum frustra ab æmulis lacerari. At versio divi Hieronymi e regione respondens Hebraico, longe lateque discrepat sæpius a consuetâ lectione. Igitur frustra desudamus in huiusmodi apparandis conciliationibus. In promptu est responsio, si perspicias divum Hieronymum non tradidisse editionem, quam juxta Hebraicum elucubravit, quasi in communi tenendam et amplexandam; sed illam tradidit privato homini peculiarem, quo respondeat Judeis calumniantibus: secus legi in Hebræo, ut Sophronius querebatur pene per singula se eludi, et inde fides habebatur contemptui, cum tamen Hebræorum lectionem sequendo, quam probant, etiam pro Christi fide testimonium adversus eos mox proferatur, quod ipsi pertinaciter Sophronio litterarum Hebraicarum imperito denegabant. Verba ad Sophronium libuit subjicere: « Quia igitur nunc cum Hebræo disputans, quædam pro Domino Salvatore de Psalmis testimonia protulisti, volensque te illudere per sermones pene singulos, asserere non ita haberi in Hebræo, ut tu de septuaginta Interpretibus opponebas, studiosissime postulasti ut post Aquilam et Symmachum et Theodotionem, novam editionem Latino sermone transferrem. » Et paucis interjectis infert: « Nec hoc dico, quo præcessores meos mordeam, aut quidquam arbitrer his detrahendum, quorum translationem diligentissime emendatam, olim lingue meæ hominibus dederim. Sed quod aliud sit in Ecclesiis Christo credentium psalmos legere, aliud Judæis singula verba calumniantibus respondere. » Super hæc, in Apologia adversus Rufinum lib. ii: « Egone contra Septuaginta Interpretes aliquid sum locutus, quos ante annos plurimos diligentissime emendatos, meæ lingue studiosis dedi, quos quotidie in conventu fratrum edissero, quorum psalmos jugi meditatione decanto? Tam stultus eram, ut quod in pueritia didici, senex oblivisci vellem? Universi tractatus mei horum testimoniis texti sunt. » Hæc Hieronymus.

D Ex quibus patam constat Ecclesiam legere psalmos juxta Septuaginta præter paucula; nec aliter voluisse D. Hieronymum more istorum qui ex Hebræo suo volunt Ecclesiæ regulam imponere. Scimus quidem Aristæum, Josephum et omnem scholam Judæorum duntaxat tribuere septuaginta Interpretibus quinque libros Moysi, id quod refert Hieronymus in cap. Ezechiel. quintum, et in Michæe ii. At vero Hieronymum eam non sequi opinionem liquet, præter auctoritatem modo adductam plus milles ex ejus commentariis, et ad Saniam et Fretellam aliisque locis non paucis. Nihil est itaque incommodi, si per quandam discrepationis rationem, non per rem judicatam, reducamus distantiam editionis LXX, ab Hebraico ad varietatem lectionis, quæ potest erui, aut litterarum affinitate, apicum diversitate, sensus clariores expressione, æquivocationis multiplicitate, exemplarium falsatione, aut quavis alia probabili conjectatione. Meliori autem judicio omnia committimus. Potissima autem dissonantia videtur esse:

mone sententiam; sed quia habetur in Græco, et A ret, quanquam in nostro exemplari ad contextionem singuli sermones, syllabæ, apices, puncta, in divinis Scripturis plena sunt sensibus.) Ubi videtur divus Hieronymus ponere discrimen inter apices et puncta, sed nulla alia inveniuntur, nisi ea quæ sunt apud Hebraicantes, vocalia: quare non sunt nuper orta. Nec valet dicere quod divus Hieronymus loquatur de punctis, hoc est accentibus Græcis, eo quod interpretatur epistolam ad Ephesios, quæ scripta est Græce. Nam addit in Scripturis divinis, ut appareat ipsum loqui generatim.

Verum hæc non cogunt. Siquidem ab initio fortasse fuerunt Hebræis sicut et Græcis nonnullæ accentuum notulæ, quæ possunt intelligi puncta. Nam divus Hieronymus in capite Ezechielis xxvii, scribit: «frequenter Hebræa nomina, pro diversitate accentuum et mutatione litterarum vocalium, vel maxime, quæ apud illos habent proprietates suas, varie interpretantur.» Vel potuit accipere puncta, ut scribens ad Evagrium de variis opinionibus Melchisedech: «Hæc legi in Græcorum voluminibus, et quasi latissimos terrarum situs in brevi tabella volui demonstrare, non extendens spatia sensuum atque tractatum, sed quibusdam punctis atque compendiis infinita significans, ut in parva epistola multorum simul disceres voluntates.» Consimili intelligentia accipi debet illud ejusdem in Malach. iii: «Ex quo, ait, perspicuum est apostolos et evangelistas et ipsum Dominum Salvatorem, non LXX Interpretum auctoritatem sequi, quia Hebrææ linguæ habentes scientiam non indigent; sed ex Hebræo transferre quod legerint, non curantes de syllabis, punctisque verborum, dummodo sententiarum veritas transferatur. Et clarius in proemio in Malachiam prophetam. «Alios commentarios in hunc prophetam me legisse nescio, excepto Apollinaris brevi libello, cujus non tam interpretatio, quam interpretationis puncta dicenda sunt.

De Commentariis, an sint magistri.

Postremo ut præfari tandem desinamus, et rem proxime accedamus. Age, disserendum unde argumenta sumperimus hosce centones varie, sed et accuratissime in unum veluti corpus coactos, esse Petri Lombardi, quandoquidem dubitatio posset suboriri justa, ex hoc quod exemplaria, quæ nobis licuit videre, et ea quatuor non habent nomen auctoris ascriptum. Verum tibi faciet satis abbas Trithemius in Catalogo scriptorum ecclesiasticorum: «Petrus, inquit, Lombardus scripsit sagaci studio, ex dictis sanctorum Patrum commendabile opus Sententiarum libr. quatuor, in totum Psalterium librum unum, cujus exordium: *Cum omnes prophetas, et cetera.*» Fidem itidem facit non inferiorem, regestum instructissime bibliotheca pientissimi cœnobii Patrum Sancti Victoris, unde codicem ultronea et allubenti familiaritate exceperimus, quod procul dubio hos commentarios Petro Lombardo nominatim tribuit. Adde quod quidem manu vetusta, in exemplari nobis communicato creperat adnotare *M.* litteram in margine, ubicunque videbat assui diversas interpretationes diversorum doctorum, quasi insinuans Magistri sedulam diligentiam, licet forsitan somnolentia laboris longiusculi victus, tandem pergere omiserit, interdum tamen exsuscitatus idem subinde repetit. Adde quod quidam codex habebat ad calcem, etsi diversa manu, Psalterium de glossis Lombardi.

Cæterum commonefaciendus est lector quod varie in variis exemplaribus adnotabantur, in supremo vertice paginarum nomina auctorum in Explanatibus citatorum. Nam in quibusdam signatur Haymo; in aliis nusquam. Et in his Gregorius, Remigius et Isidorus; in istis minime. Et utunque citabantur auctores, ordine tumultuario et vago relinquebant lectorem incertum, ubi loquerentur, cum accedendum erat ad contextum commentariorum, et quanta pars sententiæ ac quatenus danda illi fo-

ret, quanquam in nostro exemplari ad contextionem linearum, superscriberentur passim certæ punctorum notulæ, quibus posset internosci cujus interpretis essent verba subscripta; si perpetuo deprehendissemus nihil dormitatum fuisse et quatenus extenderetur interpretamentum signati auctoris, ex punctis discrevissemus, qui mihi indicabant quænam cepisset loci, quousque vero non item. Siquidem inter sequentes ordinatim apiculos, sapissime miscerentur multa, quæ suas desiderabant notulas. Deinde experti sumus crebro aberratum esse in talibus signis et in pluribus omissa. Ex quibus subolere licet, aut primitus non fuisse id genus designatos apices, aut corrupte transcriptos. Idem apparet dicendum de titulo et numero citatorum auctorum, etiam si in nonnullis exemplaribus ordinatim ad marginem signatis et subiectis locis allegerant auctores, scrupulo tamen, quem commemoravimus, relicto. Quamobrem necesse fuit labore pertinaci ut ab originariis fontibus hauriremus quæ appendenda erant suis locis, ut cum, verbi gratia, videris aperto codice Augustinum et Hieronymum et cæteros adduci simpliciter, intellige ex scriptis suis in eos psalmos. Si vero loca petenda erant ex aliis suis voluminibus, quantum licuit, signantur ad marginem, et quedam pauca quæ poterant aut lectorem remorari, aut obscuritatem facere, aut declarat junculum desiderare, aut scrupulum movere, verbum illustrantur. Amplius qui non semper ad verbum proferunt doctores, sed sententia colligunt et construnt, nunc ex principio, nunc ex calce, rursus ex principio et medio suorum operum, malimus describere punctum per marginem, ex tali aut tali auctore quam in recto casu. Et ubi Cassiodorus et posteriores consentiunt cum Augustino, opus erat duntaxat Augustinum designare, cum ex ipso decerpentes pro unico debeant haberi. Licet autem Hieronymus sit antiquior Augustino, tamen ubi conveniunt, potius Augustinum quam Hieronymum subindicamus, quia si quid Hieronymus breviter disserit, Augustinus late suo more expatiatus in eo profuit: simul et in hoc opere perpetuus est præter cæteros, qui subinde et interpolate adducuntur, nisi quod Cassiodorus identidem frequentissimus occurrit. Ubi vero singuli singulare quid dicunt, separatim insinuantur. Quod si sententia trahatur ex duobus conjunctim, una copula colligantur. Quando denique auctorem non comperimus citatum, Magistro triluimus, *M.* litteræ insinuatione. Et hoc est per quam rarum et quadam incogitantia omissum a typographo.

Porro citamus sæpenumero Alcuinum et glossema interlineale, quo advertas per Alcuinum nos intelligere glossam ordinariam, sequentes dicta Antonini Florentini et Roberti Guaguini historicorum. Hic de Carolo Magno agens: «Liberalibus, ait, disciplinis animum excoluit, præceptore primum Petro Pisano, deinde Alcuino Anglo, viro apprime divinis humanisque rebus erudito, quem glossæ in Bibliam (quam ordinariam vocant) auctorem Antoninus Florentinus prodit, id est parte secunda titulo 14, capite 5. Adjuvat quod scribit in suo Chronico Siebertus. » Alcuinus, alias Albinus, de Britannia oriundus magister deliciosus regis Caroli, scientia litterarum præpollet in Gallia, cujus præcipue magisterio, ipse rex omnes artes liberales didicisse multa scripsit, inter quæ multa eminent libri de sancta Trinitate scripti ad ipsum regem, hic etiam jussu ipsius regis divinam corripuit historiâ. At scrupulum movet abbas Trithemius asseverans Strabum fuisse hujusmodi coacervatorem. «Hic, ait Strabus, glossam quæ nunc ordinaria dicitur, super totam Bibliam ex dictis sanctorum Patrum primus comportasse memoratur. Satis huc accedunt quæ dicuntur chronica chronicorum. Strabus commentator diligentissimus, Rabani auditor, in libris Biblicæ perpulchre commentatus est. Ut fuerit, certissimum est tales rhapsodias fuisse a posterioribus utroque, nempe

Alcuino et Strabo ampliatis et ditatas. Nam saepe A indicatur Rabanus qui fuit auditor Alcuini, Strabus; scriba Rabani ipsemet Alcuinus, quos probabilius esta posterioribus ascriptos fuisse quam seipsis. Adde quod saepius citatur Isidorus, qui fuit his omnibus superior. Interdum allegantur Haymo, Beda, Remigius: hic junior; illi praedictis satis vicini. Nobiscum est Trithemius in hoc articulo, qui subsecutus ait quam videlicet glossam alii postmodum ad-junctis sententiis Patrum ampliarunt. Super hac longe plura habemus in codicibus typis excussis, quam in vetustioribus manu descriptis. Libuit tamen potius Alcuinum asciscere quam glossam ordinariam, aut quemlibet alium, propterea quod in quibusdam exemplaribus hujus gnomologiae nonnunquam signabatur Alcuinus. Praeter hoc, Magister in secundo sententiarum distinctione duodecima proferit nominatim Alcuinum super Genes. Et id legitur in glossa ordinaria. Rursus lib. III, distinctione 18, proferit Ambrosius, cujus sententiam videtur B Magister accepisse ex glossa ordinaria ad 9 caput epistolae ad Hebraeos, cum Ambrosii commentarius in eam epistolam desideretur (43). Insuper libro quarto, distinctione quarta, glossam ordinariam videtur vocare Magister, auctoritatem; adducens enim epistolam ad Hebraeos sexto, sic ait: «Unde auctoritas dicit, ideo Apostolum pluraliter dixisse fundamentum baptismatum, quia est baptismus in aqua, in sanguine, in poenitentia, etc., quae omnia comperies in glossa ordinaria, ad illud caput. Nec mireris in hac Magistri faragine, cuncta quae sunt in glossa ordinaria et interlineali fere ad verbum legi; quandoquidem utrobique idem argumentum assumebatur, non poterat fieri quin consarcinatio similibus collecta coaptationibus pari gradu ad eundem scopum tenderet. Sed quae erant in glossa ordinaria et interlineali, quasi arena sine calce, hic subtili adhibito temperamento, in ordinem sub textum redegit. Adde quod quisquis is tandem fuerit, qui praefixit C titulos nominum, quibus internoscerentur citati au-

ctores in faragine glossae ordinariae confusissime et mendosissime saepius ea recensuit. Nam ubi adnotandus erat Augustinus, ascribit Cassiodorum, et e diverso. Et ubi principium aut finis sententiae pertinet solummodo ad hunc vel illum interpretem, sic indicat nomen, quasi tota sit illius quem notat. Imo vero quod interpretatur uno modo, alter contrario, sic tribuit quandoque praepostero ordine, illorum scripta, ut uterque habeat sententiam sibi oppositam. Ad hac creberrime relinquit loca anonyma quasi incerti auctoris, cum tamen proprium sibi vindicent, sicut et alia ac forsitan interdum certius quam quae signat. Hac omnia legendo comprobabis facile. Etenim tam obvia sunt, ut supervacaneum fuerit diutius innotari. In libris autem manu descriptis, rarissime nomina ascribebantur auctorum. Itaque negotium fuit non otiosum, sed operosum magnopere, citationes, citatis restituere, ne quasi confusum chaos exsurgeret. Denique ut finem faciamus, quantum ad glossam interlinealem, illam arbitrari antiquiorem hujuscemodi consarcinatione satis persuasum habemus, ne quis suspicetur quod ea quae commentatur Magister, potius sint translata in hujusmodi glossemata quam e diverso. Nam in veteribus et libris et bibliothecis haec glossa interseritur, maxime cum prisci illi auctores ob inopiam scriptorum, et scripturae angustiam laconismo delectarentur. Sed et multis partibus Joannes Trithemius a nobis stat, qui inter scriptores ecclesiasticos recenset Anselmum Laudunensem virum ingenio acutum, sermone scholasticum non minus vita quam scientia insignem, novo expositionis genere, utriusque Testamenti scripturas glossa interlineali et marginali ex Patrum scriptis explanasse. Is autem ut ex eodem auctore colligimus claruit ante Magistrum sententiarum annis circiter triginta. Denique adeo praecleara disces ex his commentariis, quae non habentur in aliis glossarum fasciculis, ut non poeniteat frequentis lectionis. Fruere igitur et vale in crucifixo Jesu, amice lector.

(43) Nunc dicitur excussus.

AD LECTOREM.

Quantum frugis, amice lector, et accessionis ad eruditionem tuam noster hic Petrus Lombardus tibi sit allaturus satis vel te docere potest silva proborum auctorum quos citatos vides. Deinde non unius tantum doctoris mentem hic reperies, id quod in aliis contingere solet, sed oraculum quoddam divorum (sic enim diximus) et inter sanctos et veteres illos doctores definitam sancitamque expositionem, ab eo comprobam, cui nomen Magistri bono jure tributum est, velut a primo senatore, post assidentium suffragia, latam sententiam. Quidquid enim hinc haurire licebit, non e lacunis, non ex amnibus turbidis, Aegyptiis et amaris haereticorum fluviiis petiturum velim existimes. Omnia plena sunt veteris et primae illius doctrinae qua floruit Ecclesia, cum veteribus doctoribus tanquam gemmis ac margaritis perlucebat. Quod si Lombardus sui animi sensum tantum scripsisset, profecto non tam est inferior doctrina et opinione, quin potuissent ejus lucubrationes inter doctorum monumenta recenseri. Jam vero quando sua sententia aliorum nec vulgarium auctorum interpretationes comprobavit ut sacrosanctas, quid non dignum viro bono ac modesto, quid non antiquum receptumque poteris hic vel audire vel legere? Equidem pro tam multis in Psalterium commentariis, vel hic unus tibi esse poterit, sicque carebis ceteris, ut quos delegit doctissimus censor, simul in isto habeas universos. Adde quod tituli psalmodum ita copiose, docte et utiliter collecti sunt, ut nec apud quempiam reperias hujusmodi divitiarum penu, et fatearis postea nihil esse, quod brevi compendio ad veram psalmodum intelligentiam viam paret expeditius. Haec de commentariis.

Ceterum quod attinet ad apologiam viri optimi et eruditissimi doctoris Richardi Cenomani paucis hominum duo genera velim, alterum eorum quo nostra Vulgata editione fuerunt hactenus contenti, alterum Hebraicae linguae candidiorum. Illi statim, ubi vel Hebraicas aut Graecas voces aliquot viderint, non deseperent, tanquam qui nihil utilitatis sint inde laturi, quod in linguis illis non promoverint. Legant enim diligentem apologiam quam collationem vocat, et eam conferant cum eo versu qui tractatur, legantque commentarium loci illius, tum perspicient quam ridiculum sit, levi occasione et de industria editionem ecclesiasticam, quae ab omnibus veteribus summe laudata est, a Hieronymo, Lirano et aliquot aliis viris peritis Hebraicae linguae recepta, probata, commentariis illustrata sugillare ut ineptam et indignam quae apud Christianos habeatur in manibus. Deinde hic invenient objectionem praesentissimam adversus leves quosdam hujus aetatis sciolos, qui vix prima elementa sanctae linguae docti deblaterant in editionem Latinam, si quando verbum verbo non respondent, aut phrases, quibus mirandis abundant Hebraei, apud nos non satis explentur, scilicet modestiae student isti qui sibi vindicare audent, quod verecunde faciunt etiam ii qui linguae illius peritissimi sunt, et judicio acerrimo valent. Postremo rogatos cupio Hebraismi candidatos dare re-

niam hujus apologiæ auctori, si quosdam acius reprehendat quam vellent. Vir enim candidus et præcipitis novitatis impatiens rem Christianam forsitan hac via periclitatum iri reformidavit. Et vide quid indoctum vulgus existimare poterit obrutum tot versionibus tam dissidentibus non solum a Vulgata, sed inter sese quoque longissimo intervallo, profecto testatos andeam bonos viros non esse modestiæ partes tam facilliter et libere a communi editione recedere, vel suam tanquam absolutam et eam solam in vulgus intrudere. Aliud est indicare Hebraismum, seorsumque aperire locum eundem varie posse transferri; aliud propria cupidine, et minime cum judicio de re gravissima suum phantasma edere; ac velut indigestum cibum in vulgi conspectum, evomere. Utinam vero quos habet Lulæia in ea lingua absolutissimos, sed modestissimos, suum judicium, quod quam acerrimum habent, de hujusmodi ferrent aliquando, tum animadvertere liceret multos hujus ætatis sciolos magis novitatis et animi ostentandi causa, ne dicam lucri, varias editiones præcipitasse, quam ut puram et integram Scripturam haberemus. Nam qui prodesse cupit et non est dementatus, ita rem instituit, ut tum maxime negotium non facessat cum rem aggreditur, atque adeo de pollicita utilitate grande incommodum non faciat egredi. Ut ere itaque his commentariis, amice lector, et apologiam amplectere, si quidem diligis Ecclesiæ auctoritatem, et pessundandos veterum doctorum in Psalterium commentarios non cupis. Cæterum si venia deprecanda est aliquando typographis, quod omnia tam correcte non licet excudere, equidem Joannes Lodoicus Tiletanus optimo jure etiam si non deprecetur suæ diligentie fides, tamen venia dignus est. Quantum enim laboratum sit in exemplari veluti manuscripto non facile exprimi posset; nam præter hoc quod innumeris scateret mendis, tum in orthographia, tum in distinctionibus constituendis, etiam ita lectu difficile erat, ut bonam partem dictionum potius divinare quam legere liceret. In Hebræis autem vocabulis nihil mendorum annotavimus, tametsi in aliquot paginis erratum sit, quod non liceret tempestive apud typographum adesse cum prima quoque folia inciperet excudere. Sed id raro et in paucissimis paginis primum datis prælo id accidit. Vale.

PETRI LOMBARDI

IN

PSALMOS DAVIDICOS COMMENTARIUM.

PRÆFATIO.

Cum omnes prophetas Spiritus sancti revelatione constet esse locutos, David prophetarum eximius quodam digniori atque excellentiori modo, velut tuba Spiritus sancti, quam alii prophetavit [CASSIODORUS]. Alii namque prophetae per quasdam rerum imagines atque verborum integumenta, scilicet per somnia ac visiones, facta ac dicta prophetarunt. David autem solius Spiritus sancti instinctu sine omni exteriori adminiculo, suam edidit prophetiam. Unde convenienter dicitur liber iste Soliloquiorum. [HIERONIMUS ET REMIGIUS] Dicitur quoque Psalterium, quod nomen accepit a quodam musico instrumento, quod Hebraice nablum, Græce psalterium, a Græco ψάλλειν quod est tangere, Latine organum dicitur, quod est decachordum et a superiori reddit sonum per manuum tactum. Ab illo autem instrumento ad litteram ideo nominatur liber iste, quia ad vocem illius instrumenti David decantabat psalmos ante arcam in tabernaculo Domini. Et quemadmodum singulae modulationes illius instrumenti vocabantur psalmi, ita et singulae istius libri particulae vel clausulae. Juxta spirituales quoque intelligentiam bene ab illo instrumento nomen sortitur, quia sicut illud instrumentum est decachordum, ita liber iste docet observantiam decem mandatorum. Et sicut illud instrumentum reddit sonum a superiori per manuum tactum, sic liber iste docet bene operari, non pro terrenis, sed pro caelestibus, quæ sursum sunt.

Consistit autem liber iste in centum et quinquaginta psalmis, non præter altioris significantiæ ra-

tionem. Illic enim numerus celeberrimis annotatur mysteriis. Constat enim ex octogenario et septuagenario: et octogenarius idem significat quod octonarius, et septuagenarius idem quod septenarius. Octonarius vero octavam significat resurrectionis, quia cum sint vi ætates viventium, et vii morientium, octava ætas erit resurgentium: quæ ex tunc cepit, quando animæ quiescere ceperunt in passione Christi. Per septenarium vero significatur tempus hujus vitæ, quæ septem dierum repetitione agitur. Recte ergo compositus est liber iste in tali numero psalmorum, cujus partes præfata notant mysteria, quia sic nos in hujus vitæ septenario operari ac vivere docet, ut in octava resurrectionis non induamur diploide confusionis, sed stola geminæ glorificationis.

Vel ideo in hoc numero psalmorum est compositus, quia ut diximus hic numerus constat ex octogenario et septuagenario, qui idem significant quod octonarius et septenarius. [AGG.] Octonarius vero significat Novum Testamentum. Patres enim Novi Testamenti ogdoadi, id est, octonario deserviunt; observant enim octavam diem resurrectionis Christi, id est Dominicam et octavas sanctorum, expectantes octavam resurrectionis. Per septenarium vero significatur Vetus Testamentum, ideo quia Veteris Testamenti Patres hebdomadi, id est septenario vivebant. Observabant enim septimum diem septimam septimanam, septimum mensem, septimum annum. Et septimum annum septimæ decadis, qui et jubileus dicitur. Unde Salomon: *Da partes*

septem nec non et octo (Eccle. xi); et Michæas: *Suscipiamus super eos septem pastores, et octo primates* (Mich. v). Bene igitur hic liber in hoc numero psal-
morum est editus, cujus partes utriusque Testamenti
significant doctrinam, ut per hoc ostendatur in hoc
libro utriusque Testamenti contineri mandata.

Distinguitur autem liber iste per tres quinquage-
nas, quibus tres status Christianæ religionis signifi-
cantur, quorum primus est in pœnitentia, secun-
dus in iustitia, tertius in laude vitæ æternæ. Quoci-
ca prima quinquagena terminatur in pœnitentia,
scilicet *Miserere mei Deus, secundum, etc.* (Psal. l):
secunda in iustitia, *Misericordiam et iudicium can-
tabo tibi, Domine* (Psal. c); tertia, in laude vitæ
æternæ, scilicet *Omnis spiritus laudet Dominum*
(Psal. cx). Et quia hæc ita docet, David in lib. hoc,
ideo hæc triplex sit psalmodum distinctio.

[REMIC.] Notandum quoque hanc Scripturam plus
ceteris in ecclesiasticis frequentari officiis, quod
ideo fit, quia in hoc libro consummatio est totius
theologicæ paginæ; hic enim describuntur præmia
bonorum, supplicia malorum, rudimenta incipien-
tium, progressus proficientium, perfectio perfe-
cientium, vita activorum, speculatio contemplati-
vorum. Hic etiam docetur quid peccatum auferat,
quid pœnitentia restituat, quid pœnitens peccati con-
scius dicat, scilicet *Domine ne in furore tuo arguas
me, etc.* (Psal. vi); et alibi: *Miserere mei, Deus,
secundum magnam, etc.* (Psal. l), et quid per pœ-
nitentiam assequatur, subjungit: *Docebo iniquos vias
tuas, et impii ad te convertentur* (ibid.). Per quod
ostenditur nulli quantumcunque delinquenti de ven-
ia ac de misericordia Dei fore dissidendum, assumpta
pœnitentia humilitate. Cum enim cernimus David
homicidam et adulterum per pœnitentiam factum
doctorem atque prophetam, nulli pœnitentiam agen-
di locus dissidentiae relinquitur. Sicut et de Sauli
conversione, ejusdemque in apostolum promotio-
ne de Dei misericordia plene certificamur. Unde et
Epistolis ejus plusquam aliorum, sicut prophetia
David Ecclesia in officiis utitur. Ideo quoque hæc
prophetia in frequentiori usu habetur, quia inter
alias dictorum excellit apertione. Ea quippe quæ
alii prophetæ obscure et quasi per ænigmata dixe-
runt de passione et resurrectione Christi, et æterna
genitura et de cæteris mysteriis, David [propheta-
rum excellentissimus ita evidentissime aperuit, ut
magis videatur evangelizare quam prophetare. His
consideratis intueri restat quis titulus, quæ sit ejus
materia, quæ intentio; quis modus tractandi. Est
itaque titulus talis:

*Incipit liber Hymnorum, vel Soliloquiorum Prophetæ
de Christo.*

Liber dicit et non libri, contra illos qui dicebant
plures libros esse propter quinque psalmodum dis-
tinctiones quæ sunt per *fat, fat*. Quibus quoque
Hieronymus consentit, sed hæc illorum non valida
est ratio. Licet enim quinque sint distinctiones,
non tamen ideo quinque libri sunt dicendi, sicut plu-

res sunt distinctiones Epistolarum Pauli, et tamen
unus liber. Ex verbis quoque ipsius David hoc cla-
rescit, qui in Christi persona loquens ait: *In ca-
pite libri scriptum est de me.* [CASSIOD.] Libri ait,
non librorum, unum librum, et non plures fore si-
gnificans. Inde etiam in Actibus apostolorum dicitur:
Sicut scriptum est in libro psalmodum (Act. i),
non dixit libris. Itaque liber unus est, quamvis
Hieronymus quinque esse dicat, propter quinque
distinctiones.

Hymnorum vel soliloquiorum. [AUG.] Hymnus est
laus Dei cum cantico. Canticum est exultatio men-
tis habita de æternis in vocem prorumpens. Bene
ergo dicitur liber iste hymnorum, quia docet nos
laudare Deum cum exultatione habita de æternis:

et hoc non tantummodo corde, verum etiam voce, ut
qui audit, dicat: *Veni* (Apoc. xxi), et cortina ducat
cortinam, et fontes nostri deriventur foras. Et sunt
isti hymni apud Hebræos metricæ scripti: quod in
translatione servari non potuit. Vel Soliloquiorum.

[CASSIOD.] Hic videndum est quid sit prophetia, et
quibus modis fiat, et secundum quæ tempora. Est
igitur prophetia inspiratio vel revelatio divina, re-
rum eventus immobili veritate denuntians. Unde
prophetia visio, propheta videns dicitur. Fit autem
quatuor modis, per facta, vel per dicta, per ea quæ
videntur dici vel fieri, id est per somnia et visio-
nes: Per facta ut per arcam Noe, quæ significabat
Ecclesiam, et sicut per sartagine ferream inter
prophetam Ezechielem et civitatem positam; per

dicta, ut per ea quæ angeli dixerunt Abraham et aliis
fidelibus, ut: *In semine tuo benedicentur omnes gen-
tes* (Gen. xxi) et hujusmodi; per visiones, sicut
factum est Jeremiæ, qui vidit ollam succensam a
facie aquilonis, et sicut Moysi qui vidit rubum ar-
dere, qui non consumebatur, et Ezechiel vidit ro-
tam in medio rotæ; per somnia, ut per somnium
Nabuchodonosor, qui vidit lapidem de monte sine
manibus præcisum. Quod autem fuit somnium regi,
fuit prophetia Danieli. Et per somnium Pharaonis,
qui vidit septem boves, et septem spicas, quod
fuit prophetia Joseph, spiritualiter intelligenti. Præ-
ter hæc, est et alius prophetiæ modus, cæteris di-
gnior, quando scilicet ex sola Spiritus sancti inspi-
ratione, remoto omni exteriori adminiculo facti, vel

dicti, vel visionis vel somnii, prophetatur. Hoc modo
prophetavit David, scilicet solius Spiritus sancti
instinctu. Unde in sequenti: *Audiam quid loquatur
in me Dominus Deus* (Psal. lxxiv). Propterea soli-
loquium dicitur, quasi solius Spiritus sancti elo-
quium; licet enim et in titulis et in psalmis qui-
busdam alludat diversis historiis, tamen ex eis nil
didicit, sed in eis quod per Spiritum sanctum ante
cognoverat, figurari intellexit. Vel soliloquia di-
cuntur, quasi sola de Christo eloquia; alii namque
obscure, et quasi per ænigmata prophetarunt de
Christo: Iste vero David, quod et de incarnatione
et de passione, et de æterna genitura, et de resur-
rectione, evidentissime disseruit; et ideo dicitur liber

Soliloquiorum. Sicut autem prophetia diversis fuit modis, ita etiam secundum diversa tempora. Est autem prophetia alia de presenti, alia de praeterito, alia de futuro. De presenti, ut Elisabeth: *Unde hoc n. t. h. i. ut veniat mater Domini mei ad me?* (Luc. 1.) De praeterito, ut Moyses: *In principio creavit Deus caelum et terram* (Gen. 1). De futuro, ut: *Ecce virgo concipiet*, etc. (Isa. vii). Et sit prophetia per bonos, ut per Isaiam, Jeremiam et alios. Et per malos, ut per Balaam, Caiphiam et alios. Item prophetia alia secundum praescientiam Dei, quam necesse est omnibus modis impleri, etiam secundum tenorem verborum, ut: *Ecce virgo concipiet* (ibid.), alia secundum comminationem, ut: *Quadragesima dies sunt, et Ninive subvertetur* (Jon. iii), quae non secundum verborum superficiem, sed B tacitae intelligentiae significatione impletur.

Propheta per excellentiam cum dicitur Propheta sine adiectione proprii nominis intelligitur David, ut cum dicitur Apostolus intelligitur Paulus, et Urbs Roma. Haec autem dicit contra quosdam qui dixerunt plures fuisse psalmorum scriptores, vel auctores, eo quod eorum nomina in titulis habeantur, ut Asaph, Heman, Ethan et Idithum, quod pro mysteriorum significatione quae ex interpretationibus nominum percipitur factum esse in libro ostendimus. Non ergo illi auctores psalmorum fuerunt, sed positio nominum rationi servit mysteriorum.

De Christo. Ecce de quo agunt Soliloquia, de Christo toto, id est de capite et corpore.

Materia itaque hujus libri est totus Christus, scilicet sponsus et sponsa. Intentio, homines, in Adam deformatos, Christo novo homini conformare. Modus tractandi talis est. Quandoque agit de Christo secundum caput, aliquando secundum corpus, aliquando secundum utrumque. De Christo autem agit secundum caput tribus modis. Quandoque secundum divinitatem ut, *Tecum principium* (Psal. cix), aliquando secundum humanitatem, ut, *Ego dormiri et somnum carpi* (Psal. iii); aliquando per transumptionem, ut quando utitur voce membrorum, sicut ibi, *Longe a salute mea*, etc. (Psal. xvi). Et ibi, *Deus, tu scis insipientiam meam*, etc. (Psal. lxxviii). Item de Ecclesia, tribus modis: Aliquando secundum perfectos, aliquando secundum imperfectos, interdum secundum malos qui sunt in Ecclesia corpore, non mente; nomine, non numine.

De ordine quoque psalmorum, qui a serie historiae discordant quaeri solet, quare scilicet non sunt eo ordine dispositi quo compositi. Quod non esse liquet, cum historia de qua agitur, in *Miserere mei, Deus* (Psal. l), praecesserit illud, de quo agitur, in *Domine quid multiplicati sunt* (Psal. iii). Et: *Benedictus Dominus Deus meus qui docet manus meas*, etc. (Psal. xvi), ante ambos praedictos psalmos editus fuerit. Ad quod dicitur, quia si in quibusdam possit reddi ratio ordinis, non tamen in omnibus. Neque tamen sine ratione ita dispositi sunt. Esdras namque propheta, qui Psalterium et totam

A bibliothecam a Babyloniis combustam instinctu Spiritus sancti reformavit, eodem Spiritu revelante, psalmos ita disposuit, eisdem et titulos apposuit, qui sunt quasi claves psalmorum. Sicut enim per clavem intratur in domum, ita per congruas titulorum expositiones, subjectorum clarescit intelligentia psalmorum. Haec autem circa totum librum advertenda sunt.

Praeter haec autem in singulis psalmis quaedam specialia considerata sunt.

[Hieron. in Comment.] De primo itaque psalmo videamus, ubi considerandum est quare ei titulus non praenonitur sicut et aliis, quae sit ejus materia, quae intentio, quis modus tractandi. [Cassiod.] Hinc primo psalmo, ideo titulus non apponitur, quia psalmus iste principium est et praefatio, et caput libri, sicut in sequenti dicitur: *In capite libri scriptum est de me*: et de illo agit, qui est omnium principium, id est, de Christo, qui non habet principium. [Hieron. in Comment.] Ideo itaque titulo caret, ne titulus praescriptus, libri caput et initium videretur; vel etiam ideo quia iste psalmus, quasi titulus et prologus est sequentis operis. Continet enim summam et materiam totius libri. Materia autem hujus psalmi eadem est, quae et totius libri scilicet Christus integer. Similiter intentio. Modus autem tractandi talis est. Bipartitus est psalmus. Primo, agit de beato viro, per beatitudinem nobis blandiens. Secundo, agit de ultionibus iniquorum, terrens nos adversis, ibi: *Non sic impii, non sic*. De beato autem viro agit hoc modo: Primo versu ostendit eum immunem ab omni malo; secundo, plenum omni bono in se, inde utilem aliis, et hoc usque ad partitionem. Ad ostendendum vero eum immunem ab omni malo, utitur comparatione veteris hominis, scilicet Adae, ostendens illum plenum esse omni malo, quia non valet melius ostendi cuiusque rei excellentia, quam si sui contrarii vilitas atque oppressio vel depressio non taceatur. Ostendit itaque veterem Adam triplici genere peccandi, diliquisse, scilicet cogitatione, voluntate et actu, verbi doctrina vel consuetudine. Item: Cogitatio large accepta tria complectitur, scilicet primum motum animae qui est venialis culpa, delectionem atque consensum quae sunt mortalia. Qui ergo peccat, consensu et cogitatione peccat. Qui vero nec cogitatione peccat, nec consensu, vel delectione. Ille autem tria genera peccandi notat per tria verba scilicet: *Abiit, stetit, sedit*. Per *abiit*, peccatum voluntatis; per *stetit*, peccatum operis, per *sedit* peccatum verbi, vel consuetudinis. Abiit ergo Adam a Deo, non loco, [Cassiod.] sed dissimilitudine, cum persuasioni diaboli et Evae consentiens a Deo recessit; [Alcuin.] stetit, cum pomum vetitum comedens, in peccato delectatus est; sedit, cum se excusando et culpam in Creatorem referendo in superbia confirmatus est (Gen. iii), dicens: *Mulier quam dedisti mihi seduxit me*, [Aug.] non valens redire nisi per eum liberatus, qui nihil horum ha-

C

D

buit. Et dicitur hoc a simili exsultantium, qui dum sunt in via, facilius revocantur; cum jam stant, difficilius; demum difficillime, cum jam ibi magistri et domini effecti sunt. Ita qui sola voluntate peccat facilius redit; qui opere, difficilius; qui vero consuetudine vel doctrina verbi, difficillime revocatur. [Aug. lib. 1, *De sermone Domini in monte*, et serm. 90 *De tempore*.] Isti sunt tres mortui, quos Dominus suscitavit, in domo, in porta, in sepulcro: hoc est triduum quo Moyses volebat educere populum Dei de Ægypto. Item nota: Peccatorum impiorum pestilentia. Nam impius est qui peccat in Deum, peccator in se, pestilens in proximum. Et Adam in Deum et in se, et in proximum pecca-

vit. [REMIC.] Quasi diceret: Primus homo miser et infelix, qui abiit in consilio impiorum. [Gloss. interlin.] Id est serpentis et Evæ, id est consensu voluntatis peccavit; in via peccatorum stetit, id est opere peccavit. [ALCUIN.] Et in cathedra pestilentia sedit, dans aliis exemplum peccandi, id est docendo vel consuetudine peccavit. Cathedra enim proprie doctorum est sicut thronus regum, tribunal iudicum. [REMIC.] Ecce ostendit primum hominem tribus modis peccasse. Peccatur enim cogitatione, actu, verbis, docendo. Nunc quo ordine creverunt in primo homine removeri debent a secundo. Ac si dicat: Primus homo infelix, qui abiit, stetit, sedit, sed secundus est beatus.

PETRI LOMBARDI

COMMENTARIUS

IN PSALMOS DAVIDICOS.

I PSALMUS PRIMUS.

VERS. 1. — « Beatus vir qui non abiit in consilio impiorum, et in via peccatorum non stetit, et in cathedra pestilentia non sedit. »

[CASSIOD.] Beatus dicitur cui omnia optata succedunt, vir scilicet contra prospera et adversa firmus, qui non abiit [Gl. int.] a Deo in regionem dissimilitudinis, id est cogitatione non peccavit, quamvis esset positus, in consilio impiorum, id est quamvis impii hoc molirentur: quod est laudabilis [Aug. et Hier.] Non abiit iste, sicut Adam, qui consensit uxori, a diabolo deceptæ. Impii hoc molientes, demones sunt, et Scribæ, et Pharisei. Et in via peccatorum non stetit [Aug.]. Via peccatorum mundus est, in quo quidem natus, et inter peccatores conversatus est, sed non tenuit eum illecebra sæculi [Gl. int.] Vel, via peccatorum est prava operatio, quæ ducit ad mortem. Et est: in via peccatorum non stetit, id est vel in mundo, vel in prava operatione Et in cathedra pestilentia non sedit [Aug.], id est, noluit terrenum regnum. Est enim pestilentia, morbus late pervagatus, omnes, aut pene omnes involvens, et dicitur a pastu, quasi pastulencia. Hic est amor dominandi quo vix caret aliquis. Vel, cathedra pestilentia, accommodatius accipitur prava, et pernicioza doctrina, quæ ut cancer serpit. Et est in cathedra pestilentia non sedit, id est non perniciosam doctrinam docuit, sed salubrem. Ecce hoc primo versu ostenditur immunis ab omni malo per remotionem eorum quæ in primo homine fuerunt.

VERS. 2. — « Sed in lege Domini voluntas ejus; et in lege ejus meditabitur die ac nocte. »

Sed in lege Domini [REMIC.] Hic ostenditur Chri-

stus plenus omni bono in se, quia non est perfecta laus fugere vituperanda, nisi sequantur laudanda. Unde post ostensam immunitatem, addit, Sed in lege, quasi dicat: Non abiit, non stetit, non sedit, sed in lege Domini fuit voluntas ejus [Aug.]. Aliud est esse in lege, aliud sub lege. Qui est in lege, secundum legem agit, voluntarie legi obediens. Qui autem sub lege est, secundum legem agit, necessitatis timore coactus. Ille liber, iste vero servus. Iterum: Aliud est lex litteræ, quæ scribitur servo; aliud lex sanctitatis, quæ mente conspicitur a filio, qui non indiget litteris; justo enim lex posita non est, ut ait Apostolus (I Tim., 1). Dicit ergo, in lege Domini quia voluntate serviebat, non sub lege, quasi ex tristitia et ex timore serviret voluntas ejus, id est Christi [CASSIOD.]. Voluntas dicit, ut ostendat quod non sit tedium ei laborum. Et hæc voluntas non est otiosa, vel non est ad horam [Aug.]. Sed meditabitur die ac nocte, id est assidue, et in prosperis, et in adversis. Dies enim lætitiæ, nox adversitatem significat. [CASSIOD.] In lege ejus: non utique in littera legis, sed in sanctitate propositi. Et est hæc legis meditatio sanctitatis jugis observatio. Vide qualiter hæc præcedentibus respondeant. Ibi dicit, non abiit; hic, voluntas in lege. Ibi, non in via peccatorum stetit, non in cathedra pestilentia sedit; hic, assidue in lege Domini meditabitur.

VERS. 3. — « Et erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum: quod fructum suum dabit in tempore suo. »

Et erit tanquam lignum quod plantatum. [ALCUIN.] Supra ostendit Christum immunem ab omni malo,

et plenum omni bono in se; hic utilis nobis ostenditur: et hoc tribus modis, scilicet dans fructum vite, et folia, et obumbrans. Et nota quia hæc omnia non omni beato viro conveniunt, sed Christo soli. Et est hæc plena definitio beati viri, quasi dicat: Meditabitur die ac nocte, et erit tanquam lignum. Loquitur de Christo, a simili ligni vite quod erat in medio paradisi, de quo homo obediens, si comederet, viveret in æternum. Ita qui Christum spiritualiter sumit, non videbit mortem in æternum [Gl. in.]. Et sicut illud lignum cæteris viridius erat, sic et Christus cæteris sanctis viridius erat, cui spiritus non est datus ad mensuram [Hier.]. Erat ergo tanquam lignum, id est vere lignum vite, ut ait Sapientia. Est lignum vite omnibus amplectentibus eam [Gl. in.]. *Tanquam*, aliquando similitudinem notat tantum, aliquando veritatis expressionem facit, aliquando utrumque, ut hic. Ita enim notat similitudinem, ut veritatis non excludat expressionem [Aug.]. *Quod plantatum est*, id est humanatum est, vel incarnatum, per quod ad eum accedere possumus. Et hoc, *secus decursus aquarum* [Alcuin. et Aug.]. Aquæ Spiritum sanctum significant, juxta illud: *Qui crediderit in me, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ* [Joan. vii]. Et est contra æstum vitiorum, ut aquæ contra æstum sitis. Et est, plantatum est secus decursus aquarum, id est homo fiet secundum operationem Spiritus sancti, qui in eum plenissime descendit. Et ideo apponit decursus aquarum, ut plenitudinem notet [Alcuin.]. Vel per aquam, sapientia Dei intelligitur: quia interior homo reficitur, ut sitis aqua. Et est plantatum secus decursus aquarum, id est secundum sapientiam, quæ hominem susceperit, id est fiet homo unitus sapientiæ Dei. Et bene ait, secus aquam, quia non est factus homo Deus vertibilitate naturæ in naturam, sed unione personæ [Aug.]. Et ita aquæ sunt mortale genus. Unde Joannes in Apocalypsi: *Aquæ multæ, populi multi* [Apoc. xvi] quia defluunt in mortem, ut aqua in mare. Et est plantatum secus decursus aquarum, id est secundum fluxum populorum, quia in similitudine carnis peccati apparuit [Gl. int.]. Quod lignum dabit fructum suum, id est vitam æternam in tempore suo, id est in tempore plenitudinis, quo reseratus est aditus paradisi, de quo [Aug.]: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* [II Cor. vi]. Vel ita: Dabit fructum suum, id est Ecclesias constituet, in tempore suo, id est post resurrectionem et ascensionem, misso Spiritu. Vel ita: Dabit fructum suum, id est Spiritum sanctum mittet. In tempore suo, id est post glorificationem suam. Unde in Evangelio: *Non est datus Spiritus sanctus, quia nondum glorificatus est Christus* [Joan. vii]. Et nota hoc lignum esse rationale, per hoc quod ait, dabit [Cassiod.]. Dare etenim pertinet ad rationabilem sensum et ad voluntatem offerentis.

VERS. 4. — « Et folium ejus non defluet: et omnia quæcunque faciet prosperabuntur. »

[Aug.] *Et folium ejus non defluet*, id est verbum

A ejus non erit irritum, sed deducet ad vitam. Unde: *caelum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt* [Matth. xxiv]. [Cassiod.] Et bene verba, folia dicuntur, quia sicut folia tegunt fructus suos, ita verba Domini suas promissiones custodiunt [Alcuin]. Et quid per singula? [Aug., Cassiod., Gl. int.] *Et omnia quæcunque faciet prosperabuntur*, id est fructus et folia, id est facta et dicta, prosperabuntur sibi, contra casum Adæ et membris suis. Et bene dicit omnia, quia etsi moreretur, tamen omnia quæ faciet prosperabuntur, quia mors ejus est salus mundi.

PARS II, VERS. 5. — « Non sic impii, non sic; sed tanquam pulvis quem projicit ventus a facie terræ. »

B Non sic impii. Hic est secunda pars, ubi agit de ultionibus iniquorum, et terret adversis. Horum formido graviora facit promissa, quasi dicat: Omnia illius prosperabuntur. Sed impii non sic, quia nihil poterunt assequi. Et nota quia hac repetitione immobilis firmitas monstratur. Non sic, sed sunt *tanquam pulvis*, quia cedunt pravis suggestionibus, non habentes humorem gratiæ Dei; *quem projicit ventus*, id est superbia, quæ vento comparatur, quia petit alta et inflat; *a facie terræ*, id est a præsencia stabilitatis æternæ [Aug.], quæ dicitur terra a simili, quia sicut hæc terra nutrit et continet exteriori homini, ita illa interiori.

VERS. 6. — « Ideo non resurgunt impii in judicio, neque peccatores in concilio justorum. »

C Ideo non resurgunt impii. Et quia ventus projicit, id est quia dati fuerunt in reprobum sensum, ideo non resurgunt impii, prima resurrectione, quæ est in fide, scilicet a peccatis. Et hoc, in *judicio*, id est ut se judicent et accusent.

Dux quippe resurrectiones sunt. Una, animæ, in præsenti, quæ resurgit homo a peccatis. Unde Apostolus: *Exsurge, qui dormis, et illuminabit te Christus* [Ephes. v]. Altera, corporis, in futuro, quæ fiet impassibile et immortale. Hic agit de illa quæ est animæ. Neque ipsi peccatores item resurgent, in consilio justorum, ut voluntatem Dei suis præerant voluntatibus, quod est consilium justorum. Vel, in concilio, alia littera, justorum, id est in concordi multitudine justorum, et est idem sensus cum priori et accipit eosdem peccatores et impios. Vel ita: Dicit superbis tolli, quod ipsi ambiunt, id est ut judicent, agens de resurrectione corporis et judicio futuro, quasi dicat: Quia ventus projicit, ideo non resurgunt impii in judicio, id est ut judicent, quod planius repetit [Aug.], *neque ipsi*, id est peccatores resurgent in concilio justorum, id est in judicio, ut cum eis judicent. Consilium dicit iudicium ex similitudine quia iudicium Dei, quasi in consilio erit, in quo diversa peccata diversis pœnis punientur. Vel ita, ut alios accipiamus impios, alios peccatores. [Cassiod. Aug.] Impii sunt infideles, idololatæ, apostatæ, qui cum resurgent non judicabuntur, quia jam judicati sunt. Peccatores, sunt Christiani falsi. Et est, quia ventus projicit; ideo impii, id est penitus infideles,

non resurgent in iudicio, ad hoc ut iudicentur, quia jam iudicati sunt; neque peccatores, id est falsi fideles, resurgent in consilio justorum, id est ut iudicent, sed iudicabuntur tantum.

[Hier. et Aug.] Nota quod quatuor ordines in iudicio erunt: Alii namque erunt, qui iudicabunt et non iudicabuntur, ut apostoli, et alii perfectissimi; alii, qui neque iudicabunt, nec iudicabuntur, quia jam iudicati sunt. Sententia enim damnationis eorum toti Ecclesiae nota est, ut infideles. Alii iudicabuntur et salvabuntur, ut mediocriter boni. Alii iudicabuntur et damnabuntur, ut mediocriter mali. Ideo Job ait: *Non salvat impius, et pauperibus iudicium tribuit* (Job. xxxvi). Quia hi qui nequiter opprimuntur, ipsi tunc super oppressores suos iudices venient. [Greg. et Hier.] Duæ quippe sunt partes, electorum scilicet atque reproborum; sed bini ordines eisdem singulis partibus continentur. Alii namque iudicantur et pereunt, alii non iudicantur et pereunt; alii iudicantur et regnant, alii non iudicantur et regnant. Iudicantur et pereunt, quibus Dominica inclamatione dicitur: *Sitiri, et non dedistis mihi potum. Discedite, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus* (Matth. xxv). Alii vero in extremo iudicio non iudicantur et pereunt, de quibus, propheta ait: *Non resurgent impii in iudicio, et Dominus ait: Qui autem non credit, jam iudicatus est* (Joan. iii). Et Paulus: *Qui sine lege peccaverunt, sine lege peribunt* (Rom. ii). Resurgunt vero omnes, etiam infideles, sed ad tormentum, non ad iudicium.

2 Non enim tunc eorum causa discutitur qui ad conspectum districti iudicis jam cum damnatione suæ infidelitatis accedunt. Professionem vero fidei retinentes, sed professionis opera non habentes, redarguuntur ut pereant, ut mediocriter mali. Qui vero nec fidei sacramenta tenuerunt, increpationem iudicis in extrema examinatione non audient, quia præiudicati sunt infidelitatis suæ tenebris, ejus quem despexerant invectione redargui non merentur. Illi saltem verba iudicis audiunt, qui ejus fidem saltem verbo tenuerunt. Isti in damnatione suæ æterni iudicis nec verba percipiunt, quia ejus reverentiam ne verbo tenus servare voluerunt. Illi legaliter pereunt, quia sub lege peccaverunt positi. Istis in perditione sua de lege nihil dicitur, quia nil legis habere conati sunt. Princeps namque terrenam republicam regens, aliter punit civem interius delinquentem, atque aliter hostem exterius rebellantem. In illo iura sua consulit, eumque sub verbis dignæ invectionis addicit. Contra hostem vero bellum movet, instrumenta perditionis exercet, dignaque ejus malitiæ tormenta retribuit. De malo vero ejus quid habeat, lex non requirit. Ita ergo in extremo iudicio et legalis illum invectio percutit, quia ab eo quod professione tenuit, actione declinavit, et iste sine iudicii invectione perimitur, qui lege fidei non tenetur. Ex electorum vero parte, alii iudicantur et regnant, qui vitæ maculas lacrymis

A tergent. Qui mala præcedentia factis sequentibus redimunt, quidquid illicitum aliquando fecerunt, ab oculis iudicis, eleemosynarum superductione cooperiunt. Quibus iudex veniens, in dextera consistentibus dicit: *Esurivi et dedistis mihi manducare, etc.* (Matth. xxv). Alii autem non iudicantur, et regnant, qui et præcepta legis, perfectionis virtute transeunt, quia nequaquam hoc solum quod cunctis divina lex præcipit implere contenti sunt, sed præstantiori desiderio plus exhibere appetunt quam præceptis generalibus audire potuerunt. Quibus Dominica voce dicitur: *Vos qui reliquistis omnia, et secuti estis me, cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ sedebitis et vos super thronos iudicantes XII tribus Israel* (Matth. xix). Et de quibus B propheta ait: *Dominus ad iudicium veniet cum senatoribus populi sui* (Isa. iii). Et de quibus Salomon, cum de sanctæ Ecclesiæ sponso loqueretur, intulit dicens: *Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ* (Prov. xxxi).

Hi itaque in extremo iudicio non iudicantur et regnant, quia cum auctore suo etiam iudices veniunt. Relinquentes quippe omnia plus propria devotione executi sunt, quam juberi generaliter audierunt. Speciali namque jussione paucis perfectioribus, et non generaliter omnibus dicitur, hoc quod adolescens dives audivit: *Vade et vende omnia, etc.* (Matth. xix). Si enim sub hoc præcepto, id est consilio cunctos jussio generalis astringeret, culpa profecto esset, aliquid nos de hoc mundo possidere. Sed aliud est quod per Scripturam sacram dicitur omnibus, aliud quod specialiter perfectionibus imperatur. Hi ergo recte sub generali iudicio non tenentur, quia et præcepta generalia vivendo vicerunt. Sicut enim non iudicantur et pereunt, qui suadente perfidia legem tenere contemnunt, ita non iudicantur et regnant, qui suadente etiam pietate ultra generalia divinæ legis præcepta perficiunt. Hinc est quod Paulus etiam specialia præcepta transcendens, plus opere exhibuit quam institutione legis et permissionis accepit. [Aug.] Cum enim accepisset ut Evangelium prædicans de Evangelio viveret, et Evangelium audientibus contulit, et tamen Evangelii sumptibus sustentari recusavit. Cur ergo iste iudicetur ut regnet, qui minus quod servaret accepit; sed majus quo viveret, invenit? Recte ergo iudicium pauperibus tribuit, quia quanto huic mundo magna humilitate despecti sunt, tanto tunc, acceptis sedibus, majori culmine potestatis exerceant. Hinc alias dicitur: *Donec iustitia convertatur in iudicium* (Psal. xciii). Iustitia ergo in iudicium vertitur, quia hi qui nunc juste atque irreprehensibiliter vivunt, tunc iudicandi potentiam nanciscuntur. Hinc Laodicensis Ecclesiæ dicitur: *Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut et ego vici et sedi cum Patre meo in throno ejus* (Apoc. iii). Vincens Dominus in throno cum Patre sedisse se asserit, quia post passionis certamina, post resurrectionis palmam, claruisse omnibus quod potestati

Patris esset aequalis iudicavit, eique se non dispari, calcato aculeo mortis innotuit. Unde et Mariae, necdum se credenti Patri similem, dicit: *Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem* (Joan. xi). Nobis enim in throno Filii sedere est, ex ejusdem Filii potestate judicare. Quia enim iudicii principatum ex ejus virtute percipimus, velut in ejus throno residemus. Nec abhorret a vero, quod alias super xii thronos venturos testatur esse discipulos. Illic vero in throno suo perhibet esse sessuros. Per thronos quippe xii, universale iudicium; per thronum vero Filii, singulare culmen judiciariae potestatis ostenditur. Vel ita, et accipit eosdem impios et peccatores, quos quia ventus projicit, ideo non resurgunt impii in iudicio, id est ut iudicent in futuro. Hoc convenit cum secunda sententia, sed differt quod sequitur: Et ipsi ideo peccatores non resurgunt in concilio justorum, id est ut iudicati in collegio sanctorum quiescant. Vel, in concilio justorum, in eodem sensu, id est in aeterno bono, quod sanctis sequi consilium est.

VERS. 7. — « Quoniam novit Dominus viam justorum, et iter impiorum peribit. »

Quoniam novit, quasi dicat: Impii non resurgunt cum sanctis in iudicio, quia opera justorum Deus diligit; impiorum vero, non; hoc est, quoniam novit, etc. Vel sic, junge secundum primam praecedentem sententiam: Non resurgunt hic in anima, quia Deus non approbat eorum opera; nam justorum tantum, et hoc est, quoniam novit Dominus viam justorum, ut sua et approbat, et iter, id est opus impiorum peribit. Peribit dicit pro non novit Dominus, sed planius dicitur, quia hoc est nesciri a Domino quod perire; et sciri a Domino est manere et esse.

COLLATIO IN PSAL. I: (BEATUS VIR.)

VERS. 1. — In cathedra pestilentiae non sedit. Noster interpres significantius expressisse videtur dictionem Hebraicam et Graecam, haeretice pravitatis notando perniciem corruptissimam, quam si dixisset illusorum Hebraice לִצְיִים LITZIM, aut vertisset pestilentiarum, Graece λοιπών. Nam legendo simpliciter illusorum, aut pluraliter pestilentiarum, non habetur forsitan tale pondus emphaseos, quam praescribit Propheta, et quam divus Hieronymus explicat, ad illud Isa. LXVI, Eligam illusores, sive illusiones eorum, et quae timebant adducam eis. « Causas, inquit, reddit cur traditi sint Scribis et Phariseis illusoribus suis, de quibus primus psalmus, juxta Hebraeos canit: Et in cathedra illusorum non sedit, quos appellant LXX pestilentes, quales fuerunt filii Heli, filii pestilentiae. Idem in illud Isa. III: Et effeminati dominabuntur eis. Pro quo ait in Hebraeo scriptum est תַּלְלִיִּים TAALULIM, quos LXX, et Theodotio illusores interpretati sunt. Deinde subdit: Possumus illusores dicere et magistros populi Israel, qui devorant populum Dei sicut escam panis, et perverse Scripturas sanctas interpretantur, illuduntque stultitiae discipulorum. Rursus in illud ejusdem prophetae: Popule meus, qui te beatum dicunt, etc. (Isa. III). Scribas et Phariseos exactores appellaverat non magistros, et supra illusores. » Haec ille. Quae perspicue insinuant nostram editionem praeter alia, prophetice taxare pestilentem Phariseorum farinam, de qua Salvator ait, Matth. XVI:

A *Caveat a fermento Phariseorum* (Luc. XII). Ad haec idem Hieronymus in praesentem locum psalmi commentando dicit: « Pro pestilentibus in Hebraeo delusores habet, quod scilicet omnes discipulos perversus doctor illudat. Radix etiam Hebraica, unde vocula deflectitur, signat interpretari verbose, Job XVI: Verbosi amici mei מְלִיצִי מְלִיצִי MELITZAIREHAI.

Quid autem sunt haeretici, nisi verborum venatores, juxta illud Proverb. XIX: Qui tantum verba sectatur, nihil habebit; qui autem possessor est mentis, diligit animam suam. Nonne aperte nunc vides haeticos ampullatis et sesquipedalibus verbis et interpretationibus distortis, omnes Ecclesiae caeremonias, dissolutis quasi cacininis, atque rugato subsannare naso? quibus miseris animas immedicabili tabe inficiunt, ad communem omnium perditionem, si fieri posset. Itaque ut sparsa colligamus haeretica, superstitiosa et ventosa doctrina, quam in principio volebat abesse a beato viro David, unico pestilentiae nomine, congruentissime designata est. A quacunque enim illarum, pestilentissima corruptio, si minus caveatur, late pervagata procedit. Proinde tanta detestatione deprecandi sunt perversi doctores, in eam malitiae dementiae prolapsi, ut non dicantur mali, sed ipsamet malitia; non pestilentes, non illusores, sed singulariter et extreme, pestilentia. Disce igitur nostram venerari versionem, quae tantillo verbo re maxima comprehendit tam abstrusum sensum, quo praegnans erat vocula Hebraica לֹץ LOTZ.

VERS. 5. — Non sic impii non sic. Hebraeus legit semel duntaxat, non sic כִּן לֹא lo chen, LXX aut aliae versiones Graecae, sententiae gravitate repetitione insinuaverunt, ut psalmo 21: Deus, Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti? ubi Hebraeus non habet, Respice in me. Ponder enim rei, additione illa vocali intimius sentitur, pro immensitate doloris Jesu Christi, in cruce dire patientis, de cuius mira patientia, totus ille psalmus loquitur. Consimile adducit divus Hieronymus, de optimo genere interpretandi ad Panmachium ex Marc. V, מְלִיצִי מְלִיצִי TALITHA QUMI, quod est interpretatum, puella tibi dico, surge. « Arguatur, inquit Hieronymus, mendacii, quare addiderit, tibi dico, cum in Hebraeo tantum sit, puella, surge. Sed ut ὑπακούω faceret, et sensum vocantis atque interpretantis exprimeret, addidit, tibi dico. » Haec ille. Quantum tamen pertinet ad praesentem locum, Hieronymus asserit se duntaxat semel reperisse, non sic, in Hexaplis Origenis. Quem projicit ventus a facie terrae. Hebraice tantum habetur, quem projicit sive

projiciet ventus cum אֲשֶׁר יָד פָּנָי אֲשֶׁר יָד פָּנָי ASCHER YAD PENNU RUACH. LXX, conformiter ad nostram editionem ἀπὸ προσώπου τοῦ γῆς quo exprimerent latentiam sententiae, quae includebatur in verbis Hebraicis. Quod autem vertit Sanctes glumam, quem sequitur interpres pro Cajetano, Munsterus paleam, Campensis paraphrasis festucam, non perinde quadrat sensui prophetae, ac pulvis, ut versio nostra habet, et Hieronymus juxta Hebraeos, Conradus et Pratensis. Nam licet מוֹרָץ מוֹרָץ significet indiscriminatim glumam, paleam subtilem, vel pulverem aut quisquillas, non tamen ita ventus solet projicere a facie terre communis glumam: quin potius ventilabrum, aut excussorium projicit a facie arae. Ventus vero ubique (ut perspicuum est) indesinenter pulverem exagitat, per quod significantissime denotatur impiorum inconstantia, et a stabilitate vite aeternae separatio perpetua, juxta illud Threnorum I: Peccatum peccavit Jerusalem, propterea instabilis facta est. Nec video qua ratione isti rejecerint editionem quam dicunt Vulgatam. Et certe quanto vulgatiorem, tanto receptiorem. Nam nova indigent longiore multo probatione, quam ve

testa, quæ tam multis annis explorata sunt. Et illa nova nullius essent auctoritatis, vel certe minoris, nisi vetusta fierent.

VERS. 6. — *Neque peccatores in concilio justorum.* Magister interpretatur *concilium* et id quod est voluntatis, et quod est congregationis, duplici sensu quemadmodum acceperunt LXX. Cum notum sit *ἐκκλησία* utrumque significare. Nec ex hoc lædatur Hebræum *אֲדָתָא* ADATH, id est congregatio quando-

A quidem consilium Domini, est congregatio justorum, qui ne ad latum unguem discedunt a voluntate ejus. Unde Psal. LXXXVIII. *Deus qui glorificatur in consilio sanctorum*, dupliciter legi potest, aut per *s*, aut per *c*, etiam ex Hebræo *בְּסוֹד* BESOD, ut intelligas congregationem sanctorum, quorum est salutariter consilium, fragilitate sua agnita in Domino gloriari.

PSALMUS SECUNDUS.

3 PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID. »

Quare fremuerunt gentes [Cassiod.] Psalmus iste secundus est in ordine, et primus in titulo. Unde et in Actibus apostolorum primus dicitur (Act. iv). Titulos autem Esdras propheta psalmis apposuit, qui sunt quasi claves et januæ psalmodum. Per eorum namque intelligentiam subjectorum psalmodum clarescit sententia. Licet enim in titulis frequenter tangatur historia, vel ponantur aliquorum nomina, unde ad litteram non agitur in psalmis; tamen et historia mystice intellecta, et nomina congrue interpretata psalmodum continentiam aperiunt, ut hic ubi ponitur David, qui interpretatur *manu fortis, desiderabilis aspectu*. Et significat Christum, qui vere est manu fortis debellando aeris potestates, et desiderabilis aspectu, id est in quem sancti angeli desiderant prospicere (1 Petr. i). Psalmus bonam operationem notat. Dicebatur enim ad litteram psalmus modulatio quæ fiebat per tactum decem chordarum, ita bona operatio quæ fit per observantiam decem mandatorum. Et est sensus tituli, *psalmus*; iste, id est tractatus iste, qui dicitur psalmus, quia monet ad bene operandum, attribuitur David, id est Christo, qui agit hic de se rege. Intentione monet ut ei subdamur. Modus talis, tripartitus est psalmus. Primo increpat persequentes et minatur, et loquitur Christus, vel Propheta; secundo, inducit verba Christi agentis de omnipotentis regno, et innarrabili genitura sua ubi de divinitate et humanitate ejus multa discimus, ibi. *Ego autem constitutus sum*, etc.; tertio pro his arcanis patefactis admonet omnes humiliter obedire, et suadet ab utili scilicet ne pereant et ab honesto quia *beati qui confidunt in eo*: ibi, *Et nunc reges*. Increpans ergo persequentes Propheta, vel Christus, dicit,

VERS. 1. « *Quare fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania?* »

[Remig.] *Gentes*, id est Romani milites, crucifixo- res, [Cassiod.] *fremuerunt* [Remig.] ut feræ sine ratione: fremere enim ferarum est, [Cass.] *et populi* scilicet Judæi, [Gl. int.] *meditati sunt inania*, [Alcuin.] id est falsa in Scripturis, ut de futuro adhuc Messia, quem expectant. Ipsi enim sunt pueri Abrahamæ, expectantes cum asina. [Remig.] Vel *meditati sunt inania*, id est Christum detinere in morte. Vel, *meditati sunt inania*, scilicet ne mundus post eum abiret; [Aug.] et hoc, *quare?* id est quia utilitate sua? quasi dicat, frustra, quia non impleverunt, ut Christus exstingeretur.

VERS. 2. « *Astiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum adversus Dominum et adversus Christum ejus.* »

[Rem.] *Astiterunt reges*, quasi dicat, non solum populi et gentes, id est minores, contra Christum surrexerunt, sed etiam majores, quia astiterunt, quasi cum mora, mora enim notatur in hoc, *reges terræ* [Gl. int.] id est Herodes et principes, id est Pilatus. [Aug. 3. consens. Ev. cap. 16.] Ponitur plurale pro singulari, per synecdochen. Vel ita reges terræ, scilicet Herodes prior, qui infantes occidit; et posterior Herodes, ejusdem filius, qui Pilato consensit in morte Christi. [Cassiod. Rem.] *Astiterunt et principes*, scilicet sacerdotum, videlicet Anna et Caiphas *convenerunt in unum*, id est in unam pravam voluntatem. [Cassiod.] Stulta præsumptio, reges terræ, contra regem cæli convenerunt, quod aperit dicens, *adversus Dominum*, id est Patrem. Qui enim contradicit Filio, et Patri contradicit. Ideo *adversus Dominum, et id est quia adversus Christum ejus* id est me, secundum hoc quod Christus loquitur.

VERS. 3. — « *Dirumpamus vincula eorum et projiciamus a nobis jugum ipsorum.* »

VERS. 4. — « *Qui habitat in cælis irridebit eos, et Dominus subsannabit eos.* »

Dirumpamus vincula quasi dicat ipsi ita [Gl. int.] sed ego mei, dicit Christus, ne consentiatis in morte mea, et hoc est, dirumpamus vincula eorum, id est blanditias et minas. *et projiciamus a nobis jugum ipsorum*, [Rem. Gl. int.] ne dominentur nobis.

Qui habitat in cælis. Sic continua, secundum hanc sententiam, dirumpamus, dicit Christus, quia qui habitat in cælis. [Aug. Remig. Cassiod.] Aliter ab illo loco, dirumpamus vincula. Licet enim hoc possit dici in persona Christi, ut legimus, aptius tamen illis conveniunt hæc verba qui nolunt jugum Christi sibi imponi, id est persecutoribus Christi, quasi dicat Christus, vel propheta, convenerunt in unum reges et principes dicentes; *Dirumpamus vincula eorum*, [Alcuin.] id est rationes eorum, id est Dei et Christi, vel Christi et ejus discipulorum, quibus nos sibi astringere volunt, *et projiciamus a nobis jugum ipsorum*, [Rem.] id est legem. Ipsa ita, sed certe *qui habitat* [Aug. Alcuin.] id est Dominus [in cælis] scilicet spiritalibus, id est in sanctis animabus, et angelis *irridebit eos* quasi buccis, ut factum est, quando positus custodibus surrexit et Dominus subsannabit eos, quasi dicat naso, ut factum est,

quando per mundum dispersi sunt. [Hier.] Irrisio enim sit bucca, subsannatio vero, rugato naso atque contracto exprimitur quæ tamen de Deo carnaliter nullatenus sunt existimanda, sed est *αἰσχροπνοῦ παθος*. Aliter [Aug.] Irrisio Dei est vis præscientiæ, quam dat sanctis, ut videntes nomen Christi futurum in omnibus gentibus, et dominationem pervagaturam in posteros, illos inania meditados intelligant. Et accepit pro eodem, irridebit et subsannabit, etc. Qui habitat in cælis, hoc non mutatur. Irridebit eos, id est dabit sanctis suis intelligere eos esse irridendos, et inania meditados. Et Dominus subsannabit eos. Repetitio est.

VERS. 5. — « Tunc loquetur ad eos in ira sua et in furore suo conturbabit eos. »

Tunc, id est præterea: et tunc scilicet quando irridebit, loquetur ad eos in ira sua, *αἰσχροπνοῦ παθος*; est hic, id est humana propassio, quando quod creaturæ est attribuitur Creatori. [Aug.] Nam ira Dei, motus est, qui fit in sancta anima, quæ novit legem Dei, cum eam videt a malo homine præteriri. Per quem motum multa vindicantur, ut fecit Moyses, quando descendens de monte, et videns populum ante vitulum ludentem, transivit gladio, accinctus a porta usque ad portam; et Phinees, quando transfixit Judæum et Madianitidem turpiter coeuntes. Et est, loquetur ad eos in ira sua, id est increpabit et vindicabit in eos, per sanctos qui movebuntur pro peccatis eorum. Postea planius aperit dicens: *Et in furore suo conturbabit eos*. [Aug.] Et ira Dei et furor est obscuratio mentis transgressorum legis. Et est, tunc loquetur ad eos, id est excæcabit eos. Vel ita, ut partim de præsentī, partim de futuro legatur versus iste, sic, [Gl. int.] tunc id est quando irridebit, loquetur ad eos, per prophetas et per Scripturam sanctam et hoc, in ira sua, id est in comminatione pænæ; et in futuro, conturbabit eos, corpore et anima. In furore suo, id est, in æterna pœna. Vel totum de futuro legitur ab illo loco. Qui habitat, hoc modo, [Rem.] qui habitat in cælis, hoc non mutatur. Irridebit eos, id est irrisione dignos reddet eos in futuro. Post ea idem repetit, et Dominus subsannabit eos. Tunc scilicet in futuro, loquetur ad eos, qui modo tacere videtur dum tolerat, in ira sua et in furore suo conturbabit eos. [Aug.] Ira Dei et furor, non est perturbatio, quæ, ab eo penitus relegata est, sed vis, id est virtus ejus, qua juste vindicat, et est, in virtute sua punit eos.

VERS. 6. — « Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, prædicans præceptum ejus. »

Ego autem. [Cassiod. Alcuin.] Hic est secunda partitio, ubi inducit verba Christi agentis de omnipotenti regno et ineffabili genitura sua, ubi multa discimus de divinitate, et humanitate Christi quasi dicat illi ita turbabuntur; sed [ego] dicit Christus. [Aug. Gl. int.] Ego cum pondere, quasi dicat, cujus jugum et vincula volebant abjicere, constitutus sum

rex ab eo Patre super Sion montem sanctum ejus. id est super Ecclesiam de Judæis, quæ dicitur mons sanctus, quia prius recipit radios fidei, ut montes prius suscipiunt radios solis, secundum illud; *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel* [Matth. xv]. [Hier. Cassiod. Rem.] *Prædicans præceptum ejus*, id est Evangelium, vel illud spirituale præceptum, de quo *mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem* [Joan. xiii.] [Gl. int.]. Et non tantum rex est super Judæos, sed et super gentes: de quibus probat auctoritate Patris, quia dubium erat, et hoc est, vere etiam super gentes sum rex quia,

VERS. 7. — « Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te. »

B VERS. 8. — « Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terre. »

Dominus scilicet Pater dixit ad me [Alcuin.], id est promisit mihi. Et nota quia persona regnantis hic loquitur, id est, Christus ut regnans, vel persona regnantis, id est Patris, promisit hoc quod dixi, id est, promisit mihi Pater, ecce ego dabo tibi gentes, [Gl. int.] id est nationes mundi hæreditatem tuam, quas scilicet excolas; tuam, quasi dicat quæ hæreditas est tua, secundum quod tu es Deus. [Cassiod.] Hæreditas dicitur ab hero, eo quod in ea libera potestate dominetur, et dabo terminos terræ. [Aug.] Terminos hic ponit pro eo quod supra dixit gentes; sed hoc planius, ut omnes gentes intelligas, non particulam terræ sed omnem possessionem, quas scilicet possideas ad earum utilitatem ac salutem, et tibi bona fructificent. Possessionem dico, tuam quasi dicat, dabo tibi gentes, quas tamen ut Deus mecum possides. [Gl. int.] Et ut ego dem tibi, postula a me, id est obedi patiēdo, moriendo, ut sic possis postulare [Aug.]. Hoc enim quod dicit, postula, ad susceptionem hominis, id est humanæ naturæ pertinet, quæ pro salute hominum facta est, secundum quam interpellat pro nobis, quod est postulare. Ideo autem dabo tibi gentes hæreditatem, potius quam alicui obedienti [Alcuin.], quia tu es Filius meus, per naturam consubstantialis, ineffabili genitura et vere, quia ego coæternus tibi hodie, id est æternaliter, genui te [Gl. int.], id est non est nova, sed ab æterno facta generatio [Aug.]. Quod dicit, hodie genui, et si posset ad litteram accipi, de die illo quo Christus secundum hominem natus est, tamen quia hodie præsentiam significat, et quod æternum est, semper est, de æterna generatione sapientiæ Dei divinitus accipitur. Et nota quia in quibusdam prædictorum convenit Christo cum aliis [Alcuin.] Constitutus est enim rex a Deo: sic et reges terræ constituti sunt ab eo, et prædicans super Sion [Cassiod.] sicut propheta prædicaverunt. Ipse est Filius, sic et Israel dicitur filius. Unde Dominus ad Pharaonem dicit per Moysen: *Dimitte primogenitum meum Israel*. Hodie genui te, hoc soli Christo. [Rem.]

Aliter, per Sion, quæ interpretatur *specula* vel *speculatio*, intelligitur Ecclesia generalis, quæ speculatur gloriam Dei, et est mons eminentia virtutum et firmitate. Et est, Ego autem constitutus sum rex ab eo, hoc non mutatur. Super Sion montem sanctum ejus [Aug.], id est : super sanctam Ecclesiam generalem, quæ Deum speculatur, firma et alta in virtutibus. Prædicans præceptum ejus, nec hoc mutatur. Bene dico quod sum rex constitutus ab eo, quia Dominus dixit ad me : Dabo tibi gentes hæreditatem tuam, etc. Hæc et sequentia non mutantur. Nota vero quia dicere Patris, pluribus modis accipitur, pro disponere, pro facere, pro gignere, et pro promittere : hic autem pro disponere, vel promittere potest accipi.

VERS. 9. — « Reges eos in virga ferrea, et tanquam vas figuli confringes eos. »

Reges eos. [Cassiod.] Quasi dicat : Tibi dabo gentes, et merito, quia reges eos, [Cassiod.] id est, non eris tyrannus in virga ferrea, [Aug. Cassiod.] id est in justitia inflexibili, vel in regali potestate, et confringes eos, ad vitam tanquam vas figuli, [Aug.] id est secundum hoc quod sunt vas figuli, id est lutum, id est quiddam de & peccatore limo contraxerunt, conteres in eis. [Alcuin.] Vel ita, ut partim in bono, partim in malo accipiat, secundum illud Simeonis : *Ecce hic positus est in ruinam, et resurrectionem multorum* (Luc. II), ut qui justus est, justificetur adhuc ; et qui in sordibus est, sordescat adhuc (Apoc. XII). [Cassiod.] Et est, reges eos, id est bonos, in virga ferrea, hæc est regalis potestas Christi : et confringes eos, scilicet peccatores, permittendo eos amplius sordescere, qui sunt tanquam vas figuli, quod est luteum est, et facile frangitur.

VERS. 10. « Et nunc, reges, intelligite, erudimini, qui judicatis terram. »

Etnunc, reges. [Cassiod.] Hic est tertia partitio, ubi pro his patefactis, admonet omnes humiliter ei obedire, et suadet ab utili, scilicet ne pereant, et ab honesto, quia, *Beati omnes qui confidunt in eo*. Et nota quia in prima parte Propheta loquitur secundum quamdam sententiam ; in secunda parte, Christus tantum ; hic in tertia, iterum Propheta loquitur post Christum secundum quamdam sententiam. [Cassiod.] In prima ergo parte præcedit quasi Propheta, id est ante Christum loquitur, sicut propheta ante Christum prophetaverunt. In hac post Christum loquitur quasi apostolus, id est gerens figuram apostolorum, qui post Christum prædicaverunt. Quasi dicat, contritum est lutum. Et nunc jam contrito in vobis luto, jam innovati et facti reges, [Aug.] id est jam valentes regere vos, scilicet qui judicatis, id est damnatis, terram, [Rem.] id est terrenam in vobis, intelligite quæ dicta sunt. Et si per vos non sufficitis, erudimini ab aliis, et dicit reges, sanctos, et loquitur Christus vel propheta. [Gl. int.] Aliter, et loquitur Christus, quasi dicat : Ita promisit mihi Pater, sed, o vos facti reges, scilicet qui judicatis terram. Hæc non mutantur a prima sententia. Nunc,

PATROL. CXCI.

A id est per ea quæ dicta sunt, intelligite quanta facit Filius, [Aug.] et si per vos non sufficitis, erudimini ab aliis. Ne autem inde superbiant, subditur.

VERS. 11. « Servite Domino in timore, et exsultate ei in cum timore. »

[Aug.] Servite Domino, qui non sinit peccare, in timore, ut qui stat, videat ne cadat [Cassiod.]. Ne vero misera servitus videatur, addit, et exsultate ei, [Aug.] quia timor Domini non est miserie, sed gaudii. Sed ne iterum in temeritatem eatur, subditur cum tremore, ne sit negligens exsultatio. [Cassiod., Aug.] Aliter totum, et loquitur Christus ad reges terræ, quasi dicat : Constitutus sum rex, et nunc me constituto rege, vos reges, qui judicatis terram, ad litteram, ne contristemini, sed intelligite et erudimini ; expedit enim vobis ut sub illo sitis, a quo est intellectus et eruditio ; et expedit ut temere non dominemini, sed Domino omnium servatis et in beatitudine exsultetis. Et hoc est quod sequitur : Servite Domino in timore, et exsultate ei cum tremore. Et

VERS. 12. — « Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via justa. »

Apprehendite, etiamsi fugiat disciplinam Dei, scilicet adversa. [Gl. int., Aug.] Apprehendite, dico, quasi præsidium et munimentum. Nequando irascatur Dominus, dubitative dicit, Nequando. [Aug.] Hæc autem dubitatio non est secundum Prophetam, sed secundum illos qui cum dubitatione cogitant iram Dei. [Cassiod.] Vel, nequando, dicit, propter patientiam Dei, quia in hoc sæculo diu sustinet ; Ne pereatis de via justa, id est Christo sublatis, vel de operatione bona. [Aug.] A qua deficere magna pœna est, his scilicet qui dulcedinem justitiæ gustaverunt.

VERS. 13. — « Cum exarserit in brevi ira ejus, beati omnes qui confidunt in eo. »

Cum exarserit, quasi dicat : Apprehendite ne pereatis, et ut beati sitis, quod plus est ; [Alcuin., Cassiod.] quia cum exarserit modo non ardet, cum castigat ut pater, sed in futuro ardebit, quia nihil patientiæ erit in brevi ; [Cassiod., Aug.] quia non singula horum separatim, sed simul omnia discutiet. Vel in brevi, qui cum putent longe futurum ira ejus, id est vindicta iniquorum, beati erunt omnes qui confidunt in eo, et est sensus, [Aug.] cum exarserit, id est cum venerit vindicta iniquorum, non modo non attinget confidentes in Deo, sed et beati erunt, quia ad regnum pervenient.

COLLATIO IN PSALM. II, « QUARE FREMUERUNT, » etc.

VERS. 6. — *Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus*, Hebræus, נָסַחֲתִי מַלְכִי אֶל־צִיּוֹן הָאֵלֶּה נָסַחֲתִי מַלְכִי אֶל־צִיּוֹן הָאֵלֶּה NASACTI MALKI AL TZION HAR QUODSI, Constitui regem meum, super Sion montem sanctum meum, aut sanctitatis mee, At LXX et subsequenter nostra traductio redditio sensum in passiva significatione per tertiam personam pronominis, referendo ad Patrem, propter ver-

sum proxime præcedentem : Tunc loquitur ad eos, quo sententiæ aptius cohererent. David enim in superioribus nominaverat Deum in tertia persona, ob id apposite intulit post punitionem malis comminatum : Constitutus sum rex ab eo, in persona Filii, non obstante concilio iniquorum. Versus etiam continuo sequens eo modo ordinatus subnectitur : Dominus dixit ad me, quia sequendo anxie lectionem Hebraicam, sermo transit a persona verbi tertia in primam, et mox de prima in tertiam, iuxta quod suggererat impetus Spiritus, qui ut vult spirat (Joan. III), et mentem propheta tangit. Boni autem interpretes licet eodem spiritu tangantur, tamen attemperant se proximis humanæ consuetudini, quod et spiritus ipse passim facit, nonnunquam et super humanum sensum.

Hic Faber magis probat lectionem, quam invenit in exemplari Cœlestinorum Parisiensium : videlicet, *Ego autem unxi regem meum*, quam alias quaslibet. Nam Hieronymus juxta Hebræum vertit, *ego autem ordinavi regem meum*. Quem sequitur Pellicanus, Sanctes Pratenfis, Munsterus Hebraismo addictissimus, *constitui regem meum*. Campensis et interpretes pro Cajetano, *præfecit regem meum*; tamen Campensis in versione habet *ungam*. Sed Faber interim secutus est (ut granditer prædicat) auctoritatem principis apostolorum, qui in Actis IV, cap., psalmi refert hunc psalmum : *Quare fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania. Astiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum, adversus christum ejus*. Deinde quasi alludens ad interpretationem Fabri subdit : *Convenerunt enim vere in civitate ista, adversus sanctum puerum tuum Jesum, quem unxisti, Herodes et Pontius Pilatus, etc.* Quamvis autem nihil verius quam quod Pater Filium suum Jesum unxit Spiritu sancto, oportebat tamen advertere principem apostolorum respicere Christi nomen, quem proxime commemoraverat; nec coquebat ut diceretur referri ad versum, postea in psalmo positum, quem non produxit ipse Petrus. Ceterum vocula Hebraica *נָסַח* NASAC teste Munstero, in suis scholiis, significat *libare* et *fundere*; et quia reges oleo perfundebantur cum regno præficerentur, utitur hic Propheta verbo *נָסַח* NASAC, quæ ostendunt parvi referre ad sensum, seu legeris *unxi*, seu *constitui*, tamen non erat sibi sapiendum.

In eodem versu, *Prædicans præceptum ejus*. Hinc in Hebræo versus exorditur in prima persona *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲסַפְרָאֵהֶם הוּא אֲדֹנָי*. *Narrabo præceptum Domini*. Utraque contextio suæ personæ pro varietate respondet inviolato sensu, ut prælibatum est. De diversa distinctione nil mirum, cum hoc passim occurrat, mox causam reddemus. Quia vero gravissima et plus quam ardua incipiebatur materia, nempe de æterna Filii generatione, non inconcinne certe debuerunt LXX illinc versum inchoare, ut caput sermonis respondeat capiti sententiæ. Cum autem semel poneretur duntaxat nomen *Dei*, LXX addiderunt ad declarationem sensus, pronomen *ejus*. Hieronymus et Pellicanus genitivum *Dei*, interpretes pro Cajetano, ad præceptum *MESSIAH*, *Dominus*, etc. Sanctes simpliciter, *narrabo statutum*, facta diastole, deinde : *Dominus dixit*, etc. Et ad eundem modum Pratenfis, sed Munsterus magis audent, *Narrabo velut statutum, quod Dominus dixit*; et Campensis, *Erudiam eum lege Domini*. Sic etiam apud me cogito, *tu es Filius meus*, etc. En cernis quo tandem insanie devenimus : nisi ad unum scopum ecclesiastici ritus tendamus, omnia certe erunt confusa et incerta. At cum in progressu non raro se offerant aliæ et aliæ versuum sectiones, in editione Latina et Hebræa, operæ pretium est et hunc nodum dissolvere, et semel hoc loco dictum, puta aliis locis ubi expostulat, repetitum. Siquidem psalterium Hebraice lyrico carmine constat, ob id non potuit Latine aut Græce pedum numerus aqua-

liter respondere. Quod si mihi non credis, loquatur Hieronymus in epistola ad Paulinum t. III : « David, Simonides noster, Pindarus et Alceus, Flaccus quoque, Catullus et Serenus, Christum lyra personat. » Idem in prolog. in lib. Job. : « Quod si cui incredulum videtur, metra scilicet esse apud Hebræos, et in morem nostri Flacci, Græcique Pindari et Alcai et Sapphus, vel Psalterium vel Lamentationes Jeremie, vel omnia ferme Scripturarum cantica comprehendit; legat Philonem, Josephum, Originem, Casariensem Eusebium, et eorum testimonio me verum dicere comprobabit. » Rursum in caput Jerem. x : Et David in lyrico carmine canat : *A Domino grassus hominis dirigentur*, etc. (Psalm. xxxv). Idem in caput Jer. xiv : « Unde in Psalterio, male quidem juxta textum historiæ, psalmorum requirunt ordinem, quod in lyrico carmine non observatur. » Iterum ad cap. Ezech. xxx : « Ut cætera prætermittam quæ in psalmorum ordine continentur, quaeritur quomodo tertius psalmus præponatur iis psalmis in quibus mutat faciem suam David coram Abimelech, et de Doech Idumæo, et quando inventus est in spelunca; et quinquagesimus penitentiae, in cuius titulo demonstratur, quod introierit ad Bethsabæ uxorem Uriæ, cum priores sint isti psalmi tertio, in quo fugere donatur à facie filii sui Absalon. Sed in psalmis facilis est responsio, carmen esse lyricum, et in hujusmodi opere non queri ordinem historiæ, sed factorum carmina singulorum. »

VERS. 9. — *Reges eos in virga ferrea*. Cur Munsterus *confringes*, Sanctes *conteres*, et Pratenfis, interpretes pro Cajetano *confringes*, et Campensis *reges et confringes*? quandoquidem notius sit quam ut à me dicatur *תִּדְרֹם* TERODM apud Hebræos significare *reges eos*, sive, ut vertit Hieronymus, *pascere eos*. Siquidem pascere et apud Græcos *ποιμαίνειν*, est cum auctoritate gubernare. Unde Dominus dixit Petro, Joan. xxi : *Pasce oves meas*. Et ad rem, Pellicanus hoc in loco, *Reges eos*, nobiscum, cum etiam Munsterus et Pratenfis psalmo xxii : aperte transferant, *Dominus pastor meus*, ac Sanctes, *Dominus pascit*, ubi est eadem radix verbi, quæ hic *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* ADONAI ROI. Non negamus tamen, quin nonnunquam significet contere; sed hic non debet spiritum contradictionis habere, si tamen habuerint. Adde quod D. Joannes, Apoc. xix, adducere videtur hunc versiculum juxta nostram lectionem.

VERS. 12. — *Apprehendite disciplinam*. Heb. *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* NASEQU BAR, quod Sanctes, Munsterus, Pratenfis, pro Cajetano interpretes, *adorate Filium*, dicunt, Hieronymus in Commentariis, *adorate Filium*, ut in prologo nostro supra commemoravimus. In versione juxta Hebræum, *adorate pure*. Pellicanus, *osculamini pure*: Omnes sensus possunt excipere ex Hebræis vocalibus. *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* NASCAQ signat quandoque armatum esse. I. Paralip. xii, *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* NASEQU, sive *tendentes arcum*. *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* BAR vero nullo Hebræorum reclamante nunc *filium*, nunc *puritatem*, nunc *pabulum*, nunc *electum* notat. Itaque juxta significantiam *armari*, in *וְהָאֵל חָק יְהוָה אֲדֹנָי* NASCAQ, LXX, sensum recte reddiderunt, *apprehendite disciplinam*, quasi armamini filio, puritate electa tanquam *5* pabulo, delectimini et corroboramini in disciplina Christi. Ut enim scribit Hieronymus ad Simiam et Frethellam, c. Hæc et regula boni interpretis, ut idioma alterius lingue, suæ lingue exprimat proprietatem, quod quidem et Tullium in Protagora Platonis, et in Œconómico Xenophontis, et Demosthenis in Æschinem oratione fecisse convincimus, et Plautum, Terentium, Cæciliūque eruditissimos viros in comediis transferendis. Neque ex eo quis Latinam linguam angustissimam putet, quod non possit verbum de verbo transferre, cum etiam Græci pleraque nostra per

circuitus transferant, et verba Hebraica non interpretationis fide, sed linguae suae proprietatibus nitantur exprimere. Quod ergo totis nervis et viribus (quæ concinne innuuntur per arma) debeamus disciplinæ Christianæ mordicus harere, cuius summa est in confessione et adoratione nominis Christi, osculando ejus sanctimoniam, de cujus

A plenitudine omnes accepimus (Joan. 1), per amoris affectum totam amplexantes, juxta illud *Cantic. 1*: « *Osculetur me osculo oris sui, digna et exosculanda phrasi dixerunt LXX, ἀσπάζεσθαι τοῦ στόματος, apprehendite disciplinam. Munitioni quidem prudentes pertransimus. A nobis stat apertissime paraphrasis Chaldaea, Recipite doctrinam.*

PSALMUS III.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID CUM FUGERET
A FACIE ABSALONIS FILII SUI. »

Domine, quid multiplicati? Titulus: *Psalmus David cum fugeret a facie Absalonis filii sui.* De historia sumpsit Esdras velamen mysteriorum; legitur enim in libro Regum quod Absalon filius David persequens patrem suum, quærebat eum occidere. Cui David cessit cum suis, exiens de civitate Jerusalem, nudis plantis: intelligens hoc sibi contingere propter peccatum adulterii commissi cum Bersabee, et homicidii de Uria perpetrati, sicut Nathan propheta prædixerat ei dicens: *Non recedet gladius de domo tua, et suscitabit Dominus semen tuum contra te (II Reg. xii).* Dum autem Absalon persequeretur David converso contra eum exercitu, Absalon terga vertit in fugam, atque impetu multi ductus est in ramosam quercum: ramis cujus circumnectentibus collum ejus, ibique capite intercepto pendens, ab Joab principe militiæ David, interceptus est. Quo mortuo David restitutus in regnum, in pace regnavit. Huic historiæ alludit titulus, de quo tamen non agit psalmus, sed de significato historiæ, id est de passione et resurrectione Christi. [Aug.] David enim, Christus est: Absalon filius ejus, Judas est, quem cum aliis apostolis filium vocat Christus in Evangelio, dicens: *Non possunt filii sponsi jejunare quandiu sponsus cum illis est (Luc. v).* A quo Juda Christus fugit, cum illo ad Scribas et Phariseos discedente, cum cæteris apostolis in montem secessit, et potius tunc ab eo fugit, cum mentem ejus sapientia Dei deseruit, ut totus esset et plene diaboli. Quæ desertio dicitur fuga, propter celeritatem. Unde et Dominus ei dixit: *Quod facis, id est facere moliris, fac citius, id est facies (Joan. xiii).* Et sicut David pacem exhibuit filio iniquo, scilicet Absalon, qui præcepit populo eunti ad bellum servare puerum Absalon, eoque interempto dixit: *Quis mihi det ut moriar pro te, fili mi Absalon? (II Reg. xviii.)* Ita Christus Judæ proditori, ut in convivio, et in osculo, et in aliis: propter quod bene Absalon dicitur, quod *pax patris* interpretatur; aba enim *pater*, salem *pax* dicitur: inde Absalon, quasi Absalem dicitur. Et sicut Absalon, ita Judas suspensus interiit. Quo mortuo Christus in pace regnavit, quia in gloria resurrexit. Hoc igitur intelligens Esdras, scilicet illo facto significari mysterium passionis et resurrectionis Christi, de quibus agit psalmus, tituli verba posuit de historia, [Rem.] quasi dicat idem et David per Spiritum

sanctum tantum intelligens, in psalmi serie verbis alludit historiæ, et est sensus tituli: *Psalmus iste, attribuitur David, id est Christo, qui hic loquitur. Psalmus dico agens de eo quod figuratum est, cum fugeret a facie Absalonis filii sui, [Aug.] id est de passione et resurrectione Christi, quæ in illa historia significata sunt. Et est psalmus iste primus de his qui breviter de passione et resurrectione Christi agunt. [Cassiod.] Intentio Prophetæ est rearguere eos, et maxime paganos: qui non putant gloriam majestatis posse descendere ad humilia, id est Deum et hominem fieri, pati mori. Modus talis est, bipartitus est psalmus: primo, ponit duas partes oppositas a simili præliantium, ex una parte persequentium multitudinem, ex altera, Christum oratione armatum, et deo susceptore securum; secundo finis rei ostenditur, id est resurrectio: quæ est consummatio passionis. Unde proponit non esse timendum, ibi, *Ego dormivi.* Christus ergo ad Patrem loquens, et quasi admirans cur tot habeat persecutores, cum ad salvandum venerit, dicit:*

VERS. 1. — « Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? multi insurgunt adversum me. »

Domine multiplicati sunt qui tribulant me, [Aug., Cassiod., Rem.] ut de numero discipulorum augeretur numerus persecutorum, et ut quid? nimirum est, quia nil mali ab eis merui. Multiplicati dico, [Gl. int.] quia eccemulti in surgunt deprimendo me, id est ut deprimant me, adversum me, et vere.

VERS. 2. — « Multi dicunt animæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus. »

Multi enim animæ meæ insidiantes dicunt in rei evidentia, id est hoc, scilicet ostendentes verbo et opere, [Cassiod., Gl. int.] Et nota iterari multi pro magno numero persequentium. Quid dicunt hoc, non est salus ipsi in Deo ejus, id est in eo quem sibi Deum facit? hoc dicunt persecutores. Nisi enim resurrectorum desperarent, nec Judas traderet, nec illi occiderent, [Aug.] et est sensus, Deus non salvabit eum, nec est Filius Dei.

VERS. 3. — « Tu autem, Domine, susceptor meus es, gloria mea, et exaltans caput meum. »

Tu autem, Domine. Proposuit multitudinem hostium contra se; hic alteram partem, scilicet suam contra illos ostendit. Quasi dicat illi ita: [Cassiod.] Sed tu Domine, Verbum Fili Dei æternæ, dicit homo Christus es susceptor meus, [Aug.] id est meæ humanitatis, non personæ quidem, sed naturæ humanæ. [Gl. int., Rem.] Hominis vero, id est humanæ

naturæ susceptio, est Verbum caro factum, id est Verbi incarnatio. Et nota, quia loquitur de Deo a simili oratoris, et medici. [Cassiod.] Suscipit enim orator reum ut eum defendat, iudex vero ut parcat, medicus ægrum, ut curet. *Gloria mea*, [Aug.] ecce procedit augendo, tu gloria mea es, quia homo ille est, et Deus unus cum illo qui suscipit, id est cum Verbo quod illius humanitatem hominis suscepit. Et es *exaltans caput meum*, id est mentem meam, quæ tanta passione non deponitur. Hoc mihi merito, quia

VERS. 4. — « Voce mea ad Dominum clamavi; et exaudivit me de monte sancto suo. »

Voce mea, [Gl. int.] voce cordis, quæ sonat Deo, qua Moses tacens ore clamabat ad Dominum, quando dictum est ei: *Quid clamas ad me de terra?* [Aug., Gl. int.] Hac etiam voce clamans Susanna, audita est. Hac, inquam, voce *clamavi ad Dominum*. Clamor dicitur oratio, propter vim intentionis. Et *exaudivit me de monte sancto tuo*, id est de me, qui eram sanctus mons, in quo habitat; de quo Isaias: *Et erit in novissimis diebus mons domus Domini in vertice montium, et fluent ad eum omnes gentes*, etc. [Isa. 11]. Hic est lapis parvus de monte sine manibus præcisus, qui crevit in montem magnum, et occupavit totam faciem terræ, sicut ait Daniel [Dan. 11]. [Aug.] Vel, de monte sancto suo, id est de sua justitia. Justum erat enim ut innocentem resuscitaret, qui pro aliis, non pro se mori voluit.

PARS II. VERS. 5. — « Ego dormivi et soporatus sum; et exurrexi, quia Dominus suscepit me. »

Ego dormivi. [Alcuin.] Hic est secunda pars hujus psalmi, ubi ostenditur finis rei, id est passionis. [Gl. int., Alcuin.] Unde proponit non esse timendum. Quasi dicat: Exaudivit me. In quo? in hoc, quia *ego exurrexi* a morte, et quia Dominus suscepit me in regno suo, unde misso Spiritu confirmat prædicatores. Et merito, quia mortem sponte suscepi. Et hoc est quod dicit, quia *ego dormivi* id est passioni me sponte permisi, et *soporatus sum*. Alia littera: [Aug., Gl. int.] *Et somnum cepi*, id est mors subsequuta est, ut a dormitione transiret ad somnum. Aliter, secundum litteræ seriem. Quasi dicat: Serviunt illi contra me; sed non dormirem, nisi vellem. Et hoc *ego* cum pondere pronuntiandum est, quasi dicat qui tantus sum. *Dormivi*, id est injuriis fui affectus: et soporatus sum, in corde terræ sepultus, et post exurrexi, quia Dominus suscepit me.

VERS. 6. — « Non timebo millia populi circumdantis me; exsurge, Domine, salvum me fac, Deus meus. »

Non timebo, quasi dicat: Et ideo, quia modo sum liberatus, non amplius timebo millia populi circumdantis me pendentes in cruce, quanta multitudo crucifixum circumstetit, quæ post resurrectionem nihil ei nocere potuit. [Aug.] Et ut non timeam *exsurge, Domine*, nec dormienti Deo dicit, *exsurge*; sed mos est Scripturæ sacræ Deo attribuere quod

in nobis facit ipse. Et est, *Exsurge, Domine*, id est fac me resurgere a morte. Quod aperit subdens, *salvum me fac, Deus meus*.

VERS. 7. — « Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa; dentes peccatorum contrivisti. »

Quoniam tu percussisti, hoc non retro pendet, id est a præcedentibus non continuatur, nec præcedentis causa hic redditur; non enim propterea salvum facit, quia percussit; sed inde contriti sunt dentes, id est maledica verba in irritum ducta, quia percussit. Et est, *salvum me fac, Deus meus*, et, me salvato, *contrivisti dentes peccatorum*, id est maledica verba in irritum deduxisti: quibus mali dilacerant Christum et Christianos. [Gl. int.] Vel, dentes sunt principes peccatorum, qui quosdam de numero sanctorum præcidunt, et malis incorporant. Et hoc inde est, quoniam percussisti omnes adversantes mihi sine causa, dentes peccatorum contrivisti, [Aug.] id est omnes hæreticos, qui sunt intus in Ecclesia nobiscum, corpore quidem, non mente.

VERS. 8. — « Domini est salus, et super populum tuum benedictio tua. »

Domini est salus, [Gl. int.] Convertit verba ad homines, quasi dicat: Et quia ita est, ut dixi, o homines, hoc vobis credendum est, quia Domini est salus: [Aug.] inde pro eis fit oratio ad Dominum, ad quem loquitur Christus sic, et, o Domine, *benedictio tua sit super populum tuum*, id est qui sperat de te salutem, non ab alio.

Aliter potest legi psalmus iste, ut loquatur totus Christus hic, id est Ecclesia et caput ejus inter præcellas persecutionum constituta. Et secundum hoc, in titulo per David intelligitur Ecclesia, cum capite suo; per Absalon, persecutores Ecclesie. Et est sensus tituli, *psalmus iste attribuitur David*, id est Ecclesie, agens de hoc quod fuit, cum suggeret David a facie Absalon filii sui, id est a presentia persecutorum. Tinnens ergo Ecclesia, ait: *Domine, multiplicati sunt qui tribulant me*, et ut quid? et vere, quia *multi insurgunt adversum me*, Christianum nomen extinguere cupientes. *Multi dicunt animæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus*. Aliter, persecutores non sperarent delere Ecclesiam late pullulantem. Ipsi ita: *Tu autem, Domine, susceptor meus es*, quia in Christo homine suscepta est Ecclesia, et cum eo exaltata. Unde sequitur: *Et tu es gloria mea, et exaltans in cælo caput meum*, id est Christum, qui primus ascendit in cælum. Et merito, quia *voce mea ad Dominum clamavi*, hoc non mutatur. Et *exaudivit me de monte sancto suo*, id est de Christo, vel de justitia sua. Quid tibi fecit? [Hier., Aug., Alcuin.] Ecce: *Ego dormivi*, olim in vitiorum torpore, et *soporatus sum*, et post *exurrexi* secundum illud: *Exsurge a mortuis qui dormis, et illuminabit te Christus*. Et hoc non propter me, sed quia *Dominus suscepit me*. Et ideo, *Non timebo millia populi circumdantis me*, id

est gentes quæ conantur extinguere Christianum A nomen. Et ut hoc fiat, *Exsurge, Domine*, scilicet Christe, caput meum, in cuius resurrectione salus est. Unde: *Salvum me fac Deus meus*. Et me regnante dicit Ecclesia: *Percussisti confusione omnes adversantes mihi sine causa*. Et quoniam percussisti omnes adversantes mihi sine causa, ideo *dentes peccatorum contrivisti*, id est verba maledica vel principes. Et quia ita fecit Dominus, ergo credite, homines, quod *Domini est salus*, et, o Domine, super populum tuum *benedictio tua*.

Potest etiam legi psalmus iste moraliter, in persona uniuscujusque fidelis, qui a vitis et cupiditatibus impugnatur, et secundum hoc per David accipitur quilibet fidelis; et per Absalon, vitia et concupiscentiæ carnales. Fidelis ergo vitiorum pugnam sentiens, ait: *Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? multi insurgunt adversum me. Multi dicunt animæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus*. Coacervatione namque vitiorum, subrepat desperatio sanitatis, quasi vitis insultantibus animæ vel etiam diabolo et angelis ejus per suggestiones. Tu autem, Domine, *susceptor meus es, gloria mea et exaltans caput meum*, id est Christum in cælo, vel mentem meam quæ servit legi Dei. Et merito, quia *Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo*: hoc non mutatur. *Ego dormivi et exsurrexi, Dominus susceptor meus*; hoc non mutatur. Ideo *non timebo millia populi circumdantis me*. Hic cum est populus vitiorum et demonum, *Exsurge Domine, salvum me fac, Deus meus*; hoc non mutatur. Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa. Recte hoc dicitur de diabolo et angelis ejus in prædestinatione, id est secundum hoc quod a Deo prædestinatum est de eis, et futurum. *Dentes peccatorum*, id est auctores vitiorum, qui conantur eum de corpore Christi præcidere, eos scilicet qui ei maledicunt. *Domini est salus*. Cavenda est superbia, et totum Deo dandum. *Et super populum tuum benedictio tua*, id est super unumquemque nostrum.

COLLATIO IN PSALMUM III, «DOMINE, QUID MULTIPLICATI?»

VERS. 3. — Tu autem, Domine, *susceptor meus es*, Heb. כִּבְדִּי מִגֵּן מַגֵּן BAADI. Hieronymus juxta Hebr. *clypeus circa me*; Pellicanus, Sanctes, et pro Cajetano interpretes, *clypeus pro me*; Pratenſis et Campensis, *scutum pro me*, in eamdem recidunt sententiam cum nostra lectione. Et certe radix unde derivatur id nominis, significat protexit. כִּבְדִּי MIGGEN, inde כִּבְדִּי MAGEN protectorem, sive susceptorem, ad-

tissime referet ad quod alludit scutum seu clypeus, ut Munsterus verterit, *protectio es circum me*. Verumtamen longe magis respondet editio LXX, et Latina mysterio Incarnationis, ut clare habes in explanatione cont. xtus.

VERS. 6. — *Non timebo millia populi*, etc. Heb. לֹא יִירָא מִלְּיָא מִרְבֹּבוֹ. Sanctes, Munsterus, *Non timebo a decem millibus*, quibus consentiunt LXX, אֶרְבָּעַּת מִלְּיָא. Solemne est sumere millia indefinite. Unde Hieronymus juxta Heb. et Pellicanus verterunt simpliciter millia. Campensis, *centum millia*, et Pratenſis, *prælia*, usi paraphrasi, sed non mutatur intelligentia.

VERS. VII. — *Percussisti omnes adversantes mihi sine causa*, Heb. כִּלְּתִי אֶת כָּל אֹיְבָי דָּוִד HICHTA ETH COL OIEBAI LEHI. Pratenſis, Sanctes, Munsterus, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, Campensis, verterunt *in maxilla aut in maxillam*. LEHI Hebraum signat *percussionem contemptibilem*, quæ etiam refertur ad blasphemias, juxta illud Job xvi; *Exprobrantes percusserunt maxillam meam*, quod non negant Sanctes in suo Thesaurio, et Munsterus in Scholiis. Idipsum vero quam apte quadret Christo Domino quis non videt? quem impii Judæi, licet per omnia innocuum, alapis et colaphis ceciderunt, blasphemis onerantes, et in faciem ejus spuantes, seu in viissimum homuncionem, cum tamen non esset inventus dolus in ore ejus (I Petr. ii). Hinc et servo illi nefandissimo respondit percutienti maxillam: *Quid me cedis?* (Joan. xviii.) Quid enim peccaverat ut frustra caderetur? Et juvat multis paribus quod scribitur Luc. vi, et Matth. v: *Si quis te percusserit in unam maxillam, præbe ei et alteram*. Quod non esse intelligendum ad litteram, erudite docet August. lib. ii De sermone Dom. in monte. Quando enim Apostolus II Cor. xi, dixit: *Sustinetis enim si quis vos in faciem cedit*, significat, inquit Augustinus, contemni atque despici; alias enim non implevisset Dominus quod jusserat, non præbens ministro sacerdotis alteram maxillam, quin potius redarguens. Si autem verteris, ut Hebraicis volunt, *Percussisti omnes inimicos meos in maxilla*, jam contradictiones et contumeliæ non referuntur ad Christum patientem, sed ad Judæorum inimicorum Christi destructionem, ut etiam in Scholio suo interpretatur Munsterus. Ignominiosa cade straxisti adversarios meos. Et juxta sensum catholice psalmodiæ, Judæorum et hæreticorum multa subnectuntur congrua, quasi poena talionis respondens ad percussiones irrogatas contumeliose Christo. Et enim Sapient. xi: *Per quæ quis peccat, per hæc et torquetur*. Percusserunt maxillam Christi, contradicentes illi frustra, ergo justa animadversione dentes peccatorum debuerunt conteri, ut luan penam recto ordine culpæ debitam, juxta alium psalmum LVII: *Conteret dentes eorum in ore ipsorum*. Hieronymus dixit: *Percussisti omnium inimicorum meorum maxillam*. Quod potest sonare, animadvertisti in percussione illam, quæ despiciabiliter, nulla causa, me innoxium maligni ceciderunt.

PSALMUS IV.

PSALMI TITULUS, «IN FINEM PSALMUS CANTICI DAVID.»

Cum invocarem. Titulus: *In finem psalmus cantici David*. [Aug. Hier. Alc.] Finis duobus modis accipitur, scilicet pro consumptione, et pro consummatione, id est quando aliquid deficit, vel quando perficitur. Pro consumptione, ut cum dicitur, finita est candela, vel finita est expensa. Pro consummatione, ut cum dici-

tur, finita est domus, finitus est liber, id est consummatus est. [Aug.] In titulis autem psalmodum pro consummatione accipitur, et significat Christum, qui est consummatio fidelium in præſenti ad justitiam; in futuro, ad coronam. [Gl. int.] Vel significat plenitudinem temporis. Unde Apostolus: *Cum venit igitur plenitudo temporis, misit Deus Filium*

atum, factum de muliere factum sub lege (Gal. iv). A etc., tertio; deposito vetere homine, nos in sacrificium Deo iubemur offerre, quia certi sumus de bonis, ibi, *sacrificate*, etc. Propheta ergo redarguens idololatrias, et ab idololatriæ superstitione revocans, dicit:

VERS. 1. — « Cum invocarem, exaudivit me Deus iustitiæ meæ; in tribulatione dilatasti mihi. »

Cum invocarem exaudivit me. Quasi dicat: Vestri dii, idololatræ, cum invocantur, nequeunt exaudire, quia non vere vivunt; sed Deus, scilicet dator iustitiæ meæ, id est me justificans, scilicet a quo est iustitia mea, exaudivit me, cum invocarem eum, [Aug.] id est intus in mente habens gratiam, vocarem ad maiorem conferendam. Vel in secunda persona legitur secundum aliam litteram, quæ est *exaudisti me*; sic, o Deus iustitiæ meæ, exaudisti me, cum invocarem te, et est idem sensus cum priori. In tribulatione dilatasti mihi, id est ab angustiis tristitiæ in latitudinem gaudii deduxisti me, quod gaudium est de pura conscientia, et de spe vitæ æternæ. Unde Apostolus: *Gaudemus in tribulatione, scientes quoniam tribulatio operatur patientiam; patientia, probationem; probatio vero, spem; spes autem non confundit, quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris (Rom. v).* Hæc dilatationem cordis generat, angustias depellit. Hæc viri sancti intus recreantur, etsi extra affligantur, quia qui carent, in visceribus angustiantur. Hæc sunt deambulatoria sacerdotum in templo Ezechielis (*Ezech. xlii*). Unde alibi, *Deambulabam in innocentia cordis mei.* Et nota mutationem personæ. A tertia enim persona, ubi ait, Exaudivit, transit ad secundam, ubi ait: Dilatasti mihi. Prius enim indicavit hominibus se esse exauditum, deinde quasi iam habens in corde Dominum, de quo ante loquebatur, ex dilectione ei familiariter loquitur, in quo demonstratur cordis dilatatio.

VERS. 2. — « Miserere mei, et exaudi orationem meam. »

Miserere. [Alcuin.] Quasi dicat: Misertus es de iustitia, et de dilatatione. [Aug.] Item adhuc *miserere mei* contra misérias hujus vitæ, ut in me cepta perficiantur, *exaudi orationem meam*, quæ est de petendis bonis, dicit vir justus. Et cum ita de me sit, o

VERS. 3. — « Filii hominum, usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem et queritis mendacium? »

Filii hominum. [Gl. int.] Quasi dicat: Qui uti ratione deberent. Vel, filii hominum, scilicet Adæ et Evæ, non Dei. Adam enim homo fuit, et non filius hominis, cujus filii sunt qui ejus imaginem portant. Vos, inquam, estis *gravi corde*, id est cor vestrum sarcina peccatorum, et pondere iniquitatis gravatum est, quo demergitur in profundum. Iniquitas enim in Zacharia propheta legitur sedere super talentum plumbi (*Zach. v*). Ideoque de Pharaone et Ægyptiis legitur quod submersi sunt velut plumbum in aquam vehementissimam (*Exod. xv*),

Modus talis. Tripartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo, exemplo sui increpat infideles de falsis diis et falsis bonis; secundo, proponens novum hominem, veterem jubet exuere ibi, et scitote quoniam,

quia ingravatum erat cor Pharaonis et Ægyptiorum. Petrus quoque quasi aliquid plumbi habens, super aquam ambulans timuit; sed pondere non gravatus, aquis non est submersus; sed extenta ad eum Dominica manu, est eductus (*Matth. xiv*). Dominus autem Christus ab omni peccati contagione, immunis super aquas intrepidus ambulavit, tanquam plumbæ gravedinis nihil habens. Unde dicit Isaias: *Et ascendit Dominus super nubem levem* (*Isa. xix*). Quia carnem suscepit, nobis contra incentiva vitiorum refrigerium præbentem, omnis noxiæ gravedinis liberam. Vos, inquam, filii hominum, estis *gravi corde*, et *usquequo* erit istud? [Aug.] Id est saltem in adventu Filii Dei, præsentē veritate cesset error vester. *Ut quid diligitis*, quasi dicat: Vere gravi corde estis, quia vos diligitis, [Alcuin.] id est voto amplexamini, et *queritis* cum labore vanitatem et mendacium, [Cass.] id est idola, quæ vana sunt, scilicet, a vero esse aliena et mendacia, quia non sunt Deus ut dicuntur. Et ut quid hoc facitis, vel diligitis, vel queritis vanitatem et mendacium, [Aug.] id est terrena, quæ sunt vana, quia ut umbra transeunt? Omnia enim quæ sub sole sunt vanitas sunt et mendacia, [Rem., Aug.] quia non faciunt quod promittunt, scilicet beatos. Et ut quid hoc facitis, scilicet cur de terrenis, quæ vana sunt et transeunt, vultis esse beati? Sola veritas facit esse beatos, ex qua vera sunt omnia. Ut quid igitur temporalium rerum amore detinemini? ut quid tanquam prima, extrema sequamini?

PARS II. διὰ ψαλμα.

VERS. 4. — « *Et scitote quoniam mirificavit Dominus sanctum suum; Dominus exaudiet me cum clamaverò ad eum.* »

Et scitote. [Hier., Aug.] Secunda pars, ubi posito novo homine, veterem jubet exuere. Et sciendum quod ubi nos habemus diapsalma, Hebræi habent SELA, quod interpretatur *semper*. Et est confirmatio et commendatio præcedentium, vel sequentium. [Hier.] In huiusmodi vero locis, dum psalmi ante arcam Domini cantarentur, in psallendo interponebatur silentium, et fiebat quedam verborum intercisio, quasi speciali laude aliud intelligerentur sequentia continere quam præcedentia. [Aug.] Ideoque LXX interpretes magis attendentes sensum et rei ordinem, quam Hebræi verbi proprietatem, non transtulerunt SELA, sed pro eo posuerunt diapsalma. Quo vocabulo significatur vocum divisio, in psallendo, ut psalma sit quod psallitur, diapsalma vero interpositum in psallendo silentium. Sicut σύμφωνον dicitur vocum copulatio in cantando. Et certum est, ubicunque diapsalma ponitur, rei et personæ fieri narrationem, ut sic post increpationem infidelium Christum proponit, per quem Deus exaudiet, dicens: *scitote*. Et nota et conjunctionem in initiis solere poni in prophetis Scripturis, ut dicta cum visione quæ est in corde jungat. Nam sæpe invenis ita cœptum: *Et dixit Dominus ad illum; Et factum est verbum Domini ad illum*. Ita hic.

A Vel ita conjungi potest cum superioribus, quasi dicat: Nolite diligere vanitatem. Et *scitote*. Quare? Quoniam mirificavit Dominus sanctum suum; Dominus exaudiet me cum, etc. Sed diapsalma interpositum sic jungi vetat. Proprietas enim diapsalmatis non conjunctionem inferiorum et superiorum verborum exigit, sed disjunctionem, licet hoc penitus nunquam servetur. Licet enim diapsalma interpônatur, sequens tamen cum præcedenti littera conjungitur. Unde et hic aliter potest continuari littera, [Cassiod.] quasi dicat: Quod vana sunt scitote, et etiam *scitote* quid sequamini. Quoniam Dominus Pater mirificavit sanctum suum, scilicet Christum, qui est Sanctus sanctorum, [Aug.] id est mirabilem eum ostendit suscitando, et ad dexteram suam collocando, ad quem converti debetis ab amore mundi; de quo dicitur: *Cum venerit Sanctus sanctorum, cessabit unctio vestra* (*Dan. ix*). Sicut ergo dicitur Dominus dominantium, et Deus deorum, ita et Sanctus sanctorum, qui in se sanctus est, et alios sanctificans. [Gl. int.] Et per eum Dominus exaudiet me de requie æterna, cum clamarem (vel cum clamavero) ad eum. Ita et vos exaudiet si clamaveritis. Et ideo clamate, et sic digni auditu eritis, scilicet, si clamaveritis, et feceritis quod subditur.

VERS. 5. — « Irascimini et nolite peccare, quæ dicitis in cordibus vestris, et in cubilibus vestris compungimini. »

C *Irascimini.* Quasi dicat: Ut autem et vos mereamini exaudiri, *irascimini* et nolite peccare, [Aug.] id est si motus animi surgit, qui non est in potestate nostra, non ei consentiat ratio. [Cassiod., Alcuin.] Venialis enim ira est, quæ non ducitur ad effectum. Et sciendum quod primus motus animi non est in nostra potestate, sed Dei gratia contemperare possumus. [Cassiod.] Quod ergo consuetudinis est, permittit, id est non prohibet; quod culpæ, scilicet mortale, prohibet. Quasi dicat: Irascimini quidem primo motu, qui est invincibilis; [Aug.; Hier. lib. ii adv. Pelag.] et si irascimini, nolite peccare, consentiendo, et ad effectum ducendo. Hæc eadem Apostolus docet dicens: *Sol non occidat super iracundiam vestram* (*Ephes iv*). Quibus verbis innuit, ut peccatum sit omnino vel, id est etiam leviter irasci: justitia autem est iram celeri poenitudine mitigare. [Aug.] Vel, irascimini, vobismetipsis, de præteritis peccatis, et ulterius nolite peccare. [Gl. int.] Vel, irascimini, primis motibus, eis resistendo et nolite peccare, id est ne ducatis ad affectum. Post iram enim, removet etiam simulationem, dicens, *quæ dicitis*. [Aug.] Labiis etiam in cordibus vestris dicite, ne sitis de illis de quibus dicitur: *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me* (*Matth. xv*). Et in cubilibus vestris compungimini, id est in cordibus vestris compungimini dolore poenitentiae, ut seipsam anima puniens compungat, ne in Dei judicio damnata torqueatur. Vel, in cubilibus vestris compungimini, id est quasi qui-

busdam stimulis adhibitis excitare vos, non pro dolore peccatorum, sed ad videndam lucem Christi, scilicet, non pro irriguo inferiori, sed pro irriguo superiori, ut invisibilium amore inardescatis. Vel ita, dico nolite peccare, et si peccaveritis, compungimini per poenitentiam de his quæ dicitis in cordibus, [Cassiod. Rem.] id est de his quæ tractatis in corde vestro, quæ etiam novit Deus, id est de consensu et de his quæ voluistis. In cubilibus vestris, id est de delectatione carnis, in qua captiva versatur ratio, ut fera in cubili. Vel cubilia sunt cogitationes ferocium, ut de homicidiis, vel rapinis, et huiusmodi. Et est, compungimini de his quæ dicitis in cubilibus vestris, id est compungimini de atrocissimis cogitationibus.

PARS III. *Διάψαλμα*. VERS. 6. — « Sacrificate sacrificium iustitiæ, et sperate in Domino; multi dicunt: Quis ostendit nobis bona? »

Sacrificate, tertia pars. [Cassiod. Alcuin] Deposito in præcedenti parte homine veteri, hic nos in sacrificium iubemur offerre, quia certi sumus de bonis. Quasi dicat: Compungimini, irascimini, et *sacrificate*, id est offerte, non animalia quibus non delectatur Deus. Unde per Isaiam: *Sacrificia vestra odivit anima mea* (Isa. 1), sed *sacrificate sacrificia iustitiæ*, quod est spiritus contribulatus. Ut se puniens homo per poenitentiam, mactet Deo. Unde alibi: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus*. (Psalm. 1.) [Aug.] Quod bene dicitur sacrificium iustitiæ. Quid enim iustius quam ut suis quisque peccatis potius quam alienis irascatur, seque puniens per poenitentiam et satisfactionem Deo offerat? Vel ita, compungimini et *sacrificate sacrificium iustitiæ*, id est opera iusta facite, post poenitentiam et lamentum: quod notat fortassis interpositum diapsalma, scilicet ut de veteri vita transeat ad novam, ut scilicet extincto per poenitentiam veteri homine, sacrificium iustitiæ secundum regenerationem novi hominis offeratur Deo, quia sic se offert ipsa anima jam abluta in altari fidei, divino igne, id est Spiritu sancto succensa, ut post Pascha, quando torrebant apicis igni confricantes manibus, sequatur Pentecoste, quando novos panes de novis messibus offerrebant. Quibus significabantur opera iustitiæ. Dico *sacrificate*, [Aug., Cassiod.] et sic *sperate in Domino*, dona æterna. Non enim hic ea recipietis, sed quia vix aliquis est qui diligit interiora bona, quæ sola diligenda sunt; ceteris autem ad necessitatem utendum, non ad gaudium perfruendum est, subiicit, *multi dicunt*. Quasi dicat: Dico sperate, sed multi dicunt: *quis ostendit nobis bona?* [Aug.] scilicet futura, de quibus ipsi dubitant et desperant. Ideoque dicunt: Quis novit si vera sint? aut quis venit ab inferis, ut ista nuntiaret? Ad quos respondet Propheta, scilicet quod queritur. Quis ostendit nobis bona? ostendit breviter quæ bona sint querenda, subdens:

VERS. 7. — « Signatum est super nos lumen vul-

tus tui, Domine; dedisti lætitiā in corde meo. »
Signatum est. Quasi dicat: Hoc illi dicunt, sed jam, o Domine, *lumen vultus tui*, scilicet *lumen gratiæ tuæ*, quo reformatur imago tua in nobis, qua tibi similes sumus, *est signatum super nos*, id est impressum rationi, quæ superior vis animæ est, qua Deo similes sumus, cui impressum est illud lumen, ut sigillum ceræ. Vultus ergo Dei, ratio nostra accipitur, quia sicut per vultum cognoscitur aliquis, ita per speculum rationis, cognoscitur Deus, et sicut vultus conformitate alius alii assimilatur, ita per rationem nos Deo similes sumus, secundum illud: *Fecit Deus hominem ad imaginem et similitudinem suam* (Gen. 1). Hæc autem ratio per peccatum hominis deformata est, per quod homo dissimilis Deo factus est; sed per gratiam Christi reformata est, vel recuperata. Unde Apostolus: *Renovamini spiritu mentis vestræ*, etc. (Eph. iv.) Gratia ergo qua renovatur imago creata, hic lumen dicitur. Triplex enim est imago, imago scilicet creationis, imago recreationis, imago similitudinis. Imago creationis est, in qua creatus est homo, scilicet ratio; imago recreationis est, per quam reformatur imago creata, scilicet Dei gratia, quæ menti reparandæ infunditur; imago similitudinis est, ad quam factus est homo, qui factus est ad imaginem et similitudinem non Patris tantum, vel Filii, sed totius Trinitatis. [Aug.] Per memoriam, similis Patri; per intelligentiam, Filio; per dilectionem, Spiritui sancto. Unde meminerim te, intelligam te, diligam te. Lumen ergo vultus est gratia justificationis, qua imago creata insignitur. Hoc lumen est totum et verum hominis bonum, quo signatur ut denarius in imagine regis. Homo enim factus est ad imaginem Dei, quam peccando corruptit, sed renascendo signatur. Unde Dominus in Evangelio: *Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, et quæ sunt Dei Deo*. (Matth. xxii.) [Alcuin.] Ac si diceret: Sicut reddit Cæsari suam imaginem, sic animam Deo, lumine vultus ejus illustratam et signatam. Vel ita, ut intransitive legatur, lumen vultus tui, id est luminosus vultus tuus, et illuminans nos, scilicet imago per quam cognoscetis nunc in ænigmate, in futuro prout es. Signatum est super nos, id est impressum est animæ nostræ. [Hier., Cassiod.] Et dicit, lumen vultus rationem, quia illuminosa est, et illuminat hominem; et vultus Dei, quia ut prædictum est, per eam videtur Deus. Vel lumen vultus, dicitur crux Christi, quæ nobis impressa est intus et exterius, scilicet in fronte mentis, et in fronte corporis, et in signum regis nostri. [Aug.] Ut enim nummus imperatoris imaginem portat, ita fidelibus signa cœlestis principis imprimuntur, quæ crux est lumen verum, quia in talibus irradiat Deus. Et per hoc lumen *dedisti lætitiā* spirituales non foris, et in vanis, sed intus *in corde meo*, ubi habitat Deus, ibi querenda est lætitia; intus enim sunt vera et certa bona, quæ mali non vident, temporalia sectantes, de quibus recte subdit:

VERS. 8. — « A fructu frumenti, vini, et olei A
sui multiplicati sunt. »

A fructu, vel tempore frumenti. [Alcuin.] Quasi dicat: Dedisti mihi letitiam intus, sed illi qui dicunt, Quis ostendit nobis bona, multi sunt a tempore frumenti, vini et olei, id est a temporali frumento, vino et oleo. Vel: A fructu frumenti, vini et olei, quia putant in his esse fructum, id est consummatum bonum. Et addit sui, non sine significationis causa, et est referendum ad hæc tria, ut dicatur frumenti sui, vini sui, olei sui, ad differentiam notandam. [Aug.] Quia est aliud frumentum non suum, scilicet panis Dei qui descendit de celo. Est et aliud vinum quod letificat cor hominis. Est et oleum Dei de quo dictum est: *Impinguasti in oleo caput meum* (Psal. xxi). Et nota quod hæc tria magis humanis usibus necessaria ponit pro potioribus omnibus divitiis, quibus illi multi qui non quaerunt verum bonum, multiplicati sunt. Qui enim non videat regnum celorum intra se esse, in his multiplicati sunt, non quidem in veritate, sed multiplicati in distractione et ærumna. Non enim multiplicatio semper ubertatem significat, sed plerumque ad multa distractionem, cum anima temporalibus dedita semper exardescit cupiditate, nec vacare potest, sed multiformi et ærumnosa cogitatione distracta. Simplex bonum non sinitur videre. Isti ergo innumeris phantasmatis distracti, non in simplicitate cordis quaerunt simplex bonum, agentes contra quod preceptum est: *Servite Domino in bonitate, et simplicitate cordis quaerite illum* (Sap. 1). Ista multiplicitas vehementer adversa est illi simplicitati, qua simplex et verum bonum quaeritur de quo bonus exsultat dicens:

VERS. 9. — « In pace in idipsum dormiam et requiescam. »

In pace in idipsum. [Cassiod.] Quasi dicat: Dedisti mihi letitiam utique de hoc quod in pace quæ est in idipsum. id est, immutabilis, dormiam ab omni strepitu mundi secretus. Et hoc erit, cum mortale hoc induerit immortalitatem; et requiescam id est fruam vita beata. [Alcuin.] Et hoc vere, quia jam est spes quæ non confundit. Et hoc est quod ait:

VERS. 10. — « Quoniam tu, Domine, singulariter D
in spe constituisti me. »

Quoniam tu, Domine, etc. [Rem., Cassiod.] Vel ita, In pace. Quasi dicat: Illi laborant multiplicari his temporalibus, ego autem in pace mentis dormiam, hic oblitus mundi tendens in idipsum, id est ad illud bonum, quod est id ipsum, id est quod nulla vicissitudine commutatur, sed ipsum in se manens immutabili perennitate consistit. Et requiescam in futuro. Et hoc vere erit, quoniam jam tu, Domine, constituisti me. Vel habitare fecisti me singulariter in spe, id est in una spe, qua singulariter unum et verum bonum speratur, non in multiplicitate sæculi. Et profecto erit quod speratur. Et bene ait singulariter; hoc enim ait contra hoc quod

A multiplicati sunt a tempore frumenti, vini et olei; perit enim hæc multiplicitas, et singularitas tenetur in sanctis, de quibus dicitur: *Multitudinis credentium erat cor unum, et anima una* in Deum (Act. iv). Secreti enim ab omnibus rebus nascentibus et morientibus amatores æternitatis et unitatis, uni Deo hære debent.

COLLATIO IN PSALMUM IV: « CUM INVOCAREM EXAUDIVIT ME DEUS JUSTITIE. »

VERS. — Cum invocarem exaudivit me. Heb. יִשְׁמַע אֲנִי מִן־שָׁמַיִם, Munsterus, Sanctes, Campensis, exaudi me. Hieronymus juxta Hebr. videtur legisse אֲנִי מִן־שָׁמַיִם et Pellicanus יִשְׁמַע per duplex Kamet, אֲנִי מִן־שָׁמַיִם. Unde argumento est codices variasse, quia transulerunt, exaudisti me, et exaudivit me. Quod autem Pratensis et interpretes pro Cajetano vertunt, responde mihi, gratis faciunt, cum Deum nobis respondere, sit orationes exaudire. Utrumque legere, exaudivit, exaudi, exaudisti, responde, nihil laeditur sensus. Faber tamen mallet occini in Ecclesiis, exaudisti me, in secunda persona. Sed cur? « Ex Græco inquit et translatione Romana. »

Si contulisset exemplaria quædam habere *ἐξήκουσέν μου*, quædam *ἐξήκουσάς μου*, non prætulisset aliam translationem nostræ Vulgatæ. Eadem cæcitate laborat Cæcus Burgensis in quadam apologia, cujus est talis titulus: Petri de Ponte Cæci Burgensis, Apologia in eos qui plerique divini sacrificii vocabula et sensa perperam obstinatis suis erroribus pertinaciter inhaerent. Hic volebat cum Fabro legi in secunda persona, exaudisti. Quod quam cæcitate convicimus. Omnia tamen quæ in ipsis iste reprehendit, a Fabro vix apice mutato expiscatus est.

VERS. 3. — Filii hominum. In Heb. בְּנֵי מֶשֶׁךְ, Bene isch, id est filii viri. Et ad eum modum tradidit Hieronymus juxta Heb. Attamen in Commentariis in Matth. xvi: *Quem dicunt homines esse Filium hominis*. Et nota, inquit, quod ubicunque in Veteri Testamento scriptum est filii hominum, in Hebræo quoque scriptum est filii Adam, nominatim hunc recensens locum. Quare luce clarius collegimus ætate etiam Hieronymi codices variasse, et LXX verterunt, υἱοὶ ἀνθρώπων. Usquequo gravi corde. Hebr. כָּבֵד לִי כָבֵד לִי כָבֵד לִי AD MEH QUEBODI LICIMMAN. Quod Hieron. in versione quam sæpe citamus ad preces Sophronii ita reddit: *Usquequo, inclyti mei, ignominiosa diligitis*, etc.: Pratensis, *Usquequo gloria mea opprobrio*; Sanctes periphrasus est: *Usquequo gloriam meam certetis in ignominiam*; Musterus: *Usquequo gloria mea erit in ignominiam*; Interpres pro Cajetano, *Erit ignominia*, Paraphrasis Campensis, *Studebitis contumelia afficere*. Consentit Pellicanus, *Usquequo gloria mea ad ignominiam*. Translator ad Campensem, *Quousque sprete magnitudine mea*. Tanta varietas et discrepantia a lectione Vulgatæ oritur ex æquivocatione verbi Hebræi כָּבֵד CABAD, quod interdum significat, *gravis fuit*, quandoque *honorabilem esse*. Hinc כָּבֵד CABOD gloria, et כָּבֵד CEBODI, gloria mea. Sed merito rogamus, unde habeamus gravi seu graves corde. *καρτερήδιοι*? Luce clarius constat LXX legisse, כָּבֵד לִי כָבֵד לִי כָבֵד לִי AD MEH CABOD LEB LAMMAN, id est, *usquequo gravi corde*, posita diastole. Deinde secuti, ut quid, etc., adeo ut quod nunc legitur unica dictione לִיכָמָן duobus distinctim legebant LXX לִיכָמָן לִיכָמָן, præsertim cum beth ב et caph כ habeant affinitatem non parvam, et facilis est lapsus, ut alterum loco alterius irrepat. Cæterum LXX jungunt לִיכָמָן לִיכָמָן quod est pars dictionis, cum alii secus legunt jure לִיכָמָן, ad

id quod mox sequitur illud, ut quid, facta prius dis-
 junctiuncula IN LEB, id est, corde, לֵב ubi alii lege-
 runt לֵח, initium dictionis in lectione quam no-
 bis tradunt. Hieronymus Judæis pro Sophronio sa-
 tisfaciens, ut in præfatione explicuimus, junxit
 לֵח לֵב לֵח לֵב ad id, verbi diligitia, et adje-
 ctive accepit כִּבְדִּי QUESBODI, quando vertit, inclyti
 mei, quod alii dicunt gloria mea.

VERS. 4. — *Mirificavit.* Non possum satis mirari
 cur Sanctes, Munsterus, Pratensis, interpretes pro
 Cajetano voluerint vertere, *segregavit* aut *separavit*,
 cum ipsi attestentur verbum hic positum מִרְפָּל
 מִרְפָּל significare extra controversiam, tum mirabi-
 lem reddere, tum segregare. Ac Hieronymus dixit,
mirabilem reddidit, licet ad sententiam parvi refe-
 rat, cum quæ sunt mirifica, extollendo cæteris su-
 periora facimus et segregamus. Ostendunt tamen
 se sponte discedere a lectioni communi et recta. Sunt
 et pleraque id genus, quæ piget adnotare ceu levicula.

VERS. 5. — *Irascimini et nolite peccare.* Heb.
 Quantum ad primam particulam רָצוּ רָצוּ Præ-
 tentis, Munsterus, et interpres pro Cajetano, *con-
 tre-niscite*, seu *trémite*: Sanctes, *pavete*, ut peccati
 nomine homines timere debeant, et id representat
 sua paraphrasi Campensis, *dæte operam sedulo ne
 peccetis*. Quod licet quam verissimum sit, tamen non
 congruit hoc loco interpretationi apostolicæ, Ephes.
 IV, qui hunc versiculum intelligit de ira moderan-
 da. Cum enim præmisisset, *ἀπαρτίστε καὶ πρὸς ἀπαρ-
 τίσιν*, confestim quid intelligat explicat: *Sol non
 occidat super iracundiam vestram*. Quam intelligen-
 tiam plane tradit Hieronymus lib. II adversus Pela-
 gianos, cujus verba haud gravatim audio: «Ira Dei
 justa est, Ira autem viri de perturbata mente proce-
 dit. Unde et in psalmo dicitur: *Irascimini*, etc. Qui
 versiculum quem sensum habet Apostolus docet: *Sol
 non occidat super iracundiam vestram* ut peccata
 omnino sit vel leviter irasci, iustitia autem, ce-
 leri poenitudine mitigare. » Eandem sententiam in
 Commentariis ad Ephesios recenset. « De quarto
 psalmo, ait, hoc usurpatum nulli dubium est, et vi-
 detur illi esse contrarium, quod alibi dicitur: *Nunc
 autem deponite et vos omnem iram, et indignationem
 et malitiam, et blasphemiam, et turpem sermonem ex
 ore vestro* (Coloss. III). Sed et simpliciter intellectum
 nocet, dum putantur iræ frena laxata. Duplex autem
 non solum ad nos, verum etiam apud philosophos iræ
 nomen accipitur, vel cum injuria læscitis naturalibus
 stimulis concitatur, vel cum requiescente impetu
 et furore restincto, potest mens habere iudicium, te
 nihilominus super eo qui putatur læsisse desiderat
 ultionem. Arbitror itaque de priori ira nunc dictum,
 et nobis quasi hominibus esse concessum, ut ad in-
 dignæ aliquid rei faciem moveamur, tranquillitatem
 que mentis velut levis quadam aura conturbet, ne-
 quaquam tamen tumentis gurgitibus furoris suble-
 vemur. » Hæc sacer Hieronymus. Quæ nihil aut
 parum respondent ad versionem istorum quæ dissi-
 det a sensu Apostoli, et ita psalmographi germanam
 intelligentiam forte aut depravant aut distrahunt.
 Unde et Hieronymus in versione juxta Heb. scri-
 psit, *irascimini* et non more istorum, *pavete*, aut
contremiscite. Sic et Pellicanus, *irascimini*. Quamvis
 autem pavor cum ira possit conciliari, ut reddat in-
 telligentiam dignam, tamen non est idem animi af-
 fectus.

Quæ dicitis in cordibus vestris, et in cubilibus ve-
 stris compungimini. Heb. מִרְפָּל בְּלִבְכֶּם וּבְלִבְכֶּם
 מִרְפָּל INRU BILBACHEM AL MISSCACHEM VEDORMU, id
 est loquimini in corde vestro super cubili vestro, et
 silete; ut contendunt Hebraismi candidati. Qua-
 tuor sunt quæ in nostra editione et LXX 9 pa-
 riunt diversitatem: nempe relativum, quæ, non
 positum in Hebræo; deinde indicandi modus, di-
 citis; tertio conjunctio copulativa, et transposita:

A postremo verbum compungimini. Quod numerus
 hic vel ibi varietur, sensum non mutat, cum sæ-
 penumero alter pro altero soleat poni in sacris.
 Quantum ad primum, relativum, quod, casu quo-
 cunque genere, numero apud Hebræos passim su-
 bauditur, ut liqueat exempli causa, psalm. VII.
 In præcepto quod mandasti; et incidit in foveam
 quam fecit, in Hebræo non ponitur relativum. De
 secundo quatuor litteræ, aleph, men, res, vau, ci-
 tra punctulorum distinctionem sic, מִרְפָּל possunt in-
 telligi amru indicativi modi מִרְפָּל id est, dixistis
 vel dicitis, præteritum pro presenti, sicut etiam
 Munsterus accepit initium psalmi secundi, Quare
 fremuerunt, traducens, quare ad tumultum conveni-
 unt gentes, ubi certum est Hebræe legi per præ-
 teritum רָצוּ RAGESCHU; de conjunctione transpo-
 sita non esse magnopere digladiandum, cum possit
 respicere pro bonitate intelligentis aut præcedentia
 aut sequentia. Postremo verbum דָּמָם DAMAM, id
 est, siluit, inde דָּמָם DOMU, refertur ad compunctio-
 nem cordis, quæ sit in abscondito, et soli Deo pa-
 tet. Silentium enim cordis, est intimis visceribus
 secreto ad Deum ire et converti, juxta illud psalm.
 XXXVII: Domine, ante te desiderium meum, et ge-
 mitus meus a te non est absconditus. Alia pete ex
 commentario.

VERS. 7. *Signatum* est super nos lumen vul-
 tus tui, Domine. Heb. legunt נֶסֶח NESAN, quod
 magno consensu vertunt leva, aut exalta super nos,
 a themate NASAN נֶסֶח loco נֶסֶח per sin et aleph., id
 est, exaltavi. Apparet LXX legisse id vocabuli nomi-
 naliter pro signo, licet sensum ponderantes verte-
 rint, *signatum* est. Etenim citra controversiam He-
 bræi affirmant נֶסֶח NES a radice NASAN נֶסֶח significare
 vexillum, quod procul dubio exaltatur, a quo nomine
 non incongrue deflexerunt LXX נֶסֶח NESAN, id est si-
 gnum, et traduxerunt ἰσημεριώδης signatum est. Isa.
 autem XLIX, legimus אֲרִים אֲרִים ARIM NISI, id est exaltabo
 signum meum. Quid ergo prohibet LXX sic usur-
 passe, præsertim cum lumen illud de quo canit
 Psaltes descendens a Patre luminum, pertineat ad
 Dei cognitionem et contemplationem, quæ quatenus
 hominem exaltet, nemo novit nisi qui accipit.
 Adde quod radix vocabuli unde id profisciscitur, ut
 probat auctoritatibus adductis in suo Thesaurio San-
 ctes, recte significat præter alia non pauca, capere
 et donare; quod abunde quadrat imagini, quam
 naturaliter gestamus, et qua Dei participes sumus.

VERS. 8. — *A fructu frumenti, vini et olei multi-
 plicati.* Hebræi, מִעַץ דָּגַן וּמִיֵּי וַיִּנְי וּמִיֵּי דֶגָּן MEETH DE-
 GANAN VETIROSCHAN RABBU, quod potest interpretari
 a tempore frumenti eorum, et musti eorum multipli-
 cati sunt, vel ut in versione Hieron: In tempore
 frumentum eorum et mustum eorum multiplicata
 sunt. Pratensis habet cum, Sanctes et Munsterus,
 quo frumentum eorum et vinum eorum multiplicata
 sunt. Interpres pro Cajetano non addit quo, sicut
 nec in Heb. habetur. Pellicanus, magis quam tem-
 pore frumenti eorum et musti eorum multiplicentur.
 Interpretes qui dixerunt a fructu, etc., empha-
 sententia propius expresserunt. Quid namque est
 multiplicari a tempore frumenti nisi fructu qui tem-
 pore suo colligitur, quod non male παρὰ καιρὸν
 ostendit Campensis, quod illis frumentum et vi-
 num, quemadmodum optaverant, abundanter pro-
 venerit, et divites facti sunt. Faber vult gratis par-
 ticulam olei confodi, tanquam superfluum. « Nec,
 inquit, sacer Hieronymus particulam illam reperit,
 cum vetustum Origenis Hexapli Psalterium revovisset,
 quod ipsius manu fuerat emendatum, neque in Heb.,
 neque, in cæteris editionibus, nec apud LXX repe-
 riri. Quare in ecclesiis nihil formidini esse debet illico
 locum illum emendare, et convellere particulam il-
 lam olei, et amodo canere, a fructu frumenti et vini
 sui multiplicati sunt. Ita Faber: O bone, quid gravat
 guttur tuum olei particula tam mollis? Certe in

Veteri Testamento solet Dominus innuere bonorum affluentem abundantiam per hæc tria simul, frumentum, vinum et oleum, ut est illud Joel 11: *Ecce ego mittam vobis frumentum, vinum et oleum, et replebimini in eis.* Patiaris itaque cantum ecclesiasticum oleo lætitiæ perungi, quoniam citra oleum nulla est melodia in Ecclesia. Nec movere debet dictum Hieronymi, cum nolit particulam illam confodi, convelli, ut exaggerat Faber, si in Ecclesia decantetur præsertim etiam si non ponatur, debeat intelligi, ad significandam divitiarum omnium opulentiam quæd; quasi insinuat Pellicanus in Scholiis. De spirituali consolatione tua nos longe magis gaudeamus, quam illi sæculares de messe et vindemia copiosissima. Perspicuum est autem vindemiam et ad alia transferri. Deinde Hieronymus quæstione x ad Hedibiam prædicat nihil sibi placere, nisi quod ecclesiasticum est, et quod publice in Ecclesia dicere non timet. Apparet nihilominus codices variasse, quia in Græcis nunc legimus *Daiou*. Quod si in quibusdam aliis non fuerit, non refert, ubi intelligentia sana est, et eodem recidat. Quin si verum est quod adduximus in prologo de rabbi David Kimhi, qui dicit dissensiones fuisse in exemplaribus, et nonnullas dictiones fuisse ascriptas margini, non est omnino improbabile, quibusdam codicibus additam in fine illius vocabuli litterulam duntaxat unam, videlicet nun, ut legas תירשן loco תירשם habebis *vinum et oleum* tiro-samen dictionem compositam. Facile est autem aut addere aut expungere unam litterulam. Nec obstat quod sequendo lectionem illam neque conjunctio secunda haberetur, neque affixum seu pronomen, quia interpretes hoc supplent, maxime cum Psalterium sit carmen lyricum, ut probavimus in præfatione. Et in hoc versu Munsterus et Sanctes addiderunt *quo*, sic primo psalmo dixit Munsterus, *Non sic impii, sed moventur ad malum, sicut palea*:

A sed moventur ad malum, non habetur in Heb.; tamen ostendit debere subaudiri.

VERS. 9. — *In pace in idipsum dormiam et requiescam.* Duplex potest fieri distinctio: primo sic, in pace in idipsum; deinde, dormiam et requiescam. Vel sic: in pace in idipsum dormiam, et requiescam. Priorem insectatur Cæcus Burgensis in Apologia, et subsannat cantum ecclesiasticorum ad completorium et ad alias preces, qui suspendunt spiritum, in pace in idipsum, quasi deberent occinere, in pace in idipsum dormiam, facta pausa. At neutra est rejicienda, quia si perpendas quid significet in idipsum, fortasse magis probabis distinctionem priorem quam posteriorem. Profecto August. interpretans illum versiculum psalmi cxxi, *Jerusalem quæ edificatur ut civitas, cujus participatio ejus in idipsum*, docet idipsum esse quod mutari non potest, et significare ipsum nomen Dei, qui est, *Ego sum qui sum* (Exod. iii). Cætera quæ creata sunt aliter et aliter possunt esse; qui autem creavit, aliter et aliter non potest esse, quoniam dictum est ei: *Mutabis ea, et mutabuntur; tu autem idem ipse es* (Psalm. ci). Igitur cum Christus sit pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. ii), et ea pax est æterna, quæ exsuperat omnem sensum (Philipp. iv), et immutabilis, in qua omnes unum sumus: nonne congruentissime tibi videtur quod idipsum conveniat huic paci et jubilemus in pace in idipsum, pace, quæ est sola imperturbabilis et immortalis? Quod si proprius vocabulum in Hebræo positum inspicias, pervidebis non positum simpliciter יָדָד IAHAD, id est *simul*, sed cum pronomine vau, quod significat *cum* יָדָדְוּ IAHADAN, quod LXX interpretes dixerunt: *ἐν τῷ αὐτῷ* ad innuendam summam unitatem. Hæc potuissent silentio premi, si quidem tacuissent. Nec tamen prohibeo emendare, sicubi in pausis aut aliis manifeste aberretur sine imperitiâ, sine incogitantia.

PSALMUS V.

PSALMI TITULUS: 4 IN FINEM PRO EA QUÆ CONSEQUITUR HÆREDITATEM.

Verba mea. Titulus: *In finem pro ea quæ consequitur hæreditatem.* [Rem.] Titulus hujus psalmi historiæ Genesis alludit, ubi legitur quod Abraham duos filios habuit, unum quidem de ancilla Agar, scilicet Ismaelem; alterum vero de libera Sara, scilicet Isaac. Ismael vero major natu persequeretur Isaac, dum luderet cum eo. Intelligens ergo Sara ludum Ismaelis cum Isaac persecutionem esse, dixit viro suo: *Ejice ancillam et filium ejus de domo* (Gen. xxi). Ejecta itaque est ancilla de domo cum filio, et libera cum filio hæreditatem obtinuit. Ad hanc historiam videtur respicere titulus, cui etiam quædam verba psalmi alludunt. Verum non de historia, imo de significato agitur hoc psalmo. Libera enim Sara, quæ non secundum naturam, sed per Dei gratiam peperit, Ecclesiam significat, quæ filios spirituales Deo generat, non vi carnis, sed gratia Dei. Ancilla significat Synagoga, quæ pro temporalibus servit; et totum corpus malorum, qui secundi et terrenis abundantem persequuntur Ecclesiam et filios ejus tormentis et illusionibus: quæ tamen consequitur hæreditatem æternam, illis exclusis. Et est sensus tituli talis *Psalmus iste,*

C dirigens nos *in finem*, id est ad æternam hæreditatem, quæ est consummatio. Est *pro ea libera*, id est Sara honoranda, id est agit de Ecclesia honoranda, per liberam Saram significata. [Rem., Alcuin.] Quia hic honoratur Ecclesia, cui habenda hæreditas affirmatur, a qua æmula excluditur. Unde sequitur *quare consequitur hæreditatem*, non sic Synagoga quæ ejicitur de domo. [Aug.] Ecclesia vero est quæ hæreditatem, id est vitam æternam, id est ipsum Deum accipit, qui dicitur nostra hæreditas, quia ipse pascit nos et continet, et nos quoque hæreditas Dei dicimur, quod ipse nos administrat et regit.

[Cassiod.] Intentio prophetæ est certificare fideles de hæreditate habenda. Modus: tripartitus est D psalmus: primo, agit de hæreditate quam sibi petit, et asserit sibi dari, æmulam dicens excludi; secundo, petit auxilium contra ea quæ æmula ingerit; ibi, *Domine, deduc*; tertio, præmia bonorum ostendit, ut sicut terret poena, ita illiciant præmia; ibi, *Et lætentur*. Hoc modo distinguitur hic psalmus. secundum Cassiodorum. Augustinus autem, qui quinque facit partitiones, hoc modo: prius orat Ecclesia. ut audiat; secundo, ut intelligat quæ impediunt eam ad videndum Deum, vel ut se

exauditam cognoscat, ibi, *Quoniam ad te orabo*; A tertio, promittit se futuram Dei domum, ibi, *Ego autem*; quarto, orat iuvare intus, ibi, *Deduc me*; quinto, prophetat quæ poena sit malis, quod præmium; justis ibi, *Judica illos*. [Cassiod.] Ecclesie ergo vocatæ a Deo, trina est oratio hic, quæ orat separari a malitia sæculi, et ad Deum pervenire, ita dicens:

VERS. 1. — « Verba mea auribus percipe, Domine, intellige clamorem meum. »

Domine, percipe verba oris mei, [Cassiod.] id est psalmodiam, et intellige clamorem meum, id est cordis affectum, quo ad te clamo, [Aug.] quod clamabat Moyses tacens, et Susanna a presbyteris accusata. Intellige, dico, et percipe auribus, id est præsentia tuæ majestatis. Et per hoc quod ait. Intelligi, bene ostenditur quod spiritualis clamor est, non vocalis, qui intelligitur. Unde et auris Dei, non corporeum instrumentum, sed præsentia divinæ majestatis accipitur. Vox enim corporalis aure corporis auditur, spiritualis vero intelligitur. Ideoque nota congruam verborum distinctionem, quoniam ait, Verba percipe, clamorem intellige. Et quia ore et corde clamo, ideo.

VERS. 2. — « Intende voci orationis meæ, rex meus et Deus meus. »

Intende voci orationis meæ, vel, exaudi orationem meam; alia littera: [Cassiod.] Ecce ter de eodem oravit, orationem dirigens ad sanctam Trinitatem, dicens: Tu dico qui es rex meus, scilicet Christus, et tu qui es Deus meus, scilicet 10 pater. [Aug.] Rex enim proprie dicitur filius, secundum consuetudinem Scripturæ, et fortassis ideo, quia secundum hominem unctus est oleo spirituali. Et bene primo ponitur rex, quia per eum itur ad Patrem. Unde subditur, Et Deus meus. Et tamen non dicit, intendite, sed intende. Quia fides catholica non duos aut tres deos prædicat, sed ipsam Trinitatem unum Deum; non ut eadem Trinitas simul possit aliquando Pater, aliquando Filius, aliquando Spiritus sanctus dici, sicut Sabellius credidit; sed ut Pater, non nisi Pater; et Filius, non nisi Filius; et Spiritus sanctus, non nisi Spiritus sanctus. Et hæc Trinitas non nisi unus Deus sit: quia vere unus Deus est. [Aug. tract. 36 in Joan.] Unde Christus dominus ait: Ego et Pater unum sumus (Joan. x). Utrumque audi, et adverte, et unum, et sumus, et a Charybdi et a Scylla liberaberis. Quod enim dixit unum, liberat te ab Ario; quod dixit sumus, liberat te a Sabellio. Si unum, ergo non diversum; si sumus, ergo et Pater et Filius. Sumus non determinate diceret de uno, nec unum de diverso. Erubescant ergo Sabelliani, qui dicunt ipsum esse Patrem qui est Filius, confundentes personas; qui dicti sunt Patripassiani, quia dicunt Patrem fuisse passum. Ariani vero dicunt aliud esse Patrem, aliud Filium: non unam substantiam, sed duas: Patrem majorem, Filium minorem. Noli hoc dicere, tu catholice; una enim

substantia Patris et Filii, et una divinitas, una coeternitas, perfecta æqualitas, nulla dissimilitudo. Si igitur credis alium Christum esse a Patre in aliquo tamen distantem secundum naturam, a Charybdi Sabellii evasisti; sed in Scyllais scopulis Arii naufragasti. In medio ergo naviga, utrumque periculosum latus devita, et dic: Pater, Pater est, Filius, Filius: alius Pater, alius Filius, sed non aliud, imo hoc ipsum, quia unus Deus.

VERS. 3. — « Quoniam ad te orabo, Domine; mane exaudies vocem meam. »

Quoniam ad te. Secunda pars secundum Augustinum. Hucusque est oratio Ecclesie, ut audiatur, hic tamen intellectus eorum quæ impediunt eam ad videndum Dominum. Vel ad hoc ut se exauditam esse cognoscat, prius Ecclesia quasi in præsentia volens audiri, dixit: Exaudi orationem in quo ipsa tuam vocationem ostendit; sed caligans inter procellas hujus sæculi, sentit se non videre quod cupit, et tamen sperat. Scit autem quare non videat, quia adhuc est ei nox peccatorum. Dicit ergo: *Quoniam ad te*, quasi diceret oravi, nec sum exaudita; nec tamen desistam, imo ad te orabo, o Domine, non in nocte peccatorum, sed in mane exaudies vocem meam. Non in nocte, quoniam peccata fecerunt; sed ea finita, videberis. [Alcuin.] Mane est finis tenebrarum, et initium lucis, quæ semper crescit, ut nec incipientes excludantur, qui consuetudine et amore peccandi discedentibus quasi tenebris et incipiunt Dominum videre, et in eo paulatim proficiunt, [Aug.] Et quia nondum exaudita est, sed se exaudiendam dicit, cur ergo prius dixit, Exaudi, et non, exaudies? Quia forsitan supra clamavit, volens in præsentia audiri, et ideo dixit, Exaudi. Sed quia in nocte clamavit, non est exaudita. Et quia non est exaudita, sentit quid oporteat transire, ut audiatur. Et ideo ait, Exaudies. Vel superius exaudita est, sed non intelligit se exauditam, quia nondum videt auditorem, nisi tenuerit. Et est sensus: Oravi, nec sentio me exauditam; et adhuc, Ad te orabo, Domine. [Alcuin.] Et quoniam ad te orabo, mane, hoc non mutatur, exaudies vocem meam, id est intelligam me exauditam. Et in hoc,

VERS. 4. — « Mane astabo tibi, et videbo quoniam non volens Deus iniquitatem tu es. »

Mane. [Aug.] Non ero horarius, sed astabo tibi perseveranter, et per munditiam vite, non jacebo in terrenis, quærens in eis beatitudinem. Per hoc enim quod ait, astabo, duo notat, mentis directionem ad æterna, et perseverantiam. Et videbo, id est sciam, quoniam tu es proprie, qui stabilis manens das cuncta moveri. Deus es. Et ideo non es volens iniquitatem, id est scientiam, [Alcuin.] quod Deum esse, et placere iniquitatem, nunquam conveniunt [Cassiod., Alcuin.] Nota singula verba, es dicit, quod proprie convenit Deo. Item astabo tibi. Astat ille Deo ut præsens, qui purus est. [Hier., et Aug.]

Et hoc, Mane, scilicet nox ut tenebras vitiorum deserit. Vel ita, Mane astabo tibi, non mutatur. Et tunc video, te. Non enim videt Deum qui terrenis inhæret, sed qui in mane virtutum Deo astat. *Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*, etc. (Matth. v). Ideo, Mane astabo, ut videam te, quoniam tu Deus es non volens iniquitatem. Iniquitas, scilicet mendacium, homicidium, dolus, et hujusmodi sunt nox, qua transeunte fit mane, ut videatur Deus. Et reddit hic causam, quare mane astabit, et videbit. Quoniam Deus non vult iniquitatem, quoniam si vellet, posset ab iniquis videri sine mane. Vere non vis iniquitatem, quia,

VERS. 5. — « Neque habitabit juxta te malignus : neque permanebunt iniqui ante oculos tuos. »

Malignus. [Gl. int.] Qui malum vult proximo, etsi non possit, neque habitabit juxta te, id est non sic videbit te, ut adhæreat tibi. Unde subdit, *neque permanebunt iniqui*. Iniquus est qui non facit quod debet. *Ante oculos tuos*, id est ante lucem tuam, quia oculi mentis eorum præ tenebris peccatorum non sustinent lucem rectæ intelligentiæ, et si aliquando vident veram lucem, non permanent, quoniam ea amant quæ a vero avertunt. Sed si hæc nox transit, fit eis mane, ut videant, et inhæreant veritati.

Vel ita, Mane, mane dicit, quando incipiet eternitas. Et est, Orabo ad te, Domine ; et quoniam ad te orabo, hoc non mutatur. [Rem.] Mane, id est in initio eternitatis. Exaudies vocem meam. Et in illo, mane, ego astabo tibi, ut præsens. Et tunc plene video, Quoniam tu es Deus non volens iniquitatem, id est, intelligam quod non placent tibi iniqui. Et vere, quia tunc, non habitabit juxta te malignus, sed tolletur impius ne videat gratiam Dei. Et tunc non permanebunt iniqui ante oculos tuos, et si hic misericordiam ejus habuerunt, qui solem suum oriri facit super bonos et malos. [Alcuin.] Iniqui sunt, qui mala faciunt. Vere non permanebunt. Nam

VERS. 6. — « Odisti omnes qui operantur iniquitatem ; perdes omnes qui loquuntur mendacium. »

Odisti omnes. [Rem. Aug.] id est videris odiasse, dum separas a te. Non enim odium cadit in Deum, si odire dicitur malos, quia non sinit manere in se. Omnes dico qui operantur iniquitatem. [Hier.] Non dicit qui operati sunt, ne excludat penitentiam, per quam peccatores justificantur ; sed qui operantur iniquitatem. Et accipit iniquitatem, generaliter quodlibet a divinis mandatis alienum ; quod operatur ille cui placet. [Gl. int.] Si vero displicet, etsi cadit, languor naturæ facit, non ipse facit. Unde Apostolus : *Jam non ego operor illud, sed quod inhabitat in me peccatum* (Rom. vii). Sequitur : *Et perdes omnes non solum operantes, sed etiam eos qui loquuntur mendacium.* [Aug.] Quia hoc est veritati contrarium. Veritas enim est de eo

A quod est. Mendacium vero non est substantia, vel natura, id est non est de eo quod est naturaliter, sed de eo quod non est. Et merito perditur, qui declinat ab eo quod est ad id quod non est. Et sciendum quia non omnino idem est mentiri, et mendacium loqui. [Aug. in Ench. cap. 18, et De mendacio, c. 12.] Mentiri enim est contra loqui quam quod animo sentit quis. Et sane aliquando verum dicens, mentitur, quia contra conscientiam loquitur ; aliquando falsum dicens, verax est, quia non contra conscientiam loquitur. Mendacium vero est, falsa significatio vocis, cum intentione fallendi. Ut ergo mendacium sit, necesse est ut falsitas subsit, et contra conscientiam dicatur. Hoc autem quod hic ait, non generaliter de omni mendacio accipiendum est, sicut nec illud : *Os quod mentitur occidit animam* (Sap. i). Sunt enim tria genera mendaciorum. Nam sunt mendacia quædam pro salute, vel commodo alicujus, non malitia, sed benignitate dicta, ut obstetrices in Exodo fecisse leguntur, quæ dixerunt Pharaoni falsum, pro filiis Hebræorum servatis (Exod. i). Hæc autem mendacia non re, sed in dolo, vel indole laudantur. Qui sic mentiuntur, non mendacium in eis, sed dolus, id est prudentia vel indoles laudatur, quia qui sic solummodo mentiuntur, merebuntur aliquando ab omni mendacio liberari.

Est etiam aliud mendacii genus, quod fit joco, quod non fallit. Scit enim ille cui dicitur, causa joci dici. Et hæc duo genera mendaciorum non sunt sine culpa, sed non cum magna. Perfectis autem non convenit mentiri, nec etiam pro temporali vita alicujus servanda, cujus morte non occiditur anima sua, id est justi tacentis, vel alterius, id est occisi. Licet autem eis si non falsum dicere, verum tacere. Ut si quis non vult hominem ad mortem perdere, verum taceat, sed non falsum dicat, ne pro corpore alterius animam suam occidat. Non est enim culpa verum aliquando tacere, ut et Dominus in Evangelio ostendit discipulis suis, dicens ; *Multa habeo vobis dicere, quæ non potestis portare modo* (Joan. xvi). Illud autem ubi non est duplex cor, non debet dici mendacium. Ut, verbi gratia, si quis commendat mihi gladium, et promittam reddere poscenti : si furens poscit, non debeo reddere, ne se vel alium occidat. Ideo non hic est duplex cor, quia cum promisi reddere, non cogitavi furem posse repetere. Si quis ergo omnia mendacia vitare non potest, vel sola hujus necessitatis habeat mendacia, ut etiam ab istis, si sola remanserint, liberari mereatur, et Spiritus sancti robur accipere, quod quidquid perpetiendum est, pro veritate contemnat. Tertium vero genus mendacii est, quod ex malignitate et duplicitate procedit, quod omnibus et summopere cavendum est.

VERS. 7. — « Virum sanguinum et dolosum abominatur Dominus. »

VERS. 8. — « Ego autem in multitudine misericordie »

« die tuæ intrabo in domum tuam; adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo. »

Virum sanguinum, [Cassiod., Aug.] id est homicidam, idem repetit quod supra dixit, ibi, qui operantur iniquitatem et *dolosum*, scilicet qui decipit vicinum, hoc est, quod supra dixit: Qui loquuntur mendacium. Illos inquam Dominus abominatur, id est exheredabit. Solent enim abominati dici exheredati, Ecclesia autem quæ consequitur hæreditatem, exsultat in spe, dicens: Ego autem, [Aug. in conclus. huj. psal.] Tertia pars secundum Augustinum, ubi Ecclesia se promissit futuram Dei domum, et hunc proximare in timore, ante futuram consummationem, quæ expellit timorem. Quasi dicat: Maligni et iniusti non permanebunt ante oculos, Ego autem in multitudine misericordiæ tuæ, id est non meis meritis, sed multa misericordia tua. *Introibo in domum tuam*, [Rem.] id est cælestem, vel multitudinem misericordiæ Dei est, multi et perfecti sancti, quos nunc parit Ecclesia. Cum quibus dicit Ecclesia: Introibo in multitudine misericordiæ tuæ, id est cum multitudine hominum perfectorum, et beatorum, qui tales sunt ex misericordia tua. [Gl. int.] Introibo in domum tuam cælestem, ut lapis in ædificium. Hic notatur liberæ Saræ, id est Ecclesiæ receptio, sicut supra ancillæ exclusio, ut dictum est: Non habitabit juxta te malignus, etc. In hoc introitu perfectio est, per hoc introibo: quia adorabo ad templum sanctum tuum, cæleste. [Aug.] Id est proprie templum, non in templo, cui operibus bonis et orationibus appropinquo, orans ut sim in ejus ædificio. Hoc dicitur de progressu, qui est prius quam detur consummatio. Adorabo dico, in timore tuo, qui est magnum præsidium proficientibus ad salutem, sed pervenientibus foras mittitur. Non enim timent jam amici, quibus dictum est: Jam non dicam vos servos, sed amicos [Joan. xv], cum scilicet ad id perducti fuerint, quod promissum est.

VERS. 9. — « Domine, deduc me in justitia tua; propter inimicos meos dirige in conspectu tuo viam meam. »

II Domine, deduc me. Quarta pars secundum Augustinum, ubi Ecclesia proficiens inter impedimenta orat juvari intus, ne linguis dolosis avertatur. Secundum Cassiodorum et Alcuinum, est hic secunda pars, ubi Ecclesia petit auxilium contra ea quæ æmula ingerit. Unde ipsa peribit, quasi dicat: Introibo, in futuro, adorabo, sed nunc contra adversa, o Domine, deduc me, id est fac me proficere. [Alcuin. et Gl. int.] Deductio enim convenit proficienti. Per hoc declarat se in profectione esse, id est in provecta ad perfectionem, nondum in ipsa perfectione. [Cassiod., Aug.] Deduc, dico in justitia tua qua penitentes et supplices recipis, non in justitia hominis, id est quæ homini videtur justitia, ubi malum pro malo datur, quod videtur homini justitia, quod Deus non facit. Quia etsi punit, non suum malum infert, sed suis

malis eos reanquit, in id quod elegerunt expellens eos. Homo vero cum punit, malo voto hoc agit. Et ideo ipse prior malus est, dum punire vult malum. Deinde causam supponit, quare debeat deduci.

Propter inimicos meos, confundendos, vel convertendos: Et dirige viam meam qua itur ad te, in conspectu tuo, id est conscientia, ubi homo aliquis non videt, sed tu solus, cui homini laudanti vel vituperanti non est credendum: quia non videt in conscientia, in qua iter ad Deum dirigitur. Ideo subditur:

VERS. 10. — « Quoniam non est in ore eorum veritas; cor eorum vanum est. »

Quoniam non est in ore eorum veritas, cor eorum vanum est. [Hier.] Vel ita secundum aliam litteram, ubi etiam distinguitur littera sic: Propter inimicos meos, qui insidiantur mihi, dirige, id est ostende. [Rem.] Viam meam, id est præcepta tua, in conspectu tuo, ut præ oculis habeam ipsa præcepta. Et per ea me regas, ita ut in hæresim non declinem, vel ad dexteram prosperitatis, vel ad sinistram adversitatis, sed regia incertam via, quæ est Christus, qui dicit: Ego sum via, veritas, et vita [Joan. xiv]. Quoniam non est in ore eorum veritas, [Aug.] scilicet inimicorum meorum, quorum judicio non est credendum. Et ideo ad conscientiam ubi Deus videt, fugiendum est. Nec mirum si veritas in ore eorum non est, quia, cor eorum vanum est. Et ex abundantia cordis os loquitur [Luc. viii]. Vanum est cor eorum, quia cor eorum fallitur de peccato, putans peccata quadam non esse peccata, et aliquid esse peccatum quod non est peccatum. Et de pena peccati, quia promittunt sibi impunitatem. Et tantum modo non est in ore eorum veritas. Sed etiam

VERS. 11. — « Sepulcrum patens est guttur eorum; linguis suis dolose agebant: judica illos Deus. »

[Hier., Remig., et Alcuin.] Guttur eorum est sepulcrum patens, id est comparabile sepulcro patenti, quia fetida promunt ad corrumpeudum alios. Quibus si non proficiunt linguis suis, id est malis, dolose agebant. Si enim apte non possunt decipere, dolose agunt, sub specie veri falsa inducentes. Et nota quod ait, agebant, quia non modo moluntur dolos, sed efficiunt quod intendunt, cum alios seducunt. Vel ita: Guttur eorum est sepulcrum. Pro voracitate, pro qua adulando mentiuntur. Et addit, patens quia semper hiat illorum voracitas, ut sepulcrum patens in recipiendis cadaveribus paratum est. Vel ita: Guttur eorum est sepulcrum patens, [Aug.] quia mendaces blanda adulatione ad se trahunt homines, et sibi assimilando devorant, quibus mortuis, ipsi sunt sepulcra. Sequitur: Linguis suis dolose agebant: hoc non mutatur. Judica. Quinta pars secundum Augustinum. Et est hæc prophetia, qua prædicitur quæ pena sit malis, quod præmium justis. Non est hic optatio, sed videt quod futurum est, secundum justitiam Dei. Quasi dicat, Et quia

tales sunt, o Deus, judica illos. Non optat, sed quod futurum est prædicat. Judica, dico, sic :

VERS. 12. — « Decidant a cogitationibus suis ; secundum multitudinem impietatum eorum expelle eos, quoniam irritaverunt te, Domine. »

Decidant a cogitationibus suis. id est frustrentur opinionibus suis [Cassiod., Aug.] Decidit enim qui spe sua frustratur. Vel sic, decidant, id est damnentur. Et hoc, a cogitationibus suis, id est teste conscientia eorum, et accusante eos. Ita decidant. *Expelle eos* qui sibi videntur intromissi *secundum multitudinem impietatum eorum*, id est longe, ut merentur multæ impietates eorum, pelle eos ab hæreditate æterna, quæ videndo Deum possidetur. Nam secundum quantitatem et qualitatem peccatorum, expellentur plus minusve. Ideo expelle, quoniam, o Domine, irritaverunt te, vel amaricaverunt te, id est peccando te cibum veritatis suavis sibi amarum fecerunt. Panis enim qui de cælo descendit, qui in se dulcis est, et vita ægris, ita amarus est per peccata, ut sustinere non possint.

VERS. 13. — « Et lætentur omnes qui sperant in te ; in æternum exsultabunt, et habitabis in eis. »

Et lætentur. Tertia pars est hic secundum Cassiodorum, ubi post retributiones malorum subdit præmia honorum, ut sicut terret poena, ita alliciant præmia. [Hier., Aug.] Quasi dicat : Illi decidant, et contra lætentur boni in futuro de habita hæreditate. *Omnes qui modo sperant in te.* Quibus gustantibus suavis es. Unde : *Gustate et videte quoniam suavis est Dominus (Psal. xxxiii) :* Dico lætentur, et non dubie dico [Cassiod.] quia *exsultabunt in æternum*, non temporaliter. Unde exsultabunt ? ecce, et, id est quia *habitabis in eis* [Aug.]. Hæc est æterna exsultatio eorum, cum templum Dei fient justī, et erit gaudium ipsorum, ipse incolatus eorum.

VERS. 14. — « Et gloriabuntur in te omnes qui diligunt nomen tuum : quoniam tu benedices justo. »

Et tunc qui diligunt nomen tuum gloriabuntur in te, tanquam habentes ad fruendum quod diligunt, quæ est hæreditas æterna, de qua intitulatur psalmus. Ideo gloriabuntur, quoniam tu benedices justo, id est benedictionem æternam dabis justo. [Aug.] Benedictio est gloriari in Deo, et habitare ab eo. Sed quia hanc præcedit vocatio. quæ est gratiæ, subdit :

VERS. 15. — « Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos. »

Domine ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos, id est bona voluntas tua, qua nos vocasti, nobis est ut scutum contra inimicum quo protégamur ; et ipsa est ut victricia arma, quibus vincitur inimicus. [Aug., Cassiod.] Nam bona voluntas Dei præcedit nostram bonam voluntatem, ut vocet ad poenitentiam ; et hæc sunt arma, quibus expugnat inimicus. [Aug.] Hoc est scutum contra eum qui in tribulationibus et tentationibus suggerit desperatio-

A nem. Et est sensus, bona voluntas tua qua vocas, protegit nos, et vincere facit, et accipitur totum de presenti. [Cassiod.] Vel ita, uno verbo indicat beneficia Dei, scilicet præsentis et futuri temporis, cum ait, *scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos*, etc. Et accipitur partim de presenti, partim de futuro. Scutum enim quod a rotunditate dicitur, et est rotundum in patria David, duo facit, quia corpus munit, caput coronat. Ita gratuita Dei voluntas, qui nos vocat, est defensio hic contra omnia, et in futuro corona, ut clypeus capiti aptatus, corona est, cordi defensio. Et, Domine coronasti nos ut scuto bonæ voluntatis tuæ, id est bona voluntas tua, in præsentī nobis est ut scutum, in futuro ut corona.

COLLATIO IN PSALMUM : « VERBA MEA, etc. »

VERS. 9. — *Dirige in conspectu tuo viam meam.* In

Heb. conversus est sermo *דרכי דרכי דרכי* HANESCHAR LEPHANAI DARCHA, *Dirige in conspectu tuo viam meam.* Hieronymus ad Simiam et Frecllam, et lib. iij, adversus Pelagianos, attestatur variasse exemplaria, et eodem recidere sententiam. Ait enim : « Salomon loquitur : Esto confidens in Dominum in toto corde tuo. In tua autem sapientia, ne exalteris, in omnibus viis tuis cognosce eum, ut rectas faciat vias tuas. Intellige quid loquitur : Nec in sapientia nostra, nec in ullis virtutibus confidendum ; sed in solo Domino, a quo gressus hominis diriguntur. Denique præcipitur ut ostendamus et vias nostras, et nostras esse faciamus, quæ non labore proprio, sed ejus adjutorio atque clementia recte sunt. Unde scriptum est : Rectum fac in conspectu meo viam tuam, sive ut alia exemplaria habent, *rectam fac in conspectu tuo viam meam*, ut quod tibi rectum est, etiam mihi rectum videatur. Ita Hieronymus. Profecto via Dei, est via nostra. Est via Dei quam præcipit et ostendit ; est via nostra, qua ad eum tendimus. Unde psalmo cxviii : *Servavi mandata tua et testimonia tua, quia omnes viæ meæ in conspectu tuo.* In hoc psalmo et cæteris omnibus, ponunt neoterici interpretes alia vocabula a vulgatis, sed cum non lædatur sententia, nolo his leviculis torqueri lectorem, quamquam debuissent meo judicio communi editioni deferre, si tamen eo animo relinquunt ut damnent, quod non facile credimus de omnibus. Monet tamen decimus versus, in quo habemus, *Cor eorum vanum est*, Heb. *קרבם ריקם* QUIBAM RAYOTH, *Intimum eorum pravitates.* Et quamquam non dissideat sensus, tamen Hieronymus asserit melius haberi in Hebræo *קרבם* QUIBAM. Non dicit Hieronymus quod melius transferatur intimum quam cor, sed quod melius sonat in Hebræo. Nam statim subdit in Commentariolo hujus loci : « Vere enim insidiatur cor hæreticorum omnibus quos decipit. » Deinde reddita est ratio supra, cur non semper eadem sectiones et membra verbum occurrant, ob id de hujusmodi minus anxie digladiari, hominis esset otiosi.

VERS. 12. — *Irritaverunt te, Domine.* Nihil mireris quod, Domine, non sit in Hebræo, sed apud LXX et nos, ut majorem energiam faciat, ad declarandam rebellionis superbiam, quando servi mali irritant tam bonum Dominum. Siquidem et isti permittunt sibi liberius similia et dissimilia, verbi gratia, Job xv, ubi habet nostra lectio : *Currit adversus eum extento collo*, etc. Sanctes vertit, Deus curret adversus eum, ut percutiat eum in collo. Munsterus, Idcirco festinavit manus Dei contra eum, ut comprehendat eum in collo. Cernis sententiam esse conversam, propterea quod alidde-runt Deum, aut Dei manum, quod non legatur in.

eo loco, ac oportet lectorem hujus rei meminisse, ne cogamur sapius eandem cantilenam cantare, ubi consilia se offerunt.

VERS. 13. — *Ut scuto bonæ voluntatis tuæ. Præ-*nsis, *ut scuto dilectione*; Hieronymus, *scuto placibilitatis*. Vocabulum Heb. צֶדֶק צַדִּיק, est pius mentis affectus, seu ut ait Pellicanus, benevolentia, unus vertit in genitivo, alius in ablativo. Quando quidem Hebræi non habent hujusmodi casuum varietates, habent tamen statum regiminis, ut appareat lectam esse priorem dictionem צַדִּיק צֶדֶק CATZNATH, coronasti nos. תַּאֲתֵרְנֵנוּ TAATRENU, id est

A coronabis eum, haud dubie legerunt interpretes sine puncto in ventre litteræ. Num, quem punctum vocitant Hebræi dagges. Qui si inseratur in ventre litteræ sic, significat eum, ubi sine ipso significat nos. Adjuvat quod dicit Faber inveniri in nonnullis codicibus Hebræis, nos ad sententiam perparvi refert, coronasti eum justum aut nos, nisi referatur ad Christum coronatum. De diversitate temporis non est certandum. Est enim familiarissimum Hebræis tempus pro tempore accipere, præsertim in prophetis.

PSALMUS VI.

12 PSALMUS VI.

TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID PRO OCTAVA. »

Domine, ne in furore. Titulus: *In finem psalmus David pro octava.* [Aug.] Octava dicunt aliqui adventum Domini ad iudicium, quia venturus est Dominus ad iudicandum vivos et mortuos, post septem millia annorum, ut aiunt; sed nulli hoc tempus notum est, ut Dominus dicit in Evangelio: *De die autem illa et hora nemo scit, neque angelus, neque Filius, nisi solus Pater* (Matth. xxiv). Et Apostol. ait: *Dies autem Domini tanquam fur, ita in nocte veniet* (I Thes. v). Filius autem dicitur nescire, non quod apud se ipse non noverit, sed quia nescire faciat eos quibus non expedit hoc scire. Unde quorundam nimium videtur temeraria præsumptio, qui annis computatis certissimum sperant post septem millia annorum diem Domini futurum. Potius ergo octavus dies dicitur, dies iudicii, quia omnia tempora septem dierum repetitione volvuntur, post quæ erit ille dies qui nullam habet varietatem. Vel ideo dies iudicii dicitur octavus, quia post duas vitas futurus est, scilicet carnalem et spiritualem. Duæ enim vitæ sunt, quæ in præsentia aguntur. Una est in delectatione carnis, quæ pertinet ad corpus; quod est exterior et vetus homo, cui datum est Vetus Testamentum, scilicet viventi secundum corpus, in qua vita regnavit mors. Altera vero vita pertinet ad animum, qui est novus homo, regeneratus per Christum; ad corpus autem pertinet quaternarius, quia constat ex quatuor elementis, et quatuor qualitatibus afficitur, scilicet sicca, humida, calida, frigida, et quatuor temporibus anni administratur, verè, æstate, autumnus, hieme: ad animam vero pertinet ternarius propter triplicem vim animæ, quæ est rationalis, irascibilis, concupiscibilis. Peracta ergo utraque vita, quasi septenario numero transacto, veniet octavus dies iudicii, ubi cuique pro meritis reddetur. Unde timens Ecclesia, et pœnitens hic orat. Et est sensus, *Psalmus iste, qui dicitur psalmus eo quod monet ad bene agendum, dirigens nos, in finem, id est in Christum, qui est consummatio fidelium, in præsentia ad justitiam, in futuro ad coronam. Attribuitur David, id est pœnitenti, qui hic loquitur, pœnitens et timens de peccatis suis*, [Cassiod., Alcuin.] *Psalmus dico, compositus pro octava*, id est pro metu iudicii. Octava est adventus Domini, in

quo peccator timet argui, et ideo pœnitet. Et est iste psalmus primus omnium pœnitentialium psal-morum, qui sunt septem. Ideo ut ostendatur per septiformem Spiritum posse deleri quidquid in septenario hujus vitæ committitur, et quia septem sunt præcipue modi remissionis, quibus peccata delentur, scilicet baptismus, eleemosyna, martyrium, conversio fratris errantis, remittere in se peccanti, deus et satisfactio pro peccatis, communicatio corporis et sanguinis Domini: horum pœnitentialium psal-morum talis est forma, quia lacrymis et amaritudine pœnitudinis incipiunt, et in certitudinem veniæ terminantur, sicut hic patet. Concessio quoque deprecativa est hic, ubi peccatum conceditur, et venia postulatur, quæ, licet apud iudices sæculares locum non habeat, apud Deum tamen multum valet, cui placet peccati confessio et damnatio.

C Intentio: Monet ad pœnitentiam. Modus: Quatuor sunt partitiones. Primo, est exordium in quo capiat a persona iudicis, per ejus potestatem, et a sua persona, per infirmitatem suam. Item a persona iudicis per consuetudinem parcendi, quia non vult a mortuis, sed a vivis rogari. Secundo, exponit ærumnas pœnitentis, ibi, *Laborari*. Tertio, ostendit se correctum, ut separetur a malis, ibi, *Discedite a me*, etc. Quarto, pro inimicis convertendis orat, ibi, *Erubescant*, etc. In persona ergo pœnitentis, in iudicio puniri metuentis orat dicens, o

VERS. 1. — « Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me. »

D Domine, ne arguas me in furore tuo. [Aug.] Furor idem est ex Græco, quod ira, unde et hic varie dicitur. Nam in aliis codicibus prius invenitur furor, post ira. In aliis e converso, prius ira, deinde furor. In aliis pro furore, indignatio ponitur sive bilis, alia littera. Est autem ira et furor motus animi, provocans ad pœnam inferendam, qui tamen motus in Deum non cadit. De quo scriptum est: *Tu autem, Domine virtutum, cum tranquillitate judicas* (Sap. xii). Quod autem tranquillum est, perturbatum non est. Non ergo in Deum iudicem cadit perturbatio; sed furor ejus idem accipitur quod ira, scilicet iudicium quo malis quasi iratus videbitur, et velut furibundus. Argui autem et corripri diversa sunt. Nam argui gravius est quam accusari unde, damnatio timetur. Corripri vero mitius est, id est

emendari vel erudiri. Arguentur ergo in iudicio, id est damnabuntur qui sine fidei fundamentum sunt. Emendabuntur vero, id est purgabuntur qui super fundamentum illud, ligna, fenum, stipulam edificaverunt. Iste ergo nolens esse inter eos qui arguentur, vel corripientur, sciens horrendum esse incidere in manus Dei viventis [Alcuin., Gl. int.] orans dicit, o Domine qui potens es, hic seca, hic ure me; sed in furore tuo, vel indignatione tua, id est in futuro iudicio, ubi malos damnabis ne arguas me, id est quasi damnandum convincas, neque etiam corripias quod minus est, me quasi castigandum in ira tua, id est in iudicio, quasi dicat hic sana me, ne ibi opus sit. [Aug.] Ubi enim est sanitas, nec mors metuenda est, nec urentis aut secantis medici manus. Unde subiecit :

VERS. 2. — « Miserere mei, Domine, quoniam infirmus sum; sana me, Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea. »

VERS. 3. — « Et anima mea turbata est valde; sed, tu Domine, usquequo? »

[Rem., Hier.] *Miserere*: quasi dicat: Ne arguas, sed potius, o Domine, miserere in hac vita mei miseri. Et opus est [Cassiod.] *quoniam infirmus sum* natura et vitio, adeo quia iustitiam sustinere nequeo. Et non parum sum infirmus, sed usque ad ossa pervenit infirmitas, id est ad robur animæ, et hoc valde. [Aug.] Et hoc est quod ait: vere sum infirmus *Quoniam conturbata sunt ossa mea*, id est fortitudo animæ. Deinde sequitur expositio ossium cum ait:

Et anima mea, (ecce ossa) *turbata est*, et hoc valde. Et quia ita morbum defego tibi *sana me*, o Domine, [Hier.] quasi dicat cura me ut sapiens medicus, quia ego ægrotus sum, tu medicus; ego habeo infirmitatem, tu sanitatem; ego sum infirmus pro peccato, tu sana per misericordiam. Oro ut sanes, et tu, Domine, differs, sed usquequo? [Aug.] Innuit iste se diu luctari cum vitiis. Non est autem crudelitas dilatio Dei; sed ideo differt, ut persuadeat animæ in quæ mala se præcipitavit. Et ideo etiam, quia nondum hic tam perfecte orat, ut dicatur ei: adhuc te loquente, dicam: Ecce adsum. Et etiam ideo, ut ex difficultate sanationis, inde magis caveat sibi. Quod enim facile sanatur, non multum cavetur. Ex difficultate autem sanationis, fit diligentior custodia receptæ sanitatis. Et ideo, ut ostendatur quæ poena sit non conversis, si tanta difficultas est conversis. Unde alibi: *Si iustus vix salvabitur, impius ubi parebit?* [I Petr. iv]. Vel ita potest legi: miserere mei, Domine. Hoc non mutatur. Et necesse est, quoniam infirmus sum. [Alcuin.] Reatu infirmatur anima. A quo reatu, sana me, Domine. [Rem.] Et debes, quoniam ossa mea conturbata sunt, id est mens mea conturbatur ad poenitentiam. Et anima mea, id est etiam sensualitas, turbata est valde, ad poenitentiam. [Alcuin.] Ergo, usquequo? o Domine, tu differs? quasi dicat: Quid restat quin sanes? nihil. Et ideo tu qui pius es, ne differas: sed potius, o,

PATROL. CXCI.

A VERS. 4. — « Convertere, Domine, et eripe animam meam; salvum me fac propter misericordiam tuam. »

[Aug.] *Convertere*, Domine, ad me, qui aversus eras, ut ego convertar ad te juxta illud: *Convertimini ad me, et ego convertar ad vos*, dicit Dominus [Zach. i]. Sed, quia perfectæ nostræ conversioni semper est paratus Deus, sicut propheta dicit: *Tanquam diluculum paratum inveniemus illam* [Ose. vi]. Quæ ut admitteremus non fecit ejus absentia, qui ubique est, sed nostra fecit aversio. Melius autem videtur dici: Convertere, Domine, id est fac me perfecte converti: in quo sentit laborem. Durum enim est, et laboriosum ad serenitatem et tranquillitatem divinæ lucis a terrenarum cupiditatum caligine retorqueri. Unde, postquam dixit: Convertere, addit, et eripe animam meam peccatis ligatam, quasi in conversione, multis impeditam hostibus et oppressam, tanquam inherenter perplexitatibus hujus sæculi, et spinas quasdam dilacerantium desideriorum in ipsa conversione patientem. *Et salvum me fac*, id est fac me incolumem proficere in bono, dando virtutes. Et hoc, propter misericordiam tuam, non meritis meis, quia justa damnatio debetur peccanti, et datum præceptum prætereunti. [Cassiod.] Vel ita, Convertere, Domine, a vindicta, et eripe animam meam ab imminente morte, salvum me fac propter misericordiam tuam; hoc non mutatur. Sequitur.

C VERS. 5. — « Quoniam non est in morte qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi? »

[Cassiod.] *Quoniam non est*, quasi dicat: Ideo hic festino dimitti, quia post mortem vel in inferno non accipitur confessio. Et hoc est, quoniam non est in morte qui memor sit tui, ad veniam, scilicet in morte, id est postquam mortuus est. [Aug.] Intelligit enim nunc esse tempus conversionis, quia, cum hæc vita transierit, non restat nisi retributio. Non est qui memor sit tui in morte: in inferno autem quis confitebitur tibi? [Cassiod.] Nullus confitebitur ad veniam, scilicet, vel post iudicium. Non est ergo contra hoc, quod in inferno confessus est dives ille evangelicus, qui Lazarum vidit in requie, etsi de profundo, cujus Lazari comparatione coactus est confiteri mala sua, usque adeo ut etiam fratres roget ab his præmoneri. Sed post iudicium in profundioribus tenebris erunt impii, ubi nullam Dei lucem videbunt, cui aliquid confiteantur. Vel mortem dicit peccatum quod contempta divina lege committitur, ut aculeum mortis mortem appellamus, eo quod mortem generet. Aculeus enim mortis peccatum est; in quo immemor est Dei, qui præcepta ejus contemnit. Infernum autem dicit cæcitatem animi quam incurrit quis cum desperat. Cæcitas enim desperationis, peccantem, id est morientem excipit et involvit, ut detur in reprobum sensum. Littera sic continuatur: Ideo ita gemo pro peccato et doleo, quoniam non est qui memor sit tui in inferno, id est in peccato, quo lex divina contemnitur. In inferno autem, id est in cæ-

citae desperationis, quæ mortuum involvit, quis A
conflabitur tibi? nullus.

PARS. II. VERS. 6. — « Laboravi in gemitu meo,
« lavabo per singulas noctes lectum meum : lacry-
« mis meis stratum meum rigabo. »

Laboravi. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi
narrat ærumnas, quibus penitens atteritur, quasi
dicat nullus est memor tui in morte, vel in inferno;
[Aug., Gl. int., Cassiod., Alcuin.] sed, ut inde libe-
rer, ego laboravi, satisfaciendo; *In gemitu meo*, id
est cordis. Gemit iste, dum videt quid egit, et quæ
pœna sit futura. Et quasi parum profuerit, addit.
[Aug., Hier., Cassiod.] Et post, *lavabo per singulas
noctes lectum meum*, ad litteram, per noctes in lecto
plorabo pro peccatis. Quod idem repetit aliis ver-
bis *lacrymis meis stratum meum rigabo*. Idem accipi-
tur hic stratus quod supra lectus, quasi dicat vestem
superpositam lecto rigabo lacrymis meis, id est multum
laerymabor. [Rem., Alcuin.] Vel lectum vocat con-
scientiam, quæ quibusdam est quies, quibusdam
tormentum. Ibi enim mundi corde quiescunt. Ibi
male cordati cruciantur. Stratum dicit sensualita-
tem. Et est sensus : *Lavabo lectum meum*, id est
mundabo conscientiam meam. [Rem.] Per singulas
noctes, id est per singula peccata. 13 [Rem., Alcuin.]
Et lacrymis meis, id est amaritudine penitentiae, stra-
tum meum, id est sensualitatem, rigabo, id est fertilem
faciam, quæ prius erat arida a bonis operibus.
[Aug., Cassiod.] Vel, lectus est voluptas corporis
ei delectatio sæculi, in qua æger animus quiescit;
in qua homo resolvitur. Stratus est, cumulus pec-
catorum, ut vestium : quo resolutio per imbrem la-
crymarum, nova messis virtutum successit. Et est
sensus : *Lavabo*, id est lacrymis penitentiae delebo,
[Aug., Item.] *lectum meum*, id est voluptatem cor-
poris et delectationem sæculi, quam lavat ille qui
se ab ea conatur extrahere. Et hoc faciam, *per sin-
gulas noctes*, id est per singula peccata ex ea orien-
tia. Ideo autem ait, per singulas noctes, ut intelli-
garet quod quasi alternatim patitur, dies et noctes.
Qui enim spiritu promptus, sentit aliquam lucem ver-
itatis, et tamen in delectatione hujus sæculi per
carnis infirmitatem aliquando requiescit, tanquam
dies et noctes alterno affectu cogitur pati. Noctes
patitur, cum carne servit legi peccati, et dies sentit,
cum mente servit legi Dei. [Cassiod.] Lacrymis meis
stratum meum rigabo, id est imbre lacrymarum
cumulum peccatorum dissolvam, ut post messis vir-
tutum germinet. Et nota, quod ait, rigabo, cum su-
pradixit, lavabo. Amplius enim est rigare quam la-
vare, quia potest aliquid in superficie lavari, rigatio
vero ad interiora pertinet. Per quod significat fle-
um usque ad cordis intima permanere.

VERS. 7. — « Turbatus est a furore oculus
« meus ; inveteravi inter omnes inimicos meos. »

[Aug.] *Turbatus est a furore*. Vel ab ira oculus.
Furor sive ira accipitur hic, vel Dei, vel ipsius
hominis. Item ira Dei duplex est, scilicet quæ in
iudicio erit, et hic in præsentem est, in cæcitate men-

tis, cum dantur peccatores in reprobum sensum.
Ibi exteriores tenebræ erunt, quia tunc peccatores
penitus erunt extra Deum, id est extra lucem, quia
in summa cæcitate erunt. Quid enim est penitus esse
extra Deum, nisi esse in summa cæcitate? Siquidem
Deus habitat lucem inaccessibilem : hæc autem tene-
bræ hic jam incipiunt in peccante, cum ab interiore
Dei luce secluditur; sed nondum penitus, dum in hac
vita est. Et ideo dicit turbatum, non extinctum
oculum quasi dicat, ideo lavabo, quia *oculus meus*,
id est ratio mea, *turbatus est a furore Dei*, et futuro,
quem timeo, et præsentem, quem sentio. Et a sua ira
propria turbatus est oculus, quia conturbante solem
interiorem, id est sapientiam Dei, non potest videre,
et quasi occasum in se pati arbitraturs mens quæ
sua perturbatione illum videre non sinitur. Unde
Apostolus : *Sol non occidat super iracundiam vo-
stram*. Et est, ideo sic gemo, quia oculus meus, sci-
licet ratio, turbatus est a furore, vel ab ira mea
propria. Turbatus est, et merito, quia *inveteravi in-
ter omnes inimicos meos*, scilicet vitia vel malos ho-
mines qui vere sunt inimici ad Deum se converten-
tium, a quibus separatur omnis bonus, non loco,
sed animo. Et addit, *omnes*, quasi dicat : Etiam in-
ter omnes inveteravi, a nullo fui immunis, omnibus
consensi. Vel ita legi potest : Ideo sic laboro, quia
inveteravi, membrum factus veteris hominis. Et
dicit hoc a simili veteris vestis, quæ nec est deco-
ri, nec usui. Inter omnes inimicos meos visibiles et
invisibiles, quibus consensi. Per hoc ostendit se
omnibus vitiis subjectum. Hoc ideo dicit, quis de-
speret de gravitate peccatorum. Sed unde hoc? quia,
oculus meus, rationis, turbatus est a furore, primo
parenti exerto, [Alcuin.] id est a pœna primo ho-
mini illata, per quem in universam posteritatem est
transfusa : ipse enim origo, nos propago sumus pœ-
næ. [Aug., Alcuin.] Quia vero non est inanis labor
penitentiae post laborem et gemitum, et imbres
creberrimos lacrymarum, exauditus se significans;
subdit :

VERS. 8. — « Descendite a me, omnes qui opera-
« mini iniquitatem, quoniam exaudivit Dominus
« vocem fletus mei. »

Descendite a me. [Cassiod.] Tertia pars, ubi osten-
ditur correctio hujus qui orat, ut separaretur ab illis
malis nunc animo, in futuro, etiam loco, quorum
collegio peccavit, et insistat mandatis Dei. Vel non
est optatio, sed prophetia hic, quia ita in iudicio fu-
tutum est, quando a justis impii separabuntur. Vel
etiam nunc fit hoc in area, ubi jam grana a paleis
nuda sunt, et separata mente, etsi inter eas lateant,
et eisdem conventiculis contineantur. Dicit ergo iste
penitens post tantas difficultates se exauditus si-
gnificans. Descendite a me, nunc animo in futuro,
etiam loco. *Omnes qui operamini iniquitatem*,
quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei.

VERS. 9. — « Exaudivit Dominus deprecationem
« meam : Dominus orationem meam suscepit. »

Exaudivit Dominus remittendo deprecationem

meam quæ est pro deponendis peccatis. [Rem., Aug.] Repetitio ejusdem sententiæ crebra est hic ex affectu nimio, quia gaudenti non sufficit semel dicere quod gaudeat, unde subdit: *Dominus suscepit* [Cassiod., Rem.] quasi oblationem orationem meam, [Gl. int., Alcuin.] quæ est pro virtutibus adipiscendis. Deprecatio namque est, pro removendis malis: Oratio, pro adhibendis bonis. [Cassiod.] His verbis dat exemplum fideliter orantes exaudiri. Et nota quod ter hic ponitur Dominus, quia sanctam Trinitatem precibus adfuisse ostendit. Incipit a lacrymis, exauditus exultat, sicut fit et in aliis pœnitentialibus psalmis.

VERS. 10. — « Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimici mei; convertantur et erubescant valde velociter. »

Erubescant. Quarta pars ubi jam liber a peccatis in conclusione exultans pro inimicis ut convertantur orat, ut sicut ipse, habeant veniam, quasi dicat et quia Dominus me pœnitentem exaudivit, ergo jam meo exemplo. *Omnes inimici mei convertantur et erubescant*, id est de actibus suis quia mali sunt; et conturbentur iudicii timore, ad pœnitentiam. Et hoc, *vehementer*, id est vehementi gemitu. [Aug.] Perfectus vir orat hic, ut mali de peccatis erubescant, et pœniteant, et convertantur [Cassiod.] ne eant quo tendebant, et non differatur, sed *erubescant valde velociter*. [Aug.] Hoc ad effectum optantis refertur, vel ad potentiam Christi, qui tam celeri tempore cito gentes ad fidem convertit. Vel ita, convertantur velociter a malis. Et post conversionem, erubescant valde, ex recordatione peccatorum, quod est custodia virtutum. Vel prophetia est hic non optatio, ubi prædicit quid futurum sit inimicis qui hic suorum peccatorum pœnitere nolunt, quasi dicat me exaudivit Dominus, sed *omnes inimici mei*, etc., id est erubescant et conturbabuntur vehementer in futuro. Hoc utique non est hic, ubi pôtius iniqui irident eos qui omnia relinquunt, et suis irrisionibus infirmos de Christi nomine erubescere faciunt. Sed

A In iudicio hoc erit, ubi erubescentes dicent de bonis sicut scriptum est: *Hi sunt quos aliquando habuimus in derisum et in similitudinem improprietatis. Nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam, et finem illorum sine honore. Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei, et inter sanctos sors illorum est? Quid nobis profuit superbia, aut quid divitiarum jactantia contulit nobis? Transierunt omnia illa tanquam umbra* (Sap. v). Et convertantur et erubescant, quasi dicat, illis conversio sit ad confusionem qui noluerunt habere ad salutem quod justissimum est. Et hæc omnia fiant valde velociter, quia, cum desperare coperint de iudicio, et dixerint: Pax et securitas est, tunc repentinus superveniet interitus (I Thess. v), qui cum venerit, sentietur non esse longa omnis vita; quia sicut desiderantibus tarde, ita desperantibus cito venire videbitur.

Psalmus hic in exsequiis mortuorum canatur, quia per huiusmodi gemitum atque pœnitentiale lamentum post hanc vitam a fidelibus obtinetur quod in hac vita diu ac vehementer desideraverunt et a malis sentitur, quod hic non timuerunt, sed contempserunt.

COLLATIO IN PSALMUM VI: « DOMINE, » ETC.

VERS. 3. — In hoc psalmo recentiores ponunt diversa vocabula, intelligentia tamen remanet inviolata, nec est nostri instituti omnia syllabatim venari. Sufficiet discutere quæ magis et longius distrahunt, levia quandoque ad alia transeuntes adnotando Sanctes de suo addidit, *conteres*, Munsterus, *affliges*. Sed, tu Domine, usquequo conteres me? Interpretes pro Cajetano, *Iratus eris*, quamquam explanatio Hieronymi et Aug. eo tendit ut subaudiatur, non eripis, non emendas. Si Latinus interpretes hoc addidisset, nescio si vociferati fuissent non haberi in Hebræo, quare jugulandum, convellendum, confodiendum.

VERS. 5. — *In inferno quis*, etc. Quid in mentem venit Sancti et Munstero ut transferrent *foveam* et *sepulcrum* pro inferno, dum ipsi doceant, Scheol significare *foveam*, *sepulcrum*, *infernum*, et ex locis Scripturæ corroborant, ac Hieronym., Prædicatoris, Pellicanus, Campensis, Nebelsis posuerint infernum.

PSALMUS VII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID QUEM CANTAVIT DOMINO PRO VERBIS CHUSI FILII GEMINI. »

Dominus Deus meus. Titulus, *In finem psalmus David quem cantavit Domino pro verbis Chusi filii Gemini* (44). Historiam unde occasionem propheta sumpsit, in secundo libro Regum facile est cognoscere, ubi legitur, quod David, fugiens Absalon filium suum de civitate nudis plantis exivit, cujus consilio Chusi amicus ejus cecidit in partem Absalon, ad exploranda consilia et renuntianda quæ adversus patrem ille moliebatur, auctore Achitophel, qui defecerat ab amicitia David, et filium adversus patrem consiliis quibus poterat instruebatur cui inter omnia hoc consilium dedit, ut Absalon impetum permit-

D teret fieri in patrem suum, eumque occidi; quod mutatum erat prudentia Chusi, qui consuluit David, et secreto mandavit ut de campestribus fugeret in solitudinem, unde Achitophel dolore commotus laqueo se suspendit. Huic historiæ alludit titulus, de qua tamen non agit psalmus, sed de historia propheta velamen sumpsit mysteriorum, quæ juxta nominum interpretationes declarantur. Chusi enim interpretatur *silentium*, Gemini, *dexter*, Achitophel, *fratris ruina*, quo significatur Judæ scelus, id est scelerosus Judas, qui Dominum tradidit Judæis, et ita fuit ruina fratris sui, scilicet Christi, cujus discipuli non solum filii sed et fratres dicti sunt, sicut in Evangelio Dominus ait: *Vade et dic fratribus*

(44) Ex Aug.; sed hanc tituli expositionem improbat Hieronym.

meis (Matth. xxviii). Et Apostolus dicit eum primogenitum in multis fratribus (Rom. viii). Et sicut David dimicavit contra Achitophel et Absalon per consilium Chusi, ita contra omnes dolos Judæ, scilicet et Judæorum, Dominus dimicavit, Chusi, id est silentio, id est alto secreto, quo cæcitas in Israel facta est, ut plenitudo gentium subintraret, et sic omnis Israel salvus fieret (Rom. xi). De quo silentio Apostolus admirans, non exponens exclamat: *O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei*, etc. (Ibid.) Hoc silentio Dominus occultans Judæ et Judæis passionis sacramentum, ruinam fratris, id est scelus Judæ convertit in misericordiam, et quod ille ad perniciem fecit unius hominis, iste ad salutem omnium inflexit. Cantat ergo hunc psalmum Domino fidelis, cui facta sunt verba Chusi, id est manifestatio hujus silentii, id est secreti, quod dexter Deus et favens operatus est. Non enim erat abscondendum eis, pro quibus gestum est. Mysterium ergo incarnationis et passionis, silentium fuit Judæis, sed revelatio fuit fidelibus, quibus Christus nota fecit omnia quæ a Patre audivit (Joan. xv); et sicut per Achitophel significat Judas, ita per Absalon significantur Judæi. Ut enim a filio iniquo patitur, ita Christus a populo quem nutrierat sustinuit, sicut per Isaiam ait: *Filios enutrivit et exaltari, ipsi autem spreverunt me* (Isa. i). [Rem.] Et est sensus tituli talis: *Psalmus*, iste diriges nos in finem, id est in Christum, attribuitur David, id est fidei, cui facta est mysterii revelatio quem psalmum, ille fidelis cantavit Domino, id est ad honorem Domini; *pro verbis Chusi*, id est pro manifestatione alti silentii, quo Christus 14 dimicavit contra Judæos, occultans mysterium passionis. Chusi dico, *Filii Gemini*, id est dextræ, quia illud silentium Deus dexter, id est favens et propitius, huic fidei aperuit. [Aug., Cassiod.] Ad litteram Chusi filius Gemini, id est dextræ esse dicitur, quia consuluit saluti David necessaria prodizione. Et est iste psalmus primus eorum in quibus per actus David futura mysteria Domini significantur, late scilicet et aperte. In tertio enim psalmo similiter per actus David significata sunt Christi mysteria, sed breviter et obscure. Intentio. Monet ad gratiarum actionem, pro manifestatione silentii. Modus. Quinque sunt partitiones. Primo, petit ab omnibus persecutoribus, vel persecutionibus liberari; secundo, petit ut gloria resurrectionis Christi subveniat, ibi: *Exsurge, Domine*; tertio, agit de judicio regressi, ibi, *Dominus judicat populos*; quarto, metu futuri iudicii terret, spem reversis promittens, ibi, *Dominus iudex*; quinto, læta conclusio ponitur de concessione laudis, ibi, *Confitebor*. Fidelis ergo iste non de se præsumens, orat a Domino liberari, prætendens meritum hoc modo, o.

VERS. 1. — « Domine Deus meus, in te speravi, salvum me fac ex omnibus persequentibus me, et libera me »

[Gl. int.] Domine omnium per potentiam, cui debetur gloria, qui es omnium per recreationem Deus

A cui debetur gloria. Et meus Dominus et Deus voluntate, ego speravi in te non in me. [Hier., Cassiod., Remig., Gl. int.] Ecce prætendit meritum, deinde petit liberari a vitiis et a diabolo, dicens: *Salvum me fac ex omnibus persequentibus me*, id est ab omnibus spiritualibus nequitiis, scilicet vitiis et peccatis. Et libera me.

VERS. 2. — « Ne quando rapiat ut leo animam meam, dum non est qui redimat, neque qui salvum faciat. »

[Hier., Aug.] Nequando, id est aliquando rapiat ut leo, scilicet diabolus, qui ut leo rugiens circuit, quærens quem devoret (I Petr. v), qui in illis pugnat. Vitiis enim et peccatis utitur, quasi armis, ad impugnandum fideles. [Gl. int.] Rapiat dico, animam meam. De corpore non curat iste si affligatur. [Cassiod., Alcuin.] Et nota quia propria verba ponit cum ait, libera et rapiat. Domini enim est liberare, leonis rapere. Attende etiam congruum ordinem, dum prius ponit persequentes, deinde leonem. [Aug., Alcuin.] Qui enim expiatus est ab omnibus spiritualibus nequitiis, id est a sordibus delictorum, a diabolo liberatur. [Gl. int.] Vel aliter, ut persequentes et leo idem accipiat, invidus, scilicet diabolus. Perfectus enim vir hic loquitur, qui jam victis vitiis non habet bellum nisi contra diabolum dicens: *Salvum me fac ex omnibus pers.*, etc., scilicet a diabolo et angelis ejus. [Aug.] Quasi superato omni bello vitiis, jam perfecto nihil restet, nisi invidus diabolus. Deinde quod per pluralem numerum dixerat per singularem subinfert dicens: *Libera me*, ne quando, id est aliquando, leo, id est diabolus, rapiat animam meam. Rapiat dico, dum non est qui redimat, nisi Christus, quasi dicat: si non redimis, ille rapit; neque est qui salvum faciat, id est dando vitam æternam, nisi qui redimit, scilicet Christus. Si enim Christus non redimat, neque salvum faciat, ille rapit. Et, ut manifestum sit perfectum virum hoc dicere, cui solius diaboli fraudulentissimæ insidiæ sunt cavendæ, subdit:

VERS. 3. — « Domine Deus meus, si feci istud, si est iniquitas in manibus meis. »

Domine Deus meus, etc. [Gl. int.] Ubi item prætendit meritum, scilicet quia innocens, et patiens. quasi dicat, libera et salva, quia, o Domine Deus meus, etc. [Aug., Alcuin.] Ego non feci istud scilicet universale peccatum, quia illud sine nomine dixit, quod est superbia, quæ est radix omnium malorum, hoc est vitium primum recedentibus, et ultimum redeuntibus. Et non est modo iniquitas in manibus meis, id est in operibus. Vel ita: Non feci istud, [Alcuin.] Deinde exponit quid dixit: Non feci istud, scilicet illud quod sequitur: [Alcuin.] Non est iniquitas in manibus meis, quod de omni peccato dicitur et accipitur. Deinde repete secundum ordinem singulorum verborum, etc., o Domine Deus meus, si feci istud. [Aug.] Vel universale peccatum, quia sine nomine dixit. Vel hoc quod sequitur, scilicet si est iniquitas in manibus, etc.

VERS. 4. — « Si reddidi retribuētibz mihi mala, decidam merito ab inimicis meis inanis. »

Si reddidi mala, scilicet retribuētibz mihi mala probonibz, [Aug.] Major patientia est si non reddidit his qui pro bonis reddunt mala, quam si sustineret ab his quibus bona non fecerit : quod est dicere : Si te non sum imitatus patientia quam pro me operatus es in illo silentio, ut patientissime sustineres dolos proditoris tui merito decidam. Non iurejurando hoc imprecatur sibi, sed dicit quid contingat se vindicantibus. Prophetat ergo, non jurat per execrationem sicut videtur : quod est gravissimum jurisjurandi genus, cum homo dicit, si illud feci, illud patiar. Decidam dico ab inimicis meis superatus et inanis factus. Qui enim se vindicat occulte a diabolo superatur, inanis factus vana et superba lætitia de hoc quod vinci non potuit qui vero non retribuit mala, vincit iram. Et melior est qui vincit iram quam qui capit civitatem, ut ait Salomon (Prov. xvi). Et patet hic perfectum virum loqui. Hoc enim non potest dicere nisi perfectus vir, scilicet si reddidi retribuētibz mihi mala, sciens hoc Christum fecisse [Cassiod., Alcuin.] Vel ad litteram de David potest accipi, qui contra Absalon non commisit, quare sibi mala inferret, qui ait : Domine, Deus meus, si feci, etc., id est, si hoc malum quod sustineo, mihi per præteritam culpam quam commiserim contra Absalon contingit. Vel, si modo est iniquitas in manibus, etc., id est in operibus, quare hoc mihi contingat. Vel, si reddidi retribuētibz mihi mala : quod dicitur æquitas apud homines, merito decidam, et si non ita videatur hominibus. Decidam dico, superatus ab inimicis meis, Absalon scilicet et complicitibus ejus, et factus inanis, a fructu mansuetudinis, quæ in David abundavit. Deinde ex persona ipsius David, et viri perfecti communiter subditur.

VERS. 6. — « Persequatur inimicus animam meam, et comprehendat, et conculcet in terra vitam meam, et gloriam meam in pulverem deducat. »

[Aug.] Persequatur, quasi dicat : Dixi : decidam inanis, et etiam quod gravius est, inimicus, scilicet diabolus, qui singulariter est inimicus, qui supra leo dictus est. [Gl. int.] Persequatur animam meam cui homines non habent quid faciant. In carnem quidem sævire possunt, sed animam in potestate habere nequeunt. Quam diabolus impugnando, scilicet suggerendo persequitur, et comprehendit, cum decipit. Unde subdit, et comprehendat, id est decipiat, per consensum et conculcet in terra vitam meam, id est, conculcando vitam meam terram faciat, scilicet cibum sibi, quia non tantum est leo, ut supra dictum est, sed et serpens appellatus est. Cui dictum est in maledictione : terram manducabis (Gen. iii). Et peccatori dictum est : Terra es, et in terram ibis (ibid.). [Alcuin.] Vita ergo peccatoris, cibus serpentis, id est, diaboli est, quia terra, id est terrena est. [Cassiod., Aug.] Ideo hic ait, conculcet in terra vitam meam, id est animam meam in terram redactam sibi

incorporet, et ibi sit despicibilis. Unde subdit, et gloriam meam, id est me hominem ad imaginem Dei factum, deducat in pulverem, quasi dicat : ad nihilum redigat. Vel ita : Et gloriam meam, quæ debet esse in conscientia ubi Deus videt, et solida in Domino, ut qui gloriatur, in Domino gloriatur (II Cor. x). Deducat in pulverem, id est in superbiam et jactantiam, ut velim gloriari apud homines. Pulvis enim, quem projicit ventus, superbiorum jactantia est. Vult ergo ut gloria sua sit solida intus, ubi Deus videt. Est enim pulvis si apud homines gloriatur. Ecce quam cavenda est superbia.

VERS. 7. — « Exsurge, Domine, in ira tua : et exaltare in finibus inimicorum meorum. »

[Cassiod., Alcuin.] Domine, exsurge. Secunda pars ubi petit, ut gloria resurrectionis Christi subveniat, [Gl. int.] quasi dicat : si hoc feci, hoc mihi contingat ; [Aug.] sed, quia non merui, o Domine, exsurge, id est appare per carnem. Dormit enim, dum in secretis suis latet incognitus. [Cassiod.] Appare, dico, in ira tua, id est in vindicta contra diabolum. Perfectus enim iste non precatur hic adversus homines, sed adversus diabolum, ut possessionem amittat, id est peccatores et impios, qui sunt ejus possessio. [Aug.] Cum enim justificatur impius, ex possessione diaboli migrat in templum Dei. Et quia ablatio hominis pœna est diaboli, ideo dicitur ira Dei contra eum. Unde subdit : Et exaltare in finibus, [Gl. int., Aug.] in possessione inimicorum meorum, id est diaboli et angelorum ejus, ut ibi honoreris a conversis, qui prius erant possessio diaboli. Et quia superbus diabolus per humilitatem vincitur, ostendens qualem vult apparere Christum, subdit :

VERS. 8. — « Et exsurge, Domine Deus meus, in præcepto quod mandasti ; et Synagoga populum circumdabit te. »

« Et propter hanc in altum regredere ; Dominus judicat populos. »

Et exsurge, id est appare, Domine Deus meus, in præcepto humilitatis, quod mandasti, [Aug.] id est, quia humilitatem præcipis, eam prior imple ; humilis appare, ut a te discant alii superbiam vincere, ne possideantur a superbo. Dico appare humilis, [Alcuin., Gl. int., Aug.] et ita Synagoga, id est congregatio populorum circumdabit te, quidam amando, quidam persequendo. Circumdederunt enim Christum populi, vel humilem contemnescentes, ut persequentes ; vel amando, ut credentes.

Et, o Domine, regredere, resurgendo, ascendendo, in altum, id est in cælum, propter hanc, id est propter Synagoram credituram, ut de alto mittas Spiritum quo fit congregatio. Vel propter hanc, scilicet propter persequentem Synagoram regredere in altum te illi subtrahendo, [Cassiod., Alcuin.] quasi dicat : quia locum non habes in malis, subtrahere te illis. Vel ita ab illo loco : Exsurge in præcepto, ubi precatur Christi resurrectionem, sicut in præcedenti versu, ejusdem incarnationem, quasi dicat : Appare per carnem. Et, o Domine Deus meus, exsurge,

[Rem., Alcuin.] id est toto orbe notus efficere, resurgendo. Et hoc, in præcepto implendo, quod mandasti, id est ut præceptum humilitatis, quod mandasti, facias homines adimplere. Et hoc modo sequitur, quia Synagoga populorum, id est de diversis populis, vel specialiter de Judæis. Circumdabit te, amando vel persequendo, sicut ante dictum est. Et propter hanc, scilicet propter amantem Synagoram regredere in altum, id est fac eos qui te amant scire tuam omnipotentiam, qui descendisti ut te viderent. Vel, propter hanc, id est propter persequentem, in qua locum non invenis, regredere in altum, id est subtrahere te his, qui te persequuntur. Et convenit hæc sententia in parte cum præcedenti. Vel ita ab illo loco: Exsurge, o Domine, in ira tua, id est exerce iram tuam contra inimicos meos, scilicet Judæos, dicit Ecclesia. [Aug.] Deinde quasi exponendo subdit: Et propter hoc exaltare in finibus inimicorum meorum, o Christe, id est altus efficere, et inco-
gnitus inimicis meis, qui sunt tui inimici, ut te non intelligant; quod est silentium, unde intitulatur psalmus, ut sic te crucifigant. Et exsurge, Domine Deus meus, in præcepto quod mandasti, id est cum appareas humilis, qui humilitatem præcipis, altus esto. Ipse enim humilitate exaltatus est, id est non intellectus. Et per hoc quod non intelligunt te Judæi, qui crucifigunt, credent in te gentes. Et ita Synagoga populorum, id est plenitudo gentium, circumdabit te, credendo. Et propter hanc, id est Synagoram gentium, regredere in altum, id est rursus desine intelligi, quia et ista te offensura est, in fine, et a fide recessura. Unde ait in Evangelio: *Putas, cum Filius hominis venerit, inveniet fidem in terra?* (Luc. xviii.) Refrigescet enim charitas multorum, et abundabit iniquitas (Matth. xxiv). Et Dominus in altum regreditur, ut a paucis sincera fides, et ab omnium pravarum opinionum labe purgata teneatur. Et quomodo libet hic locus exponatur, convenienter sequitur:

Dominus judicat populos. [Cassiod.] Tertia pars, ubi agitur de judicio regressi, id est Christi, cujus regressio multipliciter supra exposita est. [Aug.] Postquam de judicio congrue subdit. Post ascensionem namque in cælum, quæ regressio accipitur, aperte subdit de judicio, quia inde venturus est judicare vivos et mortuos; vel cum peccantes Christianos deseret intelligentia veritatis, quæ item regressio dicitur, secundum aliam sententiam, veniet judicare, quasi dicat, dixi regredere, et post regressionem Dominus judicat, vel judicabit populos: quod judicium non timens perfectus, audet orare.

VERS. 9. — « *Judica me, Domine, secundum justitiam meam, et secundum innocentiam meam* »

Judica me, Domine, secundum justitiam meam [Rem.], quæ est in bonis faciendis. *Et secundum innocentiam meam*, etc., quia sine malis sum, quia non reddidi retribuentibus mihi mala. [Aug.] Et nota quia penitens supra in penitentiali psalmo aiebat: *Salvum me fac propter misericordiam tuam*

A (*Psal. vi*), in qua vocat peccatores ad penitentiam, nullumque meritum suum commemorat. Nunc vero jam vocatus, quia præcepta servavit, secundum justitiam petit judicari, *super me*, quasi dicat, justitiam meam et innocentiam meam, quæ tamen justitia et innocentia sunt super me, quia a Deo sunt, non a me.

VERS. 10. — « *Consumetur nequitia peccatorum, et diriges justum, scrutans corda et renes Deus.* »

Consumetur nequitia, [Aug.] quasi dicat: Dominus judicabit, et interim *nequitia peccatorum consumetur*, id est perficiatur, ut qui in sordibus est sordescat adhuc (*Apoc. xxi*), ut jam tandem veniat justum judicium et prædicat, non optat. [Rem.] Et quia crescente invidia malorum, crescunt merita justorum, subditur: *Et diriges*, quasi dicat, consumet nequitia malorum. Et ex eo, *diriges justum*, ut justus justificetur adhuc. Et quia propter simulationem non cognoscitur ab homine ubi sit vera justitia, subdit, quod Deo tantum convenit. Tu, dico, o Deus, *scrutans corda et renes*, id est cogitationes et delectiones, quas in occulto scrutatur, ubi nullus videt nisi ipse qui prospicit corda, id est Deus. Ipse enim solus scrutatur corda, id est quod quisque cogitet; et renes, scilicet quid quemque delectet, quia finis curæ et cogitationis est delectatio, ad quam cura et cogitatione nititur quisque; pervenire. Quæ delectatio per renes accipitur, quia in renibus est generandi voluptas, per quam in ærumoram, et fallacis lætitiæ vitam, per prolis successionem natura humana transfunditur. Opera autem nostra quæ sunt in dictis et factis possunt videre homines; sed quo animo fiant, et quo venire cupiant, solus videt Deus, qui, cum videt cor esse in cælo et non delectari in carne, sed in Domino, [Aug.] id est cum bonæ sunt cogitationes et earum fines, dirigit justum, et non solum dirigit, sed etiam adjuvat: unde subdit.

VERS. 11. — « *Justum adjutorium meum a Domino, qui salvos facit rectos corde.* »

Justum est adjutorium meum a Domino. [Aug.] Ideo justum, quia jam justo tribuitur. Et est quasi medicina, quæ servat salutem: altera est, quæ facit. Duo enim sunt officia medicinæ, scilicet morbum sanare, et sanitatem custodire, secundum primum officium dixit in alio psalmo: *Infirmus sum, sana*, etc. (*Psal. vi*); juxta alterum dicit hic perfectus, *Justum adjutorium*, etc. Et illa enim et ista medicina salvos facit; sed illa ex ægritudine ad salutem transfert, hæc in ipsa salute conservat; illa, ad morbum evadendum remedium, hæc autem ne in morbum redeat, vel recidat, remedium, præstat; illa sanamur infirmi, hæc custodimur sani. Et nota quod ait, *rectos corde*, nec adjunxit et renibus, quia ubi est cor, ibi etiam est delectatio, cum æterna cogitantur, et quia delectatio boni non ad renes sed ad cor pertinet.

PARS IV. VERS. 12. — « *Deus judex justus, fortis et patiens nunquid irascitur per singulos dies?* »

Deus iudex. [Cassiod., Gl. int.] Quarta pars, ubi metu futuri iudicii terret, et spem reversis promittit, quasi dicat, mihi est adiutorium. Sed, o vos iniqui, quorum hic nequitia consummatur, Deus vibravit gladium scilicet in iudicio. Et vere, quia ipse est *iudex*, ipse est *justus* secundum merita singulis reddens. [Aug.] Ipse est *fortis* cui non resistitur, et si modo *patiens* est, qui sustinet in multa patientia vasa iræ. Et vere est *patiens*, *nunquid* enim *irascitur per singulos dies*? non, sed expectat ad penitentiam: unde post gravius punit, si non convertantur, [Aug.] et secundum aliam litteram, *nunquid adducet iram per singulos dies*? Ita in Græco invenitur *μὴ ὀργὴν ἐπάγων*, et significantius dicitur quam irascitur, quia non in ipso est ira qua punit, sed in angelis iræ, per quos punit: qui non propter iustitiam qua non gaudent, sed propter malitiam pœna humana delectantur. Non ergo adducit iram Deus *per singulos dies*, [Aug.] id est non congregat ad vindictam ministros suos, per singulos dies, sed per patientiam ad penitentiam invitat.

VERS. 13. — « Nisi conversi fueritis, gladium suum vibravit, arcum suum tetendit et paravit illum. »

[Rem.] Nisi conversi, quasi dicat, modo est patientis, sed nisi conversi fueritis iniqui *vibravit gladium*, vel, frameam suam splendificavit. Alia littera: Gladius Dei est Christus, [Aug.] qui in primo adventu tanquam vagina humilitatis, tectus fuit; sed in secundo coruscabit lumen suis, terrorem impilis. Vel: Gladium suum vibravit, [Rem.] id est manifestam vindictam exeret. Nec imprædictum est hoc, quia *arcum suum tetendit et paravit illum*. Arcum dicit sacram Scripturam, ubi per chordam Novi Testamenti duritia Veteris flectitur, et domatur. Tetendit ergo arcum, temperando Vetus Testamentum per Novum. Paravit arcum, per explanationem expositionis, per quam intelligibilem fecit. Et dicit hoc a simili. [Alcuin.] Sicut enim qui tendit arcum minatur, ita per sacram Scripturam minatur Deus malis; ne putetur remissa Dei patientia.

VERS. 14. — « Et in eo paravit vasa mortis; sagittas suas ardentibus effecit. »

[Cassiod., Alcuin.] Et in eo paravit ut mox misurus sagittam putetur, sicut quis arcum parat, ut sagittam mittat, et in eo arcum [Aug., Alcuin.] id est in sacra Scriptura. *Paravit vasa mortis*, id est hereticos qui ex Scripturis venenant animas. Ideoque vasa mortis dicuntur, quos parat in scriptura non faciendo, sed errare permittendo: et ex eodem arcu jaculatur *sagittas suas*, id est apostolos, de quibus alibi: *Sagitta potentis acuta* (Psal. cxix). Quas sagittas effecit, id est operatus est. *Ardentibus* amore Dei. Qui his sagittis vulnerati, tanto amore regni cœlorum ardent, ut omnia resistentia, et a proposito revocantia contemnant, dicentes: *Quis nos separabit a charitate Christi?* (Rom. viii.) Vel, vasa mortis, et sagittas, pro eodem accipit,

A scilicet, quædam loca obscura Scripturæ sacræ, [Alcuin.] Unde mors est hereticis prave intelligentibus, sed ardentibus studio eadem loca sunt sagittæ, quia ipsa difficultate intelligendi exercitantur, ut sane capere valeant, et aliis aperire. [Aug.] Vel, vasa mortis et sagittas dicit hereticos, qui ex eodem arcu sacræ Scripturæ in animas non charitate inflammandas, sed venenis perimendas insiliunt: quod non contingit, nisi pro meritis hominum. Parat enim et disponit Deus, ut quidam malo voto legentes, propter peccata male intelligent in Scripturis, quod est eis pœna peccati; et illi quasi spinæ et sagittæ, a somno excitant bonos catholicæ Ecclesiæ filios, ut Scripturis intelligendis invigilent, ut manifesti fiant qui probati sunt argento. Hoc autem divine dispositioni tribuitur, non quia ipsa peccatores faciat, sed quia ipsa de malis eorum ordinat, cum peccaverint; vel de bonis utrumque potest accipi. Idem enim sunt vasa mortis, quibusdam, et sagittæ aliis, secundum illud Apostoli: *Aliis sumus odor mortis in mortem, aliis odor vitæ in vitam* (II Cor. ii). Et est sensus: et in eo arcu, id est in sacra Scriptura, paravit vasa mortis, id est apostolos, qui quibusdam sunt odor mortis. Et eosdem effecit sagittas suas, id est odorem vitæ in vitam, ardentibus amore Verbi. Post hanc autem dispensationem, et pro peccatis malorum veniet justum iudicium. De quo dicitur, quod non pax Dei et ineffabile lumen de se profert, unde puniantur iniqui; sed ipsa peccata vertuntur homini in pœnam, et quæ fuerunt delectamenta homini facienti, sint instrumenta Deo punienti.

VERS. 15. — « Ecce parturit injustitiam, concepit dolorem, et peperit iniquitatem. »

[Alcuin.] Ecce, inquit, *parturit injustitiam*, quasi dicat: Hoc paravit Deus in Scripturis, unde videtur esse causa damnationis hominum malorum; sed ecce, cum in manifesto est quod non ex Deo est, sed ex homine est causa damnationis, quia iniquus similiter est aperiens lacum et effodienti, et incidenti in foveam quam fecit. [Gl. int., Aug.] Et vere, quia *concepit* a diabolo, scilicet per suggestionem, *dolorem*, id est appetitum temporalium rerum. Qui dicitur dolor, quia dolor est malis de terrenis rebus amissis, pro quibus mala machinantur. Hæ sunt semen, unde iniquitas, id est injustitia nascitur. Unde addit: *Et parturit*, id est nititur efficere injustitiam, scilicet ut decipiat proximum. Et huiusmodi, et tandem *peperit*, id est effecit et emisit, *iniquitatem*. Iniquitas hoc est quo injustitia. Hoc ergo peperit, quod parturit. In quod notatur peccatum operis patrati. Emitit enim iniquitatem, cum ad actum perduxit. Et in emissâ iniquitate, est lacus, id est præcipitium aliis. Unde subdit:

VERS. 16. — « Lacum aperuit et effodit eum et incidit in foveam quam fecit. »

Lacum aperuit, quasi dicat, concepit, parturit, peperit, et sic jam, lacum aperuit, [Alcuin.] id est comparabilis est aperiens lacum, concipiendo, sci-

Acet quod est dicere, fraudem inchoavit, [Aug.] consentiendo suggestioni terrenarum cupiditatum. *Et effodit eum*, [Alcuin.] id est similis est effodienti parturiendo, id est instando operi fraudis. *Et incidit in foveam quam fecit*, id est similis est incidenti in foveam, pariendo, id est fraudem perpetrando. [Aug.] Prius enim fraudator læditur damno innocentie, quam alius damno pecunie.

VERS. 17. — Convertetur dolor ejus in caput ejus; et in verticem ipsius iniquitas ejus descendet. »

Dolor ejus, quod concipitur, convertetur in caput ejus, id est in mentem, et iniquitas ejus quam peperit descendet in verticem ipsius, id est rationem, quam dixerat caput. [Aug. Gl., int.] Hoc ideo, quia noluit ipse peccatum evadere, sed servus esse peccati, libidine dominante rationi. Et ideo ipse inferior gravatur iniquitate, quæ sedet super talentum plumbi, in Zacharia propheta, et in illum descendet; et oneratur, ut non revolet ad requiem sanctorum. Vel distingue inter caput et verticem, et convertetur et descendet. [Cassiod., Alcuin.] Caput est anima, vertex ratio; cui utrique dominantur peccata, et supersunt, et postea superdescendent, cum in pœnas detrudent. Et est, dolor ejus, quem concepit. *Et iniquitas quam peperit. Convertetur in caput ejus*, id est in animam. *Et in verticem ejus*, id est in rationem cui dominantur hic [Cassiod., Gl. int.] Et postea dolor et iniquitas, descendet, scilicet cum impetu, super caput et verticem, cum pœnis æternis subiciet eum.

VERS. 18. — « Confitebor Domino secundum justitiam ejus; et psallam nomini Domini altissimi. »

Confitebor Domino. [Cassiod.] Quinta pars, ubi est psalmi conclusio, qua omnia in summam colligens, dicit se alacriter confiteri, quasi dicat: Et quia adiutorium meum est a Domino, ideo confitebor Domino, id est laudabo Dominum. [Aug.] Et hoc, secundum, id est propter justitiam ejus. Hæc enim confessio non est peccatorum, sed justitiæ Dei, qui intus justos protegit, et malos pro sua malitia punit. Contra hanc laudem nihil valent blasphemie impiorum, qui volentes suæ culpe tribuere quod peccant, mala sua excusant per fortunam, vel fatum, vel diabolum, cui potest resisti, vel per aliam naturam, quæ non sit ex Deo. Hi tales fluctuant 16 errantes, potius quam confiteantur Deo, ut eis ignoscat. Qui autem videt merita animarum sic ordinari a Deo, ut, dum sua cuique tribuuntur, pulchritudo universitatis nulla ex parte violeatur, in omnibus laudat Deum, distinguens aliud Deum fecisse et ordinasse, videlicet universum bonum: aliud autem non fecisse, sed ordinasse, ut malum. *Et psallam opere nomini Domini altissimi*. [Cassiod.] Psallere ad gaudium pertinet, sicut pœnitentia peccatorum ad tristitiam. Potest et hic psalmus in persona Christi intelligi, si ea quæ humiliter sunt

A dicta ad infirmitatem nostram referantur, quam ipse Christus gestavit.

COLLATIO IN PSALMUM VII: « DOMINE DEUS MEUS, IN TE SPERAVI. »

VERS. 2. — *Dum non est qui redimat, neque qui salvem faciat*. Heb. פֹּרֶק בְּצִלְ אֵין POREQ VEEN MATZIL, id est lacerans seu laceret, et non sit qui eripiat, ut volunt Hebraizantes. Hoc tamen non est necessarium, quandoquidem פֶּק פֶּק PARAQ significet liberavit, redemit, psal. CXXXV: *Et redemit nos ab inimicis nostris*. Ubi idem verbum legitur quod hic. Sed LXX acceperunt negationem relatum ad priorem et posteriorem dictiones.

VERS. 4. — *Si reddidi retribuētibz mihī malum*. Præteris. *Si reddidi pacem habentī mecum malum*; Sanctes, *Si retribuī pacifice degenti mecum malum*; Munsterus, *Sed reddidi malum pacifico meo*; Interpres pro Cajetano, *Si retribuī pacifico meo malum*. In eandem sententiam descendit Campensis in paraphrasi tantum, quæ longe discrepat a Latina. Sed vocabulum Hebraicum est multiplex שָׁלוֹם SCHOLM, pacifico meo, vel retribuēti mihī a radice שָׁלם SCHALAM, pacificus fuit vel restituit. Posteriorem significantiam acceperunt Hieronymus juxta Hebræum, et LXX de varietate mihī perpussillum refert. Translator ad Campensem propemodum est nobiscum, *Si damnum mihī dantibus reddidi, Decidam merito ab inimicis meis inanis*. Heb. וְאֵין מִן הַיָּדָיו וְאֵין מִן הַיָּדָיו VAHAL-TZAH TZORER REQUAM. Hieron. *Dimisi hostes meos vacuos*; Præteris, *Oppressi adversantes mihī sine causa*; Munsterus, *Qui etiam eripui ab afflictione adversantem mihī sine causa*; Sanctes, *Qui erui hostem meum gratis*; interpres pro Cajetano, *Et erui angustatorem meum inaniter*; Pellicanus, *Et si non eripui inimicos meos sine causa*; translator ad Campensem, *Si hostem meum temere spoliavi*. Ut conveniunt? Hæc itaque diaphonia et verborum et sensus profecta est ex æquivocatione duarum vocularum. Siquidem verbum פָּק BALATZ polysemon est, modo signat declinavit ut Osee v, *Vadent ad quærendum Dominum et non invenient, ablatus est ab eis*. In quo Heb. ponitur hæc particula eundem vero sensum refert, *ablatus est ab eis, et declinavit ab eis*. Idem declinare inanis ab inimicis, quid aliud est quam superari ab eis, sicut acceperunt LXX? Alias id vocabuli significat eripuit, eruit, armavit. Secunda רָק REQUAM, interdum notat inaniter, gratis, frustra, quandoque vacuum, ut Deuter. xv: *Non patieris eum abire vacuum*, ea ponitur in Hebræo particula; vacuum autem et inanis idem sunt.

VERS. 6. — *Exaltare in finibus inimicorum meorum*. LXX habent (nisi fallant codices) יִשְׁבְּחוּ שׁוֹנֵי הָאֲדָמָה inimicorum tuorum, ut etiam legitur in psalmodia Rom. et apparet variasse volumina. Nam in hoc psalmo versu 9, *Judica me secundum justitiam meam*, Simia et Fretella moverant questionem ipsi Hieronymo, cur in Græco haberetur κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, id est, juxta justitiam tuam, cum tamen legamus justitiam meam. Si autem in præcedenti versu exemplaria habuissent similem diversitatem, similem excitassent forte questionem in eodem pronomine. Adde quod in codicibus nostris versus, de quo requirebant Simia et Fretella habet, σου, non σου, quod est argumentum clarissimum varietatis. Sed legas inimicorum meorum, legas tuorum, non mutatur sensus. Nam inimici justorum sunt etiam inimici Dei, juxta illud Act. ix: *Saul, Saul, quid me persequeris?* idque propter unitatem corporis et capitis multo secus Hebræi videntur habere propter particulam בְּעִבְרִית BEABROT Hieronymus juxta

Hebræum *elevare indignans*. Præterea, *elevare* inter iracundias tribulandum me; Paraphrasis Campensis, *Commovere te furores hostium meorum*; Munsterus, *Elevare propter indignationes hostium meorum*; Sanctes, *Eleva te, propter indignationes hostium meorum*; Pellicanus, *Elevare in transgressionem vel iracundias tribulandum me*; interpretes pro Cajetano, *In indignationibus angustiarum meorum*; Nebiensis, *Elevare in iram molestantium me*; Chaldaeus, *Irrue in fremitu super molestatores meos*. Equivocatio verbi אָרַב ABAR fecit diversitatem; cum enim quandoque notet ultra transire (unde secundum quosdam, Hebræi dicuntur, quasi transfluviales) et si nes sint ad quos semper transimus, erudite, juxta sensum verterunt LXX, in finibus, quos Augustinus interpretatur possessionem Dei, quæ per conversionem migravit de ditione diaboli in templum Dei. Felix est transitus iste, ultra quem non est alius querendus. Idem etiam verbum significat irasci, cujus significantiam alii secuti sunt, ut verissimum sit quod in prologo adduximus de Hieronymo adversus Rufinum lib. 1, quanta sylvæ apud Heb. ambiguum nominum atque verborum, quæ res diversæ interpretationi materiam præbuit, dum unusquisque inter dubia, quod sibi consequentius videatur, hoc transfert.

VERS. 10. — Consumetur nequitia peccatorum. Nebiensis, *Compleatur, obsecro, יִצְחָקִים* Chaldaeus. *Destruatur nunc malitia, יִצְחָקִים* NA; Præterea, Sanctes, interpres pro Cajetano, Campensis accipit active, *Consumet malum impios*; Hieron. juxta Heb. Pellicanus, Munsterus, vertunt passive, *Absumatur, queso, malum impiorum*. juxta Munsterum in Græco est passivum συνησθησάντων, ut sit consummatur per duplex m, juxta expositionem August. *Qui in sordibus est sordescat adhuc* (Apoc. xxi). Tamen id non est necessarium ex Hebræo יִצְחָקִים GAMAR, unde per futurum hic dicitur יִצְחָקִים יִצְחָקִים.

Scrutans corda et renes Deus. Primum vocabulum sequentis versus in ordine versionis Latinæ, Hebræi referunt ad finem præcedentis, ut sit *Scrutans corda et renes Deus justus*, deinde, *Adjutorium meum*, etc. In Græco quædam exemplaria habent in fine versus ὁ θεὸς δίκαιος, id est *Deus justus*, adverbialiter; alia δίκαιος, id est *justus*; alia nempe Aldina, in principio sequentis versiculi, δίκαια ἡ βοήθεια, id est *justum adjutorium*, ut legimus. Utrumque accipias; et Deus est justus, imo ipsa justitia, et justum ejus adjutorium.

VERS. 12. — *Deus judex justus, fortis et longanimis*. In Hebræo non est longanimis, LXX addiderunt μακροθύμος. Hoc autem non superflue fecerunt, quia nunquam justitia Dei separatur ab ejus mise-

ricordia. Ambrosii autem lib. iii Hexameron ait: Multa non otiose a LXX viris Hebræicæ lectioni addita et adjuncta comperimus. Hieronymus ponit fortis, cæteri repetunt Deus, vox autem Hebræa אֱלֵל utrumque dicit. Munsterus, *Deus judex justus est*. Sic Præterea et Pellicanus. Sanctes vero, Campensis, interpretes pro Cajetano, ac Nebiensis, *Deus judicat justum*, ambiguo sensu. Qui quam recte transtulerint, viderint. Siquidem potest in hunc utrumque sensum accipi, ut Deus judicet justum hominem aut rem justam.

Nunquid irascitur per singulos dies? Hebræi legunt sine interrogatione. Hieronymus juxta Hebræum, *Comminans tota die*; Munsterus, *Commovetur per singulos dies*; Sanctes addit de suo, *Irascitur impio die omni*, Reliqui in eundem sensum. Apparet LXX bis legisse citra puncta אֱלֵל אֱלֵל ALEPH ET LAMED, ut prius sit אֱלֵל, id est, Deus vel fortis. Secundum אֱלֵל AL, non accipiendo interrogative, sicut Munsterus volebat intelligi: *Etiamsi me occiderit, non sperabo?* (Job xiii.) Ubi nostra editio caret negatione, et reddit idem sensus, si interrogative cum negatione legatur. Utut fuerit, non variatur intelligentia, quod Deus per singulos dies comminetur, et tamen non irascitur, mox peccatores puniendo.

VERS. 13. — *Nisi conversi fueritis*, Heb. אִם לֹא יִשְׁכַּח IN DO JASCHUB, id est, nisi conversus fuerit, in singulari numero. Sed ad eum modum transferendo redditur sententia dubia, an videlicet debeat id referri ad Deum, an ad peccatorem, an ad gladium. In plurali vero, traditur, sensus multo clarior, ubi numerus singularis subaudiret impium, qui si non respiscat, vindictam suam exercebit ad eum Deus.

quare LXX pluraliter more boni interpretis ambiguitatem suppresserunt, ponentes secundam personam pluralem, Unde Hieronymus vertit per participium, *Non convertenti, suum gladium acuet*, quamquam manifestum sit Hebræum esse in futuro verborum quarti ordinis. Chaldaeus respondet nostræ editioni: *Si non revertatur ad honorem ejus*. Nebiensis aliter, *Profecto non revertetur*.

VERS. 15. — *Sagittas ardentibus effecit*. Cur debuerunt Sanctes, Munsterus, Præterea, et interpretes pro Cajetano vertere aut persecutores aut persequentes, pro ardentibus? quandoquidem פָּלַח DALAQ, nullo reclamante etiam significet arsit. Et Hieronymus traduxit ad comburendum. Pellicanus, ardentis, Campensis utrumque comprehendit, *Qui ardentissime persequuntur aliquem*. Quomodo autem debeat intelligi, sagittas effecit ardentibus in ablativone, an in dativo, habes supra in enarratione Commentarii.

PSALMUS VIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID PRO TOR-
CULARIBUS. »

Dominus dominus noster. Titulus, in finem psalmus David, pro torcularibus. [Aug., Alcuin.] Nihil de visibilibus torcularibus, in textu hujus psalmi dicitur, sed de spiritualibus, et per visibilia torcularia significatis, id est de Ecclesiis; quia de Ecclesiæ constitutione, et causa constitutionis hic agitur, scilicet de Christi ascensione, et Spiritus sancti missione. Cum enim Dominus post resurrectionem ascendit, misit Spiritum sanctum in apostolos et alios fideles: Quo impleti prædicando Ecclesias congregaverunt. [Aug.] Ecclesia autem dicitur torcular, eadem

ratione qua dicitur area. Multis enim et variis similitudinibus eadem res in Scripturis sæpe insinuat. Ideo vero aræ vel torculari comparatur, quia, sicut in area grana a paleis, et in torcularibus vinum dividitur a vinatilis, ita in Ecclesia boni a malis opere ministeriorum separantur, non loco, sed affectu; et quasi a tegumentis purgantur, ut frumenta in area a paleis, et in torcularibus vina exuuntur a vinatilis. Quæ tamen necessaria erant, ut simul nascerentur et crescerent, ad maturitatemque pervenirent. Ita in Ecclesia admistio malorum est necessaria bonis: qui simul incipiunt, crescunt, et consummantur, sed boni in bono, mali in malo. In futuro vero etiam

loco separabuntur, cum frumenta recondentur in horreis, paleæ vero comburentur igne inextinguibili. Vel Ecclesia ideo dicitur torcular, quia in ea intellectus verbi Dei, dum sono vocis ministratur, quasi vinum includitur in vinariis, et sic fertur ad aures, quasi ad torcular, ubi discernitur, quia sonus valet auribus, intellectus vero a memoria auditorum, quasi quodam lacu excipitur: inde in mentis habitum et morum disciplinam, tanquam de lacu in cellas transit, in quibus, si negligentia non acuerit, vetustate firmabitur. Vel torcularia sunt etiam martyria, ubi corpora eorum qui pro Christi nomine afflictione persecutionum calcantur, quasi acina remanent in terra; animæ vero ad requiem habitationis cœlestis emanant. Et quia hæc fiunt in Ecclesiis, ideo ipsæ Ecclesiæ torcularia dicuntur.

17 Et est sensus tituli, *Psalmus iste, David propheta tendens in finem*, id est in Christum, [Cassiod., Gl. int.] quia agit de exaltatione Christi, secundum duas naturas, et agens *pro torcularibus*, id est de Ecclesiis, de quarum constitutione et causa constitutionis agit. Intentio est hic Propheta errorem Judæorum, qui dicunt in Judæa tantum notum Deum, et Donatistarum, qui tantum in Africa notum dicunt, et similibus, confutare. [Cassiod.] Modus. Bipartitus est psalmus: Primo, laudes Christi describuntur, scilicet majestas ejus et operatio excelsa; secundo, dicit naturam hominis olim incitatum in Christo super omnia exaltatum, ibi, *Quid est homo*. A laude ergo incipiens propheta, ait: O

VERS. 1. — « Domine, Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! »

[Rem., Gl. int.] *Domine omnium*, secundum potentiam. Qui es specialiter *Dominus noster*, secundum receptionem et cultum, *nomen tuum*. id est, gloria et fama, *admirabile est*, propter creaturas quas fecisti et regis, et *quam admirabile* quasi dicat, infinite. Nullus enim sufficit omnes creaturas cognoscere, in quibus admiramur te. Admirabile est dico, *in universa terra*, non in Judæa tantum, ut dicunt Judæi; nec tantum in Africa, ut dicunt Donatistæ. Ne ergo Judæi vel quilibet sibi vindicent quasi proprium quod est commune omnium, quod est intentio psalmi, et dirigitur sermo ad Deum Trinitatem; deinde supponit in parte per quid est admirabile, loquens ad Deum Patrem.

VERS. 2. — « Quoniam elevata est magnificentia tua super cœlos.

Quoniam elevata est, quasi dicat per hoc est admirabile, quia magnificentia tua, [Rem., Cassiod.] id est Filius tuus Deus homo, *elevata est* de terrena humilitate, *super cœlos* ad litteram, homo Deus ad dexteram Dei Patris sedens. Vel elevata est magnificentia tua super cœlos, [Aug.] id est super Scripturas, quia excedit omnium eloquia Scripturarum. Vel elevata est, in incomprehensibilitate; super cœlos, [Rem.] id est super omnes rationabiles creaturas. Vel, magnificentia tua, id est fama et gloria tua, idem quod ante dixerat nomen, elevatum

A est super cœlos, id est super Scripturas, quibus ad plenum non explicatur. Scripturæ autem dicuntur cœli, eo quod divina mysteria celant. Et, o Domine, tu,

VERS. 3. « Ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem propter inimicos tuos, ut destruas inimicum et ultorem. »

[Cassiod.] *Perfecisti laudem ex ore infantium*. Infantes et lactentes non pro ætate dicit, sed pro simplicitate, sicut Petrus in Epistola canonica ait: *Quasi modo geniti*, etc. (I Petr. ii), qui scilicet nondum escam, sed lac capere possunt, [Aug.] quales erant illi quibus Apostolus lac dabat dicens: *Tanquam parvulis in Christo, lac potum dedi vobis, non escam* (I Cor. iii). Quos significabant illi, qui Dominum venientem ad passionem laudabant, in quos hoc utitur Dominus testimonio, cum Judæis dicentibus ut eos corripere, respondit; *Non legistis: Ex ore infantium*, etc. (Matth. xxi.) Bene artem, non ait fecisti, sed *perfecisti*. Ex his enim perfecit Deus laudem, quia, si soli perfecti essent in Ecclesiis, non ita consulerent humano generi, sicut nunc cum etiam nemini nondum capaces cognitionis rerum spiritualium atque æternarum nutriuntur fide temporalis historiæ, et Deum laudant. Et est sensus: *Perfecisti laudem ex ore infantium et lactentium*. [Cassiod.] id est non solum a perfectis, sed ab insipientibus prædicaris, et hoc fecisti *propter inimicos tuos destruendos, et ut destruas inimicum et ultorem* vel defensorem. Alia littera. [Aug.] Inimici sunt generaliter omnes, qui dispensationi per crucifixum factæ contraria dicunt. Defensores videntur hæretici fidei, et philosophi sapientiæ, cum tamen et illi fidem, et hi sapientiam veram impugnent. Vel infantes et lactentes dicit Apostolos, quia stulta mundi elegit Deus, ut fortia confunderet (I Cor. i). [Rem.] Unde perfectior est laus, quia ad eam non humana sapientia, sed divina gratia acceditur. Et est: ex ore infantium et lactentium, id est apostolorum, perfecisti laudem. [Cassiod., Rem.] Vel de pueris Hebræorum potest accipi, quia ex verbis illorum puerorum, perfecta est laus. Quod videbatur pueriliter agi, sed sancti Spiritus instinctu fiebat. Et est sensus: ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem, id est ex verbis puerorum Hebræorum perfecisti laudem. Et hoc totum propter inimicos tuos confundendos, forsitan paganos. [Cassiod.] Ideo enim a talibus laudari voluit ne videretur hæc sapientia humana, sed divinitus data. Et ideo hoc fecisti, ut destruas inimicum id est Judeum, et ultorem vel defensorem. Judæus enim inimicus est Dei, dum Patrem solum defendit, quia qui non honorificat Filium, non honorificat Patrem (Joan. v). Vel, inimicus est voto, et ultor scilicet suæ sectæ defensor.

VERS. 4. — « Quoniam video cœlos tuos, opera digitorum tuorum, lunam et stellas quæ tu fundasti. »

Quoniam video, quasi dicat, vere perfecisti lau-

dem, et destrues inimicum, quoniam videbo *caelos tuos*, [Rem., Alcuin.] id est, praevideo jam per Spiritum sanctum apostolos, et videbo etiam praesentialiter in posteris. Hoc dicere, bene convenit primitivis. Caelos dico, qui sunt *opera digitorum tuorum*, [Cassiod.] quia cooperatione Trinitatis instructi sunt quae Trinitas in tribus digitis significatur hic, ut ibi: *Qui appendit tribus digitis molem terrae* [Isa. xl]. [Hier., Aug., Alcuin.] Et per eos caelos, videbo aedificari *lunam* id est universalem Ecclesiam, et *stellas*, id est Ecclesias singulatim per loca diversa, vel doctores alios. Quae tamen, scilicet *lunam* et *stellas*, vel quas scilicet *stellas* ut *fundasti* non illi. Apostoli enim ministri sunt aedificationis; tu vero auctor vel fundator. Vel aliter ab illo loco, *Ex ore*, et proceditur de illa sententia, in qua caelos appellavit Scripturas. [Aug.] Quia ergo dixerat Christum excedere omnium Scripturarum eloquia, forte videretur quod per Scripturas ad ejus notitiam parvuli pervenire, vel ascendere non valerent. Hoc autem renovens, dicit eum etiam infantibus Scripturas humiliasse, per quod et ipsi magnificentiam Dei caperent, et inimici destruerentur. Et hoc est, super Scripturas elevatus est Filius. Et per illas tamen, perfecisti laudem ex ore infantium et lactentium, id est illas Scripturas inclinasti infantibus et lactentibus ad ascendendum, ut sic foret laus perfecta, quod est per Scripturas, quas infantibus inclinavit. Unde alibi: *Inclinavit caelum et descendit* [Psal. xvii]. Et hoc fecisti propter inimicos tuos, scilicet inimicos crucis Christi destruendos. Et quasi exponendo subdit, scilicet ut destruas inimicum et defensorem et accipit eosdem per inimicum et defensorem, quos dixit inimicos omnes, scilicet qui cruci Christi contradicunt, qui destruuntur cum videntur, id est intelliguntur Scripturae, usque ad infantium capacitatem ductae, et per eas usque ad robur nutriuntur, et ad sublimitatem intelligentiae eriguntur. De quibus subdit, quoniam videbo caelos. Et vero destrues, sicut propheta, in persona Ecclesiae, quoniam videbo caelos tuos, [Rem.] id est, intelligam Scripturas sacras, quae sunt opera digitorum tuorum, id est: Spiritu Dei factae sunt, cujus septem sunt dona, cum sit unus spiritus, sicut plures digitus sunt in una manu. [Aug.] Et videbo *lunam*, id est universalem Ecclesiam; et *stellas*, id est Ecclesias singulas, vel doctores. Quae vel quas tu fundasti in caelis vel in eisdem Scripturis collocasti quas caelorum vocabulo positas credimus.

VERS. 5. — «Quid est homo quod memor es ejus? aut filius hominis quoniam visitas eum?»

Quid est homo. [Cassiod., Alcuin.] Secunda est pars, ubi dicit naturam hominis olim vitiatam in Christo super omnia exaltatam: prius enim ostendebat omnipotentiam deitatis. Ideoque congrue in hac parte agit de exaltatione humanitatis; sed praemittit de humilatione totius humanae naturae, ostendens nullum esse penitus homini meritum

A Dei beneficio dignum, [Gl. int.] quasi dicat, et quia omnia haec per Filium sunt, ergo *quid est homo*, etc. Vel ita continua. Elevata est magnificentia tua, et *quid est homo quod memor es ejus? aut filius hominis.* [Aug.] Per hominem accipiuntur peccatores; per filium hominis, spirituales. Disjunctio enim innuit distare inter hominem et filium hominis. Omnis enim filius hominis, homo est; sed non e converso: ut Adam qui fuit homo, sed non filius hominis. Homo ergo hic accipitur; omnis qui portat imaginem terreni, id est omnis peccator carnalis; filius hominis accipitur omnis qui portat imaginem caelestis, id est Christi. Et merito novus homo filius hominis dicitur, quia novus ex veteri quadam mutatione fit. Spirituales enim regeneratione, qua innovatur mutatione vitae aeternae atque saecularis, a Deo inchoatur, utrumque vero respicit misericordia Dei; sed illum quasi longe sejunctum a Deo; istum, id est filium hominis quasi praesentem. [Cassiod.] Ideoque cum despectu pronuntians, ait, Homo peccator terrenus, quid est *quod tu es memor ejus*, quasi longe positi? cujus Deus memor est, [Aug.] dando salutem temporalem, scilicet benedictionem sinistrae. Unde alibi: *Homines et jumenta salvabit Dominus* [Psal. xxxv]. Aut *filius hominis*, id est spiritualis, qui portat imaginem caelestis, quid est? *Quoniam tu visitas eum*, [Aug. Gl. int.] quasi praesentem, qui prope est Deo munditia vitae. Et ideo praesens visitatur, id est lumine vultus Dei illustratur. Unde alibi: *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine* [Psal. iv], a peccatoribus vero longe est salus. Vel per hominem accipit generaliter quemlibet hominem, et per filium hominis Christum hominem. Et est. Quid est homo? [Cassiod.] quilibet villis et miser. Quod memor es ejus; ejus memor est Deus miserendo. Aut filius hominis. Hic voce surgendum est, id est homo Christus, quid est? quoniam per eum visitas eum, scilicet hominem: quod fuit cum Verbum caro factum est [Joan. i]. [Aug.] In qua incarnatione medicus caelestis venit ad infirmos, et factus est Dei Filius, hominis filius, de quo propter carnis infirmitatem, subdit.

D VERS. 6. — «Minuisti eum paulo minus ab angelis, gloria et honore coronasti eum; et constituisti eum super opera manuum tuarum.»

[Aug., Cassiod.] *Minuisti eum*, quasi dicat, non modo in aliis humana natura est humiliata, sed etiam in ipso Christo, quia minuisti eum qui est caput omnium fidelium; *Minus ab angelis*, [Gl. int.] quia passibilis, et mortalis, sed paulo minus in aliis superat angelos quibus imperat. Dico minuisti, sed postea, *coronasti eum gloria*, id est corporis incorruptibili claritate, et *honore*, ut omnibus sit venerabilis. [Cassiod.] Et bene ait, *coronasti*, quia circulus mundi qui est quasi similis coronae, ad fidem ejus venit. Et *constituisti*, id est stabilisti *super opera manuum tuarum*. [Aug.] Quia

ergo et angeli sunt opera manuum Dei, et super A eos constitutus est unigenitus Dei Filius.

VERS. 7. — « Omnia subiecisti sub pedibus ejus, oves et boves universas, insuper et pecora campi. »

Omnia, etc. [Gl. int.] Dico quod constituisti super opera omnia, quidem *subiecisti sub pedibus ejus*, id est sub dominio et potestate ejus, et enumerat quæ, scilicet oves, etc. [Aug.] Cur relictis altioribus, scilicet exercitibus angelorum, et ipsis hominibus, hæc ima dicit? Sed mystice intelligendum est. Oves ergo innocentes dicit. Boves dicit illos qui operantes, terrenos faciunt fructificare. Et hoc de angelis et hominibus dicitur, ut de omnibus probet quod subjecti sint Christo. Et est, *subiecisti ei oves*, id est, innocentes. tam homines quam angelos; et *boves*, scilicet arantes, et triturantes, qui in vinea Domini vomere spirituali arbusta criminis consciunt. [Aug., Alcuin., Rem.] Boves dico, universas, femineo genere utitur, ut notet fructificantes, qui semine verbi Dei hominum corda fructificare faciunt; et illi 18 sunt homines, et angeli. Insuper, etc., quasi dicat, non tantum boves subiecisti ei, sed insuper et pecora campi. [Aug.] Per hoc quod dicit, insuper, distinguit hæc a prædictis sanctis. Hæc enim sunt acina, sicut prædicti sunt vinum. Et malos ergo subjectos Christo esse notat, quod dicat minus videretur. Quod significat, cum ait, pecora campi, id est carnales in amplitudine voluptatum, tanquam in latitudine camporum, non in montibus virtutum habitantes. Pecora ergo campi sunt homines qui in carne vivunt, ubi nihil arduum, nihil laboriosum ascendunt; sed lata via est cui inhaerent, quæ ducit ad mortem. Unde et Abel a fratre in campo occiditur. Et subiecisti ei :

VERS. 8. — « Volucres cæli, et pisces maris; qui perambulant semitas maris. »

Volucres cæli, id est superbos (Aug., Alcuin.) Bene per volucres cæli significantur superbi, de quibus dicitur : *Posuerunt in cælum os suum* (Psal. LXXII). Quorum caput dicit : Ascendam in cælum, et exaltabo solium meum, etc. (Isa. XIV), et *pisces maris*, id est curiosos, qui *perambulant semitas maris*, id est qui in profundo sæculi temporalia, quæ quasi semitæ in mari cito vanescunt, inquirunt pertinaci studio. Unde recte non ait, ambulant, sed perambulant : per hoc ostendens pertinacissimum studium inania et præterfluentia requirentium. Hæc autem tria genera vitiorum, id est voluptas carnis, superbia et curiositas includunt omnia vitia : quæ, sicut Joannes ait, sunt concupiscentia carnis, ambitio sæculi, id est superbia, et concupiscentia oculorum (I Joan. II). Per oculos namque curiositas maxime prævalet. De his tribus tentatus fuit Dominus et Salvator, et vicit : quibus primus homo victus, succubuit.

VERS. 9. — « Domine, Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! » Domine, Dominus noster, quam. [Gl. int.] Ecce

conclusio psalmi. Ecce quo totum tendat, quasi dicat. Et quia hæc omnia fecisti, ergo o Domine, dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! [Aug.] Decenter principium repetit, ostendens initium et finem boni ad Deum referendum.

COLLATIO IN PSALMUM VIII : « DOMINE, DOMINUS NOSTER. »

VERS. 3. — *Ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem*. Utinam sine temeritate Neoterici Hebraizantes verterint, *Perfecisti robur*, aut *fortitudinem pro perfecisti laudem*. Reprehendant ergo evangelistam Matth. XXI, imo Christum ipsum, qui hunc locum in Judæos calumniantes retorsit : *Nunquam legistis*, inquit : *Ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem*. Ecce Christus dicit laudem, et tu sapientior Christo, aut interprete Joanne evangelista, qui Matthæum, referente Theophylacto, Græcum fecit, secundum quosdam (probatilius est enim Matthæum scripsisse Hebraice), vis melius transferre robur, fortitudinem? Quid ergo mirum, si alia loca non timeas labefactare, qui vel evangelistis non parcis? Quid deinceps non audeant belli homines? Nonne legitur, Matth. XXI, Græce *καταπρωσ ολβον* Quid ergo in mentem venit Munstero ut verterit fortitudinem, et in Psalmographo et in Matthæo? Scimus quidem dignam esse intelligentiam, quod eo usque fundata sit fortitudo Christi, adeo ut sit insuperabilis, et testimonio infantium confirmata. Vide tamen si Hieronymus juxta Hebræum vertit aliud quam laudem. Nebiensis est nobiscum.

VERS. 6. — *Minuisti eum paulo minus ab angelis*. Plerique, ut Faber et Cæcus Burgensis, contendunt debere constanter legi, a Deo, quia habetur Hebr.

עֲלֵי עֲלֹהִים. Et in eam proruperunt insaniam, ut dixerint et scripserint locum beatissimi Pauli, Hebræorum II, ad incudem revocandum, taxantes ejus interpretem (quem ferunt quidam fuisse Lucam) ut perperam legatur *ab angelis*; sed deinceps in ecclesiis psallatur : *Minuisti eum paulo minus a Deo*. Ut præsentem locum eventilemus, primo non est disceptandum de vocabulo, quod nemo ambigit significare Deum et jades, principes et viros admiratione dignos ac fortitudine, atque adeo ipsos angelos, Exod. XXI : *Offerat eum Dominus diis*. Et Exod. XXII : *Diis non detrahes*, ponitur elohim. Caput negotii versatur circa intelligentiam Prophetæ et Apostoli, quam, ut reor, nequaquam assecutus est faber, quin multis partibus pugnat cum sensu prophetico et apostolico, si oculatius introspiciantur præcedentia et sequentia. Præmisit enim David admirando et suspiciendo nimis unionem illam naturæ humanæ ad verbum. Quid est homo, natura humana tam fragilis, tam despecta, cujus tamen memor es per multam miserationem, ut assumas ad dignitatem unionis hypostaticæ? Deinde ut opposita sese ex vicinitate mutuo collustrent, ostendit ejus mortalitatem, et abjectionem et passibilitatem, ut mox subjungat gloriosam exaltationem, juxta illud Philipp. II : *Semetipsum exinanivit formam servi accipiens, factus obediens usque ad mortem*. Deinde subsecutus : *Propter quod et Deus exaltavit illum*, etc. Dicit itaque Propheta : Minuisti eum paulo minus ab angelis, propter mortalitatem et passibilitatem, quibus angeli non sunt obnoxii. Licet igitur fuerit mortalis, et hinc minor angelis, tamen postea triumpho inenarrabili supra naturam angelicam sedet ad dexteram Patris. Quare continenter subtexuit : *Gloria et honore coronasti eum et constituisti eum super opera manuum tuarum*. Nec obest quin alia ratione, Christus sit superior angelis, gratia capitis et plenitudinis influentiæ, etiam quatenus est homo, juxta illud Ephes. I : *Instaurare omnia in Christo, quæ in cælis et quæ in terra sunt, in ipso*;

et ad Col. 1: *Et per eum reconciliare omnia in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in caelis sunt.* At diceret forsitan quispiam contentiosus: Qui fit ut dicatur duntaxat paulum ab angelis imminutus, cum scribatur psalmo xxi: *Vermis et non homo, opprobrium hominum et abjectio plebis.* Quæ sententia sonare videtur plurimum esse imminutum ab angelis, non paululum. Hoc certe ratiocinium confutat illam opinionem quæ vult dici minoratum a Deo, quod non potest intelligi secundum naturam divinam. Igitur secundum humanam, cujus nulla est proportio ad divinam, vel post assumptam stolæ immortalis gloriam. Contra vero alteram nihil obstrept, si attentius perpendas sensum Prophetæ. Recipimus enim Christum fuisse habitum infra abjectissimos homines, juxta æstimationem impiorum Judæorum et infidelium, cum revera ipsa sanctimonia esset ac bonitas. Unde accommodatissime dicit Prophetæ, paulo minus, quia licet mortalitati ultro se subtraverit Dominus, eoque angelis inferior, verumtamen ad unionem illam superbene dictam, si mentis oculos deflexeris, paulo minor fuisse videbitur illa diminutio. Nec etiam absonum est quod Chrysostomus et Theophylactus interpretantur de modo temporis. Christus quidem mortalitatem nostram induit, sed ad glorificationem subsecutam, brevi tempore miseris nostris fuit attritus. Sed frustra interpretamentum hoc rejicit Faber, quia מֵאֵת MEAT apud Hebræos ait, non refertur ad modum temporis, sed quantita-

tis. Nam psalmo xxxvi: *Adhuc pusillum et non eris peccator.* Heb. legitur MEAT בְּרַעַי. Et psalmo ii: *Cum exarserit in brevi ira ejus, quæ manifeste respiciunt rationem temporis.* Consentit Græcus Βραχύνει, *ad breve tempus.* Verum obstrepes et vociferaberis Hieronymum vertisse, paulo minus a Deo, juxta Heb. Huic objectioni satisfactum est in prologo, Hieronymum tradidisse illam versionem Sophronio disputanti cum Judæo, qui pene per singulos sermones illudere volens Sophronium, assererat non ita haberi in Hebræo, ut ipse opponebat. « Et aliud est, inquit, in Ecclesiis Christo credentium Psalmos legere, aliud Judæis singula verba calumniantibus respondere. » Cernis itaque Hieronym. ita vertisse propter calumniosos. Hinc in Commentario hujus loci ait: « In Hebræo pro eo quod est ab angelis, qui dicuntur מַלְאכִים MALACHIM, Deum habet, hoc est elohim. (45) Hunc locum Apostolus in Epistola ad B Heb. super Christo interpretatur. Ubi perspicis Hier. sentire Apostolum interpretari Heb. elohim pro angelis. Non enim ignorabat lectionem Græcæ nicæ Epist. ad Heb. Et in ea dicit Apost. : *Eum autem qui modico quam ab angelis minoratus est videmus Jesum, propter passionem mortis gloria et honore coronatum.* Juvat quod Pellicanus, Sanctes, et Munsterus vertunt *ab angelis.* Hic in scholiis docet pro מַלְאכִים ELOHIM accipi מַלְאכִים MALACHIM, post Heb. interpretationem et Chaldaica paraphrasis manifeste habet *ab angelis.*

PSALMUS IX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO OCCULTIS FILII PSALMUS DAVID. »

Confitebor tibi. Titulus in finem pro occultis filii, psalmus David. Cum dicitur filius, nec additur cujus, sicut hic, perexcellentiam intelligitur Christus, qui est unigenitus Dei Filius, sicut ipse sine additamento de se ait: *Si Filius vos liberaverit, veri liberi eritis.* [Aug.] Vel filius est etiam ipsius David, quia de eo natus, cum dicit, *pro occultis* nominando occulta filii, dat intelligi, quia alia ejus sunt manifesta. Sciendum igitur quia duo sunt adventus Christi. Primus, in humilitate, qui oculus sibi Judæis, qui cæcatis Judæis, gentibus profuit. Unde: *Cæcitas contigit Israel, ut plenitudo gentium intraret* (Rom. xi). Secundus in majestate, qui omnibus erit manifestus. Duo etiam sunt judicia Dei, scilicet occultum, quod nunc agitur, quod incipit a domo Dei, id est occultum Dei judicium est poena, qua nunc quisque hominum vel exercetur ad purgationem, vel monetur ad conversionem. Vel, si contemnit Dei vocantis disciplinam, excæcatur ad damnationem. Manifestum judicium erit in ultimo, cum cuique retribuet juxta merita. Hic ergo agit de occultis, id est de humili adventu, qui cæcatis Judæis profuit gentibus, et de poena qua judicat purgando, convertendo, excæcando. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, David prophetæ, qui hic loquitur in persona Ecclesiæ dirigens nos in finem, id est in Christum, est pro occultis*, [Gl. int.] id est, agit de occultis filii, scilicet Dei. Vel filii ipsius David, de quo na-

C tus est Christus secundum carnem. Intentio: monet ut non casu vel fato, quis credat mundum regi, sed justo judicio Dei. Modus. Quinque sunt partitiones: [Cassiod.] Primo, Prophetæ lætus psallit quia cultura diaboli adventu Christi destruitur, et Christus regnat, judicat, adjuvat; secundo, fideles provocat ad laudem, ibi: *Psallite Domino*; tertio, finem malorum venturum peccatoribus cum Antichristo prædicit, ibi: *Convertantur peccatores*; quarto, mala temporis Antichristi pertractat, ibi: *Ut quid, Domine*; quinto præcatur judicium maturari, ut sanctorum mala finiantur, ibi: *Exsurge, Domine.* [Aug.] Contra illos ergo qui de flore malorum et labore bonorum murmurant, putantes non divina dispositione, sed casu hoc contingere, loquitur hic D Prophetæ.

Vers. 1.— « *Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo: narrabo omnia mirabilia tua.* »

Confitebor tibi, quasi dicat: quidam murmurant et detrahunt, sed ego confitebor tibi, Domine, id est laudabo te, quicunque detrahat; [Gl. int.] et hoc in toto corde meo, et non in parte, 19 ut faciunt illi qui quædam opera Domini approbant, quædam blasphemant. sed ego, Confitebor in toto corde meo, [Aug.] quia in nullo de providentia Dei dubito; sed omnia recte agi sentio, quæ stulti temere et casu agi putant. Et etiam narrabo aliis mirabilia tua, non nostra, et omnia, scilicet visibilia et invisibilia: omnia enim narrat, qui de visibilibus transit ad invisibilia, ut qui dicit eum quod Lazarum suscitavit in corpore,

(45) Hic adverte Erasmus. ad Heb. ii, sensisse commentarios Hier. esse et probasse, quos postea insectatur, ut declaratur in prologo.

Paulum suscitasse in mente : quod majus est et excellentius. Vel : Narrabo omnia mirabilia tua, id est quæcunque dicam de tuis operibus, sunt mirabilia.

VERS. 2. — « Lætabor et exultabo in te : psallam » nomini tuo, Altissime. »

Lætabor. [Gl. int.] Nor solum aliis narrabo, sed et *lætabor et exultabo*, quod plus est quam lætari. [Cassiod.] Exultatio enim est intensissima lætitia. Lætabor dico, et exultabo, in te, [Aug., Gl. int.] non in sæcularibus, non in jucunditate rerum labilium, sed in oculis filii : alibi, non est vera lætitia, et psallam opere, nomini tuo, exultando, o Altissime : quod faciam ut eo exemplo psallant et alii. Deinde causam laudis subjicit, dicens :

VERS. 3. — « In convertendo inimicum meum retrorsum : infirmabuntur et peribunt a facie tua. »

In convertendo, etc. [Gl. int.] Ecce quare prædicta facit, quasi dicat, ideo lætabor et psallam, quia in convertendo *inimicum meum*, [Hier., Rem., Gl. int.] scilicet diabolum *retrorsum*, id est quia, dum diabolum convertisti retro amisso jure, qui ante adventum Christi præcedebat, ut dux itineris mortis *infirmabuntur*, [Aug.] id est infirmantur impii, ut nihil possint vel velint contra pios. *Et peribunt* quia non erunt impii, juxta illud : *Converte impium, et non erit* [Prov. xii, 7]. Et hoc a facie tua, scilicet a cognitione Dei, quia iniquitatum eorum non recordabitur. Ita perit ille qui dixit : *Vivo ego, jam non ego; vivit vero in me Christus* [Gal. ii]. Vel in malo potest accipi, quia diabolum convertisti in fugam. Et ideo membra ejus, infirmabuntur, in malis, [Hier., Rem., Alcein.] ut nihil nocere possint bonis. Et peribunt in die judicii, A facie tua, id est ab impugnatione tua, cum dices : *Ite, maledicti, in ignem æternum* [Matth. xxv]. Deinde ostendens per ovid conversus sit diabolum retro, subdit :

VERS. 4. — « Quoniam fecisti judicium meum et causam meam; sedisti super thronum qui judicas et justitiam. »

Quoniam fecisti, quasi dicat : Conversus est retro inimicus, et perierunt impii; [Gl. int.] sed, quomodo hoc? et per quid? ecce, *quoniam fecisti judicium meum*, hoc fuit, scilicet quando judicatus est Christus, et sententia in eum data, et causam, quam Christus egit contra impios accusatus. Judicium dico et causam meam et meum; quia mihi servierunt, et ad utilitatem meam fuerunt. [Aug.] Qualiter et nautæ dicunt ventum suum, quo utuntur ad bene navigandum, *sedisti*, vel *sedes*, quasi dicat : Fecisti causam meam per hoc, quia sedisti, vel sedes, o Deus Pater super thronum, [Rem.] id est, super animam Christi, quia Deus, scilicet Pater, erat in Christo, mundum reconcilians sibi [II Cor. v]. Tu, dico, sedisti, qui judicas, o Pater, justitiam, scilicet ut Christus moriatur pro genere humano. Et per hoc,

VERS. 5. — « Increpasti gentes et periit impius; » nomen eorum delesti in æternum, et in sæculum » sæculi. »

Increpasti, id est terruisti, gentes de peccatis. Vel ad Christum dirigitur sermo. Sedisti, quasi dicat : fecisti judicium, [Aug.] et, o Christe, sedisti, vel sedes, post resurrectionem, super thronum, id est, ad dexteram Patris. Tu, dico, sedes, qui judicas, id est judicabis, in fine justitiam, quia Christus in fine juste judicabit, cui Pater omne judicium dedit [Joan. v]. Dico sedes ad dexteram Patris. Unde mittens Spiritum sanctum in apostolos, et per apostolos, increpasti gentes pro peccatis. Et sic, *periit impius*, factus pius. Vel impius, id est diabolum, periit amissa potestate a Deo. Periit impius, quia *delesti nomen eorum*, impiorum. Non enim dicuntur impii qui Deo credunt. Et hoc in æternum, vel in sæculum, scilicet præsens, et in sæculum sæculi, scilicet æternum. Sæculum est hoc præsens, quod volvitur vicissitudine temporum sibi succedentium; sæculum sæculi est æternum, quod incommutabili æternitate consistit, cujus istud sæculum imago est et umbra. Vel quod dicit, in sæculum sæculi, determinatio est et expositio præcedentis, scilicet in æternum, ne dicens, in æternum, hoc præsens sæculum acciperes. Delesti ergo nomen impiorum in æternum et in sæculum sæculi [Gl. int.], quia amodo nihil poterunt in populo Dei tranquillo. Et vere, quia

VERS. 6. — « Inimici defecerunt frameæ in finem; » et civitates eorum destruxisti. »

Frameæ inimici genitivus casus est, [Aug., Gl. int.] id est rebelliones diaboli, et diversi errores quibus animas occidit, *defecerunt in finem*, id est per Christum in primo adventu ex parte, et in secundo plenarie. [Aug.] Iste finis est, ille gladius quem vibravit Deus aperte, judicas. Unde supra in alio psalmo dixit : *Gladium suum vibravit*, qui modo occulte judicat usque ad quem aperte judicantem in futuro aliquid valent hostis frameæ; sed tunc deficient penitus, quando palam vibrabitur. Et nunc eo occulte judicante *destruxisti civitates eorum*, id est munitiones, [Hier., Aug.] scilicet illos in quibus diabolum regnat, ubi docta et fraudulenta concilia, quasi curiæ locum obtinent. Cui principatui, quasi satellites et ministri adsunt officia singulorum membrorum, sicut oculi ad curiositatem, aures ad lasciviam, manus ad rapinam, et in hunc modum cætera membra tyrannico principatui, id est perversis consiliis militant. Hujus civitatis, quasi plebs est, omnes delicatæ affectiones, et turbulenti motus animi, quotidianas seditiones in homine agitantes. Has ergo civitates ubi rex, ubi curia, ubi minister, ubi plebs invenitur, destruxisti, ut excluso diabolo serviant justitiæ. Et ideo

VERS. 7. — « Periit memoria eorum cum sonitu; » et Dominus in æternum permanet. »

Memoria eorum periit. [Gl. int.] Apud Deum, ne puniat. Vel, memoria eorum, id est impiorum periit, id est ritus eorum excidet. Periit, dico, cum sonitu, vel strepitu, id est et strepitus et tumultus impietatis periit. [Aug.] Vel ideo dicit, cum strepitu, quia, cum impietas evertitur, strepitus fit, quia non venit ad

summam pacem, nisi qui cum magno strepitu cum A vitis pugnavit. Vel de futuro potest accipi totum ab illo loco. [Cassiod.] Inimici, id est diaboli; frameæ, id est virtus diaboli; defecerunt in sinem, id est in fine sæculi destruetur; et civitates eorum, id est, populos ejus; destruxisti, id est, destrues. Nota quod pluraliter dicit, eorum, cum supra dixit singulariter, inimici, quia, cum plures sint demones, in malitia similes sunt, et quasi unum. Sequitur, perit, id est peribit, in futuro, memoria eorum cum sonitu, id est cum magno clamore, ut fit cum res prosperæ gravi sine clauduntur. [Aug.] Sed contra Dominus permanet in æternum, frustra ergo contra eum nisi sunt impii.

VERS. 8. — « Paravit in iudicio thronum suum; et ipse judicabit orbem terræ in æquitate, judicabit populos in justitia. »

Paravit thronum suum. [Aug.] Dico, Permanet in æternum et judicabit, quia paravit thronum suum, id est judicariam potestatem in iudicio, id est cum iudicatus est, [Cassiod.] quia per patientiam cælum acquisivit, et potestatem iudicii. Nam, quia in humilitate iudicatus est, in majestate judicabit [Aug.]. Unde subdit, *et ipse judicabit tandem aperte orbem terræ*, id est mundum ipsum, ut habeat incorruptibiles qualitates, et ut sit purgatus. [Gl. int., Aug.] Vel de toto orbe, gentes omnes, judicabit dico, *in æquitate* meritis reddens digna. Et repetit aliis verbis, *judicabit populos*, hoc est quod dixit orbem; *in justitia*, hoc est quod dixit, in æquitate.

VERS. 9. — « Et factus est Dominus refugium pauperi, adjutor in opportunitatibus, in tribulatione. »

Et factus, [Aug., Gl. int.] quasi dicat, in futuro judicabit, et interim ut inimicus retro conversus non noceat, *Dominus factus est refugium*, in malis vitandis, sed hoc non nisi pauperi, id est illi qui nil amat in transitoriis, et quantum est cum qui iudex est esse refugium pauperi, qui nihil mundi cupit? Et ipse est etiam adjutor in agendis bonis. In quibus est adjutor et refugium; *in opportunitatibus*, id est in his in quibus opus est. Deinde exponit opportunitates, scilicet *in tribulatione* posito est adjutor et refugium. Dulce auxilium et refugium est, quod in necessitate datur. [Cassiod., Aug.] Tribulationes bene dicit opportunitates, quia non opportunus avellitur homo a sæculo, nisi his voluptatibus nugatoriis et perniciosis labores et dolores misceantur.

VERS. 10. — « Et sperent in te qui noverunt nomen tuum, quoniam non dereliquisti quærentes te, Domine. »

Et sperent, [Gl. int.] quasi dicat: Et quia refugium es et adjutor, ideo, o Domine, *sperent in te*, non in sæculo, *qui noverunt nomen tuum* [Aug.]. Quod faciunt, cum desinunt sperare in rebus sæculi: tunc enim illos aversos a sæculo, et quærentes ubi figant spem, excipit cognitio nominis Dei. Nomen autem scitur, cum ille cuius est nomen cognoscitur. Nomen autem Dei est Dominus. Unde: *Qui ascendit super*

occasum, Dominus est nomen illi (Psal. Lxvii). Quod nomen bene novit, qui libenter ei ut Domino servit. Vel nomen Dei est: *Qui est*. Unde Dominus dicit ad Moysen; *Ego sum qui sum. Et hæc dices filiis Israel: Qui est, misit me ad vos* (Exod. iii). Quod nomen recte intelligit, qui spem non ponit in rebus his, quæ temporis volubilitate præterfluunt, nihil ferme habentes, nisi erit et fuit, quoniam quod in illis futurum est, cum venerit, sit statim præteritum, et expectatur cum cupiditate, et amittitur cum dolore, non tenetur cum certitudine. Et ideo nemo speret in transitoriis, sed in eo, cujus essentia non novit præteritum vel futurum, *quoniam non dereliquisti*, [Aug., Gl. int.] quasi dicat: Vere adjutor es et refugium, quoniam non dereliquisti, etsi ad horam videtur, *quærentes te, Domine*, cum quo nemo potest quærere transitoria: Nemo enim potest duobus dominis servire (Matth. vi).

PARS II. VERS. 2. — « Psallite Domino qui habitat in Sion; annuntiate inter gentes studia ejus. »

Psallite Domino, [Aug.] Secunda pars, ubi fideles provocat ad laudem Propheta, respiciens beneficia præsentis temporis et futuri, quasi dicat, et quia Dominus non dereliquit quærentes se, ergo, o vos quos quærentes non dereliquit, *psallite Domino*, [Hier.] id est laudate Dominum, eum prædicando, et opere quod prædicatis implendo. Domino dico, *Qui habitat in Sion*, id est in præsentī Ecclesia, [Aug.] quæ nunc per speculum contemplatur Deum. Sicut enim Jerusalem, quæ interpretatur *visio pacis*, significat supercælestem Ecclesiam, ita Sion gestat imaginem Ecclesiæ, quæ nunc est. Quia Sion interpretatur *speculatio*, quæ modo agitur, ut perveniamus ad pacis visionem, id est de Sion in Jerusalem. Quælibet autem studiosa speculatio it in errorem, nisi Dominus in ea habitet, *annuntiate inter gentes studia ejus*, quæ habet erga suos. Quæ sunt illa? Hæc, scilicet:

VERS. 12. — « Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est; non est oblitus clamorem pauperum. »

Quoniam ipse requirens ultionem, quam exercet contra occisores, *sanguinem eorum recordatus est*, ipsorum occisorum consolando eos, et glorificando. Vel ita: Annuntiate inter gentes studia ejus, [Hier., Aug.] id est mandata ejus, in quibus studendum est. Sed, quasi dicant qui missi sunt evangelizare: Nemo credit nobis, sed occidimur, respondet: Non sine fructu ²⁰ æternitatis occiduntur missi a Christo. *Quoniam Dominus requirens ultionem*, id est *sanguinem eorum* in iudicio futuro, ubi pœna occisori, et gloria occiso erit, *recordatus est suorum*, glorificando eos et consolando, et in terrores puniendo. Recordatus autem dicit, non quod oblitio cadat in Deum, et post oblivionem memor fiat, sed quia post longum tempus futurum est iudicium: et dicitur hoc secundum affectum infirmorum, qui oblitum putant, quia non tam cito fit ut volunt. Quibus etiam addit, *et non est oblitus clamorem pauperum*, quasi dicat,

dixi, Recordatus est, per quod videtur fuisse oblitus, A et collocas me in portis filiae Sion, id est in prophetis et apostolis, id est in doctrina prophetarum et apostolorum, ut ibi annuntiem omnes laudes tuas.

VERS. 13. — « Miserere mei, Domine, vide humilitatem meam de inimicis meis. »

Miserere mei, etc. [Gl. int.] Ecce ille clamor. Unus pro omnibus loquitur, etc., in sua persona dicit quod unusquisque petit, sic inquam: Miserere mei, Domine, vide contuitu misericordiae humilitatem meam. Aspectus Dei, auxilium est, qui, cum sit lux, tenebras fugat serenans mentem. Et est sensus: Vide humilitatem, id est adjuva humilitatem meam, quae, quanta sit, aestimatur, de inimicis meis, de superbia quippe inimici aestimatur humilitas patientis, quia tantum hi humiliantur quantum illi extolluntur. Tu, dico, vide.

VERS. 14. — « Qui exaltas me de portis mortis: ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiae Sion. »

[Aug., Cassiod.] Qui exaltas me, id est longe me facis, de portis mortis, id est ab omnibus pravis cupiditatibus, quibus itur ad mortem. Mors autem est ipsa laetitia, quae jam habetur in hac vita in perferrando cupitis. Unde Apostolus: Vidua, quae in deliciis vivit, mortua est. [1 Tim., v]. Ad quas delicias per cupiditates tanquam per portas mortis venit. A quibus ideo me elongas, ut annuntiem omnes laudationes [Gl. int., Aug.] Quia, quidquid dico, laudatio Dei est. Annuntiem dico, ego existens et existentibus, in portis filiae Sion. Portae filiae Sion sunt optima studia per quae venit in sancta Ecclesia ad visionem pacis, ubi non erit aliquid quasi nondum sit, nec fuit, quasi jam non sit; sed est tantum id quod est, et ipsa est aeternitas. In his ergo portis bene annuntiantur omnes laudes Dei, ut petentibus detur sanctum, et non canibus [Matth. vii], qui malunt pertinaciter latrare quam studiose querere. Et sunt haec portae contra praedictas portas. Illae namque sunt portae mortis, haec portae vitae. Filia vero Sion est Ecclesia, Sion enim omnes Ecclesias generavit mundi, quia ibi natus est Christus, unde fides incepit. Vel portae mortis sunt corporei sensus, a quibus exaltantur qui quaerunt, non quae videntur, sed quae non videntur. Et portae filiae Sion sunt sacramenta, et initia fidei, quae pulsantibus aperiuntur, ut perveniatur ad occulta, quae nec oculus vidit, nec auris audivit [1 Cor. ii]. Et est sensus: Exaltas me de portis mortis, id est ab appetitu temporalium quinque sensibus subiacentium. Ad quid? Ut annuntiem omnes laudes tuas his qui sunt in portis filiae Sion, id est in sacramentis et initiis fidei. Aliter. [Hier., Gl. int.] Portae mortis sunt haeretici, vel eorum dogmata. Portae vitae sunt, prophetae, apostoli et eorum doctrina, qui per bonam doctrinam ad vitam ducunt, sic haeretici per malam doctrinam trahunt ad interitum. Et est: Qui exaltas me de portis mortis, id est a doctrina haeticorum;

et collocas me in portis filiae Sion, id est in prophetis et apostolis, id est in doctrina prophetarum et apostolorum, ut ibi annuntiem omnes laudes tuas.

VERS. 15. — « Exsultabo in salutari tuo, inflixae sunt gentes in interitu quem fecerunt. »

Exsultabo. [Aug., Alcuin.] Hucusque fuit clamor pauperum, quem non obliviscitur Deus: inde dicit Ecclesia, quae affligitur, se gaudere, et asserit se salvam, dicens: Exsultabo. Quasi dicat: Quia exaltas me de portis mortis: ideo, exsultabo in salutari tuo, id est in Jesu Christo. Spe enim jam salva est Ecclesia. Ego exsultabo, sed, gentes, volentes occidere corpora sanctorum inflixae sunt in interitu animae quibusdam clavis peccatorum confixae, id est moriuntur in anima. In interitu, dico, quem fecerunt. [Aug., Cassiod.] Poena enim cuius est sua iniquitas. Deinde, quomodo suis peccatis quique constringantur, ostendit dicens: Et

VERS. 16. — « In laqueo isto quem absconderunt, comprehensus est pes eorum. »

[Aug.]. In laqueo isto etiam, quem absconderunt, id est in fraude quam tegunt, comprehensus est pes eorum, id est affectus eorum. Laqueus occultus est dolosa cogitatio; pes animae amor est. Qui si pravus est, dicitur cupiditas vel libido; si rectus est, dicitur caritas: amore enim movetur anima, quasi ad locum quo tendit, id est ad delectationem bonam vel malam, quo se pervenisse per amorem letatur. In laqueo ergo isto quem absconderunt, id est in fraudulento consilio, pes eorum, id est amor qui per fraudem venit ad vanam laetitiam, comprehensus est, quia illa delectatio alligat eos, ut inde abruptum amorem, et ad utilia vertere non audeant. Si enim conentur, dolor est deserere quae delectant, et ille dolor non sinit abscedere. Et haec sunt occulto Dei iudicio quo nunc judicat. Unde subdit: Et

VERS. 17. — « Cognoscetur Dominus iudicia faciens in operibus manuum suarum comprehensus est peccator. »

Cognoscetur Dominus. [Gl. int.] Hic a suis, faciens iudicia, vera, discernens, scilicet hic, merito non loco, malos a bonis. Deinde, quomodo cruciatur mali hic et quae iudicia faciat, ostendit subdicens, in operibus manuum suarum. Quasi dicat: Haec sunt iudicia quae facit, scilicet, peccator comprehensus est in operibus, etc., quod, quia non a Deo procedit, quo cruciatur eos, sed ab eis, qui ipsa peccata sunt eis cruciatus et tormenta. Deinde non optando, sed praedicando subdit:

PARS III. VERS. 18. — « Convertantur peccatores in infernum; omnes gentes qui obliviscuntur Deum. »

Convertantur. Tertia pars secundum Augustinum et est hic canticum diapsalmatis, id est in hac tertia parte est diapsalma, ubi est et canticum, scilicet quasi occulta laetitia separationis, id est de separationis quae hic fit inter bonos et malos, non

loco, sed affectu. Horum ergo separationem prædicans Propheta, ait, *convertantur peccatores in infernum*, id est illaqueentur delectatione mortifera. Et quos dixerit peccatores, aperit, scilicet *omnes gentes quæ obliviscuntur Deum*. Quasi dicat: Sicut non probaverunt Deum habere in notitiam sui, ita det illos Deus in reprobum sensum. Vel de futuro iudicio potest accipi totum ab illo loco, cognoscetur. [Cassiod.] Quasi dicat: Hic comprehensus est pes eorum in laqueo, et in futuro damnabuntur, quia cognoscetur in futuro iudicio ab omnibus Dominus faciens vera iudicia, quando secernet etiam loco malos a bonis. Inde sciatur Dominus vera iudicia facere quia comprehensus est peccator in operibus manuum suarum, id est peccator suis operibus constringetur, non eorum memoria tantum puniatur, ut quidam falso putant, sed pro qualitate operum, damnatus poenis exterioribus.

Convertantur. Tertia pars secundum Cassiodorum, ubi peccatoribus cum Antichristo finem malorum prædicat. Quasi dicat: Hoc interim est quod gentes infixe sunt in interitu, et pes comprehensus est in laqueo; sed tandem convertantur, id est convertentur peccatores, ne in suis voluptatibus gaudeant. Convertentur, dico, in infernum, ne alibi mittendos se putent, scilicet omnes gentes quæ obliviscuntur Deum.

VERS. 19. — « Quoniam non in finem oblivio erit pauperis; patientia pauperum non peribit in finem. »

Quoniam non in finem. Quasi dicat: Non est oblivio Deus. clamorem pauperum et vere, [Aug.] *quoniam oblivio pauperis non est* apud Deum: in finem, vel sine, id est pauper non erit in fine in oblivione; et si hic videtur, cum mali florent felicitate sæculi, et iusti laborant. In fine mundi non contemnentur pauperes: et hoc propter patientiam. Unde subdit; et *patientia pauperum non peribit in finem*, et propter hoc præcipue memor erit Deus pauperis, scilicet, propter patientiam, qua modo opus est ad ferendos malos, qui jam separati sunt voluntatibus, donec finaliter, id est in ultimo iudicio, separentur localiter. De quo iudicio subdit.

VERS. 20. — « Exsurge, Domine, non confortetur homo, judicentur gentes in conspectu tuo. »

Exsurge, Domine. [Cassiod.] Precatur hic futurum iudicium Propheta. Loquens enim de fine sæculi prospexit cordis illuminatione adventum Antichristi. [Gl. int.] Unde quasi territus exclamat, exsurge, Domine. Quasi dicat: Dico quod non peribit patientia pauperum. Ut autem non pereat, exsurge, Domine, ad iudicandum, et non confortetur, [Cassiod.] id est non prævaleat super eos, homo purus, non Deus sicut fingit; sed ante, judicentur gentes, id est per eum præcipitentur in peccatum. Et hoc quod dicitur de Antichristo est in

A conspectu tuo, [Aug.] id est in occulto, quod pauci sancti et iusti vident et intelligunt. Et o.

VERS. 21. — « Constitue, Domine, legislatorem super eos, ut sciant gentes quoniam homines sunt. »

[Gl. int., Hier., Aug.] *Domine*, quia te et legem tuam noluerunt. *Constitue* Antichristum, legislatorem, pravam super eos, id est in ruinam eorum, [Gl. int., Aug.] et sic *gentes*, id est in gentiliter viventes, *sciant*, id est cruciati experiantur, *quoniam homines sunt*, id est quod stulti fuerunt. Quasi dicat: Quia nolunt esse filii hominis, id est novi, sint homines veteres, veteri homini, id est peccatori servientes.

PARS IV. VERS. 22. — « Ut quid, Domine, recessisti longe; despicias in opportunitatibus in tribulatione. »

Ut quid, Domine. [Cassiod., Alcuin.] Quarta pars. Ubi mala illius temporis pertractat, quorum nimietate permotus dicit Deo: Ut quid, Domine, etc. [Aug.] Quia enim illi licebit tanta facere, ut Deus putetur, subdit quasi vocem gementium et querentium de dilatione iudicii, dicens: Ut quid, etc., quasi dicat, gentes iudicentur, sed a tuis, o Domine, ut quid, id est, cur recessisti longe. [Cassiod.] Hoc videtur, dum tardat subvenire. Hoc autem querit Propheta ut simplices sanctos doceat: et mox quasi subito intellexerit, vel quasi sciens ut doceret quæ scierit, solvit subdens, *despicias*, etc. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Ecce cur recessisti longe, quia despicias in opportunitatibus, id est, opportune despicias, et sinis tribulari. Despicias dicit, secundum hoc quod videtur gementibus; dum differtur, vel, id est saltem modico tempore auxilium sed opportuna id facit, ita scilicet quod.

VERS. 23. — « Dum superbit impius, incenditur pauper; comprehenduntur in consiliis quibus cogitant. »

Dum superbit impius, incenditur pauper; [Aug., Alcuin., Cassiod.] quasi dicat: Hoc consilio despicias, et tribulari sinis, ut incendatur pauper, desiderio tui adventus, quia dum superbit impius, pauper spiritu incenditur amore Dei. Vel, incenditur, id est purificatur; fornax enim tribulationis ligna vitiorum cinerat et aurum virtutum purgat; vel malos vitiat, bonos purificat. [Aug.] Ex his liquet quod mire providentia Dei de malis operatur. Comparatione namque peccantium boni magno studio bonæ spei accenduntur ad recte vivendum, sicut et per hæreses crescit, et gratior est cognitio veritatis. Et ipsi impii *comprehenduntur in consiliis*, id est in cogitationibus quibus cogitant comprehendere sanctos. Male enim cogitationes sunt ejus vincula. Et quasi quis quæreretur cur hæc sunt malis, respondet.

VERS. 24. — « Quoniam laudatur peccator in desiderii animæ suæ, et iniquus benedicitur. »

Quoniam laudatur, etc. Quasi dicat: Ideo superbit impius, vel comprehenditur, quoniam peccator

qui in se peccat, *laudatur* 21 a suis non corrigitur, in *desideriis animæ suæ* id est impletione desideriorum sensualitatis suæ. [Cassiod., Alcuin.] Hæc est magna ira Dei, ut desit correctio, et adsit adulatio. [Gl. int., Aug., Alcuin.] Adulantium linguæ alligant animas in peccatis. [Cassiod. Gl. int.] Delectat enim hominem ea facere in quibus non solum non metuitur reprehensor, sed etiam auditur laudator. Unde subdit, *et iniquus*, quod est nocendo aliis, *benedicitur*, quasi Deus. Et per hoc peccator, scilicet Antichristus.

VERS. 25. — « Exacerbavit Dominum peccator, secundum multitudinem iræ suæ non queret. »

Exacerbavit Dominum, [Hier.] id est verum Deum in iram provocavit, ut ab eo puniatur. Vel ita dixi quod peccator laudatur in desideris, et hoc utique meruit, quia peccator, scilicet Antichristus, exacerbavit vel irritavit Dominum, ut hæc patiatur, [Aug.] id est correctionis flagella, ab eo suspendantur. Adeo exacerbavit, quod Antichristus non queret Deum secundum multitudinem iræ suæ Antichristi, [Cassiod.] qui omnia turbulente, et crudeliter faciet. Vel Deus qui solet alios querere, et a malis revocare. Non queret eum, [Aug.] id est non attendet peccata ejus, ut hic ulciscatur, in futuro gravior puniturus. Et hoc secundum multitudinem iræ suæ, id est Dei. Et hoc ideo, quia Deus est multum ei iratus dum per fraudes et scelera ad divitias et honores pervenire sinit. Magna enim ira Dei est, quando peccantem non corripit, sed vagam licentiam in peccatum ruendi permittit. Unde ad peccantem Synagoga dicit: *Recessit a te zelus meus. Non visitabo super filias tuas et uxores eum fornicatæ fuerint* (Ose. iv.) Et tanta est ira Dei, vel nequitia ipsius Antichristi, quia

VERS. 26. — « Non est Deus in conspectu ejus, inquinatæ sunt viæ illius in omni tempore. »

Non est Deus in conspectu ejus, [Aug.] Magnum est malum luce veritatis deseri, cum magnum malum putent homines esse oculorum corporalium cæcitatem, qua lux ista retrahitur. [Aug., Alcuin.] Nequitie autem suæ est causa, quod Deum non habet ante oculos suos. Et ideo *viæ illius*, id est cogitationes, et consilia, et opera, *inquinatæ sunt*, id est sordent in omni suo tempore, id est omni tempore vite suæ. Vel, in omni tempore, id est ad comparisonem omnium, qui fuerunt in aliquo tempore. Quod inde procedit, quia, o Deus,

VERS. 27. — « Auferentur judicia tua a facie ejus, omnium inimicorum suorum dominabitur. »

Auferentur judicia tua a facie ejus, id est, putat quod Deus non judicet, quia enim differtur judicium non putat se puniendum. Et ideo etiam inquinatæ sunt quia omnium inimicorum suorum dominabitur. Dicitur enim omnes reges superaturus, ut solus regnet et sedeat in templo Dei, extollens se supra omne quod colitur, et dicitur Deus (II Thess. ii.) Et quia per nefarias et malas artes ad illud inane culmen dominationemque veniet, addit :

A VERS. 28. — « Dixit enim in corde suo : Non movebor a generatione in generationem sine malo. »

Dixit enim in corde suo, [Gl. int.] quasi dicat : Vere dominabitur, quia per malas artes. Dixit enim in corde suo, id est apud se, extra, alia dicit, ut bonus videatur. Quid dixit? *Non movebor a generatione in generationem sine malo*, [Aug.] id est fama mea non transibit de hac præsentī generatione ad posteros, nisi malis artibus tale culmen et tam excelsum principatum consequatur, de quo posteri tacere non possint. Animus enim perditus et expertus bonarum artium, atque a justitiæ lumine alienus; malis artibus sibi aditum molitur ad famam tam diuturnam, ut apud posteros etiam celebretur. Et qui non possunt bene innotescere, cupiunt vel male de se homines loqui, dummodo nomen eorum latissime pervagetur. Vel ita, dixit, ego movebor a generatione mortali, in generationem immortalem; sed non sine malo, id est non sine malis artibus. Putabit enim Antichristus se malis artibus, et non aliter venturum cum corpore de mortali generatione, in æternam; de terra in cælum: quod et Simon Magus putavit, cum sceleratis artibus cælum se arbitratus est adepturum, et de humana generatione in divinam artibus magicis transiitum. Vel ita, movebitur a generatione in generationem, id est omnes gentes occupabo, sed non sine malo, id est sine peccato, quod ei proprium est. [Cassiod., Alcuin.] Vel ita, Ego non movebor, hic distingue, id est non inquietabor, sed potius, a generatione præsentī tendens, in generationem futuram semper ero sine malo, [Rem. et Alcuin.] id est sine inquietatione. Deinde exsequitur ejus malitiam, dicens :

VERS. 29. — « Cujus maledictione os plenum est et amaritudine et dolo; sub lingua ejus labor et dolor. »

Cujus maledictione, etc. [Gl. int.] Quasi dicat : Hoc sibi permittit ille *cujus maledictione os plenum est*, id est blasphemis et contumeliis. [Aug.] Bene intra os ejus dicitur esse maledictio, non extra, quia effectu caret. Valebit enim tantummodo ad eum perdendum, et non nocebit electis. D Et os ejus plenum est *amaritudine*, id est amaritis verbis, et minis *et dolo*, [Aug. et Cassiod.] id est blanditiis, quia amaritudine et dolo, id est ira et insidiis alios convertet. Et *labor*, id est iniquitas *et dolor*, id est perniciēs, quem inde sequetur, est *sub lingua ejus*, non in lingua, quia tacite apud se ista cogitabit. Aliter extra loquetur hominibus, ut justus videatur. [Cassiod.] Vel sub lingua ejus labor et dolor, id est cogitationes ejus sunt de labore sanctorum, et dolore corporeo, quia cogitabit qualiter sanctos affligat, et occidat : quod in martyribus ab eo et a suis occisis patet. Vel, labor sanctorum, et dolor, qui est extra in pœnis corporis, est sub lingua ejus, id est sæculorum est lingua ejus quæ intus in anima nocet illa extra, [Alcuin.] quia verba

ejus plus timebuntur et nocebunt, quibus præcipitabitur anima, quam verbera. [Cassiod.] Deinde comparat eum latroni, qui occultas insidet vias, ut interficiat innocentes, dicens :

VERS. 30. — « Sedet in insidiis cum divitibus in occultis : ut interficiat innocentem. »

Sedet. [Rem. Aug.] Quasi dicat : Cum mora in insidiis cum divitibus hujus sæculi, quos ditabit, et numeribus cumulabit, quorum falsam felicitatem, ad alios decipiendos, ostentabit. Insidiis dico positus in occultis, id est, in ambiguis, ubi non facile intelligitur quid appetendum sit, quidve non. Ad quid ibi sedet? ut interficiat innocentem ex innocenti, faciendo nocentem. Deinde exponit insidias ejus, dicens :

VERS. 31. — « Oculi ejus in pauperem respiciunt; insidiatur in abscondito quasi leo in spelunca sua. »

Oculi ejus respiciunt. [Alcuin. Cassiod.] Quasi dicat, misericordia et affectu in pauperem. Vel alios sic decipit, quia oculi ejus respiciunt crudeliter in pauperem spiritu. [Aug.] Quia justos et pauperes spiritu, quorum est regnum cælorum, maxime persequetur. Et ipse insidiatur in abscondito, quia ille nescit qui decipitur. Ipse dico, existens quasi leo propter vim in spelunca sua, scilicet propter dolum [Gl. int. Aug.] Recte comparatur leoni existenti in spelunca, quia in eo vis et dolum operabitur, vis, in imperio; dolum, in miraculis. Hæc est tertia persecutio, composita ex vi et fraude. Duæ enim sunt ante persecutionem Antichristi. Prior fuit violenta, cum martyres proscriptionibus et tormentis et caedibus agebantur, ut sacrificarent idolis. Altera est fraudulenta, quæ nunc fit per hæreticos et falsos fratres; illa vero erit violenta et fraudulenta. Vis per leonem; dolum per speluncam intelligitur. Quæ duo in Antichristo erunt. Deinde ejus intentionem exponens de utroque scilicet dolo et vi, repetit :

VERS. 32. — « Insidiatur ut rapiat pauperem : rapere pauperem, dum attrahit eum. »

Insidiatur. Quasi dicat : Ad quid insidiatur? [Aug.] Ecce insidiatur ut rapiat dolo pauperem. Ecce dolum. [Gl. int.] Item insidiatur rapere violentia pauperem, dum attrahit eum ad se cruciatibus. Vel e converso potest dici, ut prius de vi, postea de dolo agat, hoc modo : Insidiatur ut rapiat pauperem vi. Item, Insidiatur ut rapiat pauperem dolo, dum blanditiis attrahit eum ad se, quod tamen non minus est rapere. Deinde apertius de illis duobus subdit, et prius de dolo, dicens :

VERS. 33. — « In laqueo suo humiliabit eum; inclinabit se, et cadet cum dominatus fuerit pauperem. »

In laqueo. [Aug., Gl. int.] Ecce dolum. Sui, scilicet, qui sibi sit. Vel in muscipula sua. Non quidem intercipient, ut cadat in anima, sed humiliabit eum pauperem. [Aug.] Quia quanta mirabiliora signa faciet, tanto ei sancti contrarii magis contemnentur,

et pro nihilo habebuntur; sed inclinabitur et cadet cum sanctis supplicia intulerit : Unde subdit : Et inclinabit se et cadet. [Cassiod.] Cum enim nimia felicitate in otium remiserit animum, cadet repentino interitu. Cadet dico, cum dominatus fuerit pauperem. Ecce vis. [Aug.] Ut enim muscipula bene signat insidias, ita dominatio terrorem apertissime insinuat. Et merito cadet.

VERS. 34. — « Dixit enim in corde suo : Oblitus est Deus; avertit faciem suam, ne videat in finem. »

Dixit enim, etc. Vel ita continua, vere inclinabitur et cadet. [Gl. int.] Quia hoc modo, dixit enim in corde suo. Oblitus est Deus pauperum, ut eos salvaret. Vel, oblitus est Deus mei ad puniendum. [Aug.] Hoc autem putare, scilicet se impunitum, inclinatio est et casus. Item dixit, avertit faciem suam Deus ne videat me vel illos. Usque in finem, id est in die judicii. [Gl. int.] Vel avertet faciem suam ne videat in finem, id est ne videat ea quæ in terra et in mundo aguntur. [Aug.] In finem negant Deum videre, qui dicunt eum non curare humanas res, quia terra finis est rerum, et ultimum elementum, in quo nihil agitur sine ordine; sed homines eum non vident, quoniam pertinet ad occulta filii. Laborans ergo Ecclesia illo tempore, quasi navis in magnis fluctibus et procellis velut dormientem excitat Dominum, ut imperet ventis et tranquillitas veniat, dicens :

PARS V. VERS. 35. — « Exsurge, Domine Deus, et exaltet manus tua, ne obliviscaris pauperem. »

Exsurge, Domine. [Cassiod. Alcuin.] Quinta pars in qua precatur judicium, ut hæc cito finiantur quæ tanta sunt, ut nemo velit tempus quo hæc sunt dilatarı. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Talia dicet Antichristus et faciet, sed o Domine Deus, jam exsurge, id est, cito veni, et manifesta tuam potentiam. Jam de vindicta agitur contra Antichristum. Et exaltet manus tua, id est potentia et judicium. [Hier.] Et ne obliviscaris pauperem, ut putat Antichristus et complices sui, dicentes : Avertit faciem suam, etc. [Aug.] Jam itaque de judicio illo Ecclesia intelligens et exultans, dicit :

VERS. 36. — « Propter quid irritavit impius Deum : dixit enim in corde suo : Non requirit. »

Propter quid irritavit impius Antichristus Deum, id est quid profuit ei tanta mala facere? Dico irritavit, et vere dixit enim in corde suo : Non est Deus, [Rem., Cassiod.] non credens Deum puniorem. Non requirit Deus quæ facio. Ita dicit Antichristus, sed, o tu Deus :

VERS. 37. — « Vides quoniam tu laborem et dolorem consideras : ut tradas eos in manus tuas. »

Vides, id est, nosti, ut, id est qualiter, tradas eos, scilicet Antichristum et complices suos in manus tuas, id est in vindictas tuas. [Hier.] Quare? Quoniam tu laborem et dolorem consideras, quem infert sanctis. De quo supra dictum est, sub lingua ejus labor et dolor, quod putant Deum nescire, sed vere scit. Vel ita; Dixit in corde

suo, non requiret. Et vides quoniam tu laborem et dolorem, vel iram consideras, ut tradas eos in manus tuas. [Aug.] Solent enim homines interdum non sumere vindictam de universis sibi illatis, quia timent laborare, vel irasci : sic et iste impius de Deo putat quod non valeat Deus tot mala punire sine labore et ira. Sensus autem iste pronuntiationem quaerit, in qua, si erratum fuerit, obscuratur. Sic enim dixit impius : Non requiret Deus, quasi Deus laborem et iram consideret, ut tradat eos in manus suas, id est quasi laborare et irasci timeat. Et ideo parcat eis, ne puniendo eos laboret, et turbetur ira sicut aliquando faciunt homines, dissimulata vindicta ne laborent vel irascantur. Et est sensus. Dixit Antichristus : Non requiret Deus mala quae facio. Et dixit quod tu, o Deus, vides, id est, sustines mala, et impunita dimittis. Ideo quoniam tu laborem et dolorem, vel iram consideras, ut tradas eos in manus tuas, id est, quia times laborare et irasci, si eos punias. Sed nunquid times hoc? absit!

VERS. 38. — « Tibi derelictus est pauper; orphano tu eris adjutor. »

Tibi derelictus. Quasi dicat : Ne obliviscaris pauperum, nec debes, quia, tibi derelictus est pauper. [Aug.] Ideo enim pauper est, omnibus hujus mundi, temporalibus relictis, ut tu tantum sis spes ejus. Et tu, non alius, eris adjutor orphano, cui moritur pater mundus, per quem carnaliter est genitus, ut dicat : *Mihi mundus crucifixus est, et ego mundo* (Gal. vi). [Alcuin.] Et nota quia poenis terret, bonis demulcet. Et quia tibi derelictus est pauper, ergo

VERS. 39. — « Contere brachium peccatoris et maligni : quaeretur peccatum illius, et non invenietur. »

Contere brachium peccatoris et maligni. [Aug., Gl. int.] id est potentiam illius pessimi, qui peccator est in se, et malignus in alios, vel peccator in vi, et malignus in fraude. Deinde quod oravit, affirmat *Quaeretur peccatum illius*, id est judicabitur de peccato suo, et non invenietur, (Rem., Alcuin.) id est et ipse peribit, propter peccatum suum. Vel, [Aug.] Quaeretur peccatum illius, an sit adhuc necessarium ad purgandos bonos, sicut ante. Unde supra dum superbit impius, incenditur pauper. Et non invenietur, tunc esse necessarium, quia jam non est in quo sit locus peccato illius, omnibus justis tunc purgatis, sicut plano ferro non est opus lima.

VERS. 40. — « Dominus regnabit in aeternum et in saeculum saeculi : peribitis gentes de terra illius. »

VERS. 41. — « Desiderium pauperum exaudivit Dominus; preparationem cordis eorum audivit auris tua. »

Dominus, autem, regnabit in aeternum et in saeculum saeculi. [Cassiod., Aug.] Hoc regnum gratius erit pro praecurrentibus malis, quod veniet destructo Antichristo. Sed, vos gentes, id est peccatores omnes, qui sine lege Dei estis peribitis de terra illius, scilicet de terra viventium, id est ab hoc regno per-

ibitis, sed pauperes habebunt, quia *Dominus exaudivit pauperum desiderium*, quo aestuabant in malis saeculi hujus, cupientes diem Domini. Deinde convertens sermonem ad Deum, ait : *Et auris tua*, id est potentia qua audis, vel misericordia. [Aug.] Non enim corporeum membrum fas est in deitate accipere, sed nominatis membris quae in nobis visibilia et corporea sunt, potentias operationum oportet intelligi. [Cassiod., Alcuin.] *Auris*, inquam, tua [audivit preparationem cordis eorum], id est cor paratum servire, per patientiam expectans. Vel secundum aliam litteram, audivit auris, inquam, tua preparationem, vel concupiscentiam cordis eorum, id est ardorem desiderii eorum : quod est ubi omnibus viribus animae aliquid ardentius petitur. Vel audivit preparationem cordis eorum, id est hoc quod in cordibus eorum ipse Deus praeparavit. Vel, preparationem cordis eorum audivit auris tua, id est quam statim volunt petere, Deus audit.

VERS. 42. — « Judicare pupillo et humili, ut non apponat ultra magnificare se homo super terram. »

Judicare pupillo. [Aug.] Ecce desiderium pauperum. Eorum enim desiderium est te judicare, id est ut judices, Pupillo, non conformi saeculo, et humili, non superbo. Aliud est enim judicare pupillum, aliud judicare pupillo. Judicat enim pupillum, etiam qui condemnat. Judicat vero pupillo, qui pro illo profert sententiam. Et notandum quod hic memoratur secundus adventus ad judicium, qui manifestus erit, cum iste psalmus de occultis filii agat, sicut titulus insinuat. Sed et ille adventus nunc inter occulta filii recte ponitur, quia de eo nemo scit, neque angeli, neque virtutes, neque Filius hominis. Non utique ad cognoscendum, sed ad proferendum nobis ut non apponat, [Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat : Ideo desiderant ut judices, ut homo, scilicet, ille superbus Antichristus, qui est homo purus, non Deus, non apponat ultra, ut fecit in terra, magnificare se, id est se magnum facere super terra. Tunc enim omnia mala finientur, cum homo, id est auctor malorum, cum sua plebe damnabitur.

COLLATIO IN PSALMUM IX, « CONFITEBOR. »

Quantum ad titulum, quem LXX verterunt, *pro occultis filii*, Rabini et versiones novae pepererunt monstruosas et confusaneas interpretationes. Unus dicit, *super morte cujusdam inimici David, qui nuncupabatur Laben* : hic asserit metathesis, Laben, pro Nabal. Alius scribit nomen esse cantoris, Pratenensis transfert *pro morte insipientis*; Pellicanus, ad *victoriam juventutis filio*. Interpretes pro Cajetano, *super morte, filio*; Hieronymus autem, *super morte filii*. Sanctes et Munsterus reliquerunt Hebraeorum אלמuth אלמuth, Labben. Si legatur unico vocabulo almuth potest significare occultum, ut acceperunt LXX a themate אלם alam, id est abscondit; si dividatur in duas particulas, *super morte*, ut vertit Hieronymus.

VERS. 4. — *Quoniam fecisti judicium meum et causam meam.* Nescio quo motu verterit Pratenensis *rigorem meum*, pro *causam meam*, cum omnes Hebraei, Graeci et Latini, quos iicuit videre, transe-

rant causam meam. In Hebræo est דִּינִי DINI. In Græco τὸ δικαίωμα μου.

VERS. 6. — *Inimici defecerunt framea in finem.* Pratenſis, Munsterus, Nebiensis, Sanctes, Campenſis verterunt, o inimice, vocandi casu. Tamen Hieronymus et Pellicanus cum LXX ponunt genitivum. Deinde pro frameis Hieronymus dicit solitudines, reliqui pene desolationes, seu populationes, eodem sensu. Vocabula Hebraica חֲרָבוֹת HORABOTH est anceps ad gladios et desolationes. Unde Pellicanus et Pratenſis traduxerunt frameas.

VERS. 7. — *Periit memoria eorum cum sonitu.* Heb. cum ipsis. Unde ergo acceperunt LXX cum sonitu? Sed adverte LXX accepisse הֶמָּה HEMAH, non ut est pronomen, sed ut est nomen deflexum a radice הָמָה HAMAH, quod significat sonare, fremere, tumultum facere, quod liquet ex psalmo XLV: *Sonnerunt et turbata sunt aquæ eorum.* Pro sonuerunt, Hebr. legitur illud vocabulum. Ad quod videtur alludere Campensis paraphrasis, cum, inquit, admiratione transeuntium.

VERS. 17. — *In operibus manuum suarum comprehensus est peccator.* Hebr. addunt. הִגְאִיֹן HIGAION, quod significat meditatione: Septuaginta autem omiserunt, sicut et vocabulum סֵלָה SELAH, quod non est de contextu psalmodum סֵלָה SELAH. Sed, ut scribit Hieronymus ad Marcellam, est diapsalma, quo animadvertimus superiora pariter inferioraque connecti, aut certe doceri seulptimam esse quæ dicta sunt.

VERS. 21. — *Constitu, Domine, legislatorem super eos.* Hieron. Sanctes, Munsterus, Campensis, terrorem, Pratenſis, jugum; interpretes pro Cajetano dominium. Hoc provenit ideo quod vocabulum בֹּרָא MORAH potest deflecti a radice יָרָא IARE cum aleph יָרָא IARAH per h in fine, id est docuit, ut morah seu moreh sit doctor, seu legislator. Aleph autem et h, apud Hebræos, sunt litteræ passim commutabiles.

VERS. 24. — *Quoniam laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et iniquus benedicit.* Deinde subsequitur principium alterius versus apud nos et LXX: *exacerbavit Dominum peccator.* Hebræi codices, alia sectione revocant duo vocabula sequentis versus; videlicet exacerbavit Dominum, ad priorem verbum, et varie transferunt; Hieronymus, avarus applaudens sibi blasphemavit Dominum; Pratenſis, iniquus benedicit blasphemanti Dominum; Munsterus benedixitque avarum, quem execratur Deus; Sanctes, et avaro benedixit, irasci fecit Dominum; interpretes pro Cajetano, avarus benedixit, sprexit Dominum; Pellicanus, avarus benedicit, blasphemat Dominum; paraphrasis Campensis, *Nec desunt qui adulentur ob spem prædæ illi videlicet impio tam manifeste blasphemio in Dominum; Nebiensis, raptorem benedicens blasphemavit Dominum; Chaldaeus, Qui benedicit hominem raptorem, rejicit Deum.* Sed quo tandem divertemus? Septuaginta legerunt בָּרַךְ BARUCH, id est benedicitur seu benedictus, et non בֵּרַךְ BERECH, benedixit, cum alia distinctione, ut fit propter rationem metrici carminis, quo Psalterium est numeratum, ut supra docuimus.

VERS. 26. — *Inquinata sunt viæ illius in omni tempore.* Ob ambiguitatem vocabuli Hebraici דֶּלֶל DAL, vel דָּלָל HALAL, oritur magna diversitas transferentium. Cum enim illæ radices significant pollueri, dolere, parere, prosperari, Hieronymus et Nebiensis vertunt *parturiunt viæ ejus*; Pratenſis et Sanctes, *prosperabuntur*, sequentes Chaldaem interpretem. Munsterus, *molestæ sunt viæ ejus*, cui alludit Campensis. Editio tamen adhuc modum habet, *profanæ viæ ejus, more nostro*; Pellicanus, *dolebunt viæ ejus* יָדָל דָּלָל JAHILU DERACAU.

VERS. 30. — *Sedet in insidiis cum divitiibus.* Praten-

sis, *in insidiis pagorum*; Sanctes et interpretes pro Casetano, *villarum*; Munsterus, *vicorum*; Pellicanus, *atriorum*; Hieronymus, *vestibulorum*. מַצְרֵיִם MATZERIM LXX legerunt per aleph מַצְרֵיִם MATZERIM a radice מָצָר ATZAR thesaurizavit. Vox est eadem præter aspirationem. Et certe facilis est transitus mutuus inter gutturales, quas vocant. De discrepantia autem exemplarium sæpe jam inculcatum est non otiose et amplius diluſcetur.

VERS. 31. — *Oculi ejus in pauperem respiciunt.* Solus Hieronymus juxta Hebræos, quantum licuit videre, vertit, *in robustos tuos* לִלְבָּח LEBELECACH. Unde liquet luce clarius Hieronymum per duas dictiones legisse, aut unam ex duabus conflata, et priorem duxisse ab הָיִל HAIL, id est *robur*, alteram vero sumpsisse per CAPH servile non essentiale, sicut et idem facit versu 38, *tibi derelictus est pauper*, ubi transtulit, *Tibi derelinquuntur fortes tui.* Habemus in nostris Bibliis Hebraicis בִּלְבָח BELECA.

B VERS. 33. — *Cum dominatus fuerit pauperum.*

Heb. בַּעֲזָמוֹת הָאֵיִם BAATZUMAU BELCAIM. Hieronymus, *in viribus suis valenter.* Ubi Pratenſis, *cadet in fortitudine ejus exercitus contritorum*; Sanctes, *cadet cum fortibus ejus congregatio pauperum*; Munsterus, *ut cadat in manu sortium ejus cæcus pauperum*; Pellicanus, *dejiciet per fortitudinem suam depauperatos.* Alludit et Campensis. Hæ versiones referunt *cadet*, ad pauperum congregationem. Septuaginta ad personam Antichristi, quia interpretati sunt beth litteram servilem per quando, veluti 23 haud infrequenter accipiunt Hebræi et verbum substantivum suppleverunt, videlicet dum est exercitus pauperum seu insontium, in fortitudinibus nempe Antichristi. Quia vero id fuisset paulo subobscurius, extulerunt per verbum et participium, cum dominatus fuerit pauperum. Nec debet verbum verbo reddere fidus interpres. Hieronymus habuit oculum ad vocabulum, quasi compositum ex הָיִל HAIL, ut in superiori mox versu angebatur et בָּחַ CAAN, id est *doluit* seu oppressus est, quia vertit valenter. In eodem versu Faber dicit in ista clausula, *Inclinabit se*, quod se debeat expungi, ex Græco et Hebræo. Quod quam falsum sit manifestat radix שָׁחוּן SCHOAN, id est *inclinauit se*, et professores Hebraismi haud dissentiunt. Sed et Græcum ἀποκλίνει significat seipsum inclinare.

VERS. 36. — *In corde suo non requirit.* Hebræi nunc legunt non requires in secunda persona לֹא תִדְרֹשׁ LO TIDROS, cum tamen Hieronymus juxta Hebræum, vertat cum LXX in tertia persona, et licet eodem recidat intelligentia, tamen argumento est præter alia, quod Hebraica lectio respondens versioni Hieronymianæ non omnino sit germana etsi Germanica.

VERS. 39. — *Contere brachium peccatoris et maligni, quæretur peccatum illius et non invenietur.* Hieronymus, *contere brachium impii et maligni, quæres impietatem ejus et non invenies.* Idem sensus quem sequitur Munsterus, Nebiensis et Chaldaeus interpres. Aliam distinctionem et intelligentiam faciunt Pratenſis, Pellicanus et Interpres pro Cajetano. Primus sic, *contere brachium impii, et malum requires, impietatem ejus non invenies*; secundus, *contere brachium impii, et malignum insequaris*; tertius, *frange brachium impii, et malum quæres.* Sanctes addidit aliquid de suo, *quæres impietatem ejus, quam dixit, quod non invenies.* Perpendis quid et quatenus sibi permittant neoterici professores, nempe quidquid somniant.

VERS. 42. — *Ut non apponat ultra magnificare se homo super terram.* Nebiensis satis accedit, *ne apponat ultra superbiere homo de terra*; Pratenſis, *Ut non pergat ultra conterere hominem ex terra.* Accedit Sanctes, *ne addat impius, ut conterat hominem de terra*; seu ut interpres pro Cajetano, *non adficiat ultra ad frangendum hominem a terra.* Hæc diverſum

faciunt sensum a nostro, licet eodem tendant. Hæretici autem non habent inflexionem casuum more Latinorum, ob id homo potest accipi, casu nominandi aut accusandi. Hinc Hieronymus vertit, nequaquam ultra superbiat homo de terra, quod non distat ab intelligentia nostræ editionis, ut id etiam innuat paraphrasis Campensis, ne tentet amplius vi-

Aribus suis fidere miserabilis homuncio prognatus e terra. Munsterus secus, et non adjiciat, amplius grassari contra eos homo de terra. Pellicanus, ne addatur ultra consternari animo homo ex terra. Ubi Munsterus refert hominem ad Antichristum aut tyrannum, Pellicanus ad pauperem. Et vocabulum ARATZ, anceps est.

PSALMUS X.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

In Domino confido. Titulus, *In finem, psalmus David.* Agit hic Propheta de hæreticis, qui in Ecclesia putrida membra mentiantur se Christum habere, atque ab unius Ecclesie veræ matris uberibus alios avertere atque abripere moluntur, et ad se trahere volunt, affirmantes quod apud se sit Christus, et quasi pie studioseque admonentes, ut ad eos transiendo transmigremus in Christum. Quibus hic respondet Propheta, in persona alicujus fidelis, redarguendo eos et docendo, eis esse resistendum. Et est sensus tituli : *Psalmus iste, dirigens nos, in finem, id est in Christum, est David propheta.* [Cassiod.] Docentis resistere hæreticis. Quæ est intentio psalmi. Modus bipartitus est psalmus : Primo, de hæreticis agit, qui Catholicos in suam pravitatem volunt convertere; secundo dicit : Quid utrisque det Deus, scilicet bonis et malis. Ibi, justus autem. Hæreticis ergo respondens, cum increpatione, ait :

VERS. 1. — « In Domino confido : quomodo dicitis animæ meæ : Transmigre in montem sicut passer. »

In Domino confido. [Aug.] Quasi dicat : Unus mons est, scilicet Christus, in quo confido, quem teneo, qui est mons in vertice montium. *Quomodo ergo dicitis.* Ecce increpatio; *animæ meæ*, quid? *Transmigre in monte*, id est in Christum qui apud nos est, id est quomodo monetis, me transire ad vos, tanquam multi sint Christi? Quasi dicat : Mirum est, Vos ita monetis, sed si hæc fecero, ero sicut passer, id est sicut avis, id est instabilis et levis sum, si transeo. [Cassiod., Rem.] Ponitur enim species pro genere. Vel ita : Dicitis animæ meæ : Transmigre in montes, alia littera, [Aug.] id est in nos, qui sumus montes. Montes vere sunt, per superbiam, non per humilitatem, ut justus. Et debes ad nos transire, quia tu es sicut passer, id est pennatus virtutibus, et præceptis. Sed hæc quæ obtenditis ut transeam ad vos, non sinunt me transire, quia si passer sum, habeo domum ubi requiescam, secundum illud : *Et enim passer invenit sibi domum* (Psal. LXXXIII). Sed quam domum? Dominum, qui est refugium pauperi. Quomodo ergo dicitis, ut ad vos transeam? Vel ita : Dicitis animæ meæ : Transmigre, a tuo imo, in montem, id est in eminentiam intellectus, quam nos habemus. Et ita eris sicut passer, qui in altis nidificat. Et quomodo hoc dicitis? Quasi dicat : Hoc mirum est. Deinde fidelis, in cujus persona loquitur Propheta, convertens se ad alios, ait :

VERS. 2. — « Quoniam ecce peccatores intende-

runt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, » ut sagittent in obscuro rectos corde. »

Quoniam ecce. Quasi dicat : Aliquis diceret, quibus hoc dicitis : et quare? Respondet : [Gl. int.] Ecce peccatoribus hoc dico ideo, quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, etc. Vel ita continua, ideo in Domino confido. Quoniam ecce quasi dicat, in evidenti est quod peccatores, [Hier., Rem.] id est hæretici intenderunt arcum, id est versus se, scilicet juxta voluntatem suam detorserunt Scripturam sacram ad vulnerandas animas simplicium. [Cassiod., Gl. int.] Vel, intenderunt arcum, id est in Scripturis sanctis subtilem, ut sibi videtur intellectum habuerunt, et alios remissum habere æstimant, et paraverunt sagittas suas in pharetra, [Aug.] id est parata habent in corde suo verba venenosa. Ad quid? ut sagittent rectos corde in obscuro, [Hier.] id est, in simplici sensu degentes. Vel, sagittent rectos corde in obscuro, id est in suis ambiguis et obscuris sententiis. Per arcum hoc faciunt, non quod Scriptura ad hoc valeat, id est non ex vitio Scripturæ, sed

VERS. 3. — « Quoniam quæ perfecisti destruxerunt ; justus autem quid fecit? »

Quoniam destruxerunt. [Cassiod., Rem.] Male exponendo, id est perverterunt ea, quæ perfecisti, id est Scripturas quas perfecte edidisti. Vel perfecisti, implendo in te, prædicta in Scripturis. Vel secundum aliam litteram : Ut sagittent in obscura luna rectos corde. Luna congrue significat Ecclesiam. Duæ enim sunt opiniones de luna, quarum quæ vera sit, quæ non omnino vel difficile sciri potest. Alii dicunt eam suum lumen habere, sed globum ejus dimidium lucere, dimidium obscurum esse. Dum autem partem illam quæ lucet paulatim ad terram convertit, ut videri possit, corniculata apparet; et sic crescit donec tota illa pars videatur et dum iterum convertitur, obscura pars incipit apparere, donec nobis tota iterum auferatur. Hæc est Ecclesia, quæ ex spiritualium parte lucet, et ex carnalium parte obscura est, et spiritualis quidem pars, modo apparet hominibus per bona opera, modo latet in conscientia soli Deo nota, et solo corpore videtur. Sicut contingit cum oramus in corde, et quasi nihil agere videmur, cum tamen non terram, sed sursum corda dirigamus ad Dominum. Alii autem dicunt quod luna non habet lumen nisi a sole, sed quando est cum illo habet partem illam ad nos quæ non videtur ab eo, et ideo non lucet nobis; sed cum recedit ab eo illustratur ab ea parte quam habet

ad nos, donec, sole occidente, plena surgat ab oriente. Cum autem ex alia parte soli cœperit appropinquare, superior pars illuminatur, inferior obscuratur. Hoc idem bene convenit Ecclesiæ, quæ lumen non habet, nisi a sole justitiæ, id est Christo, qui in multis locis Scripturæ allegorice sol appellatus est. Quælibet ergo istarum duarum opinionum vera sit. Congruenter luna, allegorice Ecclesia accipitur. Si quis autem hæc obscuravit, at cum in his obscuritatibus magis negotiosis quam fructuosis animum exercere aut non libet, aut non vacat, aut animus ipse non valet, satis habet, omissis obscuris causis, attendere popularibus oculis incrementa et detrimenta lunæ, quæ si deficit ut renovetur, notat Ecclesiam, ubi creditur resurrectio mortuorum futura. Ecce qualiter luna significat Ecclesiam.

Nunc videndum est quomodo obscuritas lunæ obscuritatem Ecclesiæ significat. Obscura autem est, vel sit luna tribus modis vel cum menstruis cursibus finitur, vel cum ejus fulgor nubilo interpolatur, vel in eclipsi, ubi cruenta videtur. [Aug.] Similiter et Ecclesia fuit obscura, cum in initio fidei adhuc nova nondum terris major effulsit, vel cum nubibus blasphemorum tecta vituperatur, vel cum cædibus martyrum est cruenta. In his terroribus et obscuritatibus Ecclesiæ, iniqui dolosa verba jaculantur, ut rectos pervertant, quia sciunt hæc tempora decipiendis infirmis accommoda. Dicit ergo: Ut sagittent rectos corde in obscura luna, id est in obscuritate Ecclesiæ, quæ tribus modis obscuratur, ut supra dictum est. Vel obscura dicitur Ecclesia, dum filii ejus peccant, et imperiti et carnales multi in ea abundant, et tunc occasione obscuræ lunæ opprobria ingerunt iniqui hæretici Catholicis, eo quod talibus cohabitent, et a talibus sacramenta accipiant. Sed nihil timendum est confidenti in Domino. Timeat ille qui confidit in homine, qui tunc dicit sancta esse sacramenta, cum per sanctos dentur. Et est sensus: Ut sagittent rectos corde in obscura luna, id est cum senserint se non posse convinci, lumine Ecclesiæ obscurato, propter multos carnales et imperitos. Quoniam quæ perfecisti destruxerunt: hoc non mutatur. Vel ita ab illo loco: Quoniam ecce: et sunt hi terrores et verba hæreticorum comminantium nobis de peccatoribus, nisi ad se quasi ad justos transeamus. Dicunt enim: Debetis ad nos transire, quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, id est Scripturas carnaliter interpretantur. Et paraverunt sagittas suas in pharetra, id est venenata verba in corde. Ad quid? Ut sagittent in obscuro rectos corde: hoc non mutatur a sententia primæ lectionis. Quamque perfecisti. Converterit fidelis sermonem ab istis hæreticis, quibus ante loquebatur, ad Deum. Quasi aliquis dicat: Cur dicunt tibi, transmigra? cur de peccatoribus te terrent, cum tendunt sagittare rectos? Respondet: Quoniam ea quæ perfecisti, id est laudem quam ex ore infantium perfecit Deus. Destruxerunt quantum in ipsis est, in suis conventibus ubi parvulos qui

erant lacte nutriendi fidei, vanis et scrupulosis questionibus sagittant, vel exagitant, et venenis pravorum dogmatum necant, quibus quasi nituntur efficere ne laudetis. [Cassiod.] *justus autem*. Secunda pars ubi dicit quid utrisque det, scilicet bonis et malis, et minatur judicium, cujus timore saltem desererant falsitates, quasi dicat, ita hæretici nos offendunt et turbant. Justus autem, id est Christus *quid fecit?* secundum utramque partem, scilicet bonorum et malorum, [Aug.] quasi dicat: Si hæretici offendunt, nonne Christus pacem dat vobis? Qui dicit: *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis* (Joan. xiv). Dat utique pacem, quam hæretici nefanda dissensione violant. Christus vero tantam pacem exhibuit, quod etiam traditorem suum Judam mira patientia toleravit, et ad prædicandum regnum cælorum cum aliis apostolis misit. Et ei sicut in cæteris eucharistiam dedit, quam ante traditorem suum **24** et diabolus nominavit. Cui prædicta ideo contulit, ut ostenderet dona Dei ad eos pervenire qui fidem accipiunt, etiam si talis sit per quem accipiunt, qualis Judas fuit. [Alcuin.] Et nota quod hac interrogatione invitat utrosque ad solutionem, quæ est ibi.

VERS. 4. — « Dominus in templo sancto suo, Dominus in cælo sedes ejus. »

Dominus in templo sancto, ubi ostendit quid faciat bonis; et ibi pluet super peccatores, ubi dicit quid faciat malis. Prius ergo ostendit quid bonis faciat, præmissæ interrogationi respondens sic. *Dominus est in templo sancto suo*. [Alcuin., Aug.] Id est in suis, ut faciat eos sibi templum. Quod templum est etiam cælum, unde subdit. *Dominus etiam hoc facit*, quasi dicat: *In cælo est sedes ejus*, id est eos quos facit templum, facit et cælum, id est arcana secreta. [Aug., Gl. int.] Vel ita potest distinguere, *Dominus* communiter omnium per potentiam est Dominus, specialiter, in templo sancto suo, id est in fidelibus. Unde dicitur *Templum Dei, sanctum est, quod estis vos* (1 Cor. iii), ubicunque non sic est ipse Deus ut in suo templo. Deinde repetit in cælo, id est in sanctis est sedes ejus.

VERS. 5. — « Oculi ejus in pauperem respiciunt; palpebræ ejus interrogant filios hominum. »

Oculi ejus, [Rem., Gl. int.] quasi dicat, ita de majoribus facit, scilicet quod sint templum et cælum, in pauperem vero, id est in minores. [Hier., Aug.] Oculi ejus, id est misericordia ejus respiciunt, quod est ei pauperi lux. Namque respectus Dei, et auxilium, et lux suis est. Et ideo non sunt timendi tumultus tribulationum qui in retibus fiunt, antequam ad littus æternitatis veniantur. Vel per pauperem, eosdem significat quos per cælum et templum significavit. Quasi dicat: Quidam sunt templum et cælum. Et hoc etiam, non modo alia, à Domino est, quia oculi ejus, id est misericordia, respiciunt in pauperem, per quod fit cælum; et palpebræ ejus, id est crebra apertio Scripturarum per loca, et apertio per alia loca, quæ Scripturæ quasi oculi Dei

sunt, *interrogant*, id est probant, *filios hominum*, A scilicet de veteribus innovatos per fidem, id est probant bonos, quia boni de obscuris non fatigantur, sed exercentur; de cognitione non inflantur, sed confirmantur. Et etiam:

VERS. 6. — « Dominus interrogat justum et impium; qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam. »

Dominus interrogat, [Hier., Gl. int.] id est per tribulationes et hæreses probat *justum et impium*. [Aug.] Quid ergo times, tu juste, ne obsit tibi impius, sacramentis non sincere communicans, cum Dominus interroget te et illum. [Cassiod.] Vel Dominus interrogat justum et impium, quia Dominus solus de conscientia utriusque judicat, Dominus interrogat utrumque interrogando autem hoc invenit quod ille *qui diligit iniquitatem, odit animam suam*, [Aug., Alcuin.] id est animæ suæ nocet dilector iniquitatis, non justo qui credit Deo. Cur ergo times si corporaliter tecum est injustus? Nota quod ait, *qui diligit iniquitatem*, non qui facit. [Gl. in.] Iniquitas idem est quod peccatum, unde Joannes: *Omnis qui facit peccatum, et iniquitatem facit* [Joan. viii]. Nemo vero sine peccato vivit. Ille vero diligit iniquitatem, qui ex desiderio et affectu peccat qui etsi semper viveret, semper peccare vellet.

VERS. 7. — « Pluit super peccatores laqueos ignis, et sulphur; et spiritus procellarum pars calicis eorum. »

Pluit super peccatores. Hucusque dixit quid justus faciat bonis. [Alcuin.] Hic dicit quid malis reddat. Quasi dicat: Dominus est in templo, et in cælo. Dominus, etiam *pluit super peccatores laqueos*. Vel ita junge: Dico qui diligit iniquitatem, odit animam suam, et hoc effectus indicat, quia Dominus pluit laqueos, id est doctrinam illaqueantem super peccatores. [Aug., Gl. int.] Hos laqueos pluit Dominus de nubibus, scilicet de pseudo prophetis, qui veris falsa admiscent; vel etiam de bonis prophetis, de quibus laquei manant, cum male intelliguntur eorum doctrinæ; sed hos laqueos non pluit Dominus nisi his qui peccatores sunt. Unde aliis sumus odor vitæ in vitam, aliis odor mortis in mortem [II Cor. ii]. Omnes ergo siye boni sive mali, qui verbo Dei animas irrigant, nubes dici possunt, de quibus pluit Dominus super peccatores, ut inde sint inexcusabiles. Quæ pluvia est illis laqueus, quia vel non sane intelligunt, vel opere non complent. Deinde pœna blasphemorum describitur, cum subditur, *ignis*, [Aug., Hier.] scilicet cupiditatis, *et sulphur*, id est fetor malorum operum, *et spiritus procellarum*, qui erit in futuro, id est ultima illa separatio a justis, sunt *pars calicis*, id est pœnæ eorum. [Aug.] Ideo pœnas eorum calicem dicit, quia et pœnæ eorum sunt, secundum modum et mensuram meritum. Et notatur hic ordo pœnarum quas patiuntur iniqui. Primo enim igne cupiditatis vastantur: inde malorum operum fetore abjiciuntur a sanctis, inde merguntur æternis pœnis. [Cassiod.] Vel aliis non mu-

latis, illud de præsentī potest accipi, spiritus procellarum, id est tumultuosa mens.

VERS. 8. — « Quoniam justus Dominus, et justitias dilexit: æquitatem vidit vultus ejus. »

Quoniam justus Dominus. [Aug.] Quasi dicat: Hæc prædicta reddet Dominus bonis et malis, et quare hoc faciet? *Quoniam Dominus est justus, et justitias*, id est justos dilexit pluraliter, dixit justitias, ut justos accipias, in quibus multæ sunt justitiæ, cum una sit Dei, qua omnes participant. Et *æquitatem vidit vultus ejus*. Vel, facies ejus, id est æquitas visa est in facie, id est in notitia ejus. Facies enim ejus est notitia ejus, id est potentia, qua dignis innotescit. Vel vultus ejus vidit æquitatem, secundum utramque partem, scilicet bonorum et malorum, quia non se dat noscendum malis, sed bonis; quod est æquitas.

Potest iste psalmus et aliter legi, ut de passione Christi accipiatur, et dicit Christus secundum hominem, ut solet, contra errores Judæorum: *In Domino confido: quomodo ergo dicitis animæ meæ: Transmigre in montem sicut passer, id est consenti nobis, in legalibus observantiis, et in cæteris*. Ideo, in Domino confido, *quoniam ecce peccatores*, Scribæ et Pharisei, *intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde*, id est volunt sagittare fideles, in obscura luna, id est repleta peccatoribus Synagoga. [Hier., Aug.] Alia littera; *Quoniam quæ perfecisti, id est me quem perfectum fecisti, destruxerunt Judæi*, id est destructorem legis arbitrati sunt. *Justus autem quem tanquam destructorem legis contemnebant, quid fecit?* Ecce Dominus in templo sancto suo est, id est Verbum Patris, in homine vel Filius hominis in cælo est ad dexteram Patris. Et repetit, *in cælo est sedes ejus*. Et oculi ejus respiciunt in pauperem, quem suscepit secundum Deum. Vel propter quem passus est secundum hominem. Et *palpebræ ejus interrogant filios hominum*. Palpebræ Christi sunt apertio et opertio oculorum, id est mors et resurrectio, ubi probavit filios hominum, id est discipulos. Et Dominus, jam de cælo regens Ecclesiam, *interrogat justum et impium*, interrogando autem hoc invenit, quod *qui diligit iniquitatem, odit animam suam*. Et cur ita sit, docet. *Pluit enim super peccatores*. Hoc et cætera usque in finem, a priori expositione, non mutantur.

COLLATIO IN PSALMUM X: « IN DOMINO CONFIDO. »

VERS. 1. — *Quomodo dicitis animæ meæ: Transmigre in montem, sicut passer*. Pratensis, transmigre ex monte vestro, velut passer; Consentit Sanctes, a quibus non longe est Munsterus, *avola de monte vestro sicut passer*; Interpres pro Casetano, *ragare montem vestrum avis*. Statim ipse refert litteram seu lectionem Hebraicam, quæ non habet expresse præpositionem, nec similitudinis notam. Pellicanus vertit, *ad montem eorum passer*, cum tamen in Hebræo nunc legatur מִן הָאֶרֶץ מִן הָאֶרֶץ HARCHEM, *montem vestrum*. Sed Hieronymus juxta Heb. sine pronomine, *Transvola in montem velut avis*. Ubi cernis quod Rabini, et eorum asseclæ, volunt intelligi præpositionem a vel ab. Septuaginta, Hieronymus,

Pellicanus, præpositionem in vel ad, nec pronomen vestrum legit Hieronymus, sicut nec LXX. Translator ad Campensem, *abi hinc protinus in montes tuos volucere citius*; Et Paraphrasis, *fuge de monte in montem, sicut soles cum tuis, et absconde te usquam in antro, sicut consuevit passer*. Si autem unusquisque suum cerebrum pergat edere; tota plaustra diversitatum sacris insulcentur, usque adeo ut lectores tandem nihil reportent nisi confusionem, et avis ultro citroque devolantis instabilitatem.

VERS. 2. — *Paraverunt sagittas suas in pharetra*. Hic poterat conniveri quod Hebraismi jurati pro pharetra ponunt nervum aut chordam, nisi quod præsentius videtur periculum sagitta adaptata super nervum, quam recondita pharetra, licet eodem tendat ratio sensus. Tamen cum interpretetur Augustinus de insidiis hæreticorum, ut accipiat pharetra pro corde eorum, in quo machinantur contra simplices pravas cogitationes, quibus postea lethaliter vulnerant incautos, accommodatior est pharetra huic intelligentiæ, quam sagitta jam posita super nervum. Et particula Heb. יָרֵךְ IETER, facile potest accommodari ad violentiam malignorum, et occultas fraudes eorum. Hujusmodi certe particulam interpretatus est Hieronymus, Job XXI, *pharetra. Pharetram* (inquit) *suam aperuit*.

VERS. 3. — *Quoniam quæ perfecisti destruxerunt*. Hieronymus, *leges dissipatæ sunt*. Non variatur sensus, quia leges Dei sunt ea quæ perficit, et quæ nos perficiunt. Ad idem reducuntur quæ vertunt Præteritis, Augustinus, Nebiensis, Munsterus et interpres pro Casetano, videlicet *fundamenta*; vel ut Pellicanus vult quem posita sunt. Solus Sanctes vertit *retia*, imitatus quosdam Rabinos. Translator ad Campensem et paraphrasis nescio quomodo sensus lacerant et discindunt. Ille vertit, ut *funditus periant*; hæc, in ipso conatu irrita facta sunt *consilia*.

VERS. 5. — *Oculi ejus in pauperem respiciunt*. Septuaginta declarationis gratia addiderunt τὸν πτωχόν, id est *pauperem*, cujusmodi frequentissime facere solent juniores interpretes.

VERS. 6. — *Qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam*. Quia Hebræi destituuntur variatione casuum, idcirco potest reddi sensus conversus, ad hunc modum: *Diligentem iniquitatem odit anima ejus*. Casus commutatio facit ut versio nostra referatur ad peccantem, qui salutem suam peccando oderit. Altera vero ad Deum, qui odio prosequatur

peccatores, quam posuit Hieronymus et reliqui. Utraque dignitatem suæ intelligentiæ obtinet. Tantum obstreperit, quod שָׂנֵא SANEA, id est *odit*, est feminini generis, ut sic non possit respicere nisi animam, quæ esse dei dicitur. Verum facile fieret, ubi non sunt puncta adscripta, ut littera he pertineret ad particulam sequentem נָפְסוֹ NAFSSO dicendo נָפְסוֹ הַנָּפֶשׁ HANAPRESSO, ac remaneret superior dictio נָפְסוֹ הַנָּפֶשׁ legenda SANA נָפְשׁ. Mirum quam

tragice Faber, et Cæcus Burgensis insectentur Latynam lectionem, quasi contradicat ex diametro Evangelio, quando admonet ut qui oderit animam suam, in vitam æternam custodiat eam (Joan. XII), ceu anima semper debeat accipi pro vita carnali. Quid est ergo illud Proverbiorum XXXI: *Qui cum jure participat, odit animam suam*? Et: *Sitit anima mea ad te, Deus*? (Psal. LXII.) Cumque toties anima in Scripturis in bonam partem dicitur, debuissent advertere, quod Evangelium seipsum exponat, quando additum est: *Qui odit animam suam in hoc mundo*. Deinde nituntur belli homines excusare Septuaginta, qui reformidarunt animam tribuere Deo, nihilominus eam excusationem statim suppresserunt, quod prophætæ nihil veriti fuerint tribuere Deo animam, dum sane intelligatur, quando dixit Isaias: *Solemmitates vestras odit anima mea*, quasi 25 non scripserint LXX, τὰς ἐσθλὰς ψυχὰς μὴ ἔχοντες, Isa. primo. Propter hujusmodi casuum indistantiam effectum est, ut in sequenti versu, *pluet super peccatores laqueos, ignis, sulphur, spiritus procellarum pars calicis eorum*, quidam verterint *ignem et sulphur*, in accusativo; et mox *spiritus procellarum*, in nominativo; alii, omnia in accusativo. Quos tandem sequemur? Ne vacilemus, habemus ritum Ecclesiarum nulla sui parte vacillantem.

VERS. 8. — *Æquitatem vidit vultus ejus*. Hieronymus juxta Hebræos, et Pellicanus traducunt *facies seu vultus eorum*. Hebr. legunt פָּנֵי PANEMO. Solent autem Hebræi accipere modo, ut valeat eis eos eorum juxta rationem regiminis, et ita intelligentia referretur ad justos, quorum facies viderunt quid rectum sit. Tamen LXX acceperunt פָּנֵי PANEMO, loco פָּנֵי PANAU, id est *vultus ejus*. Quod ne videatur commentum meum, Munsterus in scholiis haud diffidetur. Consimiliter transtulerunt Sanctes, Præteritis, et interpretes pro Cajetano. Sensus tamen uterque quadrat.

PSALMUS XI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID, PRO OCTAVA. »

Salvum me fac, Deus. Titulus, in finem, *Psalmus David pro octava*. [Aug.] Octava sicut in sexto psalmo dictum est, accipitur dies judicii, qui post hoc tempus quod septem diebus agitur, venturus est Dominus ad judicium. Supra peccator culpæ conscius timebat octavam ne ibi puniretur. Hic Propheta in persona viri perfecti pro ea orat, ut veniat. [Cassiod.] Quia hic petit Propheta iniquitatem mundi destrui, ut ad veritatem futuræ promissionis perveniat. Et est sensus: *Psalmus iste dirigens nos, in finem*, est David prophætæ, qui hic loquitur in persona alicujus justi, habitus. *Pro octava*, id est die judicii, quem desiderat, ut sæculi iniquitas destruat, et veritas promissa veniat [Cassiod., Alcuin.] Intentio. Revocat homines a

falsitatibus sæculi, et ad eloquia Dei, ubi salus est [Cassiod.] Modus, bipartitus est. Primo, a perversitate sæculi petit salvari, secundo, ostenditur contra mala sæculi Christus a patre missus, cujus eloquia sunt vera, ibi, propter miseriam, etc. Videns ergo sanctus vir multiplicatam vanitatem sæculi, quasi timens, subito exclamat, pro magnitudine periculi, et ait:

VERS. 1. — « *Salvum me fac, Domine, quoniam defecit sanctus: quoniam diminutæ sunt veritates a filiis hominum.* »

Salvum me fac, Domine. [Cassiod.] Deinde exponit quæ timuit, multa congregans in unum, ut major vis periculi appareat, dicens: *Quoniam defecit sanctus*, quasi dicat: Ideo clamo, quoniam defecit sanctus, id est non invenitur sanctus in hoc mundo, ubi tot mala sunt. Hæc opinio fuit et in

Elia, quando dixit : *Domine, relictus sum solus* A (III Reg. xix). Vel, sanctus, id est Deus, qui ubique est præsens; [Alcuin.] quantum ad homines, defecit, quia vix ab homine agnoscitur. Defecit ergo, quantum ad eos, qui in eum non credunt. [Aug.] Et vere defecit sanctus, quia defecit veritas. Et hoc est, *quoniam diminutæ sunt veritates a filiis hominum*. Pluraliter dicit veritates, quia agit de veritatibus hominum. Veritas enim Dei una est, qua illustrantur animæ sanctæ; sed in hominibus multæ sunt veritates. Sicut ab una facie multæ in speculis imagines apparent. [Cassiod.] Et nota quod non ait in filiis, sed, a filiis hominum, quia dona Dei culpa eorum depravantur, et diminuantur. Sequitur :

VERS. 2. — « Vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum; labia dolosa in corde et corde locuti sunt. »

Vana locuti sunt, etc. [Cassiod.] Quasi dicat : Vere diminuta est veritas, quia crevit falsitas. Et hoc est, *vana locuti sunt*. Vel ita jünge, diminutæ sunt veritates; et insuper, vana locuti sunt, *unusquisque ad decipiendum proximum suum*, quemlibet hominem. [Aug.] Proximus enim est omnis homo conditione primæ nativitat. Cum nullo ergo male agendum est. Vel proximum accipit aliqua opportunitate conjunctum, ad quem etiam decipiendum utuntur; quod deterius est. [Alcuin.] Et sciendum quia proximus dicitur tribus modis, scilicet conditione primæ nativitat, secundum quem modum omnis homo potest dici proximus, cognitione carnis, secundum illud : *Diligis proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum* (Luc. x). Impensa beneficii, et compassione misericordiæ. Unde in Evangelio dicitur, in parabola de vulnerato : *Quis tibi videtur proximus fuisse illi? Qui fecit misericordiam super illum* (ibid.). Dico, locuti sunt vana, ipsi dico existentes *labia dolosa*, [Gl. int.] id est garruli, ad oblatrandum, et dolosi ad decipiendum. [Aug.] Et vere dolosi sunt, quia in corde et corde locuti sunt, id est in multiplici corde. Geminatione enim duplex cor significat. Sequitur :

VERS. 3. — « Disperdat Dominus universa labia dolosa, et linguam magniloquam. »

Disperdat. Quasi dicat : Garruli sunt et dolosi, sed disperdat Dominus *labia dolosa*. Non ipsos homines, sed dolos et garrulitates eorum. [Cassiod.] Et addit, *universa* ne quis dolosus se excipiat, id est se exceptum putet, quasi passim pereant qui in una pravitate conveniunt. Et disperdat *linguam magniloquam*, id est superbam. [Rem.] Hi sunt hypocritæ, habentes speciem in sermone, ad decipiendos homines, et Deo non sunt subditi. Vel philosophi per linguam magniloquam significantur, propter eloquentiam. Deinde qualiter linguam magniloquam habeant hypocritæ, vel philosophi, subdit :

VERS. 4. — « Qui dixerunt : Linguam nostram

A magnificabimus; labia nostra a nobis sunt. Quis noster dominus est? »

Qui dixerunt, hoc, scilicet *linguam nostram magnificabimus*. [Cassiod., Rem.] Et ita faciunt, quia loquacitate se extollunt, et ponunt in sua potestate, quod se a Deo non putant accepisse. Dixerunt enim hoc et aliud : *Labia nostra a nobis sunt*, id est faciundia nostra a nobis est, non a Deo [Cassiod.] Jactant enim se de potestate labiorum, quasi a Deo non sit. [Gl. int.] Unde aiunt, *quis noster dominus est*, id est quis est cujus regulæ nos subjicimur? quasi dicat: Nullus.

PARS II. VERS. 5. — « Propter miseriam inopum, et gemitum pauperum nunc exsurgam, dicit Dominus. »

B Propter miseriam. Secunda pars, ubi contra mala sæculi, Christus a Patre missus dicitur, cujus eloquia sunt vera, sicut impiorum sunt falsa : quasi dicat. [Hier., Cassiod.] Ita hæc prædicta dicunt, et faciunt mali, sed contra hæc Dominus Pater dicit hoc : *exsurgam*, id est, apparebo in Filio. Nunc in hoc tempore gratiæ, quod non in priore populo fecit. Et hoc propter miseriam tollendam et gemitum inopum, id est gentium et pauperum, id est Judæorum. [Rem.] Inopes recte dicuntur gentiles, qui nec legem, nec prophetas habuerunt; pauperes. Judæi, qui spiritualiter legem non intellexerunt. Et est sensus [Aug.] Pro inopia et paupertate, spiritualium bonorum quam patiuntur Judæi, et gentiles, mittam Filium; vel per inopes et pauperes eosdem significat. Et est sensus : Mittam Filium propter miseriam inopum tollendam, [Gl. int.] id est mortalitatem et passibilitatem. Et hoc faciam propter gemitum pauperum, qui de malis gemunt, et pro peccatis conteruntur. Nam aliter non essent digni auxilio. Quid autem faciet exsurgens supponit, dicens :

VERS. 6. — « Ponam in salutari; fiducialiter agam in eo. »

Ponam in salutari, [Aug. Cassiod.] id est in Jesu non in servis. Non dicit quid ponat, sed sciendum est quia ad pauperes consolandos pertinet. Acsi diceret : Ponam in Jesu consolationem pauperum. [Aug., Gl. int.] Et *fiducialiter*, id est potenter agam in eo, quia nihil ei resistet. Quin etiam docebit, non quam si Scribæ et Pharisei, sed tanquam potestatem habens (Matth. vii), addens legi, et mutans quædam pro voluntate sua, ut auctor legis. Ideo ait : Fiducialiter agam in eo, quod non in servis.

VERS. 7. — « Eloquia Domini, eloquia casta : argutum igne examinatum, probatum terræ, purgatum septuplum. »

Eloquia Domini. [Aug., Cassiod.] Hucusque fuerunt verba Patris de Filio. Hæc autem dicit Propheta in sua persona, verba prædicationis Christi commendans, quorum sinceritatem et utilitatem ostendit, quasi dicat : Pater mittet Filium. [Aug.] Et eloquia Domini, scilicet Filii, sunt *eloquia casta*, id

est sine corruptione simulationis. Multi enim prædicant veritatem, sed non caste, quia vendunt illam pretio cupiditatum hujus sæculi. [Cassiod.] Hoc dicit contra hoc quod supra de malis dictum est: Vana locuti sunt et argentum Dominici eloquii est examinatum igne, [Cassiod.] quia Domini eloquia per tribulationum ignem probata sunt contra illud quod super dictum est: Labia dolosa in corde, et corde locuti sunt. Argento autem comparatur divinum eloquium, quia sicut inter omnia metalla nihil est quod dulcius tinniat argento, ita inter omnia eloquia sermo divinus dulcius insonat menti. [Gl. int.] Et illud argentum est probatum terræ, id est a terra scilicet nihil terrenitatis habens, et ponitur genitivus hic pro ablativo, more Græco. Et est purgatum septuplum, id est perfecte. [Alcuin.] Septenarius namque numerus perfectionem, et universitatem significat. [Aug.] Vel est purgatum septuplum, id est per septiformem Spiritum verbum nitet, et rutilat, scilicet per timorem Dei, per pietatem, et per cætera dona Spiritus sancti, quæ sunt septem, per quæ divinum eloquium splendet, dum verbi Dei prædicatores his charismatibus refulgent. [Aug.] Unde ostenditur sanctum esse quod prædicant. Vel ita, ut specialiter de sermone Domini in monte habito ad discipulos accipiatur. Quasi dicat: Et illud argentum divini eloquii est Septuplum, quia septem sunt gradus beatitudinis, de quibus totus sermo in monte productus est, scilicet paupertas spiritus, mansuetudo, misericordia, etc. Et illud argentum est purgatum septuplum, id est septemplex, id est per singula septem est purgatum igne, persecutionis, de quo agitur in octava beatitudine, cum dicitur: *Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam*, [Matth. v], etc. Octava ergo beatitudo est, patientia persecutionis, qua velut igne purgatur argentum septemplex, id est secundum illa septem quæ præmittuntur in sermone. Hoc enim igne purgantur et pauperes, et mites, et misericordes, et alii, ideo in sermone septem præmittuntur virtutes, quæ et beatitudines dicuntur, quæ consummant, et beatos faciunt. Octava autem quæ redit ad caput, examinat, et clarificat, et quidquid perfectum est demonstrat.

VERS. 8. — « Tu Domine, servabis nos, et custodies nos a generatione hac in æternum. »

Tu, Domine. [Cassiod.] Hic ostendit utilitatem divinorum eloquiorum, convertens se ad Dominum, quasi dicat: Talia sunt eloquia Domini. Et, O Domine, cujus eloquia sunt casta, tu, non nos ipsi, servabis nos per illa eloquia hic et in futuro. Supra dixit de malis, *Disperdat Dominus universa labia dolosa*; hic dicit quod servet, agens de bonis. Sequitur: *Et custodies nos*. [Aug.] Hic tanquam inopes et pauperes, in futuro tanquam opulentos et divites. Custodies dico, ducendo a generatione hac, scilicet hujus sæculi in æternum, id est ad æternam beatitudinem. [Cassiod., Rem.]

VERS. 9. — « In circuitu impii ambulant; se-

condum altitudinem tuam multiplicasti filios hominum. »

In circuitu, quasi dicat, nos servabis; impii autem ambulant in circuitu, [Aug.] id est in cupiditate rerum temporalium, quæ septem dierum repetitionevolvuntur. Et ideo non perveniunt in octavam, id est in æternum, quod dabitur in octava; unde psalmus iste intitulatur. De hoc circuitu dicit Salomon in Proverbiis: *Ventilator est impiorum rex sapiens, et immittit illis rotam malorum* (Prov. xx). [Aug.] id est ambitum 26 volubilium, quæ tanquam rota volvuntur. Sequitur: *Secundum altitudinem impii sunt in circuitu*, sed *filios hominum multiplicasti*, non quidem in temporalibus, sed secundum altitudinem tuam, id est virtutibus, per quas facis eos ascendere ad te altum contemplandum. Hoc ideo adjunxit, quia est et multiplicatio in temporalibus, quæ avertit ab unitate Dei. Sed justii multiplicantur secundum altitudinem Dei, quando eunt de virtute in virtutem. Vel ita: [Cassiod.] Multiplicasti filios hominum, sicut stellas cæli, secundum promissionem factam Abraham, et hoc, non secundum merita eorum, sed secundum altitudinem tuam, id est sicut te altum decet.

COLLATIO IN PSALMUM XI: « SALVUM ME FAC. »

VERS. 6. — *Fiducialiter agam in eo*. Hebr. habet *וְיִסְמַח לִּי אֱפִיחָאן* LO. Pratensis, *Loquetur pro eo*. Munsterus aliquid addidit, vel subaudiri voluit de suo, et sic reddidit, *ab eo qui sufflat in eum, vel qui ponit ei laqueum*; Interpres pro Cajetano simplicius vertit, *sufflabit ipsi*; Sanctes plus audet, *ab eo qui deridendo sufflat in eum*; Pellicanus aliter, *flatus erunt*. Quid hic faciemus, inter tot dubios viarum anfractus? Teneamus certum et relinquamus incertum. Certum est. quidem *וְיִסְמַח* PONACH significare sufflare aut loqui, LXX autem per metaphoram haud incongruam coperunt sufflare aut spirare alicui vel in aliquo quod est in illo: ponere hoc est suggerere et dicere velut in aurem quid agendum sit. Id quod satis indicat versio Hieronymi, videlicet auxilium eorum, ut legerit in Hebræo *וְיִסְמַח* pro *וְיִסְמַח*. Et LXX. *וְיִסְמַח אֱפִיחָאן* LO, id est spirabo ei; si verbum verbo reddas. Et similia haud infrequenter contingere argumentis non futilibus causati sumus, si æquum lectorem nanciscuntur.

VERS. 7. — *Argentum igne examinatum, probatum terræ*. Græcanicam locutionem sequitur interpres, quod est jam de multis receptum in usu ecclesiastico, ut illud; *In convertendo Dominus captivitatem Sion* (Psal. cxxv); *In convertendo inimicum meum retrorsum* (Psal. ix); *Vado piscari* (Joan. xxi): et id genus non pauca. Et tamen hanc lectionem nimis contemnunt Faber et suus cæcus. Consuetudo latinæ locutionis magis recipit quod vertit Hieronymus, *separatum a terra*. Mirum quam inter se varient neoterici Hebraizantes. Munsterus dicit, *in exquisito loco terræ*; Sanctes, *a Domino terræ*. Item Pratensis, interpretes pro Caselano, *de lecto terræ*; Pellicanus, *alchimico terreo*; Paraphrasis Campensis, *arte et instrumentis ad eam rem aptis, ablatum est quidquid inerat terræ impuriore*. Alii, *in furnulo aurifabri de exquisito formato terra*, Chaldeus et Nebiensis, *argentum repurgatum in fusorio a terra*. In Hebræo tantum sunt duo vocabula *בַּעֲלִיל לֶאֱרֶץ* BAELIL LAARETZ, quæ parient tot somnia quot volent homines, si ad ecclesiasticam lectionem dormiamus.

VERS. 9. — Secundum altitudinem tuam multiplicasti filios hominum. *Hebr.* כִּרְם לִבְנֵי אָדָם. CERUM ZULLOTH LIBRE ADAM. Hieronymus juxta Heb. ad eum modum reddidit. cum exaltati fuerint vilissimi filiorum hominum; Pratenſis, cum exaltabuntur opprobria filiis Adam; Munsterus, cum exaltantur in ignominia, sunt filii hominum; Interpretes pro Casetano, vel elevando vilitates filiis Adæ; Sanctes, cum exaltati fuerint, vilitas est filiis hominum; Pellican., cum exaltati fuerint, comessationes filiis hominum; paraphrasis Campensis, cum principatum nacti fuerint, qui inter homines sunt perditissimi; editio ad eandem, cum vanitas exaltatur inter filios hominum; Nebſiensis, cum exaltati fuerint, vilificabuntur filii hominum; Chaldeus paraphrastes, tanquam sanguisuga, quæ sugit sanguinem filiorum hominum. Sed expendamus ecclesiasticam lectionem. Imprimis quatenus pertinet ad exaltationem, seu veritas per verbum, participium, aut nomen, adhuc

A tenes eundem sensum. Sed de vocabulo sequente videlicet זוללות ZULLOTH, manet scrupus. Quod si deflectas a radice זלל ZALAL, significat comessationes, aut vilitates. et punctum quod vocant dages in ventre litteræ lamed denotat more suo, alterum lamed deficere. Si vero deduxeris ZULLOTH, a radice זלל NAZAL, id est defluxit, tunc zulloth significat fluentia seu defluxiones. Igitur fluvii filiorum hominum quadranter intelliguntur generationes hominum, quæ multiplicantur ut stellæ cæli, et fluunt more aquarum: juxta illud Ecclesiast. primo: *Generatio præterit, generatio advenit.* Et illud II Reg. XIV: *Omnes morimur, et quasi aqua dilabimur in terram quæ non revertantur.* Porro si ad verbum verteres, posset ita reddere, secundum altitudinem fluentia filiorum hominum. Et LXX quo dilucidior esset sensus, extulerunt per verbum clarius, *Multiplicasti filios hominum.* Et non inconcinne.

PSALMUS XII.

PSALMUS XII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Usquequo, Domine. Titulus, *In finem Psalmus David.* Titulus iste patet. [Cassiod.] Psalmus iste agit de charitate Christi, in qua totius legis perfectio est, quam qui habet, mundum non amat. [Alcuin.] Hic enim Propheta plenus charitate, quæ aîde Christi Incarnationem expectat, per quam futuram redemptionem intelligit, in persona antiquorum Patrum, quasi de dilatione conqueritur. In quo etiam dilectio proximi ostenditur, cujus saluti hoc optatur, ut, superstitione abjecta, unius Dei cultura suscipiatur. Vel in persona sanctorum modernorum loquitur, secundum Christi adventum desiderantium, ubi certi sunt de salute. Quanto enim desiderio antiqui primum desideraverunt adventum, tanto moderni secundum cupiunt, juxta illud: *Cupio dissolvi et esse cum Christo (Philipp. 1).* Intentio. Ad idem desiderium invitat. Modus. Bipartitus est psalmus. Prima pars est conquestio de dilatione adventus primi, secundum antiquos; secundi, juxta modernos. [Cassiod.] Secundo, orat illuminari ne cedat fraudibus inimici, ibi, respice, etc. Prius ergo Propheta in persona antiquorum de Incarnationis dilatione conquerentium ait: o

VERS. 1. — « Usquequo, Domine, oblivisceris me in finem? usquequo avertis faciem tuam a me? »

VERS. 2. — « Quandiu ponam consilia in anima mea, dolorem in corde meo per diem? »

Domine, oblivisceris me, id est præsentiam incarnationis mihi subtrahis, *usque in finem*, [Cassiod.] id est usque ad tempus plenitudinis. Unde Apostolus: *Cum venit plenitudo temporis misit Deus Filium suum*, etc. (Gal. IV), usquequo expectabitur hoc? deinde repetit aliis verbis *avertis faciem tuam a me*, [Cassiod., Gl. int.] scilicet, præsentiam Filii tui, qui est facies tua, quæ hominibus est videnda. Et usquequo erit hoc? Et,

Quandiu ponam consilia, [Gl. int., Cassiod.] scilicet de diversis, ut qui anxius est in anima mea.

B Magnus ardor sustinentis hic ostenditur, qui dicit sibi deesse consilium ut, id est qualiter, videndi mitigat affectum. Quando antem magna anxietas est, concupiscere bonum, et diutius sustinere, crescit desiderium in dolorem, quia spes protrahitur. Unde subditur: *Et quandiu ponam dolorem in corde meo.* [Aug., Cassiod.] Et hoc per diem absolute, id est per singulos dies. Et,

VERS. 3. — « Usquequo exaltabitur inimicus meus super me? respice, et exaudi me, Domine Deus meus. »

Usquequo exaltabitur inimicus meus, [Cassiod.] id est diabolus super me. Hoc ideo dicit, quia ante adventum Christi diabolus captivos tenebat homines. Vel, super me, id est super meam credulitatem, quia ille toto orbe colitur, mea fides est in paucis. Et quia sic orbis interit, plorat hic sanctus: *Respice et exaudi.* Secunda pars. Post conquestionem orat, ut illuminetur, ne cedat fraudibus inimici iste qui in misericordia confidit. Quasi dicat: Modo dolor est, cum facies tua est aversa, et cum exaltabatur inimicus, sed o Domine, cujus ego sum servus, qui es Deus meus, cujus sum creatura, respice, id est mitte quem missurus es, et exaudi me. Pro omnibus loquitur iste pro quibus generaliter petit.

VERS. 4. — Illumina oculos meos ne unquam obdormiam in morte, nequando dicat inimicus meus: Prævalui adversus eum. »

Illumina oculos meos. [Hier., Aug.] Interiores, ut si non corpore videmus, vel, id est saltem mente videamus. Aliter totum legitur ex persona modernorum sanctorum, et secundum Christi adventum optantium, ut cum eo beate vivant, et pro dilatione conquerentium, sic ut, o Domine, usquequo oblivisceris me in finem capiendum sit, quousque differs me ad intelligendum Christum spiritualiter, qui est Patris sapientia, et finis rectus intentionis omnis. [Aug.] Et repetit: *Usquequo avertis faciem tuam a me?* id est usquequo non das animæ meæ notitiam

tui? More nostro loquitur Scriptura, cum dicit, A « Deum oblivisci et avertere faciem. Ille enim non juxta rerum proprietatem, sed per creaturarum similitudinem dicitur: in Deum quippe oblivio non cadit, nec aliqua permutatio. Et quandiu ponam consilia in anima mea? consilio non est opus, nisi in adversis. Et est sensus: Quandiu ponam, etc., id est quandiu ero in adversis: quod exponit subdens, scilicet quandiu ponam dolorem in corde meo per diem? Diem ponit pro tempore isto, quo vult exui dolens, precansque aeterna. Vel, per diem, id est continue. Vel non sub interrogatione dicitur istud, quandiu ponam, sed est responsio præcedendi interrogationi, quasi dicat: Tandiu oblivisceris, et faciem avertis, quandiu ponam consilia, id est quandiu necesse erit ut ponam consilium in anima mea, ut nisi ponat quisque consilium in anima sua tale scilicet ut operetur misericordiam, non eum dirigat Deus in finem, neque det ei plenam notitiam sui, ut eum facie ad faciem videat. Deinde sequitur: Quandiu ponam dolorem in corde, etc., hoc non mutatur. Sequitur: Et usquequo exaltabitur inimicus meus super me, scilicet diabolus, vel carnalis consuetudo. Ut autem hoc tollatur, respice et exaudi me, Domine Deus meus, etc. Respice dicit, contra hoc quod supradictum est, avertis faciem tuam a me; exaudi, contra oblivisceris me. *Illumina oculos meos cordis ne unquam obdormiam.* Per concupiscentiam quæ ex me sit in morte, id est ne peccati delectatione claudantur ipsi oculi. [Cassiod.] Oculi enim obdormiunt in morte, quando fidei lumine sepulto carnali delectatione clauduntur. Vel, ne unquam obdormiam in morte, id est ne obvolvar quolibet criminali peccato. [Rem., Gl. int.] Vel, in morte, id est in peccato quod fit in Spiritum sanctum, de quo dicit Joannes: *Est peccatum ad mortem, non pro eo dico ut quis oret (I Joan. v).* Dico non obdormiam per me, nec etiam per alium. Et hoc est ne quando dicat inimicus meus, [Cassiod.] id est diabolus, qui insultat dum capit. Quid dicat: *Prævalui adversus eum?* [Aug.] Ecce insultatio diaboli, quæ vehementer timenda est. Ideo dico, ne dicat inimicus, quia,

Vers. 5. — « Qui tribulant me, exsultabunt si

« motus fuero; ego autem in misericordia tua speravi. »

Qui tribulant me, [Aug.] scilicet diabolus et angeli ejus *exsultabunt si motus fuero de stabilitate fidei.* Acsi diceret: [Alcuin.] Non solum propter me debes illuminare, sed et propter hoc ne inimicus gaudeat. Sequitur: *Ego autem*, quasi dicat, illi tribulant, *ego autem in misericordia tua speravi*, [Aug.] non de me præsumpsi, qui etiam id ipsum, quod non commovetur, non sibi dat, sed Deo. Vel in misericordia tua, scilicet de adventu Filii, quia etsi festinat iste vir sanctus, tamen est patiens, [Cassiod.] qui etsi differtur quod desiderat, firmus est in spe; et interius jam videns illum quem in carno videre desiderat, exultat. Unde subdit:

27 Vers. 6. — « Exsultabit cor meum in salutari tuo: cantabo Domino qui bona tribuit mihi, et psallam nomini Domini altissimi. »

Exsultabit, vel *exsultavit cor meum*. [Aug., Gl. int.] Quasi dicat: *Speravi in misericordia: unde exsultabit cor meum in salutari tuo*, id est in Jesu quem mente venturum conspicio. [Alcuin.] Unde et sibi bona data dicit iste qui prius conquerebatur subdens: Dominus tribuit mihi bona spiritualia, non ad humanum diem pertinentia. Et ei Domino qui tribuit bona cantabo corde, [Aug., Cassiod.] scilicet cordis lætitia, quod ad contemplativam vitam pertinet. Et nota quod ait, tribuit, non tribuet, in quo notatur magna virtus fidei. Jam enim habet quod futurum est. Sequitur: *et psallam opere*, [Aug., Cassiod.] quod ad activam vitam pertinet. Psallam dico, nomini Domini altissimi. Et est sensus: Cantabo et Psallam nomini Domini altissimi, id est cum gaudio gratias agam corde et opere. Si ergo iste fidelis tantum desiderat, si sic famulatur Christo, adhuc venturo, quid faciendum est jam suscepto? [Cassiod.] utique; omni modo ei est famulandum.

COLLATIO IN PSALMUM XII: « USQUEQUO. »

Psallam nomini Domini altissimi. Hoc non legimus in Hebræo. Quod si in Græco sit additum ex contextione quorundam aliorum psalmorum, nihil affert incommodi.

PSALMUS XIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Dixit insipiens Titulus. In finem psalmus David. [Cassiod.] Facies quam in præcedenti psalmo desiderabat Propheta venire, hic ostenditur venisse, et a Judeis contemptam fore. Ideoque Propheta in suam vel Christi persona loquens, increpat hic insipientiam et duritiam Judæorum, qui Christo præsentem quem optaverunt, non credunt. Et est iste primus psalmus de increpatione Judæorum, et conversione. Et est sensus tituli: Psalmus iste dirigens nos in finem est David, id est Christi, vel Prophetæ.

D Intentio. Prophetæ est confutare Judæos, Christi contemptores. Modus. Tripartitus est psalmus. Prima pars est increpatione Judæorum, descripta eorum malitia. Secundo minatur judicium ibi. *Nonne cognoscent omnes.* Tercio, prædicitur eorum conversio, ibi, *Quis dabit ex Sion*, imprecans ergo duritiam Judæorum ait:

Vers. 1. — « Dixit insipiens in corde suo: Non est Deus. »

Dixit insipiens. [Cassiod.] Quasi dicat: Priores Patres expectaverunt Christum venturum; sed cum

appareret, insipiens, id est Judæus dixit in corde suo, non tantum ore, hic homo non est Deus. Hoc ideo dixerunt, quia,

VERS. 2. — « Corrupti sunt et abominabiles facti sunt in studiis suis; non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. »

Corrupti sunt. [Cassiod., Gl. int.] Omni vi rationis privati, et abominabiles, id est reprobi, facti sunt. [Aug., Gl. int.] Et hoc in studiis suis, id est, quia sæculum amant, non Deum, et quia a Christo recedunt, non est de illis qui faciat bonum. Vel de gentilibus potest accipi, Deum non esse putantibus. [Aug.] Insipiens, id est gentilis, dixit: Non est Deus. Et hoc dixit, in corde suo, non in ore, quia nemo audet dicere, etsi cogitare: Deus non est. Hoc ideo dicunt, quia corrupti sunt, id est cæci sunt, ut dicant: Non est Deus. Et abominati facti sunt, id est reprobi. Sicut enim probaverunt Deum non habere in notitiam, ita tradidit illos Deus in reprobum sensum. Et hoc, in studiis suis, vel affectionibus, id est quia sæculum amant, et non Deum. Et ideo non est, sive de Judæis, sive de gentibus, non credentibus, qui faciat bonum. Non est dico usque ad unum, id est nec etiam unus. Vel, usque ad unum, id est præter unum, id est præter Christum, sine quo nemo facit bonum, quia non potest quisquam facere bonum, nisi ipse monstraverit.

VERS. 3. — « Dominus de cælo prospexit super filios hominum, ut videat si est intelligens aut requirens Deum. »

Dominus de cælo. [Aug., Alcuin.] Ab hoc loco specialiter agit de Judæis. Quasi dicat: Nullus de eis facit bonum, sed hoc est, unde inexcusabiles sunt, quia Dominus, scilicet Christus de cælo prospexit, [Rem., Alcuin.] id est de humana natura, quam assumpsit, eminuit virtute deitatis divina operans. Ipse dico intendens super filios hominum. [Aug., Alcuin.] Vel, de cælo, id est per sanctas animas, prospexit. Nam per se eum nihil latet. Cælum sedes Dei dicitur; sedes autem Dei anima iusti. Ideo per cælum, hic animas sanctas significat, per quas prospexit super filios hominum. Non dicit super homines, sed filios hominum, [Aug.] id est Judæos, quos honoratus nominat propter unius Dei cultum. [Cassiod.] Vel, Dominus, Pater, de cælo mittendo Filium, prospexit super filios hominum, id est misertus est Judæorum, ad quos misit corporaliter Filium. [Rem., Cassiod.] Ad hoc, inquam, prospexit, ut videat, id est ut videri faciat si quis est intelligens corde Deum esse in homine aut requirens Deum, [Hier.] sequendo mandata ejus. Sed invenit hoc quod

VERS. 4. — « Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. »

VERS. 5. — « Sepulcrum patens est guttur eorum; linguis suis dolose agebant; venenum aspidum sub labiis eorum. »

Omnes declinaverunt. Vel ita iunge: Vidit si ali-

quis est intelligens aut requirens: [Aug.] et hoc innuit, quod aliquis non intelligit, quia non requirit, sed declinat. Et vere. Nam omnes declinaverunt. [Gl. int., Hier.] Judæi tales facti sunt, quales et gentes, de quibus superius dixit ibi, dixit insipiens: Non est Deus, etc. [Hier., Aug.] Et, simul cum ipsa declinatione injusti facti sunt, id est perniciosi sibi et aliis, a Deo declinaverunt, quod non est qui faciat bonum, non est usque ad unum, [Cassiod., Alcuin.] id est præter unum, quia nullus facit bonum, sine uno, scilicet Christo.

Sepulcrum patens, etc. Dicuntur hi tres versus qui sunt usque ad divisionem secundam, non esse de Hebræo, quos tamen Apostolus in Epistola ad Romanos contra Judæos adducit, sed dicuntur ab Apostolo propter Judæorum vituperationem. De multis psalmis compacti dicuntur, etiam a septuaginta interpretibus additi, unde in sequenti iste psalmus repetitus, eos non habet, in quibus ostenditur qualiter illi qui declinaverunt, inutiles sunt aliis et sibi, et prius quomodo aliis. [Cassiod., Rem.] Quasi dicat: Ita aliis inutiles facti sunt, quia guttur eorum est sepulcrum patens id est similes sunt sepulcro patenti. [Aug.] Quibus verbis, vel voracitatem hiantis gulæ significat, vel quia alios occidunt, in fetidus quæ promunt, et quasi devorant eos, quibus morum suorum perversitatem persuadent. [Cassiod.] Nam sicut sepulcrum cum patet fetidos odores exhalat, ita et istorum guttur, sermones pestiferos. Et linguis suis dolose agebant, adulantes aliis. [Aug.] Comes enim est voracibus adulatio, et omnibus malis. [Gl. int.] Vel, dolose agebant, mala suadentes sub specie boni. Et venenum aspidum, id est dolus aspidum est sub labiis eorum, id est in corde, quod pejus est quam in ore. [Rem.] Aspis aures obturat, ne vocem incantantis audiat. [Aug., Hier., Gl. int.] Recte ergo aspidi comparantur, quia nolunt audire præceptum legis, sed mala reddunt prædicantibus ea. Unde subditur:

VERS. 6. — « Quorum os maledictione et amaritudine plenum est; veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem. »

Quorum os maledictione plenum est, [Cassiod., Aug.] id est opprobriis, blasphemis, hoc est venenum aspidum, et amaritudine, id est minis. Et pedes eorum, id est voluntas et affectiones eorum sunt, veloces quia omnia inconsulte faciunt, [Aug., Cassiod., Gl. int.] Vel, veloces, id est expediti, pro consuetudine male faciendi, ad effundendum sanguinem Christi et suorum.

VERS. 7. — « Contritio et infelicitas in viis eorum; et viam pacis non cognoverunt; non est timor Dei ante oculos eorum. »

Contritio, etc. [Hier.] Hic ostendit qualiter inutiles sibi fuerunt, quasi dicat, et quia tales sunt, ideo,

Contritio et infelicitas est in viis, id est operibus ejus. [Aug., Cassiod., Alcuin.] Omnes enim viæ malorum plenæ sunt doloribus et miseria. Et recte

via impiorum contritio dicitur, et infelix contritio, quia et terit et teritur, dum alii nocet et sibi. Vel quia et hic poena est, et in futuro punietur. Infelicitas, quia ad infernum ducit a quibus viis non revertuntur mali. Ideo et, id est quia non cognoverunt viam pacis, [Aug.] id est Christum. Vel viam pacis, id est Evangelium, de qua via Dominus ait: *Jugum meum suave*, etc. (Matth., xi.) Vel specialiter de Judæis potest dici, quasi dicat: Ita inutiles sibi fuerunt, quia contritio et infelicitas est in viis eorum, [Alcuin.] quia pro suis operibus contriti sunt, per Titum et Vespasianum; ubi et infelices sunt, quia ubique dispersi sunt. Vel, contritio est modo in viis eorum, et infelicitas, in futuro. [Rem.] Nunc enim lapis angularis, id est Christus super eos cadens, conteret eos per excacationem. Infelicitas vero erit in inferno, cum anima et corpore damnabuntur. Et hæc ideo quia via pacis non cognoverunt: Hoc non mutatur. Et hæc omnia ideo, quoniam Deum non timent. Et hoc est, non est timor Dei ante oculos eorum. [Aug.] Isti non dicunt: Non est Deus, sicut supra gentiles, sed tamen non timent.

PARS II. VERS. 8. — « Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem, qui devorant plebem meam sicut escam panis? »

Nonne cognoscent, etc. [Aug.] Secunda pars. Minatur judicium impiis, quasi dicat: Prædicta mala faciunt, et nec de his timent in futuro puniri. [Cassiod.] Sed, nonne cognoscent qui operantur iniquitatem, quoniam Dominus est in generatione justa, quasi dicat, hoc cognoscent tunc quod modo sciret nolunt, scilicet quod Dominus est in generatione justa, non in ea quæ sæculum diligit, quæ me occidit, dicit Christus. Et quam iniquitatem operentur, interponit dicens: [Gl. int., Cassiod.] Qui devorant plebem meam, seducendo, vel occidendo sicut escam panis, id est ut sit eis satietas, de deceptione Christianorum. [Aug.] Vel, devorant plebem, ut faciunt illi qui in ministerio suo utuntur ad capiendam commoda ab hominibus, non ad salutem hominum, vel ad gloriam Dei. Et hoc sicut escam panis, id est quotidie sicut panis est quotidianus cibus, ita et illi quotidiana rapina simplices Christianos absorbent. Cur hoc faciunt?

VERS. 9. — « Dominum non invocaverunt; illic trepidaverunt timore ubi non erat timor. »

Dominum non invocaverunt. [Aug.] Non enim vere Deum invocant, qui Deo displicentia amant. Inde ergo augetur interitus eorum, [Cassiod.] quia Dominum non invocant, quia necesse est mala agere, cum superbi Deum nolunt invocare. Et quia Deum non invocaverunt, ideo trepidaverunt timore illic ubi non fuit timor, [Aug.] id est in damno rerum temporalium trepidaverunt. Timuerunt enim Judæi perdere regnum terrenum, ubi non erat timendum; et non timuerunt perdere cælum, ubi esset timendum. [Cassiod.] Et nota quia sicut cautela est opportune timere, ita ignavia est inepte trepidare, ut pro

A gente et loco, timore Dei abjecto, ut fecerant Judæi. Dixerunt enim: Si relinquimus eum sic, omnes credent in eum, et venient Romani et tollent nostrum locum et gentem (Joan. 1). Sequitur.

VERS. 10. — « Quoniam Dominus in generatione justa est, consilium inopis confudistis, quoniam Dominus spes ejus est. »

28 Consilium inopis. [Cassiod.] Ostensa sententia damnationis communis adversus Judæos, specialiter invehitur, dicens: Consilium inopis confudistis, quasi dicat: Dominus est in justa generatione, sed, vos miseri Judæi, confudistis consilium inopis, [Aug.] id est humilem adventum Christi contempsistis, factum ideo, quia ut quos vocabat, in Deo solo spem ponerent non in sæculo transennii. Et ideo ipse adventus dicitur consilium. [Cassiod.] Ecce invectio in Judæos, quibus obscure dicitur consilium inopis, id est Christi, confudistis, id est recipere nolulistis, qui ad vos liberandos venerat: et est admirative legendum. Vel consilium inopis cuiuslibet, qui est membrum Christi. Et hoc ideo fecistis, quoniam Dominus est spes ejus. [Cassiod., Gl. int.] Unde ergo magis reverendi esset, inde magis contemnitur.

PARS III. VERS. 11. — « Quis dabit ex Sion salutare Israel? cum averterit Dominus captivitatem plebis suæ, exsultabit Jacob et lætabitur Israel. »

Quis dabit. [Cassiod.] Tertia pars. Postremo conversio Judæorum prædicitur, quæ fiet, cum plenitudo gentium intraverit. [Rem., Aug.] Quasi dicat: Vos consilium Christi confudistis, sed quis alius ex Sion, id est, de Judæis procedens, dabit salutem Israel, id est salvabit fideles, nisi, subaudi, ille quem humilem spreveristis? Ipse enim in claritate venturus est ad judicium. Quasi dicat: Nullus alius salvabit; sed iste in futuro salvabit, quia cum Dominus Christus averterit captivitatem plebis suæ, [Cassiod.] id est cum damnaverit diabolum, qui populum Dei captivavit, exsultabit Jacob et lætabitur Israel. [Aug.] Repetitio est, sicut frequenter solet fieri. Nam idem puto esse, exsultabit Jacob, quod est, lætabitur Israel. Et nota quod pro Judæis etiam hoc testimonium ponit Isaia: Apostolus, scilicet, venit ex Sion, qui avertet captivitatem vel impietatem a Jacob (Rom. xi), sicut hic positum est pro Judæis.

COLLATIO IN PSALMUM XIII: « DIXIT INSIPIENS IN CORDE SUO. »

Versus 5, 6, 7, quorum initia sunt, Sepulcrum, etc.; Contritio, etc. Quorum os, etc., non habentur in Heb. nec in Græco in hoc loco, sed desumpti sunt ex aliis locis Scripturæ. Id palam indicat Hieronymus præfatus in commentarium xvi Isaia: propheta, respondens Eustochio virgini, quæ illi objecerat Apostolum ad Rom. iii, qui hos versiculos aperte recenset. Hieron. verba non pigebit audire, itaque omnem Scripturam mente perlustrans, animadverti sicut omnis pene ad Romanos Epistola le Veteri structa est Instrumento, sic et hoc testimonium de Psalmis, et in Isa. esse contextum. Nam primi duo versus, Sepulcrum patens est guttur eorum, linguis suis dolose agebant, quinti psalmi

sunt. Illud autem quod sequitur, *Venenum aspidum sub labiis eorum*, centesimi tricesimi noni psalmi est. Rursumque quod dicitur, *Quorum os maledictione et amaritudine plenum est*, de nono psalmo sumptum est. Tres autem versiculi, qui sequuntur, *Veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem, Contritio et infelicitas in viis eorum, et viam pacis non cognoverunt*, in Isaia propheta reperi. Ultimus autem versus, *non est timor Dei ante oculos eorum*, in xxxv psalmi principio est arbitror solutam questionem tuam, et nostram regulam super translatione Vet. Test. concussam magis esse quam motam, et non tam Apostolum de psalmo xliii sumpsisse, quod in Heb. non habetur, quam eos qui artem contemendarum inter se Scripturarum apostoli nesciebant, quæsisse aptum locum, ubi assumptum ab eo ponerent testimonium, quod absque auctoritate in Scriptura positum non putabant. Denique omnes tractatores, qui nobis eruditionis suæ in psalmos commentarios reliquerunt, hos versiculos verum adnotant atque prætereunt, li-

A quido confitentes in Hebraico non haberi, nec esse in LXX Interpretibus, sed in editione Vulgata, quæ Græce *χρῶν* dicitur, et in toto orbe diversa est. Hæc Hierony. qui eandem habet sententiam in Isa. cap. lxx. At vero nihil periculi est, si hos versus decanemus in hoc loco, quamvis non sint de hoc loco, quos nec gravatim in commentario huius psalmi Hieron. exposuit, vel indicans ex aliis locis assumptos.

VERS. 9. — *Illic trepidaverunt timore ubi non erat timor*. In Hebræo tantum legitur, *illic trepidaverunt timore*, et altera pars videtur desumpta ex psalmo lxxii. Et quid, si subaudiatur in Hebræo, quod interpretes expresserunt? Nam Chaldaus habet, *quem non decebat timere*. Cæterum quod est alia distinctio, hoc jam semel et iterum adnotatum est. Et si quandoque varium pariat sensum, dum sit sanus, juvat; absit tamen propter vitas. Spiritus enim sapientiæ est multiplex, unicus sanctus, subtilis et mobilis (Sap. vii.)

PSALMUS XIV.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID. »

Domine quis habitabit. Titulus, *psalmus David*. Patet titulus. [Cassiod., Alcuin.] Psalmus iste proprie est instructorius morum, et præsumptionis repressio, ubi agitur de unitate Ecclesiæ præsentis, et de futura quiete. In præsentis namque Ecclesiæ, quia propter corporalem cohabitationem malorum cum bonis, non permittitur scire qui vere sint de unitate Ecclesiæ, ideo quidam, licet indigni, jactant se esse de Ecclesiæ, cum tamen vere non sint. Illorum ergo præsumptionem retundens Propheta, quasi sacerdos ante propitiatorum astans, quærit qui et in præsentis Ecclesiæ digni Deo militent, et in futura beatitudine sint quieturi. Cui datur a Deo responsum plenæ definitionis, quos clare ostenditur qui vere sint de præsentis Ecclesiæ, et in futura beatificandi. Et est intentio Prophete comprimere eos qui se jactant esse de Ecclesiæ, cum non sint. Modus : Bipartitus est. Primo, interrogat Propheta, [Cassiod.] quasi dicat, sacerdos ante faciem Dominus stans, et petit responsa, volens scire quos Deus judicet sua Ecclesiæ dignos. Secundo, subditur Domini responsio, ibi : *Qui ingreditur sine macula*. Propheta ergo, velut sacerdos, petens responsum, ait.

VERS. 1. — « Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requiescet in monte sancto tuo? »

[Cassiod., Aug.] *Domine, quis habitabit* digne, sci-
piciet, in *tabernaculo tuo*, id est in præsentis Ecclesiæ, ubi contra diabolum dimicamus, quia etsi tabernaculum aliquando ponatur pro habitatione sempiterna, tamen proprium est belli, atque militantium. Unde contubernales milites dicuntur, tanquam simul habentes tabernacula. Hic autem sensus adjuvatur ex eo quod continet alia translatio, scilicet *quis peregrinabitur in tabernaculo tuo, aut quis requiescet in monte sancto tuo?* [Aug., Cassiod.] id est in æterna beatitudine? ubi est visio pacis et super-

B eminentia charitatis, ubi nullus in agone contendet, sed in æterna pace quiescet.

PARS II. VERS. 2. — « Qui ingreditur sine macula, et operatur justitiam. »

Qui ingreditur. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi subditur responsio Domini, qui dicit in exemplum Decalogi, decem virtutibus ad atria sua perveniri. Et nota quod decem virtutes hic appellat decem effectus virtutum, qui omnes ad quatuor principales virtutes referuntur, scilicet justitiam, temperantiam, prudentiam, fortitudinem. Et quædam utique de his decem ad aliquam harum quatuor virtutum specialiter referuntur; quædam vero communiter ad plures. Et item, quædam perfectis tantum, quædam imperfectis conveniunt, ut in psalmi lectione ostendetur, [Cassiod.] Exiit ergo atrii Dominus respondens, ait; *Qui ingreditur sine macula*. Quasi dicat : Ille habitabit et requiescet qui ingreditur in tabernaculum sine macula, id est innocens. [Rem., Gl. int.] Ecce prima virtus, id est primus effectus virtutis, in quo notatur temperantia. [Hier., Rem.] Sequitur secunda virtus, et operatur justitiam, quia non est satis abstinere a malo; et refertur hoc ad justitiam. Deinde exsequitur hæc plenius, id est has duas virtutes, subiiciens alios earum effectus.

VERS. 3. — « Qui loquitur veritatem in corde suo; qui non egit dolum in lingua sua. »

Qui loquitur veritatem. [Gl. int.] Ecce tertius virtutis effectus. Veritatem dico in corde suo conceptam, [Aug.] id est qui scit veritatem et dicit, in quo notatur prudentia, etiam et justitia. Congruè addit, in corde suo, quia aliquis putat fallere quandoque, et verum dicit. Et habet ille veritatem in labiis, sed non in corde, [Gl. int.] ut si quis alicui dolose ostendat viam, putans in ea esse latrones, et dicat: Si hanc teris, a latronibus tutus eris; et contingat ut vere ibi latrones non inveniantur; verum ille locutus est, sed non in corde. Sequitur quarta virtus, *qui non egit dolum in lingua sua*. [Aug.] Hæc est pars trino-

centiæ, id est temperantiæ. Dolus est in lingua, cum aliud dicitur, aliud est in pectore. Sequitur quinta virtus.

VERS. 4. — « Nec fecit proximo suo malum, et opprobrium non accepit adversus proximos suos. »

Nec fecit proximo suo malum. [Gl. int.] Item pars innocentiae est hic. [Aug.] Proximum accipit pro omni homine. Sequitur sexta; et opprobrium non accepit adversus proximos suos, id est temere vel libenter non credit criminatori. Sequitur septima.

VERS. 5. — « Ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus: timentes autem Dominum glorificat. »

Ad nihilum deductus est. [Gl. int.] Ecce fortitudo. Quasi dicit: Non accepit opprobrium; sed malignus, id est diabolus, vel homo male suggerens, deductus est ad nihilum, id est non potuit cogi nocere alicui. Et hoc est in conspectu ejus, scilicet quare sit malignus. [Aug.] Hæc est magna perfectio, ut nihil in homine valeat malignus, et ut hoc sit in conspectu ejus, id est certe sciat malignum non esse, [Gl. int.] nisi qui a Creatore ad creaturam convertitur. Timentes autem Dominum glorificat. [Aug.] Septem virtutes supra posuit, quæ perfectorum sunt: nunc tria alia ponit, quæ incipientibus conveniunt, quasi dicat, non solum perfectos qui prædicta habent glorificabit, sed etiam glorificat Deus; timentes Dominum, id est incipientes, quia timor est initium sapientiæ (Eccli. 1). Sicut ergo superiora ad perfectos, ita hæc quæ dicturus est ad incipientes pertinent. Sequitur octava.

VERS. 6. — « Qui jurat proximo suo, et non decipit; qui pecuniam suam non dedit ad usuram, et munera super innocentem non accepit. »

Qui jurat proximo suo et non decipit. [Gl. int.] Ille qui jurat non nocet proximo, sed subvenit. Jurat proximo firmiter, id est promittit, et non decipit, quia promissum reddit. Sequitur nona, qui pecuniam suam non dedit ad usuram [Rem., Gl. int.] id est non temporalem expetit mercimoniam. Sequitur decima; et munera super innocentem non accepit, [Aug.] id est, causam innocentis non deprimit pro munere alicujus. Hæc tria non sunt magna, sed qui nec ista potest, multo minus potest loqui veritatem in corde, et non agere dolum in lingua, et non facere malum proximo. Hæc tamen parva ita concludit.

VERS. 7. — « Qui facit hæc, non movebitur in æternum. »

Qui facit hæc non movebitur in æternum. [Aug.] id est, perveniet ad illa majora, in quibus est inconcussa stabilitas. Unde et per futurum tempus dicit, non movebitur cum in superiori conclusione præteritum posuerit, ubi ait, ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus.

Aliiter: *Qui ingreditur*, etc., et legitur specialiter de Christo, qui hæc omnia plenissime serva-

PATROL. CXCI.

vit. Quasi dicit: *Quis habitabit, quis requiescet?* Ille utique *Qui ingreditur sine macula*, id est Christus, [Cassiod.] qui proprie secundum legem ut agnus sine fractura membrorum templum ingressus est, non ut expiaretur, sicut cæteri, sed *sine macula*, id est a peccatis liber; et *operatur justitiam*, ut cum vendentes et ementes eiecit de templo (Matth. xxi); *qui loquitur veritatem*. Veritas est cum res ita est ut dicitur. Hoc proprie Christus fecit. Addit, in corde suo, quia aliquando Christus tacuit, ut indignis fraudulenter quærentibus. *Et non egit dolum in lingua sua*, quia omnia quæ audivit a Patre sine aliqua adjectione vel repressione nota fecit discipulis quæ eis notificanda erant (Joan. xv). *Nec fecit proximo suo malum*, id est Judæis secundum carnem sibi proximis non fecit malum, sed pro eis oravit. *Et non accepit*, id est, non acceptum habuit, *opprobrium adversus proximos suos*. Sicut est patens per hoc quod Judam non mordaci increpatione laceravit; et: *ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus* (Psal. lxxii), id est diabolus despicitur ab eo, ut cum dixit: *Vade retro, Satana* (Matth. iv). econtra autem: *Timentes Dominum glorificat* Christus. *Qui jurat proximo suo et non decipit*. Juravit Christus, quando apostolis certissima veritate promisit; *Jam non dicam vos servos, sed amicos* (Joan. xv). Sequitur: *Qui non dedit pecuniam suam ad usuram, terrenam*. Pecunia enim duplex est: vel terrena, quæ penitus ad usuram dari prohibetur, quoniam Dominus Judæ tradidit ad erogandum pauperibus, non ad usuram, sed ad instruendos homines; vel spiritualis est, quæ ad usuram dari jubetur, id est prædicatio verbi Dei, quæ lucrum salutis animarum refert. *Et munera super innocentes non accepit*. Accepit Christus munera quidem, ut a magis, et quotidie pias oblationes a fidelibus in Ecclesia, sed non contra innocentes, imo animam pro eis dedit. Sequitur: *Qui facit hæc*. Ecce absoluta responsio fit interroganti. Et est hic conclusio psalmi. Quasi dicat: Sicut de Christo dixi, similiter quicumque proximo suo facit hæc, non movebitur in æternum, id est ab ipso Deo non dividetur, sed requiescet in monte æternæ beatitudinis. Et nota quod dicit, *facit hæc*, ut ad actum nos invitet, non solum ad cantandum hæc.

COLLATIO IN PSALMUM XIV: « DOMINE, QUIS HABITABIT. »

VERS. 5. — *Ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus.* [Hieron.] despicitur in oculis ejus improbus; Sanctus, qui despiciat se in oculis suis, abicit se; Præteritus, neglectus in oculis suis abominabilis; Munsterus, qui despectus est in oculis propriis et contemptus. Sic et cæteri ferme in eundem modum, præter hoc quod aliqui eorum faciunt distinctionem in ea parte, in conspectu vel in oculis ejus sive suis. Alii jungunt simul particulam, malignus aut improbus, abominabilis aut contemptus, adeo ut Munsterus, quo tolleretur ambiguitatem, voluerit addere conjunctionem copulativam ad denotandam distinctionem, quæ tamen non habetur in Hebr. sicut nec relativum qui, nisi quod possit subaudiri ex superioribus ex cujus accessione tur-

batur ordo sensus. Quantum vero ad primam particulam, quam vertunt *despici* aut *negligi*, et nos dicimus, *ad nihilum deductus est*, id ortum habuit ex vocabuli Hebraici equivocatione נִבְזֶה NIBZEH. Quod si descendat a radice בָּזָה BAZAH, est *neglectus seu despectus*. Si vero a themate בָּזָז BAZAZ, recte vertitur *ad nihilum deductus est*, cujus radix significat *depopulari* atque *deprædare*; etiam si non possit esse participium cum tali forma; dicendum enim foret נָבַז NABAZ. Vel etiam a priori radice, perinde quasi diceret nullius momenti est in conspectu ejus malignus.

VERS. 6. — Qui jurat proximo suo et non decipit.

Heb. נִשְׁבַּע לְרֵעֵי לֹא יִנְיֵר NISEBA LEHARA VELO IANIR. Hieron. Qui jurat, ut affligat, et non mutabit; Munsterus, jurat malum inferre, et non mutat; Præsentis, juravit affligere, et non mutabit; Sanctes,

A Qui seipsum juravit affligere, et non mutavit; Nebiensis, jurat ut se affligat et non variat; interpre pro Cajetano, juravit ad malefaciendum sibi. Ultimam particulam ponit tanquam glossulam. Varietatem fecit anceps lectio, videlicet נִשְׁבַּע NISBA, vel transposita littera נִשְׁבַּע NISBA, vel si vis נִשְׁבַּע NISBA, potest etiam sic legi נִשְׁבַּע pro proximo vel socio LEHAREA. Secunda autem manifeste proximum præsentat, ut acceperunt LXX, quibus accedunt Pellicanus et paraphrasis Campensis. Ille enim sic explicat: *Firmissime statuit in amicitia semel cum aliquo inita persistere, nec propositum mutabit* Alter autem Qui jurat proximo suo, et non mutabit, sed et hoc non mutabit, eandem intelligentiam prætendit, quam et illud non decipit. Qui enim violat juramentum, mutat: ob idque decipit qui juravit. Unde Chaldaeus interpres dicit: et non pejerabit.

PSALMUS XV.

PSALMI TITULUS: « TITULI INSCRIPTIO IPSI DAVID. »

Conserva me, Domine. [Titulus: tituli, inscriptio ipsi David]. Hic titulus de Evangelio non de Veteri Testamento sumitur. [Hier., Cassiod.] In Evangelio enim legitur quod crucifixo Domino Pilatus talem titulum superposuit: JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM. Quem cum multi Judæorum delere vellent, dicentes: Noli scribere Jesus Nazarenus rex Judæorum, sed quia dixit: Ego sum rex Judæorum. Respondit Pilatus: Quod scripsi, scripsi. [Cassiod.] Ibi quamvis per nescientem Deo significante hoc quod regnum Christi per passionis humilitatem non infirmaretur, sed confirmaretur: De quo regno hic agitur, cujus confirmationem titulus immutatus notavit. Ideoque Esdras de illius tituli inscriptione, quam per Spiritum sanctum futuram prævidebat, hunc psalmum prætitulavit, [Alcuin.] ostendens hic agi de regno Christi, illa inscriptione significato. Et est sensus: *Inscriptio tituli*, id est, victoria et regnum quod tituli inscriptio notavit, attribuitur vel convenit David. [Cassiod.] Non illa actuali filio Isai, sed ipsi vero David, id est Christo qui secundum hominem hic loquitur, [Aug.] de quo titulus regalis in passione eminebat, scriptus Hebraice, Græce et Latine, ut ostenderetur rex esse omnium vere Judæorum, id est constituentium. [Cassiod., Gl. int.] Sicut ergo in arcu triumphali scribebatur Romæ titulus quo triumphum regum monstrantur, ita et Christo titulus fuit inscriptus, qui erat suæ victoriæ nota. [Hier.] Tres enim sunt tituli qui scribuntur: Unus super tumulos mortuorum; alius in liminibus civitatis vel domorum; tertius, in victoriam regis. Hic ergo de titulo regis nostri dicit. [Cassiod.] Et est iste psalmus secundus eorum qui breviter de Christi passione et resurrectione agunt. Intentio. Monet omnes ne regno Christi aut titulo contradicant. Modus. Bipartitus est: primo, veram hominis naturam Christus ostendens, petit se inter pericula servari, dicens omnia quæ pertulit ad gloriam suæ hereditatis perducta. Secundo, agit gratias Patri de intellectu sibi dato et passione et resurrectione, ibi: *Benedicam Domi-*

B num, etc. Christus ergo secundum hominem ad Patrem orans, ait: O

VERS. 1. — « Conserva me, Domine, quoniam speravi in te. Dixi Domino: Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges. »

[Cassiod., Gl. int.] Domine Pater, conserva me inter pericula, et debes, quoniam in te, non in me, sperari. Ecce meritum quo servari debet. Dico speravi et merito, quia tu es Deus meus, [Cassiod.] id est mei hominis, et hoc dixi non labilis, sed cordis affectu, tibi Domino. Vel ita, speravi in te, et dixi tibi Domino, Deus meus es tu [Aug.] in eo quod homo sum, et vere Deus, quoniam bonorum meorum non eges, id est meis bonis non expectas fieri beatus. [Cassiod.] Si autem bonis Christi non eget Deus, sed ab ipso habet omnia, destruit arrogancia hominum, et hæresis Pelagianorum, qui putant aliquod bonum suis viribus fieri, cum etiam Christus a se homine nihil boni habeat. Sequitur:

VERS. 2. — « Sanctis qui sunt in terra ejus, mirificavit omnes voluntates meas in eis. »

Sanctis qui sunt. Exposuit Christus qualiter oravit. Nunc incipit narrare quæ bona sibi fecit Dominus. Quasi dicat: Hæc dixi Domino, Deus autem mirificavit, [Alcuin.] id est miras fecit omnes voluntates meas: hæc sunt bona mea. Omnes voluntates suas dicit Christus, voluntatem moriendi et resurgendi. [Cassiod.] Hæ autem sunt miræ, dum eis obediens sunt de terrenis cœlestes, de filiis diaboli, filii Dei. Has, inquam, voluntates mirificavit; sanctis, qui sunt in terra ejus, scilicet in terra cui benedictor, non in terra maledictionis, non quidem de sæculi ambitu jactantibus, sed qui sunt in terra ejus, [Aug.] id est qui in terra viventium spem suam fixerunt, quæ est eis anchora in fluctibus hujus sæculi. Miras fecit omnes voluntates meas, id est voluntatem moriendi et resurgendi. [Gl. int., Aug.] Voluntates dico plantatas et completas in eis, id est in profectu eorum in quo senserunt, et incipientes et perfecti, quid eis profuit et humilitas, ut moreretur; et potentia, ut resurgerem. Vel mirificavit

omnes voluntates meas in eis, id est inter eos qui hæc viderunt et intellexerunt. Sequitur :

VERS. 3. — « Multiplicate sunt infirmitates eorum : postea acceleraverunt. »

Multiplicate. Quasi dicat : Mirificavit voluntates meas sanctis, quibus ante per severitatem legis infirmitas carnalis multiplicata est, ut gratiam Novi Testamenti desiderarent. Et hoc est : Mirificavit sanctis, sed prius *multiplicate sunt infirmitates eorum*, [Aug.] quia data lege infirmitas eorum aucta est, non utique ad perniciem, sed ut ad medicum accelerarent. Unde subdit : *Postea acceleraverunt*, [Cassiod., Alcuin.] currentes ad medicum. Vel de exteriori afflictione agit, qua sæpe flagellati sunt, ut sanarentur. Et est : Infirmitates eorum exteriores multiplicatae sunt salubri afflictione, Deo providente. [Rem.] Et flagellati postea acceleraverunt, sed non priore more, quia.

VERS. 4. — « Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus : nec memor ero nominum eorum per labia mea. »

[Gl. int.] *Non congregabo conventicula eorum*, instituta de sanguinibus, id est non erunt conventus eorum carnales, nec de sanguinibus pecorum propitiatus. Congregabo eos, quasi dicat, non secundum legalem ritum faciam eis ; *nec memor ero nominum eorum*, sed spirituali mutatione obliviscetur quid fuerint, quia jam non dicentur peccatores, vel inimici, vel homines, sed vocabuntur justi et fratres et filii Dei. Vel, non ero memor nominum eorum, sicut prius in Veteri Testamento, [Alcuin.] quando specialiter designabat, vel populum, ut : *Hæc dices filiis Israel*. Vel personam, ut, *Moyse*. Vel tribum, ut : *Dic domui Jude, domui Benjamin*. Nunc autem non est acceptio personarum, sed in omni gente qui timet Dominum, hic acceptus est illi. Non ero memor nominum eorum per labia mea, propria, quibus dicam in futuro malis ; *ite, maledicti in ignem æternum*. [Matth. xxv], quod non illis. Vel, *per labia mea*, id est per apostolos, per quos loquitur Deus. [Cassiod.] Vel, labia dicit duo Testamenta, quæ in uno sonat, quibus voluntates ejus ostenduntur. [Cassiod.] Sed nec apostoli, nec Testamenta talibus minantur iudicium. Sequitur :

VERS. 5. — « Dominus pars hæreditatis meæ et calicis mei ; tu es qui restitues hæreditatem meam mihi. »

Dominus pars, quasi dicat : Non ero memor nominum eorum, sed potius mecum habebunt hæreditatem, ipsum Deum. [Aug.] Et hoc est, Dominus Pater est, pars *hæreditatis meæ*, intransitive legitur, id est est pars hæreditaria mei et meorum. [Gl. int., Aug.] Eligant sibi alii alia, quibus fruuntur : Pars autem mei et sanctorum Deus est. Et Dominus **30** est pars *calicis mei*, id est calix meus est. [Aug.] Bibant ergo alii venena, et mortíferas voluptates : ego autem et mei bibemus Deum. Deinde convertens sermonem ad Deum ait : *Tu es*, quasi

dicat, tu Domine, es hæreditas, tu etiam es restitutor ejus. Et hoc est : *Tu es, o Pater, qui restitues hæreditatem meam*, id est notitiam hæreditatis, id est claritatis meæ, *mihi*. Non mihi in meipso aliquid restituens quod amiserim, quia nihil amisi, sed meis in quibus eo sum, et cum quibus unum sum, restituens notitiam claritatis meæ, quam per peccatum amiserunt : quæ claritas erat apud te antequam mundus fieret. [Joan. xvii]. Unde ipse ait in Evangelio : *Clarifica, Pater, Filium tuum ea claritate quam habuit apud te antequam mundus fieret*. [Hier.] Vel hæreditatem dicit lumen claritatis, id est, gloriam immortalitatis, quam in Adam perdidimus, quæ Christo in sua resurrectione restituta est, et nobis in nostra restituetur. Unde ipse alibi ait : *Et restoruit caro mea* (Psal. xxvii). Sequitur :

VERS. 6 — « Funes ceciderunt mihi in præclaris : etenim hæreditas mea præclara est mihi. »

Funes. [Aug.] Quasi dicas : Restitues hæreditatem, quæ est præclara. Nam *funes ceciderunt mihi in præclaris*, id est limites possessionis meæ in tuam claritatem quasi sorte ceciderunt, sicut possessio sacerdotum et levitarum Deus est. Bene dixi in præclaris, *etenim hæreditas mea præclara est mihi*, non utique omnibus, sed videntibus, in quibus ego sum. Et ideo dico mihi :

VERS. 7. — « Benedicam Dominum qui tribuit mihi intellectum : insuper et usque ad noctem increpaverunt me renes mei. »

Benedicam Dominum. [Aug.] Quasi dicat : Videntibus est præclara ; ego autem benedicam Dominum qui tribuit mihi intellectum, quo hæc hæreditas videri et possideri potest. Unde : *Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te*, etc. [Joan. xvii]. *Insuper et usque*, quasi dicat : tribuit mihi intellectum insuper autem, id est super intellectum, et usque ad noctem, id est usque ad mortem increpaverunt, vel erudiverunt, vel emendaverunt *me renes mei*, [Aug., Alcuin.] id est usque ad mortem erudit me inferior pars mea, scilicet, carnis assumptio, ut experirer tenebras mortalitatis, quas tenebras ille intellectus non habet, quia pro eis nec turbari, nec deficere potuit.

Vel ita, ab illo loco, *Dominus pars*, et accepit per hæreditatem gentes conversas, id est omnes fideles, qui sunt hæreditas Christi, [Alcuin.] quasi diceret : Non congregabo fundentes sanguinem, sed eos qui Deum eligunt partem. Et hoc est : *Dominus est pars*, id est portio et præmium, *hæreditatis meæ* [Cassiod.] id est sanctorum, qui sunt hæreditas mea. Et est pars *calicis mei*, id est merces passionis meæ : Hæreditas enim ad gentes, calix ad passionem pertinet, qui bibitus dat resurrectionem. Et, o Domine Pater, *tu es qui restitues hæreditatem mihi*, Christo ; vel hæreditatem meam, id est genus humanum, quod dedisti mihi hæreditatem et regnum, ut excolam, et in eo regnem, quod diabolo faciente perierat. [Hieron.] Sed nemo putet se hæreditatem, nisi præclarus sit, quia *funes ceciderunt mihi in præclaris*, id est in san-

etis. [Cassiod.] Ideo dicit funes, quia sancti fiunt hereditas Christi, quasi dicat, sorte, in quo intelligitur divina electio, qua in partem Christi cesserunt, sicut sors cecidit super Matthiam, qui ab aeterno electus erat, [Hier.] et quisque capit ad mensuram suam, id est, prout gratia Dei mensurat cuique. Sequitur: *Etenim*, quasi dicat: Bene dixi, in præclaris, [Rem.] etenim *hereditas mea præclara est mihi*. Quamvis enim sancti sint in mundo quibusdam abjecti, mihi tamen præclari sunt. *Benedicam Dominum*. [Alcuin., Cassiod.] Secunda pars, ubi Christus gratias agit Patri de intellectu et passione, in qua eo favente vicit, et de resurrectione et confessione: et hæc sunt per quæ hereditas restituitur, ut sit rex Judæorum, ut titulus dicit. Quasi dicat: Mihi restituta est hereditas. Ego autem *benedicam Dominum qui tribuit mihi intellectum*, [Cassiod.] quo omnia vera et sancta vidit Christus. Insuper de hoc benedicam, quod renes mei, id est Judei qui de Juda sunt, unde ego sum, ex quibus secundum carnem exivi, scilicet parentela mea, increpauerunt me injuriis, et per tentationes et passiones. Et hoc est, *usque ad noctem*, id est usque ad mortem. Sed in his semper.

VERS. 8. — *Providebam Dominum in conspectu meo semper, quoniam a dextris est mihi ne commovear.*

Providebam in conspectu meo Dominum, qui semper est, [Aug.] id est et veniens in ea quæ transeunt, non abstuli oculum ab eo qui semper est providens quod in eum post temporalia peracta recurrerem. Attende quod ait, *providebam semper Dominum*. [Cassiod.] Hinc trahit exemplum quo peccata vitentur. Qui enim semper acie mentis Deum intuetur, non peccatis inquinatur. Ideo Deum attendo, *quoniam a dextris est mihi, ne commovear*, [Aug., Cassiod.] id est favet mihi ut in eo stabilis permaneam, et ideo nil sinistri mihi prævalet. Et quia est a dextris,

VERS. 9. — *Propter hoc lætatum est cor meum, et exsultavit lingua mea, insuper et caro mea requiescet in spe.*

Propter hoc lætatum est cor meum et exsultavit lingua mea, [Aug., Cassiod.] id est, ideo etiam in cogitationibus et in verbis est exultatio. Hæc est plena lætitia, quæ et corde hilari percipitur, et alacri sermone profertur. *Insuper et caro mea non deficiet in interitu, sed requiescet*, [Aug.] id est dormiet in spe resurrectionis. [Cassiod.] Nota quod ita dicit hic, insuper, agens de gaudio et quiete, sicut et supra agens de passionibus dixerat: Insuper usque ad noctem increpauerunt me renes mei, ut pro modo molestiarum gaudia sint humanitatis celestia. Sequitur:

VERS. 10. — *Quoniam non derelinques animam meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem.*

Quoniam non derelinques. [Aug.] Quasi dicat: In qua spe requiescet? in hac, quia nec anima in in-

A ferno, possidenda dabitur, nec corpus sanctum, per quod et alii sanctificandi sunt, patieris corrumpi. Et hoc est, quoniam non derelinquisti, communi more aliorum, *animam meam*, [Cassiod.] quam habeo, ut verus homo, in inferno; nec dabis sanctum tuum, scilicet corpus meum a te sanctificatum, *videre corruptionem*, id est, putrefactionem. Alibi dicit se pati corruptionem, id est vulnerationem. Ibi: *Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendero in corruptionem* (Psal. xxxix). Dico non dabis, imo

VERS. 11. — *Notas mihi fecisti vias vitæ: adimplebis me lætitia cum vultu tuo, delectationes in dextera tua usque in finem.*

[Aug.] *Notas fecisti per me, mihi*, id est meis in quibus et ego sum. Dico mihi fecisti, et notas fecisti dico *vias vitæ*, id est, vias humilitatis, ut ad vitam redeant homines. Unde per superbiam ceciderunt. Et *adimplebis me*, id est, meos in futuro, *lætitia cum vultu tuo*, id est ut nihil ultra desiderent cum facie ad faciem te viderint, in quibus quia ego sum, dico, adimplebis me, et interim sunt eis *delectationes* [Gl. int.] in itinere hujus vitæ. [Aug.] Et hoc in *dextera tua*, id est in favore et propitiatione tua. Delectationes dico, perducetes eos usque in finem, id est usque ad consummationem beatitudinis æternæ, et est sensus: [Cassiod.] Delectatio est eis in favore tuo, in itinere hujus vitæ, perducens eos ad finem gloriæ conspectus tui. Vel de seipso Christus dicit, adimplebis me lætitia cum vultu tuo, delectationes erunt mihi in dextera tua, id est lætitia et delectatio erit mihi in consensu tuo, humanis obtutibus subtracto. Et hoc usque in finem, id est perfecte et æternaliter.

COLLATIO IN PSALMUM XV: *CONSERVA ME, DOMINE.*

Titulus secundum Hieronymum, humilis et simplicis David, qui duas dictiones vel unam ex duabus coactam legit. Nempe מִכְּמָכַךְ MACAC, et תָּמַר TAM. Prior significat *humiliavit*, posterior *simplicem* et *purum*, ut sit כִּסְמִים MICHAM. Alii vero præceperunt dictionem simplicem, derivatam tamen, et verterunt insignia, vel *ornatum auro optimo*. Hinc LXX dixerunt σπουδαγία, id est tituli inscriptio, a quibus non longe est Chaldeus, *sculptura recta*.

VERS. 1. — *Dixi Domino Deus meus es tu. Sic Hieron. Sed Præteritis, Sanctes, Pellicanus, Munsterus, interpretes pro Cajetano et Campensis, verunt in secunda persona, dixisti, id referentes ad animam quasi seipsam alloquentem, ut habet etiam interpretes Chaldeus: Locuta es, tu anima mea. Punctulum in Heb. minimum variat personam et genus, id est qui ponunt primam personam legunt מַדְבַּר AMARTI, et accessione punctuli unius, rejecto iod, fit מַדְבַּר secunda personæ feminini generis, cum apud Heb. verba habeant genus sicut nomina, sensus tamen omnino conspirat.*

Bonorum meorum non eges. Hier. *Bene mihi non est sine te*. Propter quod Faber, et cæcus Burgensis redarguunt LXX, quasi qui converterint intelligentiam Prophetæ. Sed ignari potius literaturæ Hebræicæ, hoc potuerunt temerario ausu dicere. Heb. autem habent עָלַי עֲלַי TORATI BAL ALEA, quod sonat si ad verbum reddideris, *bonum meum*, vel *bonitas mea non super te*. Quæ certe sententia, quod alterutram includat intelligentiam, nihil officit, Unde Munsterus sic transfert, *bonum meum nihil tibi addit;*

Pratensis, bonitas mea non confert tibi. Eodem tendunt Pellicanus et Campensis. Sanctes cum Hier. alterum sequitur sensum, Bonum meum non est nisi a te.

VERS. 2. — Mirificavit omnes voluntates meas. LXX acceperunt מְדַדִּיר HEDDIR, in verbo quod dicunt נִפְחִיל. Alii in nomine מְדַדִּיר ADDIRE, id est magnifici, admirabiles, fortes, etc. Vel probabilius, copularunt LXX nomen illud ad voluntates ceu mirabiles voluntates meae in eis. Quem loquendi modum extulerunt per verbum, non variato sensu. Ceteri autem retrahunt מְדַדִּיר ADDIRE, ad id quod praecessit, ut dicas in sanctis magnificis omnis voluntas mea est.

VERS. 3. — Multiplicatae sunt infirmitates eorum. Hieron. et interpretes pro Cajetano, idola eorum. Ceteri transferunt, anxietates, dolores, molestias, quia אֶצְבָּב ATZAB signat affixit, vel sculpsit. Unde אֶצְבָּב ATZABAH afflictio vel idolum, quod se colentibus sit in magnam afflictionem, ut vult Munsterus in lexico. Ob idque Hieronymus in commentario hujus loci, ait LXX interpretatos fuisse idola, infirmitates. Sed et Chaldaeus interpretatur idola.

Postea acceleraverunt. Hier., post tergum sequentium. Sequi autem post tergum est celeriter reverti, ut idem subindicat in commentariis. « Gentiles, inquit, relinquentes idola, ad me celerime sunt reversi. » Quod non dissidet ab eo quod est, postea acceleraverunt. Munsterus et Sanctes de suo addentes, alio detorserunt sensum: Hic, multiplicentur dolores eorum, qui alteri deo donaverunt; ille multiplicabuntur anxietates eorum, qui festinant ad deum alienum. Satis accedit Pratensis, post alterum acceleraverunt; et Nebiensis, post alienum properant. Nobiscum sunt Pellicanus, et interpretes pro Cajetano, postea acceleraverunt, videlicet ad cultum unius Dei.

PSALMUS XVI.

PSALMI TITULUS: « ORATIO IPSI DAVID. »

Exaudi Domine. Titulus: Oratio David. [Cassiod.] Psalmus iste primus est eorum qui nomine orationis intitulantur, et sequuntur alii quatuor, qui bene ab oratione praetitulatur, quia cum in aliis interseratur oratio, in istis pene continuatur. [Hier.] In hoc autem psalmo Christus secundum hominem orat, adjuncta sibi voce sui corporis, quod est Ecclesia; et facit iste psalmus veram humanitatis naturam in Christo attendere, qui in eadem voce eum membris suis hic orat, non pro sua utilitate, sed pro nostra necessitate. [Alcuin.] Christi enim oratio, est fidelium institutio. Sicut enim flendo Lazarum, charitatem proximi nos habere docuit, et sicut persecutores fugit, ut inconsulte terminatis nobis auferret audaciam: Ita oravit, ut formam orandi nobis proponeret. [Aug.] Et est sensus tituli: Oratio hujus psalmi, convenit David, id est personae Domini adjuncta sibi Ecclesia, quae corpus ejus est. [Cassiod.] Intentio: monet ad orationem. Modus: Tripartitus est psalmus. Primo petit secundum iustitiam retribui sibi. Secundo petit a Judaeorum insidiis liberari. Ibi, ego clamavi. Tertio orat sibi et adversariis retribui, ibi: exsurge, Domine. Christus ergo secundum hominem ad Patrem orans, adjuncta sibi voce corporis, ait: O

VERS. 1. — « Exaudi, Domine, justitiam meam: intendit deprecationem meam. »

Domine, exaudi justitiam meam. [Cassiod., Gl.

A Hebraeus habet יִרְבּוּ עֲצָבֹתָי אֲדָר כְּמֹדָי IRBU ATZEBOTAM AHER MAHARU. Chaldaeus interpres, postmodum festinant, ut sacrificent sacrificia.

VERS. 4. — Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus. Heb. בְּלֹא אֶסְבֵּב בְּדַמִּים BAL ASSIB NISCEHEM. Et vertunt, non libabo libamina eorum; aut ut vult Nebiensis, non miscebo mitiones eorum de sanguine, ut significetur deinceps carnales observantias non fore Deo acceptas. Quia vero lectio ecclesiastica eodem conspirat, non est opus inquisitionis anxia, quamvis etiam ad litteram posset fieri conciliatio, discutiendo radices נָסַח NASAC, quae notat libare et miscere, ac נָסַח SACAC, quae potest signare aggregavit. Ut ut fuerit, sensus est illatus:

VERS. 9. — Exsultavit lingua mea. Hebr. קָבַדְתִּי QUBODI, id est gloria mea. Sed quia verbum קָבַד QUBED, signat glorificat, et nos quempiam glorificamus lingua, idcirco maluerunt interpretes transferre, per linguam: quod aptissime quadrat sensui verborum praecedentium et sequentium. Nam primo posuerunt cordis laetitiam, propter hoc letatum est cor meum. Et cum ex abundantia cordis os loquatur, congruentissime subjectum est, exsultavit lingua mea, juxta illud psal. LXII: Sicut adipe et pinguedine repleatur anima mea, et labiis exsultationis laudabit os meum. Tum demum sequitur, et caro mea requiescet in spe, ut consummatam laudem absolvent, in corde, in lingua, in omni opere. Quid etiam si interpretes legissent לִשְׁנִי LESCHONI pro QUBODI, vocandine forent in jus? Sensus denique non alto portendit.

C int.] quia justitia habet vocem apud Deum, quae penetrat caelum. Et pro justitia intende deprecationem meam, quae est de cavendis malis. Et non modo intendas, sed

VERS. 2. — « Auribus percipe orationem meam: non in labiis dolosis. »

Auribus percipe, [Cassiod.] quasi dicat, non transitorie, ut cito transeat orationem meam quae est de bonis suis, et sibi adhibendis. [Gl. int.] Orationem dico, prolatam non in labiis dolosis sicut oratio eorum qui inique me damnant, et meos. [Cassiod., Rem.] Vel sicut est illorum oratio, qui dicunt: Domine, Domine, et non faciunt voluntatem Patris [Matth. VII]. Sequitur:

VERS. 3. — « De vultu tuo iudicium meum prodeat; oculi tui videant aequitatem. »

De vultu tuo. [Gl. int.] Ecce quid petit in oratione, quasi dicat: Exaudi orationem meam, qua hoc peto iudicium meum, quo fui iudicatus a Pilato et Judaeis, prodeat, o Domine, [Rem.] id est videatur prodixisse. De vultu tuo, id est de aspectu tuo qui omnia vides, nec eges testimonio alterius, [Cassiod., Rem.] id est secundum ea quae agnoscis in me, qui nullum habeo peccatum, videatur provenisse, non de dispositione, id est secundum dispositionem et voluntatem Judaeorum: quod patet factum esse in resurrectione, quando praeter eorum opinionem a mortuis resurrexit. Et oculi tui, o Domine, videant aequitatem, ut mihi remedium, Judaeis poenam des, sicut meruerunt. [Gl. int., Al-

cuin.] Vel ita, iudicium meum, dicit Christus homo, quo discerno omnia. De vultu tuo prodeat, id est de illuminatione notitiæ tuæ, ut veritatem iudicem. Et oculi mei. Alia littera, [Aug., Gl. int.] scilicet oculi cordis, viderunt æquitatem. [Aug.] Vel eodem sensu manente, ita distingue litteram, percipe orationem meam, hic distingue. Deinde sequitur: Non in labiis dolosis, de vultu tuo iudicium meum prodeat, videlicet iudicans non proferam labiis aliud quam ex te intelligo. Oculi mei videant æquitatem, hoc non mutatur.

VERS. 4. — « Probasti cor meum, et visitasti nocte: igne me examinasti, et non est inventa in me iniquitas. »

Probasti, ideo fac quod peto, quia probasti cor meum, et visitasti nocte, [Aug.] id est ipsum cor meum visitatione tribulationis probatum est: quæ tribulatio, non solum nox dicitur, sed etiam ignis. Nox, quia perturbat, ignis, quia exurit. Unde subdit, *igne tribulationis me examinasti*, [Cassiod.] hoc dicit ad similitudinem fornacis, quæ metallum purgat, et non est inventa in me, quasi dicat, tribulatione me probasti, sed in ea inventus sum justus. Et, id est quia non est inventa in me iniquitas quam ustio coqueret. Adeo sum justus, et sine iniquitate,

VERS. 5. — « Ut non loquatur os meum opera hominum: propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras. »

Et non loquatur os meum opera hominum, [Aug.] id est ut aliud non procedat de ore meo, quam quod ad gloriam et laudem tuam pertinet non ad opera hominum, quæ faciunt præter voluntatem tuam, id est nihil nisi bonum locutus sum. Alibi autem scriptum est: *Ex ore Altissimi* (Thren. iii), id est humanat Filii Dei non egredientur nec bona nec mala: qui cum staret ante Herodem, scilicet quando inquisitus ab eo multis questionibus et sermonibus, nihil respondit (Luc. xxiii), sed tanquam ovis coram tondeute obmutuit (Isa. lxi). Vel ex ore Altissimi, id est Christi, ascendentis in cælum, non egredientur nec bona nec mala, quia in ascensu nihil legitur fuisse locutus, qui ante multa dixerat. Vel ex ore Altissimi, id est Christi, in maiestate iudicaturi, non egredientur in iudicio nec bona, nec mala, id est egredientur bona et mala. Dux enim negationes complent sensum unius affirmationis. Dicit autem bona bonis: *Venite, benedicti* (Matth. xxv); et mala malis: *Ite, maledicti* (ibid.). Vel ex ore Altissimi, id est Dei Patris, non egredientur in iudicio nec bona nec mala, quia *Pater non iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio* (Joan. v); *propter verba*, quasi dicat, [Gl. int.] et ego si ita innocens sum, dicit Christus, tamen ego custodivi. Vel junge, non loquatur os meum opera hominum, sed potius ego cum pondere custodivi vias duras, vel laboriosas, [Aug.] scilicet mortalitatis, et passionis. Vel, secundum aliam litteram, [Rem.] custodivi vias latronis, id est quod latro merito, ego immerito sustinui, et hoc non pro mea culpa, sed propter verba

labiorum tuorum, complenda, [Aug., Rem.] id est ut compleantur verba pacis tuæ, quæ significatur per labia, quam verbis suis promisit: quæ promissio dicitur verba pacis. Vel propter verba laborum tuorum complenda, id est prophetarum. Sequitur:

VERS. 6. — « Perfice gressus meos in semitis tuis, ut non moveantur vestigia mea. »

Perfice, vel ad perficiendos gressus meos, etc., quasi dicat: Custodivi vias duras, utique ad perficiendos gressus meos in semitis tuis, [Aug.] id est ut perficeretur charitas Ecclesiæ meæ, qua venit ad requiem tuam in angustiis viis, id est in arctioribus præceptis. Per hoc enim docui quod non potest ad te pervenire Ecclesia, nisi per angustam viam, et ut non moveantur vestigia mea, id est signa itineris mei, quæ sacramentis et Scripturis apostolicis impressa sunt, ut illa intueantur et observent, qui me sequi volunt. Vel ideo custodivi vias duras, et perfici gressus ut jam non moveantur vestigia mea, id est ut stabiliter maneam in æternitate, postquam peregi vias duras, et gressus perfeci.

Aliter ab illo loco, *ut non loquatur*, quasi dicat: [Cassiod.] Non est inventa in me iniquitas, quod tu scis, et si ego taceam. Et hoc est quod ait, hoc quod dico nosti, ut, id est, quamvis, *Non loquatur os meum*, id est, et si ego taceam. Et hoc est quod ait, tu scis me esse purum. Et distinguitur ibi littera, *os meum*. Deinde sequitur, *opera*, etc., quasi dicat: Et licet tam purus sim, tamen propter verba laborum tuorum hoc non mutatur. *Ego custodivi vias duras*, scilicet opera hominum, id est quas merentur opera hominum, scilicet passionem et mortem, et reliquas passiones et miseras. [Hier.] Vel vias duras dicit virtutes, quæ hominibus sunt difficiles, non Christo. Et est sensus: Ego custodivi vias virtutum, duras hominibus, scilicet opera hominum, id est quas debent imitari homines: quibus iter vitiorum leve est, et virtutum difficile. Vel ita: dico, non est inventa in me iniquitas, [Alcuin.] ita tamen hoc dico, ut non loquatur os meum, ut non jactanter hoc dicam, quod est *opera*, id est opus hominum, scilicet jactanter loqui. Vel ita: [Rem.] Adeo sum justus, ut non loquatur os meum aliquid indebitum, id est ut non peccem in lingua: quod

est opera, id est opus hominum, scilicet peccare in lingua. Sequentia non mutantur a sensu primæ expositionis usque perfice, quasi dicat: Et quia custodivi vias duras, ideo perfice gressus meos, [Cassiod.] id est humanas meas actiones usque in finem, id est usque ad passionem et mortem. Ante enim non est nisi inchoatio. Perfice dico in semitis tuis, id est in arctioribus præceptis tuis. Ad hoc perfice, ut vestigia mea non moveantur, id est ut illi qui volunt me imitari, non moveantur a te. [Rem., Gl. int.] Vel vestigia dicit opera bona quæ fecit, et doctrinam quam tradidit. Et est sensus: Ideo perfice, ut vestigia mea, quibus est impressa forma justitiæ, non moveantur a bonis, qui volunt me imitari.

PARS II. VERS. 7. — « Ego clamavi, quoniam

exaudisti me, Deus : inclina aurem tuam mihi, et exaudi verba mea. »

Ego clamavi, etc. [Cassiod.] Secunda pars, ubi Christus petit ut a Judæorum insidiis ejus puritas liberetur, quasi dicat, custodivi vias duras, et perfecti gressus meos. *Ego etiam*, dicit totus Christus, *clamavi*, id est libera et valida intentione preces ad te direxi, ideo *quoniam exaudisti me*, o Deus, id est quia certissime scio me exaudiendum esse. [Cassiod.] Hoc dicere non convenit nisi justo, qui confidenter orat, quia se scit exaudiri, qui converso verborum ordine potest dicere [Aug.] quoniam exaudisti me clamavi, alioquin potius dicendum videretur quoniam clamavi exaudisti me. Vel ita clamavi, hoc non mutatur : ideo utique, quoniam, ut hoc possem, o Deus, exaudisti me, olim infirmius orantem. [Aug.] Hoc proprie Christus in membris dicit. Et quia clamavi, ideo *inclina aurem tuam*, [Gl. int.] scilicet aurem clementiæ et misericordiæ tuæ mihi, [Cassiod.] scilicet humili, et *exaudi verba mea*, non deserat exauditio tua me humilem. Quæ verba? hæc :

VERS. 8. — « Mirifica misericordias tuas qui salvos facis sperantes in te. »

Mirifica misericordias tuas. [Aug.] Mira sunt quæ nova sunt. Hæc sunt quæ in carne Christus gessit mirantibus Judæis. Et est, mirifica misericordias, id est fac nova quæ et mali mirentur, ne vilescant misericordiæ, et ne minus amentur. Tu dico qui salvos facis sperantes in te.

VERS. 9. — « A resistentibus dexterae tuæ custodi me, ut pupillam oculi. »

32 *A resistentibus dexterae tuæ*, [Aug.] id est ab illis qui resistent dexterae tuæ, id est favori quo mihi faves. [Cassiod.] Vel, dexterae tuæ, id est mihi Filio tuo. Et *custodi me ut pupillam oculi*, id est custodi me secundum humanitatem. [Aug.] Pupilla enim perexigua est, et tamen per eam acies luminis dirigitur, quo lux et tenebræ dijudicantur. Sic per humanitatem Christi deitas discernens est inter homines bonos et malos, quia eos qui fidem humanitatis habent, in sorte benorum, alios vero in consortio malorum adnumerat. [Cassiod.] Hanc autem petit custodiri hoc modo,

VERS. 10. — « Sub umbra alarum tuarum protege me, a facie impiorum qui me affligerunt. »

[Aug.] *Protege me*, ut gallina pullos suos sub umbra alarum tuarum, [Cassiod.] id est in munimento charitatis et misericordiæ tuæ. Misericordia enim et charitas sunt alæ Patris, quibus nos protegit. Protege dico, a facie, id est ab instantia impiorum, id est dæmonum et Judæorum qui me affligunt, sic,

VERS. 11. — « Inimici mei animam meam circumdederunt, adipem suum concluderunt; os eorum locutum est superbiā. »

Inimici mei, [Cassiod.] scilicet Judæi, *circumdederunt consiliis animam meam*, id est vitam, volentes eam tollere, et *adipem suum concluderunt*, [Aug.] id est lætitia sua pingui cooperti sunt, post-

quam cupiditas eorum de scelere satiata est. Capto enim Christo lætitiā pinguedine intus conceptam extra ostentarunt. [Alcuin., Cassiod.] Vel a simili animalium, quæ ex adipe inflantur et sunt lasciva, dicit, adipem suum concluderunt, id est superbiam retinuerunt, non macri, id est non humiles, sed inflati superbia. Vel adipem suum concluderunt, id est pinguem et carnalem sensum retinuerunt. Vel adipem suum concluderunt, sceleribus saginati, veram intelligentiam amiserunt. [Cassiod. Aug.] Unde restat superbia loqui. Et ideo os eorum locutum est superbiā dicendo : *Are, rex Judæorum* (Matth. xxvii), et hujusmodi. [Cassiod.] Os dicit non cor, quia sæpe iniqui quod ore defendunt, corde damnant. Sequitur : Et

B VERS. 12. — « Projicientes me nunc circumdederunt me : oculos suos statuerunt declinare in terram. »

Projicientes me [Aug., Gl. int.] extra civitatem, quasi locus de me macularetur. Pravi coloni quia prius servos in vinea missos occiderunt (Matth. xxi), nunc me Filium et heredem (ibid.) circumdederunt in cruce, non obsequio, sed furore, quasi ad spectaculum convenientes, et hoc ideo, quia statuerunt oculos suos, scilicet cordis in terram, scilicet ne perderent locum et gentem. Dixerunt enim : Si dimittimus eum sic, totus mundus abit post eum, et venient Romani, et tollent locum et gentem (Joan. xi). Vel, statuerunt oculos suos declinare in terram, [Aug.] id est intentionem cordis sui, in terrena declinaverunt, putantes eum pati malum qui occidebatur, et se nullum qui occidebant. Et quasi quis diceret : Unde eis hæc opportunitas ? Respondet :

VERS. 13. — « Susceperunt me sicut leo paratus ad prædā, et sicut catulus leonis habitans in abditis. »

Susceperunt me, [Alcuin.] id est avide acceperunt me a Deo, cujus dispositio erat ut moreretur ; [Rem., Cassiod.] vel a Juda traditore, vel a judice Pilato. Qui ? principes qui erant sicut leo, id est diabolus paratus ad prædā, qui circuit querens quem devoret (I Petr. v), [Cassiod.] id est comparandi erant leoni diabolo, quo auctore faciunt. Et non tantum principes, [Aug.] sed et populus qui erat sicut catulus leonis, id est filius diaboli, cui dictum est : Vos ex patre diabolo estis (Joan. viii) habitans in abditis, id est permanens et cogitans in insidiis, [Cassiod.] quia mos est malis vota tegere, ut latenter possint perficere. [Aug.] Cogitabant ergo insidias quibus circumvenirent et perderent justum.

PARS III. VERS. 14. — « Exsurge, Domine, præveni eum et supplantā eum, eripe animam meam ab impio, frameam tuam ab inimicis manus tuæ. »

Exsurge, Domine. [Cassiod.] Pars tertia, ubi de retributionibus suis, et adversariorum est oratio, quasi dicat : [Aug.] Illi ita, sed tu, o Domine, qui videris dormire, et iniquitates hominum non curare

exsurge ad vindictam contra Judæos, et *præveni eum* A populum, vel eos, scilicet Judæos; a simili currentis dicit. [Alcuin.] Currit enim populus, ut crucifigat; currit Deus Pater ut vindicet; sed Deus prævenit excæcando. Nemo enim non prius in se quam in alium peccat, id est quisque peccando prius se ludit quam alium. Et est *præveni eum*, [Aug.] id est factum eorum vindicta excæcationis præveniat, et ita subverte eos. Vel *supplanta eum*, a simili luctantis, id est inefficaces fac, et dejice eos, ut locum et gentem perdant, pro quibus retinendis Christum occiderunt. Unde subdit:

VERS. 15. — « Domine, a paucis de terra divide eos in vita eorum: de absconditis tuis adimpletus est venter eorum. »

Domine, a paucis de terra, sed de se interponit *eripe animam meam*, quasi dicat: [Aug.] Illos supplantat, sed eripe animam meam ab inimicis, diabolo, resuscitando me a morte illata ab impiis. Deinde exponit quod dixerat, *eripe frameam tuam ab inimicis manus tuæ*, anima mea et framea tua, quam manus, id est æterna virtus tua assumpsit, ut per eam regna iniquitatis debellet, et justos dividat ab impiis hic affectu, in futuro etiam loco. Hanc ergo eripe animam meam ab inimicis manus tuæ, id est virtutis tuæ, id est ab inimicis meis, qui sum manus tua. Domine, a paucis, postquam oravit pro sua, subdit de adversariorum retributione, et exsequitur quod dixerat, *supplanta*, quasi dicat, *supplanta eos*, hoc modo: O Domine, perdes eos de terra, vel dispartire eos in vita eorum, alia littera quasi dicat: Domine, perdes eos de terra, quam inhabitant, et dispartire eos per totum orbem in ista vita, quam solam suam putant qui de æterna desperant. Non solum autem erit eis hæc pœna visibilis, sed de *absconditis tuis adimpletus est venter eorum*, id est de peccatis quæ tanquam tenebræ a lumine veritatis tuæ absconduntur, plena est memoria eorum, ut obliviscantur Deum.

VERS. 16. — « Saturati sunt filii: et dimiserunt reliquias suas parvulis suis. »

[Aug.] *Saturati sunt filii* operibus malis. Filios enim opera intelligimus: et sicut bona opera bonos filios, ita malos mala. [Hier.] Vel saturati sunt porcina, id est immunditia, concultantes margaritas sermonum Dei.

Aliter ab illo loco, *Domine, a paucis*, et legitur littera nostra, *O Domine, divide eos*, id est Judæos, a paucis, id est ab electis, secundum mores quibus sordescunt. [Alcuin.] Vel, a paucis fidelibus, qui monitu angeli, imminente Judæorum exterminio, in regnum Agrippæ secesserant, ubi tuti manserunt. (4) Judæos dico, sublato de terra, pro qua me occiderunt. Illos, inquam, *divide per orbem*. Et hoc in vita eorum presenti. Quid ergo post hanc vitam erit eis? omnimoda miseria. De *absconditis tuis*, quasi dicat merito hæc eis, quia de abscon-

ditis tuis, id est de immunditiis, quas utique Deus non novit, id est prohibet. *Adimpletus est venter eorum*, id est, satiata est carnalitas eorum. [Cassiod., Alcuin.] Vel in bono potest accipi, de absconditis tuis, id est de præceptis legis, et miraculis Christi. [Cassiod.] Venter, id est carnalis sensus, eorum adimpletus est, quibus bonis etsi pasti fuerint, tamen saturati sunt porcina, id est immunditia, et reliquias suas, scilicet reliquias peccatorum dimiserunt parvulis suis, [Aug., Hier.] id est, posteris, clamantes: Sanguis ejus super nos, et super filios nostros. [Alcuin.] Vel, saturati sunt filiis, id est ad opus filiorum. Et est similitudo a re, quæ non est. Nullius enim dape filii saturantur, et ita saturati sunt, quod dimiserunt reliquias suas, scilicet reliquias maledictionis parvulis suis, id est posteris suis. [Rem.] Vel, saturati sunt de absconditis, id est de peccatis. Et hoc filiis, id est ad utilitatem filiorum, qui sunt reliquæ salvandæ, de quibus dixit Isaias: *Reliquiæ Israel salvæ fient* (Isa. x). Unde et hic subdit, et dimiserunt reliquias suas parvulis suis, id est posteris suis, de quibus erunt illæ reliquæ. Sequitur:

VERS. 17. — « Ego autem in justitia apparebo conspectui tuo: satiabor cum apparuerit gloria tua. »

Ego autem, quasi dicat: [Aug.] Illis ita continget; ego autem, qui non apparui eis, qui corde sordido et tenebroso, lucem veritatis et sapientiæ non vident, in justitia tua, id est secundum justitiam tuam, *apparebo conspectui tuo*, vel, in conspectu tuo; et cum illi saturati sint immunditia, ut me non cognoscerent, *ego satiabor*, munditia, id est, in his qui me intelligunt, id est in sanctis, *cum apparuerit*, vel dum manifestabitur sanctis in judicio gloria tua æterna.

COLLATIO IN PSALMUM XVI: « EXAUDI, DOMINE, JUSTITIAM MEAM, INTENDE. »

VERS. 3. — *Oculi tui viderunt aequitates*. Psalmodia Romana habet, *oculi mei*; sed Hier. emendat ad Simiam et Fretellam.

VERS. 4. — Versus 4 et 5, propterea quod possunt aliter et aliter distingui, diversum identidem parient sensum. Primo sic: *igne me examinasti, et non invenies, cogitavi, vel ut vult Hier., cogitationes, non pertransibit os meum, vel non transire os meum*, hic finiendo versiculum quartum: mox ut inchoetur quintus versus, in opera hominum, juxta Heb. interpretes nostri etiam fecerunt sectionem, *igne me examinasti, et non invenies iniquitatem*. Vel (quod eodem recidit) *non est inventa in me iniquitas*, quia זָמַם ZAMAM, licet notet, cogitavit, id tamen non absolute semper, sed cogitavit nefas aut scelus. Dehinc incipiat caput quinti vers: *Ut non pertransseat os meum opera hominum*. Et ita transire concinne intelligitur in ore versare: igitur non loquatur os meum opera hominum. Hæc et illa intelligentia, non dissidet a veritatis spiritu, qui multiplex est et unicus (Sap. vii).

VERS. 5. — *Ego custodivi vias duras*. Hieron., *vias latronis*, seu ut alii volunt, *vias dissipatoris*. At פִּרְצֵי PARITZ vel פִּרְצֵי PERETZ ab eodem verbo פָּרַץ PARATZ, interdum significat viam interruptam et confractam, quæ solet esse dura. Et Nebiensis verit

(4) Ex Eusebio Hist. Eccles., iii, cap. 5; et Pet. Com. ex Hist. Actuum apost., cap. 69.

vias dirutas. Alioqui et viæ latronis sunt laboriosæ, A ut explanatur in interpretatione de Christo, qui tanquam princeps latronum ignominiose passus est.

VERS. 11. — *Adipem suum concluserunt.* Faber et Cæcus contendunt debere in ecclesiis occinī, *adipe suo concluserunt*, auferendi casu, ut subaudiatur accusativus *animam meam*. Hoc volunt pro suo cerebro; sed potest intelligi quod adipem concluserunt corpus suum, ut vertit Sanctes a quo non dissidet Munsterus interpretatus passive, *adipe suo clauduntur*, quo itidem tendit paraphrasi Campensis, *qui sunt bene pasti et obesi*. Et hoc est adipem suum concludere. Pratensis quidem vertit, *adipe eorum concluserunt*, sed ut id verbi transeat ad particulam sequentem videlicet os suum, contra tamen rationem pause Hebraicæ, licet Chaldaeus ad eum modum distinguat, *adeps eorum operit os eorum*.

VERS. 12. — *Projicientes me, nunc circumdederunt me.* Si legamus מַשְׁלֵי ASSURENI per iod in fine, id est *gressus contra me*, ut legerunt LXX, et Hier. dilucidius vertentes, *projicientes me*, vel *incedentes adversum me*. Sic et Nebiensis. Alii 33 Hebraizantes legunt נָּ nu in fine per vau, ut sit *gressus nostri*. Similiter in sequenti vocabulo distinguendum venit סִבְבֵי SEBABUNI, quomodo legerunt LXX, Hieron. Nebiensis, Sanctes et Pellicanus, vel סִבְבֵי SEBABUNI, quomodo Munsterus, Campensis, et interpretes pro Cajetano. Cernis quam facile variant exemplaria.

VERS. 13. — *Susceperunt me sicut leo paratus ad prædam.* Heb. דִּמְיוֹנוֹ DIMYONO, id est *similitudo ejus sicut leonis*, etc. Interpretes legerunt per iod in fine, non per vau, quod passim fit apud Hebr. Et quia fuisset subobscurius dicere, *similitudo mea seu similitudo mei, sicut leo paratus ad prædam*, intellectum clarum reddiderunt, *susceperunt me sicut leo*. Quasi diceret: Hæc similitudo leonis parati ad prædam mihi aptata est, dum instar leonis sævientis, inimici in me debacchati sunt.

VERS. 14. — *Eripe animam meam ab impio, frameam tuam ab inimicis manus tuæ.* Difficultas in hoc versu, et proprie sequentis est in varia distinctione et aliorum verborum redditione. Nam Hebraicam litteram persequentes, faciunt finem versiculi in framea tua. Et Hier. ita vertit, *eripe animam meam ab impio, qui est gladius tuus*, quem versiones aliorum imitantur. LXX intellexerunt in accusativo casu, *frameam tuam*, referentes ad animam, ut exponit August. Ob id aliter secuervnt contextionem versiculorum, quod et non rariter faciunt, ob causas supra dictas.

Eodem versu, cujus principium secundum Hebr. est finis versiculi 14, secundum Latinos, ab inimicis

manus tuæ. Hier., a *viris manus tuæ*, quomodo et Nebiensis. Vel, ut alii reddunt, a *viris qui sunt manus tua*, vel *flagellum, erue*, ut vertit Sanctes. Cæterum cum vocula Hebraica מַתְנִים MATHIM secundum rabbi David, sint viri addicti desideriis hujus sæculi, certe erunt inimici manus Domini, quæ largitur præcipue dona spiritualia amicis suis. Unde exponit Pellicanus, *de quibus, inquit, vindictam sumis*.

VERS. 15. — *Domine, a paucis de terra divide eos in vita eorum; Sanctes, a viris de mundo, quorum pars in vita; Pratensis, a viris ex tempore, quorum pars in vita; interpres pro Cajetano, a viris de mundo, quorum pars in vitis; Pellicanus, a viris substantiæ modicæ, portio eorum in vitis; Munsterus, a viris inquam et a sæculo nequam, quorum pars est in vita; Nebiensis, a viris de sæculo, pars quorum in vita eorum.* Longe secus Hieron., qui mortui sunt in profundo, quorum pars in vita. Singulas particulas sigillatim expendamus in eo quod habemus. A paucis, in Hebræo eadem repetitur dictio, quam interpretabantur LXX in priori versu inimicos, sicut declaratum est. Sed cum significet etiam viros substantiæ modicæ, ut vertebat Pellicanus, nostra lectio non violat veritatem Hebraicam. Dehinc sequens particula, videlicet *de terra* תֵּלָא HELE, Hebraice innuit durationem vitæ hujus sæculi. Quare nihil est discrepantiæ, si sensus concilietur Et Munsterus in priori suo lexico, scribit significare *profundum orbis*, quomodo accepit Hieronymus, qui etiam ut manifestum est, legit מַתְנִים MATHIM per e longum, quod dicunt modo tzeri, et significat *mortuos*, ut transulit Hieron. Cæteri vero per a breve, quod vocitant hateph pathah, denique *divide eos in vita eorum*; Hebraizantes, quorum pars in vita. Sed nihil a fonte Hebræo recedit. Nam חָק HALAQ, significat *divisit*, et חֶלֶק HELEQ, *partem*. Ob idque חֶלְקֵם HELQUAM, *pars eorum*, vel nol *QUAM חֶלְקֵם divide eos*.

C VERS. 17. — *Satiabor cum apparuerit gloria tua.* Hieronymus, cum *evigilavero similitudine tua*. Vel, ut alii habent, cum *evigilavero ad similitudinem seu imaginem tuam*. Sensus est prorsus idem. Nam gloria quam vobis promisit omnipotens Deus, est ut transferatur ad imaginem Filii sui, juxta illud Rom. VIII: *Quos præcivit et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui*. Et rursus I Joan. III, cum *apparuerit, similes ei erimus*. Scio tamen quosdam interpretari *imaginem tuam*, hoc est animam. Sed ad hoc non astringimur. Cæterum quod LXX dixerunt in tertia persona, alii in prima, procedit ex vocabulo Hebraico infinitivi modi, qui accommodatur cuilibet personæ, בִּרְקִיזָה BERAKUITZ.

PSALMUS XVII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PUERO DOMINI DAVID, QUÆ LOCUTUS EST DOMINO: VERBA CANTICI HUIUS IN DIE QUÆ ERIPUIT EUM DE MANU INIMICORUM EJUS, ET DE MANU SAUL, ET DIXIT: »

Diligam te, Domine, fortitudo mea. Titulus, [in finem puero domini David, quæ locutus est Domino; verba cantici hujus, in die qua eripuit eum Dominus de manu inimicorum ejus, et de manu Saul, et dixit.] Legitur in libro Regum quod rex iniquus Saul persecutus est David mitem et mansuetum. Quo mortuo David liberatus est, et in pace regnavit. [Hier. et Rem.] Pro hac liberatione videtur David hunc psalmum cantasse Domino: Sed quia titulus habet [in finem et cantici] removetur ab historia. [Gl. int., Cassiod., Alcuin.] Finis namque Christus est,

D canticum vero est exultatio de æternis. Melius ergo accipitur de toto Christo, scilicet de capite et membris, quem totum Dominus eripuit in die resurrectionis Christi de manu inimicorum, id est Judæorum et dæmonum, et [de manu Saul] id est mortis. [Hier., Alcuin.] Per Saul enim intelligitur mors. [Aug.] Saul namque interpretatur *petitio*, quia populus extorsit hunc regem a Deo, qui non est electus ad permanendum, [Alcuin.] sed permissus ad tempus regnare, sicut dicitur in Job: *Faci Deus regnare hypocritam propter perversitatem populi*. [Job xxiv.] David autem elegit Deus ad permanendum, de quo Christus natus est rex in æternum. Sed non ante David tenet regnum, quam liberatur

a persequentibus. Et sicut David prius sustinuit A
Saulen quam in pace regnaret, [Alcuin.] sic Christus ante sustinuit mortem, quam regnaret quietus, sic et corpus ejus quod est Ecclesia. Et bene Saul persecutor David mors dicitur, quæ sola nos persequitur. Nisi enim mortales essemus, nihil nobis faceret inimicus. Et sicut Deus illum regem non elegit, ita hanc non fecit Deus (Sap. 1), sed impij manibus et verbis accersierunt. [Hier., Aug., Rem., Cassiod.] Et est sensus tituli: *Verba cantici hujus*, quod dicitur canticum, quia agit de lætitia resurrectionis Christi, et constitutionis Ecclesiæ. [Hier.] Hoc posuit nē de historia David accipiat. Cantici dico, tendentis in finem, id est in Christum, conveniunt David, id est Christo, secundum caput, et secundum corpus ejus, id est Ecclesiam. David dico, *puero domini Dei Patris*, de quo Isaias ait: *Puer natus est nobis, et filius datus est nobis (Isa. ix)*. Quæ verba locutus est, totus est Christus, *Domino*, [Gl. int., Aug.] id est ad honorem Domini. Hoc enim dicit Christus et Ecclesia, id est totus Christus. Cantici dico, *habiti in die*, id est pro die resurrectionis Christi, *qua die Dominus Pater eripuit eum*, id est Christum, secundum caput et corpus, *de manu inimicorum ejus*, id est de potestate Judæorum, secundum caput; et de potestate dæmonum, secundum caput et membra. [Aug., et Cassiod.] In die namque resurrectionis a diabolo Christus ereptus est, et membra absoluta sunt. Et *de manu Saul*, id est de potestate mortis Christum in re, et membra in spe, et tandem in re eripiet. [Rem.] Et bene prius ait de inimicis, postea de morte, quia novissima inimica destruetur mors. Et pro hac spiritali liberatione totus Christus agens gratias Deo dixit: *Diligam te, Domine*. Intentio [Cassiod.] Monet ad gratiarum actiones pro liberatione spiritali.

Modus. Quatuor sunt partitiones: primo Propheta de liberatione gratias agit, summam beneficiorum Dei colligens. Secundo agit de cladibus humani generis ante adventum Christi, et qualiter Dominus sit misertus ibi, *circumdederunt*. Tertio, Christus agit de virtute ac potentia sua ibi, *Deus qui præcinxit*. Quarto, Ecclesia læta munera Dei laudat ibi, *vixit Dominus*. De spiritali ergo liberatione Christus integer gratias agens, ait: O

VERS. 1. — « Diligam te, Domine, fortitudo mea: « Dominus firmamentum meum, et refugium meum, « et liberator meus. »

Domine, diligam te: [Rem.] quod tantum restat de omnibus erepto. Et causam subdit, qui es virtus vel fortitudo mea, [Aug.] per quam scilicet fortis sum super inimicos. *Dominus firmamentum meum*, vel Domine, alia littera, quasi dicat, et, o Domine, tu es firmamentum meum, id est firmasti me. Et hoc ideo, quia es *refugium meum*, quia ad te refugi; refugi autem, et, id est quia *liberator meus* es de inimicis, id est quia liberasti me. Deinde mutans personam, ait, et

VERS. 2. — « Deus meus, adjutor meus: et sperabo in eum. »

Deus meus, [Hier., Cassiod.] id est Creator est, *adjutor meus*, quasi dicat, qui me creat, me adjuvat: et eo adjuvante, ego *sperabo in eum* ac si in secunda persona diceret: [Aug.] Tu qui creas es adjutor, qui prius adjutorium vocationis mihi gratis præstitisti, ut per hoc possem sperare in te. Et tu es

VERS. 3. — « Protector meus, et cornu salutis meæ, et susceptor meus. »

Protector meus contra insidias, [Cassiod., Aug.] quia non de me præsumpsi, quasi cornu superbiæ contra te erigens, sed te celsitudinem salutis inveni. Unde subdit, et tu es *cornu*, id est firma celsitudo salutis meæ ad dissipandos inimicos; et ut hoc invenirem, tu es *susceptor meus*, [Cassiod., Aug., Gl. int.] id est tu suscepisti me per gratiam. Et ideo

VERS. 4. — « Laudans invocabo Dominum, et ab inimicis meis salvus ero. »

Laudans, [Aug., Gl. int.] non meam gloriam, sed Domini quærens *invocabo Dominum* ad perseverandum, et sic *ab inimicis meis salvus ero*, id est non nocebit mihi impietatis error. [Aug.]

Vel in persona ipsius David, totum legi potest. Qui ait: *Diligam te, Domine*, qui es virtus mea, vel fortitudo mea, id est ex quo fortis sum. Deinde mutans personam de eo loquitur hominibus dicens: *Dominus est firmamentum*, quo firmus stetit in acie. C Et *refugium meum*, [Cassiod.] quia quando opus erat consilio ad eum refugit, et invenit; et *liberator meus*, ut si potens captum ab hostibus liberet, et *Deus meus* est, et *adjutor meus*, et *sperabo in eum*, et *protector meus*, contra insidias, et *cornu salutis meæ*, ad dissipandos inimicos, et *susceptor meus*, sicut medicus ægri. [Rem., Cassiod.] Laudans, post omnia beneficia non elatus se jactat, sed omnia Deo tribuit dicens: *Laudans invocabo Dominum*. Et ideo *ab inimicis meis salvus ero*. Nam qui aliter agit, sibi derelictus perit, etsi vicisse videbatur. Sequitur:

PARS. II. VERS. 5. — « Circumdederunt me dolores mortis, et torrentes iniquitatis conturbaverunt me. »

D *Circumdederunt me*. [Cassiod.] Secunda pars, ubi in persona justorum qui fuerunt ante adventum Christi, agit Propheta de cladibus humani generis, et quomodo Deus mysterio incarnationis misertus sit, et in baptismo de toto orbe Christianos collegit. [Alcuin.] Et attende regulam unitatis capituli et corporis, id est Christi et Ecclesiæ; quasi enim una persona est caput et corpus, ideoque una voce utitur caput cum membris, licet ea quæ dicuntur ad diversos referantur. Quædam enim soli capiti conveniunt, quædam solis membris, quædam capiti et membris. Item quæ membris conveniunt, quædam præteritis, quædam præsentibus, quædam futuris, et quædam perfectis, et quædam imperfectis conve-

niunt, et tamen in tanta diversitate una vox est, et quasi una persona videtur loqui, ut sicut duo sunt in carne una, scilicet sponsus et sponsa, ita sint et in voce una. Vide enim hic quia cum ex persona antiquorum loqui incipiat, et post de mysterio incarnationis agat, eo usque narrationem ducit, ut utatur verbis præsentis Ecclesiæ de toto orbe in baptismo collectæ, ibi, *Misit de summo*, etc. [Cassiod.] Sic continuam **34** litteram. Dixerat, invocabo, et ab inimicis salvus ero, modo quasi quis diceret: Mirum est quare hoc dicis. Quid enim tibi est? Resp. Ecce quid: *Circumdederunt me dolores mortis*, non de rebus mundi, sed mortis, id est diaboli, per quem mors, id est diabolus, ut ait Apostolus, ante Christi adventum ubique et in omnibus pene regnabat (Rom. v), inter quos rari erant justi, qui rapidis iniquitatibus conturbati sunt. Unde subdit, et *torrentes iniquitatis conturbaverunt me*, id est iniquitates abundantes, et rapidæ ut torrentes, conturbaverunt me.

VERS. 6. — « Dolores inferni circumdederunt me; præoccupaverunt me laquei mortis. »

Dolores inferni, [Cassiod.] id est gentiles in inferno debito dolore torquendi, *circumdederunt me*. Et præter hoc *præoccupaverunt me laquei mortis*, id est originale peccatum, unde et mors quæ ante ligavit me, quam ex propria virtute peccarem. Sed

VERS. 7. — « In tribulatione mea invocavi Dominum, et ad Deum meum clamavi. »

In hac tanta tribulatione mea, id est in hac tanta necessitate, ubi totis viribus petitur, invocari Dominum, [Cassiod.] quod est unicum inter mala remedium. Dominum dico, non utique alienum, sed meum Deum. Et hoc est quod subdit, *et ad Dominum meum clamavi*; quod plus est quam invocare.

VERS. 8. — « Et exaudivit de templo sancto suo vocem meam: et clamor meus in conspectu ejus introivit in aures ejus. »

Et ipse Deus *exaudivit vocem meam de templo sancto suo*, [Cassiod.] id est de cælo, vel de venturo Christi corpore, in cujus incarnatione effectum exauditionis consecuti sunt; et *clamor meus*, id est causa justitiæ mæ, quæ bene ad Deum intrat, quia pro mundi clade supplicat, qui clamor est in conspectu ejus, [Aug.] id est quem intus habeo in conscientia, non coram hominibus introivit, a simili fidelis nuntii, in aures potentiæ et clementiæ ejus. Sequitur:

VERS. 9. — « Commota est et contremuit terra; et fundamenta montium conturbata sunt, et commota sunt, quoniam iratus est eis. »

Commota est, [Cassiod.] Decursa tristitia, quam ante Christi adventum Dei populus sustinebat, ad incarnationis secreta pervenit, quæ proprie notatur cum ait, inclinavit coslos; sed præmittit ea quæ facta sunt tempore incarnationis, dicens: Commota est. Ecce quomodo audivit de præmissa tristitia,

A scilicet per incarnationem, quam per ea quæ tunc facta sunt, sic describit; commota est, quasi dicat, hoc modo audivit, quia tempore incarnationis terra, id est peccatores, [Aug., Cassiod.] commota est interiorius ad poenitentiam. Et post, *et contremuit exterius pro peccatis*. [Cassiod.] Necessè est enim ut præsentiam judicis tremant peccatores; et fundamenta montium, [Aug.] id est spes superborum in sæculo, conturbata sunt. Fundamenta montium sunt presumptiones superborum, et hujusmodi, quibus innitebantur. Sed hæc *conturbata sunt*, et *commota sunt*, ut jam spes mundi non habeat firmamentum in cordibus hominum. [Cassiod.] Spes enim mundi abiit, quam Deus odit. Et quare hoc? *Quoniam iratus est eis*, id est quia innotuit eis ira Dei. Et ita:

B VERS. 10. — « Ascendit fumus in ira ejus, et ignis a facie ejus exarsit: carbones succensi sunt ab eo. »

Ascendit fumus, [Aug.] id est lacrymosa deprecatio poenitentium, in ira ejus, scilicet in pœna judicii prævisa, id est cum novissent quid minetur Deus. Et post *ignis a facie ejus exarsit*, id est flagrans charitas, post poenitentiam de notitia ejus exarsit. Et ita *carbones succensi sunt*, id est illi, qui jam mortui erant extincti ab igne Dei, et a luce justitiæ, et frigidi tenebrosique remanserant. Rursus accensi, et illuminati revixerunt. [Cassiod.] Et hoc *ab eo*, id est veniente Domino. Sed nunquid venit? utique venit, quia

C VERS. 11. — « Inclinavit coslos, et descendit: et caligo sub pedibus ejus. »

Inclinavit coslos, vel cælum, [Cassiod.] id est humiliavit se Verbum Dei, ut carnem sumeret, et descendit, id est ad nos venit, carne indutus. Vel ita: Carbones succensi sunt, [Hier.] id est illi qui prius erant extincti, succensi sunt ab eo igne charitatis. Sed quomodo sunt hæc omnia facta? ecce, inclinavit Deus Pater coslos, [Gl. int.] id est humiliavit cœlestia misso Filio, de quo subdit, *et descendit* ad nos. Humiliavit autem tunc cœlestia, quia angelos humanæ naturæ subjecit, et caligo, [Cassiod.] id est, diabolus, qui mentes obnubilat, est sub pedibus ejus, quia Domini potestate calcatur.

VERS. 12. — « Et ascendit super cherubim, et volavit: volavit super pennas ventorum. »

[Cassiod.] Et ipse qui descendit ascendit super coslos, quando videntibus apostolis conscendit: quod tale est *super cherubim* quod interpretatur plenitudo scientiæ, id est omnem modum scientiæ excedit. [Aug., Cassiod.] Quis enim attingit hoc arcum quod caro mortalis, et passibilis sic exaltata? et volavit fama ejus. Volavit item itemque geminatum. Namque verbum nimiam celeritatem significat, quia per totum mundum fama ejus cucurrit. Unde et subdit, *super pennas*, id est velocitatem, ventorum. Ventos enim, quibus nihil est velocius, superat fama ejus, ut dum mox natus, Magis per stellam est nuntiatus.

VERS. 13. — « Et posuit tenebras latibulum

« suum, in circuitu ejus tabernaculum ejus : tenebrae aqua in nubibus aeris. »

Et tenebras, id est incarnationis mysterium, quod nobis est profundum et obscurum, posuit latibulum suum, [Cassiod.] id est secretum majestatis suae, quae nube carnis tegebatur : quod tunc aperiet, quando videbimus eum facie ad faciem. Tabernaculum ejus, id est Ecclesia quae ei militat, est in circuitu ejus, id est ei proxima. Et ideo, etsi nondum per speciem videt, tamen per fidem.

Vel ita ab illo loco, circumdederunt me, et legitur ex persona Christi non mutata voce, qui referens passionem suam, ait : *Circumdederunt me dolores mortis*, [Aug.] id est carnis, qui sunt gravissimi. Et *torrentes iniquitatis*, id est turbae Judaeorum iniquae ad tempus motae, sed cito desiturae, sicut pluvialia flumina. *Conturbaverunt me*, id est egerunt ut me conturbarent ; et *dolores inferni circumdederunt me*, id est in circumdantibus me ut perderent, erant dolores invidiae, qui mortem operantur, ducuntque ad infernum ; et *laquei mortis*, scilicet Judaei, qui jactatione justitiae mala suadent, unde est mors, praecipuerunt me, ut priores mihi nocere vellent, quod eis postea reddetur. Vel ita : *Dolores mortis circumdederunt me*, et *dolores inferni circumdederunt me*, id est dolentes de me Judaei, quae est eis causa mortis interioris, et inferni circumdederunt me. Vel ita, *circumdederunt me dolores mortis*, id est dolores morientium, scilicet quos solent pati morientes. Et hi dolores, qui circumdederunt me, sunt infixi, alia littera, [Alcuin.] id est pro inferiori parte mea, scilicet humanitatis infirmitate. Et *torrentes iniquitatis*, [Gl. int.] id est transitorii impetus iniquorum, *conturbaverunt me*, secundum illud : *Capit Jesus povere, et tedere* (Marc. xiv). Et haec omnia ideo, quia praecipuerunt me laquei mortis, id est quia praecipuerat me mortalitas et passibilitas ; sed in tribulatione mea invocavi Dominum, hoc non mutatur. Et ad Dominum meum clamavi, et hoc non mutatur. Et Dominus exaudivit vocem meam de templo sancto suo, [Aug.] id est de corde meo, in quo habitat ; et clamor meus, qui est, in conspectu ejus, id est quem intus habeo in conscientia, non coram hominibus, introivit in aures ejus, hoc non mutatur, nisi quia hic clamor est pro resurrectione. Introivit dico, unde clarificatus sum. Vel ita : *Commota est et contremuit terra*. Nam clarificato Christo, commoti sunt et contremuerunt peccatores ad poenitentiam ; et *fundamenta montium conturbata sunt, et commota sunt, quoniam iratus est eis, Deus, et hoc non mutatur*. Et, *ascendit fumus in ira ejus, carbones succensi sunt ab eo*, hoc sicut ante intellige. *Inclinavit caelos*, vel coelum, qualiter ira Dei innotuit eis, et praedicta facta sunt, ostendit, quia, inclinavit coelum, et descendit coelum, id est humiliavit justum, ut ipse descenderet ad hominum infirmitatem, docendo simplicia. Et caligo est sub

A *pedibus ejus*, id est impii qui terrena sapiunt, caligine suae malitiae caeci, non eum cognoverunt. Terra enim est scabellum pedum ejus, quia terreni ad ejus contemplationem non eriguntur. Et ascendit super cherubim, id est exaltatus est super plenitudinem scientiae, quae est charitas ; ut ad Deum nemo perveniret, nisi per charitatem ; et volavit, quia dilectoribus suis se incomprehensibilem ostendit, ne corporeis imaginibus quaerant eum comprehendere : volavit dico super pennas ventorum, quia incomprehensibilitas ejus, superat virtutes animarum, quibus se velut pennis, a terrenis timoribus in auras libertatis attollunt. Et posuit tenebras latibulum suum, id est occultam spem in corde credentium, ubi latet, non deserens eos. Et posuit tenebras latibulum suum, id est obscuritatem sacramentorum, in quibus latet. Latuit enim divinitas in carne, remissio peccatorum in baptismo, Christus in altari sub sacramento panis. Vel, posuit tenebras latibulum suum, id est in his tenebris vitae mortalis latet, ubi per fidem ambulamus, et non per speciem, et quod non videmus speramus, et per patientiam expectamus. Et quamvis lateat, tamen, tabernaculum ejus est in circuitu ejus, id est conversi, in quibus hoc tempore habitat et militat, ambiunt eum quasi medium, quia omnibus aequaliter favet, nec tamen vident eum nunc per speciem, etiam per Scripturas, quia, tenebrosa aqua, id est obscura doctrina est, in nubibus aeris, id est in prophetis, et in omnibus praedicatoribus, qui a terrenis elevati, inferioribus compluunt verbum Dei. Obscura est, dico :

VERS. 14. — « Prae fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando, et carbones ignis. »

Prae fulgore qui erit in conspectu ejus, [Aug.] id est in comparatione fulgoris, qui erit in manifestatione ejus. Nunc enim per speculum videmus, tunc facie ad faciem (I Cor. xiii). [Aug.] Ne quis ergo putet se esse in futura luce, ideo quia Scripturas recte intelligit, sequitur, nubes transierunt, quasi dicat obscura aqua est in nubibus, quae nubes, id est divini verbi praedicatores, transierunt, ad gentes, non jam in Judaea tantum sunt. [Hier.] Aliter ab illo loco inclinavit caelos, id est praedicatores humiliavit a contemplativa vita ad ministerium activae, ut Rachel virum suum Lia concedat. Et descendit ipse per eorum doctrinam in quorundam simplicium notitiam, qui majora capere non valent. Et ideo ait, descendit, vel, inclinavit caelos, [Alcuin.] id est humiliavit praedicatores ad ferendas molestias. Et descendit, ipse passus in eis, cum quibus est unum. Et ideo in eis dicitur pati, sicut ipse ait : Ecce venio Romam iterum crucifigi (5). Sequitur : Et caligo est sub pedibus ejus, [Alcuin.] id est sub ejus potestate. Vel, caligo, id est qui simpliciter credunt, sunt sub pedibus ejus, id est ei subjecti sunt. Sequi-

(5) Ex historia passionis Petri apostoli.

tur : *Et ascendit*, [Hier.] quasi in quibusdam per A
cœlos, id est per prædicatores; *descendit* scilicet in
infirmis. Alii autem sunt in quibus per eosdem
ascendit. Et hoc est: *Et ascendit super cherubim*,
[Alcuin.] id est facit quosdam plenos scientia, in
quibus supereminet, sed nec illi penitus eum com-
prehendunt, quia *volavit super pennas ventorum*,
[Aug.] id est celeritatem intellectus eorum transcen-
dit. *Et posuit tenebras latibulum suum*, [Alcuin.] id
est tenebris latenter utitur, sicut ipse ait per pro-
phetam: *Virga furoris mei est Assyrius; ipse vero non*
cognovit (Isa. x), quia per Assyrium, id est per
Sennacherib, vel Nabuchodonosor, afflixit Deus pec-
cantes in se Judæos, et alios multos, nec intellexit
Assyrius quare vel cuius virtute hoc fieret, sed
tabernaculum 35 *eius est in circuitu ejus*, [Alcuin.]
id est milites sui cognoscunt, quod per malos agit.
Sequitur: *Tenebrosa aqua in nubibus ætheris*. Alia
littera, secundum quod in Hebræo habetur, *præ*
fulgore in conspectu ejus nubes. Hic distingue, quasi
dicat per cœlos, id est doctores Novi Testamenti
descendit in notitiam minorum, sed ascendit in no-
titiam majorum. Sed per nubes ætheris, id est per
prophetas, in quibus nubibus est tenebrosa aqua,
[Cassiod.] id est obscura doctrina, non sic ascen-
dit, et descendit: quia umbra figurarum tecti, luce
doctrinæ aliis non irradiabant; sed *nubes*, quæ non
sunt ætheris, id est apostoli, sunt *præ fulgore*, una
dictio, id est præfulgidæ. *In conspectu ejus*; id est
vicinius contemplantes eum. Et hæ nubes *transie-*
runt, quia prædicatores de Judæa ad gentes transie-
runt. Hic in unum redigitur lectio. Et ex illis trans-
euntibus processerunt *grando et carbones ignis*,
[Aug.] id est objurgationes, quæ velut grandis dura
corda feriunt; sed si ignis charitatis duritiam re-
solvit, in miti animo fit aqua satians. Et carbones,
quia illo igne accensa corda reviviscunt.

VERS. 15. — Et intonuit de cœlo Dominus, et
Altissimus dedit vocem suam: grandis et carbo-
nes ignis.

Et intonuit, quasi dicat, nubes transierunt, et per
transientes Dominus qui est de cœlo, [Gl. int.] id est
excelesus, intonuit minis, quæ sunt de poenis æternis;
et Altissimus, hoc est quod dixerat, de cœlo dedit
vocem suam suavem, quæ est de præmiis æternis.
Vel ita: *Intonuit de cœlo Dominus*, [Aug., Gl. int.] id
est, de corde justis sonuit Dominus, quando ingen-
tia mysteria loquitur, quæ est fiducia Evangelii.
Per hoc enim et ipsi prædicatores fiducialius prædi-
cant, et auditores prædicantibus fidentius credunt.
Et Altiss. dedit vocem suam, [Aug.] ut in profundo
 sæculi audiremus cœlestia. Vel ad litteram, Dominus
intonuit de cœlo, [Cassiod.] ut quando visum est to-
nitruum, sicut legitur in Evangelio, Deo patre di-
cente: *Clarificavi, et iterum clarificabo eum*.
(Joan. xii). Et Altissimus dedit vocem suam cum
dixit: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene
complacui (Matth. iii). Et inde processit, *Grando*,
et carbones ignis, sicut supradictum est. Sequitur;

VERS. 16. — Et misit sagittas suas, et dissi-
pavit eos: fulgura multiplicavit, et conturbavit
eos.

Et misit. Quasi dicat: Dominus intonuit et Do-
minus misit, [Alcuin.] Quasi dicat, non temere
transibunt, sed missi; non enim transitus apostolo-
rum ad gentes semper erat certus, neque rationa-
bilis habitus; ideoque ait, *et misit sagittas suas*, [Aug.]
id est evangelistas, cum pennis virtutum recte volantes
et dissipavit, vel dispersit, hos ad quos misit ut aliis
eorum essent odor vitæ in vitam, aliis odor mortis
in mortem (II Cor. ii); *fulgura etiam multiplicavit*,
id est miracula, quæ stupidos reddunt. Unde subdit:
et conturbavit eos.

VERS. 17. — Et apparuerunt fontes aquarum,
et revelata sunt fundamenta orbis terrarum.

Et apparuerunt fontes aquarum, [Cassiod.] id est
veritas prædicatorum, qui aquis comparantur,
quia doctrina alios rigant. [Aug.] Vel apparuerunt
fontes aquarum, salientium in vitam æternam, qui
facti sunt in prædicantibus; et revelata sunt funda-
menta orbis terrarum, [Aug., Gl. int.] id est revelati
sunt prophætæ, id est qui ante non intelligebantur:
super quos credens orbis ædificatur, id est Ecclesia,
quæ dicitur orbis, quia de toto orbe colligitur. Et
bene ait revelata: [Cassiod.] Christo enim veniente
patuit quod divinum tegebatur eloquium. Inde est quod
in die passionis illa sacramenta deteguntur in Eccle-
sia, quæ in precedenti tempore xxi. tecta fuerunt.

VERS. 18. — Ab increpatione tua, Domine,
ab inspiratione spiritus iræ tuæ.

Ab increpatione. [Alcuin.] Hic fit conversio ad
ipsam Deum. Cui quasi cum gratiarum actione lo-
quitur. Quasi dicat: Et omnia facta sunt, o Domine
ab increpatione tua, [Aug.] id est tui clamantis; *ap-*
propinquabit regnum cælorum (Matth. iv). Et *ab*
inspiratione spiritus iræ tuæ, id est tui dicentis: *Nisi*
pœnitentiam egeritis, morte moriemini (Luc. xiii),
[Cassiod.] increpationem vero et inspirationem ac-
cepit Christus prædicationem, quia per prædicationem
increpabat peccantes, et inspirabat ut timerent
iram futuram. Sequitur:

VERS. 19. — Misit de summo et accepit me; et
assumpsit me de aquis multis.

Misit de summo. [Cassiod.] Hucusque egit de ad-
ventu Domini. Hinc agit de temporibus Christianis,
ex persona præsentis Ecclesiæ, non mutata voce.
Quasi dicat, hoc totum factum est, quia misit Deus
Pater Christum, de summo, id est de cœlo; et ac-
cepit me Ecclesiam sponsam, et assumpsit me de
aquis multis, id est de aquis baptismi [Aug.]. Vel,
accepit me, gloriosam Ecclesiam sicut prius vocando
ex gentibus in hæreditatem suam. Unde subdit; et
assumpsit me de aquis multis, id est multitudine
populorum [Alcuin.]. Vel ita misit Spiritum sanctum,
qui est donum, de summo, id est de alto, quia æqua-
lis Patri est et Filio. Spiritus sanctus namque unus
est Deus cum Patre et Filio, et donum, quia donari
potest, et donatur, cum incipit in aliquo esse se

cundum charismata gratiæ, quæ cum a Patre et Filio pariter tribuantur, sæpius tamen Spiritus sancti esse dicuntur, quia ex dilectione nobis præstantur; et Spiritus sanctus dilectio est utriusque, scilicet Patris in Filium, et Filii in Patrem, amborumque connexio. Sequitur : *et accepit me*, quasi dicat, fugitivam; *et assumpsit me* in altitudinem virtutis, et boni operis. Et hoc, *de aquis multis*, hoc non mutatur. Et

VERS. 20. — « Eripuit me de inimicis meis fortissimis, et ab his qui oderunt me : quoniam confortati sunt super me. »

Eripuit me de inimicis meis fortissimis, id est de vitis quæ super inimicos omnes nocent; *et ab his qui oderunt iniquitatem*, [Alcuin.] id est ab exterioribus inimicis hominibus, scilicet et demonibus quod necesse est; *quoniam confortati sunt olim super me*, [Aug.] quando sub ipsis eram, ignorabam Deum. Et agit de se secundum statum ante conversionem. Secundum quid sunt confortati? Ecce

VERS. 21. — « Prævenierunt me in die afflictionis meæ, et factus est Dominus protector meus. »

Prævenierunt me, id est prævaluerunt mihi, in die afflictionis meæ, [Gl. int.] in tempore meæ carnalitatis. Vel inimicos, et odientes dicit persecutores, et agit Ecclesia de se, secundum statum post conversionem, dicens : [Aug.] eripuit me de inimicis meis, qui mihi invidabant, jam volenti eum; *fortissimis*, quia prævaluerunt temporaliter ad affligendam et pervertendam hanc temporalem vitam meam; *et ab his qui oderunt me*, quia volo eum. Dico, eripuit per hoc, *quoniam confortati sunt super me*. Per hoc enim magis eripuit, quod illi sunt confortati. [Cassiod.] Cum enim affligitur Ecclesia, magis crescit. *Et prævenierunt me*, [Gl. int.] id est priores mihi nocuerunt, a simili currentium, et hoc non in tempore gaudii, sed in die afflictionis meæ, id est in tempore carnis quo, [Aug.] scilicet mortale et laboriosum corpus gero, *et factus est protector meus Dominus* contra miseras et voluptates. Sequitur :

VERS. 22. — « Et eduxit me in latitudinem, et salvum me fecit, quoniam voluit me. »

Et eduxit. Quasi dicat : Cum carnales patiebar angustias, *eduxit me Deus latitudinem spirituales* contra angustias carnis, ut me dilataret, merito et numero. [Cassiod.] Per mala enim dilatat Deus charitatem; per sevitiā quippe malorum merito crescit Ecclesia. Et merito *salvum me fecit* quod fuit, [Cassiod.] quando ad fidem venit. Ut enim infidelitas mors animæ est, ita et vita ejusdem fides est. Unde : *Justus meus ex fide vivit* (Hebr. x). Et hoc totum fecit *quoniam voluit me*, antequam ego eum vellem, id est gratis elegit me.

VERS. 23. — « Et retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam, et secundum puritatem manuum mearum retribuet mihi. »

Et retribuet. [Gl. int.] Quasi dicat : Hæc omnia gratis dedit, scilicet fidem et charitatem. Sed post, *retribuet mihi* hic in præsentī secundum justitiam

A *meam*, [Aug.] id est secundum justitiam bonæ voluntatis, qui dedit per misericordiam ut vellem bonum, *et retribuet mihi* hic secundum puritatem manuum mearum, [Cassiod.] id est factorum meorum, qui dedit ut facerem, educendo in latitudinem, id est retribuit mihi secundum justitiam bonæ voluntatis, et secundum opera quæ opera sunt post prima beneficia Dei, scilicet fidem et charitatem, quæ gratuito sine præcedenti merito Deus præstat. [Alcuin.] Deinde pro illis, scilicet fide et charitate, et operibus ex illis provenientibus, quasi pro meritis bona spiritualia retribuit. Hic in præsentī, scilicet perseverantia, et alia. Unde subdit :

VERS. 24. — « Quia custodivi vias Domini, nec impie gessi a Deo meo. »

B *Quia custodivi*, [Aug.] quasi dicat : hoc retribuet, *quia custodivi vias Domini*, ut latitudinem operum longanimitas consequatur perseverandi, *nec impie gessi*, recedendo a Deo meo. Vel ita, et retribuet Dominus secundum justitiam meam, et secundum puritatem manuum mearum, [Alcuin.] id est retribuet mihi secundum quod sum justus, et purus, id est innocens. Justus sum, quia custodivi vias Domini. Purus sum, quia non impie gessi, recedendo a Deo meo. Et hoc utrumque ideo, quia consideravi judicia Dei, tam præsentia quam futura, et vidi justa et inventa justa non repuli, id est placuerunt mihi, et sic custodivi; et hoc est quod ait :

VERS. 25. — « Quoniam omnia judicia ejus in conspectu meo : et justitias ejus non repuli a me. »

C *Quoniam omnia judicia ejus sunt in conspectu meo*, [Aug.] id est præmia justorum, poenas impiorum, flagella corrigendorum, tentationes probandorum semper attendo et perseveranti contemplatione considero; *et justitias ejus*, [Cassiod.] id est illa judicia inventa justa, non repuli a me, ut facit ille qui sub sarcinā eorum deficit, revertens ad vomitum. Vel qui fragilitate carnis superatus, dimittit quod coeperat. Sequitur :

VERS. 26. — « Et ero immaculatus cum eo; et observabo me ab iniquitate mea. »

Etero. [Cassiod.] Gl. int.] Quasi dicat : Ita olim vixi, et sicut cœpi, ita et postmodum *ero cum eo*, id est ei adhærens *immaculatus*, [Alcuin.] non ita quod prorsus sine macula sim, [Cassiod.] sed quia *observabo me ab iniquitate mea*, ne iterum cadam per peccatum mortale, quod est mors beati. Sequitur :

VERS. 27. — « Et retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam, et secundum puritatem manuum mearum in conspectu oculorum ejus. »

Et retribuet mihi. [Cassiod.] Supra dixit sibi retribuendum in præsentī pro fide, et charitate et operibus; hic, in futuro; et addit pro eisdem sibi retribui, ubi etiam pro perseverantiā longanimitate præmium reddetur, quæ sicut supradictum est, pro fide et operibus in præsentī redditur. Et hoc est, et retribuit mihi, in futuro *Dominus secundum justitiam meam, et secundum puritatem manuum mearum*, [Aug.] jam itaque non solum

propter latitudinem fidei, quæ per dilectionem operatur (*Gal. v.*), sed etiam propter longanimitatem, retribuet mihi, qui sum in *conspectu oculorum ejus*, [Cassiod.] hoc dicere solis justis convenit, ut sicut illi semper Dominum contuentur, ita Dominus jugiter eos respiciat. Vel determinat quid Deus sibi retribuet, illud scilicet quod est in conspectu oculorum ejus, [Aug.] non quod homines vident, sed quod Deus solus, quia quæ videntur ab hominibus temporalia sunt, quæ non videntur æterna sunt (*II Cor. xiv.*), quo pertinet altitudo spei.

VERS. 28. — « Cum sancto sanctus eris, et cum **36** viro innocente innocens eris. »

Cum sancto sanctus. [Alcuin.] Dixerat sibi retribui secundum justitiam suam, nunc ut videatur gratia cum libero arbitrio, ostendit quomodo habeatur justitia, et sit conversio ad Dominum, quasi cum gratiarum actione. Quasi dicit: Etsi dixi: Retribuet mihi secundum justitiam meam, tamen, o Domine, tu eris sanctus cum sancto, id est adjuvas sanctum in sanctitate, [Illic.] quia sanctus es natura, et alios sanctificans gratia, et cum viro innocente innocens eris, id est innocentem adjuvas in innocentia, quia innocens es.

VERS. 29. — « Et cum electo electus eris, et cum **37** perverso perverteris. »

Et cum electo electus eris, [Aug.] id est ab eo quem eligis eligis et cum perverso perverteris, [Alcuin.] id est perversum pervertis, id est perverti sinis. Nota quod secundum duo judicia, occultum, scilicet quod nunc agitur, et manifestum quod erit in futuro, dupliciter Deus retribuit bonis et malis. Illic enim retribuit ut justus justificetur, et qui in sordibus est, sordescat adhuc (*Apoc. xxii.*). Unde hic dicit: Cum sancto sanctus eris, et cum perverso perverteris. Et in futuro retribuit præmium bonis, et pœnam malis. Unde ibi ait:

VERS. 30. — « Quoniam tu populum humilem salvum facies; et oculos superborum humiliabis. »

Quoniam tu populum humilem. [Cassiod.] Quasi dicat: Ille ita facies bonis et malis, et hoc ideo quoniam in futuro tu populum humilem salvum facies, et oculos superborum, [Aug.] qui ignorantes justitiam Dei, suam volunt constituere (*Rom. x.*), humiliabis, [Cassiod.] quanto plus alti sunt. Vel ita, cum sancto, et loquitur hominibus. Quasi dicat: Sicut ego ero immaculatus cum eo, similiter tu, quicumque es, cum sancto, scilicet cum Christo, qui est Sanctus sanctorum, id est ipso donante eris sanctus, et cum viro innocente, scilicet Christo, eris innocens, et cum electo, scilicet Christo, eris electus, et cum perverso, diabolo, perverteris, id est perversus eris. Et est argumentum a convictu, quia ex convictu mores formantur: et qui tangit picem, inquinatur ab ea (*Eccli. xiii.*). Et hoc totum ideo, quoniam tu, Domine, populum humilem salvum facies. Vel ita: *Cum sancto sanctus eris.* Quasi dicat: Occultum est quod sanctis in futuro retribues. [Aug.] Est etiam occulta profunditas qua

A intelligitur quod cum sancto sanctus eris, scilicet sanctificans eum, quia intelligeris; cum sancto sanctus, quia tu sanctificas, et qua intelligitur, quod cum viro innocente innocens eris, quia nulli nocet, sed funiculis peccatorum suorum quisque constringitur; et cum electo electus eris, id est ab eo quem eligis eligeris; et cum perverso perverteris, id est perverso perversus videris, quia dicunt mali: *Non est recta via Domini (Ezech. xviii).* Et hoc ideo, quoniam populum humilem salvum facies. [Aug.] Ille perversum eis videtur, quod confitentes peccata salvas, quod oculos superborum humiliabis. Hoc non mutatur.

VERS. 31. — « Quoniam tu illuminas lucernam **38** meam, Domine Deus meus, illumina tenebras **39** meas. »

Quoniam tu illum. [Alcuin.] Quod supra enuntiavit de quibusdam membris electis et sanctificatis, hic orat de aliis, [Cassiod.] et ita progreditur Ecclesia. Affirmavit enim supra quod sanctificat sanctos; hic precatur ut illuminet alios qui sunt tenebræ, loquens ad Patrem sic: O Domine, Pater, qui es Deus meus, tu illuminas lucernam meam, id est apostolos, et alios primitivos. [Cassiod.] Lucerna enim fuerunt prædicatores, in quibus fuit lux, id est cognitio veritatis, qua illuminaverunt alios, sicut lucerna lumen habet in testa. Unde Apostolus: *Habens thesaurum istum in vas fictilibus (II Cor. iv).* Et quoniam illuminas lucernam meam, id est prædicatores. [Alcuin.] Per eos illumina tenebras meas, id est eos qui adhuc sunt in tenebris. Tenebras dico meas, quia licet sint in tenebris mei, tamen sunt prædestinatione. Vel ita, ut non fiat distinctio inter lucernam et tenebras, [Aug.] sed idem per utrumque significetur, ex alio quidem et ex alio. Lucerna enim dicimur, quia non habemus a nobis lucem, sicut lucerna a se non lucet; tenebræ vero dicimur, quia vitiis nostris tenebrosum sumus. Et est, quoniam tu illuminas lucernam meam, Domine, id est quia nostrum lumen non est ex nobis, sed a te, o tu qui es, Deus meus, illumina tenebras meas, id est nos qui peccatis nostris tenebræ sumus.

VERS. 32. — « Quoniam in te eripiar a tentatione, **40** et in Deo meo transgrediar murum. »

Quoniam in te. [Aug., Gl. int.] Quasi dicat: Te rogo, et merito, quoniam in te, id est per te eripiar a tentatione diaboli. [Cassiod.] Deinde mutat personam ex gaudio dicens, et in Deo meo, non in me, transgrediar murum, [Aug.] quem inter homines et cælum peccata exstruxerunt. Et nota quod non ait diruam, sed transgrediar. [Cassiod.] Diruere enim penitus non potest homo, sed ope Dei transit murum, id est obstaculum peccatorum.

VERS. 33. — « Deus meus, impolluta via ejus; **41** eloquia Domini igne examinata; protector est **42** omnium sperantium in se. »

Deus meus, quasi dicat: Vere in te, o Deus, eripiar, quia tu Deus meus eripies me de contradic-
tione

nibus populi. [Cassiod., Alcuin.] Usque hunc ordo litterarum extenditur: cætera interponit ad commendationem ejus, mutata persona, de eo loquens aliis sic: Deus meus eripiet. Et *via ejus est impolluta*, id est non incedit nisi per mundam viam, [Aug.] quia non venit in homines, nisi mudent viam fidei, qua veniat, quia impolluta est via ejus. Unde: *Parate viam Domini, rectas facite semitas Dei nostri* (Isa. xl). Et alibi clamat propheta: *Eligite lapides de plateis* (Isa. lxii). Inde est quod in præcipuis solemnitatibus templa manufacta mundantur et ornantur, ut magnus sacerdos cum processione intret, ita et tu adorna thalamum mentis, ut æternus sacerdos cum plenitudine gratiarum ad te introeat, teque paulatim procedere de virtute in virtutem faciat. Sequitur, et *eloquia Domini sunt examinata igne*, [Aug.] id est igne tribulationis probantur. Et Dominus protector est omnium sperantium in se, id est eos qui sperant, non in seipsis, sed in illo, non consumet tribulatio. Et bene prius de fide, post de spe agit, quia spes sequitur fidem. [Cassiod.] Ad dit, omnium: nullus enim excipitur, nisi qui sperare non vult. Vel ita: Deus meus. Quasi dicat: In Deo meo transgrediar. Deus enim meus hoc habet, quod via ejus est impolluta, [Alcuin.] id est quod ipse est via, qua itur ad cælum, impolluta. [Hier.] Vel hoc habet quod via ejus, qua venit in mundum est impolluta, id est sancta et immaculata virgo Maria: et secundum hoc ordo litterarum non respicit ad inferiora. Sequitur: Et *eloquia Domini, id est Christi, sunt igne, Spiritus sancti, examinata*. [Cassiod., Alcuin.] id est quidquid dixit Spiritu sancto examinatum est, id est utile et honestum, ut sapiens quidquid dicit, prius apud se dijudicat.

VERS. 34. — « Quoniam quis Deus præter Dominum? aut quis Deus præter Deum nostrum? »

Quoniam quis, quasi dicat, Deus meus, et bene. Quoniam quis alius Deus est præter Dominum, id est nisi ille qui est in rebus mundi Dominus? aut quis Deus est præter Deum nostrum? [Cassiod.] id est qui in Judæa natus est? non dii gentium. Hoc dicit contra paganos, qui multos sibi fingunt deos. Vel ita, quoniam non mutatur junctura, quasi dicat [Aug.] dico, Deus, quoniam quis, alius est, Deus præter Dominum nostrum, cui ex debito servimus. Aut quis est Deus propter Deum nostrum, quem post bonam servitutem, tanquam hæreditatem separatam filii possidemus.

PARS II. VERS. 35. — « Deus qui præcinxit me virtute, et posuit immaculatam viam meam. »

Deus qui præcinxit. [Alcuin.] Pars tertia. Adhuc præter communia commendat eum per specialia. Dixerat enim quod protector est, et adjutor, nunc specialiter docet qualiter et in quibus sit adjutor et protector. [Hier.] Quasi dicat: Bene dixi, Deus meus. Deus enim est qui præcinxit me, id est præarmavit. Vel, præcinxit, a simili currentis, ne fluentes sinus cupiditatis, impediunt gressus, id est

A opera bona. [Aug.] Præcinxit dico virtute, ut fortis sim, et loquitur hic Ecclesia. Sequitur: Et posuit immaculatam viam meam, scilicet charitatem qua ad illum ascendam. Sicut enim immaculata est fides, qua ad me venit, sic charitas qua ad illum vadam. Sequitur: ipse est

VERS. 36. — « Qui perfecit pedes meos tanquam cervorum, et super excelsa statuens me. »

Qui perfecit pedes meos, [Aug.] id est amorem meum, quo vado ad eum tanquam cervorum, id est ad transcendenda spinosa, et umbrosa implicationa sæculi. Et ipse est statuens me super excelsa, id est in cælo figit cordis mei intentionem. Et ipse est

VERS. 37. — « Qui docet manus meas ad prælium; et posuit ut arcum æreum brachia mea. »

[Aug.] Qui docet manus meas ad prælium contra vitia et dæmones, id est docet operari nos ad superandos hostes, qui iter cæli claudere nituntur. Deinde mutans personam, subdit, et posuisti ut arcum æreum brachia mea, id est dedisti mihi infatigabilem intentionem bonorum operum et morum.

VERS. 38. — « Et dedisti mihi protectionem salutis tuæ: et dextera tua suscepit me. »

Et dedisti mihi protectionem salutis tuæ, [Aug.] id est protexisti me ad salutem, quia non sufficiunt prædicta nisi adsit protectio Dei; et dextera tua, id est favor gratiæ tuæ, suscepit me.

VERS. 39. — « Et disciplina tua correxit me in finem, et disciplina tua ipsa me docebit. »

C Et disciplina tua, [Alcuin.] quasi dicat, proteges, non utique ut nihil patiar, quod tamen est ad profectum. Et, id est quia, disciplina tua correxit, vel direxit, vel erexit me in finem, id est correctio tua non sinit deviare, [Aug.] ut quidquid ago, in eum finem reseram, quo tibi cohæretur; et disciplina tua ipsa me docebit melioribus insistere, [Gl. int., Aug.] id est eadem disciplina docebit me pervenire quo direxit, nec impediunt carnales angustiae. Quia

VERS. 40. — « Dilatasti gressus meos subtus me, et non sunt infirmata vestigia mea. »

D Dilatasti gressus meos subtus me, [Aug.] id est quia latam fecisti charitatem hilariter operantem, etiam de his quæ sub me sunt, scilicet de mortalibus rebus et membris. Et non sunt infirmata per mala mundi vestigia mea, id est itinera, vel signa, quæ imitaturis reliqui. [Alcuin.] Ex his verbis patet quod tribulatio est correctio, et doctrina, et dilatio, et confirmatio. Non sunt infirmata, dico, sed

VERS. 41. — « Persequar inimicos meos, et comprehendam illos: et non convertar donec deficiant. »

Persequar inimicos meos, [Aug.] id est carnales affectus meos, et comprehendam illos, ut absumantur, non illi comprehendant me; et non convertar ab hac intentione donec deficiant a rebellione, qui modo obstrepunt.

VERS. 42. — « Confringam illos, nec poterunt stare : cadent subtus pedes meos. »

Confringam illos, nec poterunt stare, id est non durabunt adversum me; *cadent subtus pedes meos*, id est præponam illis amores quibus itur in æternitatem. Et hoc totum est ex eo quia,

VERS. 43. — « Et præcinxisti me virtute ad bellum : supplantasti insurgentes in me subtus me. »

Præcinxisti me virtute ad bellum, [Aug.] id est fientia desideria carnis virtute strinxisti, ne in pugna præpedirer. *Supplantasti insurgentes subtus me*. Hæc verba capiti Christo conveniunt, **37** in cuius etiam persona potest totum intelligi ab illo loco, *Deus qui præcinxit me virtute*.

PARS. II. — [Cassiod.] Tertia pars ubi Christus de virtute ac potentia sua agit, dicens : Deus Pater est, qui præcinxit me virtute, per hoc notat dignitatem et fortitudinem, quod ei convenit qui potestate sua iudicabit mundum; et *posuit*, id est firmavit *viam meam immaculatam*, id est sine peccato, *qui perfecit pedes meos tanquam cervorum*. Sicut enim cervus spinas et humana loca transilit, sic et Christus vitavit spinas et foveas peccatorum. *Et super excelsa est statuens me*. Quasi dicat : Sicut cervus petit alta, ita Christus super omnes creaturas conscendit. Et ipse est *qui docet*, ab imminutibus insidiis me cautum faciendo, *manus meas*, id est opera vel voluntates, *ad prælium contra diabolum*, et *posuit ut arcum æreum brachia mea*, id est dedisti mihi irremissibilem fortitudinem. [Alcuin.] Et hæc est similitudo rei, quæ non est. [Cassiod.] Vel brachia Christi sunt prophætæ et apostoli, per quos operatur, qui sunt arcus æreus, quia prædicando non mollescent, sed semper fortes, verba salutis jaculantur. *Et dedisti mihi protectionem salutis tuæ*, id est gloriam resurrectionis, et *dextera scilicet tua suscepit me*, id est potentia deitatis quæ me hominem in altum constituit; et *disciplina tua correxit*, vel, direxit me in finem et dis. etc., hoc quantum ad effectum, quia effectus correcti et docti fuit in Christo, qui tamen nec a malo correctus, nec quod ignoraret doctus fuit. *Dilatasti gressus meos subtus me*, id est opera etiam inferioris naturæ, scilicet humanitatis notificasti per mundum, *et non sunt infirmata vestigia mea*, id est signa quæ reliquit imitaturis. Et quia ita me virtute firmasti, *persequar inimicos meos*, [Hier., Alcuin.] id est Judæos, arguendo eos, et diversis afflictionibus fatigando, et *comprehendam illos*, id est veris rationibus circumveniam. *Et non convertar ab isto opere, donec deficiant, a rebellionem; confringam illos*, [Cassiod.] id est diversis miseriis affligam; *nec poterunt stare, adversum me, et cadent subtus pedes meos*, id est subijciam illos mihi. Et hoc ex eo quia *præcinxisti me virtute ad bellum*, contra demones et Judæos. *Et supplantasti insurgentes in me*, ut sint subtus me, [Aug.] id est decipi fecisti insequentem me, ut mihi subessent, qui superesse volebant.

PATROL. CXCI.

VERS. 44. — « Et inimicos meos dedisti mihi dorsum, et odientes me disperdidisti. »

Et inimicos meos dedisti mihi dorsum, id est fecisti ut me sequerentur, et *odientes me*, [Aug., Gl. int.] id est perdurantes in odio disperdidisti per universum orbem. Ubi, id est in qua dispersione.

VERS. 45. — « Clamaverunt, nec erat qui salvos faceret ad Dominum; nec exaudivit eos. »

[Aug.] *Clamaverunt ad alios deos, nec erat qui salvos faceret eos*. Alius enim non poterat; quis enim salvos faceret, quos tu non faceres? Postea, *clamaverunt ad Dominum, nec exaudivit eos*, id est non indicavit eos dignos exauditione. Ac si diceret : Alius enim non potest, tu non vis salvare, quia non recedunt a malitia sua.

VERS. 46. — « Et comminuam eos ut pulverem ante faciem venti, ut lutum platearum delebo eos. »

Et comminuam, [Gl. int., Alcuin.] Quasi dicat : Disperdidisti eos et præter dispersionem *comminuam eos ut pulverem ante faciem venti*, id est auferam virtutes ut cedant omni vento doctrinæ et suggestionis, et ita factum est, [Aug.] quia aridi sunt, sine imbro misericordiæ Dei, ut elati et inflati superbia, a se firma, quasi a soliditate terræ rapiantur. Ecce eadem operatio Patris et Filii. [Alcuin.] Supra enim dixerat Patri, disperdidisti. Hic ait, comminuam. Et *ut lutum platearum delebo eos*, [Aug.] id est delebo eos ut luxuriantes et lubricos, per latas vias, quæ ducunt ad mortem.

VERS. 47. — « Eripies me de contradictionibus populi, constitues me in caput gentium. »

Eripies me, [Alcuin.] Hic item ex persona capitis Christi accipitur, quasi dicat, de illis ita, [Aug.] sed *eripies me de contradictionibus populi*, Judæorum, qui dixerunt : Si dimittimus eum sic, totus mundus post eum ibit (Joan. xi); et *constitues me in caput gentium*, id est ut sim caput gentium. Et vere, quia

VERS. 48. — « Populus quem non cognovi servivit mihi : in auditu auris obedivit mihi. »

[Aug.] *Populus gentium quem non cognovi*, id est non visitavi corporali presentia, vel in lege et prophetis, *servivit mihi, in auditu auris obedivit mihi*, [Hier. Aug.] Oculis quidem non vidit, sed per prædicatores obedivit. [Alcuin.] Nota quod in hac serie continetur exaltatio gentium, et depressio Judæorum, de quibus subdit :

VERS. 49. — « Filii alieni mentiti sunt mihi : filii alieni inveterati sunt, et claudicaverunt a semitis suis. »

Filii alieni. Quasi dicat : Populus gentium obedivit, [Alcuin.] sed filii, id est Judæi, quos enutrivit et exaltavi, facti alieni, *mentiti sunt mihi*, id est ad meum honorem. Unde alibi : *In multitudine virtutis tuæ mentientur tibi inimici tui*. (Psal. lxxv.) Vel ita Filii non mei dicendi, [Aug.] sed alieni, id est Judæi, quibus dicitur : *Vos ex patre diabolo estis*, (Joan. viii.) *Mentiti sunt mihi*. De quibus Isaïas,

Vae genti peccatrici, filiis alienis populo pleno peccatis! (Isa. 1) [Hier.] Prius enim Iudei filii dicebantur pro prerogativa patris, sicut per Moysen dicit ad Pharaonem: *Dimitte primogenitum meum Israel.* [Exod. iv.] Sed per peccatum facti sunt alieni. Et repetit ut exprobrat, *filiis alieni inveterati sunt*, [Aug.] id est in veteri homine remanserunt, quos innovare veni, et claudicaverunt. Quasi dicat: Uno pede debiles, quia Vetus Testamentum tenentes, et Novum respuentes, claudi effecti sunt, unum pedem habentes, altero carentes. Et in illo etiam quam habent claudi sunt, quia claudificaverunt, etiam a semitis suis, id est etiam in veteri lege sunt claudi, sequentes potius suas traditiones, quam Dei.

VERS. 50. — « Vivit Dominus et benedictus Deus meus, et exaltetur Deus salutis meae. »

Vivit Dominus. [Cassiod.] Quarta pars, ubi exultans Ecclesia, summam munera Dei laudat, quasi dicat, et quia praedicta Deus facit, patet quod Dominus vivit, quia vivificat omnia et benedictus est Deus meus quia omnia benedicit. Et ideo exaltetur Deus salutis meae, id est toto orbe credatur. Vel ita: Vivit Dominus, quia praesens est in corde meo firma fide mihi visus. Et benedictus sit Deus meus, id est laudatus sit. Et exaltetur Deus salutis meae, [Aug.] id est det mihi salutem in excessu, non in imo, id est coelestem, et non temporalem. Non enim terreno more de Deo salutis meae sentiam, nec ipsam salutem terrenam, sed in excelso de illo sperabo. Deinde converso sermone ad Deum, ait:

VERS. 51. — « Deus, qui das vindictas mihi, et subdis populos sub me, liberator meus de inimicis meis iracundis. »

Deus qui das, quasi dicat: Benedicere Deum honor et merito, quia tu Deus es qui das, dicit Ecclesia, *mihi vindictas*, [Aug.] subdendo mihi populos. Unde quasi exponendo subicit, et subdis populos sub me. [Cassiod.] Pia vindicta est, dum rebellis subditur. Tu, dico, existens liberator meus de inimicis meis, non qualibetunque, sed iracundis. Major gloria est a ferventibus malis liberari.

VERS. 52. — « Et ab insurgentibus in me exaltabis me, a viro iniquo eripies me. »

Et ab insurgentibus in me exaltabis me. [Cassiod.] Quia quanto altius insurgit in iram, tanto amplius exaltatur ille qui pertulit. Et a viro iniquo, [Rem.] id est a quolibet schismatico eripies me.

VERS. 53. — « Propterea confitebor tibi in nationibus, Domine, et nomini tuo psalmum dicam. »

Propterea, [Rem.] id est propter ea quae dicta sunt superius, *confitebor tibi in nationibus, Domine*, et laudes et peccata, et nomini tuo psalmum dicam, [Aug.] id est latius innotescas bonis operibus meis.

VERS. 54. — « Magnificans salutes regis ejus, et faciens misericordiam christo suo David, et semini ejus usque in saeculum. »

Magnificans salutes. Ordo litterae respicit ad illud praedictum, exaltetur Deus salutis meae. Deus dico, magnificans, id est qui magnificat salutes regis ejus,

A Christi, [Aug.] id est admirabiles facit salutes, quas salutes ejus Filius dat credentibus. Et Deus, dico faciens, id est qui facit misericordiam christo suo David, id est ipsi liberatori manu forti, qui vicit mundum hunc; et semini ejus, id est eis quos credentes in Evangelio genuit. Et hoc, usque in saeculum, id est sine fine. [Hier.] Vel ex persona Christi capitis loquentis ad Patrem accipi potest ab illo loci, o Deus Pater, tu es qui das mihi vindictas de Iudeis, et subdis populos, id est gentes, sub me. Tu dico, liberator meus de inimicis meis, [Aug.] Iudeis, iracundis, in passione clamantibus: *Crucifige, crucifige* (Joan. xix). Et ab insurgentibus in me, patientem, exaltabis me, resurgentem, vel ascendentem, et a viro iniquo, id est a regno eorum iniquo, eripies me. Propterea confitebor tibi in nationibus, Domine, id est gentes per me confitebuntur tibi; et nomini tuo psalmum dicam, id est latius innotescas bonis operibus meis; magnificans, interpositis verbis capitis reddit Ecclesia ad id quod coeperat, quasi dicat: Exaltetur Deus. Deus dico, magnificans salutes regis ejus; et faciens misericordiam christo suo David, et semini ejus usque in saeculum. Haec non mutantur.

COLLATIO IN PSALMUM XVII: « DILIGAM TE. »

VERS. 4. — *Laudans invocabo Dominum*, Hieronymus, Sanctes, Munsterus, interpres pro Cajetano, Campensis dicunt, *laudatum*, seu *laude dignum invocabo Dominum*; textus tamen in Campensi habet, *laudibus cum cano Dominum*; Pratenis, *laudatus invocabo*, etc. Septuaginta et Pellicanus, *laudans*. In Hebr. sunt penitus eadem litterae, quando significatur laudans aut laudatus. Apices laciunt distinctionem, nam כְּהַלֵּל potest legi מְהַלֵּל MEHULLAL, id est *laudatus*, vel מְהַלֵּל MEHALLEL, id est *laudans*. Cumque Hebraei casuum deflexione careant, effectum est ut quidam verterint, *laudatus invocabo*, quod minus congruit: alii, *laudatum invocabo*. Propter punctorum quoque aliam prolationem, potuit reddi *laudans*, quomodo legimus. Sed et Chaldaeus interpretatur, inter laudandum ego orabo coram Deo.

VERS. 9. — *Iratus est eis.* Faber censet pronomen eis redundare. Heb. legitur יְדִירָהּ HARAH LO, quod significat *iratus est ipsi*, si ad verbum reddas, ut respiciat terram de qua paulo ante, ac ita Nebiensis Chaldaeusque interpres. Videtur tamen reclamare quod terra in Hebraeo feminini generis sit, quanquam Sanctes, Pratenis et Munsterus accipiant, ut Deus ipse sit iratus. Hieronymus tamen juxta Hebr. habet nobiscum, *iratus est eis*, si modo codices nostri veri sunt. Quo cognoscas legisse לָמוּ LAMO, id est eis. Volebam hoc ipsum ceu perpusillum praeterire, eo quod nihil turbat sensum, nisi invenirem qui vellent transfigere verum.

VERS. 15. — *Altissimus dedit vocem suam, grando et carbones ignis.* Hic Faber et Caeus reprehendunt tanquam incongruam locutionem, cum secundum morem Latinitatis debeat recte dici, *dedit vocem suam, grandinem et carbones ignis*, appositive per quartum casum. Quasi vero non possit subaudiri verbum *descenderunt*, ut indicat Munsterus, et intelligunt Pratenis et Sanctes. Et licet Hieronymus veritat per accusandi casum, tamen alteram versionem minus rejiciebat: quod liquet ex tractatu ad Suniam et Fretellam, ubi respondet cur istum versiculum *grando et carbones ignis*, secundo non habent Graeci interpositis duobus versibus. Sed sciendum, inquit 38 quia de Hebraico, et de Theodotionis

editione, in LXX interpretatione sub asterisco additum sit.

VERS. 32. — *Quoniam in te eripiar a tentatione.* Hieronymus juxta Hebræos *in te curram accinctus*, quem sequitur Pellicanus. Alii transferunt, *contegram turram*, seu exercitum, seu militum cuneum; Septuaginta, *aperuerunt illius metaphora intellectum*. Sed et cum גַּד GADAD, signet *accinctus est ad prælium*, Hieronymus accepit participium גָּדָה non ut est nomen, quando legitur גָּדָה, id est *accinctio ad prælium*, quæ aptissime respondet tentationi, quæ probat hominem et ad prælium ciet. Siquidem Job. vii: *Militia est vita hominis super terram*. Proinde non erat quod hoc in loco taxaret editionem Faber, qui vult solum illud referri ad Christum, qui expeditus ad Deum Patrem ascendit. Sed debuit advertere unitatem corporis et capitis, ob quam transitus identidem ad alterutrum, pro more Scripturæ sacræ sit; quem morem crebrius docet Augustinus, qui etiam in præsentia interpretatur de membris.

VERS. 37. — *Posuisti ut arcum æreum brachia mea.* Nec dissidet Hieronymus juxta Hebræos. Cæteri convertunt intelligentiam traduentes, *contritus est arcus æreus brachiis meis*. Voculam, quæ ponuntur in Hebr. נִהַתָּה NĪHATĀH, sumunt deflexam a radice נָתַתָּ NĀTĀTH. Interpretes LXX cum Hieronymo, deduxerunt a themate נָתַתָּ NĀTĀH, id est *duxit*, ut littera nun, sit radicalis, et legatur נָתַתָּ NĀTĀTH, significetque *duxisti*, sive ut vertit Pellicanus, *tendendisti arcum æreum brachia mea*; Chaldaeus, *corroborata veluti arcum chaldeum brachium meum*.

VERS. 39. — *Et disciplina tua correxit me in finem.* Istud non habetur in exemplaribus Hebraicis. Falsum est autem quod addit Faber, quod nec habeatur in Graeco. Quandoquidem legimus, καὶ ἡ παιδεία σου ἀνέστρεψε με εἰς τέλος, fortassis Faber alio utebatur codice. Cæterum apparet LXX voluisse exponere id quod continuo subiecebatur, *disciplina tua ipsa me docebit*. Vel, ut vertunt propinquius sequentes litteram, *multiplicabit me*. Quomodo autem creverit Ecclesia tyrannorum persecutionibus, hæreticorum insultationibus et malorum tentationibus, demonstrat profectus sanctorum ab initio mundi, qui disciplina Domini eruditi multiplicati sunt ut stellæ cæli. Nec obest quod tradit Hieronymus juxta Hebr. cum reliquis, *mansuetudo tua multiplicabit me*, quia ver-

bum Heb. עָנָה INACH, vel עָנָה ANACH, interdum notat *afflixit*, unde descendit particula hic posita עָנָה ANAVAH, eoque non officit ut itidem significet afflictionem qua aliqui a Deo probamur cum mansuetudine. Quos enim diligit arguit, et omnem filium flagellat quem recipit. (Hebr. xii).

VERS. 49. — *Claudicaverunt a semitis suis.* Primam particulam ferme ponit eandem Hier. nempe *contrahentur*. Pellicanus quantum ad utrumque omnino est nobiscum. Cæteri dicunt, *timebunt, vel expavescent*; Nebiensis, *cingentur*; Chaldaeus paraphrastes, *migrabunt de pratorii suis*. Nec tamen dissidentur præsertim Munsterus quin verbum Hebraicum נָרַג NARAG possit accipi per metathesin, loco נָרַג NARAG, quod significat *claudicare* aut *contrahi*, eodem teste in suo lexico. Postea illud quod sequitur, *a semitis suis*, transferunt a *clausuris, penetralibus, carceribus, vel latibulis*; Hieronymus, in *angustiis suis*. Cum autem hic locus interprete Augustino et Hieronymo, significet Judæos, sensum spirituales relinquentes, et legis litteræ ac observantiis carnalibus totos adherentes, ne carceres et clausuræ intellerentur, ut ad verbum sonant, *semitas* maluerunt dicere interpretes, quibus intelligerentur perfidi Judæi, uno pede contracti, deficientes a vero Scripturæ spiritu, ut jam non ambulent, nisi in superficie lubrica litteræ, quæ occidit (II Cor. iii): quod propemodum inquebat Hieronymus dicens, *in angustiis suis*. Quid enim angustius quam Scripturæ intelligentiam vinculis illis mortiferæ litteræ tam arcum constringere.

VERS. 51. — *Liberator meus de inimicis meis iracundis.* Novissimam particulam quæ est *iracundis*, addiderunt LXX, ut testatur Hieronymus ad Suniam et Fretellam, ὁ ὑπερῶς μου ἐξ ἐχθρῶν μου ὀνύκτων, *liberator meus de inimicis meis potentibus*. Nostri codices pro ὀνύκτων habent ὀργισμένων, id est *iracundis*. Ac secutus Hieronymus ostendit quædam exemplaria legisse *gentes pro inimicis*, idque adhuc visitur in psalmodia Romana.

VERS. 54. — *Magnificans salutes regis ejus.* Codex Fabri erat mendosus, qui legit in Hieron. *magnificanti*, et in eo quod sequitur, *faciens misericordiam*, etc. legit *ex facienti*, cum libri correcti habeant nominandi casum utrobique, simul et alii ad eundem vertant modum propter Nebiensem et Chaldaicam editionem. Sensus non mutatur,

PSALMUS XVIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Cæli enarrant. Titulus: *In finem psalmus David.* [Cassiod.] Psalmus iste agit de primo adventu Christi, per quem tyrannus diabolus cadit, et homo a peccato et a morte absolvitur. Per finem vero accipitur Christus, vel plenitudinis tempus. De quo: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi). [Alcuin.] Et est sensus tituli: *Psalmus iste attribuitur David respicienti in finem*, id est in Christum, qui est finis omnis consummationis, vel in tempus plenitudinis. Hic enim Propheta respicit in finem, id est in Christum, vel in ultima tempora, quibus acta sunt quæ hic tractantur. Intentio. Monet ut relicta vetustate ad novum hominem, vel ad novam legem accedamus. Modus. Tripartitus est psalmus, Primo Propheta loquens de Christi incarnatione commendat prædicationem novæ legis. [Cassiod.] Secundo laudat præcepta et Novi et Veteris Testamenti, ibi, *lex Domini*. Tercio petit purgari a

vitiis, ut sit dignus tanta sacramenta referre, ibi, *delicta quis*. Commendans ergo prædicationem novæ legis, qui prædicent, et quid et qui discrete, et quam mirifice, et quam late, in prima parte ostendit, ita dicens:

VERS. 1. — « Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum. »

Cæli enarrant, [Aug.] id est apostoli, in quibus tanquam in cælis Deus habitat, *enarrant gloriam Dei*, id est exponunt gloriam Christi, in qua est æqualis Patri, et quod Deus est, et quod peccata gratis dimittit. Vel, gloriam Dei, id est gloriam qua ipse Filius Patrem glorificavit super terram; et *firmamentum*, id est ipsi iidem apostoli firmati Spiritu sancto, et cælum facti, qui prius et terra fuerant per timorem, *annuntiat opera manuum ejus*, [Gl. int.] id est facta virtutum Domini, quæ secundum hominem egit, scilicet natiuitatem, passionem, mortem, et hujusmodi. [Alcuin., Aug.] Bene ergo in primo

dicuntur cœli, id est alti, quia altum nuntiant. In isto sunt firmamentum, id est firmati, et quia pro eo opus est pati. Non enim ideo passi sunt, quia prædicaverunt Verbum in principio apud Patrem, sed quia annuntiaverint eundem Dei Filium hominem factum, passum, mortuum. Unde Apostolus: *Non enim erubescio Evangelium (I Cor. v).* Et alibi: *Prædicamus Jesum Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, gentibus vero stultitiam (I Cor. i).* Ecce qui et quid prædicant. Vel ad litteram, cœli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum, [Aug.] quia cœli stellam miserunt novam, ortum summi Regis nuntiantem, quæ Magos ad præsepe duxit.

VERS. 2. — « Dies diei eructat verbum, et nox et nocti indicat scientiam. »

Dies diei. [Alcuin., Aug.] Ecce quam discrete prædicant. Non enim omnia omnibus dicunt. Sed, dies diei, id est clari claris, scilicet sancti sanctis, eructat, quasi dicat, de pleno proferunt, verbum, id est sapientiam Dei, ex Patre genitam, quasi dicat: Spiritus, id est spiritualis ex spiritualibus profert plenitudinem sapientiæ, quod est Verbum in principio apud Patrem Deum; et *nox*, scilicet mortalitas carnis, id est ipsi eidem mortalitati et infirmitati carnis condescendentes, et quasi nox, id est quasi carnales facti nocti, [Rem., Aug.] id est tenebrosis et carnalibus, quasi longe positis, indicat, ut simplicibus, non Verbum Patris, sed scientiam quæ est de humanis, id est de humanitate Christi. Vel, indicat scientiam, id est fidem humanitatis insinuando, annuntiat futuram scientiam, scilicet quod per illa minora perveniet ad majora. [Rem.] Hanc discretionem se habuisse in prædicatione docet Apostolus, cum ait: *Nihil me judicavi scire inter vos, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum Sapientiam autem loquimur inter perfectos (I Cor. ii).* Et alibi: *Sive excedimus Deo, sive sobrii sumus vobis (II Cor. v).* Excedunt, dum mente ascendunt, usque ad Verbum Patris, quod semel locutus est Deus; sobrii sunt, dum se parvulis contemperant. Unde Dominus ait: *Quis putas est fidelis servus et prudens, quem cum,* etc. [Matth. xiv]. [Aug.] Pauci enim sunt fideles, et pauciores prudentes in dispensatione verbi Dei. Rarus enim doctor est, qui eloquiis divinis aliquod adulterina opinione non admisceat; rarius quod singulis congrua diducet. Illi ergo non sunt dispensatores, sed prodigi exstirpatores, quia celanda irreverenter, quibus non oportet detegunt, et studiosè quærenda sine mensura perfundunt incauti, vinoque debriant quos opus est ali lacte, plus curantes ingenium ostentare quam proximis prodesse. (48) Unde in tabernaculo Domini in mensa erant acetabula ac phialæ, ac cyathi, quibus offerebantur libamina. In acetabulis mordax et aspera prædicatio, in comminationibus; in phialis larga prædicatio; in

(48) Ex Greg. libro xx Mor. in illis Job. xxix: *Et super illud stillabat eloquium meum.* Id. lib. xxxix Mor., c. 6.

A cyathis, minima et tenuis signatur quia in doctrina sacri eloquii non solum sunt exhibenda magna et arcana quæ debriant, sed etiam parva et tenuia, quæ quasi per gustum notitiam præsent. Aliter enim instruendi sunt sapientes, aliter insipientes, aliter senes, aliter juvenes, aliter cœlibes, aliter conjugati. Et ita, dies diei eructat ver. etc. Vel, dies diei eructat, etc. ad litteram. [Alcuin.] quia hæc doctrina diebus ac noctibus continuatur usque ad posteros. Et hoc tam mirifice, quod omnibus linguis locuti sunt. Et hoc est quod subdit:

VERS. 3. — « Non sunt loquelæ neque sermones, quorum non audiantur voces eorum. »

Non sunt loquelæ. [Alcuin.] quasi dicat: Enarrant, et hoc tam mirifice quod non sunt loquelæ, id est linguæ, quarum, id est per quas non audiantur, etc., neque sermones, [Gl. int.] id est genera dicendi, scilicet humile, mediocre, altum. *quorum sermonum*, id est per quos sermones, *non audiantur voces eorum* celorum, [Aug.] id est per quos non sunt auditæ voces apostolorum. Omnibus enim linguis primos doctores loqui fecit Spiritus sanctus, qui omnes gentes in unum erat congregaturus. (49) Et sicut unus homo tunc omnibus linguis loquebatur, sic et modo et unus homo, scilicet totus Christus caput et corpus, omnibus loquitur, quia ex omnibus gentibus, una et sancta constat Ecclesia. [Cassiod.] Vel, loquelæ accipiuntur publicæ persuasiones, quæ sunt ad multitudinem; sermones, communes narrationes, quæ quotidie et cuique fiunt.

VERS. 4. — « In omnem terram exivit sonus eorum et in fines orbis terræ verba eorum. »

In omnem terram. [Alcuin.] Hic ostendit quam late prædicaverunt. Quasi dicat: Tam mirifice prædicaverunt, et etiam tam late, quod in omnem terram, id est in omni parte ambitus terræ exivit sonus eorum, [Gl. int.] id est fama apostolorum, et si non præsentia, et etiam in fines orbis terræ, id est etiam in angulis terræ exierunt verba eorum, eadem quæ dixerunt.

VERS. 5. — « In sole posuit tabernaculum suum; et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo. »

In sole posuit. [Cassiod.] Quod alios fecisse laudat Propheta, ipse facit. Prædicat enim Incarnationem. Et quasi quis quærat a Propheta, quomodo hæc facta sunt. Respondet, in sole. [Gl. int.] Vel possunt hæc esse verba ipsorum apostolorum, quibus aperitur quid prædicent. Quasi dicat: Exierunt in fines terræ verba eorum, ita dicentium: [Aug.] Dominus belligerare volens adversus regna temporalium errorum posuit tabernaculum, quasi dicat, militare habitaculum, id est dispensationem incarnationis suæ, in qua venit expugnare errores mundi. [Alcuin.] in sole; sol tria facit, lucet, urit, et varietatem temporum facit. Posuit ergo tabernaculum in sole, [Aug.]

(49) Ex Aug. tract. 52 in Joannem et in hoc psal. infra, vers. 10.

in tempore, quia carnem assumpsit temporalibus A
 vicissitudinibus subjectam. Vel, in sole, id est in
 manifestatione, **39** scilicet in manifesto mundi.
 Unde ait: Non venit lucerna ut ponatur sub modio,
 sed super candelabrum. Vel, in sole, [Alcuin.] id
 est in labore, quia æstum laborum gratis sustinuit.
 Et tabernaculum suum, [Aug.] id est Ecclesiam, po-
 suit in sole, id est in manifesto, non in occulto ut
 lateat, secundum illud: *Non potest civitas abscondi
 supra montem posita* (Matth. v). [Cassiod., Aug.] Et
 ipse tanquam sponsus, quia a prophetis toties promissus
 processit de thalamo, id est de virginali utero, ubi
 Deus humanæ naturæ, ut sponsus sponsæ copulatus
 est. [Cassiod.] Et est hic magna et conveniens simili-
 tudo sacramenti, id est signi et signati. [Aug.] Ideo
 enim de Virgine natus est, ut significaretur quod
 Ecclesiam sibi virginem copularet. Ecce humilis
 erat Christi misericordia, sed fortis majestate. Unde
 subdit:

VERS. 6. — « Exsultavit ut gigas ad currendam
 « viam; a summo cælo egressio ejus. »

Exsultavit, etc. [Gl. int.] quasi dicat: Processit
 de thalamo; et procedens, exsultavit, quia non invitus
 suscepit laborem, ad currendam viam non habitandam,
 quia non stetit in via mundi. [Aug.] Exsultavit dico
 ut gigas, id est sicut fortissimus, et omnes homines,
 incomparabili virtute præcedens. [Cassiod., Alcuin.]
 Bene ergo giganti comparatur, quia imperturbabilis,
 irrevocabilis humanam naturam potentia superans,
 a summo cælo, quasi dicat: Quam viam cucurrit?
 [Aug.] ecce ipse qui æternaliter a Patre exivit,
 venit in mundum, factus homo; et iterum relinquens
 mundum, ascendit ad Patrem. Et hoc est quod ait,
 a summo cælo, id est a Patre, scilicet ab æqualitate
 Patris est; *egressio ejus*, non temporalis, sed æterna,
 qua de Patre natus est, qui, subaudi, in tempore,
 factus est homo.

VERS. 7. — « Et occursus ejus usque ad summum
 « ejus; nec est qui se abscondat a calore ejus. »

Et occursus ejus, facti hominis, *occursus est usque
 ad summum ejus*, Patris, [Aug., Cassiod.] id est oc-
 currit ipse homo, plenitudine divinitatis, usque ad
 æqualitatem Patris. Occursus ergo competit Christo
 secundum hominem, dum ascendens ad sedem Patris,
 occurrit. Ascendit autem secundum humanitatem.
 Per hoc autem quod dicit, usque ad summum, [Cas-
 siod., Gl. int.] notat quia secundum quod Deus est
 Patri æqualis est. Hoc idem quod dicit hic Propheta,
 Christus de se in Evangelio ait sic: *Exivi a Patre,
 et veni in mundum; iterum relinquo mundum, et vado
 ad Patrem* (Joan. xiii). *Nec est qui se abscondat*,
 post Verbi incarnationem, a calore ejus. [Aug.] Ver-
 bum enim caro factum mortalitatem nostram susci-
 piens, non permisit ullum mortalium se excusare
 de umbra mortis, id est de peccatis, quia et ipsam
 umbram penetravit, et dissolvit calor Verbi, id est
 amor, vel gratia Christi, quando sedentibus in re-
 gione umbræ mortis lux orta est eis (Luc. i).
 [Cassiod.] Vel calor est Spiritus sanctus, quem re-

versus in cælum post ascensionem apostolis misit,
 a quo nemo absconditur, quia ut Deus omnium corda
 novit ut valeat arguere mundum de peccato, et jus-
 titia, et de judicio (Joan. xvi). In his verbis osten-
 ditur Trinitas et unitas et utraque Christi natura.
 Ubi enim dicit, a summo cælo, Pater intelligitur; ubi
 vero ait, egressio, intelligitur æterna generatio Filii;
 cum ait, occursus, idem Filius secundum hominem,
 intelligitur, cum ait, usque ad summum ejus, ipse
 idem secundum quod Deus Patri æqualis; cum ait,
 a calore ejus, intelligitur Spiritus sanctus. Dicendo
 vero, ejus, notat unitatem Trinitatis.

PARS. II. VERS. 8. — « Lex Domini immaculata,
 « convertens animas; testimonium Domini fidele,
 « sapientiam præstans parvulis. »

Lex Domini immaculata. [Alcuin.] Secunda pars,
 ubi laudantur præcepta Novi et Veteris Testamenti.
 Quasi dicat: Non est qui se abscondat a calore, id
 est a Spiritu sancto. [Aug.] Qui spiritus est lex Do-
 mini, et testimonium, et justitiæ, et præcepta, et
 timor et judicium. Hæc autem dicitur esse spiritus,
 quia hæc agit, quæ singula commendat, et primo
 legem. Quasi dicat: Processit sponsus de thalamo,
 et sponsæ dedit per Spiritum sanctum dona. Quæ?
 legem et alia quinquæ. Et, lex Domini, per Moysen
 data est, *immaculata*, [Cassiod.] vel irreprehensi-
 bilis, id est per omnia est vera, et *convertens animas*,
 id est sua districtione corrigens, et ad Christi gra-
 tiam mittens, et *testimonium Domini est fidele*
 et *sapientiam de divinis præstans parvulis*, non superbis.
 Quæcunque enim testimonia dedit Israel, plena veri-
 tate sunt, et humilibus sapientiam dedit non super-
 bis. [Gl. int.] Ideo et testimonium Domini fidele
 dicitur, quia quod omnibus observantibus promittit,
 complebitur. Et

VERS. 9. — « Justitiæ Domini rectæ, lætificantes
 « corda; præceptum Domini lucidum, illuminans
 « oculos. »

Justitiæ Domini sunt rectæ, [Alcuin.] id est lex
 quæ justificat quidquid præcipit justum est. [Cassiod.]
 Justitiæ dico lætificantes corda spe præmii, præcep-
 tum Domini. Hucusque commendavit Vetus Testa-
 mentum. Hinc commendat novum.

Vel aliter, ab illo loco, *lex Domini*, quasi dicat:
 Dico quod Christi calor umbram mortis penetravit,
 et vere, quia ipse Christus est, *lex*, non humana,
 sed *Domini*, [Aug.] qui venit non legem solvere, sed
 adimplere (Matth. v), *immaculata*, quia ipse pecca-
 tum non fecit (I Petr. ii), et alios immaculatos facit,
 quod non prior lex fecit. Ipse, dico, *convertens
 animas*, libertate ad se imitandum, non premens
 iugo servitutis. [Aug.] Et nota quod ait, animas, id
 est voluntates, non solummodo manus, ut vetus lex
 manum maxime, non animum cohibebat. Et ipse est
testimonium Domini fidele, [Gl. int.] quia nemo novit
 Patrem nisi Filius, et cui voluit Filius revelare
 (Matth. x). Ipse dico, *præstans sapientiam*, de di-
 vinis, *parvulis*, quia ea quæ sapientibus abscondita
 sunt, per cum revelata sunt parvulis (ibid.), id est

humilibus non superbis. Et, *justitiæ Domini* (omnes in illo sunt) *rectæ*, quia non docuit quod non fecit, ut qui imitarentur eum, corde gauderent in eis quæ vel qui libere cum charitate facerent, non serviliter cum timore. Justitiæ, dico, *lætificantes corda*, spe præmii æterni, non terrentes timore pœnæ, ut vetus lex faciebat. Et, *præceptum Domini*, [Aug., Gl. int.] id est Christi, est *lucidum*, id est sine velo carnalium observationum: præceptum dico, *illuminans oculos*, id est interioris hominis aspectum non obtundens, sicut Moyses in cujus facie non poterant intendere filii, Israel, et ideo ponebat velamen super faciem suam (II Cor. iii).

Vers. 10. — « Timor Domini sanctus permanet in sæculum sæculi; judicia Domini vera, justificata in semetipsa. »

Timor Domini est sanctus, [Aug.] Gratis scilicet amans non puniri, sed separari timens, id est non timore punitionis, sed amissionis summi boni serviens. Hic est timor castus et filialis. (50) Quatuor enim sunt timores, præter naturalem, scilicet mundanus, quo timemus perdere bona mundi; servilis, quo timore pœnæ a malo opere cohibemur; initialis, quo partim ex timore pœnæ, partim ex amore justitiæ servitur; filialis, sive castus, quo sponsum offendere timemus et separari. Et de hoc timore hic agitur. [Aug.] Non enim ille pœnalis, pro terrenis, quorum amore fornicatur anima, sanctus est, sed castus; quo quanto diligit Ecclesia, tanto diligentius cavet offendere sponsum. Et ideo non foras mittitur hic timor a charitate perfecta (I Joan. iv), sed permanet: quæ foras mittit initialem, qui in charitate quidem est, sed non perfecta; servilem autem et mundanum, charitas etiam imperfecta evacuat. [Cassiod.] Timor ergo sæculi non est sanctus, quia non est proficiuus, sed cum temporalibus mutatur, id est mutari facit homines de temporaliter habitis, vel amissis. Timor autem Domini sine omni perturbatione est, quia est mista cum pavore dilectio, quia si timet judicem, scit misericordem. Ergo timor permanet in sæculum sæculi quia fructus ejus permanet in æternum. Vel ipse timor permanet secundum aliquem usum sine fine, vel usque ad finem: Et *judicia Domini*, [Aug.] id est Patris, qui non judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio, [Aug.] sunt in Christo vera, quia sive minatur, sive pollicetur, neminem fallit, et sunt, *justificata in semetipsa*; vel, in idipsum, alia littera, id est incommutabiliter, quia non eripit quis præmia quæ dat, vel pœnas. [Hier., Rem.] Vel, *justificata in semetipsa*, quia non egent alterius auctoritate, ut firma habeantur, quam ipsius Domini.

Vers. 11. — « Desiderabilia super aurum et lapidem pretiosum multum; et dulciora super mel et favum. »

Desiderabilia. Adhuc commendat judicia Dei. Quasi dicat: Et quia talia sunt judicia Dei, ideo

sunt multum desiderabilia super aurum et lapidem pretiosum, vel, super aurum, et lapidem multum pretiosum. Quocunque autem modo littera ordinetur, hic est sensus: [Aug.] Sunt desiderabilia super aurum et lapidem pretiosum multum, id est super omnes pompas hujus sæculi, pro quibus aliquando judicia Domini non desiderantur, sed timeantur, vel contemnuntur, vel non creduntur. Quæ pompæ per hæc duo, id est per aurum et lapidem signantur. Et est sensus: [Hier.] Judicia Domini sunt desiderabilia supra omne id quod appetitur pro divitiis, quæ notantur in auro; vel pro potentia, quæ notatur in lapide pretioso; vel pro voluptate, quæ notatur in melle et favo. Unde subdit, et sunt *dulciora super mel et favum*, [Alcuin.] id est, super omnem dulcedinem temporalis voluptatis. [Cassiod.] Melli vero præfert judicia, secundum Novum Testamentum, in quo quasi mel eliquatum, manifesta sunt judicia Dei sine figuris. Favo vero præfert, secundum Vetus Testamentum, id est secundum hoc quod in Veteri Testamento continentur, ubi quasi in cellulis figurarum clauduntur. Comparatio tamen ad mel vel favum fit, quia in Novo judicia aperta et operata in Veteri Testamento, quæ dulcius sapiunt palato fidei, quam faucibus carnis mel vel favus. [Aug.] Vel ita, per aurum et lapidem, et mel et favum intelliguntur sancti. Et est desiderabilia, sunt super aurum et lapidem pretiosum multum et dulciora super mel et favum, id est si quis est aurum, vel lapis, vel mel, vel favus, plus desiderat quam se, judicia Dei, cujus voluntatem suæ præponit, et dulciora sunt quam ipse sibi. Aurum autem et lapis pretiosus est lapis ille qui non est igne consumendus, sed purus in thesaurum Dei assumendus. Cibis autem Dei est ille qui est mel, id est solutus jam a sæculi hujus vinculis, expectans diem quo veniat in epulas Dei; et ille qui favus est, id est qui adhuc circumplicatur hæc vita, quasi mel in cera, non huic vitæ concretus, nec a carnalitate omnino liber, cui opus est pressura, non deprimentis, sed exprimentis manus Dei, ut de temporali vita dirigatur ad vitam æternam.

Vers. 12. — « Etenim servus tuus custodit ea in custodiendis illis retributio multa. »

Etenim. Vere sunt dulcia. Etenim, id est quia servus tuus non tantum dicit, [Aug.] sed etiam opere custodit ea modo dulcia, post salubria. Et ita non loquendo, sed custodiendo probat ea dulcia. Custodit ea dico, et *retributio multa* quæ quanta sit nequit dici. [Cassiod.] Est, in custodiendis illis id est in eo ipso quod custodiuntur, non modo in extra posita re. [Aug., Gl. int.] sed in ipsis dum custodiuntur in hac vita, quia in eis gaudetur, per se ipsa placent. Et ideo non ait, pro custodiendis, sed in custodiendis illis, [Rem.] quia non tantum pro eis in futuro reddetur præmium, sed et hic æorum custodia magnum est gaudium. Servire enim Deo regnare est.

PARS. III. VERS. 13. — « Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me; et ab alienis parce servo tuo. »

Delicta. [Cassiod.] Tertia pars, ubi Propheta petit se a vitiis purgari, ut sit dignus Psalmista qui hæc referat sacramenta. [Aug.] Quasi dicat: Menti videnti suavis est veritas, dulcia sunt iudicia; sed non videnti quæ erit suavitas? nulla. Sed quare non videt? Propter delicta. Nec mirum. Delicta enim quis intelligit? Vel ita continua, quasi dicat: Servus tuus custodit iudicia, sed timeo ne quibusdam præoccuper, quo minus ea custodiam. Quis enim intelligit delicta, scilicet omnia? quasi dicat: Nullus, omnia. [Cassiod.] Quædam enim nota sunt, ideo delicta omnia nullus intelligit. [Aug.] Quia sicut tenebræ oculos involvunt, ita delicta mentem non sinunt videre, vel lucem, vel se, ideoque orat pro delictis subdendus, **40** *ab occultis*, quasi dicat: Ut possim intelligere et te laudare, o Domine, *munda me ab occultis, et parce ab alienis.* [Cassiod.] Omnia peccata in duobus includit, occultis scilicet et alienis. Occulta sunt originalia, et etiam quæ secreta voluntate oriuntur, multis ante effectum rei celantur quæ si forte noscuntur, ut dicit Salomon, *non eas post concupiscentias* (Eccli. xviii, 4). Illud tamen debemus advertere, quoniam multa peccata sunt quæ omnimode ignoramus, quorum nec origines possumus nec subreptiones agnoscere. Aliena sunt, quæ suadentibus malis hominibus, vel diabolo fiunt. [Aug.] Pro utrisque ergo precans ait: Ab occultis, id est a cupiditatibus in me latentibus, meis scilicet quæ ex me proveniunt, munda me. Mea enim me inquinant. A meis dico, munda, ut non seducar ab alienis, quia non capitur ab alienis qui est mundus a suis. Unde congrue subdit, et ab alienis, scilicet a peccatis, quæ aliunde sunt, *parce*. Aliena enim affligunt me. Et ideo dico, parce mihi, servo tuo, non superbo meo, et in potestate mea esse cupienti. Ab illis ergo, munda, tollendo mihi malam cogitationem ex corde. Ab istis parce, repellendo suasorem, quia servus tuus sum jam, non liber meus. Quæ si non dominantur, tunc sum mundus. Unde subdit:

VERS. 14. — « Si mei non fuerint dominati, tunc immaculatus ero; et emundabor a dilecto maximo. »

Si mei. [Gl. int.] quasi dicat: Parce ab alienis, non ita quod omnino tollantur, quod impossibile est, sed ne dominantur, quia si mei non fuerint dominati, alieni, tunc immaculatus ero a criminali. [Aug.] Vel ita, munda ab occultis, parce ab alienis, ita, scilicet ne dominantur, quia si mei non fuerint dominati. Alia littera, occulta, scilicet et aliena, tunc immaculatus ero a criminali macula, quia non est certior origo peccati præter occultum quo cecidit diabolus, et alienum quo homo seductus est, et consentiendo feci suum; et emundabor quasi dicat: Et si mei non fuerint dominati, emundabor a delicto maximo, id est a delicto superbiæ, quod est ultimum redeuntibus ad Deum, et primum recedenti-

bus. Hoc vere est maximum. Non est enim majus delictum quam apostatare a Deo, quod est initium superbiæ angeli et hominis. Superbia vero est initium et causa omnis peccati; qua qui caret, ille vere est immaculatus.

VERS. 15. — « Et erunt ut complaceant eloquia oris mei; et meditatio cordis [mei] in conspectu tuo semper. »

Et erunt quasi dicat: Immaculatus ero et emundabor et ita eloquia oris mei erunt talia, [Aug.] ut complaceant in conspectu tuo, non hominum. Si autem non mundus a superbia fuero, eloquia mea placebunt in conspectu hominum, non Dei. Si vero mundus fuero, non solum eloquia, sed et meditatio cordis mei erit talis, non ut placeat hominibus, quia jam nulla est superbia; sed in conspectu tuo semper qui intus vides, et conscientiam inspicis. In conspectu tuo dico, o

VERS. 16. — « Domine adjutor meus et redemptor meus. »

Domine, qui es adjutor in bonis agendis, meus, [Aug.] id est mei tendentis ad te; et hoc inde, quia es redemptor meus a malis, ut tenderem ad te. Caveat ergo quisque ne sibi converti ad te vel pervenire tribuens, repellatur ut superbus.

COLLATIO IN PSALMUM XVIII: « CÆLI ENARRANT GLORIAM. »

VERS. 3. — *Non sunt loquelæ neque sermones quorum non audiantur voces eorum.* Hic versus atrociter est impetitus a Fabro et suo Cæco. « Est iniquum, ineptus sermo, nullusque omnino sensus, nec cunctandum timendumque est in nostris codicibus hunc emendare errorem, ut divina psalmodia recte et intelligibiliter, ad ejus qui illam inspirat, a modo concinatur honorem. » Bona verba, quæso, o egregii viri, præscribite nobis regulam loquendi. Dicendum est, ait is, quibus, vel accommodatius a quibus non audiantur voces eorum, quia Hieronymus juxta Hebræos sic reddidit, quibus non audiantur vox eorum. Et quia Græce habetur *οὐ οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν*. Vis bone Faber intelligendum ἀπὸ τοῦ, ut tuo stomacho respondeat a quibus. Ergo est ineptus August. Ergo nullius judicii per vos loquatur recte tantus doctor, et quas dicitia ineptias ejus audiamus, in enarratione ejus loci. « Quorum, nisi colorum qui enarrant gloriam Dei? Non sunt loquelæ neque sermones, quorum non audiantur voces eorum. Legite Actus apostolorum, quomodo veniente super eos Spiritu sancto, omnes impleti sunt illo et loquebantur linguis omnium gentium, sicut Spiritus sanctus dabat eis pronuntiare. Ecce non sunt loquelæ neque sermones, quorum non audiantur voces eorum. Sed non ibi tantum ubi impleti sunt, sonuerunt. » Hæc divus August., magnum Ecclesiæ jubar. Quid plura? In Hebr. nullum relativum expresse ponitur, adeo ut nonnulli simpliciter verterunt, non auditur vox eorum; alii, ut non audiat vox eorum, בלי נשמע קולם BELI NISCHMA QUOLAM. Solent tamen Heb. passim subaudire relativum, qui, quæ, quod, juxta quod expostulat ratio sententiæ. Ob idque potest subintelligi, quorum, aut quibus, ut genitivus vel ablativus referat sermones omnium gentium, per quos vox apostolorum, ubique terrarum audita est. In explanatione magistri, accipitur genitivus loco ablativi, more Græco, *οὐ quorum*, id est per quos, interprete Augustino.

VERS. 4. — *In omnem terram exivit sonus eorum.* Munsterus, directio eorum; interpretes pro Caje-

tano, *pinum eorum*; Sanctes, *linea eorum*; Praten-
sis, *curvus eorum*; Pellicanus, *regula eorum*. Hebr.
בִּקְרָאָאָם. Isti non debuissent reprehendere Apo-
stolum ad Rom. x : Nam quomodo credent, ait, nisi
intendant ? Et quidem in omnem terram exiit sonus
eorum, φθγγος αἰῶνος. Profecto nimis suis versioni-
bus recens natis, derogant predicationi apostoli-
cæ, quæ toti mundo quodam tonitru statim insonuit.
Quod et significatum est die sancto Pentecostes, in
sono illo Spiritus sancti adventum clarissime tes-
tante (Act. ii). Vide si Hieronymus aliud verterit
qui sonum, vel juxta Hebr. Facis ut nihil tibi creda-
tur in vertendis Hebræis, qui maluisti recedere ab
Apostolo quam a tuis rabbinis qui sine regula fidei
interpretantur regulam, lineam spherarum, quæ
sunt extensæ super litteram : hoc est enim judai-
zare. Verius dixit Campensis, universam terram per-
tagata est doctrina eorum : et alter, oratio eorum.
Hic recte monuit Eugubinus, non esse alienum sen-
tire LXX, addita una litterula, nempe launed, legisse
pro בִּקְרָאָאָם בִּקְרָאָאָם. Vel si superposueris
ad vau verticem, apicis tractum, habebis בִּקְרָאָאָם
quodam.

VERS. 5. — In sole posuit tabernaculum suum.
Hebr. בִּקְרָאָאָם בִּקְרָאָאָם בִּקְרָאָאָם LASSEMESHAM OHEL BA-
HEM. Prima particula indiscriminatum potest accipi,
in dativo aut ablativo et ultima reciproce et rela-
tive simpliciter. Inde potest reddi ad hunc modum,
soli posuit tabernaculum in eis, vel in sole posuit ta-
bernaculum suum : quomodo variant translatores.
Prior tamen modus difficilioris est intelligentiæ, et
si sane, quæ eo tendit, ut Christus sol ille habitet in
apostolis. Nostra autem clara est ex mente Augu-
stini, ut habes in explanatione. Porro minus arridet
Augustinus Eugubinus, et placet sanctus Aurelius
August. Ille enim spernit nostram lectionem, seu
male assunt, ut quæ non superioribus respondeat.
« Quis enim, ait, est is qui in sole tabernaculum
posuerit, cum neminem ante nisi cælos commemor-
avit ? » Et miratur, quænam res possit esse, ut ponat
tabernaculum in sole. Sed nunquid paulo ante di-

atum est : Dies dici eructat verbum ? Et illud Verbum
posuit in sole tabernaculum, ut copiosissime juxta
ac sapientissime disserit divus Augustinus.

VERS. 11. — Super aurum et lapidem pretiosum
multum. In secunda particula quidam vertunt, au-
rum purum, videlicet obrizon. Hebr. פַּזִּיזִן quod an-
ceps est ad aurum defecatum, et lapidem pretiosum.
Unde in nostro codice, Hieron. juxta Hebr. habet la-
pidem pretiosum : in exemplari Fabri obrizon : ta-
men omni ex parte idem est sensus.

VERS. 12. — Etenim servus tuus custodit ea. Hier.,
docebit ea ; Praten-sis, cautus fuit in ipsis ; Pellica-
nus, cautus erit in eis ; Munsterus, admonetur per
ea ; Sanctes, illustratur in eis ; Interpres pro Cajeta-
no, sollicitus est in eis ; Campensis, pro ea do-
cet. Hebr. legitur, בִּקְרָאָאָם בִּקְרָאָאָם NIZEHAR BAHEM. Ra-
dix בִּקְרָאָאָם autem significat observare vel docere. Hinc
Ezech. xxxiii, ubi legimus ; Et non se observave-
rit, habetur in Hebr. eadem particula, quæ in
præsentī loco. Tantum monet quod interpretes et
Hier. vertunt active, alii passive juxta conjugatio-
nem Hebraicam, quam dicunt niphāl. Apparet in-
terpretes et Hieronymum legisse בִּקְרָאָאָם NIZEHAR in fu-
turo quod non frequenter apud Hebr. loco præsen-
tis sumitur, quamquam idem sit intellectus, custo-
ditus est in eis, sive cavet sibi in eis, et custodi-
vit ea.

VERS. 13. — Ab alienis servo tuo. Hier. a super-
bis. Consentiant Hebraizantes. Vel ex hoc loco pa-
lam fit interpretis legisse בִּקְרָאָאָם per res litteram, ze-
nim, et non per daleth בִּקְרָאָאָם ZEDIM. Et fluxa est hu-
jusmodi conmutatio, ob maximam affinitatem dua-
rum litterularum, quæ parvo apice distinguuntur,
ut noverunt etiam abecedarii. Si autem legas per
res, litteram, manifeste significat alienos ; si per
daleth, superbos aut insolentias. Quatenus vero spe-
ciat ad sensum, nulla est discrepantia, cum per alie-
nos intelligantur dæmones superbi, a quibus preca-
mur nobis parci, quoniam virtute Dei a nobis repel-
luntur. Ac si dicas ; Ab alienis parce servo tuo, cum
aliis translatoribus prohibe vel contine servum tuum.
Vel cum Hieronymo, libera servum tuum.

PSALMUS XIX.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Exaudiat te. Titulus : In finem, psalmus David,
patet. Hic agit Propheta de Christo, quasi de sacer-
dote immolatur et rege pugnatur, [Aug.] ubi figura
optandi canit Propheta quæ ventura sunt Christo,
tempore afflictionis ejus, quod fuit usque ad pas-
sionem ; et tempore gaudii, quod fuit post resurre-
ctionem. Intentio. Monet fideles ad idem deside-
rium. Modus. Bipartitus est psal. Primo, dicit ea
quæ tempore tribulationis vult Christo fieri. Se-
cundo, optat et affirmat, quæ tempore gloriæ fient,
ibi, tribuat tibi, [Hier.] Optans ergo Christi vocem
tanquam sacerdotis exaudiri, ait, o Christe.

VERS. 1. — « Exaudiat te Dominus in die tribu-
lationis ; protegat te nomen Dei Jacob. »

[Aug.] Dominus Pater exaudiat te in die tribula-
tionis, qua dixisti : Pater, clarifica Filium tuum.
(Joan. xvii) Exaudiat dico, ita protegat te nomen Dei
cui studes, Dei dico Jacob, id est junioris populi.
Ideoque te protegat, quia ad te pertinet populus
posterius natus, pro quo pugnans. Hic est populus
Christianus. Et

VERS. 2. — « Mittat tibi auxilium de sancto et de
Sion tueatur te. »

Mittat tibi auxilium de sancto, [Aug.] id est au-
xilietur tibi, faciens tibi sanctificatum corpus. Cor-
pus, id est Ecclesiam, et de Sion tueatur te. Sion in-
terpretatur specula, vel speculatio. Quasi dicat : De
Sion ergo tueatur [Dens Christum, cum Ecclesiam,
quæ est corpus ejus, de alta speculatione tutam fa-
cit. Et

41 VERS. 3. — « Memor sit omnis sacrificii tui ;
et holocaustum tuum pingue fiat. »

Memor sit, Dominus omnis sacrificii tui [Aug.] id
est memores nos faciat injuriarum omnium et con-
tumeliarum, quas pro nobis tulisti, et holocaustum
tuum pingue fiat, id est jucundum fiat Deo, id est
crucem qua totus oblati es convertat in letitiam
resurrectionis.

Aliter totum Exaudiat. Potest enim etiam Ecce-
siæ convenire quod hic optatur. [Cassiod.] Propheti
enim ex nimia charitate optat prospere evenire Ec-
clesiæ, ac scilicet quæ per Christum videbat ventura,
sic dicens : O Ecclesia, Dominus exaudiat te in die
tribulationis, quo majori desiderio Deum precamur

Ita, protegat te nomen Dei Jacob, ita protegat, ita tibi faciat quod Jacob fecit, ut sicut illi, ut tibi gratiam benedictionis det et praeponat te Judæis, sicut illum praeponuit majori fratri Esau, quem electo Jacob reprobavit (*Gen. xxvii*), ita reprobatis Judæis, Ecclesiam gentium elegit, secundum illud: *Erant novissimi primi et primi novissimi (Matth. xx)*. Et, o Ecclesia, mittat tibi Pater auxilium de sancto, id est de misso Filio; et de Sion tueatur te, id est de speculatione te mittat, et faciat tutam; et memor sit omnis sacrificii tui, ad remunerandum te. Sacrificium Ecclesiae praevidebat Propheta per Spiritum sanctum quæ offert, non sacrificium pecudum, sed corporis et sanguinis Christi. Et holocaustum tuum, ubi intentio amore Dei tota incenditur, pingue fiat, id est jucundum Deo.

PARS. II. ΔΙΑ ΦΕΛΜΑ. VERS. 4. — « Tribuat tibi secundum cor tuum et omne consilium tuum confirmet. »

Tribuat tibi. [Alcuin.] Secunda pars, ubi optat et affirmat quæ tempore gloriæ vult fieri Christo. Quasi dicat: Exaudiat te et tribuat tibi secundum cor tuum, id est secundum intentionem tuam, qui scisti quid valeret passio, [Aug.] non secundum cor eorum qui te delere voluerunt; et consilium tuum confirmet, id est compleat, quia omnia alto consilio facit Christus. Et addit omne scilicet non solum quæ animam posuisti pro vita plurimorum, ut mortificationum granum copiosius surgeret; sed etiam quæ cæcitas ex parte contigit in Israel, ut plenitudo gentium intraret, et sic omnis Israel salvus fieret (*Rom. ii*).

VERS. 5. — « Lætabor in salutari tuo, et in nomine Dei nostri magnificabor. »

Lætabor. [Aug.] Quasi dicat: Ideo hæc oro, o Christe, quia lætabor, in salutari tuo, id est, in eo quod tibi mors non nocebit, in quo nobis eam nocere non posse facis, et in nomine Dei nostri, [Cassiod., Rem.] scilicet Christi, magnificabor ejus nomine dicti Christiani. [Aug., Cassiod.] Vel, in nomine Dei nostri magnificabor, id est confessio tui nominis non perdet, sed magnificabit nos. Dum ait, lætabor et magnificabor, ostendit Propheta se unum de Ecclesia tanto tempore ante Christum.

VERS. 6. — « Impleat Dominus omnes petitiones tuas; nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus christum suum. »

Impleat. Quasi dicat: Quid per singula? Impleat Dominus omnes petitiones tuas. [Gl. int. Aug.] Non solum quas in terra fecisti, sed eas etiam quas in celo facis, interpellans pro nobis. Nec inde dubito quia jam nunc cognovi tanto ante per prophetiam mihi ostensum est quoniam salvum fecit, id est faciet, Dominus Pater Christum suum, id est quod resuscitabit Dominus Christum. Et

VERS. 7. — « Exaudiet illum de celo sancto suo; et in potentatibus salus dextera ejus. »

Exaudiet illum de celo sancto suo. [Aug.] Non

solum de terra, ubi petit clarificari, sed etiam in celo, ubi interpellat pro nobis ad dexteram Patris, mittens inde Spiritum sanctum super credentes, in potentatibus. Quasi dicat: Exaudiet illum utique in hoc quod in potentatibus nostris est salus dextera ejus, id est potentatus nostri sunt, salus favoris ejus, id est nos potentes sumus ex auxilio gratiæ ejus, cum etiam de tribulatione dat nobis auxilium, ut quando infirmamur, tunc potentes simus, quia vana est salus hominis, quæ est sinistra. Unde et superbia nascitur, dum peccantes extolluntur, quia temporaliter salvi sunt. De quibus subdit:

VERS. 8. — « Hi in curribus, et hi in equis; nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus. »

Hi in curribus. [Cassiod.] Vel ita: Quia dixerat Christum petere et exandiri, per quod ostenditur verus homo, ut ipsum quoque omnipotentem Deum ostenderet, addit, in potentatibus, quasi dicat, petet et exaudietur ut verus homo; tamen ipse est idem Deus omnipotens, quia, salus est dextera ejus, id est, in dextera divinitatis ejus salus est, id est habet in deitate quod petit ex carne; et hæc salus non est temporalis, nec aliquibus malis afficienda; sed est in potentatibus, id est suos facit potentes in æternitate. [Alcuin.] Salus autem sinistra sunt temporalia, in quibus potentes erunt, non sui. Et hoc est quod subdit, hi in curribus, quasi dicat: Salus dextera ejus est in potentatibus, sed hi qui non sunt sui, sunt in curribus, [Aug.] id est volubili successione temporalium bonorum trahuntur, et in sæculari potentia gaudent, et hi sunt in equis, id est, superbis honoribus gaudent. Tangit duo genera triumphorum, qui erant apud antiquos, unus major, alter minor. [Cassiod.] Major triumphus, qui dicebatur laureatum, in curru fiebat; minor, qui dicebatur ovatio, fiebat in equo. [Alcuin.] Et per hæc despicit eos Propheta, qui de terrena dignitate præsumunt. Nos autem. Quasi dicat: Illi exultant in hujusmodi, nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus, [Aug.] spem figentes in æternis, nec gloriam nostram querentes, sed Dei.

VERS. 9. — « Ipsi obligati sunt et ceciderunt; nos autem surreximus et erecti sumus. »

Ipsi obligati. [Cassiod.] Hic ostendit quomodo vana sit salus hominis: Quasi dicat: Illi sunt in curribus et equis, ideo ipsi obligati sunt, terrenis desideriis, scilicet cupiditate temporalium, nolentes parcere Domino, [Aug.] ne perderent locum et gentem (*Joan. xi*). Et irruentes in lapidem offensionis, et petram scandali (*I Petr. ii*), ceciderunt de spe cælesti in mortem ræcitatæ, quamvis videantur stare recti, quibus cæcitas ex parte facta est, Dei justitiam ignorantibus, et suam constituere volentibus (*Rom. x*), nos autem, quasi dicat: Judæi obligati ceciderunt, nos autem populus gentium, de lapidibus suscitati filii Abrahæ, surreximus a vitiiis et morte. [Cassiod.] Et hoc, non viribus nostris, sed per fidem justificati, erecti sumus ad alta.

VERS. 10. — « Domine, salvum fac regem; et

« exaudi nos in die qua invocaverimus te. »

Domine. Hic est conclusio psalmi. Et quia sic erit, id est quia salvo rege salvi erimus, ergo, o Domine, *salvum fac regem* Christum, [Aug.] ut qui patiendo exemplum præliandi nobis dedit, offerat et sacrificia nostra sacerdos excitatus a morte, et in cælo constitutus. Et eo jam pro nobis offerente, quasi per eum advocatum *exaudi nos in die qua invocaverimus te*, id est qua vere credimus eum resurrexisse : quia hoc vere est invocare.

COLLATIO IN PSALMUM XIX : « EXAUDIAT TE DOMINUS IN DIE TRIBULATIONIS. »

VERS. 3. — *Holocaustum tuum pingue fiat.* Demiror vehementer cur Munsterus, Sanctes, Nebiensis, Pratenis, et interpretes pro Cajetano, voluerint vertere, *holocaustum tuum incineret*, et si suum habeat sensum, cum apud Hebr. nemine refragante דשן *DASSEN* significet utrumque et pinguescere, et incinerare, etiam si sit in conjugatione piel nuncupata. Et LXX, Hieron. Chaldaeus, Pellicanus, Campensis, acceperunt sub priori significatu. Si interpretes possuissent *incineret*, vereor certe ne illi vertissent *pingue fiat*, ne dicam quod spernant lectionem ecclesiasticam.

VERS. 5. — *In nomine Dei nostri magnificabimur.* Hieron., *ducemus choros.* Alii transferunt, *erigemus vexillum*, vel *triumphabimus*. דגל *DAGAL* apud Hebr. significat erigere vexillum. Porro in confesso est interpretes sic accepisse, ut transpicerentur litteræ *GADAL* גלל *magnificatus est*. In futuro נגדל *NGDOL*, *magnificabimur*. Nec præterea longe sunt a se, *erigere vexillum*, et *magnificare* seu *triumphare*, *ducere choros*.

VERS. 8. — *Nos autem in nomine Dei nostri in-*

A *vocabimur.* Hebr. נאציר *NAZIR* sonat ad litteram *recordabimur*, seu *faciemus recordari*. Sed interpretes *intelligentiam* reddiderunt. Nam quo pacto nominis Dei recordabimur, nisi idipsum invocando in tribulationibus? Hinc Nebiensis vertit, *Thiera, ponemus*.

VERS. 10. — *Domine salvum fac regem.* In Hebr. distinctio membri ponitur in verbo *fac* יצא *YOSCHIA*, ut dehinc rex nominandi casu ordinetur. LXX secus. Sed in Hebr. ne protinus colligas, quod si membri signum ponatur in verbis, debeat et itidem in ipsa fieri sententia. Nam psal. xxi : *Factum est cor meum tanquam cera liquescent*, ponitur in Hebr. distinctio membri magni sic, נאציר נאציר *CADDONAC NAMES*, et tamen non est suspendenda lectio in particula *cera*, sed continenter legendum, si Hieron. assentimur transferenti, *tanquam cera liquescent*, ob id in præsentī loco utraque lectio potest habere suum sensum et suam rationem. At Faber et Cæcus arbitrantur nostram lectionem esse quasi blasphemiam, quæ videtur innuere Prophetam orare pro Christo : *Domine, Pater, salvum fac regem*, id est Christum. O lepidi homines, quid non respicit initium ipsius psalmi, *Exaudiat te Dominus in die tribulationis, protegat te* etc. Ergo hic Propheta orat Deum Patrem pro Christo. Ignoratis quod hujusmodi locutiones dicuntur sæpe per aggratulationem; vel etiam propheticæ ponuntur loco futuri, sicut est illud : *Juda, quod facis, fac citius*. Et id genus sexcenta. In eo autem quod sequitur, *et exaudi nos in die*, etc. Hieron. legit, *exaudies nos*; Cæteri, *exaudiat nos*. Varietas potest esse in principio particule, in qua si scripseris יצאננו *YAAANENU*, ut legit Hieronymus, id est, *exaudies nos*, vel יצאננו *YAAANENU*, ut acceperunt isti, vel יצאננו *YAAANENU*, *vau* pro *iod*, quod passim sit, et *exaudi nos*, quomodo legerunt LXX. Et Nebiensis vertit, *responde nobis*. Chaldaeus, *accipe orationem nostram*. Ad sensum vero nihil habet momenti.

PSALMUS XX.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Domine, in virtute tua. Titulus. *In finem psalmus David*, patet. [Cassiod.] Iste est tertius psalmus eorum qui de duabus naturis in Christo agunt, de qua re præcesserunt duo, scilicet secundus et octavus, et sequuntur adhuc alii quidam de eodem, in quibus omnibus monstratur una persona Christi, subsistens in duabus naturis, (51) contra hæreticos qui vel personam dividunt, vel naturas nefanda conjunctione confundunt. Hic autem Propheta describit Christum cælestem regem, verum Deum et hominem, ut auditum credat mundus, quem visum contempsit Judæus. Intentio : Monet ut Christum Deum et hominem credamus. Modus : Tripartitus est psalmus : Primo summam proponit, id est summam meritum et præmium. Secundo virtutes Christi et gloriam describit, ibi, *quoniam prævenisti eum*. Tertio agit de poenis inimicorum, ibi *inveniat manus*. Quod 42 autem in præcedenti psalmo oravit de Christo. Hic annuntiat ita incipiens, o,

VERS. 1. — « Domine in virtute tua lætabitur rex; et super salutare tuum exsultabit vehementer. »

C *Domine, Pater rex* scilicet, homo Christus *lætabitur in virtute tua* [Aug.] scilicet Verbi, id est in eo quod Verbum caro factum est. Quod recte dicitur virtus tua, quia tibi coomnipotens. [Cassiod.] Ecce meritum, quia non de se homo Christus præsumpsit, sed Verbo omnia tribuit. [Alcuin.] Unde hoc præmium habuit, quod per eum omnia salvata sunt. Unde subdit, *et super salutare tuum*, [Aug.] id est super hoc quod per eum vivificans omnia *exsultabit vehementer* [Cassiod.], ut res magna est. Et hoc ideo, quia,

VERS. 2. — « Desiderium cordis ejus tribuisti ei; et voluntate laborum ejus non fraudasti eum. »

Desiderium cordis ejus tribuisti ei, [Hier. Aug.] scilicet comedere Pascha cum discipulis, quod desideravit, et cum vellet ponere animam et iterum sumere et mundum redimere, *et voluntate laborum*, [Aug., Cassiod.] id est verborum ejus, id est per verba prolata, *non fraudasti eum*. Quidquid enim dixit, factum est : Dixit enim : *Pacem meam relinquo vobis* (Joan. xiv), et factum est. Verbum quoque ejus impletum est, fugando dæmones, sanando infirmos, predicatione ejus quoque recepta est.

(51) Nestoriani personam dividebant, Eutychiani naturas confundebant.

PARS. II. Δα ψαλμα. VERS. 3. — « Quoniam prae-
venisti eum in benedictionibus dulcedinis; po-
suisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. »

Quoniam praevenisti. [Cassiod.] Secunda pars, ubi
virtutes ejus et gloriam describit. Quasi dicat : Unde
hoc ei? Quoniam praevenisti eum in benedictionibus
dulcedinis. [Rem.] Benedictiones dicit immunitatem
peccati, qua Christus donatus est, etiam in conce-
ptione, ut postea ei peccatum non obesset. [Gl. int.]
Quae dicitur dulcedinis, quia totum ex gratia fuit.
Cum ergo alii amaritudine Adæ praeveniantur, eum
solum praevenisti in benedictionibus dulcedinis, id
est immunitate peccati; quae est ex gratia; [Aug.] et
illi praevento immunitate fel peccati nostri non no-
cuit. *Et posuisti in capite ejus coronam de lapide pre-
tioso*, [Gl. int.] id est faciens eum regem a simili
triumphantis. Vel, posuisti in capite ejus coronam
de lapide pretioso, id est in principio sermonis ejus
ambierunt eum lapides pretiosi, [Aug.] scilicet apo-
stoli, a quibus exordium praedicationis fieret (52).
Isti sunt duodecim lapides pretiosi, in rationali ju-
dicii, qui erant insculpti nominibus duodecim filio-
rum Israel, quae summus sacerdos ingressurus ta-
bernaculum in pectore gestabat, quia doctor eccle-
siasticus vita sanctorum praecedentium debet inspi-
cere atque doctrinam; et qui praecipue virtutum
operibus floruerint et doctrina veritatis claruerint,
sollicite scrutari, et hae cuncta in secreto pectoris
colligere et operis executione proderet. [Cassiod.]
Coronam vero dicit, quia docentem Christum cir-
cuitus apostolorum tanquam corona ambibat. Vel
ita, praevenisti eum in benedictionibus dulcedinis,
[Alcuin.] id est prius et plenius in eum munera
gratiae contulisti, in quo omnes vivificantur, cui
spiritus non est datus ad mensuram, et de plenitu-
dine ejus nos omnes accepimus (Joan. 1). Unde :
*Propterea unxit te, Deus tuus oleo letitiae prae con-
sortibus tuis* (Psal. xlv). In eo enim plenitudo
divinitatis corporaliter habitavit, ut sit ipse primo-
genitus in multis fratribus (Coloss. 1, 1), id est,
prae caeteris habens spiritum, et prius caeteris re-
surgens impassibilis et immortalis, [Alcuin.] quos
post mortis experientiam aptasti ei, quasi capiti
coronam. Unde subdit, posuisti in capite ejus co-
ronam de lapide pretioso, [Cassiod.] quia totus
mundi circulus, id est Ecclesia generalis eum fide
ambit, ut corona caput circumdat. Sequitur :

VERS. 4. — « Vitam petiit a te, et tribuisti ei :
longitudinem dierum in saeculum et in saeculum
saeculi. »

Vitam, id est resurrectionem, petiit a te, dicens :
Pater, clarifica Filium tuum (Joan. xvii). *Et tribuisti
ei*. Ecclesiae vero suae petiit, et tu tribuisti ei longi-
tudinem dierum in saeculum et in saeculum saeculi, id
est longa tempora hujus saeculi, quae habet Eccle-
sia. Et deinde aeternitatem. Et praeterea,

VERS. 5. — « Magna est gloria ejus in salutari

A « tuo; gloriam et magnum decorem impones super
eum. »

Magna est gloria ejus, id est dabis ei nomen quod
est super omne nomen (Philip. 1). Et hoc in salutari
tuo, [Gl. int. Aug.] id est in hoc quod resuscitasti
eum; quia etsi ante habuit nomen Dei, tamen in
resurrectione innotuit : et tunc dicitur res fieri,
quando innotescit. Sicut et ipse jam resuscitatus
ait; *Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra*
(Matth. xxviii) et adhuc impones super eum [Aug.]
id est addes ei gloriam et magnum decorem cum in
caelo ad dextram tuam collocabis eum. Et vere ita
erit.

B VERS. 6. — « Quoniam dabis eum in benedictioni-
bus in saeculum saeculi; latificabis eum in gaudio
cum vultu tuo. »

Quoniam dabis eum in benedictionibus in saeculum
saeculi, [Aug.] id est ipse erit in benedictione sine
fine : et haec erit illa benedictio, quia latificabis eum
secundum hominem quem levavit ad te, ut sit in
gaudio cum vultu tuo, id est cum praesentia tua.

[Gl. int.] Vel ita ab illo loco, magna est gloria
ejus, Christi hominis, in salutari tuo, id est in Verbo
Patris. [Cassiod., Gl. int.] Quae inde est gloria? Ecce,
impones super eum, gloriam de judicio, quia in dei-
tate judicabit, et magnum decorem, in majestate,
quae tunc apparebit. Nota quod hic dicitur Chri-
stus in divinitate judicaturus, alibi vero in huma-
nitate, utrumque verum est. In humanitate enim
C judicabit, quia forma servi omnibus in judicio ap-
parebit. In divinitate vero, quia ex ea potentiam ju-
dicandi habet. Vel gloriam et magnum decorem,
[Alcuin.] id est gloriosos et decoros, ut fuit Petrus,
cujus umbra infirmi sanabantur (Act. v). Impones
super eum, praeter quem non est aliud fundamen-
tum, ut ait Apostolus : *Fundamentum positum est,*
quod nemo mutare potest, quod est Christus Jesus
(I Cor. iii). Ideo, super eum. Quoniam dabis eum in
benedictionibus in saeculum saeculi, scilicet ut per
eum omnes gentes benedicantur, sicut promisit
Deus Abraham : *In semine tuo benedicentur omnes*
gentes (Gen. xxii). Et, *latificabis eum in gaudio cum*
vultu tuo, [Alcuin.] id est de hoc quod sui gaude-
bunt cum tua praesentia, quando eris omnia in
D omnibus (I Cor. xv). Sequitur :

VERS. 7. — « Quoniam rex sperat in Domino; et
in misericordia Altissimi non commovebitur. »

Quoniam rex. [Gl. int.] Reddit causam omnium
praecedentium. Quasi dicat : Merito haec egi, quo-
niam rex, [Aug.] scilicet homo Christus, non su-
perbit, sed ut humilis corde sperat in Domino; et in
misericordia Altissimi; et ideo non commovebitur, id
est nihil turbabit humilitatem ejus et obedientiam
usque ad mortem. Vel sic distingue, *Et in miseri-*
cordia Altissimi non commovebitur : Idem sensus.

PARS. III. VERS. 8. — « Inveniat manus tua

« omnibus inimicis tuis; dextera tua inveniat omnes A
« qui te oderunt. »

Inveniat manus. [Cassiod.] Tertia pars, ubi agit Propheta de pœnis inimicorum Christi, ut supra agit de laudibus ipsius, et loquitur ad Christum. Quasi dicat : Et quia talis es, o rex Christe, *manus tua*, [Aug.] id est potestas tua, *Inveniat*, cum ad iudicium veneris *omnibus inimicis tuis*, qui eam in humilitate tua non cognoverunt, et *dextera tua*, id est claritas qua regnas ad dexteram Patris, *inveniat* puniendos in die iudicii *omnes qui te oderunt*, quia ipsi nunc non invenerunt eam. Vel ad Patrem loquitur et accipitur partim de presenti in bono, partim de futuro in malo. Et dicit manum et dexteram, Filium. [Cassiod.] Quasi dicat : Rex talis est, o Pater, manus tua, id est Filius tuus, inveniat, per fidem, omnibus inimicis tuis, ut credant. Et si cui non invenitur dextera tua, id est ipse Filius, inveniat, [Hier.] in die iudicii, omnes qui te oderunt, puniendos. Et sic erit, quia

Vers. 9. — « Pones eos ut clibanum ignis in
« tempore vultus tui; Dominus in ira sua contur-
«abit eos et devorabit eos ignis. »

Pones eos ut clibanum ignis, [Aug.] ardentes intus, in conscientia impietatis suæ. Et hoc in tempore *vultus tui*, id est in tempore manifestationis tuæ. Deinde personam mutans ostendit illos etiam exterius cruciandos subdens, *Dominus*, etc. Quasi dicat : Ignis conscientie intus cruciabit eos. Et præterea, Dominus, in ira sua, [Cassiod.] id est, in iudicio futuro ubi irasci malis videbitur, *conturbabit eos* cum dicet : *Ite, maledicti, in ignem æternum* (Matth. xxv) : et mox *devorabit eos ignis* infernalis, ubi erit fletus et stridor dentium. [Aug.] Ordo damnationis ostenditur, quia post accusationem conscientie conturbati vindicta Dei devorabuntur igne æterno. Unde propheta Sophonias ait : *A prima porta erit clamor, et a secunda ululatus* (Soph. i). Quasi dicat (53) : Duæ portæ sunt visus et auditus, a prima ergo porta, quæ est visus, erit clamor, cum impii viderint omnia mala sua propriis conscientiis accusantibus eos. Unde, ecce homo, et omnia opera ejus coram eo. A secunda vero porta, id est ab auditu erit ululatus, id est dolor vehemens cum in ultimo hanc damnationis sententiam audierint, scilicet : D *Ite maledicti, etc. Et*

Vers. 10. — « Fructum eorum de terra perdes;
« et semen eorum a filiis hominum. »

Fructum eorum, quia de terra est [Aug.] id est terrenus, *de terra viventium, perdes*, [Alcuin.] id est non erit eis fructus beatitudinis in terra viventium, quia terrena amaverunt; et *semen eorum* id est opera vel illos quos seduxerunt, *perdes a filiis hominum*, [Aug.] id est, non deputabis inter hæredes regni. Hæc autem pœna ideo erit illis,

Vers. 11. — « Quoniam declinaverunt in te mala;
« cogitaverunt consilia quæ non potuerunt stabilire. »

(53) Ex Hier. in Comment. Sophon.

[Aug.] *Quoniam mala*, quæ sibi imminere a Romanis te regnante putabant, *declinaverunt* id est, retorserunt in te occidendum. [Gl. int.] Vel, mala, quæ in eis sunt, *declinaverunt* in te, id est imposuerunt, tibi dicentes : *Demonium habes* (Joan. vii). Et huiusmodi. *Et cogitaverunt consilia*, hæc scilicet : *Expedi ut unus moriatur pro populo* (Joan. xii), et *ne mundus post eum abiret*, [Aug.] Quæ tamen omnia perierunt. Unde subdit, *quæ non potuerunt stabilire* juxta voluntatem suam, nescientes quid dicerent. Verum quidam dicebant, sed non intelligebant.

Vers. 12. — « Quoniam pones eos dorsum in re-
« liquiis tuis præparabis vultum eorum. »

Quoniam pones eos, [Alcuin.] Postquam dixit de pœna eorum futura, dicit de presenti, quæ est causa futuræ. Quasi dicat : Ideo hæc eis erunt in futuro, quoniam in presenti, pones eos dorsum, [Aug.] id est ordinabis eos in his excæcatis, a quibus postpositis et contemptis averteris. Et in *reliquiis tuis*, id est in his quæ relinquis, et reprobas, id est in cupiditatibus regni terreni, quas non amas *præparabis* tibi ad passionem, *vultum*, id est impudentiam, *eorum*, dum propter retinendi regni cupiditatem Christum occiderunt : quod patienter sustinuit pro salute nostra ut dispositum erat. Vel ita. [Alcuin.] Quasi dicat : Quia hæc Judæi faciunt, pones eos dorsum, id est repelles eos a te, in reliquiis tuis. Et quoniam pones eos dorsum, id est quia hi repellentur a te, in reliquiis tuis, id est in his quos tibi relinquis de gentibus assumendos, *præparabis vultum eorum*, id est cognitionem tui. Vultum dico eorum, id est qui deberet esse eorum, quia eis credita fuerunt eloquia legis et prophetarum (Rom. iii) : et ad eos venit Christus. Vel dorsum sunt Judæi, qui terrena non celestia contemplantur. 43 Et est ideo hoc eis in futuro, quoniam pones eos dorsum, id est permittes eos curvari usque ad terrena, quæ retro sunt; et vultu [Cassiod.] id est malam intentionem eorum, præparabis in reliquiis tuis, id est paras ad passionem tuam, ut cum putarent occidere, salus mundi fieret. Paravit ergo Christus intentionem eorum, bonum de ea disponendo.

Vers. 13. — « Exaltare, Domine, in virtute tua;
D « cantabimus et psallemus virtutes tuas. »

Exaltare. Conclusio psalmi. Quasi dicat : Illi ita cogitaverunt, sed tu, Domine, quem humilem non cognoverunt. Exaltare, id est, in gloria resurge. [Aug.] et hoc in virtute tua humilitatis, quam infirmitatem putaverunt, et nos *cantabimus et psallemus virtutes tuas*, id est corde et opere celebrabimus, et nota faciemus mirabilia tua.

COLLATIO IN PSALMUM XX : « DOMINE IN VIRTUTE TUA
LETABITUR REX. »

Vers. 2. — *Et voluntate labiorum ejus non fraudasti eum.* Et ad eundem modum vertit Hier. Alii vero transferunt, *probationem labiorum ejus non*

prohibuisti, seu non negasti. Vocabulum Hebraicum hic positum אָרַשׁ in nullo alio loco Scripturæ invenitur. Ob id satius fuisset, istos Hebraizantes sequi LXX et Hieron. in significantia illius vocabuli, quam Judæos, et si eodem conspicerent, voluntas labiorum, et eorum prolatio libera. Et certe non incongruit, quin LXX et Hieron. legerint אָרַשׁ אֲרֵשֶׁתּ pro אֲרֵשֶׁתּ, ut aleph a principio sit adjectitia, quia אֲרֵשֶׁתּ apud Hebr. significat facultatem liberam, quod mire quadrat prædicationi Christi, quæ liberrima fuit, citra ullam personarum acceptionem.

VERS. 12. — Quoniam pones eos dorsum. Munsterus, Nebiensis, Pratensis et Campensis, pones eos ad partem; Hieronymus, Sanctes, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, humerum seu dorsum. Cum igitur Hebr. utramque; habeat significantiam, nempe שֶׁכֶּעֶחֱם SCHECHEM, cur pugnant nulla ratione contra

A editionem Vulgatam? Certe si vertissent interpretes, pones eos ad partem, expectandum forte erat ut antiqui traducerent, pones eos dorsum. Tanta est contradicendi libido. Persuadere tamen mihi volo quod id fecerunt non damnandi studio, sed varietatis decore.

In reliquiis tuis præparabis vultum eorum. Hieronymus, Nebiensis, Sanctes, interpretes pro Cajetano, pro reliquiis ponunt funes. Munsterus, Pratensis, Pellicanus, paraphrasis Campensis, accipiunt nervum arcus seu balistæ. Verum particula Hebraica tria potissime significat יֵתֶר יֵתֶר, quandoque residuum seu reliquias, quo modo acceperunt LXX interdum funem, ut intelligit Hieronymus, tertio nervum, ut volunt, qui ita vertunt. Et hæc triplex significatio, facile potest adaptari ad insinuandam Judæorum obstinatorum perditionem, secundum expositionem divi Augustini.

PSALMUS XXI.

PSALMI TITULUS : IN FINEM PSALMUS DAVID, PRO ASSUMPTIONE vel SUSCEPTIONE MATUTINA seu PRO CERVA MATUTINA, 1

Deus Deus meus, respice in me. Titulus. In finem psalmus David pro assumptione vel susceptione matutina seu pro cerva matutina. [Cassiod.] Psalmus iste primus eorum est qui principaliter et late agunt de passione Christi. [Alcuin.] Et cum iste psalmus sufficeret in testimonium Dominicæ passionis, ne qua sit alicui excusatio, ne qua ambiguitas, sequuntur et alii quatuor, de eadem re aperte scripti, scilicet trigesimus quartus et quinquagesimus quartus; sexagesimus octavus, centesimus octavus. Quorum omnium talis est forma : Quia a gemitu et operatione incipiunt, et in salute hominum terminantur, ne audita passione fideles desperent, sed ex ea veram salutem esse credant, in titulo tamen non fit mentio de passione, sed de resurrectione cum ait : Pro assumptione vel susceptione matutina (Cassiod.), sed per id quod sequitur, id per assumptionem notatur quod præcedit, id est passio, ut cum dicitur aliquis manumissus, intelligitur fuisse servus; ita etiam cum dicitur Christus resurrexisse, intelligitur mortuus fuisse. [Aug.] Assumptio autem vel susceptio matutina dicitur resurrectio Christi, quæ mane facta est, cum adhuc tenebræ essent, quando humana natura in gloria assumpta est. [Alcuin.] Et hæc dicitur a similitudine solis, qui paulatim ascendendo assumitur, donec ubique clarescat, sic Christus de passione ad resurrectionem, inde in cælum ad dexteram Patris ascendit. Unde misso in apostolos Spiritu sancto, mundum fidei radiis illustravit. Et quia hic principaliter agitur de passione in qua Christus oravit pro resurrectione, bene non de assumptione, sed pro assumptione dicit. Et est sensus tituli talis : Psalmus iste, tendens in finem id est in Christum, de cuius passione agit, est David, id est Christi, qui hic loquitur in persona sua, vel sub personna veteris hominis, [Aug.] id est Ecclesiæ, quæ vetus est in culpa et in pœna. Vetustas namque nostra in duobus con-

B sistit, in pœna scilicet, et in culpa : quæ duo Christus in nobis consumpsit, per suam simplicem vetustatem, unde et una die et duabus noctibus jacuit in sepulcro, significans se sua simplici vetustate nostram geminam consumere. Nam ut ait Apostolus : Vetus homo noster confixus est cruci cum illo. (Rom. vi.) Unde Osee propheta; Ero mors tua, o mors (Ose. xiii) : Christi dico, orantis pro assumptione matutina, id est, agentis de passione, ubi orat pro resurrectione mane facta. [Cassiod.] Illic ergo oratur assumptio Christi, id est resurrectio pro qua præmittitur passio, ita expresse exposita, quasi sit historia evangelica, non prophetia et merito ita diligenter narratur, quia ipsa passio salus est mundi. Alii autem habent pro cerva matutina quod idem est secundum aliam similitudinem. [Alcuin] Cerva enim est humana Christi natura, quæ lutum et spinas, scilicet peccatorum transiit, et mane in gloria resurrectionis, quasi in altum est assumpta. Intentione nos monet compati Christo, ut conregnemus. [Cassiod.] Modus. Tripartitus est psalmus. Primo præmittitur conquestio de derelictione, necnon et oratio, sicut in omnibus psalmis de passione. Secundo, describitur passio, ubi et oratur resurrectio ibi, circumdederunt etc. Tertio fructus et virilitas passionis ostenditur, ibi, narrabo etc. [Aug.] Christus ergo sub persona veteris hominis, pœnæ et culpæ expositi, clamat.

VERS. 1. — Deus Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti longe a salute mea : verba delictorum meorum.

[Alcuin.] Deus, Deus meus. Deus, geminat ex affectu. Vel, Deus, omnium per potentiam creationis, qui es Deus meus proprie per cultum respice in me. Hoc non est in Hebr., sed additum est a LXX Interpretibus, magis sensum quam verba sequentibus. Respice, dico, et necesse est, quia dereliquisti me, id est, pœnæ et culpæ me exposuisti. Et hoc quare? secundum Hebr. ita jungit litteram : Deus Deus meus, quare dereliquisti me? [Aug.] Mirum est quomodo Christus dicit, dereliquisti me, cum et Deus esset cum eo. Non enim Deus dereliquerat il-

lum, cum esset Verbum Dei Deus, sed pro nobis hoc dicit, qui in eo sumus unum ut membra, et sumas corpus ejus. Corpus enim Christi est Ecclesia, pro qua hic dicit, pro qua et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. 1): *Longe*. Hic est solutio. Quasi dicat: Ecce quare; ideo scilicet quia longe es a salute mea, scilicet mei veteris hominis, quia longe est a peccatoribus salus (Psal. cxviii). Et hæc verba, scilicet *dereliquisti me*, et *longe*, et *quare*, non sunt iustitiæ, sed *delictorum meorum*, id est ostendunt me non esse justum, sed peccatorem. Vel sub una distinctione, longe a salute mea sunt verba delictorum meorum, id est verba mea, dicit Christus in persona veteris hominis, quæ stulta sunt et delicta, sunt causa quare tum longe es a salute mea.

VERS. 2. — « Deus meus, clamabo per diem, et non exaudies: et nocte, et non ad insipientiam » mihi. »

Deus meus [Aug.]. Item hoc Christus ex persona veteris hominis. Quasi dicat: Ita longe sunt a salute, quod clamabo ad te, o tu qui es *Deus meus per diem*, id est in prosperis, ut non abeat: et nocte, id est in tribulatione ut abeat; et non exaudies, me clamentem sic, quia verbis delictorum clamo. Quomodo hoc dicit qui peccatum non fecit, neque inventus est dolus in ore ejus: (1 Petr. 1) sed de nobis corpore suo dicit hoc, scilicet de me, de te, de illo corporis enim sui id est Ecclesiæ gerebat personam. Sicut et alibi, cum dixit: *Transit a me calix iste* (Matth. xxvi) pro nobis loquitur. Nisi forte putetur timuisse mori, id est timore mortis suæ illud dixisse. [Aug.] Sed non vere timebat Deus pati, tertia die resurrecturus, cum arderet Paulus dissolvi et esse cum Christo. Non est enim fortior miles quam imperator, sufficit servo, ut sit sicut dominus ejus. Miles ergo coronandus gaudet mori; et dominus coronaturus timet mortem. Sed infirmitatem nostram representans, pro suis infirmis qui timent mori hæc dixit: Illorum vox erat, sic et hic vox membrorum est, non capitis, clamabo per diem et noctem, et non exaudies. Multi enim clamant in tribulatione et non exaudiuntur. Sed animadvertendum diligenter, quod August. hic (34) videtur dicere Christum non veram tristitiam, vel timorem habuisse, cum ipse idem alibi dicat Christum sic veram tristitiam vel timorem assumpsisse, ut veram carnem et Evangelium quoque; dicit: *Capit Jesus pavere et tædere* (Matth. xxvi). Distinguat ergo lector quomodo utrumque dictum sit. Et utrumque verum esse intelligat. Vere enim mortem non timuit, id est necessitate conditionis illi delectui non subiacuit, quia sine vitio et peccato erat; et tamen verum timorem atque tristitiam in se suscepit, quomodo veram carnem, sed sola voluntate miserationis, non necessitate conditionis. Verum itaque timorem mortis habens, illud dixit; *Transit*

A a me calix iste: (ibid.) sed maxime pro infirmis membris. Ita et hic ex membrorum persona dicit se non exaudiendum. Sed hoc ad salutem, non ad insipientiam est. Unde subdit, et non ad insipientiam. Quasi dicat: Clamavi in prosperis et adversis, et non sum exauditus. Et de utroque, non est mihi ad insipientiam, sed ad sapientiam, scilicet ut sapiam, quid clamandum sit, et quomodo [Aug.] scilicet non verbis delictorum, et ex desiderio temporalis vitæ, sed verbis conversionis ad te pro vita æterna. Per hoc ergo intelligo quod non audit Deus ad voluntatem, sed ad salutem, sicut medicus non agit ad voluntatem ægri, sed ad sanitatem.

VERS. 3. — « Tu autem in sancto habitas, laus » Israel. »

B Tu autem. Quasi dicat: Clamabo ad te et die et nocte, nec exaudior. [Aug.] Quare autem hoc fiat, tui intelligunt, quia tu autem habitas in sancto, id est in sanctificatis a te. Et ideo non audis verba delictorum, sed clamantes verbis vitæ æternæ, scilicet quos facis intelligere quod ad salutem sanctos interdum non audis, ut Paulum (II Cor. xii): et ad damnationem, malos aliquando audis, ut fecisti dæmonibus, concedens intrare porcos, (Matth. viii), vel tentare Job (Job. 1). Tu, dico, qui es laus Israel, id est videntis te, non ejus qui se voluit abscondere a conspectu tuo.

VERS. 4. — « In te speraverunt patres nostri: speraverunt, et liberasti eos. »

C In te speraverunt [Gl. int.] Loquitur adhuc Christus ex persona veteris hominis. Quasi dicat: Me non audisti, sed præcedentes patres audisti et liberasti. Quare ergo non audis, et me, vel nos? quasi dicat, mirum est. Et hoc est quod ait: In te speraverunt patres nostri [Aug.], antiqui, scilicet justi speraverunt. Quasi dicat: Ex spe est liberatio et liberasti eos ut populum Israel, de Ægypto (Exod. xiv) et camino tres pueros (Dan. iii), et Daniele de lacu leonum (Dan. vi), et Susannam de falso crimine (Dan. xiii), et hujusmodi [Aug.] Quare ergo similiter et nos non liberas? Sciant omnes ad Christum venientes, hoc ideo fieri, quia in tribulatione Christianus probatur, si non derelinquit Deum suum. Fornax enim paleas in cinerem vertit, auro sordes tollit; ita illi in quibus habitat Deus, in tribulatione meliores fiunt, tanquam aurum probati. Novit ergo quid agat qui nos fecit, novit et reficere nos bonus structor, qui ædificat domum. Et si quid ceciderit, novit resarcire. [Sequitur,

VERS. 5. — « Ad te clamaverunt, et salvi facti sunt; in te speraverunt, et non sunt confusi. »

Ad te etiam clamaverunt, [Aug.] non utique verbis delictorum, a quibus longe est salus, et salvi facti sunt statim, non dico in futuro. Et repetit in te speraverunt. [Cassiod.] Attende quod magnus decor locutionis est, dum iterat, speraverunt; et

(34) August. in Psal. xciii, in versiculum illum, Quousque justitia, etc.

non sunt confusi de præmio, [Aug.] quia non in se sibi spes fuit, sed in te.

VERS. 6. — « Ego autem sum vermis et non homo; opprobrium hominum et abjectio plebis. »

Ego autem. [Aug.] Hucusque locutus est Christus in persona veteris hominis. Ille jam proprie Christus in sua persona loquitur. Quasi dicat: Patres liberasti, et non Ecclesiam, quod mirum est. Et non tantum hoc est mirum, sed etiam quod de me fecisti; me enim qui major sum omnibus abjectionem alii fecisti. Excellentiam suam notat dum ait: Ego autem sum vermis et non homo: Abjectionem, cum dicit, *opprobrium hominum*. Et hoc est, ego autem sum vermis, quia sine virili semine natus sum de Virgine, ut essem ultra homines in honore. Unde subdit, et non homo tantum, quia etiam Deus sum. Ideo cum dixisset, vermis, addit, et non homo, ut distinctionem notaret, quia est et homo vermis, ut Adam, qui non de semine viri fuit, et homo tantum; sed Christus est vermis et non homo, quia erat Verbum in principio apud Deum. [Cassiod.] Vel, non homo, id est peccator. Et cum sim talis et tantus, ego qui major sum omnibus, cum essem in hac dignitate, etiam factus sum, opprobrium hominum, in sputis et colaphis, et abjectio plebis, dum pro eo elegerunt Barabam. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Ecce quanta patitur Christus, cum patres liberati fuerunt. Ideo vero de se objectio dicit, ut vel sic superbia hominis Deum humilem imitetur. Vel in persona Christi omnia superiora possunt accipi, qui veram humanitatis naturam exprimens ait: *Deus Deus meus*, hæc sunt verba quæ clamavit in cruce pendens, *Eli, Eli, quare me dereliquisti*, hoc est quod ibi dixit, *lamina sabachthani* (Matth. xxvii). Quando hæc vero in cruce dixit, psalmum istum de se scriptum indicavit, *longe a salute*. Quasi dicat: Ecce quare, quia verba, id est postulatio, *delictorum meorum* [Cassiod., Gl. int., Alcuin.] id est membrorum meorum delicta, postulantis mortem meam sine qua non est salus, sunt, longe a salute mea, corporali, id est sunt causa quare patior, quia sic, id est per passionem sunt tollenda delicta meorum. Et nota quia nostra delicta dicit sua, sua ea fecit non ad habendum, [Aug.] sed ad delendum, ut suam justitiam faceret nostram. [Cassiod.] Ita longe sunt, quod clamabo ad te, quasi dicat: Tu es *Deus meus, per diem*, quia nullæ in eo tenebræ erant. *Et nocte*, id est in tribulatione, in qua clamantes solent exaudiri. Et, tamen, *non exaudies me* quin sinas crucifigi. Non enim exauditus est Christus ad salutem corporalem. Attende diligenter quod dicit hic Christum non fuisse exauditum, cui concordat illud quod in Evangelio ipse Christus dicit: *Transeat a me, si fieri potest, calix iste; verumtamen non fiat voluntas mea, sed tua* (Matth. xxvi). Ex his enim videtur Christum petiisse et voluisse quod non obtinuit. Sed his contraria videntur, quæ in alio psalmo dicuntur: *Desiderium cordis ejus tribuisti ei; et*

voluntate laborum ejus non fraudasti eum (Psalm. xx). Et alibi: *Impleat Dominus omnes petitiones tuas* (Psalm. xix). Sciendum igitur juxta duas naturas, diversas fuisse voluntates in Christo. Aliud enim volebat voluntate divinitatis, cui per omnia rationis affectus concordabat. Aliud affectu sensualitatis. Voluntate namque divinitatis et rationis volebat mori pro salute hominis; affectu sensualitatis non volebat. Utrumque tamen bonum erat, sed alterum melius, scilicet ut moreretur. Ideoque illud effectui mancipavit. Nec tamen dicendum est in Christo spiritum concupisse contra carnem, vel carnem contra spiritum, sive contra Deum, quia voluntas Dei erat ut secundum carnem illud vellet ac peteret, ut veritas humanitatis in eo exprimeretur. Hoc ergo attendentes dicimus Christum aliquid voluisse et petiisse juxta affectum carnis quod non obtinuit, quia nec secundum voluntatem divinitatis et rationis id obtinere voluit. Quare ergo petiit? ut tibi formam in tribulatione clamandi ad Deum daret, et tuam divinæ subjiciendi voluntatem. Quæcunque enim secundum divinitatem et rationem voluit, facta sunt. Quia ergo hic secundum affectum sensualitatis, pro temporali salute clamavit, quam non obtinuit, bene ait: *Clamabo et non exaudies*, et hoc, *non erit ad insipientiam mihi*. [Cassiod., Aug.] Sed ut sapienter meo sanguine genus humanum liberetur. Nullus enim fuit convenientior modus nostræ liberationis, ut homo qui per superbiam cecidit, per humilitatem resurgat. Tu autem. Quasi dicat: Dico, non exaudies, sed quamvis non audis, tamen tu, habitas in me sancto, quia Deus erat in Christo mundum sibi reconcilians (II Cor. v). Tu dico, *Laud Israel*, [Cassiod., Alcuin.] id est qui laudas te videntem. *In te speraverunt*, quasi dicat: Dico in me sancto habitas, et ita mirum, quia patres liberasti antiquos, me autem non. Sed sum vermis, et opprobrium, [Gl. int., Cassiod.] et hoc est quod ait: *In te speraverunt*, dicit Christus, patres nostri qui minores erant quam ego qui fuerunt patres mei secundum carnem, speraverunt et liberasti eos, hoc non mutatur. *Ad te etiam clamaverunt et salvi facti sunt; in te speraverunt et non sunt confusi*, hæc sicut prius intellige. *Ego autem sum, etc.*, quasi dicat: Illos liberasti, ego autem sum vermis et non homo [Cassiod.], id est ita viliter conculcatus ac si essem vermis, et non homo. Vel, ego sum vermis, [Aug., Cassiod.] quia mortalis, et de carne sine coitu et concupiscentia natus, ut vermis de terra, et humilis et vilis ac silentio repens. Et tamen, *non sum homo tantum*, quia etiam Deus. Et sum opprobrium hominum, etc.

VERS. 7 — « Omnes videntes me deriserunt me: locuti sunt labiis et moverunt caput. »

[Cassiod., Aug.] Omnes, mali, scilicet, videntes me hujusmodi deriserunt me, et locuti sunt labiis, non corde tantum dicentes: Si Filius Dei, descendat de cruce, et credimus ei (Matth. xxvii). [Cassiod.]

Et moverunt caput irridentes vel quasi minantes, non iudicio agentes et ironice dicentes :

VERS. 8. — « Speravit in Domino, eripiat eum : salvum faciat eum, quoniam vult eum. »

[Gl. igt.] *Speravit in Domino*, ut ait, *eripiat eum* de manibus nostris. Vel si non *eripit*, *salvum faciat*, id est resuscitet eum *quoniam vult eum*, ut ait. [Cassiod.] Hæc est ironia Judæorum. Ecce quasi historialis narratio, non prophetia, ne qua sit excusatio, ne qua ambiguitas.

VERS. 9. — « Quoniam tu es qui extraxisti me de ventre, spes mea ab uberibus matris meæ : in te projectus sum ex utero. »

Quoniam tu es, causam opprobriorum hic ostendit. [Aug.] Quasi dicat : Ideo hæc dicunt, quoniam tu es qui abstraxisti me de ventre, id est quia homo factus sum tui operatione. Nam in Verbum quod est in principio apud Deum (Joan. 1), talia non dicerent. Verbum enim illud per quod facta sunt omnia (*ibid.*), non extractum est de ventre, nisi quia Verbum caro factum est (*ibid.*). Et tu es spes mea, vel, Deus meus. Alia littera. Et hoc ab uberibus matris meæ, id est secundum humanitatem, secundum quam suxit ubera matris. Ab uberibus ergo est spes et Deus meus, qui ante sæcula es Pater meus secundum divinitatem. Et in te projectus, vel jactatus sum ex utero, ut tu solus esses spes mea, qui jam homo, jam infirmus sum. et tu es Deus meus.

VERS. 10. — « De ventre matris meæ Deus meus es tu : ne discesseris a me. »

De ventre matris meæ, etc., id est secundum id quod a matre habeo, non secundum id quod de te habeo. [Aug.] Nam de te es Pater meus, sed de matre es Deus meus, id est creator secundum quod homo sum; sed secundum quod sum Deus, a te sum genitus. Et ideo, *ne discesseris a me*. Vel ita, et mutatur ordo litteræ sic : [Cassiod.] Ipsi ita mihi faciunt, sed, *tu ne discesseris a me*, quia jam coepisti mecum esse. Et hoc est quod ait : *quoniam tu es qui extraxisti me de ventre matris meæ*, non vir, quia tua virtute, non opere viri clauso utero natus sum. Hoc dicit, ne dubitetur Virginis partus. Virtute enim Dei totum factum est. Et tu es spes mea ab utero matris meæ. Vera humanitas in Christo, et magna perfectio hic notatur; ab ubere enim fecit quod vix facit aliquis jam maturus, etc., in te projectus sum ex utero, non in peccato hominis, alii enim in peccato Adæ projiciuntur, ex quo rei sunt. Ego vero projectus sum in te, ut in te solo sperarem, et non tantum ab uberibus es spes mea, sed etiam : Tu es Deus meus de ventre matris meæ, quasi dicat : Nec conceptio sine Deo facta est, nec in peccato conceptus sum ut homo, sed de Spiritu sancto conceptus sum et natus. Unde Angelus ad Mariam ait : Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi (Luc. 1). Vel ita, quoniam tu es, et legitur allegorice, ubi per matrem intelligitur Synagoga, quasi dicat : Ideo hæc

A mihi faciunt, quoniam tu es qui abstraxisti me de ventre. [Aug.] Non solum de illo virginali ventre, quæ lex nascendi est omnibus, sed et de tenebris Synagogæ quibus obtegatur, et nondum in lucem Christi natus est, quisquis in legalibus observationibus Sabbati, et circumcisionis cæterorumque confidit. Et tu es spes mea, vel, Deus meus ab uberibus matris meæ, non ex quo uberibus virginis lactari cœpi, quia et ante : sed ab uberibus Synagogæ, a quibus sicut de ventre, ut ante dixi, extraxisti me, ne scilicet carnalem consuetudinem suggerem. Et in te projectus sum ex utero Synagogæ, cujus uterus, id est Scribæ et Pharisei, me non pertulit, sed jactavit. Nec fecit ejus venter ut sicut parvulus essem tui oblitus : sed, tu es, id est fuisti Deus meus de utero matris meæ, Synagogæ : ergo, *ne discesseris a me*. Terminat conquestionem in oratione, et causam supponit.

VERS. 11. — « Quoniam tribulatio proxima est : et non est qui adjuvet. »

Quoniam tribulatio proxima est, [Aug.] in corpore meo, vel, proxima est, secundum tempus, quia imminet. Et item ideo quoniam non est alius qui adjuvet, si tu non adjuvas.

PARS. II. VERS. 12. — « Circumdederunt me vituli multi, tauri pingues obsederunt me. »

Circumdederunt me. [Cassiod.] Secunda pars, ubi describitur Christi passio, quam terminat oratio, et ad convincendos Judæos refert futura quasi præterita, quasi dicat, tribulatio proxima est. Nam circumdederunt me, consiliis vel cum gladiis et fustibus vituli multi, [Aug., Cassiod.] id est, multitudo luxuriantis populi, qui erant sine jugo Dei. Et tauri pingues, id est principes superbi, de pinguedine ferociore, obsederunt me a simili, quasi castrum, ne evaderem. Et

VERS. 13. — « Aperuerunt super me os suum : sicut leo rapiens et rugiens. »

[Cassiod., Aug.] *Aperuerunt super me*, ut feræ, volentes me deglutire, os suum, scilicet non a sapientia Dei, sed sua cogitatione scelerata reseratum. Ipsi dico existentes sicut leo rapiens in comprehensione, et rugiens quando dixerunt : *Crucifige, crucifige* (Joan. xix). Fuit enim quasi leonis rapina, quando apprehensus sum; et rugitus, cum clamaverunt : *Crucifige, crucifige*. Confer verba, et redde singula singulis. [Cassiod.] Ut leo rapiens, circumdederunt; ut rugiens, os aperuerunt. Sequitur :

VERS. 14. — « Sicut aqua effusus sum; et dispersa sunt omnia ossa mea. »

Sicut. Quasi dicat : Obsederunt et circumdederunt me, et etiam occiderunt me, et tam viliter, quod effusus sum sicut aqua, id est occisus sum ab eis, 45 ita viliter, ut aqua effunditur. [Gl. int.] Non sine causa aquæ effusione utitur, in comparisonem suæ mortis. [Aug.] Aqua enim quando funditur tria facit, scilicet abluit, et irrigat et lapsum facit pedibus : ita effuso Christo, ablutæ sunt vitio-

rum sordes, et ad germinandum rigatæ sunt virtutibus mentes, et etiam lapsi sunt persecutores, quia pro peccato necis Christi interius exteriusque puniuntur, sicut Judæi; et præ timore passionis dispersa sunt omnia ossa mea, [Aug., Hier.] id est dispersi sunt discipuli mei, qui erant futuri firmamenta corporis mei, id est Ecclesia, quia relicto eo, fugerunt. Unde alibi: *Elongasti a me amicum* (Psalm. lxxxvii). Et ideo discipuli fugerunt, quia

VERS. 15. — « Factum est cor meum tanquam cera liquescens: in medio ventris mei. »

Cor meum factum tanquam cera liquescens, in medio ventris mei, id est doctrina mea qua eos confirmaveram, admota passione, quasi igne evanuit, et infirmis excidit, [Alcuin.] qui per ventrem significantur. Et etiam ideo, quia

VERS. 16. — « Aruit tanquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit faucibus meis; et in pulverem mortis deduxisti me. »

Virtus mea prius probata miraculis aruit [Alcuin.] id est viluit tanquam testa, quæ est quiddam vilissimum. Aruit virtus ideo et, id est quia, *lingua mea adhæsit faucibus*, id est non respondi eis verbum. Unde: *Tanquam ovis ductus est ad occisionem, et tanquam agnus coram tondente se obmutuit* (Isa. lvin). Et ideo etiam, *aruit, quia deduxisti me*, secundum opinionem Judæorum, *in pulverem mortis*, [Hier.] scilicet, in quem rediguntur mortui. Et hoc totum inde processit.

VERS. 17. — « Quoniam circumdederunt me canes multi; consilium malignantium obsedit me. »

Quoniam circumdederunt me canes multi. Vel ita ab illo loco: *Sicut aqua effusa sunt*. Alia littera. Et notatur hic magnum sacramentum, dum ait: *Sicut aqua*, scilicet ablutio peccatorum. [Cassiod.] Et hæc facta est, quia apostoli per mundum dispersi sunt ad prædicandum, qui intelliguntur per ossa, qui etiam ipsi effusi dicuntur, ut aqua ablvens et rigans, quasi dicat: *Circumdederunt me*, et etiam occiderunt, et me passo, *omnia ossa mea*, id est firmi mei apostoli, scilicet, *dispersa sunt*, [Aug.] id est missi sunt ad prædicandum ubique a Domino, dicente illis: *Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum* (Matth. x). Et illa ossa effusa sunt *sicut aqua*, [Cassiod.] quia apostoli abluerunt sordes vitiatorum, et rigaverunt mentes, ut aqua abluit et rigat. Et per eos, *cor meum factum est tanquam, etc.*, id est secretum Scripturæ elicuit, [Hier., Aug., Cassiod.] quia Scriptura, id est sapientia et voluntas Christi, quæ erat in Scripturis clausa, crucifixo Domino liquefacta est ut cera, adeo ut omnes infirmi intelligerent. Unde subdit, *in medio ventris mei*. Venter, qui mollis est pars corporis, infirmos in Ecclesia significat, quibus etiam manifestata est sapientia Christi et voluntas. Vel in medio ventris mei id est in memoria Ecclesiæ. [Aug.] Sicut enim venter escas recipit, ita memoria rerum tenet notitias. Et bene legis mysteria comparat ceræ, quæ tunc lucem reddit, cum calore dissolvitur, [Cassiod.]

PATROL. CXCI.

ita passionis Christi igne admoto, Scripturarum mysteria patefacta sunt, ut omnibus in Ecclesia illucescerent. Et pro eo velum templi scissum est, a summo usque deorsum (Matth. xxvii), et per eandem passionem, *virtus mea aruit tanquam testa*, [Hier. Cassiod.] id est nomen meum quod ante passionem contemnebatur, post firmius honoratur. Et ideo non ait tanquam fenum, sed tanquam testa, quia ut testa igni sit firmior, ita virtus Christi igne passionis quasi induruit, et solidata est. *Et lingua mea*, id est prædicatores mei, *adhæsit faucibus meis*, id est verbis meis intenderunt, ut de interioribus meis caperent sapientiam. Vel, *lingua mea adhæsit faucibus meis*, id est apostoli per quos locuturus eram, servaverunt præcepta mea, apud se.

B *Et per eos, in pulverem mortis*, [Aug.] id est in impios quos projicit ventus a facie terræ, et morti destinatos, *deduxisti me* [Gl. int.], id est in cognitionem eorum, qui erant pulvis mortis. Ductus sum, per apostolorum prædicationem, *quoniam circumdederunt*, quasi dicat effusus sum, et hoc ideo, quoniam circumdederunt me canes multi, [Aug., Cassiod.] scilicet Judæi, non pro veritate, sed pro consuetudine latrantes et mordentes ut canes consuetudinem sequuntur. Et *consilium*; vel *concilium*, alia littera, *malignantium*, id est Judæorum, mala cogitantium, [Cassiod.] ut scilicet dolo tenerent et occiderent *obsedit me* in passione, in quo spiritalis civitas Hierusalem obsidetur. [Gl. int.] Vel, *concilium malignantium*, id est gentilium obsedit me. Vel

VERS. 18. — « Foderunt manus meas et pedes meos; dinumeraverunt omnia ossa mea. »

Foderunt manus meas. [Aug.] Ecce evangelica narratio. Hæc enim in Evangelio facta leguntur: *Foderunt clavis gentiles milites manus meas et pedes meos*. [Gl. int.] Et nota quod non ait, *transfixerunt* vel *vulneraverunt*, sed *foderunt*, [Cassiod.] quia sicut terra fossa fructus facit, sic fructum vitæ dedit Christus vulneratus. Et *dinumeraverunt*, id est dinumerabilia fecerunt *omnia ossa mea*. [Aug.] Proprie describitur hic poena crucis, et non poterat melius describi corporis extensio in ligno, quam ut diceret, *dinumeraverunt omnia ossa mea*. [Cassiod.]

D Et quamvis hæc ad litteram sane accipiantur, innuit tamen fossio manuum quod operibus ejus non crediderunt, et fossio pedum, quod apostolos lace-raverunt. Sic etiam, et ossa mea dinumeraverunt, id est apostolos, nè in majorem numerum crescerent, quærebant extinguere, ut scilicet pauci et invariabiles essent. Et non tantummodo, prædicta fecerunt. Sed etiam

VERS. 19. — « Ipsi vero consideraverunt et inspe-xerunt me; diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem. »

Ipsi Judæi, [Aug.] a sua nequitia non mutati *consideraverunt* quod agebatur, et non intellexerunt, et *inspexerunt me*, tantum viderunt usque ad carnem oculi corporis, et non usque ad verbum oculi

cordis. Vel consideraverunt et inspexerunt me, id est cum diligentia et delectatione inspexerunt me talia perferentem; cum a re crudeli oculi soleant averti. [Cassiod.] Eccequam obstinati erant Judæi, non casu aliquid factum fuit, nec tot miraculis eorum molitum fuit; et *diviserunt sibi vestimenta mea*, ad litteram in quatuor partes. Sicut dicit Joan. evangelista (Joan. xix), *Et super vestimenta mea miserunt sortem*. Hæc fuit tunica inconsutilis, desuper contexta per totum. [Cassiod.] Mystice quoque hæc accipi possunt. Per vestimenta enim Christi Scripturæ vel sacramenta Ecclesiæ accipiuntur; per tunicam inconsutilem, super quam missa fuit sors, charitas vel unitas Ecclesiæ intelligitur; per illos qui vestimenta diviserunt perversores Scripturarum intelliguntur. Sicut ergo illi actualiter vestes diviserunt; sic illi qui non tendunt ad unitatem, diviserunt sibi vestimenta mea, spiritualia sacramenta, et Scripturas sacras corrumpentes. Sacramenta enim illius et Scripturæ potuerunt dividi per hæreses; sed non tunica desuper, id est adeo per totum contexta. [Aug.] Hæc est charitas vel unitas Catholica Ecclesiæ, quam nemo potest dividere. Non enim discerpitur charitas ecclesiastica, sed sorte et dono Dei quibusdam provenit. Qui vero hanc habet, securus est, et nemo eum a Catholica Ecclesia movet, et si extra incipit eam habere, in-
troumittitur, ut ramus olivæ a columba delatus est ad arcam (Gen. viii).

VERS. 20. — « Tu autem Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me; ad defensionem meam conspice. »

Tu autem. Post narrationem orat, quasi dicat: Ita ipsi, Tu autem, o Domine ne elongaveris a me usque in communem omnium resurrectionem, auxilium tuum; [Aug.] sed statim resuscita me, et ita factum est, quia post triduum surrexit, et ad defensionem meam conspice, ne quid mihi noceant.

VERS. 21. — « Erue a framea, Deus, animam meam; et de manu canis uncam meam. »

Erue, quasi dicat: Ne elongaveris, sed, erue, o Deus, animam meam a framea, [Aug.] id est a morte. Framea enim gladius est, per quem mortem intelligi voluit. Vel a framea, id est a lingua dissensionis. Et, erue uncam meam, id est Ecclesiam, de manu canis, id est de potestate Judæorum canino more latrantium et sine discretione. Ac si diceret: Libera caput et corpus. Per animam namque et uncam, caput et corpus accipitur, quod cum sit unum, diversitates respuit. [Hier.] Et ideo congrue pro utroque conjunctum ora. Vel unica est anima Christi, quæ sola a peccato est immunis.

VERS. 22. — « Salva me ex ore leonis; et a cornibus unicornium humilitatem meam. »

Salva me ex ore leonis, [Aug.] id est diaboli, qui circuit tanquam leo rugiens, querens quem devoret (I Petr. v). Vel, de ore leonis, id est regni sa-

cularis; et a cornibus, id est a sublimitatibus vel superbia unicornium, id est Judæorum, salva humilitatem meam (55). Unicornis est animal superbissimum, quod dicitur mori ex indignatione, si præter voluntatem suam teneatur, et unum cornu habet. [Alcuin., Hier.] Per hunc significantur Judæi, qui bene unicornes dicuntur, quasi terrena tantum petentes, vel de cultu Dei singulariter se jactantes, vel singulariter superbientes, occiso etiam Filio post servos. [Aug.] Sunt etiam unicornes quicumque superbi, qui singulariter se erigunt, et consortes non ferunt. Et est a cornibus unicornis, id est sublimitatibus Judæorum, vel quorumlibet superbiorum, singulariter se erigentium, et consortes non ferentium.

PARS III. VERS. 23. — « Narrabo nomen tuum fratribus meis: in medio Ecclesiæ laudabo te. »

Narrabo nomen. [Aug.] Tertia pars, in qua fructus passionis ostenditur. Hactenus dixit quæ passus est, et quid oravit. Ecce jam quare passus, qui nisi vellet non pateretur. [Cassiod.] Ecce passionis fructus, ne de audita passione turbeatur corda fidelium, quasi quis quæreret. Quo fructu hæc pateris? Resp. [Aug.] Hi fructus, scilicet quod narrabo nomen tuum fratribus meis, id est apostolis meis, qui invicem se diligunt, ut a me dilecti sunt. Et per eos laudabo te, o Pater, non in parte, sed in medio Ecclesiæ pro qua passus sum. Sed quæ est ea? Ubi-
cunque timetur Deus et laudatur, ibi Ecclesia est. Semen Jacob, semen Israel est Ecclesia. Unde subdit: Et o vos

VERS. 24. — « Qui timetis Dominum, laudate eum, universum semen Jacob glorificate eum. »

Qui timetis Dominum, laudate eum, non vos ipsos. [Aug.] Timentes Deum ad laudem vocat. [Cassiod.] Timor enim humanus, non laudem, sed vituperium parit. Et o vos qui estis semen Jacob, cui major serviet, universum, id est de omni gente, id est qui estis populus fidelium de omni gente collectus, cui major populus Judaicus servit glorificate eum. Quos ante dixit, semen Jacob, aperit, subdens:

VERS. 25. — « Timeat eum omne semen Israel, quoniam non spreuit, neque desepxit deprecationem pauperis. »

Timeat eum omne semen Israel, [Aug.] id est omnes ad novam vitam nati, [Cassiod.] et ad visionem Dei reparati; alienus enim nescit timere. [Gl. int.] Deinde subdit causam, quare debeant glorificare, id est quoniam, licet esset altus, non spreuit neque desepxit [Aug.], scilicet humilem deprecationem pauperis non ejus qui verbum dilectorum clamat de vana vita, sed pauperis vel pauperum, id est deprecationem cujuscunque de se non præsumptis, nec de pompis sæculi tumentis.

VERS. 26. — « Nec avertit faciem suam a me et cum clamarem ad eum exaudivit me. »

Nec avertit faciem suam a me, [Aug.] ut ab illo veteri, qui supra dicebat, *clamabo et non exaudies. Et cum clamarem ad eum exaudivit me. Ut quid exauditur?* quia

VERS. 27. — « Apud te laus mea in ecclesia magna, vota mea reddam in conspectu timentium eum. »

46 [Aug.] *Apud te est laus mea*, o Domine, quia laudem meam non quero, quia tu mihi laus es. Qui in me sancto habitas, et jam me sanctum orantem audis. Apud Deum laudes ponit, qui docet in homine non præsumi. Vel ita junge, dico, exaudivit, Et ideo, apud te est laus mea, id est laudabo te. Et hoc in ecclesia magna, id est in toto orbe, non modo in Africa, ut Donatistæ aiunt. Quomodo erit laus? ecce vota mea, id est sacrificium corporis et sanguinis mei, quod Christus obtulit Deo, [Aug., Gl. int.] quod norunt fideles reddam in conspectu timentium eum, ut intelligant et verum esse corpus, et per illud se salvari. Et hæc sacrificia corporis et sanguinis mei.

VERS. 28. — « Edent pauperes et saturabuntur; et laudabunt Dominum qui requirunt eum; vivent corda eorum in sæculum sæculi. »

Edent pauperes, [Aug.] id est contemptores sæculi et humiles, et saturabuntur; imitando divites non saturantur, quia non esuriunt cœnam et passionem Domini. Saturantur vero, qui imitantur patiando, et eructant laudando. Ita enim pauperes, nec copiam hujus sæculi concupiscunt, nec timent inopiam: de quibus subdit, et laudabunt Dominum qui requirunt eum. [Aug.] Pauperes Deum laudant, divites se. Ideo enim pauperes sunt, quia Deum laudant, ut eum quærant, et ipse est divitiarum pauperum. Divites quærant implere arcam terrenis opibus: pauperes quærant implere cor Deo. [Gl. int., Aug.] Et ideo et si moriuntur corpora, tamen vivent corda eorum, in hoc divites sunt alii extra. Ideo dicit corda, quia cibus ille cordis est. Vivent dico in sæculum sæculi. Divites vivunt in hoc sæculo, sed post moriuntur sine fine. Contra pauperes in perpetuum vivant.

VERS. 29. — « Reminiscentur, et convertentur ad Dominum, universi fines terræ. »

Reminiscentur. [Gl. int.] Loquitur hic Ecclesia quasi dicat, Qui sunt pauperes, et quomodo laudabunt? Respondet: Pauperes sunt universi fines terræ et universæ familiæ gentium. Et ipsi ita laudabunt, quod reminiscentur, etc. Vel ita junge litteram. Supra dixit Christus, se narraturum nomen Dei fratribus, id est apostolis, et per eos se laudaturum Deum, in medio Ecclesiæ: hic addit quod per eosdem multi convertentur. [Aug.] Et hoc est per illos laudabo te, et post per istos laudatores, *Universi fines terræ*, id est Ecclesiam de toto orbe. *Reminiscentur Deum*, quia eis Deus exciderat et convertentur ad Dominum.

(56) Augusti. psal. XLVIII, versu, *Simul in unum dives et pauper. et refertur de consecr. 2. can. Non prohibeat.*

A VERS. 30. — « Et adorabunt in conspectu ejus universæ familiæ gentium. »

Et universæ familiæ gentium, [Gl. int.] id est de omnibus familiis, et de omnibus finibus aliqui adorabunt in conspectu ejus, [Aug.] id est in conscientiis suis, ubi adoratores veri adqrant Patrem, non in conspectu hominum. [Gl. int., Cassiod.] Vel adorabunt in conspectu ejus, id est quia eum Dominum conspiciunt. Vel, adorabunt in conspectu ejus, id est in intellectu fide adorabunt, per quam Deum conspiciunt, quia conspectus Dei non est nisi super fidem.

VERS. 31. — « Quoniam Domini est regnum; et ipse dominabitur gentium. »

Quoniam Domini, [Aug.] quasi dicat: Et debet coli. *Quoniam Domini*, non hominum superhorum est regnum. [Gl. int.] Olim ei abjuratum est regnum a Judæis, dicentibus: *Non habemus regem nisi Cæsarem* (Joan. xix). [Aug.] Sed solus Christus rex noster est, ut titulus crucis ejus insinuat, ejus nomine et charactere insignimur, ut denarius nomine regis et titulo. Ideoque hæretici, qui baptismum Christi habent, si veniunt ad unitatem Ecclesiæ, non mutamus in eis, sed agnoscimus titulos regis nostri. De quo subdit, et ipse dominabitur gentium, non modo Judæorum.

VERS. 32. — « Manducaverunt et adoraverunt omnes pingues terræ; in conspectu ejus cadent omnes qui descendant in terram. »

Manducaverunt. [Cassiod.] Hic ostendit sacramentum corporis esse commune etiam malis, sed non eis proficit sicut bonis, quasi dicat, non tantum pauperes edent, sed etiam omnes pingues terræ, id est divites terræ manducaverunt corpus humilitatis Christi, [Aug.] nec sicut pauperes satiat sunt usque ad imitationem, sed tantum adoraverunt (56). Et hoc est quod subdit, [Aug.] et adoraverunt. Specie tenus adorant Deum, sed humanitatem fraternam non exhibent. Ex his patet quod boni et mali sacramento vitæ communicant. Unde Augustinus alibi ait: « Non prohibeat dispensator manducare, sed exactorem moneat timere, si quis tamen in peccato criminali manifeste perdurat, prohibendus est. » Occultus vero monendus est in conspectu ejus, quasi dicat: mali manducant cum bonis. Sed omnes qui descendant in terram, id est qui terrena amant, cadent quia indigne sumunt. [Aug.] In conspectu ejus, Dei, quia solus Deus videt quomodo cadant, qui cœlestia deserentes in terra eligunt beati fieri. [Cassiod.] Ecclesia vero utrosque recipit, dignos scilicet et indignos. Sed ipse videt et discernit qui sumant ad vitam, et qui ad mortem.

VERS. 33. — « Et anima mea illi vivet; et semen meum serviet ipsi. »

— *Et anima* [Aug.] quasi dicat: Pingues cadunt,

sed, anima mea quæ in contemptu sæculi hominibus mori videtur, non sibi; sed, illi vivet, id est non a se, sed a Deo vitam habet; nec sibi, sed illi tribuit, et semen meum, id est opera mea, vel per me credentes serviet ipsi, id est laudabit Deum. [Gl. int.] Hoc ideo dicit, ne quis dubitet de successione Ecclesiæ. Serviet dico, quia

VERS. 34. — « Annuntiabitur Domino generatio ventura; et annuntiabunt cœli iustitiam ejus populo qui nascetur, quem fecit Dominus. »

Annuntiabitur, [Gl. int.] id est per annuntiationem convertetur Domino, id est ad honorem Domini generatio ventura, id est generatio Novi Testamenti quæ ex aqua et Spiritu sancto regenerabitur. [Cassiod.] Vel ita, anima mea Deo vivet et ipsi serviet, et ita veniet ad Dominum. Et annuntiabitur Domino, ab angelis [Joan. iii], generatio ventura, ad ipsum, quia angeli preces hominum offerunt Deo, non pro instructione, sed pro ministerio [Tob. xii]. Et cœli, [Hier., Cassiod.] id est evangelistæ, annuntiabunt iustitiam ejus, id est Filium Dei, vel mandata ejus. Annuntiabunt, dico, populo: Quis est ille populus? [Aug.] qui nascetur ex fide Domino. Quomodo nascetur? Ecce populus quem fecit Dominus, [Cassiod.] id est quia eum secundo fecit Dominus, per regenerationem scilicet; qui enim primo nos fecit ut essemus, secundo fecit ut iusti essemus. Nota psalmos de passione, sicut diximus in magna spe Christianorum terminari, ut sciatur ex passione salus esse.

COLLATIO IN PSALMUM XXI: « DEUS, DEUS MEUS RESPICE IN ME. »

In titulo, LXX habent, pro susceptione matutina. Hieronymus, pro cervo matutino, vel ut alii dicunt, pro cerua, seu super ceruam auroræ. Vocabulum Hebraicum צֶמֶד dicit Munsterus in scholio, incertum esse apud Hebræos quid significet, sed et quandoque notat fortitudinem, aut circumstantiam, in qua citra negotium intelligitur illa fortitudo Christi in resurrectione matutina, qua susceptus est ad immortalitatem, quomodo interpretatur Augustinus. Et cætera habes in explanatione, ne acta agamus.

VERS. 1. — Deus, Deus meus, respice in me. Extrema pars non habetur in Heb. eoque videtur convellenda maxime cum scribat Hieronymus in cap. Matth. xxi. Illudque quod in medio versiculo legitur, respice in me, superfluum est. Respondet item Hieronymus, in libello De optimo genere interpretandi. « Obrectatores mei quærant, et intelligent, non verba in Scripturis considerata, sed sensus. Vicesimi primi juxta Hebr. id ipsum exordium est, quod Dominus locutus est in cruce, Eli, Eli, etc. Deus meus, Deus meus, quare me dereliquisti? Reddant rationem cur LXX Translatores interposuerint, respice in me. Ita enim verterunt, Deus, Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti? Respondent atque nihil damni in sensu esse, si duo verba sint addita. Audiant et a me, non periclitari ecclesiarum statum, si celeritate dictandi, aliqua verba dimiserim, longum est nunc evolvere, quanta LXX de suo addiderint, quanta dimiserint, quæ in exemplaribus Ecclesiæ, obeliscis asterisque distincta sunt. » Hæc ille:

Verba delictorum meorum. Hieronymus juxta Heb. et reliqui omnes quos sæpe adducimus, verba rugitus mei, aut lamentationis meæ. Utramque

A translationem probat, et interpretatur divus Hieronymus in hunc locum: Aquila, inquit, hunc locum sic interpretatus est: longe a salute mea, verba rugitus mei; Symmachus, verba gemituum meorum: quinta et sexta editio, verba clamoris mei. Et est sensus juxta cæteros interpretes, Gemitus mei atque conatus, quibus super populum Israel salvare quæsiui, longe facti sunt a salute mea, quam populo tribuere cupiebam, quia ipsi noluerunt recipere sanitatem. Juxta LXX vero Interpretes, iste sensus est: Hoc quod salutem deprecor, quod me derelictum conqueror, non ex propria persona loquor, sed ex populi, cujus peccata, in meo corpore ipse suscepi. Unde dico, longe sunt a salute mea, verba, quæ fundo. Non enim tam mihi salutem postulo qui Deus sum, quam populo qui salutem indiget.

VERS. 2. — Clamabo per diem et non exaudies, et nocte et non ad insipientiam mihi. Papæ! quam stomachatur hic Cæcus Burgensis post Fabrum, causans lectionem Latinam esse incongruam et ineptam, quod ista locutio, clamabo per diem et nocte solacisset. Dicendum foret, per diem et nocte, vel die et nocte. Cur ergo Hieronymus, et Augustinus inter rhetores et grammaticos nutriti, tantam ineptitudinem non senserunt? Certe si continenter dictum esset per diem et noctem, haberet majorem ansam latrandi; sed ubi duæ particule interponuntur, potuit subaudiri præpositio in, ut sit in nocte, maxime cum repetatur conjunctio copulativa; et non solum in Latina editione, sed in Græco, et in Hebræo; imo nec opus est subaudiri præpositionem in, clamabo per diem, et non exaudies: et clamabo nocte, etc.

Magis aperit id quod sequitur in eodem versiculo, et non ad insipientiam mihi. Hieronymus et Hebræi וְלֹא אֶל־כְּסִיּוּתִי, id est nec est silentium mihi. Hieronymus in commentario præsentis loci, ostendit LXX reddidisse sensum, « In die pendens, ait, non exaudiri a Patre, nocte resurgit ab inferis victor. » Aliter, « Qui in gaudio non exauditur, exauditur in lacrymis. » Unde ait, non in stultitiam mihi, id est non frustra clamavi. Et Aquila transtulit ex Hebræo dicens: et nocte et non tacebis, id est audies me, respondebis mihi, facies quod oravi. Ubi cernis illam particulam nocte, posse respicere sequentia, ut non sit silentium Christo in nocte tribulationis, in qua exauditus est pro sua reverentia. Silere enim dicitur Deus quando non exaudit; et clamamus ad insipientiam, quando frustra oramus, et Deus nobis tacet.

VERS. 18. — Foderunt manus meas et pedes meos. Vel ex hoc loco clarissime liquet Judæos corruptissimos: codices Hebræos, quos præsens versiculus aperire revincebat, non posse docere ubi David habuisset manus fixas et pedes, sed poteramus ex hac prophetia eis obijcere nefandissimum scelus, quod tot retro sæculis prædixerat David, ab impiis perpetrandum; et eorum os obstruebatur, nisi vitassent Scripturam, quam germanam habuisse eum codicem, quo Hieronymus utebatur, probabile est, quoniam elucubratur versionem juxta Hebræum, ad preces Sophronii, cui quotidianus erat cum Judæis confictus, et ubi quidpiam de psalterio, proferebat pro Christo Domino, oponebant perfidi non ita haberi in Hebræo, ut ille citabat. Ob idque nitebantur Sophronium, per singulos sermones eludere, propter quam causam assertit se Hieronymus, eam editionem apparasse, nec aliquid de Hebræo immutasse, ne diinceps Sophronius, Judæorum mendacis circumveniretur. Unde arguimus locum nondum vitatum, quem vertisse secundum lectionem nostram agnosceamus, alias præbuisset majorem ansam calumnie. Quamobrem Munsterus in scholiis monet recurrendum ad antiqua exemplaria, cujus verba non piguit adnectere, ut quæ faciant ad nostri instituti propo-

situm, quo saepe causamur, vel codices variasse, aut vitiatos esse sive malitia, sive incuria, sive alio quovis modo. Sed audiamus ipsum Munsterum: «Hebraei hic communiter legunt, sicut leo, manus meas et pedes meos, subaudi, observaverunt, ne scilicet me defenderem manibus, aut fugerem pedibus. Veteres vero translatores legerunt כַּרְכַּר CARU, foderunt pro כָּאֲרִי CAARI. Et quidem hic consulenda essent antiquissima Hebraica exemplaria. Pro rei hujus veritate indaganda. Ego hic nihil habeo nisi Nizaloni irrisionem, qui hic convicia in nos congerit, propter ineptam hujus loci translationem, perinde quasi data opera, veteres hic ex כָּאֲרִי fecerint כַּרְכַּר CARU. » Ille ille. Sed et manifeste judaizat editio, quæ visitur e latere Paraphrasis Campensis, *Frangit, inquit, manus et pedes meos instar leonis*. Nebiensis vel codices esse corruptos, sed constructionem defectivam, ut tamen subaudiatur perforaverunt: et sit, *impii tanquam leo manus meas foderunt, male habuerunt, fixerunt*. Illud quoque quod in eodem versiculo sequitur, *dirumeraverunt omnia ossa mea*. Hebr. legunt singulariter *numerabo omnia*, etc. eodem tamen sensus conspirat. Et ut docet Hieronymus, De optimo genere interpretandi, sermonum varietas, spiritus unitate concordat.

VERS. 22. — *Et a cornibus unicornium humilitatem meam*. Hebr. אֲנִיּוֹתֵי ANIYATI, si capiatur verbaliter, id est *exaudisti me*, vel *respondisti mihi*, ut verterunt novi translatores. Hieronymus tamen dixit, *exaudi me*, ut videatur legisse אָנֵנִי ANENI. Verum tamen nihil prohibet quin possit accipi nominaliter, ut fecit Pellicanus transferens, *humilitatem meam*, a radice אָנָה ANAH, quæ interdum notat *affixit, humiliat*.

VERS. 28. — *Vivent corda eorum*. Hic variant codices. Hieron. juxta Heb. in exemplari Fabri habet *cor eorum*. Idem interpretes pro Cajetano ac Ne-

biensi. Hebraei autem legunt לִבְכֶּם LEBACHEM *cor vestrum*. Si vero dixeris לִבְכֶּם LEBACHEM, est *cor eorum*. Sed quia sensus est integer, hic poterat con-
niveri, sicut sapius faciendum est ob minutula, quæ magis onerarent, quam prodesse, nonnunquam vero quadam leviter attingenda, propter æquo mo-
rosior. s.

VERS. 33. — *Et anima mea illi vivet*. Heb. videtur ex diametro pugnare, נֶפֶשׁ לֹא יֵחַי NAPHISO LO HIAH, anima illius non vivet, seu anima illius non vivificabitur, ut sit præteritum loco futuri. Sed ubi est eadem prolatio, et affinis scriptura, facilis est lapsus in hujusmodi. Nam Hebraice illi, et non eodem modo proferuntur, et ferme scribuntur, nisi quod negatio habet aleph, sic לֹא lo, et relativum habet vau, sic וְ lo, quomodo legerunt LXX. Rursus littera vau, et iod sunt litteræ commutabiles in Hebraismo et vicinæ, ob idque non est disceptandum, cur dixerint LXX, *anima mea*, alii vero *anima illius*, NAPHISO vel NAPHSSI. Utramque lectionem exponit Pellicanus, quantum ad affirmationem aut negationem, *anima ejus non vivet*, id est ex se nihil valet, non curabitur præ humiliatione supjipsius, *vel ei vivet per eum*, pro eo, Campensis lectionem negativam aliter declarat, quia propriam vitam non est dignatus impendere pro illis.

VERS. 33. — *Annuntiabitur Domino generatio ventura*. Hebr. aliam faciunt distinctionem et dicunt, *annuntiabitur, seu annumerabitur in generationem*. Deinde sequitur exordium alterius versiculi. *Venient et annuntiabunt*, etc. LXX, vero aliter distinguentes, subaudierunt relativum quæ, ut passim fit apud Hebr. *Generatio quæ veniet*, hoc est ventura. Nec obest quod genus ponatur in singulari וְדָר דָּרִי YADOU venient in plurali, quia ubi est nomen collectivum, solet quandoque jungi plurali. Ut est illud. *Jubilare Deo, omnis terra (Psalm. LXV).*

PSALMUS XXII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID. »

Dominus regit me. Titulus. *Psalmus David*. [Alcuin.] Sub figura Judaici populi, de captivitate Babylo-
nica reversi, sub Zorobabel et Jesu sacerdote magno propheta: *predicit hic reditum fidelis populi de Babylone hujus sæculi, per Christum ad domum Dei*. Psalmus namque iste agit de misericordia Christi, qua fit reductio, enumerans decem gratias, per quas velut per mansiones ad Dominum homo revertitur. Et est sensus: *Psalmus iste attribuitur David*, id est Ecclesie, in cujus persona loquitur hic Propheta. Intentio, monet ut omnes sperent in Dei misericordia. Modus. Decem sunt partitiones, sicut et decem gratiæ. [Aug.] Prima gratia est locus pascuæ, id est sermo divinus, qui saginat meditan-
tes; alias suis locis exsequemur. Et quia per Christum sacerdotem magnum fit spiritualis reversio, [Aug.] ideo Ecclesia loquitur de ipso Christo sic, dicens:

VERS. 1. — « Dominus regit me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocavit. »

Dominus, [Aug., Cassiod.] id est Christus *regit vel pascit me*, id est Christus est pastor meus, in quo sum tutus, et etiam sufficiens. Unde subdit, *et nihil mihi deerit in futuro*. [Cassiod.] Hoc ideo dicit, quia spirituales substantiam credit,

C sibi a Deo conferendam. Christus dico, jam perducens me in loco pascuæ, id est in intelligentia divini sermonis incipientis ad fidem, id est incipientes instruentis ad fidem. [Aug., Alcuin., Gl. int.] In quo loco pascuæ certus sum de salutem, et ibi, id est in eodem loco *collocavit me*, nutriendum, non ego me. Sermo enim divinus duo facit, quia et instruit incipientes, quod notavit dicens, *perduces me, in loco pascuæ*: et jam fideles in fide plenius corroborat, et nutrit, quod notat cum ait, *ibi me collocavit*.

PARS II. VERS. 2. — « Super aquam refectio-
nis educavit me: animam meam convertit. »

Super aquam. [Cassiod., Gl. int.] Secunda pars ubi notatur secunda gratia, quæ est aqua refectio-
nis quasi dicat instruxit me ad fidem. [Cassiod., D Aug.] Et post *educavit me*, paulatim ut pueros. *Super aquam refectio-
nis*, id est baptismi, quo reficiuntur, qui integritatem et vires amiserant. Et anima ariditate peccatorum sterilis fecundatur.

PARS III. — *Et animam meam*. Tertia pars ubi notatur tertia gratia, qua post baptismum anima contracta fit sine ruga, id est de peccatrice fit justa, per augmentum virtutis et bonæ operationis; [Cassiod.] quasi dicat: *Educavit me in baptismo*. Et post, *animam meam convertit*, ut post sit sancta, et justa. Ecce primam gratiam ostendimus esse divini verbi intelligentiam,

secundam baptismi regenerationem, tertiam post baptismum sanctificationem. [Alcuin.] Quibusdam tamen videtur ordo harum gratiarum esse conversus. Quia tertia, prima videtur, et prima tertia. Prius enim convertitur homo ad Deum, postea regeneratur, deinde divini verbi intelligentia saginatur. Et secundum hoc, ita legitur: quasi dicat: Perduxit me in locum pascuæ; [Gl. int.] et prius, educavit me super aquam refectionis, verborum sensus non mutatur, sed prius animam meam aversam in Adam. Convertit, ut pastor ovem.

PARS IV. VERS. 3. — « Deduxit me super semitas justitiæ, propter nomen suum. »

Deduxit me. [Cassiod.] Quarta pars, ubi notatur quarta gratia, scilicet quod super præcepta charitatis eum duxit, ut in charitate sit radicans, et perfectus. Quasi dicat: Educavit me, convertit, et inde deduxit me super semitas justitiæ suæ, id est perseverare me fecit in præceptis charitatis. Vel, deduxit me super semitas justitiæ suæ, id est ad hoc scientiæ me perduxit, ut ejus præcepta tanquam magister doceam. [Aug.] Vel, semitas justitiæ, dicit arctiora mandata, et perfectiora consilia, quibus quasi semitis pauci justi ambulant, sicut semitæ arctiores sunt quam viæ; quæ tamen istæ dicit se custodisse Dei gratia. Unde subdit: Propter nomen suum, quasi dicat, deduxit me, et hoc propter nomen suum, non propter meritum meum. [Gl. int.] Et ad hic videatur meritum, quod non in aliis videatur, sed sola gratia.

PARS V. VERS. 4. — « Nam etsi ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala quoniam tu mecum es. »

Nam et si. [Cassiod.] Quinta pars, ubi notatur quinta gratia quæ est quod in umbra mortis non timebo mala, id est pravas persuasiones hæreticorum et schismaticorum. Quasi dicat: Vere deduxit me nam id est quia et si ambulavero in medio umbræ mortis, id est si conversor inter ignaros Dei. Vel, in medio umbræ mortis [Aug.] id est in medio vitæ hujus, quæ est umbra mortis, quia et caligine peccatorum est obscura, et ad mortem ducit. Vel, in medio umbræ mortis, [Cassiod.] inter hæreticos et schismaticos qui sunt umbra mortis, quia figuram exitii, id est imaginem diaboli portant. Si inquam inter hæc ambulavero, non timebo mala occulta vel manifesta, [Aug.] ideo quoniam tu mecum es in corde per fidem, ut post umbram mortis, ego tecum sim per speciem.

PARS VI. VERS. 5. — « Virga tua et baculus tuus, ipsa me consolata sunt. »

Virga tua. [Cassiod., Aug.] Sexta pars ubi notatur sexta gratia, quæ est correctio, quæ dicitur virga et baculus. Virga dicit, disciplinaque est lævis, quæ sit quasi ad oves. Baculus dicitur disciplina quæ est fortis, quæ sit ad grandiores filios. Quasi dicat: Non timebo mala, et vere, nam virga tua et baculus tuus, id est disciplina, quæ est virga ad oves, id est simplices, et infirmos et baculus tuus ad grandi-

ores filios, qui ab animali vita crescunt ad spiritua-
lem, ipsa me non afflixerunt, sed potius consolata sunt erudiendo me, quia in his intelligo te esse memorem mei. [Cassiod.] Vel virga est districtio severa, comminationis et pœnæ, quæ conterit vitia. [Hier.] Baculus, gubernatio, id est facilis animadversio, cum persuasionis dulcedine, quæ sustinet, id est continet fideles in bono.

PARS VII. VERS. 6. — « Parasti in conspectu meo mensam adversus eos qui tribulant me. »

Parasti. Septima pars, ubi notatur septima gratia, [Cassiod.] mensa Domini, id est beata convivio, saturitas fidei, esca cœlestis, de qua dicit Apostolus: Qui manducat indigne carnem Dominus, mortem sibi manducat et bibit (I Cor. xi), quasi dicat: Per quid consolata sunt me? quia, parasti mihi mensam, scilicet communionem corporis Christi. [Alcuin.] Et hoc in conspectu meo, et non in conspectu impiorum, quia intelligo me debere imitari vestigia passionis Christi. Unde in Proverbiis dicitur: Sedisti ad mensam divitis, id est Christi, vide quæ tibi apponuntur, scito et te similia debere præparare, id est pati, sicut ipse (Prov. xxiii, juxta LXX). Unde propheta alibi: Quid retribuam Domino? Calicem salutaris accipiam, et nomen Domini invocabo (Psal. cxv). Et hæc mensa est adversus eos qui tribulant me, [Aug.] quia impiis indigne sumentibus officit, quia judicium sibi manducant, et bibunt, quia et bona indigne sumpta obsunt malis. Tres autem mensas legimus: prima fuit in lege, secunda in Evangelio, tertia in cœlo. De prima ait Moyes in Exodo, ubi legitur mensa posita in tabernaculo juxta introitum, superque eam erant xii panes propositionis de similagine, et super singulos patena aurea cum pugillo thuris (Exod. xxiv). De secunda inquit Apostolus: Non potestis communicare mensæ Christi, et mensæ demoniorum (I Cor. x.). De tertia ait Dominus: Ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo (Luc. xxii). Prima itaque mensa monstrabat, non præstabat refectionem, secunda satiat, tertia glorificat. Prima erat in littera, secunda in spiritu, tertia in specie. Prima enim docebat, secunda adjuvat, tertia consummat. Vel, mensam hic accipit doctrinam validiorem, qua non parvuli, sed grandiores vescuntur: Quasi dicat: 48 Per quid consolata sunt me? [Aug.] Quia post virgam qua adhuc parvulus et animalis, quasi lactis pascuis alebar, parasti in conspectu meo mensam, id est validiorem cibum, ut jam non lacte alar parvulus, sed ad mensam Patris accedam grandiusculus. Et per hoc confirmatus sum, adversus eos qui tribulant me.

PARS VIII, IX, VERS. 7. — « Impinguasti in oleo caput meum; et calix meus inebrians quam præclarus est? »

Impinguasti. [Cassiod.] Octava pars ubi notatur octava gratia, quæ est unctio capitis, scilicet Christi, quod nulla ariditate peccatorum exaruit, de cujus unctione cætera letantur membra; [Alcuin.] quia a capite descendit unguentum in bar-

ham Aaron, et in oram vestis ejus (*Psal. cxxxn*). A Et est, *Impinguasti caput meum in oleo*, id est Christum implevistis spirituali gratia, de cujus plenitudine nos accepimus (*Joan 1*). Vel, caput dicit vir justus mentem suam. Et est, *impinguasti caput meum in oleo*, [Aug.] id est lactificasti mentem meam spirituali lætitia, et *calix meus*. [Cassiod.] Nona pars ubi notatur nona gratia, quæ est calix benedictionis, id est Christi sanguis, qui sic inebriat ut sobrios reddat. Et hoc est, *calix tuus, vel meus*, tuus quia das, meus quia accipio, *inebrians*, [Aug.] id est dans oblivionem vanarum delectationum, *quam præclarus est*. [Cassiod.] Dat enim claritatem æternæ vitæ. Nota quod calicem, id est sanguinem Christi per se ponit, quasi aliam gratiam a mensa, id est a carne; cum tamen nec caro sine sanguine, nec sanguis sine carne possit esse, vel sumi, nec ibi sint duo sacramenta, sed unum. [Alcuin.] Sed quia nec caro est sanguis, nec sanguis est caro: et panis in carnem convertitur, et vinum in sanguinem, et non e converso, et sub diversis speciebus utramque sumitur: ideo mensam et calicem hic distinguit, velut diversas gratias.

PARS X, VERS. 8. — « Et misericordia tua subsequetur me omnibus diebus vitæ meæ. »

Et misericordia. [Cassiod.] Decima pars, ubi notat decima gratia, quæ est misericordia subsequens ad custodiam, quæ præcedit ad gratiam conferendam (57). Unde misericordia tua, Domine, nos præveniat et sequatur, præveniat inspirando; sequa-

tur, adjuvando. Quasi dicat: Hæc omnia mihi fecisti, et post hæc omnia, *misericordia tua* subsequetur me, omnibus diebus vitæ meæ, non tuæ, [Cassiod.] id est *quandiu vivit in hac mortali vita*. [Aug.] Non hæc subsequatur me ad servanda præcedentia, sed etiam,

VERS. 9. — « Et ut inhabitem in domo Domini, in longitudinem dierum. »

[Aug.] *Et ut inhabitem*, in futuro, in domo Domini, non manufacta. Et hic, *in longitudinem dierum*, id est æternaliter. [Alcuin.] Vel aliter continuatur hic versus ad præcedentia. Potest enim hic versus iste omnibus superioribus jungi. Quasi dicat: Collocasti, educasti, deduxisti, etc. Et hoc ideo, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ in longitudinem dierum.

Cantatur iste psalmus in exsequiis defunctorum fidelium, quia per gratias hic enumeratas velut per quasdam dietas ad vitam ascenditur æternam, quæ tunc fidelibus optatur et oratur

COLLATIO IN PSALMUM XXII: « DOMINUS REGIT ME, ET NIHIL. »

VERS. 22. — *Calix meus inebrians, quam præclarus est*. Hæbræi faciunt finem versus, in eo quod est, *inebrians*, deinde incipiunt sequentem versum, *tamen bonitas*, etc. Septuaginta autem junxerunt ad eundem versum *וְיָיָהוָה אֱלֹהֵינוּ* AC TOB præsertim cum particula *וְיָיָהוָה* TOB significet bonum, pulchrum, et notum sit psalterium lyrico carmine currere, ut supra semel et iterum ostensum est. Bonitatem vero sonat, ubi est cum *vau* sured quod vocant, ex Rabbi David in libro radicum *וְיָיָהוָה* TUB.

PSALMUS XXIII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID IN PRIMA SABBATI. »

Domini est terra. Titulus: *Psalmus Dav'd, in prima Sabbati*. Prima Sabbati dicitur dies prima post Sabbatum (58). Hæbræi namque propter dignitatem Sabbati omnes dies alios appellant nomine Sabbati, dicentes primam Sabbati, secundam Sabbati, et deinceps, sicut gentiles dies appellabant nominibus planetarum, dicentes diem Lunæ, diem Martis, diem Mercurii, etc. Christiani vero dies appellant ferias, eo quod omnibus diebus a servili opere, id est a peccato cessare debemus. [Cassiod.] In prima autem Sabbati, mundus conditus est, et lux divisa a tenebris rebus confusis, atque informibus accipientibus formas, et in eadem die Christus depositis mortalitatis tenebris, clarificatus est, et homo depulsa peccatorum caligine, restauratus per Christi resurrectionem. [Aug.] De hac clarificatione Christi, et hominis reparatione, agit hic psalmus. Et est sensus tituli: *Psalmus* iste est David qui hic loquitur in persona sua, vel Ecclesiæ. Psalmus dico, agens de clarificatione Domini, et hominis reformatione, quæ facta est in prima Sabbati. [Cassiod.] quæ Dominica

C dicitur: eadem quæ dies fuit prima in primordialium rerum conditione. [Alcuin.] Intentione monet victorem Christum cum triumpho suscipere [Cassiod.]. Modus talis; tripartitus est psalmus. Primo dicit totum orbem esse Dei, ut sicut nullus ab ejus imperio, ita nec a fide ejus sit alienus. Secundo determinat quibus virtutibus præditi sint in Ecclesia, ibi, *quis ascendet*. Tertio, supersticiosos avocat a pravitate, ut patulis cordibus Christum recipiant, ibi, *attollite portas*. Propheta itaque a simili præconis, qui post triumphum totam terram clamat esse victoris resurrectionis Christi gloriam attendens, ait:

VERS. 1. — « Domini est terra et plenitudo ejus; orbis terrarum, et universi qui habitant in eo. »

Domini, id est Christi, qui est Dominus dominantium, est terra, [Cassiod.] id est, Ecclesia fructifera. Hæc est terra bona, super quam Evangelicum semen cecidit, et protulit fructum, tricesimum, sexagesimum, centesimum, et *plenitudo ejus*, id est omnia, quibus plena est Ecclesia, scilicet omnes sancti et charismata gratiarum. Et hæc terra, id est Ecclesia, non est parva, sed est de toto orbe et de omnibus

(57) Cassiod. in Collecta Dominica XVI post Pentecosten.

(58) Ex Hier. quæst. 4 ad Hedibiam.

qui in eo sunt. Unde subdit, et ipsa est orbis terrarum, et in ea sunt universi qui habitant in eo. [Aug.] Cum enim clarificatus Dominus annuntiatur in fidem omnium gentium, tunc et totus orbis fit Ecclesia ejus, id est in toto orbe, et de toto orbe fit Ecclesia ejus. Et merito Ecclesia est Domini.

VERS. 2. — «Quia ipse super maria fundavit eum, et super flumina præparavit eum.»

Ipsæ fundavit, [Aug.] id est firmissime stabilivit eam super maria, id est super omnes fluctus sæculi, ut eos superet, nec sibi noceant; et præparavit eum orbe [Hier.] id est Ecclesiam, super flumina, id est super cupidos hujus sæculi. [Aug.] Ut enim flumina in mare fluunt, ita cupidi homines labuntur in sæculum, et hos etiam superat Ecclesia, quæ victis Dei gratia cupiditatibus sæcularibus ad recipiendam mortalitatem charitate paravit.

PARS II. VERS. 3. — «Quis ascendet super montem Domini? aut quis stabit in loco sancto ejus?»

Quis ascendet. [Cassiod.] Secunda pars ubi determinat quibus virtutibus præditi sunt in Ecclesia; Quasi dicat: Orbis, id est Ecclesia, de toto orbe terrarum est Domini, non tamen ibi est, nisi innocens. Et hic dicit sub interrogatione, ut attentos reddat. *Quis ascendet in montem Domini?* etc. Vel ad littera possunt accipi superiora. Domini est terra, quam creavit, et plenitudo ejus, id est omnia quibus eam ornavit. [Hier.] Et non pars terræ tantum, imo, orbis terrarum, id est totus mundus, et, universi qui habitant in eo, id est omnes incolæ ejus sunt Domini. Et merito, quia ipse super maria fundavit eum et super flumina præp., etc. [Alcuin.] id est statuit eam ne obruatur a mari, vel a fluminibus. *Qui ascendit in montem*, quasi dicat, [Hier.] orbis, et omnes ejus incolæ sunt Domini, [Cassiod.] sed in monte justitiæ ejus non est aliquis nisi innocens. Et ad hæc utitur interrogatione dicens, quis ascendet? [Hier.] quasi dicat magno nisu opus est. Quis hic ponitur pro raritate, non pro impossibilitate in montem Domini, [Aug.] id est in altam justitiam Domini, aut quis stabit post ascensum in loco sancto ejus super maria et flumina parato, [Aug.] id est quis permanebit meo quo ascendet? [Hier.] Quasi dicat: Pauci ascendant, et pauciores permanent. Multi enim ascendant, qui non perseverant. Deinde præmissæ interrogationi respondet, dicens:

VERS. 4. — «Innocens manibus et mundo corde, qui non accepit in vano animam suam, nec juravit in dolo proximo suo.»

Innocens manibus, etc. [Alcuin.] Et dicit utique illum ascensurum et permansurum, qui est innocens ad proximum. [Hier.] Tribus modis, scilicet manu, id est opere, et corde, quod notat ibi, *innocens manibus et mundo corde* et qui est innocens in verbis. Et hoc est quod ibi ait, *nec juravit in dolo*, etc. et qui sibi ipsi ianocens est. [Alcuin.] Quod ibi dicit, *qui non accepit*, etc. Quasi dicat: Quæritur quis ascendet et stabit? ille utique, qui est innocens manibus, [Aug.] id est purus in operibus, quia per manus

A opera intelliguntur. Et qui est, mundo corde, id est mundus in cogitationibus, et qui non accepit in vano animam suam, id est qui non deputavit animam suam rebus non permanentibus et caducis, sed eam sentiens immortalem, æterna desideravit. Et ideo non juravit in dolo proximo suo. Sicut enim simplicia, et non fallentia sunt æterna, ita se præbuit proximo. [Alcuin.] Nil promittit, unde decipiat eum ne dum pejus faceret, permittit juramenta simplicia, et dolosa prohibet. Et nota quod non ait simpliciter, non juravit, sed non juravit in dolo. Ex quo datur intelligi quod permittit juramenta simplicia, et dolosa prohibet. [Cassiod.] In dolo autem jurat, qui aliter facturus est quam promittit; cum perjurium sit, nequiter decipere credentem. [Hier.] Ille in dolo non jurat, qui quod cogitat prædicat, et opere implet. Vel, animam, hic sensualitatem suam accepit. Et est, qui suam animam sensualem, id est sensualitatem quæ est inferior vis animæ, non accepit, id est non acceptabilem habuit. In vano, [Gl. int.] id est id peccato, [Hier.] qui nullis eam facibus peccaminum post baptismum maculavit. Nec juravit in dolo proximo suo, hoc non mutatur. †

VERS. 5. — «Hic accipiet benedictionem a Domino, et misericordiam a Deo salutari suo.»

Hic accipiet quasi dicat: Debet quisque innocens esse et sibi, et proximo, et inde sunt ei hæc præmia quia, hic, talis ascendit in montem Domini, [Cassiod.] id est in altitudinem justitiæ et fidei: quod quidem est ei a Domino. Et hoc est, quod ait *hic accipiet benedictionem a Domino*, [Gl. int.] id est per Domini benedictionem acceptam, ascendet et stabit in alta justitia Dei. Vel ita, quasi dicat: Ille qui prædicta habet, ascendet. Illa vero non habet a se, sed a Deo, quia, hic accipiet benedictionem, id est prædicta bona, a Domino. [Cassiod.] Et hæc benedictio per misericordiam, non per merita datur, quia prius per misericordiam peccata dimittit Deus. Et hoc est quod ait: Et accipiet misericordiam, id est remissionem peccatorum per misericordiam factam a Deo salutari suo, id est a Christo, et ne putes prædicta de solo Christo fore accipienda, quia

VERS. 6. — «Hæc est generatio quærentium eum, quærentium faciem Dei Jacob.»

D *Hæc generatio*, id est talis est generatio omnium communiter, quærentium eum vel Deum. Ac si diceret: Licet singulariter dixerim ascendet, innocens accipiet: tamen hi tales non sunt pauci, sed est generatio, [Cassiod.] id est multitudo baptismo renata, et non nisi quærant Deum. Ideo ait, quærentium eum. Vel ita continua: Vere benedictio erit per misericordiam. Sic enim [Aug.] id est per misericordiam nascuntur in baptismo qui quærent eum, non utique pro favore sæculari, vel pro terrenis opibus, sed quærentium Deum, ita quod faciem Dei, [Rem.] id est præsentiam et cognitionem ejus quærent, Dei, dico Jacob [Cassiod.] id est qui quærent Deum ut Jacob quæsivit. Quod

faciunt illi qui ferventiores aliis volunt præponi, A ut eis primatum det sicut Jacob fecit, quæ præposuit Esau, cujus primogenita hæreditavit, [Aug.] ita et Christiano populo posterius nato dat Deus primatum, Judeis ablatum id est Christum. Unde Isaias: *Auferam ab Jerusalem caput et caudam* (Isa. ix).

Pars III, διαφορά, VERS. 6. — « Attollite portas, « principes vestras, et elevamini, portæ æternales, « et introibit rex gloriæ. »

Attollite, [Cassiod.] tertia pars. Christiana religione declarata superstitiosos a pravitate avocat, ut patefactis cordibus Christum admittant quasi dicat: Et quia nullus ascendit, vel stat, nisi innocens et purus: Ergo, o vos *principes mundi*, et superstitiosi, ut sunt hypocrisiarchæ, *attollite*, vel, tollite, id est auferte ab animis vestris portas vestras, (Cassiod.) id est mortis; quæ a principe diabolo posite sunt, per quas ipse ad corda intrat. Portæ illæ sunt vitia et peccata, quibus locus sit diabolo in cordibus hominum. Et contra illas portas mortis *elevamini*, id est exaltamini, in cordibus hominum, *portæ æternales*, scilicet omnis gratia, quæ veniente Christo data est, qui spiritu gratiæ plenus alios gratia rigavit, ut spiritualia nequitie de cordibus suorum pelleret. *Elevamini dico*, et sic *introibit* ad corda *rex gloriæ*, [Aug.] id est Christus, in quo sine superbia gloriemur, qui præcinctus humilitate superbiam diaboli, ut fortis athleta expugnare venit.

VERS. 7. — « Quis est iste rex gloriæ? Dominus « fortis et potens, Dominus potens in prælio. »

Quis est iste. [Cassiod.] Interrogat hic Propheta non propter suam ignorantiam, sed ad convincendam Judeorum superbiam et perfidiam, [Alcuin.] Et ut amplius Christum commendando, alios ad ejus invitet amorem, sic dicens: *Quis est iste rex gloriæ?* [Cassiod.] Quid intraturus est ad corda? respondet, describens eum per virtutes, quasi proprio nomine dicens: [Cassiod.] Ipse est *Dominus absolute omnium fortis* in rebus, et si cum gladiis eum cepistis *et potens*, et si Pilato eum tradidistis, *Dominus est potens in prælio* ubi contra diabolum pugnavit, et contra Judæos. Ne ergo in pugna, vos Judei, eum superasse putetis, et si adversus eum ad horam D prævaluisse videamini.

VERS. 8. — « Attollite portas, principes vestras, et « elevamini, portæ æternales, et introibit rex « gloriæ. »

Attollite, vel, tollite *portas, principes vestras*, et elevamini, portæ æternales et introibit, etc. Congeminatio est hic. [Cassiod.] Prædicta enim repetit, ut amplius determinet quis sit rex gloriæ et non per singula, ut prius fecerat, dicendo, *potens, fortis*, etc., sed sicut prius præmittens Prophetam interrogationem:

VERS. 9. — « Quis est iste rex gloriæ? Dominus « virtutum ipse est rex gloriæ. »

(39) Ex Greg. Homil. 8 Evangeliorum.

Quis est iste rex gloriæ? (Cassiod.) Breviter et totum respondet, scilicet Dominus virtutum cœlestium, id est angelorum, vel virtutum, (Alcuin.) id est gratiarum, quia omnibus omnia dat dona; vel, Dominus virtutum, (Hier.) id est terrenorum principum ipse est rex gloriæ. Ubi apud nos est virtutum, in Hebræo habetur sabaoth, quod interpretatur *exercituum*, vel *militiarum*, vel *virtutum*.

Aliter *attollite* vel *tollite*, etc. principes dicit demones, qui principi hominibus volunt. Ait ergo: O principes tenebrarum qui primatum in hominibus quaeritis, tollite *portas principes*, id est auferte aditus cupiditatis et timoris, ne impediunt Dominum venientem, quos statuistis in animis hominum, ut per eos ad decipiendos homines intretis, [Aug.] dum timent non timenda, et cupiunt non cupienda. Et vos *portæ æternales*, id est aditus æternæ vitæ, scilicet renuntiationis sæculi, et conversionis ad Deum, *elevamini*, [Gl. int.] id est exaltamini in cordibus hominum. Et sic *introibit rex gloriæ* [Aug.] id est Christus in quo sine superbia gloriemur. Qui superavit portas mortis, et patefecit sibi cœlestes januas, implens quod dixerat: Gaudete, quoniam ego vici mundum, (Joan. xvi). *Quis est iste?* [Aug.] Pavet admirans mortalis natura, dum audit regem gloriæ intraturum, et quaerit: Quis est iste rex gloriæ? respondet Propheta, ipse *est fortis et potens*, quem tu infirmum et oppressum putasti. Ipse est *Dominus potens in prælio*, ubi contra mortem pugnavit, contracta, et concreta cicatrice, et senties te reparatam immortalitate reddita. Infirmitate namque hominis soluta, quæ terris debebatur, ubi cum morte belligeratum est, firmata est clarificatio Domini.

Attollite, vel, tollite; egit supra contra demones, hinc jam itur in celum, id est cœlestes angelos, alloquitur, qui solebant ab hominibus adorari. Et exclamat iterum Propheta dicens: Vos etiam cœlestes principes tollite portas vestras quas habetis in animis hominum, qui adorant militiam cœli. Ante Christi namque adventum mittebant se angeli boni adorari illa adoratione quæ dulia est, non latria (Gen. xviii, Josue v), ut sibi potius quam malis angelis reverentia exhiberetur ab hominibus (39), sed post incarnationem ex humilitate atque subjectione, quam debet Domino suo prohibent homines se adorare, ut intelligant humanam naturam in Christo super omnem creaturam exaltatam. Unde in Apocalypsi angelus dixit Joanni: *Noli me adorare, conservus enim tuus sum, et fratrum tuorum* (Apoc. xxi). Et elevamini portæ æternales, id est portæ æternæ justitiæ, et charitatis et castitatis, per quas unum verum Deum diligat anima et non fornicetur sub multis qui dicuntur dii, et sic introibit rex gloriæ ad mentem ut ad dexteram Patris interpellat (Hebr. vii), id est interpellare pro nobis credatur. Quis est iste rex gloriæ? (Aug.) Princeps etiam hujus aeris, qui ante primatum habebat in homine, miratur et quaerit: Quis

est iste rex gloriæ? Respondet Propheta: Dominus virtutum scilicet celestium, vel terrenorum, ipse est rex gloriæ, etiam supra te glorificato corpore pergit, ille tentatus super omnes angelos tendit, ille ab angelo prævaricatore tentatus. Nemo ergo princeps se obijciat nequam, atque intercludat iter ipsius ad nos, ut tanquam Deus habitat in nobis, atque colatur. Vel aliter, attollite, vel tollite. Dicit hæc David propheta, persona angelorum sibi assumpta, qui Christum præcesserunt descendentem ad inferos vel ascendentem ad cælos, Angeli ergo præeuntes Christum ad infernum dicunt tartareis potestatibus, [Hier.] O vos, principes, inferni, tollite portas vestras, id est auferite potestatem vestram, qua usque nunc in inferno omnes detinebatis. Et ipsi idem præcedentes Christum in ascensione dicunt: Et o vos portæ æternales, quæ hactenus eratis clausæ, scilicet aditus cæli, ingressus paradisi, elevamini, id est aperiamini, et introibit rex gloriæ, id est Christus in cælum. Hic est summus sacerdos, qui in veteri lege semel in anno cum sanguine intrabat in sancta sanctorum (Hebr. ix). Mirantur autem dæmones et querunt: Quis est iste rex gloriæ? [Hier.] quasi dicat: Nos regem nostrum habemus, scilicet diabolus. Iste rex gloriæ, quis est? Respondent angeli Christum præcedentes ad infernum: Ipse est. Dominus fortis et potens, qui mortem vicit et diabolus; Dominus potens in prælio, contra diabolus principem vestrum, quia alligavit fortem, et nunc venit evertere domum ejus et diripere vasa, id est confringere infernalium claustra, et educere captivam captivitatem. [Hier.] Attollite portas, virtutes, ministræ præcedentes Christum in ascensione, ad alias virtutes cælestes clamant, ut viam Domino venienti aperiant, eique occurrant, o principes cæli attollite portas vestras, id est reserare cælestes aditus venienti Domino. Et o vos, portæ æternales elevamini. id est aditus cæli et æternalis ingressus pateat. Aperiantur ætheræ januæ, et æternarum ædium valvæ. Et introibit rex gloriæ in cælum ut ad dexteram Patris interpellat pro nobis [Aug. Hier.]. Ipse autem virtutes angelicæ, novo mysterio carne induti stupefacti, querunt cum admiratione: Quis est iste

A rex gloriæ? quibus respondent aliæ: Dominus virtutum, ipse est rex gloriæ.

Vel aliter, attollite portas, principes hic appellat sanctos, de quibus alibi dicitur: *Et nunc, reges, intelligite* (Psal. ii), et Petrus ait: *Vos estis genus electum, regale sacerdotium, gens sancta* (I Petr. ii). [Gl. int.] Quasi dicat: quia nullus ascendit nisi innocens et mundus, ergo, o vos, principes, id est fideles, qui estis genus electum, regale sacerdotium, attollite portas vestras, id est amplificate bona opera, per quæ Deus intrat. Et elevamini, portæ æternales, et introibit rex gloriæ. Hæc et sequentia non mutantur a lectione primæ expositionis usque, attollite, ubi est repetitio præcedentium, usque ad finem,

B
COLLATIO IN PSALMUM XXIII: « DOMINI EST
(TERRA.)

VERS. 4. *Qui non accepit in vano animam suam.* Quidam vertunt animam meam, alii animam ejus, alii animam suam, sicut LXX et Hieronymus. Diversitas profecta est ex particula Hebraica, quæ scribitur per *vau* in fine, et tamen punctuatur cum *hircæ*, id est, *וַעַן נָפְשִׁי* vel *נָפְשִׁי*.

VERS. 5. — *Et misericordiam a Deo salutari suo.* Hieronymus ex Hebr. habet *justitiam*, quomodo et neoterici translatores reddunt, Verum *וְרַחֲמֵי* *tzedaqah* quandoque accipitur pro *eleemosyna*, quæ est opus misericordiæ. Adde quod corona illa justitiæ, quam reddit Dominus iis qui diligunt adventum ejus (II Tim. iv), et quæ respondet bonis operibus nostris, plus habet liberalitatis divinæ et gratiæ quam debiti, juxta illud ad Titum iii: *Non ex operibus justitiæ quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit.* Justitia autem hæc, est etiam fides, Dei donum, per quod reddimur misericorditer justii, quia, Hebr. ii, sine fide impossibile est placere Deo.

VERS. 6. — *Attollite, portas principes, vestras, Hieronymus et ceteri traduxerunt, levate, portæ, capita vestra.* Ideoque accidit ob polysemasiam voculæ Hebraice *וָשַׁע* *kosh*, quam nullus Hebræorum negat sæpe significare principem. Quod autem variatur terminatio casuum apud Latinos et Græcos, id non perinde sit apud Hebræos. Quare juxta consequentiam sermonis, nunc redditur casus unus nunc alter; nec præjudicat sententiæ hæc aut illa lectio, seu acceperis portas pro primatu terrenæ cupiditatis, seu pro quibuscunque peccatis, quæ impediunt aditum regni cælestis.

PSALMUS XXIV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Ad te, Domine, levavi animam meam. Titulus: *In finem, psalmus David.* Psalmus iste est consolatio fidelium contra adversa sæculi. [Alciun.] Ecce hæc oratio Ecclesiæ in hoc sæculo graviter afflictæ, quasi oratio populi in Babylone graviter constituti. Hic enim Ecclesia loquitur, quasi pœnitens graviter flagellatus, qui præponitur aliis ne murmurent in adversis, qui in se expertus misericordiam et justitiam Dei, per misericordiam blanditur, per justitiam terret. [Casiod.] Et est hic psalmus primus per litteras Hebræi alphabeti digestus, et si non per omnes.

D Quidam enim scribuntur per omnes; quidam non. Illi qui per omnes scribuntur, illos significant qui omnibus perfecti virtutibus cantant Dei laudes. Qui non per omnes, minus perfectos laudatores significant. Et est sensus tituli: *Psalmus iste dirigit nos in finem*, id est in Christum, attribuitur *David* (Gl. int.) id est Ecclesiæ, quæ hic loquitur in persona pœnitentis, per flagella correcti. Intentio monet in adversis non murmurare, sed ad Deum respicere. Modus tripartitus est 50 psalmus, primo petit doceri vias Dei, quia ad Dominum erectus est. Secundo orat pro peccatis dimittendis, pro priori-

bus, et his quæ quotidie fiunt, ibi, reminiscere, etc.

Tertio agit de æternis, ostendens quomodo habeantur, ibi quis est homo. Ecclesia itaque ut secure valeat petere quæ sequuntur, præmittit de suo desiderio et dilectione quam habet erga Deum, sic ad ipsum loquens : O

VERS. 1. — « Ad te, Domine, levavi animam : meam : Deus meus, in te confido, non erubescam. »

[Hier.] Domine, ego levavi spiritali desiderio de terra, a similitudine grani quod in terra ortum surgit in altum. Si vero in imo jaceat, conculcatur, atque computrescit, quid? animam meam, [Aug.] quæ carnalibus desideriis conculcata premebatur in terra. Quo levavi? [Cassiod., Gl. int.] ad te amplexandum et contemplandum. [Alcuin.] Facile terrena despiciit, qui ad divina conspicienda se erigit; et o Deus meus, [Aug.] ego expertus in malis meam infirmitatem, jam in te confido, non in me, qui prius in me confidens volui esse sicut Deus. Unde ad hanc infirmitatem carnis perductus de superbia mea erubui. Jam ergo, in te solo confido. Et ideo, non erubescam per peccatum quod de me procedat, de eo unde confido : quod esset, si illud perderem. Spes enim non confundit. Nec etiam per peccatum quod sit ex inimicorum suggestione, illud perdam. Et hoc est quod ait :

VERS. 2. — « Neque irrideant me inimici mei; etenim universi qui sustinent te, non confundentur. »

Neque irrideant me inimici mei, [Gl. int.] id est non prævaleant mihi. Hæc oratio vim enuntiationis habet, quasi diceret : Non prævalebunt mihi, quod quidem oro, inimici mei, omnis medi, [Aug.] scilicet visibiles et invisibiles, et præcipue illi qui serpentinis atque occultis suggestionibus insidiantes et suggerentes ad hæc mala me dejecerunt. [Alcuin.] Et certus sum de eo quod peto, quia in nullo sustinente patienter fallit. [Gl. int.] Hoc est quod ait, etenim universi qui sustinent te, id est qui patienter ferunt pondus dei et æstus [Matth. xx], id est præsentis tribulationis, donec venias, non confundentur per se, vel per inimicos, id est per peccatum a se, vel ab inimicis exiens.

VERS. 3. — « Confundantur omnes iniqua agentes supervacue. »

Confundantur, [Gl. int.] Quasi dicat : Sustinentes te non confundentur, sed confundantur, hic pro peccatis salubriter, vel si hic nolunt, tandem in poena æterna. Et subdit, et qui et quare, [Aug.] scilicet omnes iniqui vel iniqua agentes, ideo quod inique faciunt ad acquirenda quæ transeunt. Ideo iniqua, quia supervacue agunt, id est in supervacuis laborant, quia omnia sunt vana et infructuosa, quæ a Deo sunt aliena.

VERS. 4. — « Vias tuas, Domine, demonstra mihi, et semitas tuas edoce me. »

Vias tuas, quasi dicat : Non erubescam. Et ne hoc fiat, o Domine, vias tuas, id est præcepta le-

A viora demonstra mihi, [Gl. int.] quasi dicat, quæ visui subsunt, sicut solet manu aliquid demonstrari oculis subjectum. [Cassiod.] Vix ergo sunt institutiones de ordine vitæ, qui convenit omnibus etiam simplicibus. Et semitæ sunt quæ occultæ et angustæ sunt, ut est mystica intelligentia legis, quæ paucis nota est. Unde subdit, et semitas tuas, id est legis intelligentias angustas et paucis notas, edoce me, quasi dicat : Ea quæ occultata sunt, et, o Domine,

VERS. 5. — « Dirige in veritate tua, et doce me, quia tu es Deus salvator meus, et te sustinui tota die. »

[Aug.] Dirige me errores fugientem in veritate tua ut recte vivam, et pie, sicut veritas tua exigit, et doce me ipsam veritatem, ut quod credo intelligam. B Ideo dico, doce, quia per me non novi nisi mendacium. Distingue, duo petis, dirigi et doceri. [Cassiod.] Dirige, ad bonam vitam pertinet; doce, ad veram scientiam, in quibus est perfectio. Sequitur : Quia tu es, quasi dicat : Ideo fac quod peto quia tu es Deus salvator meus, non ego, [Aug.] quia expulsus sum a te de paradiso in longinquam regionem, per me redire non possum, nisi occurras erranti; et item etiam ideo, quia te sustinui tota die, id est toto tractatu sæcularis temporis, reditus meus tuam expectat misericordiam. Duo hic ponit commendabilia, dicendo, tu es salvator meus, et te sustinui. [Cassiod.] Duæ enim sunt res, quæ bonos faciunt, scilicet ut Deum salvatorem credamus, et patienter retributionem ejus expectemus.

C VERS. 6. — « Reminiscere miserationum tuarum, Domine, et misericordiarum tuarum quæ a sæculo sunt. »

Reminiscere. [Alcuin.] Secunda pars, ubi de peccatis prioribus, et de his quæ quotidie fiunt, orat, per misericordiam antiquis factam, et quia timet verum judicem. Quasi dicat : dirigere et docere debes, quia tu es Deus, et quia sustinui te, [Alcuin.] et si hoc non sufficit, o Domine, tu reminiscere quem homines putant oblitum, dum tardas miserationum tuarum, [Cassiod.] id est operum misericordiæ, et misericordiarum tuarum, naturaliter tibi insitarum. Misericordia enim proprie est in exhibitione bonorum misericordia, quæ naturaliter in Deo est, quæ est ipse Deus, quæ misericordiæ et miserationes a sæculo ab initio sæculi sunt. [Aug.] Nunquam enim sine misericordia fuisti, nec peccanti homini misericordia tua defuit : qui etiam peccantem hominem non vanitatis quidem, sed in spe subiecisti. [Alcuin.] Ne ergo in me fallat, quod ab initio sæculi inceptum est.

VERS. 7. — « Delicta juventutis meæ, et ignorantias meas ne memineris. »

Delicta. Quasi dicat : Reminiscere misericordiæ, et per misericordiam tuam ne memineris, [Aug.] id est, ne serves ad vindictam perpetuam, delicta, quibus viam æquitatis dereliqui, juventutis meæ. [Cassiod.] id est confidentis, [Aug.] et præcipitis audaciæ meæ ignorantias meas. Vel, ignorantia meæ, id est peccata quæ ignoranter feci, vel quæ feci ante-

quam crederem. [Cassiod.] Delicta enim sunt, A quando derelinquitur scienter via aequitatis. Juven- tus non accipitur hic pro ætate, sed pro præcipita- tionis audacia, quæ est tunc, quando color animi modestiam excedit. Ignorantias dicit peccata igno- ranter facta; facimus enim quæ mala esse nesci- mus, etiam post baptismum et fidem. Vel, ignoran- tias dicit, peccata ante fidem commissa. [Hier.] Vel, delicta juventutis dicit peccata, quæ quasi in adolescentia gessit, scilicet antequam de domo ini- qui patris, id est diaboli exiret, de quo dicitur: *Vos ex patre diabolo estis* (Joan. viii). Delicta igno- rantia, dicit ea quæ sunt in parvulis, qui vel origi- nali peccato tenentur. Et est, delicta juventutis meæ, [Cassiod.] id est quæ feci adhuc juvenis in domo prioris mei, scilicet diaboli. Et delicta igno- rantia meæ, id est originale peccatum, quod in parvulis ne memineris, id est ne serves ad æternam ultionem.

VERS. 8. — « Secundum misericordiam tuam
« memento mei tu, propter bonitatem tuam, Domine. »

Secundum misericordiam, quasi dicat: Ne memi- neris dico, sed potius *memento mei*, [Gl. int.] id est vide misericorditer quam fragilis naturæ sim, [Aug.] tu cujus opus est misereri, et peccata dimittere. Me- mento dico, non secundum iram qua ego sum dignus, [Alcuin.] sed secundum misericordiam tuam, qua me querere dignatus es, qua te digna est, quasi dicat: Ut ampla est misericordia tua, ita ample miserearis mei. [Gl. int.] Et, o Domine, me- mento mei, non propter meum meritum, [Alcuin.] sed propter bonitatem tuam naturaliter tibi insitam, qua omnia ex nihilo fecisti. Distingue inter miseri- cordiam et bonitatem. [Cassiod.] Misericordia est proprie erga miseros; bonitas erga quoslibet, facit autem Deus bonum, et a miseris imploratus, et bo- nitate ductus. Nemo enim bonus ex se, nisi solus Deus (Luc. xviii).

VERS. 9. — « Dulcis et rectus Dominus; propter
« hoc legem dabit delinquentibus in via. »

Dulcis et rectus. [Gl. int.] Hic fit conversio ser- monis ad homines, quibus iste fidelis loquitur, ostendens quæ fiducia ita instanter petat. Quasi dicat: Hac fiducia peto, quia, Dominus est dulcis, [Aug.] quia peccantibus et impiis omnia priora di- mittit, ubi est gratia sine meritis, et est rectus, [Alcuin.] quia post misericordiam vocationis et veniæ, digna in ultimo judicio merita requirit. Hoc ideo dicit ne lenitas ejus securos nos et otiosos red- dat, [Aug.] Et propter hoc, scilicet quia miseri- cordiam prærogavit, ut perducere in viam dabit delin- quentibus legem, [Hier.] id est correctionem, vel chari- tatem, qua junguntur et reconciliantur homines Deo, [Alcuin.] dabit, ita tamen, si sunt in via, id est in fide. Vel dabit legem, ut ponat eos; in via, id est in præceptis Dei. Vel, dabit in via, hujus vitæ, ubi recte vivendum est vel necessarium est. Et Dominus

VERS. 10. — « Diriget mansuetos in judicio: do-
« cebit mites vias suas. »

Diriget mansuetos in judicio, [Aug.] Qui ei non resistunt in judicio futuro, id est non perturbabit in judicio eos, qui sequuntur voluntatem ejus, nec re- sistunt ei. Et docebit hic mites, vias suas, non eos qui præcurrere volunt, quasi se melius regere va- leant; sed eos qui non erigunt cervicem, neque recalcitrant, cum eis jugum leve ponitur et levis sarcina.

VERS. 11. — « Universæ viæ Domini, misericordia
« et veritas; requirentibus testamentum ejus, et
« testimonia ejus. »

Universæ: [Aug.] quasi dicat: Quas vias docebit eos? Misericordiam, qua placabilis est, et veritatem, qua incorruptus est. Et universæ viæ Domini sunt misericordia et veritas, [Cassiod., Aug.] quæ cum infinitæ sint, in his tamen duobus includuntur, quo- rum unum exhibet, donando peccata, alterum judi- cando merita. Misericordia enim dimittit peccata, veritas judicat merita. Ergo universæ viæ Domini sunt duo adventus Filii Dei. Unus miserantis, alter judicantis, id est in illis duobus adventibus miseri- cordiam et veritatem manifeste nobis exhibet. In primo, misericordiam; in secundo, veritatem. Quæ duo tamen in omni opere Domini simul sunt, etsi non nobis manifeste appareant. Tenet autem ille vias ejus, qui expertus misericordiam deponit su- perbiæ, nullis suis meritis liberatum se vident, et deinceps cavet severitatem judicis. Sequitur: *Re- quirentibus*, etc. Quasi dicat: Dico quod universæ viæ Domini sunt misericordia et veritas, quod et si non aliis videtur, apparet tamen requirentibus, id est his qui requirunt testamentum ejus, [Hier.] id est passionem et mortem, per quam redempti sumus, et vita promissa, nobis est reddita. Et qui requirunt testamentum ejus, [Aug.] id est qui attendunt quæ in prophetis et in evangelistis testatus est. Illi enim intelligunt Christum misericordem in primo adven- tu, et judicem in secundo. Qui mites querunt, testa- mentum ejus, id est mortem, quando suo sanguine nos redemit in novam vitam. Et qui requirunt testi- monia ejus in prophetis et evangelistis, ubi creden- tibus in mortem suam vitam promittit, incredulis vero minatur mortem æternam.

Vel ita, ab illo loco, dulcis, etc. et legitur totum de præsentī: Quasi dicat: Hac fiducia peto, quia, Dominus est dulcis et rectus. [Cassiod.] Dulcis, quia suavia dabit; rectus, quia corrigit. Et propter hoc quia dulcis et rectus, ideo non ex crudelitate, sed ex benignitate, dabit legem, correctionis vel charitatis delinquentibus, tamen si sunt, in via, fi- deli, [Alcuin.] vel ad hoc ut, sint in via præceptorum Dei. Vel, dabit in via hujus vitæ, ubi recte viven- dum est. Dabit legem dico, [Cassiod.] et, in judicio præsentī, quo judicat dum punit et corrigit. Diriget mansuetos, ad meliora, [Alcuin.] id est si mansueti sint, qui corripuitur: quod est ex feris domiti, ut tollerent patienter flagellum emendantis patris, mo- delam urentis medici. Quod si mites sunt, id est leni- ani, quasi dicat, naturaliter hoc habentes

docebit eos, vias suas, id est praecepta sua, pro quorum neglectu venerunt flagella. *Universae*, quasi dicat docebit vias, id est praecepta sua. *Universae*, autem *viae Domini*, id est universa praecepta ejus, sunt *miseriordia et veritas*, id est plena misericordia **51** et veritate, quod utique apparet *requirantibus testamentum ejus* novum [Cassiod.] quod egregie dicitur testamentum, ubi est clara et certa promissio haereditatis, quod etiam in morte testatoris confirmatur. *Et testimonia ejus*, scilicet testimonia Veteris Testamenti, ubi fuerunt prophetae testes promissionum.

VERS. 12. — « Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo : multum est enim. »

Propter nomen tuum, Domine [Gl. int.], id est et quia dulcis et rectus, sicut oravi facies, id est peccata quae accuso dimittes. [Aug.] Et hoc est, o Domine propitiaberis oblato tibi sacrificio spiritus contribulatus, [Alcuin.] *peccato meo*, Et hoc facies, *propter nomen tuum*, propter gloriam tuam, ut lauderis ab homine. Causa ad Dominum refertur. Et hoc ideo, quia non negligo, nec extenuo peccatum meum : sed puto ; quod multum est.

Vel ita : [Cassiod.] quia dulcis es, o Domine propter nomen tuum, [Aug.] quod est Jesus, scilicet salvator, id est ut impleas rem nominis tui, propitiaberis, sacrificio spiritus contribulati, *peccato meo*, non solum ante fidem, sed post fidem commissio. Et necesse est enim, [Aug., Alcuin.] id est quia *multum est*, id est grande est illud peccatum, quia et in via fidei non deest offensio. Et ideo nisi per te non delebitur, qui non solum peccata donas, quae ante fidem, sed etiam illud quod multum est, [Cassiod.] id est quotidie fit. Ergo propter nomen tuum parce. Hoc ideo dicit, quod non propter se sibi parci petere audet, quia quotidie peccatum ejus augetur : in quo Cathari refutantur (60). Erat enim quaedam secta haeticorum, qui se isto nomine, quasi propter munditiam superbissime appellabant, qui peccatoribus veniam peccatorum negat, secundas nuptias non admittit ; mundiorem se ceteris praedicant. Unde et catharos se quasi mundos dicebant, qui si nomen suum cognoscere vellent, mundanos se potius quam mundos vocarent.

PARS. II, VERS. 13. — « Quis est homo qui timet Dominum ? legem statuit ei in via quam elegit. »

Quis est homo. [Alcuin.] Tertia pars ubi agit de aeternis, ostendens quomodo habeantur, laborans et orans, ut ipse et totus Israel ab ipsis malis liberentur. Praemittit autem de timore, qui est initium sapientiae, quasi dicat : Dominus dabit legem ; et cum ita sit, vis scire cui dabit ? [Cassiod., Gl. int.] Et quasi responsum sit ei ab aliquo, volo addit *quis est homo*, scilicet rationalis *qui timet* non securus de se Dominum ? [Aug.] Timor est, unde quis incipit venire ad sapientiam. Ideoque de illo proponit. Et quasi quis diceret : Quare hoc quaeris ? Respondet : Ecce quare, quia Dominus, *statuit ei*,

(60) Ex Isid. vii, etym. 24, quaest. 5, cap. Quidam.

A scilicet timenti legem, id est correctionem, ne jam impune peccet. Vel legem, id est completionem legis, quae est charitas ei, [Gl. int.] dico posito in via fidei *quam elegit* id est quam liber apprehendit, vel ut tutam elegit, expertus per flagella non esse devianum ab ea. Et deinde subdit de premio dicens : Et

VERS. 4. — « Anima ejus in bonis demorabitur ; et semen ejus haereditabit terram. »

[Cassiod.] *Anima ejus*, post dissolutionem corporis *demorabitur in bonis*, quia etsi non statim post corpus habet perfectam beatitudinem, tamen in bonis demorabitur, habens simplicem stolam usque ad resurrectionis tempus, quando corpus clarificabitur. [Hier., Alcuin.] Unde addit, *et tandem semen ejus*, opus bonum, unde colligitur fructus *haereditabit terram*, [Aug.] id est habebit solidam haereditatem instaurati corporis, quando merito boni operis quod hie fecit secundum stolam glorificati corporis accipiet, interim vero,

VERS. 15. — « Firmamentum est Dominus timentibus eum ; et testamentum ipsius ut maneat festetur illis. »

Dominus, [Cassiod.] non homo mutabilis, est *firmamentum timentibus eum*, [Aug.] Videtur infirmorum esse timor. Sed, Dominus est firmamentum timentibus eum, [Cassiod.] quia timor Dei dat firmitatem, humanus diffidentiam. Et, Dominus facit ut testamentum ipsius manifestetur illis, [Aug.] id est ut manifestetur illis hoc quod ipse testatus est, scilicet quod gentes et termini terrae sunt haereditas Christi. Vel ita, anima ejus, timentis modo non redit in Aegyptum ad ollas carnum, ut peccatorum tenebris delectetur, sed demorabitur in bonis, [Alcuin.] id est in praecipis morabitur, quasi in deliciis. Vel modo, demorabitur, spe, et si non re, in bonis futuris. Et semen ejus haer., etc. [Hier.] Id est merito boni operis sui, id est bene operando, per quod meretur vitam, excolit terram. [Alcuin.] Alia littera, Evam, id est carnem, mortificando vitia ejus, et concupiscentias. Et praeter haec, Dominus est firmamentum, timentibus eum. [Cassiod.] Homo quidem est mutabilis, sed firmat Deus timentem ne in malis cedat. Idem sensus cum priori. Et testamentum ipsius est hoc, ut manifestetur illis, [Alcuin.] id est manifestabit seipsum eis, sicut promisit dicens : *Si quis sermones meos servaverit, diligam eum, et manifestabo ei meipsum* (Joan., xiv). Et ideo, quidquid alii faciunt,

VERS. 16. — « Oculi mei semper ad Dominum : quoniam ipse evellet de laqueo pedes meos. »

Oculi mei, [Hier., Gl. int.] scilicet cordis, de quibus Salomon : *Oculi sapientis in capite ejus* (Eccles. ii), id est in corde ejus, id est omnes contuitus mei semper sunt ad Dominum, [Cassiod.] quia terram non intueor, nec ante me ad pedes attendo, ut solent quidam, ne incidant in laqueos, vel foveas. Ego vero ad Dominum sursum spectans non timeo

terrena pericula, quoniam ipse quem intueor, evellet de laqueo vitiorum pedes meos, id est affectus. Vel, de laqueo evellet pedes meos, [Gl. int.] id est de passione et morte, quæ tenet ligatos. Et est per simile dictum, tanquam sit incatenatus pede, qui morte tenetur.

VERS. 17. — « Respice in me, et miserere mei, quia unicus et pauper sum ego. »

Respice; [Gl. int.] quasi dicat: Et quia oculi mei sunt ad te, ergo respice, etc. Vel ita junge, oculi mei sunt ad Dominum, mei dico, ita dicentis [Cassiod.] *respice in me*, aspicientem in te, et *miserere mei*, quia miser sum, et locus est misericordie quia unicus sum, [Gl. int.] id est non per plura distractus, sed in unitate permanens. [Aug.] Nulla enim schismata, vel hæreses tenent Ecclesiam, et pauper a mundi rebus, sum ego. Ideo se unicum et pauperem dicit, ut Dei misericordiam sibi conciliet. [Cassiod.] Unicus enim plus amatur, pauper plus doletur. Et item alia causa est: quia, scilicet,

VERS. 18. — « Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt, de necessitatibus meis erue me. »

Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt, [Gl. int., Aug.] id est tot sunt calamitates mundi, quod earum anxietas pervenit usque ad cor, abundante iniquitate, et refrigerante charitate multorum; [Alcuin.] et, o Domine, erue me de necessitatibus meis, id est de adversis, quæ necessaria sunt omnibus qui pie in Christo vivere volunt. [Aug.] Idque congrue hæc vocat necessitates, quia hæc necesse est ei tolerare usque in finem, ut salvus fiat. Et,

VERS. 19. — « Vide humilitatem meam et laborem meum; et dimitte universa delicta mea. »

Vide, [Gl. int.] id est gratam habe, humilitatem meam, quia jactantia justitiæ non me ab unitate abrumpit, et laborem meum, [Aug.] quo indisciplinatos mihi admistos suffero. Et his sacrificiis placatus dimitte universa delicta mea, non ea tantum quæ feci ante fidem, [Aug.] sed etiam quæ post fidem per infirmitatem, vel vitæ hujus caliginem, admitto. Deinde pro inimicis orat, dicens: Et etiam

VERS. 20. — « Respice inimicos meos, quoniam multiplicati sunt; et odio iniquo oderunt me. »

Respice, [Cassiod.] id est converte, inimicos meos, vel quia nescimus quid oremus, sicut oportet. Potest esse talis sensus; respice iniquitatem meam, [Gl. int.] id est fac de eis sicut scis, quoniam multiplicati sunt, [Aug.] non solum foris infideles, sed etiam intus in Ecclesia non desunt falsi fratres. [Cassiod.] Et tot hominum perditio sine dolore esse non potest. Et ideo pro eis orat, de quibus subdit, [Aug.] et odio iniquo oderunt me, diligentem se. Sed ab eis,

VERS. 21. — « Custodi animam meam et erue me; non erubescam quoniam speravi in te. »

[Gl. int., Cassiod.] Custodi animam meam. Servando in his bonis quæ habui, nec decliner ad

A imitationem eorum [Aug.] et erue me a perplexitate qua mihi miscentur. Erue dico, et fac, ut non erubescam, si forte insurgunt contra me. Et debes quoniam speravi in te, non in me. Vel ita: Non erubescam, [Alcuin., Cassiod.] quasi dicat: Dico erue, et si non propter aliud, vel, id est saltem ideo, ut non erubescam de hoc, quoniam speravi in te, id est ne cedat mihi erubescentie, quod speravi in te. Et ideo erue, quia facti

VERS. 22. — « Innocentes et recti adhæserunt mihi, quia sustinui te. »

[Alcuin.] *Innocentes et recti*. Bona operatione per tribulationes adhæserunt mihi, id est non solum corporis præsentia miscentur, sed etiam consensione cordis. [Aug., Cassiod.] Mali quidem tolerati sunt, et non adhæserunt mente, sed recti corde mihi adhæserunt. [Aug.] Et hoc ideo, quia non defeci a bono, sequens illos. Sed, quia sustinui te, exspectans ventilationem ultimæ messis tuæ, id est iudicium. Et tu, o

VERS. 23. — « Libera, Deus, Israel, ex omnibus tribulationibus suis. »

Deus libera Israel, id est eos qui sunt Israel, [Aug.] id est populum quem ad tuam visionem præparasti. Libera, dico, ex omnibus tribulationibus suis quæ foris, vel intus sunt.

COLLATIO IN PSALMUM XXIV: « AD TE, DOMINE, LEVAVI. »

VERS. 2. — *Neque irideant me inimici mei. Hebraei* *לֹא יִרְאֻנִי אֹיְבָאִי* *ne latentur mihi*, hoc est de me, inimici mei. Manifestum est cadodæmonem non posse revera in se latari, cum ejus perpetua damnatio, sit abyssus tristitiæ indicibilis; sed ejus gaudium dicitur per effectum, quando nos decipit incautos. Gaudere igitur ipsi de nobis, est nobis illudere, et ejus irrisio, est fallax deceptio, quomodo declaraverunt LXX, non recedentes a veritate Hebraica.

VERS. 6. — *Et misericordiarum tuarum, quæ a sæculo sunt.* In Græco *ἐστὶν*, id est quia a sæculo sunt. In Hebræo etiam *לֵךְ* id est, quia. Et ad eundem modum legit Augustinus in enarratione hujus psalmi. Quare videtur vitio libriorum esse positum quæ, pro quia, quanquam nihil prorsus incommodatur sententiæ. Unde translator ad Campensem sic reddidit, *memor sis misericordiarum et bonitatis tuæ, quibus ab æterno uteris*; et Paraphrasis, *revoca in memoriam, Domine, clementiam et benignitatem tuam, quibus superioribus sæculis, tam liberaliter usus es erga tuos.*

VERS. 7. — *Delicta juventutis meæ, et ignorantias meas ne memineris.* In eo quod dicitur *ignorantias*, videtur repugnare significationi vocabuli Hebraici, videlicet *פֶּשָׁעַ* *peſſa*, quod deformatur a themate *פֶּשָׁעַ* *peſſa*. Idque significat ex certa malitia peccare et rebellare: quod nemo non advertit opponi ignorantie. Sed est quedam ignorantia, quæ a theologis dicitur affectata, juxta illud psal. xxxv: *Nobis intelligere ut bene ageret.* Et hæc est periculosissima. Verumtamen Hieron. ad Cyprianum, interpretatur de communi ignorance dicens: *Delicta juventutis meæ et ign.*, etc. Et iterum, *delicta quis intelligit? Et ab occultis meis munda me, Domine, et ab alienis parc.*, etc. Aliena enim nobis sunt vitia, quæ sæpe voluntate, interdum ignorantia et errore committimus. Et tamen cum non sit voluntas in crimine, error in culpa est.

52 VERS. 14. — *Firmamentum est Dominus titubantibus cum*: Hieronymus et ceteri Hebraicantes, dicunt *secretum Deum*, etc. יָדָהּ שֶׁבֶד אֲדֹנָי. Et si aliquantula sit distantia verborum, eodem tamen intelligentiæ conspirant. Nam שֶׁבֶד שֶׁבֶד est arcanum consilium quod si das infirmis, eos stabilis et corroboras. Adde quod שֶׁבֶד יָסָד apud Hebr. extra

A controversiam significat *fundat*. Et quia, ait Munsterus, non minus requirendum est consilium in omni opere, quam fundamentum in edificio, ob id etiam significat consilium inire. Quid ergo vetat שֶׁבֶד שֶׁבֶד, notare *fundamentum* seu *firmamentum*, cum verbum a quo potest deflecti, significet *firmat*? Quædam levicula scientes præmittimus.

PSALMUS XXV.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID. »

Judica me, Domine. Titulus: *Psalmus David*. [Aug.] Per David non accipitur hic Christus mediator Dei et hominum; sed vir perfectus, [Gl. int.] qui petit in futuro separari a malis, loco, et quibus in presenti se jungitur merito. Et est sensus: *Psalmus* iste attribuitur *David*, [Cassiod. Alcuin.] id est perfecto viro qui hic loquitur. Intentio hæc est. Psalmus iste monet vitari consortia iniquorum, et jungi justis, quia ex convictu mores formantur. Modus. Bipartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo vir justus se dicit non habere hic partem cum iniquis, et petit discerni ab eis in futuro. Secundo petit ne malis in judicio misceatur, ibi, *Domine dilexi*. Et nota differentiam inter primam et secundam partem. In prima enim parum de judicio, et multum de innocentia sua agit; in secunda de utroque; pene pariter tangit, et in prima, prius de judicio, post de innocentia sua agit; in secunda e converso. [Aug.] Videns ergo vir iste sanctus nunc bonus cum malis, grana cum paleis, ita ut pauca vel nulla videantur grana, sicut Elias, se solum relictum putavit (*III Reg. xix*), orat in futuro localiter dividi, sic dicens: O,

VERS. 1. — « Judica me, Domine, quoniam ego in innocentia mea ingressus sum; et in Domino sperans non infirmabor. »

Domine judica me, [Aug.] id est discerne me a malis, loco, qui simul sunt in Ecclesia nobiscum modo, ne simul eamus in ignem æternum. Quod autem dicit, judica. [Cassiod.] Non est præsumptio justi, sed certitudo misericordiæ Dei, quod ibi ostendit, ubi ait, in Domino sperans. Deinde subdit: Non infirmabor, sicut et Apostolus, non ex arrogantia, sed ex spei confidentia ait: *Reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi justus iudex*, etc. (*II Tim. iv, 8*). Deinde meritum ostendens subdit *quoniam ego*, etc., [Aug.] quasi dicat: Dico, judica, quare? ideo, scilicet quia post misericordiam quam mihi prærogasti, habeo innocentiam meam meritum, cujus viam custodivi. Hoc est quoniam sum ingressus viam morum. [Gl. int.] Vel, inter peccatores innocentia mea [Alcuin.] non angelorum. Sed qualis est hominum innocentia? [Gl. int.] hoc autem dicere non est elatio, sed non ingrati confessio. [Aug.] Et licet sim innocens et justus, non tamen sic in me, sed in Deo sperabo. Et in Domino sperans non infirmabor, id est non titubabo inter

peccatores. [Aug., Gl. int.] Aliter, scilicet nisi speraret in Domino, inter malos titubaret, qui etsi cadunt, iste stat; qui non in eis, sed in Domino sperat. Vel, non movebor, alia littera, localiter, inter peccatores; [Aug.] sed permanebo inter eos corpore, non mente, quod quidam nolunt facere, ut boni videantur. Qui vero quasi boni nolunt inter malos esse, schismatici sunt, et peiores sunt illis, et ut paleæ jam ante ipsam ventilationem a vento superbiæ rapiuntur.

VERS. 2. — « Proba me, Domine, et tenta me: ure renes meos et cor meum. »

Proba quasi dicat: Dixi quod innocens et justus sum; sed quia delicta nullus intelligit, ne quid occultorum meorum lateat me, *proba me, Domine, et tenta me*, id est tentationibus proba me [Aug.] id est judica me probatum, non tibi, quia omnia nosti, sed mihi et hominibus, ne quid delicti remaneat. [Cassiod.] Ideo dicit, tenta, quia nisi tentaret negligentes essemus. [Alcuin.] Et nota quod tentat Deus, tentat homo, tentat diabolus, sed aliter Deus, aliter homo, aliter diabolus. Tentat enim Deus ut erudiat, tentat homo ut discat quod nescit, tentat diabolus ut seducat. [Cassiod.] Dei ergo tentatio probatio est, qualiter tentavit Deus Abraham. [Alcuin.] Attende quod hic perfectus vir precatur tribulationes, ne quis de eis murmuret. Unde subdit, et ure igne tribulationis, scilicet, *renes meos et cor meum*. [Aug.] Adhibe purgatorium medicinale tribulationis delectationibus meis, ne quid mali delectet me, et cogitationibus, ne quid mali cogitem. Cor namque pro cogitationibus, renes, pro delectationibus posuit.

VERS. 3. — « Quoniam misericordia tua ante oculos meos est; et complacui in veritate tua. »

Quoniam misericordia, quasi dicat: Ideo dico, *Ure quoniam misericordia tua ante oculos meos est*, [Aug.] id est non merita mea, sed misericordiam tuam, quæ talem me fecit. Attendo ne illo igne consumar. Vel ita, proba me, Domine, et tenta me (61), id est prius vires meas inspicie, et tunc ut ferre valeo tentari permittit, et, *Ure renes meos*, id est meas delectationes, igne verbi tui, de quo Dominus ait, *Ignem veni mittere in terram* (*Luc. xii*): [Aug.] Hoc igne delectationes urit, bonas inflammando, malas absumendo. Et ure cor meum, id est cogitationes bonas illustrando, malas consumendo. Ure calore sancti Spiritus, a quo nemo se abscon-

dit. Quoniam misericordiam, quasi dicat : Peto ne a sinas me tentari supra vires, quod utique facies, quoniam misericordia tua ante oculos meos est, id est misericordiam tuam toto corde intueor, quæ non sinit tentari supra vires. Vel ita junge, quasi dicat : Ideo dico, ure, quoniam ipsa ustio est, misericordia tua ante oculos meos, id est mihi videtur misericordia, non asperitas, quia in ea Deum sibi misericordem cognoscit [Aug., Gl. int.]. *Et complacui mihi intus ubi vides : non timeo si displiceam, ubi homines vident. Complacui, dico, in veritate tua, id est delectant me bona tua, et placent. Et dicit hoc a simili. Ita enim sibi intus complacet, quasi quis sepulcrum in speculo videat. Et attende quod non ait placui, sed complacui. Cui enim displicet mendacium suum, et placet veritas Dei, placet ipse sibi cum illa, et in illa.*

VERS. 4. — « Non sedi cum consilio vanitatis ; et cum iniqua gerentibus non introibo. »

Non sedi [Alcuin.] quasi dicat : Complacui in veritate, et vere, quia non sedi, et odivi, quod est vitare mala : et lavabo manus meas, quod est agere recta. Et hoc est, non sedi cum consilio vanitatis, [Aug.] id est cor non apposui, non consensi, etsi intravi corpore. Sedere est consentire cum his qui ibi sedent. Quod si præsens es, et hoc non feceris, non ibi sedisti. Si absens feceris, sedisti ibi corde, quamvis non corpore. Ideo ait, non sedi cum consilio vel concilio vanitatis, id est cor meum non apposui illis qui provident beatū fieri in transitoriis, quæ causa est omnium iniquorum, id est iniquitatum. Ac si diceret : Tractatum iniquorum vitavi, facta etiam nec incepi. Unde subdit *et cum iniqua gerentibus non introibo*, [Cassiod.] id est conscientiam operis eorum non habeo, id est nec etiam incipiam cum eis agere iniqua, etsi inter eos sim. Et quia non satis est vitasse, addit :

VERS. 5. — « Odivi ecclesiam malignantium ; et cum impiis non sedebo. »

Odivi ecclesiam. Quasi dicat. Non tantum vitavi consilium vanitatis, sed etiam ipsam ecclesiam malignantium [Aug.] id est congregationem malorum, quæ fit ut veniatur ad consilium vanitatis, odivi. Et si de nobis sunt corpore non mente, numero, non merito, nomine non numine. *Et cum impiis non sedebo*, id est placitum non habeo [Cassiod.] Distingue inter vanos, et malignantes, et impios. Vani sunt qui de caducia rebus et transitoriis laborant. Impii sunt hæretici, qui Scripturas sacras pervertunt. Illi superflua quærunt, hi venenosa, ut quasi diversis errorum telis vulnerent corda [Alcuin.]. Malignantes sunt qui proximis mala agunt.

VERS. 6. — « Lavabo inter innocentes manus meas ; et circumdabo altare tuum, Domine. »

Lavabo. Ostendo quomodo vitet mala, subdit quomodo faciat recta. Quasi dicat : Non consentiam impiis, sed potius lavabo manus meas, [Hier.] id est prænitando et confitendo faciam munda opera mea. [Aug.] Ego dico conversans inter innocentes

A mente semper, et corpore sæpe, et o Domine, altare tuum, [Alcuin.] id est mentem meam, vel fidem, ubi Deo vota offeruntur, [Hier.] quia non est locus veri sacrificii extra Catholicam Ecclesiam, id est extra fidem catholicæ Ecclesiæ circumdabo, [Alcuin.] id est virtutibus ornabo, [Hier.] ideo inter innocentes conversabor.

VERS. 7. — « Ut audiam vocem laudis ; et enarrem universa mirabilia tua. »

[Aug.] *Ut ego audiam ab eis vocem laudis*, id est discam qua voce sis laudandus, scilicet quomodo te laudem, non me, ut scilicet, non ex ipso bono de me præsumam, sed de te, qui dedisti. [Rem.] Ille ergo intelligit qualiter est laudandus Deus, qui bonum suum Deo [Alcuin.] non sibi tribuit. Vel, ut audiam vocem laudis, id est vocem Spiritus sancti, qui docet laudare te, [Aug.] et cum didicero enarrem, id est exponam aliis universa mirabilia tua, non mea. Vel ita, ut per altare, cœlestis Jerusalem accipiat, quod altare non amplectitur, nisi qui lavat manus inter innocentes. Nam multi hoc altare visibile tangunt indigni, et tolerat Deus pati injuriam ad tempus sacramenta sua, sed nunquid sic erit Jerusalem cœlestis ? Non, non enim quomodo nunc recipis cum malis intra parietes istos Ecclesiæ, ita recipieris cum malis in Jerusalem cœlestem, id est in sinum Abraham. Ideo dicit iste, lavabo manus, id est opera, quibus lotis, circumdabo altare tuum Domine, id est amplector meo desiderio et spe, et in futuro etiam re [Hier. Cassiod.]. Sublimia tua, scilicet altare cœleste, quo sacerdos noster Christus pro nobis introivit. Circumdabo dico, ut audiam vocem laudis tuæ, quæ cantatur ab angelis, [Alcuin.] scilicet Sanctus, sanctus, sanctus, etc. Vel, ut audiam vocem laudis tuæ, id est vocem qua dices in futuro : Venite, benedicti Patris mei, etc. [Matth. xv]. Et enarrem hic, universa mirabilia tua. Hæc non mutantur.

PARS II. VERS. 8. — « Domine, dilexi decorem domus tuæ : et locum habitationis gloriæ tuæ. »

Domine dilexi. [Cassiod. Alenin.] Secunda pars, ubi petit ne malis in judicio misceatur, quia non est sed domui Dei concordat, quasi dicat : Lavabo manus, circumdabo altare, et hoc ideo faciam, quia, dilexi, o Domine decorem domus tuæ, [Hier.] id est dilexi me facere decoram domum tibi, et locum habitationis gloriæ tuæ, [Alcuin.] id est locum in quo gloriose habites, ut de gloria et essentia deitatis aliquid capiam. Vel ita : Domus Dei Ecclesia est ; decor hujus domus sunt sancti, et fidem sunt locus habitationis gloriæ tuæ. [Aug.] Et est, dilexi decorem domus tuæ, qui est in sanctis, et si adhuc Ecclesia habet malos, id est dilexi bonos, qui sunt in Ecclesia, quorum vita et doctrina ipsa Ecclesia est decora. Et locum habitationis, decor domus est locus habitationis gloriæ, id est sancti qui sunt decor Ecclesiæ, et sunt locus habitationis gloriæ, quia non suam, sed gloriam Dei quærunt. Et hoc est. Et dilexi locum habitationis gloriæ tuæ, id est

illos in quibus habitans glorificaris, ut non sibi, sed tibi detur gloria. Et ideo non simpliciter dicit, locum habitationis, sed addit, gloriæ tuæ, scilicet ubi habitat gloria tua. Vel ita, dilexi decorem domus tuæ, [Cassiod.] id est bonos actus quibus decoratur domus tua, secundum illud: *Sic luceant opera vestra coram hominibus, ut glorificent Patrem vestrum qui in cælis est (Matth. v)*. Et locum habitationis gloriæ tuæ, id est arcanum pectoris, ubi est sedes piarum cogitationum. Et quia ita me habui, ergo hæc retribue mihi:

53. VERS. 9. — « Ne perdas cum impiis, Deus, animam meam; et cum viris sanguinum vitam meam. »

[Aug., Cassiod.] *Ne perdas*, in futuro, o Deus, animam meam quæ dilexit decorem domus tuæ cum impiis qui te oderunt, quibus hic mente, non communico, etsi corpore. Ergo etsi modo simul esse pateris bonos et malos, ne simul perdas in futuro (49). In area pro palea non videntur a longe grana; sic et opinio est, abundante iniquitate multorum, nullum esse bonum, quæ etiam fuit in Elia, quando dixit: *Domine, relictus sum solus (III Reg. xix)*, sed non nocebit bonis in futuro malorum commistio, quia non errat Deus in iudicio, sed singulis juxta merita reddet. *Et ne perdas vitam meam cum viris sanguinum*, [Cassiod.] scilicet, qui carnaliter vivunt, et proximum oderunt. Et ita impii et viri sanguinum, illi accipiuntur, qui contra duo præcepta charitatis agunt, et sic donum Dei, quantum in se est dehonestant atque maculant. [Aug.] Nam duobus præceptis dilectionis, scilicet Dei et proximi domus Dei decoratur.

VERS. 10. — « In quorum manibus iniquitates sunt; dextera eorum repleta est muneribus. »

In quorum. Ostendit qui sint impii et viri sanguinum, hi in quorum manibus iniquitates sunt, [Aug.] id est quorum opera sunt iniqua, et dextera eorum repleta est muneribus, id est si quid boni agunt, pro muneribus faciunt, pecuniæ, vel laudis humanæ, vel timoris, quo timent divitem offendere; vel injustæ misericordiæ, dum quis ne reprehendatur, eo quod contra pauperem fecerit oppressit justitiam, et protulit contra veritatem sententiam, parcens pauperi in mala causa; vel ita, quasi munus accepit a paupere, quod non arguitur contra pauperem fecisse. Sed beatus est qui excutit manus ab omni munere. Munera enim excæcant oculos, et vim aucto-

ritatis inclinant (*Deut. xvi*). Unde per Isaiam Dominus ait: *vae vobis qui justificatis impium pro muneribus (Isa. xxxiii)*. Vel, dextra, id est ratio, eorum repleta est muneribus, id est præsentibus bonis remunerata est, quasi dicat: Quod eis datum est ad obtinendam salutem æternam, convertunt ad accipienda sæculi dona, æstimantes quæstum esse pietatem (*I Tim. vi*).

VERS. 11. — « Ego autem in innocentia mea ingressus sum; redime me, et miserere mei. »

Ego autem, [Cassiod.] quasi dicat: In muneribus sunt ditati. Ego autem, contra in innocentia mea ingressus sum, id est divitiis innocentie et spiritualibus thesauris ditatus sum. Et ideo ait *redime me*. Videt iste pretium sanguinis Christi, quo mundus redimitur. Et ideo ait: *redime me*, [Aug.] id est valeat mihi ad remunerationem, vel ad perfectionem liberationis pretium tanti sanguinis, et *miserere mei*, id est non deserat me misericordia tua in hujus vite periculis; sed in omnibus me comitetur, quod debes. *Enim*, id est quia.

VERS. 12. — « Pes enim meus stetit in directo; in ecclesiis benedicam te, Domine. »

Pes meus, [Aug., Alcuin.] etsi undique scandalis concussus, *stetit in directo*, id est dilectio mea et affectio, quæ facile labi solet, non recessit a justitia tua. [Cassiod., Alcuin.] Sed stetit immobilis contra omnia scandala, tendens ultra, et persistens in directo. In hoc ostendit se diligere Deum. [Aug.] Deinde subjicit de dilectione proximi, subdens, in ecclesiis. [Cassiod.] Quasi dicat: ideo etiam redime me, quia si redimis, o Domine, benedicam te, non me. In ecclesiis, pluraliter dicit, quia multe sunt in mundo. [Aug.] Quasi dicat: Dilectioni tuæ adjungo dilectionem proximi, quia non occultabo eis quos vocasti benedictionem tuam, ut per me benedicaris ab illis, qui in eo exemplo atque doctrina informantur ad benedicendum. Benedicere enim Dominum in ecclesiis, est sic vivere, ut per mores cujusque benedicatur Deus. Qui enim benedicit Domino, lingua non factis, non benedicit vere.

COLLATIO IN PSALMUM XXV: « JUDICA ME, DOMINE. »

VERS. 3. — *Complacui in veritate tua*. Hebr. ודדלתי ודדלתי, id est ambulavi. Metaphoram erudite explicuerunt interpretes. Ambulare enim cum Deo, quid aptius sonat, quam illi in studiosa conversatione placere? Sicut Genesis v, *Enoch ambulavit cum Deo*.

PSALMUS XXVI

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID, PRIUSQUAM LINIRETUR. »

Dominus illuminatio mea. Titulus. *In finem, psalmus David priusquam liniretur*. [Hier.] Titulus iste sumptus est de historia libri Regum, ubi legitur Da-

vid ter fuisse inunctus. Primo in Bethlæem a Samuele in domo patris sui Esai, non utique in regem, sed in signum futuri regni (*I Reg. xvi*). Et ab illa die directus est in eum spiritus homini. Secundo inunctus est in Hebron in regem mortuo Saule, et

(19) Ex Aug., in præfat. 2 enarrat. ejusdem ps.

PATROL. CXCI.

regnauit super tribum Juda (II Reg. 11). Occiso autem Hisboset filio Saül, qui super alias tribus regnabat, tertio inunctus est ibidem, ut regnaret super uniuersum Israel (II Reg. v). Et ascendens in Ierusalem, in pace regnavit. Sed duæ extremæ reputantur pro una. [Alcuin.] Post primam unctionem David hostes habuit. Post secundam in pace regnavit. Huic historię alludit titulus. Sed quia omnia in figura contingebant illis (I Cor. x), sciendum quod olim duæ personæ ungebantur, [Aug.] rex scilicet et sacerdos, in quibus significabatur unus Christus rex et sacerdos: Rex, quia nos regit et ducit; sacerdos, quia pro nobis interpellat, et sacrificium Deo obtulit, non aliud quam scipsum. Nos vero sumus corpus Christi, et in eo Christus sumus, quia omnes unguimur de ejus plenitudine unctionis, a qua dicitur Christus. Dicitur enim a chrismate Christus. Et ideo Christum accipientes omnes, in illo et Christi, et Christus simus, quia quodam modo totus Christus caput est et corpus. Et sicut David prius fuit unctus in signo, deinde bis in regem, atque illæ duæ unctiones pro una reputantur, ita et nos prius unguimur, hic in signo futuri regni, dum Spiritus sancti gratiam in baptismo et in aliis sacramentis percipimus (Rom. vi); secundo autem in futuro inungemur in reges, quando libertatem gloriæ filiorum Dei, et redemptionem corporis nostri recipiemus. Et sicut David post primam unctionem hostes habuit, post secundam in pace regnavit; [Alcuin.] ita et nos post sacramentalem unctionem sub hostibus laboramus et gemimus adoptionem [filiorum expectantes (Rom. viii)]. Post secundam quiescimus. Et sicut David bis in regem unctus est, ita et unctio glorificationis nostræ, qua in reges ungemur, gemina est stola, scilicet animæ et corporis. Sed hæc duæ quasi pro una reputantur. [Aug.] Nobis ergo modo est unctio in sacramento, quo præfiguratur quid futuri sumus. Et ideo dicitur, *priusquam liniretur*. Et est sensus tituli: [Gl. int.] *psalmus iste, dirigens nos in finem futuræ consummationis, attribuitur David*, id est cuilibet fideli. Psalmus dico, agens de hoc quod est, *priusquam liniretur*, secunda, id est de eo quod est ante perfectam unctionem antequam hostes habuit, [Aug.] Unde in sacramento, id est in sacramentali unctione iste fidelis gemens et laborans, ut in re gaudeat; hic loquitur quiddam ineffabile se desiderare, ostendens pro quo omnia tolerat. Intentio. Monet ne quis post primam unctionem torpeat, sed ad secundam se diligenter paret. Modus. Bipartitus est psalmus, [Alcuin.] Prius agit de prima unctione, per quam certificatur secunda. [Cassiod.] Secundo dicit quis labor et gemitus sit ante secundam, ut possit haberi, ibi *Exaudi, Domine*. [Aug.] Fidelis ergo prima inunctione inunctus, tanquam tyro Christi ait:

VERS. 1. — « Dominus illuminatio mea et salus mea: quem timebo? »

(20) Ex Beda in Exod. xvi. Quodve fuerit aliqua tabula per medium habetur ex Joseph., lib. iii Antiquit., cap. 7.

[Gl. int.] *Dominus habitans in me, est illuminatio mea*, [Aug.] vel lux mea, contra tenebras ignorantie meæ. [Hier.] Non ego mihi sum lux, sed ipse qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1). Et ipse est *salus mea* contra infirmitatem, [Aug.] ut jam possim resistere peccato. [Gl. int.] Et est ac si diceret, Dominus et notitiam suam dedit et salutem, *quem ergo timebo?* nullum, quia nullus potest contra eum. Et

VERS. 2. — « Dominus protector vitæ meæ; a quo trepidabo? »

Dominus est protector vitæ meæ, [Alcuin.] id est dat mihi vitam, virtutum, [Aug.] quam et protegit, dum omnes impetus et insidias repellit, [Cassiod.] sine cujus protectione omnia dona ejus perduntur. Non ergo satis est dare, nisi etiam et protegat. Ideo non ait dator, sed, protector vitæ meæ. Vel quia Dominus protegit, ergo a quo homine, vel a quo, id est a qua re *trepidabo*, id est quem vel quid trepidabo? [Aug.] quasi dicat: nec aliquem nec aliquid. Ad potentissimum enim omnium omnipotentem pertineo, qui illuminat, salvat et protegit. Ideo, nullum timeo, præter ipsum, ambulans in lumine gratiæ firmus. Vel de futuro possunt hi duo versus accipi, et in primo quidem versu notat sabbatismum animæ; in secundo sabbatismum corporis, in cuius rei figura, ut prædictum est, præcesserunt duæ extremæ unctiones David (20). Hoc idem quoque significavit in tabernaculo Domini unius cubiti tabula secta per medium, in occidentalis lateris angulis posita, quæ duos parietes tabernaculi hinc inde excipiebat, atque cum fronte occidentali iungebat, quia fideles de utroque populo sperant se habituros geminam glorificationem post occasum corporis: propterea perseverant constanter in bono usque in finem. Et hoc est, Dominus erit illuminatio mea, vel lux mea, post hanc vitam, et salus mea, secundum animam quam glorificabit et illuminabit, ut videat Deum facie ad faciem. Quem ergo tunc timebo? Quasi dicat nullum. Quis enim est quem timeat anima in qua habitat Deus! Deinde subdit de sabbatismo corporis. Et Dominus est protector vitæ meæ, [Aug.] id est proteget me vita immortalitatis. A quo ergo trepidabo? quem trepidet caro cum induerit incorruptionem? Nullum.

VERS. 3. — « Dum appropriant super me nocentes, ut edant carnes meas. »

Dum appropriant. Hic ostendit quare non timeat, et jungitur hæc littera cum præcedenti, secundum primam sententiam, sic quasi dicat: nec aliquem nec aliquid timebo, quia qui persequuntur me, scilicet *nocentes* et inimici mei cadunt, nec tollunt nisi carnes; illis finitis, ero spiritus, id est spiritualis. Et hoc est quod ait, dum appropriant, etc. Secundum aliam sententiam de futuro sic iunge, Dominus proteget me in futuro, [Aug.] et vere, quia jam hoc facit, quod, nocentes cadunt. Et hoc est quod ait,

dum appropriant, etc. Ordo verborum talis: nocentes, voto suo scilicet, et si non effectu, infirmati sunt, et ceciderunt; et hoc, dum appropriant. [Gl. int.] Bene hoc dicit, quia jam in se ipso eos sentit. Appropriant dico, *super me*, [Aug.] scilicet ut se mihi praeferant insultantes: quod verit Deus in melius, ut scilicet maledico dente, non me sicut volebant, sed carnalia desideria consumant. Unde subdit, *ut edant carnes meas*. Et est hic ut effectivum vel consecutivum, non affectivum, quia non ipsi hoc affectu appropriant, sed de illis consilio Dei efficitur, ut non animam laedant, sed carnes edant, id est carnes concupiscentias perimant.

VERS. 4. — « Qui tribulant me inimici mei, ipsi infirmati sunt et ceciderunt. »

Qui tribulant me. [Gl. int.] Quasi dicat non solum qui videntur amici blandis volentes decipere cadunt, sed etiam manifesti *inimici mei*, qui ex odio aperto tribulant me *ipsi infirmati sunt, et ceciderunt*, [Aug.] in eo quod male defendebant, ut **54** jam credant meliora. [Hier., Alcuin.] Dum enim Christus carnem accipit, inimici nutantes facti sunt in his quae prius defendebant. Et post, ceciderunt, id est colla sua fidei subdiderunt. Et accipitur in bono. Vel in malo potest accipi: ipsi infirmati sunt, id est debilitati, paulatim, et ceciderunt, [Alcuin.] id est ad ruinam animae pervenerunt. Vel ita, ut eosdem per nocentes et inimicos accipiamus, hoc modo: nocentes, scilicet inimici mei qui tribulant me, etc. Hoc non mutatur, ea intentione, id est fine et desiderio, ut edant carnes meas, [Cassiod.] id est ut delectentur in morte mea carnali. Crudelitas inimicorum hic potatur, qui carnes lacerant, animas laedere non valentes. Ideo non sunt timendi, secundum illud: *nolite timere eos qui corpus occidunt* [Matth. x]. [Hier.] Quid ergo nobis faciunt mali? possunt auferre spem? possunt tollere quod dat omnipotens? [Aug.] Si auferri potest datum, vincitur dator. Sed sicut non vincitur qui dat, sic non auferitur quod donat. Non ergo timeamus nisi Dominum. Quidquid alius fremat, quidquid alius superbiat contra nos, non timeamus. Et, dum mali appropriant, ipsi infirmati sunt, et ceciderunt. Ergo accepta tanta fiducia.

VERS. 5. — « Si consistent adversum me castra; non timebit cor meum. »

Si deinceps consistent adversum me castra, [Aug., Cassiod., Gl. int.] id est contradicentium conspiratio, hostium molimina, *cor meum*, [Aug.] id est ratio hostilitata, non timebit ut ad eos transfugiam. Et etiam

VERS. 6. — « Si exsurgat adversum me praelium, in hoc ego sperabo. »

Si praelium, [Aug., Cassiod.] id est persecutio saeculi, scilicet conflictus persequentium, *exsurgat*, [Gl. int.] scilicet subito, vel in immensum crescat *adversum me*, [Cassiod.] ego cui Deus protector est in hoc praelio *sperabo* in Domino, [Alcuin.] scilicet,

A spem victoriae habebo in Domino, et spem remunerationis aeternae. Et merito quia

VERS. 7. — « Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitae meae. »

Unam petii etc. [Aug.] Vel, in hoc, id est in hac una petitione, quam cogito, Ego sperabo, id est figam spem meam, *unam* enim petii. Cum autem deberet dicere neutraliter, unum petii, dixit, unam petii, utens adjectivo feminino pro substantivo, secutus usum vulgaris locutionis qua solemus dicere, duas habes, non duo, et unam tibi dabo, non unum. [Hier.] Hoc modo, inquit, unam, scilicet rem, id est ipsum Deum, *petii* a Domino. [Cassiod.] Mali quidem multiplicia quaerunt, ego tamen unam.

B Et hanc requiram, ideo ut omnibus diebus vitae meae habitem in domo Domini, [Aug.] scilicet in praesenti Ecclesia, id est ut quandiu vivo nulla adversitas me excludat ab unitate fidelium, qui unitatem et veritatem Dominicae fidei, per orbem terrarum tenent, sed in ea semper permaneam. Et

VERS. 8. — « Ut videam voluntatem Domini: et visitem templum ejus. »

[Cassiod.] *Ut videam voluntatem Domini* quam videt qui praecepta intelligit. Et est, ut videam voluntatem Domini, id est praecepta ejus spiritualiter intelligam, et visitem mente, et si non oculis corporis, *templum ejus* [Alcuin.] id est corpus Christi, quod est templum divinitatis. Vel visitem templum ejus, [Hier.] id est, me faciam templum ejus, qui non requiescit nisi super humilem et quietum [Isa. lxvi]. Quod potero, quoniam abscondit me in tabernaculo, etc.

Vel ita: *unam petii* quasi dicat: Unam petitionem a Domino petii, et hanc requiram omnibus diebus vitae meae. Et quae sit illa petitio, exponit, [Aug.] scilicet *Ut inhabitem in domo Domini* non manu facta, scilicet in caelesti Jerusalem, ubi nihil mali est. Ad hoc volo ibi esse, ut ibi videam voluntatem Domini, sicut est. [Alcuin.] ibi enim voluntas Domini in homine plenius fit quam hic. Unde dicitur: *Fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra* [Matth. vi], id est, sicut in angelis fit et in sanctis qui nunc tecum sunt, ita fiat et in aliis hominibus, ut in nullo a

D tua voluntate, sicut modo fit, dissentiant. Et visitem, id est cum desiderio et frequentia videam, *templum ejus*, id est Jerusalem caelestem, scilicet conventum caelestis curiae, vel humanam Christi naturam, in qua velut in templo habitat Divinitas. Quod hac fiducia peto, quoniam abscondit me, etc. Vel ita, unam petii. Et accipit unam et domum pro eodem, scilicet pro caelesti Jerusalem. Ait ergo, unam petii a Domino, et hanc requiram. [Aug.] Haec una est domus aeterna, in qua semper maneatur, [Alcuin.] ubi sunt aeterni dies, de quibus dicitur, *Et anni tui non deficient*. Unde subdit, ut inhabitem in domo Domini non manu facta. Omnibus diebus vitae meae, id est aeternaliter. Cur ibi? *Ut contempler delectationem Domini*. [Aug.] Alia littera, id est eo fine

ut demum appareat mihi spes desiderabilis, quam facie ad faciem videam, quod est verum bonum. Et ut protegar a templo sancto ejus, id est induar immortalitate effectus templum ejus. Alia littera habet; *Et protegat templum ejus, vel proteget templum ejus*, quæ non variat præcedentem sensum, sed confirmat hoc modo: ideo habitare volo semper in domo, ut contempler delectationem Domini, id est fruar contemplatione ipsius summi boni, incommutabilis, æterni, a quo omnia bona sunt ut securius fruar deliciis. Et ut nulla me molestia contingat, nullaque suggestio avertat, proteget ipse me templum ejus. Non solum ergo contemplari volo ipsum, sed etiam ut me templum suum protegat, dando impassibilitatem. Alterum horum pertinet ad glorificationem mentis, alterum ad claritatem corporis. Ibi perfectio gaudii est, hic incorruptio sanitatis: Quæ duo etiam in primis versibus psalmi distinximus. Ideo autem hæc mihi in finem præstat.

VERS. 9. — « Quoniam abscondit me in tabernaculo suo in die malorum; protexit me in abscondito tabernaculi sui. »

Quoniam abscondit. [Aug.] Et ideo non temere peto uham etsi peccator sim *abscondit me* dico in tabernaculo suo, id est dispensatione incarnati Verbi, [Cassiod.] ibi abscondit me ne viderer a querentibus me inimicis, ut figuraliter David cum fugeret Sathem, abscondit se in latibulis ne videretur (I Reg. xxiv). [Aug. Hier.] Tabernaculum autem deitatis est caro Christi, in qua debellavit aereas potestates, in qua per fidem et spem me occultavit ne mihi noceant mala sæculi. Unde Apostolus ait: *Nunc vita vestra abscondita est cum Christo in Deo* (Col. iii), [Aug.] *quia nunc per fidem et spem occultorum jam sumus cum Christo in conspectu Dei.* Abscondit dico *in die malorum* hominum id est in die præsentis, quo mali florent. Vel, in die malorum, [Gl. int.] id est tempore tentationum, quibus mortalis vita mea subjacet [Aug.] ibi sunt dies vite meæ. [Gl. int.] *et protexit me ne læderer, in abscondito tabernaculi sui* [Cassiod.] id est in secreto divinitatis, ubi semper est animus justi. Et

VERS. 10. — « In petra exaltavit me: et nunc exaltavit caput meum super inimicos meos. »

In petra exaltavit me. [Aug.] A simili imperatorum superiora loca suis militibus providentium, hoc dicit: ita et Dominus, in petra, id est infirmitate virtutum. Vel in Christo *exaltavit me* secundum promotionem qua de virtute in virtutem progredi, et quasi extra homines me fecit. *Et nunc* dicit propheta respiciens ad tempus suum, id est ante tempus incarnationis, *exaltavit caput meum* [Cassiod.] id est, mentem *super inimicos meos*, id est super vitiosos appetitus. Vel, nunc, scilicet dum dies malorum est. Et ideo magis mirum, exaltavit caput meum super inimicos meos, id est ita illustravit mentem meam, ut prævideam damnationem malorum futuram. Deinde pro his beneficiis gaudium suum subdit, unde

item certus est, id est per hoc gaudium ostendit se certum de secunda unctione sicut per prædicta. Non enim gauderet nisi certus esset. Subdit verum gaudium dicens:

VERS. 11. — « Circuivi et immolavi in tabernaculo ejus, hostiam vociferationis; cantabo et psalmum dicam Domino. »

Circuivi. quasi dicat: Prædicta fecit mihi Dominus, et post hæc omnia circuivi, id est omnia beneficia memoriæ dando pertractavi et non ingratus immolari in tabernaculo ejus, [Aug.] id est ecclesia toto orbe diffusa *hostiam vociferationis* vel jubilationis, id est laudis ineffabilis, ut deficiente sermone sola jubilationis restet, et de reliquo *cantabo* Domino, scilicet fecunditate contemplationis, et *psalmum dicam*, id est opus manifestabo. [Aug., Cassiod.] Et est sensus: corde lætabor Domino, et opere et verbis gloriam Dei prædicabo, et factis.

Aliter ab illo loco, *Protexit me in abscondito tabernaculi sui.* [Aug.] Ita dicit, in abscondito, quasi dicat Multæ sunt partes ejus, scilicet forinsecæ et penetrale, quod utique ita est. Nos enim sumus quasi forinseci, qui per adoptionem sumus filii. Ipse sacerdos Christus, est absconditum tabernaculum, in quo vita nostra abscondita est. Corpus ergo etiam et caput, id est tota Ecclesia, unum tabernaculum est, cujus penetrale Christus est, quem mox vocat petram, cum ait: *In petra.* Et est sensus: protexit me in abscondito tabernaculi sui, id est in Christo, in petra, id est in eodem Christo, exaltavit me, et nunc, [Gl. int.] id est in præsentiantequam veniam ad domum, exaltavit caput meum, id est Christum, super inimicos meos. Etsi enim adhuc patior, Christus supra est, qui est pignus nostræ exaltationis. Vel, protexit me in abscondito tabernaculi sui, id est in corde credenti ad justitiam. Et ut palam fieret ad salutem, quod credidi, in petra exaltavit me, id est in sua firmitate fecit eminere confessionem meam. Et nunc, in hac vita, ubi corpus mortuum est propter peccatum, exaltavit caput meum, id est mentem, super inimicos meos, id est vitia, quia mens mea servit legi Dei, non est captiva sub lege peccati. Et ego non ingratus, quasi materiam laudandi Deum querens, circuivi. id est circumspexi animo omnia creata, et universa dicunt, Deus me fecit; me cuncta delectant, in quibus artifex commendatur: undique resonant omnia conditorem. Et ipse species creaturarum quasi quædam voces sunt creatorem laudantium. Et in his tanta laus Dei invenitur, quæ verbis non potest dici. Unde subdit, *et immolavi in tabernaculo ejus*, id est Ecclesia catholica, *hostiam jubilationis*, id est ineffabilis laudis. Jubilis enim gaudium vel laus est, quod verbis explicari non valet, sequentia non mutantur. Vel, circuivi, id est consideravi fidem orbis terrarum in qua caput est exaltatum, super inimicos meos, quod est honor Ecclesiæ in eo exaltatæ. Et, in ipso tabernaculo ejus, id est in Ecclesia toto orbe diffusa, immolavi hostiam vociferationis vel

Jubilationis, id est ineffabiliter laudavi Dominum. Vel, circuivi id est consideravi orbem credentem, idem sensus cum precedenti, sed mutatur quod sequitur. [Aug.] Accipitur enim per tabernaculum Christi incarnatio et passio, in qua diabolus expugnatus. Et hoc est, in tabernaculo ejus, id est meo, quod Dominus pro nobis humiliatus est, dum illud attendo. *Immolavit hostiam vociferationis*, id est gaudens laudavi eum, tali enim hostia delectatur. Vel, *circuivi*, a simili boni militis hoc dicit, qui sollicite castra custodit, nec ubi sit aditus hosti. Sic, iste ait, circuivi, quasi dicat: Quia se mihi prae-buit ducem, ego me illi praebeo militem, ut pro eo certem contra hostes, caute servando moenia mentis meae. Et in tabernaculo ejus, id est in Ecclesia, immolavi, etc. Non mutantur. Vel, circuivi, id est mentem meam exquisivi, ut omnes voluntates ejus implerem. Reliqua non mutantur. Vel, circuivi. [Hier.] id est exempla praecedentium sanctorum circumspexi, quibus informarem vitam meam. Et ibi ineffabilem laudem inveni. Unde subdit, et immolavi in tabernaculo ejus, etc. Non mutantur.

PARS II. VERS. 12. — « Exaudi, Domine, vocem meam qua clamavi ad te: miserere mei et exaudi me. »

Exaudi. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi ostenditur quis labor, quis gemitus, et oratio sit ante secundam unctionem, ut possit haberi: quam et sibi spiritu prophetiae promittit ibi, *credo videre*, [Aug.] quasi dicat: In futuro habebō unam, cum dilectionem Dei contemplan, cum in corruptione protegar, ante autem 55 quam gaudeatur in illa una, est gemitus miserorum, et oratio indigentium. Et ideo ego inter alios gemens et orans, clamo, o Domine, exaudi. [Alcuin.] Vel ita jungitur littera per omnia praedicta: certus petii unam, et adhuc petam. [Aug., Gl. int.] Et tu, o Domine, exaudi vocem meam interiorē quam clamavi ad te forti intentione pro illa una; et miserere mei, ut cum merito meo misericordia tua sit, qua in illa una sim, et exaudi me. [Cassiod.] De illa una preces inculcat, cum ait, exaudi, miserere mei, quia quanto plus accepit, tanto ardentius appetit: desiderio enim non est finis et satiatio.

VERS. 13. — « Tibi dixit cor meum: exquisivit te facies mea; faciem tuam, Domine, requiram. »

Tibi dixit. [Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat: Ideo exaudi, quia cor meum dixit tibi, id est desiderium cordis quod Deo loquitur. Vel ratio a te docta tibi confabulatur de illa una, non aliud quam doces, pertractat. [Aug.] Vel desiderat, nec me ostentavi hominibus, sed in corde ubi tu solus audis, dixi, quid? hoc, scilicet, exquisivit te, non aliquid extra te, facies mea, id est praesentia mea tuam exquisivit. [Alcuin.] Vel pulchritudo mea qua sum notabilis exquisivit tuam, quae est una, de qua supra, ut contempler delectationem Domini, faciem tuam, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: Exquisivi, et o Domine, faciem tuam requiram, id est huic inquisitioni perse-

A veranter instabo. Ut autem inveniam quod quero, tu Domine,

f VERS. 14. — « Ne avertas faciem tuam a me: ne declines in ira a servo tuo. »

Ne avertas in futuro faciem tuam a me, quia non est in manu mea obtinere quod peto, et *ne declines in futuro in ira a servo tuo*, [Aug.] ne te querens in malum incurram. Tu es enim unaquam peto, nil aliud volo habere nec timeo perdere nisi unam. Vehementer iste vir sanctus sedit desiderium et petitionem suam in hac una; aliud non petit, una sufficit ei. Alius petit haec bona temporalia a Deo et de datis gaudet; hic non nisi una. Alius habens haec bona timet iratum, ne tollat ea; iste non putat iram nisi si avertit vultum suum Deus ab eo. Etiam si quid in eo vindicet, nil divinius poterat dicere. Vel de praesenti potest hoc accipi *ne declines*, quasi dicat: Oro ne avertas faciem in futuro: propter quod interim, ne declines in ira a servo tuo. Non simpliciter dixit, ne declines, sed addit, in ira, a quibusdam enim declinat in ira, a quibusdam non in ira. Non in ira declinat, quando a peccatis faciem avertit, ut ea deleat, non ab ipso peccante, ut eum perdat: in ira declinat, quando peccanti non indulget. [Alcuin.] Vel non in ira declinat, cum labi aliquem sinit, ut cautior et fortior surgat. Secundum quod, sic expone: Ne declines a me, servo tuo, id est ne me labi sinas, in ira, ita quod aeternaliter punias, sed ut nostra infirmitas cautior fiat. Ne declines, dico, sed

C VERS. 15. — « Adjutor meus esto, ne derelinquas me: neque despicias me, Deus salutaris meus. »

Adjutor meus esto, [Aug.] quia ego quamvis liber et in via positus mihi non sufficio. Quando enim inveniam te, nisi adjuves me? sine te deficiam. Et ideo precor et hoc, [Gl. int.] id est in hac via *ne derelinquas me*, [Aug.] quasi dicat: Inceptum ne intermittas. Jam in via me posuisti, sed aberrabo si me relinquis. Voluntatem liberam mihi dedisti, sed sine te nihil est conatus meus; *neque despicias me*, id est non contemnas quod ego mortalis te aeternum audeo querere, quia tu es Deus qui me creasti; et *salutaris meus*, qui sanas plagam peccati, quasi dicat: Frustra creasti, et recreasti si mortales despicias, quod non debes, quia non mea propria, sed parentalis culpa est, qua in hanc mortalitatem decidi. Et hoc est quod ait:

VERS. 16. — « Quoniam pater meus et mater mea dereliquerunt me: Dominus autem assumpsit me. »

Quoniam pater meus, [Alcuin.] scilicet Adam, et *mater mea*, scilicet Eva, *dereliquerunt me*, id est huic miseriae me exposuerunt peccando: *Dominus autem accepta carne assumpsit me* ad immortalitatem. [Hier.] Hoc ad litteram potest convenire David, qui cum esset fratrū minimus, et a parentibus contemptus, a Domino per Samuelem est electus (I Reg. xvi). Mystice quoque potest accipi hoc, pa-

ter malus fuit regnum sæculi, vel diabolus. Mater, civitas sæculi, scilicet Babylonia, id est societas impiorum, quasi dicat: Ideo non despicias, quoniam pater meus, scilicet regnum sæculi, vel diabolus, et mater mea, scilicet civitas sæculi, unde natus sum, dereliquerunt me querentem te, et contemnentem, se cum id quod quero dare non possent. Dominus autem assumpsit me, qui potest dare mihi quod quero, et modo necessaria. Ecce magna humilitas, qua fecit iste se parvulum Deo; ipsum fecit sibi Patrem et matrem. Pater est, quia condidit, quia vocat, quia iubet, quia regit. Mater est, quia fovet, quia nutrit, quia lactat, quia continet. Ideo dicit, Dominus assumpsit me, scilicet ad regendum, ad nutriendum, tanquam pater et mater.

VERS. 17. — « Legem pone mihi, Domine, in via tua; et dirige me in semita recta propter inimicos meos. »

Legem. [Aug.] Quasi dicat: Quoniam ad te tendo, igitur mihi tendenti ad te et jam in via posito, o Domine pone legem, id est da correctionem quæ non sinat aberrare. Ideo, pone legem, ne aberrantem disciplina tua deserat. Hoc susceptus potest dicere, pone mihi, dico, posito in via tua, id est in Christo, in quo est lex cum misericordia, quæ est via, veritas et vita (Joan. xiv). Ipse est sapientia, de qua scriptum est: Legem et misericordiam in lingua portat (Prov. xxxi, juxta LXX). Si enim offenderis in lege, ipse qui pro te sanguinem effudit, confitenti tibi ignoscit. Deinde de misericordia subdit, dicens et dirige me ulterius in semita recta, id est in rectitudine angustiarum, quoniam non sufficit inchoare, cum inimici donec perveniatur; non quiescant. Unde subdit, propter inimicos meos, qui insidari non cessant. Nota quod duo dicit, scilicet legem pone, et dirige. Illud ad præceptum pertinet, quia in præcepto est correctio; hoc ad misericordiam pertinet, per quam fit directio in melius. Et

VERS. 18. — « Ne tradideris me in animas tribulantium me; quoniam insurrexerunt in me testes iniqui: et mentita est iniquitas sibi. »

Ne tradideris me in animas tribulantium, [Aug.] id est ne sinas eos satiari de malis meis ut consentiam eis, et si carnem meam das in manus eorum. Unde in Job dicitur: Terra data est in manus impii (Job ix), id est caro tradita est in manus peccatoris. Trade ergo, si placet, carnem meam in manus tribulantium; sed non animam meam in animas eorum tradas. Devoret caro carnem, terra terram, anima tibi illa servetur. Et quasi quis quæreret, Quare hoc dicis? respondet: Ecce quare, quoniam insurrexerunt in me testes iniqui, id est mihi de me falsa dicentes, ut moveant et revocent me a te, quasi ab hominibus gloriam quæram. Sed hoc modo traderer in animas eorum, si essem falsus cum eis, et si humanam captarem gloriam; et mentita est iniquitas sibi, non mihi, id est suo mendacio delectata est. Sed me non movit, unde major merces est mihi in cælo. Vel, mentita est iniquitas sibi, [Hier.] id est ad damnum

A suum: Omne enim peccatum in suum redit auctorem. [Cassiod.] Hoc quoque secundum historiam potest dici ex persona David, sic: Ne tradas me in animas tribulantium me, scilicet Saül, et adiutorium ejus. Quoniam insurrexerunt in me testes iniqui, ut Doeg Idumæus, et alii accusatores David (I Reg. xxi). Et mentita est iniquitas sibi, ut dum dixerunt, sacerdotem Abimelech consilia dedisse David contra Saulem, et Dominum consuluisse pro eo (ibid.). Mentita est, dico, sibi, id est ad damnum suum, quia falsi fuerunt.

VERS. 19. — « Credo videre bona Domini in terra viventium. »

Credo videre. [Aug.] Hic redit ad illam unam ad quam suspirat, quasi dicat: Tot pericula, tot labores me undique pulsant, et ego inter hæc pericula et difficultates, Deo dirigente, credo videre bona Domini, qui et hæc mala prior passus est, et post glorificatus est secundum illud: De torrente in via bibet, etc. (Psalm. cix.) [Alcuin.] Et ego post linguas mordentium et detrahentium, credo videre bona Domini, quæ sunt vera et æterna. [Aug.] Illi suadent beatitudinem in terra ista, quæ est morientium; sed illa bona quæ exspecto sunt in terra viventium, ubi nullus locus falsitatis est.

VERS. 20. — « Exspecta Dominum, viriliter age; et confortetur cor tuum, et sustine Dominum. »

Exspecta Dominum, [Alcuin.] quasi dicat: Sicut ego certus sum de illa una: ita ut quicumque finitus es, exspecta Dominum, [Aug.] secure qui non fallit, omnipotens promisit, certus promisit, verax promisit, qui mentiri non potest. Vel ita junge litteram, quasi dicat: Credo videre bona Domini. Sed etsi tardum est hoc amanti, exspecta Dominum, [Aug., Cassiod.] non fallacem, et ut consequaris, non remisse agas, sed viriliter vel fortiter age, id est tolera unctionem rerum viriliter, et unctionem cordis fortiter; unde subdit: et confortetur cor tuum, [Gl. int.] scilicet ne lasseris, et si mala eveniant, sustine Dominum perseveranter, non triduo, sed usque in finem. [Cassiod.] Distingue inter, exspecta Dominum, et, sustine Dominum. Exspecta Dominum, id est illud quod credis et speras de Domino; sustine Dominum, id est illud quod pateris pro Domino et a Domino. Et pro eodem accipit, sustine Dominum, et exspecta Dominum, ut sit repetitio ad confirmationem: quasi dicat: Viriliter age et confortare, et sic sustine Dominum. [Aug.] Non negatum putes, quod nondum accipis: si differtur, non aufertur. Ideoque non desperatione deficias, quia dictum est, sustine Dominum. Sustinendo quippe habebis eum quem sustinebis. Aliud exspecta, aliud desidera, si melius, si majus, si suavius inveneris. Sed quia Dominus solus bonus est et suavis universis (Psalm. cxliv), ipsum sustine et desidera, ne sis inter eos quibus dicitur: Vae his qui perdidērunt sustinentiam (Eccli. ii).

A recipit istam. Unum autem certum est Hieron. fuisse usque exemplari diverso ab his hebraicis quæ exstant, propterea quod habent **וְהָאֲנָשִׁים** **בִּקְרָאֶם**, id est *inquirite*. Et ita transferunt Neoterici, *inquirite faciem meam*, si codex Hier. habuerit **וְהָאֲנָשִׁים** **בִּקְרָאֶם**, tum est *quæsitit* ut legunt LXX, addentes pronomen te, *ἐκζητήσατε*, intelligentiæ causa. Sic est illud psal. xviii : *Ab oculis meis munda me*. Pronomen meum, non est in Hebr. quod tamen debere subaudiri palam est quod et indicat Munsterus, in sua versione. In Græcis codicibus reperimus additum *κύριον ἐκζητω*, id est *Dominum requiram*. Cæterum Aug. cum psalmodia Romana legis, *quæsitit vultum tuum, vultum tuum, Domine, requiram*. Certe varietas sermonum, spiritus unitate concordat.

56 Vers. 8. — *Mentita est iniquitas sibi.* In Hebr. ponitur in loco pronominis, sibi, particula pertinens ad sequentem verbum, videlicet לָלוּ לֵאלֹהִים, id est nisi. Et quia sensus erat obscurus, addidit Munstero de suo, defecissem, inquit, si non credidissem me visurum bona Domini. Hanc voculam non apparet Hier. legisse, qui postquam terminat usum præcedentem in aperto mendacio, statim secutus ait: «ego autem credo etc. LXX vero non est alienum a ratione legisse simpliciter לָלוּ id est sibi, vel bis לָלוּ לָלוּ L.O. L.O. ad maiorem expressionem, et non לָלוּ לֵאלֹהִים, ut nunc habent codices. Probavimus autem supra etiam ex Munstero, quod נָלוּ pro aleph, quandoque ponitur pro L.O. לָלוּ sine aleph. »

VERS. 15. — *Tibi dixit cor meum, exquisivit, etc.*
Juxta Heb. Hieronymi. legit, *quæsitivit vultus meus*,
sine pronomine te. Et licet non reprobet alteram
lectionem, tamen ad Suniam et Fretellam, magis

PSALMI TITULUS: (PSALMUS HUIC DAVID.)

C. juxta Hebræum. Verum est tamen quod Romanum psalterium non legit. Hebræus sic habet, **יְהוָה יְיָ** ideoque prosequi debes, quasi interpositum non sit, *et assimilabor*, quasi dicat : Dico ne sileas. [Hier.] Et id est quia si silueris, *assimilabor descendantibus in lacum*. [Aug.] id est in miseria hujus vite. Ex eo enim quod verbum mihi semper unitur, non sum talis homo quales ceteri ; qui nascuntur in profunda miseria sæculi. Ubi, quasi sileas, non agnoscitur verbum tuum. [Alcvin.] Vel potest utrumque convenienter legi, ne sileas, et nequando taceas, quod LXX non sine causa addiderunt. Intellexerunt enim illa una oratione, scilicet ne sileas, Christum duo petisse. scilicet ut in passione clarificaret eum Pater, protegendo, et in resurrectione a morte resuscitando. Hæc igitur duo distinxerunt diversis verbis, [Gl. int.] et in primo quidem petit clarificari in resurrectione : in secundo vero, in passione. Et est, ne sileas a me, in resurrectione. Sed responde mihi annuendo, id est resuscitando. Et non tantum hoc, sed nequando, id est nec ad horam, taceas a me, sed et hic [Hier.] id est in passione clarifica, protegendo ; et post in resurrectione, pro qua ante oravit. Deinde causam subdit, quasi dicat : Ideo ne sileas, quia, si silueris, *assimilabor descendantibus in lacum*, id est in infernum, id est illis qui in inferno detinentur.

VERS. 2. — « Exaudi, Domine, vocem orationis
« meae, dum oro ad te, dum extollo manus meas ad
« templum sanctum tuum. »

Domine Deus meus, [Gl. int.] ego homo clamabo vel clamavi, ad te. [Aug.] Et tu, o Deus, ne sileas a me, id est ne unitatem Verbi tui separe ab eo quod homo sum; nequando taceas a me. [Alcuin.] Hoc non est in Hebr., sed est additum a LXX, quod Hier. obelo ante posito quasi jugulandum notavit. Mirum est quod dicat non haberi in Hebr. et esse jugulatum a Hier., quia et legitur, et Hier. vertit

Exaudi: [Cassiod.] quasi dicat: Ne sileas, sed *exaudi, Domine vocem deprecationis meae*. Hoc ideo dum id est, quia *oro ad te*, [Aug.] quod fecit Christus ante traditionem pro credituris. [Hier.] Et etiam ideo dum id est quia *extollo manus meas*, ad litteram, in cruce. Et hoc, non pro culpa mea, sed ad constituendum templum sanctum tuum, [Gl. int.] id est ut tibi Ecclesiam constituam. Quasi dicat: Hoc facio ad salutem eorum, qui sunt templum tuum. Vel extollo manus meas, id est opera non deprimō, ad templum sanctum tuum, hoc non mutatur. [Cassiod.] Vel ad litteram, extollo manus meas ad templum sanctum tuum, quod est in Hierusalem, hoc dicit secundum morem Judaeorum quibus praeceptum est ut ubicunque essent ad illam partem orarent, ubi Ierusalem esse scirent; quod et Jesus legem implens fecit. Vel in oratione, manus levo ad templum, id est ad coelum, quae est consuetudo fidelium, quia inde auxilium speramus.

VERS. 3. — « Ne simul tradas me cum peccatoribus, et cum operantibus iniquitatem ne perdas me. »

Ne simul. Quasi dicat. Dico exaudi ne tradas me in mortem, simul cum peccatoribus, [Gl. int.] id est, ea intentione qua illi. Quasi dicat: Et si tradis me in mortem, non eo voto facias quo illi, quia illi sunt peccatores, tu veritas. *Et ne perdas me* damando velut reum cum operantibus iniquitatem, id est illi sicut intendunt, quia ipsi operantur iniquitatem, id est mortem meam, et quia loquuntur pacem dolose. Unde subdit:

VERS. 4. — « Qui loquuntur pacem cum proximo suo; mala autem in cordibus eorum. »

[Aug.] *Qui loquuntur pacem* dicentes: *Scimus quia a Deo venisti, magister* [Joan. III]. Loquuntur, dico, cum proximo suo, id est mecum qui sum proximus eorum per carnem, et etiam per impensam misericordiae, quia non pertransivi videns vulneratum a latronibus sicut sacerdos et levita, sed ut vere proximus appropriavi, ut in eum facerem misericordiam: *mala autem*, Quasi dicat, loquuntur bona et pacem labiis; mala autem sunt, id est odium, in cordibus eorum. Et ideo

VERS. 5. — « Da illis secundum opera eorum, et secundum nequitiam adventionum ipsorum. »

Da illis secundum opera eorum, [Cassiod., Alcuin.] id est secundum quod intenderunt, non secundum quod inde provenit. Et est hoc praedicere, non optare. [Aug., Rem.] Vel optat iustitiam Dei in hoc servari, quia hoc et iustum est, ac si dicat: Iustitiae tuae, Domine, consensio, quae mihi placet, et si eorum poena non deleat. *Et secundum nequitiam adventionum ipsorum* da illis. [Gl. int.] Mala enim fecerunt, et mala adinvenierunt, dicentes quod seductor essem, et non Deus [Matth. XXIII]. [Aug.] Alia littera habet, secundum malignitatem affectionum ipsorum, quia mala affectantes bona invenire non possunt. Nec variatur sensus a

A priori. Et repetit ut notet pertinaciam malignitatis eorum dicens:

VERS. 6. — « Secundum opera manuum eorum tribue illis, redde retributionem eorum ipsis. »

Retribue illis secundum opera manuum eorum. [Aug.] Et si aliis prosit ad salutem quod fecerunt, tamen secundum opera manuum tuarum tribue illis, id est secundum voluntatem operum ipsorum. Opera manuum dicit ideo, quia in eis studiosi fuerunt, quia ceperunt, crucifixerunt linguis, et si non manibus, instinctu, et si non actu quae inter opera eorum sunt pessima. Hoc ideo dicit, ne se per alios excusent. [Cassiod.] Adhuc de poena eorum addit dicens *redde retributionem eorum ipsis*. [Aug.] Quia mala pro bonis reddunt mihi. Et hoc redde eis, ut sicut fallaciam mihi pro veritate reddebant, ita fallacia eorum ipsos fallat. Et hoc eis accidisse manifestum est.

VERS. 7. — « Quoniam non intellexerunt opera Domini, et in opera manuum ejus destrues illos, et non aedificabis eos. »

Quoniam non intellexerunt opera Domini. Vel in opera Domini, scilicet Verbum factum esse hominem. [Aug.] Haec est nimirum ipsa retributio eorum, ut quem malivolo animo tentaverunt, non cognoscerent esse Deum, quo consilio incarnatum Pater misit; et non intellexerunt in opera manuum ejus visibilia, id est nec ipsis visibilibus operibus moti sunt, quae porrecta sunt usque ad oculos eorum, per quae ad invisibilia ducebantur, sed non intellexerunt. Et ideo *destrue illos*, vel destrues, ut nihil mihi noceant, nec prius ecclesiae meae et non aedificabis eos, postea, ut solebas olim post captivitates, sed de hac captivitate non reducentur. [Alcuin.] Vel ita, quoniam reddit causam quare retribuendum sit eis, quasi dicat: Et merito reddet, quoniam et si deessent opera quae fecerunt, hoc sufficeret damnationi eorum, quod ipsi non intellexerunt per legem et prophetas, quibus perstricti sunt, opera Domini, id est quae invisibilia operatur Deus per me. Et in opera manuum ejus; [Cassiod.] id est nec etiam visibilia quae Deus per me operatur, intellexerunt. Et ideo, destrues illos, et non aedificabis eos, id est non sic destrues, ut in melius aedifices, sicut Paulum et multos alios destruxisti ut faceres meliores, secundum illud Ieremiae: *Misi te ut evellas, et dissipas, et destruas, et disperdas, et aedifices et plantes* [Jer. I]. [Gl. int.] Vel, destrue illos, et non aedificabis eos, id est excacabis eos, non ad horam, sed usque in finem.

PARS II. — VERS. 8. — « Benedictus Dominus, quoniam exaudivit vocem deprecationis meae. »

Benedictus. [Cassiod.] Secunda pars, ubi Christus auditus de resurrectione gratias agit, subdens de salute credentium. Quasi dicat: Non ex diffidentia oro, quoniam Dominus exaudivit vocem deprecationis meae, unde ipse benedictus sit. Exaudivit dico ita quod

VERS. 9. — « Dominus adiutor meus, et protector meus, et in ipso speravit cor meum, et adjutus sum. »

Dominus est adiutor meus [Aug.] id est mei, tanta patientis et protector meus, id est mei, in immortalitate resurgentis, et in ipso speravit cor meum, et adjutus sum.

VERS. 10. — « Et refioruit caro mea, et ex voluntate mea confitebor ei. »

Et refioruit Quasi dicat: Adjutus sum et sic quod *refloruit caro mea*, immunitate peccati, [Gl. int.] quæ in Adam defloruit per peccatum. Florem ergo quem in primo homine amisit, in me recuperavit, qui sine vitio et peccato conceptus sum, et natus de Spiritu sancto. Vel, caro mea refioruit, id est iterum in resurrectione floruit, scilicet cum resurrexit, (Cassiod.) quæ prius immunitate floruit in conceptione. Unde jam metu mortis consumpto, *confitebor ei*, et hoc ex voluntate mea [Aug.] id est confitebuntur ei mei, in quibus ego sum. Et hoc non timoris necessitate, ut sub lege, sed libera voluntate cum lege.

VERS. 11. — « Dominus fortitudo plebis suæ: et protector salvationum Christi sui est. »

Dominus fortitudo. Hic subdit de salute credentium. Quasi dicat: Et merito confitebuntur. (Cassiod.) quia Dominus, ipse idem qui est adiutor meus et protector, [Alcuin.] est fortitudo in pugna contra diabolum. *Plebis suæ* [Aug.] scilicet quæ in eo confidit. Non ergo fortem se putet plebs, ut suam præsumat constituere justitiam, sed justitiæ Dei se subijciat. *Et ipse est protector salvationum Christi sui*, [Gl. int.] id est illos quos Christus ad salutem elegit, protegit hic in lucta, ne ledantur a diabolo. Vel de futuro potest hoc accipi, [Aug.] quasi dicat in pugna est ipse fortitudo suorum. Et post pugnam, est protector salvationum Christi sui, id est salvos factos per Christum suum immortalitate proteget. Quod ego jam resuscitatus, jam refluente carne mea, interpello et oro, sic: O

VERS. 12. — « Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tuæ; et rege eos, et extolle illos usque in æternum. »

[Gl. int.] *Domine Pater, salvum fac a malis* 157 sæculi populum tuum, [Gl. int.] qui et meus est, quia omnia mea tua sunt, et benedic hereditati tuæ, (Aug.) id est auge virtutibus et numero hereditatem tuam, [Gl. int., Aug.] quæ est et mea, quia dixisti, *Dabo tibi gentes*, etc. (Psal. II.) Ecce quanta est spes credentium cum pro eis orat passus, pro eis iudex et advocatus. *Et rege eos* in hac temporali vita, [Alcuin.] ne declinent ad prava, et extolle illos, [Aug.] a terrenis usque in æternum, id est ad appetenda æterna. Vel, extolle intellectum, scilicet Scripturarum et bono opere. Et hoc, usque in æternum, id est per totum hoc sæculum, usque in finem. Vel, extolle illos usque in æter-

num [Cassiod.] hinc tolle eos usque in æternum, id est in æternam vitam.

COLLATIO IN PSALMUM. XXVII: « AD TE, DOMINE, CLAMABO. »

VERS. 1. — *Nequando taceas a me, et assimilabor*, etc. Hic Fab. et Cæcus Burgensis lacerant editionem Græcam, et Latinam, quasi faciat oppositum sensum, ad intelligentiam Prophetæ, qui, ut volunt, veretur ne assimiletur mortuis et desperatis, si Deus non respondeat, id est, exaudiat orationem ejus, et lectio nostra videtur affirmare quod fugiendum est. Hanc tamen sequitur Aug. Pellic. et Pratensis. Sentiant ergo Faber et Cæcus pro incolumitate et grammaticis et sententiæ ita debere legi: *nequando taceas a me, et assimiler descendentibus in lacum*, ne si dicatur, Et assimilabor, affirmatio intelligatur contra veritatem. Si vidissent explanationem Hier. in hunc locum, non dampnasset Græcam contextionem, καὶ ἐπορεύσονται. Imo vero ad verbum responderet Heb. וְנִמְשַׁלְתִּי, et assimilabor. Sic ergo intelligit Hier. *Nequando taceas a me, quod si silueris, ero similis pereuntibus*. Quæ expositio luce clarior evadit, et amplius patet supra in enarratione.

VERS. 3. — *Cum operantibus iniquitatem ne perdas me*. Extrema particula *ne perdas me*, non habetur in Heb. sed subaudiatur ex precedenti clausula, *ne simul tradas me cum peccatoribus*. Et multa comperimus a LXX viris non otiose addita Hebraice lectioni, inquit Amb. lib. III. Hexameron. Verbi gratia psalm. XX, *cogitaverunt consilia, quæ non potuerunt*, etiam LXX addiderunt haud inepte particulam *stabilire*, quæ non erat in Heb. quod et Munsterus fecit. Fortasse quod in eodem versu præcessit, *ne simul tradas me*, LXX errore scriptoris positum est, pro, *ne simul trahas me*. Græci enim legunt καὶ συνελκόντες; µε, Hebræi וְנִמְשַׁלְתִּי אִלַּי תִּשְׁמַעְנִי, ac Munsterus dixit, *ne traheris me*. Hiero. tamen et Pratensis habent, *ne tradas me*, nisi suspiceris eandem esse mendam, denique sensus idem est.

VERS. 7. — *Destrues eos, et non edificabis eos*. Codices Heb. habent tertiam personam, *destruet illos, et non edificabit*. Et tamen Hier. et LXX legunt in secunda persona. Si enim dixeris יִהְיֶה לְהַרְסָם, id est *destruet eos*. Si vero תִּהְיֶה לְהַרְסָם, id est *destrues*. Nec opus erat id admonere, nisi quia solent nonnulli clamitare: Non sic habetur in Heb.

VERS. 10. — *Et refioruit caro mea*. Hebr. dicunt *exultavit*, aut *gavisum est cor meum* וְעָלָה לִבִּי אֶלְלוֹךְ לִבִּי. Cæterum וְעָלָה ALAZ haud incongrue significat *florescere*, præsertim cum hoc respiciat resurrectionem Christi ad immortalitatem. Etenim, psal. XCV, *gaudebunt campi* Heb. וְעָלָה אֶלְלוֹךְ שָׂדֵי, *gaudium autem campi*, quidnam sonat, quam herbarum et florum venerationem ac virorem? LXX quo emphasis et pondus gaudii indicarent, posuerunt effectum, nempe exaltationem carnis præ cordis lætitia, quando in Christo deitatis majestas, in resurrectione ad corpus abunde redundat. Animus enim gaudens ætatem floridam facit, Proverb. XVIII, maxime cum proxime præcesserat, *in ipso speravit cor meum, et adjutus sum*. LXX Spiritu sancto, ut creditur afflati, subjunxerunt aptissime de carnis resurrectione, et refioruit caro mea, statimque iterum sequitur de gaudio cordis, et ex voluntate mea, sine cantico meo, ut volunt Heb. confitebor illi, ut gloria corporis, quasi in medio posita, circumamiciatur incorruptionis triumpho. Non enim ignorabant quod dictum erat, psal. XV, *caro mea requiescet in spe*.

VERS. 11. — *Dominus fortitudo plebis suæ*. Hebræi nunc legunt, וְעָלָה לִבִּי אֶלְלוֹךְ, id est *fortitudo*

ipsis, seu ipsorum. Unde conspicuum est LXX le-
gisse לָמוּ AMMO PRO LAMO, id est suae. Hier. legit
לִי לָמוּ LI, quia vertit fortitudo mea. Sanctus לֵךְ
oz LO, quia transtulit fortitudo ejus. Unde facile
adducor etiam LXX habuisse aliud vocabulum satis
vicinum cordi, de quo paulo ante discussimus, ubi
ponebant carnem. Et id possemus indicare, si opus

foret, sub vestimenti significatu, לָבוֹשׁ LEBUSI, ves-
timentum meum, quo significatur caro. Philip. II,
quia hic licet in voce utrumque respondeant AMO et
LAMO, in Scriptura tamen est major discrepantia; et
tamen cernis alterum loco alterius aperte poni,
ut haud dubie colligatur constans argumentum,
quod saepe causamur, exemplaria olim fuisse di-
versa.

PSALMUS XXVIII.

PSALMI TITULUS. « PSALMUS DAVID IN CONSUMMATIONE
TABERNACULI. »

Afferre Domino. Titulus. *Psalmus David in consummatione tabernaculi.* In libro Regum legitur, quod tempore Heli sacerdotis dimicaverunt filii Israel contra Philisthaeos, et victi sunt ab eis (I Reg. IV). Duo quoque filii Heli, scilicet Ophni et Phinees, in praelio occubuerunt, et arca Domini capta est a Philisthaeis, et translata est in Azotum. Posueruntque eam Philisthaei juxta idolum Dagon. In crastino autem invenerunt Dagon ante arcam prostratum, et erexerunt. Et similiter secundum in crastino invenerunt prostratum, quem iterum erexerunt. Et in tertio, invenerunt iterum ante arcam prostratum, absceiso capite et palmis manuum (21). Fuit autem in regionibus Philisthaeorum arca septem mensibus, et percussi sunt plaga vehementi. Ebullierunt enim mures de terra, et demoliebantur eos atque corrodebant extales eorum proeminentes. Hac igitur plaga percussi et compulsi, tandem retulerunt arcam in Gabaa, atque pro peccati plaga sananda, miserunt cum arca juxta numerum provinciarum quinque anos, et totidem mures aureos. Cum autem David prospere regnaret, mortuo Saule et filio ejus Hisboseth, tulit arcam de Gabaa, et detulit in Jerusalem. Qua reducta fecit ei tabernaculum, et obtulit holocausta. [Hier.] Ad quod juxta litteram videtur hic hortari alios hostias afferre, sed potius de significato tabernaculo, id est Ecclesia, agitur hic. [Hier., Alcuin.] Sicut enim arca a Philisthaeis reducta fuit, cui David tabernaculum extendit, sic Christus a jure diaboli Ecclesiam reduxit, eique dona gratiae contulit. De cujus perfectione hic loquitur Propheta, scilicet quod donis septem Spiritus sancti eam replet Christus, et in eis confirmat; et sic promovet, et post remunerabit. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, convenit David prophetae, qui hic loquitur, habitus in consummatione tabernaculi*, [Aug.] id est, agens de perfectione Ecclesiae in hoc saeculo, ubi contra diabolum in ea militatur. Et ideo tabernaculum dicitur [Cassiod.] quemadmodum secundum futurum statum dicitur domus, quia in ea quiescetur. Intentio. [Alcuin., Cassiod.] Monet ut fideles tali se offerant consummatori. Modus. Tripartitus est psalmus. Prius, monet fideles sacrificia offerre. Secundo, agit de constitutione Ecclesiae, enumerans septem dona Spiritus

sancti, ibi, vox Domini super aquas. Tertio, dicit quid constitutae fiat Ecclesiae, ibi Dominus diluvium. Monens ergo Propheta fideles afferre spirituales hostias Deo, ait, [Gl. int.] o filii Dei, non irae vel perditionis.

VERS. 1. — « *Afferre Domino, filii Dei, afferre Domino filios arietum,* »

[Hier., Aug.] *Afferre Domino*, vos ipsos in fide, et operibus bonis. In hac serie ostendit cui, et qui, et quid, et quomodo, et ubi, et quare offerre debeant. Cui? scilicet, Domino; qui? filii Dei; quid? filios arietum, quomodo? afferre Domino gloriam et honorem; ubi? In atrio sancto; quare? Vox Domini. Dicto ergo qui et qui debeant offerre, subdit, quid: *Afferre Domino filios arietum*, [Aug., Gl. int.] id est, vosmetipsos non corruptos erroribus, quos per Evangelium genuerunt apostoli, duces gregum atque custodes; qui sollicita diligentia custodiunt gregem, quia non deest impugnatio ab haereticis. Ideo ait afferre, vos scilicet Domino filios arietum, [Cassiod., Alcuin.] id est, ut filios apostolorum, quos imitari debetis. Qui dicuntur arietes, quia duobus cornibus, idest utriusque Testamenti auctoritatibus praevaluerunt contra haereticos, et superstitiones et idola quasi dura fronte diruerunt. [Alcuin.] Inde est quod mitra pontificalis duo habet cornua, quia omnis scriba doctus in regno caelorum, de thesauro cordis sui profert nova et vetera (Matth. xiii). Et septima mansio filiorum Israel venientium de Aegypto, fuit Elim ubi erant duodecim fontes, et septuaginta palmarum (Exod. xv), quod tam nomine quam loci qualitate ordinem apostolicum significat. Interpretatur enim Elim arietes. Hi sunt apostoli, gregum fidelium duces; duodecim fontes, duodecim sunt apostoli, primo a Domino electi, de quibus emanat aqua viva saliens in vitam aeternam (Joan. iv). Septuaginta palmarum sunt alii septuaginta duo discipuli in Evangelio Lucae designati, et ad praedicandum missi, qui palmam victoriae Christi toti mundo nuntiaverunt. Et sciendum quod per Dominum tota Trinitas hic accipitur, id est Pater, et Filius, et Spiritus sanctus.

VERS. 2. — « *Afferre Domino gloriam et honorem. Afferre Domino gloriam nomini ejus: adorate Dominum in atrio sancto ejus.* »

Afferre Domino, [Aug.] scilicet Trinitati, gloriam et

(21) Justa LXX interp. ad secundam erectionem Dagon.

honorem ut per opera nostra bona glorificetur Deus, et honoretur. Et repetit, *afferte Domino gloriam*, ita quod etiam *nomini ejus* afferatis, ut scilicet gloriose per vos innotescat Deus per orbem. [Hier.] Deo enim nihil ex nobis accedit, sed quantum ad alios qui inde proficiunt. Dicit ut afferamus Domino gloriam et nomini ejus. Vel per Dominum, in hac serie Christus intelligi potest. Quamvis enim indivisa sit trium personarum essentia, [Cassiod.] diversa tamen Scripturarum loca diversis aptantur personis, sicut hic, Dominum accepimus Christum, qui Ecclesiam virtutibus confirmat. Huic ergo Domino, id est Christo, afferte, vos, o filii Dei, afferte vos huic Domino, filios arietum. Non mutatur verborum sensus. [Gl. int.] Deinde quomodo afferre debeant, subdit, afferte Domino, Christo, gloriam, ut prædicetis quod ipse æqualis est Patri; et honorem, quia ipse est qui imperium habet in rebus. Afferte Domino, Christo, gloriam, ita quod et nomini ejus, ut gloriose per orbem innotescat. [Aug.] Deinde ostendit ubi afferre debeant, dicens, *Adorate Dominum in atrio sancto ejus*, vel in aula sancta ejus, [Aug., Gl. int.] id est in dilatato et sanctificato corde, quia ex charitate est omnis sanctitas.

PARS II. VERS. 3. — « Vox Domini super aquas, Deus majestatis intonuit : Dominus super aquas multas. »

Vox Domini. [Cassiod.] Secunda pars, ubi agit de constitutione Ecclesie, in qua septem virtutes Spiritus sancti cum magno præconio enumerat. Incipit autem ab imo, id est a spiritu timoris, et ascendit usque ad supremum, scilicet ad spiritum sapientie. [Greg.] Isaias autem converso eadem enumerans, a summo ad imum descendit, dicens : *Et requiescet super eum Spiritus Domini, spiritus sapientie et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientie et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini*. Ideo descendendo Isaias enumerat quia agit de Christi incarnatione, in qua se exinanivit formam servi accipiens, vel assumendo; hic autem ab imo ascendit ad summum, quia agit de Ecclesie constitutione, quæ a timore, qui est initium sapientie, incipit, et ad majora paulatim conscendit. Et ostendit hic quare sit Domino offerendum, quasi dicat. Ideo afferte, quia vox Domini, [Aug., Gl. int.] id est Christi, est facta *super aquas*, id est super Judæos, qui erant in 58 fluxu sæculi *super aquas maris*, [Aug.] id est super populos gentium. Qualiter vero sit facta illa vox ostendit cum ait: Dominus Deus majestatis intonuit, id est Christus, qui est Rex glorie, de nube carnis terribiliter penitentiam prædavit, et intus mentes hominum terruit. [Alcuin.] Quod est dicere, prædicatio Christi spiritum timoris dedit Judæis et gentibus; nec intonare Christus destitit, donec Christus daret virtutem, id est pietatem. Et hoc est quod subdit.

VERS. 4. — « Vox Domini in virtute; vox Domini in magnificentia. »

Vox Domini, [Alcuin.] id est prædicatio Christi,

facta est *in virtute*, id est, pietatem dedit, quæ timori comparata, id est respectu timoris dicitur virtus. Est enim pietas cultus erga Deum, quem exhibent postquam Deum offendere timent. Addit etiam Deus magnificentiam, id est scientiam, quæ est tertia gratia, quæ magnificos facit, ut qui est in cultu Dei, sciat quomodo se agat in præsentia. Et hoc est quod subdit, *vox Domini* est facta *in magnificentia*, id est prædicatio Christi spiritum scientiæ dedit, quo sci- mus conversari recte in medio nationis hujus prave et perversæ (Philipp. II). Hæc etiam

VERS. 5. — « Vox Domini confringentis cedros; et confringet Dominus cedros Libani. »

Vox Domini, est *confringentis cedros*, [Aug., B Alcuin.] id est Dominus confringet per penitentiam et humilitatem *cedros*, id est, altos de gentibus, et *confringet cedros Libani*, Dominus, id est altos de Judæis, quos tempore ultimi introitus quando reliquæ salvæ fient (Rom. II), ita frangat et humiliabit ut quælibet adversa non refugiant pati. Quod est dicere: Dabit spiritum fortitudinis gentibus et Judæis, ut sint fortes in iis, quæ spiritu scientiæ cognoscunt. [Cassiod.] Per cedrum autem bene superbia intelligitur, quia cedrus altissima arbor est, maxime in Libano, ubi sunt magis proceræ cedri. Hæc arbor non succisa inutilis est, in sua radice manens non facit utiles fructus: sic superbia quæ peccatum nobis intulit, in sua radice manens, inutiles parit fructus; ea succisa, succrescunt fructus gratiæ.

VERS. 6. — « Et comminuet eas tanquam vitulum Libani; et dilectus quemadmodum filius unicornium. »

Et succisa atque confracta in eis superbia, *comminuet*, [Aug., Cassiod., Alcuin.] id est humiliabit *eas tanquam vitulum*. In Libano monte pascuali, vituli ad sacrificia nutriebantur, quia mons ille ferax est herbarum, et irriguis fontibus, et consitus arboribus. Huic comparantur qui de superbia humiliati sunt, et tanquam vitulus parati sunt pro Christo mori, comminuet ergo eas tanquam vitulum Libani, id est humiliabit eos adeo, ut immolentur pro Christo, si sit opus. Et quia dixerat, comminuet, et confringet, et non dixerat quis, hic determinat, et *dilectus*, scilicet hoc faciet, id est Christus superbiæ comminuet. De quo Pater: Hic est Filius meus dilectus (Matth. III), qui est *quemadmodum filius unicornium*, [Hier., Alcuin.] id est, filius Judæorum secundum carnem, qui in una lege superbiunt, ideoque dicuntur unicornes. Vel ita, et dilectus, quasi dicat: Illi confringentur et comminuentur, et quid mirum, si illi comminuentur? Non est mirum. Et dilectus enim, id est Christus, comminuetur, id est humiliabitur usque ad mortem. Et hoc, quemadmodum filius unicornium, id est secundum quod ipse est filius Judæorum, id est secundum quod ipse est homo. Aliter enim cum sit Deus non videtur posse comminui. Deinde subdit de spiritu consilii, dicens:

VERS. 7. — « Vox Domini intercidentis flammam

« ignis; vox Domini concutientis desertum, et commovebit Dominus desertum Cades. »

Vox Domini intercidentis flammam ignis. [Alcuin.] Ignis est fomes peccati. Flamma quæ inde exit, est consensus actus, et consuetudo. Sed hanc flammam Dominus non quidem exstinguit, sed interruptit et intercidit, dato spiritu consilii, ne veniat usque ad consensum, vel usque ad actum, vel ad consuetudinem. Hoc fortibus convenit, ne si otiosi sint, erumpat flamma ab igne. Deinde subdit de spiritu intellectus, dicens, *vox Domini est concutientis desertum*, [Aug.] id est commoventis gentiles ad fidem. Desertum vocat gentes, ideo, quia sine lege, sine Deo, sine prophetis fuerant, et commovebit Dominus desertum Cades, [Cassiod., Alcuin.] id est Judæos. Cades ad litteram locus est, ubi aqua de petra data est quod et modo fit et ibi, ad litteram, et spiritualiter hodie in Ecclesia, quando etiam dura corda ad fidem convertuntur, quæ emanant aquas vivas. Interpretatur autem Cades *sanctum legis*, desertum ergo Cades, [Aug.] id est absancto legis Judæi sunt deserti, qui non habent sanctum legis, id est spirituale legis intellectum. Sed hos et gentiles Dominus commovet et concutit, ut agricola sterilem terram ut fructificet, id est dat intellectum, ut Scripturas et secundum anagogen percipiant, quod fit in mente bene pacata consilio. Per hunc autem intellectum Scripturarum provehit usque ad Spiritum sapientiæ, et facit eos cervos qui consendant in montem sapientiæ, quæ est de divina essentia. Et hoc est quod subdit :

VERS. 8. — « Vox Domini præparantis cervos, et revelabit condensa; et in templo ejus omnes dicent gloriam. »

Vox Domini, [Hier.] id est prædicatio Christi; est *præparantis cervos*, [Alcuin., Hier., Aug.] id est tribuit spiritum sapientiæ quibusdam, qui superant et repellunt venenosas linguas hæreticorum. [Cassiod.] Et ideo cervis comparantur. [Alcuin., Aug.] Et hoc non solum gentibus præstat, sed et Judæis in ultimo *revelabit*, ea quæ de deitate sunt *condensa*. Aperiet enim eis opacitates librorum, et umbracula mysteriorum, ubi libere pascantur. [Alcuin.] Attende quod a timore incipiens usque ad sapientiam conscendit. Cum omnibus enim his gradibus donorum timor castus scilicet sociatur, qui etiam a perfecta charitate foras non mittitur.

Potest etiam hæc series legi sine præsignata vii donorum distinctione, hoc modo : *Vox Domini*, id est prædicatio Christi, *super aquas*, id est super populos. [Aug.] Non enim fit hic distinctio inter Judæos et gentiles. Deinde qualiter sit facta subdit, *Dens majestatis*, id est Christus, *intonuit*, id est de nube carnis terribiliter poenitentiam prædicavit. Et per hoc, *Dominus*, id est Christus habitat, *super aquas multas*, id est populos multos. Ipse enim Christus postquam vocem misit populis, et perterruit eos, convertit eos in se, et habitat in eis per fidem, spem, et charitatem; et accepit eosdem per aquas, et per aquas multas. Et *vox Domini*, id est

A Christi jam in ipsis habitantis est, in virtute, id est potentes faciens eos. Et, *vox Domini*, est, in magnificentia, miraculorum, vel operum, id est faciens in eis miracula, vel opera. Et, *vox Domini*, est, *confringentis cedros*, id est prædicatio Christi per contritionem cordis, est humilians superbos. Et *confringet Dominus*, per poenitentiam, *cedros Libani*, id est elatos nitore terrene nobilitatis. [Alcuin.] Libanus autem interpretatur *candidatio*, quo significatur candor sæculi, quo nitentes et elatos Dominus confundet, et confringet per ignobilia mundi, quæ elegit (II Cor. 1). [Aug.] Et ablata superbia et altitudine illorum, *comminuet eos cedros*, id est elatos sæculi opibus, *tanquam vituli*, id est deponet, et humiliabit eos ad imitationem humilitatis suæ, qui ut vitulus

B ad victimam crucis ductus est, per nobiles sæculi, significatos per Libanum. Unde Propheta : *Assiterunt reges terræ, et principes*, etc. (Psal. 11.) Et non mirum si illi comminuentur; nam, Et ipse, *dilectus*, id est Christus Patris unicus, comminuit se, id est exinanivit se nobilitate sua. Et factus est homo. *Quemadmodum filius unicornium*, id est sicut filius Judæorum ignorantium justitiam Dei, et superbe jactantium tanquam singularem suam justitiam. Et, *vox Domini*, est, *intercidentis flammam ignis*, id est, transeuntis sine ulla læsione sua, per ardorem concitatissimum persequentium. Vel dividit furentem iram illorum, ut alii convertantur, alii non. Atque ita intercidit tumultum illorum, ut alios in suam charitatem traheret, alios in malitia sua relinqueret. *Vox Domini concutientis desertum*, id est commoventis ad fidem gentes, quæ erant sine Deo, sine lege et prophetis. Et, tunc, *commovebit Dominus desertum Cades*, id est celebrari faciet sanctum Scripturarum suarum, quod a Judæis non intelligentibus deserebatur, id est intelligibilia faciet verba legis. *Vox Domini*, est, *præparantis cervos*, id est perficientis eos, qui superant et repellunt venenatas linguas. Et, *revelabit eis*, condensa, id est opacitates librorum, et umbracula mysteriorum, ubi libere pascantur. [Alcuin.] Et in templo ejus, Hucusque ostendit quomodo vii donis consummat Christus Ecclesiam; hic dicit quid in ea fiat, et vocat hoc templum, quod in titulo tabernaculum. Quasi dicat : Ita perfecit Christus Ecclesiam, et omnes, qui sunt in templo ejus sic consummato, dicent gloriam. Vel, omnis dicet, alia littera, gloriam. [Aug., Alcuin.] Unusquisque enim laudat Dominum pro suo dono. Qui ergo non dicet gloriam, non est vere in templo, quare date gloriam.

C

PARS III. VERS. 9. — « Dominus diluvium inhabitare facit; et sedebit Dominus rex in æternum. »

Dominus diluvium. [Alcuin.] Tertia pars, ubi dicit quid constitutæ Ecclesiæ fiat. Quasi dicat : Ideo date gloriam, quia Dominus facit hic templum, [Aug., Hier., Alcuin.] id est sanctos in Ecclesia, quasi in arca Noe constitutos, *inhabitare diluvium* hujus sæculi, id est faciet eos habitare illasos inter fluentes et submersores, ut arcam Noe servavit inter fluctus et aquarum inundationes. [Rem.] Vel Dominus facit

diluvium, id est illos malos qui alios in peccatum submergebant, inhabitare hoc templum, scilicet Ecclesiam, quia etiam illos tales ad unitatem Ecclesiae sanctae convertit. Vel secundum aliam litteram, Dominus diluvium inhabitat, [Cassiod.] id est aquas baptismi, quae crimina purgant mundi, sicut per diluvium purgatus est mundus. *Et sedebit.* Ostendit quomodo consummat Christus Ecclesiam, hic qualiter promovet. Quasi dicat: Et deinde in eo templo *sedebit Dominus rex in aeternum*, [Aug., Alcuin.] id est regnans in eis aeternum, id est potens et regens eos, usquequo aeternitas veniat. Et vere reget, quia

VERS. 10. — Dominus virtutem populo suo dabit: Dominus benedict populo suo in pace.

Dominus dabit virtutem populo suo. [Aug.] Contra hujus mundi procellas et turbines dimicanti, quia non est pax in hoc saeculo. Deinde subdit de remuneratione. Et, Dominus tandem, *benedict populo suo in pace*, aeterna, in seipso pacem illis dans. Unde ipse in Evangelio ait: *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis* [Joan. XIV].

COLLATIO IN PSALMUM XXVIII: «AFFERTE DOMINO FILII DEI.»

VERS. 1. — *Afferre Domino, filii Dei, afferre Domino filios arietum.* Quidam reddunt duntaxat posteriorem partem, afferre Domino filios arietum, cujusmodi sunt Hieronymus et Sanctes. Alii vero tantum priorem partem, *afferre Domino, filii deorum*, id est, ut volunt, procerum, principum, fortium. In Heb. habetur בְּנֵי אֵלִים BENE ELIM. Elim autem significat Deum, angelos, principes, arietes, fortes. Et interpretes nostri duplici clausula utrumque complexi sunt et reddiderunt.

VERS. 2. — In atrio sancto ejus. Heb.

BEHADRATH. Si he, id est h, aspiratio fuerit radicalis, interpretatio est in *decore*, seu *magnificentia*, juxta quod habet Hieronymus et novatores. Si autem fuerit servilis, ut eorum more loquar, et inclinetur a thematico, significabit *mansionem*, ob idque atrium, quomodo acceperunt interpretes, quanquam non sit necesse in hujusmodi plus aequo laborare, quando atrium Dei, sit ejusdem magnifica gloria. Et versu 4 ipsius psalmi, interpretes eandem voculam vertent.

VERS. 6. — *Et comminuet eos vel eas tanquam vitulum 59 Libani.* Quoniam Hebraei destituuntur terminatione distincta casuum, ideo Hieronymus vertit nominandi casu, et Sanctes, *vitulus*, ut referatur ad Christum, qui fuit vitulus in passionis humilitate, ut superbiam nostram comminueret. Alii Hebraicantes transferunt quarto casu more nostro, sed signat diastolen in particula *vitulum*, aut *Libanum* referunt ad sequentia, quod et facit Hieronymus. Differunt tamen, quia ponit in nominativo quod alii praeter Sanctem, in accusativo. Et sic potest esse diversitas dubia in casibus, ita in pausalium sectione. Unde Paraphrasis Campensis, *et subsilire faciet instar vituli Libanum*. In eo autem quod dicimus *et comminuet eos*, novatores vertunt *salutare faciet*. Sed quia Hieronymus transtulit juxta Hebraeos *disperget eas*, consentit Nebiensis, non puto eos semper assecutos plenam significationem vocabulorum. Translator ad Campensem dixit, *instar tauri conculcabit Libanum*. Nihil tandem vetat quin eodem sensus conspiret. Vox enim Domini, id est, Christi praedicatio, comminuit gentes, dum corda

A eorum emolivit, et ad se immolandum per internum dolorem induxit. Quae spiritalis immolatio per vitulum intelligitur. Cor vero sic mundatum, quomodo non exaltaret in Deum suum et Christo crucifixum non gloriaretur in carnis mortificatione, et veri vituli passione. In eodem. *Et dilectus quem admodum filius unicornium.* Heb. וְשִׁירִי כְּבֶן רִאֵיִם VESSIRION IZEMO BEN RENVIN, id est: *Et sirion sicut filius aut filium* (juxta exigentiam) *unicornium aut rhinocerotis*. Utrumque enim potest haberi ex Hebraeo. Et interdum Hieronymus hoc aut altero vertit modo, SIRION aut SARION quando est nomen proprium significat montem, qui animal dicitur Hieronymus. Potest autem inclinari a verbo שָׂדֶה, SCHOR, quod est *cantare, contemplari, munus offerre*, quae omnia competunt dilecto, qui est praedicandus et muneribus afficiendus. LXX videntur ad id respexisse.

VERS. 7. — *Vox Domini concutientis desertum.* B Quidam vertunt *parturire faciens desertum*; et Sanctes addidit de suo, *parturire faciens feras deserti*; alii, *tremescit desertum*, quod est idem cum nostra lectione, et diversitas nascitur, ex multiplicitate particulae Hebraicae וַיִּלֵּךְ, vel וַיִּלֵּךְ quae significat *tremescere, concipere, parturire*, et plerique alia. Intelligentia tamen facile potest concinnari.

VERS. 8. — *Vox Domini praeprans cervos.* Hieronymus, *vox Domini obstetricans cervis*, seu ut alii volunt, *parturire faciens cervas*, vel *tremescit cervas*. Jam dictum est quod vox וַיִּלֵּךְ NOLEL, quae hic ponitur, est multum ambigua. Unus accipit hanc significantiam, alius aliam. Faber et Caeus non sine stomacho contendunt debere potius legi *cervas*, quam *cervos* qui non parturiunt. Ad quod dicimus verum esse, si vertendum foret *parturire faciet*. Sed si veritatem praeparare, non adest si reddas *cervos*, cum

C וַיִּלֵּךְ sit utrisque commune, etiam si pro cervis forte dicendum foret וַיִּלֵּךְ אֵילִים in masculino. Vox autem Domini praeprans cervos, quando homines suis meritis reddit diligentes, et impigros instar cervorum velocitate decantatorum.

VERS. 9. — *Dominus diluvium inhabitare facit.* Ex hoc loco calumnia eliditur, qua quisiamp cavillator posset forsan insinulare nos, qui saepius merito causamur ambiguitatem vocabuli, ob quam pro lectione Latina instruimus apologiam, et ostendere conamur interpretes nostros aliam secutos fuisse significantiam, et si Hieronymus secus vertat, ut satisfaceret Sophronio, adversus Judaeos, quibus cum erat ei frequens concertatio. Nam divus Hieronymus respondens Suniae et Fretellae, de hoc versiculo quaerentibus, adhuc scribit modum: «*Dominus diluvium inhabitare facit*, pro quo vos legis dicitis, κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικαί, id est, *Dominus diluvium inhabitat*: quorum prius pertinet ad gratiam credentium, secundum ad ejus in quo credunt, habitaculum. Sed quia יָסַב IASSAB verbum ambiguum est, et potest utrumque sonare, nam sessio et habitatio dicitur, et in ipso psalmo, de gratia baptismatis dicitur, *vox Domini super aquas multas*, et *vox Domini praeprans cervos*: et revelabit condensa, et in templo ejus omnis dicet gloriam; de ipsis sentiri volumus, qui glorificant Dominum, et interpretati sumus, *Dominus diluvium inhabitare facit*.» Haec D. Hieronymus. Quibus non obstantibus juxta Hebraeos vertit, *Dominus diluvium inhabitat*, et Neoterici Hebraicantes, *super diluvium sedet*, vel *sedet*. Quod Fabrum sefellit dicentem: «*Rectius ex Heb. dici videtur inhabitat, quam inhabitare facit*, siquidem ipse per se dignatur mentes purificatas, et alluvione aquarum sanctificatas inhabitare.»

PSALMUS XXIX.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS CANTICI IN DEDICATIONE A
DOMUS DAVID. »

Exaltabo te. Titulus. *Psalmus cantici in dedicatione domus David.* Non legitur David se fecisse, vel dedicasse aliquam domum Domino. De spirituali itaque domo hoc accipiendum est. [Alcuin.] Totus enim Christus, id est sponsus et sponsa, una domus Dei est, quia et in capite Christo plenitudo divinæ gratiæ habitavit, et de plenitudine ejus nos omnes accepimus [Joan. 1]. Hæc autem domus quantum ad caput et membra fabricata est et dedicata; quantum ad Christum fabricata est in ejus conceptione; [Cassiod.] dedicata vero, in ejus resurrectione, quando resurgens a mortuis, immortalitatis gratia confirmatus est. Quantum vero ad Ecclesiam, quotidie fabricatur, dum in hac vita laborat. [Hier.] B Dedabitur autem in futuro, quando sancti resurgentes a mortuis, stabunt in magna constantia fulgentes sicut sol. [Alcuin.] Dicitur autem hæc domus etiam tabernaculum, sicut in præcedentis psalmi titulo. Tabernaculum dicitur secundum præsentem statum, quando in ea militatur. Quia tabernaculum proprie belli est, domus vero dicitur secundum statum futurum, quando in ea quiescet, ut in hujus psalmi titulo dicitur. Supra enim agit de consummatione tabernaculi tempore belli; hic autem est *psalmus cantici*, [Aug.] id est, lætitiæ habitæ in *dedicatione domus David*, id est pro dedicatione domus Christi, quæ dedicatio modo in capite facta est; post futura, quæ in membris. Inde ergo lætitia est, quia domus dedicatur, id est confirmatur. Quæ in æterna pace manebit innovato corpore, non tantum Christi, sed et totius Ecclesiæ. Vel loquitur Christus totus, in hoc psalmo, [Alcuin.] quia verba psalmi hujus quædam capiti, quædam corpori conveniunt, quædam utrique. Et est iste psalmus brevis de passione et resurrectione Christi, ut passio non terreat, quos spes resurrectionis lætificat. (22) Intentio. Monet per spem dedicationis jam in Christo factæ fideles ad laudem. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo, agit Christus de sua dedicatione, jubens sanctos idem sperantes laudes dicere. Secundo, dicit quomodo dedicationem meruit, ibi, *ego autem*. Tercio, quomodo eam acceperit, ibi, *audivit Dominus*. Christus ergo secundum quod homo gratias agens Deo, pro sua dedicatione, ait: O

VERS. 1. — « Exaltabo te, Domine, quoniam suscepisti me, nec delectasti inimicos meos super me. »

Domine, exaltabo te, [Aug.] id est altitudinem tuam laudabo. Ideo *quoniam suscepisti me* in resurrectione, dedicando me gloria impassibilitatis. Hoc modo dicitur ex persona fundamenti, id est Christi capitis, quod jam dedicatum est. Postea vero, id est

(22) Ex Cass. in conclusione psalmi.

A in futuro dicetur ex persona universæ domus, cum in communi resurrectione fuerit dedicata. Item ex persona capitis subdit *nec delectasti*, vel *jucundasti*. Alia littera: *inimicos meos super me*, id est non permisisti inimicos meos, Judæos scilicet et dæmones delectari, vel jucundari super me.

VERS. 2. — « Domine Deus meus, clamavi ad te: et sanasti me. »

Domine Deus meus, clamavi ad te, et sanasti me. [Aug.] Non videntur hæc esse verba Christi, scilicet nec jucundasti, et clamavi. Alterum quippe videtur falsum, alterum impossibile: falsum quippe videtur quod inimici non sint jucundati super eum, cum in Evangelio legatur flagellatus fuisse, colaphizatus, crucifixus. Item contrarium, imo impossibile videtur quod Christus clamet et oret, cum sit omnipotens Deus, qui fidelium vota implet, per quem et omnia naturalia facta sunt. Sed sciendum quod Christus nec Deus tantum nec homo tantum est, Sicut diversi hæretici dogmatizaverunt. Sed verus Deus est, et verus homo. Nec duo tamen, sed unus est Christus, qui non secundum quod Deus est, sed ex eo quod homo est, est infirmus. Et ex hoc etiam orat pro nobis, et mediator inter Deum Trinitatem, id est Patrem et Filium et Spiritum sanctum, et homines peccatores. Habens cum utroque convenientiam. In eo enim quod infirmus, propinquat nobis. In eo vero quod non iniquus est, jungit nos Deo. In hoc tamen etiam quod homo est, præstet nobis ut caput, in quo sunt omnes sensus in cæteris membris. Non est ergo incongruum, vel impossibile eum secundum hominem quem suscepit orare, quia ipse est qui oratur, secundum deitatem. Et super hunc quidem jucundati sunt inimici in cruce: sic et super suos jucundatur in passionibus, sed non in dedicatione, vel super eum, vel super suos. Ideoque verum est quod ait, *nec delectasti*, vel *jucundasti inimicos meos super me*, id est non permisisti eos jucundari super me, in dedicatione, scilicet, etsi ante. Deinde ponit susceptionem, dicens, *Domine Deus meus, clamavi ad te*, in passione. Et sanasti me, in resurrectione, quia jam non gero ægrum corpus, sed gloriosum et immortale. Et o

D VERS. 3. — « Domine, eduxisti ab inferno animam meam; salvasti me a descendantibus in lacum. »

Domine, eduxisti ab inferno animam meam. Hoc expositione non indiget. [Aug., Hier.] Manifestum est enim Christi animam cum animabus sanctorum de inferno eductam a Deo; et *salvastis me a descendantibus in lacum*, [Aug.] id est ab his persequentibus, qui descendunt in sæculi profunditatem. Lacus enim est profunditas sæculi, scilicet abundantia luxurie

et nequitiae. Qui ergo libidinibus se immergunt et terrenis desideriis, ipsi descendunt in lacum. Tales Christum persecuti sunt, sed ab his salvatus est in resurrectione, ne amplius cum eis sit. Vel, Salvasti me a descendantibus in lacum, id est, a conditione profundae cæcitatibus, quia immunis a peccato et corruptibilis carnis, quia impassibilis. Vel, salva me a descendantibus in lacum, [Hier.] id est de lacu inferni, ubi animæ peccatorum sunt, ne sicut illi præceps caderem in mortem.

Vers. 4. — « Psallite, Domino, sancti ejus; et confitemini memorie sanctitatis ejus. »

Psallite [Aug.] Post canticum sequitur psalmus. Et vox Ecclesiae vel prophetae est hic attendentis hæc futura in membris, quæ præcesserunt in capite, unde exsultat, et alios exsultare monet. Quasi dicat: Quia resurrexit caput nostrum, ergo hoc sperate membra cætera; quod videtis factum in capite, hoc sperate quod credidistis in capite, quod idem promissum est nobis. Has ergo promissiones habentes *psallite* Domino opere, o vos sancti ejus. [Gl. int., Hier.] Vel totum potest dici in persona Ecclesiae loquentis ad Christum sic: *Exaltabo te, Domine*, id est altitudinem tuam gloriose laudabo: ideo, *quoniam suscepisti me*, in dedicatione, id est, suscipies in futuro in re, et jam in spe suscepisti. *Nec delectasti*, vel jucundasti inimicos meos super me, [Aug.] id est, non jucundabis eos tunc *super me*, qui per orbem variis persecutionibus me conati sunt opprimere. Quia tunc non jucundabuntur inimici super nos, ut modo. Deinde exponit susceptionem dicens: [Gl. int.] *Domine, Deus meus, clamavi ad te*, hic, *Et sanasti me*, jam in spe, et in futuro sanabis in re. Et o *Domine, eduxisti ab inferno animam meam*, [Hier.] quia et animas justorum, qui ibi detinebantur eduxit, et alios a peccatis liberans ne illuc mitterentur fecit. Unde subdit, *Et salvasti me a descendantibus in lacum inferni*. Ergo *psallite* Domino, [Hier.] bene operando, *sancti ejus, et confitemini memorie sanctitatis ejus*, [Aug.] id est laudate eum, quia memor fuit sanctificare vos, id est quia sanctitatis quæ vos sanctificavit, non est oblitus hoc toto tempore, quod desiderio nostro nimis longum esset. Vos autem eratis ejus obliti, sed ipse vos non est oblitus. Vel, confitemini memorie sanctitatis ejus, [Cassiod., Gl. int.] id est laudate eum, quia ex bonitate sua et sanctitate, memor fuit nostri. Ideo *psallite* et confitemini

Vers. 5. — « Quoniam ira in indignatione ejus, et vita in voluntate ejus. »

Quoniam ira, [Aug.] id est, vindicta quæ vindicavit in vos primum peccatum, quod morte solvistis, fuit in indignatione ejus, id est in comminatione ejus contempta, quæ dixerat primis parentibus: *Quæ die comedetis, morte moriemini* (Gen. 3). [Aug., Gl. int.] Illi vero tetigerunt et mortui sunt, et ejecti de paradiso. Ergo quod abiecit homines, pro peccato est, sed tamen est et spes; et, id est quia *vita* est in voluntate ejus, [Aug.] id est vitam æternam non

viribus vel meritis nostris, sed quia voluit, dedit, ad quam per vos non rediretis, [Gl. int.] sed ipse vos reduxit, et gratis salvos nos fecit; non enim digni eramus. Quo est enim peccator dignus, nisi supplicio? sed ipse impios per fidem justificavit, eisque vitam donavit.

Vers. 6. — « Ad vesperum demorabitur fletus; et ad matutinum lætitia. »

Ad vesperum, etc. [Aug.] Duobus prædictis, duo alia reddit, hoc modo, Quia ira est in indignatione ejus, ideo *ad vesperum demorabitur fletus*. Et quia vita est in voluntate ejus, ideo *ad matutinum erit lætitia*. Persequere ordinem litteræ, et verborum expositionem sic: Ira processit ex ejus indignatione, et illa ira non est brevis, imo longa. Quia, fletus id est omnimoda hominis miseria, tam culpæ quam pænæ, incipiens, ad vesperum, Adæ tam temporis quam pectoris, demorabitur, usque ad matutinum. Vespera enim est quando sol in occasum declinat, quo tempore Adam peccavit, et lux inde solis, id est Christus, qui est sol justitiæ, et lumen pectorum ab eo occidit, vergente tunc in occasum sole temporis. Unde in Genesi: *Cum deambulet Dominus in paradiso ad auram post meridiem, timuit Adam, et abscondit se* (Gen. 3). Jam ille peccator tegebat se inter ligna paradisi, nolebat videre faciem Dei, ad quam gaudere consueverat. Occiderat illi sol justitiæ, non gaudebat ad præsentiam Dei. Inde inchoata est omnis vita ista mortalis, dies versus est in noctem, lætitia in fletum. Hæc ergo, genus humanum, quia nasceris de Adam. Ex Adam enim facti sumus omnes, et quotquot procreaverunt filios, et procreaturi sunt, ex quo et ipsi creati sunt. Vespere itaque cœpit post meridiem, ubi lux sapientiæ a peccante homine recessit, quando et morte damnatus est. Et ex tunc durat fletus, et durabit, quandiu in laboribus et tentationibus populus Dei expectat diem Domini, scilicet matutinum. Et hoc est fletus, id est universa miseria hominis, incipiens ad vesperum Adæ, quo peccavit, et lux interior ab eo recessit. Demorabitur, [Gl. int.] id est diu et in multis morabitur; diu, quia non mox est tota restitutio tradito Domino, et in multis, quia omnes ex eo nascimur in peccato et pœna. Demorabitur, dico, usque ad matutinum, [Aug.] id est usque ad diem Domini, quo resurrectio nostra futura est: quæ in matutina Christi resurrectione præfloruit; et tunc, scilicet in matutino, erit nobis lætitia perennis, quia tunc absterget Dominus omnem lacrymam ab oculis sanctorum (Apoc. 21).

Aliter secundum moralem intellectum. [Aug.] Dicitur enim matutinum, vel mane, ortus fidei et charitatis, scilicet cum lux gratiæ oritur fidei, quæ occidit peccanti, per quam in anima resurgimus, secundum illud: *Exsurge a mortuis, et illuminabit tibi Christus* (Ephes. 5). Pro qua resurrectione designanda, Dominus mane surrexit, idem promittens nobis per suam resurrectionem, quæ est efficiens:

causa resurrectionis, et animæ in præsentī, et corporis in futuro. (25) Christus enim cujus actio nostra est instructio, non sine mysterii celebris ratione in hoc vespere quo peccavit Adam, sepeliri voluit, et mane resurgere, et hoc mane tertiæ diei. [Aug.] Vespere est sepultus, ut ostenderet se mori non pro sua culpa, sed pro nobis, qui vespere sumus sepulti in paradiso, id est per peccatum Adæ commissum. Vespere in paradiso sepulti sumus in culpa et in pœna. Mane surrexit, ut nos mane surgamus, quod est quando lux gratiæ oritur homini in mente. Mane tertiæ diei surrexit, ita et nos surgimus die tertio, id est in tempore gratiæ quod est post tempus ante legem, et sub legē. Quod ergo triduo illo ostendit caput tuum in se, hoc triduo sæculi ostenditur in te. Si enim sæculum cogites, unus dies est ante legem, secundus sub lege, tertius sub gratia. Et hoc est *fletus* incipiens, *ad vespem demorabitur*. Hoc non mutatur, usque *ad matutinum*, id est, quousque oriatur lux fidei per Christi matutinam resurrectionem, et tunc erit lætitia. Vel, *ad vespem demorabitur fletus*, [Hier., Cassiod.] quia passo et sepulto Domino apostoli et mulieres in fletu et gemitu morabantur; et, *ad matutinum fuit lætitia*, quia mane venientes ad sepulcrum gloriam resurrectionis acceperunt. Et dictum est mulieribus: *Ite, nuntiate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbunt* (Matth. xxviii). Vespere fleverunt mortuum; mane exsultaverunt ad resurrectionem.

PARS II. VERS. 7. — « Ego autem dixi in abundantia mea: Non movebor in æternum. »

Ego autem. [Alcuin., Gl. int.] Secunda pars ubi dicit Christus quomodo ante dedicationem egerit, et eam meruerit. Quasi dicat: Ex Adam male moto est fletus, *ego autem in abundantia mea*, [Cassiod.] id est confidentia deitatis, cujus plenitudo habitat in me, [Gl. int.] dixi hoc, *non movebor in æternum a Deo*, a quo Adam motus est. Et sicut ego dixi, tu,

VERS. 8. — « Domine, in voluntate tua præstitisti decori meo virtutem. »

Domine, [Gl. int.] fecisti quia *præstitisti* mihi decorem, scilicet quia immunis a peccato. Et illi *decori meo præstitisti virtutem*, scilicet quia et miracula fecit. [Cassiod.] Hoc non de humana natura habui, sed *in voluntate*, id est ex voluntate tua scilicet ex te, quod inde probatur, quia

VERS. 9. — « Avertisti faciem tuam a me, et actus sum conturbatus. »

Avertisti faciem tuam a me exponendo me passioni et *factus sum conturbatus*, id est te adverso, turbatur carnis meæ infirmitas. Unde cepit Jesus pavere et tædere (Marc. xiv). Unde ergo præsumit homo, cum audiat Christum de se talia dicentem?

VERS. 10. — « Ad te, Domine, clamabo, et ad Deum meum deprecabor. »

Ad te, Domine, [Gl. int.] quasi dicat: Avertisti fa-

ciem tuam in passione, et tunc dixi, *clamavi ad te, Domine*, De gloria immortalitatis adhibenda, et *ad Dominum meum deprecabor* de mortalitate tollenda, dicens:

VERS. 11. — « Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem? »

Quæ utilitas, etc. Possunt hæc etiam accipi ex persona membrorum, ego autem. Et ostenditur causa quare fletus demoretur. [Aug.] quasi dicat: Vespere est fletus, sed hoc ex culpa mea, quia ego ille populus qui ab initio loquebar in Adam existens, in *abundantia mea*, id est dum mihi in paradiso esset abundantia, jam nullam patiens egestatem, dixi hoc, scilicet: *Non movebor in æternum*, ab hoc bono, in quo sufficientia erat illi, quia Deo fruebatur. Hoc autem dixi tibi credens diabolo dicenti: *Non morte moriemini, sed eritis sicut dii, scientes bona et mala* (Gen. iii). Sed quia Deus erat ablaturus superbo quod dederat humili, sequitur: *Domine, in voluntate*. Quasi dicat: In paradiso erat mihi abundantia, sed hæc abundantia, o Domine, erat ex te, non ex me, quia, in *voluntate tua præstitisti decori meo virtutem*, id est non ex me bonus eram et fortis, sed ex te. Quod ut ostenderes, *avertisti faciem tuam a me*, id est foris misisti me de paradiso; et *factus sum conturbatus*, sed jam hic positus, *clamabo*. Et hoc est, *ad te, Domine*, clamabo, in paradiso non clamabas, sed laudabas, non gemebas, sed fruebaris. Foris vero positus geme, et clama, quia propinqua tribulatio, qui deservit superbiem. *Deus enim superbia resistit, humilibus dat gratiam* (Jac. iv). Deinde ex persona Domini, scilicet ipsius fundamenti nostri, *quæ utilitas, in sang.* etc. [Aug.] Aliter ab illo loco, *avertisti*, quasi *præstitisti mihi decorem et virtutem*. Quod ex eo didici, quod ex me, scilicet a peccante homine, *avertisti aliquando faciem tuam*, id est lumen tuæ notitiæ. Unde conturbatio hominis processit, quod ita ait, et *factus sum conturbatus*, recedente a me lumine tuæ notitiæ. Quod tempus conturbationis et miseriæ meæ, recolens, et in eo positus audio vocem capitis mei pro me morituri, et in passione dicentis: *Ad te, Domine, clamavi, de gloria. Et ad Deum meum deprecabor*, de immortalitate, dicens, *quæ utilitas erit in sanguine meo*, [Aug., Gl. int.] id est, in effusione sanguinis mei, qui sine culpa mea effusus est, *dum descendo*, quasi per quosdam gradus malorum, in *corruptionem*? Quasi dicat nullam. Si enim statim non resurgo, corruptumque fuerit corpus, nemini annuntiabo, nullum lucrabor, et ita peribit confessio. Quod ita ait:

VERS. 12. — « Nunquid confitebitur tibi pulvis, aut annuntiabit veritatem tuam? »

Nunquid pulvis, [Aug.] id est, turba impiorum quam mea resurrectione justificabo *confitebitur tibi* laudes, vel peccata *aut annuntiabit* ad salutem car-

terorum veritatem tuam. [Alcuin.] Quasi dicat: Non a his verbis necessitatem ostendit, per quam non sinat eum Pater descendere in corruptionem. Vel ita, quasi dicat: Vere nulla utilitas erit, si corpus corrumpitur, quia si pulvis remaneo, nunquid confitebitur tibi aliquis, aut annuntiabit veritatem tuam? quasi dicat: Non fiet tibi confessio, vel annuntiatio. [Aug.] Et sciendum quia gemina est confessio, aut peccati, aut laudis. Nunquam ergo sine ea simus. Quando male est nobis in tribulationibus, constitemur peccata nostra; quando nobis bene est, in exultatione letitiae constitemur laudem.

PARS III. VERS. 13. — « Audivit Dominus, et miseratus est mei; Dominus factus est adjutor meus. »

Audivit Dominus. [Cassiod., Alcuin.] Tertia pars ubi dicit quomodo dedicationem acceperit. Quasi dicat: Deprecatus sum et me deprecantem audivit Dominus et miseratus est mei ita quod Dominus factus est adjutor meus, [Aug.] quia non dedit sanctum suum videre corruptionem [Psal. xv], sed me dedicavit gloria immortalitatis. Deinde loquens ad ipsum Patrem ait:

VERS. 14. — « Convertisti planctum meum in gaudium mihi; concidisti saccum meum, et circumdediti me letitia. »

Convertisti. [Hier.] Quasi dicat: Factus es adjutor meus, ita, scilicet quia convertisti planctum meum quo dixi: Tristis est anima mea usque ad mortem [Matth. xxvi] in gaudium resurrectionis. [Gl. int.] Vel, convertisti planctum meum in gaudium, id est dolentes de me apostolos gaudere fecisti. Ideo quia concidisti saccum meum et cir., etc., [Cassiod., Alcuin.] Saccus est vestis aspera in usum laboris, vel tempore tristitiae ut Ninivitis, qui induti saccis, poenitentiam egerunt. Haec est caro humana quam Christus suscepit, quae scissa est moriendo et prodiit frumentum, id est munus gloriose resurrectionis. Vel deitas apparuit, unde subdit, et circumdediti me letitia, vel saccus est poena peccati. Saccus enim fit de capris et hædis; [Aug.] et caprae et hædi significant peccatores, quia pro peccatis in lege offerebantur. Saccus ergo est immortalitas quam de peccatoribus Christus traxit, vel accepit. Assumpsit enim saccum, sed non meritum sacci, id est peccatum, quod est causa mortis. Hoc sacco mortalitatis, divinitas tanquam frumentum occultabatur. Unde alibi: Dum mihi molesti essent induer barba (Psal. xxxiv), id est, sacco mortalitatis, ut quod intus erat non videtur. Hic saccus, [Aug., Alcuin.] id est hæc mortalitas, in resurrectione conscissa est. Id est destructa. Qua conscissa, prolata est divinitas, 61 id est manifestata, quæ ante erat occulta, sicut saccus integer celat quod intus est; scissus aperit, et hoc est concidisti saccum meum, id est mortalitatem carnis destruxisti in resurrectione. Et circumdediti me letitia, [Aug.] id est gloria immortalitatis.

PATROL. CXCI.

VERS. 15. — « Ut cantet gloria mea et non compungar, Domine Deus meus, in æternum confitebor tibi. »

Ut ipsa gloria mea cantet tibi, [Aug.] id est sit causa quare lauderis a me, et a meis et vere circumdediti me letitia, quia jam non compungar, id est jam ulterius non moriar, quia Christus semel passus est, et amplius non moritur. Et jam in fine, Domine Deus meus, in æternum confitebor tibi, id est laudabo te. Vel possunt esse verba Ecclesie ab illo loco, convertisti. Non mutatur vox propter unitatem capitis ei corporis. Quasi dicat: Fundamentum meum dedicatum est, id est Christus gloria immortalitatis est confirmatus, quem primogenitum a mortuis ego Ecclesia consecuta, jam spe et in futuro postea re, nunc in dedicatione domus tue, quæ in capite meo præcessit. Dico convertisti planctum meum, qui est de peccatis. Et gaudium mihi, quod est de absolutione, quia concidisti saccum meum, id est velum peccatorum, et tristitiam mortalitatis; et circumdediti me letitia, id est cinxisti me stola prima, id est immortalis letitia, ut cantet tibi gloria mea, jam non plangat humilitas. Et id est quia, jam non compungar, conscientia peccati vel timore mortis, vel timore judicii. Et, o Domine Deus meus, in æternum confitebor tibi. Hæc est gloria mea, ut in æternum constet tibi, quod nihil mihi est ex me, sed ex te omnia, qui est Deus omnia in omnibus.

COLLATIO IN PSALMUM XXIX: « EXALTO TE, DOMINE, QUONIAM. »

VERS. 5. — Quoniam ira in indignatione ejus. Hebr. כִּי רָעָה בְּאַף קִי REGA BEAPPO Hieronymus, ad momentum ira ejus, vel momen tanca est ira ejus. Interpretes acceperunt per metathesim גָּעַר גֵּעַר, id est ira, increpatio, pro רָעָה, quod et interdum fieri satis subindicat nominativum in hac radice Munsterus in suo lexico.

VERS. 8. — Præstitisti decori meo virtutem. Hieronymus et Hebr. מוֹתַתִּי מוֹתַתִּי מוֹתַתִּי sive fortitudinem. Ubi perspicuum est interpretes legisse מוֹתַתִּי loco מוֹתַתִּי מוֹתַתִּי, daleth pro res, in quibus litteris est propinqua affinitas, vel minima distinctio.

VERS. 13. — Audivit Dominus, et miseratus est mei. Hebr. אָדָּם, Domine, et miserere mei. Sententia constat integra utrobique. Non est tamen difficile legere אָדָּם SCHAMA, id est audire, pro אָדָּם SCHAMA, id est audi, præsertim ubi non affliguntur puncta, lectio est omnino indifferens. Consimiliter דָּבִי HANNANI pro דָּבִי HANNANI, id est miseratus est, pro miserere. Oportebat ab ista connivere, nisi perpendere quosdam cacozelia litteræ æstuare.

VERS. 15. — Ut cantet tibi gloria mea, et non compungar. Hebr. לֹא יִכְּחַל לֹא יִכְּחַל LO EDDOM; id est non taceat, vel non tacebit. Similiter habebatur psalmo iv, Silentium autem cordis, est secreta compunctio, quam solus Deus audit in abscondito, in gloria vero cessat omne lamentum, et peccati mordax recordatio. Accepisse apparet LXX, in prima persona לֹא יִכְּחַל LO EDDOM, vel simpliciter in participio לֹא יִכְּחַל Denique, dividendo, non compungatur gloria, nihil distat ab eo quod est hominem, jam in felicitate illa requiescentem, esse extra omnem aleam compunctionis. Adde quod Sanctes in suo Thesaurio

docet gloriam in Hebræo sumi quandoque pro anima deinde manifestius est quandoque usurpari pro toto homine, igitur, ut *cantet tibi gloria mea*, hoc est, ut

A cantem, et te laudem, mox facile cohærebit, et non compungar.

PSALMUS XXX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID PRO EXSTASI. »

In te, Domine speravi. Titulus: *In finem.* *Psalmus David pro exstasi* Exstasis, *ἔκστασις* Græce, latine dicitur *excessus*, [Aug.] qui est mentis, qui fit duobus modis. Vel pavore terrenorum, vel mente rapta ad superna, et inferiorum oblita, quæ communium negotiorum curam pertrahat. In hoc autem psalmo exstasis maxime accipitur pavor de persecutione populi Dei omnium gentium, et defectu fidei per orbem terrarum perturbati. [Alcuin.] hic enim describitur humiliatio Christi, sanctorumque martyrum. Unde sequitur exaltatio. (66) Et exprimit hic psalmus imbecillitatem humanitatis, et beneficia Dei; ut videns se homo non superbiat, et misericordiam Dei videns non timeat. Et est sensus tituli: *psalmus* iste dirigens nos *in finem*, [Aug.] id est in Christum, est *David* qui hic loquitur in persona Christi vel sua, vel Ecclesie. Habitus pro *exstasi*, id est agens de excessu mentis, qui fit quando mens pavet terrena. Intentio: Mcnet ne quis de se præsumat, sed de Dei misericordia. Modus: Tripartitus est. [Cassiod.] Contra pavore præmittitur spes, et oratio cum certitudine liberationis et gaudio. Secundo enumerat quot et quanta conturbant. Contra quæ est oratio, ibi *miserere mei*. Tertio dicit quæ sint bona Dei contra mala, ibi, *quam magna*. [Aug.] Et sciendum quod verba psalmi hujus quædam capiti, quædam membris, quædam Prophetæ conveniunt. Et primo quidem loquitur Redemptor, deinde redempti gratias agentes, de sua liberatione, ibi, *redemiati*. Inde ipsi iidem diu de perturbatione sua agentes, *miserere mei*, etc. Prophetæ autem vox interponitur propter finem et in finem, ibi, *quam magna*, et ibi, *diligite Dominum*. In hac tamen tanta varietate non mutatur vox, sed caput et membra eadem voce utuntur, dicendo, *ego me mihi*, quod fit propter nimiam unitatem capitis et corporis, id est Christi et Ecclesie, sponsi et sponsæ, quam facit charitas. Sicut enim lingua omnium membrorum suscipit vocem, dicens: *Pro pede calcas me*; non dicit, calcas pedem, et pro manu vulneras me, non ait vulneras manum meam. Sic Christus membrorum utitur verbis, non incongrue, non se dividens a verbis nostris. [Aug.] Qui enim dignatus est pro nobis homo fieri, et forma servi vestiri, non dedignatur nos transfigurari in se. Quod utique facit pluribus modis, scilicet dum vel aliquid facit vel dicit ad informationem membrorum, ut quando jejunavit et oravit et tentatus est (*Matth. iv*). Vel quando in persona membrorum loquitur, vel de membris in sua persona, ut *Saule*,

Saule, quid me persequeris? (*Act. ix.*) Vel quando aliquid in se esse ostendit quod non habet ex natura suæ conditionis, sed misericorditer assumpsit, de corruptione nostræ infirmitatis, ut cum dicit se tristari vel pavere, et hujusmodi. Qui ergo sic nos transfiguravit in se, non dedignatur loqui verbis nostris ut, et nos loquamur suis. Hæc est divina commutatio, et divina sunt hæc commercia, celebrata in hoc mundo a negotiatore cælesti. Venit enim cælestis negotiator accipere contumelias, dare honores; haurire dolorem, dare salutem; subire mortem, donare vitam. Moritur ergo ex nostro, id est ex carne nostra, quam habebat, non in se, sed in nobis pavebat. Quod enim paves, tuum est; quod speras, donum Dei est. Paves, ut te agnoscas; speras, ut divinam misericordiam glorifices, quæ te in pavore consolatur. Loquitur ergo hic Christus in propheta et in membris. Et si enim in hoc psalmo quædam dicantur quæ capiti non valeant congruere; Christus tamen loquitur, quia in membris suis Christus est. Quasi enim una persona est sponsus et sponsa, id Christus et Ecclesia. Unde Isaias, hanc unitatem commendans ait: *Sicut sponso alligavit mihi mitram, et sicut sponsam ornavit me ornamentis* (*Isa. lxi*). Se dicit sponsum, et se sponsum, propter excellentissimam unitatem capitis et corporis, quam etiam notavit Dominus, cum de conjugio loqueretur per Adam; *propter hoc*, inquit, *relinquit homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una* (*Gen. ii*). Quod exponens Apostolus dicit: *Hoc magnum sacramentum esse in Christo, et in Ecclesia* (*Ephes. v*). Quia ergo sponsus et sponsa sunt duo in carne una, merito hæc duo sunt in voce una. [Hier.] Incipit ergo ex persona capitis, dicentis ad Patrem sic:

VERS. 1. — « In te, Domine, speravi, non confundar in æternum; in justitia tua libera me. »

In te, Domine Pater, speravi secundum quod homo, non confundar in æternum, [Aug.] id est nunquam confundar, dum mihi ut homini simili cæteris insultatur, [Cassiod.] *in justitia tua libera me*, de morte resuscitando.

VERS. 2. — « Inclina ad me aurem tuam; accedera ut eruas me. »

Inclina ad me aurem tuam, [Aug.] id est proxima mihi humili, et *accelera* in faciendis, [Alcuin.] id est, in his quæ facienda sunt, in solvendis animabus de inferno et hujusmodi. Et *ut eruas me*, a morte tertia die resuscitando. Non differas usque in communem resurrectionem, vel in finem mundi segregare me a peccatoribus quod ut sit,

(66) Ex Cass. in conclusione psalmi.

VERS. 3. — « Esto mihi in Deum protectorem, et in domum refugii, ut salvum me facias. »

Esto mihi in Deum protectorem, [Alcuin.] id est esto mihi, o Deus, tantus protector, quantum decet esse Deum, et in domum refugii, ut salvum me facias, [Aug.] id est, esto mihi quasi domus ad quam refugiens salvus fiam. Ideo te, et non alium quero.

VERS. 4. — « Quoniam fortitudo mea et refugium meum es tu; et propter nomen tuum deduces me, et enutries me. »

[Gl. int.] *Quoniam tu fortitudo mea* ad tolerandos peccatores, vel persecutores, [Aug.] et tu es refugium meum, [Cassiod.] ad relinquendos eos in fine malorum, qui scilicet finis est per mortem, et propter nomen tuum, [Aug.] id est ut per me innotescas omnibus gentibus; *deduces me*, vel dux mihi eris, Alia littera, id est per omnia sequar voluntatem tuam et enutries me, id est paulatin aggregando mihi sanctos, adimplebis corpus meum. [Gl. int.] Et etiam de passionibus me erues, quod ita ait :

VERS. 5. — « Educes me de laqueo quem absconderunt mihi, quoniam tu es protector meus. »

Educes me de laqueo quem absconderunt mihi, [Cassiod.] id est de morte levabis me ad superna, ut frustra sint Judæorum consilia : *educes dico quoniam tu es protector meus* contra quem nulla potest adversitas. Unde jam in passione clamante :

VERS. 6. — « In manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me, Domine Deus veritatis. »

In manus tuas commendo spiritum meum, [Aug.] id est potestati tuæ commendo cito recepturum. Nota eum hic loqui qui in passione eadem verba protulit. Ex his enim verbis quæ in cruce Christus dixit, admonet se in hoc psalmo locutum esse; deinde populus fidelis passioni Christi redemptus, et de resurrectione capitis lætus, dicit gratias agens; *Redemisti me, domine Deus veritatis*, non fallens in promissione, quia facis quod promissisti.

Possunt etiam præcedentia accipi ex persona ejusdem populi, id est Ecclesiæ, quæ in exstasi pavens, a spetamen incipit, ita dicens: *O Domine, speravi in te*, non in me. Pavor enim non est isti sine spe. Si enim est conturbatio, non deest divina consolatio. Et ideo, *non confundar in æternum*. Illam enim confusionem perhorresco, quæ est in æternum. Est enim quædam confusio temporalis, quæ est ad horam, quæ quidem prodest, scilicet perturbatio animi, respicientis peccata sua, et respectione horrentis, et horrore erubescens, et rubore corrigentis. Tali enim confusionem vult iste confundi, sed non æterna: a qua liberari precat, subdicens : *in tua justitia libera me*; **62** id est, in ea justitia quam das mihi, libera me, [Gl. int.] quia meam non invenis nisi superbam et falsam. Unde dicitur: *Ignorantes Dei justitiam, et suam volentes constituere, justitiæ Dei non sunt subjecti* (Rom. x). [Aug.] Si ergo attendas ad justitiam meam, damnas me. Hominis justitia est, qua suis viribus putat se justificari, non querens gratis salvari. Quis est qui salvatur gratis? In quo non

invenit Salvator quid coronet, sed quid damnet.

Non invenit merita honorum, sed merita suppliciorum, si ageret tanquam districte, damnaretur peccator. Et si hoc ageret, quem liberaret? nullum. Omnes enim peccatores invenit solus sine peccato in mundum veniens. Gratia ergo Dei per Jesum Christum liberat. Quare gratia? quia gratis datur. Quare gratis datur? quia merita tua non præcesserunt, sed beneficia Dei prævenierunt. Ideo ait in justitia tua libera me, id est ideo me liberet, quia me justificat, id est ex impio facit pium, ex iniquo justum, de cæco videntem. *Inclina ad me aurem tuam*, id est misericordiam tuam. Hoc fecit Deus, quando Filium misit. Quæ enim major misericordia, quam ut unicum Filium daret pro nobis? Ecce hic oratio, sicut in principio psalmi, præmissa est spes: *Accelera ut eruas me*, id est a malis. Accelera dicit, ut notet quod non est diu illud quod finitur, et quod tibi tardum est et longum, in oculis Dei breve est. Adhuc orando dicit: *Esto mihi in Deum protectorem*, id est protege me, ut decet te Deum meum, et, *esto mihi in domum refugii*, quia refugio ad te cum periclitor. Sunt alii qui fugiunt a te, cum tamen latere te non possunt, sed quocunque divertant, Deum iratum inveniunt. Unde alibi: *Quo ibo a spiritu tuo, et quo a facie tua fugiam?* (Psal. cxxxviii.) Nihil ergo restat, nisi ad te fugere, non a te cujus oculis omnia nuda sunt. Attende ordinem orationis. [Alcuin.] Quomodo ascendit? Dixit enim, justitiam da, a peccatis erue, protege. Hic dicit: *Esto domus refugii*. [Cassiod.] Domus refugii est Ecclesia, in qua sunt salvi homines, ut in arca Noe salvi fuerunt. Et est: *Esto mihi in domum refugii*, id est esto mihi refugium in domo Ecclesiæ, ita ut salvum me facias. Ideo te non alium quero, quoniam tu, non alius es, *fortitudo mea et refugium meum*. Hoc expositione non indiget. *Et propter nomen tuum*, [Aug.] non propter meritum meum; non quia sim dignus, sed ut tu glorificeris, *deduces me*, vel, dux mihi eris, ne aberrer a te, et, *enutries me*, ut validus sim ad capiendam escam, qua pascis angelos. Hic enim lacte nos nutrit, qui nobis celestem cibum promisit, et usus est maternæ misericordia. Mater enim lactans parvulum, escam cui mandandæ infans idoneus non est, per carnem trajicit, et lac infundit parvulo, hoc idem accipienti, quod accepturus erat ad mensam, sic Dominus sapientiam suam qua pascuntur angeli, ut lac nobis faceret carne indutus venit ad nos, [Alcuin.] ut grandi cibo angelorum in lac converso, alatur parvuli, ut tandem eodem reficiamur validi. Et attende quod hic asserat liberationem, de qua etiam subdit, *educes me de laqueo*. [Aug.] Laqueum vocat insidias et tentationem diaboli, qui per duas portas tentat, scilicet cupiditatis et timoris. Per cupiditatis portam tentavit primo Christum tribus modis, scilicet gula, avaritia et vana gloria. Quam portam cum invenisset clausam, postea tentavit eundem, per timorem passionis, et ita per eandem

portas tentat omnes sanctos. Unde totum corpus Christi dicat, educes me de laqueo quem absconderunt mihi; vel muscipula, quam occultaverunt mihi, id est de insidiis quas occulte tendunt mihi diabolus et sui. Ideo educes, quoniam tu es protector meus. Et vere, quia tu, domine Deus veritatis redemisti me, in Christo clamante: *In manus tuas commendo spiritum meum* (Luc. xxiii). Deinde sequitur ex persona ejusdem populi.

VERS. 7. — « Odisti observantes vanitates super-
« vacue. »

Odisti, etc. Quasi dicat: Me redemisti, [Aug.] sed odisti quidem observantes vanitates, id est falsam beatitudinem sæculi, quæ non tantum vacue, sed et supervacue observatur, [Aug., Gl. int.] cum et pro vita male quis agit appetendo vanitatem, et tamen eandem vitam perdit.

VERS. 8. — « Ego autem in Domino speravi, ex-
« sultabo et lætabor in misericordia tua. »

Ego autem qui non observo vana in Domino speravi, [Aug.] si speras in pecunia, vel in honore et sublimitate aliqua humanæ potestatis, sive in aliquo homine potente, observas vanitatem. In his enim omnibus cum speras, aut tu exspiras, et ea hic dimittis; aut cum vivis omnia pereunt, et in spe tua deficiis. Unde Isaias: *Omnis caro fenum, et omnis gloria ejus quasi flos terræ. Aruit fenum, et flos ejus decidit; verbum autem Domini manet in æternum* (Isa. xl). Ideo ait, speravi in Domino, qui non est vanitas, sed veritas et vita. Et ideo, *exsultabo et lætabor in misericordia tua*, [Aug., Gl. int.] quæ non fallit, non in mea justitia. [Cassiod.] Distingue inter exsultabo et lætabor: exsultare est cum magna alacritate animi gaudere; lætari temperata animi affectione gaudere. [Alcuin.] Et attende quod hic agit de gaudio, quod habet ex eo quod sperat in Domino, qui odit vanos.

VERS. 9. — « Quoniam respexisti humilitatem
« meam, salvasti de necessitatibus animam meam. »
Quoniam respexisti. [Gl. int.] Exponit misericordiam, quasi dicat: In hoc apparet misericordia tua quoniam respexisti humilitatem meam, qua me vanitati in spe subjecisti. Et accipit humilitatem, [Alcuin.] et pro infirmitate, et pro ipsa virtute humilitatis, et salvasti, quasi dicat, et quia placet humilitas, ideo, salvasti de necessitatibus animam meam. [Gl. int.] Necessitates sunt infinitæ, scilicet nescire cor alterius, suspicari non bene de amico fideli, vel bene de infideli, nescire qualis cras eris, nolle mori et tamen mori, sequi veteres consuetudines. Unde Apostolus: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* (Rom. vii.) Qui sic humilis est, [Alcuin.] salvatur in præsentem ex parte, in futuro plenarie. Vel, salvasti me a descendentibus in lacum, legalis timoris, scilicet ut charitate libera serviat, et victis necessitatibus.

VERS. 10. — « Nec conclusisti me in manibus
« inimici; statuisti in loco spatioso pedes meos. »

Nec conclusisti me, [Aug.] ita ut non respirarem

A in libertatem in manibus inimici, id est, in potestate diaboli, cupiditate vite illaqueantis, et morte terrentis, a cujus manibus liberantur qui bene vivunt, et bene moriuntur. Qui autem male, concluduntur hic, ut cum illo in fine damnentur. Et, *statuisti in loco spatioso pedes meos*, id est ab angustiis timoris in libertatem deduxisti charitatem meam, et hoc in resurrectione Christi, simili promissa mihi. Jam enim facilem mihi fecisti justitiam, quæ aliquando difficilis fuit; certe angusta via est laboranti, lata est amanti eadem quæ angusta est, lata fit. Vel potest dici ex persona Christi: *Ego autem in Domino speravi, exaltabo et lætabor in tua misericordia, quoniam respexisti humilitatem meam*. Hæc de Christo patent, qui etiam subdit: *Salvasti me a descendentibus in lacum*, [Cassiod.] id est a peccatis, quibus homo se exsolvere nequit, *nec conclusisti me in manibus inimici*, [Gl. int.] id est, in potestate diaboli, qui non habet in me quidquam. Et, *statuisti pedes meos*, id est affectus, *in loco spatioso*, [Cassiod.] id est in patria virtutum, id est in charitate quæ est locus spatiosus, et regio beatorum, id est locus liber a potestate diaboli. Sed quia caro est infirma, et urgent mala, subdit ex persona membrorum.

PARS II. VERS. 11. — « Miserere mei, Domine,
« quoniam tribulor; conturbatus est in ira oculus
« meus, anima mea, et venter meus. »

Miserere mei: [Alcuin.] Secunda pars in qua jam enarratur pavor, id est quot et quanta mala perturbant, contra quæ est et oratio: quasi dicat: *Statuisti in loco spatioso pedes meos*, [Aug., Gl. int.] sed econtra sunt mali incutientes mihi pavorem: unde precor, *miserere mei, Domine*, et necesse est quoniam tribulor, non dico morior, [Aug.] sed tribulor: quia de morte jam non terreor, sed de cruciatibus, et de malorum excessibus. Mirum videtur quod hic ait, tribulor, cum de manu inimici liberatus paulo ante gaudebat, quodam infuso sibi a largitore dono Dei, et dicebat: *Statuisti in loco spatioso pedes meos*. Sed sciendum quod secundum alia membra ejusdem corporis, quod est Ecclesia, ibi loquebatur secundum alia hujusmodi. Aliis enim est locus spatiosus, ex liberationis gratulatione, D aliis ex tribulatione et angustia, secundum quos ait; quoniam tribulor a Deo, quod, *oculus meus, rationis conturbatus est in ira*, [Cassiod.] id est propter iram, et furorem persequentium. In ira enim persecutorum, turbatur oculus meus, id est ratio et anima mea, [Alcuin.] id est, sensualitas et venter meus, id est caro mea. Vel per oculus et animam significantur doctores spirituales, quorum doctrina alii vident, eorumque exemplo alii vivunt. Per ventrem intelliguntur infirmi. Et, conturbatus est oculus meus in ira, id est hi per quos alii vident. Et, anima mea, id est ii quorum exemplo alii vivunt; et venter meus, id est debiles: hos omnes ponit ut ab omnibus gradibus quærat Deus. Hinc est turbatio et metus.

VERS. 12. — « Quoniam defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus. »

Quoniam defecit vita temporalis in dolore tormentorum, [Gl. int.] quasi dicat : Per longas et graves passiones ad mortem perducta est præsens vita et anni mei, [Cassiod.] id est, longa vita durans ad pœnas. Sunt in gemitibus, non morte tolluntur.

VERS. 13. — « Infirmata est in paupertate virtus mea, et ossa mea conturbata sunt. »

Infirmata est virtus mea, vel infirmatus est vigor meus, alia littera, in paupertate vel egestate. Alia littera, [Aug.] egeo enim sanitate corporis, nec paritur cruciatibus, egeo resolutione, et paritur morti, et in hoc infirmata est virtus mea, id est fiducia mea, et ossa mea conturbata sunt, id est firmitas mea conturbata est. Vel de ira Dei agit, [Cassiod.] qui iratus exponit sanctos quandoque magnis tribulationibus. Quasi dicat : Adeo tributor, quod oculus meus, [Hier.] id est intellectus, quo te, o Deus, contemplabar, conturbatus est in ira tua et anima mea et venter meus. [Aug.] Iratus enim turbasti oculum quem habebam in te. Et, animam, id est sensualitatem, et, ventrem, [Alcuin.] id est memoriam qua tenebam quid pro me pertuleris, et quid mihi promiseris. [Cassiod.] Intellectus enim turbatur, et animus confunditur, quando pericula formidantur quibus Deus sanctos exponit. Et, venter turbatur, id est memoria, quæ notitias rerum, quasi venter escas recipit. Hæc memoria, habens in se reposita promissa Dei, turbatur imminentibus periculis. Inde est turbatio et metus. Quoniam vita mea, [Aug.] id est, confessio fidei, et tui nominis, o Deus, defecit in dolore tormentorum; et anni mei, [Cassiod.] id est, tempora quæ hic diutius ago, sunt, in gemitibus, non in claris vocibus. Et virtus mea, scilicet virtus animi infirmata est, ita ut tædeat etiam vivere, [Alcuin.] et hoc in paupertate vel egestate, id est in indigentia plenitudinis, [Cassiod.] quia humana fragilitas nil boni habet in se. Et ossa mea conturbata sunt, id est fortitudo corporis conturbata est. Per hoc ostenditur quod nec in anima, nec in corpore ulla potest esse hominis præsumptio. Vel de ira sua propria agit hic sanctus vir. Ira enim alia est justa, alia iniqua, quia alia est per vitium, alia per zelum. Ira justa est, [Aug.] qua irascitur quis suis et alienis peccatis, videns homines confitentes Deum ore, et negantes moribus, renuntiantes sæculo verbis et non factis, et videns fratres fratribus insidiantes, osculum dantes, et fidem non servantes, quales genuit iste existens tanquam granum inter paleas, et quasi lilium inter spinas, quibus condolet, et irascitur ex charitate. Unde alibi : *Zelus domus tuæ comedit me, et opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me* (Psal. LXXIII). Et Salomon ait : *Melior est manifesta correctio, quam amor absconditus* (Prov. XXIII), quia melior est ira et aspera increpatio viri sancti apta, quam adulatoris assentatio lenis veritatem occultans. Unde : *Oleum peccatoris*

non impinguet caput meum (Psal. CXL). Unde alibi : *Meliora sunt vulnera diligentis, quam fraudulenta oscula odientis* (Prov. XXIII). Et alibi : Mel distillat de labiis meretricis. In labiis vero sanctorum mors est, vel gladius, quo peccantes feriunt quasi irati bona est hæc ira. Iniqua autem est illa, quæ transit in odium. Unde Apostolus : *Sol non occidat super iracundiam vestram* (Ephes. IV). [Aug.] Super illam occidit sol, quæ habet odium fratris, hæc oculum exstinguit. [Alcuin.] Ira enim per vitium oculum mentis exæcat. Ira enim per zelum turbat, quia et hæc concussa mente contemplationem dissipat, quæ non est nisi in quietâ mente; sed inde post paululum plus proficit ad videndum Deum, ut collirium oculis appositum, prius perturbabat visum, sed post clariorem reddit. De hac ira agit iste, dicens : Conturbatus est oculum meus interior in ira, id est propter iram meam. Et anima mea, id est sensualitas. Et venter meus, id est omnia interiora mea. [Aug.] Irascitur enim iste peccatis palearum, non tamen odit, in quo exstingueretur oculum. Venter pro interioribus ponitur, quæ turbantur, quando nec corripi possunt impii, quibus non clamat clare, sed intus ingemiscit, dicens : Quoniam defecit, quasi dicat : Ideo turbatus est oculum, quoniam vita mea defecit in dolore, vita perfectorum est profectus aliorum. Unde Apostolus : *Nunc vivimus, si vos statis in Domino* (I Thes. III). Et item : *Cupio dissolvi et esse cum Christo; manere autem in carne, necessarium est propter vos* (Philipp. III). Cum autem videt aliquis ex dispensatione sua, et ex laboribus suis, et predicatione sua non proficere homines, dolet et ait, defecit in dolore vita mea, videns non proficere eos quibus prædicat : et anni mei, id est tempora quæ hic ago, et non in claris vocibus, sed, in gemitibus sunt, quia abundat iniquitas multorum. Et virtus mea infirmata est in paupertate, vel egestate, quia refrigerat charitas multorum, et ossa mea conturbata sunt, id est fortes etiam pro peccantibus turbati sunt.

VERS. 14. — « Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium vicinis meis valde, et timor notis meis. »

Super omnes. Item hæc Ecclesiæ vox est, [Aug.] id est populi fidelis, qui ait, *factus sum opprobrium super inimicos meos*, id est, super omnes iniquos qui torquentur pro sceleribus suis usque ad confessionem. Horum opprobrium supero, cujus confessionem, non mors, sed cruciatus sequitur. Quibus autem fiat opprobrium determinat, dicens *vicinis meis*, id est, his qui jam proximi sunt fidei meæ, et *timor notis meis*, id est, ipsis notis timorem incussi, exemplo horribilis tribulationis. Vel ita : Factus sum opprobrium valde, et hoc pro his inimicis, qui sunt, super omnes inimicos meos, id est qui sunt deteriores omnibus aliis inimicis meis. Inimici sunt pagani et Judæi, sed omnibus peiores sunt falsi Christiani, pejus enim paganis et Judæis vivunt mali Christiani, quos propheta Ezechiel comparat sar-

mentis (*Ezech. xv*). Hæc enim in ite prævalent silvestribus lignis, quia ferunt fructum, præcisâ solus ignis expectat, cum de illis faber aliquid facere non possit. Vitis Christus est, qui ait: *Ego sum vitis vera, et vos palmites* (*Joan. xv*). In hac vite manentes fideles, fructum salutis ferunt; excisi vero, incendio ignis æterni sunt apti, cum de paganis et Judæis aliquid adhuc fieri possit. Cum enim illud quod nodosum et curvum, et corticosum est in eis dolabitur et deplanabitur, potuerint venire in usum spiritualis fabricæ, sicut ligna silvatica structuris ædificiorum sunt apta. Mali Christiani sunt malæ ficus, malæ valde; sicut et vere boni, sunt ficus bonæ, bonæ valde: de quibus in Jeremia legitur: *Quid tu vides, Jeremia?* Qui ait: Calathos ficuum ego video, ficus bonas, bonas valde; et ficus malas, malas valde (*Jer. xxiv*). De malis ait Petrus: *Facta sunt illis posteriora deteriora prioribus. Melius enim illis erat non cognoscere viam justitiæ, quam cognoscentibus retro flecti* (*II Petr. ii*). [Aug.] Sunt enim quasi canis reversus ad vomitum suum, et quasi sus lota in volutabro luti. Deinde quibus factum sit opprobrium, subdit, vicinis meis, scilicet factus sum opprobrium, id est, jam volentibus credere, qui deteriti sunt, mala vita falsorum Christianorum gravantium navem, id est Ecclesiam. Hæc est navis Petri, quæ multitudine piscium gravabatur, ita ut pene submergeretur. Isti sunt mali homines in Ecclesia abundantes, pro quibus timent et noti, ne omnes tales sint: et veniunt in suspitione mala prope omnes boni. Dicitur enim, qualis vir erat ille? Quomodo cecidit? quomodo inventus est in illa turpitudine? in illo scelere? in illo facto malo? Putas non tales sunt omnes? Sunt utique. Ideo subdit: Et timor factus sum notis meis. Eosdem dicit notos, quos dixerat vicinos.

VERS. 15. — « Qui videbant me foras, fugerunt a me; oblivioni datus sum tanquam mortuus a corde. »

Qui videbant me, [Aug.] id est, qui non intelligebant invisibilem spem meam, *foras fugerunt a me*, id est, in exteriora et invisibilia ista fugerunt a spe invisibilium, et a fide catholica in hæreses et schismata declinaverunt. Hoc maxime gemendum est et dolendum, quod illi etiam qui noverunt quid sit Ecclesia foras, fugerunt faciendo schismata et hæreses. Et *oblivioni datus sum*, vel oblitus sum, tanquam mortuus a corde, id est sic in oblivionem eis veni, et sic oblitus sunt me illi, quasi a corde eorum mortuus sim. Et

VERS. 16. — « Factus sum tanquam vas perditum, quoniam audiui vituperationem multorum commorantium in circuitu. »

Factus sum tanquam vas perditum, [Aug., Gl. int.] id est, visus sum mihi periisse, usibus Domini vivens, et nullum lucri faciens, vel acquisitos non retinens: Hoc ideo dico, quoniam audiui, et tacui, multorum commorantium in circuitu vituperationem. [Aug.] Multi enim me vituperant, sequentes circui-

Atum temporalium rerum et nolentes reverti in patriam mecum. Vituperantur enim pro malis Christianis omnes boni a circumeuntibus, et nunquam intrantibus ad veritatem. Multi enim mala dicunt in malos Christianos, quæ maledicta perveniunt ad omnes Christianos. Quasi enim maledicit vel reprehendit, non separat, non discernit bonos a malis, vel malos a bonis. Non dicit, ecce quæ faciunt mali; sed ecce quæ faciunt Christiani. Illi tamen ista dicunt qui circumeunt et non intrant. Quare circumeunt et non intrant? quia rotam temporis amant, non intrant ad veritatem, quia non amant æternitatem temporalibus dediti, tanquam rota constricti: de quibus alibi: *Pone principes eorum ut rotam* (*Psal. lxxxii*). Et alibi: *In circuitu impii ambulanti* (*Psal. xi*), qui tales nos fideles vituperando a veritate et ab Ecclesia ejicere volunt. Unde subdit:

VERS. 17. — « In eo dum convenirent simul adversum me, accipere animam meam consiliati sunt. »

In eo [Aug.] scilicet vituperio dum convenirent adversum me, [Cassiod.] et hoc simul omnes, non pauci, graviorque est quod consilio geritur plurimorum. Dum, inquam, convenirent consiliati sunt accipere animam meam, [Aug.] id est facere ut consentiret eis anima mea, quam ne mors liberet, consilium fecerunt, quo mori non sinerent. Sed ego quid contra feci? Quod consilium inveni? Ecce,

VERS. 18. — « Ego autem in te speravi, Domine; dixi: Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ. »

Ego autem in te speravi, [Aug.] quasi dicat illi ita, ego autem inter hæc opprobria, inter hæc scandala, inter istas conditiones, [Cassiod., Aug.] sciens quia potestas talium nulla est, in te, Domine, speravi, non in homine. Nihil salubrius, nihil securius est quam sperare in Domino, quia, *maledictus omnis qui spem suam ponit in homine*. [Illier.] Si enim attendis hominem, et ex illo vis pendere spem tuam adhuc lacte nutriris, vis, et fies mammotreptus, quales dicuntur pueri qui diu sugunt, quod non decet. Idoneus ergo esto ad mensam, ubi validiori cibo pascaris. Ideo forte permisit te Deus incidere in malum hominem quem bonum putabas, ut in ubere quasi matrem amari tudinem invenires, et ea offensione repellereris, et ad cibum validiorem, id est, ad Deum invitareris. Faciunt enim nutrices hæc mammotreptis, ut aliqua amara ponant in papillis suis, quibus offensi parvuli ab ubere resiliant et ad mensam veniant. Dic ergo tanquam grandiusculus, ego autem in te, Domine, speravi. In hoc nemo fallitur, in aliis invitandis sæpe fallimur. Et, dixi, Domino, tu, non homo quisquam Deus meus es quia non mutabilis es. Vel, non enim proficis, vel deficis, ut homo non proficis, quia perfectus; non deficis, quia æternus. Vel, Deus meus es, id est Salvator meus, et nonne salvum me facies, qui modo emendas? quasi dicat facies utique, et in manibus tuis, non hominum, id est in potestate tua, atque notitia tua sunt sortes meæ, id est causa et ordo electionis hominibus oc-

cultus. Non enim video cur me elegisti de impiis. Et hæc sortes sunt meæ, quasi dicat; et si justus et occultus ordo electionis apud te est, ego tamen quem hoc latet, ad tunicam domini inconsutilem, id est ad unitatem Ecclesiæ sorte perveni, id est gratia electionis. Ad litteram, sors non est aliquid mali, sed res in humana dubitatione divinam indicans voluntatem. Nam et sortes miserunt apostoli, quando Judas tradito Domino periit, et tunc quæri cœpit, quis in locum ejus ordinaretur; et electi sunt duo judicio humano, sed electus est de illis duobus unus judicio divino; de duobus consultus est Deus quænam illorum ipse vellet, et cecidit sors super Mathiam. Sors ergo hic accipitur quantum existimo ego, gratia Dei, quæ sine meritis quos vult eligit. Et hoc est, in manibus tuis sunt sortes meæ, id est gratuita mea electio, quia Dei voluntate et justitia occulta venit electio mea. Vel, secundum aliam litteram, in manibus tuis, id est, in potestate tua. [Cassiod.] Sunt tempora vitæ, quia quando vis vivimus vel morimur. Et ideo,

VERS. 19. — « Eripe me de manu inimicorum meorum, et a persequentibus me. »

Eripe me de manibus inimicorum meorum, [Aug.] id est diaboli et ministrorum ejus, qui nobis invident regnum cœlorum. Unde ejecti sunt qui nos persequuntur. Unde subdit, *et a persequentibus me*, maxime illi persequuntur Ecclesiam, qui cum sint Christiani, nolunt bene vivere. Per hos enim opprobrium habet Ecclesia, et ab his inimicitias sustinet, quando corripuntur, quando male vivere non permittuntur. Inter quos iste gemens ait:

VERS. 20. — « Illustra faciem tuam super servum tuum; salvum me fac in misericordia tua, Domine: non confundar, quoniam invocavi te. »

Illustra faciem tuam super servum tuum, [Aug.] id est, notum fac hominibus, qui putant me negligi, quod facies tua super me intendat, et quod ego tibi serviam, cum confusio sit modo perniis malis cum bonis, ac si diceret: Appareat quid ad te pertinet, cum modo sit confusio. Unde in alio psalmo ait; *Discerne causam meam de gente non sancta* (Psal. XLII), ne tamen justificare se videatur, subdit, *et salvum me fac, o Domine*, non in mea justitia, non in meritis meis, sed in misericordia tua. Non quia ego dignus sim, sed quia tu misericors es, noli me audire, secundum judicariam severitatem, [Aug.] sed secundum misericordissimam bonitatem. Et, *non confundar*, id est non erubescam insultantibus mihi malis, ex eo quoniam, id est quod invocavi te non aliud. Vel causæ est, quare non confundar, quasi dicat: Ideo non confundar, quoniam invocavi te, proprie quod non mali. Invocas enim Dominum, quando in te vocas Deum, quando eum in domum cordis tui invitas, quod prius necesse est mundari ab universis sordibus et fraudibus, aliter enim non vere invocas. Si enim invocas Deum, ut det tibi lucrum, lucrum invocas, non Deum. Gratis ergo Deum invoca avare, ut te impleat ipse Deus. Nunquid sine

A auro et argento non vis illum venire ad te? Quid ergo de his quæ facit tibi Deus sufficit, cui Deus ipse non sufficit? Merito ergo hic rogat, non confundar quoniam invocavi te. Invoca ergo Deum si vis non confundi.

VERS. 21. — « Erubescant impii, et deducantur in infernum: muta fiant labia dolosa. »

64 *Erubescant*, [Cassiod.] quasi dicat: Præcor ut non confundar, potius erubescant impii qui lapides invocant *et deducantur in infernum*, id est in umbris infernalibus socientur, talem confusionem timebat iste. [Aug.] *Et labia dolosa*, quæ hic garrula sunt, dum non timent judicium, *muta fiant* in pœnis, ut potius dicant: *Nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam*, etc. (Sap. v). Labia dico,

B VERS. 22. — « Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem, in superbia et in abusione. »

Quæ loquuntur adversus justum, [Gl. int.] id est, contra Christum, vel etiam contra suos. [Cassiod.] Attende quod apte opponit justo *iniquitatem*. Loquuntur dico, in *superbia* quia creatura contra Creatorem extollitur, *et in abusione*, [Alcuin.] id est, perverso usum beneficiorum Dei. Præter usum namque quo de beneficiis solent homines esse grati, fecerunt, cum eum qui propter eos venit crucifixum. Vel, secundum aliam litteram, loquuntur iniquitatem in *superbia* et contemptu, [Aug., Gl. int.] id est, superbientes et contemnentes Christum, quasi purum hominem crucifixum, cum ipsi floreant in mundo, contra quos ex Propheta clamabat dicens: Quam magna, etc.

C [Cassiod.] Possunt etiam hæc ex persona Christi accipi ab illo loco, *Super omnes inimicos meos*. Et dicit Christus secundum quod homo, *factus sum opprobrium super omnes inimicos meos*, id est apud omnes inimicos meos; et factus sum etiam opprobrium *vicinis meis valde, et timor notis meis*. Et sit distinctio, ibi, *opprobrium*. Vel ita, *factus sum opprobrium super omnes inimicos meos*, id est, in majiori opprobrio habitus sum, quam illi qui erant digni eo, ut quando Judæi elegerunt Barrabbam et Christum refecerunt. Et quibus factus sit opprobrium subdit dicens, *vicinis meis valde*, id est parentibus meis, vel jam credituris. Et timor *notis meis*, id est familiaribus meis. Et, *qui videbant me foras*, id est qui me purum hominem putabant, ut D exterius videbar, *fugerunt a me*, sicut apostoli: qui videntes Christum comprehendi in passione eo relicto aufugerunt. [Cassiod., Alcuin.] Et oblivioni datus sum, vel excidi tanquam mortuus a corde eorum, id est a mente illorum excidi ut mortuus, cujus memoria cum corpore sepelitur, de cujus reparatione desperatur. *Et factus sum tanquam vas perditum*, [Cassiod.] quia mortuus Jesus abjiciendus putabatur. Et hoc ideo, *quoniam audivi et tacui vituperationem multorum commorantium in circuitu erroris*, ut illi qui legem carnaliter et non spiritualiter intelligunt, vel qui punctum veritatis in me non attingunt. *Sic enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent* (I Cor. II). [Aug.] Vel in circuitu, id est in appetitu temporalium. Et in eo,

vitiuperio, dum convenirent simul, id est omnes, Accipere adversum me animam meam consiliati sunt, [Cassiod.] id est, facere ut eis consentiret anima mea. Ego autem sciens quia potestas talium nulla est, in te, Domine, speravi. Et, dixi, Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meae, vel tempora vitae, hoc non mutatur. Eripe me, quasi dicat. In te speravi, ut autem eripe me de manu inimicorum meorum, et a persequentibus me, scilicet de manu Iudeorum et demonum. Et illustra faciem tuam super servum tuum, id est manifestam fac benevolentiam tuam super me, ut sicut de moriente desperant, ita de resurgente confidant. Unde subdit, et saluum me fac in misericordia tua, Domine, resuscitando me; et non confundar, quoniam invocavi te. Hoc non mutatur. Impii vero Iudaei et alii non credentes, erubescant et deducantur in infernum, [Aug.] post hanc vitam, et hic interim, labia dolosa, quae de me fingunt falsa, muta fiant, manifestatis sacramentis tuis scilicet, passionis, resurrectionis, redemptionis humane. Labia dico, quae loquuntur iniquitatem adversum justum, scilicet me, et hoc, in superbia et in abusione, sicut ante hoc expono. Ista ergo cernens et admirans Propheta exclamat:

PARS III. VERS. 23. — « Quam magna multitudo dulcedinis tuae, Domine: quam abscondisti timentibus te. »

Quam magna. [Aleuin.] Tertia pars, ubi dicit quae bona Dei sunt, contra praedicta mala, quae leniant ipsa mala, quasi dicat: Ili loquuntur adversum justum, et superbiunt. Sed, o Domine, quam magna est multitudo dulcedinis tuae, [Cassiod.] id est, quam multis modis copiosa est dulcedo tua, qua corrigis, parcis, promittis, [Aug.] qua etiam eos quos emendas multum amas, quam tamen impius non sentit, qui palatum cordis perdidit, de febre iniquitatis, sed ne securi negligentius agant, abscondisti eis dulcedinem tui amoris, quibus utile est timere te. Hoc est quod subdit, quam, scilicet dulcedinem tuam abscondisti, [Cassiod.] id est, occultasti ut plus desideretur, in futuro vero patebit. Abscondisti dico, timentibus te, id est tuis, ad hoc ut timeant te. Vel abscondisti timentibus te, scilicet illis servasti, illis non negasti, [Aug.] ut soli ad eam perveniant, ut soli eam habeant, non communem impiis. Hanc autem dulcedinem

VERS. 24. — « Perfecisti eis qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum. »

Perfecisti, [Hier.] id est, perficies, non subtrahens eis qui non tantum timent, sed et sperant in te, scilicet qui usque in finem expectant. Sperant dico, in conspectu filiorum hominum, [Aug.] id est qui ita sperant, ut non erubescant de spe sua et fide, sed coram hominibus confiteantur. Unde Dominus in Evangelio: Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo [Matth. iv]. Vel ita, perfecisti hanc dulcedinem sperantibus, et hoc quidem est, in conspectu filiorum hominum, id est hoc non latet eos, qui non se-

cundum Adam, sed secundum Filium hominis vivunt, et si multi inde dubitant.

VERS. 25. — « Abscondes eos in abscondito faciei tuae, a conturbatione hominum. »

Abscondes eos, quasi dicat: Ita est eis dulcedo perfecta, quia abscondes eos, ne videantur ab impiis in abscondito faciei tuae, [Gl. int., Cassiod.] id est notitiae tuae, scilicet ut te videant per speciem, qui modo latet: abscondes dico, a conturbatione hominum, id est dum mali homines turbabantur damnati. [Aug., Cassiod.] Vel, a conturbatione hominum, ut ipsi jam nullam humanam conturbationem patiantur. De praesenti etiam potest hoc accipi, quia etiam modo tribulati et opprobriis hominum vexati, mente intrantes ad vultum Dei, non turbantur. Protesges, quia praedicta in futuro promiserat, ne promissio tamen futura turbaret, hic de praesenti agit.

VERS. 26. — « Protesges eos in tabernaculo tuo; a contradictione linguarum. »

Protesges, [Aug.] quasi dicat: In futuro abscondes, et hic interim dum peregrinantur, dum maledictae linguae obstrepunt, negantes futura, protesges eos ne eis noceatur, in tabernaculo tuo, scilicet in tabernaculo fidei earum rerum, quas pro nobis Dominus gessit et pertulit, id est, in Ecclesia catholica, quae est tabernaculum fidei. Tabernaculum enim, habitatio est militum positorum in expeditione; domus habitatio est quiescentium. Pugnet ergo in expeditione peregrinus, ut protectus in tabernaculo; gloriosus quiescat in domo credi, non manu facta. Sed a quibus protesges? ecce, a contradictione linguarum, scilicet omnium schismatum et haeresum. Diversae enim haereses et schismata personant, quae contradicunt veridicae Christianae doctrinae. Ideo tu curre ad tabernaculum Dei, Ecclesiam catholicam tene, a regula veritatis non discedere. [Cassiod., Aleuin.] Benedictus, plenitudinem beneficii in laude conclusit, comparans illud suae imbecillitati, et loquitur Propheta, vel populus fidelis, quasi dicat: quid ultra dicam? nil restat nisi laudare deum. Et.

VERS. 27. — « Benedictus Dominus, quoniam mirificavit misericordiam suam mihi: in civitate munita. »

Benedictus sit Dominus, id est laudatus, [Aug.] quoniam post emendationem persecutionum mirificavit misericordiam suam mihi, id est, mirabilem fecit omnibus misericordiam suam, non tantum in Jerusalem, sed in civitate munita vel circumstantia. Alia littera, id est in toto orbe terrarum. Misso enim Spiritu sancto, totum mundum replevit, qui dicitur civitas circumstantia, quia circumstabat Iudaeam, in qua populus Dei erat. Quasi dicat: In medio gentium, ibi dicebantur laudes Deo, ibi sacrificia offerebantur, ibi prophetia non cessabat: modo vero in omnibus gentibus circumstantibus est populus Dei, in quibus effusa est misericordia, prius in illa Jerusalem. Quasi dicat: In vase mu-

guentum Christi tenebatur; sed nunc tanquam de A fracto vase unguentum per mundum diffusum est. Unde in Canticis: *Unguentum effusum est nomen tuum* (Cant. i), quia apostoli Spiritu sancto inuncti, magnalia Dei ubique predicaverunt, et de Jerusalem, fugati quasi ligna ardentia igne divino totam silvam mundi fervore spiritus incenderunt, et lumine veritatis impleverunt. Item et idem mundus bene dicitur civitas munita, quia sapientia carnis, et philosophica traditione armatus erat contra Deum. [Cassiod.] Vel mirificavit Deus Pater misericordiam suam, id est incarnationem Verbi, in civitate circumstantiae, id est in Jerusalem [Aug.] quæ est in medio gentium, quasi templum fidei. Unde circumjectis gentibus veritas fluxit, quia ubi Christus docuit, passus est, resurrexit, et cetera B sacramenta complevit. Loquitur hic populus fidelis, qui ante loquebatur, comparans Dei beneficium suæ imbecillitati, quasi dicat: Mirificavit Dominus misericordiam suam.

VERS. 28. — « Ego autem dixi in excessu mentis meæ: Projectus sum a facie oculorum tuorum. »

Ego autem. Populus fidelis superius loquens dixi in excessu vel extasi mentis meæ, et in pavor meo cum in me sævirent horribiliter gentes; qui pavor dicitur excessus, [Alcuin.] quia a ratione excedit timendo, *projectus sum* secundum poenam et secundum culpam, *a facie oculorum tuorum*. [Aug.] Si enim me respiceres, non ista pati sineres; si in facie tua essem, non ita timerem. Sed dicitur in alio psalmo: Si dicebam, *motus est pes meus, misericordia tua, Domine, adjuvabat me* (Psal. xciii). Unde et hic subdit,

VERS. 29. — « Ideo exaudisti vocem orationis meæ: dum clamarem ad te. »

Ideo exaudisti, etc., quasi dicat: Quia confessus sum meum lapsum, quia non superbus exstiti, sed cor meum accusavi, quia in tribulatione titubans ad te clamavi, [Gl. int.] ideo non me timentem et pusillanimum abiecasti, sed *exaudisti vocem orationis meæ*, [Aug.] modum ponens emendationi, ostendens me ad te pertinere. Et hoc fecisti indilate, scilicet *dum clamarem*, id est nimis intenderem ad te, clamor enim fit ad Deum, non voce, sed corde, quia multi silentes labiis clamaverunt, multi ore strepentes, corde averso nihil impetrare potuerunt. Clama ergo intus, ubi Deus audit. Attende ergo hoc totum in Petro, in quo nostri timoris typus præcessit, qui videns Dominum ambulantiem super aquas, putavit esse phantasma, cui Dominus ait: *Ego sum, noli timere*. Confidit Petrus et dixit: *Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquas* (Matth. xiv), quasi dicat: Hinc proba si tu es, si in verbo tuo potero quod potes. Et ait, *veni*, et ad verbum jubentis facta est potestas audientis. Descendit enim et cepit ut intrepidus tanquam in illo sperans. Videns autem ventum validum venientem, timuit; et cum copisset mergi clamavit dicens:

Pereo. Hoc est quod iste ait: Ego dixi in excessu mentis meæ, *projectus sum a facie oculorum tuorum*. Et hoc est quod in alio psalmo dicitur: *Dicebam motus est pes meus* (Psal. xciii), Jesus autem porrigens Petro manum, levavit eum. Hoc est quod hic subditur, ideo exaudisti vocem orationis meæ. Hoc idem est quod in alio psalmo dicitur: *Misericordia tua adjuvabat me* (Psal. xciii). Vel excessum mentis hic dicit, qui fit quando mens rapitur ad superna. Unde recognoscit hujus peregrinationis miseriam. Rapta enim mente sursum, vidit iste altitudinem Dei, [Hier., Alcuin.] ex qua sensit, dum est in hac vita, se esse projectum valde longe a contemplatione luminis Dei. Et quia hoc humiliter plangit, et amissum in primo parente bonum sibi reddi precatur, ideo exauditur a Deo. Unde subdit; ideo exaudisti vocem orationis meæ, dum clamarem ad 65 te. [Aug.] Hic est conclusio hortatoria. Hic enim hortatur iterum Propheta, quasi dicat pro his prædictis.

VERS. 30. — « Diligite Dominum, omnes sancti ejus, quoniam veritatem requirit Dominus; et retribuet abundanter facientibus superbiam. »

Diligite Dominum. [Aug.] Vel hic loquitur populus fidelis, qui prædicta expertus jam vos hortatur, quasi dicat, tribulatus sum, clamavi, timui, non sum confusus; [Cassiod.] ita et vos exaudiemini si dilexeritis Deum. Et ideo, diligite Dominum, auctorem tanti beneficii, [Aug.] o vos omnes sancti ejus quorum est diligere Deum, qui non amant mundum, neque quæ in mundo sunt (Joan. iv). [Alcuin.] Amicus enim hujus mundi, constituitur inimicus Dei. [Aug.] Disce ergo non diligere mundum, ut discas diligere Deum. Averte, ut convertaris: funde, ut implearis. Ideo diligite, *quoniam Dominus requirit veritatem*. [Gl. int.] Veritas est, ut creatura serviat Creatori. Hanc in futuro requirit Dominus, etiam a sanctis, quando vix justus salvabitur. [Aug.] *Et si vix justus salvabitur, impius et peccator ubi parebunt?* (I Petr. iv.) *Et tunc retribuet abundanter facientibus superbiam*, [Cassiod.] sæviendo contra eos qui eum contemnunt, faciendo contra jussa Dei, [Aug.] id est, tribuet his qui abundanter faciunt superbiam, qui nec convicii convertuntur, quia multum superbiunt. [Cassiod.] Omnibus etiam abundanter faciunt superbiam, qui non cito poenitent de quolibet criminali peccato. Superbia enim ponitur pro omni vitio, quia radix est omnium vitiorum. Hic etiam in præsentem aliquibus aliquando retribuet Dominus, ut superbos humiliet, [Aug.] quod ideo fit, quia si nulli hoc faceret, non videretur vigilare divina providentia; si omnibus hoc faceret, non servaretur divina patientia. Ut ergo patiens et justus appareat aliquibus, et non omnibus, hic retribuit.

VERS. 31. — « Viriliter agite et confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino. »

Viriliter agite, et confortetur, etc., [Gl. int.] quasi dicat: Retribuet in futuro. Interim ergo

[Cassiod.] Viriliter agite, ne sit otiosa dilectio, [Aug.] sed indesinenter bona operentur, ut bonum sine defectu operantes suo tempore sine defectu metatis, [Cassiod.] et si gravia occurrant, quæ supra dixi confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino. In hoc versu exprimitur virtus et intentio psalmi totius, ne carnis fragilitas timeat tot mala sæculi.

COLLATIO IN PSALMUM XXX: « IN TE, DOMINE, « SPERAVI, NON CONFUNDAR IN ÆTERNUM. »

VERS. 4. — *Deduces me et enutries me.* Idem Hieron. et Campensis, sed Sanctes, Pratensis, Munsterius, et interpretes pro Cajetano, *duces et deduces me*, vertunt, quia tamen similem particulam psalm. xxi versiculo, *super aquas refectionis educavit me*, Hieron. transtulit, *enutrivit me*; et quadrantis respondet ad gratiam Christi, quæ enutrit nos ut fortes simus, ut commentatus est in hunc locum. Præstabat non mutare LXX versionem, et si sensus possit conciliari. Pellicanus verbum Hebraicum, quod hic habetur per he id est per aspirationem tenuem, legit per fortem aspirationem, quia traduxit, *quasi hereditatem possidebis me.* תְּנַחֲלֵנִי TENACHALENI, pro תְּנַחֲלֵנִי TENACHALENI. Et videtur magis accedere ad rationem educationis.

VERS. 6. — *In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum.* Hebr. habent אֶפְקֹד אֶפְקֹד, et LXX παρατίθωμαι, id est *commendabo*, per futurum tempus. Apparet Christum Dominum, dum in cruce penderet, tempus mutasse. Licet Græci codices, in Evangelio Lucae xxiii, habeant futurum, quos crediderim mendosos, eo quod veteres adducunt evangelistam per præsens. Hieronymus 3 adversus Pelagianos, et in commentario hujus loci; Aug. contra sermonem Ariariorum, cap. 9 et 10, et in enarratione psalmi; Ambr. in locum Lucae indicatum. ac rursus in eundem Theophylactus, nisi fallat codex. Simile fecit Apostolus, Ephes. iv, qui respiciens rei factæ adimplerionem, quod dixerat psal.: *Accepit dona in hominibus*, posuit δὲ καὶ δόματα, *dedit dona*. Translatio tamen ad Campensem habet per præsens. Nec est insolitum apud Hebr. futurum fungi vice præsentis. Unde Munsterius vertit, *commendo spiritum meum*.

VERS. 15. — *Qui videbant me, foras fugerunt a me.* Faber et Cæcus volunt emendari lectionem Latinam, ut particula *foras*, non jungatur ad *fugerunt*, sed ad verbum *videbant*, et dicatur Latinus, *foris ridebant*, quia Hier. dixit, *videbant me in plateis*. Hier. tamen in commentariis, et August. referunt ad verbum *fugerunt*, ut liquet ex interpretatione. Et Campensis dicit, *foras fugerunt relicto me solo*. Nec obest quod ad dictionem בָּרַחְךָ BAHUTZ, ponitur nota distinctionis, quia in psalterio, teste Campensi, non habet vim distinguendi.

VERS. 16. — *Audiri vituperationem multorum commemorantium in circuitu.* Sanctes, Pratensis, Munsterius, interpretes pro Cajetano, *vituperationem seu infamiam multorum*, pavor aut pavorem circumquaque, ut pro illo quod est commemorantium, ponant pavorem. Hier., juxta Hebr. sic reddit, *congregationem in circuitu*; et Pellicanus, *qua perambulat in circuitu*. Vocabulum Hebr. מַגֹּר MAGOR signat

A modo mansionem, modo pavorem a themate נֶחֱדָר cor, id est commemoratus est, timuit. Male igitur et gratis novatores recedunt a Latina editione, si ex contemptu fecerint.

VERS. 18. — *In manibus tuis sortes meæ.* Hebr. יְדֵי יִתְּתָאִי, id est *tempora mea*. Eodem recidit sensus; sors enim nostra, id est electio est in potestate Dei abscondita, tempus autem ex sui ratione, innuit quid Deus disponat, aut ordinet. Unde translatio. ad Campensem, *in manu tua facta mea sunt*.

VERS. 21. — *Erubescant impii, et deducantur in infernum.* Hebr. יִדְּבֹל לִישָׁאִי IDEMU LISSEOL, *taceant in fovea*, id est inferno. Sanctes tamen vertit, *excidentur in inferno*. Quantum ad rem ipsam pertinet, peripsum est. Estio fortasse quod דָּבֹל DOM non significet *deduxit*, tamen silere ad infernum, est nullam habere causam defensionis, quin peccator ad infernum mittatur ac deducatur. Et ita taciturnitas illa justa est damnatio, cui non habes quod respondeas, juxta Matth. xxi: *At ille obmutuit*. Et translator ad Campensem habet, *in foveam conspiciantur*; et Munsterius, *compescantur*.

Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem. Hebr. עֲרָא אֶת־אֱתָא, alias signat rem gravem et duram, alias *veterem*, eoque in versione Hier. juxta alterum exemplar habet *vetera*, juxta alterum *dura*. Et posterioremodum sequuntur Pratensis, Sanctes, Munsterius, et interpretes pro Cajetano. Pellicanus dicit *vetustum*. Quomodo autem vetustas et gravitas proprie dicantur de peccato, Scriptura nusquam non ostendit, et quid per ea intelligi deberet, LXX continet in suo interpretamento aperuerunt.

VERS. 25. — *A conturbatione hominum.* מְרֻעָאֵי מְרֻעָאֵי. Hieron. a duritia viri, Sanctes, Pratensis, interpretes pro Cajetano. Pellicanus, *ab elationibus*, seu *superbiis viri*, id est hominum, inquit Sanctes in suo Thesaurio, qui etiam expositionem rabbinorum refert. Rabbi Salomon, a conjunctionibus seu societatibus impiorum. Thargum, *ab exercitiis potentium*; Rabbi Himmaniël, *a duritiis et fortitudinibus viri*. Munsterius propinquius ad LXX, *ab iritationibus cujuscunque*. Conturbatio autem hominum ista omnia complectitur.

VERS. 28. — *Ego dixi in excessu mentis meæ.* Hier., *in stupore meo*. Plures vertunt in *precipitatione meæ*, seu *dum festinare*; Pellicanus utrumque ponit, et *precipitationem*, et *pavorem*. In hoc nihil aliud dicimus, quam quod Hier. respondet ad Suniam et Fretellam: « Ego autem dixi in *excessu mentis meæ*, pro quo in Latinis codicibus legebatur, *in pavore meo*. Et nos juxta Græcum transtulimus ἐν τῇ ἐκστάσει μου, id est *in excessu mentis meæ*. Aliter enim Latinus sermo ἐκστασις exprimere non potest, nisi *mentis excessum*. Aliter in Hebraico me legisse noveram, in *stupore et admiratione meæ*. » Haec ille. Sed translatio ad Campensem, *in desperatione meæ*; ipse Campensis, *in anxietate summa*.

VERS. 30. — *Quoniam veritatem Dominus requirit.* Hebr. נִדְרֵי אֱמֻנִים EMUNIM NOTZER, *fideles seu veritates custodit*. Sed quorum pacto custodit veritates Dominus, nisi exanimando vitam veracem districte in extremo judicio? Unde veritates custodit qui semper quomodo serverunt requirit, ut nihil non examinatum relinquit, vel minutulam cogitationem: quæ si quid sinistri habuerit, admissum, et ad veritatis regulam expenditur: a iudice vero, quem latere nihil potest.

PSALMUS XXXI.

PSALMI TITULUS: « INTELLECTUS DAVID. »

Beati quorum remissa sunt iniquitates. Titulus, intellectus David. [Aug.] Psalmus iste agit de gratia

et misericordia Dei, qua Christiani sumus. Unde Apost. in Epistola ad Romanos, ex hoc psalmo argumentum gratiæ sumit, contra illos qui de operibus

legis gloriantur, et merita sua jactant, dicens, beatitudinem esse illius hominis, cui Deus accepto fert justitiam (*Rom. III*), sicut ait Propheta: *Beati quorum*, etc. [Alcuin.] Et agit iste Psalmus maxime contra vitia hominum, qui vel peccata sua nesciunt, vel agnita defendunt et merita jactant; [Aug.] econtra docens ut peccatores nos agnoscamus, et peccata accusemus, et bona gratiæ Dei attribuamus (67). Contra vitia ergo hominum hic psalmus opponitur, ne quis putet Deo absconditum, quod in conscientia habet occultum. Et est sensus tituli: [Gl. int.] *Hic est intellectus David*, id est, pœnitentis, in cujus persona hic loquitur David, [Cassiod.] id est hic docetur quid intelligere debeas, si vere pœnitens es, vel pœnitere vis. [Aug.] Primo, intelligas te peccatorem esse, post si cœperis bonum facere, ne viribus tuis tribuas, verbo te justificans, sed gratiæ Dei, ut non sis dolus in corde. Et est iste psalmus secundus pœnitentialium, diversus a primo. In primo enim pœnitens timore judicii plorat. In isto peccata quæ tacuerat, graviter afflicto cogitur confiteri.

Intentio. Monet ad pœnitentiam. [Cassiod., Alcuin.] Modus. Quatuor sunt partes: primo, dicit initium boni esse per indulgentiam Dei, se vero sequentem illud vitium hominum fuisse miserum, sed per misericordiam Dei conversum fuisse ad verum intellectum, ad quem opportunius expertus casum alios deceptos revocat, in quo et stantes confirmat. Secundo agit de confessione, unde est venia, ibi, *delictum meum cognitum*. [Cassiod.] Tercio pœnitentiam commendat, ibi, *pro hac orabit*. Quarto, ponitur lætus finis, ubi dicitur Deus dare intellectum, ibi, *intellectum tibi dabo*. Gratiā itaque commendans Propheta initium boni per indulgentiam Dei esse ostendit, dicens:

VERS. 1. — « Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata. »

Beati quorum remissæ sunt iniquitates. [Aug.] Non dicit in quibus non invenit peccatum, nam in omnibus invenit, sed quibus remittuntur. Nihil boni fecisti et datur remissio peccatorum. Tibi debebat vindictam ex culpa tua, dat indulgentiam ex gratia sua. Malis enim operibus tuis debetur damnatio, sicut bonis operibus debetur regnum cœlorum. Si reddatur ergo tibi quod debetur, puniendus es, non tibi reddit Deus debitam pœnam, sed donat et indebitam gratiam. Nemo ergo jactet opera sua ante fidem, nemo sit piger in operibus bonis accepta fide. Dat enim Deus indulgentiam impiis, et eos justificat ex fide. Incipitur **66** ergo justificatio fidei per indulgentiam. [Alcuin.] Iniquitates autem dicit, fomitem peccati, scilicet concupiscibilitatem, quæ ante baptismum non tantum pœna, sed et culpa est, non utique actualis sed et originalis; post baptismum vero pœna est et non culpa (68). In baptismo enim dele-

atur originale peccatum: non ut non sit, sed ut peccatum ultra non sit. Ideoque congrue dicit: *Beati quorum remissæ sunt iniquitates*, id est, mitigate per gratiam, ut non regnent in mortali corpore (*Rom. VI*). Cujus rei causa est, quod in baptismo tecta sunt peccata. Unde subdit, *et quorum peccata*, scilicet originalia, et si qua sunt actualia, *tecta sunt*. [Aug.] id est, cooperta et abolita. Si enim Deus texit peccata, noluit advertere. Si noluit advertere, noluit animadvertere, id est punire; noluit agnoscere, sed ignorare. Non ergo dicit tecta peccata, tanquam ibi sint et vivant, sed ita deleta ut Deus non videat, id est puniat æternaliter. Videre enim Dei est peccata punire. Unde alibi: *Averte faciem tuam a peccatis meis* (*Psal. I*). Et dicitur hoc a simili. [Gl. int.] Ita enim teguntur peccata in baptismo, sicut *Ægyptii* insequentibus Israel, tecti sunt in mari Rubro (*Exod. XIV*). Ne hoc sufficit quod in baptismo tegantur peccata, nisi inde caveatur ab eo quod Deus imputat, id est a criminali. Unde subdit:

VERS. 2. — « Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum: nec est in spiritu ejus dolus. »

Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum, qui sibi cavet a criminali peccato, quod imputatur ad pœnam æternam. [Cassiod.] Vel et si remissis iniquitatibus et tectis peccatis sit aliquod levius peccatum, ut Job et Nathanael, quos laudat Dominus, *non imputavit Dominus peccatum* (69). Vel iniquitatem dicit peccata quæ ante fidem vel baptismum sunt; peccata, quæ post fidem vel baptismum sunt. Et est, *beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata*, id est quibus Deus peccata ante fidem remittit. Non enim per se beati sunt, in quibus tegit peccata post fidem, ne in judicio revelentur. Et sic non imputabitur eis peccatum aliquod ad pœnam. [Alcuin.] Unde subdit: *Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum*, aliis enim qui gravia habent Deus imputat, aliis per misericordiam non imputat et si habent aliqua, his scilicet qui non justos se prædicant cum sint mali, sed se agnoscentes satisfaciunt. Unde ait, *nec est in spiritu ejus dolus*, [Aug., Cassiod.] hic ostendit cui non imputet, illi, scilicet, in quo non est dolus. Quia se accusat cum sit peccator, corde tenet quod ore fatetur. Dolus est, ut cum sit peccator, justum qui se prædicet. Qui vero se accusat, dolo caret: talis erat Nathanael, de quo Dominus dixit: *Ecce verus Israelita, in quo dolus non est* (*Joan. I*); et publicanus ille humilis, qui dicebat: *Propitius esto, Deus, mihi peccatori* (*Luc. XVIII*).

VERS. 3. — « Quoniam tacui, inveteraverunt ossa mea: dum clamarem tota die. »

Quoniam tacui. [Hier.] Quasi dicat: Hoc modo profiteor, sed olim *quoniam tacui, inveteraverunt ossa mea*; vel ita junge: Hic est beatus in cujus spiritu non est dolus, [Aug.] quia ego non confitens Deo olim, veni

(67) Ex Cassiod. in 3 vers. hujus psal.

(68) Ex Aug., lib. I, De nupt. et conc. cap. 25.

(69) Ex Hier. in c. Ose. VIII.

in peccatum. Et hoc est quod ait, quoniam tacui, quod non esset tacendum, scilicet confessionem peccati. Inveteraverunt ossa mea, id est interior fortitudo defecit, si contra fecisset, innovaretur virtus robusta in Domino. Si enim clamassem peccata, inveniretur in se infirmus; sed fieret in Domino firmus. Nunc autem perverse tacuit peccata, et clamavit merita. Unde subdit: *Dum clamarem tota die*. Dixi enim quod non esse dicendum de iustitia mea, ergo non est contrarium quod ait, tacui dum clamarem. Tacuit enim quædam, non tacuit quædam; tacuit unde proliceret, non tacuit unde deliceret; tacuit confessionem, clamavit de meritis presumptionem. Sana membra medico ostendebat, vulnerata tegebat. Ideo non fuit curatus, non fuit sanatus, sed inveteratus, id est remansit in vetustate, quia confitendo non amavit novitatem. Qui enim non vult confiteri peccata, laborat sine causa in defensione peccatorum, in quo cum jactet merita, amplius deficit ejus fortitudo. Exaggerat enim culpam, dum defendit: propellit gratiam, dum merita jactat. Ergo etiam si non sit sibi quis conscius, non tamen justum se prædicet, quia *delicta quis intelligit* (Psal. xviii)? aut, *quis gloriatur eastum se habere cor?* (Prov. xx.) Qui dicit se peccatum non habere, mendax est (Joan. i). Unde Apostolus: *Nihil mihi conatus sum, sed non in hoc justus sum* (I Cor. iv). Et Salomon: *Est justus qui perit in sua iustitia* (Ecli. vii). Ille, scilicet, qui præsumit de iustitia, ut phariseus, qui dicebat: *Non sum sicut ceteri homines*, etc. (Luc. viii). Vel ita, tacui, voce peccatum, dum clamarem tota die, affectu me fore peccatorem, quia pena peccati vel interior exaceratio me peccatorem ostendebat.

VERS. 4. — « Quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua; conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina. »

Quoniam die. Quasi dicat: Peccata tacens et merita jactans inveteravi, sed, o Domine, quoniam manus tua gravata est super me ad humiliandum me superbum, [Aug.] quia vindicta tua me tetigit, et hoc die ac nocte, id est assidue, conversus sum in ærumna mea, id est cognovi me miserum, dum confringitur, vel configitur spina, id est, dum compuncta est conscientia. Tunc enim sensi dolorem, et inveni meam infirmitatem. [Cassiod.] Vel cognovi me miserum; dum confringitur spina [(70)] scilicet quæ totum corpus erigit, scilicet superbia, quæ fracta non ejicit ad interitum, sed erigit ad salutem. Vel ita lege litteram, quasi dicat: Clamavi et tacui, quod non debui, et ideo, manus tua gravata est super me die ac nocte, non mutatur sensus horum verborum, quasi dicat: Me assidue percussisti, et non immerito, quoniam conversus sum in ærumna mea, [Aug.] id est factus sum miser. Et vere est ærumna mea et miseria, dum, id est quia, spina, id est peccatum configitur, id est usque ad con-

A sensum, et consuetudinem, et opus ducitur. [Alcuin.] De his spinis dictum est primo homini peccanti: *Terra tua germinabit tibi spinas et tribulos* (Gen. iii). Et alibi: *Spina et tribuli nascuntur in manibus temulentis* (Prov. xvi). Vel spina, id est ratio; confringitur, id est fracta ad terrena curvatur, quæ sursum erigi debet, sicut spina dorsi hominem erigit.

PARS II. Διάλογα. VERS. 5 — « Delictum meum cognitum tibi feci; et injustitiam meam non abscondi. »

Delictum meum, etc. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi commendatur confessio peccati, unde venia est, sicut supra dixit, quod de tectione inveteratio processit (71). Quasi dicat: Conversus sum in ærumna, puncta est conscientia mea, et sic ego feci per me cognitum tibi confitendo, scilicet delictum meum, scilicet quod commisi facienda, scilicet quod tacui peccata; et injustitiam meam, scilicet quod non facienda feci, id est quod clamavi merita, non abscondi, [Aug., Gl. int.] id est, non operui, sed aperui, ut operires tu; detexi, ut tegeres tu. Nam quando homo detegit, Deus tegit: cum homo tegit, Deus denudat; si homo agnoscit, Deus ignoscit.

VERS. 6. — « Dixi: Confitebor adversum me injustitiam meam Domino; et tu remisisti impietatem peccati mei. »

Dixi: Confitebor, [Gl. int.] quasi dicat, feci cognitum, et vere. Dixi enim prius, [Alcuin.] id est, deliberavi apud me, hoc, scilicet, quod ego confitebor vel pronuntiabo, injustitiam meam Domino, agens adversum me injustitiam, [Gl. int.] id est agens contra priora. Prius enim tacueram, modo pronuntiabo. Vel ita, confitebor injustitiam meam Domino, [Aug.] dicens eam esse adversum me, id est mihi eam dando, non Deo vel naturæ, quod iterum est dare Deo; modo ergo confitebor adversum me, [Gl. int.] qui prius contra Deum. [Aug.] Multi enim confitentur iniquitatem suam, sed adversus Deum. Quando enim inveniuntur in peccatis, dicunt: Non hoc feci, aut non est hoc peccatum, sed Deus voluit. Alii dicunt: Fatum mihi fecit, stellæ mihi fecerunt. Et ita per circuitum volunt pervenire ad Deum accusandum, non de compendio ad Deum placandum. Stellas enim ipse fecit et ordinavit. Et ita per eas volunt ostendere quod Deus fecit ut peccarent. Dicant ergo illi potius: Domine, miserere mei, et sana animam meam, quia peccavi tibi (Psal. xl). Ita clamet æger ad medicum, et dicat: Cum libero arbitrio creavit me Deus: ideoque si peccavi, ego peccavi non fatum, non fortuna, non diabolus me coegit: sed ego persuadenti consensi. Et tu remisisti, [Gl. int.] quasi dicat, ita dixi, et ita proposui. Et tu remisisti etiam impietatem peccati mei, quæ est quod tacere decrevi culpam, et male clamavi merita. Magna pietas Dei hic ostenditur, [Cassiod.]

(70) In Psal. Rom. legitur *confringitur*

(71) Ex Greg. in expositione vii psal. penitent. et ex Cassiod.

ut scilicet ad solam promissionem dimiserit peccatum. Votum enim pro operatione iudicatur. [Aug.] Magnum est ergo quod ait, dixi: Confitebor vel pronuntiabo, alia littera. Nondum pronuntiat, promittit se pronuntiaturum. Et Deus jam dimittit, quia hoc ipsum dicere, scilicet pronuntiabo vel confitebor, quodammodo pronuntiare est, non ore, sed corde; nondum est vox in ore, ut homo audiat confessionem, et Deus audit.

PARS III. Διάψαλμα. VERS. 7. — « Pro hac orabit ad te omnis sanctus in tempore opportuno. »

Pro hac orabit. [Cassiod.] Tertia pars, ubi plenitudinem commendans omnibus sanctis dicit eam esse communem, quam variae sectae respiciunt: contra quas ad Deum refugit, [Alcuin.] quasi dicat, remisisti impietatem peccati mei. [Aug.] Et, pro hac, remissione facta, *orabit ad te omnis sanctus.* Inde enim est sanctus, et inde oratur, quia dimisisti, quia aliter non esset sanctus, nec adoraret, quia omnes sunt peccatores, et egent gloria Dei. Et quando orabit? *In tempore opportuno.* Tempus opportunum est tempus gratiae, quod novum tibi manifestatum est et gratia Christi revelata est (Rom. iii). De quo Apostolus: *Quando venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege, ut eos qui sub lege essent redimeret* (Galat. iv). Unde redimeret? a diabolo, a perditione, a peccatis, ab onere legis, quae eos premebat, et reos convincebat; non juvabat spinam peccati, ostendens, non consumens. [Alcuin.] Et ita quasi coegit eos clamare ad gratiam et ad medicum, gratia autem sanat.

VERS. 8. — « Verumtamen in diluvio aquarum multarum, ad eum non approximabunt. »

Verumtamen. [Alcuin.] Quasi dicat: Licet sanctus oret, licet tempus opportunum sit, [Aug.] verumtamen illi qui sunt in diluvio aquarum multarum, id est defluentes in carnalibus concupiscentiis. Vel qui sunt in diluvio aquarum multarum, [Alcuin.] id est qui sunt in erroribus diversarum sectarum, et in multiplicitate vanarum doctrinarum, ut philosophi qui libero arbitrio, et Judaei, qui carnalibus observantiis salutem ascribunt, [Aug.] et alii qui fato vel fortunae peccata, vel aliis huiusmodi imputant, cum una sit doctrina Dei, quae est de humiliatione cordis et confessione peccati. Ii, inquam, omnes non approximabunt ad eum, id est, ad Deum, mutat enim hic personam, ut saepe facit, ut ibi: *Domini est salus, et super populum tuum benedictio tua* (Psal. iii). Non enim appropriant ad Deum qui sunt in diluvio variarum doctrinarum, ut qui dicunt, fatum me peccare fecit, vel fortuna, quae omnia regit, vel gens tenebrarum, quae Deo rebellat. Diverse sunt haec aquae et amarae; sed illa est vera et dulcis aqua, quae de intimo fonte purae veritatis emanat: haec est aqua confessionis peccatorum, et humiliationis cordis, vitae hominis salutaris abiciens se, et nihil de se praesumentis, et nil suae potentiae superbiaeque tribuentis. Haec aqua ab

A illo emanat, qui cum esset altus, pro nobis factus est humilis, id est a Christo. Vel, non approximabunt ad eum, id est ad sanctum, illi tales secundum imitationem. Sed in hoc diluvio quod undique perstrepat.

VERS. 9. — « Tu es refugium meum a tribulatione quae circumdedit me: exultatio mea, erue me a circumdantibus me. »

Tu es refugium, etc. [Greg.] Ego enim ens in hoc 67 diluvio, ambulans in hoc saeculo, non audio tales, sed ad te refugio. [Hier.] Vel ita, pro hac, scilicet impietate tollenda, orabit ad te omnis sanctus, quia nullus est sine peccato. Etiam orabit dico, in tempore opportuno, in hac vita ubi licet. Verumtamen, quasi dicat, dico, sanctus orat, in quo notatur habere peccata, sed tamen in diluvio aquarum multarum, id est dum poenae et angustiae inundabunt in iudicio, [Alcuin.] ipsae poenae non approximabunt ad eum, sanctum, sicut nec aquae ad Noe in diluvio appropinquaverunt (Gen. vii), *tu es*, quasi dicat, sanctus orabit, dicens ita, o Domine, *tu es refugium meum* non mea vis, vel alius Deus: sed, tu solus, es refugium meum, [Aug.] a tribulatione huius saeculi, vel peccatorum, *quae circumdedit me*, et *tu es exultatio mea*. Gaudeo enim spe futuri boni quod promittis, et quod parcis. Et ideo, o tu Domine, *erue me a circumdantibus me*, quia quamvis gaudeam in spe, tamen adhuc sum in malis.

PARS IV. Διάψαλμα. VERS. 10. — « Intellectum tibi dabo, et instruum te in via hac qua gradieris: firmabo super te oculos meos. »

Intellectum tibi, etc. [Alcuin.] Quarta pars, ubi ostenditur laetus finis. Et dicitur quod Deus dat intellectum. Unde iste alios hortatur ad idem quasi dicat: Tu, erue me, qui promissisti mihi hoc, intellectum tibi dabo. [Cassiod.] Vel respondet Christus poenitenti qui petierat erui; cui respondetur a Domino: Intellectum tibi dabo, [Aug.] ut scilicet te cognoscat et scias. Quod omnia sunt ex gratia, et gaudeas in spe. Ecce quare dicitur psalmus intelligentiae, sicut titulus monstrat, quia scilicet hic dicitur dari intellectus poenitenti, [Alcuin.] ne putetur supplicans negligi, teste Deo, *et instruum te* ne aberres quasi dicat inermem gladio. [Aug., Cassiod.] Et hoc in via hac scilicet Dei qua gradieris non errore, non ut haereas ibi *firmabo super te oculos* ne quis tibi noceat, id est non auferam a te postea oculos meos, [Aug.] quia tu semper levas oculos tuos ad me, [Cassiod.] jam justificatus. Ecce quanta est gloria poenitentis.

VERS. 11. — « Nolite fieri sicut equus et mulus quibus non est intellectus. »

Nolite fieri, etc. [Aug.] Accepto intellectu convertit se iste poenitens ad superbos peccata defendentes, et ostendit nobis quid sit intellectus. [Alcuin.] Quasi dicat: Ita Dominus mihi fecit: ergo o vos quos invito, *nolite fieri sicut equus*, non dicit sicut hos qui est humilis, sed equus, qui erecta cervice incedit, per quem significantur superbi: sicut per mu-

lum stolidi et pigri. Et est, nolite fieri sicut equus et mulus, id est superbi et stolidi, quia talibus non est intellectus. [Hier.] Vel per equum et mulum, duo populi intelliguntur. Per equum intelligitur gentilis indomitus; per mulum Judæus piger ad credendum. Et est, nolite fieri sicut equus et mulus, id est nolite fieri sicut gentiles, vel sicut Judæi, quibus non est intellectus. Quid enim tales patiuntur? Ecce, in camo, etc. Vel ita, nolite fieri sicut equus. Equus sine discretione sessorem, mulus qualibet onera accipit. [Cassiod.] Et ita neutri est intellectus, vel illi sessorum, vel huic onerum.

Prohibet ergo homines a diabolo insideri et vitiis onerari, alioquin equus freno, mulus camo arceatur. Et est, nolite fieri sicut equus et mulus, id est nolite diabolum sessorem recipere, vel onis vitiiorum subire, quia talibus non est intellectus, sicut equo et mulo. Unde subdit, quibus non est intellectus: [Aug.] quod si noluit acquiescere, o Deus, fac eis quod mihi fecisti, dicit penitens, scilicet,

VERS. 12. — « In camo et freno maxillas eorum » constringe, qui non approximant ad te. »

In camo et freno, id est in majori et minori tribulatione constringe, vel confringe, [Alcuin.] vel confringes, id est reconde et coarcta maxillas eorum, id est jactantiam de viribus suis et meritis. [Aug.] Si enim non habes Christum sessorem, os quo jactas merita, et taces peccata, confringetur. Si ergo non vis confringi os tuum, noli esse sicut equus et mulus, sed sicut bos qui cognovit possessorem suum [Isa. 1]. Vel, in camo et freno maxillas eorum, quibus mandunt. Confringe, [Cassiod.] id est parcius da victualia, ut saltem necessitate coacti redeant sicut animalia donec viam teneant, frena patiuntur et flagella. Maxillas eorum, dico, qui non approximabunt ad te humiliando se, quia sunt quidam qui si peccant carnis imbecillitate, tamen a piis precibus non recedunt.

Possunt etiam hæc esse verba Christi: Nolite, etc., qui supra penitenti respondit dicens: Intellectum, etc., et hoc ad alios loquitur, monens eos ad idem, dicens, Nolite, etc. Postea verba ad Patrem convertit, dum ait, constringe, etc. Nec mutatur verborum sententia.

VERS. 13. — « Multa flagella peccatoris, sperantem autem in Domino misericordia circumdabit. »

Multa etiam cum freno sunt flagella peccatoris. [Aug., Alcuin.] Ecce post frenum adduntur flagella ad domandum, ne sit de illis impunitis quibus modo datur vaga licentia suæ viæ: sic iste supra se dixit domitum, ubi ait: Gravata est super, etc. [Aug., Hier.] Non est ergo nārum si adhibito freno sequuntur flagella. Indomitum enim animal iste esse cupiebat: nec Dei voluntate, sed proprio motu se regere volebat, et effrenis in luxuriam prolabi. Ideoque domatur freno et flagello; atque utinam perdemetur! Videndum est enim ne nimium resistendo, indomitus relinqui mereatur et ire in va-

gam viam quæ ducit ad mortem. Vel de futuro potest hoc accipi sic: Hic constringes, et in futuro. [Hier. et Alcuin.] Multa, erunt, flagella peccatoris. Vel de presenti simul et de futuro potest accipi, sic: Nolite fieri sicut equus et mulus, quia, multa sunt flagella peccatoris, hic et in futuro; sperante autem in Domino, [Gl. int.] qui omnia gratis dat circumdabit undique, [Cassiod.] ne sit locus hosti misericordia, [Aug.] quæ est in consolationibus. Lex vero in flagellis, Evangelium in consolatione. Et quia misericordia circumdat, ergo vos olim impii et superbi.

VERS. 14. — « Lætamini in Domino et exsultate, » justi, et gloriamini, omnes recti corde. »

Lætamini in Domino, [Gl. int.] qui prius in vobis lætabamini, et exsultate in Domino, quia jam justis estis, non meritis vestris, sed gratia qui prius erat peccatoris. Distingue. Lætari est tacita suavitate gaudere; exsultare, est concitati animi fervore gaudere, et gloriamini quod estis ei subditi, et hoc facite etiam in tribulationibus, [Aug.] omnes vos, qui estis recti corde, id est non resistentes Deo. Pravi corde sunt qui dicunt Deum vel non esse, vel non justum esse, vel non regere hæc, cum videant malos florere et bonos pati. Recti corde sunt qui dirigunt cor secundum voluntatem Dei, quam suæ præponunt, ut et Christus docuit, dicens, Non sicut ego volo, sed, etc. [Matth. xxvi], transfigurans in se suos, ut et ibi: Saule, Saule, quid me persequeris? [Act., ix.]

COLLATIO IN PSALMUM XXVI: « BEATI QUORUM. »

VERS. 2. — Nec est in spiritu ejus dolus. Latina editio, et si fere sequatur Græca exemplaria quæ habemus, non tamen constanter, quia hic legimus, οὐδὲ ἔστιν ἐν τῷ πνεύματι τοῦτοῦ ὁδός, id est nec est in ore ejus dolus, quod Hier. ad Suniam et Fretellam, indicavit esse Symmachi solius, alioquin et LXX Interpretes, et Theodotio, et quinta et sexta editio, et Aquila, et ipsum Hebr., In spiritu ejus, habent. Sunt et aliquot alia loca in Græcis quæ discrepant a Latinis.

VERS. 4. — Conversus sum in ærumna mea. Omnes recentiores hic relinquunt lectionem Vulgatam, simul et Hier. juxta Hebr., quia vertunt succum meum humorem vel virorem, pro ærumna mea, aut miseria. Clarissimum evadit, quod Hier., et LXX acceperunt lamed, litteram servilem ut vocant, alii autem ut est radicalis לֵשׁ LESSADDI, quia לֵשׁ LESSAD, est humor. Si vero deduxeris a themate לֵשׁ SCHADAD, id est vastarii, significat miseriā, et lamed erit nota ablat. aut accusativi, in ærumna, aut ad ærumnam meam. Et quia sic acceperit Hier. non solum liquet ex ejus versione juxta Hebr., verum etiam ejus tractatione ad Suniam et Fretellam, cujus verba subtexo: « Conversus sum in ærumna mea, in Græco mea, non esse suggeritis, ἵσπαρην εἰς ταλαιπωρίαν, ἐν τῇ ἱμπαρῖναι μοι ἀνάσσειν, id est conversus sum in ærumna, dum configitur mihi spina, quod ex Hebr. et translatione Theodotionis additum est; et in Hebr. legitur לֵשׁ LESSADDI, ubi vides Hier. asserere in Hebr. ad ærumnam addi meam, propter iod in fine particule illius. Si autem accepisset lamed, tanquam radicale, nec vertisset, nec indicasset ad id significati addi affixum pronomen.

Dum configitur spina. Hier. transtulit, cum exar-
desceret, alii in siccitates arstatis. Varietas orta est,
quia ad verbum potest interpretari, in gladiis spi-
nae, quod LXX haud inepte dixerunt, dum configi-
tur spina. Siquidem חרבן HARBON, vel חרב HEREB,
est siccitas vel gladius, et קץ QUATZ seu קוצ QUOTZ
potest esse anceps ad arstatem et spinam. Secundam
acceptionem respexerunt LXX.

VERS. 7. — Tu es refugium meum a tribulatione
quae circumdedit me. Pro circumdedit, vertunt cu-
stodies, חֲצִרֵי TITZRENI, a radice נָצַר NATZAR, so-
nat, custodies me, cum aliis tamen punctis a the-
mate נָצַר TZOR, interim poterit significare, circum-
dabis me, vel in feminino, circumdabit me חֲצִרֵי
TETZURENI. De punctorum autem ratione, eorum-
que adinventione, satis superque in praefatione
dictum est. Translator ad Campensem stat a nobis.
Vertit enim, tu es refugium meum a tribulatione
quae circumdederat me.

Exsultatio mea erue me a circumdantibus me. Hier.
Laus mea salvans circumdabis me. Alii transferunt,
canticis vel clamoribus liberati aut liberationis cir-
cundabis me. Versiones istae eodem tendunt. Hier.
tamen et interpretes pro Cajetano legerunt, רִנִּי
RONI, quia dicunt exsultatio, aut laus mea, ubi ca-

teri legunt רִנִּי RONE. Deinde פִּלֵּט PALLET sonat li-
bera, liberandi, aut liberationis. Sed פִּלֵּט POLET, id
est salvans, quomodo apparere intellexisse Hier.
etiam si neoterici vellent esse neutrius generis,
potiusque; dicendum מִפִּלֵּט MEPHALLET.

VERS. 10. — Firmabo super te oculos meos. Hier.
Cogitabo de te oculo meo. Reliqui, renuam aut con-
sulam tibi oculo meo; quae proxima sunt, et pari
intelligentia, referuntur ad Dei custodiam et provi-
dentiam erga peccatorem conversum, ne deinceps
relabatur: quod est Dei consilium firmissimum. Et
translatio ad Campens. habet, figam in te oculos
meos.

VERS. 14. — Gloriamini omnes recti corde. Est
satis intolerabile quod Sanctes et interpretes pro
Cajetano verterint, laudate omnes rectos, per accu-
sativum, cum nulla ratione ne minima quidem
cogebantur id facere. Unde Hier. addidit eum,
laudate eum, omnes recti corde, quasi admonens
ne quis referret hanc laudem ad rectos, sed ad
Deum qui facit rectos. Suspicio tamen in contextu
Sanctis; librariorum vitio esse accusativum, cum
in Thesaurio suo vertat per nominativum. Versio
etiam in Cajetano facile reduceretur ad sensum le-
ctionis Latinae, quando dicit, facite laudare omnes
rectos cordis.

PSALMUS XXXII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

[Cassiod.] Exsultate, justi, in Domino. Titulus.

In finem, psalmus David Titulus iste patet, hic au-
tem Propheta misericordiam et potentiam Dei com-
mendat, et facta ejus enumerat, agens de operibus
creationis et recreationis, ut timeatur potentia, qua
creat, et ametur misericordia qua recreat. Intentio.
Ad laudem invitat ostendens qui et quem, et quo-
modo, et quare laudare debeant. Modus. Tripar-
titus est psalmus. Primo justos vel rectos laudare
monet. Secundo, beatum dicit illum qui ad cultum
Dei pervenit, ibi, beata gens. Tertio, quid de prae-
dictis sentiat, subdit, ibi, anima nostra. Ostendens
ergo Propheta qui laudare debeant, justos ad lau-
dem monet, dicens, o

VERS. 1. — « Exsultate, justi, in Domino, rectos
« decet collaudatio. »

Justi, exsultate etiam in adversis, non in 68 vobis,
[Aug.] non in saeculo quod perit, sicut injusti fa-
ciunt, quorum exsultatio finitur cum saeculo; sed
in Domino in quo nihil displicet eis. Placet autem
Deo, cui placet Deus, quo permanente permanebit
justorum exsultatio. Et quia exsultare in illo non
possumus nisi laudando, inquit, rectos decet collau-
datio. Laudat qui rectus est, id est subditus Deo
aliter est distortus, curvus laudat Deum quando
sibi bene est; blasphematur, quando male; rectus
vero semper, id est in prosperis et in adversis, ut
Job; recti ergo sunt qui dirigunt cor suum secun-
dum voluntatem Dei, quae est regula, et praepo-
nunt voluntatem melioris suae voluntati, id est volun-
tatem omnipotentis Dei voluntati infirmi, volun-
tatem Dei voluntati hominis. Quantum enim distat
Deus ab homine, tantum voluntas Dei a voluntate
hominis. Unde hominem gerens Christus, et regulam

proponens nobis, et docens, et praestans nobis vi-
vere, ostendit nobis privatam quamdam hominis
voluntatem, in qua suam et nostram figuravit, qui
caput nostrum est, et ad eum sicut membra perti-
tinemus. Pater, inquit, si fieri potest, transeat a me
calix iste (Matth. xxvi). Haec humana voluntas erat
propriam aliquid, et tanquam privatam volens. Sed
quia rectum vult hominem esse, et ad illum dirigi,
qui semper est rectus, subdit: Non quod ego volo,
sed quod tu vis, Pater (Ibid.), ac si diceret homini:
Vide te in me, quia potes aliquid proprium velle,
quamvis Deus aliud velit, conceditur hoc humanae
fragilitati scilicet aliquid proprium velle, sed statim
cogita quid sit supra te, id est Deus, illum supra
te, te infra; illum Creatorem, te creaturam cogita;
illum Dominum, te servum; illum Omnipotentem,
te infirmum: subjiciesque tuam voluntatem ejus
voluntati, erisque rectus. [Cassiod.] Ideoque ait,
rectos decet collaudatio, non dicit laudatio, sed
collaudatio, propter unitatem Ecclesiae.

VERS. 2. — « Conftemini Domino in cithara; in
« psalterio decem chordarum psallite ei. »

Conftemini. Dixit, qui et quem laudare debeant,
hic dicit qualiter, hoc modo, scilicet laudandus
est. Conftemini Domino in cithara. Cithara ab infe-
riori sonat, et ex terra est. [Aug.] Unde laudare
debemus, id est terrena prosperitas et adversitas,
quae ab eo sunt nobis. Et est, conftemini Domino
in cithara, id est laudate Dominum, sive abundent
prospera; sive occurrant adversa, et in psalterio de-
cem chordarum psallite ei vel illi. Psalterium a su-
periori reddit sonum, et est decachordum, per quod
significatur doctrina coelestis quae de sursum est,
et ad caelum te vocat, quae in decem praeceptis bre-
viter ostensa est. Et est, psallite illi in psalterio de-

cem chordarum, id est laudate eum dum attenditis quæ superiora vobis dedit scilicet cælestem doctrinam. Vel per citharam intelligitur caro, quæ est inferior natura hominis. [Hier.] Per psalterium intelligitur charitas, quæ continetur in duobus mandatis dilectionis Dei et proximi, ad quem pertinent decem mandata legis, tria in prima tabula ad Deum, septem in secunda ad proximum. Et est, confitemini in Domino et cithara, [Aug.] id est exhibete corpora vestra hostiam vivam mortificando carnem cum vitis et concupiscentiis. Et, psallite illi in psalterio decem chordarum, id est serviant membra vestra charitati, ubi tria et septem præcepta complentur, in quibus tota lex pendet et prophetæ. [Alcuin.] Et quia non sufficit nisi abundet iustitia vestra plusquam Scribarum et Phariseorum, subdit,

VERS. 3. — « Cantate ei canticum novum; bene psallite ei in vociferatione »

Cantate ei, [Aug.] non tantum lingua, sed vita canticum novum, scilicet canticum gratiæ, canticum fidei et charitatis, [Cassiod.] canticum de incarnatione, de qua mundus exultat, de qua et angeli cantaverunt. Hoc est canticum novum, quod novus attulit homo. Novus enim rex, nova lex. *Nova ecce facta sunt omnia* (Apoc. xxi). [Hier., Aug.] Hoc canticum non cantant, nisi homines novi, renovati per gratiam, pertinentes ad Novum Testamentum. Cantate ergo ei canticum novum, et exuite vetustatem et induite novitatem, quia non nisi ad novos pertinet Novum Testamentum. [Cassiod.] Et bene, non male, psallite ei bonis operibus. Si queris quomodo bene, ecce, psallite ei in vociferatione, vel jubilatione, id est in letitia vel exultatione ineffabili, ut non possit dici verbis quod intelligitur, et de quo gaudetur, [Aug.] hoc decet ineffabilem, quem fari non vales, et tacere non debes. Nil ergo restat nisi ut jubiles, id est ut gaudeas corde, et si non verbis, et immensa latitudo gaudiorum metas non habeat syllabarum.

VERS. 4. — « Quia rectum est verbum Domini; et omnia opera ejus in fide. »

Quia rectum est. [Alcuin.] Hic dicit cur sit laudandus, supra modum laudandi exposuit; nunc causam, id est cur laudandus sit Deus. Quasi dicat: Ideo laudare debetis, quia verbum Domini rectum est, [Aug.] id est promissio ejus vera est in omnibus et nullum fallit. Unde et fidelis dicitur Deus (I Cor. x; Joan. ii), sed aliter homo fidelis dicitur. Fidelis enim est Deus, dans homini quod promisit, fidelis est homo credens promittenti Deo, ex promisso vero, Deus est nobis debitor, non ex commissio, quia nihil ei commendavimus, ut debitorem teneamus, cum ab illo habeamus omnia quibus gaudemus. Teneamus ergo fidelissimum debitorem, quia tenemus fidelissimum promissorem; Et omnia opera ejus in fide sunt, id est fidelia. Nihil non promittit, et non reddit. quia.

A VERS. 5. — « Diligit misericordiam et judicium: misericordia Domini plena est terra. »

Diligit misericordiam, [Aug.] quæ est in promittendo et juvandum quod est in reddendo. Vel per verbum intelligitur lex Dei, scilicet. lex Evangelii. [Gl. int.] Quasi dicat. Ideo laudate, quia est rectum verbum Domini, [Aug.] id est recta est lex Dei, vel, rectus est sermo Domini, scilicet ad faciendos vos rectos, quod per vos fieri non potestis; rectus est ergo in se, et rectus in effectu. Et omnia opera ejus sunt in fide, [Cassiod.] quia non nisi in fidelibus operatur ad salutem. Unde in Evangelio: *Fides tua te salvum fecit* (Luc. vii). Vel ita: Verbum Domini rectum est, hoc non mutatur. Et, omnia opera ejus, subaudi, sunt recta. Hic distingue,

B [Alcuin.] id est quæcunque præcepit operari, sunt recta in se, quod patet positum, in fide. Vel omnia opera quæ diligit et æternaliter remunerat, ex fide procedunt: quæ fides quia a Deo est, et omnia opera, bona sunt a Deo. Hoc ideo dicit, ne quis putet se meritis operum ad fidem venisse, cum in fide sint omnia opera quæ Deus diligit, id est remunerat. Ideoque laudate, qui non modo prædicta facit; sed etiam, diligit, quia sæpe facit; misericordiam quæ est hæc, [Aug., Alcuin.] id est ex dilectione nostri facit misericordiam, quam nunc prærogat in via, vocando et justificando. Et judicium, quod erit in futuro, quo exiget prærogata, quia et ibi bonis et malis secundum merita retribuet, cum usura exigens talenta nobis credita

C [Math. xxv]. Vide quia Dominus diligit misericordiam et judicium, et tu quoque utrumque servare debes, quia utrumque ad te pertinet: alioqui non argueret Phariseos Dominus dicens: *Relinquitis graviora legis, scilicet misericordiam et judicium* (Math. xxiii). Cave ergo ne amisso iudicio sis pauper in mala causa misericors, quia ait tibi Deus tuus: *Non accipias personam pauperis in iudicio* (Exod. xxi), ut malam ejus causam foveas, et iniquitatem ejus contegas. Cujus si parcis sacculo, percutis cor, quia remanet iniquum, et ideo fit nequior, quia justum sibi favere videt. *Misericordia Domini*, quasi dicat, vere misericordiam diligit, quia misericordia Domini plena est terra, ubique enim peccata dimittuntur hominibus, ubique Evangelium prædicatur. Ideo ait, misericordia Domini, plena est terra. Terram dicit, non cæli, quia cæli non indigent misericordia, ubi nulla est miseria. In terra hominis abundat miseria et superabundat Domini misericordia. Miseria hominis et misericordia Domini, plena est terra; non cæli, qui non indigent misericordia, indigent tamen regente Domino. Omnia enim indigent Domino, et misera et felicia, quia sine illo miser non sublevatur, felix non regitur, ergo et cæli indigent Domino. Non enim propriam firmitatem sibi ipsi præstiterunt, sed

VERS. 6. — « Verbo Domini cæli firmati sunt. et spiritu oris ejus omnis virtus eorum. »

Firmati sunt cæli [Aug.] non a se. sed verbo

Dominus, id est Filio Patris, et spiritu oris ejus, id est Spiritu sancto, qui procedit a Filio, qui est os Patris, est solidata virtus eorum, et omnis, non pars tantum, quia nihil a se habuerunt, quasi a Deo fieret supplementum. Nota unum esse opus Verbi, id est Filii et Spiritus sancti. Idem est enim, omnis virtus eorum, et quod firmati sunt. Hoc ergo facit Filius et Spiritus sanctus. Sed nunquid sine Patre? imo vero Pater per Verbum, et per Spiritum sanctum operatur. Trinitas ergo hæc, unus Deus est.

Vers. 7. — « Congregans sicut in utre aquas maris; ponens in thesauris abyssos. »

Congregans. Adhuc exsequitur de operibus naturalibus ad potentiam pertinentibus, [Hier.] dicens: et ipse est congregans aquas maris sicut in utre, ad litteram littoribus mare claudit. Et est, ponens in thesauris suis abyssos, secundum illud: Qui producit ventos de thesauris suis (Psal. cxxxiv). Ergo

Vers. 8. — « Timeat Dominum omnis terra, ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem. »

Timeat Dominum omnis terra, [Aug.] id est peccator, ut desinat peccare; et si non amore, saltem timore. Vel mystice possunt accipi terra, cæli, etc. [Hier., Aug.] quasi dicat: vere misericordiam diligit, quia terra, id est Ecclesia ubique terrarum, plena est misericordia Domini, [Aug.] quia ubique Ecclesie Evangelium predicatur, remissio peccatorum præstatur, salus ubique annuntiatur. Sed quomodo hoc? quia cæli, id est apostoli, qui nos conpluunt doctrinis, ut seges Ecclesie per totum mundum pullulet, Verbo Domini, id est sapientia Patris, firmati sunt, id est plene instructi sunt, cum eo etiam corporaliter conversando, qui est verbum Patris, qui interiori inspiratione et exteriori prædicatione eos docuit. Et post, virtus eorum, quam habebant, est roborata, spiritu oris ejus, id est Spiritu Filii, a quo data erat, et non pars, sed omnis, et doctrina eorum et miracula a Spiritu sancto data sunt et confirmata, a quo adeo confirmata sunt, ut cum fiducia inter lupos irent, et cum essent inter eos viverent. Unde tantam virtutem acceperunt, nisi ab eo qui eos misit? Ecce, inquit, mitto vos sicut oves in medio luporum (Matth. x). Vide quos mittit, et quo mittit. Oves utique mittit, et in medium luporum eas mittit. Unus D

A vero murmur rugit in eis, et intra mortalem pellem fremit conclusa salsugo. Unde subdit, congregans, etc., quasi dicat: Virtus apostolorum firmata est Spiritu Dei, et ea firmata, postea etiam Dominus est congregans aquas, etc.; quia si postea amaritudo est tecta in pelle, mortalis pestis contegit amaram cogitationem. Modo enim pelli sue mali timentes, tenent intus mala, quæ non audent emitte, de quibus profert Dominus: Unde vos emendet qui secreta omnium novit corda. Unde subdit: ponens abyssos, id est valde malos, in thesauris suis, quia tribuit eis ad tempus potestatem qua ea faciant et dicant quibus boni erudiuntur. Et quia adhuc est aqua in utre licet inclusa, ergo timeat Dominum omnis terra, non sit secura et torpens lætitia; et si gaudet de misericordia, qua plena est terra, timeat ne sit superba lætitia. Ideo, quia aqua est in utre, et in thesauris abyssal. Vel ita, congregans, quasi dicat: firmavit cælos, id est apostolos, et per cælos firmatos est congregans aquas maris sicut in utre, [Cassiod., Alcuin.] id est congregat et consolidat fluctuantes populos in unitate fidei, spei, et charitatis; id est in Ecclesia, in qua est caro mortua. Et etiam abyssos, id est profundos tenebris vitorum, est ponens in thesauris, [Alcuin.] id est ponit inter eos qui sunt thesaurus, de quibus alios dicit sapientia. Talis fuit Paulus, qui de abyso factus est thesaurus, id est de persecutore apostolus, de crystallo bucella. Et ideo, timeat Dominum, etc., id est Ecclesia de mari, id est de fluctuanti populo, facta. Vel, thesauris, sapientie et scientie suæ, [Cassiod.] id est Scripturis ejus, sapientiam ejus continentibus, ponens abyssos, id est profundas altitudines, ut probet quis pietatis studio scripturas inquirat. [Hier., Alcuin.] Vel ita, congregans, quasi dicat, cæli, id est apostoli, firmati sunt verbo Dei, et non modo est ipse potens super hos quos diligit et firmat; sed est etiam congregans aquas maris sicut in utre, id est manifestos Ecclesie persecutores habet sicut in utre, quia nil nisi permissi faciunt, et ponit sibi eos in thesauris, ut ex eis donet milites suos, dum sinit eos flagellare filios quos recipit. Ergo non eos, sed Dominum timeat omnis terra.

Et differt hæc sententia a secunda, quia ibi per aquas maris agit de Christianis malis et hæreticis, hic vero de manifestis persecutoribus, ut sunt Judæi et gentes. Vel ita: Ipse est, congregans aquas maris sicut in utre, id est congregat populos sæculi, in confessione mortificati peccati, ne libere defluant. Et est ponens in thesauris abyssos, quia eis occulta sua servat ad divitias, quæ nec oculus vidit, nec auris audivit (I Cor. 13). Ergo timeat Dominum, non aliud omnis terra. Id est omnis homo, Dico timeat, imo, commoveatur, quasi manu misericordie Dei. [Alcuin.] Et dicitur hoc a simili dormientis, qui commoveatur ut evigilet, ita et gratia Dei movet ut vigilant, timori admiscendo amorem: quasi dicat: [Gl. int.] Omnes profecto, inhabitantes orbem, scilicet

cet universam Ecclesiam, id est omnes in perfectione ceterorum fidelium stantes. *Commoveantur* dico, non ab alio, sed ab eo tantum. [Cassiod.] Hoc ideo dicit, quia et a diabolo aliquid commovetur; sed quod a Deo, utiliter commovetur: quod a diabolo, inutiliter. [Aug.] Ab eo ergo commoveantur, non terroribus hominum, vel cuiusquam creaturæ, scilicet leonis, serpentis, diaboli et huiusmodi: si hæc æviunt, Deum time, non ista, quia sub eo sunt omnia. Quid autem de omnibus his timendum est? nihil.

VERS. 9. — « Quoniam ipse dixit, et facta sunt: ipse mandavit, et creata sunt. »

Quoniam ipse dixit et facta sunt, [Aug.] quasi dicat: Ideo nihil possunt, nisi quod permittit: cupiditatem nocendi per te habes; potestatem autem nocendi si ille non dat, non habes, quia non est potestas nisi a Deo (*Rom. in*), sed est mala cupiditas quæ non est a Deo: sed illa nihil nocet si ille non permittit a quo est omnis potestas. Ideo Deus homo stans ante hominem, ait: *Nec haberes in me potestatem, nisi datum tibi esset desuper* (*Joan. xix*). Homo enim non habet tantam potestatem, nisi cum acceperit desuper. Nec etiam ipse diabolus, vel unam oviculum potuit tollere sancto viro Job, nisi prius diceret: *Mitte manum tuam, (Job 1)*, hoc est, da potestatem. Ideo eruditus ipse Job non ait: *Dominus dedit*, et diabolus abstulit: sed, *Dominus dedit*, et *Dominus abstulit* (*ibid.*). Ab eo ergo commoveantur omnes. Ideo ab eo, quia non ea quæ timeant alius fecit, sed ipse solus creavit. Quoniam ipse dixit, [*Gl. int.*] id est voluit, et facta sunt, id est formata de informi materia; ipse mandavit [*Alcuin.*], id est verbo suo præcepit, et creata sunt informia de nihilo. Et notat in his verbis creationem rerum et formationem. Vel notat creationem et formationem simul et recreationem. Creationem et formationem, primo, cum ait: ipse dixit et facta sunt, id est creata et formata. Deinde recreationem cum ait: ipse mandavit, legem [Cassiod.] scilicet per prophetas. Et creata sunt, id est creati sunt fideles per eam in bonis operibus.

VERS. 10. — « Dominus dissipat consilia gentium, reprobatur autem cogitationes populorum: et reprobatur consilia principum. »

Dominus dissipat [Cassiod., Alcuin.], quasi dicat: Non tantum malos, quando vult nocere permittit, sed malos quando vult nocere, cessare facit. Et hoc est quod ait: Dominus dissipat, ne habeant effectum consilia contra se facta, et contra suos. Consilia dico, *gentium*, [Aug.] id est Judæorum, qui non eius, sed suum querunt regnum. Et non solum dissipat, sed etiam *reprobat cogitationes populorum*, id est Judæorum qui cogitant de terrenis. Etsi enim multa machinarentur Judei ut tollerent nomen Christianum de terra, tamen crevit Ecclesia. Vel distingue inter gentes et populos, ut per gentes intelligas gentilem populum, per populos, Judaicum. Et est, dissipat consilia gentium, id est gentilis po-

A puli, [Cassiod.] dum idololatriam destruxit. *Reprobat autem cogitationes populorum*, [Aug.] id est Judæorum, quorum etsi sit completa voluntas occidendo Christum, tamen in resurrectione est reprobata; et *reprobat consilia etiam principum*, id est tyrannorum ejus sæculi, vel demonum qui talibus populis querunt dominari.

VERS. 11. — « Consilium autem Domini in æternum manet; cogitationes cordis ejus in generatione et in generationem. »

Consilium autem Domini, [Aug.] quasi dicat: Illorum consilia reprobatur; sed consilium Domini, quo beatum non facit nisi subditum sibi, *manet in æternum*, [Cassiod.] quia nullo dissolvitur tempore. Et *cogitationes cordis ejus*, [Aug.] id est cogitationes sapientie ejus, sunt in *generatione et generationem*, id est non sunt mutabiles, sed æternæ. Vel, consilium Domini manet in æternum. [Cassiod.] Incarnationis arcanum, in quo consulit homini, manet in æternum, ad æternam salutem obtinendam nobis valet. Et cogitationes cordis ejus sunt in generatione et generationem, [Aug.] id est prædestinatio ejus immutabilis est, in qua omnia reposita sunt: quæ et sic permanent ut prævisa sunt.

VERS. 12. — « Beata gens, cujus est Dominus Deus ejus; populus quem elegit in hereditatem sibi. »

Beata gens. [Cassiod.] Secunda pars, in qua dicit beatum illum qui ad cultum Dei pervenit, quod sit temporibus Christianis, in quibus gentes conversæ sunt. Ili sunt justi et recti, quos decet laudatio. Quasi dicat: Consilium Domini in æternum manet, hoc est consilium Dei, quod *beata est gens*, etc., id est quod solum illud beatificat, qui ei obedit. Vel ita continua: et quia consilium Domini est in æternum, ergo hæc sola gens de omnibus gentibus est beata, *cujus Dominus est Deus ejus*, [Aug.] id est: quæ sibi dominum non elegit, nisi Deum suum, de quo vivit, quem colit. Et ita Deus est ejus possessio et hæreditas, neque, hoc est a se, sed a Deo est electa, ut ipsa sit Dei hæreditas, et inde beata. Unde subdit: et beatus est *populus quem elegit Dominus in hereditatem sibi*, quam colit, ut possidendo eam, non sinat esse incultam et miseram. Ecce egens possidet Deum, et eadem possidetur ab eo; et ita Deus est possessor, et possessio: possessio, quia ex eo vivimus tanquam de pane nostro: possessor, quia excolit nos, ut terram suam, et prava extirpat, et in utroque non Deus, sed homo proficit. Beata est enim gens, de Deo possessione; beatus est populus de Deo possessore; quia non est homo beatus nisi per illud, quod eo melius est, quo se ipse homo melior sit. Si ergo melior te vis esse, quære quod te melius est, et inde efficieris melior te, et beatus. Illud autem non quæras extra te, quia in teipso est quod quæris si beatus esse cupis. Non illud quæras in corpore tuo, sed in ipso animo tuo quære quid sit melius, quia beatitudo omnis in animo tuo est, quia animus naturaliter est capax beatitudinis, valens ea frui, et per illuminationem gratiæ, quæ sit vera

beatitudo intelligit, eamque meretur: per cuius illuminationem meretur etiam corpus ei subjectum incorruptionem, ut fiat inferioris reparatio, id est corporis per meliorem, id est per animum. Fit enim corpus melius et gloriosum per animum, qui est melior corpore, et nunquam est homo beatus, per id quod est eo inferius. Ergo per nihil terrenum, nec etiam per æquale, ut per angelos quibus æquabitur humana natura, cum fuerit incorruptibilis facta, sed per id quo melius est animo, quod supra ipsum est. Illic est Deus qui eum fecit, et ipse est beatitudo. Ipsum visurus, ipsum habiturus es, erige ergo te ad illum, quem, cum voveris, habebis, quia ad te venit reformator animi tui, qui ante erat ejus formator. Nec fit animus per corpus melior, sed per justum animum fiet corpus immortale. Justus vero est animus ex Deo, cujus imago est in eo per quam similis est angelis. Deus ergo hominis summum bonum est.

VERS. 13. — « De cælo respexit Dominus; vidit omnes filios hominum. »

[Aug.] De cælo ostendit quomodo elegit Deus populum in hæreditatem, ita, scilicet, de cælo, id est de Christo homine, Dominus respexit in adventu Filii, [Cassiod.] et vidit misericorditer non peccata a quibus avertit faciem, [Aug.] sed omnes filios hominum, id est omnes qui in novam vitam volunt renasci, pertinentes ad filium hominis. Et

VERS. 14. — « De præparato habitaculo suo, respexit super omnes qui habitant terram. »

De præparato habitaculo suo. [Aug.] Id est de habitaculo susceptionis humanæ, quod sibi Deus præparavit, [Alcuin.] quia non nisi præparante Patre factum est. Vel præparato, [Cassiod.] id est præviso ad salutem mundi: respexit Deus, [Aug.] id est misericorditer vidit, super omnes, ut præsit illis ad regendum eos qui habitant terram, id est per omnes terras. Vel, qui habitant terram, id est carnem excolendo eam respexit. Et vere, quia ipse est

VERS. 15. — « Qui finxit sigillatim corda eorum; qui intelligit omnia opera eorum. »

Qui finxit, [Aug.] id est, manu gratiæ formavit. Et sigillatim corda eorum, singulis singula quædam dona dans, quia corda singulorum propria dona tribuit. [Gl. int.] Unde tamen unitas corporis, id est Ecclesiæ fiat et ipse est qui intelligit omnia opera eorum, id est, scit quomodo unusquisque utatur eis donis. Vel per cælum et habitaculum possunt intelligi sancti angeli. Et hoc est, de cælo, [Aug., Alcuin.] id est, de anima justa et mente angelica, respexit Dominus misericorditer. Et vidit omnes filios hominum. Hoc non mutatur. De præparato habitaculo. Habitaculum Dei sunt angeli, et omnes quos mittit ad prædicandum, et præcipue apostoli doctrina et gratia sancti Spiritus præparati ad vocationem aliorum qua misertus est omnium. Et hoc est, de præparato habitaculo suo, de angelis et omnibus quos mittit; respexit super omnes qui habitant terram, id est misertus est omnium terram carnis excolen-

tium, quos per eos vocavit ad vitam, et non solum per eos vocavit, sed etiam ipse est qui finxit sigillatim, id est singula corda eorum, [Cassiod.] id est, qui inspiravit eis omnem bonam voluntatem eorum: et ipse est qui intelligit, [Aug.] id est secretis et interius videt omnia opera eorum, quo fine fiant, quia apud illum intellectus sunt opera eorum, id est ita noscit intentiones eorum operum, sicut opera ipsa. Vel ad litteram, finxit corda, [Hier.] id est creavit animas, sigillatim, id est singulas per se ex nihilo, non ex Adam, ut quidam dicunt, putantes animam esse ex anima. Et ipse est qui intelligit omnia opera ejus, id est insimul omnes animas agnoscit, et earum actus.

VERS. 16. — « Non salvatur rex per multam virtutem, et gigas non salvabitur in multitudine virtutis suæ. »

Non salvatur. [Alcuin.] Dixit spiritualia esse a Deo, hic subdit quod etiam corporalia a Deo sunt, scilicet corporalis salus, et alia quæ continentur in his tribus, scilicet in potentia, in fortitudine corporis, et in divitiis. Quæ tria notat per tria verba quæ ponit, scilicet rex, gigas, equus. Quasi dicat: Non modo Deus spiritualia dat, sed etiam exteriorem salutem. Nemo enim habet nisi ab eo, quia potens ut rex. Non salvatur, corporali salute, per multam virtutem, id est potentiam suam, gigas, id est superbus aliquis, extollens se contra Deum, et fortis viribus corporis ut gigas, non salvabitur in multitudine virtutis suæ, nec etiam dives salvabitur in divitiis suis, quod in equo notatur. Unde subdit:

VERS. 17. — « Fallax equus ad salutem; in abundantia autem virtutis suæ non salvabitur. »

Fallax equus. [Aug.] Equus est animal in cuius velocitate et virtute confiditur, per quem figurato quælibet amplitudo sæculi accipitur, unde superbitur: sed quanto in ea altius erigeris, tanto gravioris cadis. [Cassiod.] Ideoque congrue equus humana felicitas dicitur, quæ homines vehit, et dum nimis properat cadit, ut equus, et sessorem perdit. Lege litteram, et ab inferiori assume autem [f. altiore], quasi dicat: Non modo in potentia vel viribus non est salus, sed etiam equus fallax ad salutem, id est superba potentia mundanæ felicitatis fallit et mentitur homini de salute exteriori. Nam sessor ejus non salvatur in mult. virt. suæ, [Hier.] id est insessor ejus non salvatur per eam. Et equus est corpus hominis, quod quantumcunque sit speciosum et formatum bene, tamen fallax 70 est ad salutem, spirituales, vel corporales. Vel ita: Non salvatur, agit hic de spiritualibus. Sicut enim supra dixit, quomodo fiant justi a Deo per gratiam, ita et hic dicit quod plus quam facti sunt, ab eodem adjuvantur, et in bono conservantur. Quasi sic dicat: Fiunt justi, sed nec facti, sua virtute salvantur, quia, non salvatur rex, etc. Vel ita continua, quandoquidem bona voluntas, et omnia bona sunt a Deo, [Aug.] Ergo quicumque, rex scilicet, qui carnem suam regit, mortificans vitia, concupiscentias ejus, non salvatur per multam

virtutem suam, id est si virtute sua præsumat, imputans sibi et non Deo, quia non consequetur primum ex sua virtute. Et gigas, scilicet quisquis militat contra diabolum, vel concupiscentiam suam, non salvabitur in multitudine virtutis suæ, id est si fortitudini suæ tribuit, et non Deo: fallax, quasi dicat: non salvabitur in virtute sua, sed potius si ascendit in equum, id est in superbam opinionem, quasi sua virtute salvetur, fallitur; quia equus, id est superba opinio, est fallax ad salutem; fallitur enim quisquis qui per se vel per hominem putat salvari, quia non salvabitur: etiam si sit non dico in parte, sed, in abundantia virtutis suæ, ita ut eam sibi tribuat. Unde ergo salvi?

VERS. 18. — « Ecce oculi Domini super metuentes eum, et in eis qui sperant super misericordia ejus. »

Ecce oculi Domini. Vel ita junge: in sua virtute nullus salvatur, [Cassiod.] sed ecce unde est salus: Oculi Domini, id est dilectio Dei, scilicet respectus deitatis, quæ protegit, sunt super metuentes eum, non super de se præsumentes, et in eis qui sperant, non in virtutibus suis, vel meritis, sed in misericordia ejus. Nota quod timere Deum et sperare semper conjuncta sunt. Ad hoc autem sunt oculi Domini super timentes et sperantes.

VERS. 19. — « Ut eruat a morte animas eorum, et aliat eos in fame. »

Ut tandem, eruat a morte animas eorum, dans eis vitam æternam, et hic interim aliat eos verbo et æterna veritate, qui sunt in fame justitiæ, id est, esuriunt et sitiunt justitiam. [Cassiod.] Hæc sunt duo vota fidelis, quæ hic notantur, scilicet, ut in judicio eripiat a morte æterna: et hic spiritualibus alatur, ubi est indigentia bonorum. Vel de præsentis totum accipitur, ut eruat a morte, hic, animas eorum, et non corpora; et aliat eos in fame. Hæc non mutantur.

PARS II. VERS. 20. — « Anima nostra sustinet Dominum, quoniam adjutor et protector noster est. »

Anima nostra. [Alcuin.] Tertia pars, ubi ostendit quid de prædictis sentiat. Et est hic quasi conclusio prædictorum. [Aug.] Quasi dicat: Modo alit nos in fame, ut autem post perfecte saginetur, anima nostra escis incorruptibilibus, sustinet Dominum. Vel ita continua, eruat a morte, hoc expectans anima nostra sustinet Dominum: vel ita dico, eruat animam; nam ideo anima nostra interim sustinet Dominum, id est patiens est. Et potest sustinere quoniam ipse est adjutor noster, dum conamur ad Deum, et protector, dum hosti resistimus.

VERS. 21. — « Quia in eo letabitur cor nostrum; et in nomine sancto ejus speravimus. »

Quia in eo, etc. [Gl. int.] Quasi dicat ideo sustinendum quia cor nostrum letabitur tunc plene in eo, [Aug.] non in nobis, ubi est inopia; et speravimus nunc nos venturos ad Deum in futuro, non meritis nostris, sed in nomine sancto ejus, id est

A quia nobis absentibus per fidem misit nomen suum, id est Filium. Deinde subdit orationem:

VERS. 22. — « Fiat misericordia tua, Domine, super nos, quemadmodum speravimus in te. »

Fiat misericordia tua. Quasi dicat: Et sicut speravimus fiat misericordia tua, Domine, super nos, id est, per misericordiam tuam impleatur in nobis, scilicet ut in futuro lætemur in te. Quo merito? Ecce quemadmodum speravimus in te, spes enim non confundit. Vel ita: [Cassiod.] quia in eo, quia dixerat nos sustinere, ne quis mussitet de patientia, subjicit munus, scilicet quod lætatur hic in Domino; quasi dicat ideo sustinendum, quia cor nostrum, dum sustinemus, lætabitur in eo, [Aug.] non in nobis, ubi magna inopia est sine illo; et speravimus in nomine sancto ejus, [Cassiod.] scilicet in nomine Christi, quem patienter Propheta lætus venturum sustinuit. Per hoc autem quod speravimus notat continuum tempus spei, quia antiqui justi adventum Christi desideraverunt, donec venit: quia non est fas desinere a spe, donec impleatur. Sequitur: Fiat, quasi dicat: sicut speravimus, ita fiat misericordia tua, Domine super nos. Christi incarnationem impleri desiderat Propheta, ut perfectus possit esse. Quo merito? Quemadmodum, quasi ita fiat, et per hoc fiat, quia speravimus non in alio, sed in te. Hoc ideo dicit, ut omnis superstitio et pravitates excludatur.

COLLATIO IN PSALMUM XXXIII: « EXSULTATE, JUSTI. »

VERS. 7. — « Congregans sicut in wire aquas maris. » Qui legunt *וַיִּקְרַב* vertunt sicut acervum vel cumulum. Qui vero *וַיִּקְרַב* non, transferunt utrem, quomodo Hieronymus et LXX assonat Nebiensis, nec magni interest ad sensum, quemadmodum ix versu Hebræi dicunt ipse præcepit et stetit, ubi dicimus, ipse mandavit et creata sunt, eodem enim conspirat intelligentia, diverso loquendi modo. Quo innuitur citra Dei potentiam nil posse consistere, mox enim Deo manum subtrahente suam, omnia in nihilum redigenda forent.

VERS. 15. *Qui finxit sigillatim corda eorum,* *וַיִּפְּחֵם* Hebraicantes vertunt pariter aut simul, quod dicimus sigillatim. Sed quia particula Hebraica est ambigua, ad singularitatem et ad paritatem, seu (si sic loqui permittitur) ad simultatem congruentius traduxerunt LXX interpretes, ne viderentur accedere ad duos errores. Priorem, qui postea tribuitur Origeni et Priscilianistis, affirmantibus animas fuisse ante corporis infusionem: alterum, cujus auctorem fuisse Tertullianum scribit Augustinus in lib. De hæres. ad quod vult Deum capite 86: « Is error erat, ex anima patris, velut corpus ex corpore, generari animam filii. Ubi autem audis LXX dicere sigillatim vel singulatim finxit corda, nil fulcimenti ex hoc loco relinquunt hujusmodi amentitiæ. » Nebiensis stat a nobis.

VERS. 17. — « In abundantia virtutis suæ non salvebitur. Hæbræi habent active, non salvebit. Et Munsterus addit de suo, quemquam. Faber irridet nostram lectionem, quasi ea innuat equum beatitudinis incipacem, non salvari, quod dictum esset Propheta indignum, cum nullus vel obtusissimus philosophorum unquam id ignoraverit. Monet igitur ad evitandum hoc incommodum, ut psallamus deinceps, in abundantia virtutis suæ non salvebit. Eundem farinam conspersit Cæcus Burgensis. O lepidum caput, non intelligis equum accipi metapho-

rice, juxta sententiam Augustini, pro qualibet hujus sæculi amplitudine atque superba dignitate! Quæ certe quanto celsior, eo periculosior est. Quantum vero ad rationem Hebraismi, sunt omnino eadem

A litteræ, in activa et passiva significatione יָצַח יָצַח. Et potes legere JEMALLET aut JEMULLAT, prius active, posterius passive

PSALMUS XXXIII.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID CUM MUTAVIT VULTUM SUUM CORAM ABIMELECH, ET DIMISIT EUM, ET ABIIT. »

Benedicam Dominum. Titulus. Psalmus David cum mutavit vultum suum coram Abimelech, et dimisit eum, et abiit. [Aug.] Titulus iste attentos facit, et pulsantes desiderat. Et est tractus de historia libri Regum, ubi scriptum est quod cum fugeret David Saulem persecutorem suum, contulit se ad Achis regem Geth, id est cujusdam gentis vicinæ regno Judæorum, ibique latitabat ut persecutorem Saul evitaret. Suggestum est autem illi regni quod illum apud se haberet, qui magnam receperat gloriam in populo Judæorum. Et dictum est illi : *Iste est David cui chorum fecerunt mulieres Israelitarum, dicentes : Saul percussit mille, et David decem millia* (I Reg. xxi). Quibus auditis David sensit invidiam, et timuit regem. Cum enim propter hanc gloriam invidere ceperit illi Saul, valde metuendum erat David ne et ille rex ad quem confugerat vellet opprimere eum quem posset de vicino hostem habere, si saluum servaret. [Hier.] Ad quem etiam Saul nuntios miserat, quibus Achis traderet David, ut ad se ducerent eum, quem volebat occidere; sed misericordia Dei providente, et viam evadendi monstrante, perfigurationem furoris evasit [Aug.] Mutavit enim vultum suum coram Achis, et affectabat et tympanizabat ad ostia civitatis, etiam ferebatur manibus suis, et procidebat ad ostia portæ, et salivæ decurrebant super barbam ejus. Quem cum vidisset rex Achis, ait servis : Ut quid mihi istum abreptitium adduxistis? Nunquid intraturus est domum meam? Et sic illum dimisit, projiciens illum, et abiit inde David incolumis (I Reg. xxi). Ad hanc historiam videtur pertinere titulus : nec discordat, nisi quod qui hic dicitur Abimelech, idem proprie Achis vocabatur, sicut in historia legitur. [Alcuin.] Sed Esdras propter sacramentum nomen mutavit, nec putetur sola historia narrari. *Omnia enim in figura contingebant illis.* (I Cor. x.) [Aug.] Sciendum ergo quod David Christum, et vultus mutatio mutationem veteris sacrificii in novum significat. [Alcuin.] Vetus autem sacrificium dicitur vultus, quia indicabat voluntatem Dei, in signo. Abimelech interpretatur *patris mei regnum* (Luc. i), et significat Judæos, qui erant regnum patris sui, scilicet David, qui fuit pater Christi, secundum carnem, juxta illud : *Et dabit illi Deus sedem David patris sui.* [Aug.] Ecclesia est regnum non David patris sui, sed Dei Patris. Achis vero interpretatur *quomodo est*, per quod significantur tardi illi discipuli, quibus cum diceret Dominus : *Nisi manducaveritis*

carnem meam, et biberitis sanguinem meum, non habebitis vitam in vobis (Joan. vi); astimaverunt illi quod particulatim carnem daret ad manducandum, dicentes : *Quomodo hic potest nobis carnem suam dare ad manducandum?* Durus est hic sermo (ibid.). In hac quoque mutatione vultus affectabat Christus, id est affectu compassionis plenus erat, quia compassus est nobis usque ad mortem, et tympanizabat, quia extensus in cruce sicut eorum in ligno. Et hoc ad ostia civitatis, id est ad corda Deo clausa, ut ea per crucem aperiret, ferebatur manibus suis, quod non ad litteram potest accipi; sed tunc manibus ferebatur, cum corpus et sanguinem suum in Cœna apostolis porrexit, in quo humilitatem hominibus commendavit. Salivæ decurrebant in barbam, id est verba infantilia, et infirma dicentis : *Hoc est corpus meum* (Matth. xxvi), tegebant virtutem ejus, quæ per barbam intelligitur. Et per hæc omnia procidebat ad ostia portæ, id est humiliabat se ad initium fidei nostræ; ostium enim portæ initium est fidei, unde incipit Ecclesia, et pervenit ad speciem.

Et est sensus tituli : [Gl. int.] Psalmus iste attribuitur David, id est Christo, quia loquitur et in eo Christianus. Verba enim hujus psalmi, et membris et capiti conveniunt. Psalmus dico agens de hoc quod fecit, *cum mutavit vultum suum*, [Aug.] id est, vetus sacrificium in novum, quam mutationem in Cœna ostendit, dum in Cœna corpus suum et sanguinem discipulis docens humilitatem commendavit. Mutavit dico *coram Abimelech*, id est coram Judæis; et *dimisit eum*, David Abimelech, id est Christus dimisit Judæos, et abiit ad gentes, ita etiam coram Achis mutavit, id est coram ignavis discipulis. Et Achis, vel Abimelech, dimisit eum, David. Et abiit, id est illi ignari discipuli dimiserunt Christum, pro mutato sacrificio, et abierunt retro. Vel Christus abiit ab illorum cordibus; ad litteram, et patet de David. Quod mutavit vultum suum coram Abimelech, et Abimelech dimisit eum, et David abiit incolumis. Et est iste psalmus secundus eorum qui per imperfectum scribuntur alphabetum. Intentio. [Cassiod.] Monet ad novum sacrificium accedere **71** mente, non pede. [Cassiod.] Modus. Quatuor sunt partitiones : Prius Propheta summam laudem præmittit, monens mansuetos ad idem. Secundo, ad communionem novi sacrificii fideles hortatur, ibi, *accedite*. Tertio, incipientes monet a quibus abstineant, ibi, *venite*. Quarto, agit de retributionibus bonorum et malorum, ibi, *oculi Domini*. A laude itaque incipiens, ait Christus, et in eo Christianus.

VERS. 1. — « Benedicam Dominum in omni tempore : semper laus ejus in ore meo. »

Benedicam, [Hier.] id est laudabo, *Dominum* [Aug.] corde, ore, opere; et hoc non tantum in prosperis, [Gl. int.] sed in omni tempore, prosperitatis et adversitatis, quod non tempore prioris vultus, id est veteris sacrificii fiebat, quando carnales pro carnalibus serviebant.

Nota quod hunc versiculum cantat Ecclesia in sexta, qua hora passus est Christus, et levatus in cruce; et sol fervet, quia Christi passio ex fervore charitatis prodians, nobis causa est et materia laudandi Dominum dilectione intentissima, [Cassiod.] et laus ejus erit in ore meo ut alios instruat. [Aug.] Et hoc semper, quia omnia quæ cogitat vel dicit, sine culpa sunt; et ita laus Dei semper in eo est. Sed quia hoc nequit nisi humilis humilitatem commendans, subdit : et

VERS. 2. — « In Domino laudabitur anima mea; et audiant mansueti, et lætentur. »

Anima mea laudabitur, [Cassiod.] hic non in me, vel in exterioribus, [Aug.] sed in Domino : sua enim laus est prædicatio Domini sui, ut bonus famulus de bona fama domini gloriatur. [Gl. int.] Qui in Domino non vult laudari, non est mansuetus, sed superbus. Vel de futuro potest accipi, quasi dicat : benedicam, unde in futuro, in Domino laudabitur anima mea, hoc autem audiant mansueti, [Cassiod.] non docti, non jejunantes, quia sunt superbi; [Aug.] sed mansueti, qui temperantiam habent omnium rerum, qui sunt leni animo, qui enim non mansuetus est irascitur. [Gl. int.] Audiant dico et non tristentur de hac mutatione, sed lætentur, quia res jucunda est animæ. [Cassiod.] Et quia spiritualis gratia non vult sola facere quod multis proficit : ideo vocat alios, dicens : Et, o vos mansueti,

VERS. 3. — « Magnificate Dominum mecum; et exaltemus nomen ejus in idipsum. »

Magnificate Dominum. [Aug.] Ex fervore charitatis hoc dicit. Magnificate dico mecum, non enim arcta res est, omnibus ipse sufficit, et exaltemus omnes nomen ejus in idipsum, id est in unum, ut ab omnibus fiat unum. [Cassiod.] Ut omnes invitatos traheret, dicit quæ bona sibi inde evenerunt, subdens :

VERS. 4. — « Exquisivi Dominum, et exaudivit me; et ex omnibus tribulationibus meis eripuit me. »

[Aug.] *Exquisivi* intus munda conscientia, non aurum, non aliud, sed Dominum ipsum, et exaudivit me, per quod patet quod qui non auditur, ipsum non quesivit, et ex omnibus tribulationibus meis : hoc ideo dicit, quod post mundum cor, et mundam conscientiam restant tribulationes; sed ex omnibus, dicit iste sanctus, eripuit me, id est futuro eripiet, cum mortale hoc induerit immortalitatem. [Cassiod.] Ideo dici ex omnibus universaliter, quia non possunt dici particulariter, id est singillatim, quanta

A impetravit, id est de quantis eripi impetraverit, qui non aliud quam Deum quesivit.

PARS. II. VERS. 5. — « Accedite ad eum, et illuminamini; et facies vestre non confundentur. »

Accedite. [Cassiod.] Secunda pars, præmissis laudibus jam particulatim de novo vultu admonet sanctos, [Alcuin.] quos ad communionem veri sacrificii hortatur, [Cassiod.] quasi dicat : Dico magnificate, et si in primis injucundum videtur, *accedite* propius ad eum. Hortatur alios dicens, quod ipse probavit. [Aug.] Vel ita junge, dico, magnificate : et quo ordine? [Alcuin.] Ecce. *Accedite ad eum*, [Aug.] fide inherendo, et duobus pedibus geminæ charitatis currendo; et percipiendo illum, *illuminamini*, ne fiat cæci sicut Judæi, qui de Crucifixo tenebrati sunt : nos manducando Crucifixum et bibendo, illuminamur. Et post lumen *facies vestre*, [Cassiod.] id est mentes, non confundentur in futuro judicio, et non frustabuntur mente, decepti enim erubescunt, vos autem impetrabitis. Vel hic etiam in præsentem, mentes vestre, non confundentur, in adversis. [Aug.] Quidquid enim hic fiat justo, non erubescit, quia etsi apud homines judicatur inferior inimico, tamen semper est superior apud Deum. Superbus vero in adversis erubescit, quia ad Dominum non accessit. [Gl. int.] Vel si accesseritis fide, mentes vestre non confundentur, sicut eorum qui cum audissent Christum daturum carnem suam ad manducandum, dixerunt : *Durus est hic sermo* (Joan. vi), et confusi retro abierunt.

VERS. 6. — « Iste pauper clamavit, et Dominus exaudivit eum; et ex omnibus tribulationibus ejus salvavit eum. »

Iste pauper, [Hier.] quasi dicat : Vere accedentes non confundentur, quia *iste pauper*, id est spiritualis pauper, scilicet, ego David, vel Christus, vel Ecclesia clamavit, et Dominus exaudivit eum. [Aug.] Hic ostendit quomodo exaudiaris, scilicet si fueris pauper spiritu; dives non auditur. Sed hoc modo fit exauditiō, scilicet si quis pauper sit spiritualis : [Cassiod.] hinc est qui accedit ad Deum, et illuminatur : nec erubescit, quia quando clamat, liberatur ab omnibus angustiis sæculi, dum jam transit ad Deum, et de omnibus tribulationibus ejus salvavit eum, in obitu transeuntem ad se. Sed quomodo hoc? Ecce :

VERS. 7. — « Immittet angelus Domini in circuitu timentium eum, et eripiet eos. »

Immittet angelus Domini. Vel ita continua. [Alcuin.] Dico accedite, et sicut iste pauper clamavit et exauditus est, eodem modo angelus Domini, [Aug.] id est Christus, qui est angelus magni consilii, vel aliquis angelus de cælo, qui est Ecclesiæ vallum, [Hier.] vel homo, qui est minister voluntatis Dei, immittet, [Cassiod.] id est, immissionem faciet in circuitu pure, timentium eum, ut muniat hic eos; et in futuro eripiet eos. [Alcuin.] Alii interpretes qui concordant huic sensui transtulerunt sic : *circumdabit angelus Domini in gyro timentium eum*. [Aug.] Ali-

qui vero mendosi codices habent: immittit angelum A Dominus, etc.

VERS. 8. — « Gustate, et videte, quoniam suavis est Dominus; beatus vir qui sperat in eo. »

Gustate. [Aug.] Hic aperte agit de sacramento quod ferebatur manibus. [Gl. int.] Quasi dicat: Non solum accedite, ut credatis, sed *gustate* carnem et sanguinem Christi, et sic videte, [Cassiod.] id est intelligite quoniam suavis est Deus, [Alcuin.] id est dulcis cibus, qui est vita sumenti, pellens omnes molestias in futuro. [Cassiod.] Deus enim vita est, et veritas. [Aug.] Et quia Deus est vita, et caro, quam sibi univit, est vivificatrix. Si autem hæc nondum intelligis, regnat in te Achis, id est ignorantia, et abiit a te David, id est Christus, veritas. *Beatus*, etc., quasi dicat: dico gustate, et sperate in eo quod gustatis, quia beatus erit vir qui sperat in eo quod gustat; per hoc sperate, id est vitam æternam, in futuro. Vel ita: beatus, quasi dicat suavis est Dominus, et sperate in eo, quia, beatus est, etiam nunc, vir qui sperat in eo; miser qui sperat in se, vel in aliis hominibus. [Gl. int.] Sed qui sperat in eo, jam beatus est, quia eum jam habet in spe qui est omne bonum. Et quia vult omnes sollicitos esse, addit: Et, o vos,

VERS. 9. — « Time-te Dominum, omnes sancti ejus, quoniam non est inopia timentibus eum. »

[Gl. int.] *Omnes sancti ejus, time-te Dominum*, [Cassiod.] ut qui stat, videat ne cadat. [Hier.] Et addit *omnes*, ut nullus, licet bene meritis, ab hoc desistat, non securitatem præsumat. Ideo, *time-te* Dominum, quoniam non est inopia temporalium timentibus eum. Alii aliquo indigent, sed non sui, quibus ipse ait: *Primum querite regnum Dei et hæc omnia adjicientur vobis* (Matth. vi). [Aug.] Pascebat Dominus contemnentem se, et deseret timentem se? ne ergo deseras Deum, ne famem patiaris. Multi enim ideo deserunt Deum, ne inopes sint. [Alcuin.] Sed promittit, non superflua sed necessaria, quia timentibus Deum nihil deest, sed

VERS. 10. — « Divites egruerunt et esurierunt: inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono. »

Divites sæculi, [Gl. int.] id est superbi, *eguerunt et esurierunt*, quia etiam pane temporali egent, et inedia patiuntur interdum. Vel potius de spiritualibus bonis hic accipiendum est. [Cassiod.] Quasi dicat: Ideo time-te, quoniam non est inopia, spiritalis, et veri boni, timentibus eum; sed divites sæculi, scilicet superbi, egruerunt bonis interioribus: Non enim putare debes, hoc dici de terrenis quæ nullius pretii sunt, sed de spiritalibus. [Aug.] Respice enim multos divites iniquos mori in divitiis suis, nec factos fuisse pauperes cum viverent; sed inter magnas copias divitiarum usque ad ultimum vitæ perducì, et exspirare in lectis eburneis circumfluente familia, et magnificam celebrari pompam funeris, ac pompato funere ad tumulum deduci a suis. Ne ergo te fallat hic Scriptura: de spiritali-

bus hic accipe quod ait: divites egruerunt, [Cassiod.] quia fidem non habent quæ est substantia sperandarum rerum (Hebr. xi). Et esurierunt, [Alcuin.] quia corpore Domini non satiantur. Quid enim habent, qui Deum non habent? Vel, divites egruerunt, id est carebunt in futuro summo bono, id est Deo, licet esuriant, id est desiderant. [Gl. int.] Unde subdit, et tamen esurierunt, id est desideraverunt, dote naturæ. *Inquirentes autem*, [Cassiod.] Quasi dicat: divites egruerunt, sed, inquirentes, id est toto studio querentes, *Dominum*, non aliud, non minuetur omni bono, id est sine minutione habebunt bonum quod est omne bonum, quia in Deo sunt omnia bona, quia omnium auctor est et plena sufficientia.

B PARS III, διάλογος, VERS. 11. — « Venite, filii, audite me, timorem Domini docebo vos. »

Venite. [Cassiod.] Tertia pars. Tractatis supra Ecclesiæ sacramentis, admonet jam eos, quasi qui extra sunt, id est incipientes qui prima fidei rudimenta accipiunt, a quibus abstineant. Quasi dicat: Dico time-te, ut autem sciatis timere, o filii, scilicet discipulos. Mos enim propheticus est, discipulos vocare filios. *Venite*, [Hier.] fide audite me, id est discite a me, et ne nomen timoris horreatur, addit, *docebo* vos filios, [Cassiod., Gl. int.] quos non ducere nisi rem utilem, scilicet *timorem Domini*, qui est initium sapientiæ. [Hier., Gl. int.] Quasi dicat: Discite timorem, et debetis, quia in hoc est vita, quod ita ait:

C VERS. 12. — « Quis est homo qui vult vitam? diliget dies videre bonos? »

Quis est homo qui vult vitam æternam? et qui diligit videre dies bonos qui nunquam sunt in hoc sæculo? [Aug.] Hoc omnes fatentur se velle, bonam rem volunt, sed non in regione ejus querunt illam. Velut si aliquem justum quæreres, sed non in patria ubi habitaret, diceretur tibi: Bonum virum et magnum quæris, sed noli quærere hic, ubi non invenies eum; ita quæramus et nos vitam, sed non hic. Et quasi dicat aliquis: quare hoc quæris? respondet:

VERS. 13. — « Prohibe linguam tuam a malo, et labia tua ne loquantur dolum. »

Prohibe linguam, ostendens quomodo debent timere. [Alcuin.] Quasi dicat: tu quicumque es, qui vitam æternam cupis, hoc modo time, scilicet *prohibe linguam tuam*, de qua Salomon ait in Proverbiis: *Mors et vita in manibus linguæ* (Prov. xviii), a malo omni, [Hier.] ne mala loquaris aperte *prohibe labia tua ne loquantur dolum*, id est ne bona dolose loquantur. [Gl. int.] Nota quod dicit prius cohibe linguam quam labia, [Cassiod.] quia cum loqui volumus ante commovemus. 72 linguam, et post labia linguæ motum sequuntur.

VERS. 14. — « Diverte a malo et fac bonum, inquire pacem, et persequere eam. »

Diverte a malo et fac bonum, [Aug.] id est nulli noceas facto. Et quia hoc non sufficit, addit, et *fa-*

bonum. Parum enim est ut non exspolies vestitum, A admiserunt. Et vere oculi Domini super justos, sed vesti nudum. Si non exspolieris, declinasti a malo; sed non facies bonum, nisi nudum vestieris, et peregrinum in domo tua susceperis. [Cassiod.] Duo ergo bona sunt, *diverte a malo et fac bonum.* Illud vitat culpam; hoc meretur palmam.

Et nota quod est quidam declinandi a malo modus, quo tantum poena vitatur; et est quidam quo etiam vita acquiritur. Si enim quis nulla occasione provocatus ad malum, a malo opere declinat, vitavit utique poenam quam incurrisset, si illud amisisset. Si vero ab inimico invisibili vel visibili provocatus vel laesus malum non reddit, vel malo non consentit, a malo declinavit, et palmam promeruit. Vel ita: *Diverte a malo*, [Hier.] id est destrue vitia in te; et fac bonum, id est aedifica virtutes; et sic inquire pacem, [Cassiod.] id est desidera, ut pax sit spiritui tuo cum carne. Ideo autem dicit inquire, quia hic nunquam est justo plena pax cum corpore suo, sed semper pugna est cum vitiis. Ideo praecipit hic pacem semper inquire, etsi hic plene haberi non possit. Unde subdit: Et persequere eam fugientem, id est persevera inquirendo. Aliter enim in futuro non capietur. Vel, inquire pacem, [Aug.] id est Deum ipsum, qui est pax nostra. Et quia hic non habebis, persequere eam, in celum quo praecessit.

PARS IV. VERS. 15. — « Oculi Domini super justos; et aures ejus in preces eorum. »

Oculi Domini. [Cassiod.] Quarta pars, ubi agit de tribulationibus bonorum et malorum, ne in periculis justus aliqua dubietate mollescat. Quasi dicat: Dico, *diverte a malo*, inquire pacem, et ne ex infirmitate tua dissidas, quia *oculi Domini*, [Aug.] id est respectus misericordiae Dei, sunt *super justos*, etsi ut medicus secat et urit, per quod videtur non exaudire, sed hoc facit ut sanet, et pariat in sempiternum; et *aures ejus sunt in preces eorum*, ut quod petunt det, [Gl. int.] scilicet gratiam pro gratia. Et nota quod non ait ad preces; sed in preces, [Cassiod.] in quo notatur celeritas audiendi dum in ipsis auditor habitat. [Aug.] Sed forte dicit malus: Secure facio mala, quia non super me sunt oculi Domini; ad justos Deus attendit, me non videt. Ideo subdit:

VERS. 16. — « Vultus autem Domini super facientes mala, ut perdat de terra memoriam eorum. »

Vultus autem. [Cassiod.] Quasi dicat: Justos respicit Deus, sed nec malus putet se pesciri, quia *vultus Domini*, id est cognitio Dei, est *super facientes mala*; non tamen respicit eos misericorditer, scilicet ut exaudiat, sed cognoscit ut puniat. Unde subdit: *ut perdat de terra viventium memoriam eorum*, [Alcuin.] scilicet ut nec mentio, id est intercessio, fiat pro eis inter bonos. Adeo placet eis justitia Dei. Unde in Evangelio ait Abraham ad divitem: *Chaos firmatum est inter nos et vos* (Luc. xvi), ut boni non possint transire ad eos cum passione aliqua propter confusionem peccatorum quae

quia

VERS. 17. — « Clamaverunt justi, et Dominus exaudivit eos; et ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos. »

Justi antiqui, [Gl. int.] sicut Abraham et ceteri, clamaverunt pro liberatione sua ad Dominum, et Dominus, id est Christus, exaudivit eos in sua resurrectione; et ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos, quando captivam duxit captivitatem (Ephes. iv), vel corporaliter liberavit, [Aug.] ut tres pueros in camino flamma ledere non potuit, in quorum laudibus ignes frigerunt; sic et alios liberavit.

VERS. 18. — « Juxta est Dominus his qui tribulati sunt corde, et humiles spiritu salvabit. »

Juxta est Dominus. [Alcuin.] Quasi dicat: Sicut in Veteri Testamento exaudivit Dominus justos, sic etiam in Novo Testamento *juxta est Dominus his qui tribulati sunt corde*, non omnibus tribulatis corpore, sed tribulatis corde, scilicet qui terunt duritiam cordis, et humiles spiritu, non verbis salvabit: quod necesse est, quia

VERS. 19. — « Multae tribulationes justorum; et de omnibus his liberabit eos Dominus. »

Multae tribulationes. Vel de modernis justis potest accipi, et de spirituali liberatione qua liberati sunt, [Cassiod.] non ut tribulationes non sentirent, sed ut fortiter tolerando non succumberent. Et hoc est, clamaverunt justi, et Dominus exaudivit eos: [Aug., Alcuin.] sic exaudivit, quod liberavit eos, non corporaliter, sed dando eis patientiam. Et hoc est quod subdit, et ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos, saltem spiritualiter. Et vere liberavit; nam pronus est ad hoc. Et hoc est quod ait, *juxta est Dominus*, vel allusio est ad hoc quod dixerat, clamaverunt, quasi dicat illi: Clamaverunt, et Dominus *juxta est* his qui tribulati sunt corde. [Aug.] Altus quidem est Dominus, sed vicinatur humili, et non se erigenti. Unde subdit: Et humiles spiritu salvabit, hoc non mutatur. *Multae tribulationes*, quasi dicat: Humiles salvabit, non utique sic ut nihil patiantur, quia tribulationes *justorum* [Cassiod.] multae sunt, quia a diabolo et invidis hominibus, et a seipsis. Qui ergo non patitur non est justus, quia multae sunt tribulationes justorum: [Aug.] econtra pauciores iniquorum, et de omnibus his liberavit eos Dominus in futuro. Dominus, potens liberator: interim vero

VERS. 20. — « Custodit Dominus omnia ossa eorum; unum ex his non conteretur. »

Dominus custodit omnia ossa eorum, id est firmamenta fidei, scilicet patientiam et alias virtutes; et unum ex his non conteretur, [Aug.] id est nec etiam patientia peribit: quod signatum est in agno paschali, de quo dicitur in Exodo: *Os non frangetis ex eo* (Exod. xii): quod impletum est in Domino nostro Jesu Christo, cujus crura non sunt fracta in cruce, et impletur in sanctis suis, quorum patien-

tia in tribulationibus exercetur, sed non vincitur. A mortale delictum caveat, dum, id est quia sperat in eo in quo est remissio peccatorum.

VERS. 21. — « Mors peccatorum pessima; et qui oderunt justum delinquent. »

Mors peccatorum, quasi dicat: Justos custodit Dominus, et liberabit, [Aug.] sed *mors peccatorum* non solum est mala, sed et *pessima*, quia rapit ad gehennam. Etsi enim in divitiis, et odoribus et laudentis hominum finiatur, tamen pessima est, quia in peccatis est, et ad infernum trahit. Et dicit hoc contra illud quod de bonis dixerat, liberabit eos. Et quia omnes sunt peccatores, determinat quorum peccatorum mors est pessima, dicens: et qui *oderunt*, etc. Et quasi quis diceret: Quorum peccatorum mors est pessima? respondetur: Non omnium, quia omnes sunt peccatores; sed eorum qui *oderunt justum*, id est Christum, qui justificat, per quem qui non reconciliatur, perit; illi enim *delinquent*, id est Dominum derelinquent, odiendo bonum, et est contra illud quod supra dixit de bonis, scilicet custodit Dominus omnia ossa eorum.

VERS. 22. — « Redimet Dominus animas servorum suorum; et non delinquent omnes qui sperant in eo. »

Redimet Dominus. [Cassiod.] Quasi dicat: Mors peccatorum est pessima, sed *redimet Dominus* pretio mortis animas, non libertorum, id est eorum qui de servis Dei facti sunt liberi sui, sed *servorum* quorum sibi obedientium, et omnes qui *sperant in eo*, quamvis sine peccato non sint, tamen *non delinquent*, [Rem.] id est non peccabunt ad mortem. Iste est enim modus justitiæ humanæ, ut vita mortalis quantumlibet proficiens, quia sine peccato esse non potest, in hoc non delinquat id est per hoc

COLLATIO IN PSALMUM XXXIII: « BENEDICAM DOMINUM. »

In titulo. *Vultum tuum*. Hieronymus, os suum, Sanctes, verbum suum; Munsterus, eloquium suum; interpretes pro Cajetano sensum suum; Pratensis, gustum suum. Munsterus indicat juxta opinionem quorundam significari visionem, vel consilium. Pellicanus etiam docet posse accipi pro ritu et more. Denique quid et quomodo debeat intelligi, clare habes, I Reg. xxi. ne inter tantam varietatem fluctes.

Accedite ad eum et illuminamini. Hieronymus, respicite ad eum et confluite; Pratensis, respexerunt ad eum, et cucurrerunt; Munsterus, Sanctes, et interpretes pro Cajetano, respexerunt ad eum, et illuminati sunt. In primis quod Hieronymus et LXX verterunt per imperativum sub secunda persona: quod ceteri novatores per indicativum, et sub tertia persona. Id effectum est propter affinitatem personarum utriusque modi, præsertim si non subscribantur puncta. Nam הִבִּיטוּ HIBBITU, id est respicite. Et quia iste respectus est ad Deum accessus per conversionem, gratiam, fidem, contemplationem convenienter dixerunt, *accedite*, si autem legeris הִבִּיטוּ HIBBITU, id est respexerunt. Cæterum particula נָהָר נָהָר a radice נָהַר OR, ut vult Ra. Kimhi, indicante Munstero in scholiis, est illuminati sunt, ut sit he pro aleph. Si autem a themate נָהָר NAHAR significat currite sive confluite, ut vertit Hieronymus et Pratensis. Utramque acceptionem insinuat Pellicanus. Nebiensis et Chaldeus interpretes stant a nobis, respicite ad eum, et illuminamini.

VERS. 10. — *Dirites eguerunt et esurierunt*. Hebr. כִּפְרִים KEPHIRM, id est leonculi, vel leones, quæ nominis ratio nemini magis quadrat quam divitibus hujus sæculi, qui superbe sapiunt, et pauperum bona instar leonum, rabide et violenter diripiunt. Ob id haud absurde leones mutaverunt in divites. Hinc translator ad Campensem *violenti egeant et esurient*, vertit. Et huc alludit canticum deiparæ Virginis: *Esurientes implevit bonis et dirites dimisit inanes* (Luc. i).

PSALMUS XXXIV

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS IPSI DAVID. »

Judica, Domine. Titulus. In finem, psalmus ipsi David. [Aug.] Per David qui interpretatur manu fortis, vel desiderabilis aspectu, intelligitur Christus, qui vincendo diabolum est manu fortis: vitam æternam promittendo, est visu desiderabilis. Quid enim fortis illa manu, quæ hostem stravit, non armata; sed in ligno clavis transfixa? Quid desiderabilius eo, in quem angeli desiderant prospicere? quem et martyres non videntes voluerunt mori, ut ad illum videndum mererentur pervenire? Ipse ergo vere desiderabilis est, dum vitam promittit, quod in hoc psalmo agitur. Hic enim Christus invocatur Deum contra tribulatores capitis et corporis, et per tribulationes omnibus vitam promittit. Et est sensus: *Psalmus* iste dirigens nos in finem attribuitur ipsi David, id est Christo, qui hic loquitur, nunc in persona sua, nunc in persona corporis. [Cassiod.] Et est iste psalmus secundus eorum qui late agunt de passione Christi. Intentio. Monet ut adversa feramus. Modus. Tripartitus est psalmus.

Primo incipit ab oratione, pro utraque parte orans, id est pro se, et pro adversariis cum commemoratione culpæ eorum. Secundo præmittens de spe boni et gaudio, narrat quam maligne erga Christum fecerint, ibi, *anima autem*. Tertio de fructu passionis agit, promittens confessionem totius Ecclesiæ, ibi, *confitebor tibi*. Incipiens itaque ab oratione in persona sua et suorum membrorum, ait: O

73 VERS. 1. — « Judica, Domine, nocentes me, expugna impugnantes me. »

Domine, judica, [Cassiod.] condemna nocentes me voto; et *expugna*, [Aug.] id est vince, *impugnantes me* actu. Ecce Deus pro nobis pugnat. Si Deus pro nobis, quis contra nos? (Rom. viii.)

VERS. 2. — « Apprehende arma et scutum; et exurge in adjutorium mihi. »

Apprehende. [Gl. int.] Hoc prius ex persona membrorum legitur. Quasi dicat: Dico, expugna, sed quomodo hoc ages? *Apprehende pro me arma et scutum*. Magnum spectaculum est videre Deum armatum pro te. [Aug.] Qui habet arma et scutum ar-

mis hostes percutit, scuto nos protegit. Sed quid est scutum Dei, et quæ sunt arma ejus? Scutum est protectio bonæ voluntatis Dei, qua nos defendit. Unde alibi : *Ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos (Psal. v).* Arma Dei nos sumus, quia ut nos ab eo, ita ipse armatur de nobis, quibus percutit inimicos. Et est, apprehende arma et scutum, [Cassiod.] id est ita adjuva et muni nos tua bona voluntate, ut et inimicos percutiamus, et ab eorum jaculis protegatur. Vel arma Dei dicit animam justī, vel Christi, [Alcuin.] qua hostes debellavit, quæ nil agit, nisi Deus pugnet de ea. Ideo ait, apprehende arma et scutum, id est animam Christi sic rege et defende, ut per eam adversarios debelles, et nos protegas. *Et exurge in adjutorium mihi.* [Aug.] Dicit Deus dormire, dum nos dormimus; et exurgere, dum nos vigilamus et excitamur. Unde alibi : *Exsurge, quare obdormis, Domine? (Psal. xliii.)* Unde in Evangelio legitur quod dormiebat Jesus in navi, et tunc fluctuabat navis (Matth. viii) : si vigilaret, non fluctuaret. Navis cor tuum est, aliquando ergo dormit Deus in navi, id est fides in corde tuo tepescit; et tunc fluctuat navis. Observa naufragium, et excita Christum dormientem, id est fidem : quæ si vigilaverit fiet tranquillitas. Recedent enim tentationes omnes, aut certe nihil valebunt, quando Christus, id est fides tua, vigilaverit in corde tuo. Dic ergo : *Exsurge*, id est innotesce, appare, sentire in adjutorium mihi, et in alios

VERS. 3. — « Effunde frameam, et conclude adversus eos qui persequuntur me : dic animæ meæ : *Salus tua ego sum.* »

Effunde frameam, [Hier.] id est multiplica vindictam, et adversus eos qui persequuntur me, id est visibiles et invisibiles hostes, conclude, id est fac conclusionem, ne evagentur tibi nocendo. [Aug.] Vel framea idem est quod arma, id est anima justī. Hæc framea effunditur, dum abundantibus justis vita bona coruscat. Unde et concluditur hostis, non habens de nobis male loqui. Et quia suggerunt invisibiles hostes animæ meæ, non est salus ipsi in Deo ejus. Tu contra eos *dic animæ meæ* in re ipsa, ut audiam in te, quid? *salus tua ego sum*, utroque modo, scilicet in presenti et in futuro, in temporalibus et æternis, ut præter te nullum quæram. Vel in propria persona dicit Christus, apprehende arma quasi inimicos judica. [Alcuin.] Pro me autem fac quod oro, scilicet apprehende arma, id est fac me habere arma, scilicet doctrinam et miracula. Et scutum, id est constantiam, et *exurge in adjutorium mihi*, id est fac me uti acceptis, scilicet armis et scuto. Et effunde frameam, et conclude adversus eos qui persequuntur me, id est qui modo sum in obscuro clarifica, ita evidenter ut concludas et convincas inimicos, ne habeant quid oblatrent; et dic animæ meæ, ita ut omnes sciant : *Salus tua ego sum.*

VERS. 4. — « Confundantur et revereantur querentes animam meam. »

Confundantur et revereantur. Illic prædicit mala

A inimicorum. [Aug.] Et est prophetia, non optatio. Quasi dicat : *Salva animam meam*, ita ut querentes eam perdere confundantur. Et hoc est quod subdit, confundantur et revereantur, id est timeant pœnas, querentes animam meam perdere, non imitari. Et

VERS. 5. — « Avertantur retrorsum et confundantur cogitantes mihi mala. »

[Hier.] Avertantur a Deo, ut sint retrorsum; et confundantur mortifera confusione cogitantes mihi mala. Vel potius de convertendis dicit hoc, pro quibus orat. [Aug.] Quasi dicat : *Animam meam salva*, et confundantur, etiam salubriter ad penitentiam; et revereantur, id est timeant pœnas querentes animam meam. Et avertantur retrorsum, id est sequantur et non præcedant; non dent consilium, sed accipiant. Petrus enim præcedendo, Satanæ sequendo discipulus fuit. Et confundantur salubriter cogitantes mihi mala, id est sequentes jam deliberabunt bona; pertinaces autem in malitia

VERS. 6. — « Fiant tanquam pulvis ante faciem venti, et angelus Domini coarctans eos. »

Fiant tanquam, etc. [Aug.] Prophetia hic est qua prædicit mala iniquorum; non optatio, ut optet sic evenire. Vel propheta in spiritu Dei eo modo ea dicit quod Deus facit ea, id est fieri sinit certo iudicio, justo et sancto, atque tranquillo, non perturbata ira, non animo exercendarum inimicitiarum, sed iustitia vitiorum puniendorum. Quam Prophetia servari optat ei quod congaudet, non delectatus malo creaturæ. Verumtamen et sic prophetia est. Ait ergo : [Aug., Gl. int.] *Fiant tanquam pulvis ante faciem venti*, id est tentationis, id est facile cedant tentationi, vel suggestioni etiam minimæ, quasi non expectent. Faciem venti, id est præsentiam gravioris tentationis, sed antecedit minori, et angelus Domini, scilicet malus, sit coarctans eos, scilicet affligens eos cum ipsa suggestione. Et si quando per rationem resistant,

VERS. 7. — « Fiat via illorum tenebræ et lubricum; cum; et angelus Domini persequens eos. »

Fiat via illorum, id est ratio, *tenebræ et lubricum*, id est obscura et lubricosa, id est inconstans. [Cassiod., Aug.] Vel tenebræ, id est ignorantia, et lubricum, id est luxuria; fiat via illorum, ut in his vitiis tanquam in barathrum mortis descendant. Horrenda via est hæc, quis non horreat lubricum et tenebras? Quis non caveat ibi figere pedes? Sunt ista duo mala magna et pœnæ hominum. Et angelus Domini sit persequens eos, qui non sinat eos stare, donec luceat ante pedes. Ille dicit a simili illius qui in tenebris et lubrico facile impellitur, cum non viderit ubi pedem moveat. Vel hoc forte facit ut expectet, donec luceat. [Gl. int.] Sed hos non sinit angelus Domini stare, donec lux gratiæ oriatur eis, sed in varia mala præcipitat.

VERS. 8. — « Quoniam gratis absconderunt mihi interitum laquei sui; supervacue exprobraverunt animam meam. »

Quoniam gratis. illic commemorat culpam inimicorum. Et quasi quis quæreret : Quo merito sunt tanta mala eis ? respondet : Audi quo merito. [Aug.] Quoniam gratis, quia eis non nocui, *absconderunt* Judæi, ut putabant, cum eorum tamen corda cognoscerem *mihi* Christo *interitum laquei sui*, [Gl. int.] id est consilia et insidias, quibus me occiderent; sed tamen fuit eis in interitum laqueus suus, et non mihi. Ille enim laqueus non morientis, [Cassiod.] sed peccantis erit interitus. [Aug.] Unde alia editio habet, *absconderunt* mihi muscipulam corruptionis suæ, et *exprobraverunt*, id est accusaverunt *animam meam* : et hoc *supervacue*, id est inutiliter, falsa scilicet dicentes, non probantes. Et ideo

VERS. 9. — « Veniat illi laqueus quem ignorat, et captio quam abscondit apprehendat eum; et in laqueum cadat, in ipsum. »

Veniat illi laqueus quem ignorat, [Aug.] ipse suus laqueus teneat illos. Ecce digna retributio. Nil enim justius quam illa evenire que absconderunt. Inde enim decipiuntur, unde decipere voluerunt; inde nocetur eis, unde nocere voluerunt. Unde subdit, *et captio quam abscondit apprehendat eum*, ut funiculis suorum peccatorum constringantur, quæ contulerunt occulte tractantes quomodo caperent Christum et pertimerent, *et in laqueum cadat*, non in alium, sed in ipsum, qui mihi tetenderunt, tanquam si quisquam veneni calicem præparet alicui, et oblitus biberet. Ita factum est Judæis, qui laqueum paraverunt ipsi Christo : in quem inciderunt. Nemo enim malus est, qui non prius sibi noceat. Sic enim putato malitiam esse, quomodo ignem. Si incendere vis aliquid, illud quod admoves igni, prius ardet : nisi ardeat, non incendit aliud. Verbi gratia, cum faculam apponis igni, prius ardet ut aliud possit incendere : ita ergo malitia procedit ex te, et quem vastat antequam te, quo profundit ramum, lædit; ubi radicem habet, non lædit. Equidem dico, quod malitia tua ut alteri non noceat, fieri potest; ut autem tibi non noceat, non potest. Vel secundum aliam litteram, *in laqueum cadat in ipsum*, neutraliter, [Hier., Gl. int.] id est ex hoc ipso quod mihi parant laqueum, cadant interius. Vel de pœnâ exteriori potest accipi, qua puniti sunt Judæi, pro peccato mortis Christi, hoc modo : Veniat illi laqueus captivitatis, quem ignorat, et captio quam abscondit mihi apprehendat eum, id est similiter capiatur a Tito et Vespasiano, ex improvviso, sicut me ceperunt; et in laqueum mortis cadat in ipsum, scilicet quem mihi paraverunt. Eodem modo interficiantur, sicut me interficiunt. Et ita evenit. Quidam enim fuerunt capti, et quidam interfecti. Vel in bono potest accipi laqueus, et captio. [Cassiod., Gl. int.] Et dicit hæc optando bonum eis de morte Christi provenire. Quasi dicat : Paraverunt mihi mortem, et ex ea veniat ille laqueus quem ignorat, id est laqueus veritatis quam peccator ignorat, astringat eos, cujus nexu diabolo adhærentes, Deo adhæreant; et captio quam abscondit, [Cassiod., Alcuin.] id est

A abscondita captio, mors Christi, apprehendat eum, non suis sceleribus relinquatur. Et in laqueum cadat, bonum, quo a malis cohibeant. Et hoc in ipso, id est ex ipsa morte

PARS II. VERS. 10. — Anima autem mea exsultabit in Domino, et delectabitur super salutari suo. »

Anima mea, etc. [Alcuin.] Secunda pars ubi præmissa spe boni et gaudio enarrat quam maligne erga benignum agunt. Et loquitur hic prius Christus, quasi dicat : Hæc prædicta illis fient, *anima autem mea exsultabit*, ut quæ audit salus tua ego sum, exsultabit, dico, *in Domino*, non quærens alias extrinsecus divitias, non quærens circumfluere voluptatibus bonisque terrenis, sed ipsum solum sibi proponens, quo nil suavius est : non deficit qui omnia fecit. Ipsum ergo pete, et in illo habebis omnia, *et delectabitur*, quasi dicat, anima autem mea exsultabit in Domino. Unde hoc sequitur, quod etiam delectabitur *in salutari suo*, [Gl. int.] id est super salvatione sua, quæ facta est ei in resurrectione. Qua scilicet resurrectione

VERS. 11. — « Omnia ossa mea dicent : Domine, quis similis tui ? »

Omnia ossa mea, [Hier.] id est discipuli mei roborati sunt, et dicent, gratias agentes : Domine, etc. Et hoc dicent illi qui sunt ossa mea, id est firmi. Etsi enim caro cedat; tamen ossa, [Aug.] id est iusti, verbis laudant. Carnes enim, [Alcuin.] id est carnales et infirmi non habent verba laudis et confessionis, quia infirma apud te silent penitus, sed fortia te magnum laudant et timent. Vel ex persona Ecclesiæ potest dici : [Aug.] *Anima autem mea exsultabit in Domino*, non mutatur. *Et delectabitur super salutari*, etc., id est Christo, de quo alibi dicitur : *Quoniam viderunt oculi mei salutare tuum* (Luc. 11). *Et omnia ossa mea dicent*, id est omnis fortitudo mentis meæ dices, [Aug.] quia hoc alius dicere nequit, scilicet quod sequitur, scilicet : O Domine, quis similis sit tibi, vel tui ? nullus. Nihil enim in diis vel creaturis simile est illi, [Aug.] quia ipse solus eripuit hominem de manu forti. Unde subdit : Tu es

D VERS. 12. — « Eripiens inopem de manu fortiorum ejus; egenum et pauperem a diripientibus eum. »

Eripiens incarnationem Verbi in opere, [Cassiod.] id est genus humanum, *de manu fortiorum ejus*, id est diaboli qui tenebat eum; sed manu fortis alligavit diabolum, [Aug.] qui erat fortior homine, quem ipse vicit *egenum et pauperem a diripientibus eum*, id est a diabolo et membris ejus. Idem accipitur per inopem, egenum et pauperem, [Cassiod.] scilicet genus humanum, quod est quasi unus inops, et egenus et pauper : Inops, quia mortalis; egenus, quia in sudore vultus sui quærît panem (Gen. 11); pauper, quia de pura sapientia dejectus, tenuem et umbratilem habet rationem.

74 VERS. 13. — « Surgentes testes iniqui, quæ A et Petrus qui se usque ad mortem persevera-
 « ignorabam interrogabant me. »

Sergentes testes iniqui. [Cassiod.] Dictis calamitatibus hominis, ne ipse Christus ab his alienus videatur, passionem suam exponit, quasi dicat: Non modo alii calamitates passi sunt, sed etiam ego, quia *surgentes*, quasi subito et immoderate *testes iniqui*, iniqui, quia contra æquum testabantur, *interrogabant me*, non convincebant ea, scilicet *quæ ignorabam* actu, peccata sunt ea quæ Christus ignoravit facere, sicut usu dicitur de aliquo: Non novit benefacere, quia non benefacit [Aug.] Ita et Christus, qui est cognitor iniquitatum quas judicat, dicitur ignorare peccatum, non quasi non videndo, et non judicando, sed non committendo. Alienum est enim ab opere, et a conscientia ejus. Et ideo dicit, ignorabam, quo modo ars dicitur nescire vitium, quod tamen per artem cognitum devitatur. Ideo ait: Quæ ignorabam interrogabant me, quasi dicat: De iniquitatibus interrogabant me cum vincere volebant, sed non poterant, [Gl. int.] quia ego sum ars ipsa, in qua quisque non discit nisi facere bonum. Et cum venissem salvare eos, et curassem infirmos eorum, pro iis bonis

VERS. 14. — « Retribuebant mihi mala pro bonis, « sterilitatem animæ meæ. »

Retribuebant mihi mala pro bonis, scilicet *sterilitatem animæ meæ*: cum ego attulissem fecunditatem, [Aug.] ipsi retribuebant sterilitatem. Ego attuli vitam, ipsi mortem retribuerunt; ego honores, ipsi contumelias; ego medicinam, ipsi vulnera. Hanc sterilitatem in sicco maledixit Dominus, ubi cum quereretur non invenit, folia erant in ea et fructus non erant [Marc. xi], id est verba erant in Synagoga, et facta non erant. Vide enim in verbis numerositatem, et in factis sterilitatem. Ait enim Apostolus: *Qui prædicat non furandum, furaris, etc.* [Rom. ii.]

VERS. 15. — « Ego autem, cum mihi molesti essent, induabar cilicio. »

Ego autem. Quasi dicat: Illi ita; *ego autem* cum mihi molesti essent, [Aug.] et cum sævirent in me, *induebar cilicio*, id est sub carne mortali latebam secundum divinitatem, quia non exercui potentiam, ideo ignotus eis fui. Caro enim Christi dicitur cilicium, propter similitudinem carnis peccati. Cilicium enim fit de pilis caprarum, quæ in veteri lege offerebantur pro peccatis. Et etiam

VERS. 16. — « Humiliabam in jejuniu animam meam, et oratio mea in sinu meo convertetur. »

Humiliabam, id est affligebam, *animam meam in jejuniu*. [Aug.] Quale fuit illud Christi jejunium, corporale an spirituale? Manducare quidem volebat Christus, quando poma in arbore querebat; bibere etiam volebat, quando mulieri Samaritanæ dixit: *Da mihi hiberi* [Joan. iv]. Sed non de hac siti, non de hoc jejuniu hic agit, sed de alio jejuniu in illo significato. Esurivit enim et sitivit Christus salutem nostram, bona nostra. Jejunabat ergo, quia nulla bona opera in Judæis invenit, et apostoli cum fugerant et in turba se absconderant;

turum promiserat, jam ter negaverat: vix invenit unum latronem, quem in cruce gustavit. Ideoque in hujus rei memoria passionis die arctissimum jejunium observat sancta Ecclesia. *Et oratio mea*, quasi dicat: Humiliabam me in jejuniu, et etiam orabam, et oratio mea *convertetur in sinu meo* vel meum, [Aug.] id est non alium orabam, quam illum qui mihi personaliter unitus est, dicit Christus secundum quod homo, secundum quod orat; sed oratio ad sinum convertitur, id est ad verbum in quo erat Pater. Sinus enim est secretum in quo orare jubemur, ubi oravit Susanna [Dan. xii]. Secretum vero Christi est divinitas ad quam orat humanitas. [Aug.] Christus enim secundum quod Verbum est non orat, sed exaudit. Et non sibi subvenire querit, sed omnibus subvenit cum Patre. Et est, oratio mea in sinu meo convertetur, id est in me ipso homo interpellat divinitatem. Vel, oratio mea convertetur in sinu meo; vel, verbum meum, [Gl. int.] id est non proderit nisi his qui sunt predestinati, qui sunt familiares futuri, et sani, in sinu sanctæ Ecclesiæ, a quo exierant leprosi facti, ut manus Moysi, quæ extra sinum apparebat leprosa, sana in sinu est facta [Exod. iv].

VERS. 17. — « Quasi proximum, et quasi fratrem nostrum, sic complacebam; quasi lugens et contristatus sic humiliabar. »

Quasi proximum, etc. [Cassiod.] Casus pro casu ponitur, accusativus pro ablativo. Et est: et si mihi molesti essent Judæi, ego tamen *sic complacebam* mihi in eis, *quasi proximum et quasi fratrem nostrum*, id est quasi de proximo, et quasi de fratre nostro. Ita mihi complacebam in eis, id est de eorum affinitate gaudebam, qui me insequiebantur. [Gl. int.] Ecce gratia pro odio; beneficium pro lesione. Vel, complacebam Patri meo habendo eos, subaudi sic, quasi proximum, et quasi fratrem nostrum. Et cum hæc omnia facerem, [Cassiod., Alcuin.] tamen nolebant converti; et cum nolent converti, ego *sic humiliabar*, id est dolebam quasi pater *lugens* filium, *contristatus* de morte filii. Alii interpretes dicunt, *quasi lugens mater incurvabar super eos*. Vel in persona membrorum potest dici: *Et oratio, quasi dicat: Humiliabam animam, dicit Christus in persona membrorum, et etiam orabam pro Judæis, et oratio mea in sinu meo convertetur*, [Hier.] id est si eis non profuerit, ego tamen non sum frustratus mea mercede, ut Dominus dicit in Evangelio: *In quamcunque domum intraveritis, dicite: Pax huic domui; et si illi qui in ea sunt non receperint, pax vestra in sinu vestro et ad vos revertetur, vel reducetur* [Matth. x], id est, [Cassiod.] si non eis, tamen vobis proderit. Ita ejus oratio, qua in membris oravit, a Judæis non accepta ad eum rediit quasi proximum. Item hic loquitur in membris, in quibus sunt quidam valde proximi Deo, qui criminali macula nunquam sunt polluti; alii sunt qui per peccatum longe sunt. Illis ergo gaudium est, istis luctus et tristitia. De illis qui proximi sunt prius agit, ponens casum pro casu. Et hoc est, ego sic

complacebam, Deo, quasi proximum et quasi fratrem nostrum, id est quasi proximo et fratri. Hoc dicere convenit propinquanti ad Deum, gaudenti, qui placet Deo, quasi fratri et proximo: cui non appropinquatur locis, sed actionibus. [Aug.] Deo enim, qui ubique est, et nullo continetur loco non ut per loca appropinquamus, vel ab illo removemur; sed propinquare illi est similem ei fieri, longinquare ab illo dissimilem illi fieri, ut cum videris duas res prope similes, dicis: Propinqua hæc est illi; et quando dissimiles, quamvis uno loco, una manu teneantur, tamen dicis: Longe est hæc species, vel res ab illa. Et sicut qui similis est gaudet, ita qui dissimilis est gemit. Unde iste subdit, quasi lugens et contristatus sic, etc. Hoc convenit non longinquo, ut sic proximet.

VERS. 18. — « Et adversum me lætati sunt, et convenerunt; congregata sunt super me flagella, et ignoravi. »

Et adversum me. [Cassiod.] Loquitur hic Christus exponens quam impie egerint Judæi [contra ipsum, quasi dicat: Ego tristabar de perditione eorum, et ipsi adversum me lætati sunt, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: Illi sunt læti, ego tristis; cum enim pie contristor, Judæi impie latantur: Et convenerunt in concilium, et congregati super me sunt flagella, [Gl. int.] id est tormenta parabant, et ignoravi secundum opinionem eorum. Vel ignoraverunt alia littera, [Cassiod.] scilicet eorum qui facerent, et cur, vel quod in eis essent reditura.

VERS. 19. — « Dissipati sunt nec compuncti; tentaverunt me, subsannaverunt me subsannatione, frenduerunt super me dentibus suis. »

Dissipati sunt, [Cassiod.] id est dissoluti, vel stupefacti visis miraculis in passione, nec tamen præduritia cordium compuncti sunt per pœnitentiam. Vel, dissipati, [Alcuin.] id est dispersi sunt per totum orbem a Romanis. Nec tamen, compuncti sunt, id est non pœnituerunt. Vel dissipati sunt, id est divisi: Alii enim dicunt quod bonus est, alii non; sed seducit turbas [Joan. vii]. Nec compuncti sunt, et tentaverunt me, dicentes: Dic nobis si tu es Christus Filius Dei vivi [Matth. xxvii] et subsannaverunt me, [Aug.] dicentes: Alios salvos fecit, seipsum non potest saluum facere [ibid.]. Subsannaverunt, dico subsannatione: Hoc genus locutionis, scilicet ubi est geminatio, ponitur, cum res copiose facta videtur ut dicitur: Ut benedicens benedicam te, et gaudens gaudebo. Et frenduerunt super me dentibus suis, [Cassiod., Alcuin.] ut feræ mos sævitæ est, quod quando ratio deficit dentibus frendit, et quod vult tacens ostendit, [Aug.] Hæc autem quæ capti in cruce referuntur facta hic, corpori ubique sunt. Hæc autem in oratione finit, subdens:

VERS. 20. — « Domine, quando respicies? restitue animam meam a malignitate eorum, a leonibus unicam meam. »

Domine, etc. Quasi dicat: Ille mihi faciunt mali, dicit Christus, sed, o Domine, quando respicies, ut

A me resuscites? [Cassiod.] Quasi dicat: Ne diu differas, sed restitue animam meam corpori die tertio: animam dico erutam a malignitate eorum, et a leonibus, id est a potestatibus sævientibus, erue unicam meam, id est Ecclesiam, vel carnem meam, quæ sine peccato fuit. Vel ex persona nostra dicit quibus tardum est: Domine, quando respicies? [Aug.] id est quando videbimus vindictam de eis qui nobis insultant, quando illam viduam iudex tædio victus exaudiet, cum iudex noster non tædio, sed amore differt salutem nostram, ratione, non inopia, ut scilicet magis desideremus et numerus omnium nostrum impleatur usque in finem; et tamen nos ex desiderio dicimus: Domine, quando respicies? restitue animam meam, etc., id est Ecclesiam.

B PARS III. VERS. 21. — « Confitebor tibi in ecclesia magna, in populo gravi laudabo te. »

Confitebor. Tertia pars. [Cassiod., Alcuin.] Jam de fructu passionis agit, et permittit confessionem totius Ecclesie. Inde precatur cum commemoratione culpæ suæ confusione persecutorum, et exultatione fidelium. Quasi dicat: [Gl. int.] Dico, restitue, et si hoc feceris confitebor tibi in Ecclesia, hæc est unica. Et addit magna, quia est de omnibus gentibus; et in populo gravi, quem scilicet non aufert ventus tentationis, laudabo te in omni multitudine, [Aug.] scilicet granorum et palearum confessio est, sed laus in gravibus est et granis, non in palea. Palea volat, frumentum remanet, quia grave est. Bona est hæc gravitas, longe distans ab illa de qua alibi: Unusquisque gravi corde? [Psal. iv.] Hæc confirmat, illa deprimit, et in profundum submergit, scilicet sæculi, unde subjecti non sunt quasi plumbum in aquis vehementibus. Et ut ego confitear illi,

C VERS. 22. — « Non supergaudeant mihi qui adversantur mihi inique, qui oderunt me gratis, et annuntiant oculis. »

Qui adversantur mihi inique, non supergaudeant mihi. [Aug.] Insultant enim de palea mea qui etiam oderunt me, [Gl. int.] quod non omnes adversi faciunt; et gratis, quia eis non nocui. Repetit hic Christus de passione sua, [Hier.] ut de pœna eorum addat. Dico adversantur et odiunt, et tamen annuntiant oculis, [Aug.] sicut hypocritæ et simulati, pronuntiantes vultu quod in corde non habent. [Cassiod.] Vel, annuntiant oculis, quando vicissim se tacitis nutibus admonent ad decipiendum et tentandum. Et vere annuntiant mihi ut hypocritæ.

VERS. 23. — « Quoniam mihi quidem pacifice loquebantur; et in iracundia terræ loquentes, dolos cogitabant. »

Quoniam mihi quidem pacifice loquebantur, dicentes: Scimus quia verax es, magister, et in veritate viam Dei doces. Licet dare tributum Cæsari, an non? [Matth. xxii.] [Aug.] Hi sunt annuentes qui talia loquebantur, et ipsi loquentes taliter, [Cassiod.] id est dum loquerentur pacifice, cogitabant dolos. Et hoc in iracundia, id est exitaliter. Cogitat enim quis dolum, qui non vult occidere, quæ iracundia erat

terra, [Gl. int.] id est pro terra, scilicet ne perde- A
rent locum et gentem.

VERS. 24. — « Et dilataverunt super me os
eum; dixerunt: Euge, euge, viderunt oculi
nostri. »

Et ipsi qui prius erant annuentes et dolos cogi-
tantes, post aperte dilataverunt 75 super me os
suum, libera et aperta voce mortem inelamantes: *Crucifige, crucifige eum* (Luc. xxiii). Et in ipsa morte
dixerunt: *Euge, euge*, bene est nobis; *viderunt oculi
nostri* dete quod volumus, quod desiderabamus. Vel,
dixerunt insultando, euge, euge. [Aug.] Vox irriso-
ria est et insultatoria; jam viderunt oculi nostri fa-
cta tua, et mirabilia tua. Hic est Christus, et si ipse
est Christus rex Israel, descendat de cruce, et credi-
mus ei (Matth. xxvii).

VERS. 25. — « Vidisti, Domine, ne sileas; Domine,
ne discedas a me. »

Vidisti. Quasi dicat illi ita: [Gl. int.] Sed, o tu
Domine, vidisti, obedientiam meam et iniquitatem
filiorum. [Cassiod.] Hoc dicitur, quando in memoriam
revocare volumus aliquid. Ac si diceret: Vidisti
quam crudeles sunt illi, et quam patiens ego. Et
ideo ne sileas, [Aug.] id est ne differas dare sen-
tentiam, [Hier.] sed judica; Domine, ne discedas
a me, in passione, sed, o

VERS. 26. — « Exsurge et intende iudicio meo;
Deus meus, et Dominus meus, in causam meam. »

Domine, [Cassiod., Gl. int.] qui videris jacere, ex-
surge ad reddendum mihi et adversariis, et intende ju-
diciu[m], vel iudicio, meum, vel meo, [Alcuin.] reddendo
mihi nomen, quod est super omne nomen, ut ego
intensus sum, et merito intende in causam meam,
[Aug.] passionis scilicet et mortis, scilicet quod
pro redemptione humani generis patior et morior.
Tu dico, intende, qui es Deus meus et Dominus
meus, vel ex persona membrorum dicit: Domine
ne discedas a me, donec veniat iudiciu[m], sicut
promisisti mihi: *Ecce ego vobiscum sum usque ad
consummationem sæculi* (Matth. xxviii). Sed exsur-
ge, Domine, in auxilium meum, et ad remuneran-
dum. Et intende iudicio meo, quod tribulatus sum,
quod laboribus et doloribus cruciatus sum. Sed
quia et ista multi mali patiuntur, addit, intende in
causam meam, pro qua patior. Pœna enim similis
est sceleratis et bonis, sed non causa; martyrem
facit itaque non pœna, sed causa. Ideo

VERS. 27. — « Judica me secundum justitiam
tuam, Domine Deus meus; et non supergau-
deant mihi. »

Domine, judica me, [Gl. int., Aug.] quem illi ju-
dicant injuste, non secundum pœnam, sed secundum
justitiam tuam, quam mihi dedisti. Vel, meam,
quæ in me est. Hæc est causa mea, [Aug.] judica,
dico, o Domine, tu qui es Deus meus, et secundum
hoc me judica, scilicet quo tu es Deus meus. [Gl.
int.] Dico ut me iudices secundum justitiam tuam,

(72) Ex Isidor., in cap. Exod xxxii.

et secundum eamdem justitiam judica illos qui me
persequuntur; et non supergaudeant mihi, [Cas-
siod.] id est magis defleant quam gaudeant implese
mala sua.

VERS. 28. — « Non dicant in cordibus suis.
Euge, euge animæ nostræ; nec dicant: Devora-
bimus eum. »

Non dicant in cordibus suis, [Gl. int.] et si in
ore: euge, euge, est animæ nostræ, [Aug.] id est
bene est nobis, quia fecimus quod volumus. Sen-
sus talis est: Ostende eis quia nihil fecerunt, et ut
non gaudeant, nec dicant: devorabimus eum, [Gl.
int.] ut non resurgeret, sed potius

VERS. 29. — « Erubescant et revereantur simul
qui gratulantur malis meis. »

Erubescant in clarificatione resurrectionis meæ,
et revereantur, id est simul omnes timeant pœnas
qui gratulantur malis meis, [Hier.] non solum fa-
cientes. Vel de membris, vel in membris hoc dicit,
non dicant; et agit de persecutoribus Ecclesiæ, ut
sunt Judæi et gentes, quasi dicat, non gaudeant;
et ut hoc sit, ne dicant, devorabimus eum, vel, ab-
sorbebimus eum. [Aug.] Justum devorant illi qui
sunt incorporati malis. Sicut enim illi reviviscunt
quos mactat vel manducat Petrus, ita illi absor-
beantur, qui in corpus malorum transformantur.
Erubescant. Quasi dicat: illi non dicant hoc, sed
potius erubescant de peccatis ut nos absorbeamus
eos, ut Israel absorpsit vitulum comminutum,
quem Aaron in ignem conflavit. Moyses vero de
monte descendens in ignem misit, et confudit for-
mam, et deinde comminuit, et misit in aquam, et
dedit populo bibere (Exod. xxxii). Quo significatur
corpus impiorum (72) cujus malitiæ characterem
sancti prædicatores confundunt igne cœlesti, et per
aquam baptismi mundatum in societatem Ecclesiæ
trajiciunt. Quod ut fiat hic precatur dicens: Erube-
scant. [Cassiod.] Qui erubescit actus suos, propria
æstimatione damnat, sed quia potest erubescere qui
non habet reverentiam, ideo addit: et revereantur
simul, ut conversionem notet, quia reverentia est
timor Domini cum amore. Et quos erubescere ve-
lit, addit, qui gratulantur malis meis. Deinde quod
dixerat evidentiis determinat dicens:

VERS. 30. — « Induantur confusione et reveren-
tia, qui maligna loquuntur super me. »

Induantur plene confusione, vel pudore, [Cas-
siod.] quasi cilicia pœnitentiæ et veste lugubri et
reverentia: pudor est contra audaciam quam ha-
buerunt furentes; reverentia, contra impudentiam
falsitatis. Hoc debent habere, ut his illa curent.
Vel in malo potest accipi, induantur, quasi dicat,
erubescant hic ad salutem; et revereantur. Quod
si noluerint, [Hier.] induantur tandem in inferno
confusione mala; et reverentia, illi scilicet, qui
maligna, vel magna, id est superba, loquuntur
super me.

VERS. 31. — « Exsultent et lætentur qui volunt a justitiam meam, et dicant : Semper magnificetur Dominus, qui volunt pacem servi ejus. »

Exsultent [Cassiod.] In spe magna fidelium finit, sicut alii psalmi de passione. Quasi dicat : Illi erubescant et confundantur, *exsultent* autem et *lætentur* qui volunt, non suam justitiam statuere, [Gl. int.] sed *justitiam meam* imitari et qui ex ea volunt *pacem servi ejus*, [Hier.] id est Christi, [Gl. int.] id est pacem meam, quam veni mittere in terram ad Deum et ad proximum; et exsultantes dicant : *Semper magnificetur Dominus*, id est ita usque in finem sæculi magnificetur, sicut jam est magnificatus in conversione quorundam. Multum distat inter hos lætantes et prædictos. Illi enim maledicunt : Euge, euge animæ suæ, [Cassiod.] quæ lætitia cito fugit; isti vero non animæ suæ hoc dicunt, sed vota ad Deum convertunt, et in ejus laudibus, non in se, suam lætitiā ponunt, quæ est perpetua.

VERS. 32. — « Et lingua mea meditabitur justitiam tuam, tota die laudem tuam. »

Et lingua. Quasi dicat : Confitebor, laudabo, et *lingua mea meditabitur justitiam tuam* : meditatio cordis est non linguæ, sed ita Christi vox consonat cordi, ut quod est cordis detur ori, cum ait, lingua mea meditabitur justitiam tuam. Lingua ejus meditata est justitiam Dei, [Cassiod.] quando Novum Testamentum populis prædicavit. Et *tota die laudem tuam*, [Aug.] quia in omnibus verbis et factis Deum laudavit. Tota die enim laudat qui bene omnia agit. Non desinit laudare qui non desinit bene agere; non desinit bene agere qui non desinit justus esse. Omnia ergo bona age, et Dominum laudasti tota die. Vel, lingua interior, [Hier.] scilicet lingua mentis et non corporis; mea, id est meorum fidelium, dixit Christus, meditabitur justitiam tuam. Unde alibi : *Lex tua meditatio mea est*. [Alcuin.] Vel, lingua, Christi accipiuntur prædicatores, per quos alios docet. Quasi dicat : Hoc fiat quod dixi, et lingua mea meditabitur justitiam tuam, id est prædicatores mei ex studio annuntiabunt te justum, qui promissa implesti; et tota die laudem tuam, id est omnia annuntiabunt universaliter in quibus laudandus es.

COLLATIO IN PSALMUM XXXIV : « JUDICA, DOMINE, NOCENTES ME. »

VERS. 3. — *Effunde frameam*. Ferme omnes præter Hieronymum vertunt lanceam. Non alio quidem declinat sensus, et framea est lancea. Poterant igitur patres suos sequi. Translatio ad Campensem, habet *stringe mucronem*; et Nebiensis, arma capesse.

VERS. 8. — *Exprobraverunt animam meam*. Hieronymus cum aliis, *foderunt animæ meæ*. Sed תִּפְּחֵי נַפְחָאRAPHAR ambiguum est, ut constat etiam ex eodem psalmo, versu 5, etiam si sit ibi neutrum. Sententia tamen hic non est aliena, nec obest si LXX active acceperunt נִפְּחֵי נַפְחָאRAPHERU.

VERS. 12. — *Eripiens inopem de manu fortiorum ejus*. Faber et Cæcus contendunt propter commodi-

tatem locutionis Latine legendum fortiorum eorum. Verum jam admonuimus ecclesiasticum ritum recepisse in aliquibus Græcicam formam, ut est illud I Corinth. xiii : *Major horum est charitas*, pro *major ex his*, si Latinis auribus purgatus velis loqui, nisi acceperis comparativum loco superlativi : quod est usitatum interdum Latinis. Ista erant negligenda, ni sugillatores tanquam gravi piaculum censerent. Denique tradit divus Augustinus in psalmum LXXXII, vers. 4, quod quandoque interpres transfert locutionem Græcam, quæ Latinis inusitata est.

VERS. 15. — *Ego autem cum mihi molesti essent*. Hebraicantes Neoterici, Cum agrotarent, aut agrotantibus ipsis. Vocabulum Heb. בָּלֹחַ BALOTHAM potest accipi propter men, id est m finale, et formam infiniti, sub neutra autem passiva significatione. Suffragatur Hieronymus juxta Hebr., qui ad hunc modum reddidit, cum informaret ab eis, et ita cum mihi molesti essent, licet altera sententia habet sensum conversum.

VERS. 14. — *Quasi proximum, quasi fratrem nostrum sic complacebam*. Hieronymus, quasi ad amicum, quasi ad fratrem meum sic ambulabam; Sanctes, sicut pro amico, sicut pro fratre meo ambulabam; Pratenis et interpretes pro Cajetano, quasi vel sicut socius, sicut frater meus ambulavi; Pellicanus, sicut amicus, sicut frater æquum me conversatione mea exhibui; Munsterus, perinde ac si amicus, atque acsi frater meus fuisset quilibet eorum, sic incessi. In Hebr. sunt tantum quatuor vocabula, בֵּרֵךְ כַּח לִי בֵּרֵךְ BEREKA KEAN LI NITHHALACHTI, Primum significat amicum, secundum fratrem, tertium est pronomen primæ personæ, quod potest respicere particulam præcedentem, aut sequentem, ultimum significat ambulare. Quod recte Interpretes LXX acceperunt pro complacere, figurate. Quis enim dicitur ambulare in via mandatorum Dei, quando sibi ea perplacent : quo tropo sæpius Scriptura utitur, tantum movet locutio quæ videtur inepta, fratrem meum complacebam. Nil tamen incommodi sensit Augustinus in enarratione, qui toties repetit id lectionis; videtur enim subaudire infinitivum esse, sic, complacebam, id est gaudebam Deo proximum esse, id est propinquare. Ex cuius interpretatione, ut habes in Expositione, liquido constat, elidi taxationem Fabri et Cæci, repudiantium quod dicitur fratrem nostrum, et recipientium meum, quod non communicamus aliqua propinquitate Patri, quem Christus hic alloquitur. Quod tamen sonat dicendo fratrem nostrum, non autem dicendo meum, ob societatem naturæ humanæ, qua nobis copulatur. Hoc totum ratiocinium corrui, si Augustini explanationem revolveris, præter hoc quod dicitur subaudiri præpositionem ad.

D *Quasi lugens et contristatus*. Hebr. pro contristatus ponunt matrem, מֵתָא מֵתָא, id est mater. Et quia destituuntur casuum variatione. Hieron., interpretes pro Cajetano, Pellican. et Nebiensis vertunt nominandi casu, quasi lugens mater, intelligendo filium. E diverso Sanctes, Pratenis, Campensis referunt luctum ad filium, sub accusandi casu, quasi lugens matrem, scilicet filius. Et Chaldeus Paraphrastes, sicut lugens et tristis de matre sua. Ob id Munsterus transtulit, iuxta luctum matris, quo posset utrolibet accipi. Interpretes legunt מֵתָא מֵתָא pro מֵתָא מֵתָא, quandoquidem nulla est prorsus distinctio litterarum, et potest hoc aut illud legi citra punctuationem. Et dixerunt, et contristatus, non curantes magis ad verbum reddere, cum contristatione humilabar. Sanctes pro contristato ponit pullatum; interpres pro Cajetano, atrum; Pratenis, nigerrimum. Interpretes scruti sunt metaphoram, cum nigritudo symbolum sit tri-

allitiae. Unde Hieronymus dixit, *tristis*; et Munsterus, *maestus*.

VERS. 13. — *Et adversum me latus sunt. Hieron. in infirmitate seu adversa valetudine mea; ut vult Munsterus, Sanctes, et Pellicanus. in claudicatione mea; Pratenſis, cum attritus essem. צלץ TZELA Hebraice notat nonnunquam latus et costam, ut habetur, Gen. 11, de costâ Adæ; alias vero, fracturam, plagam, claudicationem. Igitur, adversus latus 76 meum, non dissonat ab eo quod est, adversum me. Nec etiam aliæ versiones longe sunt.*

VERS. 15. — *Congregata sunt adversum me flagella. Quod vertunt Hieron. et interpretes pro Cajetano, pro flagellis percutientes nisi inter est ad sensum, quem Sanctis translatio convertit, congregaverunt se adversum me percussit; Pratenſis et Pellicanus claudi; Munsterus, abjecti; Chaldeus, impii. נכח NACHIM inclinat a radice נח NACHA, id est percussit, debilitavit Eoque interpretes recte sensum expresserunt.*

VERS. 16. — *Dissipati sunt nec compuncti. Hier., scindentes, et non tacentes. Cui satis accedunt pro Cajetano interpretes, sciderunt et non tacuerunt. Sic et Pellicanus, Munsterus, distenderunt os suum, et non tacuerunt. Cui accinit Sanctes, cachinnaverunt et non tacuerunt. Pratenſis, aperuerunt et Heb. קרע QUARA, significat scidit, rupit, aperuit. Et metaphorice, teste Sancte ex rabi David, cachinnatus est, ac si loquacitate carnem scinderet. Juxta germanam significantiam acceperunt LXX et neutraliter. Secundam vero particulam, metaphorice, sicut alii, sæpe solent ipsam vertere לולא LO DANI, non tacuerunt. Judæi enim multis angustiis attriti, non cessant blasphemare, nec ullis flagellis compunguntur. Silentium autem in corde, compunctio est.*

Tentaverunt me, subsannaverunt me subsannatione. Hier., in simulatione verborum fictorum; Pellicanus, cum simulatoribus deridendum cōtione; Pratenſis, cum simulatoribus derisionem esculentorum; Sanctes, cum impiis subsannatoribus, qui indulgent ventri; Munsterus, cum assentatoribus erant garruli subsannatores; interpretes pro Cajetano, blanditiis derisionem vaniloquii. Hebræus habet, לצי בדיבי BEANPHE LAAGE MAOC. Primum vocabulum significat simulare et personas accipere, quod maxime quadrat Scribis Phariseis et Herodianis, Christum Dominum tentantibus, Matth. xxii, ut caperet eum in sermone: Magister, scimus quia verax es, et tiam Dei in veritate doces, et non est tibi cura de aliquo, non enim respicis personam hominum, etc. Ac videntur legisse Interpretes LXX, בדיבי BEAHANPHI, id est cum simulatoribus seu hypocritis meis. Clarior tamen extulerunt sub verbo, tentaverunt me. Duo alia vocabula extra omnem controversiam significant subsannationem, licet ultimum etiam quædam alia notet. Non erat igitur ut isti novatores lectionem Latinam labefactarent, si tamen eo animo secus verterant, in præsentem versu, ad id, dissipati sunt nec compuncti. Mirum quod blaterant Faber et Cæcus adversus LXX, (qui tamen, attestante Hier. præfato in libros Paralipomenon, Spiritu sancto pleni fuerunt) eos insimulantes magnæ temeritatis, qui audaciuscule evertunt sensum Spiritus sancti, et suum reddiderunt. « Quomodo enim, inquit, si dissipati sunt, continuo subnectitur, non compuncti tentaverunt me, subsannaverunt me subsannatione, frenduerunt super me dentibus suis? Antecedentia enim et frequentia adversantur. » Frigida est hæc ratiocinatio, quandoquidem in verbis

A prophetarum familiare est præteritum accipere loco futuri, ut est illud quod sequitur, tanquam causa vindictæ, *Tentaverunt me*, etc. Expositio enim Magistri ostendit eorum tela nulla esse, simul et Hieron. *Dissipati sunt*, inquit, a vinculo charitatis.

VERS. 17. — *Domine, quando aspicies? Ut sit oratio tribulati tempus præstolantis, quo desiderat cilius liberari. Hebr. habent צמח CAMAH, id est quantum vel quandiu, aut quando aspicias, sicque respiceret magnitudinem irrisum et persecutionum, quas afflictus requireret aut finem accipere, aut saltem imminui. Et utrumque apte refertur ad personam Christi hominis, Judæorum blasphemias execrantis, et eorum perditionem commiserantis, nihilominus justam vindictam expetentis. Et cum vocula Hebraica sit anceps, non debuit Faber editioni nostræ oblatrare.*

20. — *Quoniam mihi quidem pacifice loquebantur. Negationem habent Hebr. qui facit oppositum sensum, nempe, non pacem loquentur: et quem reddidit Hier., juxta Hebr. Sed non dubito quin LXX legant, לו לי pro לו לו, prius autem significat mihi, sicut Job xiii. Hebr. legunt negationem, non sperabo; et nos legimus ipsi, vel in ipso sperabo. At insultant Faber et Cæcus, qui fit ut pacem loquantur, et continuo subnectatur, dilataverunt super me os suum, et dixerunt: Vah, vah, viderunt oculi nostri. Ista sunt verba odii, non pacis. Commentarius diluit plenissime istam questionem. In iracundia terræ loquentes. Hier. et Nebiensis, in rapina. Alii vertunt, super mansuetos seu humiles terræ, etc. Polysemasia particulæ נאע נאע, aut נאע parit varietatem.*

VERS. 24. — *Viderunt oculi nostri. Nescio quod moverit interpretes pro Cajetano, ut verterent, viderunt oculos nostros, per accusativum. Et id non solum, sed ipse Cajetanus in sua Expositione secutus est. Omnes autem alii transierunt per nominandum casum, juxta intelligentiam in commentario traditam.*

VERS. 24. — *Judica me secundum justitiam tuam. Vel hic Faber errat toto cælo. Ex Hebr. inquit, non tuam, sed meam dicitur. Nam Hebr. legitur צדק צדק CETHIDUECA secundum justitiam tuam, sicque reddit Hieron. Fuit ille falsus mendoso codice.*

VERS. 25. — *Bis legimus, Euge euge, sicut versu 24 codex Fabri in versione Hier. habet repetitum; noster semel duntaxat, quemadmodum nunc legimus in Hebr. Potuerunt haud absone LXX iterare ad emphasis. Faber et Cæcus contendunt debere dici vah, vah, propter evangelicum contextum, quia euge est interjectio gaudentis ubi vah est insultantis. Non intellexerunt autem voculam Hebraicam אה אה dupliciter accipi. Quod si a fronte accesserit he, i, h, aspiratio tenuis sic, אה אה HEAH, plerumque accipitur pro euge, quemadmodum in Hebr. legimus hoc loco.*

VERS. 31. — *Semper magnificetur Dominus, qui volunt pacem servi ejus. Hebr. qui vult pacem servi ejus, ut referatur ad Patrem, cujus fuit benedictum salvare Christum suum. Frequenter adnotimus affinitatem vocularum in causa esse ut numerus nunc hic nunc ille inveniat. Nam ופתי ופתי et, ופתי tantum differunt per iod a fine. Et prius potest esse plurale, alterum est singulare. Hoc ita punctatur ופתי ופתי HEAPHETZ. Illud sic, ופתי HANA-PHETZ.*

PSALMUS XXXV.

PSALMI TITULUS : 4 IN FINEM SERVO DOMINI, PSALMUS A DAVID. 3

Dixit injustus. Titulus. *In finem servo Domini,* psalmus David. [Alcuin.] Psalmus iste agit de errore quorundam dicentium omnia mala esse ex vitio nature et creationis nostræ; bona vero esse ex libero arbitrio. Quod destruit hic Propheta, dicens mala omnia esse ex nobis, bona vero a Deo per gratiam. Unde et in titulo recte servus Domini dicitur fidelis, qui in hoc psalmo loquitur, quia bona a Deo, mala sibi attribuit. Et est psalmus iste tendens in finem attribuitur David, id est fidei alicui, qui loquitur in hoc psalmo, *servo Domini*, scilicet de Deo recte sentienti, quia bona Deo, mala sibi attribuit. [Cassiod.] Vel per David, hic intelligitur Christus, qui dicitur servus Domini, id est usquequam Patri obediens. Cui etiam verba psalmi hujus conveniunt. Et est psalmus iste tendens in finem. Attribuitur David, id est Christo *servo Domini*, id est Deo Patri usquequam obediens. Intentio. Monet ut mala nobis, bona Deo attribuamus. Modus. Bipartitus est psalmus. [Alcuin.] Primo asserit mala esse ex homine. Secundo, dicit bona esse a Deo per misericordiam ibi, *Dominus in celo*, etc. [Cassiod.] Et notandum quod sunt duo genera peccantium, quia vel ex infirmitate carnis non possunt sequi iussa legis. Unde in libro Sapientiæ dicitur : *Corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem* (Sap. ix). Vel blasphemi sunt, scilicet qui ex voluntate et libere peccant, quasi dicat, hæc Deus non curet. Inde, id est de talibus est quod dicit psalmus.

VERS. 1. — « Dixit injustus ut delinquit in semetipso : non est timor Dei ante oculos ejus. »

Dixit injustus, etc. [Aug.] Et est hic descriptio viri iniqui. Quasi dicat : *Injustus*, id est genus iniquorum, *dixit*, id est deliberavit, in semetipso, scilicet apud se, et non in publico; quasi dicat, proposuit in se ubi homo non videt. Quid ? *ut derelinquat*, id est libere peccet. Dico in semetipso, ubi si Deus videt non curat, quia *non est timor Domini ante oculos ejus* : homines timent ne publice profiteantur iniquitatem. Deum non timent, quasi dicat, Deus non requirat, vel curet. Vel ita junge, injustus dixit, etc. Ut delinquat. Unde hoc ei ? quia, non est timor Domini ante oculos ejus.

VERS. 2. — « Quoniam dolose egit in conspectu ejus, ut inveniat iniquitas ejus ad odium. »

Quoniam in conspectu ejus, [Aug.] scilicet Dei, cujus timor non est ante oculos ejus; *dolose egit*, id est in corde suo egit dolose, quia non nescit, imo scit, Deum esse ibi, id est in corde videre, et tamen malum vult; in hoc dolose agit, *ut inveniret iniquitatem suam et odisset*. Alia littera, id est de hoc dolose egit, quod iniquitatem suam cum dolo quærens,

A noluit vere invenire et odisse. Multi enim inquirunt iniquitates suas, sed cum dolo, nolentes eas vere invenire et odisse : qui cum eas agnoscunt, non dimittunt, sed defendunt. Quod si sincere quærent, invenirent et odirent. Latet ergo illos vere, sed nolentes contra se faciunt, nolentes vere intelligere, cum tamen quærant nec excusentur de ignorantia.

Aliter ab illo loco, *quoniam dolose*, etc., quasi dicat : [Cassiod.] *Non est timor, quoniam dolose egit in conspectu ejus*, scilicet Dei, id est noluit studere legi Dei, *ut inveniat iniquitas ejus ad odium*, id est ut per eam legem inveniret iniquitatem suam et odiret, quasi per ignorantiam excusari possit. Aliter totum; quasi dicat : Dicunt mali se delinquere, vel fato vel constellatione, vel necessitate providentiæ; [Alcuin.] sed potius dicit, id est ex propria voluntate, nihil eum impulit, *ut delinquat*, id est ut derelinquat ad id quod creatus est. Et per hoc est *injustus*, et sic patet quod *non est timor Dei*, actu, *ante oculos ejus*, id est ante eum, qui timor omnibus imminet, quia omnes fatentur Deum timere, sed in actu non ostendunt. Non est timor Dei *ante oculos ejus*, *quoniam dolose egit*, id est carni obedit non Deo, cum aliud ratio insinuet quod est *in conspectu ejus*, scilicet Dei, quasi dicat, quod videt Deus, et si non alius. Vel, *in conspectu ejus*, scilicet injusti, quasi dicat quod videt ipse injustus, a Deo scit; *ut inveniat*, ab ipso eodem *iniquitas ejus ad odium*, id est, quod iniquitas sua habenda est odio apud Deum et omnes bonos, non odivit tamen eam.

VERS. 3. — « Verba oris ejus iniquitas et dolus; noluit intelligere ut bene ageret. »

Verba oris ejus. [Alcuin.] Ille ostendit per partes iniquitatem, scilicet in verbis, in cogitationibus, in operibus malis. Et hoc est, verba oris ejus, sunt *iniquitas et dolus*, id est iniqua et dolosa, vel aperte mala. Vel si bona cum dolo, cogitatio quoque ejus cum posset esse bona de bonis, est de iniquis. Et hoc est, *noluit intelligere*, non nego eum posse, sed dico nolle, quid ? *ut bene ageret*. Non dico eum nolle intelligere quod non potuit, sed quod potuit. Et ita perniciosius agit contra seipsum, qui quod potest intelligere, non vult. [Aug.] Sunt enim quædam et quæ si volunt intelligere homines non possunt, ut in principio erat Verbum (Joan. i), sed si non potuit intelligere 77 in principio erat Verbum potuit, tamen intelligere ut bene ageret, sed noluit et ita veniam non habet. [Cassiod.] Imprudentiæ enim aliquando datur venia, voluntati malæ semper pœna. Noluit intelligere, sed potius

VERS. 4. — « Iniquitatem meditatus est in cubili suo; astitit omni viæ non bonæ, malitiam autem non odivit. »

Iniquitatem meditatus est in cubili suo, [Aug.] id est in corde, in quo sibi complacet, in quo mundo,

id est si mundum esse, quiesceret. Ubi præcipit Dominus orare, clauso ostio mentis importunis cogitationibus (*Matth. vi*), ut scilicet nihil extrinsecum a Deo petamus: quod si petimus, ostium cordis patet, turba malarum cogitationum videt atque subintrat. Unde Salomon: *Muscie morientes perdunt suavitatem unguentij* (*Eccle. x, 1*), id est importunæ cogitationes sibi succedentes exterminant dulcedinem puræ orationis. Hanc turbam amovit Dominus, quando filiam archisynagogi in domo suscitavit (*Matth. xix*). Et Moses legem accepturus, et cum Domino locuturus, relictis turbis in inferioribus montis, verticem ascendit (*Exod. xix*). Isoseth quoque filius Saulis ab hostibus, ancilla ostiaria non bene custodiente ostium, occisus est (*II Reg. iv*). [Aug.] Hoc est ergo hic, in cubili suo, quod supra dixit, in semetipso, id est in corde, ubi velut in cubili quiescunt mundo corde. Si ergo extra est tumultus, vel, id est saltem, in cubili sit quies, quæ erit, si sit ibi bona conjux, scilicet Dei sapientia, et pura conscientia: quod si ibi sit mala uxor, nec ibi est quies, et ita nusquam. Sunt namque tria quæ non sinunt hominem in domo quiescere, scilicet fumus, stillicidium et mala uxor. Fumus, sunt peccata, quæ ex concupiscentia nata mentem obtenebrant; stillicidium, peccata quæ aliunde profluunt; mala conjux, est sapientia carnis, quæ inimica est Deo; vel mala conscientia, quæ rationi repugnat. Si quem ergo sua vel aliena inquietaverint vitia, confugiat ad cubile, ibique si bonam receperit conjugem, quiescet; si malam, turbabitur amplius. Astitit. Quasi dicat: Mala sunt verba, et cogitationes, et etiam opera sunt mala. Et hoc est, astitit, quasi dicat, cum studio et mora, scilicet perseveranter omni viæ non bonæ, [Aug.] id est, pronus fuit iniqua operari, malitiam autem non odit, sed dilexit. Ecce summa mali. Qui enim non potest penitus carere malitia, debet vel, ad est saltem odisse, quam quidem Deus odit, ut mente serviat legi Dei: quod iste non fecit qui invenit et servit esse mala, sed tamen non odit.

PARS. II. VERS. 5. — « Domine, in cælo misericordia tua, et veritas tua usque ad nubes. »

Domine, in cælo misericordia tua. [Alcuin.] Hic est secunda pars, ubi dicit bona esse a Deo per misericordiam. Quasi dicat: Mala sunt ex homine, sed bona sunt ex Dei misericordia. Et hoc est, sed, o Domine in cælo, id est in iis qui sunt cælum, id est arcana scientes, est misericordia tua, et quod ipsi iidem sunt nubes, est a te. Et hoc est, et veritas tua venit usque ad nubes. [Aug.] Nubes sunt doctores.

VERS. 6. — « Justitia tua sicut montes Dei; judicia tua abyssus multa. »

Justitia tua est sicut montes Dei, id est justitiae tui, qui sunt montes Dei spirituales, comparantur montibus realibus, [Aug.] quia luce veri solis ante alios illustrantur. [Hier., Alcuin.] Et sicut hos elegis qui sunt montes et nubes, ita alios reprobos, et ita judicia tua, scilicet quod horum misereris, et hos excæcas, sunt abyssus multa, id est nulli penitus

sunt scrutabilia. Et licet hos erigas, alios reprobos tamen utrosque salvas. Et hoc est:

VERS. 7. — « Homines et jumenta salvabis, Domine, quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam, Deus. »

Homines et jumenta, id est electos et reprobos, salvabis, Domine, [Alcuin.] hos corporaliter tantum, scilicet reprobos; illos etiam spiritualiter, id est, electos, in quo magna apparet misericordia. Unde admirando dicit, quemadmodum, etc. Aliter junge litteram, [Cassiod.] ibi homines, judicia tua sunt incomprehensibilia, quia homines, [Hier.] id est rationabiles, et jumenta, id est irrationabiles, salvabis, Domine. Non mutatur sensus. Salvabis quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam Deus. Secundum hanc lectionem sic procede in sequentem versum, quasi dicat: Homines et jumenta salvabis, sed præter jumenta, id est præter salutem temporalem, quæ jumentis, id est reprobis datur. Filii hominum, etc.

Aliter totum ab illo loco, *Domine, in cælo.* [Aug.] Quasi dicat: Mala sunt ab homine, sed bona et spiritualia et temporalia sunt a Deo. De spiritualibus docet primo, post de temporalibus. Et hoc est, mala ab homine, sed, o Domine, misericordia tua, scilicet quam sanctis das, est in cælo, id est cælestis, non terrena, ut ista temporalis, quæ communis est bonis et malis. Sed quomodo homo agnosceret misericordiam cælestem nisi ei Deus nuntiaret? Nuntiat vero missa veritate usque ad nubes. Et hoc est, veritas tua, venit usque ad nubes, id est prædicatores, per quos tonat Deus comminationibus, coruscat miraculis, pluit doctrinis. Et ideo recte dicuntur nubes. Unde: *Qui sunt isti qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas?* (*Isa. lx.*) Et alibi: *Mandabo nubibus meis ne pluant super eam imbrem* (*Isa. v*). Et est sensus: Veritas tua usque ad nubes venit, id est veritatem tuam nubibus, et per nubes omnibus aliis præstas, per quam cælestem misericordiam tuam intelligant. Et ipsi iidem nubes qui sunt justitia tua, id est per justitiam tuam, qua implentur. Sunt montes Dei, non sæculi. Montes sæculi sunt, Arius, Maximianus, Donatus, Sabellius, et alii hæretici, per quos unusquisque ducens navem, naufragium faceret. Et bene doctores etiam montes dicuntur, quos prius sol justitiæ, id est Christus, luce sapientiæ vestit, quæ post de eis, et si non ab eis, ab infima vallium, id est in inferiorum corda descendit. Ideo dico de eis, et si non ab eis; ministri enim sunt doctrinæ, non auctores, sed illuminati per justitiam fiunt montes, et per judicia tua, fiunt alii abyssus, id est profundi in peccatis, et est hæc abyssus multa, quia isti tales sunt multi, montes vero pauci. *Homines.* Ostendit supra spiritualia bona esse a Deo, hic temporalia esse ab eodem dicit. Quasi dicat: Non solum spiritualia, sed etiam temporalia sunt a Deo, quia, homines et jumenta, id est, carnales qui hæc amant, cum jumentis, salvabis Domine, sicut jumenta temporaliter tantum. Quasi

dicat : Qui utrosque fecit, utrosque temporaliter salvat, quia et temporalia sunt a Deo, quæ eis communiter dat, et dicit homines carnales tantum. Jumenta, accipit ad litteram, *salvabis*, quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam, Deus.

VERS. 8. — « Filii autem hominum in tegmine alarum tuarum, sperabunt in te. »

Filii autem hominum. [Aug.] Quasi dicat : Homines, scilicet carnales, salvabis corporaliter tantum, cum jumentis, sed filii hominum, id est boni, *sperabunt*, id est supra homines dicuntur, qui sunt secundum Adam, id est qui portant imaginem veteris hominis : hic filii hominum dicuntur, qui sunt secundum Christum, id est qui imaginem Christi portant. Tamen filii hominum, generaliter homines dicuntur, in tegmine alarum tuarum, [Aug.] a simili avis hoc dicit. Et dicit alas. [Hier.] Vetus et Novum Testamentum. Et est, in tegmine alarum tuarum, [Gl. int.] id est in protectione Veteris et Novi Testamenti, *sperabunt* futura bona, cum illi qui sunt secundum Adam presentibus gaudeant, hi qui secundum Christum sunt, sperant misericordiam quæ in cælo est, per nubes annuntiata.

VERS. 9. — « Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos. »

Inebriabuntur. [Aug.] A simili loquitur, quia non potest res exprimi, sed per hoc simile innuit, ut per hoc pleni gratia mentem carnalis affectionis perdant, ne suos carnaliter jam cognoscant patres, filios, amicos. Unde Dominus in Evangelio : *Qui non cederit patrem et matrem, aut fratres, sive sorores propter me, non est me dignus* (Matth. x). Et hæc inebriatio est ab ubertate domus tuæ presentis scilicet Ecclesiæ. Et torrente voluptatis tuæ, [Cassiod.] id est Spiritu sancto, *potabis eos*, [Aug.] quasi dicat : Impetus erit gratiæ et misericordiæ ad eos inebriandos. [Alcuin.] Vel torrens voluptatis dicitur voluntas Dei in homine, rumpens omnia obstacula. Et est, torrente voluptatis, etc., id est voluntas tua quasi torrens in homine omnia rumpit obstacula. Vel, torrens voluptatis tuæ dicitur sapientia Christi, quia subita est et rapida. [Cassiod.] Et est, torrente voluptatis tuæ, id est sapientia tua potabis eos. Vel de futuro potest accipi sic : Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, [Aug.] futuræ Jerusalem, [Alcuin.] tunc enim in re ebrii erunt, id est pleni, qui modo sperant. Et, torrente voluptatis, id est delectationis, tuæ, quæ dicitur torrens, non ideo ut sit transitoria beatitudo, sed copiosa, potabis eos, et poteris.

VERS. 10. — « Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen. »

Quoniam apud te. (Aug.) o Christe, est fons vitæ, id est initium omnis boni, et in lumine tuo, o Christe, videbimus lumen, quia per ejus prædicationem videmus nunc lumen Patris, et Spiritus sancti. Et ideo, prætende misericordiam tuam, ut in hoc sæculo tutius eatur. Vel ita, ut ad Patrem dirigatur sermo ab illo loco, *quoniam apud te*, quasi dicat : Potabis, et vere, quia apud te, o Pater, est fons vitæ, id est

A Christus, qui idem est lumen. Unde sequitur, *et in lumine tuo*, id est per Christum, [Hier.] qui est lumen de lumine, *videbimus lumen*, [Aug.] in futuro, id est Patrem. Et nota quod idem qui est fons, est lumen : fons, quia satiat ; lumen, quia illuminat. Interim autem

VERS. 11. — « Prætende misericordiam tuam scientibus te, et justitiam tuam his qui recto sunt corde. »

Prætende misericordiam tuam scientibus te, recte credentibus scilicet, (Aug., Gl. int.) quod bona a te, mala a se, et *justitiam tuam* scilicet vitæ rectitudinem, *his qui recto sunt corde*, qui dirigunt se ad voluntatem Dei, [Cassiod.] non eam curvant a se ut in omnibus, [Aug.] scilicet prosperis et adversis, laudent Deum.

B VERS. 12. — « Non veniat mihi pes superbiæ, et manus peccatoris non moveat me. »

Non veniat. [Aug.] Quasi dicat : Spero, inebrior, et pro his *non veniat mihi pes superbiæ*, [Cassiod.] id est superba affectio, quæ est pes quo itur a Deo, id est receditur. [Aug.] Hoc est quod in alio psalmo dicit : *Ab occultis meis munda me* (Psal. xvi). Et manus, id est impulsio peccatoris, id est diaboli, *non moveat me*, hoc est quod alibi dicit. *Et ab alienis parce servo tuo* (ibid.). Et ita facit nobis sicut iste petit. (Gl. int.) Nam et mala quæ a nobis vel a diabolo sunt amovet Deus. Et nota rectum ordinem. Prius enim dicit : *Non veniat superbia* ; et post, *manus peccatoris non moveat me*, quia si superbus es, cito te movet operatio male suadentis, aliter non. Ideo timeo non veniat mihi pes superbiæ, quia

C VERS. 13. — « Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem ; expulsi sunt, et non poterunt stare. »

Ibi ceciderunt, [Aug.] id est in pede superbiæ ceciderunt. [Gl. int.] Quasi dicat : De alto, qui operantur adhuc iniquitatem, (Aug.) scilicet diabolus et primus homo [Gl. int.] *expulsi sunt* a paradiso, diabolus primo, et postea homo ; *nec potuerunt stare* vi sua. Vel de philosophis potest accipi hoc, sic : [Aug.] Ideo non veniat pes, quia, ibi, id est in pede superbiæ ceciderunt, quia cum cognovissent, non sicut Deum glorificaverunt (Rom. i), qui operantur iniquitatem, juxta illud : *Tradidit illos Deus in desideria cordis eorum*, etc. (Ibid.) *Expulsi sunt nec potuerunt stare*, D hoc non mutatur.

78 COLLATIO IN PSALMUM XXXV : « DIXIT INJUSTUS. »

VERS. 2. — *Quoniam dolose egit in conspectu ejus, ut inveniatur iniquitas ejus ad odium.* Infinitivus Hebraicus positus loco gerundivi Latini, et respondens ad id quod dictum est, ut inveniatur, effecit ut possit verti active aut passive לִמְצוֹ לִמְצוֹ לִמְצוֹ ad inveniendum, id est, ut vertit Hieron., inveniret iniquitatem, scilicet Deus ad odiendum. Præteritis etiam vertit active. Sanctes quidem activum posuit, et addidit de suo, ad alium sensum convertens sic, ut inveniatur iniquitatem suam, ut odio habeat bonum. Nam propter reciprocum pronomem, necesse erat intelligentiam referri ad malitiam peccantis qui sibi blanditur de peccato. Apud Hebræos autem hujusmodi affixa seu pronomina, juxta quod res exposulat, possunt facere reciprocationem, aut simplicem relationem : quod et fit apud Græcos. Ob idque

Augustinus legit, ut inveniret iniquitatem suam et odisset, secundum quod habes in glossa expositionem. Græce enim legitur τοῦ εὐπρεπὸς τῶν ἐνομιῶν αὐτοῦ,

et *μαρτυροῦν*. Munsterus non dissidet a LXX: *Quæque*, ait, *invenitur iniquitas ejus odio digna*. Succinit Pellicanus et Campensis paraphrasis.

PSALMUS XXXVI.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID. »

Noli æmulari. Titulus *Psalmus David.* [Alcuin.]

Psalmus iste tertius est eorum qui per alphabetum imperfectum describuntur, et est totus de correctione morum. Est enim psalmus iste, quasi vestis Christi, et potio corporis ejus, vestis scilicet quæ tetum corpus ejus operiat præceptis, et protegat contra adversa, et quasi sinu consilii foveat. [Aug.] Potio contra infirmos, qui murmurant de flore malorum et labore bonorum, quasi omnia casu agantur, quorum errorem curat psalmus velut salubre antidotum, docens omnia, et hæc inferiora divina providentia gubernari, et non casu agi. Intentio. [Alcuin.] Monet ut spreto mundo Deo adhareamus, Modus. Tripartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo, monet Ecclesia, in cujus persona loquitur Propheta, ne quis malignantes imitetur, sed quidquid boni speratur, a Domino postuletur, qui profutura dat et æterna. Secundo dicit malos super bonos invidia torqueri, ibi, *observabit peccator*. Tertio, tractat justum hic nunquam deseri, præmia bonorum et pœnas malorum commiscens, cum interjectis adhortationibus, ibi, *junior fui*, etc. Dehortans ergo Ecclesia ab inmutatione malignantium, ait:

VERS. 1. — « Noli æmulari in malignantibus; neque zelaveris facientes iniquitatem. »

Noli, [Gl. int.] o tu infirme, qui hoc soles, *æmulari*, [Hier.] id est indignari, *in malignantibus*, [Gl. int.] id est in consideratione malignantium, quia florent. *Neque zelaveris*, [Hier.] id est non ames nec imiteris *facientes iniquitatem*, [Gl. int.] quia bonos premunt. Cur?

VERS. 2. — « Quoniam tanquam fenum velociter arescent, et quemadmodum olera herbarum cito decident. »

Quoniam tanquam fenum [Aug., Gl. int.] quod hodie floret, et cras in clibanum mittitur, *velociter arescent mali*, id est et cito decident mali, et *quemadmodum olera herbarum vel prati*. Alia littera, [Aug.] villia quæ non habent altam radicem. Et ideo hieme virent, æstate arent. Et accipitur pro eodem fenum et olera, quibus recte comparantur mali, qui hieme florent, æstate autem arescent. Modo ergo hiems est, æstas judicii dies, ubi mali non virentes decident, atque arescent, quia non habent radicem in alta per charitatem. Econtra altæ radicis arbor per charitatem modo est arida, quia nondum apparuit quod erimus; tunc gloriosa, quia tunc nos circumvestiet dignitas florum, et ubertas fructuum locupletabit. Hoc autem et si longum videatur patienti, cito est Deo. Junge ergo te Deo et tibi cito erit. Et est dies illa incognita, quia tanquam fur veniet,

secundum illud: *De die autem illo nemo scit, neque Filius, neque angelus, neque homo* (Matth. xxiv). Sed quomodo dicitur Filius nescire, qui omnia novit quæ Pater? Ut dicitur dies latus, quia lætos facit, et frigus pigrum, quia pigros reddit. Sic dicitur Filius nescire vel scire nobis, quibus missus est magister quæ scire vel nescire nos facit: scit itaque sibi, non nobis. [Cassiod.] Aliter per fenum intelliguntur nobiles, qui in temporalibus proficiunt facile. Per olera quæ non hortorum sunt, sed herbarum, id est vilissima quæ per agros sponte nascuntur, intelliguntur mediocres; sed et illi cito arescent, id est mobiles; et hi, id est mediocres, decident, et hoc cur? *Quoniam illi qui sunt tanquam fenum*, id est nobiles, *velociter arescent*, et illi qui sunt *quemadmodum olera herbarum*, id est mediocres, *decident*. Illi ita; tu vero

VERS. 3. — « Spera in Domino, et fac bonitatem; et inhabita terram, et pascaris in divitiis ejus. »

Spera in Domino, illi in vanis. [Aug.] Spes enim est introitus fidei, initium salutis, [Cassiod.] quia per spem intratur ad videndum illud quod creditur: et sperare in Deo, initio fidei docemur, et *fac bonitatem* quia *fides sine operibus mortua est*, [Aug.] illi contra malitiam faciunt; et *inhabita terram* ne bona facias extra Ecclesiam, [Aug., Cassiod., Hier.] et *pascaris* usque ad saturitatem et suavitatem in divitiis ejus terræ, quæ sunt ipse Deus, vel in Scripturis sacris. Et

VERS. 4. — « Delectare in Domino, et dabit tibi petitiones cordis tui. »

Delectare in Domino. [Aug.] Ecce divitiæ terræ. *delectare in Domino*, scilicet ita ut suavis sit tibi ejus delectatio vel recordatio, [Cassiod.] et ut ames quem times, sprete mundi jucunditate, et *dabit tibi petitiones cordis tui*, id est rationis, non carnis. Et ut det

VERS. 5. — « Revela Domino viam tuam, et spera in eo; et ipse faciet. »

Revela Domino viam tuam, [Aug.] id est indica ei quid pateris in carnem, id est carnis corruptionem. et quod velis inde liberari, et *spera in eo*, et ipse qui potest faciet, quasi dicat, et gratia Dei te liberabit de corpore mortis hujus. Vel ita ab illo loco, *spera in Domino*, æterna, quæ sunt in Domino. Et ut speres, fac bonitatem, id est bona: quæ ut facias, excole terram. Alia littera, Evam, [Alcuin.] scilicet corpus, ne germinet spinas et tribulos. Et sic *pascaris in divitiis ejus*, id est virtutibus ejus. Unde non in te, sed in Domino *delectare*, id est delecteris: quod si est, *dabit tibi petitiones cordis tui*, id est æterna, quæ petit ratio. Hæc quidem prædicta

justis dico; quod si peccator es, *revela Domino viam tuam*, id est confitere peccata. Et sic item, *spera in eo*, id est bona quæ sunt in Domino, et *ipse faciet*, id est dabit. Quid?

VERS. 6. — « Et educet quasi lumen justitiam tuam; et iudicium tuum tanquam meridiem: subditus esto Domino, et ora eum. »

Et educet de tenebris sæculi *justitiam tuam* [Cassiod.] id est fidem, quæ hic est quasi sub modo, *quasi lumen*, [Aug.] id est ad lucem iudicii, ubi omnia palam erunt. Modo enim abscondita est justitia, id est fides qua juste operaris, quia nondum vides quod credis; et *iudicium tuum* quod iudicas et eligis sequi quod non vides, quod modo a malis irridetur. Educet *tanquam meridiem*, non solum ut lumen, sed ut clarum lumen. Interim vero debes hoc facere, scilicet *subditus esto Domino*, id est obedi præceptis ejus, et *ora eum*, donec det promissa [Cassiod.] Ecce bona regula, ut bona faciamus, et semper rogemus.

VERS. 7. — « Noli æmulari in eo qui prosperatur in via sua, in homine faciente injustitias. »

Noli. [Gl. int.] Hic exponit unde solet nasci indignatio. Noli æmulari in eo qui prosperatur in via sua, [Aug.] et non Dei, in qua tu es. In via prosperatur iste, sed in perventione, id est cum ad finem pervenerit, erit infelix; tibi justo e contra. Et ideo, noli æmulari in eo qui prosperatur, scilicet *In homine faciente injustitias*. Sed tu

VERS. 8. — « Desine ab ira, et derelinqe furorem; noli æmulari ut maligneris. »

Desine ab ira, [Aug.] id est ne turbetur oculus tuus ira. Vide veritatem, id est Christum multa passum, nunquam prosperatum, nec tamen iratum. Ideoque non irascaris de flore malorum, quia inde irasci et indignari, est contra Deum murmurare, et prope blasphemare; et *derelinqe furorem*. [Cassiod.] Nota differentiam inter iram, et furorem. Ira subita est, furor diutius durat; sed utraque deserenda sunt, per quæ peccatur. [Aug.] Hoc dicitur ei qui adhuc infirmus tumet, cur non bona sibi dantur, quæ etiam mali habent. Et *noli æmulari ut maligneris*, id est ut voluntarie sis malus, imitando eum qui maligne faciendo ad tempus floret. Vel ita ab illo loco, *noli æmulari*, quasi dicat, ora eum, et, *noli autem, æmulari in eo qui prosperatur in via sua*, id est ne moveat te a perseverantia, prosperitas malorum, *neque in homine faciente injustitias*, id est si faciunt justis iniqua: quod et si tibi aliqua faciunt, *desine ab ira*, id est ne sis iratus. Quod et si grandia faciunt, *derelinqe furorem*, id est, ne furiosus sis, præsertim, *noli æmulari ut maligneris*, id est, ut eodem modo sis malignus.

VERS. 9. — « Quoniam qui malignantur exterminantur; sustinentes autem Dominum ipsi hæreditabunt terram. »

Quoniam qui malignantur, [Gl. int.] id est qui mali sunt, et si modo florent, exterminabuntur in futuro, id est extra terminos terræ viventium damnabuntur;

sustinentes autem, [Cassiod., Gl. int.] scilicet qui adversa ferunt, et præsentia despiciunt, propter Dominum, qui non fallit et omnia potest, ipsi hæreditabunt terram viventium, sed quandiu ferendum? [Aug.] cito erit quod infirmo diu videtur. Et hoc est:

VERS. 10. — « Et adhuc pusillum et non erit peccator; et quæres locum ejus, et non invenies. »

Et adhuc. Quasi dicat: Jam sustinuisti, et adhuc restat *pusillum*, id est parum. [Gl. int.] Ne ergo tædeat te, et non erit peccator, pro quo gemis, id est non erit dominium peccatoris, qui nunc vivit pio, id est ad utilitatem pii, quem purgat pusillum, est usque ad finem vitæ cujusque, quando liberantur sancti. [Aug.] Post istam tamen vitam parvam, nondum eris ubi erunt sancti, quibus dicitur: Venite, benedicti Patris mei [Math. xxv], id est non habebis geminam stolam, quam habebunt sancti in resurrectione, sed poteris esse in illa requie, in qua dives superbus et sterilis vidit Lazarum ulcerosum et pauperem [Luc. xvi], in qua requie securus expectes diem iudicii, quando recepto corpore angelis æquaberis. Sed quomodo Lazarus erat in requie, cum nondum esset missa hostia? [Alcuin.] in spe, ex toto; in re, partim, quia nec ignem materiale, nec vernem conscientie corroderent sentiebat, Et quæres. Quasi dicat: Sic non erit peccator, quia quæres locum ejus et non invenies, id est si quæreret non invenires, [Aug.] quia non habebit tunc usum quem modo habet, cum eo utatur Deus ad probandum justum; flagellum nempe facit Deus de malis sibi quo castiget filios

VERS. 11. — « Mansueti autem hæreditabunt terram; et delectabuntur in multitudine pacis. »

Mansueti autem, [Cassiod.] non quicunque sustinentes, sed qui patienter tolerant, Hæreditabunt terram viventium, et quid ibi eis? [Aug.] Delectabuntur in multitudine pacis. Mali in exteris delectantur; tibi, o juste, omnia pax.

79 PARS II. VERS. 12. — « Observabit peccator justum; et stridebit super eum dentibus suis. »

Observabit peccator justum. [Cassiod.] Secunda pars. Dicto quod boni non debent æmulari malos, subdit hic malos super bonos invidia torqueri, quod non sunt eis similes. Et ideo pudor est eos id est malos æmulari, quasi dicat: Tunc pax eis, sed modo est bellum, quia peccator observabit, quasi dicat, occultis insidiis justum, ut eum alliciat. Ideo observabit, quia dum videt justum, credit se accusari ab eo; si vero non potest allicere, *stridebit super eum dentibus suis*, ut furens bellua. [Aug.] Quasi dicat: Quem non potest subvertere, conatur occidere.

VERS. 13. — « Dominus autem irridebit eum, quoniam prospicit quod veniet dies ejus. »

Dominus autem irridebit eum, [Gl. int.] id est irrisibilem videt, et videre suos facit. Sicut ergo Deus, sicut et nos videntes malos perituros irridemus, [Cassiod.] et præsentis grandis consolatio est ista. De hoc irridebit, *quoniam prospicit*, [Aug.] quod ipse peccator non videt, quod reniat, vide et tu

hoc cum Deo, *dies ejus* quo retribuetur ei. Semper enim vindicatur in impium, aut hic aut in futuro; si se convertit, vindicatur in eum hic, ut in Paulo, qui divina voce prostratus resipuit; si non convertit se, vindicabitur in eum in futuro. [Alcuin.] Si neque blanditiis, neque minis aget, poena aggreditur. Unde subdit;

VERS. 14. — « Gladium evaginaverunt peccatores; et intenderunt arcum suum. »

Gladium etiam evaginaverunt peccatores. [Aug.] Ecce aperta impugnatio. [Alcuin.] Si vero nec sic proficit, insidiatur dolis, quando bene loquendo, mala intendit. Et hoc est, *intenderunt arcum suum*, [Aug.] id est, dolos. Ecce occulta impugnatio, quæ sit per insidias: postea reddit singula singulis. Quasi dicat: Arcum suum intenderunt.

VERS. 15. — « Ut decipiant pauperem et inopem: et ut trucident rectos corde. »

Ut decipiant pauperem, [Gl. int.] qui sibi non sufficit, et *inopem* qui nec habet spem ab alio. *Gladium evaginaverunt ut trucident rectos corde*, [Cassiod.] ut martyres, sed

VERS. 16. — « Gladius eorum intret in corda ipsorum; et arcus eorum confringatur. »

Gladius eorum intret in corda ipsorum, unde venerat, [Cassiod., Gl. int.] quasi dicat, occidendo in corpore, se occiderat in mente. quod non nocet sanctis, sed potius dolus eorum fit inanis, ut in æquanti dicitur. *Gladius eorum intret in corda ipsorum* et sic fit, [Aug.] Tibi enim nocent, o juste extra: sibi vero intus, et ita insaniunt, quasi cum per corpus suum mittat gladium, ut cedat tunicam alterius. *Et arcus eorum confringatur*, id est insidiæ frustrentur, ne noceant justo, qui et si spoliatur dicat:

VERS. 17. — « Melius est modicum justo, super divitias peccatorum multas. »

Melius est modicum justo, etc. Vel ita junge litteram. Ita impius justo, [Gl. int.] tamen *Melius est modicum justo* quod habet super divitias peccatorum multas, id est quia et si modo prospere malis, non tamen sic semper erit. [Alcuin.] Et nota quod paulo ante de malitia peccatorum et sustinentia bonorum egit; hic de divitiis illorum et paupertate horum. Vere melius,

VERS. 18. — « Quoniam brachia peccatorum conteruntur; confirmat autem justos Dominus. »

Quoniam brachia, id est potentia peccatorum conteruntur, [Aug.] justos autem confirmat Dominus in adversis per spem, per exempla, et maxime per exemplum crucis suæ. Crux enim finita est in poena, manet in gloria, a locis enim suppliciorum transit ad frontes imperatorum. Qui tantum honorem dedit suis pœnis, quid faciet fidelibus suis?

VERS. 19. — « Novit Dominus dies immaculatorum; et hæreditas eorum in æternum erit. »

Novit. [Aug.] Quasi dicat: Quomodo confirmat?

quia, *novit Dominus*, homo non potest scire, *dies immaculatorum*, et si miseri videntur ignaris, scit Deus quid eis serviet. Vel novit, [Hier.] id est approbat Dominus dies immaculorum, id est vitam immaculorum, et hæreditas eorum, [Gl. int.] quæ pro diebus immaculatis dabitur, in æternum erit.

VERS. 20. — « Non confundetur in tempore malo, et in diebus famis saturabuntur, quia peccatores peribunt. »

Non confundentur. [Aug.] Confunditur ille qui sperat in homine, se, vel alio. Unde: *Maledictus qui ponit carnem brachium* [Jer. xvii]. Si in tempore malo, id est tribulationis præsentis, in qua potius gloriantur, et in diebus famis qui modo sunt, quando non est plena refectio, et est multa miseria, saturabuntur in spe, et vere, quia peccatores peribunt, tantum qui ablatis exterioribus nihil habent intus, extra tribulantur et intra. Nam

VERS. 21. — « Inimici vero Domini mox ut honorificati fuerint et exaltati, deficientes quemadmodum fumus deficient. »

Inimici Domini vero, [Hier., Gl. int.] id est in veritate, mox ut honorificati fuerint honoribus et potentia, et exaltati gloria, deficientes in interiori, et penitus ab omni virtute quemadmodum fumus deficient. [Aug.] Fumus quanto plus extenditur, tanto plus evanescit, ita mali. Nam quanto gradus altior est, tanto casus gravior. Vel ita ab illo loco. *Non confundentur in tempore* [Psal. xxiv]. Et legitur partita de præsentis, partim de futuro, sic, *non confundentur in tempore malo* [ibid.], id est futuri iudicii. [Cassiod.] Et in diebus famis, id est in hac vita, quæ est dies famis, quando boni esuriunt et sitiunt justitiam [Matth. v]. Saturabuntur: per Scripturas et exempla, et per Domini promissiones. His duobus alia duo postea opponit, agens de malis, [Cassiod.] scilicet peccatores peribunt, contra hoc quod dixerat, *non confundentur*, et inimici vero, contra hoc quod dixerat, *saturabuntur*. Sic boni non confundentur in futuro, quia peccatores tantum, peribunt in iudicio, boni saturabuntur hic, sed inimici Domini mox, id est, quam statim honorificati fuerint et exaltati deficientes, id est, quam statim in altum conscendunt, tam statim a veritate cadunt. nec est in textu ut (73).

Ipsi dico, deficientes, ut nec iudicium boni remaneat. Et hoc quemadmodum fumus, quia quanto plus elevantur, tanto citius cadunt, ut fumus. [Hier.] Vel ita ut primus versus, totus de futuro, secundus de præsentis legatur, sic: *Non confundentur in tempore malo*, id est iudicii, et in diebus famis, scilicet quando mali esuriunt, in futuro, saturabuntur. Quia, tunc, peccatores peribunt, et non solum tunc, sed etiam interrim, inimici Domini mox honorificati, etc. Hoc non mutatur. Ideo hæc malis, quia

VERS. 22. — « Mutabitur peccator et non solvetur; et justus autem miseretur et tribuet. »

Mutabitur peccator et non solvetur. [Aug.] Hic ac-

(73) Græcus tamen innuit, ut, esse de textu ἡμεῖς τὸ δοξαζομένην αὐτοῦ.

capit corpus et mentem et cætera, a Deo, et non agit a gratias. Vel, mutabitur peccator, [Cassiod.] id est audit verbum Dei, et non *selet* id est non reddit operibus, quod auditu percepit, quasi dicat, non refert lucrum, [Aug.] *justus autem miseretur et tribuet* de his quæ accipit a Deo. [Cassiod.] Et nota quia prius movetur misericordia erga non habentes deinde tribuet. Præcedit ergo misericordia in affectu, et largitas sequitur in effectu. Et ideo prius dixit, miseretur, et postea tribuet. [Aug.] Semper est aliquid quod det, saltem orationem, ideo miseretur et dat, quia scit quod benedicentes Dominum hæreditabunt terram, et maledicentes disperibunt. Et hoc est

VERS. 23. — « Quia benedicentes ei hæreditabunt terram, maledicentes autem ei disperibunt. »

Quia benedicentes ei, [Cassiod., Gl. int.] scilicet in omnibus gratias agentes, et iussa sequentes, *hæreditabunt terram* viventium; *maledicentes autem ei* turpi vita de quibus dicitur. *Nomen Dei per vos blasphematur inter gentes* (Rom. 11), *disperibunt* etiam cum benedicentes fiunt, pereunt in malo, secundum illud, *Convertere impium et non erit*. Ideo est benedicendum, quia

VERS. 24. — « Apud Dominum gressus hominis diriguntur, et viam ejus volet. »

Gressus hominis, [Cassiod.] qui per se erant tortuosi, quia in peccatis nati sunt homines, *diriguntur* vel dirigetur *apud Dominum*, [Gl. int.] id est a Domino. Dicitur hoc a simili regis vel reipublicæ disponentis. [Hier.] Gressus dicit opera et effectus; et per hoc *viam ejus Dei*, et si dura sit *volet* homo. [Aug.] Via terræ non est dura; sed tamen plena latronibus; sed via Domini tuta, etsi dura. Vel, viam ejus, [Alcuin.] id est hominis, volet Deus. In qua via Dei,

VERS. 25. — « Cum ceciderit, non collidetur, quia Dominus supponit manum suam. »

Cum ceciderit, [Cassiod.] id est adversa erit passus corpore, *non collidetur* mente. [Hier.] Vel si cadit peccando venialiter, non frangitur per crimina, *quia Dominus, supponit*, [Gl. int.] a simili hoc dicit manum suam, id est auxilium.

PARS III. VERS. 26. — « Junior fui, etenim senui: et non vidi justum derelictum, nec semen ejus quærens panem. »

Junior fui, etc. Tertia pars. [Cassiod.] Tractat hic justum nunquam deserit, præmia bonorum et pœnas malorum commiscens cum interjectis adhortationibus. Quasi dicat: Supponit manum, nam *junior fui, etenim senui*. [Alcuin.] Ecclesia hic loquitur quasi unus homo, qui fuit puer in Abel; in prophetis, in patriarchis, juvenis; in tempore martyrum, quasi senex; in senecta uberi, in fine mundi, quasi in decrepita ætate erit. Has quatuor ætates non distinguit hic propheta, duas tantum ponens, juventutem et senectutem, et ponit juventutem pro prospera. [Aug., Cassiod.] Ecclesia enim quasi unus homo in primis temporibus junior fuit, quando initia legis naturalis in Adam suscepit; jam in fine sæculi se-

nuit in senecta uberi, cum in honorabili ætate Christum suscepit per omnes gentes dilatata; et his ætatibus *non vidi justum derelictum* a Deo, *nec semen ejus*. [Cassiod., Gl. int.] Id est opera vel imitatores, *quærens panem* spiritualem, [Aug.] id est indigere pane verbi, quia verbum Dei semper cum eo est. Vere non, quia

VERS. 27. — « Tota die miseretur et commodat: et semen illius in benedictione erit. »

Tota die. Vel sic junge litteram. Quia non eget, et ideo, *tota die miseretur* affectu misericordiæ, et postea *commodat* terrena ut æterna capiat. [Aug.] Vel miseretur admonendo, et commodat docendo. [Cassiod., Gl. int.] Dicitur enim hoc, vel de eleemosyna actuali, quæ a misericordia incipit, et postea manum aperit. [Cassiod.] Vel de spiritualibus; et *semen illius* quod seminat ut metat, [Aug.] id est opera bona, vel imitatores *erit in benedictione*, [Gl. int.] id est multiplicatione, [Aug.] quia cum exultatione venit portans manipulos suos (Psal. cxxv). Et ideo, tu quicumque es,

VERS. 28. — « Declina a malo, et fac bonum: et inhabita in sæculum sæculi. »

Declina a malo et fac bonum, [Aug.] id est, ne cui noceas, sed benefac. Prius dicit, *declina a malo*; postea, *fac bonum*, quia malus repente non potest bona appetere. [Cassiod.] Nemo enim repente fit pulcher. Neque putes te perdidisse, potius per hoc vi- ves. Et hoc est *inhabita* terram viventium, [Aug.] in *sæculum sæculi*, [Gl. int.] ecce merces, *Declina a malo et fac bonum*.

VERS. 29. — « Quia Dominus amat judicium; et non derelinquet sanctos suos; 80 in æternum conservabuntur. »

Quia Dominus amat judicium, [Aug.] quo permittit sanctos affligi; nam et si sinit sanctos pati, iuste tamen judicat. [Cassiod.] Et quia Dominus amat judicium, ideo et tu ama ut tuis bonis gaudeas. Et *non derelinquet sanctos suos*; [Gl. int.] et si sinit affligi, non tamen deserit eos. Vel Dominus amat judicium, [Cassiod.] id est discretos qui discernunt bonum a malo. Et non derelinquet sanctos suos, quia in æternum conservabuntur, et si hic morientur. Contra

D VERS. 30. — « Injusti punientur; et semen impiorum peribit. »

Injusti punientur propter prava opera. Et *semen impiorum*, [Gl. int.] id est opera, *peribit*, id est non ferent fructum, quia sine fructu beatitudinis erunt. Vel, semen impiorum peribit, [Aug.] id est imitatores eorum peribunt cum eis, sicut econtra semen justis in benedictione erit.

VERS. 31. — « Justi autem hæreditabunt terram; et inhabitabunt in sæculum sæculi super eam. »

[Aug.] *Justi autem hæreditabunt terram* viventium, quæ est æterna. Unde sequitur, et *inhabitabunt in sæculum sæculi super eam*. Merito hæc ju- sto, quia

VERS. 32. — « Os justi meditabitur sapientiam, A ctatur felicitate impiorum. Peribuntne ? utique, et lingua ejus loquetur judicium. »

Os cordis justi meditabitur sapientiam, [Gl. int.] quæ est de ipso Deo et æternis, et *lingua ejus loquetur* instructioni aliorum *judicium*, id est quid Deus præcipit tenere et fugere. [Aug.] Sed ne putes de illis esse de quibus dicitur : *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me* (Matth. xv).

VERS. 33. — « Lex Dei ejus in corde ipsius; et non supplantabuntur gressus ejus. »

Lex Dei ejus, [Gl. int.] id est præcepta Dei, est in corde ipsius, quasi dicat, cor consonat linguæ, et quid illi prodest? *Non supplantabuntur gressus ejus*.

[Cassiod.] Supplantare est plantis foveam insidiarum prælerere. Et est sensus; [Aug.] verbum in corde liberat a laqueis peccatorum. Non supplantabuntur tamen.

VERS. 34. — « Considerat peccator justum; et querit mortificare eum. »

Considerat peccator justum, [Aug.] id est, insidiat, quia justus gravis est ei ad videndum : quia dissimilis est aliis vita ejus. Et ideo, *querit mortificare eum*.

VERS. 35. — « Dominus autem non derelinquet eum in manibus ejus; nec damnabit eum, cum judicabitur illi. »

Dominus autem non derelinquet eum in manibus ejus, [Aug.] id est in potestate ejus, secundum animam, ut ei consentiat. Ut enim ait Job : *Terra tradita est in manus impii* (Job ix) id est caro, in quam sævire potest; sed animam invictam educit Deus, ne cedat eis. *Nec damnabit eum* Dominus justum, [Gl. int.] et si ab homine hic damnatur; *cum judicabitur* justus in futuro, id est cum judicium fiet de illo ante tribunal Christi; quod judicium fiet illi justo, id est ad commodum illius. Ecce consolatio justi. Vel ita, non damnabit Dominus, eum, id est non permittit justum damnari, cum judicabitur ab impio : quod judicium fiet illi impio, [Aleuin.] id est ad malum ejus. [Aug.] Et quia Dominus ita facit justo, ergo nunc

VERS. 36. — « Expecta Dominum, et custodi viam ejus; et exaltabit te ut hæreditate capias terram; cum perierint peccatores, videbis. »

Expecta Dominum, et si diu pateris in expectando, custodi viam ejus, id est præcepta; et quid inde mihi ? *exaltabit te* meritis, [Cassiod.] quia non nisi exaltatus celestem potest habere patriam. Unde subdit, *ut hæreditate*, quasi dicat, ut exaltabit, ut hæreditate, id est firmiter capias terram viventium, [Gl. int.] et si modo nescis quod promittit, in experientia postea disces. Unde subdit, *cum perierint peccatores videbis* in re quod modo credis de præmiis bonorum et poenis malorum. Dupliciter notat gaudia bonorum : primum, quia tunc sentient in quantis sint jucunditatibus, inde quia videbunt poenas impiorum. [Cassiod.] Unde gratior est beatitudo liberatis ab hujusmodi malo. Vel videbis hic in præsentī oculo fidei. [Aug.] Quo qui caret, dele-

quia.

VERS. 37. — « Vidi impium superexaltatum, et elevatum sicut cedros Libani. »

Vidi impium, [Cassiod.] Hoc dicitur contra hoc quod putabatur Deo non displicere, qui hic utitur prosperitate; *super*, id est ultra modum, *exaltatum* in honoribus, et *elevatum sicut cedros Libani*. A simili dicit, [Gl. int.] Est enim Libanus mons in quo sunt altæ cedri, quæ a vento dejiciuntur. Et interpretatur *candidatio*, per quod significatur candor sæculi hujus; et est elevatum super cedros Libani, id est in candore sæculi, qui cito dejicitur.

VERS. 38. — « Et transivi, et ecce non erat; quæsi vi eum, et non est inventus locus ejus. »

Et transivi ad novissima ejus, [Aug.] transivit qui præsentiam non attendit, sed novissima. Unde alibi : *Hoc labor est ante me, donec intrem in sanctuarium Dei*, etc. (Psal. lxxxii.) *Et ecce non erat potens*, quia non est inventus locus ejus. Unde sequitur : *Et quæsi vi eum*, si ibi impius vivat pio, id est ad utilitatem pii. *Et non est inventus locus ejus*, regnandi. Vel ita ab illo loco vidi impium super humiles esse exaltatum et elevatum super alia littera, cedros Libani, [Cassiod.] id est super altos, ut alius celsior sit. Et transivi, mundum, meliori conversatione ad Deum tendens, factus verus Hebræus. Bonus est iste transitus : *Hæc est mutatio dexteræ Excelsi* (Psal. lxxvi). Unde : *Transeamus usque in Bethlehem, et videamus hoc verbum quod factum est* (Luc. ii). Et transiens vidi hoc : Ecce non erat, quasi dicat, vidi nihil posse, cum nihil sint omnia in quibus gloriatur homo. Et quæsi vi eum id est in memoriam reduxi, quia tunc magis dolent boni de impiis, quod ab eis sunt separati, cum in melius immutantur. Et non est inventus locus ejus. [Cassiod.] Locus malorum mundus est, qui et dissolvitur. Potest tamen et de diabolo totum accipi, cui religato, nocendi locus ablatum est; jam ex parte, in futuro ex toto. Unde Jeremias clamat : *Perdix congregavit quæ non peperit, fecit divitias non cum judicio, in dimidio dierum suorum derelinquent eum, et in novissimis ejus reperiatur insipiens* (Jer. xvii). Et Joel : *Eum qui ab aquilone est fugabo a vobis* (Joel. ii). Et hoc est, vidi impium, id est diabolum super alios exaltatum, hoc maxime ante Christi adventum tempore, ante legem, et sub lege, cum homines vefut gregem post se trahebat; sed tertio tempore, scilicet gratiæ, et tertio die, scilicet resurrectionis Christi, humiliatus est superbus, et retro conversus per fortioiem vasa ejus diripientem (Luc. xi). Inde est quæ in rogationibus draco duobus primis diebus antecedit crucem plena cauda. In tertio, sequitur eadem evacuata. Et elevatum super cedros Libani, id est super altos, Sequentia non mutantur de prima lectione.

VERS. 39. — « Custodi innocentiam, et vide æquitatem, quoniam sunt reliquæ homini paci-

fico. »

Custodi. [Gl. int.] Quasi dicat : Quia ita impiis, ergo eis sitis dissimiles. Et hoc est, custodi, [Aug.] ne extorqueat a te innocentiam, non terrena; postea custodi, [Gl. int.] et si graveris, intelliges hoc esse æquum. Et hoc est, et vide æquitatem. [Cassiod.] Vel aliter secundum aliam litteram, *custodi veritatem*, hæc est alia littera, ne scilicet in mundanis curam habeas. Et vide directionem, alia littera, ut non iniquus putetur Deus, [Aug.] qui favet impiis et justos affligit. Quasi dicat : [Gl. int.] Quæcunque vult Deus, te velle, velis tu, quia aliter curvus es. Vel, custodi innocentiam, quantum ad Deum; et vide æquitatem, quantum ad proximum. [Aug.] Et ne putes quod finitus sit homo, attende novissima, et videbis quoniam sunt reliquæ homini pacifico; post hanc vitam remanet ei bonum; non perit omnino, sed vivit. [Aug.] Reliquæ sunt bona quæ post hanc vitam relinquuntur bonis, id est æterna, vel memoria bona post obitum. [Cassiod.] Hæc autem sunt homini pacifico. Pacificus est qui inter discordantes pacem servat et facit. [Cassiod.] Et nota cui hæc virtus est; loco beati ponitur. Unde : *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur* [Matth. v]. Sed e contra,

VERS. 40. — « Injusti autem disperibunt, simul, et reliquæ impiorum interibunt. »

Injusti autem disperibunt simul, [Aug.] vel in idipsum. Alia littera, id est, in æternum. Vel omnes simul, in unum, et reliquæ impiorum, id est terrena, interibunt. Vel sic distingue : [Alcuin.] Injusti disperibunt, et simul, cum eis reliquæ impiorum interibunt, scilicet terrena.

VERS. 41. — « Salus autem justorum a Domino, et protector eorum in tempore tribulationis. »

Salus autem. [Gl. int.] Quasi dicat : Hæc omnia justis, totum est tamen a Domino. Et colligit summam. Et hoc est salus, quod dicat : Custodi innocentiam, vide æquitatem, [Cassiod.] quod non est tamen nisi per Deum, qui salus justorum a Domino est, [Gl. int.] non aliunde, et protector eorum est, si quis impugnat in tempore tribulationis.

VERS. 42. — « Et adjuvabit eos Dominus, et liberabit eos; et eruet eos a peccatoribus; et salvabit eos quia speraverunt in eo. »

Adjuvabit eos Dominus, [Gl. int.] id est cooperabitur eis, et liberabit eos Dominus a labore vineæ, in futuro, vel de præsentī : liberabit eos Dominus, id est faciet liberos et securos, ac si nullus contrarius; et eruet eos, [Cassiod.] ne fides eorum pervertatur a peccatoribus, quasi dicat, servat illos a contrarietate sæculi, et salvabit eos in futuro, non quia non peccaverunt, sed quia speraverunt in eo.

COLLATIO IN PSALMUM XXXVI : « NOLI ÆMULARI. »

VERS. 1. — « Noli æmulari in malignantibus. Quod Sanctes et interpretes pro Cajetano, transtulerunt, ne misceas te, gratis fecerunt, quia radix תַּרְחַב TARBACH aniceps est. Hier. et Pratensis dicunt, noli contendere, quod respicit intelligentiam nostræ editionis, ne videlicet quis commoveatur, irriteretur, suc-

A censeat, contendat, quod via impiorum prosperatur. Hieron. in Commentariis utramque significantiam vocis Hebraica complexus est. « Multas, inquit, habet æmulatio interpretationes, quæ loco suo debent vel intelligi, vel exponi. Nam hic dicit : *Noli particeps esse malignis*, nec ad zelum, nec ad invidiam, quia zelus ira est, secundum illud quod Dominus per prophetam ait : *In indignatione mala zelatus sum Sion* (Zach. viii). » Hæc ille. Potest etiam intelligi, ne quis efficiatur similis malignantibus, id quod attingunt Chaldaeus Paraphrastes ac Nebiensis.

VERS. 3. — *Pascere in divitiis ejus.* Quidam vertunt, *pascere fide*, seu *veritate*, veluti Hier.; quidam, *pascere fidem vel veritatem*, quemadmodum facit Pratensis et Sanctes. Sed quia in Hebr. subaudiatur pronomen te, sicut est *pascere te veritate*, ob id recte dicebatur, *pascere vel pascere fide vel veritate*. Cæterum cum particula עֲמָנָה EMUNAH, quam interpretantur *veritatem*, descendat a radice, עָמַן AMAN,

quæ interdum significat *nutrire*, ut probatur Thren. iv, haud incongrue LXX dixerunt *divitias*, quibus homo nutritur, simul et fidem qua vivit justus vocat Apost. divitias mundi, Rom. ii. Quod si delictum eorum divitiæ sunt mundi, et diminutio eorum divitiæ gentium, quanto magis plenitudo eorum? Omnibus modis consentit Nebiensis in adnotationibus. Hebr., ait, verbum æque *fidem* sicut *divitias* significat. Quo datur intelligi divitias in hoc mundo esse fidem Dei. Qui enim fide caret, pauperrimus et miser est. Stapulensis 81 et Cæcus, interpretem in jus vocant, qui secundum rationem Latini sermonis dicere debuisset *pascere*, per imperativum, eo quod præcessit, *inhabita terram*, et conjunctio habeat similes modos. Respondemus tamen interpretem plerumque loqui more Græco, qui in non paucis receptus est in usu Ecclesie, ut *tudo piscari* (Joan. xxi). Exigit nihilominus regula consuetudinis Romanæ, ut dicamus, *ad piscandum*, vel *piscatum* : atqui Græci ad hunc habent modum, καταστροφήν τῶν γιν' αὐτὸν ποιμαίνοντες. Nec video insolitum esse Latinis auribus quod conjunctio et requirat compares modos, quando significat consequentiam rei, sicut hic, *spera in Deo, et fac bonitatem, et inhabita terram*. Et certe ex his consequens est, quod *pascere* in divitiis ejus.

VERS. 5. — *Subditus esto Domino, et ora eum.*

Hebr. לֹא יִהְיֶה לִי לֵוֶדָה דָּוִד DON LAIDONAI VEMITH-NOLEL LO, id est *tace Domino, et exspecta eum*. Verum eodem recurrit sensus. Quid enim est silentium illud de quo hic intelligitur, nisi obedientia perfecta erga Deum, citra ullam murmurationem, aut detractationem? Quod autem vertunt interpretes, *ora eum*, palam est ipsos legisse he, aspirationem tenuem, pro, chet, aspiratione forti, וְהָיָה לִי לֵוֶדָה HITHNOLEL, id est *lauda* quanquam et aliam habet significantiam. Eæ autem aspirationes non statim discernuntur.

VERS. 15. — *Ut trucident rectos corde.* Hebr. וְדָד יִשְׂרִי IISRE DAREC, id est *justos via*, quam interpretes spiritualiter acceperunt, ut oportuit, *pro corde*. Via enim spiritualis affectus est cordis. Unde solet pes accipi in Scripturis pro affectu interno, ut est idem Joan. xiii : *Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet* (Joan. xiii), et Munsterus non omnino male transtulit, *qui rectæ sunt conversationis*. Unde Hieronymus ad Suniam et Fretellam : « dum interpretationis κατασκευάζω sequimur, omnem decorem translationis amittimus. »

VERS. 17. — *Melius est modicum justo, super divitias peccatorum multas.* Munsterus, Pratensis, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, extremam particulam *multas*, referunt ad *peccatores*, non ad *divitias*, hoc modo : *Super divitiis impiorum magnatium aut multorum, quod non oportuit.* Nam Hieronymus

aliter vertit juxta, Hebr. « Quia », inquit, divitiarum peccatorum multarum. » Accedunt Chaldaeus et Nebiensis, a quibus non dissident Sanctes et Paraphrasis Campensis. Utcunque forsitan tolerandum est, quando receditur a Vulgata editione, ubi lectio Hebraica longo intervallo videtur distare, sed ubi est ambigua vel proxima, aequo censori placere nequit.

VERS. 21. — *Inimici vero Domini mox ut honorificati fuerint et exaltati, deficientes quemadmodum fumus deficient.* Hieron. *Inimici Domini gloriantes ut monoceros, consumuntur sicut fumus consumetur; Munsterus, inimici Domini sicut optimum quod est in ignis consumuntur, cum fumo disperibunt; Sanctes, inimici Domini erunt sicut pretiosi agni, defecerunt, etc.; Pratenensis, velut adeps agnorum defecerunt.* Et ad eundem modum ceteri Hebraicantes. Hujusmodi versiones discrepant a nostra editione in duobus vocabulis videlicet, *honorificati et exaltati*, ubi in Hebr. respondent alia duo כִּיָּקֵר KIQAR, et כָּרִים CARIM. Primum ad verbum si anxie reddas, sonat secundum quod pretium aut gloria. Ob id rectissime converterunt interpretes, ut *honorificati fuerint*; et Hieronymus, *gloriantes*, propter vitandam translationis. Secundum vocabulum, CARIM potest componi a רָם RAM, quod est *excelsus*, vel a רִים REM, quod est *unicornis*, quomodo accepit procul dubio Hieronymus, et ad editionis Latinae sensum plane conspirat. Est enim monoceros, seu unicornis animal indomabile. Et inimici Domini in gloria et superbia humana putant se insuperabiles. Porro quod alii verterunt *sicut adeps agnorum*, vel *pretiosum agnorum*, id effectum est, propterea quod acceperunt litteram, כ, essentiali et non subsidiariam, cujus differentiam agnoscunt Hebraismi candidati. Siquidem כָּרִים CARIM accipiendo primam litteram, quae sit de essentia dictionis, et non ut faciat compositionem sunt *agni*, et כִּיָּקֵר KIQAR, ut praedictum est significat *pretium*. Estque sensus secundum eos; sicut adeps agnorum super altare superpositus illico inflammatur, sic inimici Domini deficient cum fumo.

VERS. 23. — *Qui benedictes autem disperibunt terram, maledictas autem disperibunt.* Hieronymus et alii legunt passive: *Qui benedicti fuerint ab eo, haereditabunt terram, et qui maledicti interibunt.* Campensis tamen legit active, quod et vertit Nebiensis in activa et passiva significatione. Nulla est distantia poenitentium litterarum. Puncta addita faciunt distinctionem, de quibus fusi in prologo, imo nec nunc in synagogis suis Judaei legunt Biblia, cum apicum ascriptione, מְבָרְכִי potest legi מְבָרְכִי

MEMORACAU vel מְבָרְכִי MEBARACAU. Perpusillum tamen refert, quatenus spectat ad intelligentiam, cum benedictentes Domino, ab ipso identidem benedicantur; et a Domino benedicti, rursus ipsi benedicant.

VERS. 25. — *Cum ceciderit non collidetur, quia Dominus supponit manum suam.* Quia Hebr. proprie carent pronomine reciproco, scilicet suo, pronomine indiscriminatum utuntur juxta rationem, et consequentiam sermonis. Ob id potest verti, *supponit manum suam*, nempe Deus; aut *sustentat manum ejus*, videlicet justus, ne labatur. Eodem tamen prorsus conspirat sensus.

VERS. 37. — *Vidi impium superexaltatum et elevatum sicut cedros Libani.* Hieronymus, *sicut indigenam virentem.* Alii, sicut laurum vel arborem frondosam, עֲזָרָה EZRAH est ambiguum. Significat indigenam. Exod. XII, ubi habet Hier. Hebr. autem ut dicit Munsterus in scholio, accipitur pro arbore semper viridi et succulenta, qualis est laurus, buxus, cedrus, et similes. Et metaphoricis significat secundum Ra. Da. *virum* qui floret, et omnibus conspicuus est sua nobilitate, et prosapia, quem Hieron. vocat indigenam, id est civem, qui dicitur arbor viridis. Sicut enim arbor viridis nota est ob illius pulchritudinem et virorem, ita civis notus est omnibus quis sit et cujus familiae. Cernis quod sermonum varietas spiritus unitate concordet.

VERS. 38. — *Transivi et ecce non erat.* Hieron. Prantensis, Pellicanus, Campensis, Nebiensis legunt cum LXX sub prima persona; Munsterus, Sanctes, et interpretes pro Cajetano, *transivit*, sub tertia. Eodem sane recidit sententia, et volebamus praeterire, sed par est saepius admonere de diversitate exemplarium, aut lectionum, ne videamur divinare. Et certe mox subjungitur citra controversiam prima persona, *quasi*, etc.

VERS. 39. — *Quoniam sunt reliquiae homini pacifico.* Hebr. אֶהְרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם AHAIRITH LEISCH SCHALOM. Primum verbum significat novissimum; secundum significat virum, qui accipitur pro unoquoque, et ponitur nota dativi; tertium significat pacem. Igitur vertit Hier. *ad extremum viro pax*; Sanctes alludens ad id quod novissime redditur homini, ait, *quia merces unicuique pax*; Munsterus novissimum quidquid dabitur, *itali viro est pax*; Pratenensis paulo secius, *novissimum viro pacis*. Eodem tendunt quo LXX, qui illud extremum quod hominem manet, vocant reliquias, eo quod post mortem, nil relinquatur homini justo, praeter innocentiam, simplicitatem et conscientiae pacem. Unde Chaldaeus, *finis hominis pax*.

PSALMUS XXXVII.

PSALMI TITULUS : 4 PSALMUS DAVID IN REMEMORATIONE SABBATI. »

Domine, ne in furore. Titulus. *Psalmus David in rememoratione.* [Cassiod.] Psalmus iste tertius est in ordine poenitentialium, docens ut peccatum quod prorsus fugere nequimus, semper in memoria habeamus, non ad faciendum, sed ut ab ejus frequentia saltem nos temperemus. Et hoc est, *psalmus* iste est David, id est poenitentis; habitus in *rememoratione*, id est docens nos memoriam peccati habere, ut caveamus. Vel in *rememoratione Sabbati*. [Aug.] Sabbatum est requies aeternitatis, quam habere desiderat, et perdere formidat. Iste itaque poenitens in malis positus pejus timens, et tamen legens Sabbati aeterni recordatur, quo timet pri-

us vari peccati conscius, desiderat frui graviter afflictus. [Cassiod.] Hic enim poenitentem inducit multis modis cruciatum, ita ut ipsum Job qui carnis incentiva et ingentia vicit supplicia, videatur proponere tironibus in exemplum ut cruciatus grate amplectantur, minores quidem meritis, id est quam ipsi meruerunt, per quos ab aeterna poena liberantur. Et hoc est : psalmus iste est David, id est poenitentis, habitus in *rememoratione Sabbati*, id est agens de recordatione Sabbati, quod poenitens desiderat, Intentio. Monet ad poenitentiam. Modus. Quatuor sunt partitiones. Primum capiat misericordiam per poenas summatim dictas. Secundo, ponitur narratio in qua enumerantur miseriae, *ibi pertruxerunt et corruptae sunt*. Tertio, quia inter tot

mala speravit in Domino, asseruit se audiendum, cum commemoratione emendationis, ibi *quoniam in te, Domine, speravi*. Quarto, exsultativa conclusio de salute ponitur, ut certa sit spes imitantibus. Sic est in omnibus poenitentialibus, ibi, *ne derelinquas me, Domine Deus meus, ne*, etc. Ab oratione ergo et lacrymis incipiens, ait :

VERS. 1. — « Domine, ne in furore tuo arguas me, neque; in ira tua corripas me. »

Domine, ne in furore tuo, [Aug.] vel indignatione tua. Alia littera, *arguas me*, id est ne sim inter eos, quibus in iudicio dices : *Esurivi, et non dedisti mihi manducare. Ite, maledicti, in ignem æternum* (Matth. xxv). *Neque in ira tua corripas me*, vel emendes me; alia littera, id est ne inter eos sim qui per ignem emendati salvabuntur; sed hic emenda, quia tunc gravior ignis. Et accipitur hic ira et furor pro eodem, id est pro iudicii die quo malis videbit Deus irasci. Vel ita : [Cassiod.] Rogat ut non iratus iudex inferat tormenta ad peremptionem, sed misericors ad correctionem. Et est, o Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me, [Hier.] argue me ita, ut poena sit in misericordia ad correctionem, non ab ira ad ultionem.

VERS. 2. — « Quoniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, et confirmasti super me manum tuam. »

Quoniam sagittæ tuæ, etc. [Aug.] Numerat hic poenitens mala quæ patitur, ut quia sunt multa, satis sint, id est sufficiant Deo, ne pejora patiantur, quasi dicat : Ne arguas in furore, quia sufficere tibi possunt quæ patior. Et hoc est, quoniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi. Sagittæ sunt vindictæ Dei, scilicet dolores animi et corporis, quia sicut sagittæ intenduntur et infiguntur, ita vindictæ intensæ fuerunt in Adam per comminationem, qua Deus ei comminabatur Adæ dicens : *In quacunque die comederis, morte morieris* (Gen. ii). Et quia comedit, infixæ sunt etiam nobis per peccatum et culpam. Ille enim hujus miseriæ fuit origo, nos propago. Infixæ sunt, et non ad horam; sed confirmasti diu, scilicet ut sint usque; in finem sæculi, et in multis partibus, scilicet in carne, et in anima, et in eisdem multis modis, ut ostenditur in sequenti. [Cassiod., Gl. int.] Confirmasti dico, *super me manum tuam*, id est vindictam. Captat hic misericordiam a potestate iudicis. Eo usque confirmasti, quod

VERS. 3. — « Non est sanitas in carne mea a facie iræ tuæ; non est pax ossibus meis, a facie peccatorum meorum. »

82 *Non est sanitas in carne mea*. [Aug.] Portat enim mortale corpus tot miseriis subditum, quod et sanum cum dicitur, non vere sanum est, quod leviter potest lædi. Unde hic dicit, *non est sanitas in carne mea a facie iræ tuæ*, [Cassiod.] id est, ab instantia vindictæ in Adam exercitæ. Captat hic ab infirma persona sua, quæ vindicta non est injusta, [Aug.] quia est pro peccatis. Et hoc est, *non est pax*

ossibus meis. Accipit ossa pro carne, et exponit quod dixerat, aliud dicens, scilicet *a facie peccatorum meorum*, quasi dicat, hujus rei causa sunt peccata mea.

VERS. 4. — « Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum; et sicut onus grave gravatæ sunt super me. »

Quoniam iniquitates. Repetit quod dixerat, apertius exponens, *quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt*; vel, *sustulerunt caput meum*; hoc est quod ante dixerat, *a facie peccatorum meorum*. Ideo sicut *onus grave vel fascis gravis, gravatæ sunt super me*: hoc est quod ante dixerat, non est pax ossibus meis. Et est sensus : Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum, sicut onus grave, etc.; [Aug.] id est quia iniquitas elevavit caput superbi contra Deum, Deus gravavit eum mole poenarum, ut fasce, et compressit ne jam erigatur. Etiam nota quod congrue dicit iniquitates super se gravatas, quia iniquitates quæ leves sunt et dulces, dum sunt afflictionibus onerantur, id est onerosæ et graves fiunt. [Gl. int.] Vel ita ab illo loco, *non est pax*, ubi ostendit afflictionem animæ post ostensam infirmitatem carnis. Et est, *non est sanitas in carne mea*. Et etiam, *non est pax ossibus meis*, id est nec rationi est pax, quia caro impugnat. Et hoc, *a facie peccatorum meorum*, id est ab instantia cogitationum et suggestionum mearum. Non est pax, quia peccatum regnat in mortali corpore (Rom. vi). Et hoc est quod dicit, *quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum*, id est rationem. Cætera non mutantur. [Cassiod.] Aliter totum ab illo loco : *Quoniam sagittæ*, et dicit sagittas verba Dei, quæ penetrant corda hominum, et infigunt vulnus amoris, non livoris. Unde sponsa in Canticis ait : *Vulnerata sum charitate*. Hæc infixæ cordi poenitentis, faciunt eum recordari Sabbati æterni. Quasi dicat : Ne arguas, *quoniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi*, id est verba tua cordi meo infixæ sunt, quæ faciunt me recordari Sabbati. Et quia nondum habet quod amat, gemit. Unde sequitur : *Et confirmasti super me manum tuam*, scilicet vindictam, quia quod amo non habeo. Et ita, *non est sanitas in carne mea*, id est cognosco non esse salutem carnis, comparatione futuri. Non est sanitas, et hoc, *a facie iræ tuæ futuræ*, [Cassiod.] id est, quia prævidi faciem iræ, id est quia minaris ne videam iram, timore futuræ iræ sic terretur iste ut non sit sanitas in carne, more verecundi famuli, qui futuris flagellis affligitur. *Et non est pax ossibus meis*, quasi dicat, gravis dolor ad interiora usque pervenit. Et hoc, *a facie peccatorum meorum*, quia sanctus super poenas corporis affligitur peccatis, putans se graviora mereri; *quoniam iniquitates meæ*, etc. Quasi dicat : Nec injuste passus sum, sed peccatis imputo, per quidquid melius captat. Et hoc est, *quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt*, etc. Hæc non mutantur.

PARS. II. VERS. 5. — « Putruerunt et corruptæ sunt cicatrices meæ a facie insipientiæ meæ. »

Putruerunt, etc. [Cassiod.] Secunda pars, ubi est narratio, in qua enumerantur miserie. Quasi dicat: Iniquitates sunt supergressæ caput meum, quia cicatrices meæ, [Gl. int.] id est plaga peccatorum, per baptismum sanatae computruerunt, cum jam peccato iterum consentitur et corrupta sunt, dum ad actum perducitur (74). Et hoc totum a facie insipientiæ meæ, id est per stultitiam meam, quia non sum usus viribus in baptismo receptis: quod mihi, non Deo imputo. Et hoc idem quod supra dixerat, a facie peccatorum meorum. [Gl. int.] Aliter, cicatrices meæ, vel livores mei. Alia littera, [Cassiod.] id est peccata mea, computruerunt, [Aug.] aliis per exemplum. Et putruerunt, alia littera. Mihi ipsi patet quia non est iste sanus, quia cicatrices habet, quæ putruerunt aliis, et fetent sibi, ut ab eis aversi odoremus Sabbatum æternum, et gemamus currentes cum sponsa post odorem unguentorum; a facie insipientiæ meæ, non mutatur.

VERS. 6. — « Miser factus sum et curvatus sum et usque in finem; tota die contristatus ingrediebar. »

Miser factus sum. [Alcuin.] Dixit qualiter iniquitates supergressæ, hic dicit quomodo aggravatæ. Quasi dicat: Quia putruerunt, ideo *miser factus sum*, [Aug.] id est miseris afflictus sum, et *curvatus sum*, ab elatione, quia omnis qui se exultat humiliatur (Luc. xviii), a Deo iste incurvatus est, ut non possit se erigere, sicut curva mulier quam invenit Dominus decem et octo annis curvam, quam erexit. Vel, incurvatus sum, [Aug.] id est terrenis deditus. Unde et miser factus sum, id est tristis. Miser factus, et hoc usque in finem, id est usque in mortem, et tota die, id est tota vita, scilicet jugiter contristatus, quia Sabbati memor quo carebam; sed non desperans ingrediebar, vel, ambulabam, [Cassiod.] viam hujus vitæ. Contristatus sum, ideo,

VERS. 7. — « Quoniam lumbi mei impleti sunt illusionibus; et non est sanitas in carne mea. »

Quoniam lumbi mei impleti sunt. [Aug.] Vel anima mea impleta est illusionibus, et quoniam non est sanitas in carne mea. Et ita non est in toto homine, unde sit plena letitia, donec anima exuatur illusionibus, et corpus induatur sanitate. Illusiones animæ infinitæ sunt, quæ aliquando vix orare sinunt, imagines corporum occurrunt, et transis de hac in illam; venit oblivio, recordaris hoc pro illo. Et hujusmodi. Hæ pellentur, cum videbimus veritatem ut est. Unde Apostolus: *Quis me liberabit de corpore mortis hujus?* (Rom. vii.) *Gratia Dei*. Vel ita: [Hier., Gl. int.] ut per lumbos accipiamus carnalitatem, id est sensualitatem, quæ a diabolo fatigatur, et corpus affligitur. Quasi dicat: Non solum mea infirmitate pecco, sed et diabolo, [Cassiod.] id est per diabolum, qui corpus affligit, et animam fatigat variis imaginationibus. Et hoc est quoniam lumbi mei, vel anima mea, id est carnalitas mea,

A impleta est illusionibus, diabolicis. Et per hoc interrim: Non est sanitas in carne mea, quam diabolus affligit, sicut et supra, per sagittas, non erat in ea sanitas.

VERS. 8. — Afflictus sum et humiliatus sum nimis, rugiebam a gemitu cordis mei. »

Afflictus sum. [Cassiod.] Duobus præmissis duo reddit, non est sanitas in carne, quia *afflictus sum* corpore, anima impletur illusionibus et, id est quia *humiliatus sum* animo, ut nihil in me sit liberum a pœna; *nimis*, quia undique est calamitas. Vel ita: [Gl. int.] Contristatus sum et afflictus per pœnitentiam, et humiliatus sum nimis, humilitate pœnitendi, *rugiebam a gemitu cordis mei*, [Alcuin.] gemitus corde, rugitus voce fieri solet. Iste vero rugit a gemitu, non in voce. Et est rugiebam, [Gl. int.] id est cum magno desiderio querebam animæ refecionem. [Cassiod.] A simili leonis et aliarum bel-luarum, quibus se comparat ut fortior ostendatur gemitus. Et ille rugitus erat a gemitu. Ecce virtus patientiæ ostenditur quod in gemitum non in verba prorumpit. Et est sensus: [Aug.] Desiderabam Sabbatum et querebam, quod quia non obtinebam, gemebam. Et ille gemitus erat cordis mei, [Hier.] id est rationis. Est enim gemitus carnis, et gemitus mentis. Omnis gemitus qui de exterioribus est, carnis est; qui vero pro Sabbato est, quod caro non obtinet, cordis est.

VERS. 9. — « Domine, ante te omne desiderium meum; et gemitus meus a te non est absconditus. »

Domine, ante te. Quasi dicat: Rugiebam a gemitu cordis mei, [Aug.] quem gemitum non novit homo. Sed, o Domine, ante te qui vides cor, est omne desiderium meum. Si desiderium est ante Deum, ergo et gemitus qui cum eo est. Desiderium vero est oratio nec unquam desinit orare, qui non desinit amare. Charitas enim amor est. Vel ita: [Gl. int.] Omne desiderium meum, o Domine, est ante te, id est nihil desidero nisi esse ante te. Et est ante te, omne desiderium meum, [Cassiod.] id est tale est quod meretur esse ante te, quia pro peccatis gemo. Et ideo, *gemitus meus a te*, [Aug., Alcuin.] et non ab hominibus, non est absconditus, sed exauditus, quia D pius est pro liberatione animæ, non pro terrenis, sed pro cælestibus. Alios gemitus non curat Deus.

VERS. 10. — « Cor meum conturbatum est, dereliquit me virtus mea, et lumen oculorum meorum, et ipsum non est mecum. »

Cor meum. Hic exponit dolores animi. *Cor meum conturbatum est in me*. [Cassiod.] Quasi dicat: Inde dolor et gemitus, quia *cor meum conturbatum est in me*. [Aug.] Pavor undique incutitur et sollicitudo. Et hoc ideo, quia *dereliquit me virtus mea*, quam habui ante peccatum. Si virtus illa mansisset, nihil timeret. Cur et hæc virtus reliquit? [Aug.] quia et ipsum lumen oculorum meorum non est mecum, id

est lumen quod Deus est, non est mecum, ex quo Adam ad umbram fugit, timens a facie Dei. Hoc lumen nemo videt in presenti per speciem, quia etsi jam Christiani sunt, nondum tamen vident, nec in futuro visuri sunt. Vel ita: [Cassiod.] Cor meum conturbatum est in me, id est mens mea succubuit passionibus, quia virtus mea, id est virtus patientiæ, reliquit me; et lumen oculorum meorum non est mecum, id est, ratio imperturbata, quam non habet secum pro ingentibus molestiis.

VERS. 11. — « Amici mei et proximi mei adversum me appropinquerunt et steterunt. »

Amici mei. [Aug.] Hactenus confessus est quæ patitur a se intus: nunc dicit quæ a foris patitur, ab his inter quos vivit. Unde alibi dicitur: *Ab occultis meis munda me, et ab alienis parce servo tuo* (Psalm. xviii). Et ideo, quia in persona capitis, exponens ejus passionem, non dividens vocem suam a capite. Ut enim caput dicit peccata nostra, sua, sic nos passionem ejus, quæ hic ponuntur, dicamus nostras, quia una vox totius est. Et hæc etiam cuique versanti inter homines conveniunt. Ait ergo in persona capitis, *amici mei, sicuti, et proximi mei*, scilicet cognati, Judæi, *adversum me appropinquerunt crucifigentes, et consiliis ac dolis*, [Greg.] et steterunt perseveranter.

VERS. 12. — Et qui juxta me erant de longe steterunt; et vim faciebant qui querebant animam meam.

Et qui juxta me erant, [Aug.] scilicet apostoli, de longe steterunt timentes mori, et vim faciebant, id est crucifigebant qui querebant animam meam tollere, non imitari.

VERS. 13. — « Et qui inquirebant mala mihi, locuti sunt vanitates; et dolos tota die meditabantur. »

Et qui inquirebant mala mihi, [Aug.] quia non inveniebant crimina, locuti sunt vanitates, id est sinxerunt falsa, et dolos, id est fallacias tota die meditabantur; quot falsa testimonia dixerunt ante crucem, et post resurrectionem corruptis custodibus? De quibus Isaias dicit: *Ponam malos pro sepultura ejus* (Isa. lxi). Corrupti namque pecunia, mendacium seminaverunt dicentes: *Nobis dormientibus venerunt discipuli ejus, et tulerunt eum* (Matth. xxviii).

VERS. 14. — « Ego autem tanquam surdus non audiebam; et sicut mutus non aperiens os suum. »

Ego autem tanquam surdus non audiebam, [Aug.] non respondebam, quasi non audirem. Et sicut mutus non aperiens os suum. Et non solum non audiebam, sed etiam

VERS. 15. — « Et factus sum sicut homo non audiens, et non habens in ore suo redargutiones. »

Et factus sum sicut homo non audiens, [Aug.] id est factus sum quasi non possem audire, et non habens in ore suo redargutiones. Ita contra illos ta-

cebat, quasi non esset, unde illos argueret, quod ante fecerat: sed implendum erat illud: *Sicut ovis coram tondente se, sic non aperuit os suum* (Isa. lxi). Quoniam in te, Domine, speravi. Quasi dicat: Ideo tacui in passione, quoniam in te, Domine, speravi; tu exaudies me, Domine Deus meus. Si bona conscientia est, nihil est timendum, nec in aliquo hesitandum. Quia dixi, Item hic caput loquitur de infirmis pedibus, id est membris, sicut ante de seipso loquebatur, quia cum sit in celo, non deserit quæ in terra habet. Quasi dicat: Ideo audies, quia dixi: Nequando supergaudeant mihi, id est meis, inimici mei, ut eis prævaleant; ad hoc enim laborant. Et, id est quia, dum pedes mei, id est infirma membra mea, commoventur, aliquando in aliquod peccatum, scilicet super me magna locuti sunt inimici mei, id est insurgunt nequissimæ linguæ inimicorum, cum potius fuisset miserandum.

[Cassiod.] Aliter ab illo loco, *Amici mei*, dicit hæc poenitens graviter afflicta, ita ut ipse Job videatur ista verba proferre: *Amici mei et proximi mei*. Illis duobus solatiis gaudet humanitas, sed hi sunt cumulus passionum. Unde sequitur: *Adversum me appropinquerunt et steterunt*, exprobrando, ita venit super me plaga et defeci. Et qui juxta me erant de longe steterunt, ut et ipsa uxor. Unde ipse ait: *Malitium meum exhorruit uxor mea* (Job xix). Et vim faciebant qui querebant animam meam, id est diabolus cum ministris suis, qui quanto magis moliuntur mortem animæ, tanto magis vident aliquem stare.

Et qui inquirebant mala mihi, ut uxor, et amici, locuti sunt vanitates, quia consulentes corpori, animæ contraria suggerunt, scilicet ut loqueretur contra Deum. *Dolos tota die meditabantur. Ego autem tanquam surdus ad iniquitatem consulentium, non audiebam. Et factus sum sicut mutus non aperiens os suum.* Mutus dicit et non aperiens os; quia et si mutus clare non loquitur, saltem balbutiendo murmurat. Hic quoque poenitens nihil asperum, nihil contra Deum dixit. Et nota quod contra iniquas cogitationes tacet iste qui supra contra dolores corporis rugiebat. Et factus sum sicut homo non audiens, per hoc existens, homo [Alcuin.], id est rationalis, quasi dicat: assimilatus sum dissimulanti audire convicia sua, in quo homo est, id est rationalis ne per hoc cadat in pejus; et non habens in ore suo redargutiones, sic tacui quasi non esset quod juste redderem. Ecce magna virtus audire noxia, et non reddere contra.

PARS III. VERS. 16. — « Quoniam in te, Domine, speravi; tu exaudies, Deus meus. »

Quoniam in te Domine, speravi. [Cassiod.] Tertia pars, in qua affirmat se audiendum, cum commemoratione emendationis, quia inter tot mala speravit in Domino. Quasi dicat: Hæc mihi faciunt, sed speravi. Salutaris medicina est in malis sperare, non deficere, in te Domine, qui mutas tristitia in læta. Repete: Et quoniam in te Domine, speravi, tu exaudies me, Domine Deus meus. Ideo audies,

VERS. 17. — « Quia dixi : Nequando supergau-
deant mihi inimici mei, et dum commouentur
pedes mei, super me magna locuti sunt. »

Quia dixi : Nequando supergaudeant inimici mei.
[Aug.] Inter mala maxime cavet sanctus ne de lap-
su ejus insultet inimicus. Hoc dixi, et tamen hoc
evenit forsitan ad emendationem. Et hoc est, *dum*
commouentur pedes mei, id est actus mei. [Cassiod.]
Et dum hoc sit *super me magna locuti sunt* si com-
mouentur aliquando humana infirmitate, irrident
impii, unde dolent pii. Et ideo etiam exaudies.

VERS. 18. — « Quoniam ego in flagella paratus
sum; et dolor meus in conspectu meo semper »

Quoniam ego paratus sum, [Aug.] sciens me deli-
quisse, in flagella, quasi dicat, ad hoc natus sum,
ut flagella feram. Flagellat enim Deus omnem
filium quem recipit (Hebr. xii). Et ideo, non ex-
sultent inimici; et dolor meus est in conspectu
meo semper. [Aug., Cassiod.] Inde dolet, quia deli-
quit, impius se defendit, justus contra se irascitur.

VERS. 19. — Quoniam iniquitatem meam annun-
tiabo; et cogitabo pro peccato meo. »

Quoniam iniquitatem. [Aug.] Quasi dicat : Unde
dolor? non de flagello, quod est medicina, sed de
peccati vulnere, nisi enim doleret, non se sic ac-
cusaret. Et hoc est *quoniam iniquitatem meam, an-*
nuntiabo, id est confitebor. Et quia non sufficit
confiteri, addit et *cogitabo*, id est sollicitus ero,
et sedule agam pro peccato meo sanando. Duo modi
sunt perfectæ pœnitentiæ, confessio et emendatio,
quæ fit per fletus et eleemosynas, et hujusmodi
quæ hic notantur.

VERS. 20. « Inimici autem mei vivunt, et confir-
mati sunt, super me, et multiplicati sunt qui ode-
runt me inique.

Inimici autem mei, [Cassiod.] tua permissione ad
probationem mei missi, vivunt, [Aug.] id est, fruun-
tur mundo, quia bene eis in sæculo est, ubi laboro
et rugio et confirmati sunt in mendaciis. Vel *con-*
fortati. Alia littera sunt *super me* [Gl. int.] in per-
secutione (quod gravius est). Et hoc valet ad im-
petrandum; et non sunt pauci, sed *multiplicati sunt*,
id est quotidie plures fiunt (quod gravissimum est)
qui oderunt me inique, [Aug.] dando mala pro bonis.
Unde sequitur :

PARS. IV. VERS. 21. — « Qui retribuit mala pro
bonis, detrahebant mihi, quoniam sequebar boni-
tatem. »

Qui etiam retribuunt mala pro nobis detrahebant
mihi, cur? [Aug.] quoniam sequebar bonitatem ideo
dixit mala pro bonis.

PARS. IV. VERS. 22. — « Ne derelinquas me, Do-
mine Deus meus; ne discesseris a me. »

Ne derelinquas me. [Cassiod.] Quarta pars, ubi
est exsultativa conclusio, ut certa spes sit imitanti-
bus, quasi dicat : Prædicta mala mihi ingerunt,
[Greg.] sed quia hæc mala homini sunt intolerabi-
lia, *ne derelinquas me*; vel ita conjungitur littera :
[Cassiod.] Hic pœnitens de præteritis absolutus cum
gratiarum actione profitens Deum salutis suæ au-
ctorem, lætus exclamat, ne jam relinquatur, dicens :
Ne derelinquas me, Domine Deus meus [Greg.],
quia gravis est offensio post veniam. Et si ad horam
relinquis, *ne discesseris penitus a me*, sed potius

VERS. 23. — « Intende in adjutorium meum, Do-
mine Deus salutis meæ. »

Intende in adjutorium meum, [Cassiod.] dum pugno
contra hostem, Domine, Deus salutis meæ, dator
æternæ. [Aug.] Aliter, ne derelinquas me, ut sint
verba Christi. Hæc enim dicimus in illo qui pro
nobis interpellat, id est in persona Christi dicentis :
Ne derelinquas me, Domine Deus meus. Sed cum hic
dicat, ne derelinquas, ne discesseris, quomodo ergo
supra clamabat : *Ut quid me dereliquisti?* (Joan. xix.)
Hoc enim quod hic dicitur, illi clamori videtur contra-
rium, sed non est. Ibi enim vox est veteris hominis,
qui cum eo crucifixus est, id est ibi loquebatur in
persona Ecclesiæ, quæ est vetus in culpa et pœna,
cujus vetustas in Christi cruce consumpta est. Hic
autem loquitur in persona sua propria, *intende in ad-*
jectum meum, Domine Deus salutis meæ, [Cassiod.]
quia et animam meam servavit, et a passionibus
corpus et animam liberavit.

COLLATIO IN PSALMUM XXXVIII : « DOMINE, NE IN FUREM. »

VERS. 7. — *Lumbi mei impleti sunt illusionibus.*
Munsterus vertit femora pro lumbis. Pratensis,
Sanctes, Campensis in paraphrasi, illa seu inte-
stina. Nescio tamen quo ingenio. Licet enim et id
significet vocula Hebraica כְּסָלִי CESALAI, simul etiam
et lumbos notat, ut transferunt Hieronymus, Pelli-
canus, interpretes pro Cajetano, Chaldaeus et Ne-
biensis. Quod autem pro *illusionibus*, Hieronymus,
dicit *ignominia*; Pellicanus *vilitate*, alii *ardore* seu
combustione. Facile est accommodare expositioni
contextus. Sed et Chaldaeus est nobiscum.

VERS. 11. — *Amici mei et proximi mei, adversum
me appropinquaverunt.* Hebr. chari mei et amici mei,
contra lepram meam, vel e regione plagæ meæ ste-
terunt נָגַע NAGA nomen, significat scabiosam plagam,
et נִגְעָא NIGEIA, plagam meam, quomodo acceperunt
Hebræi. נָגַע NAGA vero verbum significat accedere
et percutere, ac נִגְעָא NAEU appropinquaverunt, legendo
vau pro iod et punctis neglectis. Quod quam facilis
sit apud Hebræos in confesso est

PSALMUS XXXVIII.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM CANTICUM DAVID PRO
IDITHUN. »

Dixi. Titulus. In finem canticum David pro Idi-

thun. Legitur in Paralipomenon quod arca Domini
reducta a Philisthæis, David ante eam constituit can-
tores quatuor millia, et totidem janitores, quibus

præfecit filios Core, cantoribus vero præposuit ducentos octoginta et octo viros, inter quos fuerunt Asaph, Eman, Elhan et Idithun, quorum nomina Esdras frequenter posuit in titulis, tum pro honore mysterii, tum propter nominum interpretationes, per quas subjectorum psalmorum intellectus panduntur, sicut hujus psalmi aperitur sensus. Per hoc nomen Idithun, quod interpretatur *transilientis eos*, id est remanentes in mundo, hærentesque terrenis, de quo transiliente agitur hic. Docet enim psalmus iste a dilectione sæculi ad Dei legem, et inde ad æternitatem mente transilire. Et quia hoc jucundum est menti, et si grave sit carni, ideo bene in titulo apponitur *canticum*. Et est sensus: Canticum istud dicitur canticum, quia hic est mentio de æterna beatitudine, pro qua jucundum est menti transilire, et si grave sit carni, dirigens nos in finem, id est in consummationem, est David propheta. Et est *Pro Idithun*, [Gl. int.] id est, de transiliente. Intentio. [Cassiod.] Monet hic psalmus inter blasphemos et iniquos linguæ continentiam servare, certamina et rixas comprimere. Hoc enim silentium multum est utile. Modus. Tripartitus est psalmus primo agit de continentia linguæ inter blasphemos et contumeliosos. Unde et optat noscere finem, ubi hæc non sunt mala. Secundo dixit quomodo omnes sunt sub vanitate et casu. Unde apponit se expectare Dominum petens liberari, ibi, *verumtamen in imagine*. Tertio inter tot mala sæculi petit sibi Deum adesse, et peccata dimitti, ut prospero fine exeat, ibi, *exaudi orationem meam*. [Aug.] Transilitor autem iste, terrenis abdicans illecebris, de bona opinione semper contrahit invidiam iniquorum et calumniam. Unde deliberat inter malos tacere, ne quid dicat male, ita incipiens:

VERS. 1. — « Dixi: Custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. »

Dixi, [Cassiod.] id est, in corde deliberavi, ubi sapientes prius deliberant, quam loquantur. Ideo prius deliberat quia grave hoc est quod incipit. Quid sit illud exponendo subdit: *Custodiam*. Hoc dicit [Aug.], quia forsan lapsus jam fuerat in lingua, vias, id est actiones et verba. Vias dico jam meas, [Cassiod.] id est bonas. [Hier.] Ideo custodiam ut non delinquam per fatua vel otiosa *84 in lingua* quod est difficile. [Aug.] Non enim frustra est lingua in udo quia facile labitur. Perfectus est ergo vir qui non peccat in lingua (*Jac. iii*). Lingua dico jam mea, [Gl. int.] id est mei juris.

VERS. 2. — « Posui ori meo custodiam, cum consisteret peccator adversum me. »

Posui ori meo, [Aug.] quasi dicat postquam transivi terrenas delectationes, et ea verbis bonis contraho invidiam et calumniam, sufficit mihi intelligentia coram Deo, ne loquendo dem aditum calumniosus, in quo sæpe fit perturbatio, ut dicantur non dicenda, contra quod melius remedium est silentium. Unde hic ait, *posui ori meo custodiam*, quasi dicat, dixi: Custodiam et posui ori meo custodiam, ne incon-

A grua exirent. Posui, custodiam, non propter studiosos, et audire paratos, sed cum *consisteret*, scilicet cum mora, quasi dicat, hoc feci cum maxime opus esset. *Peccator*, scilicet qui non percipit ea quæ sunt spiritus Dei, et calumniatur: hujusmodi, turgidis calumniosis. litigiosis, nil dicendum est, ut et agnus, scilicet Christus sine voce coram tondente se siluit, qui etiam audire paratis multa discipulis, postea dicenda reticuit. Consisteret, id est *adversum me*, quærens calumniam, a quo transiliente peccator decipitur per silentium, non valens eum verbis tenere. Unde sequitur:

VERS. 3. — « Obmutui, et humiliatus sum: et silui a bonis, et dolor meus renovatus est. »

Obmutui, [Hier.] quasi dicat: Posui custodiam, usque eo quod *obmutui*, id est penitus tacui, et *humiliatus sum*. Hoc dicit ut purum intelligas silentium, non dolosum. Vel humiliatus sum, [Hier.] id est impropria ab eis sustinui, [Cassiod.] et *silui a bonis* annuntiandis. Vel a bonis hominibus, pro porcis et canibus, quibus sanctum non est dandum, neque margarita mittenda (*Matth. vii*). Tacuit ergo bonis ne doceret contemnentem, qui causam contentionis querit, [Aug.] et ita *dolor meus*, quem passus est in loquendo, a quo quievit in silentio, *renovatus est*. Inde est ei dolor, quia negat conservis cibaria verbi. Et ideo

VERS. 4. — « Concaluit cor meum intra me: et in meditatione mea exardescet ignis. »

Cor meum *concaluit intra me*, [Cassiod.] id est ex omni parte caluit igne Dei, id est amore celestium. Et hoc *intra me*, [Alcuin.] id est in ratione, ut de celestibus cogitaret. Et nota quia prius intra cogitavit, quam extra exiret, loquendo vel *concaluit intra me*, [Cassiod.] id est interna gratia Spiritus sancti; et *in meditatione mea*, id est in consilio. Hoc dicit ne insanus videretur æstus ejus *exardescet ignis dilectionis*.

VERS. 5. — « Locutus sum in lingua mea: Notum fac mihi, Domine, finem meum. »

Locutus sum, [Cassiod.] Dixit se intus cogitasse. [Alcuin.] Hic dicit se extra esse locutum, quasi dicat postquam intra me cogitavi, etiam in lingua mea, id est transilientium *locutus sum*, [Aug.] non auditori erudiendo, [Cassiod.] sed exauditori Deo, a quo intus audio quod est malis invitatus silui, sed Domino locutus sum, æstu charitatis agente. Quid locutus sum? istud scilicet *notum fac mihi, Domine finem meum*, [Aug.] id est Christum, qui est finis noster, id est consummatio ad justitiam in presenti, et in futuro ad coronam.

VERS. 6. — « Et numerum dierum meorum quis est, ut sciam quid desit mihi. »

Ut etiam fac notum *numerum dierum meorum quis est*, [Aug.] quem volebat scire non desiderio hujus vitæ, [Cassiod.] sed desiderio Christi ut appareat si ejus adventum poterit videre, quem antiqui Patres magno desiderio cupierunt videre. Unde: *Multi reges et prophetae voluerunt videre quem vos videtis*, etc. (*Luc. x*). Inde Simeon ille senex clamabat pu-

tas, videbo? etc. (Luc. 11.) Inde etiam ante natale Domini ille antiphonæ cantantur in persona antiquorum Patrum, [Cassiod.] scilicet, *O Adonai, O Sapientia*, etc. [Aug., Alcuin.] Ideo volo scire numerum, ut sciam quid desit mihi ad vitam, ante Christi adventum, ante quem multum deest ad vitam, quia ante eum sunt veteres dies Adæ, qui ducunt ad mortem, et non nova generatio quæ ducit ad vitam. Unde sequitur:

VERS. 7. — « Ecce mensurabiles posuisti dies meos, et substantia mea tanquam nihilum ante te. »

Ecce. [Gl. int.] Quasi dicat: An deest aliquid? utique; quia ecce dies meos, vel veteres, [Cassiod.] id est breves et inanes posuisti pedes meos, et substantia mea, quæ Adam peccante damnata est tanquam nihilum est ex se, quia cito transit, et quandiu est, nihil est, [Cassiod.] actus quidem boni aliquid sunt, quia vitam conferunt. Nihil est dico, et hoc ante te qui vere vides, [Cassiod.] quasi dicat: Et si actus transilientis aliquid sunt, substantia tamen nihil est ante Deum.

VERS. 8. — « Verumtamen universa vanitas: omnis homo vivens. »

Verumtamen. [Cassiod.] Videns iste adventum Christi, quem petierat videre, et nondum habens bonum æternum, reddit ad infirmitatem suam, quam habet inter virtutes, dicens: Magna sunt quæ diximus et credimus, sed tamen nondum est illud æternum; sed universa sunt vanitas pro mutabilitate. Et quia mutabilia et transitoria sunt, ecce iste desiderans æterna, exprobrat humanæ vitæ cui subest. Quod ideo dicit, ne quis putet sanctos a tentationibus alienos. [Gl. int.] Et ad hanc vanitatem pertinet homo, non Deus, non Spiritus omnis, [Hier.] id est et bonus et malus. Si enim malus est, in sæcularibus vanus est. Si vero bonus, ei cum Christo volenti esse vana est hæc vita. Homo dico vivens in hoc mundo.

Aliter totum ab illo loco, obmutui, vel, obsurdui. Et dicit iste transiliens se tacuisse, bona, dum timet ne loquatur mala. Ego silui, [Aug.] id est tacui etiam bona conversis, dum timeo ne loquar mala. Et quia non erogo pauperibus talentum mihi creditum, non committit mihi dives Dominus. Et hoc est, obsurdui. Alia littera, id est cæpi a Deo jam non audire; positus enim est inter divitem Deum, et pauperem hominem. Intercurrit transiliens inter Deum et hominem, ut a Deo accipiat, et homini distribuat Domini sui pecuniam. Sed dum timet esse prodigus et dissipator fit avarus dispensator, alius non erogando (Matth. xxv). Et ideo subtrahitur ei a Domino, hoc iste constitetur se passum, docens nos cavere hoc non imitari. [Aug.] Si autem piger iste damnatur, quia non erogat, quid ille patietur, qui per luxuriam consumit? Et sic humiliatus sum a Deo, non humiliavi me. Et ita, dolor meus renovatus est, dolet tacuisse dicenda; quia vidit mala, ideo tacuit etiam bona et bonis, unde, scilicet quia tacuit. Zelus domus Dei comedit eum

(Psal. lx), id est amor proximorum quibus tacuit angit eum. Unde sequitur: *concaluit cor meum intra me*. Cæpit inquietum esse cor, videns hinc inde esse pericula. Et in meditatione mea exardescet ignis, id est æstus, dum in utroque video esse pericula, et in hac fluctuatione dicendi et tacendi inter fluctuosos et calumniosos, et audire paratos in hoc æstu locutus sum in lingua mea, id est, quæsiivi meliorem locum, ubi hæc non patiar, scilicet finem, id est vitam æternam. Et hoc est: *Notum fac mihi, Domine, finem meum*, [Gl. int.] quasi dicat: Etsi multa transivi, restat adhuc finis ubi non sunt scandala; et numerum: Ecce quasi noto fine plus desiderat et omnia transilit; desiderat enim de fine perfectius cognoscere. Et hoc est: *fac mihi notum numerum dierum meorum*. [Aug.] Illic est numerus sine numero, qui numerus dierum est vere, et non transit. Numerus vero dierum qui modo sunt, non est vere transilienti; hærenti autem esse videtur. *Ut sciam quid*, id est quantum desit hic in præsentia, mihi; unde humilior est homo, qui hæc novit. Ecce mensurabiles quasi dicat noto fine, et diebus qui sunt, attendit ad hæc temporalia quæ relinquit, et comparat invicem. Quasi dicat aliquis: Cur dixisti illos dies esse tanquam et isti temporales dies non sint? Quid enim de istis diebus transitoriis sentis? [Gl. int.] Ecce mensurabiles posuisti dies meos, qui dederas immensurabiles, si homo perstitisset. Vel, veteres, alia littera: [Aug.] *Posuisti dies meos*, quia corrumpuntur corpora peccato et pœna. Et substantia mea tanquam nihilum est ante te, id est qui vidit nihil esse hanc substantiam, ante te videt, ubi oculi tui sunt, videt, non ubi humani, id est tuæ visioni concordat. [Alcuin.] *Vel substantia mea tanquam nihilum est ante te*, id est contuitu illius, quæ ante erit. [Aug.] Verumtamen, quasi dicat, quamvis tanta transilivi, quamvis æternis inhio, verumtamen, dum hic vivo, ubi tot scandala sunt, ubi tentatio est, universa vanitas est omnis homo vivens, et transiliens, et hærens, id est ad universam vanitatem adhuc pertinent, quia omnia sub sole sunt vanitas, sub sole est omne visibile. Invisibilia autem non sunt sub sole, id est fides, spes, charitas. Hic habet Idithun ultra solem, cujus conversatio in cælis est (Philip. iii). Vel ita, licet mensurabiles sint dies, licet substantia nihil sit, verumtamen universa vanitas est omnis homo vivens, id est, universa vanitas est in rationabili creatura, quæ secundum diversos universam vanitatem appetit, de hoc gemit iste, sicut in superna, id est supernorum amorem inardescit. Vel ita; licet substantia nihil sit, verumtamen omnis homo vivens, [Gl. int.] quasi jucunde in mundo, cui servit, est universa vanitas, ipsa vanitas est, non modo vanus. Et dicitur hoc per exaggerationem.

PARS II. Διάψαλμα. VERS. 9. — « Verumtamen in imagine pertransit homo; sed et frustra conturbatur. »

Verumtamen. [Cassiod.] Secunda pars est hic, ubi dicit quomodo omnes sub vanitate et casu sint. Un-

de opponit se expectare Dominum, et petit liberari. A quasi dicat : Quamvis ita studeat homo vanitati, *verumtamen homo pertransit*, [Alcuin.] id est cito transit in imagine, id est comparabiliter imagini speculi, quæ cito vanescit. Unde Job : *Homo quasi flos egreditur et conteritur, et fugit*, etc. (Job XIII). Vel ita : Licet studeat vanitati, tamen pertransit homo. Hoc non mutatur. Ipse dico positus in imagine Dei, id est in ratione et ita mirum, quod hoc non retrahit eum a vanitate *sed frustra*, quasi dicat : Homo positus est in imagine Dei, sed tamen *conturbatur*, [Cassiod.] id est a puritate mentis in actibus sæculi deducitur, quia cum labore et miseria terrena appetit. Et hoc frustra, id est inutiliter, quia omnia trans-eunt. Aliter secundum aliam litteram, quæ est : *Quamquam in imagine ambulet homo, tamen vane turbatur*. Et est : Homo est vanitas, [Aug.] tamen ambulat in imagine Dei. Et quamquam in imagine, scilicet Dei, id est in ratione, ambulet homo, quæ est ultra solem et veritas, quia invisibilia et vera bona appetit; tamen turbatur vane, id est in vanis desideriis, [Cassiod.] scilicet de victu et veste, et hujusmodi.

VERS. 10. — « Thesaurizat, et ignorat cui con-gregabit ea. »

Thesaurizat, [Aug.] quasi dicat : Inde est vana con-turbatio, quia *thesaurizat*. [Cassiod.] Ecce de cæte-ris vitiis elegit propheta avaritiam ad ostendendum quod intendit. Ipsa enim est radix omnium malorum, et ignorat cui congregabit ea. [Aug.] Nescit enim si filius possidebit qui et transit.

VERS. 11. — « Et [nunc quæ est expectatio mea? nonne Dominus? et substantia mea apud te est. »

Et nunc quæ est. [Aug.] Visa hac vanitate a qua transilivit et respiciens veritatem ad quam se extendit, quasi in medio positus ait ergo : *Et nunc* postquam tanta transilui *quæ est expectatio mea*, id est finis meus, unde supra dixit : Notum fac mihi, Domine, finem meum, expectatio dicit, [Cassiod.] quia nemo hic perfectus est *nonne Dominus* qui est super omnia? id est Christus, quasi dicat : Mea expectatio est expectatio primi adventus Christi, vel secundi. Quæ dicitur expectatio, quia cum mora est, et quia interim multa sustinet et *substantia mea*, quasi dicat : Vere, o tu Domine, es expectatio, id est quia substantia mea *apud te* considerata, [Alcuin.] id est secundum quod erit in futuro, quando etiam impassibilis et immortalis est; vel ita : Substantia mea apud te est, id est quia prævideo substantiam meam, dicit David, apud te futuram per unionem personæ, est, vel ita substantiam dicit, non illam actualem ab Adam contractam, sed bonæ conscientie 85 possessionem. Et hoc est substantia mea, non illa vetus Adæ, sed puræ conscientie possessio, quia interior homo sustentatur et pascitur. Est apud te, non in sæculis nostris; [Aug.] sed ante Deum cui placet. Vel ita : Substantia mea apud te est, id est ad te tendens, jam incipit aliquantulum esse. Sed

A quia nemo sine peccato est, quantumcunque transilierit, peto,

VERS. 12. — « Ab omnibus iniquitatibus meis erue me; opprobrium insipienti dedisti me. »

Erue me ab omnibus iniquitatibus meis. [Aug.] Vel sic continua : Te exspecto, ideo *erue me ab omnibus iniquitatibus meis*, quia multæ sunt, etiam justo. Ab omnibus, dico, scilicet non solum ab eis quæ transilivi, ne revolvam in ea, sed ab omnibus omnino, ita sentire non impedit perfectionem, sed facit. Imperfectus enim est homo, qui nondum accepit quod optat; perfectus tamen quia scit hoc ipsum quod desit sibi. *Opprobrium insipienti*, quasi dicat : Et quia sic ago, opprobrium, etc., vel sic jungo, ideo debes erui, quia *dedisti me opprobrium insipienti*, [Cassiod.] id est stulto. Stultus qui remanet in vanitate, quos bonis moribus esse cognoscit, irridet : contra quem.

VERS. 13. — « Obmutui, et non aperui os meum, quoniam tu fecisti; amove a me plagas tuas. »

Obmutui. [Alcuin.] Habitus opprobrio, tacui; non egi contentiose contra eos, et non *aperui os meum*, id est non egi murmure contra Deum. Et hoc a te, *quoniam tu fecisti me* talem, dans mihi patientiam, et quia talis, *amove a me plagas tuas*. [Gl. int.] Vel sic jungo, erue ab iniquitate peccati, et etiam, amove a me plagas, id est passionem et mortem : quod potes, quia fecisti eas. [Cassiod.] Et hoc est quod sequitur : *tuas*, id est a te factas. Et necesse est ut amoveas, quia defeci. Et hoc est :

VERS. 14. — « A fortitudine manus tuæ ego defeci in increpationibus; propter iniquitatem corripuisti hominem. »

A fortitudine enim manus tuæ, [Alcuin.] id est forti potentia tua *ego defeci* in hoc in increpatione, quibus humanum genus increpuisti : quod tamen ex merito nostro est, quia est *propter iniquitatem* nostram. Dico increpationibus, quæ tamen sunt ad correctionem, quia per eas *corripuisti hominem*. Aliter enim iniquitas incurata permaneret. [Cassiod.]

Aliter ab illo loco : *obmutui*, et legitur ibi alia littera, videlicet *obsurui*, [Hier.] quasi dicat : Dedisti me opprobrium insipienti, ad cujus convicia, *ego obsurui* et non *aperui os meum*, [Gl. int.] id est nec conatus sum loqui, quia frustra loquerer, cum illi sint incorrigibiles, et quam tu fecisti. *Amove a me plagas tuas*, [Aug.] id est flagella tua, id est quia fecisti me, noli me exterminare, tantum cede ut proficiam, non ut deficiam, tantum tonde ut producar, non ut comminuar. Quasi dicat : Ille qui creavit, ille recreet. A fortitudine, quasi *plagas amove*. Plagas dico, graviter illatas. A fortitudine manus tuæ [Cassiod.] *ego defeci* in argutionibus, alia littera, [Aug.] id est *cum arguis me defeci*. Arguere autem tuum est propter iniquitatem erudire : Unde sequitur : *Propter iniquitatem*. Quasi dicat : Quia defeci, arguis; sed non sine causa est quod defeci et infirmus sum, imo *propter iniquitatem*. Et in hoc, *erudisti hominem*. Alia littera, non

damnas, i. quasi tua argutio, et poena est et gratia. Unde alibi, *qui fingis dolorem in praecepto* (Psal. xcii); id est formas dolorem meum, quem intulisti. Dolor enim alius informis, alius formatus: Informis, qui non emendat hominem; formatus vero est, qui eruditionis formam praestat; et talis dolor est praeceptum, id est vicem et imaginem praecepti habet, quia docet a malis exire.

VERS. 15. — « Et tabescere fecisti sicut araneam animam ejus; verumtamen vane conturbatur omnis homo. »

Et tabescere: Eruditionis modum ostendit, [Alcuin.] quasi dicat: Adeo corripuisti hominem, quia fecisti tabescere animam ejus, id est siccitatem ab humore virtutum et cognitionis Dei, sicut araneam, quae textit inanem telam: sic et iste inaniter laborat in congregatione temporalium; vel sicut araneam, quia sicut aranea egestionem viscerum, unde telam textit moritur, [Cassiod.] ita et homo, dum extrahit a se iniquitatem, moritur. Vel in bono potest accipi. Aranea enim corpus tenue habet, nec in terra, sed in alto stat, telas egestionem viscerum textit; sic anima hominis conversi et afflicti deserit terrena, stans in alto coelestis conversationis, et subtiles operationes perficit, timore Dei tabefacta, id est humiliata. [Aug.] Vel ita comparatur homo araneae, quia sicut aranea, tabidum quiddam est et infirmum, sic anima hominis infirmitate et humilitate eruditur, ut non de se praesumat, qui displicuit fortitudine et superbia. Et hoc est: Ita erudisti, quia tabescere fecisti animam ejus sicut araneam, id est fecisti ut anima tabesceret, id est infirma fieret, per humilitatem deposita superbia, quasi aranea, qua nihil est tabidius, quae leniter tacta digito deficit; haec infirmitas bona est, sicut superba fortitudo, ante erat vitium. *Verumtamen vane conturbatur omnis homo*, [Cassiod.] quasi dicat: Licet homo sit correctus, licet increpetur, licet tabefiat, verumtamen omnis homo vivens in incerto, [Aug.] vane conturbatur, id est humana infirmitate vanis rebus confunditur. [Cassiod.] Ab hac vanitate nemo excipitur, nisi qui Deum pura mente contemplatur.

PARS. III. Διάψαλμα. **VERS. 16.** — « Exaudi orationem meam, Domine, et deprecationem meam; auribus percipe lacrymas meas. »

Exaudi. Et est hic diapsalma. [Cassiod.] Tertia pars ubi inter tot mala saeculi petit sibi Deum adesse, et peccata dimitti, ut prospero fine exeat, quasi universa vanitas sint. [Aug.] Inter haec ergo positus transiliens, jam in superioribus spe agens, inquit, *exaudi*. Vel ita continuat. [Alcuin.] Haec sunt vana, sed quia ego ista nec peto, nec pro eis tristor, exaudi, Domine. Quanto plura vovit iste, tanto plus supplicat. *Orationem meam* oratio est, quando vota Deo pandimus et deprecationem meam. [Cassiod.] Deprecatio est frequens supplicatio, ab imo cordis. Sed ne putes eum tantum verbis orare, addit et *Lacrymas*, quae violentiae sunt in precibus ad movendam misericordiam. Et hoc est, quod se-

quitur, *auribus percipe lacrymas meas*, [Aug.] licet enim tot transilivit iste, habet tamen quod fleat, quia abest quod desiderat, quia crebrescunt scandala, abundat iniquitas, refrigescit charitas (Matth. xxiv).

VERS. 17. — « Ne sileas; quoniam advena ego sum apud te et peregrinus, sicut omnes patres mei. »

Ne sileas. [Aug.] Quasi dicat: Oro, deprecor, o Domine, *ne sileas*, id est fac ut audiam te, [Cassiod.] quia occulte loquitur Deus in corde fidelis: *Salus tua ego sum* (Luc. ii), quam vocem iste optat. Vel, *ne sileas*, id est dic mihi: *Remissa sunt tibi peccata tua*, vel, *ne sileas in futuro*, id est dic mihi: *Venite, benedicti*, etc. (Matth. xxv). *Ne sileas, quoniam ego jam sum apud te spe*, [Aug.] sed adhuc *advena vel inquilinus*, id est non habens hic sedem, quia hinc transiturus ad aeterna, ubi non ero inquilinus; et *sum peregrinus*, subaudi apud te, quia quidam sunt peregrini cum diabolo, id est mali quidam vero cum Deo, cum quo sunt spe non re, quandiu enim sumus in corpore, peregrinamur a Domino (II Cor. v) sicut omnes patres mei, qui migraverunt ad vitam. Constat ergo idem de me. [Cassiod.] Vel ita: *Ne sileas, quoniam ego sum advena apud te*, id est non in diaboli civitate maneo, sed in tua sum receptus, de Babylonia ad Hierusalem sum translatus, meum regnum pro tuo desero. Et peregrinus, non eligens mihi sedem hic, quia ibi mihi patria, non hic. Sicut omnes patres mei: hoc dicit, ne quis ab hac conditione putetur exceptus.

VERS. 18. — « Remitte mihi, ut refrigerare priusquam abeam; et amplius non ero. »

Remitte. [Cassiod.] Hic sibi petit dimitti ut certus ad iudicium perveniat, [Aug.] quasi dicat: Et quia migraturus sum restat hoc petere, remitte, etc. Vel ita junge: Quia sum apud te, ideo, remitte mihi, qui curis uror, ut refrigerer per misericordiam, quia habet aestus vitiorum, unde dicit: *Dimitte nobis debita nostra sicut et nos dimittimus*, etc. (Matth. vi). Refrigerer, dico, priusquam ab hac vita abeam, [Aug.] ne cum peccatis eam. Dico remitte, et alioquin, id est, si non remittis ut refrigerer, ego ibo de hac vita; et jam non ero amplius in vero esse quod est cum Deo.

D COLLATIO IN PSALMUM XXXVIII: « DIXI: CUSTODIAM. »

VERS. 3. — *Obmutui et humiliatus sum*. Pro secunda particula in Hebr. legitur דומיהן *domian* et vertunt *silentium*, ut sit, *obmutui silentio*. Quia vero radix דמה *daman* aut דמה *dimach*, praeter alia significat *oppressit*, non absurde dixerunt LXX *humiliatus sum*, pro *obmutui humiliatione*.

VERS. 7. — *In meditatione mea exardescet ignis*. Hic philosophatur Faber, quod ex Hebr. aptius ad vehementiam dicitur, in *meditatione mea succensus sum igni*, cum tamen ad ipsissimam litteram, (ut ita loquar), Hebraice nunc habeat אש תבער *es tibeat* BAAGIGI TIBEAR ESCH, in *meditatione mea exardescet ignis*. Nec obstat quod Hieronymus negligens caccelliam translationis verterit ad eum modum quem legit Faber. Ignorabat tamen Hieronymus se talem habiturum prophetam, nisi legerit Hieronymus sub

prima persona עָבַר EBAR, cujusmodi sæpe numeroprehendimus facilitatem.

VERS. 6. — *Ut sciam quid desit mihi.* Subscribit omnino Hieronymus. Cæteri transferunt, *quam brevis temporis ego.* Palam est נָדָל NADAL significare desit et נָדָל NADEL significare נָדָל BELED, id est durationem, transpositis litteris lamed et dalet. Unde nisi Septuaginta dixissent τὸ ὀψέωσθαι ἔγωγε poterat suspicari vitio scribæ factum esse, desit a deesse, pro desit, a desino. Verum dies nostros breviter desinere, et nos illis velociter currere, satis consonant et conveniunt. Et Chaldaeus ac Nebiensis dixerunt, *ut sciam quando deficiam.*

VERS. 11. — *Opprobrium insipienti dedisti me.* Hebraei legunt, ut apparet, contrarium sensum, *opprobrium stulto ne ponas me* וְלֹא תִשָּׁבַח אֶל תִּשְׁמַח אֶל תִּשְׁמַח AL TESI-MEN: videtur repugnantia in verborum sono; sed ubi desiderium introsperis peccatoris, ad Deum conversi, efflagitantis toto affectu ab omnibus iniquitatibus eripi, ob quas sensit se traditum insipientis cacodemonis opprobrio, invenies quod confiteatur se ante pœnitudinem remordente conscientie stimulo insipienti datum, id Deo permittente, ut tyrannide inimici cognita, respiceret, et deinceps Deum precaretur, ne ad vomitum redeundo, tradatur rursus opprobrium insipienti, et diabolicis illusionibus, ut in summa sit dicere: *Ab omnibus iniquitatibus meis erue me;* et Deo ante omnia idipsum deprecari, quia propter peccata mea, *juste insipienti opprobrium dedisti me.* Sed, bone Deus, si deinceps ne præserves a peccato, secure potero dicere: *Opprobrium stulto ne ponas me.* Quod si videar tibi Scriptura torquere repugnantem, simile proferam ex Hieronymo in libello De optimo genere interpretandi; et in Commentario ad cap. Isa. VIII. In priori quidem multis argumentis volens demonstrare, boni interpretis officium: ut apertissima doceat verum translatores non debere dormitanti litteræ servire, et putida verborum cacozelia torqueri, inter alia adducit testimonium LXX, Isa. VIII, quod videtur ex diametro pugnare Hebraicæ veritati, apostolo Paulo itidem et Petro: « Namque apostolus Paulus ad Romanos nono, exemplum sumens de Isaia: Ecce, inquit, ponam in Sion lapidem offensionis, et petram scandali, discordat a translatione Veteris et tamen cum Hebraica veritate concordat. In Septuaginta enim contrarius sensus est: *Non ut lapidi offensionis occurreris, nec ut petra ruina;* cum apostolus quoque Petrus Hebræis Pauloque consentiens, ita posuerit: *Incredulus autem lapis offensionis et petra scandali (I Petr. II).* Ex quibus universis perspicuum est apostolos et evangelistas interpretatione veterum Scripturarum sensum quæsisse, non verba; nec magnopere de ordine sermonibusque curasse, dum intellectui res pateret. » Hæc Hieronymus. Ubi pervides in LXX esse negationem, et in Hebraica veritate esse affirmationem, quæ sunt contradictoria. Tamen quæ hic non conciliavit, in commentariis ad cap. Isa. VIII, ad concordiam reduxit: Ait enim: « Unde præcipitur eis ut Dominum audiant, et ipsum solum timeant. Si enim

A in ipso confisi fuerint, habebunt eum in sanctificationem, et non impingent quasi in lapidem scandali, et quasi in petram ruinæ. De hoc loco et Apostolus sumit testimonium, quod Christus Judæis factus sit in scandalum, gentibus autem in stultitiam (I Cor. I). Et rursus: *Israel sectando legem justitiæ, in legem justitiæ non pervenit. Quare? Quia non ex fide, sed quasi ex operibus legis, offenderant in lapidem offensionis: sicut scriptum est: Ecce ponam in Sion lapidem offensionis, et petram scandali. Omnis qui credit in eo non confundetur (Rom. IX).* En cernis ista duo pugnare: *Erit vobis in lapidem offensionis, et petram scandali: Et non ut lapidi offensionis occurreris, neque et petra ruina.* Sed quando intelligitur, si in ipso confisi fueritis, non ut lapidi offensionis occurreris, jam omnia concordant. Ita ad propositum nostrum: Si ab iniquitatibus meis eripuerit me Dominus, non est quod tradar in opprobrium insipienti. Si vero peccata amplector, consequens est ut tradar in opprobrium insipienti. Denique cum negatio et Dei nomen nihil distent, si nude scribantur, cui non potuerunt LXX legere אֵל, id est Deus, et non אֵל, AL, id est non, ut sit: *Opprobrium Deus insipienti dedisti me,* quanquam Deus non exprimitur.

VERS. 16. — *Et tabescere fecisti sicut araneam animam ejus.* Hieronymus et ferme cæteri, pro aranea ponunt tineam sensu haud alieno, licet dictiuncula אַרְאֵה ASCH significet quoque araneam sive araneum, ut vertit Pellicanus, et versio ex Chaldaeo habet. Sed quid est quod ubi habemus animam ejus, alii dicunt desideratum, desiderabilia, pretiosum? Munsterus nonnihil de suo addidit, *expetibile robur ejus.* Certe si perpendimus animæ dignitatem, et quanti eam facere debeamus, non est quod aucupis litteras et syllabas, dum sententiam tenes. Secus dicunt Chaldaeus Paraphrastes et Nebiensis: *Hic, carnem ejus; ille, cujus corpus fractum est. Verum sequamur LXX, si unitatem diligimus.*

Vane conturbatur omnis homo. Nec in Græco, nec in Hebræo legitur conturbatur. Et tradit Hieronymus ad Suniam et Fretellam esse de editione quam vocat *κόμης* additum fuisse sub verbo in LXX. Nec tamen continuo colligas erudendam esse, meminisseque debemus quod in eodem tractatu dicit: « Et quæso vos, ut hujusmodi ineptias et superfluas contentiones, ubi nulla est sensus mutatio, declinetis. »

VERS. 18. — *Remitte mihi, ut refrigerer.* Hieronymus: *parce mihi ut rideam.* Cæteri, *avertere a me seu desine aut declina, et roborabor.* De primo, concordia inter remittere, parcere, et id genus, claret. De secundo, ridere, roborari, non longe sunt a refrigerio: quod sub aliis verbis dicit Munsterus, *desine a me, ut vires recuperem,* et si vocula Hebraica בָּרַח BALACH significet confortare, ridere, refrigerare, juxta vocabularium academæ Complutensis. Quasi vero non consolidatur corroboraturque in homine in uno, qui, remisso crimine, gratiæ cœlestis oleo et refrigerio divinæ misericordiæ gaudet.

PSALMUS XXXIX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Expectans expectavi Dominum. Titulus. In finem psalmus David. Finis in titulis psalmoreum diversis modis accipitur. Aliquando enim Christum significat, aliquando plenitudinem temporis, aliquando Novum Testamentum, aliquando passionem vel resurrectionem Christi. Hic autem pro Novo Testamento accipitur, quod consummat in quod Vetus

Testamentum mutatum esse ostenditur, quod Ecclesia longo tempore expectavit, desiderans Christum, et cum eo Novum Testamentum, in qua expectatione multa a diabolo sustinuit, occulte et manifeste, a quibus etiam post Christi adventum. et novæ legis perceptionem, penitus immunis non fuit, diaboli insidias omnino non declinans, et aperte et occulte nocentis. [Aug.] Est enim diabolus leo

et draco; leo, cum aperte sævit, ut fecit tempore martyrum, ubi opus est patientia; draco, cum occulte insidiatur, cum scandala movet et tentationes, sicut nunc facit, ubi opus est vigilantia, et magis timendus est cum fallit ut draco, quam cum sævit ut leo. Illic enim cogit, hic docet negare Christum. Inter hæc tamen expectare non desiit, quousque utrumque recipit. Et est sensus tituli: *Psalmus* iste dirigens nos *in finem*, [Gl. int.] id est in Novum Testamentum consummans, quia agit de mutatione Veteris Testamenti in Novum; attribuitur *David*, id est Christo, qui salvat: quod non facit rex, nec dii gentium, [Gl. int.] qui loquitur in hoc psalmo ex membris, id est ex persona membrorum. Intentio. [Hier.] Monet, relictis caeremoniis legis et idololatriæ superstitione, ad Novum Testamentum accedere. Modus. [Cassiod., Alcuin.] Bipartitus est psalmus. Primo inducit Ecclesiam expectasse Deum et accepisse eum et ab eo Novum Testamentum, quod et multi secuturi sunt. Unde percutit omnes superstitiones, et invitat ad mirabilia Dei. [Cassiod.] Secundo exponit mirabilia quæ sunt incarnatio, iustitia prædicationis, liberatio hominum ab iniquitatibus, confusio inimicorum: lætitia sperantium, ibi, *annuntiavi*. Et quia difficile erat Judæos a consuetis caeremoniis, et gentes ab idololatria revocare ad novum Testamentum, ideo utitur auctoritate antiquorum Patrum, dicens:

VERS. 1. — « Expectans expectavi Dominum; et intendit mihi. »

Expectans expectavi. [Cassiod.] Hac geminatione plus intelligitur quam simpliciter diceretur. Expectat enim qui etiam ingratus est; sed expectans expectat qui mitis et cum desiderio expectat. Et est *expectans expectavi*, [Hier.] id est mitis, et cum desiderio expectavi assidue in Abraham et in aliis patriarchis, atque in promissione prophetarum. [Alcuin.] Ecce auctoritas ab antiquis. Quid? non legem, per quam abundat iniquitas vel delictum; non hominem, [Aug.] qui potest fallere et falli, et qui mecum indiget; non aliud; sed *Dominum* qui salvare potest. Et quid ille? *Et intendit*, non avertit se; sed *intendit mihi*, id est ad utilitatem meam, scilicet ut prodesset. Non dicit intendit me, ut etiam malos intendit, sed non malis. Et est, Dominus fuit intentus et benevolus eis. Postea subdit quomodo intendit, scilicet exaudiendo eos et educendo. Et hoc est:

VERS. 2. — « Et exaudivit preces meas, et eduxit me de lacu miseriæ, et de luto facis. »

Et exaudivit. [Hier.] Qui prophetis se abdidit preces meas, a quibus expectans non cessat. Et quid fecit? *Et eduxit me de lacu miseriæ*, [Aug.] id est de profundo carnalium concupiscentiarum, *de luto facis* vel limi, id est de malis operibus, quæ pedes affectuum inquinant, et retinent, et sunt villia ut fæx, comparatione vini. Vel lacus sunt tenebræ iniquitatum, id est infidelitatis et ignorantie; lutum, est carnalis concupiscentia. Et est, et eduxit me

A de lacu miseriæ et de luto facis, id est de profundo iniquitatis, et ex carnalibus concupiscentiis. [Gl. int.] Vel per lacum miseriæ et lutum facis accipitur infernus, unde eduxit captivos justos, qui ibi tenebantur. Et est, eduxit me de lacu miseriæ, etc.; id est de inferno.

VERS. 3. — « Et statuit supra petram pedes meos, et direxit gressus meos. »

Et statuit, [Aug.] ut jam ambulem proficiendo *supra petram*, id est Christum, *pedes meos*, [Hier.] id est sensus meos, qui prius cum diabolo erant. [Cassiod.] Nota quia dupliciter dat Deus profutura. Primum educit de miseria sæculi, quæ est lacus et lutum facis. Deinde supra petram statuit, cum in præceptis Christi ambulamus, peccata sicut lutum laci fetent, et mergunt, petra contra illud lutum est. [Hier.] In lacu vero et luto peccatorum sunt gentes idola colentes, vel omnes terrena amantes, et *direxit*, ne retro aspicere gressus meos, id est operum meorum. Uxor namque Lot aspiciens retro, versa est in statuam salis, et nemo mittens manum suam ad aratrum, et aspiciens retro, aptus erit regno Dei.

VERS. 4. — « Et immisit in os meum canticum novum, carmen Deo nostro. »

Et immisit, quasi dicat: statuit, direxit; et sic immisit prædicationem Novi Testamenti, scilicet *canticum novum*, id est lætitiarum de nova gratia, non vetus de lege Moysi. Cantabant enim homines Veteris Testamenti vetus canticum, scilicet oculum pro oculo, dentem pro dente, animam pro anima [Deut. xi]; ad inferos quoque descendebant, ocella eis regni janua, prohibente cherubim aditum paradisi, in cuius manu erat ignea romphaea [Gen. iii]. [Aug.] Sed homines novæ legis cantant canticum novum, quod homo novus attulit. Novus enim rex, nova lex, nova ecce facta sunt omnia [Apoc. xxi]. [Hier.] Novus ergo populus, nova cantat de incarnatione Domini, de resurrectione et ascensione, et huiusmodi. Unde in his præcipue solemnitatibus ministri Ecclesiæ induti albis vel sericis ornamentis cantant et legunt, ut novum canticum nemo nisi innovatus cantare præsumat. Canticum, dico, scilicet *carmen* vel hymnum, quod carmen placet Deo, [Hier.] quasi dicat: Non est turpe carmen, non theatrale, sed est per Novum Testamentum. Deo, inquam *nostro* placet, non alienis diis, [Cassiod.] sed Deo qui noster est per cultum non aliorum.

VERS. 5. — « Videbunt multi et timebunt: et sperabunt in Domino. »

Videbunt, [Aug.] quasi dicat: Hoc quod de prioribus dixit, videbunt multi populi posterius, id est videbunt venisse prædictum Christum, [Hier.] quem priores expectarunt. [Cassiod.] Vel videbunt multi mirabilia in tempore incarnationis facta. Vel ita: Videbunt multi, [Aug.] sequentes, id est imitando præcedentem populum patriarcharum et prophetarum; et timebunt jam sequi malas vias, quia peccatores se intelligent, [Hier.] et facti Christiani sperabunt re-

missionem peccatorum in Domino, non in praece-
dentibus, [Aug.] scilicet patriarchis et prophetis,
quia solus Deus peccata dimittit. Et

VERS. 6. — « Beatus vir cujus est nomen Domini
« spes ejus; et non respexit in vanitates et insanias
« falsas. »

Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus. No-
men dicit, quod est Salvator. Et est sensus: *Beatus
est vir cujus est spes nomen Domini*, id est qui non
temporalia sperat ab eo, sed illud quod ejus nomen
indicat, [Aug.] scilicet salutem, id est qui ipsum
Deum, non aliud ab eo sperat. Et superabundat
ejus. In Hebræo enim sæpe duplicantur hoc modo ge-
nitivi. [Alcuin.] Vel ita ut non abundet ejus: *Beatus
vir cujus est nomen Domini*. [Aug.] Hic distingue,
id est in quo est laus Dei, ut ab eo solo credat salu-
tatem unde et spes ejus est, id est inde est ei spes
vitæ. Et, post non respexit in vanitates, quo, id est
ad quas vanitates plures eunt. [Hier.] Vana sunt
terrena, et non respexit in insanias falsas. [Cassiod.]
Insanias sunt iræ, rixæ. Vel insanias falsæ sunt
idola, quæ fallunt a veritate. Insania ergo mendax
est, [Aug.] quia non est quod putatur; salus verax:
Vel insanias sunt [in spectaculis fallacibus histrio-
num theatrorum, et in 87 aliis voluptatibus. [Aug.]
Ideo enim pluraliter dixit ut accipiatur de omnibus
ad voluptatem pertinentibus. Et hoc est, non respe-
xit insanias falsas, quæ sunt in voluptatibus sæculi
hujus. [Aug.] Qui vero ista non respicit, habet quod
miretur et spectet, quia

VERS. 7. — « Multa fecisti, tu Domine Deus
« meus, mirabilia tua; et cogitationibus tuis non est
« quis similis sit tibi. »

[Aug.] *Multa enim fecisti*, etc. Vel ita continua.
[Cassiod.] Hæc sunt falsa, sed opera tua sunt mira-
bilia, scilicet cælum, terra. Hic elidit supersti-
tiones. [Aug.] Et hoc est, *multa fecisti, tu Domine
Deus, mirabilia tua* et in corporalibus et in spiritua-
libus. In corporalibus, ut cælum, terram, et Petrum
ambulare super aquas [Matth. xiv]; quod fuit in
signo spiritualis miraculi hujus, scilicet quod nos in
sæculo, id est in fluctibus sæculi sicco pede ambu-
lare facis. Majus ergo facis quam histrio. Ille enim
didicit ambulare in fune; tu vero facis ambulare
supra mare; et hæc fecisti *cogitationibus tuis*, [Gl.
int.] id est non alieno consilio, sed tua sapientia.
Unde quis consiliarius ejus fuit? Et non est qui similis
sit tibi: in illis omnibus nulli auctores artium.

PARS II. VERS. 8. — « Annuntiavi et locutus sum;
« multiplicati sunt super numerum. »

Annuntiari. Secunda pars. [Alcuin.] Ecce quæ
sunt mirabilia, scilicet incarnatio, justitia prædica-
tionis, liberatio hominum ab iniquitatibus, confusio
inimicorum, lætitia sperantium. Et nota quia in
prima parte rudes et incompositi præparati sunt, ut
libenter suscipiant verba Christi. [Aug.] Christus
enim loquitur hæc, quæ in secunda parte continen-
tur, partim in capite, id est in persona sua, et par-
tim in membris. Quasi dicat: Multa fecisti mirabi-

lia, et hæc mirabilia ego annuntiari, dicit Christus,
etc. Vel ita continua: Quæ sunt illa mirabilia? ecce
vide mirabilia Dei, annuntiavi prius per prophetas,
et post locutus sum [Cassiod.] egomet, et multipli-
cati sunt mali super numerum salvandorum: [Aug.]
certus quidem numerus est Jerusalem, id est
prædestinatorum, sed super hunc numerum sunt
admistæ paleæ, [Gl. int.] id est mali: *Muli enim
sunt vocati, pauci vero electi* [Matth. xix]. Vel multi-
plicati sunt super numerum, [Cassiod.] id est super
hoc quod aliquis numerare possit. Vel, sic locutus
sum, et me loquente, multiplicati sunt super nume-
rum, id est plures quam olim crediderunt.

VERS. 9. — « Sacrificium et oblationem noluisti;
« aures autem perfecisti mihi. »

Sacrificium. Quasi dicat: Quæ fuit necessitas lo-
quendi, cum sufficerent legalia? quia sacrificium,
quod de animalibus fiebat et oblationem, quæ erat
de aliis rebus ut de simila, et thure et oleo, noluisti
ulterius, postquam veritas est exhibita. [Aug.] Ut
enim venit res, noluit Deus illa legalia quæ erant
quasi verba promittentia: tandiu est promissor do-
nec det. Ut dedit, mutat verbum, non dicit: Dabo.
sed: Dedi. Ipso ergo veniente, noluit ea quæ erant
ejus figura. Unde in Natali Domini cantatur missa
de promissione, scilicet: *Lux fulgebit*, nec repetitur
postea de promissionis exhibitione, scilicet: *Puer
natus est*, etc. quod iteratur postea. Ecce verborum
mutatio. Ibi enim est de futuro promissio, hic de
jam nato gratiarum actio. Unde et prophetia ante
Epistolam eadem die cantatur, ut fit basis eam
columna in tabernaculo Domini. Si quis autem dicat
adhuc apud Judæos durare illa legalia, quia circum-
ciduntur et quedam hujusmodi faciunt, non est
verum. Ablata sunt enim ex maxima parte. Non
enim habent regem, neque sacerdotem, neque unctionem,
neque ephod, neque cheraphin. [Aug.] Quedam etiam
manserunt illis quæ celebrant, ne omnino sine signo
remanerent; sicut enim posuit Deus signum Cain, ut
nemo occideret eum. (Eræ enim vagus et profugus super
terram, et tremebundus capite), ita manet Judæus cum
signo circumcisionis, et aliis hujusmodi, et nondum est
occisus, habens signum suum. Sed maledictus est Cain a

terra, quæ excepit sanguinem fratris sui, quem ille
effudit. Unde Dominus dixit: *Vox sanguinis fratris
tui clamat ad me de terra* [Gen. iv], id est Judæus
maledictus est ab Ecclesia, quæ excepit sanguinem
Christi, quem effudit Judæus: et de hac terra cla-
mat ille sanguis ad Deum, dum quotidie in Ecclesia
pro hominis expiatione Deo offertur. Sed Judæus qui
fudit, surdus non audit spiritualiter. Et hæc sunt
mirabilia Dei et cogitationes, quibus nemo est simi-
lis. *Aures autem*, vel corpus, quasi dicat: Illa no-
luisti, sed corpus perfecisti mihi, [Alcuin.] id est
perfectum dedisti, scilicet sine peccato. Propter
hoc illa noluit. Vel, aures perfecisti, id est perfecte
fecisti me intelligere quid velles. Vel, secundum
aliam litteram, scilicet corpus autem aptasti mihi.

ita ponit Apostolus, in Epistola ad Hebræos, id est corpus aptum ad offerendum mihi dedisti.

VERS. 10. — « Holocaustum et pro peccato non postulasti : tunc dixi : Ecce venio. »

Holocaustum. [Aug.] Hic exponit priorem versum, et dicit *holocaustum*, quod prius sacrificium pro peccato, quod supra oblationem, et secundum hoc est una dictio, pro peccato ; proprie tamen holocaustum dicitur quod totum comburebatur ; holos enim Græce, Latine *totum* ; cauma, id est *incendium* ; inde holocaustum, id est *totum incensum* pro peccato, ut de hircio a Pompeio, id est emissario, qui cum peccatis populi, in desertum mittebatur. Vel ita ut sint duæ dictiones pro peccato. Et est, holocaustum et, id est etiam pro peccato, id est quod pro peccato fiebat, et erat majus et dignius in lege, ut de vitula rufa (*Num. x.*), non postulasti, tunc dixi, quasi quia hæc noluisti, et corpus aptasti, tunc dixi : *Ecce statim venio*, [Cassiod.] quia tempus est ut veniant promissa, quia auferuntur promittentia. [Aug.] Cum ergo sacrificia cessent, constat Christum venisse. Venio, quia

VERS. 11. — « In capite libri scriptum est de me : Ut facerem voluntatem tuam, Deus meus, volui, et legem tuam in medio cordis mei. »

Ut faciam voluntatem tuam, [Aug.] quia ita scriptum est de me in capite hujus libri psalmorum, scilicet vel sic scriptum est de me, id est præfinitum, in capite libri, [Alcuin.] id est apud Deum Patrem, qui est caput mei, dicit Christus, qui sum liber humani generis, in quo quisque legere debet, id est qui sum forma justitiæ hominibus. Quid scriptum est ? [Gl. int.] *ut faciam voluntatem tuam* omnino obediens, me offerens. Et, *o Deus meus ego volui istud*. [Aug.] Hoc est quod in primo psalmo dicitur ; sed in lege Domini facere voluntatem ejus ; *et legem tuam volui in medio cordis*, [Gl. int.] id est in plenitudine cordis mei. [Aug.] Unde et in eodem psalmo dicit : *Et in lege ejus meditabitur die ac nocte*.

VERS. 12. — « Annuntiavi justitiam tuam in ecclesia magna ; ecce labia mea non prohibebo ; Domine, tu scisti. »

Annuntiavi. Hæc dicit Christus in membris, [Aug.] id est in persona membrorum, quasi dicat, prius per me locutus sum, post etiam in membris annuntiavi aliis justitiam esse tuam, [Gl. int.] id est quod a te est justitia. Et hoc feci in ecclesia magna, [Aug.] scilicet quæ est in toto orbe terrarum, non parva ut fuit prius ; et siquid insurget, timor non prohibet loqui. Et hoc est *ecce non prohibebo labia mea* loqui, quasi non habeam in solo corde ut timore laceam. Hoc dicit contra timorem mundanum, Domine. Quasi dicat : Et sine simulatione etiam id agam, quia, Domine, tu scisti cor meum. Quasi dicat : Labia sonant hominibus, sed, tu Domine, nosti cor meum. Hoc dicit ne in solis labiis esset annuntiatio, quia corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem. [Alcuin.] Et dicit hoc

contra simulationem. Vel sic, non prohibebo, et, o Domine, tu scisti, id est tu es testis quod timor non prohibet loqui. Vel sic, non prohibebo, et hoc per te est, quia tu, Domine, scisti, id est ita prædestinasti futurum, et ad hoc non sum piger, quia

VERS. 13. — « Justitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam et salutare tuum dixi. »

Non abscondi in corde meo, [Cassiod.] quando potui prodesse aliis, *justitiam tuam*, vel meam, [Aug.] id est fidem confessus sum, non celato timore, quasi satis sit in corde tenere. [Gl. int.] Et dicitur hic contra segnitiam carnis, non abscondi, sed *veritatem tuam*, [Alcuin.] id est promissorum exhibitionem, et *salutare tuum*, id est salvationem tuam dixi, vel veritatem tuam et salutare tuum, [Aug.] id est Christum, dixi, [Gl. int.] id est prædicavi, nec propter multos consilantes dimisi. Et hoc est

VERS. 14. — « Non abscondi misericordiam tuam et veritatem tuam a concilio multo. »

Non abscondi misericordiam tuam, [Aug.] quia ipse peccata dimittit. Et *veritatem tuam* qua ipse retribuit præmia a concilio multo, id est propter multos conciliantes.

VERS. 15. — « Tu autem, Domine, ne longe facias miserationes tuas a me, misericordia tua et veritas tua semper susceperunt me. »

Tu autem, Domine, quia non celavi misericordiam tuam et veritatem tuam, tu, Domine, ne longe facias, ne sint sine effectu *miserationes tuæ a me*, [Gl. int.] id est noli removere misericordias tuas a sauciis membris tuis, quia *miser cordia tua et veritas tua*, [Aug.] scilicet a primo justo, *susceperunt me*. Ne ergo sit inane quod copisti. [Rem.] Distingue quod ait *miser cordia et veritas susceperunt*, [Aug.] misericordia me suscepit, quia non auferem converti, nisi securus essem de remissione, quasi dicat : Bonus es, et amo te. Veritas suscepit, quia non perseverarem, nisi securus de præmio, quasi dicat : Justus es, et timo te. Et est sensus : Misericordia tua et veritas susceperunt me, id est amor et timor perducunt me ad te. Quasi dicat : Hæc semper suscipiunt, et semper aspicio. Et opus est,

VERS. 16. — « Quoniam circumdederunt me mala quorum non est numerus ; comprehenderunt me iniquitates meæ, et non potui ut viderem. »

Quoniam circumdederunt me mala, [Cassiod.] id est peccata quorum non est numerus apud homines, quia sunt peccata a nobis et ab alienis [Aug.] Quid ergo si cesset misericordia ? [Gl. int.] Vel circumdederunt me mala, id est pœnæ. Et *comprehenderunt me ipso actu iniquitates meæ*, [Aug.] quibus pressus oculus non potest videre, sed mundato corde videbit homo Deum. Unde sequitur : *Et non potui facere, subaudi ut viderem*. Quasi dicat : Adeo comprehenderunt me, ut nec per conatum possem te videre, nam

VERS. 17. — « Multiplicate sunt super capillos capitis mei, et cor meum dereliquit me. »

Multiplicatae sunt iniquitates super capillos capitis mei. [Alcuin.] Id est ut superent eos qui sunt capilli capitis, [Aug.] id est fideles qui in Christo sunt radicati, quem et bene vivendo ornant. Vel ad litteram comparative dicitur: Et est, multiplicatae sunt super capillos capitis mei, id est innumerabiliter. Cave ergo si vitasti gravia, ut adulterium et homicidium, ne obruaris arena minorum peccatorum: minima quidem videntur, sed multa sunt. [Cassiod.] Bene autem in comparatione delictorum capilli dicti sunt. Nam ideo sacerdotes in Veteri Testamento radebantur, ut sic carnis vitia deposuisse viderentur, et cor meum, id est ratio dereliquit me, quia profutura non appetit. Vel, cor meum dereliquit me, [Aug.] id est cor non agnoscit se, ut cum Petrus dixit: *Non te negabo* (Matth. xxv). Et nota quod ait, dereliquit. Non enim naturaliter fuit in homine haec cecitas; [Gl. int.] sed per peccatum a primo parente cæci sumus, qui in nos transfudit poenam et culpam. Ergo

18. — Vers. « Complacet tibi, Domine, ut eruas me; Domine, ad adiuvandum me respice. »

Domine, complacet, [Cassiod.] id est communiter placeat Trinitati tibi uni Deo. Dicendo enim, tibi, singulariter unitatem essentiae notat: dicendo complacet, trinitatem personarum. Complacet dico ut eruas mea malis. [Aug.] Et nota quod ait, complacet, non diffidens de potentia Dei, si adsit voluntas. Quasi dicat: Si tu vis, potes, Domine, 88 ad adiuvandum me respice in boni cooperatione, [Cassiod.] quasi dicat, respice penitentes in dolore suo. Respectus autem Dei, auxilium nostrum est.

Vers. 19. — « Confundantur et revereantur simul, qui querunt animam meam, ut auferant eam. »

Confundantur. [Cassiod.] Loquitur hic Christus, quasi dicat: Me respice: contra autem confundantur mirabili operatione mirabilium, et revereantur simul resurrectionis gloria. [Aug.] Et ita factum est, Gavisi enim sunt cum posuit animam, sed confusi, cum eam recepit, qui querunt animam meam, non ut ea fruantur, sed ut auferant eam interficiendo me.

Vers. 20. — « Convertantur retrorsum et revereantur qui volunt mihi mala. »

Convertantur etiam retrorsum, [Aug.] id est humiles sequantur, qui superbe peribant. Hoc Christus de membris dicit in bono et revereantur, non solum qui dicunt vel faciunt, sed qui volunt mihi mala, id est qui cum benedicunt, tamen mala volunt.

Vers. 21. — « Ferant confestim confusionem suam, qui dicunt mihi: Euge, euge. »

Ferant, ut pondus immensum, confusionem suam confestim [Cassiod.] ne diutius ingraveretur malum eorum, qui dicunt mihi adulatorie: Euge, euge, id est qui applaudunt mihi, quasi bono animo. [Aug.] Nota duo genera hostium, qui maxime sunt cavendi. Nam et qui bona dicit malo animo: unde supra dixit: *Qui volunt mihi mala;* et qui mala dicit

A dolose laudando: unde hic dicit: *Qui dicunt mihi: euge, euge.* Uterque malus est et cavendus.

Vers. 22, 23. — « Exsultent et laetentur super te omnes querentes te, et dicant semper: Magnificetur Dominus, qui diligit salutare tuum. »

Exsultent [Cassiod.] quasi dicat: Illi confundantur; econtra exsultent et laetentur super te fundati omnes querentes te, [Aug.] scilicet, non me, sed in me te glorificantes, et dicant: *Magnificetur Dominus* [Gl. int.] scilicet in membris suis, qui in se grandescere non potest. [Cassiod.] Haec est eorum exultatio. Haec enim professio in aeternum gaudentes effecit Christianos. Magnificetur, [Aug.] dico semper, quia si peccator homo est, ad poenitentiam vocat; si justus, ad coronam. [Cassiod.] Et ne quilibet hoc dicant, sed qui diligit salutare tuum, id est me.

Vers. 24. — « Ego autem mendicus sum et pauper: Dominus sollicitus est mei. »

Ego autem. [Cassiod.] Hoc dicit Christus de se ex forma servi, ne quis gloriam praedictae laetitiae sibi arroget. Illi ita dicant, Ego autem, cui dicebant: Euge, euge, de me hoc dico, scilicet quod mendicus sum secundum quod homo. Mendicus est, qui ab alio petit, et pauper qui sibi non sufficit; sed Dominus sollicitus est mei, id est habet curam mei. Vel ita: [Aug.] Ego autem, ut de membris agatur, quasi dicat: hoc dicant de te semper: Magnificetur Dominus, etc. De se autem hoc dicant: Ego autem mendicus et pauper, id est non est quod in me laudetur, ex me egenus sum et pauper, ut publicanus qui non audebat oculos levare ad caelum cum quo dico: *Propitius esto mihi peccatori* (Luc. xviii.) Non sum dives, quia non superbus ut Phariseus qui dicebat: *Non sum sicut ceteri hominum,* etc. (ibid.) sed, Dominus sollicitus est mei.

Vers. 25. — « Adjutor meus et protector meus tu es: Deus meus, ne tardaveris. »

Adjutor meus, [Aug.] Hic orat totum corpus Christi, unus mendicus cum Christo, et unus pauper. Quasi dicat: Ego sum pauper, et, o Domine, adjutor meus et protector meus tu es, [Gl. int.] quasi dicat, de hoc constat. Hoc vero quod sequitur peto, *Deus meus, ne tardaveris,* [Aug.] id est fac ne diu simus in malis, sed cito fini, maxime in tempore Antichristi, quando erit tanta tribulatio, ut etiam si fieri potest, moveantur electi (Matth. xxiv). Unde: *Nisi brevianti fuerint dies illi, non salvaretur omnis caro,* et tunc erit vae praegnantibus et nutriendis (ibid.); vel de praesenti potest accipi hoc sic: Deus meus, ne tardaveris modo nobis auxiliari, quia et modo est vae praegnantibus, id est concipientibus desideria alienarum rerum, et latrantibus, id est qui jam quaesita nutriunt.

COLLATIO IN PSALMUM XXXIX: « EXPECTANS EXPECTAVI DOMINUM. »

Vers. 6. — *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus.* Hebr. *Beatus vir qui posuit Dominum spem suam.* Perpusillum quidem interest ad sententiam, tamen notum est LXX legisse שׁוֹמֵר שְׁמֵוֹ, id est nomen, ubi alii legunt שׁוֹמֵר שָׁמ, id est posuit.

VERS. 7. — *Multa fecisti, Domine Deus meus, mirabilia tua, et cogitationibus tuis; non est qui similis sit tibi.* Hieronymus: *et cogitationes tuas pro nobis, non invenio ordinem coram te; Pellicanus: et cogitationes tuas ad nos, non est qui pertingat ad te; Pratensis: et cogitationes tuæ erga nos, non est comparatio tibi; Nebiensis: non est proportio ad te; Sanctes: et cogitationes tuas pro nobis non est ordinare tibi; Munsterus: sicut et cogitationes tuæ quæ sunt erga nos, et nemo est qui ea, subaudi mirabilia, ordinet ad te; interpretes pro Cajetano, captivæ litteræ, plus æquo, suo more inhærentes, multa fecisti, tu Domine Deus meus, separata tua, et cogitationes tuas nobis, non astimando ad te.* Hebræum pressius est. Ob id paraphrasis potest circuire hunc aut illum sensum, nostrum tamen satis est vindicare. Nam Campensis dicit: *cogitationes quibus sedulo curas nos, tam sunt multæ et mirabiles, ut nemo hominum intelligere queat, quantum tibi debeat pro illis.* Sed Chaldaeus brevius et aliter: *Non est, inquit, possibile ordinare laudem tuam.* Primum וְחִשְׁבוֹתֶיךָ UMACHSIBOTHICA, quod potest verti et cogitationes tuæ, aut tuas, aut tuis cogitationibus, juxta diversum respectum. Deinde אֵלֶיךָ ELEN, id est ad nos, erga nos, vel pro nobis, juxta exigentiam. Item אֵין עֲרֹךְ EN AROC, id est sine comparatione, perinde quasi diceret: *cogitationes tuæ si comparentur ad nos vel nostras, nullam habent æquationem seu proportionem: quem sensum aperte sonat lectio nostra, cogitationibus tuis non est qui similis sit tibi.* Hinc translator ad Campensem, consilia tua apud nos exemplo carent.

VERS. 8. — *Annuntiavi et locutus sum; multiplicati sunt super numerum.* Hieronymus, si narrare voluero, et numerare, plura sunt quæ ut narrari queant. Alii eodem tendunt. Hebræus sic habet, וְאֵיךְ אֲנִידָה אַגִּידָהּ AGUIDAH VAADAREAH ATZNU MISSAPER. Quod est etiam ad verbum, narrabo, et loquar, multiplicati, aut multiplicata sunt, (indiscriminatim potest dici) super numerum, vel a numerando, ut nostra editio referat multiplicationem ad homines. Aliorum versiones, ad mirabilia Dei. Quod novissimum probant Faber et Cæcus, eatenus autem quatenus damment Latinam editionem incongruitatis et depravate intelligentiæ. Talium censorum nenas temerarias plane refellit expositio. Hier. in eundem versiculum, cui et accedit August. *Multiplicati sunt super numerum, Judæi in malitia sua. Vel super numerum, hoc est peccatores super numerum, et foris super numerum sunt, quia non sunt digni numerari in numero iustorum.* Non enim secundum hanc interpretationem, multiplicati, respicit mirabilia quæ in præcedenti versu erant, sed id quod proxime præmittitur. Annuntiavi, etc. Quod

A aperte tradit Hier. ibidem dicens: *Hinc ipse Dominus ad patrem ita exorsus est, dicens: Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum celorum (Matth. 11).* Postea ostendit quod nihilominus multi super numerum remanserint increduli. Scio tamen alteram sententiam habere dignitatem sui sensus. Utraque igitur sana est. De varia versuum partitione hic et aliculi semel et iterum pertractatum est causis redditus.

Aures autem perfecti mihi. LXX vertunt אָזְנַי, id est corpus, et idem citat Apost. Hebr. x. Eadem est intelligentia. Nam ex perfecta obedientia, quæ convenientissime per aures intelligitur, Christus corpus habuit mortale, ut per partem totum intelligas, et per eam quæ pondus rei afferret, quod Hebr. etiam dicunt לִי רִיתָהּ אֲזַנַּי OZNAIN CARITHA LI, aures fodisti aut aptasti mihi.

VERS. 11. — *In capite libri scriptum est de me.*

Hebr. בְּכֹלֵי סֵפֶר בִּמְגִלַּת שֵׁפֶר, id est in volumine libri. Prior dictio proprie significat chartam complicatilem. Unde LXX verterunt in capite, quasi a primo folio, mox ut liber coepit volui, invenies scriptum de me, atque idipsum amplius clarescit ex Hieron. et August. explanationibus, a quibus petere poteris, quanquam si opus foret, ostendere possemus ex Hebr. particulam illam non absone accipi quoque per capite, propterea quod ab eadem pene radice desumitur significatio capitis et voluminis, videlicet גָּלָל GALAL, id est gyravit, voluit, complicit. Nam גְּלִילָהּ cranium testamque capitis significat, et aliquando pro toto capite, ob sphericam figuram, accipitur.

VERS. 18. — *Ad adjuvandum me respice.* Hieron. et alii vertunt festina. Nam Hebr. dicitur תִּשָּׁחַב TUSCHAB, et tamen ipse Hieron. probat quod LXX dixerunt, *respice*, satisfaciens enim Sunia et Fretella quod in Græco legissent ἀποσπῶς, id est festina, respondit. Sed apud LXX ἀποσπῶς scriptum est. Unde, prudens lector, perspicere potest quod si antiqua magis conveniant cum Hebraica veritate, quam cum LXX non statim consequens esse, ut debeant eradi; præsertim ubi damnum non est in sensu.

VERS. 21. — *Ferant confestim confusionem suam.* Neoterici Hebraicatores pro confestim dicunt mercedem, ut sit, *desolentur propter mercedem pudoris sive confusionis.* Hoc tamen gratis faciunt, quia עָקַב equeb est ambiguum ad calcaneum, finem, et primum. Et ita super calcaneum seu finem recte intelligitur velociter aut confestim, quomodo acceperunt LXX. Ad quod alludit versio Hier.: *pereant post confusionem suam.* Hinc et interpretes pro Cajetano transtulerunt, *destituntur super calce confusionis suæ.* Tandem utcumque legas, sententia videtur eodem respicere.

PSALMUS XL.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID (vel sicut Hieronymus transfert:) IN FINEM INTELLECTUS FILIIIS CORE. »

Beatus qui intelligit. Titulus. *In finem psalmus David,* vel sicut Hier. transfert in finem intellectus filiiis Core. Ista sententia vel sicut Hier. transfert, etc., est adjectitia. Nam alium codicem manu descriptum vidimus in quo non habetur, cum etiam ipse Hier. neque tomo VIII, neque in versione juxta Hebr. talem titulum ponat. Consimiliter nec LXX; sed hic titulus habetur in Haymone: unde forsitan quispiam posuit Hier., loco Haymonis. Idem habetur mendum in glosa ordin. Core sicut legitur,

D in lib. Numeri xvi, cum Dathan et Abiron movit seditionem contra Mosen et Aaron. Unde Dathan et Abiron cum omni familia sua vivi absorpti sunt a terra. Core vero, et cum eo ccl, qui thuribula acceperant, ut adolerent incensum in conspectu Domini, divino igne perempti sunt, quia officium Aaron et filiorum ejus sibi usurpaverant (Num. xxi). Fuerunt autem quidam filii Core qui patris nequitiam non sunt imitati. Unde et postea a David in ministerium domus Domini sunt assumpti, et a Domino æterno gaudio benedicti. Propter quod etiam in titulis psalmorum sæpe fit mentio eorum, maxime tamen propter nominis interpretationem,

89 ex qua spiritualis intelligentia psalmi accipitur ut hic. [Hier.] Core enim interpretatur *calvaria*, qui fuit locus Dominicæ passionis. Unde per calvariam, Christi passio intelligitur. Legitur id in tomo IV in quadam expositione psalmi **XL**, quæ non tribuitur Hieronymo; hoc etiam divus Augustinus in titulo sequentis psalmi, et idem habet Hieronymus infra psalm. **LXXXIV**. Filii ergo calvarie sunt filii passionis, filii crucis, qui in cruce Domini nostri Jesu Christi gloriantur cum Apostolo dicente: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Gal. vi). Et his talibus hujus psalmi intellectus attribuitur, qui credunt Christum, et si pauperem et mortuum esse, tamen verum Deum. Et hoc est, *intellectus* psalmi hujus, tendens in finem, id est in Christum, attribuitur filiis Core, id est filiis crucis. Intentio. Monet ut si Christus et pauper et passus, credatur tamen Deus. [Cassiod.] Modus. Tripartitus est psalmus. Primo propheta, intelligentem *super egenum et pauperem*, divina laude concelebrat. Secundo Christus de sua passione agit, quæ secundum egenum fuit, ibi: *Inimici mei*, etc. Tercio agit de resurrectione, quæ est gloria egeni ad confirmandam spem fidelium, ibi: *Tu autem Domine*. Et notandum quia in hoc psalmo vox est totius Christi, id est capitis et corporis, quasi unius hominis. Quædam enim verba hujus psalmi, capiti conveniunt, quædam membris, quædam prophætæ. [Hier.] Prius Propheta loquitur a se in persona sua. Postea inducit Christum loquentem, et in membris et in se; in membris, ibi: *Ego dixi*; in se, ibi: *Inimici mei*, etc., ait ergo Propheta:

VERS. 1. — « Beatus qui intelligit super egenum et pauperem; in die mala liberabit eum Dominus. »

Beatus qui intelligit, [Aug.] quasi dicat: Irridetur qui pauperem mortuum colit, sed *beatus* est in æternis *qui intelligit* Christum, et si videt eum egenum esse *super egenum et pauperem*. [Hier.] quia et Deus est, qui sic credit hominem ut etiam intelligat eundem Deum esse. Potest etiam hoc accipi de membris Christi. [Aug.] Intendendum quippe est super egentes, ut eis detur, quod et ad eum pertinet. Et hoc est: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem*. Et nota quod non ait, qui dat, sed qui intelligit, ut etiam non petentibus detur. [Cassiod.] Qui enim petenti dat, bene facit quidem; qui vero tacentem intelligit, beatus sine dubio est. Unde beatus qui præoccupat vocem petitori; in die exponit hic beatitudinem: in die mala, id est iudicii, liberabit eum Dominus.

VERS. 2. — « Dominus conservet eum, et vivificet eum et beatum faciat eum in terra; et non tradat eum in animam inimicorum ejus. »

Dominus conservet eum et vivificet, [Aug.] bene optat hic Propheta intelligenti super egenum et pauperem, quod est certa promissio; [Cassiod.] quasi dicat: In futuro liberabit, interim autem,

A Dominus conservet eum, inter mala sæculi, [Hier.] ne ab hoc intellectu cadat; sed in hoc manentem vivificet. Unde sequitur *vivificet eum*, [Aug.] in futura vita, vel hic per justificationem. Et ne potent sibi tantum in futuro dari, et hic negligi, subdit, *et beatum faciat eum in terra*, id est in hac vita. Et bene in præsentem et in futuro promittit bona, [Gl. int.] quia pietas promissionem habet vitæ quæ nunc est et futuræ; et non tradat eum in animam, id est in voluntatem, et si in manus inimicorum ejus, [Aug.] id est diaboli et ministrorum ejus.

VERS. 3. — « Dominus opem ferat illi super lectum doloris ejus; universum stratum ejus versasti in infirmitate ejus. »

Dominus opem. [Cassiod.] Ne putes hic beatum **B** habere requiem, dolores ejus mitigari precatur, ne hominis infirmitas duris superetur. Quasi dicat: Non tradat eum, sed potius *Dominus opem ferat illi super lectum doloris ejus*. Quasi dicat: Lectus quietis, sunt ista bona temporalia, sed Deus facit hæc doloribus plena, ne in eis spes habeatur. Et ideo hic dicit, super lectum doloris ejus. [Aug.] Cur ergo, Deo opem ferente, tanta patiuntur? convertens iste sermonem ad Deum, exponit consilium medicinæ ejus dicens: *Universum stratum*, quasi dicat: Bene dixi, lectum doloris universum stratum ejus, hominis, id est mundanam felicitatem, *versasti in infirmitate ejus*, id est provide convertisti in angustias ejus. Stratum enim est aliquod terrenum, quod infirmus, licet bonus, sibi eligit. In quo **C** pauset, ut uxor, filii et cætera licita, cum laborem mentis in Deum extensæ non possit assidue tolerare, sed Deus volens nos non habere amorem nisi æternæ vitæ, his delectationibus miscet amara, et vertit in infirmitatem nostram, ne via qua peregrinamur a Domino, stabulum ubi Samaritanus mandat vulneratum curandum qui incidit in latrones (Luc. x), amemus pro domo æternæ habitationis. [Cassiod.] His autem trepidus iste misericordiam petit, quia qui se peccasse sciebat, his hæc tradi timebat. Unde subdit:

VERS. 4. — « Ego dixi: Domine, miserere mei: sana animam meam, quia peccavi tibi. »

Ego dixi. Quasi dicat: Versasti, sed ego sciens me peccasse dixi; Domine, miserere mei. [Aug.] Hoc dicit Christus caput in membris. Miserere ita: Sana per flagella animam meam, quoniam nullo modo excuso peccatum, sed accuso dicens: *Quia peccavi tibi*, non accuso fortunam. non dico: Hoc mihi facit fatum; non dico: Adulterum me fecit Venus, et latronem Mars, et avarum Saturnus. Nota quia versculus iste cantatur in Tertia, quia fide et operatione Trinitatis sanatur anima a peccato. [Cassiod.] Sed ne famuli Dei his afflicti ideo videantur a Deo deserti, cum ipse Dominus talia pertulerit, unde dicit: *Inimici mei dixerunt*, Et dicit hoc Christus in se. Vel aliter ab illo loco, *Dominus opem ferat illi*. [Aug.] Et dicitur lectus doloris, caro in qua peccatum est, in quo pius ge-

mit tanquam paralyticus in lecto, impius gaudet. Et est, non tradat, sed potius, *super lectum doloris ejus*, id est super infirmitatem carnis, quæ gravat animam. [Hier.] Dominus opem ferat illi, ut quasi sanatus paralyticus portet lectum imperando, carni non serviendo. Sed unde dolor? quia universum stratum ejus. [Alcuin.] Universum stratum dicit vegetationem et sensualitatem, quæ in paradiso erat subjecta rationi, et lectus lætitiæ et quietis, vel propter peccatum versavit Deus per contrarium, ut modo impugnet et dolores inferat. Et hoc est, *universum stratum ejus versasti*, id est, sensualitatem rationi repugnare permisisti. Et hoc in infirmitate ejus, hominibus, [Alcuin.] id est quando Adam infirmatus est prævaricando. [Aug.] Sciens autem homo se pati hoc propter peccata, convertat se et dicat: *Ego dixi, Domine miserere mei, sana animam meam quia peccavi tibi.*

PARS. II. VERS. 5. — « Inimici mei dixerunt mala mihi: Quando morietur et peribit nomen ejus? »

Inimici mei. [Cassiod.] Secunda pars, ubi Deus agit ipse de passione sua, quæ secundum egenum fuit. Quasi dicat: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem.* Sed, inimici mei, quando viderunt populum post Jesum ire, dixerunt mala, [Aug.] id est falsa mihi, hæc scilicet, *quando morietur*, et hoc dicunt, quia seditiosus erat eis, et gravis ad videndum (Sap. 11). Timebant etiam ne ipsi perderent locum et gentem; et *peribit nomen ejus*, ut non sit de eo fama. Et nota quod dicunt morietur, et peribit nomen ejus quia, videntes eum mori, scient se in eo falso sperasse populum, ut illi maledicunt. Hæc specialiter dicta sunt de Christo, sed et de membris dici possunt. Nam hodie fit tribulatio, ut nomen Christi, exstinguatur, sed per mortem suam et suorum magis crevit Ecclesia. Unde: *Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert* (Joan. 12). Et alibi: *Singulariter sum ego, donec transeam* (Psal. CXLVIII).

VERS. 6. — « Et si ingrediebatur ut videret, vana loquebatur; cor ejus congregavit iniquitatem » sibi. »

Et si ingrediebatur. [Alcuin.] Quasi dicat: Non solum aperti inimici; sed etiam qui simulabant se amicos esse dixerunt mala. [Aug.] Et hoc est, et si ingrediebatur, aliquis ut Judas, quod erat ut videret, id est exploraret, sic et de subintroductis falsis fratribus ait Apostolus: *Qui subintroierunt explorare libertatem nostram* (Gal. 1), vana, id est ficta, loquebatur, et *cor ejus congregavit iniquitatem*, [Gl. int.] parans calumniam, quam ibi deberet deponere. Et hoc sibi, [Aug.] id est malum suum, quia sibi nocet, mihi non. Et quia intravit ut videret.

VERS. 7. — « Egrediebatur foras; et loquebatur in idipsum. »

[Cassiod., Gl. int.] *Egrediebatur* a sinu veritatis, vel de amicitia quam simulabat, *foras*, id est ad contrarios, vel ut fieret apertus inimicus. [Cas-

siod.] Ecce malus est ingressus, et malus agressus *Et loquebatur in idipsum*, [Gl. int.] scilicet vanitatis, id est falsa et vana.

VERS. 8. — « Adversum me susurrabant omnes inimici mei, adversum me cogitabant mala mihi. »

Adversum me, [Cassiod.] Quasi dicat: Non modo ingredientes, sed et omnes inimici mei, cum soleant pauci esse actores scelerum, *adversum me susurrabant*, in auribus invicem murmurando. Non enim audent consilia detegere, qui socii sunt in scelere. [Aug.] Vel ita distingue litteram: *Egrediebatur foras et loquebatur.* Hic distingue, nec mutatur sensus; *in idipsum*, in uno consilio: *Omnes inimici mei adversum me susurrabant, et adversum me cogitabant mala mihi.* [Gl. int.] Si quis amplius alio inveniret, mala dico mihi, [Aug.] secundum quod intendunt, cum potius sibi mala essent tandem.

VERS. 9. — « Verbum iniquum constituerunt adversum me: nunquid qui dormit non adjiciet ut resurgat? »

Verbum iniquum constituerunt adversum me, [Cassiod.] scilicet *expedit ut unus moriatur pro populo* (Joan. 11), etc. Si hunc dimittis, non es amicus Caesaris (Joan. 19). Isti sunt mali coloni, qui occisis servis deliberant occidere filium patrisfamilias, dicentes: *Occidamus eum, et habebimus hereditatem ejus* (Matth. 21). Ipsi ita, [Aug.] sed *nunquid* qui habet potestatem ponendi animam suam, nonne habet et resumendi eam? (Joan. x.) Et hoc est, *nunquid qui dormit*, non quidem mortuus est necessitate, vel invitatus ut putatis, sed sponte dormit, cito evigilaturus, *non adjiciet ut resurgat.* Et nota quod ait, dormit, quia sicut de latere dormientis Adæ, qui erat forma futuri, assumpta est costa, de qua formata est Eva, ita dormivit Christus somno mortis, ut de latere dormientis, de quo profluxerunt sanguis et aqua, quæ sunt nostræ redemptionis sacramenta, formetur et sponsa Ecclesia.

VERS. 10. — « Etenim homo pacis meæ, in quo speravi; qui edebat panes meos magnificavit super me supplantationem. »

Etenim. [Cassiod.] Quasi dicat: Et unde dormitio illa? ex traditore. *Etenim homo* vel ita junge, *verbum iniquum constituerunt*, quia etiam homo qui intingit mecum manum in paropside (Matth. 23), [Alcuin.] per quem eis illa opportunitas datur crucifigendi me. Et hoc est, etenim homo pacis meæ, scilicet Judas. [Aug.] Ecce prophetia de osculo quo tradidit eum. *In quo speravi*, ut visum est. Vel, speravi, secundum quod merueram. [Cassiod.] Vel, in quo speravi, in membris, [Gl. int.] quia alii fratres sperabant in illum aliquid, quia talis videbatur ut cæteri: [Aug.] sic esurire in pauperibus dicit Christus se, et *qui edebat panes meos* (Joan. 13). Ecce prophetia de buccella qua eum Dominus designavit. [Cassiod.] Vel, edebat panes meos, id est, doctrinam cum aliis magnificavit, id est magnificavit fecit *super me supplantationem*, 90

id est deceptionem. [Aug.] Vel secundum litteram, A sed nos qui sumus minor filius, id est minor populus, non fide sed tempore, cui servit major, scilicet populus Judaicus, major tempore. [Aug.] Judæi enim sunt capsarii nostri, qui nobis codices portant; nos autem Israel. Aliter putassent pagani ficta quæ dicuntur de Christo et de Ecclesia, sed vincuntur testimonio inimicorum. Benedictus dico, a sæculo et in sæculum, [Cassiod.] id est, ex quo omnia cœpta sunt administrari usque in sæculum futurum, ubi jam omnia æterna sunt. *Fiat, fiat.* Geminatio ista ostendit hoc ab omnibus esse faciendum. [Hier.] Pro *Fiat, fiat*, in Hebræo scribitur, *amen, amen*, quod Aquila vere, id est *fideliter* transtulit. Hic dicit Hieronymus primum librum Psalterii finire.

PARS. III. VERS. 11. — « Tu autem, Domine, miserere mei et resuscita me; et retribuam eis. »

Tu autem, Domine, miserere mei. [Cassiod.] Tertia pars, ubi agit de resurrectione quæ est gloria egeni ad confirmandam spem fidelium. Quasi dicat: Illi ita; tu autem, Domine, miserere mei. [Aug.] qui sum egenus et pauper. Nota quia Christus petit, ut homo, qui, ut Deus, facit quod petit. Miserere, et in hoc resuscita me, et retribuam eis in præsentem, ut dispergantur in futuro, ut damnentur. Quod enim dispersi sunt per mundum, ad admonitionem est, nondum ad damnationem: quod vere facies.

VERS. 12. — « In hoc cognovi quoniam voluisti me, quoniam non gaudebit inimicus meus super me. »

In hoc cognovi quoniam, [Gl. int.] id, est quod semper placui tibi, cognovi quoniam non gaudebit inimicus meus super me, [Aug.] id est quod me resuscitabis, unde non gaudebunt. Gavisus enim de morte, sed erubuerunt de resurrectione. Vel ita, in hoc cognovi quoniam non gaudebit inimicus meus super me, [Cassiod.] id est quoniam resuscitasti me. Cognovi quoniam voluisti me, id est diligis me. In hoc enim quod resuscitat, apparet Patris dilectio.

VERS. 13. — « Me autem propter innocentiam suscepisti, et confirmasti me in conspectu tuo in æternum. »

Me autem. [Alcuin.] Hic affirmat quod oravit; me autem propter innocentiam, [Aug.] id est quia sine peccato sum, suscepisti in resurrectione. [Hier.] Et confirmasti me gloria impassibilitatis. [Cassiod.] Unde dicitur: *Mors illi non dominabitur* (Rom. vi). Confirmasti, etiam dando nomen, quod est super omne nomen (Philip. ii). Confirmasti, dico, in conspectu tuo in æternum. [Aug.] In conspectu hominum et ad tempus, me infirmasti prius.

VERS. 14. — « Benedictus Dominus Deus Israel a sæculo et in sæculum: Fiat, fiat. »

Benedictus Dominus. [Cassiod.] Hic est laudativa conclusio, exposita passione et resurrectione. Quasi dicat: Suscepisti, confirmasti, unde laus tibi. [Gl. int.] Et hoc est, benedictus, sit Dominus cui debetur gloria (75). Deus, cui debetur latria. Deus dico, Israel, id est videntium se, qui non sunt Judæi,

sed nos qui sumus minor filius, id est minor populus, non fide sed tempore, cui servit major, scilicet populus Judaicus, major tempore. [Aug.] Judæi enim sunt capsarii nostri, qui nobis codices portant; nos autem Israel. Aliter putassent pagani ficta quæ dicuntur de Christo et de Ecclesia, sed vincuntur testimonio inimicorum. Benedictus dico, a sæculo et in sæculum, [Cassiod.] id est, ex quo omnia cœpta sunt administrari usque in sæculum futurum, ubi jam omnia æterna sunt. *Fiat, fiat.* Geminatio ista ostendit hoc ab omnibus esse faciendum. [Hier.] Pro *Fiat, fiat*, in Hebræo scribitur, *amen, amen*, quod Aquila vere, id est *fideliter* transtulit. Hic dicit Hieronymus primum librum Psalterii finire.

B COLLATIO IN PSALMUM XL: « BEATUS QUI INTELLEGIT SUPER EGNUM ET PAUPEREM. »

VERS. 1. — *Super egenum et pauperem.* In Hebr. tantum habetur, *Super pauperem.* Sed LXX potuerunt addere *egenum*, si potuit Munsterus addere: *Beatus qui prospicit oppresso infirmitate*, ad vehementiam significantiæ vocabuli 77 DAL.

VERS. 7. — *Egrediebatur foras et loquebatur in idipsum.* Novissimam particulam referunt Hebr. ad sequentem versum, in idipsum, id est simul adversum me susurrabant. Quod amplexatur Faber, aliam distinctionem quasi irridens: « Quis enim, ait, hic sensus esset, *egrediebatur foras et loquebatur simul?* » Si Stapulensis advertisset tropum loquendi Scripturæ, quæ sub uno plures comprehendit, non tam inimico animo, invecus fuisset in lectionem Latinam. Unde textus D. Aug. et psalmodia Romana habent in plurali, quamquam sequantur lectionem Hebraicam. In Hebr. tamen *ingredi, egredi, loqui*, leguntur singulariter. Intelliguntur quidem de inimicis Christi, sed singulariter et peculiariter de Juda proditore. Quare Munsterus, in præcedenti versu, et si *ingrediebatur ut videret, vertit et si veniat, supple aliquis eorum, ut videat.* Quomodo autem Judas proditorem apud sese tractaverit, ut verum sit quod loqueretur in idipsum, Evangelium aperte testatur: *Cum diabolus misisset in cor Judæ, etc.* (Joan. xiii). Cæterum aliquoties admonuimus partitiones versuum sæpius variare, sed et diastolas, quod etiam liquet ex præcedenti versiculo. Quidam enim jungunt cor ad præcedentia, quidam ad sequentia, et si *ingrediebatur ut videret vana loquebatur cor ejus.* Vel sic, *cor ejus congregabit iniquitatem sibi.* Secundam lectionem sequitur Magister.

VERS. 9. — *Nunquid qui dormit non adjiciet ut resurgat?* LXX per interrogationem, epithasim rei excitant, ubi Hebræi simplici dictione legentes quasi frigent, *qui dormivit non adjiciet ut resurgat*, ut sint verba Judæorum, Christi resurrectionem negantium. Prior sententia est exprobrativa perfidiæ eorum.

PSALMUS XLI

PSALMI TITULUS: « IN FINEM INTELLECTUS, vel INTELLECTU FILIIS CORE. »

Quemadmodum, etc. Titulus *In finem intellectus, vel intellectu filiis Core.* Core, sicut supra diximus, calvaria interpretatur (76), qui fuit locus Dominicæ

passionis quæ in Calvaria facta est. Filii ergo Core, sunt filii calvi, id est Christi in calvo Eliseo præsignati. Dum Eliseus ascenderet de Jericho in Bethel egressi sunt de Bethel xlii pueri, irridentes Eliseum, et dicentes: *Ascende, calve, ascende,*

(75) Hic accipitur gloria ut in psal. viii annotatum est.

(76) Hier. in psal. xxxiii.

calve! Tunc jussit Eliseus duos ursos exire de saltu, a quibus pueri interfecti sunt (IV Reg. 11): ita et Christus, cum ascenderet in Bethel (77), id est cum carne assumpta veniret ad Synagogam, quæ prius erat *domus Dei*, quod sonat Bethel, irrisus est a parvulis: *Ascende, calve*, clamantibus, id est Judæis puerili fatuitate clamantibus: *Tolle, tolle, crucifige eum!* (Joan. xix.) qui devorantur a duobus ursis (78), id est a diabolo et angelis ejus, vel a Tito et Vespasiano, quos Deus ad destructionem Judæorum misit XLII anno post Christi resurrectionem, sicut illi pueri quadraginta duo fuerunt a duabus bestiis devorati. [Aug.] Filii ergo Core sunt qui trophæum Christi, id est signum crucis in fronte cordis et corporis susceperunt, quibus attribuitur psalmus iste. Et est sensus tituli: *Intellectus hujus psalmi dirigens nos in finem*, id est in Christum, convenit *filii Core*, id est est crucis quæ in Calvaria fuit. Vel secundum aliam litteram, quæ est in intellectu, et subauditur psalmus, [Hier.] ita psalmus iste dirigens nos in finem, convenit filiis Core, id est Christi, in intellectu, id est ut spiritualiter intelligant. Convenit enim hic psalmus omni Christiano, qui flamma divinæ charitatis accenditur, de qua re, id est de charitate Dei, hic psalmus primus est (79). Sequuntur autem alii duo, scilicet octogesimus tertius et centesimus tricesimus tertius. [Hier.] Et est psalmus iste contra tristitias sæculi, ne nos a Deo retrahant, ubi est vox fidelis Deum desiderantis, qui degerat in vitiis, et ad fontem baptismi tendit (80); vel qui exhaustis vitiis ad contemplationem Dei ascendit, qui exquisito cervi exemplo desiderium suum ostendit, cui obviat malorum insultatio. Sed ne tristitia sæculi, animum in desperationem traheret, vel tædium, postea consolatur animam suam. Intentio. Monet ne sæculi tristitiæ quemquam retrahant a sancto desiderio. [Cassiod.] Modus. Bipartitus est psalmus. Primo, omne desiderium hujus fidelis dicitur esse ad Deum. Secundo agit de perturbationibus, [Aug.] contra quas ratio confortat sensualitatem spe Dei, ibi, *quare tristis es*, etc. Ostendens ergo desiderium suum, ait:

VERS. 1. — « Quomodo desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus. »

Quomodo desiderat cervus. [Aug., Alcuin., Hier., Gl. int.] Et convenit hæc vox catechumenis, et etiam omnibus fidelibus adhuc peregrinantibus. Quomodo desiderat cervus. Ecce exquisita cervi similitudo. Nam cum secundum multas alias proprietates, cervus fidei confertur, ob hanc velut excellentiorem et expressiorem, hic in comparisonem adducitur. Cervus enim senio gravatus, excrecentibus pilis atque cornibus, serpentem trahit. Quo tracto naribus veneno æstuat, unde fontem

(77) Aug. in psal. XLIV.

(78) Hier. ubi supra.

(79) Cassiod. LXXXIV, et videtur aptius quando

ad bibendum ardentissime desiderat. Quo hausto, cornua et pilos deponit: quod fidei recte convenit, et catechumeno et perfecto, sed diverso modo. Catechumeno enim hæc de cervo adaptatur ita similitudo, quia sicut cervus tracto serpente æstuat fontem querit, ut æstum exstinguat, ita catechumenus veneno vitiorum a terra contractorum, se æstuate agnoscens, fontem baptismi querit et desiderat, ubi vitiorum pilos atque superbie cornua deponit, et sic rejuvenescit factus novus homo. [Hier., Aug., Cassiod., Gl. int., Aug.] Perfecto autem hoc modo convenit, quia sicut cervus trahit serpentem, et tractum interimit, quo interempto, fontem causa bibendi querit: ita fidelis consumptis in se vitiis et peccatis, fontem contemplationis desiderat, ubi reficiatur. Uterque tamen et perfectus et catechumenus, ad eundem tendit fontem, scilicet Christum, qui est fons aquarum viventium. Et hoc est, quemadmodum cervus, tracto serpente, desiderat, venire ad fontes aquarum, ut rejuvenescat, ita desiderat anima mea ad te Deus, dicit catechumenus. Vel ita, ut perfecto conveniat, quemadmodum cervus, perempto serpente, desiderat venire ad fontes aquarum, ita consumptis vitiis, desiderat ardenti desiderio, amplius quam ante anima mea, venire ad te, Deus.

Nota quod quia hic agitur de catechumenis fontem baptismi petentibus, ideo hic psalmus in Sabbato Paschæ et Pentecostes cantatur, cum sacramentum baptismi celebratur. Quia vero etiam de perfectis Deum videre cupientibus agitur, ideo in exsequiis mortuorum cantatur. Quod enim ante desideraverant, tunc habent.

VERS. 2. — « Sitivit anima mea ad Deum fontem vivum; quando veniam et apparebo ante faciem Dei? »

Sitivit. [Aug., Hier., Cassiod., Hier., Aug., Hier., Aug.] Hic determinat desiderium suum quia poterat cervus desiderare fontem, intellige, causa bibendi, vel lavandi. Et ostendit quia maxime causa bibendi fontem desiderat, quasi dicat, desiderat anima mea ad te. *Sitivit*, inquam, et olim, non modo primum, anima mea ad Deum fontem, vel fortem, id est Christum, qui est fons aquarum irriguus, unde omnia bona fluunt; vivum non ad mortua simulacra gentium. Et quid sitivit? venire et apparere. Et hoc est, quando veniam. Quasi dicat: *Cupio dissolvi* (Philip. 1), quia sitio in peregrinatione, sitio in cursu, satiabor in adventu; sed quando veniam? hoc ideo ait, quia quod citius est Deo, tardum est hominis desiderio, et apparebo, quia et tunc et nos apparebimus, qui modo latemus ante faciem Dei, quia tunc videbimus eum sicuti est (Joan. III). Talis autem cervus, dum currit patitur insultantes.

VERS. 3. — « Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes scribit filiis Core psal. cxxxiii, canticum graduum. » (80) Cassiod. in conclusione psal.

« die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie : Ubi est A
« Deus tuus? »

Fuerunt mihi lacrymæ meæ. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : In futuro apparebo ; in via autem, fuerunt mihi lacrymæ meæ *die*, id est in prosperis, quæ iste despicit ; *ac nocte*, id est in adversis ; et hæ lacrymæ non fuerunt mihi amaritudo, vel peremptio, sed *panes*, id est refectio, quia afflictionibus eruditur Christianus. Causa vero harum **91** lacrymarum, id est insultatio jugis pravorum. Unde sequitur, *dum dicitur*, quasi dicat, inde sunt lacrymæ, dum, id est quia dicitur *mihi quotidie* cum eorum Deus digito ostenditur, *ubi est Deus tuus?*

VERS. 4. — « Hæc recordatus sum et effudi in
« me animam meam, quoniam transibo in locum
« tabernaculi, usque ad domum Dei. »

Hæc recordatus sum, vel meditatus sum. [Aug.] Quasi dicat : Ipsi quærent, ubi est Deus tuus ? et dum hæc quærent, ego etiam sum meditatus, per omnia visibilia. Hæc, scilicet, ubi est Deus meus, quasi visibilia mundi per fenestras sensuum collustravi, ut per ea invisibilem Creatorem cognoscerem, et non tantum per illa visibilia, sed etiam per ipsam animam meam quæsi vi Deum, ut per ea, scilicet exteriora, et animam meam, invisibilia Dei inveniam. Et hoc est, *et effudi animam meam*, id est ad attingendum et intelligendum Deum, dilatavi animam meam, quia relictis illis exterioribus instrumentis sensuum corporalium subjacentibus, ad seipsum rediit animus meus, et cœpit se contemplari ut videat se in se, ut noverit se apud se, ut intelligat an aliquid tale sit Deus ipsius. Ecce intellectus tituli. Sed quia nec in exterioribus, nec in anima Deum invenit, quia hæc variabilia invariabilis Deus excedit, addit, *super me*, quasi dicat, dilatavi animam meam, ad intelligendum super seipsam. Si enim anima in se maneret, se non excedens Deum non videret, qui ultra est. Sed quare hoc fecit ? *quoniam* hoc modo *transibo*, vel ingrediar in locum *tabernaculi admirabilis usque ad domum Dei*. Tabernaculum Dei in terra fideles sunt, in quibus iste jam multa miratur, scilicet quod in corpore non regnet peccatum, sed potius arma justitiæ, et quod anima obedit Deo, et tolerat aspera, et tendit in altum, et hujusmodi. Transit etiam hæc, et pervenit mente usque ad domum Dei cœlestem, et stupet. Et hoc est, ideo *effudi*, quoniam hoc modo *transibo*, vel ingrediar per collustrationem et contemplationem. [Cassiod., Aug.] *In locum tabernaculi admirabilis*, id est in presentem Ecclesiam, quæ est quædam imago et species futuræ Jerusalem, quæ, dum videtur, amplius illa desideratur, et amplius in ista gemit. Ideo dicit ingrediar in locum tabernaculi, quia extra locum tabernaculi hujus aliquis quærens Deum, errat. Ego dico perveniens mente usque ad domum Dei, non captus desiderii seculi. Quomodo ad secretum domus Dei pervenis ?

VERS. 5. — « In voce exsultationis et confessionis
« nis, sonus epulantis. »

In voce exsultationis. [Aug., Hier., Aug., Alcuin.] De æterna enim festivitate sonat, nescio quid canorum et dulce cordi ejus, unde rapitur sicut cervus ad fontes aquarum, et mulcetur ; *et confessionis*, id est laudis æternæ, quæ ab angelis Deo decantatur, unde sonat ei mira suavis. Et dicitur hoc a simili festa colentium, quibus mos erat ante domos symphonias constituere. Dico, in voce exsultationis et confessionis, id est *sonus epulantis*, id est sonantium et epulantium, id est de æterna refectioe gaudentium, vel, quæ confessio est sonus epulantis sed non mutatur sensus.

B [Hier., Alcuin.] Aliter ab illo loco ; *hæc recordatus sum*. Quasi dicat : Ita mihi impropert, et hæc impropert, *recordatus sum et effudi animam meam*, id est lætatus sum præ gaudio, liquefacta est anima mea. Et hoc, *in me*, non extra gessit, sed in se compuncta revertitur. Compunctio enim alia est lætitiæ, alia est doloris. Quare ita gaudebam ? *Quoniam transibo ad locum tabernaculi admirabilis usque ad domum Dei*, id est quia cogito quod, et si Deum modo visibiliter non videam, tamen per Ecclesiam, in qua sunt admirabiles sancti, ad Jerusalem cœlestem perveniam. Ego dico, existens in *voce exsultationis et confessionis sonus epulantis*, id est captus suavitate laudis angelicæ, quæ suscipitur n'ente.

PARS. II. VERS. 6. — « Quare tristis es, anima
C « mea ? et quare conturbas me ? »

Quare tristis es, etc. [Cassiod., Aug., Alcuin., Gl. int.] Secunda pars, ubi agit de conturbationibus, contra quas ratio confortat animam sensualem spe Dei. Quasi dicat : Transivi hinc usque ad domum Dei, sed quia perstrept mundus et caro gravat animam, comparans hæc tristia illis jocundis, ait : Quare tristis es ? Quasi dicat : Quia transivi usque ad domum, ergo, o *anima mea*, cum jocunda videas, cum de Deo non dubites quæ præsentis, quare tristis es ? *et quare conturbas me?* Quasi dicat : Rationem si investigas, nil est mundo quare hoc debeas.

VERS. 7. — « Spera in Deo, quoniam adhuc con-
D « fitebor illi ; salutare vultus mei ; et Deus meus. »

Spera in Deo, etc. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi dicat : Ne dicat anima, ideo conturbo te, quia ibi non sum, quo per transitum rapta sum ; quia et hic gravor, inquit, potius, spera interim in Deo. Ecce salutare remedium, *spera, quoniam adhuc*, et si non modo plene, tamen in futuro *confitebor illi* in re, nondum enim ex omni parte sum salvus, sed confitebor in spe, quid ? quod ipse est *salutare*, etc. Vel ita spera et sperare potes, quoniam adhuc in presenti confitebor illi, id est de peccatis penitentiam agam, ut tibi non obistam. Illi, inquam, confitebor qui est salutare, a quo, scilicet, non a me, salus mihi. Salutare dico, *vultus mei*, id est ex forma nostra quam

assumpsit; qui est etiam *Deus meus*, id est Creator A
meus.

VERS. 8. — « Ad me ipsum anima mea conturbata est; propterea memor ero tui de terra Jordanis et Hermoniim a monte modico. »

Ad *meipsum*. [Alcuin., Cassiod., Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Iste conversus ad Deum dicit ex se conturbationes esse; ex Deo autem finem earum. Unde in eo est ei spes. Et hoc est, ad *meipsum* vel a *meipso anima mea conturbata est*. Quasi dicat: Anima mea est tristis, sed ad *meipsum*, vel a *meipso anima mea conturbata est*. Ad me conturbatur anima quæ ad Deum reficitur. Non est mihi firmitas, vel spes in me: ideo nunquam præsumam de me, sed sperabo in Deo. Ecce qui supra corripbat animam ad conditionem hominis reversus, dicit hic animam a se conturbari: quæ, nisi carnis vitia essent, tranquilla permaneret. Ecce ex qua diversitate constat homo: *Propterea*, quasi dicat, quia ad me conturbatur anima. Propterea, id est propter conturbationes animæ, *memor ero tui*, id est festino ad te, qui excludis omnia mala. Ecce remedium quo evadant tribulationes. Unde vero, id est pro quibus sit memor Dei, subdit, *de terra Jordanis*. In Jordane qui interpretatur *descensio*, Dominus baptisma consecravit, in quo humiliati lavantur, et sunt terra fructifera, quæ reddit fructum tricesimum, sexagesimum, centesimum. Descende ergo ut eleveris. Et est, memor ero tui de terra Jordanis, id est de baptismo, ubi est peccatorum remissio, id est quia in baptismo peccata remisisti, et humiliasti, et terram fructiferam me fecisti. Horum memor malis non turbatur, et memor ero tui de terra *Hermoniim*, scilicet a monte modico. Hermon parvus mons est juxta Jordanem, et interpretatur *anathematizatio*. Anathematiza te ergo, displicendo tibi, ut placeas Deo, anathematiza etiam diabolum, abrenuntiando ei. Et est sensus: Memor ero tui de Hermoniim a monte modico, id est quia fecisti me mihi displicere, et diabolo abrenuntiare, et in virtutibus altum et tamen humilem, quia non in superbis, sed in humilibus memoria Dei est. Et nota congruam verborum conjunctionem, scilicet Jordanis et Hermoniim a monte modico. Nemo enim currit ad remissionem quasi ad Jordanem, nisi qui sibi displicet, et qui sibi fateatur se peccatorem: quod notat Hermoniim, et nemo constituitur se peccatorem, nisi se humiliet: quod notatur in modico.

VERS. 9. — « Abyssus abyssum invocat, in voce cataractarum tuarum. »

Abyssus. [Hier., Alcuin.] Quasi dicat: Decet ut sim memor; nam ad hoc *abyssus abyssum invocat*, id est Evangelium et lex in hoc concordant, et hæc invocatio fit in voce cataractarum tuarum, id est per doctrinam prophetarum et apostolorum, a quibus fluente Dei manant. Unde benedicuntur cataractæ. Ad litteram enim cataractæ sunt ostia fluviorum, unde aqua fluit. Et ideo etiam, memor ero tui, quia

VERS. 10. — « Omnia excelsa tua et fluctus tui super me transierunt. »

Omnia excelsa tua et fluctus tui quæ erant super me, [Alcuin.] id est major et minor poena, quæ superabat me, sic transierunt, id est transibunt. Præteritum pro futuro ponit prophetica certitudine. Ideo etiam memor ero tui, quia

VERS. 11. — « In die mandavit Dominus misericordiam suam, et nocte canticum ejus. »

In die, [Alcuin., Aug., Hier.] id est in prosperis mandavit dominus misericordiam suam, id est præcepit Deus ferremala, quod est misericordia, qua flagellat omnem filium quem recipit, et in nocte, id est in adversis, mandavit canticum ejus, id est præcepit exultare in ipso Christo. Unde Apostolus: In tribulationibus gaudentes, et propter hæc omnia oro in adversis (Rom. xii). Et hoc est, apud me oratio. Vel ita ab illo loco, *abyssus*. Iste memor Dei, admirans quomodo omnia invitent ad Deum etiam homines, alter alterum, dicit Deo: Quasi debeo esse memor, quia, *abyssus abyssum invocat*, id est homo hominem ad Deum vocat, dum aliquid veritatis prædicat: qui homo abyssus dicitur, quia neutrius illorum, scilicet vocantis, vel vocati, cor scribi potest: profundum est enim et inscrutabile cor hominis (Jer. xvi). Unde, *accedet homo ad cor altum*, (Psalm. lxxiii), et alibi: Homo est, et quis cognoscet eum? vocat homo hominem. Et hoc, non in sua voce, sed cataractarum tuarum, id est in voce Spiritus sancti, ei divinitus immissa de quo profluunt aquæ salientes in vitam æternam (Joan. iv). Vel, abyssus dicit duo judicia Dei, id est primum et secundum, quibus iste terretur: Unde alibi: *A judicis enim tuis timui* (Psal. cxx). Quasi dicat: Turbata est anima mea, et humiliatus sum, quia abyssus, id est judicium quod intulit Deus homini peccanti, unde est nobis hic labor et mors, invocat abyssum, id est ostendit aliud judicium, quod mali damnabuntur. Si enim ita severe eum punivit, quid in poenitentibus in futuro faciet? Hoc timuit iste, dicens ad me: *anima mea turbata est*. Et ideo humilis est, quia timet judicia. Hæc duo judicia turbant istum, et hoc, in voce cataractarum tuarum, id est per doctrinam tuorum prædicatorum, hæc hominibus denuntiantium: quod inde patet, quia *omnia excelsa tua*, vel, omnes suspensiones tuæ, alia littera, id est futura mala quæ minaris: et *fluctus tui*, scilicet dolores quos sentio; jam in re transierunt super me, id est modo me premunt. Quorum alterum de primo, alterum de futuro iudicio mihi est; sed quo crebriora sunt mala; eo dulcior erit misericordia, quia in die, id est in prosperis, mandavit Dominus misericordiam suam, id est docet misericordiam suam, hanc scilicet quæ liberat de tribulatione. In quieto enim tempore discitur lex Domini, qui promittit misericordiam liberationis; sed non declarat illam misericordiam, id est fructum ejus, nisi in nocte adversitatis. Unde hic dicit, in nocte, id est in adversis. *Declaravit*,

alia littera, id est in adversis fructus ejus declaratur, tunc enim subvenit, et verum probat Deus, quod die mandavit. Unde speciosa misericordia Dei in tempore tribulationis. Sicut nubes pluviae in tempore siccitatis. Ergo ut formica in prosperis debemus discere et colligere, unde vivamus in adversitate; formica enim per astatem colligit, quod per hiemem ei prosit, ita tu in prosperis discere misericordiam. Hoc, id est misericordia Dei, finit conturbationes.

VERS. 12. — « Apud me oratio Dei vitæ meæ; dicam Deo: Susceptor meus es. »

Apud me. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Et cum undique sint mala, quid ergo agis in hac peregrinatione? dico tibi: Oratio est mihi in his conturbationibus. Et hæc oratio est apud me, id est intus habeo quod offeram, non de longinquo asseram Deo **92** thura et aromata, non de grege vitulum vel arietem, in me est unde Deum placem, non extra me quero. Quæ oratio fit Deo vitæ meæ, id est qui dat vitam. Oratio autem sine eleemosyna et jejuniio inanis est. Justitia enim hominis est in hac vita jejuniium. Eleemosyna et oratio, quæ his duabus aliis volat ad Deum. Dicam Deo meo: Susceptor meus es, quia per baptismum suscepisti me, in patria tua collocandum ergo.

VERS. 13. — « Quare oblitus es mei? et quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus? »

Quare oblitus es mei? [Cassiod., Aug.] dum differt promissa. Et hic est labor, oblitus videtur, et est. Quare oblitus es mei? Quare nunc pateris me his miseriis vexari? Videbat iste quæ sit dulcedo patriæ, et pericula mundi horrebat. Et quare contristatus, secundum sensum carnis, quæ horret has difficultates, incedo ad te, ideo contristatus, dum, id est quia affligit me tentando, tribulando, inimicus, scilicet diabolus. Quasi dicat: Tristis incedo, dum abundante iniquitate refrigescit charitas multorum [Matt. xxiv].

VERS. 14. — « Dum confringuntur ossa mea, exprobraverunt mihi qui tribulant me inimici mei. »

Dum confringuntur [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Ita affligit me inimicus, dum, id est quia confringuntur ossa mea, quia etiam fortes Ecclesiæ cedunt scandalis; nam quasi ossa franguntur, dum virtus patientiæ affligitur et tepescit quod irridet mali. Et etiam exprobraverunt mihi qui tribulant me inimici mei. Hoc modo exprobraverunt.

VERS. 15. — « Dum dicunt mihi per singulos dies: ubi est Deus tuus? »

Dum dicunt mihi per singulos dies. [Aug., Cassiod., Aug., Alcuin.] Hoc maxime in tentationibus Ecclesiæ dicitur fidelibus, Quid dicunt? Ubi est Deus tuus? Hæc est exprobratio illa, ubi est Deus tuus? quasi vel nullus est, vel de te non curat; et si curat, liberet te, si potest. Ipsi ita. Sed tamen

VERS. 16. — « Quare tristis es anima mea? et quare conturbas me? »

Quare tristis es, anima mea [Aug.] Vel ita continuat:

Hæc mihi dicunt, et quia propter hæc anima mea turbata est ad me, quid ei suadeam, nisi quod et supra, scilicet, Quare tristis es anima mea? et quare conturbas me? Repetita confortatio est contra tribulationes frequentes. Sed ne dicas: Ideo turbor, quia hic mala patior potius.

VERS. 17. — « Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi; salutare vultus mei, et Deus meus. »

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi [Gl. int., Aug.] in futuro, vel nunc. Quid? quod ipse est. Salutare vultus mei et Deus meus. Dicit hic ipsam confessionem, et repetit spei confirmationem.

COLLATIO IN PSALMUM XLI: « QUEMADMODUM. »

VERS. 1. — Quemadmodum desiderat cervus, etc. Hier. vertit, sicut areola præparata ad irrigationes aquarum. Ceteri conspirant in nostram editionem, licet in verbis paulo dissentiant. Igitur cum מִלְּאֵל possit anceps esse ad cervum seu cervam, et plantiæ, licet aliquam ponant differentiam punctorum: quæ, ut in prologo est probatum, non legit D. Hier., ipse alteram secutus est significantiam et legit מִלְּאֵל אֵייל. Similiter ubi legimus תַּרְעִיבֵי תְּאֵנִים, id est vociferabitur ut cervus, quod interpretamur anhelat seu desiderat, ut etiam ponatur, nullo reclamante, futurum loco præsentis, Hier. accepit pro מִלְּאֵל אֵייל, et significat lineam plantationum, ad quam D. Hier. allusit. Nam areola plantationum silens, et arida apte accommodatur animæ Deum summe desideranti.

VERS. 2. — Sitivit anima mea ad Deum fontem vivum. Potest videri vitio librarium, positum fontem, pro fortem, ut sentit Lyranus ob affinitatem vocularum maxime cum bis continuo legatur in Heb. לֵלֶוִי לֵלֶוִי לֵלֶוִי LELONIM LEEL quod significat Deum et fortem, ut etiam vertit D. Hier.; et Græce habetur ἰσχυρὸς, id est fortem. Certe ut scribit D. Hier. ad Suniam et Fretellam, si quid scriptorum est errore mutatum, non debemus stulta contentione defendere. Mihi tamen rem altius pensanti, visum est non esse necessarium ut dicamus lapsum esse commutatæ dictionis, ut sit ex vicinitate syllabarum. Sed primo Latina lectio, semel duntaxat Deum habebat. Sitivit anima mea ad Deum vivum, quemadmodum adhuc visitur in psalmodia Rom. et in contextu Aug. Postea ex sermonis et sententiæ congruitate, non est improbabile a Latinis additum fuisse fontem, nihil cogitantibus de forti, quasi alterum pro altero ponerent, quin potius ad prioris versiculi accomodarent colligationem. Nam ante sextingentos annos, Haymo legit et interpretatur fontem. Sitivit anima mea ad Deum habendum, Deum dico fontem, quia ipse est origo totius boni. Similiter D. Aug. lib. uno Soliloquiorum, seu quilibet alius, cap. 35, postquam recensuit versiculum, statim exclamat: « Fons vitæ, vena aquarum viventium, quando veniam ad aquas dulcedinis tuæ? » Amplius quis tandem fuerit qui edidit enarrationem in hunc psalm. tom. iv id est Operum D. Hier.; posteaquam explanavit tres fontes convenire, Pater et Filius et Spiritus sanctus; mox descendens ad secundum versiculum, interpretatur fontem vivum, ipsum baptismum. Ex quibus apparet abunde lectionem hanc fuisse longo usu receptam: cui sua auctoritas tribuenda est, maxime propter euphoniā. Nam in quibusdam similia cognoscimus factitata ab ipsis Latinis consonantiæ gratia, quæ tamen non reprobantur. Siquidem Sunia et Fretella quæsierant ex Hier. cur, in psalm. xxxix, Latini dicerent; Et legem tuam in medio cordis mei, pro quo in Græco comperisse dicebant καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τοῦ κοιλίας μου, id est legem tuam in medio ventris mei,

quod in Hebr. scriptum est, בֵּיתִי כֶּמֶי BETHOC MEAI A respondet. Sed propter euphoniā apud Latinos in corde translatus est, et tamen non debemus subtrahere quod verum est. Hæc ille, et satis propinqua sunt *καθίας* et *καδίας*. Insuper divus August. trahens rationem tituli psalmi LI, in quo habetur Achimelec pro Abimelec, quem errorem obrepisse dicit Hieronymus, ex similitudine litterarum, *CAPH*, et *BETH*, apud Hebr. noluit immutari, asserens in hoc esse mysterium. Si quis autem non fuerit contentus, sed omnino contendat debere psalli in Ecclesia, ad Deum fortem vivum, saltem satisfaciāt illi Aug. lib. II De doctr. Christ. cap. 13, in eo quod magis desideraret emendationem. Sed quid dicit? « Illud etiam quod jam auferre non possumus de ore cantantium populorum: *Super ipsum floriet sanctificatio mea*, nihil profecto sententiæ detrahit. Auditor tamen peritior mallet hoc corrigi, ut non *floriet*, sed *forebit* diceretur; nec quidquam impedit correctionem, nisi consuetudo cantantium. Ista ergo facile contemni possunt, si quis ea cavere noluerit: quæ sano intellectui nihil detrahunt. » Hæc divus Augustinus. Item ipse Hier. in epistola quæ fertur ad quemdam rusticum citat juxta Vulgatam lectionem, idque in editione Frobeniana, tum priori, tum posteriori, quam prædicant elaboratissimam. Rursusque in typis novissime Lutetiæ excusis. Denique nisi reclamarent quæ habemus Græca, facile quis conjectaret legi מֵן EL, pro' מֵן ED, quod, Gen. II, translator noster vertit *fontem*, conjectationem auget quod præciso vertice litteræ lamed, relinquatur littera daleth, id quod interim videmus factitatum in libris impressis. Exemplum accipe ob oculos, *℣* recide summum apicem, remanet tibi littera *℥* daleth. Verum unusquisque suo fruatur judicio.

VERS. 4. — *Transibo in locum tabernaculi*. Praten-
tensis, Sanctes, Munsterus, interpretes pro Cajeta-
no, pro eo quod est in locum tabernaculi, ponunt C
in numero vel in numerum. Hieron., et Pellicanus
sunt nobiscum. Hic vertit operimentum, ille umbraculum. Siquidem כַּף sac est indifferens ad umbraculum vel numerum, unde Chaldaeus habet in umbraculis. Sed magis urget quod mox sequitur, *admirabilis usque ad domum Dei*, pro admirabilis. Hieron. dixit *tacebo*. Ubi videtur עַדָּם EDDADEM deflexisse a דָּם DOM, id est *tacuit*, et duplicasse daleth.

Interpretes videntur consimile fecisse, nisi quod legerunt RES, id est *r*, loco daleth, ob affinitatem litterarum, quia רֵם est *sublimis*, eoque mirabilis, ut sit מֵרֵם ERAREM. Cæteri Hebraicantes vertunt *incedam* aut quid simile, et inclinant a radice נָדָד NADAD, deficiente pe, num, ut eorum more loquar, juxta indicium illius conjugationis; deinde subjungit cum eis, ut littera men, id est *m*, sit affixa, non essentialis, ut vocant. Chaldaeus paraphrastes satis accedit ad sensum nostræ lectionis, nempe *solus deambulans in castris iustorum*.

VERS. 5. — *In voce exultationis et confessionis sonus epulantis*. Hier.; *multitudinis festa celebrantis*; Praten-
tensis, *copia magna populi tripudiantis*. Conciliare poteris hoc modo מְנוּחָהּ מְנוּחָהּ HAMON HOGEC. Prior dictio interdum significat *sonitum*, interdum *multitudinem*; et verbum מְנוּחָהּ HAGAC proprie significat *festa celebrare cum epulis et gaudiis*. Sed apparet lectionem Latinam mendosam esse, in qua videtur legi B corrupte *sonus* in nominativo, loco *sonitus* aut *soni* in genitivo: quod liquet ex Græco ἡχος, et contextu August., versione quoque Hier. quæ habet *multitudinis, gignendi causa*. Verum hoc non est necesse ex Hebr., quia potest esse nominativi, genitivi, accusativi juxta exigentiam. Nam Sanctes sic vertit, et *confessionis multitudo tripudians*; interpretes pro Cajetano, itidem; Munsterus, in voce *exultationis et confessionis deducens*, inquam, *turbam festinantem*.

VERS. 7. — *Salutare vultus mei*. Hebræus legit פָּנָיו PANAU, id est *vultus ejus*. Interpretes legerunt פָּנֵי PANAI, sicut in duobus versibus ultimis hujus psalmi, et sequentis, qui sunt omnino similes, quod mox sequitur; *et Deus meus*, juxta lectionem Latinam pertinet ad finem hujus versiculi; juxta lectionem Hebræam, ad exordium sequentis. De ratione diversitatis aliquoties discussum est.

VERS. 10. — *Omnia excelsa tua et fluctus*. Pro primo vocabulo Hier. posuit *gurgites*; et Nebiensis similiter cum Chaldaeo, quibus accedunt Sanctes et Praten-
tensis, qui dicunt inundationes seu undas. Cæteri vertunt *contractiones seu illusiones*. Aug. habet *suspensiones*, quas interpretatur *comminationes Dei*. Particula Hebr. מִשְׁבֵּר MISSAR ambigua est. Ex cuius ambiguitate non est difficile translationes ad unum redigere.

PSALMUS XLII.

PSALMI TITULUS. « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Judica me. Titulus. *In finem psalmus David*. [Aug., Cassiod.] Per David hic intelligitur Ecclesia, quæ est corpus Christi, quod hic gemit inter zizania, id est inter malos, habens cum eis multa communia, scilicet nasci, mori, prospera et adversa, pacem, bellum, salutem, pestem, cum quibus tamen non habet communem causam meritum. Et ideo petit in futuro ab eis separari. Et est psalmus iste, tendens in finem; est David, id est corporis Christi, quod hic loquitur. Et est iste psalmus contra pressuras sæculi, ne et ipsæ retrahant nos a Deo. Intentio. Monet ne in pressuris deficiamus. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo conqueritur de conjunctione malorum, et precatur separari. Secundo agit de lætitia finali, id est quæ erit in fine, pro qua laudat in tribulatione. Ibi, et introibo. Videns ergo nunc bonos cum malis, corpore volens ab eis separari, nunc animo, in futuro etiam loco exclamat: o

VERS. 1. — « Judica me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta; ab homine ini-
quo et doloso erue me. »

Deus, judica me, in futuro separando a malis. D [Aug., Cassiod.] Iste videns misericordiam, non timet iudicium. Ideo ait, *judica*. Quasi dicat: Non timeo iudicium, quia novi misericordiam tuam, non metuo ultorem, quia agnosco indultorem; timere possem, si districte mecum ageres. Sed non in-
93 tres in iudicium cum servo tuo, Domine (Psal. CXLII), misericordia tua mihi opus est. Nam si iudicium vel iustitiam exhibueris sine misericordia, quo ibo? Si iniquitates observaveris, quis sustinebit? (Psal. CXXIX.) In misericordia ergo tua sperandum est, et humili confessioni instandum, unde iudicii metus tollitur, vel mitigatur, ut metum pene superet spes gloriæ, omnis tamen homo iudicium horret. Quid enim faciet virgula deserti ubi concutitur cedrus paradisi? Et hic interim *discerne*, si non lo-

cum, saltem *causam meam*, id est mea merita, quæ sunt causa vitæ; de gente non sancta, cum qua est mihi par infirmitas, gens dispar conscientia et desiderium, scilicet *ab homine iniquo et doloso*: hæc est gens non sancta. Iniquus est qui aperte mala facit. Dolosus qui occulte. *Erue me* hic in præsentem, ne ab eis corrumpar. Vel de futuro totum accipi potest, sic: *Judica me Deus*, hæc dicendo, non petit peccata sua discuti: quod periculosum est, quia astra non sunt munda in conspectu ejus, et in angelis reperit pravitatem (Job xxiv), sed causam suæ retributionis querit ab impiis separari, ut hædis positus ad sinistram ipse cum electis sit in dextera. Unde addit: *Et discerne causam meam de gente non sancta*, quod exponendo subdit, scilicet *ab homine doloso et iniquo erue me* in iudicio, gens non sancta, est iniquus et dolosus, a quibus in iudicio separatur.

VERS. 2. — « Quia tu es, Deus, fortitudo mea: quare me repulisti? et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus? »

Quia tu es. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: *Erue, quia tu es, Deus, fortitudo mea*; non mihi arrego fortitudinem, qua opus est inter hæc scandala. *Quare ergo me repulisti* secundum quod videtur. Miratur cum Deus sit ejus fortitudo, quare modo videtur repelli, desiderans enim putat se repulsum, quia non statim habet quod optat: *Et quare tristis*: ideo tristis, quia et si non vincitur, vel id est saltem periclitatur, id est pericula patitur; *incedo*, causam tristitiæ querit iste, quæ est peccatum, sicut causa lætitiæ est justitia. Unde Isaias ait: *Omnem flatum ego feci, propter peccatum, modicum quid contristavi illum* (Isa. LVII). Sic enim, id est pro peccato punit Deus, ideo tristis dum, id est, qui affligit me tentationibus hic in præsentem, quod non ibi faciet, id est in futuro inimicus. Ut autem excludatur inimicus.

VERS. 3. — « Emitte lucem tuam et veritatem; ipsa me deduxerunt et adduxerunt in montem sanctum tuum et in tabernacula tua. »

Emitte ad iudicandum. [Cassiod., Aug.] Hoc ideo orat, quia Christo veniente ad iudicium tollitur omnis tristitia sanctis; *lucem tuam et veritatem tuam*, id est Christum. Lux enim mundi et veritas Patris est Christus, qui veniens in primo adventu, modo discernit causam meritum, et in secundo, eruet iniquo et doloso, quia mittet angelos separatores, qui separabunt triticum a paleis et a zizaniis, ut colligant de regno ejus omnia scandala (Matth. XIII). *Emitte*: et ita erit, quia certi jam pignus habemus, quia jam ipsa, id est lux et veritas, me deduxerunt a peccatis, et adduxerunt in montem sanctum tuum, id est in Ecclesiam præsentem, quæ eadem est et tabernaculum. Unde sequitur, *et in tabernacula tua quæ sunt peregrinantium et militantium*; quoadiun enim sumus in corpore peregrinamur a Domino adversus diabolum militantes (II Cor. v).

PATROL. CXCI.

PARS II. VERS. 4. — « Et introibo ad altare Dei, ad Deum qui lætificat juventutem meam. »

Et introibo. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi agit de lætitia finali, pro qua laudat Deum in tribulatione, quod supra tristis erat. Unde et se confortat. Quasi dicat: Deduxisti me in tabernacula, ubi nos positi hoc speramus quod etiam introibo de monte sancto ejus, scilicet de sancta Ecclesia, ad altare Dei, scilicet ad illud invisibile altare celestis Jerusalem, quo non accedit aliquis injustus; qui vero accedit, sumitur in holocaustum, divino igne totus accensus, ad quod introibo. Sicut pontifex ad Sancta sanctorum solus intrabat.

[Alcuin., Aug.] Nota quod ad altare missam celebraturus sacerdos ascendens, ait: *Introibo*, etc. Desiderio enim et amore superioris et invisibilis altaris, hoc visibile cum modestia adire debet, æterna non caduca petitur, ut Christi celsitudinem humilis sequatur. Quod sit illud altare, exponit dicens *ad Deum*, scilicet *qui lætificat juventutem meam*, id est novitatem, qui ante contristavit vultustatem. Et ideo

VERS. 5. — « Confitebor tibi in cithara, Deus Deus meus: quare tristis es, anima mea, et quare conturbas me? »

Confitebor tibi in cithara. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Cithara ab inferiori sonat, sicut psalterium a superiori. Qui ergo præcepta Dei facit, et non patitur, in psalterio confitetur. Qui vero facit et patitur, quod est ex inferiori natura, in cithara confitetur. Et est sensus: Confitebor tibi in cithara, Deus Deus meus, id est gratias agam tibi in tribulatione. Unde supra dixit, *tristis incedo*. Ecce iste supra tristis de malis sæculi, de bono intellectu sibi gaudium facit; sed *quare tristis*, etc. Vel ita junge: *Quia confitebor, ergo, quare tristis est anima mea?* Hoc dicit, quia vult eam erigere ad meliora; vel forsitan quia non potest vitare omnia peccata, timet. Difficile enim purgata vita invenitur, cum ille iudicat qui novit ad liquidum et purum iudicare, quia et si probabilis jam vita est inter homines ut non habeant quid jam reprehendant, iuste invenit tamen in homine quid reprehendat Deus: quod nec ille ipse qui iudicandus est, forte videt. Hæc timens anima conturbatur. Unde subdit: *Et quare conturbas me?* rationem? frequenter et vehementer persuadet tristitiam hujus sæculi fugiendam, quæ patientiam et charitatem, et spem exstinguit, et totam vitam confundit potius.

VERS. 6. — « Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi; salutare vultus mei, et Deus meus. »

Spera in Deo, non in te. [Aug., Gl. int., Aug.] Quid enim es in te? quid enim es de te? ille sit sanitas in te, qui suscepit vulnera propter te. Et potes sperare, quoniam adhuc confitebor illi. Quid illi confiteberis? hoc, tu es salutare vultus mei quia tu me sanabis, et Deus meus, quia creasti. Eger ad te loquor, agnosco medicum vel morbum, non me jacto

sanum. Unde alibi: *Ego dixi: Domine, miserere mei, sana animam meam, etc.* (Psal. xl.) Hæc vox, fratres, tuta est, sed vigilate in operibus bonis, tangite psalterium obediendo, et tangite citharam passiones tolerando, frange esurienti panem tuum. Et, inquit Isaias, ne putes sufficere jejunium sine eleemosyna et oratione (Isa. lviii). Jejunium te castigat, sed alterum non reficit; fructuosæ erunt angustiae tuæ si alteri præstiteris latitudinem. Aliis ergo da quod tibi denegasti. Quam multos enim pauperes saginare potest intermissum hodie prandium! Ita ergo jejuna, ut alio manducante, prandisse te gaudeas: *Hilarem enim datorem diligit Deus* (I Cor. ix). Si panem dederis tristis, et panem et meritum perdidisti. Ergo ex animo fac, insta orationibus. Quam

A celeriter accipiuntur orationes bene operantium! Et hæc est justitia hominis in hac vita jejunium, eleemosyna et oratio. Vis orationem tuam volare ad Deum, fac illi duas alas, jejunium et eleemosynam, quibus volet ad Deum; tales nos inveniat ut securos inveniat lux et veritas Dei, cum venerit liberare nos a morte, qui jam venit pro nobis subire mortem.

COLLATIO IN PSALMUM XLII: « JUDICA ME, DEUS. »

VERS. 4. — *Qui lætificat juventutem meam.* Hebr. dicunt *וְיָגִיל*, id est *exultationem*. Sed exultatio hominis est ipsa juventus, quæ suapte natura propensa est ad ea quæ gaudia afferunt. Et quia interpretes novitatem insinuare volebant, congruentius id fecerunt per juventutem.

PSALMUS XLIII

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS FILIIS CORE AD INTELLECTUM. »

Deus auribus nostris. [Cassiod., Alcuin., Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] *In finem psalmus filiis Core ad intellectum.* Sciendum est quod in veteri testamento multis et abundanter contulit Deus bona temporalia, tanquam rudibus et ad serviendum alligandis, et paucos affligi permisit. In novo autem testamento Ecclesia paucis fidelium flores munditium rerum apponit, et multis subtrahit et affligi permittit, castigans eos tanquam filios, ut sint filii Core, id est passionis, et discant alia bona esse querenda, quæ non sunt communia malis, id est spiritualia et æterna, quæ figurantur per temporalia quæ populo rudi data sunt. Unde in titulo bene ponitur *ad intellectum*. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, dirigens nos in finem, scilicet in Christum; cantatur vel attribuitur filiis Core, id est passionis, id est sanctis martyribus quorum vox est hic, ad intellectum, id est ut intelligant cur martyres Deus videtur relinquere, subtrahendo temporalia, et affligi permittendo, cum Patres antiquos juverit in manu valida, et eis apposuerit temporalia: quod ideo facit Deus, id est ad temporalia non audit, ut ab eo desiderenter æterna, et hæc non amentur. Hoc ergo intelligentes ne sic querant sibi fieri, sicut rudibus factum est, illis concessit prospera Deus ut crederent, istis adversa infert ut futura querant. Sed sciant per temporalia illorum figurari sua spiritualia. Et est iste psalmus confortatio infirmorum. Intentio. Monet ad contemptum terrenorum, et ad appetitum cælestium. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo, distinguit beneficia Dei, ostendens quæ incipientibus data sunt in mundo, quæ perfectis dabuntur in cælo. Secundo enumerat mala quæ hic ferunt boni, ibi, *nunc autem*. Tertio, precatur auxilium, ut hic afflictis tempore resurrectionis Christus subveniat, ibi, *exsurge quare*. Propheta ergo in persona martyrum, ut magis sit*

B mirum relinqui præsentibus sanctos, recolit præterita, dicens:

VERS. 1. — « Deus, auribus nostris audivimus; patres nostri annuntiaverunt nobis. »

Deus. [Cassiod., Gl. int.] Primum dicit Deus, quod facere solet aliquis lætus, vel graviter afflictus, *auribus nostris audivimus*, id est discretionem rationis intelleximus, cum patres docerent nos. Ideo dicit, audivimus, ut major fides sit rei, ne putetur ambigua. A quibus audistis *patres*, non juvenes, ut videantur veri, *nostris*, qui suis non nisi certa dicerent, *annuntiaverunt nobis*, id est retulerunt, quid?

VERS. 2. — « Opus quod operatus es in diebus eorum, et in diebus antiquis. »

C *Opus quod operatus es.* [Cassiod., Aug.] Etsi semper operetur Deus, tamen operari dicitur, quando aliquod signum novitatis ostendit. Ideo dicit hic, opus quod operatus es, ut esteductio de Ægypto, et in terram promissionis inductio, *in diebus eorum*, scilicet *in diebus antiquis*. Operatus es opus hoc, scilicet

VERS. 3. — « Manus tua gentes disperdidit; et plantasti eos, affixisti populos et expulisti eos. »

Manus vel opus, quod operatus es in diebus eorum. Hoc non mutatur. [Gl. int., Cassiod., Aug.] Et etiam quod operatus es in diebus antiquis, sicut est creatio cæli et terræ, quæ omnia spiritualiter implentur in nobis. Manus. Exsequitur opus quod fecit 94 in diebus patrum. *Manus tua*, id est potestas *disperdidit* morte, et aliis modis, *gentes* terræ promissionis, scilicet Amorrhæum, Hevæum, Ethæum, et alios, *et plantasti eos*, scilicet patres. Et hoc non facile *affixisti populos*, qui ibi erant, quæ aliter non crederent, quia fortes erant; *et expulisti eos* a terra promissionis. Tu fecisti hæc.

VERS. 4. — « Nec enim in gladio suo possederunt terram; et brachium eorum non salvavit eos. »

Nec enim ipsi in gladio suo possederunt terram. [Aug., Cassiod.] Hoc ideo dicit, quia forsitan putarentur fortes; et brachium, id est robur, eorum non salvavit eos, quasi dicat: Nec per se habuerunt terram, nec per se sunt salvati.

VERS. 5. — « Sed dextera tua, et brachium tuum, et illuminatio vultus tui, quoniam complacui in eis. »

Sed dextera, [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] id est potentia tua salvavit eos, et brachium tuum, id est filius, et illuminatio vultus tui, id est propitiatio præsentiæ tuæ. Ideo enim talibus signis eis affuit Deus, ut præsens intelligeretur, quia nobis hic non ostendit præsentiā suam, nisi effectu miraculi: præsentiā quippe ejus facie ad faciem videre nequimus. Et hæc non merito suo, sed quoniam complacui in eis, aliis, id est sic egesti cum eis, ut aliis placeres in eis, ut qui eos attenderet, diceret: Deus cum illis est. Vel secundum aliam litteram, quæ est, *complacuit tibi in illis*, id est placuit tibi, ut illis solis hæc faceres. Aliter ab illo loco, *sed dextera tua*, id est bonus successus, quem eis dedisti; et brachium tuum, id est fortitudo, quam eis dedisti; et illuminatio vultus tui, id est sapiens consilium tuum a te eis datum, salvavit eos. Quod tota fecisti, quoniam complacui in eis, id est ex benevolentia tua.

VERS. 6. — « Tu es ipse rex meus et Deus meus, qui mandas salutes Jacob. »

Tu ipse, [Aug., Cassiod., Aug.,] qui hæc illis fecisti es rex meus, qui soles me regere, et Deus meus, qui soles subvenire. Ideo dicit Deus, ne dubites de Deo Christo, id est quin Christus de quo loquatur sit Deus. Et nota quod idem Deus noster est et illorum. Tempora enim variata sunt; auctor vero non mutatur. Tu dico qui mandas, quasi dicat, per alium non per te, salutes corporales, Jacob, id est illis antiquis. Per creaturam enim subjectam, visus es illis, non per te, id est per tui essentiam, quod servatur in resurrectione justis.

VERS. 7. — « In te inimicos nostros ventilabimus cornu; et in nomine tuo spernemus insurgentes in nobis. »

In te inimicos, [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug., Cassiod., Gl. int.] quasi dicat: Quæ illis tunc temporaliter fecisti, hæc nobis in iudicio spiritualiter facies, unde afflicti se consolantur et resumunt animum. Et hoc est in te inimicos nostros, quasi dicat: Sicut illos juvisti, eodem modo et nos. In te inimicos nostros ventilabimus sicut paleam a granis separantes cornu, id est fortitudine; et in nomine tuo, id est, per hoc quod dicimur de tuo regno, spernemus in futuro, quia non valebunt nos lacerare mali spiritus insurgentes nunc in nobis. Benedico in te.

VERS. 8. — « Non enim in arcu meo sperabo; et gladius meus non salvabit me. »

Non enim, etc. [Aug., Cassiod.] Vel merito hæc nobis facies. Non enim in arcu meo sperabo, ut nec patres speraverunt in suo, et gladius meus non salvabit.

A Arcus qui minus valet in bello, minor virtus hominis intelligitur. Gladius qui in bello plus valere creditur, major virtus hominis est. Iste vero in neutro sperat.

VERS. 9. — « Salvasti enim nos de affligentibus nos; et obediētes nos confundisti. »

Salvast enim nos, [Aug., Cassiod.] id est, salvabis, præteritum pro futuro ponit. Adeo enim certum est, quasi factum sit, ut quod fuit non potest non fuisse, de affligentibus nos, id est ab immundis spiritibus, qui hic affligunt, et odientes nos confundisti, id est confundes, quando damnabuntur. Et tunc

VERS. 10. — « In Deo laudabimur tota die, et in nomine tuo confitebimur in sæcula. »

B *In Deo laudabimur* [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Alcuin.]. Non arrogant isti sibi de gloria per futura quæ miscet. Nota et præterita dicta pro futuris accipienda. Laudabimur dico tota die, id est, in perpetuitate quæ non est interpolata noctibus, sed tota dies est, et confitebimur, id est laudabimus te, quæ est gloria eorum, in sæcula, id est sine fine, unde, in sæcula sæculorum laudabunt te (Psal. viii). Et hoc in nomine tuo, quod est Jesus, scilicet Salvator, scilicet quia ex omnibus eruisti me. Vel ita ab illo loco, *salvast enim*, et legitur hoc de præsentī. Quasi dicat: Gladius meus non salvabit me, sed tu, quia in hoc sæculo, salvasti nos de affligentibus nos, ne nos traheret post se; et odientes nos confundisti, id est eos qui nos odiunt, pudere fecisti. Et ideo tunc, in Deo laudabimur tota die, et in nomine tuo confitebimur in sæcula. Hæc non mutantur.

PARS II. VERS. 11. — « Nunc autem repulisti et confundisti nos; et non egredieris, Deus, in virtutibus nostris. »

Nunc autem. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars ubi enumerat mala quæ hic ferunt boni, non tamen obliti Dei. Quasi dicat: Hæc vere futura sunt, et illa a patribus audita, nunc autem, scilicet in medio temporis, quod est inter illorum præteritum et nostrum futurum, repulisti nos. Hæc dicunt quia differtur promissio, dum hic iniqui habentur opprobrio; et confundisti nos, non in conscientia, sed in facie hominum. Et nota quod exaggerat hic mala sua, ut benevolentia iudicis impetret. Hoc ideo fecit Deus, ut doceret hæc spernere, et æterna querere. Hoc est intellectus tituli, at quem mittuntur filii Core. Et ideo etiam fecit ut appareat an gratis colatur Deus, a quo gratis est homo salvatus. Non est pro terrenis colendus Deus. Et quia similia his in æternum sit daturus, sed pro terrenis. Sed cogites æterna carnaliter, forte dices: Ideo colo eum, quia dabit mihi villam. Non tamen temporaliter corruptam adhuc geris mentem. Amore enim casto non colis, eam mercedem non vis habere in futuro sæculo quam hic necesse est relinquo, mutare vis voluptatem carnalem, non amputare. Noli ergo talia sperare a Deo danda, qualia hic jubet contemnere. Hæc sperabant Judæi,

qui in futuro hæc tempora multiplicata sibi expectant reddi, ut Jerusalem aurea, et huiusmodi. Qui vero ita Deum colit, laudabilis non est, sicut non laudatur in illo jejunium, qui ad luxuriosam cenam servat ventrem suum. Hoc est enim jejunium non continentiae, sed luxuriae. Gratis itaque Deus coli debet, non propter aliud ab eo; et non egredieris Deus evidenter. Non egredieris dico ulterius, o Deus, sicut olim Judæis faciebas, in virtutibus, id est, in exercitiis nostris. Et per hoc invalidi sumus contra inimicos.

VERS. 12. — « Avertisti nos retrorsum post inimicos nostros; et qui oderunt nos, diripiebant sibi. »

Avertisti. [Aug., Gl. int.] Exsequitur qualiter confusi et repulsi fuerunt. Avertisti nos retrorsum post inimicos nostros, quia illic victores et nos victi; et dicit hoc pro deficientibus a fide. Unde sequitur: Et qui oderunt nos diripiebant sibi, id est ad castra iniquitatis suae attrahebant.

VERS. 13. — « Dedisti nos tanquam oves escarum, et in gentibus dispersisti nos. »

Dedisti. [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod., Alcuin.] Hoc dicit quia omnia potestate Dei fiunt, id est quam Deus dat tanquam oves escarum non fetus, id est quæ ad escas sunt, non ad fetus spiritualium operum, plangit eos qui sic sunt passi ut in corpus gentium verterentur, quasi ab eis manducati; et in gentibus dispersisti. Vel ita ab illo loco. Avertisti, et agit de persistentibus, qui tamen furori persecutorum fugiendo quandoque cedunt. Et hoc est: Avertisti nos retrorsum post inimicos nostros. Averti est hostem fugere, secundum illud: Si vos persecuti fuerint in unam civitatem, fugite in aliam [Matth. x]. Et qui oderunt nos, diripiebant sibi. Hoc fugatis contingit, ut cadant in prædam, quia hostibus nequeunt resistere. Dedisti nos, persistentes in fide, tanquam oves escarum. Hoc diversi martyres notantur, id est diversa martyrum genera, alii enim fuerunt esca feris, alii traditi gentibus in servitutem. Unde dicit, tanquam oves escarum, ubi notatur quorundam mactatio. Et in gentibus dispersisti nos. Hic persecutio notatur.

VERS. 14. — « Vendidisti populum tuum sine pretio; et non fuit multitudo in commutationibus eorum. »

Vendidisti populum tuum, [Aug., Cassiod., Alcuin.] id est martyres dum dantur alienigenis, et hoc sine pretio. Videmus enim quos dedisti, sed non quos accepisti, quia nullus acquiritur: quod fit ad probationem vel ad correctionem. Unde sequitur: Et non fuit multitudo in commutationibus eorum, quia vel nullus pro eis acquiritur. Vel si quis quærat, pauci tamen sunt. Vel secundum aliam litteram, scilicet (81) et non fuit multitudo in jubilationibus eorum, quia tempore persecutionis non congregabantur, ut jubilarent Deo, ut fit in pace.

(81) August. accepit ἀλάλγμα ab ἀλάλζω, id est júbilo, non ab ἀλάττω, id est, muto.

A VERS. 15. — « Posuisti nos opprobrium vicinis nostris, subsannationem et derisum his qui sunt in circuitu nostro. »

Posuisti, [Gl. int., Cassiod., Gl. int., Cassiod., Gl. int. Cassiod.] quasi dicat: Præter dura etiam turpia patimur, quia posuisti nos, quasi fixos in hoc opprobrium vicinis nostris, jam jam convertendis. Gravis afflictio est, quæ a vicinis ingeritur, quia non transitorie dicitur, quod a circumstantibus interrogatur, et posuisti nos subsannationem, quæ fit contracto naso, vel contemptum. Alia littera, et derisum qui fit ore. Derisus vox confusa lætitiæ, insultationem immoderata hilaritate denuntians. Contemptus est, abjecta vilitas his qui in circuitu nostro sunt, et nunquam nobiscum sunt.

VERS. 16. « Posuisti nos in similitudinem gentibus; commotionem capitis in populis. »

Posuisti nos gentibus in similitudinem [Aug., Cassiod., Aug.] ut de nobis formam maledictionis super alios sumant dicentes: Sic pereas ut Laurentius et huiusmodi. Vel posuisti nos, id est apposuisti in gentibus in similitudinem Christi. In similitudinem Christi appositi sunt gentibus, quando eos comparibus pœnis affecerunt, et posuisti nos in populis commotionem capitis, id est ad insultandum nobis, ut et Christo insultaverunt in passione, moventes capita sua.

VERS. 17. — « Tota die verecundia mea contra me est, et confusio faciei meæ cooperuit me. »

Tota die verecundia mea contra me est, vel coram me est. [Cassiod., Gl. int., Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Gravis verecundia ostenditur, quæ permanet tota die. Et hæc erat contra sanctos, vel coram sanctis, id est ante oculos sanctorum, quando quos impios sciebant sibi insultare videbant, vel contra se dicit esse, id est contra hoc quod bonus erat, quia non fecerat unde verecundari deberet. Describens autem verecundiam subdit: Et confusio faciei meæ cooperuit me. Quodam enim pallio confusionis vultum dicit opertum, dum nube sanguinea facies inflammata rutilat. Sed cum dicit, cooperuit me, non vultum, non solum vultus, sed etiam totius corporis indicavit horrorem. Et hæc confusio procedit

VERS. 18. — « A voce exprobrantis et obloquentis, a facie inimici et persequentis. »

D A voce exprobrantis, [Aug., Cassiod.] id est instantis **95** et obloquentis, id est crimen imponentis. Exprobrare enim est in faciem maledicere; obloqui est absenti detrahere, et dolose mordere. Quis autem sit exprobrans et obloquens subdit, a facie, id est ab instantia inimici odio habentis, et persequentis in actu. Et

VERS. 19. — « Hæc omnia venerunt super nos, nec oblitus sumus te; et inique non egimus in testimonio tuo. »

Hæc omnia, [Cassiod., Alcuin., Aug., Cassiod., Aug., Gl. int.] quasi dicat: Non separatim, sed si-

mul venerunt super nos, quia non erant in nobis, per culpam. Venerunt dico, ut fera vel torrens; nec oblitus sumus te, quia intelligimus gratis colendum te propter te. Ecce quanta firmitas martyrum. Et inique. Quasi dicat: Quomodo non obligati sumus? quia inique non egimus in testamento tuo, id est in lege, cuius praecepta servamus. Vel in testamento tuo, id est in pacto quod pepigimus tecum in baptismo.

VERS. 20. — « Et non recessit retro cor nostrum; et declinasti semitas nostras a via tua. »

Et cor nostrum, [Gl. int., Cassiod., Alcuin., Aug.] id est ratio nostra non recessit, ita quod retro iret, scilicet desperando de bonitate Dei. Et si enim aliquando descendit a contemplatione veritatis, non tamen retroit. Et ideo non dixit simpliciter, non recessit; sed addidit, retro. Et dum sic in angusta via ambulamus, tu declinasti, id est tulisti, semitas nostras a via tua. Semitae enim nostrae erant in prosperitatibus, et voluptatibus saeculi. Sed tulisti eas de via tua, et ostendisti arctam viam tuam, quae ducit ad vitam. Ideo declinasti,

VERS. 21. — « Quoniam humiliasti nos in loco afflictionis; et cooperuit nos umbra mortis. »

Quoniam humiliasti nos in loco afflictionis, [Gl. int., Hier., Alcuin., Gl. int., Aug.] id est in mundo unde nascitur compunctio et poenitudo. Exaltabis autem in loco fortitudinis, scilicet in futuro. Vel ita: Et declinasti semitas nostras a via tua, id est, opera nostra de lege tua pendere fecisti, alia non mutantur. Vel ita, ut legatur, et non declinasti, id est non permisisti declinare et deviare semitas nostras, id est opera; a via tua, id est a lege. Ideo non declinasti, quoniam humiliasti nos in loco afflictionis, hoc non mutatur. Et cooperuit nos umbra mortis, id est homines per ignorantiam veritatis morientes, et alios ad suae mortis tenebras trahentes. Vel haec mortalitas umbra mortis est. Vera autem mors est damnatio cum diabolo.

VERS. 22. — « Si oblitus sumus nomen Dei nostri; et si expandimus manus nostras ad Deum alienum. »

Si oblitus sumus. [Aug., Cassiod., Gl. int.] Ecce iste est intellectus filiorum Core, qui propter haec omnia mala non obliviscuntur Deum, scientes quia Deus requirit ista. Quasi dicat: Non sumus oblitus te, quia si oblitus sumus, etc. Vel sic iunge, non sumus oblitus, sed si sumus oblitus nomen Dei, et si expandimus manus nostras. Ad litteram. Descriptio orantis ostenditur, qui tensis manibus crucem efficit, quam fronte recepit. Vel per manus opera intelliguntur. Et est: Si expandimus manus nostras ad Deum alienum, id est si nos cum operibus idolo volumus.

VERS. 23. — « Nonne Deus requirit ista? ipse enim novit abscondita cordis. »

Nonne Deus requirit ista, [Cassiod., Aug.] scilicet manifesta faciet. Quasi dicat: Grave est apud Deum

in sua religione peccare, quod pondere acutae pronuntiationis ostenditur. Vere haec manifesta requirit, quia etiam occulta ipse enim novit abscondita cordis. Quo, scilicet corde, magis religio geritur, quam devotione corporis. Et nota quod ait novit. Noscere dicitur Deus, quod te facit noscere. Unde Abraham ait: Nunc cognovi quod timeas Dominum (Gen. xxii), id est te et alios cognoscere feci. Novit ergo Deus quomodo requirit, id est ita noscere dicitur, quomodo requirere, scilicet non modo pro se, sed etiam pro te, scilicet quando facit, ut tu invenias te, et ut ei gratias agas qui fecit te, ut in Petro actum est, qui probavit quid posset. Et

VERS. 24. — « Quoniam propter te mortificamur tota die; aestimati sumus sicut oves occisionis. »

Quoniam propter te. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat: Quae sunt illa abscondita? ecce quoniam mortificamur tota die longis passionibus. Et hoc propter te, non pro criminibus nostris, sed ut fides tua gentibus augeatur, et hoc quod pro te mortificamur, et de illis absconditis. Quod enim morimur, videt homo; sed causam non nisi Deus. Aestimati sumus sicut oves occisionis, id est sine aliqua reluctance sumus occisi. Vel ita lege litteram versus huius. Quoniam propter te: Haec tenus dixerunt quod non sunt oblitus, hic petunt perseverare, quod non sumus oblitus. Et ut perseveremus, Exsurge, et debes. Quoniam propter te mortificamur tota die; aestimati sumus sicut oves occisionis. Non mutatur sensus horum verborum.

PARS III. VERS. 25. — « Exsurge, quare obdormis, Domine? exsurge; et ne repellas in finem. »

Exsurge. [Cassiod., Alcuin., Gl. int., Cassiod., Alcuin., Gl. int., Cassiod.] Tertia pars ubi precatur auxilium, ut hic afflictis tempore resurrectionis subveniat, quasi dicat: Nos tanta patimur, sed ut non deficiamus, exsurge, id est conforta stantes. Ideo dico exsurge, quia obdormis, Domine, id est negligere videris. Hoc videtur dum differt quod expectatur. Et quare? hoc etsi nescimus, tu scis quare. Nam vel pro culpa est, vel pro utilitate. Quod si pro culpa est, utinam abesset! si vero pro utilitate, utinam adesset! Et exsurge reducendo deficientes, et ne repellas in finem. Et si hic repellis, non in finem hoc facias.

VERS. 26. — « Quare faciem tuam avertis? obdormis in inopia nostra, et tribulationis nostrae? »

Quare. [Alcuin., Gl. int.] Duobus praedictis duo alia reddit, quasi dicat: Quosdam repellis, quia faciem tuam avertis, id est cognitionem tuam eis subtrahis, obdormis quibusdam qui gemunt de malis, quia oblivisceris inopiae nostrae, id est non das spiritum fortitudinis sine quo inopes sumus, et tribulationis nostrae, quia eam non mitigas. Et hoc, quare? Quasi dicat: Nos nescimus, sed inquiremus, quia non nisi juste et pie facis. Et nota quia

hoc dicere non est querela, sed pia supplicatio puri cordis.

VERS. 27. — « Quoniam humiliata est in pulvere anima nostra; conglutinator est in terra venter noster. »

Quoniam. [Alcuin.] Avertis faciem tuam, quoniam, subtracta cognitione tua, anima nostra humiliata est in pulvere, id est in cogitatione mundanorum, quæ pulveri comparanda sunt. Et venter noster, id est sensualitas, conglutinator est in terra, id est terrenis inhæret. Et cum ita sit necesse, id est cum ita indigeamus auxilio.

VERS. 28. — « Exsurge, Domine, adjuva nos; et redime nos propter nomen tuum. »

Exsurge, [Alcuin., Hier.] id est fac nos surgere a terrenis ad cœlestia; et adjuva nos erectos, et redime nos, id est libera nos adjuvos ut sine metu simus; et hoc totum propter nomen tuum, id est gratis, non pro merito nostro.

[Cassiod., Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod.] Vel ita ab illo loco, quoniam humiliata. Sancti martyres quorum hic vox est, supra oraverant, et licet Deus exaudire differat, tamen post moram auditionis non desperant, sed continuant orationem, et cinere super se asperso animam peccatorum memoria cruciant, secundum morem penitentium. Cinis namque et silicium sunt arma penitentium. Unde tempore quadragesimali cinis aspergitur super capita penitentium ob humilitatem, et fragilis conditionis memoriam. Et hoc est, non debes obvisci, quoniam anima nostra humiliata est in pulvere, id est cinere supra nos sparso, ad penitentiam compuncti sumus. Et conglutinator est in terra venter noster, id est adhæsit terræ venter, ut sit prostratis, qui tota corporis effusione tenduntur. Hoc autem dicendo summam humilitatem ostendit. Qui enim genua terræ affligit, habet quo plus humilietur. Qui vero sic humiliatur ut etiam venter hæreat terræ, non habet ultra quo plus humilietur. Exprimit ergo iste nimiam humiliationem, ut quia venit ad summum, jam adsit Dei miseratio. Vel ita, ideo ne obliviscaris, quoniam anima nostra humiliata est in pulvere, id est pro his qui sunt pulvis, quasi non solum pro nobis oremus, sed et pro his qui facile cedunt illicitis moribus, et hærent terrenis; et conglutinator est in terra venter noster, id est carnales hæserunt terrenis, et pro his humiliamur et oramus. Exsurge, Domine, adjuva nos, hic sine dormitionis verbo ponitur, exsurge, quod pertinet ad Christi resurrectionem, in qua est spes omnium fidelium, in qua humana destruitur captivitas, per quam etiam sumus adjuvi et liberati. Quasi dicat: Quia ita humiliati sumus, exsurge a morte, o Domine Christe, et per hoc, adjuva nos, et redime nos a captivitate. Et hoc propter nomen tuum.

[Aug., Cassiod., Aug.] Aliter totum ab illo loco, Exsurge quare, ubi sancti martyres precatur ut Christus resurgat per fidem in gentibus, quia et sciunt Christum non dormire, et sibi resurrexisse. Pre-

A cantur tamen resurgere per fidem, non sibi, sed gentibus quæ putant mortuum. Si enim et illi crederent resurrexisse, credentes in eum non persequerentur; sed et ipsi crederent. Quasi dicat: Tota die mortificamur, et ut hæc finiantur, exsurge, per fidem in gentibus, quia, tu, o Domine, obdormis, non nobis sed gentibus, quæ non credunt. Et hoc, Quare? Exsurge, repetit ex affectu. Et ne repellas in finem. Si enim surgit Christus in gentibus, cessat persecutio. Quare enim avertis faciem tuam? Quasi dicat: Non assis sicut videris, dum differs subvenire. Et quare oblivisceris, quasi oblitus sis nostri, inopia nostra, cui consuevisti subvenire, et tribulationis nostræ, cujus semper est clemens inspector. Ideo ne obliviscaris, quoniam anima nostra humiliata est, ut te invocemus in auxilium, in pulvere, id est inter manus pulveris; pulvis enim nos persequitur, id est mali, de quibus dicitur: Non sic impii non sic, sed tanquam pulvis quem projicit ventus a facie terræ (Psal. 1). Et conglutinator est in terra venter noster, plangit hic eos qui sunt venter, id est carnales, et hæserunt, id est consenserunt iniquis. Sed ut hæc finiantur, exsurge, gentibus per fidem, quibus a persecutione cessantibus etiam qui terræ hæserant eruti et penitentes, redduntur corpori Christi, unde sequitur, et sic adjuva nos, et redime nos de manu gentium, propter nomen tuum, non propter meritum nostrum.

COLLATIO IN PSALMUM XLIII: « DEUS, AURIBUS NOSTRIS AUDIVIMUS. »

VERS. 10. — In Deo laudabimur. Hieronymus, in Deo gaudebimus. In Hebr. est verbum præteriti temporis, הָלַלְנוּ HALLALNU, id est laudavimus. Sanctes et Munsterus accipiunt pro præsentii, id est gloriamur. Sed cum rectius intelligatur de futura gloria, juxta Augustinum, LXX Interpretes et Hieronymus verterunt per futurum; illi tamen in passiva significatione הָלַלְנוּ HALLANU, ubi prorsus nulla est distinctio, citra punctorum ascriptionem. Verum cum Deum laudare magis pertineat ad illam gloriam quam laudari, posset videri mendum scriptoris, laudabimur pro laudabimus, nisi reclamaret id quod præcedit, in Deo, alioqui dicendum erat Deum, si verum fuisset laudabimus. Quin etiam Græcus habet futurum passivum ἡγιασθήσεσθα, at universa in Deum referuntur, quæ in Deum dicuntur fieri. Omnis enim laus nostra ab illo procedit, qui sanctis verbis dicturus est suavissimum, omnique laude superius: Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum (Matth. xxv). Adde quod nihil aliud est dicere, in Deo laudari, et in Deo gloriarì, aut eodem penitus prædunt.

VERS. 20. — Et non recessit cor nostrum, et declinasti semitas nostras a via tua. Et in Hebræo et Græco, et in Latina editione, subauditur in secunda sententia, et declinasti, negatio quæ præcesserat, ut nihil agant Scapulensis et Cæcus, qui arbitrantur his negationem esse expressam in Hebræo. Quod falsum est, sed debet repeti. Quare non est mirum, si clamaverint oppositum sensum Hebræo nos legere, licet divus Augustinus affirmative interpretetur, tamen semitas accepit in malam partem, quæ cum negatione accipiendæ forent in bonam, ut eodem et conspiret intelligentia.

VERS. 21. — Humiliasti nos in loco afflictionis. Hebr. תַּנְיִם TANNIM, id est draconum, LXX apte figuratam locutionem explicuerunt.

PSALMUS XLIV.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PRO HIS QUI COMMUTABUNTUR FILIIS CORE AD INTELLECTUM, CANTICUM PRO DILECTO. »

Eructavit cor meum titulus : *In finem pro his qui commutabuntur filiis Core ad intellectum canticum pro dilecto*. [Aug., Cassiod., Gl. int., Aug.] Agitur hic de sanctis nuptiis sponsi et sponsæ, id est Christi et Ecclesiæ, scilicet regis et plebis, Salvatoris et salvandorum. Unde et hoc carmen dicitur epithalamium, id est laus thalami, quia laus sponsi et sponsæ hic cantatur. Solent enim in nuptiis ad honorem sponsi et sponsæ quadam carmina cantari, quæ dicuntur epithalamia, id est *laudes thalami*. Similia cantat in his nuptiis Propheta. In nuptiis namque istis prophetæ, apostoli, et omnes sancti tympanis, citharis, et aliis modis cum exultatione sancta conclamant : unde pascitur auditor. Harum nuptiarum copulam in thalamo Virginis fecit Dei gratia, quando Verbum caro factum est, et humana natura divinæ unita, et sponso sponsa, nunc charitate, post etiam immortalitate conjuncta. Et est sensus tituli : Psalmus hic subaudi, tendens *in fine*, id est in consummationem, scriptus est *filiis Core*, id est Christi, *ad intellectum* tanti mysterii, tanti decoris, scilicet conjunctionis Christi et Ecclesiæ. Et est *canticum* (82). Quia hic est exultatio pro æternis. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Psalmus dico habitus *pro his qui commutabuntur* de veteri homine in novum, et *pro dilecto* Christo, de quo Pater : *Hic est Filius meus dilectus* (Matth. iii). Hic enim describit per quem commutabuntur. Laus sponsi et sponsæ hic cantatur. Vel ita, ut non subaudiatur psalmus, sic : Canticum, istud tendens, in finem, id est in Christum. Vel in consummationem æternæ beatitudinis habitum, *pro his qui commutabuntur*, id est pro commutandis, et pro dilecto, id est commutante, scilicet sponso et sponsa, scribitur, *filiis Core ad intellectum*, id est, ut intelligant et venerentur tantum mysterium. Intentione monet ad laudem sponsi et sponsæ. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo Propheta cœlestibus epulis saginatus, præconia Dei se eructaturum promittit. Secundo incipit de laude sponsi, laudans eum quadriformiter, a forma, a potestate, a judicio, ab ornatu, ibi, speciosus. Tertio, laus sponsæ cantatur submissius. Item quadriformiter, a forma, a gloria, ab amicibus, a prole, ibi, *audi filia*. Propheta ergo, quasi ad has nuptias intronitum desiderans, ut sibi aperiat se velle sponso cantare, ait :

VERS. 1. — « Eructavit cor meum verbum bonum ;
« Dico ego opera mea regi. »

Cor meum, [Cass.] id est mens mea plena intus *eructavit* (83), quasi de pleno *verbum bonum*, id est hymnum Deo. Sicut qui blasphemat, ma-

(82) Hieron. ad Principiam virginem.

(83) Hier. ad Principiam.

lum verbum eructat, [Aug., Hier., Cassiod.] intus enim [Propheta satis laudem Deo eructat, et illum hymnum regi cantare volebat. Unde sequitur : *Ego dico*, id est dicere gestio *opera mea regi*, id est ad laudem ejus, quia ex eo habeo, opera dicis hunc psalmum. Hanc enim operationem quam mente conceperat, regi dicere gestiebat. Ne vero eum aliquid a se putes dicere, calamo scribæ se comparat, a Spiritu enim sancto regitur. Et hoc est

VERS. 2. — « Lingua mea calamus scribæ veloci-
« ter scribentis. »

Lingua mea est calamus scribæ, id est Spiritus sancti, *velociter scribentis*. [Hier., Cassiod., Aug.] Quia dixit, et facta sunt (Psal. xxxii). Vel ideo dicit, velociter scribentis, ut notetur virtus prophetiæ, quæ non sub cruciatu humano cogitat, quod de arcano Divinitatis aliis divulgat. Vel calamo comparat, ut per hoc intelligat scripsisse quæ dicit. Et est lingua mea calamus scribæ (84), quia quod dico et scribo, velociter scribentis, quia cito ventura sunt quæ scribo.

PARS. II. VERS. 3. — « Speciosus forma præ filiis
« hominum, diffusa est gratia in labiis tuis : pro-
« pterea benedixit te Deus in æternum. »

Speciosus. [Cassiod., Hier., Aug., Alcuin.] Secunda pars, ubi incipit de laude sponsi quam promiserat, prius laudans eum a forma. Quasi ergo intronitus ad sponsum, de laude ejus cantat, *speciosus es forma*, quia immunis a peccato *præ filiis hominum*. Est utique homo, et cum ipse sit homo, non est tamen ut quilibet homo. Et ideo ut eum a suo genere commendaret, non ait hic, præ angelis, quos etiam excellit ; sed dicit, præ filiis hominum, contra illos [qui putantes eum purum hominem, dicunt in] Isaia propheta : *Vidimus eum non habentem speciem neque decorem* (Isa. LIII). Et quia non sufficit pulchritudo sine sapientia et eloquentia, addit : *Et diffusa est gratia in labiis tuis*, quia lex per Moysen quidem data est, sed per Jesum Christum gratia et veritas facta est (Joan. i), quæ gratia peccata solvit. In labiis dicit, quia eo loquente, mundus gratiam reconciliationis accepit. *Propterea*, quæ a principio psalmi usque huc dicta sunt, in persona Prophetæ leguntur, sicut et sequentia. Augustinus tamen et Hieronymus (85) dicunt quod quidam putant personam Patris hæc dicere, licet magis superstitiose quam vere, non considerantes textum totum, ubi sunt quedam quæ non conveniunt Patri ; arbitrantur autem illi, ex persona Patris hæc intelligi sic : Commendat Pater Christum, secundum utraque naturam ; et prius secundum divinam naturam, dicens : *Cor meum eructavit verbum bonum*, quasi non de extrinseco conjugio genni, sed de corde, sicut homo generat consilium suum de corde,

(84) Hier. in Comment.

(85) Hier., tom. III ad Damasum De duobus filiis.

antequam sit quod facturus est, consilium est. Consilium vero Patris, Filius est, quem ante omnia creata ex se Pater genuit. [Alcuin., Cassiod.] Et est sensus: *Cor meum eructavit verbum bonum*, id est, ex plenitudine mea, et secreta essentia genui Verbum, id est Filium, qui dicitur Verbum, quia per eum Pater notus est, quod Verbum dicitur bonum, quia Dei Filius in natura sui solus bonus est cum Patre et Spiritu sancto. Unde nemo bonus nisi solus Deus (Marc. x). Est etiam bonum hoc Verbum, quia per eum omnia bona facta sunt. Sequitur: *Dico*, id est verbum profero. Idem hic dicit, quod prius dixerat; sed addit: *Opera mea regi*, ubi in ipso Verbo omnia opera Dei esse dicit. Unde alibi: *Quod factum est*, scilicet in tempore, *in ipso vita erat* (Joan. i); ut nihil sit in opere, quod prius non fuerit in consilio. Et est sensus: *Dico ego opera mea regi*, id est Verbum aternaliter gigno, cum quo et in quo omnia dispono antequam sint in opere. De hoc verbo alibi dicitur: *Semel locutus est Deus*, etc. (Psalm. lxi). Item verbum vocat et linguam dicens: *Lingua mea*, quasi dicat: Non solum dispono omnia cum eo, sed etiam per eum loquor. Et hoc est, ipse est lingua mea, hic est etiam calamus mei scribæ, apta comparatio est. Ut enim scriba nil sine calamo, nec calamus sine scriba operatur, sic cooperatur Pater et Filius. Et nota quia non sono, qui transit, comparat verbum, sed scripto, quod manet; ut ostendat Filium coeternum Patri. Scribæ dico, *velociter scribentis*, quia non unum post aliud, sed omnia simul in uno verbo aeterno Pater disposuit. Speciosus, supra Pater commendavit Filium, secundum divinam naturam, hic secundum humanam. Quasi dicat: *Genitus est Filius secundum quod Deus de mea essentia*, et ipse secundum quod homo est, *Speciosus forma præ filiis hominum*, et *diffusa est gratia in labiis tuis*. Hæc non mutantur. *Propterea benedixit te*. Priora dixit Propheta ex persona Dei Patris, hæc ex sua; accommodatius enim videtur hoc accipere ex persona Prophetae, quam ex persona Patris et mutationes personarum repentinæ, et omnino ex improvise inveniuntur in sanctis Scripturarum libris. Dicit ergo Propheta in sua persona: Propterea, id est propter gratiam, qua regnum celorum datur, cum olim terra daretur, benedixit te hominem, *Deus in æternum*, dando tibi regnum, cuius regni non erit finis.

VERS. 4. — « Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime. »

Accingere. [Hier., Aug., Hier., Cassiod.] Hic laudat eum a potestate. Quasi dicat: Et, tu talis, *accingere*, a simili pugnaturi. Accingimur enim pugnaturi, præcingimur ministraturi, succingimur ituri, *gladio tuo* quo ipse dividit etiam filium a patre, et nurum a socru (Luc. xii), id est verbo Dei, quo hostes stravit, sicut Samson mandibula asini inimicos superavit. De hoc gladio dicit Dominus in Evangelio: *Non veni pacem mittere, sed gladium* (Matth. x). *Super femur tuum*, id

est super carnem. Femur enim humanæ propagine est seminarium, per quod congrue caro accipitur, o potentissime, subdit, ut etiam secundum carnem, quæ per femur accipitur, reverendum habeas. Potentissime dico:

VERS. 5. — « Specie tua et pulchritudine tua, intende prospere, procede, et regna. »

Specie tua et pulchritudine tua. [Cassiod., Hier., Aug., Cassiod.] Hic distingue, id est secundum humanitatem et divinitatem. Species enim refertur ad humanitatem, in qua mundo apparuit; pulchritudo ad deitatem, qua omnia decora sunt. *Intende*, id est hominem pereuntem miseratus respice. Vel ita. Et accipitur pro eodem species et pulchritudo, scilicet pro iustitia Dei. Quasi dicat: *Accingere*, et accinctus, *intende*, id est hominem misericorditer respice. Et hoc, *specie tua et pulchritudine tua*, id est ex iustitia tua, qua speciosus es et pulcher, *prospere*, id est liberans homines, *procede* de utero Virginis, ut sponsus de thalamo. Vel, *prospere, procede*, scilicet ab his victis, et alios vincendos; *et regna*, id est, in fide hominum tuam potentiam ostende; qui semper in te regnavisti. Dico *procede et regna*. Et hoc:

VERS. 6. — « Propter veritatem et mansuetudinem et iustitiam; et deducet te mirabiliter dextera tua. »

Propter veritatem, [Hier., Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] id est, propter hoc quia per te et per tuos veritatem doces, quæ falsitatem nostram destruit; et propter *mansuetudinem*, id est quia mansuetus es, ferendo malos, ut et quando pro inimicis oravit, et adulteræ dixit: *Nec ego te condemnabo* (Joan. viii), sic et sui. Et propter *iustitiam*, quia iustitiam vitæ ostendit, et hoc totum ideo quia *deducet te* inoffense per cursus totius vitæ, vel de populo ad populum, *mirabiliter*, quia omnes mirabuntur, vel quia miracula faciet *dextera tua*, id est potentia verbi. Aliter ab illo: *Prospere procede et regna*. Vel ita, *prospere procede et regna*, id est ita prospere procede, ut regnes per fidem in gentibus, quod jam factum est. Et hoc propter veritatem promissionum implendam, et jam sunt impletæ promissiones. Et propter mansuetudinem implendam in te et in tuis: et ita factum est, quia passi sunt martyres, unde regnum crevit, ut et ipse prior passus es. Et propter iustitiam implendam, et ita erit, quia venit ut iudicet secundum opera cuiusque. Et hoc potes, quia *deducet te mirabiliter dextera tua*. Hoc non mutatur. Et

VERS. 7. — « Sagittæ tuæ acutæ, populi sub te cadent; in corda inimicorum regis. »

Sagittæ tuæ sunt acutæ, [Aug., Cassiod., Aug.] id est verba tua, quæ corda hominum penetrant, et **97** velociter quo vult, perveniunt, et longe dirigunt. Et nota quia supra gladius positus est, qui prope ferit: hic sagitta, quæ eminus, et sic incomprehensibilis potentia Christi ostenditur. Et populi per eas sagittas vulnerati, *sub te cadent in corde*, vel

corda. Ubi se erigebant contra Christum, ibi cadunt ante eum. Corda dico *inimicorum* regis, id est inimicorum tuorum, qui es magnus rex, ut scilicet de inimicis sint amici, sicut Saulus, prius erectus contra Christum, cœlitus emissa sagitta corde percussus est, et cecidit per humilitatem dicens : *Domine, quid me jubes facere?* (Act. ix.) Vel ita, populi inimicorum regis, id est multi de inimicis tuis, sub te cadent, id est supponent se tibi. Et hoc, in corde, id est ex ratione, vel voluntate. Hoc est quod titulus dixit, *pro his qui commutabuntur et filiiis Core.*

VERS. 8. — « Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi; virga directionis virga regni tui. »

Sedes tua. [Aug., Cassiod.] Hic a iudicio commendat Christum. Sedes enim ad iudicium pertinet. Quasi dicat : Benedixit te Deus in æternum, quia *sedes tua*, scilicet *sedes regni*, id est iudiciaria et regalis potestas, o *Deus*, est in sæculum sæculi, quia quicquid constituit, non mutatur, quod te decet, quia *virga*, id est sceptrum et gubernatio, *regni tui* est virga *directionis*, quæ distortos dirigit. Hæc est regula divinæ æquitatis, quæ vere recta est et nunquam curvatur. Hæc justos regit, iniquos percutit. Nemo ergo sibi de misericordia Christi multum blandiatur, quia virga directionis est ei, si alios regit, alios conterit; regit spirituales, conterit carnales, sic dilige misericordem, ut velis esse veracem. Vere est virga directionis, quia

VERS. 9. — « Dillexisti iustitiam, et odisti iniquitatem : propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ, præ consortibus tuis. »

Dillexisti iustitiam. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] Quia non solum in te justus es, sed in aliis diligis iustitiam; et odisti non homines, sed *iniquitatem*. Aliter perfecte non diligitur iustitia, nisi odiatur iniquitas. Si ergo homo iniquitatem in se odit, cum Deo facit. Odit Deus iniquitatem, oderis et tu, ut unam rem ambo oderitis. Eris enim Deo amicus, si displiceat in te ipso iniquitas tua, et placeat creatura ipsius. Propterea, scilicet ut diligeres iustitiam, et oderes iniquitatem, *unxit te*. Vel sic continua. Propterea, scilicet quia dillexisti iustitiam et odisti iniquitatem, reddita sunt tibi hæc præmia, scilicet unxit, secundum hominem, te, o *Deus*, Fili, *Deus tuus*, scilicet Pater, id est, fecit te regem, dando tibi nomen, quod est super omne nomen (Phil. ii.). [Aug., Cassiod., Hier.] Et nota quod ait : Unxit te Deus, cum tamen divinitus ungi non indiguerit; sed hoc dicit, quia homo ille Deus est, qui secundum quod homo unctus est, secundum quod Deus ungens. Bis ponitur Deus pro Patre et Filio, et in Græco aperte alter vocativus est, alter nominativus est. Iste vero unctus est ille lapis, id est per illum lapidem significatus, quem Jacob unxit erigens in titulum, et effundens oleum desuper (Gen. xxviii). Per hoc autem quod dicit eum unctum, regem et sacerdotem eum esse significat, in cujus figura in Veteri Testamento re-

ges et sacerdotes ungebantur (I Reg. xvi; Exod. xxix). Unxit dico *oleo* spirituali. Oleo dico *lætitiæ* pro puritate conscientie et plenitudine gratiæ. Et hoc *præ consortibus tuis*, id est apostolis et aliis sanctis, in quos ab eo unctio gratiæ efflueret. Et namque spiritus non est datus ad mensuram (Joan. iii), in quo habitat plenitudo divinitatis corporaliter (Coloss. ii), et de plenitudine ejus nos omnes accepimus (Joan. i).

VERS. 10. — « Myrrha et gutta et casia a vestimentis tuis a domibus eburneis, ex quibus delectaverunt te filii regum in honore tuo. »

Myrrha et gutta. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Alcuin., Cassiod., Hier., Gl. int.] Hic laudat Propheta sponsum ab uxore et ornatu, et prius ab ornatu, quasi dicat : Non modo hæc prædicta habes; sed etiam *myrrha et gutta et casia* spirabunt a vestimentis tuis. Boni odores virtutum his aromatibus signantur. Unde Apostolus ait : *Christi bonus odor sumus Deo* (II Cor. ii). Qui odores bene adhibentur nuptiali gaudio ut in nuptiis solet fieri. Est autem gutta, quæ et amoniaca dicitur. Casia quæ et fistula dicitur. Per quæ significantur diversa virtutum odora. Myrrha, quæ est amara species, vermes arceus, est carnis amaritudo, quæ pellit vermes malorum desideriorum et malæ conscientie, et servat a putredine vitiorum. Gutta pellit omnes inflaturas et tumores, id est humilitas, quæ curat duritias cordium. Casia in aquis locis nascitur, et crescit in immensum et reddit odorem : hæc est fides quæ per baptismum crescit. Vestis autem Christi, a qua hæc fluunt, Ecclesia est, quam Christus sanguine abluit a macula, extendit in cruce a ruga duplicatis. Et est sensus : myrrha, scilicet carnis mortificatio; et gutta, scilicet humilitas; et casia, scilicet fides, spirabunt aliis per bonum exemplum, a vestimentis tuis, id est a sanctis tuis, ab Ecclesia tua. *A domibus.* [Rem., Cassiod., Hier., Aug., Cassiod., Aug.] Eosdem dicit domus quos antea dixerat vestimenta, scilicet sanctos, qui tamen propter aliud vestimenta, propter aliud domus dicuntur, quæ ipsæ sunt eburnæ. Vestimenta Christi dicuntur, quia ornant ipsum vitam et doctrinam : domus, quia in eis habitat Christus; eburnæ, quia ipsi sunt casti, ut elephas a quibusdam castum animal dicitur. Ebur enim frigidi naturæ est. Ideo in ebores castitas significatur : et sicut ebur prius obscurum limis et serris, vel sculpulis lucidum fit, ita et sancti perfectiones et attritiones diversorum suppliciorum elimati virtutum varietate sunt lucidi. Et hoc est, dico a vestimentis tuis spirabunt hæc, scilicet a domibus, id est a cordibus sanctorum, in quibus habitat Deus; eburneis, propter castitatem, vel virtutum decorem. Aliarum ab illo loco, myrrha et gutta, et accipitur vestis corpus Christi, qua celatur deitas. Ab hoc venit myrrha, quia mortuus est pro omnibus hominibus; gutta fluxit, quia duritiam cordium sua prædicatione solvit. Casia prodiit, id est redemptio per aquam baptismi. Et hoc

est. *Myrrha et quita et casia*, spirabunt, a vestimentis tuis, id est a corpore Christi, quo quasi veste celatur deitas. Et non tantum a corpore Christi, hæc veniunt: sed etiam, a domibus eburneis, id est a sanctis. Hic non mutatur sensus. His odoribus filiae regum terrenorum allectæ Christum sequuntur, post habito honore Patrum, et hoc est, a vestimentis tuis, spirant hæc odora, ex quibus odoramentis virtutum delectaverunt te, id est, delectabilem te habuerunt filiae regum terrenorum, ad litteram. Et hoc, in honore tuo, scilicet non curantes honorem Patrum, sed Christi. Et reges dicit apostolos, qui se et alios virtutibus regunt, quorum filie sunt omnes per eos in fide geniti, quos in honore Christi, non in suo genuerunt, a Christo enim Christiani, non a Petro Petri, vel a Paulo Paulini dicuntur. Et est hoc tractum a veteri lege. In lege enim scriptum est: Si mortuus fuerit frater sine semine, accipiat uxorem frater ejus vel alius propinquior de cognatione, ut suscite semen, non sibi sed fratri suo et habeat natus nomen defuncti, (Deut. xxv). Hoc spiritualiter Christo convenit, qui est primus frater et primogenitus in multis fratribus (Rom. viii), qui per Prophetam dicit: Narrabo nomen tuum fratribus meis (Psal. cxi). Et in Evangelio: Vade, et dic fratribus meis (Matth. xxviii), qui mortuus est sine semine, quia pendens in cruce vix unum latronem solum comedit. Unde ait: Singulariter sum ego, donec transeam (Psal. cxi). Et alibi: Tota die expandi manus meas ad populum non credentem (Rom. x). Sed suscitatur ei semen a fratre, qui accipit uxorem ejus, id est ab apostolis, qui sponsam Christi, scilicet Ecclesiam regendam suscipiunt, qui non sunt sponsi, sed amici sponsi. Qui enim habet sponsam, sponsus est (Joan. iii), quorum prædicatione gentium multitudo intravit ad Christum. Et habet natus nomen defuncti, id est conversi ad fidem habent nomen Christi crucifixi, a quo Christiani dicuntur. Et hoc est, ex quibus, scilicet odoramentis, delectaverunt te filiae regum, scilicet apostolorum. Filiae dico, tamen, in honore tuo; quies primus frater, a quo nomen habent, cui gloriam quaerunt.

VERS. 11. — « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate. »

Astitit. [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug., Cassiod.] Illic ab uxore commendat sponsunt. Quasi dicat: Tu talis es, et sponsa talis astitit etiam non timore curva, sed spe erecta, regina, quæ sub rege regit, scilicet sponsa Ecclesia, a dextris tuis, id est in æternis spe. Qui autem a sinistris est, ubi erunt hædi, non est regina, sed ancilla quæ de domo ejiciatur cum filio suo (Gen. xxi), quando dicitur: Ite, maledicti, in ignem æternum (Matth. xxv). Regina autem dicitur: Venite, benedicti Patris mei, possidete, etc. (ibid.). Astitit dico in vestitu deaurato, id est, in doctrina sapientiæ, circumdata varietate, id est omnibus linguis variata. Tamen vestis Catholicæ doctrinæ una est, quia sine scissura.

A Unde sanctus Spiritus igneis et dispersit linguis super apostolos descendit (Act. ii). Vel ita, ut per vestitum opera intelligantur, qui dicitur deauratus, non aureus. In auro intelligitur charitas. Quod vero aureum est, totum de auro est: quod est deauratum, aurum habet et aliud. Et est: Astitit regina in vestitu bonorum operum; deaurato, non auro, ne sola sit charitas, sed adsint cætera quæ charitas ornat. Ipsa dico circumdata varietate meritum; et si sit unitas in charitate, tamen auro, id est doctrina apostolorum, et cocco, id est confessione martyrum, et gemmis, id est in puritate virginum, et purpura, id est lamento pœnitentium ornatur regina. Unde in Veteri Testamento cortinæ tabernaculi contextæ sunt de quatuor pretiosis coloribus, scilicet de bisso retorta et cocco bis tincto, hyacintho et purpura (Exod. xxvi).

B PARS III. VERS. 12. — « Audi, filia, et vide; et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum, et domum patris tui. »

Audi filia et vide. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Tertia pars, ubi laus sponsæ cantatur, sed submissius, id est minus excellenter, quam supra laus sponsi. Et laudat eam quadriformiter, scilicet a forma, a gloria, ab adolesecentulis, a prole. Alloquitur autem Propheta reginam tanquam unus de Patribus, id est de apostolis, quos supradixit Patres. Quasi dicat: Astitit regina a dextris tuis. Et, o regina, filia mea, id est mea prædicatione genita, audi intus, et vide Deum ipsum. Quasi dicat: Judæi viderunt et occiderunt, tu audi Evangelium et credendo videbis Deum: hic per imaginem; in futuro, per speciem. Vel, audi prophetias, quæ Incarnationem Christi prædixerunt. Et vide impletas, et inclina aurem tuam, ut humiliter audias. Parum enim est audire, nisi humiliter audiaris, et obliviscere populum tuum, scilicet populum Babyloniam, unde venit Ecclesia, scilicet obliviscere ritus legis, vel idololatriæ, per quos servis regi Babylonis. Et domum, id est conversationem, et consortium patris tui diaboli, id est Babyloniam, quæ est contra Jerusalem. Et hæc est præcedentis expositio. Et sic fides decora.

C VERS. 13. — « Et concupiscet rex decorem tuum, quoniam ipse est Dominus Deus tuus, et adorabunt eum. »

Et concupiscet rex decorem tuum quem ipse fecit in te. [Aug., Cassiod., Hier., Aug., Cassiod., Aug.] Illic laudat eam a forma. Concupiscet dico, quod est magnum, quoniam ipse, non prior patet, scilicet diabolus, est, non qualiscunque rex, sed Dominus Deus tuus, non modo sponsus; et adorabunt omnes populi, de quibus facta es, eum, scilicet regem tuum.

VERS. 14. — « Et filiae Tyri in muneribus; vultum tuum deprecabuntur omnes divites plebis. »

Et etiam filiae Tyri, [Aug., Hier., Aug., Cassiod., Aug.] id est gentium: a 98 parte totum. Per Ty-

rum enim vicinam Judææ, gentes designat Christo credituras. Unde mulier Chananæa a finibus illis egressa (*Math. xv*), Ecclesiæ figura est. Hæc, inquam, filia Tyri, id est gentes venient ad illum regem tuum, in muneribus, scilicet, ut se offerant, vel ut elemosynas faciant, quibus mercetur regnum cælorum. Ideo ait, in muneribus, quia vult ut in cælum thesaurizemus, largiendo temporalia. Filia Tyri, scilicet omnes divites plebis, nobiles, sapientes, et hujusmodi. Hæc sunt filia Tyri. Vel secundum interpretationem nominis: Tyrus enim interpretatur angustia. Et est, filia Tyri, id est angustia, scilicet peccatorum, id est gentes quæ sunt in angustia peccatorum, in muneribus venient, scilicet divites plebis omnes. Hæc non mutantur a priori sensu. Et hi adorando in muneribus deprecabuntur vultum tuum, o regina, id est conformitatem tuam, ne extra positi faciant sed in vultu sponsæ, id est unitate Ecclesiæ. Vultus namque Ecclesiæ prodest elemosynas facientibus, ne extra nidum Ecclesiæ faciant, ut sit gloria Dei, et non sua.

VERS. 15. — « Omnis gloria filia regis ab intus; in fimbriis aureis, circumamicta varietatibus. »

Omnis gloria. [Cassiod., Aug., Hier., Aug., Cassiod., Gl. int., Hier.] Hic est laus sponsæ a gloria, ut supra a potestate sponsi. Quasi dicat: Dico concupiscet rex decorem tuum: qui decor non est nisi intus, quia omnis gloria ejus, scilicet filia regis, est ab intus, vel intrinsecus, id est in conscientia tua. Sit ergo elemosyna tua in occulto ubi Deus videt qui internam pulchritudinem amat quam videt. Vel, intrinsecus, id est non in circumcisione manufacta, sicut in veteri lege, sed in spiritualibus. Reginae dico existentis in fimbriis aureis, id est in doctrina sapientiæ, quæ regina est circumamicta varietatibus, id est diversarum linguarum. Varietas linguarum decus est doctrinæ, sed non prodest, nisi sit intus gloria. Vel fimbriæ, quæ sunt finis vestis, significant finem mundi, vel hominis. Aureis dicit non deauratis, ut supra, sed aureis, quia in fine tota perfectio est, ubi invenitur charitas plena; et est, gloria reginæ est, ab intus, et hæc gloria est, in fimbriis aureis, id est in fine sæculi. Vel cujusque hominis, quando perfecta erit charitas, quæ regina est, circumamicta varietatibus, virtutum vel gentium.

VERS. 16. — « Adducentur regi virgines post eam; proximæ ejus afferentur tibi. »

Adducentur, [Cassiod., Aug., Alcuin., Cassiod.] Hic laudat sponsam ab amicabus ut supra sponsum a judicio. Quasi dicat: Regina domum patris oblita venit ad regem. Et post eam primam quæ est generalis mater fidelium, virgines, id est pudicæ mentes, adducentur gratia Dei. Non enim a se hoc habent regi, et hæc virgines sunt proximæ ejus reginæ, id est non alienæ ab ea, sed ad eam pertinentes, et convertens verba ad regem ait: Et istæ afferentur tibi, o rex! Nota verborum differentias, adducentur, opportuna prædicatione venientes; afferentur, im-

portuna prædicatione conversi. Vel ita ut per virgines robusti accipiantur, et per proximas infirmi. Et est: Post eam, reginam, adducentur regi virgines, ut robusti et fortes; et proximæ ejus, scilicet viduæ et castæ, quæ sunt in gradu secundo, et alii infirmi quasi imbecillitate fatigati, afferentur tibi. Et nota quod prius unitas Ecclesiæ dicitur, cum dicit, eam; post enumeratio partium est distincta, cum dicitur, virgines, et proximæ, addit:

VERS. 17. — « Afferentur in lætitia et exultatione; adducentur in templum regis. »

Afferentur, [Cassiod., Aug.] etiam ministeriis angelorum, in lætitia et exultatione, quia sexus ille fragilis vicit graves passiones corporis, quo adducentur tanquam vivi lapides, in templum regis, non solum ad conspectum, sed in penetralibus regis, id est in Jerusalem futuram. Vel, in templum regis, id est in Ecclesiam præsentem. Non est satis quod sunt virgines, nisi adducentur in hoc templum, quia sunt et hæreticæ virgines extra hoc templum, cujus junctura est charitas.

VERS. 18. — « Pro patribus tuis nati sunt tibi filii: constitues eos principes super omnem terram. »

Pro patribus. [Cassiod., Hier., Aug.] Hic dicit quanto incremento sponsa profecerit, et a prole commendat. Quasi dicat: Adducentur; nam pro patribus tuis, scilicet pro antiquis patribus, idolorum cultoribus nati sunt tibi filii, id est apostoli, principes prædicationis. Vel post prophetas apostoli, et post apostolos et pro apostolis episcopi et alii, quos Ecclesia genuit, et in sede constituit. Unde sequitur: Constitues eos principes super omnem terram. Non in uno loco Ecclesiæ.

VERS. 19. — « Memores erunt nominis tui in omni generatione et generationem. »

Memores erunt nominis tui, Domine. [Hier., Cassiod.] Vel, memor ero, alia littera, secundum quam populus Christianus loquitur sic: Constitues eos principes, et per eorum prædicationem memor ero nominis tui, Domine, id est Christianus populus qui in eorum prædicationibus per omnes successiones perseverat. Vel, memores erunt ipsi principes, nominis tui, Domine, in omni generatione et generationem.

VERS. 20. — « Propterea populi confitebuntur tibi in æternum, et in sæculum sæculi. »

Propterea. [Hier., Aug., Alcuin.] Quia constitues eos principes, populi una confessione confitebuntur tibi peccata vel laudes; hæc confessio unitatis valet. Et ideo Deo placet; et hoc in æternum præsentis sæculi, in sæculum sæculi, id est in futuro, ubi est æterna laus. Notandum quod psalmus iste, in natali Domini cantatur, quia agit de laude sponsi et sponsæ, et de nuptiis Christi et Ecclesiæ, quarum desponsatio facta est in Verbi incarnatione. Cantatur etiam in festo beate Virginis, quia quæ de Ecclesia generali hic dicuntur, ad Mariam specialiter referri possunt. Cantatur etiam pro virgi-

nibus, quia dicitur ibi, adducuntur regi virgines; A et pro apostolis, quia ibi dicitur nati sunt tibi filii.

COLLATIO IN PSALMUM XLIV : « ERUCTAVIT, » etc.

Titulus, apud Septuaginta: Pro his qui commutabuntur, ὅτι οἱ τῶν ἀλλοιωθησομένων. Hebr. עַל שְׂשֵׁבִים AL SCHOSCHANIM SUPER LILIA, vel PRO LILIIS, per quae congruenter intelliguntur virgines, maxime Christus sponsus et Ecclesia sponsa. Per virginitatem vero, homines efficiuntur pares angelis. Et ita commutabuntur, cum mortale hoc induerit immortalitatem. In caelo neque nubent, neque nubentur; sed erunt sicut angeli Dei in caelo (Matth. XXI). Unde D. Hieronymus testatur se hunc psalmum voluisse exponere Principiae virgini, eo quod invenerit in titulo, Lilia et flores, quae pertinent ad virginitatis decus immortale.

VERS. 4. — Versu 4, 5 et 6, aliter distinguunt Hebraeantes. Ob id perturbatur intelligentia ultro citroque conversa; et hic ponit hunc casum alter alterum iuxta quod magis arridet. Nos sequamur Patres nostros.

VERS. 5. — Ubi legimus, intende, Hebr. rursus repetunt. Et in decore tuo יָהֲדָרָה YAHADARECA. Interpretes legerunt caph finale; essentielle, non subsidarium, in verbo quod vocant HIFIL, a themate יָדָרָה DARACH, id est incessit. Unde יָדָרָה HIFIL direxit, intendit, in imperativo יָדָרָה HADREC. Intende, quomodo videtur accepisse interpretes. Deinde, prospere procede. Quam significantiam unica particula signat עָלָה. Mox sequitur רָעָב RECAV, id est equita. Cujus emphasis Septuaginta intelligentes, concinne dixerunt, regna, sive triumpho.

VERS. 7. — Sagittae tuae acutae populi sub te cadet in corda inimicorum regis. Quid hic, non oblatant Faber et Caeus? Contendunt enim ablativum, corde, debere legi; et respicere vocabulum acuta, ac non referri ad verbum cadent; et id quod est medium dici per parenthesis hoc modo: Sagittae tuae acutae populi sub te cadent in corda inimicorum regis. Ista philosophia non est nobis necessaria. Quid enim senserit Augustinus locutentur habes in Glossa. Ideo Sanctes ut ostenderet respicere verbum, cadent, ipsum repetit, licet semel duntaxat ponatur in Hebraeo: Sagittae tuae acutae, populi sub te cadent, in cor inimicorum regis cadent; et Munsterus, defiguntur; Chaldaeus, transmittentur in corda odientium regem. Nec obest quod in Hebraeo et Graeco ponatur singulariter. In Graeco quidem ἐν καρδίᾳ, in corde, in Hebraeo בְּלֵב BELEB, quod est indifferent in corde vel in cor. « Siquidem, ut dicit Hieronymus ad Principiam, Hebraica interpretatio distat in verbis, non distat in sensu. Mox subnectit hunc versiculum, in quo alias legebatur, potentissime, sagittae tuae acutae, potentissime, populi sub te cadent inimicorum regis. In Hebraico, absque potentissime. Reliqua similiter. » Haec ille.

VERS. 9. — Propterea unxit te Deus, Deus tuus. Oportet Augustinum usum fuisse aliis codicibus Graecis, quam quos vidimus. Nam prius nomen, Deus, accepti sub vocandi casu ex Graeco, recta interpretatione; quam omnino habet Hieronymus ad Principiam virginem. Secundum autem, Deus, sub nominativo. Verum, inquit Augustinus, in Latino putatur idem casus nominis repetitus. In Graeco autem evidentissima distinctio est. Et tamen codices nostri legunt ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, adeo ut demitatur D. Hier. ad Principiam, cur Aquila in superiori versiculo, thronus tuus, Deus, verterit Θεός, et in subsequenti Θεός; repetitum, quamquam in nostris exemplaribus, nunc habetur in utroque versu. Ex quo clarum desumitur argumentum codices variasse. Ubi etiam non videtur silentio praetereundum quod Hieronymus dicit se potuisse dei propter intelli-

gentiam. Quod Latina consuetudo non recipit, ne quis putet perverse Deum dilecti et amantissimi regis bis Patrem nominari.

VERS. 11. — Astitit regina a dextris tuis, in vestitu deaurato, circ. variet. Duo vocabula finis versus, non habent Hebr. Graeci tamen nunc, et Latini, legunt ad vehementiam sententiae; et expressiorem significantiam particularum. Siquidem prior significat notam, auri massam; et eam sane insignem כֶּתֶם KETHEM. Secunda est aurum gemmatum, sive ut vult Hieron. diadema. Quae omnia satis indicant variegatam pulchritudinem. Utramque vero lectionem recenset Hieronymus, et interpretatur ad Principiam virginem: Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato. Quodque sequitur circumdata varietate, excepta editione Vulgata nullus interpretum transtulit. In Hebraico; stetit conjunct in dextera tua, in diademe auro. Ubi nos conjugem vertimus, ibi

apud Hebraeos legitur שֶׁלֶב SHELAL pro quo Aquila συνέκλιται, id est concubina; Symmachus et quinta editio πελάσσειν, id est pellicem. LXX, Theodotion, et Sexta edit., reginam interpretati sunt. Deinde ubi ego posui, in diademe auro, Symmachus transtulit, in auro primo. Aquila, quinta et sexta Editio, in tinctura, vel in auro ophir, quae filiae regum sunt, et in sponsi parantur amplexus. Per myrrham guttam et casiam et domos eburneas delectant eum, cujus thronus in saeculum saeculi est. Quae autem jam super petram Christum stabili radice fundata est catholica Ecclesia, una columba perfecta et proxima stat a dextris, et nihil in se sinistrum habet. Stat in vestibus deauratis, de sermonibus Scripturarum ad sensum transiens, et cunctis plena virtutibus. Sive ut nos transtulimus, in diademe auro. Est enim regina, regnantis cum rege, cujus filias possumus intelligere, et in commune credentium animas, et proprie virginum choros. Ophir genus auri est, vel a loco Indiae, vel a colore nomine indito. Septem quoque apud Hebr. auri 99 vocabula sunt. Uzorem quoque et concubinam intelligimus de cantico Salomonis, quae sine sponso suo vel marito dormire non potest. » Haec Hieronymus.

VERS. 13. — Et adorabunt eum. Hebraei, adora eum, quia legunt, וַיִּשְׁתַּחֲוֶי יְהִישָׁתַחֲוִי cum iod in fine, LXX sine iod, sed cum geminato vau

VERS. 14. — Filiae Tyri in muneribus. Hieronymus juxta Hebraeos, filia fortis. Unde videtur sentire ad Principiam virginem, quod error sit in lingua Latina aut Graeca propter ambiguitatem vocabuli, ea tamen lege, ut errorem vocet equivocationem. Nam mystice et suaviter, hanc eum legimus et psallimus, pariter interpretatur et disserit, cujus verba non piguit subscribere, filiae Tyri in muneribus, etc. Verbum Hebraicum צַר quod in Ezechiele juxta Septuaginta legimus, interpretari potest, et Tyrus, et tribulatio, et fortissimus, sive fortissima, et silex, id est lapis durissimus. Unde in praesenti loco error ortus est. Aquila enim et Septuaginta et Theodotion, et quinta editio, Tyrum interpretati sunt. Sexta verbum Hebraicum צַר ror posuit; Symmachus κράτιστος, id est fortissimam. Nos idipsum ad Deum retulimus, ut illa cui supra dixerat, audi, filia et ride, filia fortissimi nuncupetur, aut certe ipsa fortissima sit, quia imitata est fortem Patrem, cujus vultum in diversis muneribus deprecabuntur divites plebis. Divites in cunctis operibus bonis et scientia, sive qui divites putantur in hoc saeculo sapientes hujus mundi, et philosophorum disciplinis eruditi. Vel, quod melius est, qui antea divites fuerant, habentes eloquia Dei, et testamenta et prophetas, id est, de populo Israel. Ut enim ante Salvatoris adventum, hi qui de Tyro erant, hoc est de populo gentium, et proselyti esse cupiebant, deprecabantur divitem populum Israel, et per eos introducebantur in templum. Sic post adventum Domini,

quicumque ex Israel credere voluerint, divites A quondam familiaritate et protectione Dei, venient ad filiam Tyri, et offerentes varia dona virtutum, et confessionis in Christum, deprecabuntur eam, ut salutem quam perdidierunt in Judea inveniant in gentibus.) Hæc ille. Caterum editio Latina, quæ legit plurative, *filia Tyri*, respicit finem superioris versus; videlicet, *adorabunt eam*, juxta explanationem et Hieronymi et Augustini in Commentariis. Quod si voluissent Stapulensis et Cæcus, non adeo momordissent lectionem Vulgatam, ceu interturbatam et confusam; imo vero ineptam. Quis enim sic loqueretur, *filia Tyri in muneribus vultum tuum deprecabuntur*, quin potius ut ratio Latinitatis exigat, *vultum vestrum*? Hallucinantur autem in texendo ordine, nec officit quod Hebraice et Græce unice dicatur filia Tyri quasi vocandi casu, cum sit mentio de Ecclesia, quæ est una, et plures, diversa consideratione; et varius respectus coordinationis dictionum efficit multipliciter interpretationum. Nusquam tamen est indigna intelligentia.

VERS. 15. — *Omnis gloria ejus filia regis*. Pronomen *ejus*, additum est ex psalmodia Romana vel ex aliis editionibus, quæ multæ fuerint. Et potuit hoc contingere fortasse, eo quod si legatur per punctum quod dicunt mappic in littera, he, id est, in aspiratione, quæ ponitur in fine dictionis כבוד REBUDACH id est gloria ejus. Quod si non ascribentur puncta, ut probabilis est, facilius poterat verti *ejus*.

VERS. 19. — *Memores erunt nominis tui, Domine*. Sic legimus ex editione Romana. Nam et Hebræi habent (quod et contestatur Hieronymus ad Principiam) זכירה AZKIRAH, id est *recordabor*. Quia tamen est futurum verbi quod dicunt מִנְחָל, haud incongrue verti posset, *recordari faciam*. Quod quam quadret apostolis, quibus spiritus Christi Jesu suggestit omnia quæcunque dixerant, nemo non videt. Itaque *memores nominis ejus* erant, Deo inspirante, et memoriam priorum refricante et confirmante.

PSALMUS XLV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID PRO ARCANIS. »

Deus noster refugium. [Hier., Alcuin., Aug., Alcuin., Aug., Cassiod.] Titulus: *In finem psalmus David pro arcanis*. Psalmus iste agit de arcanis divinæ dispositionis, quæ sunt, quod si Deus homo, quod salus promissa utrique populo, quod cæcitas ex parte contigit in Israel, ut plenitudo gentium intraret, quod apostoli transierunt ad gentes, quod nimia pax fuit in terra, tempore Dominicæ nativitatibus. Unde Isaïas: *Conflabunt gladios suos in vomeres, et lanceas suas in falces* (Isa. ii). Et est sensus: *Psalmus iste tendens in finem*, id est in Christum, est *David*, id est alicujus fidelis de Judæa, ut sit certius testimonium. Psalmus dico habitus, *pro arcanis*, id est agens de manifestatione arcanorum. Vel secundum aliam translationem, quæ habet: *In fine psalmus, filiis Core pro arcanis*. Filii Core sunt filii crucis, qui de arcanis, id est de adventu Christi et aliis predictis loquitur. Et est, psalmus hic tendens in finem attribuitur filiis Core, qui hic loquuntur. Psalmus dico, habitus, *pro arcanis*. Intentione monet ad fidem. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo, in adventu Domini omnis spes habenda ostenditur, et in transitu apostolorum ad gentes. Secundo dicit quod Ecclesia fundatur in Christo, cui gentes et regna subjiunguntur, ibi, *fluminis impetus*. Tertio narrat magnalia tempore Incarnationis facta, ibi, *venite et videte*. Propheta ergo in Christi adventu, videns multas exurgere tribulationes contra eas præmittens consolationem in persona filiorum Core, vel alicujus fidelis de Judæa, ait:

VERS. 1. — « *Deus, noster refugium et virtus, adjutor in tribulationibus quæ invenerunt nos nimis.* »

Deus noster refugium. [Gl. int., Aug., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat: Alii dii non sunt refugium, sed *Deus noster*, id est nobis communis carne assumpta est *refugium*, dum de periculo liberat, et *virtus*. Hoc ideo addit, quia est refugium ubi plus timetur:

B quo si quis aliquando ad hæc confugerit, magis infirmatur. Hic vero confirmatur, ideo ad te fugiendum, quia es *adjutor in tribulationibus*, quia juvas vincere eas. Et non solum in aliis vincendis es adjutor, sed etiam in iis quæ sunt *nimis*, id est in conscientia, quæ enim intus sunt a nobis nimis sunt. Nulla enim hic major est tribulatio, quam delictorum conscientia; sed et hic adjuvat Deus noster, quia peccata dimittit. Et hæc tribulationes *invenerunt nos*, non nos eas, ut per nos peniteremus, ubi tamen et ille rogandus est, sed ipsæ tribulationes invenerunt nos aliis monentibus ponere. Aliquando ergo homo invenit tribulationem peccatorum, quando sine admonitione alicujus considera: sua errata, et sic penitet, dicens: *Tribulationem et dolorem inveni* (Psal. xiv). Aliquando tribulatio invenit hominem, quando alterius persuasionem penitet, cognoscens peccatum: utrobique autem rogandus est Deus. Vel ita, ut per tribulationes accipiamus poenas, et legitur littera seriatim sic: *Adjutor est in tribulationibus; quæ tribulationes invenerunt nos*. Nos enim fugiebamur eas. Vel, invenerunt nos, expositos eis per Adam. Invenerunt dico nimis, quia hic perimus sub mole poenarum. Tanto potentior est ille qui liberat.

VERS. 2. — « *Propterea non timebimus, dum turbabitur terra; et transferentur montes in cor maris.* »

Propterea. [Cassiod., Aug.] Quia talis est securitas non timebimus nos qui montibus, id est apostolis, consentimus: timeant contrarii, dum conturbabitur de novitate miraculi in adventu Christi terra; id est Judæa, quasi arida, sine idololatria, amaritudine gentium circumdata tanquam mari terra, et transferentur montes, id est apostoli, secundum illud: *Quia repulistis verbum Dei, ecce convertimus ad gentes* (Act. xiii). In *cor maris*, id est in fidem gentium, quia gentes credunt eis. Vel, mare est hoc sæculum; cor maris, immanitas gentium. Ad gen-

tes enim immanes et barbaras transierunt, in qua translatione

VERS. 5 — « Sonuerunt et turbatae sunt aquae eorum; conturbati sunt montes in fortitudinem ejus. »

Sonuerunt contradicentes et turbatae aquae eorum vel ejus, alia littera, id est maris. [Aug., Gl. int., Alcuin., Gl. int.] Conturbati sunt etiam montes, id est potestates saeculi, in fortitudine ejus, id est Dei qui est refugium et virtus. Vel ita ab illo loco, *sonuerunt*, quasi transferrentur montes, in qua translatione, *sonuerunt montes*, ipsi apostoli praedicando, *et turbatae sunt aquae eorum*; ad sensum sit relatio, non ad vocem, id est aquae maris, scilicet populi gentium, vel doctrinae eorum, quae infatuatae coruscante doctrina Salvatoris, unde : *Absorpti sunt, juncti petrae judices eorum* (Psal. cxi). Haec est virga Moysi, quae devoravit virgas magorum Pharaonis. *Stultum enim fecit Deus sapientiam hujus mundi.* (I Cor. 1.) Unde Abdias propheta : *Perdam sapientiam sapientium, et prudentiam prudentium reprobo* (Abd. viii). Conturbati sunt montes, id est exterius apostoli turbati sunt; in fortitudine ejus, id est in nimia persecutione ejus, maris.

PARS II. Διψαλμα. VERS. 4. — « Fluminis impetus » latificat civitatem Dei; sanctificavit tabernaculum ejus sum Altissimus. »

Fluminis impetus. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Secunda pars, ubi dicit Ecclesia in Christo fundatur, cui gentes et regna subjiuntur. Quasi dicat : Ita saevit mare, sed inter hos fluctus et sonitus non timent, qui ad illud refugium fugerunt, quia *fluminis impetus*, id est Spiritus sancti inundatio, *latificat civitatem Dei*, scilicet Ecclesiam. Et *sanctificavit tabernaculum suum*, id est Ecclesiam vel corpus; quod assumpsit de Virgine Altissimus. Et

VERS. 5. — « Deus in medio ejus non commovebitur; adjuvabit eam Deus mane diluculo. »

Deus manet in medio ejus civitatis, [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] quia aequae omnibus consulit, non accipit personas. Quomodo quod in medio est paria habet spatia ad omnes fines, ita Deus medius esse dicitur, aequaliter omnibus consulens. Et ideo non commovebitur illa civitas, unde porte inferi non praevalerunt adversus eam (Matth. xvi); *adjuvabit eam Deus in labore saeculi mane*, id est in ipso boni operis principio. Et hoc *diluculo*, id est per illuminationem sancti Spiritus, qui est lux quasi diei. Vel alia littera, *adjuvabit eam Deus vultu suo*, id est praesentia Incarnationis. Vel vultu suo, id est demonstratione auxilii sui, id est cum adjuvando se indicat. Et sic

VERS. 6. — « Conturbate sunt gentes, et inclinatae sunt regna; dedit vocem suam, mota est terra. »

Conturbatae sunt gentes [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] salubriter. Et etiam *regna inclinata sunt*, ut adorent, non erecta per superbiam, quia *dedit*; non ait protulit, sed dedit, quasi magnum praemium

voce suam, id est praedicationem, quando tonuit de nubibus, id est praedicatoribus, qui dicuntur nubes et montes. Montes propter altitudinem et firmitatem; nubes propter pluviam et ubertatem. Unde *terra mota est*, id est terrenus tremit metu judicis. Quis dedit vocem?

VERS. 7. — « Dominus virtutum nobiscum; susceptor noster Deus Jacob. »

Dominus virtutum caelestium, [Hier., Cassiod., Aug., Cassiod.] qui est nobiscum **100** carne assumpta, ac si diceret : Emmanuel, proprium nomen supponendo. (Emmanuel enim interpretatur *nobiscum Deus*.) In his verbis breviter diffinit quid sit Christus, dum dicit, Dominus virtutum, *nobiscum*. Quasi dicat : Qui misit olim angelos, jam ipse venit. Et est nobiscum, et per hoc *susceptor* est. Nulla ergo terreat infirmitas *noster* non nisi filiorum crucis. Ipse dico, *Deus Jacob*, id est significatorum per Jacob. Quasi dicat : Qui tanta nobis dabit, quanta dedit Jacob; non enim tantum illius Deus.

PARS III. Διψαλμα. VERS. 8. — « Venite et videte » opera Domini, quae posuit prodigia super terram : auferens bella usque ad finem terrae. »

Venite et videte. [Cassiod., Aug., Alcuin., Hier., Aug., Hier., Cassiod.] Tertia pars, ubi narrat magalia tempore Incarnationis facta. Quasi dicat : Quid fecit susceptor? magna opera, et venite fide, et videte, id est intelligite *opera Domini*. Vel ita continua, quia nobiscum est et susceptor, ergo venite fide, quasi dicat : Jam securus vos invito. Et videte, id est intelligite, opera Domini, quae tempore Incarnationis fecit, ut de pace nimia. Et hujusmodi quae posuit super totam terram, et illa opera erant prodigia, quia aliquid portendebant. Quid? hoc scilicet pro ipse est, *auferens bella spiritualia*, scilicet bella male voluntatis, usque ad finem terrae. Hoc jam factum est in quibusdam non repugnantibus Deo, quia per Christi adventum idololatria et superstitio totius orbis periit. Et hoc significabat illa pax actualis, quae toto mundo tempore Dominicæ nativitatis fuit. Unde tunc primum decantatum est ab angelis canticum pacis : *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis* (Luc. 1). Natus quippe erat ille qui est pax, qui facit utraque unum (Ephes. 11), qui ait : *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis* (Joan. 14). Vere auferit bella, quia

VERS. 9. — « Arcum conteret, et confringet arma; et scuta comburet igni. »

Arcum, [Aug.] id est insidias conteret, et confringet arma, id est publicam impugnationem, et scuta, id est vanae praesumptionis protectionem. Unde ait Job : *Cucurrit adversus Deum, in crassa cervice scuti sui* (Job xv). *Comburet igni* Spiritus sancti, ut armemur evangelicis armis, quae describit Apostolus.

VERS. 10. — « Vacate, et videte quoniam ego sum Deus; exaltabor in gentibus et exaltabor in terra. »

Vacate et videte. [Aug., Cass., Hier., Rem., Aug.] Quasi dicat: Dedit vocem. Quam? Vacate ab armis diaboli, scilicet a vitis, a tumultibus contentiosis, ut attendatis infirmitatem vestram. Infirmaris enim de te, id est infirmari debes ut fortis sis de Deo. Vel ita ab illo loco, *Venite*, et est ibi vox Domini; et agit de his ad litteram, quæ in adventu Christi acta sunt. Quasi dicat: Dedit vocem. Et est illa vox: *Venite et videte opera Domini*, horum verborum non mutatur sensus. *Quæ posuit super terram*, quasi signa ad convocandum errantem populum ad viam veritatis, quæ erant prodigia, quasi porrodictia, id est futuræ novitatis indicia, ut de partu Virginis, et de stella, et de pace nimia, et de cæteris; *auferens*. Ecce opera et prodigia, quod ipse est, auferens bella, ad litteram, *usque ad finem terræ*, quia tunc temporis pro præsentia ejus orbis pacatus fuit, quia *arcum conteret et confringet arma, et scuta comburet igni*, hæc omnia in adventu Christi ad litteram fuerunt; secundum illud: *Conflabunt gladios suos in vomeres, et lanceas suas in falces* (Isa. ii). Si ergo combusta sunt arma, *vacate*, o homines, a bellis, non habentes unde pugnetis. *Et videte*, id est intelligite *quoniam ego sum Deus*, non ille qui vos deludebat; non etiam vos ipsi, sed ego qui feci et reficio vos. Non ergo de vestris operibus extollamini, quia *exaltabor in gentibus* quando convertentur ad fidem, et postquam plenitudo gentium intraverit (Rom. xi), *exaltabor in terra*, id est in Judea. Gentes sunt mare propter idololatriam. Ergo licet dicere quod

VERS. 11. — « Dominus virtutum nobiscum; suscepitor noster Deus Jacob. »

Dominus virtutum nobiscum est, et susceptor noster est Deus Jacob, scilicet qui facit vincere Christianum populum per Jacob signatum, licet sit posterior.

COLLATIO IN PSALMUM XLV « DEUS NOSTER, » etc.

Titulus a LXX, Pellicano et Pratsensi, pro oculis interpretatur. Hieron. et interpres pro Cajetano, pro juvenutibus et pro juveniculis transtulerunt. Munsterus et Sanctes dictionem Hebraicam reliquerunt עֲלָמוֹת ALAMOTH, quasi sit instrumentum musicum. Hebr. est anceps עֵלָם ALAM, significat abscondit, et עֲלָמוֹת ALMUTH adolescentiam, licet varientur pun-

clorum notulae quando scribuntur. Et ad secundum significatum alludit D. Hieron. Sensus tamen eodem recidit; tractat enim psalmus de initio nascentis Ecclesie, quasi de ejus juvenia, occultis et internis Spiritus sancti incrementis roborata.

VERS. 1. — *Deus, noster refugium.* Faber affirmat ex Hebr. debere dici, Deus, nostrum refugium, quia dicit Hier. Deus nostra spes. In Hebr. habetur לָנוּ, id est nobis; quod potest respicere aut Deum, aut spem, ad sensum exigui momenti.

In tribulationibus quæ invenerunt nos nimis. נִימִיץ NIMITZ potest esse futurum, quomodo accepit Sanctus, rediens inveniens, scilicet auxilium validum in Deo, ut verbum illud non respiciat tribulationes. Vel potest esse נִיפָּחָל quod vocant, et tunc significat juvenus ut possis referre ad Deum, vel ad tribulationes supplendo relativum, ut sit passim Hebræis. Quasi diceret: In tribulationibus, quibus inventum est valde. Sed ut clarior esset sententia, dixerunt LXX, quæ invenerunt nos nimis, vel quibus inventi sumus nimis, singularis loco pluralis: quod non est extraneum. Hebr. aut מְעוֹד MEOD, quod significat vehementiam, teneat locum quasi substantivi, ut intelligas in tribulationibus inventam, vehementiam: hoc est quæ nos vehementer premunt. Sive ergo veritas, quod Deus est nostrum auxilium, et valde opportunum in tribulationibus ut plures reddunt, sive quod sit adjutor in tribulationibus, quæ nimis nos angunt, utrobique digna et sana est intelligentia.

VERS. 4. — *Sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.* Interpretes, ut apparet, legerunt verbaliter שֶׁקֶד QUIDESCH, id est sanctificavit, et מִשְׁכָּנוֹ מִשְׁכָּנוֹ MISSCHAKO, id est tabernaculum suum. Nam Hebr. nunc legunt קֹדֶשׁ מִשְׁכְּנֵי עֵלְיוֹן QUEDOSCH MISSCHENE ELION, id est sanctum tabernaculum Altissimi. Ut sensus sit: Fluminis impetus seu divisiones; vel rivuli latificant sanctum, subaudi locum, juxta Munsterum, tabernaculorum Altissimi.

VERS. 8. — *Quæ posuit prodigia super terram.* Hieronymus, solitudines, sive, ut alii volunt, desolationes in terra. Dictio in Hebr. est anceps a דֶּסֶם DESCHAMEN, desolatus est, vel שֶׁמֶם SCHAMAM, admiratus est. Illa tamen prodigia sunt solitudines terræ, id est terrenorum affectuum, quos Christus adventu suo proculcavit, ejiciendo principem hujus mundi foras.

VERS. 9. — *Scuta comburet igni.* Hebr. עֲלָלוֹת ACALOTH, plaustra vertunt. Quia vero עָלָל ACAL, significat rotundum, et tradunt particulam hic positam notare plaustra, ob rotunditatem, cur non similiratione, poterunt LXX vertere scuta, quæ etiamnum in orbem ducuntur? Maxime utrumque reddideris, innuitur apparatus bellicus, quem indicant aut plaustra, aut scuta.

PSALMUS XLVI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID PRO FILIIS CORE. »

Omnes gentes. [Aug., Gl. int., Hier., Cassiod., Hier.] Titulus. In finem, psalmus David pro filiis Core. Gentes quas in præcedenti psalmo vocavit ad fidem jam conversas, in hoc psalmo invitat ad laudem. Vel hæ sunt filii Core, id est filii passionis. Et est sensus. Psalmus iste, est David propheta, qui hic loquitur in voce apostolorum, habitus pro filiis Core, id est pro conversis gentibus dirigendis, in finem, id est in Christi laudem. Intentio. Monet ad laudem. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo gentes ad

quas gratias transivit, invitat ad laudem Dei. Secundo ascensio et regnum Dei describitur. Unde monet instanter psallere, ibi, *ascendit Deus in júbilo*. In voce ergo apostolorum gentes ad laudem monens ait:

VERS. 1. — « Omnes gentes, plaudite manibus; jubilate Deo in voce exultationis. »

Omnes gentes. [Aug.] Quasi dicat: Et si insultent pueri, scilicet Judæi, dicentes: *Ascende, calve* (IV Reg. ii). Vos, omnes gentes, ad quas transivit gratia, non modo Judæi, plaudite manibus, id est gaudete bonis operibus, jubilate Deo in voce exultatio-

nis. Quasi dicat: Concordet manus, et lingua illa operetur. Hæc consteatur. Unde in Levitico, caput turturis jubetur retorqueri ad ascellas (Levit. v). Nostra editio habet ad pennulas.

VERS. 2. — « Quoniam Dominus excelsus terræ; bilis; rex magnus super omnem terram. »

Quoniam. [Cassiod., Aug., Alcuin., Aug., Cassiod., Alcuin.] Hæ sunt causæ jubilandi et plaudendi: quoniam Dominus quem irriserunt pueri, est excelsus, id est potens, quos vult, et terribilis ascendendo cælum, qui prius despicibilis apparuit. Vel, terribilis quia iudicaturus in potestate, et rex magnus, quia suos regit, super omnem terram, non tantum super Judeos. Quod ostensum est in titulo crucis superposito, tribus linguis inscripto:

VERS. 3. — « Subiecit populos nobis; et gentes sub pedibus nostris. »

Subiecit populos nobis. [Cassiod., Aug., Cassiod., Rem.] Loquitur in persona Ecclesiæ. Quasi dicat: Et ideo etiam plaudite, quia subiecit populos nobis, id est universali Ecclesiæ. Hoc enim dicere communiter omnibus fidelibus convenit, quibus omnes extrinseci sunt. Quanti enim modo currant ad Ecclesiam nondum Christiani rogantes auxilium Ecclesiæ? Subveniri sibi temporaliter volunt, et si in æternum nobiscum regnare adhuc nolunt. Et gentes sub pedibus nostris. Sic enim exaltata est Ecclesia, ut omnes nondum credentes sub pedibus habeat, quia Ecclesiæ auxilium quærunt, atque temporaliter ei serviunt. Vel in persona apostolorum dicentium sic: Subiecit nobis, apostolis qui de Judæa sumus, populos gentium. Passi enim a suis, honorantur a gentibus. Et gentes sub pedibus nostris, id est sub prædicatione nostra. Per pedes prædicatores accipe, quibus populi subjecti sunt. Vel ita in persona eorumdem apostolorum; Deus subiecit sibi populos, id est Judeos, nobis, associandos, et gentes, id est gentiles credentes, sub pedibus nostris, id est sub prædicatione nostra, cui obediunt, et

VERS. 4. — « Elegit nobis hæreditatem suam; speciem Jacob, quem dilexit. »

Elegit, [Cassiod., Alcuin., Aug.] non merito nostro, sed sua gratia, dicit Ecclesia, scilicet dare nobis; et si ad Judeos venerit hæreditatem suam, id est vitam æternam, quam hæreditatem speciem, id est pulchritudinem Jacob, id est posterioris populi, quam pulchritudinem. Vel quem Jacob dilexit. Cælestis hæreditas pulchritudo 101 est Christiani populi, in qua speciosus erit, fulgens sicut sol, qui nunc est abjectus. Vel in persona apostolorum sic, elegit dare nobis hæreditatem suam, multorum populorum, ut colamus eam, gladio prædicationis corda eorum ferientes, et malitiam destruentes. Quam speciem Jacob, id est similes Jacob, vel significatos a Jacob, scilicet qui terrena dant pro cælestibus, ut Jacob fecit, qui dedit edulium lentis pro primogenitis Esau (Gen. xxvii), quod fuit ex gratia, quia eum dilexit, Esau reprobato (Malach. i): Unde hic sequitur, quem dilexit.

A PARS. II. ἀνάστα. VERS. 5. — « Ascendit Deus in jubilo; et Dominus in voce tubæ. »

Ascendit. [Cassiod., Alcuin., Aug., Cassiod.] Secunda pars, ubi ascensio, et regnum Dei describitur, unde instanter monet psallere, quasi dicat: Nobis subiecit, et potuit, quia ascendit Deus, id est Christus in jubilo, quia gaudium admirantium apostolorum non poterat exponi. Est enim jubilus ineffabile gaudium, quod nec taceri potest, nec exprimi valet, quod Ecclesia præsentat in præcipuis solemnitatibus, circa eandem vocem varias formando melodias, ut in natali Domini cantatur. Tanquam sponsus, quasi non valens exprimere meritis hilaritatem sentiens de se. Sicut Jeremias qui ait A, a, a, Domine Deus, puer sum, nescio loqui (Jer. i). Et

B Moys's postquam cepit loqui cum Domino, dicit se esse factum tardioris et imæ itioris lingue (Exod. iv); qui omni Ægyptiorum sapientia eruditus fuerat. Nam cum quis accedit ad intelligendum et loquendum de Verbo, quod erat in principio (Joan. i) apud Patrem, mens deficit, vox silet. Et Dominus in voce tubæ. Ibi enim audita est vox tubæ, id est vox manifesta angelorum clamantium: Viri Galilæi, quid hic statis aspicientes in cælum, etc. (Act. i). Quod ideo factum est ut mundus firmitus crederet. Quod tales præcones, scilicet apostoli et angeli confirmarent. Ergo

VERS. 6. — « Psallite Deo nostro, psallite: psallite regi nostro, psallite. »

C Psallite Deo nostro, [Cassiod., Aug., Cassiod.] id est operibus laudate eum, quem ut hominem irriserunt alieni, sed est et Deus. Psallite assidue regi nostro, id est Christo, psallite. Valde est salutare quod jam tam crebro repetitur. Ideo psallite.

VERS. 7. — « Quoniam rex omnis terræ Deus; psallite sapienter. »

Quoniam, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] ipse est Deus, qui creat, et rex creata gubernans. Rex dico jam omnia terræ, quia ab omni terra agnoscitur. Non est rex tantum partis terræ, ut Jupiter Crætæ, et Mars Thraciæ; psallite dico, sapienter, Docet hic quomodo sit psallendum, scilicet sapienter, olim sine sensu psallebant, dum collebant lapides. Nemo sapienter facit, quod non intelligit. Et debetis psallere, quia

D VERS. 8. — « Regnabit Deus super gentes; Deus sedet super sedem sanctam suam. »

Regnabit, vel regnavit, Deus, [Cassiod., Aug., Hier.] quasi dicat: Qui humilem contemnunt, saltem potestati ejus succumbant. Regnabit dico, super gentes, omnes qui olim super unam gentem Judæorum: modo impleta est hæc prophetia: Deus sedet super sedem sanctam suam, id est, super cælos ad dexteram Patris regnans per sæcula. Vel sedes sancta, sunt throni virtutes et sancti. Et est super sedem sanctam suam, id est super angelos et justas animas. Quomodo regnabit? quia etiam

VERS. 9. — « Principes populorum congregati

« sunt cum Deo Abraham; quoniam dii fortes terræ A
« vehementer elevati sunt. »

Principes omnium populorum [Aug., Hier., Alcuin.] non unius proprii tantum, id est primitivi omnium gentium, *congregati sunt*, id est, conveniunt credendo *cum Deo Abraham*, id est in Christo, qui est Deus Abraham, qui habet filios de lapidibus (*Matth. iii*). Quasi dicat: Expulsis Judæis gentes ab oriente et ab occidente venientes, in filios Abraham succedunt habentes promissionem (*Matth. viii*). Unde sequitur, *quoniam dii*; quasi dicat ideo congregati sunt: Quoniam dii *fortes terræ*, id est Judæi præsumentes de se terra, *vehementer elevati sunt*, id est valde superbiunt. Quasi dicat: Fracti sunt rami, ut humilis oleaster inseratur (*Rom. xi*). Vel ita: ideo congregati, quoniam dii terræ, id est apostoli, fortes, quos neque mors neque vita separabit a charitate Christi (*Rom. viii*), vehementer elevati sunt doctrina et miraculis.

COLLATIO IN PSALMUM XLVI: « OMNES GENTES, » etc.

VERS. 4. — *Elegit nobis hereditatem suam.* נַחֲלָתֵנוּ NAHALATENU, id est hereditatem nostram, juxta Hebr. quod videmus. Vel נַחֲלָתֵנּוּ NAHALATENU cum pun-

ctulo dages, id est hereditatem ejus, seu suam secundum LXX. Nec perinde refert ad sententiam. Nam hereditas est Dei efficienter et in causa, et est nostra etiam dono.

VERS. 9. — *Principes populorum congregati sunt cum Deo Abraham.* Hier. et plerique alii, principes populorum congregati sunt, supple, ut sint, *populus Dei Abraham*. Vel ut Munsterus vult, adjunguntur populo Dei Abraham. Ubi perspicue cernitur LXX pro populo legisse prepositionem cum, propterea quod in Hebr. duæ litteræ, scilicet aim, et men sine accessione notularum pro legentis arbitrio, possunt facere prepositionem cum, aut nomen *populus*, hoc modo, עַם, si legas im, id est cum, quomodo posuerunt LXX עַם יְהוָה; si legas am, id est *populus* עַם אֱלֹהִים, quemadmodum alii intelligunt.

Quoniam dii fortes terræ vehementer elevati sunt. Hieronymus, *quoniam dii scuta terræ vehementer elevati sunt*; Sanctes, *quoniam Dei sunt scuta terræ, vehementer elevatus est*; Pellicanus, *Deo sunt protectores terræ, valde elevatus est*; Munsterus, quo dilucidior faceret sententiam quam concipiebat, addidit de suo sic, eo quod *Dei sit velut scuto protegere terram, qui valde exaltatus est*. Quod si ad verbum reddas Hebræum, dicere poteris, *quoniam diis scutis terræ valde elevatis*, quod quia subobscurum erat, clariorem merito reddiderunt sensum LXX, *quoniam dii fortes terræ vehementer elevati sunt*. Accedit satis Nebiensis, *dii scuta terræ vehementer elevati sunt*. Græci tamen codices habent τοῦ Θεοῦ οὐρανίου hoc est, dii fortes.

PSALMUS XLVII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS sive LAUS CANTICI FILIORUM vel FILIIS CORE, SECUNDA SABBATI. »

Magnus Dominus et laudabilis nimis. [Aug., Alcuin., Cassiod.] Titulus: *Psalmus, vel laus cantici filiorum vel filiiis Core, secunda Sabbati*. Sicut legitur in Genesi: Primo die fecit Deus lucem, et discrevit a tenebris, rebus confusis atque informibus formas accipientibus (*Gen. vii*): sic Dominico die qui primus fuit in prima rerum conditione Christum a mortuis suscitavit, et lucem immortalitatis discrevit a tenebris mortalitatis. Secunda Sabbati, id est secundo die, fecit Deus firmamentum. Ita tempore post Christi resurrectionem Ecclesiam fecit, scilicet corpus capiti, quæ est firmata post Christi resurrectionem supra firmam petram, a qua dimoveri non potest. Unde Apostolus: *Quæ est columna et firmamentum veritatis* (*I Tim. iii*), de qua hic cantatur filiis Core. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, vel laus cantici est. Et est filiorum Core vel cantatur filiis Core*. Psalmus dico habitus *secunda Sabbati*, qua factum est firmamentum, id est cælum, id est agens de Ecclesia, quæ post Christi resurrectionem est confirmata, quam vocat civitatem. Et commendat hanc civitatem et dominum civitatis. Quinque autem modis commendat civitatem, scilicet a dignitate conditoris, a situ, ab amplitudine, a benignitate regis, a stabilitate æterna. Intentio. Monet ut omnes eam amplificent. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo, agit de fundatione civitatis, quam commendative describit. Secundo agit gratias de adventu Christi; monet de gradibus

Ecclesiæ distribuendis, per quos Salvator possit agnosci, ibi, *suscepimus, Deus*. Propheta ergo primo commendans civitatem a dignitate conditoris dicit:

VERS. 1. — « Magnus Dominus et laudabilis nimis; in civitate Dei nostri in monte sancto ejus. »

Magnus Dominus [Aug., Cassiod., Alcuin.] qui prius humilis fuit, est magnus, quia omnia potenter fecit. Et *laudabilis*, quia pulchre et mire fecit nimis, sine termino et fine. Ubi *laudabilis? In civitate Dei nostri*, non in Babylonia, quæ est civitas malorum. In malis enim blasphematur Deus, quæ civitas est sita in monte sancto ejus. Non potest abscondi hæc civitas (*Matth. v*), omnibus diffamata est. Hic est mons ille qui, ut ait Daniel, fuit parvus lapis præcisus de monte sine manibus, qui crevit in montem magnum postea, et implevit omnem terram (*Dan. ii*), id est Christus de gente Judæorum sine virili semine natus, super quem fundata est Ecclesia. Ne autem putes hanc civitatem non ubique esse, addit:

VERS. 2. — « Fundatur exultatione universæ terræ; mons Sion, latera aquilonis, civitas regis magni. »

Fundatur exultatione. [Hier., Alcuin., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Quæ civitas *fundatur exultatione universæ terræ*. Quæ enim prius maledictionibus subjecta, sterilitatis opprobrio dolebat, nunc prole fecunda ubique exultat. Et commendatur hic ab amplitudine. Vel secundum aliam litteram, scilicet: *Fundatur exultatione universæ terræ*. Quasi

dicat: Dominus est magnus. Dominus dico, Fundatur exultatione universæ terræ, cui sensui concordat alia translatio; alii enim transferunt sic: Dilatans exultationes universæ terræ. Ipse est Christus qui per universam Ecclesiam gaudia dilat. *Mons Sion*, etc., per partes ostendit quod dixerat, per montem Sion, Judæos significat; per latera aquilonis, gentes quæ adherent diabolo, qui per ventum frigidum et durum aquilonem significatur. Ipse namque ait: *Ascendam in cælum et ponam sedem meam ad aquilonem, et ero similis Altissimo* (Isai. xiv). Unde in canticis: *Surge, aquilo, et veni, muser* (Cant. iv). Unde Jeremias: *Ab aquilone pandetur omne malum super faciem terræ* (Jer. i). [Hier., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Vere universa terra fundatur, quia mons Sion, id est Judæi, et *latera aquilonis*, id est gentes. Quicunque enim alicui hærent latera ejus dicuntur. Unde solemus ita loqui, bonus homo est, sed prava latera habet, scilicet maligni sunt, qui ei juncti sunt. Ita gentes erant diaboli latera. Hæc, inquam, sunt *civitas regis magni*, id est Dei. Alii reges non sunt magni. Et est sensus: Duo parietes convenerunt in lapidem angularem, qui fecit utraque unum (Ephes. iii), ut esset unum ovile et unus pastor (Joan. x). Et

VERS. 3. — « Deus in domibus ejus cognoscetur, cum suscipiet eam. »

Deus etiam cognoscetur in domibus ejus, civitatis, [Gl. int., Hier., Aug., Cassiod. Gl. int.] domibus dicit pluraliter, quia jam sunt plures domos in ea civitate. Multi enim sunt Ecclesiarum ordines, una tamen Ecclesia. Dico cognoscetur, sed hoc per gratiam suscipientis. Et hoc est, cum suscipiet ut medicus eam curandam. Vel de futuro potest legi, secundum aliam litteram, sic: Deus cognoscetur, in futuro. In gradibus ejus, id est secundum gradus meritum, quia in singulis distinctim dabit cognitionem sui. Cum suscipiet eam, in æterna beatitudine. Hic commendatur a benignitate regis.

VERS. 4. — « Quoniam ecce reges terræ congregati sunt; convenerunt in unum. »

Quoniam ecce reges. [Aug.] Hæc sunt latera Aquilonis. Quasi dicat: Vere latera aquilonis sunt civitas Dei, quoniam ecce reges terræ congregati sunt cum cæteris fidelibus in unitate fidei. Convenerunt in lapidem angularem et hoc in unum, id est in unitatem fidei et morum. In hac unitate non est locus hæreticis per partes pravi dogmatis concisis, qui dicunt: *Ecce hic est Christus, ecce illic* (Matth. xxiv). Et sic,

VERS. 5. — « Ipsi videntes sic admirati sunt: conturbati sunt, commoti sunt, tremor apprehendit eos. »

Ipsi facti sunt videntes, [Aug., Cassiod., Hier., Aug.] et sic, scilicet videntes, admirati sunt de gloria et miraculis Christi; et post admirationem gloriæ et miraculorum Christi, conturbati sunt pro peccatis, et commoti sunt, id est ad bona mutati, tremor ap-

Aprehendit eos pro conscientia delictorum. Tantus erat illis pavor, quod etiam corpore tremebant.

VERS. 6. — « Ibi dolores ut parturientis; in spiritu vehementi conteres naves Tharsis. »

Ibi, [Aug., Alcuin., Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] id est in illa conturbatione fuerunt dolores pœnitentiæ. Dolores dico, ut parturientis, id est graves, sed utiles, quia inde fructus provenit. Unde Isaias: *A timore tuo, Domine, concepimus et parturivimus spiritum salutis* (Isai. xxvii). Quomodo totum fiet? quia in spiritu vehementi, id est per Spiritum sanctum, vel in forti timore tui judicaturi. Conteres naves Tharsis, id est evertes superbiam gentium. Cilicia namque regio a Tharso metropoli sua Tharsis dicitur: per hanc gentes accipiuntur; a parte totum.

B Vel Tharsis est Carthago, quæ navibus olim floruit ad mercandum, quibus superbia gentium signatur, quæ in incertis divitiarum, velut in flatibus venti confidit. Sed jam firma sedes est in Sion, non in mari. Ibi enim stabilliri debemus, non perflari omni vento doctrinæ (Ephes. iv). Et nota quod ait conteres; hoc enim dicit a simili naufragantium. Vel juxta interpretationem nominis. Interpretatur enim Tharsis exploratio gaudii. Naves ergo Tharsis sunt discursores, in diversis mundi gaudia explorantes. Hos conteret Dominus, ut ab his desistant. Aliter ab illo loco, cum suscipiet eam, quasi dicat: Deus cognoscetur in domibus, et hoc, cum suscipiet eam civitatem tutandam, et quid opus est, ut tueatur eam? Valde opus est, quoniam ecce reges terræ, gentium, ad litteram, congregati sunt et convenerunt in unum, contra hanc civitatem, ut tollerent eam; sed postea, ipsi videntes, per fidem, sic, scilicet quod tam digna est hæc civitas, admirati sunt; et post admirationem, conturbati sunt. Hoc et reliqua quæ sequuntur non mutantur a lectione priori. Aliter, et agitur ad litteram de Herode, et historia Dominicæ nativitatis exponitur. Quasi dicat: Vere suscipiet, quia per incarnationem quæ vere fiet, quoniam ecce reges, id est principes Judæorum, congregati sunt, ab Herode suscitante ab eis locum Dominicæ nativitatis. Et ipsi convenerunt in unum, concorditer dicendo in Bethlehem Judæ (Matth. ii), secundum Scripturas. Ipsi videntes sic ut in prophetia legerant fieri (Mich. v), admirati sunt de tanta gloria, et non leviter vel otiose; sed conturbati sunt pro peccatis, et commoti, ad fidem, et tantus fuit pavor, ut corpus tremaret; unde sequitur: Tremor apprehendit eos; ibi dolores ut parturientis, id est pœnitentiæ, quia ipsi videntes ita conturbati sunt ad pœnitentiam, sed in spiritu vehementi, Herodis, conteres naves Tharsis, qui naves in Tharso Ciliciæ, quæ magos per aliam viam revertentes, transposuisse in patriam suam credebantur, confractæ sunt ab Herode.

VERS. 7. — « Sicut audivimus sic vidimus in civitate Domini virtutum, in civitate Dei nostri: Deus fundavit eam in æternum. »

Sicut audivimus. [Cassiod., Aug., Alcuin., Aug.]

Decursis omnibus quæ tempore incarnationis acta sunt, concludit, quasi dicat: Et quia ita est, ergo sicut audivimus, in promissionibus prophetiis, sicut est illud: *Adorabunt eum omnes gentes, et omnes reges servient ei* (Psal. xcvi); et illud: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xxii). Sic vidimus in exhibitione. Omnes enim reges, omnes gentes adorant Christum, Christus regnat ad dexteram Patris in civitate, in Ecclesia, Domini virtutum, quia ibi custodes angelos deputat. Repetit idem dicens: *In civitate*, id est in catholica Ecclesia Dei nostri dicit, ne sibi hoc nomen conventus hæreticorum usurpet. Quicumque est in hac civitate, audit et videt; qui vero extra est, cæcus est. Ne autem putetur hæc civitas temporalis, addit, *Deus ipse fundavit stabiliter eam civitatem*. Ne ergo timeas nequando cadat firmamentum. Fundavit eam, dico in æternum, non ad horam, ut prius tabernaculum Moysi (Exod. xxvi).

PARS II. VERS. 8. — « Suscepimus Deus misericordiam tuam, in medio templi tui. »

Suscepimus. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi agens gratias de adventu Christi, monet de gradibus Ecclesiæ distribuendis, per quos Salvator possit agnosci. Sic continua quo ordine fundata est hæc civitas? *Ecce suscepimus*, etc., vel ita: quid audivimus et vidimus? *Ecce suscepimus*, etc., vel ita: *Fundavit*, et vere, quia, o Deus, suscepimus nos boni qui sumus grana inter paleas, liliū inter spinas, amica inter filias (Cant. ii), quid suscepimus? *miseri-*
C
cordiam tuam. Non solum sacramenta, sed et rem sacramentorum. Nam sacramentis grana et paleæ communicant, rem vero sacramentorum, soli boni percipiunt. Ubi suscepimus? *in medio templi tui*, id est populi non suscipientis misericordiam, id est in medio palearum, quæ per sacramenta quibus communicant, populus Dei sunt et templum. De quibus Apostolus dicit: *Habentes formam pietatis; virtutem vero ejus abnegantes* (II Tim. iii), qui populus palearum multus est, ita ut nulla videantur esse grana; sed tamen nonnulla sunt, quia

VERS. 9. — « Secundum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ; justitia plena est dextera tua. »

Secundum quod est nomen tuum, o Deus, sic est, et laus tua in fines terræ. [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod., Gl. int.] Per hoc ostenditur, non in arcto fundata civitas. Vel ita, et agit de actuali susceptione Christi, qua susceptus fuit a Simeone et aliis, quando in templo est presentatus (Luc. ii). Et est, *suscepimus, Deus, misericordiam tuam*, id est Filium tuum, in medio templi tui, quod erat in Hierusalem, per hoc gravius accusantur, qui contemnunt eum, qui in medio eorum est conspectus, et per hoc notatur incarnatio Christi, qui secundum quod homo in templo est presentatus. Vel ita: Et agit de susceptione Christi per fidem, qua ab omnibus creditibus suscipitur. Suscepimus, fide, o Deus, misericordiam tuam, id est Filium tuum, in medio

A templi tui, id est in communi populi tui. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Et quia hoc est *secundum nomen tuum*, o Deus, quod ubique diffusum est, quia nullus est qui huic nomini se non subiciat, et si nesciat cultum. Secundum ergo nomen tuum, id est sic ut reverentia tui nominis dilatetur. *Sic et laus tua*, quæ non est nisi in sanctis vera, dilatata est, in *fines terræ*, id est in Ecclesia quæ toto orbe diffusa est, laus tibi datur. Non enim desunt qui te laudent per omnes terras, quia *dextera tua*, id est propitiatio *plena est justitia*, id est justificavit multos, qui omnes laudant. Vel *dextera tua*, id est æterna beatitudo, in qua parte justī locantur, est plena justitia, id est justis, quia multi sunt justī qui stabunt in dexteram. Unde,

B VERS. 10. — « Latetur mons Sion et exsulent filię Judæ, propter judicia tua, Domine. »

Latetur mons Sion, [Gl. int., Aug., Hier.] id est Judæa, quæ primos radios fidei accepit; et *exsulent filię Judæ*, scilicet confessionis, id est gentes a Juda, id est ab apostolis genitæ per confessionem. Et hoc *propter judicia tua, Domine*, quibus cæcitas contigit in Israel, ut plenitudo gentium subintraret (Rom. xi). Et o vos, gentes,

VERS. 11. — « Circumdate Sion, et complectimini eam; narrate in turribus ejus. »

Circumdate Sion, [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Hier., Cassiod.] electos de Judæis. Circumdate dico, non scandalis, sed *complectimini eam* brachiis charitatis. Vel ita ab illo loco, *latetur mons*, et intelligitur mons Sion Ecclesia generalis. Sion enim interpretatur *speculatio*. Et hoc est, *latetur mons Sion*, scilicet quæ est in speculatione populi. Et, *exsulent filię Judæ*, id est Christi, scilicet sanctæ femine; per Judam, genus earum ostenditur, propter Christum qui fuit de Juda, et hæc exsultant, ut in utroque sexu Ecclesia sit. Causa vero lætitiæ sunt judicia Dei: unde sequitur: *Propter judicia tua, Domine*. Quasi dicat: *Latetur mons Sion et exsultet*. Et hoc, propter judicia tua, Domine, futura, ubi se sciunt ad beatitudinem futuram. Quasi dicat: Et si laborent modo justī inter spinas, tamen exsultent propter hoc, quia non errat Deus in judicando, sed discernet omnia grana a paleis. Concrete ergo nati, discrete vivant, non temere modo judicent: eorum est modo colligere, Dei vero est sperare, nunc merito, in futuro præmio. Illi qui intus sunt lætentur et exsultent; vos autem reprobi, in quorum medio suscipitur misericordia, qui extra estis, rem sacramentorum non habentes, *circumdate Sion*, non scandalis, sed honores exhibendo; et *complectimini charitate eam*, Sion, id est bonos, et vos prædicatores, *narrate*, id est prædicate aliis laudes ejus. Et hoc in *turribus ejus*, id est in altitudine munitionum ejus, id est in concordia apostolorum qui sunt turres hujus civitatis. Sicut enim in actuali civitate, turres sunt ad munitionem, et ad providendos hostium incursus, et ad loquendum exteris: ita in hæc civitate bene sunt turres apostolicæ, quæ sunt muni-

tiones contra hæreticos : et altitudines, de quibus A
exteris est loquendum, ut possint exteri audire. Ne
vero per lætitiarum remissis lentescant, in virtute Ec-
clesiæ monet corda ponere. Unde subdit :

VERS. 12. — « Ponite corda vestra in virtute ejus;
« et distribuite domos ejus, ut enarretis in progenie
« altera. »

Ponite corda vestra. [Aug., Gl. int., Aug., Cas-
siod.] Quasi dicat : Narrate, non ut habeatis pietatis
formam, et virtutem ejus negetis : sed, ponite corda
vestra, non modo ora in virtute ejus, id est in chari-
tate (II Tim. III). Virtus enim civitatis est charitas,
quam nihil vincit. Unde Salomon : dilectio fortis est
ut mors (Cant. VIII). Et, habita charitate, distribuite,
id est distinguite, domos ejus, domum, scilicet a
domo, quæ habet formam tantum; et quæ cum forma
habet pietatem, et nolite confundere, quasi unum sint.
Quasi dicat : Si charitatem habueritis, non temere
judicabitis, et videbitis malos non obesse bonis. Vel
ita : Distribuite domos ejus, scilicet domos circum-
cisionis et præputii (Gal. II), ut Paulus eat in gen-
tes, alii in circumcisionem, dispensationem quidem
diviserunt, sed charitatem junxerunt. Hoc magis
convenit, id est hæc sententia melius litteræ con-
gruit. Unde subdit, ut sic, o prædicatores, enarratis in
progenie altera, id est usque ad posteros. Vel ita se-
cundum aliam litteram : Et distribuite gradus ejus,
id est officia distincta ordinatione disponite, scilicet
presbyteros, diaconos, et hujusmodi. Ut per eos
enarretis magnalia Dei in progenie altera, scilicet
Christiano populo, qui est secundus ab Hebræo,
quem primum elegit Deus.

VERS. 13. — « Quoniam hic est Deus, Deus noster
« in æternum, et in sæculum sæculi; ipse reget nos
« in sæcula. »

Quoniam hic est. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.]
Hic ostendit quid narrandum est, brevis est senten-
tia, sed quæ omnia concludit. Quasi dicat : Enarretis
hoc, scilicet quoniam hic, scilicet 103 Christus
præsens, in terris visus, et cum hominibus conver-
satus est (Baruch. III); Deus, Deus noster et si in
homine latet, et hoc in æternum non ad tempus, ut
falsi dii. Hoc dicit contra eos qui temporales ho-
mines deos faciebant. Et pro, id est in sæculum sæ-
culi, et ipse reget nos ne cadamus, quia rex est Chri-
stus; est enim Deus et rex noster, quia Deus est,
protegit ne moriamur; quia rex est, regit ne cada-
mus. Et hoc in sæcula, id est sine fine.

COLLATIO IN PSALM. XLVII : « MAGNUS DOMINUS, » etc.

In titulo mystice addiderunt LXX, secunda Sab-
bati. Firmamentum enim factum est secundo die,
per quod intelligitur Ecclesia, de qua nobilissime
tractat psalmus.

VERS. 2. — Fundatur exultatione universæ terræ.
Hic mire variant translatore. Hieron., specioso ger-

A mine, gaudio universæ terræ; Sanctes. pulcher ter-
mino, gaudium universæ terræ; Pratenis, formosa
nympha, lætitia totius terræ; Munsterus, pulcher
locus, et gaudium universæ terræ; interpretes pro
Cajetano, pulchra sponsa lætificans terram; Para-
phrasis Campensis, elegans regio, gaudium universæ
terræ; translator ad eundem, speciosa nympha est,
et decus universæ terræ; Chaldaeus, pulcher ut spon-
sus, gaudium omnium habitatorum terræ; Nebiensis,
pulcherrimo frutice, lætificans omnem terram. Quo
divertemus in tanta diversitate? pugnent quantum
volent. Notum est ortam esse hujusmodi varietatem
ex particula Hebraica נָחַם נָחַם, quæ multiplex est,
ad levare, ad germen, ad sponsam, ad regionem, ad
favum mellis. Primam significantiam acceperunt
LXX, levatur exultatione universæ terræ; quod non
potest fieri solide sine fundamento. Omnes tamen
versiones in unum possunt reduci. Etenim sancta
Ecclesia, supra firmam petram stabilita, frondet
vernantibus ramis; florescit fragrantibus rosis, et
est regio spiritualis, sponsa tandem Christi formo-
sissima.

VERS. 4. — Quoniam ecce reges terræ congregati
sunt. Nec in LXX, nec in Hebr. legitur terræ. Et
Hieronymus scribit ad Suniam et Fretellam se de
veteribus Latinorum codicibus sustulisse. Sunia et
Fretella legebantur pro terræ ejus. Psalmodia Romanæ
et contextus Augustini habent terræ. Quod cum
receptum sit in usu Ecclesiæ, non est jugulandum :
imo ipse Hieronymus interpretatur in commentariis
reges terræ, id est principes sæculi, ac in Græcis
codicibus quos licuit videre, legimus οἱ βασιλεῖς
τῶν γῶν.

VERS. 6. — In spiritu vehementi. Hieronymus, in
vento uredinis; alii, in vento orientali; Chaldaeus et
Pratenis, vento noto; et translator ad Campensem,
noti procella. Sed ventus orientalis, qui dicitur
Eurus, vel Vulturus, est calidus et siccus, ob id
que urens et vehemens.

VERS. 11. — Narrate in turribus ejus. Quoniam
פֶּלֶא SAPHIR, est indifferens ad narrare et numerare.
Priorem significantiam LXX respicientes subaudie-
rent propositionem in. Alias vertunt numerate terras
ejus, utrobique digna intelligentia.

VERS. 13. — Distribuite domos ejus. פֶּלֶא PASEGU,
id est roborate vel exaltate, quomodo vertunt Neo-
terici Hebraicantes. Hieronymus et LXX videntur
legisse פֶּלֶא PALEGU, quia LXX reddunt distribuite,
illæ separatæ. Ad sensum exigua est distantia, sicut
quod nos dicimus domos, ponunt palatia, אֲרָמוֹת
ARMENOTHEA. Denique non est improbable quæ
primum vocabulum significet distribuere, ut refert
lexicon academiæ Complutensis. Et Nebiensis ver-
tit separatæ.

VERS. 15. — Ipse reget nos in sæcula. אֱלֹהֵינוּ
ALMUTH, id est usque ad mortem, vel super mortem
vel in morte, ut reddunt Hieronymus, Munsterus,
Sanctes, et paraphrasis Campensis. Sed Pellicanus
et interpretes pro Cajetano, æternaliter; translatio
ad Campensem, in sempiternum. Cæterum usque ad
mortem, id genus locutionis, satis indicat æternam
Dei providentiam circa sanctos suos : Pratenis
vertit per juvenutem; Chaldaeus et Nebiensis, si-
militer, ut almuth sit unica dictio; sic enim juven-
tutem significat, per quam intelligit Rab. Salom.
teste Lyra suavitatem, metaphoricis, ut intelligas
Deum ducere nos suaviter, quemadmodum puer
bonæ indolis, a prudenti patre, dulciter et humani-
ter tractatur.

PSALMUS XLVIII.

PSALMI TITULUS : 4 IN FINEM FILIIS CORE, PSALMUS A
DAVID. 3

Audite hæc, omnes gentes. [Alcuin., Aug., Hier., Cassiod., Aug.] Titulus : *In finem filiis Core psalmus David.* Agit hic Propheta de amatoribus hujus mundi, ostendens eos cum gloria sua perituros ; et de Christo redemptore, non illorum, sed contemptorum mundi, redarguens eos, illos qui colunt Deum, ut hic eis bene sit : qui murmurant vel blasphemant Deum, quia mali florent, et ipsi premuntur, quasi Deus hæc ignoret, vel non curet, ne ipse laboret videndo, vel corrigendo. Contra hos loquitur hic Propheta filiis Core. Et est sensus : *Psalmus iste, David tendens in finem*, id est in Christum, cantatur *filiis Core*. Intentio. Monet, ut dejectus in mundo, non appetiatur elatos. Modus. Quatuor sunt partitiones. Primo attentos facit ad nova, et ad ingentia quæ dicturus est. Secundo incipit prosequi illa, dicens quod Christus non redimet improbos, ibi, *cur timebo*. Tercio quæ impiis et justis reddenda sunt, ibi, *sicut oves*. Quarto admonet ne timeantur potentes, qui omnia cum luce relinquunt, ibi, *ne timueris*. Primo ergo reddens attentos, ait :

VERS. 1. — « Audite hæc, omnes gentes ; auribus percipite, omnes qui habitatis orbem. »

Audite hæc quæ dicturus sum. [Aug.] Hic attentos facit *omnes gentes*, id est omnes iniqui. Hæc jam hodie quæ hic dicuntur, per recitatores audiuntur. Videmus enim hunc psalmum, qui ante non recitabatur nisi in una gente Judeorum, nunc recitari per totum orbem terrarum, scilicet per omnes Ecclesias, et *auribus audiendi percipite*. Quasi dicat : Non transeuntis audiat *omnes qui habitatis orbem*, id est, omnes justi, qui sunt domini, non servi rerum : habitant enim orbem, qui non tenentur ab orbe, nec ejus erroribus implicantur. Postea quod dixerat exponit, dicens :

VERS. 2. — « Quique terrigenæ et filii hominum ; simul in unum dives et pauper. »

Quique terrigenæ. [Cassiod., Aug.] accipientes per terrigenas, iniquos, et per filios hominum, justos. Vel ita, ut per gentes et inhabitantes communiter omnes homines accipiat, sic : Audite hæc omnes gentes, nullum excipio, quia non accipit Deus personas, omnibus præsto est ipse, et generale beneficium est incarnatio, et ut manifestius fiat quod dixit, addit, *auribus audiendi percipite, omnes qui habitatis orbem*. Quique, etc. Exponit hic per partes quos ante vocaverat terrigenæ, id est, iniqui : terrigenæ sunt qui vitia terrena sequuntur, quasi geniti a terra : hi sunt in parte Adæ, qui fuit homo, non filius hominis. Et *filiis hominum*, audite, id est justi, qui sunt in sorte Christi, qui fuit filius hominis, cujus gestavit imaginem (II Cor. xv). Postea addit. *Quique, scilicet terrigenæ, et filii homi-*

num, ad utrumque enim refertur. Ac si dicat : Nulli sermonem subtraho, audiat hæres terre propter judicium, id est unde judicetur ut sic timeat, et justus propter regnum, id est unde regnet, ut sic diligat. Postea sequitur brevis explicatio justorum, cum subditur, *dives et pauper*, dives refertur ad terrigenas, pauper ad filios hominum, etc. Dives, id est terrigena et pauper, id est Filius hominis, audite, qui estis *simul in unum*, id est non separati usque ad messem, quandoquidem non simul eritis, quando separabuntur zizania a tritico (Matth. xiii), oves ab hædis (Matth. xxv). Audiant ergo nunc, simul in unum, id est non separatim, et pascantur simul agni et hædi donec veniat, qui segreget alios ad sinistram, alios ad dextram (ibid.).

B VERS. 3. — « Os meum loquetur sapientiam ; et meditatio cordis mei prudentiam. »

Os meum. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Commendat dicenda, quasi dicat : Ideo audite, quia *os meum loquetur sapientiam*, id est Christum. Sapientia ad divinas res pertinet. Et ne putes eum solo ore, et non ex corde loqui, addit, *et meditatio cordis mei loquetur prudentiam*, scilicet de moribus, quod est in futuro providere. Prudentia enim ad instruendos mores pertinet. In his duobus omnis sermo divinus indicatur, nec hoc a me, sed

VERS. 4. — « Inclinabo in parabolam aurem meam ; aperiam in psalterio propositionem meam. »

C Inclinabo aurem meam in parabolam, [Hier., Alcuin., Hier., Aug., Hier., Aug.] id est humiliabo me veritati intus loquenti, quæ docet me loqui per parabolas, ne omnibus pateat. Vel, inclinabo aurem meam in parabolam, id est humiliabo me veritati, quæ per parabolas et ænigmata me docet. Videmus enim nunc per speculum in ænigmate (I Cor. xiii). Quidquid enim modo videmus per ænigma est. Et *aperiam in psalterio*, id est factis ostendam *propositionem meam*, id est quid mihi præ omnibus propono, id est æternam beatitudinem. Et est sensus, Factis ostendam quod dico.

PARS. II. VERS. 5. — « Cur timebo in die mala ? iniquitas calcanei mei circumdabit me. »

D Cur timebo ? [Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi incipit narrare quæ supra promisit, dicens quod Christus non redimet impios. Hic Propheta in sua persona generalem agens causam, querit causam damnationis et timoris malorum, quæ est iniquitas. Et hoc est, *cur timebo in die mala*, id est in die iudicii ? quæ dicitur dies, quia tunc omnia aperta erunt ; et mala, quantum ad injustos, qui tunc damnabuntur. Ecce cur timebo, quia, *iniquitas*, etc., id est, pro iniquitate timebo, quam vitare possum. Mors quam timent homines, separatio est animæ a carne. Mors autem vera quam non timent, separatio est animæ a Deo. Ultraque vero diaboli persuasionem propinata est homini.

Quasi dicat: Non est quod timeam, id est quod timere me oporteat, si volo, cum iniquitatem, quæ est causa timoris, vitare in mea sit potestate: pro qua tantum timebitur in die novissima, quæ erit damnatis mala, non iustis. Juste ergo punietur quicumque non vitat, cum possit; et hoc est, ideo timebo quia iniquitas calcanei mei circumdabit me. Alludit verbis quæ in Genesi Dominus serpenti dixit: *Inimicitias ponam inter te et mulierem: ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo ejus* (Gen. iii). In singulis nostrum est hæc mulier, et vir ejus. Eva enim caro nostra est, quæ seducit virum, id est rationem, per quam carnem labitur homo, qui lapsus per calcaneum hic significatur, quem observat diabolus, ut dejiciat. Vel per calcaneum, finis vitæ intelligitur, cui diabolus maxime insidiatur; per caput serpentis initium diabolicæ suggestionis. Hinc dicitur: *Ille observabit caput tuum, o serpens*, (86) [Aug.] id est initium suggestionis, ne veniat delectatio. Et tu ejus calcaneum observabis, id est lapsum carnis, vel 104 finem vitæ, ut insidieris. Et hoc est, iniquitas calcanei, id est quæ mihi est ex lapsu carnis, quem observat diabolus. Observat enim diabolus quando labaris, ut dejiciat te; tu observa caput ejus, id est initium suggestionis. Vel, iniquitas calcanei mei, quæ mihi erit in fine, circumdabit me, id est opprimit me, et faciet me timere.

VERS. 6. — « Qui confidunt in virtute sua, et in multitudine divitiarum suarum gloriantur. »

Qui confidunt. [Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] Hi sunt quos circumdabit iniquitas calcanei, scilicet, qui confidunt in virtute corporis vel animi, in divitiis vel amicis, in quibus summa omnium terrenorum concluditur. Quasi dicat: Timor est de iniquitate; iniquitas vero de terrenis, in quibus adeo stulti sunt, quia alii sunt. Qui confidunt in virtute sua, id est præsumunt in virtute sua corporali, vel ingenii, et alii, quia gloriantur in multitudine divitiarum suarum, id est qui gloriantur in divitiis multis, unde superbiunt. Unde enim inflatur homo magis, quam de divitiis? Et nota quia post intrinseca quæ nomine virtutis significatur, ponit exteriora quæ intelligit per divitiis. Et alii sunt qui confidunt in amicis, hoc subintelligendum est; sed frustra, quia

VERS. 7. — « Frater non redimit, redimet homo; et non dabit Deo placationem suam. »

Frater, [Aug., Aug., Alcuin., Cassiod., Hier., Aug.] ad litteram, non redimit eum. Et vere non, quia, an redimet eum homo purus? Quasi dicat: Non, quia non dabit frater, vel alius homo, deo placationem suam, id est unde Deus placetur. Vel ita ab illo loco, qui confidunt. Quasi dicat: Ideo timendum est iniquitate circumdato, quod per partes iniquitatis exponit, scilicet quem circumdet iniquitas, cum ait, qui confidunt et gloriantur, etc., quia eos scilicet

A Qui confidunt in virtute sua, et in multitudine divitiarum suarum gloriantur, hoc non mutatur. Frater, id est Christus, sub admiratione pronuntiandum, qui est primogenitus in multis fratribus (Rom. vi), et qui post resurrectionem dixit: *Vade, et dic fratribus meis* (Joan. xxi). Ille, inquam, tantum frater, non redimit: et si ille frater, id est Christus non redimit, redimet homo, qui sauciavit? Quasi dicat, nullus homo redempturus est. Qui ergo in hoc fratre confidit, non timebit in die mala, et alii. Ideo non redimet homo, quia non dabit homo Deo placationem suam, id est unde placetur.

VERS. 8. — « Et pretium redemptionis animæ suæ; et laboravit in æternum, et vivet adhuc in finem. »

B Et non dabit pretium redemptionis animæ suæ, [Cassiod., Aug., Hier., Alcuin.] id est unde redimatur anima hominis, quia nulla oblatio potest compensari pretio Christi. Vel ideo, frater, id est Christus, non redimet talem, quia iste talis, qui confidit in virtute, vel divitiis, vel amicis, non dabit Deo placationem suam, id est qua flectat Deum pro peccatis; et non dabit Deo, pretium redemptionis animæ suæ, id est elemosynas, quibus redimat animam; et ideo hic talis laborabit in æternum. Labor non finietur, vita finietur. Viret tamen adhuc in finem, id est, post finem vitæ; vivet secundum animam, quia non peribit anima cum corpore, sed dolori reservabitur, usquequo accepto corpore utrumque erucietur. Ideo laborabit, quia

C VERS. 9. — « Non videbit interitum cum viderit sapientes morientes; simul insipiens et stultus peribunt. »

Non videbit interitum, [Aug., Alcuin.] id est non intelliget quod sit verus interitus. Et hoc, cum viderit sapientes morientes, id est quia vident æque mori bonos et malos. Dicit enim: Si sapiens qui pie coluit Deum mortuus est, et non potest evadere, cur sequeretur eum? Faciam mihi bene dum vivo, et ita nescit iste, quid sit verus interitus, qui ei eminet æternus, tamen sapiens transit ad vitam, sed insipiens, id est qui sibi non prospicit in futuro; et stultus, scilicet qui nescit in quo malo nunc sit. Vel, insipiens, qui non attendit mala præsentia vel futura, et stultus, qui, si attendit, non cavet, simul peribunt.

VERS. 10. — « Et relinquent alienis divitias suas; et sepulcra eorum domus illorum in æternum. »

Et relinquent divitias, [Alcuin., Aug., Gl. int., Aug.] propter quas fecerunt mala. Divitias dico, suas, quæ non sunt secundum Deum, alienis: et si illis relinquant, alienis tamen, quia alieni sunt, qui nihil prosunt; et sepulcra eorum sunt domus illorum, qui palatia ædificaverunt in æternum hujus sæculi. Quasi dicat: In sepulcris manent, non in palatiis quæ exstruxerunt. Vel ita: et sepulcra eorum, secundum opinionem suam, sunt domus illorum in

æternum, sunt, id est putant quod sepulcra eorum quæ construnt quasi domos æternas ad memoriam, semper sint domus sibi quamvis in inferno magis maneant.

VERS. 11. — « Tabernacula eorum in progenie et progenie; vocaverunt nomina sua in terris suis. »

Tabernacula etiam eorum, [Aug., Gl. int., Aug.] in quibus ad tempus sunt, id est domos quas hæreticis relinquunt, putant esse duraturas in progenie filiorum et progenie nepotum. Et deinceps, et vocaverunt nomina sua, id est hoc quærent, ut invocentur nomina eorum a domibus illorum: quod tamen, non est magnum, quia hæc invocatio tantum fuit, in terris suis, id est in provinciis suis, non apud externos fama eorum pervenit. Vel ita secundum aliam litteram, scilicet, *invocabant nomen eorum in terris ipsorum*. Hæc faciunt hæredes, qui ad sepulcra mortuorum inebriant se in memoriam eorum, sed nec gutta pervenit ad linguam in inferno ardentis. Ventri itaque suo serviunt, non spiritibus defunctorum: ad spiritus enim defunctorum nihil pervenit, nisi quod fecerunt dum viverent. Et tam in hoc quam in cæteris,

VERS. 12. — « Homo cum in honore esset, non intellexit; comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis. »

Homo non intellexit, [Aug., Alcuin., Aug., Alcuin., Gl. int.] id est non intelligibiliter egit, dum sepulcra quasi æterna exstruit, et nomina sua facit invocari, cum potius æterna deberet quærere, cum tamen in honore esset, id est ad imaginem Dei factus, non quidem viribus, sed rationis intellectu. Vel ita: quasi dicat: Ita studet homo vanis, et inde non est accusandus Deus, sed homo, quia, homo cum esset in honore, id est ad imaginem Dei factus, non intellexit suam dignitatem, scilicet quod intellectu præest homo jumentis, non viribus. Quasi dicat: Non intelligibiliter egit, sed comparatus est amissa ratione jumentis insipientibus, id est non in alia re, sed in insipientia. Et merito et, id est quia similis factus est illis vitio suo, non natura; illis, id est jumentis.

VERS. 13. — « Hæc via illorum scandalum ipsis; et postea in ore suo complacent. »

Hæc via. [Cassiod., Aug.] Hic jam omnia dicta in unum colligit. Hæc via, quasi dicat: Ita agunt illi. Et hæc via, id est vita, quæ dicitur via, quia ducit ad mortem. Via dico, illorum, non Dei, est scandalum, id est stimulus et dolor, non securitas, quia de suis actibus torquentur ipsis, id est malis. Non ita sit tibi, ut tales putes esset beatos. Vita malorum scandalum est. Unde Habacuc: *Pro iniquitate vidi tentoria Æthiopiarum; turbabuntur pelles terræ Madian* (Habac. iii), (87). Æthiopes nigri demones sunt, animos seductorum nigredine peccatorum et vitiorum caligine offuscantes. Unde:

(87) Hier. in commentariis Habacuc. iii, lib. ii.

A Dedisti eum escam populis Æthiopum (Psal. lxxiii).

Horum tentoria et tabernacula sunt mali, qui de divitiis vel honoribus laborant, sicut boni æterna quærentes sunt templum Spiritus sancti (I Cor. iii). Idem etiam sunt pelles terræ, quia terram amant, non cælum; non dant terrena pro æternis, sicut Job ait: *Pellem propelle, et omnia quæ habet homo, dabit pro anima sua* (Job ii). Pellem propelle, et omnia quæ habet homo, scilicet terrenitatis et mortalitatis pellem deformem pro pelle gloriosa. Vidi ergo quod turbabuntur tentoria Æthiopiarum, scilicet pelles terræ, et hoc pro iniquitate sua. Per quid turbabuntur? [Hier., Alcuin., Aug.] Madian, id est ex judicio cujus metu et nunc et in futuro cruciabuntur. *Et postea in ore suo complacent aliis*, id est alios secum perdunt; vel in ore suo, ubi simulatio est, complacent, quia sua mala palliant. Et ideo illis placent, non in corde, sed in ore. Vel, *benedicent*, alia littera quasi dicat: Cum tales sunt ut non quærant nisi bona temporalia, fiunt etiam hypocritæ, et labiis benedicunt Deum, non corde. Audientes enim de æterna vita, de contemptu mundi non curant, sed ne erubescant vel corripiantur, ore benedicunt Deum, et peiores sunt apertis malis, et fiunt posteriora prioribus deteriora. Vel benedicunt Deum, implendo desideria. Hic est mos peccantium. Cum enim vota implent, Deo gratias agunt, sed in ore suo hoc faciunt, juxta illud: *Populus hic, labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me* (Matth. xv).

PARS. III. *Διὰ ψαλμα*. VERS. 14. — « Sicut oves in inferno positi sunt; mors depascet eos. »

Sicut oves. [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug., Alcuin., Cassiod., Alcuin.] Tertia pars, ubi dicit quæ justis et impiis reddenda sint. Quasi dicat: Illi ita se jactant, sed positi sunt illi, qui sola præsentia attendunt, jam in inferno mente, ut justis mente in cælo faciunt. Ipsi dico existentes, sicut oves, scilicet ignavi, et mors, id est diabolus, pastor est eis; alia littera, ut Christus vita, ita diabolus est mors, qui pastor est illis, ut ovibus quas trahit ad pascua mortis. Vel ita se jactant, sed mihi jam constat quod positi sunt, id est quod ponentur, post hanc vitam, in inferno sicut oves: oves enim amissa lana demanent, sic in istis, sine consumptione substantiæ, pœna invenit quod cruciet. Et mors depascet eos. Hoc dicitur a simili jumentorum, quæ non radicibus vellunt herbas, sed summitates carpunt, unde iterum herbæ nascuntur ad pastum, sic et illi morto depasti reviviscunt, quia non deficiunt. Vel depascet eos, id est de pascua ad pascuam, id est de pœna ad pœnam ducet.

VERS. 15. — « Et dominabuntur eorum justi in matutino; et auxilium eorum veterascet in inferno a gloria eorum. »

Ei justi dominabuntur eorum. [Cassiod., Hier., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est præemine-

bunt eis et iudicabunt eos *in matutino*, id est in resurrectione, quando omnia erunt aperta, quia modo est nox, dum non apparent merita iustorum, et quasi felicitas nominatur impiorum; et *auxilium eorum*, quod hic habebant in gloria sæculi, quod erat *a gloria eorum*, id est a virtute sua, pecunia, amicis, *reterascunt* a simili panni, in inferno. Vel, auxilium eorum veterascet in inferno: et hoc, a gloria eorum, id est juxta quantitatem gloriæ eorum; quia quantum aliquis malus visus est habere gloriam inter homines, tantum in inferno corruptionem patietur. Vel ita distingue, secundum aliam litteram, auxilium eorum veterascet in inferno, hic distingue: a gloria eorum, vel sua expulsi sunt, hæc est alia littera. Ipsa ita, sed ego non. Et hoc est.

VERS. 16. — « Verumtamen Deus redimet animam meam de manu inferi, cum acceperit me. »

Verumtamen Deus redimet animam meam. [Cassiod.] Ut terror prædictorum prosternit malos, ita spes redemptionis relevat bonos. Redimet dico, *de manu inferi*, id est potestate diaboli, qui ante adventum Christi animas tenebat, *cum acceperit me*, id est carnem ex me.

PARS. IV. ἀνάψαμα. VERS. 17. — « Ne timueris cum dives factus 105 fuerit homo; et cum multiplicata fuerit gloria domus ejus. »

Ne timueris. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quarta pars, ubi est admonitio ne timeantur potentes in sæculo, qui omnia cum luce relinquunt. Cur enim hæc peccatoribus sunt permissa, communis querela est. Quasi dicat: Quia sic peribunt mali, et Deus redimet suos. Ergo ne timueris esse bonus, *cum dives factus fuerit homo*, in quo videris frustra tibi laborasse, qui justus es, et tamen pauper. Non est magnum quod dives est; hoc enim abjecti habent: Postea subiungit quod majus est, dicens: *Et cum multiplicata fuerit gloria* quæ est in honoribus sæculi. Gloria dico, non tantum ejus, sed et *domus ejus*, quia non solus ipse, sed etiam omnes qui ad eum pertinent, honorantur; et hoc etiam dicit pro nihilo esse ducendum. Ideo ne timueris,

VERS. 18. — « Quoniam cum interierit, non sumet omnia; neque descendet cum eo gloria ejus. »

Quoniam cum interierit, non sumet omnia, [Aug., Cassiod.] hic possessa; *neque descendet gloria ejus ad inferos cum eo*, quia in abyssum cadet, ideo ait, descendet. Et ideo descendet

VERS. 19. — « Quia anima ejus in vita ipsius benedicetur; confitebitur tibi, cum benefeceris ei. »

Quia anima ejus [Cassiod., Aug., Cass., Aug.] sensualis, non ratio benedicetur, id est exaltabitur; *in vita ipsius*, quia, quandiu vixit, sibi benefecit: in morte torquetur anima. Vel, benedicetur, non utique de bono actu, sed de deliciis. Benedicetur enim favore luxuriantium, qui inter epulas pastorum bene optant. Ideo etiam descendet, quia *confitebitur tibi*, id est laudabit te, o Deus, *cum benefeceris ei*, id est solummodo in prosperis: bla-

Asphemat in adversis; despecta vero confessio est, quam prosperitas facit; sed illa est magni meriti, quam non tollit vis doloris. Nec sufficit ei propria iniquitas, imo etiam

VERS. 20. — « Introibit usque in progenies patrum suorum; usque in æternum non videbit lumen. »

Introibit usque in progenies patrum suorum, [Aug., Hier.] id est imitabitur antiquos patres iniquos, et ideo *non videbit lumen*. Qui enim patres pessimos imitantur, eorum societate damnandi sunt. Non videbit dico *usque in æternum*, quia etiam hic in tenebris interioribus est, et postea exteriores patietur [Math., xxii]. Sed quare hoc? quia,

VERS. 21. — Homo cum in honore esset, non intellexit; comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis. »

Homo cum in honore esset non intellexit. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Non est inde accusandus Deus, sed homo. Et ideo *comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis*. Ilerat hic deformitatem hominis, ut malus a male quiescat.

COLLATIO IN PSALMUM XLVIII: « AUDITE, » etc.

VERS. 1. — Omnes qui habitatis orbem. Hier., habitatores occidentis; Pratenensis et Pellicanus, pro orbe, vertunt *tempus et ævum*; Sanctes, et ceteri, orbem, cum LXX. Cæterum cum simus temporarii et mortales, et dictio *עד תכלית* BELED significet tempus in hoc sæculo, in quo occidimus, non læditur sententia. Et rabbi Emmanuel dicit mundum generabilem et corruptibilem, idque Hier. apposite innuit per occidentem.

VERS. 7, et 8. — *Frater non redimit, redimet homo; non dabit Deo placationem suam et pretium redemptionis animæ suæ.* Ut repetatur negatio mox præcedens, et secunda clausula, redimet homo? legatur admirative vel interrogative secundum Aug. Nostra editio ferne ad verbum respondet Hebræo *איש יפדה אדם לא יתן אכר לו פדונו* ICH LO PHADON IHPDON ISCH. Hier. aliter vertit, *fratrem redimens, non redimet vir, nec dabit Deo propitiationem pro eo.* Et pretium redemptionis animæ eorum, ubi commutat ordine præpostero negationem priorem, quæ in Hebræo retrahitur ad priorem particulam. Consimiliter Munsterus, diversam tamen habens translationem, at *frater redimendo, redimere non potest quemcunque, nec dare potest Deo redemptionem ejus; pretiosa est enim redemptio animæ eorum; Pratenensis, frater non redimens, redimet virum; et non dabit Deo redemptionem ejus, et erit pretiosa redemptio animæ eorum; Pellicanus, frater non redimens, redimet virum, etc.; Nebiensis, fratrem nequam redemptione redimet vir.* Illic etiam refert quorundam Hebræorum opinionem, qui sentiunt *אדם אחד*, id est *fratrem*, pro *אדם אחד*, id est *unus positum*, ut sit sensus: *Unus non redimit, redimat quisque, vel redimant singuli; Sanctes, fratrem non redimendo, redimet quispiam, etc.* Interpretes pro Cajetano, *fratrem non redimendo, redimet vir, etc.* Translatio ad Campensem, *nemo fratrem suum ulla ratione potest redimere, nec pro eo rationem Deo dare.* In tot versionum ambagibus, non est quod quis scrutiet, cum ecclesiastica lectio satis sit clara, et veritati Hebraice proxime respondens.

VERS. 8. — *Et laborabit in æternum.* Hier. et Hebraismo hærentes, oppositum sensum reddere videntur: sed *quiescet* seu *desinet in æternum* cum labor et quies pugnent, quem locum impetiverunt hostiliter Fáb. et Cæcus. Secundum Aug. intelligitur de eo, qui dum viveret, confidebat in virtute

sua, et in multitudine divitiarum gloriabatur. At ubi reddenda fuerit ratio coram tribunali iudicis post finitam vitam, nil invenit quo redimeret animam suam, et ideo laborabit in aeternum, vitæque ejus voluptaria, quam in deliciis duxerat, finem invenit, et jam damnaturus adjudicatus; cessabit a gaudiis illis, quibus inebriatus fuit, nec miseriam deinceps vitare poterit, aut poenitentiae locum invenire. Ac proponit exemplum spectabile divitis epulationis, et ulcerosi Lazari, qui vicem in morte mutarunt. Hic laboraverat in finem, et vivet in aeternum; ille vixerat in finem, laborabit in aeternum. Ex quibus perspicis quemadmodum accipiedum sit labore, et desinere in aeternum.

VERS. 10. — *Sepulcra eorum domus illorum in aeternum.* Hieronymus, interiora sua, domos suas in *sepulcro*, ut referantur ad verbum quod præcessit, relinquit; Pellicanus, Præteritis, Sanctis, pro Cajetano interpretes, *intimam illorum, domus eorum in sacrum*; Munsterus, et tamen cogitatio eorum est, quod domus suæ maneant in aeternum. Particula Hebraica קרב *querere*, cum significat medium et omne intimum, facile potest accommodari ad sepulcrum, ad cogitationem aut quodlibet, quod quadret propositum. Nobiscum sunt Chaldaus et Nebiensis. Quomodo autem debeat intelligi sensus, habes in enarratione versiculi.

VERS. 12. — *Homo, cum in honore esset, non intellexit.* In fine psalmi repetitur idem versus, ubi legerunt לא יבין *lo iabin*, id est non intelliget, seu non intellexit, ut sit futurum loco præteriti, aut præsentis juxta versionem Munsteri. In præsentis loco legitur לא ילך *lo ialin*, id est non commorabitur seu pernoctabit. Iabin et ialin non longe distant, coque valde probabile est, interpretes utrobique legisse iabin, quanquam eo pacto possit conciliari intelligentia, quasi dicas: Homo conditus est in honore, dotatus ratione, at, proh dolor! in illa non est commoratus, quia cito prævaricatus est, feminae, non rationis consilio voluntatem suam credens ac permittens.

Similis factus est illis. Præteritis et Munsterus vertunt quæ, scilicet jumenta, exterminata sancti vel interierunt. Hieronymus dicit nobiscum, et *exaquatus est*; Sanctes et alii, *similes sunt*, vel bestiae *exaquatae* sunt videlicet hominibus, in eundem sensum habet. Nebiensis, *assimilatus est jumentis nullis.* נדבר נדבר descendit a radice דבר *damah*, quæ est anceps ad exterminare et assimilare: unde varietas profecta est.

VERS. 13. — *Beati in ore suo.* יראו *veaharehem be-phim hirtzu*, id est postea vel posteri eorum, in ore suo, aut eorum, vel secundum ipsa, *complacebunt vel current.* Propter multipliciter significantiæ particularum et acceptionis earum, hic vertit hoc modo, ille diverso, alius alio. Nusquam sensus deviat a veritate sanæ intelligentiæ, dum non damnetur lectio recepta in usu Ecclesiæ, quæ aliis merito præferri debet, ne fluctuemus per abrupta. Et manifestum est יראו *hirtzu* esse futurum verbi יראו *ratzan*, id est *voluit, complacuit.* Quia si esset a themate יראו, id est *cucurrit*, legeretur יראו *iarutzu*, etiamsi prius vocabulum nonnunquam pro *ambulare* sumatur.

VERS. 14. — *Et dominabuntur eorum justi.* Hieron. ad Suniam et Fretellam, hic docet, sicut et in plerisque aliis locis, interpretis esse non verbum

de verbo, sed sensum de sensu exprimere. Itaque scribit: *Pro justis, et ubi, id est rectos in Græco vos legisse dicitis, sed hoc propter euphoniā, ita in Latinum versum est.* Alioqui et in eo loco, ubi scriptum legimus, *ecce scriptum est in lib. cōdicio, justorum intelligimus librum, et non debemus sic verbum de verbo exprimere, ut dum syllabas sequimur, perdamus intelligentiam.* Hæc ille.

VERS. 15. — *Et auxilium eorum veterascet in inferno.* Hieronymus, et figura eorum conteretur in inferno; Præteritis, et fortitudinem eorum consumet fovea; Pellicanus, et robur eorum ad consumptionem. Deinde infernum refert ad id quod sequitur. Sanctes, figura eorum, ut veterescat, egrediatur ad foveam; Munsterus, forma eorum erit in defectionem in sepulcro, in quod migrat quisque, etc.; interpretes pro Cajetano, figura eorum ad consumendum foveam; Translator ad Campensem, thesaurus istorum veterascet. Hebraice sic habetur ברוך שם וצדקם *vetzuram leballoth scehol*. Prima particula est valde anceps ad auxilium, robur, figuram et pleraque alia. Secunda particula est infinitivi modi, quæ debet exponi per gerundivum. Tertia significat foveam, sepulcrum, infernum. Et quia Hebr. desitiuntur casuum variatione, unus refert ad præcedentia, alius ad sequentia; ac ne oratio sit manca, hic subaudit quod magis sibi videtur accommodum; accipiendo verbum passive aut active; alius aliud quid commentatur. Nostra lectio et Hier. versio, propinquius accedunt ad veritatem Hebraicam, juxta diversam significantiam primæ vocæ. Alii confundunt lectorem, etsi ad eundem scopum fortasse tendant.

A gloria eorum. Græcus addit ἡδονῶν, id est *expulsi sunt*, idque legitur in Psalmidia Romana. Non tamen habetur in Hebr. nec in editione Vulgata. Hebr. מִזְבֵּחַ *mizzebul* i. o. Quod si ad verbum reddas, id est *ab habitaculo sibi*; Hier., *post habitaculum suum*; Præteritis, *pro habitaculo suo*; Sanctes, *ab habitaculo quod erat tibi*; Munsterus, *de habitaculo suo*; Pellicanus *infernus habitaculum eorum*. Latina Psalmidia satis respondet Hebr., nisi quod pro habitaculo, ponit gloriam. Sed si accipias habitaculum pro corpore, in cuius solius cura demorantur ac gloriantur sæculi homines, recte loco habitaculi, dixerunt gloriam, quæ in inferno veterascet, ut eo sit major ignominia et despectio, quo amplior eorum secularis fuerit gloria.

VERS. 19. — *Confitebitur tibi cum benefeceris ei.* Hier. ex Hebr., *laudabunt te cum benefeceris tibi.* Ad eundem modum cæteri, ut sensus sit, impios laudare eos qui ad sui imitationem animæ suæ benefaciunt, id est voluptatibus vite vacant. Cæterum littera caph finalis, paulo distat a vau, ob idque potuerunt exemplaria variare תי vel תי *lac vel lo*, id est *tibi vel ei*. Quantum vero spectat ad quædam plurative dicta ex Hebr. quæ unice efferimus exigui est momenti, cum sensus constet.

106 VERS. 21. — *Similis factus est illis.* De hoc supra dictum est vers. 12. Sed nonet, quod in illo Hieronymus vertit *exaquatus*; hic *silebitur*. Ergo hic deflectit נדבר *damah* a radice דבר *dom*, id est *silere*. Secus tamen efferendum esset ad rationem grammaticæ, nisi dicas quod נדבר *damah* etiam silere designet, id quod testatur Sanctes in suo Thesaurō.

PSALMUS XLIX.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS ASAPH. »

Deus deorum. [Cassiod.] Titulus: *Psalmus Asaph.* Sicut supra diximus, Asaph. cum aliis multis præfe-

ctus fuit cantoribus in tabernaculo Domini, de quo in titulis psalmodum plerumque fit mentio, tum pro officii reverentia, tum pro nominis interpreta-

tionem. Asaph enim Hebraice, Latine *congregatio*, Græce *synagoga* interpretatur, quæ secundum partem fidem hic loquitur quæ Christum expectavit, per quam magis confutantur increduli Judæi, cujus voce propter certius testimonium utitur hic Propheta agens de mutatione legalium sacrificiorum, in sacrificium laudis, sicut supra egit de mutatione eorumdem in sacrificium corporis et sanguinis Dominici; agit etiam de utroque adventu Christi; per primum blandiens, per secundum terrens. Et est sensus tituli: *Psalms* iste attribuitur Asaph, id est synagogæ fidei, in cuius persona loquitur hic Propheta. Intentione monet, ne quis ad jam terminata sacrificia redeat. Modus. Tripartitus est psalmus. Asaph vocem Dei inducturus, in secunda parte de mutatione sacrificiorum, prius, id est in prima parte, agit de utroque adventu ejus, per primum invitans, per secundum terrens. Secundo vox Christi inducitur, monentis ut relictis sacrificiis peccatum fiat sacrificium laudis, ibi, *audi, populus meus*. Tertio, dicit a quibus sacrificium velit, ubi peccatori suæ nequitie imputantur, ibi, *peccatori autem*, etc. Ne quis autem mediocriter de incarnatione æstimet, potentia incarnati prædicatur, ut incredulitas omnis tollatur, cum ait:

VERS. 1. — « Deus deorum Dominus locutus est, et vocavit terram. »

Deus, [Aug.] scilicet Verbum caro factum, qui est factor *deorum*, id est qui homines deificat, dedit enim potestatem filiis Dei fieri his qui credunt in nomine ejus (*Joan. 1*); qui est etiam Dominus dominantium, locutus est per se, etiam per præcones, qui olim multifaria in prophetis loquebatur. Nota quia tribus modis Deus dicitur substantialiter vel naturaliter, ut Deus, Trinitas, scilicet Pater, Filius, Spiritus sanctus adoptive, sicut dicuntur sancti, qui per gratiam adoptionis dii sunt nuncupative, ut idola et dæmones: *Et vocavit*. Antequam dicat, quid locutus sit, dicit quid loquendo fecit, quasi dicat: Dico: Locutus est. Et loquendo hoc fecit, *vocavit terram*, non unam tantum, sed eam omnem quæ est,

VERS. 2. — « A solis ortu usque ad occasum; ex Sion species decoris ejus. »

A solis ortu usque ad occasum, [Gl. int., Aug.] missis testibus usque ad ultimum terræ. Non ergo solam Africam vocavit, ut ait Donatus, non illam separavit, quia nullas reliquit partes, quas sua vocatione non vocavit; tantam vocavit, quantum fabricavit. Unde autem cœpit? *ex Sion*, id est a Jerusalem, quia inde cœpit annuntiari species decoris ejus, id est speciosus decor ejus, quia speciosus fuit præ filiis hominum. Quasi dicat: Qui omnes gentes vocavit, a Jerusalem incœpit, quia inde exeuntes apostoli speciem decoris Christi toto orbe nuntiaverunt. Unde Isaïas: *De Sion exhibit lex, et verbum Domini de Jerusalem* (*Isa. 11*). Ex Sion namque Evangelii decus cœpit. Inde speciosus forma præ filiis hominum cœpit annuntiari, quia ibi datus est

A Spiritus sanctus apostolis, ut essent testes in Jerusalem et in tota terra. Dico locutus est Deus; et vocavit, qui etsi tunc occultus foret, pro similitudine carnis peccati; et est adhuc ad dexteram Patris sedens, tamen

VERS. 3. — « Deus manifeste veniet; Deus non steret, et non silebit. »

Manifeste veniet ad judicium, [Aug.] quia Deus est. *Deus* est Deus, inquam, non quilibet, sed *no-ster*, qui verus est Deus; et *non silebit* in iudicio, ut modo cum et flagella sunt admonitio, modo enim expectat ad poenitentiam.

VERS. 4. — « Ignis in conspectu ejus exardescet, et in circuitu ejus tempestas valida. »

Ignis in conspectu. [Cassiod., Aug., Alcuin., Aug., Cassiod.] Hic ostendit qualiter veniet ad iudicium ignis materialis, vel malæ conscientie; *exardescet*, timeat ergo palea se arsuram, id est torquetur impios. *Exardescet, dico, in conspectu ejus*, id est, cum conspicient judicantem. Vel, secundum aliam litteram, *ignis ante eum præbit*. Ignis iste materialis erit, quo comburetur facies mundi hujus, et mali comburentur; boni vero purgabuntur. Poena ergo terreat, quos præmia non invitant. *Et in circuitu ejus tempestas valida*, tempestas hæc, judicatio Dei est, quæ non ventis fiet, sed potentia Dei, per quam fiet ut ejus sententia area ventiletur, et grana a paleis secernantur. Quæ judicatio tempestas dicitur, quia improvisa veniet, et festinanter rapiet quos ignis exuret. [Aug., Cassiod., Aug., Gl. int.] Et hæc erit *in circuitu ejus*, id est in sanctis, et in angelis, qui dicuntur esse circuitus ejus, quia cum ipso iusti sedentes judicabunt, et angeli messorum bonos a malis separabunt (*Matth. xiii*). Et est, tempestas, id est judicatio et sententia æquitatis, quæ dicitur tempestas. A simili, quia improvisa veniet, et subito rapiet, valida, quia separabit bonos, et a malis erit; in circuitu ejus, id est in sanctis et in angelis. Ejus enim in circuitu sunt angeli separatores et sancti. Veniens autem ad iudicium

VERS. 5. — « Advocavit cælum desursum, et terram, discernere populum suum. »

Advocavit, [Hier., Aug., Hier., Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est advocabit cælum, id est omnes perfectos secum iudicatuos desursum sessuros, scilicet super duodecim sedes, ut iudicent duodecim tribus Israel; et terram advocabit, id est omnes judicantes. Ad quid? *Discernere populum suum*, ut cælum cum illo discernat, populum suum, ante suo. Cælum enim cum illo terram discernit. In iudicio enim alii tantum judicabunt, quos hic dicit cælum; alii judicabuntur, quos hic dicit terram. Sed de his aliis salvabuntur, quos hic dicit populum suum: de damnandis tacet. Vel ita ut per cælum omnes justos salvandos accipiamus. Per terram, omnes peccatores damnandos; et legitur, desursum sic: Dominus veniens desursum, id est a Patre, advocavit, id est advocabit, cælum, id est

omnes justos, et terram, id est, peccatores. Ad quid? discernere populum suum, id est ut dividat malos a bonis. Nota quod primo omnes mistos communiter vocavit. A solis ortu usque ad occasum. Tunc autem vocabit ut discernat. Simul enim zizania cum tritico crescunt, nec sinit ea eradicari paterfamilias (Matth. xiii). Petrus quoque missis in mare retibus pisces magnos et parvos conclusit, et usque ad litus traxit, dum pene frangeretur rete (Luc. v). Et in Evangelio : Paterfamilias misit servos ad exitus viarum vocare ad nuptias quoscunque reperirent (Matth. xxii).

VERS. 6. — « Congregate illi sanctos ejus, qui ordinant testamentum ejus super sacrificia. »

Congregate. [Aug., Hier., Aug., Alcuin., Cassiod.] Videns Propheta futura quasi presentia, hortatur angelos congregantes, et applaudit. Quasi dicat : Et quia ita erit, ergo, o angeli messores, congregate illi sanctos ejus, qui ordinant testamentum ejus, id est novum, super sacrificia, id est super vetus testamentum. Vel qui ordinant testamentum ejus, id est qui cogitant de promissis ejus. Super sacrificia, id est super illa quæ operantur, quæ sunt sacrificia Deo. Quasi dicat : Qui dicunt : Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam (Rom. viii). Vel, qui ordinant testamentum ejus super sacrificia, id est qui dicunt post laborem sequi denarium. Vel, qui ordinant testamentum ejus super sacrificia, id est qui pluris pretii habent opera charitatis, quam sacrificia pecudum.

VERS. 7. — « Et annuntiabunt cæli justitiam ejus, quoniam Deus iudex est.

Et annuntiabunt. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat : Veniet manifestus et iudicabit : et hanc justitiam ejus annuntiabunt cæli, id est apostoli, toti mundo. Hoc jam impletum cernimus. Jam enim cæli annuntiaverunt nobis hanc justitiam Dei, quod quidam erunt ad dexteram, quidam ad sinistram. Nullum granum erit tunc cum palea, et si nunc permista, quoniam Deus qui non fallitur, iudex est, id est discernens.

PARS. II. VERS. 8. — « Audi populus meus, et loquar Israel, et testificabor tibi : Deus Deus tuus ego sum. »

Audi, populus meus. [Cassiod., Hier., Aug., Hier., Gl. int.] Secunda pars ubi et vox Christi monentis ut, relictis sacrificiis, pecudum, fiat sacrificium laudis : hic dicit quid Deus deorum locutus est. Quasi dicat : Deus locutus est. Quæ locutus est? hæc, scilicet audi aure, scilicet cordis, tu qui es populus meus. Ostendit in eodem verbo, qui et quare debeat audire. Quasi dicat : Si populus meus es, audi. Et si audis loquar tibi. Aliter, scilicet si non audis et si loquar, non tibi loquar. Repetit sub alio verbo dicens : Audi, Israel, id est sicut Israel, id est vir videns Deum. Quasi dicat : Si es Israel, id est si me vides, audire me non negligis; et testificabor tibi, id est per scripturas, et per miracula ostendam tibi, [Cassiod., Hier., Aug., Gl. int., Aug.] hæc scilicet

A quod ego sum Deus ille generalis, qui est omnium Deus per potentiam, et sum Deus tuus proprie, et familiaris, quia te habeo servum; et quia in prophetis tibi promissus sum. Ideo dicit sum, quia esse proprium est Deitatis. Unde : Ego sum qui sum, et qui est misit me ad vos (Exod. iii). Et nota quod prius dicit simpliciter, sum Deus. Et postea dicit, sum Deus tuus. Quasi dicat : Et si non sum Deus tuus, tamen sum Deus : bono meo sum Deus; malo tuo non sum Deus tuus. Et ego ipse

VERS. 9. — « Non in sacrificiis tuis arguam te; holocausta autem tua in conspectu meo sunt semper. »

In sacrificiis tuis, [Aug., Aug., Alcuin., Aug.] non exhibitis, non arguam te, quia non quero animalia in sacrificium : hæc nolo, sed holocausta tua, id est quæ sunt tui juris semper, non ad tempus, sunt in conspectu meo, id est mihi placent, illa volo. Holocausta dicit, animam igne charitatis inflammata totam. Unde alibi : Sacrificium Deo spiritus contribulatus (Psal. l). In quo psalmo dicit animalia nolle in sacrificium vel holocaustum. Si anima inflammatur et membra in suum usum rapit, ne serviant cupiditati. Inde in Levitico præcipitur, ut adipem cum renunculis offerant (Levit. iii); quibus interna charitas signatur. Sed ne putes hæc holocausta esse de animalibus, subdit :

VERS. 10. — « Non accipiam de domo tua vitulos; neque de gregibus tuis hircos. »

C Non accipiam de domo tua vitulos. Quasi dicat : Non arguam si non feceris; et si feceris non accipiam vitulos in sacrificium. Vitulos dico qui sunt de aomo tua, [Alcuin., Aug.] quasi significatos vitulos et spirituales acciperem, non illos, de domo tua. Unde propheta : Reddemus Deo vitulos labiorum nostrorum (Ose. iv). Hoc dicendo prænuntiat novum testamentum, ubi omnia significativa sacrificia cessant, neque de gregibus tuis hircos. Ideo a te non accipiam,

VERS. 11. — « Quoniam meæ sunt omnes feræ silvarum, jumenta in montibus, et boves. »

Quoniam meæ sunt. [Aug.] Quasi dicat : Quia non sunt tua, sed mea, cur ergo quæram a te quod meum est qui creavi? Et hoc est quoniam meæ sunt omnes feræ silvarum, id est mea sunt, quæ non possides, scilicet indomita. Et etiam jumenta, 107 quæ pascis in montibus et boves. Quasi dicat : Mea sunt etiam domita quæ tu putris et possides. Vel secundum aliam litteram, equi silvestres et boves, etiam volatilia sunt mea, quia.

VERS. 12. — « Cognovi omnia volatilia cæli, et pulchritudo agri mecum est. »

Cognovi, [Aug., Gl. int.] ab æterno quod nullus homo fecit omnia volatilia cæli quæ et quot sunt. Quasi dicat : Et volatilia mea sunt. Et pulchritudo agri, id est ubertas omnium in terra gignentium, mecum est, id est mihi servit. Vel mecum est, quia ego ubique sum. Unde in propheta : Cælum et terram ego impleo (Jer. xxiii). Vel, mecum est, quia

apud me nihil præterit, nihil futurum est, cum illo sunt omnia futura, et ei non detrahuntur jam præterita; cum illo sunt omnia cognitione quadam ineffabili sapientie Dei. Et ideo

VERS. 13. — « Si esuriero, non dicam tibi; meus est enim orbis terræ, et plenitudo ejus. »

Si esuriero, [Aug., Hier.] Quod nunquam fit; sed dicitur ad convincendum parvulum sensu. Non dicam tibi, ut pascas me. Quasi dicat: Si hæc datis, forsitan esurire putatis, quod est insania, meus est enim orbis terræ, ergo ne quæras quod mihi des, qui sine labore habeo quod volo, et plenitudo ejus, id est omnes creaturæ, sed

VERS. 14. — « Nunquid manducabo carnes taurorum? aut sanguinem hircorum potabo? »

Nunquid manducabo carnes taurorum, aut sanguinem hircorum potabo? [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Non in sacrificiis, sed in pauperibus hæc volo. Mystice his similitudinibus figurat Ecclesiam. Feræ sunt gentes, jumenta in montibus sunt simplices in culmine fidei, boves sunt apostoli et prophetæ, volatilia sunt supernæ angelorum virtutes, pulchritudo gentes conversæ, quæ sunt decus terræ, id est Ecclesiæ. Esurit Dominus salutem omnium hominum, et de omnibus satiatur. Carnes vero taurorum non vult in sacrificiis, sed in pauperibus.

VERS. 15. — « Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua. »

Immola Deo. [Cassiod.] Reprobato veteri ritu, de se quasi de alio loquens, quid sibi faciamus, indicat. Quasi dicat: Hæc nolo, sed immola Deo, non dicit mihi, sed de se, ut de alio loquitur post cum ait: Peccatori autem dixit Deus, non dixit, ego; sacrificium laudis quod in te ipse est, scilicet ut gratias agas de omnibus. Ecce quid exigit, et redde item itaque Altissimo vota tua quæ in te sunt, non extra te.

VERS. 16. — « Et invoca me in die tribulationis; eruam te et honorificabis me. »

Et tunc invoca me. [Aug., Gl. int.] Non enim debes presumere de viribus tuis in die tribulationis, id est adversitatis, quæ ideo datur ut homo invocet. Vel nostra tribulatio proprie est timore salutis, non carnalium; et eruam te, ne deficias. Ecce præmium oblationis. Et sic honorificabis me, ut jam non discedas a me. Vel honorificabis me, id est apud alios causa honoris eris mihi.

PARS. III. VERS. 17. — « Peccatori autem dixit Deus: Quare tu enarras justitias meas, et assumis testamentum meum per os tuum? »

Peccatori. [Cassiod.] Tertia pars a quibus sacrificium velit, hic dicit, ubi peccatori suæ nequitie imputantur, quia laudem quærit Deus, ne putet turpis hanc sibi imperari. Prohibet ne lingua presumat laudare, cui obviat prava conscientia; non tamen interdicatur laus conversis ad poenitentiam, sed obliis Deum, ut inferius ait. Quasi dicat: Immola Deo sacrificium laudis; sed vide ne cantes bene et vivas male, quia peccatori dixit Deus: Quare tu enarras justitias meas? Ne ergo securus sit, quasi

A hoc solo salvetur, quod bene docuit. Vel ita continua: Hæc populo suo dixit, sed non suo, id est peccatori dixit Deus, hoc contra prædicantem dicitur, securus tamen sit ille qui audit, a quocunque audiat bona, secundum illud: Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt nolite facere [Matth. xxiii]. Hoc inquam, dixit: Quare tu enarras justitias meas, cum opere non impleas, id est quare communi sermone, scilicet ad populum profers aliquid de mea majestate? Et assumis, id est indevotus presumis testamentum meum sanctum, per os tuum pollutum, aliis predicare? [Aug., Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat: Nec sancta verba os pollutum presumat docere. Vel os hæretici; non enim lectio negatur corrigendis. Unde Apostolus ait: Castigo corpus meum et in servitutem redigo illud, ne forte cum aliis prædicaverim, reprobus efficiar [I Cor. xix]. Non igitur scelerati se misceant divinis sermonibus. Ideo in Veteri Testamento erat labrum æneum, in introitu tabernaculi, ubi sacerdotes lavabant manus, ingressuri tabernaculum, et egressuri. Unde: Mundamini, qui fertis vasa Domini [Isa. lxi].

VERS. 18. — « Tu vero odisti disciplinam; et projecisti sermones meos retrorsum. »

Tu vero. Quasi dicat: Ore bene dicis, sed factis negas. Et hoc est: Tu vero odisti disciplinam, quia si corripo, murmuras; laudas, quando parco; murmuras, quando castigo; projecisti sermones meos retrorsum, [Aug.] id est quæ dicis post te ponis. Ne videas, et ne dicas te non fecisse, quia

VERS. 19. — « Si videbas furem, currebas cum eo; et cum adulteris portionem tuam ponebas. »

Si videbas furem. [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Ad litteram currebas cum eo, assentiendo, laudando, et cum adulteris portionem tuam ponebas aliquo consensu. In his enim duobus omnia notat crimina, a patre totum. Vel sic: Si videbas furem, sani intellectus Scripturæ, currebas cum eo, assentiendo, et cum adulteris, scilicet qui ponunt falsum intellectum in Scripturis, portionem tuam ponebas aliquo consensu, id est astipulator facti eras. Et

VERS. 20. — « Os tuum abundavit malitia; et lingua tua concinnabat dolos. »

Os tuum abundavit malitia, [Aug., Cassiod.] quia non solum non reprehendit, vel tacet; sed etiam laudat, et si malum sciat esse ut sit dolus. Unde sequitur: Et lingua tua concinnabat dolos. Accusat conscientiam et linguam. Concinnabat, dicit, quia mos est decipientis sic falsa componere, ut lepore verborum blandiatur. Et hoc facit iste, etiam contra fratrem. Unde sequitur:

VERS. 21. — « Sedens adversus fratrem tuum loquebaris, et adversus filium matris tuæ ponebas scandalum: hæc fecisti, et tacui. »

Sedens. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Cum otio ita tibi placet. Non enim casu alii derogat, sed studio. Quod enim transiens aut stans facit, non cum voluntate facit. Sed tu sedens loquebaris adversus fratrem tuum, id est omnem hominem,

quia omnis homo est frater conditione primæ natalitatis; et *adversus filium matris tuæ*, id est sanctæ Ecclesiæ, cui charitate jungimur, ponebas insidiose scandalum, id est hæreses. Et alia, quibus innocens capiatur. Vel ita: *sedens adversus fratrem tuum, detrahebas*. Alia littera: Frater hic accipitur, aliquis bene ambulans, et bene docens: cui dum detrahit aliquis doctus, ponit scandalum infirmo, qui dicitur hic filius matris. Et est, sedens, quasi dicat: Cum studio, adversus fratrem tuum, bene docentem, et ambulantem detrahebas. Et dum hoc facis, adversus filium matris tuæ, id est aliquem infirmum, qui adhuc indiget lacte, id est minori doctrina, ponebas scandalum. Dum enim detrahit qui doctus videtur fratri forsitan bene docenti, vel bene ambulanti, ponit scandalum infirmo, qui nescit judicare. Et ideo filius matris dicitur, lacte scilicet egens Ecclesiæ, nondum patris ad mensam accedens, cuius pane pascatur, id est validioris doctrinæ cibo. Et ideo, ignarus est iudicandi. *Hæc prædicta fecisti, o inique, et tacui*, id est distuli poenam, expectans ad poenitentiam, sed tu vertis ad impunitatem.

VERS. 22. — « Existimasti inique quod ero tui similis, arguam te, et statuam contra faciem tuam. »

Existimasti. [Ang.] Quasi dicat: Tacui, unde existimasti, o inique, quod ero tui similis, consentiendo malis, quia placere mihi putas mala, quem non credis ultorem; sed ego arguam te, et arguendo statuam te contra faciem tuam, id est ostendam te tibi, et displicebis tibi, quod et modo faceres, si te videres. Mihi vero placeres si te videres. Quasi dicat: Quod post dorsum posuisti ante faciem tuam ponam, ut scias quod male egisti et fœditatem tuam videas, ut erubescas. Et quia ita dixit Dominus, ergo vos

VERS. 23. — « Intelligite hæc, qui obliviscimini Deum, nequando rapiat et non sit qui eripiat. »

Qui obliviscimini Deum, [Aug., Gl. int., Alcuin., Cassiod.] cui nemo potest resistere, id est qui me Deum esse non creditis, intelligite quod dixi, scilicet quod laudem volo, sed non a peccatore. Nemo dicat sibi non prædictum. Ideo, intelligite, nequando rapiat Deus, id est ego ad poenam, et non sit qui eripiat. Quando diabolus rapit, Deus eripit. Cum Deus rapit, nemo valet liberare. Hoc scilicet intelligite, quod

VERS. 24. — « Sacrificium laudis honorificabit me, et illic iter quo ostendam illi salutare Dei. »

Sacrificium. [Cassiod., Alcuin., Aug., Alcuin.] Non quod scelerati canunt, sed sacrificium laudis, non animalium, honorificabit me. Nemo offert hoc sacrificium et malus est, quia nemo laudat nisi bonus, quia si laudat, et bene vivit. Nemo enim laudat, si bene dicit et male vivit; nec qui bene vivit, si sibi dat, vel si super alium se extollit, qui potius irrogare deberet quod habet. Quiescat ergo a malis, et offerat sacrificium laudis, et illic, id est in sacrificio laudis. Est iter, quia hoc sacrificium est via ad Deum. Hæc est scala Jacob, qua angeli descendunt et

ascendunt, id est fideles ascendunt ad laudem divinitatis, et descendunt ad laudem humanitatis, in Christo, quo itinere ostendam illi, id est laudanti salutare Dei, id est me. Salutare Dei Christus est, qui cum gratia venit, quem non novit, qui alii quam gratiæ aliquid tribuit.

COLLATIO IN PSALMUM XLIX: « DEUS DEORUM. »

VERS. 6. — Congregate illi sanctos ejus. Hebr. congregate mihi Sed facilis lapsus in לִי LI, vel לִי לֹ, id est mihi vel illi, utrobique constante sententia. Item in חֲסִידַי HASIDAI, et חֲסִידִי, id est sanctos meos, sanctos ejus.

VERS. 9. — Non in sacrificiis tuis arguam te, holocausta autem tua in conspectu meo sunt semper. Sanctes, et Munsterus, et interpretes pro Cajetano, sic verterunt, ut repetatur in secunda clausula negatio præcedens, quasi holocausta veteris ritus non sint in conspectu Dei, quia non placent amplius illa. Sensus est pius, tamen non sic accipiunt ceteri. Quomodo autem debeat intelligi afirmando, pete ex glossa superiori. Vel, illa holocausta sunt in conspectu meo, quia illis non indigeo. Translator ad Campensem, legit per interrogationem: Num sacrificiorum causa redargui te, aut iugis holocausti coram me offerendi? Chaldaeus Paraphrastes tradit longe diversum sensum, non propter sacrificia tua, quæ non sacrificasti mihi in captivitate, ego corripio te, sed propter holocaustamata, quæ sacrificaverunt patres tui coram me iugiter.

VERS. 11. — Iumenta in montibus et boves. Hieronymus et alii præter Pellicanum, pro bobus, dicunt mille, Nam si dixeris מֵאָה ALEPH, id est mille. Si מֵאָהֶם ALLUPH, id est bos, quomodo apparet LXX accepisse. et ubi non sunt notulæ punctorum, pro voluntate legentis, et iuxta commoditatem 108 sententiæ, hoc aut illud intelligitur.

VERS. 12. — Cognovi omnia volatilia cæli. Hebr. חַיִּים HARIM, id est montium, per quos licet intelligere cælum aereum, nisi quod fortasse LXX acceperunt litteram he servilem, ut dicunt, et deinde rim a themate רֶם RAM, id est altus, excelsus. Quasi diceret, volatilia excelsi, quod est cælum. Unde Chaldaeus, quæ volant in aera colorum.

Pulchritudo agri mecum est. Hieronymus, universitas agri. Pratensis, Sanctes, Munsterus, et Campensis, fera vel fera agri. Pellicanus, amanitas agri cum LXX. Interpretes pro Cajetano, mobile agrorum. וְזֶז ziz duo habet significata. Prius idem quod splendor, apparitio, eoque apte verterunt pulchritudinem. Secundum est nomen generale bestiarum sylvestrium, ob idque Hieronymus vertit universitas agri, quasi utrumque complexus. Alii secuti sunt aliam significationem. Translator ad Campensem habet, aviculæ agri me non latent.

VERS. 21. — Sedens adversus fratrem tuum loquebaris. Plerumque submonuimus ex Hieronymo, bonum interpretem, non debere se captivum reddere, ut plus æquo serviat litteræ, quod et in præsentī loco, docuit Suniam et Fretellam ipse Hieronymus dicens: In Græco legisse vos dicitis καταδικάζει, et putatis non bene versum, quia diximus, adversus fratrem tuum loquebaris: et debuisti nos dicere, adversus fratrem tuum detrahebas. Quod vitiosum esse, et in lingua nostra non stare, etiam stultis patet. Nec ignoramus quod καταδικάζει dicatur detractio, quam si voluerimus ponere, non possumus dicere, adversus fratrem tuum detrahebas; sed de fratre tuo detrahebas. Quod si fecerimus, rursum contentiosus calumniator inquireret, quare non diximus κατά τοῦ ἀδελφοῦ σου, hoc est adversus fratrem tuum. Hæc superflua sunt, et non debemus putida nos verborum interpretatione torquere, cum damnum non sit in sensibus, quia unaqueque lingua,

(ut ante diximus) suis proprietatibus loquitur.

VERS. 24.—*Illic iter quo ostendam illi salutem Dei.* Hieronymus, qui ordinat viam, ostendam illi salutem Dei. Sanctes, Ponenti viam Dei coram se, ostendam salutem Dei. Sic et alii in eundem sensum, præter Pellicanum : qui nobiscum habet illic iter. Diversitas orta est ex duplici lectione unius vocule habentis tantum duas litteras $\Sigma\psi$. Si enim

A super priorem, videlicet $\Sigma\psi$, posueris punctum, quod vocant smol, id est sinistrum hoc modo $\Sigma\psi$ SAM, significat ponere, collocare. Si autem per jamin, id est, punctum in dextro cornu $\Sigma\psi$ SCHAM significat illic, quomodo acceperunt LXX et Pellicanus. Consentit translatio ad Campensem, hac via ostendam ei salutem Dei.

PSALMUS L.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID CUM VENIT AD EUM NATHAN PROPHETA, QUANDO INTRAVIT AD BERSABEE. »

Miserere mei, Deus. Titulus. Psalmus David, cum venit ad eum Nathan propheta, quando vel quoniam intravit ad Bersabee. Legitur in libro Regum (II Reg. xi, etc.), quod David prospere regnans, atque in suo palatio sedens, vidit Bersabæ uxorem Uriæ, lavantem se, et concupivit eam, et ad se vocatam cognovit. Comperito autem quod per eum esset facta gravis, revocavit ab expeditione Uriam, si forte ad uxorem intraret, ut ejus concubitu gravis crederetur. Urias autem noluit dum in castris populus Domini laboraret. Scripsit ergo rex auci exercitus sui Joab, ut Uriam poneret in illa parte prælii ubi occideretur. Hac epistola suæ mortis accepta, Urias dedit Joab, qui ita fecit sicut præceperat David, et occubuit Urias. Sic ergo David cum adulterii culpam celasset, Nathan propheta immissus a Deo intravit ad eum, et quesivit ab eo iudicium de divite, qui, cum haberet centum oves, vicino pauperi solam quam habebat oviculam rapuit. Cum autem judicaret David hunc esse dignum morte : Respondit Nathan : Sic et tu fecisti, qui cum haberet multas uxores et concubinas, unam quam habebat Urias rapuisti. Ad vocem ergo prophete David pœnituit, et in conspectu omnium contestans peccatum suum, se reum abiecit. Et hoc est quod ait titulus : *Psalmus iste attribuitur David prophete.* Psalmus dico, agens de pœnitentia et humilitate quam habuit David, cum venit ad eum Nathan propheta, missus a Deo ad arguendum eum, qui similitudinem de ove pauperis proposuit. Venit dico, ut argueret eum de peccato, quod fecit, quando intravit ad Bersabee. Vel, redargueret eum de hoc, quoniam intravit ad Bersabee. [Aug., Cassiod., Aug.] Vicit pax prosperitatis, quem bella non vicerunt. David autem hic apponitur in exemplum non cadendi, non prosperitatis otia affectandi, sed si cecideris resurgendi. Et ne desperes de peccati immanitate, cum videas David post reatum homicidii et adulterii, per pœnitentiæ humilitatem, Deo placuisse. Nam arguente eum Nathan propheta, rex non erubuit peccatum publice confiteri. Non se excusavit, ut solet homo, et a se pœnas exegit, quas vix ferret aliquis coactus. In conspectu omnium reum se abiecit : cujus iudicium ab omnibus timebatur. Unde hic specialiter humilitas

ostenditur, quæ adeo pœnitentibus valet. Inde est quod hic pœnitentialis psalmus plus aliis frequentatur in Ecclesia (88), quia hic magis humilitas ostenditur, et quia hoc est temperatum supplicationis genus, quod etiam implere infirmi possunt quia hic nihil difficile dicitur ut in aliis : *Lavabo per singulas noctes lectum* (Psal. vi); et *Gravata est super me manus tua* (Psal. xxxi); *Putruerunt et corruptæ cicatrices meæ* (Psal. xxxvii); et *Cinerem tanquam panem manducabam* (Psal. ci); *De profundis clamavi* (Psal. cxlii); *Persecutus est inimicus animam meam* (Psal. cxlii). Sed hic a pio petit misericordiam. Alibi ergo strictiora fortioribus ; hic temperata providit infirmis. Forsan ideo dicit, *docebo iniquos vias tuas, et impii ad te convertentur*, quia prævidit per hunc psalmum plures petituos veniam. Et est iste psalmus quartus in ordine pœnitentialium, et in ordine psalmodiarum, quinquagesimus est, pro modo jubilei, quia hic est psalmus remissionis. Jubileus quippe annus in lege quinquagesimus erat, in quo omnibus debita remittebantur, et possessiones alienate restituebantur (Levit. xxv). [Alcuin., Cassiod., Alcuin.] Unde jubileus initians, vel remittens dicebatur. Ita per pœnitentialem humilitatem, de qua hic agitur, plena his præstatur peccatorum remissio. Intentio : Monet ad pœnitentiam. Modus : Quinque sunt partitiones. Prima pars est deprecatio, ubi capiat a persona iudicis per misericordiam et iustitiam qua punire deberet, nisi quia iste satisfacit, quod est a sua persona captare. Secundo ex auctoritate Dei manifestantis confidentia ablutionis ostenditur, ibi, *incerta*, etc. Tertio ex confidentia securus petit dilectionem omnium peccatorum et plenam restitutionem, ibi, *averte faciem tuam*. Quarto dicit quid restitutus persolvat, ibi, *docebo*. Quinto de edificatione Jerusalem prophetat, ibi, *benigne fac Domine*. David ergo non excusans peccatum, sed publice confitens, ait :

VERS. 1. — « *Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam.* »

Miserere mei, Deus. [Cassiod., Hier., Aug., Cassiod.] Hoc dicens locum aufert iudicio, id est discussioni, quia factum conceditur, secundum magnam misericordiam tuam naturalem, cujus misericordia est divina natura. Quasi dicat : Ad tuam misericordiam confugio, ut gravibus vulneribus cunctarum

remissionis infundas. Misericordiam dico magnam, A quia magna est miseria mea, et ideo magnam exigit medicinam; de gravi enim peccato desperandum esset, nisi esset magna misericordia, quæ non potest dissimulari quanta sit. Bene ergo dicit, magnam, quæ de cælo Deum deposuit, corpore induit, ut pateretur et moreretur, per quam credebatur iste se facile absolvi, per quam sciebat genus humanum liberari. Quid ergo non poterat dare, cum secundum se rogatur Deus ignoscere?

VERS. 2. — « Et secundum multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam. »

Et miserere mei secundum multitudinem miserationum tuarum (89), ab initio sæculi exhibiturum, id est secundum multitudinem factorum tuorum, quæ superat magnitudinem quamlibet peccatorum. B [Cassiod., Greg., Cassiod., Gl. int.] Ecce per misericordiam et miserationem petit iste. Et est misericordia in natura, misratio in effectu. Quomodo vero misereri velit, ostendit, dele ut nullum remaneat peccati vestigium, iniquitatem meam contra proximum commissam: quem modum delendi velit, ostendit: postea subdit:

VERS. 3. — « Amplius lava me ab iniquitate mea; et a peccato meo munda me. »

Lava me ab iniquitate [Cassiod., Gl. int., Aug., Alcuin., Hier., Cassiod.] quia peccavi contra Uriam. Lava dicit, quia videbat per spiritum ablutionem baptismi, ubi plena ablutio et remissio, et taliter ablui petit. Et lava me a peccatis meis, quod in me fuit carnis voluptate. Lava dico, amplius quam ab actu peccati, quia plus peccavi quam actu, quia scienter, et ex voluntate utrumque feci. Tu ergo, amplius lava, ut non modo culpam operis, sed etiam reatum voluntatis abstergas. Vel, amplius lava, quam petere intelligam; lava dico, et munda me, scilicet sic lava, ut mundes me; lavantur enim quædam, quæ tamen non sunt pura.

VERS. 4. — « Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, et peccatum meum contra me est semper. »

Quoniam iniquitatem, [Aug., Cassiod., Aug.] cuius misericordiam petit ut ignoscat, quia scit justum ut peccata puniat, subdit, quoniam iniquitatem. Posset enim ei dici: Petis per misericordiam peccatum deleri, quid ergo erit? Per misericordiam peribit iustitia ut hoc sit impunitum? non, quia ego punio; et hoc est: Tu ideo ne punias, quoniam iniquitatem meam ego cognosco. Quasi dicat: Ignosce, quia ego cognosco, non dissimulo, et peccatum meum contra me est semper. Sibi fecit iste quod Deus in iudicio faciet. Unde supra: Arguam te, et statuam contra faciem tuam (Psal. xlix). Vel secundum aliam litteram, et peccatum meum contra me est semper, non habet peccatum post tergum, ut prius habuit cum negligeret, post tergum enim peccatum habuit, cum rex sententiam in divitem, qui rapuit ovem pauperis, dedit, oblitus sui.

(89) E. Greg. in psalmis poenitent.

VERS. 5. — « Tibi soli peccavi, et malum coram te feci, ut justificeris in sermonibus tuis, et vincas cum iudicaris. »

Tibi soli. [Gl. int., Cassiod.] Dico munda, et merito te oro ut mundes, quia peccavi in me carnis voluptate, sed tibi soli, quia rex est omnibus superior, et ideo a Deo tantum, qui est major eo, puniendus est. Si quis de populo erraverit; et Deo peccat et regi. Rex vero non habet hominem qui sua facta dijudicet. Ideo ait: Tibi soli peccavi, et malum, commissum in proximum, coram te feci. Hoc dicit, quia ubique scit Deum esse. Unde se arguit, quia eo præsentem non erubuit. Tibi soli peccavi, quia a Deo justus est, ut justificeris, id est ut justus et verax inveniaris, in sermonibus tuis, id est in cibis quæ dixisti, cujus verba non transeunt, sed implentur. Unde: Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt (Luc. xxi), et adeo justus es, ut vincas. id est superes in iustitia, alios, cum iudicaris, id est cum mihi et aliis in iudicio compararis. Deus enim tantæ iustitiæ est, ut se cum homine velit iudicari. Unde in Isaia: Judicate inter me et vineam meam (Isa. vi), et postea quasi sub iudice causam suam exponens, ait: Popule meus 109 quid feci tibi, aut quid molestus fui tibi? Responde mihi (ibid.). Ergo contra eum quem ex pastore regem fecit, talem habet iustitiam, ut vincat, si inter se et eum iudicetur. [Aug., Hier., Aug.] Vel ita ab illo loco, tibi soli, Christo nullum peccatum habenti, in præscientiam, id est in spiritu prophetiæ dicit David. Tibi soli, quasi dicat, ideo dico tibi munda, quia, peccavi in me, tibi soli, quia tu solus sine peccato es. Et ideo justus punitor. Ille enim iuste punit, qui non habet in se quod in illo puniatur. Ille est justus reprehensor, qui non habet in se quod reprehendatur. Hic est inter homines solus Christus, de quo Isaias: Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus (Isa. liii). Et malum in proximum coram te feci, id est in tui presentia. Tibi soli peccavi, qui adeo justus es, ut justificeris, id est solus verax inveniaris; in sermonibus tuis, quia solus in omnibus unum potuit dicere homo Deus, unde Deus verax, omnis homo mendax (Rom. iiii). Vel adeo justus es, ut vincas omnes injustitias; superas enim omnes homines, omnes iudices; et qui se putat justum esse, coram te injustus est. In cuius conspectu astra non sunt munda (Job xxv); qui in angelistuis reperis pravitatem (Job iv). Tu ergo solus iuste iudicas, cum, id est quamvis injuste iudicaris, id est injuste iudicatus sis a Pilato et a Judæis. [Aug., Gl. int., Greg.] Vel ita: et adeo justus es, ut vincas diabolum, et mortem, et Judæos, cum iudicaris in iudicio quo iudicatus es; videt enim futurum iudicem justum, a peccatoribus iudicandum, et in eo iudicio vincentem qui ascendit super occasum; occidendo enim victor

factus est. Unde: *Ero mors tua, o mors* (Ose. xiii). Vel ita ab illo loco: *Ut justificeris in sermonibus tuis*, etc. Ostendit esse veracem Patrem in promissione qua promiserat Christum ex stirpe David nasciturum, quod quidam propter peccata David Deum non implere dicebant; contra quos David dicit loquens ad Deum Patrem. Ideo munda, ut me mundato justificeris, id est verax reperiaris, in sermonibus tuis, qui sunt de promissione Christi, quam mihi fecisti. Et vincas, id est ostendas illos mendaces, cum judicaris, ab eis, non facere quod promissisti. Vel ita: Agit contra illos qui dicebant Deum David non indulgere, eo quod tam graviter Deum offenderat. Precatur ergo David ut parcat, ut sic impleat quod promissit de venia ingemiscntis, dicens: *Quacunque hora peccator ingemuerit, omnium iniquitatum ejus non recordabor* (Ezech. xviii). Quasi dicat, ideo munda, ut justificeris in sermonibus tuis qui sunt de promissione veniæ ingemiscntis ut vincas, id est convineas eos, cum judicaris, ab eis non parcere mihi.

VERS. 6. — « Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea. »

Ecce enim. [Aug., Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Dixit Christum justum et in justitia alios vincere; sed ne putetur eos vincere tantum qui grandia commiserunt, et non eos qui ex quo nati sunt, nihil tale commiserunt. Personam totius humani generis in se ostendens subdit: *Ecce enim*. Quasi dicat: Vere vincis. Ecce enim. Vel ita continuus: Peccavi et non mirum, quia ecce *conceptus sum in iniquitatibus* originalibus et actualibus, id est ita conceptus sum, quod et macula originalis peccati teneor, et ad actualia pronus existo. In iniquitatibus se conceptum dicit, non quia peccatum sit misceri conjugibus, cum sit causa prolis; sed ideo quia quod sit, id est est conceptus de carne pœnali sit; et quod de corpore mortuo per peccatum seminatur, cum vinculo peccati originalis nascitur; et mortis temporalis et æternæ. Non igitur se conceptum in iniquitatibus dicit, eo quod de adulterio sit natus, imo de sancto Jesse, et conjugē ipsius sed ideo quia in omnibus trahitur iniquitas ex Adam, et vinculum mortis. Nemo enim nascitur, nisi trahens pœnam et trahens meritum pœnæ, nisi tu qui de Spiritu sancto conceptus es. Ergo etiam in his imputas peccata, qui nullum actuale peccatum commiserunt. In omnibus enim sunt vincula peccati, propago mortis; tu Deus vincis, qui de Spiritu sancto es conceptus. Advertenda est humilitas pœnitentis, qui omnia confitetur a parentibus traducta, unde minuitur invidia peccati: si a radice peccator est, id est quia a radice se peccatorem confitetur, et tam humilis confessio tot peccatorum misericordiam pii commovet iudicis; de uno arguitur, et omnia confitetur. *Et in peccatis libidinis conceptus me*, vel aluit me in utero *mater mea*, id est, concupiscentia libidinis quæ peccatum est, nisi excusetur per bona conjugii.

A Nam hoc opus castum in conjugē, non habet culpam, sed origo peccati in prole secum trahit debitam pœnam. Ideo ita fateor me peccasse, quia

VERS. 7. — « Ecce enim veritatem dilexisti: incerta et occulta sapientiæ tuæ manifestasti mihi. »

Ecce in evidenti veritatem dilexisti. [Gl. int., Aug., Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat: Non in te culpam re-fundo, sed veritatem profiteor, quam diligis. Hic pœnitens, quia in confitendo dixit veritatem quam Deus super sacrificia querit supplicat sibi subveniri. Vel ita: Ideo ita punio peccatum meum, quia, ecce in manifesto, veritatem dilexisti, quia peccatum punias, licet sis pius indultor. Sic enim misericordiam dat Deus, ut servet veritatem, ut nec peccata ejus sint impunita qui ignoscit. Ignoscit enim seipsum punienti. Misericordia ergo est quod homo liberatur, veritas est quod punietur peccatum. *Incerta* secunda pars secundum quosdam, ubi ex auctoritate Dei manifestantis occulta ostenditur confidentia ablu-tionis. Quasi dicat: Oro ut mihi parcas, quia jam incerta et occulta sapientiæ tuæ, id est adventum Filii tui, qui aliis incertus, aliis occultus erat, manifestasti mihi, per spiritum prophetiæ. [Cassiod., Hier., Aug.] Per hoc enim prophetiam notat, quæ ei revelatum est, ut sciret quod Deus Filium haberet, et de suo semine nasceretur, unde sibi a peccato magis erat cavendum. Vel ita: Incerta et occulta sapientiæ tuæ, id est cognitionis tuæ, id est quæ de cognitione tua aliis sunt occulta manifestasti mihi. Vel incerta et occulta sapientiæ tuæ, id est remissionis peccatorum mihi per sapientiam revelatæ, manifestasti mihi. Per Nathan prophetam, qui dixit mihi pœnitenti; *transtulit a te Dominus peccatum tuum* (II Reg. xii). Incerta autem et occulta sunt, quod talibus ignoscit Deus. Sub hac incertudine Ninivite pœnituerunt, dicentes: *Quis scit si convertatur et ignoret Deus?* (Jonas iii.) Sed hoc novit David, dicente sibi confidenti Nathan propheta: *Dimisum est tibi peccatum tuum* (II Reg. xii). Ideo confidenter inquit:

VERS. 8. — « Asperges me hyssopo, et mundabor; lavabis me et super nivem dealbabor. »

Asperges me [Cassiod., Aug., Hier., Cassiod., Aug., Aug.] Hic secundum quosdam auctores, secunda partitio hujus psalmi dicitur esse, quæ est confidentia misericordiæ Dei, quæ multum est utilis ne subrepat desperatio, quæ omnibus peccatis est gravior. Quasi dicat: incerta et occulta manifestasti mihi: et ita certus sum quod *asperges me, Domine, hyssopo*, id est sanguine Christi, et charitatis humilitate, scilicet ut radice charitatis sim fixus in Christo. Hyssopus enim herba est humilis, sed medicinalis, cujus radix petreæ hæreere dicitur, ita homo hac in mysterio aspersus sit humilis radice charitatis, fixus in humili Christo, et sic mundatur. Dicitur hac herba etiam purgare pulmones, in quibus est inflatio: sic humilitas, superbiam depellit. *Et sic mundabor* et supponit qualiter. *Lavabis me aqua*

baptismi, id est sicut in baptismo lavabis fideles A tempore gratiae. Vel, mundabis me. Alia littera et dealabor super nivem, id est incomparabiliter. Vel ideo dicit, super nivem, ut notet se esse vestem Domini : et ideo sine macula et ruga, quia vestimenta Christi in transfiguratione Domini facta sunt alba sicut nix, per quæ sancti significantur. Unde : *Quotquot in Christo baptizati estis, Christum induistis* (Gal. v). Quorum si fuerint peccata ut vermiculus, velut nix dealbabitur (Isa. 1). Et hoc est, et dealabor super nivem, id est ut sim vestis Domini sine macula et ruga. Unde et in monte vestis Christi fulsit sicut nix. Et sic ego audiam et,

VERS. 9. — « Auditui meo dabis gaudium et lætiam, et exsultabunt ossa humiliata. »

Auditui meo dabis gaudium. [Aug., Cassiod., Hier., Aug.] Nota istum humilem esse, quasi dicat : Audiam te humilis, non loquar contra te superbus defendendo culpam. Et huic *auditui meo dabis gaudium* de absolutione peccati, dicendo : *Dimissum est tibi peccatum tuum* (II Reg. xii). Et *lætitiā de æternis*, quæ promittis mihi. Qui enim humilis audit et discit, intus gaudet de veritate. Unde amicus sponsi stat et audit : stat, non cadit loquendo ; et gaudet gaudio, propter vocem sponsi. Et quia jam humilis sum *exsultabunt ossa*, id est interiora mea, *humiliata*, quia sunt sine fastu, non habent tumorem; tumor enim infusa repellit.

PARS III. VERS. 10 — « Averte faciem tuam C a peccatis meis ; et omnes iniquitates meas dele. »

Adverte. [Cassiod., Aug., Hier., Aug.] Tertia pars, ubi confidentia securus peti deletionem omnium peccatorum, et plenam restitutionem. Quasi dicat : Ossa sunt humiliata. Et ideo, *averte a peccatis meis non a me, faciem tuam*, quia ea ante faciem meam habeo. Si enim homo advertit peccatum, Deus avertit faciem ne puniat. Adverte ergo peccatum, ut avertat Deus : ne advertendo, ipse animadvertat, qui est virga vigiliarum. Unde ad Jerem. dicitur : *Quid tu vides Jeremia? virgam vigiliarum ego video* (Jer. i). Virga vigiliarum Deus est, qui vigilat super populum suum ad puniendum, si ille dormit ad constendum ; dormit vero, si ille vigilat. Dico *averte et avertendo dele de notitia tua omnes iniquitates meas*, plus præsumit iste, quam de illo grandi peccato homicidii et adulterii, et hoc per magnam misericordiam Dei. De duobus culpatus, prudenter pro omnibus orat. Dico dele, et deletis malis.

VERS. 11. — « Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis. »

Crea in me, Deus, cor mundum, quasi novum aliquid. [Aug., Cassiod.] Sed quia et ante peccatum innocens fuerat, addit et *innovā spiritum meum* faciendū *rectum*, quia curva erat spiritus mei relictio :

(90) Greg. homil. 15 Evang.

PATROL. CXCI.

ad terrena. Rectus est spiritus, cum ei Deus est bonus per omnia, ut et David postea fuit, etiam in adversis. Et non tantum in spiritu me innova : sed etiam *in visceribus meis*, unde adulterium exiit, (90) In renibus enim sedes est voluptatis. Unde de diabolo dicitur : Cujus virtus est in lumbis, et in umbilico ventris (Job xl). Ideo in utriusque partibus, anima scilicet et carne, remedium curationis peti, quia in eis peccavit. Sic desiderat expiari, ut videatur nil tale ultra velle committere.

VERS. 12. — « Ne projicias me a facie tua ; et Spiritum sanctum tuum ne auferas a me. »

Ne projicias me. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat : A peccatis faciem averte, sed *ne projicias me a facie tua* unde lumen et sanitas venit, ejus faciem amittere timet, ejus faciem invocat, et *Spiritum sanctum tuum*, id est gratiam Spiritus sancti *ne auferas a me*. Auferas dicit, quia jam habet donum Spiritus : qui confitetur et poenitet, quia non potest esse confessio peccati, et punitio in homine, ex seipso. Cum enim quisque sibi irascitur, et displicet, sine dono Spiritus sancti non est. Vel spiritum prophetiæ, qui sibi omnibus pretiosior est rebus, solum peto non auferri tacens 110 de cæteris, ne auferas Spiritum, et per eum,

VERS. 13. — « Redde mihi lætitiā salutaris tui : et spiritu principali confirma me. »

Redde mihi, [Aug., Hier.] quia peccando amisi *lætitiā salutaris tui*, id est Christi, per cujus venturi fidem, priores salvati sunt, ut nos per fidem facti rei salvamur; tempora variata sunt, non fides, et *epiritu principali*, id est Spiritu sancto, id est per gratiam Spiritus sancti, qua ignovisti mihi *confirma me*. Non solum non auferas, sed etiam confirma. Vel ita : Per hoc quod ter dicit spiritum, notant quidam Trinitatem hic in Deo, qui est spiritus, non corpus; spiritum rectum Filium dicunt; Spiritum sanctum suo nomine intelligunt; per spiritum principalem, Patrem accipiunt

PARS IV. VERS. 14. — « Docebo iniquos vias tuas, et impii ad te convertentur. »

Docebo. [Alcuin., Aug., Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Quarta pars, ubi dicit quid restitutus persolvat; prius plorans, jam fit doctor. Dico *confirma me in gratia qua ignovisti, et confirmatus non ero ingratus, sed docebo* vel exemplo, quia dum sibi par-citur, aliis spes datur : vel verbo, postea magnalia Dei prædicavit; *iniquos* qui in fide manentes peccant; *vias tuas*, id est misericordiam et veritatem. Quos dixerat iniquos, postea eosdem dicit impios subdens, et *impii*, ut ego sum. Vel, impii sunt, qui penitus sine Deo sunt, id est infideles et impii, inquam, *ad te convertentur*. Ecce quæstuosus de prædicatione fructus, scilicet quod impii ad te *convertuntur* : hoc dicere non est elatio, sed providentia, quia per ista verba multi orantes soluti sunt. Docebo, quod ut possim.

VERS. 15. — « Libera me de sanguinibus, Deus

« Deus salutis mee; et exsultabit lingua mea justitiam tuam. »

Libera me de sanguinibus, Deus, Deus. [Aug., Cassiod.] Omnes novimus Latine non dici sanguines, sed sanguinem, sed etsi minus Latine dicatur pluraliter quam singulariter, tamen magis proprie pluraliter dixit, innuens multa peccata ex origine carnis peccati trahi, id est ex carne per originale peccatum corrupta. Unde: *Caro et sanguis regnum Dei non possidebunt* (1 Cor. xv), id est peccata quæ de carnis et sanguinis corruptione veniunt. Et hoc est, *libera me de sanguinibus, o Deus*, id est de carnalibus peccatis quæ multa sunt, ut jam ab his desinam. Vel ita: *Libera me de sanguinibus*, id est ab omni corruptione pœnæ et culpæ, et da incorruptionem, quod implebitur in futuro. Unde sequitur: *Deus, Deus, dator salutis meæ*, quæ salus erit in incorruptione, cum hoc mortale induet immortalitatem: modo jam est in specie. *Et sic exsultabit lingua mea*, id est cum exsultatione annuntiabit justitiam tuam. Alioquin nisi prius mundatus fuero, timeo quod supradictum est: *Quare tu enarras justitias meas.* Nota quod justitiam laudat, cum pietati vel misericordie potius debet gratias agere, sed justitiæ fuit confidentem suscipere. Et hæc duæ res semper iudicio Domini adjunctæ sunt, nec in te dubito, quia, o

VERS. 16. — « Domine, labia mea aperies; et os meum annuntiabit laudem tuam. »

Domine, labia mea aperies, [Cassiod., Aug., Cassiod.] propter peccata clausa, et os meum etiam cordis arcanum, *annuntiabit laudem tuam*, scilicet quod me creasti, quod peccantem non reliquisti, quod confiteri monuisti, quod mandasti. Hoc obtendo, quia non vis sacrificia pecudum.

VERS. 17. — « Quoniam si voluisses sacrificium, dedissem utique, holocaustis non delectaberis. »

Quoniam si voluisses sacrificium, [Aug., Cassiod., Hier.] quod illo tempore pro expiatione pendeatur, *dedissem utique*. Videbat propheta tempus gratiæ, quo hæc figurativa cessarent. Si voluisses, *dedissem*, sed non *delectaberis* sacrificiis nec etiam *holocaustis* quæ sunt digniora, quæ adventu Christi reapuntur. Quid ergo offerendum? non pecudes, non iurem, sed

VERS. 18. — « Sacrificium Deo spiritus contribulatus; cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies. »

Sacrificium peccatorum, [Gl. int., Aug., Cassiod.] quod placet Deo est *spiritus contribulatus*, in quo datur spes veniæ convertendis, si pœnitere velint. Lætus lascivus spiritus obligat hominem peccato, sed spiritus contritus est sacrificium, quo peccata solvantur. Sequitur hujus sacrificii promissio, o Deus, non despicies cor contritum pœnitentia. Spernit Deus taurum et hircum, etc. Quæ tempus habuerunt, dum aliquid promitterent futurum; et humiliatum Deo confitendo, non elatum peccatum ex-

A cusando. Prius dicit contritum, et post humiliatum: quia non potest humiliari, nisi prius contritum sit.

PARS V. VERS. 49. — « Benigne fac, Domine, in bona voluntate tua, Sion, ut ædificentur muri Jerusalem, »

Benigne fac. [Cassiod., Alcuin., Aug., Gl. int., Aug., Greg.] Quinta pars, jam gaudens de ædificatione Jerusalem, id est Ecclesiæ: propheta in qua sacrificium justitiæ fiat. Quasi dicat: Sacrificium est tibi spiritus contritus, quod sacrificium ut tibi fiat, o Domine, *benigne fac Sion*, id est Ecclesiæ: Supra unus precabatur, scilicet propheta, pro seipso. Ecce jam est hic typus et imago Ecclesiæ, quæ figuratur per Sion, pro qua precatur hic Propheta in sua vel Ecclesiæ persona, dicens huic Sion, id est spirituali Sion, scilicet Ecclesiæ, quæ aliquid speratur quod sperat. Benigne fac, id est, mitte Filium, et dimitte peccata. Et hoc, in bona voluntate tua, non sibi tribuat aliqua merita, ut ædificentur muri Jerusalem, per primum hominem destructi, id est monimenta immortalitatis nostræ quæ dabitur in futuro, constituantur in fide, spe et charitate. Hæc sunt bona merita per quæ nobis defendatur immortalitas in futuro, quo modo consummari precatur, et

VERS. 20. — « Tunc acceptabis sacrificium justitiæ oblationes et holocausta; tunc imponent super altare tuum vitulos. »

Tunc, [Aug., Gl. int., Aug., Alcuin., Cassiod., Hier., Cassiod.] scilicet cum ædificati fuerint multi, scilicet in futuro acceptabis, id est, acceptum tibi erit *sacrificium justitiæ*, laudis: modo offertur tibi sacrificium pro iniquitate, cor contritum. Sed tunc solius laudis, quod est sacrificium justitiæ. Et tunc acceptabis *oblationes et holocausta*, id est sanctos, qui erunt holocausta, ita ut divinus ignis eos totos absumat, id est fervor charitatis, et sic levetur holocaustum, ut fiant spirituales, ut absorbeatur mors in victoria. *Tunc imponent angeli messoris vitulos*, id est novos populos innocentia, scilicet novæ ætatis, colla libera a iugo legis, et peccati *super altare tuum*, id est cœlestem Jerusalem. Vel ita, et legitur de præsentī: Dico ædificetur Jerusalem, et cum Ecclesiam construxeris, tunc acceptabis sacrificium justitiæ, id est justitia erit tibi sacrificium, et tunc acceptabis oblationes et holocausta, id est minores sancti, qui per oblationes intelliguntur; et perfecti, qui per holocausta tibi offerentur, tunc imponent, sacerdotes, vitulos, id est innocentes, et adultos, sine iugo peccati. Super altare tuum, id est fidem. Vel, vituli sunt predicatorum, qui orbem mugitibus predicationis implent, qui a majoribus, ut ab apostolis imponuntur super altare Ecclesiæ. Et est; tunc imponent, scilicet majores prelati, vitulos, id est predicatorum. Super altare tuum, id est Ecclesiam. Vel vituli sunt qui se Deo offerunt in sacrificium, id est martyres. Et est imponent, seipsos vitulos, super altare tuum, id est seipsos offerent tibi. Vel

ita ut accipiatur sacrificium iustitiæ. Passio Filii, id est Christi, oblationes et holocausta, ab fideles pertinent. Et est, tunc acceptabis sacrificium iustitiæ, id est tibi erit accepta passio Christi et acceptabis, oblationes et holocausta, id est fideles, pro tuo nomine patientes, tibi erunt grati. Reliqua non mutantur.

COLLATIO IN PSALMUM L: « MISERERE, » ETC.

VERS. 4. — *Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam.* Additum est a LXX, magnam, quo insinuetur pondus rei. Imo in quibusdam codicibus legitur in plurali, secundum misericordias tuas. Plurale autem emphasim habet כַּדְּכִיזִי QUESASDECA. Unde Hieronymus libro secundo adversus Jovinianum: « David postea tentatur a diabolo, et post peccatum pœnitens loquitur: *Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam.* Magnam peccatum magna vult deleri misericordia. »

VERS. 5. — *Et vincas cum judicaris.* Dubium est, in Hebr., Græco et Latino, an verbum *judicaris* accipiat active, an passive? quia Græce et Hebraice ponitur infinitivus. Quod si ad verbum transferas in *judicare* seu *judicando* te *ἐν τῇ κρίσει* *בְּשִׁפְטִי* RES-SOPTECA. Hieronymus juxta Hebræos, sine ambiguo passive reddidit, *cum judicaberis*. Explanatio quoque ejus, in hunc versiculum, idipsum declarat. Amplius caput Isa. xxiii commentatus hoc citat modo, *Et vincas cum fueris judicatus*. Tamen ipse Hieronymus, libro II adversus Jovinianum, sub activa significatione interpretatur. « Suspicio, ait, te aliquando ut hominem fuisse mentitum; omnis enim homo mendax, ut sit solus Deus verax, et justificetur in sermonibus suis, et vincat cum judicaverit. » Sic et active accipiunt Neoterici translatores, præter Pellicanum. Paraphrasis Campensis. itidem videtur sumpsisse passive, ait, *æquissimum judicaberis*. Sed utrumque quadrat. Nempe quo Deus appareat justus, cum judicatur a perfidis hæreticis non remittere peccata pœnitentibus; aut, ut interpretatur Ambrosius in cap. Luc. ix. Quod peccemus, tantum venit nobis tribuendum: omnia quæ per se sunt justa, Deo. Ait enim: *Miseretur ergo Dominus, ne quis deficiat in via.* Si quis ergo defecerit, non per Dominum Jesum, sed per se deficit: nec habes quod ascribas Domino, qui vincit cum judicatur. Quid enim dicas ei, qui in te contulit omnia firmamenta virtutum? Nonne ipse te genuit? Nonne ipse te pavit? Cibus ejus virtus est, cibus ejus fortitudo est. Sed si tu negligentia tua virtutem quam acciperas perdidisti, non alimentorum cœlestium, sed tuæ mentis tibi præsidia defuerunt. » Hæc ille. Jam quod ad justissimum, in quo non potest peccatum habere locum, spectet proprie judicare, hoc est punire peccata et peccatores palam est. Cæterum ubi habemus, et vincas, Hebraicantes (præter Hieronymum) vertunt, *purus sis aut mundus appareas* *רָצִיָה* TIZKEH, Hieronymus dicit nobiscum vincas. Et certe

ALY ZICAR si vocabulario editionis Hispanicæ credimus, interdum significat *vincere*. Quin et Munsterus idipsum attestat secundum auctorem Aruc, id est dictionarii Chaldaici, utut fuerit, non longe discrepat eodem sensu. Victoria enim judicis supra reum est ut sit purus ab eo crimine, in quod animadvertere debet. Quod quam proxime Deo, qui est ipsa iustitia congruat nemo ambigit.

VERS. 6. — *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum et in peccatis concepit me mater mea.* Frigidum est satis quod Faber et Cæcus contendunt melius legi *iniquitate* et *peccato* singulariter, ob noxam originalem. Debuissent enim attendere David assumere personam generis humani, et peccatorum omnium radicem. Deinde quod philosophantur, ex Hebr. melius legi, *Peperit me mater mea*, ut David expressus ostendat suam humilitationem, per hoc quod non est sanctificatus in utero, veluti Jeremias, et Joannes Baptista, nihil agunt, quia dictio Hebraica *יָחַם* IAHAM proprie significat *calefacere* et concipere.

VERS. 7. — *Ecce enim veritatem dilexisti, incerta et occulta sapientiæ tuæ manifestasti mihi.* Neoterici traductores aliter distinguentes, aliter etiam vertunt. *Ecce enim veritatem dilexisti in intentionibus vel rebus, vel interioribus, et in occulto sapientiæ mihi notam facies.* Hieronymus juxta Hebræos est nobiscum, ecce enim veritatem diligis, absconditum et arcanum manifestasti mihi. Particula Hebraica *כִּימְנֵי* TUNOTI significat *renes, viscera*; ac teste Munstero, capitur pro puris cogitationibus et affectibus. Hæc autem sunt nobis incerta et abscondita, ut interpretes reddiderunt secundum intelligentiam, non verba. Unde Hieronymus ad Sunitiam et Fretellam: « Nolumus immutare quod ab antiquis legebatur; et idem sensus erat, quanquam ad alium locum hoc dicit. »

VERS. 15. — *Et spiritu principali confirma me.* Hieronymus, spiritu potenti confirma me; Pellicanus, spiritu libertatis sustentabis me; Pratenis, spiritu munifico; sic et Munsterus, etc. Sanctes, *spiritus voluntarius confirmet me.* Interpretes pro Cajetano, *spiritu spontaneo*, etc. Cæterum *דְּבַר נָאֻם*, significat *principem munificum, liberalem*, ut in eamdem redeant sententiam. Unde paraphrasis Campensis, *principem illo spiritu muni me*; Nebiensis, *spiritu nobili*, etc.; Chalæus, *spiritus propheticus confortabit me*.

VERS. 17. — *Quoniam si voluisses sacrificium dedissem.* Heb. legit *לֹא הָיָה זֶבַח* LO TACHPOTZ ZEBACH VELTENACH. Quod si anxie reddas, non vis seu non dabis sacrificium et dabo, sensus est obscurus, nisi legeris per interrogationem, ut facit Sanctes: *Et dabo?* Unde quo dilucidior esset sensus apposite verterunt interpretes. Sic et Hieronymus, *non enim vis ut victimam seriam*. Sic et Nebiensis. Quod exprimens Munsterus, extulit hoc modo: *Nam non desideras sacrificium, alioquin darem.* Translatio ad Campensem, nobiscum est, quoniam si amares victimam, redderem.

PSALMUS LI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM INTELLECTUS DAVID, CUM VENIT DOEG IDUMÆUS, ET ANNUNTIAVIT SAUL, ET DIXIT: VENIT DAVID IN DOMUM ABIMELECH. »

Quid gloriaris in malitia. Titulus: *In finem intellectus David, cum venisset Doeg Idumæus, et annuntiavit Saul et dixit: Venit David in domum Abimelech.* Legitur in libro Regum quod David fugiens a facie Saul, venit in Nob civitatem ad Abimelech

sacerdotem, a quo quæsit panes et gadium. Cui dedit panes propositionis et gladium Golizæ, et misit David ad Achis regem Geth. Quandovero Abimelech dedit David gladium et panes, intererat Doeg Idumæus, potentissimus pastorum Saul. Cum autem Saul quadam die conquereretur quod nullus nuntiaret sibi David, dixit Doeg: *Vidi filium Isai in Nob apud Abimelech, qui pro eo Dominum con-*

suluit, et dedit ei cibaria, et gladium Golie (I Reg. xxxi). Præcepit ergo Saul emissariis, ut interficerent Abimelech, et omnes sacerdotes qui erant in Nobe. Illis autem nolentibus extendere manus in sacerdotes Domini, ait Saul ad Doeg: *Irrue in sacerdotes: et irruit Doeg, et trucidavit octoginta quinque viros vestitos Ephoth (ibid.)*. Viros quoque qui erant in Nobe, et mulieres et parvules, et animalia occidit, solus Abiathar filius Achimelech evasit et fugit ad David. [Aug., Hier., Aug., Hier., Aug.] Hanc historiam tangit iste titulus, nec discrepat a veritate historiæ, nisi quia in libro Regum legitur Achimelech, cum hujus psalmi titulus habeat Abimelech. Hieronymus quoque dicit in Hebræo esse Achimelech. Ita enim dictus est sacerdos ille, sed propter similitudinem litterarum, scilicet beth et caph, quæ modico apice differunt, variatur Abimelech. Vel forsân sicut supra in præcedenti populo titulus habet, non coram Achis, sed coram Abimelech (Psal. xxxiii), mutato nomine, ut non res historiæ prosequaris, sed mysterium, ita et hic. Mysterium ergo prosequentes, prius nominum interpretationes, deinde mysticas eorumdem significationes attendamus. Abimelech interpretatur ergo patris mei regnum, et significat Judæos. Domus Abimelech regnum est Judæorum, quod Pater instituit; Doeg, motus; Idumæus, terrenus ab Edom, quo nomine vocatus est Esau. Saul petitio, et significat mortem, quam homo peccans verbis et manibus appetit, sicut populus a Domino Saulem regem extorsit (I Reg. xviii). David manu fortis, vel desiderabilis aspectu (Gen. xxxii). [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Doeg prodidit David; et sacerdotes occidit, non David. Sicut aries immolatus fuit pro Isaac, non Isaac, ubi, id est in quo utroque facto effuso sanguine, resurrectio Christi et vita significata est, id est significatum est quod Christus, et si secundum hominem sanguinem funderet et pateretur, quod significat arietis immolatio, et sacerdotum occisio; tamen secundum deitatem impassibilis et læsus vivebat, quod significat David evasio. Doeg Idumæus, id est motus et terrenus, est genus malorum hominum, terrenum quod movetur, non perseverat in æternum. David rex comedit panes propositionis, quos non licet edere, nisi solis sacerdotibus (Levit. xxiv), figuravit non solum personam regis, sed etiam sacerdotis. Est ergo David Christus, et corpus ejus; hic autem mista sunt terrenum regnum, et cæleste, id est boni, qui sunt regnum Dei, et mali qui sunt regnum diaboli. De his duobus generibus hominum, agit hic psalmus; et non est oratio pro malis, sed prophetia, qua dicitur quid sit eis futurum. Et est sensus tituli: *Intellectus David propheta mittens nos in finem*. Hic ostenditur quid habuit de hoc quod factum est, cum venisset Doeg, id est motus, Idumæus, id est terrenus, id est genus malorum; et nuntiasset Sauli, quia prodidit Christum morti. Quid? Venit David, id est Christus, in domum Abimelech, id est ad Ju-

dæos, quia tunc proditus est morti Christus, cum venit ad regnum Patris, id est regnum Judæorum, quod Pater instituit. Et hoc in illa historia figuratum est. Aliter Doeg Idumæus adversarius David, qui interpretatur motus et terrenus, significat Antichristum, qui totum orbem movebit, qui veniet per signa et miracula ante adventum judicii; et auxilium a Saule, id est a diabolo petens, nuntiabit David venisse in domum Abimelech, id est Christum venisse ad Ecclesiam, quæ est regnum Dei Patris. Et est sensus: Intellectus David, propheta, tendens in finem. Hic aperitur habitus de hoc quod factum est: Cum venisset Doeg Idumæus, id est Antichristus; et nuntiasset Sauli, id est diabolo. Venit David, id est Christus, in domum Abimelech, id est ad Ecclesiam: et titulus præterito pro futuro. Intentio: Roborat fideles contra Antichristum, et ejus complices. Modus. Quatuor sunt partitiones. Prima est invectionio Doeg, ut fideles roboret. Secundo agit de celeri fine iniqui, ibi, *propterea Deus destruet te in finem*. Tercio pro dejectione ejus ponitur irrisio, ibi, *videbunt*. Quarto dicit quomodo contra eum bonus se habeat, ibi, *ego autem*. Propheta ergo invectionem faciens contra Doeg, dicit, o tu Doeg,

VERS. 1. — « Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate? »

Qui potens es in iniquitate, [Aug.] quod minimum est, quid gloriaris in malitia? quasi dicat, in bono gloriandum est, quod magnum est. Quæ vero sit iniquitas hæc, exponit subdens:

VERS. 2. — « Tota die injustitiam cogitavi: lingua tua; sicut novacula acuta fecisti dolum. »

Tota die, [Aug., Hier., Aug., Gl. int., Aug., Cassiod., Alcuin.] id est sine intermissione. Ecce iniquitas. Lingua tua cogitavi injustitiam, id est meditatio mali est in lingua, in qua ostenditur levis mens, præcepta dictio, quia non ante cogitat quam loquatur. Unde Salomon ait: *In ore stultorum est cor eorum (Eccli. ii)*. Iste talis, si non potest facere, loquitur malum; sed si et hoc nequit, saltem cogitat, ut quando aliquid mali abest a manibus, a corde non absit. Quid vero efficiat subdit, *fecisti dolum sicut novacula acuta*, id est ita expedite, sicut novacula acuta, cito et facile radit. Vel sicut novacula superfluos et inutiles pilos radit, ita mali fructus capillos radunt, id est inutilia et superflua rapiunt, scilicet mala desideria et bona presentia, quæ sancti contemnunt, cum ipsa vita, ut sint filii Core, quibus dicitur: *Nolite timere eos qui occidunt corpus; animam autem non possunt occidere (Matth. x)*. Et est: Fecisti dolum sicut novacula acuta, quia inutilia rapit, et animum purgat. Vel, Fecisti dolum sicut novacula acuta, quæ dum promittit innovationem, incidit; ita et ille dolosus, id est Antichristus, suis promittit beatitudinem, et occidit.

VERS. 3. — « Dilexisti malitiam super beni-

«gnitatem; iniquitatem magis, quam loqui aequitatem.»

Dilexisti. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Non tantum fecisti, sed etiam dilexisti malitiam, non deserit malum qui diligit *super benignitatem*, quia et si benignitas quandoque tangit animum ejus, refugit. Et nota quod ait dilexisti malitiam *super benignitatem*. Quasi dicat: Utrumque habes ante te; sed hoc, id est malitiam eligis perverse; et ita facis, quasi leves aquam *super oleum*, et terram *super cælum*, sed cum his, id est ad similitudinem horum cadis inferius, quia sicut ista suo pondere deorsum feruntur, sic tu benignitati præferens malitiam ruis in profundum, quia talentum plumbi *super quod sedet iniquitas*, ut Zacharias propheta ait (*Zach. v*), amplexaris. Dilexisti etiam loqui iniquitatem magis quam æquitatem, quasi nec mala tegis verbis decoris, sed

VERS. 4. — «Dilexisti omnia verba præcipitationis tuæ, lingua dolosa.»

Dilexisti omnia verba præcipitationis, [Hier., Gl. int., Aug.] tuæ et aliorum. Dico dilexisti, tu qui es *lingua dolosa*, id est linguosus et dolosus. Vel sic, dilexisti omnia verba præcipitationis. Hæc sunt verba præcipitationis, scilicet, lingua dolosa, id est dolosa verba fallaciæ ministra, aliud in corde gestantium, aliud ore promentium.

PARS II. VERS. 5. — «Propterea Deus destruet te in finem; evellet te, et emigrabit te de tabernaculo tuo, et radicem tuam de terra viventium.»

Propterea. [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod.] Secunda pars, ubi agit de celeri fine iniqui. Quasi dicat: Hæc dilexisti, *propterea Deus destruet te in finem*, et si non modo, quia prius *evellet te*, id est dignitatem auferet, et post emigrabit, id est faciet te transferre *de tabernaculo tuo*, id est de hac vana gloria, in qua ad tempus es. Vel, de tabernaculo suo. Alia littera, etiam accipit tabernaculum præsentem Ecclesiam, ubi modo est Doeg Idumæus cum David qui insidiatur, id est palææ cum granis, servi cum filiis, qui non manebunt in domo in æternum (*Joan. viii*). Et hoc est. *Et emigrabit te*, id est emigrare faciet te, *de tabernaculo suo*, id est de præsentī Ecclesia, ubi sunt palææ cum granis. Quasi dicat: modo es in tabernaculo, sed servus non manet in domo in æternum; modo si qua bona facit servus, mercedem suam recipit; *et radicem tuam evellet de terra viventium*, id est de beatitudine sanctorum. Radix nostra charitas est, qua radicati sumus in terra viventium: de qua radix huius, id est voluntas eradicatur, quia non est altius fixa per charitatem, sed est **112** in arida petra et sterili, supra quam jactata semina aruerunt, quia non habebant humorem (*Luc. viii*). Ecce Doeg, id est motus, unde loquitur titulus. Hic est enim pulvis quem projicit ventus a facie terræ. Vel radix mali, est cupiditas, quæ non parit fructum in terra viventium. Vel specialiter loquitur de Antichristo,

A cuius radix sunt ministri ejus, qui cum eo nihil habebunt, cum sanctis.

PARS III. VERS. 6. — «Videbunt justi et timebunt, et super eum ridebunt, et dicent: Ecce homo qui non posuit Deum adiutorem suum.»

Videbunt. [Cassiod., Gl. int., Aug., Gl. int., Aug., Gl. int.] Tertia pars, ubi pro dejectione ejus a sanctis irrisio facta ostenditur. Quasi dicat: Hæc patientur mali, sed non sine fructu piorum, quia, *videbunt*, modo *justi*, id est, vident nunc quid malis eventurum sit in finem; *et timebunt*, id est timent sibi ne et ipsi cadant, *et in futuro super eum ridebunt*, id est irrisione dignum indicabunt. Illic vero flect, nunc enim ambulat, ut Petrus ait: *Intendentes ad propheticum sermonem, quasi ad lucernam in nocte, donec dies luceat, et Lucifer oriatur in cordibus nostris* (*II Petr. i*), id est Christus appareat, qui est lux nostra. Et ideo timendum est modo, quia in nocte agitur. Tunc vero erit dies, et ideo tunc *ridebunt super eum*, quia non erit tunc locus correctionis, *et dicent: Ecce homo*, non Deus, *Qui non posuit Deum adiutorem suum*, sed se deum fecit: Quasi dicat: Non speravit in Deo, sed in divitiis. Unde sequitur:

VERS. 7. — «Sed speravit in multitudine divitiarum suarum; et prævaluit in vanitate sua.»

Sed speravit in multitudine divitiarum suarum. [Aug., Cassiod., Alcuin.] Non dicit, habuit divitias, quia habet aliquis qui non amat, et ardet avaritia, etiam qui non habet, *et prævaluit in vanitate sua*, quia nihil est vanius eo qui putat plus valere minimum quam Deum. Vel de antichristo specialiter agitur. Et prævaluit in vanitate sua, quia plus omnibus malis fideles decipit.

PARS IV. VERS. 8. — «Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei, speravi in misericordia Dei in æternum, et in sæculum sæculi.»

Ego autem. [Cassiod., Aug.] Quarta pars, ubi dicit quomodo contra eum se bonus habeat. Et nota quia hucusque fuit vituperatio illius partis. Hic vero est laus contrariæ partis. Ecce perfecta demonstratio. Quid dicat: Mali sperant in divitiis, ego autem, dicit populus fidelis, qui sum *in domo Dei*, id est Ecclesia, *sicut oliva*, quæ hieme et æstate virescit, *fructifera*, de cuius germine Christus est. Populus Dei est ista oliva, de qua fracti sunt superbi rami, id est Judæi, et insertus est humilis oleaster de gentibus. (*Rom. xi*). Ego, inquam, qui sum oliva. *Speravi in misericordia Dei*, ille scilicet, Doeg in divitiis. Misericordia Dei dico, duratura in æternum. Quod autem dixit in æternum, repetit. *Et*, pro id est in *sæculum sæculi*, ut repetendo confirmet quam fundatus est in amore regni cælorum. Vel ita, *Speravi in misericordia Dei*, non ad terrena adipiscenda, sed ad ea quæ sunt, in æternum, et in *sæculum sæculi*, id est æterna. Et

VERS. 9. — «Confitebor tibi in sæculum, quia fecisti; et expectabo nomen tuum, quoniam bo-

« num est in conspectu sanctorum tuorum. »

Confitebor tibi in sæculum. [Aug., Gl. int., Cassiod., Aug.] Id est laudabo te in sæculum, quia fecisti prædicta, scilicet quod sum oliva, quod speravi in misericordia Dei in æternum, et expectabo, non ero præproperus; nomen tuum, id est rem nominis tui, quod est Jesus, scilicet quod tunc salvabor. Ideo expectabo nomen tuum, quoniam bonum est. Jucundum est nomen, sed non nisi gustanti; amarum vero est sæculum. Dico bonum est, sed in conspectu sanctorum tuorum, tantum, non in conspectu impiorum, qui non gustant amando.

COLLATIO IN PSALMUM LI: « QUID GLORIANIS, » etc.

VERS. 1.—*Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate?* Hieronymus et Hebr. reddunt pene oppositum sensum in secunda sententia, ad eum modum: Hieronymus, *potens misericordia Dei, tota die*, ut exordium sequentis versus, respiciat finem præcedentis. Neoterici Hebraicatores figunt diastolem in particula potens. *Quid gloriaris in malitia, o potens? Misericordia sive pietas Dei tecum est, supple pro totum diem.* Pietas autem et iniquitas, quid non compugnant? Sed sciendum apud Hebr. idem vocabulum מַחֲסֵד HESED, notare et pietatem, et vitium. Dehinc ubi legunt nunc, ante hæc verba tota die, הָאֵל EL, id est Dei, referendo ad pietatem quæ præcedebat, LXX legerunt הָאֵל EL, id est ad, quasi dicas, *ad totum diem*, alias, *tota die*. Ubi nulla est discrepantia prorsus in litteris. Punctulus et is tertius distantiam facit. Et ob variam lectio-

nem, necesse erat hanc aut illam sequi distinctionem ad præcedentia et sequentia; et verbum ambiguum, altero et altero reddere significatu. Et translator ad Campensem accepit *el*, non pro Deo, sed pro gigante. O, inquit, facinorose gigas.

VERS. 4.—*Dilexisti omnia verba præcipationis.* Hieronymus, *ad devorandum.* Sive ut transferunt interpretes pro Cajetano, *verba gluttonis; Praten-sis, depressionis, Sanctes, omnia verba dissipata.*

בלע BALA juxta Hebr. significat devoravit, deglutivit: et qui præcipitanter loquitur, quasi verba devorat. Item corripit, diruit, perdidit, in secunda conjugatione. Hinc בלע BELA, corruptio, præcipitatio. Eodem tum denum recurrit intelligentia. Nam Matth. XII: *Ex abundantia cordis os loquitur.* Et quando quispiam corde perverso exardescit proximo incommodare, ore nefario quam potest præcipientissime exprimit quod gestat in corde maligno, ad subvertendum. Quare mox subtexitur.

Lingua dolosa לְשׁוֹן כִּזְבוֹן LESBON MIRMAN, quod potest reddi septimo aut vocante casu ex Hebr., licet apud LXX legatur ὀλιζων δολικον, linguam dolosam, ut respiciat verbum præcedens, dilexisti, aut intelligatur prepositio, xatà per linguam dolosam, quemadmodum in translatione Romana, in lingua dolosa. Et certe Chaldaeo respondens interpretatio est prorsus cum nostra lectione.

VERS. 7.—*Prævaluit in vanitate sua.* Hier., in insidiis suis. Et ad eum modum Nebiensis: *Reliqui dicunt in pravitate sua.* Vocabulum נָחַשׁ נָאֻוֹתָהּ NAUATH, juxta Hebræorum traditionem, significat corruptelam et pravitatem, ac malitiam cordis et operis. Ad sensum parvi refert. Chaldaeus autem dicit, in pecunia sua; in quam sperare quam vanum sit docet evangelium.

PSALMUS LII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM INTELLECTUS DAVID, PRO AMALECH, VEL PRO MAELETH. »

Dixit insipiens. Titulus. *In finem intellectus David pro Amalech.* In libro Regum legitur quod David fugiens a facie Saul abiit cum sexcentis viris ad Achis regem Geth, qui dedit ei civitatem Sicelech, quam David absente Amalechitæ invaserunt, et succenderunt, captivas quoque duxerunt uxores ejus, et aliorum, et filios et filias. Quod cum accepisset David, revertens de exercitu regis Achis, insecutus est eos atque percussit, reduxitque; omnia quæ rapuerant (1 Reg. xxvii-xxx). [Rem., Alcuin., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Hanc historiam tangit iste titulus. Amalechitæ vero, qui interpretantur *populus lingens terram*, significant Antichristum et suos, terrena amantes, qui in fine mundi pro viribus vastabit ecclesiam. Sed David, id est Christus, vere manu fortis, eandem liberabit percussis Amalechitis, id est Antichristo et suis. Et est sensus, hic est. *Intellectus David prophetae*, dirigens nos in finem, id est in Christum, quem habuit pro Amalech, id est de Amalechitis, qui vastaverunt Sicelech, per quos intellexit membra Antichristi Ecclesiam vastatura, quæ hic confutantur. Vel secundum aliam litteram, quam ponit Aug., scilicet pro Maeleth. Maeleth vero interpretatur *dolens*, vel *parturiens*: et significat Ecclesiam, quæ dolet refrigerante charitate multorum, et parturit, donec Christus formetur in illis (Gal. iv). Pro hac,

scilicet parturiente, agit hic Propheta de malis, minando illis et increpando, inter quos gemit parturiens. Et est sensus; hic est, intellectus David prophetae tendens in fine habitus pro Maeleth, id est pro parturiente, vel dolente, quæ est Ecclesia, pro qua increpantur hic homines inter quos gemit. Et notandum quod supra idem psalmus quantum ad verborum superficiem præcessit. Sed differt ab isto, tam titulo quam materia, quia ibi de incarnatione Domini; hic de adventu judicii agitur. Intentio Prophetae est Ecclesiam contra malos roborare et consolari, quæ consolatio in fine psalmi ostenditur. Modus tripartitus est psalmus. Prima pars est increpatio malorum. Secunda, comminatio per finem, ibi, *nonne*. Tertia, dicit quod salus sit parturienti, ibi, *quis dabit*. Primo ergo increpans malos et improperans, ait:

VERS. 1.—*Dixit insipiens in corde suo: Non est Deus.*

Dixit insipiens. [Aug., Cassiod., Aug., Alcuin., Aug.] Inter hos insipientes dolendum est, licet enim singulariter dicatur, tamen plures intelliguntur. *Insipiens.* Ergo, id est omnis qui male vivit, dixit, quia Deus audit, etsi non homo, ut quod dicitur, *auditor in corde suo*, etsi aure non audet. Quid dixit? *Non est Deus.* Qui enim putat Deo placere mala, non eum putat esse Deum. Vel qui dicit eum omnibus parcere. Idem namque Deo est esse Deum, et

esse justum, quia iustitia in Deo Deus est. Qui ergo A negat eum esse justum, negat esse Deum. Eum vero negat esse justum, qui ei putat placere mala, vel non punire. Hic est cui supra dictum est: *Æstima siquid ero tui similis* (Psalm. xliix). Ille dicit: Non est Deus. Vel insipiens, id est Judæus, dixit in corde suo, id est studio deliberatæ malitiæ: Hic homo non est Deus. Idem hodie mali dicunt: Cur ita? quia

VERS. 2. — « Corrupti sunt et abominabiles facti sunt in iniquitatibus suis: non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. »

Corrupti sunt. [Gl. int., Hier.] Vel ita continua, hoc dicunt illi, et ideo corrupti sunt ab omni vi rationis, et (quod deterius est) *abominabiles facti sunt* omnes qui dicunt: Non est Deus. Et hoc in iniquitatibus suis, adeo quod non est de illis qui faciat bonum. Sed

VERS. 3. — « Deus de cælo prospexit super filios hominum, ut videat si est intelligens aut requirens Deum. »

Deus de cælo. [Gl. int., Aug., Gl. int., Alcuin.] mittendo Filium suum, *prospexit super filios hominum*, id est misertus est eorum qui deberent esse filii hominum, portando imaginem novi hominis (I Cor. xv). Vel de cælo, id est per sanctas animas, prospexit super filios hominum, id est admonuit, ut videat, id est videri faciat, si est aliquis intelligens cognitione, aut requirens Deum opere. Vel sic, si est intelligens, aut si non intelligit, si saltem, est requirens intelligere Deum. Dico quod prospexit, sed

113 VERS. 4. — « Omnes declinaverunt simul inutiles facti sunt; non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. »

Omnes declinaverunt. [Aug., Hier., Gl. int., Aug., Cassiod.] Quasi prospiciendo hoc inveni, et simul cum ipsa declinatione *inutiles facti sunt* sibi et aliis. Unde non est qui faciat ex se, scilicet ductus ratione bonum, et quasi ex dolore repetit, non est usque ad unum, id est nec unus. Si vel, id est saltem unum exciperet, diceret præter unum. Notatur hic congruus ordo, prius declinant, tunc inutiles: inde, non est qui faciat bonum.

PARS II. VERS. 5. — « Nonne scient omnes qui operantur iniquitatem; qui devorant plebem meam, ut cibum panis? »

Nonne scient. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Alcuin.] Secunda pars, ubi est comminatio malorum per finem. Minatur enim illis iste qui loquitur pro parturiente. Quasi dicat: Illi dicant: Non est Deus. Sed nonne scient omnes in futuro, qui modo scire nolunt, qui operantur iniquitatem, et qui plebem meam, quæ parturit et dolet, devorant, volentes eam consumere. Devorant dico, ut cibum panis, id est assidue. Nonne, inquam, hi omnes, scient, quoniam Deus vero est. Quasi dicat: Scient utique penarum experimento. Et merito hoc eis, quia hi

VERS. 6. — « Deum non invocaverunt; illic trepidaverunt timore, ubi non fuit timor. »

Deum non invocaverunt. [Aug.] Hoc quisque invocatur quod vult habere. Hoc dicendo, consolatur gementes, ne imitentur prosperantes, quia tales Deum non invocaverunt, unde cito perituri sunt. Unde sequitur: Et ideo, *Illic trepidaverunt timore ubi non fuit timor*, id est de terrenis timent, de quibus non esset timendum; sed non de his ubi esset timendum, id est de æternis, sicut et Judæi qui Deum occiderunt, ne perderent locum et gentem (Joan. xi). Quare hoc?

VERS. 7. — « Quoniam Deus dissipavit ossa eorum qui hominibus placent; confusi sunt, quoniam Deus sprexit eos. »

B *Quoniam Deus dissipavit ossa eorum*, [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug., Alcuin.] id est interiora bona qui hominibus placent, id est placere querunt. Os vero illius, id est Christi, nemo confregit, qui hominibus placere noluit, contractis ossibus duorum, qui cum eo fuerunt crucifixi (Joan. xix). Boni sibi displicent, cum carnem castigant; mali sibi placent. *Confusi sunt, quoniam Deus sprexit eos.* Hoc specialiter ad litteram de Judæis, quia locum perdidērunt pro quo Christum occiderunt. Vel de omnibus generaliter malis. Et ponit præteritum pro futuro. Confusi sunt, id est confundentur quia a regno Dei separabuntur. Quoniam sprexit eos, id est spernet, sed Israel salvabitur. Unde sequitur:

C *PARS III. VERS. 8. — « Quis dabit ex Sion salutare Israel; cum converterit Dominus captivitatem plebis suæ, exsultabit Jacob et lætabitur Israel. »*

Quis dabit ex Sion. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, ubi dicitur quod salus erit parturienti Ecclesiæ. Quasi dicat: Dixistis non est Deus, sed, o vos stulti, quis procedens ex Sion, id est de Judæis, dabit salutare Israel. Nonne hic solus cui dixisti, non est Deus? Utique iste solus dabit, tunc cum converterit Dominus, qui modo inter manus vestras tenetur captivus, captivitatem plebis suæ, et tunc Jacob vernus, id est Christianus populus, cui major serviet (Gen. xxv). exsultabit hic, quia hæc intelligit et ipse idem factus Israel lætabitur in futuro, quia ipse cognosceret D perfecte.

COLLATIO IN PSALMUM LII: « DIXIT INSPIENS, » etc.

Titulum על מאלת AL MAHALATH, Hieron., interpretatur chorum, alii hæreditatem. Quidam musicum instrumentum, Munsterus dicit incertum esse Hebræi quid significet. Legitur Græce ἐπὶ μαλῆθ. Unde in Latinis codicibus videtur mendose legi, pro Amaleth, loco, pro Maeleth, idque potuit nonnullos decipere. Ipsa proinde Aug. interpretatio, Maeleth, id est parturiens, a radice Hebrææ מלל MALAL, ostendit exemplaria typis excussa esse corrupta, quandoquidem habent pro amaleth, in titulo, cui interpretamentum subjectum reclamatur pro parturiens.

VERS. 4. — *Simul inutiles facti sunt.* נִכְלָמוּ NEKLAMU, id est putruerunt, corrupti sunt; Hieronym. adhaeserunt Nam radix אלה ALAH, dicitur per metathesim, id est transpositionem litterarum, teste

Rab. Dr. Kimbi in libro radicum, pro רָחַל HALA, quod significat *oppressit, attenuatus est*. Hinc רָחַל מְלֵאֲתָן HELEATHAN, id est *rubigo*, secundum Hieronymum; et illa metallo adhæret, ut corrumpat et exedat. Sic impii per mutam malitiæ communicationem sese perdunt et corrumpunt, ut coram Deo feseant.

VERS 7. — *Quoniam Deus dissipavit ossa eorum, qui hominibus placent*. Hieronymus vertit, *ossa cir-*

cundantium te; Præterea, Sanctus, Munsterus, et interpretes pro Cajetano, ad eundem sensum. Hebraeus: legitur, רָחַל מְלֵאֲתָן NONAC, a radice רָחַל HANAH, id est *obsedit, castrametatus est*. Ergo apparet LXX legisse רָחַל מְלֵאֲתָן NONEN, id est *gratificatus et periphrasi usi sunt*, quo claresceret sensus: ac dixerunt, *qui hominibus placent*. Pellicanus legit ut littera caph in fine sit essentialis, non accidentaria, quia vertit ossa dedicationis, a themate רָחַל , id est *dedicavit*.

PSALMUS LIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM IN CARMINIBUS VEL HYMNIS INTELLECTUS DAVID, CUM VENISSENT ZIPHÆI AD SAUL, ET NUNTIASSENT SAUL: NONNE DAVID ABSCONDITUS EST APUD NOS? »

Deus in nomine tuo. Titulus: *In finem in carminibus vel hymnis intellectus. David, cum venissent Ziphæi ad Saul, et nuntiassent Saul: Nonne David absconditus est apud nos?* In libro Regum legitur quod David fugiens a facie Saul, venit in desertum Ziph, et ibi latuit. Tunc Ziphæi venerunt ad Saul dicentes: Ecce David latitat apud nos, descende, ut tradamus eum in manus tuas, et descendit Saul. Quod cum nuntiatum esset David, recessit inde et fugit ad tutissima loca Engaddi, ubi latens in spelunca evasit, et ita non profuit Ziphæis sua proditio, et David non nocuit. Ibi enim datus est Saul in manu David in spelunca; ad quam cum divertisset Saul causa purgandi ventrem, David præcidit oram chlamidis ejus, ostendens se nolle occidere eum cum posset (I Reg. xxiii, xxiv). De hac historia sumitur titulus, de qua tamen non agit psalmus, imo de significato ejus. Ziphæi enim interpretantur *florentes*, et significant illos, qui hic florent in præsentia, et quasi virent copia temporalium, quorum gloria est ut flos feni (Isa. xli). [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] quod hodie floret et cras in clibannum mittitur. Inter hos latet David, id est sancti mortui mundo, quorum vita abscondita est cum Christo in Deo (Coloss. iii). Hos producit Ziphæi Saul cum ad regnum mortis trahere moliantur. Horum flos, atque pax, non est amanda, quia transit ut fenum, quod David in illo facto intellexit. Et hoc est, hic ostenditur intellectus David prophetæ, vel alicujus viri spiritualis, qui intelligit florem malorum transiturum, quia vir insipiens non cognoscit, scilicet quomodo interit flos sæculi. Intellectus dico, quem habuit de hoc quod fuit, cum venissent Ziphæi ad Saul. Ad litteram, Ziphæi ad Saul venerunt, quibus non profuit sua proditio, et David non nocuit. Ibi enim, ut jam diximus, datus est Saul in manum David in speluncam. Hi sunt per quos figurantur florentes in mundo, de quibus hic agitur. Et nuntiassent Saul: Nonne David absconditus est apud nos? Modo latet David, id est hi, quorum vita abscondita est cum Christo, inter florentes hujus sæculi, inter quos sunt viles et abjecti, quos producit Saul, dum laborant eos trahere ad regnum mortis. Et iste intellectus est in carminibus vel hymnis, id est in laudibus, quia hoc intelligens, scit etiam quod

in adversis laudandus est Deus et hoc scit ille qui dirigit aciem mentis in finem, id est in novissima, non præsentia. Intentio. Monet etiam in adversis laudare Deum. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo sunt verba Ecclesiæ orantis, et latentis inter Ziphæos, cujus bonum intus est, et merces occulta. Secundo dicit quid sibi et Ziphæis faciat Deus. Unde laudes solvit, ibi, *ecce enim*. Orans ergo Ecclesia inter Ziphæos latens, ait: O

VERS. 1. — « Deus, in nomine tuo salvum me fac; et in virtute tua judica me. »

Deus salvum me fac, [Cassiod., Hier., Aug.] in mundo. Et hoc, in nomine tuo, quod mundo prædicatum est: Quasi alii aliis petunt liberari, ego, in nomine tuo, in illo scilicet nomine humilitatis, quod est salvatio. Hic salva me, id est imple in me rem nominis tui et post non timebo judicari in virtute. Unde sequitur: *Et in virtute tua*, id est in futuro judicio, ubi virtus tua apparebit, judica me, id est sercerne mea Ziphæis, ut arescente feno eorum et flore decidente, flos meus qui est in atriis domus Domini, in æternum permaneat.

VERS. 2. — « Deus, exaudi orationem meam; auribus percipe verba oris mei. »

Deus, exaudi, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Item. Deus nomen potentie repetit, ne taret auxilium. Et, o Deus, exaudi orationem meam, quia non peto florem Ziphæorum a te, et auribus percipe, id est menti reconde verba oris mei, quia et verbis cor indicatur. Ea ergo percipe tu; Ziphæi etsi audiunt, non ea intelligunt, qui non nisi temporalia cognoverunt.

VERS. 3. — « Quoniam alieni insurrexerunt adversum me; et fortes quæsierunt animam meam, et non proposuerunt Deum ante conspectum suum. »

Quoniam alieni. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Hec est causa orationis, et loquitur Ecclesia. Quasi dicat: Ideo oro, quoniam alieni, id est mali, insurrexerunt adversum me et fortes, id est persecutores, quæsierunt animam meam, et non proposuerunt Deum ante conspectum suum, quia putant Deum nescire quod agunt, qui nihil nisi sæculum conspiciunt, quomodo sit nummus super nummum, quomodo augeantur greges et opes. Vel in sua persona loquitur David. Quasi dicat: Ideo oro, quoniam alieni, id est Ziphæi insurrexerunt adversum me. Sed non videtur quod Ziphæi alieni essent a David, qui erant de eadem tribu (Josue xv). Ziph namque viculus erat, qui pertinebat

ad tribum Judæ. Unde, id est de qua tribu erat A David, sed alieni erant flore malitiæ, qui prodiderunt eum, non tribu vel loco. Et fortes, id est Saul et ministri. Quæsierunt animam meam, et non proposuerunt Deum ante conspectum suum. Hoc non mutatur.

PARS II. Διάψαλμα. VERS. 4. — « Ecce enim Deus adjuvat me et Dominus susceptor est animæ meæ. »

Ecce enim Deus. [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi dicit quid sibi et Ziphæis faciat Deus. Unde solvit laudes. 114 Quasi dicat: Non proposuerunt Deum ante oculos, quod per hoc pater, quia ecce Deus adjuvat me intus ubi nemo videt, ubi est gloria nostra non in flore extra. Quod tamen ipsi nesciunt inter quos lateo, sed hoc quod me adjuvat viderent, si Deum ante oculos ponerent. Adjuvat ergo me laborantem ferre quæ ingerunt. Adjuvet ita et, id est quia Dominus susceptor est animæ meæ, et si corpus deserit. Vel ita, quod avertit, mala inimicis meis, disperdetque in veritate sua eos qui florent in felicitate sæculi. Et hoc dicit loquens ad Deum.

VERS. 5. — « Averte mala inimicis meis; et in veritate tua disperde illos. »

Averte. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Et prædicit, non optat. Et hoc est: Deus, averte, id est avertes, mala inimicis meis, id est a me vertes in illos, et in veritate tua disperde illos. Quasi dicat: Florent ad tempus, pereant in æternum, id est florent falsis bonis, sed pereunt veris pœnis, et est prophetia, non optatio. Vel secundum aliam litteram, quæ est, et in virtute tua disperde illos, quos in tua infirmitate tolerasti. Vel pro convertendis precatur, et hæc est hostia quam pro sua liberatione Deo solvit, dicens: O Domine, averte mala ad inimicis meis, et disperde illos, a priori intentione ponendos. In veritate tua, id est ut ad veritatem tuam veniant. Et inde

VERS. 6. — « Voluntarie sacrificabo tibi; et confitebor nomini tuo, Domine, quoniam bonum est. »

Sacrificabo tibi [Aug.] sacrificium laudis, non pecora, et voluntarie, quia gratis amo quod laudo, quia propter se laudo, non propter aliud quod ab eo velim. Qui propter aliud laudat, ex necessitate laudat; si illud haberet, non laudaret. Mihi autem et quæ dedit, propter dantem placent; et confitebor nomini tuo, Domine, id est laudabo, quoniam bonum est, nil melius illo nomine invenio. Hoc est gratis confiteri, scilicet confiteri ideo, quoniam bonum est, non quia dat temporalia. Ideo confitebor bono nomini tuo.

VERS. 7. — « Quoniam ex omni tribulatione eripuisti me; et super inimicos meos despexit oculus meus. »

Quoniam ex omni tribulatione eripuisti me. [Aug.] In hoc probavit bonum nomen, si aliter sciret, tribulatio ei necessario non fuisset, et super inimicos meos florentes oculus meus sursum tendens, despectit mente rapta ad Deum, videt quod omnis flos est ut fenum

COLLATIO IN PSALMUM LIII « DEUS, » etc.

VERS. 5. — Averte mala inimicis meis. Hic locus existimatur mendosus a Fabro et Cæco, imo et pugnare cum sensu vero, qui statim ostenditur, quando subditur continuo, disperde illos. Ob id, ut volunt, dicendum fuit: averte mala inimicis meis, præsertim cum dicat Hieronymus ex Heb: Redde malum insidiatoribus meis. צרתי לַאֲסֵן, teste Sancte in Thesauro suo. Post Kimhi scribitur cum vau, et legitur cum iod, quia potest esse in verbo quod vocant CAL, vel in NIPHIL, quod significat converterit vel avertit. Convertit quidem mala in inimicos meos, et avertit a me mala quæ inferat inimicis meis. Quæ sententia magis exprimit Dei misericordiam et justitiam. Misericordiam erga David liberatum, justitiam contra Ziphæos, qui dolose eum perdere voluerant. Quod autem dicimus per secundam personam et imperativum, id nil sensum ledit.

VERS. 7. — Inimicos meos despexit oculus meus. Heb. dicunt simpliciter, vidit oculus meus inimicos meos. Illud autem videre, docte dixerunt interpretes despicere. Unde Sanctes periphrasi usus est, et in hostibus meis, quod volui, vidit oculus meus. Consimiliter Munsterus, et translatio ad Campensem habet, ut hostes meos oculus meus despiciat

PSALMUS LIV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM IN CARMINIBUS vel HYMNIS, D ris, et alius non intelligit. Et iste intellectus est in carminibus vel hymnis, id est laudibus, ut hic intelligens, semper Deum laudat, sive erudiat nos in adversis, sive consoletur latis: quod fit si dirigatur mentis acies in finem, id est in Christum. Vel in consummationem futuram, et loquitur per totum hunc psalmum Ecclesia, sive in persona sua, sive Christi. Quando in persona sua loquitur, ut homo pusillanimus in tempestate positus, qui dum fluctuat et mergitur in fluctibus sæculi, tanquam Petrus in mari [Matth. xiv], clamat ad Jesum, decernens in sua infirmitate, a tot scandalis se separari, ne et illis non prosit et sibi noceat, a simili David, qui pro molestiis civium fugit in solitudinem. Quando

INTELLECTUS DAVID. »

Exaudi, Deus, orationem meam. Titulus: In finem in carminibus vel hymnis intellectus David. [Aug., Aleum., Cassiod., Aug., Cassiod.] Per David hic intelligitur Ecclesia, quæ summopere advertere debet, in quo malo nunc est, a quo liberari optat, plangens inter mala sæculi, quia non est in præsentis incolatu locus gaudii, sed mœroris. Et hoc est: Hic ostenditur intellectus David, id est Ecclesiæ, id est quid intelligere debeat. Magna enim cura debet intelligere Ecclesia, in quo malo nunc est. Unde liberari optat; plangit enim inter mala sæculi, qui intelligit, quia hæc regio non est gaudii, sed mœro-

autem in persona Christi loquitur, integra proprietate servilis formae in Christo describitur, ut detur nobis exemplum humilitatis, cum Christus adeo altus tantum sit humiliatus. Et secundum hoc iste psalmus tertius est eorum qui de passione et resurrectione Christi latius agunt.

[Aug., Cassiod.] Intentio. Monet Ecclesiam attendere mala sua, atque inter ea plangere. Modus: Tripartitus est psalmus. Prima pars est oratio praemissa, contra mala saeculi vel fluctus. Secunda, iste pusillanimus jam in solitudine salvus, sperat auxilium Dei et imprecatur civibus, ibi, *expectabam*. Tertia affirmat quid sibi et illis fiat alternatim procedendo, ibi, *ego autem*. Laborans ergo Ecclesia inter fluctus saeculi orat, dicens:

VERS. 1. — « Exaudi, Deus, orationem meam: et ne despexeris deprecationem meam; intende mihi, et exaudi me. »

Exaudi, Deus, orationem meam. [Aug., Cassiod.] Haec sunt verba tribulati optantis liberari. Et post, *ne despexeris deprecationem meam*, ut sit illis, quorum oratio impleta, post despicitur, quia non est de aeternis. Et si enim Deus dei temporalia alicui petenti, ejus tamen oratio ei non est accepta, quia caret debito fine. *Intende mihi et exaudi me*. Quid enim tibi est? Ecce

VERS. 2. — « Contristatus sum in exercitatione mea; et conturbatus sum a voce inimici, et a tribulatione peccatoris. »

Contristatus sum in exercitatione mea, [Aug.] id est in his quae mali ingerunt, quod postea dicit aperte, per quos malos exercetur, omnis nempe malus vivit, vel ut corrigatur vel ut per eum bonus exerceatur. Et *conturbatus sum* in mari saeculi, a vento valido tribulationum. Sicut Petrus videns ventum validum venientem, timuit (*Matth.* xiv); sic iste turbatus est in ipsa pugna, qua exercetur inter malos, dum et inimicos vult diligere, quorum correctionem amat, et abundante eorum malitia incipit odisse. Et ita incipit in fluctibus mergi, unde, *conturbatus sum a voce inimici, et a tribulatione peccatoris*. Haec est exercitatio, in qua tristabatur, quae turbat oculum mentis ira quasi festuca, non tamen exstinguit odio velut trabe. Postea reddit singula singulis, ostendens qualiter sit tribulatus a voce inimici, et a tribulatione peccatoris. Quasi dicat: A voce inimici turbatus sum.

VERS. 3. — « Quoniam declinaverunt in me iniquitates; et in ira molesti erant mihi. »

Quoniam ipsi declinaverunt in me iniquitates [Gl. int., Cass., Gl. int., Cassiod.] quae eorum erant. Ideo dicit. Declinaverunt, quia impetus malitiae eorum est quasi fluminis cursus, a tribulatione peccatoris, et, id est quia, in ira, id est in furore suo, non merito meo, molesti erant mihi, sed ruinosi sibi. Et per hoc.

VERS. 4. — « Cor meum conturbatum est in me, et formido mortis cecidit super me. »

Cor conturbatum est in me. [Aug.] Hoc est quod

A alibi dicitur: *Turbatus est pro ira oculus meus* (*Psal.* vi). Unde sequitur metus mortis. Mors animae odium est, ut vita, dilectio. Unde subdit, *et formido mortis cecidit super me*, quia

VERS. 5. — « Timor et tremor venerunt super me; et contexerunt me tenebrae. »

[Hier., Aug.] Timor animi, et tremor corporis venerunt super me, et contexerunt me tenebrae. Tenebrae sunt mali homines, qui persequuntur Ecclesiam, et qui contegunt ipsam odio, quia qui odit fratrem suum, est in tenebris (*I Joan.* ii). Sed in hac infirmitate quid ait?

VERS. 6. — « Et dixi: Quis dabit mihi pennas sicut columbae, et volabo, et requiescam? »

Et dixi: Quis dabit? [Aug.] Videns iste undique mala esse, et se malis non proficere, malos vero sibi officere, deliberat quid agat, et vult ad tempus separari ab his scandalis, ne peccata infirmis augeat, manens inter ea. Unde et petit pennas virtutum, quibus possit avolare in solitudinem et in altum contemplationis conscendere. Has autem pennas virtutum non habenti dat Deus; habenti vero interdum dat praelatus Ecclesiae, dum solvit ligatas. Habent enim quidam has pennas, sed ligatas, cura et officio pastoralis, quibus non valent uti ad volandum in solitudinem, nisi prius solvantur. Ergo et qui solvit ligatas, pennas dat quae non erant ad usum, nec suae habentis. His pennis Isaac ornatus exibat in campum meditari (*Gen.* xxiv), et Maria sedebat secus pedes Domini, intendens quae dicebantur ab eo, dum soror circa plurima turbaretur (*Luc.* x). Haec igitur volens iste ait, *et dixi: Quis dabit mihi pennas virtutum, et eis habitis volabo in solitudinem; et ibi, requiescam in contemplatione*. Solitudinem optat esse. Dabit mihi, dico sicut columbae non sicut corvo. Corvus enim de farca emissus, postea non rediit; columba vero emissa, ferens ramum olivae rediit (*Gen.* viii). Columba a molestiis quaerit avolare, sed dilectionem non amittit, et semper genuit, sic et bonus vult se separare corpore ad his quibus non potest prodesse, sed non amore, amans eorum correctionem, et dolens praevagationis ruinam; pie namque vivit in Christo. Ad cujus viscera pertinet id quod ait Apostolus: *Quis infirmatur, et ego non infirmor? aut quis scandalizatur et ego non uror?* (*I Cor.* xi) et sic aliorum mala sunt ei quasi persecutio, sicut Lot in Sodomis erat cruciatus, mala vita Sodomorum (*Gen.* xix), unde optat fugere et manere in deserto, pro turba tribulationum et scandalorum, sed aliquando ligatur non visco cupiditatis, sed cura et officio pastoralis, ut deserere non possit, nisi solvatur. Quod si non solvitur, tunc dicat: *Cupio dissolvi, et esse cum Christo* (*Philip.* i); sed manere necesse est propter nos, et sic ei meritum ex desiderio. Aliter optat iste mortem per quam separaretur a malis, et ait per simile: *Quis dabit mihi pennas sicut columbae, et volabo et requiescam.*

115 id est quis dabit mihi pennas, ut

solvar, et sic avolem ab eis, et cum Christo qui- A
tetur desertum, et floreat tanquam lilium (Isa. xxxv).

VERS. 7. — « Ecce elongavi fugiens; et mansi
in solitudine. »

Ecce elongavi fugiens, petiit iste pennas, et ha-
buit, sed non eo modo quo petiit, scilicet ut avo-
laret ab eis corpore, sed morum dissimilitudine,
melius fecit ei Deus quam petierat, [Aug.] quem
sic gratia confirmavit, ut inter malos corpore exi-
stens, ipse proficiat, et si non illi, et charitas ho-
norum non rumpatur. Et hoc est, Dixi: Quis dabit
mihi pennas, et habui, quia *ecce fugiens elongavi me*
a malis, non loco, ne rumpatur charitas bonorum,
et ne perdatur exercitium malorum, quos Deus
admiscet, sicut et Judam apostolis (91). Fugiens se
elongat, qui a turba desideriorum terrenorum in
altam Dei contemplationem se sublevat. Sequitur,
et mansi in solitudine, [Aug.] mentis, ubi nullus est
cum eo nisi Deus, ubi quies (92). Manet enim in
solitudine, qui perseverat in remota mentis inten-
tione.

Aliter totum a principio psalmi, et legitur in per-
sona Christi, in quo describitur servilis forma, ait
ergo Christus secundum quod homo; *Exaudi, Deus,*
orationem meam, et ne despexeris deprecationem
meam; intende mihi, [Gl. int., Cassiod., Hier.] quia
sum in quem intendas; et *exaudi me*, dignum. Quid
enim tibi est? *Contristatus sum*, humana infirmi-
tate, in *exercitatione mea*, uno nomine vita Christi
exponitur, qui nullo otio ab incepto remissus est. In
quo tristis? quia perfidi non referunt fructum. Et
conturbatus sum a voce inimici, qui me Samaritanum
et demonium habentem dicebant (Joan. viii). Et
a tribulatione peccatoris. [Gl. int., Hier., Alcuin.,
Cassiod., Hier., Cassiod.] Et non meo merito, sed
eius malo. *Quoniam declinaverunt iniquitates*, quia
mala sua mihi imponebant; et in ira sua molesti
erant mihi, sed ruinosi sibi. Et per hoc, *cor meum*
conturbatum est, lege carnis turbatur animus; et
hoc, in me, non exiit a me, id est, non neces-
sitate vel merito meo, turbatus sum, sed solva
voluntate. Et *formido mortis cecidit*, ut pondus,
super me. Vel *cecidit super me*, quia ibi perit in quo
nihil habet juris. Unde: *Ero mors tua; o mors*
(Ose. xiii). Et timor, animi, et tremor, corporis, re-
nerunt super me. Proprietas mortis est, ut eam pri-
mo timeamus, inde contremiscamus. Et *contextit me*
tenebra, alia littera, id est mors secuta est. Et in
hac conturbatione positus, dixi: *Quis dabit mihi*,
nisi tu, Domine Pater, *pennas sicut columbae, et vo-*
labo et requiescam? id est, ut avolem a Judæis in-
fidelibus, et quiescam in gentibus credentibus. [Al-
cuin., Hier., Cassiod.] Ut enim columba emissa in-
veniens lutosa, ad arcam reversa est, sic Christus
lutosa inveniens corda Judæorum avolvit ad gen-
tes. Unde sequitur: *Ecce elongavi fugiens*, a Judæis,
et mansi in solitudine, gentium. Un' Isaias: *La-*

Et alibi: *Latare, sterilis quæ non parit*, etc. (Isa.
liv). Illud etiam ad litteram tangit quod vitabat
persequentes, ut occasionem iræ demeret; et ma-
nebat in desertis orans, in quo docebat nos in se-
creto conscientiae quiescere, cum a malis premi-
mur.

PARS II. διάψαλμα. VERS. 8. — « Expectabam
cum qui salvum me fecit; a pusillanimitate spi-
ritus et tempestate. »

Expectabam eum. [Cassiod., Alcuin., Aug., Cas-
siod., Gl. int.] Secunda pars, ubi jam in solitudine
salvus, sperat auxilium Dei, et imprecatur civibus,
et proceditur prius de prima lectione, quæ est in
persona Ecclesiæ hoc modo; quasi dicat: Mansi in
solitudine mentis, ubi quies est. Sed quia extra tri-
bulatio est, *expectabam eum qui salvum me fecit*.
Salvat nos Christus, dum excitatur in nobis, id
est dum fides ejus in nobis inardescit, et dum vi-
demus quæ pro nobis tulerit ut et Petrus liberatus
est, cum excitavit eum dormientem, dicens: *Do-*
mine, perimus (Matth. viii). Et tu ergo si navicula
cordis turbatur in fluctibus, excita Christum, id
est fidem Christi in te, et salvaris. Unde me salva-
vit? a *pusillanimitate spiritus*, qua supra dixit se
turbatum, et *tempestate*, id est seditionibus. Hæc
tempestas in qua Petrus clamabat: Me salvasti; il-
los autem qui se extulerunt, o

VERS. 9. — « Præcipita, Domine, divide linguas
eorum, quoniam vidi iniquitatem et contradictio-
nem in civitate. »

Domine, præcipita, [Cassiod., Aug., Alcuin.] ne
muniant cogitationes suas machinando, id est quasi
quadam machina; et *linguas eorum* qui male con-
spiraverunt in turre superbiæ ædificanda, *divide*,
ne sit superba unitas, ne malitia habeat effectum.
Horum figura fuerunt illi qui moverunt pedes suos
ab Oriente, et venerunt in terram Sennaar ædifica-
re turrin contra Dominum, quæ pertingeret usque
ad cælum, ut sic nomen eorum celebraretur. Sed
ibi confusa est lingua eorum, ne efficere quod
volebant (Gen. x, xi), ita petit iste de malis fieri.
Ideo *divide, quoniam vidi iniquitatem*, id est perfidi-
am eorum, qui non credunt, et *contradictionem*,
quia contra mysteria Christi agunt, in civitate Ba-
bylonia, quæ turrin superbiæ ædificat. Quia hæc
vidi, ideo fugi in solitudinem. Hæc est civitas de
qua dicit Dominus per prophetam. Ego Deus, et
non homo, et civitatem non ingredior (Ose. xi). Est
alia civitas, quam inhabitat Deus. De qua dicitur:
Non potest abscondi civitas supra montem posita
(Matth. v). Et hæc,

VERS. 10. — « Die ac nocte circumdabit eam su-
pra muros ejus iniquitas; et labor in medio ejus
et injustitia. »

Iniquitas, [Aug., Gl. int., Aug., Gl. int.] non ad
horam, sed *die ac nocte*, id est assidue, *circum-*

dabit eam, scilicet Babyloniam. Hæc turbare solent justum, ut vellet avolare. Iniquitas dico, existens *super muros ejus* civitatis, id est principes ejus, qui sunt munimenta civitatis, qui arca circumteunte tanquam muri Jericho cadent septimo die (*Josue vi*), id est in judicio erit, quando post hanc vitam quæ septem diebus agitur, singulorum merita discutiet Christus. *Et labor est in medio ejus*, id est in communi plebe. Ideo labor in medio, *et*, id est quia, *injustitia*, id est iniquitas. Quies autem est in humilitate. Ecce in majoribus et in minoribus est iniquitas. Vel, labor est in oppressionibus aliorum; et injustitia in judiciis faciendis. Et hoc est, in medio ejus, a simili, quasi in ea tota.

VERS. 11. — « Et non defecit de plateis ejus, *usura et dolus.* »

Et non defecit, [Gl. int., Aug., Hier., Cassiod.] quia semper durat *usura*, quia plus exigit in injuria, vel in qualibet re, quam acceperit: non dimittit ut sibi dimittatur. *Et dolus*, quia alios decipiunt de plateis ejus non absconduntur saltem, quia mala sunt, sed publice fiunt. Quasi dicat: In aperto luerati sunt, et deceperunt; quod utrumque lex prohibet.

VERS. 12. — « Quoniam si inimicus meus male dixisset mihi, sustinuissem utique. »

Quoniam si inimicus, [Aug., Gl. int., Cassiod.] Hæcque de apertis inimicis egit, nunc de occultis agit Ecclesia. Quasi dicat: Ita fac in civitate, scilicet præcipita, et divide linguas, quia in ea sunt, non tantum inimici aperti, imo etiam occultis, qui magis nocent. Quoniam si inimicus meus, aliquis manifestus, *maledixisset mihi virgis, sustinuissem utique*, quia non inopinatum malum esset.

VERS. 13. — « Et si is qui oderat me super me magna locutus fuisset; abscondissem me forsitan ab eo. »

Et si is qui oderat me, manifeste super me magna locutus fuisset, [Aug., Cassiod.] id est superbe insultaret, magnificaret se super me, et minaretur mihi quidquid posset, *abscondissem me* inter eos qui intus sunt mecum, scilicet in Ecclesia, *ab eo* qui foris est. Abscondissem dico, *forsitan*. Vel, utique, alia littera quam alii ponunt. Notatur hic magna patientia hujus, ita enim daret locum verbis, ut se absconderet ne videret adversarium illum tollerasse.

VERS. 14. — « Tu vero homo unanimis; dux meus et notus meus. »

Tu vero homo unanimis, [Aug., Gl. int.] olim qui aliquando bonum consilium dedisti, et *dux meus* qui aliquando bene monuisti, et *notus meus* qui in eadem Ecclesia mecum fuisti. Tu, inquam, talis non es tolerandus. Et cum intus sint mali, quod ergo restat, nisi solitudo? Nulla enim pestis efficacior ad nocendum, quam familiaris inimicus. Unde: *Inimici hominis domestici ejus* (*Matth. x*). Et alibi: Ab

ea quæ dormit in sinu tuo, custodi claustra oris tui (*Mich. vii*).

VERS. 15. — « Qui simul mecum dulces capiebas cibos; in domo Dei ambulavimus cum consensu. »

Qui simul, [Aug.] cum aliis mecum conversans in Ecclesias, *dulces capiebas cibos spirituales*. Unde: *Gustate et videte quoniam suavis est Dominus* (*Psal. xxxiii*). *Et ambulavimus cum consensu in domo Dei*, id est in Ecclesia. Sed quia modo extra es, non corpore sed mente: ideo dissensio est inter nos.

[Cassiod., Alcuin., Hier., Cassiod., Hier., Gl. int., Alcuin., Cassiod.] Aliter totum ab illo loco legitur in persona Christi: *Expectabam eam*. Quasi dicat: Mansi in solitudine. Et ibi etiam, *expectabam eum*, scilicet Deum Patrem. Quasi dicat: In solitudine non ex me securus, præsidium patris sustinui; qui saltem me fecit a pusillanimitate spiritus, ne cederem malis in passione et tempestate, ne irascerer. Sequitur: *præcipita, Domine, divide linguas eorum*, id est dispergantur divisi linguas. Vel agit Christus specialiter de Judæis, qui multis seditionibus et schismatibus involuti sunt: ex quo dixerunt: *Non habemus regem nisi Cæsarem* (*Joan. xix*). Quare hæc fiant, subdit, *Quoniam vidi iniquitatem et contradictionem*, hoc non mutatur. *In civitate*, Jerusalem; et non ad horam, imo, *Die ac nocte iniquitas circumdabit eam*, Jerusalem. Iniquitas, dico, existens, *supra muros ejus, et labor in medio ejus et injustitia*. Hæc non mutantur. *Et non defecit de plateis ejus*, Jerusalem, *usura et dolus*. Nec hoc mutatur. *Quoniam si inimicus*, hic Christus loquitur specialiter contra Judam, et est hic exprobratio Judæ, vel contra quemlibet virum Judaicum, sibi familiariter inimicantem.

Quasi dicat: Ita fac in civitate Jerusalem, quia ibi familiares inimicos habeo, qui sunt intolerabiles. Et hoc est, id est quoniam si inimicus meus, manifestus, *mala fecisset mihi, sustinuissem utique. Et si is qui oderat me*, id est qui de me nullam notitiam habuit, *super me magna locutus fuisset, abscondissem me forsitan ab eo*, id est non vindicasset. Tu vero homo, Judaice, *unanimis*, cui tradita sunt eloquia Dei (*Rom. iii*), *dux meus*, quia feci te ducem super populum meum, et *notus meus*, quia de eadem gente mecum, cur scilicet me occidere quæris? *Qui simul mecum dulces capiebas cibos*, id est legis instituta, quæ tibi exponebam; et, *in domo Dei*, id est in templo Jerusalem, *ambulavimus cum consensu*. Vel specialiter contra Judam loquitur dicens: Tu vero homo, scilicet Juda, *unanimis*, quia inter apostolos fuit, *dux meus*, quia ad castella et vicos præmissus; et *notus meus*, quia præcivit eum traditorem, scilicet, cur me tradis, *qui simul mecum dulces capiebas cibos*? corporales, scilicet buccellas: qui soli, scilicet corporales cibi, iniquo poterant esse dulces. Solet autem vis iniquitatis comensationibus mitescere. Unde huic gravior culpa est. *Et in domo Dei*, id est in templo Jerusalem,

*ambulavimus cum consensu corporalis conversatio-
nis, quia in ejus collegio Judas erat.*

VERS. 16. — « Veniat mors super illos; et de-
scendant in infernum viventes. »

Veniat mors. [Alcuin., Cassiod., Hier., Aug., Alcuin.] Sicut supra apertis inimicis, ita hic occultis imprecatur, et ne putaretur esse unus de quo agebat, pœnam communicat Judæis, id est communiter Judæis cum aliis imprecatur. Et tangit initium schismatis, quando, scilicet Dathan et Abiron moverunt seditionem adversus Moysen et Aaron, sicut in Numeris legitur, quos vivos terra absorbit, cum tabernaculis et omni substantia eorum. Chore quoque et cum eo ducenti quinquaginta illorum, sequentes malitiam, arripuerunt thuribula, ut adolerent incensum, in conspectu Domini, qui divino igne consumpti sunt, qui etiam populo quatuordecim millia septingentos vastavit (Num. xvi). Et ideo, venit nova mors super eos. Ita iste imprecatur malis, et loquitur in eadem voce Christus et Ecclesia. Quasi dicat: Quia tales sunt, ideo, **veniat mors nova super illos**, ut super illos, scilicet Dathan et Abiron, qui initium schismatis fuerunt, et superbi se separaverunt, venit nova mors; aperuit enim terra se, et vivos absorbit. Unde et hic quasi exponendo subdit, *et descendant in infernum*, id est in voraginem terrenæ cupiditatis. Descendant dico, *viventes*, id est scienter peccantes, scientes quia pereunt. Et tamen pereuntes hiatu terrenæ cupiditatis absorbeantur. Hæc est nova mors, et agit communiter de majoribus et minoribus. Vel ita ut distinguas inter majores et minores, sicut in illo schismate fuit. Duces enim absorpti sunt a terra, populus vero sequens fuit igne vastatus, ita hic divisum imprecatur auctoribus mali, et fautoribus, dicens: *Veniat mors super illos*, id est super minores qui consentiunt majoribus veniat ignis consumptionis, ut super populum ignis de cœlo venit; *et descendant*, majores qui sunt auctores mali, *in infernum* terrenæ cupiditatis *viventes*, id est scienter peccantes, ut duces illorum terra absorbit. Illi enim, id est minores, consenserunt, et secuti sunt, et studio consensionis accensi, a ducibus suis recedere noluerunt. Et ideo venit ardor consumptionis, super ardorem dissensionis; duces vero absorpti sunt a terra. Ita hi scienter peccantes descendant. Et merito hoc eis,

VERS. 17. — « Quoniam nequitiae in habitaculis eorum; in medio eorum. »

Quoniam nequitiae sunt in habitaculis, vel in hospitibus eorum, [Aug., Cassiod., Alcuin.] id est in hac vita, ubi peregrini sunt et transeunt. Non enim semper hic mansuri sunt, cur ego sic instant? Et hæc nequitiae sunt *in medio eorum*, id est in corde. Ideo dicit in hospitibus esse nequitias, quia alienæ sunt, non naturales, sed in hospitio susceptæ, quasi adventitiæ. Vel prius sunt nequitiae, in habitaculis eorum, id est in occulto, scilicet et postea; in medio eorum, id est in communi et aperto.

PARS. III. VERS. 18. — « Ego autem ad Dominum clamavi, et Dominus salvavit me. »

Ego autem. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Tertia pars, ubi affirmat quid sibi et illis fiat, alternatim procedendo. Et loquitur hic corpus Christi, id est Ecclesia. Illi ita peribunt, *Ego autem ad Dominum clamavi* in conturbatione exercitationis meæ, *et Dominus salvavit*, vel salvabit me: quod consequens erat. Et ego, ut non ingratus,

VERS. 19. — « Vespere, et mane, et meridie narrabo et annuntiabo; et exaudiet vocem meam. »

Vespere, [Aug., Hier., Aug.] id est de præteritis, *narrabo et mane*, id est de futuris *annuntiabo ei meridie* qui non vergit solem ad occasum, id est in sempiternis, quæ semper manent *exaudiet vocem meam*: in hac sententia singula singulis redduntur, et tria tempora distinguuntur. Vel ita, ut sine distinctione temporum reddantur singula singulis: vespere enim fuit Dominus in cruce; mane, in resurrectione; meridie, in ascensione. Ait ergo, vespere narrabo, patientiam morientis in vespere narro. Et mane annuntiabo, id est annuntio vitam resurrectionis mane factæ. Et exaudiet vocem meam, in meridie, id est sedens ad dexteram Patris, ubi interpellat pro nobis, ad quam ascendit, in meridie. Ecce quanta consolatio isti est a tempestate, contra malos qui sunt foris et intus, id est in aperto et occulto. Sic et nos inter malos cum isto oremus, plangamus, securi dicamus;

VERS. 20. — « Redimet in pace animam meam ab his qui appropinquant mihi, quoniam inter multos erant mecum. »

Redimet in pace. [Gl. int., Aug., Hier., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Ita exaudiet, quia *redimet animam meam* collocandam in pace æterna. Hæc contra illos qui non amant pacem, ideo anima mea in pace, quia amavi pacem. Redimet dico *ab his qui appropinquant mihi*, id est a Christianis fictis, qui magis decipiunt quam aperti idololatæ. Appropinquant ergo nomine, non numine; corpore, non mente; numero, non merito. Et vere appropinquant, *quoniam inter multos erant mecum*. Vel in multis sacramentis, scilicet et in baptismo, in Evangelii lectione, in festis et hujusmodi; sed in paucis non erant mecum; in omnibus sacramentis mecum, [sed non in fide, spe et charitate, sine qua nihil sunt omnia. Vel inter multos erant mecum, sive in multis, id est in paleis, quæ multæ sunt. Erant mecum, non in granis, quæ pauca sunt, id est non cum paucis electis mecum erant. Erant enim de multitudine vocatorum, non de paucitate electorum (Matth., xxii). Et Lene ait, mecum; nam et prope est palea tritico; de uno enim semine nascuntur, in uno agro radicanter, de una pluvia nutriuntur: sub eodem messore colliguntur, eadem trituratione utuntur, eandem ventilationem expectant, sed non in unum horreum intrant: ita et illi sunt mecum, in multis sacramentis, vel pa-

VERS. 21. — « Exaudiet Deus et humiliabit illos, A
« qui est ante sæcula. »

Exaudiet. [Gl. int., Aug.] Dico exaudiet me, et non solum exaudiet me orantem, pro me exaltando: sed etiam, exaudiet me Deus, orantem pro humiliandis inimicis, et, id est quia, afflictione humiliabit illos qui confidunt in duce, qui heri cœpit. Humiliabit dico, ille, qui est ante sæcula, quia in principio erat Verbum (Joan. 1), quod eis non videtur, quia in tempore Christus natus est de Virgine. Et merito humiliabit.

VERS. 22. — « Non enim est illis commutatio; et
« non timuerunt Deum, extendit manum suam in
« retribuendo. »

Non enim est illis commutatio perversi sensus, [Aug., Cassiod., Gl. int.] sed permanent in perversitate; in schismate moriuntur, quia non mutantur in melius, sed in pejus: nec cum hic sunt, nec in resurrectione, quia sensus perfidorum incommutabilis est. Et non timuerunt Deum, hoc remedio convertitur homo, scilicet quia timet Deum, et pro his pœna sequitur, non aliud tamen. Unde sequitur: *Extendit manus suas*, a simili ferire volentis, qui manus elevat ut gravius impingat: et hoc in retribuendo, id est, ut retribuatur eis.

VERS. 23. — « Contaminaverunt testamentum
« ejus; divisi sunt ab ira vultus ejus, appropinqua-
« vit cor illius. »

Contaminaverunt, [Aug., Hier., Gl. int., Aug., Alcuin., Aug.] et non satis fuit eis, non timere nec mutari. Sed etiam *contaminaverunt testamentum* promissionis ejus, quod ipse Dominus dixit Abraham: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xxii), quod polluit qui contradicit. Vel, *contaminaverunt testamentum ejus*, id est perverterunt Scripturas. Vel quantum ad se, *contaminaverunt* Scripturas, dum contraria agunt. Et ideo, *divisi sunt* per hæreses, *ab ira vultus ejus*, vel præ ira, hoc est ab ipso irato, qui tradidit eos in desideria cordis eorum (Rom. 1). *Et appropinquerunt*. Quasi dicat: Et quia illi contaminaverunt, et quia illi armantur et divisi sunt, ideo armantur amplius justi, et liberantur infirmi, qui curam habent in Deum. Et hoc est, illi contaminaverunt. Et per hoc, *cor illius*, id est secreta voluntas Dei, quæ in Scripturis continetur, *appropinquare* suis fidelibus, ut scilicet intelligamus ejus voluntatem, qua illis præcis a Catholica fide, compungit bonos, et boni magis excitantur qui probati sunt; et intelligitur in Scripturis, quæ latebat Dei voluntas. Unde alibi: *Congregatio taurorum in vaccis populorum, ut excludantur* id est eminent et appareant, *qui probati sunt argento divini eloquii* (Psal. lxxvii).

VERS. 24. — « Molliti sunt sermones ejus super
« oleum, et ipsi sunt jacula. »

Molliti, [Aug.] Vere appropinquabit, quia super oleum *molliti sunt sermones ejus*, Dei, *super oleum*, quia obscura quæ in Scripturis sunt, dura exposita molliuntur, et usque ad ossa penetrant. Unde se-

quitur: *Et ipsi sermones sunt jacula*, quia molliti non perdunt virtutes, sed evangelistæ eis armantur et feriunt corda hominum ad amorem pacis, et a perplexis hæreticorum quæstionibus liberant infirmos. Dico, molliti sunt sermones, sed si tibi puero qui lacte minoris doctrinæ nutritis, adhuc duri sunt, ne irascaris uberibus Ecclesiæ, sed

VERS. 25. — « Jacta super Dominum curam tuam,
« et ipse te enutriet; et non dabit in æternum flu-
« ctuationem justo. »

Jacta curam tuam in Dominum, [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] vel in Deum, non in alium; qui saxum est navi, non portus fluctuantem in sæculo; *et ipse te enutriet* lacte simplicis sensus, donec proficias ad panem validioris intelligentiæ: provectus.

Salubre consilium est jactare curam in Dominum, qui nutrit. Cura sæculi, ut vermis noster nos consumit. Sed si cura in Domino jactatur, nutrit. Unde Salomon: *Sicut vermis ligno et tineæ restimento, ita viri tristitia nocet cordi* (Prov. xxv). Jacta in Dominum curam, tanquam in portum, quia non dabit fluctuationem justo in æternum. Et sic verba fluctuationis fuerunt; contristatus sum in exacerbatione mea, et conturbatus. Aliter totum in persona Christi ab illo loco: *Ego autem ad Deum clamavi, dixit Christus, et Dominus Pater, salvavit*, id est salvabit me. Et quia salvabit, ideo, *vespere*, quo capiar, *et mane*, quo judicatus ero, *et meridie*, quo crucifixus ero; *narrabo*, præterita opera; *et annum citabo*, virtutes et opera quæ faciet; *et ideo, exaudiet vocem meam*. [Cassiod., Alcuin., Aug., Gl. int., Cassiod., Alcuin.] Vel ita, ut reddantur nominibus verba; narrare enim ad vespem pertinet, quo omnia dixit quæ Judas disponebat. Nuntiare pertinet ad mane, quando dixit Pilato: *In hoc natus sum ut testimonium perhibeam veritati*, etc. (Joan. xviii). Exaudiet, pertinet ad meridiem, quando emisit Spiritum. Ecce quanta mysteria breviter dicuntur. Vel ita, distingue litteram. *Dominus salvabit me vespere et mane*, hic distingue litteram. Unde ego non ingratulus, narrabo et annuntiabo, et ipse, exaudiet vocem meam. Redimet in pace animam meam. Redimet dico, ab his qui appropinquant mihi, id est qui fide

laudant me, dicentes: *Scimus quia verax es*, etc. (Marc. xii). *Quoniam inter multos erant mecum*, id est non cum paucis electis, et non solum pro me exaudiet, sed etiam pro illis. *Exaudiet me Deus qui est ante sæcula*. Humiliabit illos de superbia ut credant. Vel, humiliabit, ut tollant locum et gentem (Joan. xi), et merito, [Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Non enim est illis commutatio, et non timuerunt Deum. extendit manum suam in retribuendo. Hæc non mutantur. Et quia tales divisi sunt, *ab ira vultus ejus*, id est ipse iratus dividet in futuro eos a granis. Ira enim est vindicta judicii qua dividuntur boni a malis, ut grana a paleis. Et tunc, *cor illius appropinquabit*, id est voluntas Dei per prophetas et apostolos nuntiata, omnibus nota erit. Vel cor Dei

sunt iusti, qui secreta Dei sui noverunt. Hi appropinquabunt Deo, cum illi dividuntur. Ideo hæc illis, quia molliti sunt sermones ejus super oleum, vel molierunt alia littera, adulando, et ipsi tamen sermones, sunt jacula, dum dicunt: Reus est mortis (Matth. xxvi). Et quia tales sunt, ergo non in eos, sed in Domino jacta curam tuam, et ipse te enutriet. Et non dabit in æternum fluctuationem justo. Hæc non mutantur.

VERS. 26. — Tu vero Deus, deduces eos in puteum interitus.

Tu vero. [Aug., Cassiod., Gl. int., Aug.] Hi tunc non fluctuabant, sed impiis qui contaminaverunt testamentum, quid erit? Impii in puteum gebennæ deducuntur. Et hoc est, tu vero Deus, deduces eos. Hinc est finis contaminationis in puteum interitus, id est in tenebras submersionis, nec differetur, quia

VERS. 27. — Viri sanguinum et dolosi non dimidiabunt dies suos; ego autem sperabo in te, Domine.

Viri sanguinum, [Aug., Cassiod., Aug.] qui occidunt animas aliquando et corpora. Et dolosi in seductione, non dimidiabunt dies suos, id est voluntarios, non a Deo constitutos, et non perficient quantum putant 117, sed intra tempus peribunt, quia sperant. Vel ita, ideo deduces in puteum, quia, non dimidiabunt dies suos (93), ut si quos egerunt in malo reliquos agant in bono, redimentes tempus (Ephes. v), sed omnes continuant in malo. [Alcuin., Aug.] Alii enim non incipiunt dies bonos, sed in malis continue perseverant, alii dimidiant, alii implent dies bonos, quia alii moriuntur in Ægypto, alii in deserto, alii in terra sancta. In Ægypto moriuntur qui in tenebris vitiorum usque ad finem vite conversantur. In deserto, qui de confusione peccati exeuntes, errata per poenitentiam emendant. Implent dies, qui sine crimine in opere justitiæ usque ad finem vite perseverant. Hæc tria genera hominum figurata sunt per ea quæ scripta sunt in volumine Ezechielis ostensa, ubi scripta erant hæc tria: Carmen, lamentum, et vel, dictum est prophetæ, ut devoraret volumen, id est in mentis intelligentiam trajiceret horum trium mysteria (Ezech. ii). Carmen cantant, qui peccatorum lapsum non senserunt. Lamentum quia peccatis per lamentum poenitiæ resurgunt. Væ qui peccant et non poenitent. Illi non dimidiabunt. Ego autem sperabo in te, Domine. Quod non illi, et ideo non perveniunt ad æternum diem.

COLLATIO IN PSALMUM LIV: « EXAUDI, » etc.

VERS. 5. — Et contexerunt me tenebræ. Hier. caligo. Alii vertunt horrorem vel tremorem פחד פלגות. Sed quia jam præcesserat in superiori, timor et tremor venerunt super me, bene intellexerunt LXX et Hier. in sequenti, tenebras, ex eo quod in morte tam spirituali quam corporali lux deficiat, quæ tamen vel solo nomine horribilis est.

VERS. 8. — Expectabam cum qui salvum me fecit. וְיִשְׁעִי מִיָּדָאֵלִי Hebr. AHISSAH NIPHAT LI. Quod si ad verbum reddas, faciam festinare salvationem

A mihi: quod et sit per spem certam in eum. Haud absone reddita est sententia, expectabam, etc.

A pusillanimitate spiritus et tempestate. Pratenensis, a spiritu vehementi et tempestate: Sanctes, a vento qui suscitatur a turbine: Pellicanus et interpretes pro Cajetano, simili modo. Munsterus, propter ventum turbinis et tempestatis. Quantum ad sensum nulla est distantia. Volui tamen recensere istorum versiones, quia in Hebr. nulla interponitur conjunctio, et aliqui eorum subaudiri voluerunt, alii minime. Translator ad Campensem seipsum sequitur, ad evadendum vento oculus rapido ac tempestate. Quid autem senserit Hieronymus. habes ad Suniam et Fretebellam. In Græco invenisse vos dicitis ἀπὸ ἀνέμου χυλίου, quod proprie pusillanimitas dicitur. Sed sciendum quod pro ἀνέμου χυλίου, Aquila et Symmachus et Theodotion, et quinta editio interpretati sunt ἀπὸ πνεύματος, id est a spiritu. Et in Hebr. scriptum est מִיָּדָאֵלִי MERVAN. Omnisque sensus ita apud eos legitur, Festinabo ut saltem a spiritu tempestatis et turbinis.

VERS. 14. — Tu vero homo unanimis. Sic etiam Hieron. Sanctes, secundum æqualitatem meam: Pellicanus et Pratenensis, secundum ordinem meum. In verbis est discrepantia, conspirat sensus. Unde interpretes pro Cajetano dicunt, Sicut æstimatione mea: Munsterus, sed tu homo, eras juxta æstimationem cordis mei: Nebiensis, homo valoris mei; Chaldeus, similis mihi, translator ad Campensem, sed tu, o collega commilito. Unico verbo tria aut quatuor interpretes complexi sunt. Non video quo genio isti moveantur, si ex contemptu lectionis ecclesiasticæ faciant: quod nolo mihi persuadere in omnibus.

VERS. 15. — Qui simul mecum dulces capiebas cibos. Hieronymus, qui simul habuimus dulce secretum. Ac ceteri Hebraicantes consimiliter. LXX legisse videntur: דָּבַר סוּחַ, pro דָּבַר; secundum significat consilium, secretum; alterum unctionem, quæ accipitur pro refectioe et pulmento. Ut est illud IV Reg. iv: Nisi parum olei quo ungar, id est aliquantulum reficiat. Licet tantum habetur in Hebræo, vas olei. LXX tamen habent ὁ ἀνέμου χυλίου εἶλεος. Neque vero dulce secretum abest a familiari convictu, ut eodem recidat sensus.

Ambulamus cum consensu. Hieronymus, in terrore; ceteri cateratim aut conjunctim, aut quid simile. Particula רַעַשׁ REGESCH est auceps ad strepitum et collectionem, unde oritur perversitas. Chaldeus habet cum festinatione.

VERS. 19. — Narrabo et annuntiabo. Pellicanus, et inquietus oro; Munsterus, et importunus oro; Pratenensis, strepitum faciam; Sanctes, tumultuabor; Hieronymus tamen, interpretes pro Cajetano, et Nebiensis, et resonabo. Quod est certe annuntiare. Idque spectat ad futurum juxta enarrationem וְהָאֵלֹהִים HAHAV varium est. Et Chaldeus dicit, clamabo.

VERS. 20. — Redimet in pace animam meam, ab his qui appropinquant mihi. Pratenensis, Sanctes, Munsterus, Campensis, pro eo quod est in secunda clausula, vertunt a prælio quod est contra me, vel quid simile. Dictio Hebræa קָרַב QUAROB, vel קָרַב QUERAB, ambigua est ad prælium et vicinum. Unde Hieronymus, interpretes pro Cajetano, Pellicanus, et Nebiensis sunt nobiscum. Eodem tamen tendit intelligentia.

Quoniam inter multos erant mecum. Hunc versiculum censent Stapulensis et Cæcus eo modo lectum, esse contrarium veritati Hebraicæ. Quare? Quia vertit Hieronymus ex Hebræo, multi enim fuerunt adversum me. Certe non est quod succenseant nostræ lectioni. וְיִשְׁעִי IMMADI potest utrolibet accipi. Hinc Pellicanus, Munsterus, Sanctes, interpretes pro Cajetano, vertunt, mecum.

VERS. 22. — Extendit manum suam in retribuendo. Hier., ad pacifica sua, reliqui Hebraicantes eodem tendunt. Interpretes respererunt thema וְיִשְׁעִי scilicet

LEM, id est retribuit. Alii vero radicem שלם SCHLAM, id est pacificus fuit.

id est pacificus (uit,

VERS. 25. — *Devisi sunt ab ira vultus ejus.* דָּקַךְ פִּיּוּ מִחֶמְדָּתָא פִּיּוּ הַלְלוּ מַמְאֵמָתָא פִּיּוּ. D hier., *Nitidum butyrum ejus oris;* Pellicana, molles fuerunt super butyrum ore suo; Pratensis, molle fuit super butyrum ore suo. Caeteri consimili modo. Hanc varietatem pepererunt ambiguitates vocularum Hebraicarum. Nam דָּקַךְ HALAQ, interdum significat *divisum est*, quomodo acceperunt interpretes, quandoque *claudiri, lenire, mollificare*, quomodo accipiunt alii. Caeterum דָּקַךְ HALAQ eisdem litteris una puncti notula distinctus, notat interdum *blandum*. Deinde חֶמְדָּא HEMEH, id est *butyrum*. Sed חֶמְדָּא HEMAH, et in constructione חֶמֶת HAMATH, id est *furor*, plurative חֶמֶת HEMETH LXX videntur legisse *secundum*, ubi caeteri aliterum.

Appropinquavit cor illius. Pratensis, intimum cordis ejus; Sanctes et Neoterici translatores, bellum aut pugnat cor ejus. קרב QUARAB, id est appropinqua-

rit. קרב *QUERAB praelium*. קרב *QUEREB, intimum*
 alius aliud sequitur. Unde in quibusdam exemplari-
 bus Hieronymi legunt, *pugnat cor ejus*; in aleis, *ap-
 propinquat cor ejus*.

VERS. 25. — *Jacta super Dominum curam tuam.* יִדְבָק יְהוֹבָבָה, id est quod dedit tibi. Hinc Hieron. vertit *charitatem tuam*, quam imprimis curare debemus. Rom. iii: *Plenitudo legis est dilectio.* Alii vertunt *onus*, sive *pondus tuum*, id est ut Deus ferat te. Qui sensus non abest a nostro. Et translator ad Campensem habet, *commenda curam tui.* Sanctes in Thesaurο suo refert quod Ra. da. exponit, *projice super Dominum quod dedit tibi usque ad hunc diem.* Projice super illum quod opus habes; et ipse educabit te; quemadmodum hactenus facit: hæc ille. Et addit, nesciunt, inquit, magistri nostri quid esset, יִדְבָק יְהוֹבָבָה. Audierunt mulierem harabam dicentem viro suo, שְׂאֻל יִדְבָק יְהוֹבָבָה, *littera pondus tuum.* Quod certe demior mulierculam nosse, et rabini ignorasse.

PSALMUS LV.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PRO POPULO QUI A SANCTIS LONGE FACTUS EST, IN TITULI INSCRIPTIONE IPSI DAVID, CUM TENUERUNT EUM ALLOPHILI IN GETH. »

Miserere mei Deus. Titulus : in finem pro populo qui a sanctis longe factus est, in tituli inscriptione ipsi David, cum tenerent eum Allophyli in Geth. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Titulus iste, partim assumptus est de Evangelio, partim de Veteri Testamento. In Evangelio namque legitur, quod crucifixo Domino supra posuit titulum Pilatus, Hebraice, Græce et Latine, quem cum quidam Judæorum vellent delere, dicentes : *Noli scribere : Jesus Nazarenus rex Judeorum, sed quia hic dixit : Ego sum rex Judæorum. Respondit Pilatus : Quod scripsi, scripsi* (Joan. xix), quia prophetatum erat per Spiritum sanctum in titulis aliorum psalmorum : *Ne corrumpas tituli inscriptionem*, qua Christus rex monstrabatur : hoc de Evangelio est. Legitur autem in libro Regum quod David fugiens Saulem venit ad Achis regem Geth, quæ est civitas Allophyliorum, ubi legitur fuisse peregrinus, sed non retentus (I Reg. xxi). Per David ergo hic intelligitur Christus, ex ejus semine natus, quem olim in se, et nunc in membris tenent Allophyli, id est alienigenæ, scilicet persecutores nominis Christiani ; in Geth, id est in torculari, scilicet in pressuris tribulationum, quæ dicuntur torcular, quia utiles sunt, per ea enim merita sanctorum augentur, et vinum justitiæ emanat. Et sunt iidem Allophyli et populus qui a sanctis longe factus est. Et est sensus tituli : Psalmus iste tendens in finem, id est in ipsum Jesum pro populo salvando. Vel pro populo, id est contra populum, scilicet qui a sanctis longe factus est, appropinquant autem eis, scilicet sanctis, qui Christum recipiunt in tituli inscriptione. Populus qui a sanctis longe sit, in tituli inscriptione, cui contradicit, tam Judæus quam omnis qui non vult habere regem Christum ; et ipsi iidem sunt qui tribulant Ecclesiam, id est

Allophylī. Tituli inscriptione dico, facta *ipsi David*, id est Christo. Non mutata secundum rei veritatem, sed tamen secundum voluntatem Judæorum. Ipsi David, id est Christo; voluerunt enim mutare, sed non factum. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Tituli enim inscriptio, etsi populus instaret, non est deleta quia prophetatum est in alio psalmo: *Ne corrumpas tituli inscriptionem*. Populus qui longe a sanctis fit, sunt persecutores qui Ecclesiam calcant sicut uvas, ut vinum justitiæ exeat. Nota quod hucusque est de Evangelio: quod vero sequitur, scilicet *cum tenuerunt*, etc., est de Veteri Testamento, quasi dicat: Longe factus est populus a sanctis, *cum*, id est quia, *Allophylī*, id est alienigenæ, scilicet persecutores, *tenuerunt eum*, scilicet Christum in capite et in membris, *in Geth*, id est in torculari. Legitur ad litteram David in illa civitate peregrinus fuisse, sed non retentus, sed Christus ex ejus semine natus, non solum olim in se, sed etiam adhuc in corpore suo tenetur, in pressuris quæ utiles sunt, ut uva ante torcular integra est, sed nihil inde emanat, cum premitur sterilis non est, quia vinum exit. Intentio Prophetæ est confirmare Ecclesiam contra persecutores. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo orat Ecclesia, velut uva ab Allophylis pressa, summatim tangens tribulationes, in quibus sit, per spem Dei finit se non timere, id est in fine primæ partis dicit se non timere. Secundo enumerat mala quæ sustinendo fit et inimicorum conversio, ibi, *tota die*. Tertio jam de malis sæculi libera, in futura beatitudine, vel etiam hic laudem se cantare promittit, ibi, *in me*. Ecclesia ergo tanquam uva pressa in torculari clamat, o

118 VERS. 1. — « Miserere mei, Deus, quoniam
« conculcavit me homo; tota die impugnans tribu-
« lavit me. »

Deus, miserere mei, [Aug., Cassiod.] ne deficiam
in conculcatione. Quare clamas? *quoniam homo*, sci-
licet qui longe factus est a sanctis, et non solum homo,

sed etiam diabolus, de quo in Evangelio dicitur : *A* putet stupidus se viciniorem esse immortalitati eo qui sanus est. Ita et tres sunt affectiones animæ, scilicet provida cautela, stulta arrogantia, gloria secunda. Stulta arrogantia similis est stupori. Quando quis de se præsumens, nec timet, nec cavet. Iste ergo ne per stultam arrogantiam videretur similis stupido, non ait, non timebo, sed sperabo in te.

VERS. 2. — « Conculcaverunt me inimici mei » tota die, quoniam multi bellantes adversum me. »

Conculcaverunt me. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug., Alcuin., Gl. int.] Et hoc merito non quidem meo faciunt, sed quia sunt *inimici mei*, qui scilicet longe sunt a sanctis. Hi sunt membra diaboli. Et isti *conculcaverunt me*, quasi pedibus uvam. *Tota die* dico miserere, et necesse est ut misereris, *quoniam multi bellantes steterunt adversum me*, et ipsi iidem sunt alti. Non diu tamen, sed die.

VERS. 3. — « Ab altitudine diei timebo; ego » vero in te sperabo. »

Ab altitudine. [Alcuin., Gl. int., Cassiod., Aug.] sed *timebo ego ab altitudine diei*, id est ab altitudine illorum qui me conculcant, qui alti sunt, sed non diu, sed die timebo a potentia ejus ad horam data, quasi non altitudo diei mundus est, id est mundana altitudo, ubi est superbiæ timor. Ut autem gravior esse ostendatur tribulatio, dicit se a superbis conculcari. Non timebo, sed potius *ego sperabo in te*, in quo nulli speranti timendum est. Vel aliter potest legi et distingui littera manente eodem sensu. Quasi dicat : *Conculcaverunt inimici qui multi sunt.* Sed, *quoniam multi bellantes*, sunt, *adversum me*, timebo *ab altitudine diei*? non. Sed *sperabo in te*. Vel ita secundum aliam litteram : *Conculcaverunt me inimici mei tota die ab altitudine diei.* Illic distingue, *quoniam multi qui debellant me*, timebunt; *ego vero in te sperabo.* Hæc littera sic exponitur : Conculcaverunt me inimici mei tota die. Et hoc, ab altitudine diei, quia diem, id est Christum in altum lucentem non cognoverunt. Christus enim dies est. Hujus diei horæ sunt duodecim apostoli. Unde ipse Dominus ait : *Nonne duodecim horæ sunt diei?* (Joan. xi.) Hujus diei altitudinem inimici non potuerunt attingere. Unde in passione Christi et tenebræ factæ sunt (Matth. xxvii). Vel, conculcaverunt me ab altitudine diei, id est quia alti sunt, qui conculcant, licet ad horam, scilicet die non diu, sed non sunt timendi, quoniam multi qui debellant me, timebunt, cum dies eorum transierit, scilicet finito tempore altitudinis suæ. Ego vero non dico : Non timebo ne videar de me præsumere per, stultam arrogantiam; sed, sperabo in te, quod est causa non timendi. Non timet aliquis duritia cordis, vel superbia, qui est similis stupido. Stupor enim est qui non sentit, non sanitas. Et nota tres esse afflictiones corporis, scilicet sanitatem, stuporem, immortalitatem.

In stupore non dolet corpus, sed nec in immortalitate. Sed in stupore non dolet, quia non sentit; in immortalitate, quia plene firmatum est. Sanitas vero, si molestatur, dolorem habet : sed non ideo

putet stupidus se viciniorem esse immortalitati eo qui sanus est. Ita et tres sunt affectiones animæ, scilicet provida cautela, stulta arrogantia, gloria secunda. Stulta arrogantia similis est stupori. Quando quis de se præsumens, nec timet, nec cavet. Iste ergo ne per stultam arrogantiam videretur similis stupido, non ait, non timebo, sed sperabo in te.

VERS. 4. — « In Deo laudabo sermones meos, » in Deo speravi; non timebo quid faciat mihi caro. »

Laudabo sermones meos in Deo. [Aug.] ei tribuens quod bene loquor, quia ab ipso habeo. Sermones dico *meos*, quia accepi. Quasi dicat : Et Dei sunt, quia dat, et mei sunt, quia accipio. Dixi sperabo, sed et ante, id est jampridem *speravi in Deo*. Ideo non timebo spe futuri. Non timet iste qui videns mala sæculi futuri superius formidans, orabat. Non timebo, dico, *quid faciat mihi caro*, quia si calcet, vinum exit de calcatura.

PARS II. VERS. 5. — « Tota die verba mea execrabantur; adversum me omnes cogitationes eorum » in malum. »

Tota die. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi enumerat mala, quæ sustinendo sit inimicorum conversio. Unde et per spem Dei concludit se non timere, sicut prius fecerat. Dico, non timebo quid faciat mihi caro. Quid enim caro facit? *Tota die verba mea execrabantur*, et si a Deo sint. Et omnes cogitationes eorum existentes in malum, quia nil boni tractant, sunt *adversum me*. Cum enim verba respuuntur, persona dicentis non est immunis ab injuria. Si panem ipsum abominantur, vasculo in quo ministratur, quomodo parcent?

VERS. 6. — « Inhabitabunt et abscondent; ipsi calcaneum meum observabunt. »

Inhabitabunt. [Aug., Cassiod.] vel incolunt. Alia littera. Quasi dicat : Cogitationes eorum sunt in malum, et hæc absconsæ. Et hoc est, incolent et abscondent, id est quia peregrini sunt in hoc mundo, ubi non est nisi peregrinatio et incolatus, ubi nullus videt cor alterius, quidquid mali cogitant absconsum est. Vel ita, et agit de fictis fratribus, qui latenter subintrant, ut noceant, Quasi dicat : Quidam aperte impugnant, sed ex iis aliqui longe sunt a sanctis, qui, scilicet ficti, inhabitabunt, vel, incolent, id est fide subintrabunt, et abscondent dolos, quia non audent palam contraire. Et ii pejus nocent, quam mali, ut et Judas qui diabolus erat (Joan. vi). Electus est cum aliis undecim, et ad tempus incoluit. Elegit eum qui noverat non ad opus probationis, ut cæteros, sed ad opus tentationis, ut daret tibi nescienti quos eligas, solatium ut coleres sicut ille. Si enim falsa de te dicunt, cælum non auferunt, nec isti nocent. Et ipsi tales observabunt calcaneum meum, id est pedem ad lapsum, ut calumnientur. Accupantur enim verba omnia, quærentes alicubi laqueos, et nodosas facere calumnias, quibus tamen ipsi prius capiuntur ut pereant, quam alios capiant ut perdant. Vel, observabunt

calcaneum meum, id est finem vitæ, quod secundum finem iudicamur. Ideo diabolus insidiatur calcaneo.

VERS. 7. — « Sicut sustinuerunt animam meam, pro nihilo salvos facies illos: in ira populos confringes. »

Sicut sustinuerunt. [Rem., Aug.] Quasi dicat: Hoc agunt sicut, utpote illi qui sustinuerunt animam meam, tanquam grave pondus, id est utpote illi quibus gravis sum ad videndum. Unde in libro Sapientiæ: *Opprimamus virum justum; gravis enim nobis est ad videndum* (Sap. 11). Illi tales sunt, sed tamen salvos facies illos, o Domine. Et hoc pro nihilo. Vel ita secundum aliam litteram, quæ est, sicut sustinuerunt animam meam pro nihilo salvos facies. Et loquitur hic Ecclesia Christo, dicens: Anima mea sustinuit foris latrones intus abscondentes et, sicut ego sustinui, sic, tu Christe, salvos facies illos, id est tu sustine et ora pro illis, et salvi erunt. Salvos facies, dico, et hoc, pro nihilo, quia nullus tibi inde labor quasi nihil tibi sit, quia si desperati sunt, verbo eos curas. Vel, pro nihilo salvos facies illos, quasi pro nullis eorum meritis, sed gratis, per pietatem. Vel, per hoc salvabis, quia confringes. Vel, deduces populos in ira, scilicet dum per flagella Dei respiciant, quia scilicet terres tribulationibus, et sic deducis eos ad te. Est enim ira consummationis, qua filii flagellantur ad correctionem. Et ira consumptionis, qua mali puniuntur ad peremptionem. Vel, confringes populos in ira, id est dum iram Dei futuram prævident.

VERS. 8. — « Deus, vitam meam annuntiavi tibi; posuisti lacrymas meas in conspectu tuo. »

Deus vitam meam. [Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod.] Nota quod triplex est vita hominis, scilicet naturæ qua vivimus, spiramus; vita gratiæ qua in Christo vivimus; vita peccati quæ in vitiis agitur. Duæ sunt a Deo quæ bonæ sunt, scilicet vita naturæ et gratiæ. Tertia est ab homine, quæ mala est. Has omnes Deo annuntiare debemus, et primo de vita peccati. Vides qualiter Deo sit annuntianda. Quasi dicat: Confringes populos, et ego ad institutionem eorum, annuntiavi tibi vitam meam, quæ mala semper fuit. Vitam Deo nuntiat, qui peccata Deo confitetur, non Deum docens, sed se damnans, ut sic solvatur. Vel de vita naturæ et gratiæ accipitur sic. Quasi dicat: Illos confringes, ego autem ut non ingratus, annuntiavi tibi, o Deus, id est attribui, vitam meam, naturæ et gratiæ, quia ut vivam tu fecisti. Ideo tibi vitam meam annuntio, non mihi, ut alii id sequantur. Lucris enim Dei prodest, ut alios invites ad accipiendam vitam, quam accepisti, ut qui vivit jam non sibi vivat, sed ei qui pro omnibus mortuus est (II Cor. v); ita ego. Et tu posuisti lacrymas meas in conspectu tuo, id est sicut erant in promissione tua, id est exaudisti me deprecantem sicut promiseras te exauditurum fientem, inveni te misericordem in promittendo, veracem in reddendo. Attende quam pie lacrymæ sunt quæ pro

A inimicis orant. Et ideo acceptæ sunt Deo sicut ipse promisit. Vel sic distingue litteram. Posuisti lacrymas meas in conspectu tuo: hic distingue, manente eadem sententia.

VERS. 9. — « Sicut et in promissione tua; tunc convertentur inimici mei retrorsum. »

Sicut et in promissione tua, etc. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat: Salvos facies et confringes, sicut est, et in promissione tua, quia promissisti Abraham: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xxii). Et tunc scilicet quando confringes, inimici mei convertentur a suo errore, ita ut sint retrorsum, id est sequantur qui præire volebant. Et

VERS. 10. — « In quacunque die invocavero te; ecce cognovi quoniam Deus meus es. »

B In quacunque die, [Cassiod., Aug.] scilicet sive in pueritia, sive in media ætate, sive in fine vitæ invocavero te, non aliud querens quam te, ecce cognovi quoniam Deus meus es. Ecce magnæ divitiæ. Quantumlibet avarus sis, sufficit tibi Deus; etenim avaritia terram quærebat possidere totam. Adde et cælum. Adde, quod plus est, qui fecit cælum et terram. Et est sensus, ac si diceret: Quandocunque invocavero te, audies me. In quo mira Dei clementia advertitur, quæ quodlibet tempus nostræ conversionis exspectat, quandoque rogatur, se indulget. Et nota quod ait: Deus meus es. Quasi dicat: Et si omnium Deus meus propriæ, qui mihi subvenis, quem colo, quem amo, alii sunt alieni. Et ideo

C VERS. 11. — « In Deo laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem; in Deo speravi, non timebo quid faciat mihi homo. »

Laudabo verbum, [Aug., Hier., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] id est, doctrinam in Deo ei attribuendo. Idem dicit quod supra dixerat. Et sermonem, id est quidquid supra loquar, laudabo in Domino, id est attribuiam, et si quid urget, speravi in Domino. Et ideo, non timebo, etc. Vel ita, in Deo Patre, laudabo Verbum, id est Filium, quia quidquid de Patre, et de Filio dicitur secundum substantiam, et de Spiritu sancto, hoc de potentia Verbi dicitur, quæ est cœternum et consubstantiale Patri. Postea de humanitate ejus subdit, in Domino, id est in Christo, qui Verbum caro factum est: laudabo sermonem, id est prædicationes, quibus regulam vivendi, et salutem mundo dedit. Hæc duo prædicat iste, scilicet potentiam Verbi, et humanitatem Christi. Vel ita, ut trinitas notetur personarum per tria verba quæ ponit, in Deo Patre laudabo Verbum, 119 id est Filium; in Domino, et Spiritu sancto, laudabo sermonem, id est Filium, quia quidquid secundum substantiam dicam de una persona, et de reliquis. Et si quid urget, in Deo speravi, mundana contemno. Et ideo, non timebo quid faciat mihi homo, quia etsi quæ extra sunt, eripit, non quæ intus, quia nihil nisi mundana eripit. Idem est finis hujus partis qui et primæ.

PARS. III. VERS. 12. — « In me sunt, Deus, vota tua: quæ reddam laudationes tibi. »

In me sunt, etc. [Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] Tertia pars, ubi Ecclesia jam de malis sæculis libera, in futura beatitudine, vel etiam hic laudem Dei cantaturam se dicit. Quasi dicat: Non timebo, quia vota tua, o Deus, sunt in me. Intus sunt quæ a nobis nunquam recedunt. Non extra quæro quod offeram, quia de ara cordis, de cellario conscientie exit totum quod charitate accendendum est. Quæ vota sunt laudationes. Vel vota dico, laudationis tibi alia littera. Quæ vota reddam tibi, in æternitate, vel etiam hic. Ideo laudabo hic,

VERS. 13. — « Quoniam eripuisti animam meam de morte, et pedes meos de lapsu; ut placeam coram Deo in lumine viventium. »

Quoniam eripuisti animam meam de morte, [Aug., Hier., Cassiod.] quia per me eram mortuus. Per te est vita quam tibi enuntio; et pedes meos de lapsu. Alia translatio habet: Oculos meos a lacrymis, pedes meos a lapsu. Hic in spe ad hoc eripuisti ut placeam coram Deo, non coram alienis, scilicet Allophylis, qui longe sunt a sanctis, qui non habent lumen, unde videant. Ego dico existens in lumine viventium. In lumine est qui gratis Deum amat, quod nemo scit, nec etiam diabolus nisi solus Deus. Vel de futuro potest accipi, sic: Ideo laudabo in futuro, quia eripuisti, id est eripies animam meam de morte æterna, et oculos meos a lacrymis, et pedes a lapsu, ut placeam coram Deo in lumine viventium. Hoc in futuro, ubi nec anima peccando moritur, nec oculi flent mala, nec pedes labuntur: quod non est hic, ubi etiam perfecte Deo placet. Unde addit: Ut placeam Deo in lumine viventium æternaliter.

COLLATIO IN PSALMUM LV: « MISERERE, » etc.

Titulus sic habet apud LXX, in finem pro populo, etc., ut habes in magistro. Hebr., victori super columbam mutam, vel pro columba muta in remotis, vel longinquorum aut elongationum; aut Hieronymo, eo quod procul abierit. David insigne כִּתְּמָהּ MICHAM. Hieronymus vertit simplex et humilis de quo supra dictum est psalmo xv. Quantum vero ad id quod est in Hebr. pro columba muta elongationum, vel poterat verti pro elongationibus, vel pro his qui elongantur a columba muta, et prior versio accipitur in bonam partem, scilicet pro Christo aut populo Christiano, qui intus servat innocentiam; ac ponit fiduciam suam in remotis, hoc est in cælis; altera intelligitur in malam partem, contra Judæos qui se elongaverunt a columba muta, hoc est a simplicitate quæ est in Christo Jesu, conantes destruere insigne David; hoc est tituli inscriptionem. Dicebant enim: Noli scribere, rex Judæorum (Joan. xix). Et hoc modo videtur LXX intellexisse. Reliqua explicantur in glossa.

VERS. 5. — Ab altitudine diei timebo; ego vero in te sperabo. Principium tertii versus apud nos, est apud Heb. finis secundi versus, juxta distinctionem exemplarium, quibus utimur. Sed כִּדְּמָהּ MAROM particula diverso accepta modo, fuit in causa ut LXX acciperent ac si littera men esset prepositio ab, quod est Hebr. notissimum. Id etiam fecit Pellicanus, quando vertit ab excelso. Cæteri litteram men volunt esse heemanticam, ut vocant, hoc est notam nominis derivativi, ob idque traducunt, Altissime, o excelsæ, vel in excelso. Novissimum ponit Sanctes, contrario sensu ad versionem aliorum, multi bellantes

A pro me, in excelso. Nam opponitur isti, multi bellantes contra me, o Excelsæ. Nebiensis vertit, contra me excelsum. Nec debet nos interturbare varietas distinctionis in versuum sectione, quæ passim relinquit pendere sententiam a sequentibus, præsertim in carmine. Jamque si dies pertineat ad tertii versus continuationem, gignendi casum exigit juxta LXX. Si autem ad principium versus spectet, quia non habet præpositionem, nec terminationis inflexionem, vertunt, diem timebo, vel per diem seu in die, aut quacunque die timebo. Munsterus, licet per diem timerem, de suo addidit. Porro sensum nostræ lectionis apertius tradit Hieronymus ad Suniam et Fretellam, docens esse in Græco additam negationem, non timebo ὅτι κατακλιναίμαι. Et est ordo; quoniam multi dimicant adversum me, sed tuum excelsum lumen timebo.

VERS. 4. — In Deo laudabo sermones meos. In Hebr. verbum ejus. Sed passim occurrit iud pro vau et e diverso capi ob litterarum affinitatem דְּבַר דְּבַר. Verbum ejus דְּבַר דְּבַר, Verbum meum, דְּבַר דְּבַר, Verba mea.

VERS. 5. — Tota die verba mea execrabantur. Hic Faber toto cælo errat, qui ausus est affirmare pro nomen mea, superfluere, cum manifestissime in Hebr. legatur hoc versiculo דְּבַר דְּבַר. Stapulensis falsus fuit, eo quod in contextu versionis Hieron. non invenerit. Est tamen certum Hieronymum, pronomen primitivum, cepisse loco possessivi, quia vertit, sermonibus me affligebant. Alii Hebraicantes sequuntur LXX. Translatio tamen ad Campensem dicit, omni tempore affligunt res meas.

VERS. 7. — Sicut sustinuerunt animam meam, pro nihilo salvos facies eos. Pratensis, cum expectaverunt animam meam, propter iniquitatem liberationis illis; interpretes pro Cajetano, sicut expectaverunt animam meam, super iniquitate evasio ipsis; Pellicanus consimiliter; Sanctes, Munsterus, Campensis interrogative vel admirative legunt secundam partem, cum expectant animam meam, propter iniquitatem eritne illis evasio? Verum prima particula totius versus potest dicere, scilicet, aut, cum כִּי אֲנִי CAASSER. Jamque interpretando priori modo, sensus lectionis Latine erit, sicut sustinuerunt, vel ut alii ponunt, expectaverunt animam meam, nempe persequendo, sic pro nihilo salvos facies illos. Hoc est, ut vertit Hieronymus, quia nullus salus in illis. Cætarum ubi dicimus, pro nihilo, et Hieronymus nullus; alii habent propter iniquitatem. Unde cogeantur sub interrogatione intelligere. Varietas autem contigit quod אֲנִי ACEN significat vanitatem et iniquitatem. Ac LXX, sicut et Hieronymus, priorem acceptionem respexerunt. Quasi dicas: Super aut pro vano, Salvator eorum: id est vana est salus eorum et nulla. Augustinus tamen in bonam partem exposuit, pro vano aut pro nihilo, id est gratis.

In ira populos confringes. Præsentem locum taxare videtur Hieronymus ad Suniam et Fretellam, quasi lectio Latina depravata sit. Imo et Græca. Ait enim, in ira populos confringes. Pro quo in Græco legitur ἐν ὀργῇ λαούς κατακτείνῃς, id est confringes. Et apud Latinos, pro eo quod est dejicies, id est κατακτείνῃς, male error obtinet κατακτείνῃς, id est confringes. Nam et in Hebr. דָּרַדְרָה, habetur quod nos possumus dicere deponere. Et Symmachus interpretatus est κατακτείνῃς. Sed sciendum interdum Hieronymum dicere errorem in verbis; in sensu non item, quod ubi est, noluit mutare consuetudinem interpretum, ut paulo ante dicebat: « Nolumus igitur immutare, quod ab antiquis legebatur, quod idem sensus erat. » Ac passim idipsum inculcat, ut Suniæ et Fretellæ alio loco: « Ubique sensus idem est, veterum interpretum consuetudinem mutare nolumus, ne nimia novitate lectoris studium terreremus. »

VERS. 8. — Deus, vitam meam annuntiavi tibi.

Hieronymus, *secretiora mea numerasti*; Pratenis, *discursus meos numerasti*; Sanctes, *migrationes*; Pellicanus, *anxietatem meam numerasti*; alii, *evagationem meam seu peregrinationem*, etc. Vocula Hebraica נד נוד, significat *migrationem*, *commotionem*, *evagationem*: quæ omnia tam apposite quadrant vitæ nostræ mortali ac periculosa, ut haud perperam LXX, per eorum ipsorum rationem, vitam intellexerint, putidæ litteræ servientes minime; nam ceu peregrini et advenæ, in hoc sæculo civitatem non habemus permanentem, sed futuram inquirimus (Hebr. xiii). Job quoque xiii: *Homo nunquam in eodem statu permanet*. Quod vero Hieronymus posuit *secretum* pro *vita* aut *vagatione*, id ipsum factum est, propterea quod legerit נד נוד sibi pro נוד נוד, id est *secretum meum*. Id quod et indicaverit Sanctes, in suo Thesaur. De eo quod legimus *annuntiari*, ubi alii dicunt *numerasti*, nullo impendio conciliatur, quandoquidem נד נוד saphar utrumque signat, et prima ac secunda persona; si non scribantur puncta paulo pacto distant communiter non in voce נד נוד sapharta aut saphanti, et in prima persona, additur litterula minima iud, ubi est nunc paragoge, he. Utrobique tandem suum habebit sensum lectio.

Posuisti lacrymas meas in conspectu tuo. Recentiores translatores dicunt pro, in conspectu tuo, in utroque. Haud improbabile ostenditur LXX legisse נד נוד negdeca pro נד נוד nodeca. Prius significat conspectum tuum, alterum utrem tuum. Argumentum confirmat Hieronymus juxta Hebr. qui est cum LXX, nisi velis dicere ipsos metaphoram reddidisse explanatam, quæ dabatur intelligi per utrem in quo

A quidpiam asservatur custodiendum. Et lacrymas nostras Deus reservat, ut pro gemitibus, quos pro peccatis expiandis emitimus, mercedem reddat. Ob idque dicuntur in conspectu ejus, quia illi placent ex corde.

Vers. 9. — *Sicut et in promissione tua*. Hebr. legunt per interrogationem: *Nonne in numeratione tua, aut narratione tua, aut libro tuo?* supple, hæc annotata sunt, ut vult Munsterus. Nullum est damnum in sensu, si plane legas more LXX. Et liber Dei est ejus promissio, quæ etiam declaratur in Scripturis. Nebiensis vertit utique, in libro tuo; et Chaldaeus, utique in rationibus tuis. Hieronymus sine interrogandi figura dixit absolute. Sed non in narratione tua, quod obscurius est. Quid enim sibi vult *numerasti lacrymam meam*, sed non in narratione tua? nisi forsitan alludat ad illud apostoli Rom. viii: *Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus*.

B Vers. 12. — *In me, Deus, sunt vota tua, quæ reddam laudationes tibi*. Græce legitur et in psalmodia Romana, αἰνέσεις; *laudationis*. In Hebr. tamen plorative habetur תורתך תודות, *laudationes* seu *gratiarum actiones*. Non video tamen cur obelo debeat transfigi relativum quæ, in nostra lectione, ut discernit Faber et Cæcus. Non est enim contra consuetudinem Latini sermonis, quod per appositionem dicantur *vota, laudationes, vel gratiarum actiones*. Ne interim dicam quod in transferendis alienis sermonibus nonnihil detrahendum est proprietati linguae Latine, in sacris potissimum, in quibus singula verba, juxta Hieronymum, de optimo genere singula mysteria sunt.

PSALMUS LVI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM NE DISPERDAS VEL CORRUMPAS DAVID IN TITULI INSCRIPTIONEM, CUM FUGERET DAVID A FACIE SAUL IN SPELUNCAM. »

Miserere mei, Deus. Titulus. In finem, ne disperdas vel corrumpas David in tituli inscriptionem, cum fugeret David a facie Saul in speluncam. Legitur in libro Regum quod David fugiens a facie Saul, venit ad tutissima loca Engaddi, ubi absconditus in spelunca latuit (I Reg. xxiv). Hanc historiam tangit 120 titulus, sed hoc ab historia nos retrahit quod de tituli inscriptione dicit. [Aug., Cassiod.] Nullus enim titulus legitur fuisse inscriptus David quem Saul vellet corrumpere, sed Christo qui de David natus est, inscriptus est titulus, quem populus Judæorum voluit corrumpere, sed quia per Spiritum sanctum, scilicet scriptum erat: *Ne corrumpas*, ait Pilatus, *Quod scripsi, scripsi* (Joan. xix), cujus spelunca caro vel sepulcrum, accipitur, ubi latuit Christus absconditus, vel incognitus Judæis. Hoc ergo Propheta, per Spiritum sanctum futurum prævidens ait: *Ne corrumpas*. Et est sensus: *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est in Christum. Hoc ait ne, tu Pilate, vel tu quicumque disperdas vel corrumpas David, id est Christum, in tituli inscriptione, id est negando Christum esse regem. Quod tituli inscriptio confirmabat, tituli inscriptione dico mutata secundum voluntatem Judæorum cum fugeret, id est quia fugit a facie Saul, id est a cognitione Judæorum, in speluncam carnis, scilicet cum in carne tectus nesciretur. Si enim cognovissent,

C nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (I Cor. ii). Vel mutare voluerunt, cum fugeret, id est quia fugit, a facie Saul, id est a cognitione Judæorum, in speluncam, id est in sepulcro. Tectus, quia cum a cruce vel sepulcro non eripitur, non putatur Dei Filius. Et agit iste psalmus breviter de Christi passione et resurrectione, ubi Christus secundum quod homo orat de passione ita humilis, ut unus de fidelibus ita clamare putetur. Intentio. Monet ne quis titulo crucis contradicat, sed Christum regem esse credat. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo Propheta loquens in persona Domini, quia Dominus in eo loquitur, quasi inter mala exclamat, et prædicit liberationem. Secundo per quid fit liberatus, et de quibus dicit, ibi, misit Dominus. Tercio post resurrectionem laudes pronuntiat, ibi, paratum. Christus ergo secundum quod homo orans ad Patrem, dicit.

Vers. 1. — « Miserere mei, Deus, miserere mei: quoniam in te confidit anima mea. »

Miserere mei, Deus. [Aug., Cassiod., Aug.] Hoc Christus Patri dicit ex nostro, docens nos orare, qui cum Patre miseretur nostri. Et repetit *mei miserere*. Repetitio geminata periculum ostendit magnum. Ideo miserere, quoniam in te confidit anima mea. Hæc est causa quare debeat obtinere. Hic jam vox corporis adjungitur capiti, et loquens in persona membrorum, et sua, quomodo possit liberari, dicit.

Vers. 2. — « Et in umbra alarum tuarum sperabo, donec transeat iniquitas. »

Et in amora alarum tuarum, [Cassiod., Aug., Gl. int.] id est in munimine maternæ pietatis tuæ, sperabo : hoc et in membris jugiter facit. Sperabo, dico, donec transeat iniquitas quod [in fine penitus in membris complebitur. Usque in finem sæculi namque nec iniquitas deerit premens, nec justitia patiens. Dico, sperabo, et non ero otiosus, imo

Vers. 3. — *Clamabo ad Deum altissimum, Deum qui benefecit mihi.*

Clamabo ad Deum altissimum, [Aug.] id est Deum qui altissimus est, sed si est altissimus, quomodo audiet te clamantem : experientia præstat fiduciam. Deum dico *qui benefecit mihi*, quasi expertus sum per hoc quia benefecit, quod et clamantem audiet. Si enim impios quæsit qui eum non quærebant, et pro impiis mori voluit, clamantes quomodo non audiet?

Vers. 4. — *Misit de cælo, et liberavit me; dedit in opprobrium conculcantes me.*

Misit [Hier., Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod.] Hoc prius in persona Ecclesiæ sic benefecit. Ita bene quia misit Pater Verbum de cælo, id est de occulta essentia sua, et de secreta cognitione angelorum. Et per hoc liberavit, id est liberabit me. Quasi dicat : Quia jam misit Verbum, jam certum est, quasi jam sit, quod liberavit, id est liberabit, et dedit, id est dabit in opprobrium conculcantes me. Vel ita, in persona capitis, ita benefecit, quia, misit mihi de cælo auxilium, et per hoc quia misit mihi de cælo auxilium, liberavit me, suscitando, exaltando. *Et conculcantes me*, scilicet qui mortuo insultaverunt, dedit in opprobrium, dispersos ubique, et maxime dum vident ejus resurrectionem adorari, quem putabant se exstinxisse.

PARS II. *ἀναπαύω*. Vers. 5. — *Misit Deus misericordiam suam et veritatem suam, et eripuit animam meam de medio catulorum leonum; dormivi conturbatus.*

Misit de cælo [Cassiod., Alcuin., Aug., Hier., Aug., Alcuin.] Secunda pars, ubi jam declarat quid misit, et de quibus eripuit. Et loquitur in persona membrorum. Quasi dicat : Misit de cælo. Quid autem misit? Misit, inquam, Deus Pater misericordiam suam, id est Christum, Verbum Patris, in quo misericorditer nobiscum egit Deus, quia Christus nobis compatitur, et ex misericordia et pro nobis mortuus est. Et ideo dicitur, *misericordiam et veritatem suam*, id est Christum, qui retribuit secundum merita, et ex veritate surrexit ad justificandum nos, ut prædixerat. In quo etiam promissiones implentur. Et ideo dicitur veritas : utraque enim in eo continentur, nec una sine altera. Si enim sola fuisset misericordia, licentia nobis esset peccandi. Si vero sola fuisset veritas, non potuisset homo sustinere. *Et eripuit*, hoc capite dicit, quia misit Verbum, ad hoc utique misit. Et, id est quia, eripuit animam meam, ecce ipse se resuscitavit. Christus enim loquitur et de misso loquitur, ergo de se. Unde eripuit? *De medio catulorum*

leonum, id est populi a principibus seducti. Quid enim passus? Ecce dormivi alta quiete facile excitandus, sicut dormiens. David ad litteram non dormivit in spelunca, sed Christus dormivit in morte. Unde manifestum est hoc de Christo accipiendum esse. Dormivi dico, et conturbatus non utique moturbabo in ratione, sed illis turbantibus sua opinionem. Vel, conturbatus fui, secundum carnem passionis timore et angustia. Unde : *Tristis est anima mea usque ad mortem* [Matth. xxvi]. Et alibi : *Cæpit Jesus pavere et tædere* [Marc. xiv]. Qui turbaverunt?

Vers. 6. — *Filii hominum, dentes eorum arma et sagittæ; et lingua eorum gladius acutus.*

Filii hominum, [Gl. int., Alcuin., Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est Judæi qui deberent esse filii hominum. Rectus ordo verborum est : *Filii hominum laqueum paraverunt*, sed interserit qualiter turbaverint, dicens, *dentes*, id est irrisiones ipsorum, fuerunt *arma*, quantum ad consilia; *et sagittæ*, quantum ad verba. Non ergo se excusent Judæi, quia etsi manus inermes, os armatum est. Unde subdit : *Et lingua eorum gladius acutus*. Dum clamant : *Crucifige, crucifige* [Luc. xxiii]. Voces enim illæ, scilicet crucifige, et hujusmodi citam fecerunt mortem, ut gladius acutus.

Vers. 7. — *Exaltare super cælos, Deus; et in omnem terram gloria tua.*

Exaltare, [Alcuin., Aug., Cassiod.] verba Christi ad Patrem. Quasi dicat : Illi ita, sed, o Deus Pater, *exaltare super cælos*, id est fac in me quod altus videaris, super angelos, id est fac me requiescere, resurgere et ascendere. Et per hoc in omnem terram gloria tua dilatabitur. Gloria tua, id est omnes habitatores terræ te glorificabunt. Vel ex persona Prophetæ loquentis ad Christum, hæc accipiuntur. Superiora Dominus locutus est, Propheta quidem, sed in persona Domini. Et merito, quia Dominus in Propheta loquitur, quando etiam ex sua persona loquitur Propheta, Dominus per eum loquitur qui ei dictat. Propheta ergo per Spiritum sanctum visis injuriis Christi, visoque quod in resurrectionem inanes facti sunt Judæi, gaudens exclamat, o Christe, qui videris tantum homo in cruce pendens, exaltare, ut appareas Deus, exaltare, ut qui pendens in cruce, in majestate cum Patre regnare cognoscaris. Non enim quantum ad se, sed quantum ad homines exaltatur. Exaltare dico, super cælos. Ad litteram, quoniam sedet ad dexteram Patris, ut judicet Judæos in terra. Et super cælos, id est etiam spirituales, quia angelos habet subditos, ut sic etiam in omnem terram gloria tua dilatetur, id est ubique extendatur, quod modo completum est, quia totus mundus ei subjectus est.

Vers. 8. — *Laqueum paraverunt pedibus meis, et incurvaverunt animam meam.*

Laqueum paraverunt, [Alcuin., Cassiod., Aug., Gl. int.] postquam interposuit de sua exaltatione, cæptam narrationem exsequitur. Filii hominum

paraverunt laqueum, quasi latenter pedibus meis. Pedes Domini sunt increpationes malorum et promissiones fidelium, quibus quasi pedibus incedebat, cum malos increpabat, et bonis præmia promittebat, quibus dolos paraverunt Judæi, ut de adultera quam adduxerunt ante eum, volentes eum quasi necessaria complexione circumvenire, ut vel contrarium legis tenerent, si diceret dimittendam, quam lex præcipiebat lapidari; vel deriderent eum, quasi mendacem, si eam morti adjudicaret, qui mansuetudinem prædicabat (Joan. viii). Et incurvaverunt animam meam, dum eis compatiens sterilis est, ab eis. Vel curvaverunt animam meam, id est voluerunt quasi de cælo me ad inferiora deprimere. Laqueum paraverunt, sed non me nesciente.

VERS. 9. — « Foderunt ante faciem meam foveam; et inciderunt in eam. »

Foderunt foveam, [Cassiod., Gl. int., Aug.] id est, sententiam mortis inclamantes; ante faciem meam, quia sciebat totum quod moliebantur. Hoc factum est dum in eum dixerunt: *Reus est mortis* (Matth. xxvi). Et hæc agendo, non mihi, sed sibi nocuerunt. Unde sequitur: *Et inciderunt in eam*, in confossa, id est cauteriata et obscura conscientia cæcati.

PARS III. Δεψαλμα. VERS. 10. — « Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum; cantabo et psallam dicam. »

Paratum. [Cassiod., Aug., Alcuin., Cassiod., Gl. int.] Tertia pars, ubi post resurrectionem laudes promittit. [Quasi dicat: Iste parat foveam, sed cor meum, o Deus est paratum ad tolerantiam, ideo ille incidit; ego cantabo. Et repetit ad confirmationem, paratum est cor meum, quasi ita multum. Vel, paratum cor meum, ad agendas gratias. Et quia gratiæ aguntur verbo et opere, repetit, paratum cor meum, ut alterum ad opus, alterum ad verbum referatur. Et qualiter? cantabo et psallam dicam, id est verbis gratias agam, et operibus, quæ duo predictæ geminationi reddidit, quia ad utrumque paratus. Postea aggratulando carnem alloquitur dicens: O

VERS. 11. — « Exsurge, gloria mea, exsurge, psalterium et cithara, exsurgam diluculo. »

Gloria mea, [Cassiod., Aug.] id est o caro mea, quæ es causa gloriæ meæ, exsurge, id est potenter, quasi ad miraculum faciendum, aggratulatio est, quia certus est unde idem repetit affirmando, aliud addens, subdit: *Exsurge, psalterium et cithara*. Psalterium a superiori reddit sonum, cithara ab inferiori. Per psalterium et citharam, una caro Christi intelligitur, et duo factorum genera. Una ergo caro Christi surrexit; cum ea, duo organa surrexerunt. In carne enim Christi duo genera sunt factorum, scilicet miracula quæ per psalterium; et passiones, quæ per citharam signantur: et hæc surrexerunt, quia utraque in gentibus prædicantur. Surrexit ergo psalterium et cithara, et confitebitur Domino. Et hoc est, exsurge, psalterium, id est caro, divina operans. Et exsurge cithara, id est caro

A humana, patiens. Exsurge dico, quia certus sum etiam de hora, nam *exsurgam diluculo*, hora resurrectionis Christi hæc est. Vel, exsurge diluculo, alia littera. Et sic.

VERS. 12. — « Constitutebitor tibi in populis, Domine, psalmum dicam tibi in gentibus. »

Constitutebitor tibi. [Cassiod.] Hæc dicit Christus in membris, id est laudabo te in populis, Domine, 121 et psalmum dicam tibi, id est cœlestem actum persolvam tibi in gentibus, id est inter gentes. Ostenditur hic causa confessionis et psalmi. Quasi dicat: Ideo constitutebitor, et psallam.

VERS. 13. — « Quoniam magnificata est usque ad cœlos misericordia tua; et usque ad nubes veritas tua. »

B Quoniam magnificata est misericordia usque ad cœlos. [Cassiod., Aug.] id est, quia humanitas Filii ad litteram, usque ad cœlos perducta est; et veritas tua venit usque ad nubes, id est usque ad prædicatores. Nubes sunt prophetæ et alii doctores qui impleti imbre Spiritus sancti, alios complunt doctrinis. Unde: *Qui sunt hi qui ut nubes volant* (Isa. ix). Et alibi: *Mandabo nubibus meis ne pluant super eos imbrem* (Isa. v). Vel ita, ut per cœlos angeli accipiantur, per nubes prædicatores, quia cœli supra nubes sunt, in quibus cœlis sedes est angelorum. Et ideo per cœlos bene angeli accipiuntur. Nubes sunt inferiores cœlis, id est homines prædicatores qui inferiores angelis, qui adhuc in caliginosa carne sunt, qui habent lumen scientiæ in se, sed occultum de quibus Dominus coruscat miraculis, tonat minis, pluit doctrinis. Magis ergo pertinet veritas ad cœlos id est ad angelos, et ad nubes misericordia, quam ad angelos misericordia, et ad nubes, id est ad prædicatores, veritas, quia angeli sine caligine vident speciem veritatis; nec ibi opus est misericordia, ubi non est miseria. Sed tamen in hoc congrue dicitur, ut veritas ad nubes, misericordia ad angelos referatur, quia veritas, id est cognitio veritatis, quæ præpollet in angelis, descendit etiam ad homines, nec ea Deus fraudavit nos ad quos veritas ipsa operata carne à Patre genita venit. Rursus angeli videntur misericordia non indigere; sed etsi angeli non egent misericordia, tamen dum homines miseri per misericordiam in resurrectione sient angelis pares, usque ad cœlos, id est angelos, misericordia Dei ascendit. Agentes ergo gratias dicamus cum Propheta, qui supra idem dixit,

VERS. 14. — « Exaltare super cœlos, Deus; et super omnem terram gloria tua. »

Exaltare super cœlos Deus. Iterat quod ante dictum erat, fidem nostram confirmandum, et super omnem terram gloria tua.

COLLATIO IN PSALMUM LVI: « MISERERE MEI, DEUS, » etc.

De ratione tituli in superiori dictum est, et in psalmum xv.

VERS. 2. — *Donec transeat iniquitas*. Hebr. *דוּמָהּ נִחוּת*, Hieronymus et Nebiensis, *donec transcant insidie*; Pratenus, *pravitatis*, Munsterus, 12-

rannis; Pellicanus pravitatum immensitas; Campensis, scelerum colluvies; Translator ad eundem, Donec praterat malitia; Sanctes, Contributiones; Chaldaeus, tumultus. Et hi omnes sub nominandi casu. Soli interpretes pro Cajetano, casu accusante verterunt. Donec transibit anima mea, supple contractiones. Denique hæc non ita magno conciliantur impendio.

VERS. 5. — Ad Deum qui benefecit mihi. Hieronymus, ultorem meum; Pellicanus, Deum facientem consummationem super me; Interpretes pro Cajetano, Deum complementem super me; Pratensis, retribuente super me; Sanctes, retribuente mihi; Munsterus, qui transigit causam mihi impendente; Paraphrasis Campensis, qui perficiet quæ cepit in me. In Hebr. sunt vocabula duo duntaxat גָּמַל גֹּמֵר GOMER ALAI. Prius significat consummare, et perficere, reddere et retribuere. Unde Ra. Da. teste ipso Sancte, exponit reddentem misericordiam; et id procul dubio sit, quando vindictam exercet in cædemones et inimicos animarum nostrarum, quod est nobis benefacere, et causam nostram agere. Certe nostra lectio nil abest a veritate Hebraica. Ob id volumus varias versiones recensere, ne quis putet in quamlibet incidens, aliud in Hebræo haberi, quam simpliciter legimus. Quidam enim sibi permittunt longam circuitionem vertendo, et vix apiculum sinunt addi dilucidioris sensus causa in editione Vulgata.

VERS. 4. — Misit de celo et liberavit me, dedit in opprobrium conculcantes me. Secunda clausula nempe dedit in opprobrium conculcantes me; in Hebræo, habet solum duo verba שָׁפַח דָּמַי HEPESH SOAPH. Prius significat probris affectu, alterum conculcantem vel devorantem me. Ob id poterant jungi ambo ad priorem sententiam, et referri ad verbum liberavit, proxime præcedens; vel per se distingui.

A Quam ob causam necesse fuit quibusdam vel aliquid ad sensum subaudire, vel simpliciter relinquere lectorem suspensum. Unde Pratensis, salvabit me ex opprobrio absorbentis me; Sanctes, a probro deglutiri volentis me; Munsterus, ab opprobrio devorante me. Ad istud autem phrasim Hebraica minus coegbat. Nam Hieronymus ad hunc reddidit modum, exprobrabit conculcantibus me; Nebiensis, exprobrabit absorbenti me; Pellicanus, opprobando conculcatorem meum; Paraphrasis Campensis, infamem faciet eum, qui conculcare conatur me. Sed quid aliud editio Vulgata! Dedit in opprobrium conculcantes me; Et Chaldaeus, confudit conculcantes me. Sufficiebat igitur nostra lectio ne veniat in contemptum si modo quis velit eam inturbare.

VERS. 5. — Eripuit animam meam de medio catulorum leonum, dormivi conturbatus. Hieronymus, anima mea in medio leonum dormivi ferocientium; Pratensis, in medio inflammantium; Pellicanus, in medio eorum, qui comburunt filios hominum, ut exordium sequentis versus respiciat comburunt, quemadmodum et vult Munsterus, ego jaceo inter flamma succensos filios hominum; Sanctes, jaceo inter ardentem. Septuaginta voluerunt explicare figuratam locutionem jacendi inter leones ferocientes, juxta quod vertit Hieronymus, vel ardentem, juxta alios. Quod quam Christo juxta dispensationem hominis congruat, nemo nescit qui illud Joan. xii intelligit; nunc anima mea turbata est, etc. Et quomodo in sepulcro turbabatur inter custodes, habes in Augustino. Deinde in sequentibus, filii hominum, etc. Recte habet suum locum, ut gratis attrahatur ad superiora. Tamen ibi Septuaginta indicant subaudiri verbum eripuit, sicut et Hebraice crebrius faciunt, quando eis commodum videtur. Id quod passim occurret legenti nostras collationes.

PSALMUS LVII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM NE CORRUMPAS VEL C
DISPERDAS DAVID IN TITULI INSCRIPTIONE. »

Si vere utique justitiam. Titulus: In finem, ne corrumpas vel disperdas David in tituli inscriptione. [Aug., Cassiod.] Commendat hic Propheta homini justitiam monens vere cum loqui justitiam; eos quoque et maxime Judæos redarguens, qui non vere justitiam loquuntur. Judæi enim qui ante dixerant: Magister, scimus quia verax es, et a Deo venisti (Matth. xxii), mortem ejus inclamaverunt, et regnum ejus abjuraverunt, dicentes: Non habemus regem nisi Casarem (Joan. xix.) Qui hic redarguuntur. Et est sensus tituli: Psalmus hic dirigens nos in finem. Hic agit ne, tu Pilate, vel Judæe, disperdas vel corrumpas David in tituli inscriptione, id est, ne neges Christum regem quem titulus dicit. Intentio: Monet ne quis regno Christi contradicat. Modus: Tripartitus est psalmus. Prima pars est exprobratio Judæorum, ne nos similia faciamus. Secundo quæ eis sit retributio dicit, ibi, Deus contret dentes. Tertio ostenditur correctio justorum de natione iniquorum, ibi, letabitur justus. Christus ergo loquens contra Judæos ait, o

VERS. 1. — « Si vere utique justitiam loquimini, recte judicate, filii hominum. »

Filii hominum. [Gl. int., Aug.] Id est prophetarum, vos utique loquimini justitiam labiis, quasi lo-

qui constat, quia omnibus est facile loqui justitiam, quibus Veritas scripsit in corde: Quod tibi non vis fieri, alii ne feceris; et iteravit in tabulis, quia non legebant in corde, ut voce forinsecus admota redirent prævaricatores ad cor, et intus invenirent quod extra legerent. Dico loquimini justitiam, sed si vere loquimini justitiam, ut sit justitia non labiorum, sed factorum, id est, si est in corde quod in ore. Ergo, recta vel recte judicate. In factis cognoscantur labia. Si enim aliter agis quam loqueris, bona loqueris; sed mala judicas. Sic enim agis, quomodo judicas. Interrogatus quid sit melius aurum an fides, præponis auro fidem. Amicus venit, et nullo teste aurum tibi commendavit, decessit, et mortuus est: hic hæredem filium reliquit, qui ignorat quid tibi Pater commendavit. Tecum cogita alii similiter commendasse nulli dixisse filium reliquisse: quod ei velles a tuo amico præstari? Responde. Quid tibi respondet cogitatio? hoc judica cum filio amici. Ante locutus es meliorem esse fidem; sed aliud jubet avaritia qua cogitas aurum negare amici tui hæredi. Ante locutus es meliorem esse fidem intus, et in judicio tuo dixisti, vel duxisti melius aurum. Non sic judicasti ut locutus es. Vere locutus es, falsa judicasti. Veritas videt omnes loqui justitiam, ne dicantur injusti; et omnibus clamat: Si vere justitiam loquimini, si non false, si non aliud in labiis, aliud in corde, recta vel recte judicate;

plii hominum. Auro et ceteris temporalibus fidem A in spiritali educatione, sancta Ecclesia eadem custodit. Prius enim puer concipitur, id est in utero nascitur; secundo in utero alitur; tertio, ad lucem emittitur; quarto, matris manibus gestatur, ut crescat; quinto, ablactatur, ut ad mensam patris accedat, ut sic validiori cibo alatur. Ita quos sancta educat Ecclesia, prius quasi in utero nascuntur, id est concipiuntur, dum rudimenta Christianæ fidei suscipiunt in catechismo et exorcismo. Prius quasi in utero aluntur, dum vel rudimentis plenius informantur. Tertio, per baptismum et aliorum sacramentorum perceptionem et intelligentiam, quasi ad lucem jam in eis formata veritate generantur. Quarto, quasi manibus Ecclesiæ portantur, et lacte nutriuntur, vel aluntur, dum simpliciiori Ecclesiæ doctrina imbuuntur, donec a lacte simplicis sensus accedant ad mensam Patris, ut valido vescantur cibo, scilicet pane angelorum, id est, in principio erat Verbum (Joan. 1): quæ etiam in sacramentis celebrandis hodie observantur. Dum enim quarta feria quartæ septimanæ militiæ Christianæ agonistiæ Christi vocantur, quasi in utero nascuntur. Inde usque ad Sabbatum paschale, quasi in utero aluntur. In Sabbato per baptismum quasi ad lucem congenerantur: inde quasi manibus portantur, et lacte nutriuntur, donec in die Pentecostes, virtute Paraclæti de alto induantur: quo allatis variis linguis magalia Dei loquuntur (Act. 11). Unde Abraham convivium magnum ablactato Isaac fecit (Gen. xxi), quod non ante fecerat in circumcisione et in aliis, quia tunc parvulus erat. Unde inter Pascha et Pentecosten nulla difficilia indicuntur, scilicet ut jejunium et intemperatæ noctis vigiliæ, quia soror nostra parva est, et ubera non habet (Cant. viii), et Christus diluculo surrexit. Isti vero vel non concipiuntur in utero, vel non nascuntur ex utero. Et hoc est, alienati sunt peccatores a vulva Ecclesiæ, quæ conversos concipit, et natos jam in se, et si nondum natos ex se nutrit, donec formentur in eis veritas, et tunc perfectos pariat. Hi autem concepti, quia per impatientiam, antequam formentur, quatuntur viscera matris, contradicendo doctrinæ veritatis, abortivi excutiuntur. Ergo generet te mater ne abiciat. Et tu esto patiens usquequo certa sit in te doctrina veritatis. Si autem impatiens concusseris latera matris, te excutit foras, sed magis tuo malo quam suo. Sequitur: [Cassiod., Gl. int., Cassiod., Aug.] Erraverunt ab utero, quia contraria matri secuti sunt. Et ideo quia errant a ventre in quo est veritas, locuti sunt falsa. De hoc vero sunt inexcusabiles, quia nolunt veritati credere. Et hoc est, Furor est illis secundum similitudinem serpentis, quia ira obinatorum irrevocabilis est. Cujus serpentis? Sicut aspidis surda. Unde surda? ecce et obturantis aures suas, terra et cauda. Dicitur enim alteram] aurem terre affigere, alteram cauda obstruere, ne vocem incantantis audiat: sic isti, ne audiant vera obturant aures suas audiendi terra et cauda, id est præteritis et præsentibus peccatis.

VERS. 2. — « Etenim in corde iniquitates operæ mini in terra; iniquitias manus vestræ concinnant. »

Etenim operamini iniquitates in corde. [Cassiod., Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Non possunt recte judicare, quibus in corde et in manu est iniquitas. Operamini dico in terra, id est quia me terram, id est hominem conspiciatis. Vel quia terram, id est terrenam amatis, et manus vestræ concinnant, quasi ex multis partibus adunantes iniquitias. Quasi dicat: Opera vestra prave cogitationi concordant, quia manus sequitur cor. Si tamen manus desit, non ideo sine culpa es quia quidvis, et non potes, Deus factum imputat. Est autem concinnatio, ex multis partibus aduenta perversitas. Vel secundum aliam litteram, iniquitiam manus vestræ connectunt, scilicet, aliud peccatum alii adiungunt. Unde Isaias: *Vae his qui trahunt peccata sicut restem longam* (Isa. v). Et bene peccata resti comparantur. Peccatis enim quisque constringitur, quæ tanquam vincula ligant hominem. Unde in fine dicitur: *Ligate illi manus et pedes*, etc. (Matth. Cxxii.) Quia pro peccatis commissis cogitatione et opere peccatorum damnabitur, sed etiam interim eisdem creditur. Unde Dominus flagello de funiculis vel resticulis facto cecidit vendentes et ementes de templo. Ecce iniqui sunt et corde et 122 manu. Unde hoc eis? quia

VERS. 3. — « Alienati sunt peccatores a vulva; erraverunt ab utero, locuti sunt falsa. »

Alienati sunt peccatores a veritate. [Aug.] Et ipsi dico peccatores a vulva matris, id est ab ipsa origine, non quia ex tunc peccaverunt, sed quia præcognovit Deus ab utero illos futuros peccatores, ut Rebeckæ ait, cum adhuc prægnans esset: *Major serviet minori* (Gen. xxv). Quod subsequenter exponit, *erraverunt ab utero*, id est errare præsciti sunt ab utero, et sicut prævisum est accidit, quia locuti sunt falsa. Ecce iniquitas in ore, et non solum non faciunt bona, sed nec audire volunt quia

VERS. 4. — « Furor illis secundum similitudinem serpentis; sicut aspidis surdæ, et obturantis aures suas. »

Furor illis, etc. [Aug.] Vel ita ab illo loco, alienati sunt. Et accipitur vulva vel uterus, charitas Ecclesiæ in qua conversi concipiuntur et nascuntur, dum fidei rudimenta suscipiunt, et paulatim nutriuntur, donec in eis formata veritate ad lucem gerantur. Et nota sicut carnalis mater in sobole [carnali quique; in vicissitudines observat et tempora, ita et

Terra sunt præsentia, quibus homo delectatur; A cauda, præterita peccata. Et notandum quia non laudatur a Scriptura, undecunque datur similitudo ut de iniquo iudice, qui rogantem viduam exaudivit, quem Dominus non commendat (Luc. xviii). Ita et hic.

VERS. 5.— « Quæ non exaudiet vocem incantantium: et venefici incantantis sapienter. »

Quæ aspis, quia obturat aures, non exaudiet vocem incantantium ut ad lucem reducat, et venefici incantantis sapienter, quantum ad artem suam, [Aug., Alcuin., Aug., Alcuin.] Ita et isti non audiunt vocem Christi et apostolorum, qui sunt incantatores aures sapientes, ut ad lucem exeant. Vel secundum aliam litteram; medicamenti medicati a sapiente. Qualis sit vox incantatorum, his verbis ostenditur. Est enim medicamentum confectum. Medicamentum vero confectum est omnia præcepta legis et prophetarum. Omnia præcepta medicamentum erant ante adventum Christi, sed non medicatum, quia nemo eo curabatur; sed adventu Christi medicatum est qui implevit legem et prophetas. Ligno enim posito in Marach, dulcorata est aqua, ut possent bibere filii Israel, ante non valentes gustare præ nimia amaritudine (Exod. xv). Hæc est legis amaritudo, quæ gratia Evangelii dulcorata est. Et quod in sacramentis legalibus latebat, in lucem positum est, demonstrata est nobis civitas constituta super montem, quæ abscondi non potest (Matth. v), id est Ecclesia et lucerna posita super candelabrum, id est doctrina veritatis est in manifesto. Ubi enim latebat Ecclesia Christi, et veritas Christi? Nonne ipse est mons, qui crevit ex minimo lapide, et implevit faciem terræ? Nonne iste est serpens in ligno suspensus, quem intuendo percussi a serpentibus sanantur. Hic est ergo sapiens a quo medicatur medicamentum.

PARS II. VERS. 6.— « Deus conteret dentes eorum in ore ipsorum; molas leonum confringet Dominus. »

Deus conteret. [Cassiod., Aug.] Secunda pars ubi dici quæ eis sit retributio. Quasi dicat: Illi ita contemnunt, sed Deus conteret dentes, id est dolosa verba, eorum, quibus est furor, ut aspidis. Et hoc in ore ipsorum, quia verbis suis capiet eos. Ore enim suo contra se dicunt quos aspidi comparabant leonibus, et jam comparat subdens, molas leonum, id est inclamationes mortis, quas Judæi fecerunt, confringet Dominus, ne ad effectum veniant. Nota quod aspides erant Judæi, dum insidiosè tentabant; leones, dum mortem inclamaverunt. Horum molæ fractæ sunt, quando surrexit; quod apertius exponit subdens, qui tales et si modo torrentes, tamen

VERS. 7.— « Ad nihilum devenient tanquam aqua decurrens: intendit arcum suum donec infirmetur. »

Ad nihilum devenient tanquam aqua decurrens. [Cassiod.] Ecce hic etiam torrentibus comparantur, quia sonantes ad saxa superbiæ improvisi sunt, et præcipientes. Sed cito transeunt, tot malis compa-

rantur. Illi ita decurrunt, sed contra intendit Deus per misericordiam, ad salutem eorum, arcum suum, id est minas quibus terret, donec infirmetur, id est dum convertantur, ut Saulus infirmatus est, audiens: Quid me persequeris? (Act. ix.) Qui hoc clamabat de cælo arcum tendebat. Multi ergo infirmati sunt ipsius intensione arcus perterriti. Sed quid non infirmati patientur? ecce.

VERS. 8.— « Sicut cera quæ fluit, auferentur; supercecidit ignis, et non viderunt solem. »

Sicut cera quæ fluit auferentur, [Aug., Alcuin., Aug.] id est ignem concupiscentiarum peribunt: ut enim ignis vestem, sic libido consumit animam. Vel ita, Deus intendit arcum suum, id est vindictam, donec intus et extra infirmetur; et accipitur in malo, et auferantur a conspectu Dei, missi in gehennam; vel, auferantur, hic in præsenti, a terra sua, sicut cera quæ fluit, supercecidit ignis, etc. Sciendum quod inter primum peccatum, quod est superbia, et ultimam penam, quæ est ignis æternus, quedam media sunt, quæ et peccata sunt et pœne de quibus ait, supercecidit ignis, scilicet superbiæ, vel concupiscentiæ et iræ. Et ideo non viderunt solem, scilicet justitiæ, de quo in libro Sapientiæ dicunt mali: Erravimus a via veritatis, et sol justitiæ non illuxit nobis (Sap. v). Illic legitur prius secundum aliam litteram, quæ est

VERS. 9.— « Priusquam intelligerent spinæ vestræ rhamnum, sicut viventes, sic in ira absorbet eos. »

Priusquam producat spinas vestras rhamnus, sicut viventes sic in ira absorbet eos. [Aug., Alcuin.] Ibi per rhamnum accipiuntur peccata, per spinas punctio æternæ damnationis. Rhamnus est enim herba prius mollis, sed quæ post vertitur in spinas: sic et peccata modo delectant, sed post pungunt. Et hoc est quod dicit, supercecidit ignis, vitiorum. Et ille ignis absorbet eos, id est devorat eos sicut viventes, id est dum adhuc vivunt. Nec simpliciter dicit, viventes, sed addit: sicut, quia non vera, sed falsa est impiorum vita. Videntur vivere, et non vivunt. Addit sicut in ira. Non simpliciter dicit, in ira, Deus tranquillus iudicat. Vel quia modo non est ira comparatione futuræ vitæ. Absorbet dico, Priusquam producat spinas vestras rhamnus, convertit sermonem ad eos, id est, priusquam voluptatum tormenta procedant. Dum enim adhuc vivunt, ignis vitiorum qui supercecidit in ira Dei, devorat eos et occultat rhamnum, id est rhamni spinam, id est peccati punitionem extremam, ne modo videatur. Vel secundum litteram nostram accipiuntur peccata etiam per spinam; per rhamnum, extrema damnatio. Et est priusquam spinæ vestræ, id est peccata, intelligant rhamnum, id est acutam damnationem, etiam extremo ignis vitiorum, absorbet eos, id est devorat eos sicut viventes. Sic in ira absorbet eos. Hoc non mutatur.

PARS III. VERS. 10.— « Letabitur justus, cum viderit vindictam, manus suas lavabit in sanguine peccatoris. »

Latabitur justus. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, A quasi aqua quæ defluunt. In Hebr. pro eo quod est ubi ostenditur correctio justorum de ulione iniquorum. Quasi dicat: Malos absorbet ignis. Hæc autem non est sine fructu bonorum. Quasi dicat, justus qui fidem habet, et si aliquid in eo lavandum est, latabitur justus; et si molestiis pressus cum viderit vindictam hanc præsentem, non tamen gaudet, pro pœna eorum, sed quia non in illa est, sed manus suas, id est opera lavabit in sanguine peccatoris, id est in pœna et morte peccatoris, quam videt. Unde Salomon: *Stulto pereunte, sapiens astutior erit* (Pror. xix).

Vers. 11. — « Et dicit homo: Si utique est fructus justus; utique est Deus judicans eos in terra. »

Et dicit, [Cassiod., Gl. int., Alcuin., Aug.] id est tractabit apud se homo, id est rationalis, quod non ex casu hoc eis contigit, sed pro vindicta peccati. Hoc enim dicit utique Deus est judicans eos, id est malos, in terra, etiam ista, ubi florere videntur. Quod probat a contrario si, id est quia, utique est etiam hic fructus, licet hic presso. Ac si diceret: Sicut iusto iudicio Dei fit 123 ut justus amplius iustificetur, ita eodem iusto permittitur ut sordidus magis sordescat (Apoc. xxii). Vel ita secundum aliam litteram, quam ponit Augustinus, quæ est; Et dicit homo. Ergo est fructus iusto. Ergo est Deus, judicans eos in terra, et infert ex duobus præmissis. Dixit enim malos hic absorberi et iustum lavari. Et hoc est, dicit homo rationalis, quia justus lavat manus suas. Ergo et hoc est, fructus iusto hic. Et quia ignis absorbet malos, ergo Deus judicans eos in terra, etiam ista, ubi florere videntur.

COLLATIO IN PSALMUM LVII : « SI VERE UTIQUE JUSTITIAM, » etc.

Vers. 1. — Si vere utique justitiam loquimini.

Hic est una particula in Hebr. nempe עֵלֶם ELEM, quæ modo significat collectionem, modo certe, aliquando mutum. Unde Pratenſis vertit, an certe mutum justitiam loquimini? Sanctes, Munsterus. pro utique posuerunt, o congregatio, o concilium. Hieronymus, Nebiensis, Pellicanus, interpretes pro Cajetano dixerunt, vere utique. Chaldeus consentit. Et quamquam sententia aliorum sit digna, tamen, si velimus sic confundere omnia, nunquam erit finis.

Vers. 2. — Furor illis secundum similitudinem serpentis. Sanctes, Munsterus, Chaldeus, interpretes pro Cajetano, et Campens. pro furore, ponunt venenum. Hieronymus, Nebiensis, Pratenſis, Pellicanus, translator ad Campensem, ipsum ponunt furorem instar LXX, quia dictio Hebr. חֲמַתִּי HAMATH, ambigua est.

Vers. 5. — Quæ non exaudiet vocem incantantium, et venefici incantantis sapienter. Versiones satis conspirant. Pratenſis, ut non audiat vocem incantantium, venefici incantantis incantationes docti; Munsterus, quæ renuit audire vocem incantantium, atque magi qui eruditus est magicas artes. Cæteri consimiliter. Hieronymus, ut non audiat vocem murmurantium, nec incantantis incantationes callidas. Augustinus usus est alia editione, quia contextus ejus habet simul et interpretatio: Et medicamenti medicati a sapiente. Nam Græcus aliter legit παρὰ σοφῶντα παρὰ σοφῶν, id est incantata a venefico sapiente, et venefici, quæ incantantur a sapiente.

Vers. 7. — Ad nihilum devenient tanquam aqua decurrens. Sic Hieronymus et Nebiensis, dissolvantur

decurrens sunt duæ particulae יִתְהַלְכוּ יְהִימוּ ITHHALCO LAMO, ad verbum ibunt sibi. Et certe LXX, et Hieronymus recte interpretati sunt. Alii aliud volunt. Munsterus, atque pertranseant in seipsis; Pratenſis, velut aqua abeant sibi; Sanctes, ambulabunt sibi ipsis; Pellicanus, abeant sibiipsis; Paraphrasis Campens. melius concordat cum LXX et Hieronymo, diffuant sicut aqua natura labiles. Videntur enim alie translationes, nescio quid diversi sensus prætereundere, ad verbum forsitan lithpael aspicientes, quod juxta Eliam aliquando fictionem quandam vel opinionem significat, id est qui sibi videatur recte ambulare.

Intendit arcum suum donec infirmetur. Consentit Hieronymus, intendit arcum suum donec conteratur, ut verbum intendit, respiciat Deum. Pratenſis, Sanctes, Munsterus, Campens. vertunt pluralitive, et referunt ad sagittas, dirigunt sagittas suas, sint ac si essent excisæ, vel ac si confringantur; Munsterus, dum intendunt sagittas suas, extenuantur. Et hac ratione sensum convertunt; quod non possum satis mirari, cum manifestum sit in Hebr. voluminibus legi unice verbum intendit יִתְהַלְכוּ. Si liceat ad hunc modum ludere in Scripturis, erunt tandem tot sensus quot capita. Quod nolim in cujusquam injuriam dici.

Vers. 8. — Sicut cera quæ fuit auferentur. Hieronymus, quasi vermis tabefactus pertranseant; Sanctes, sicut limax qui liquefit pergit; Pratenſis, velut coelea quæ liquefit pergit; Munsterus, instar limacis defluentis quisque eorum abeat. Et item cæteri. Hebr. שֶׁבֶלֶל הָעֵסֶם SCABELUL TEMES. Septuaginta verbi relinquentes corticem, attenderunt vigilantem quid per hanc similitudinem insinuaretur, nempe impiorum exterminium, quod per liquefactionem apposite significatur, et cujuslibet rei fuerit, seu vermibus, sive ceræ, aut id genus, nihil detrahatur sensui. Jamque sæpius inculcatum est illud Hieronymum, aut simile quiddam. Dum interpretationis χάρις sequimur, omnem decorem translationis amittimus; et hanc esse relativam boni interpret., ut idioma alterius linguæ, suæ linguæ exprimat proprietatem. Hujus rei habes argumentum, I Reg. xxiy: Hebræi dicunt tegere pedes suos, et vertimus ad purgandum ventrem לָהֵסֶע רַגְלֵיךָ LAHASEC RAGLAU, ad tegendum pedes suos. Et, Judic. iii, מִסֵּךְ רַגְלֵיךָ MESIC RAGLAU, tegens pedes suos. Editio nostra habet purgans alvum. Proinde dum non sit damnus in sensu, tropi Hebræici veniunt exponendi: licet oporteat discedere a sonis verborum.

Supercecidit ignis, et non viderant solem. Hieron. quasi abortivum mulieris. Consimiliter et cæteri, abortivum vel talpa, quæ non videt solem. Et si eodem tendat sensus, nempe quod ubi ignis vindictæ divinæ, aut concupiscentiæ ceciderit, impius ad nihilum redigitur. Tamen potest esse varia lectio in Hebræo. Siquidem vocula Hebræica citra notulas punctorum נֶפֶל potest legi נֶפֶל NEPHEL, id est abortivum, vel נָפַל NAPHAL, id est cecidit. Et נֶפֶל ESCH simpliciter, id est ignis. Vel נֶפֶת ESCHETH, hoc est mulier vel talpa.

Vers. 9. — Priusquam intelligerent spinæ vestre rhamnum. Omnes concordant præter Sanctem et Munsterum, qui ita vertunt, priusquam sentiant lebetes vestri, vel ollæ vestre ignem rhamni. Hebr. סִיטוֹתֵיכֶם SIOTECHEM anceps est.

Sicut viventes, sic in ira absorbet eos. Videtur satis intolerabile, quod Sanctes et Munsterus hic vertunt: ille, sicut caro cruda, sic ira ut turbo perdet eos; hic, sicut crudum quid, sic furor exagitat eum. Opinor, subaudierunt בָּשָׂר BASAR. Nam בָּשָׂר בָּשָׂר BASAR HAI est caro cruda recens. Quod quare fecerint non liquet. Credo si quiddam simile reperirent in Sep-

tuaginta, quasi sacrilegii insimularent. Nihil enim adigebantur ex Hebraismo quantumlibet plano id facere. Unde Hieronymus verit, *quasi riventes, quasi in ira tempestas rapiet eos*. Et ad eundem modum ceteri, verbis paululum immutatis, perseverante sententia. Certum est Sanctem et Munsterum, ex illa Da. mutasse.

VERS. 10. — *Manus suas lavabit in sanguine pec-*

A catoris. Hebr. פְּעָמָיו PEAMAU, id est *pedes suos*, vel *gressus*. Sed פָּעַם PAAM, valde multiplex est. Significat autem interdum *fortificare*, ut Judic. XIII, ubi habemus, *Spiritus Domini esse cum eo*. Hebraei dicunt, *ad roborandum eum* לְפָעַם LEPAAMO. Porro fortitudo et opera in Scripturis, passim intelliguntur per manus.

PSALMUS LVIII.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM NE CORRUMPAS, vel DISPERDAS DAVID IN TITULI INSCRIPTIONE, QUANDO MISIT SAUL ET CUSTODIVIT DOMUM EJUS, UT INTERFICERET EUM. »

Eripe me de inimicis meis, Deus meus. Titulus : *In fine ne corrumpas, vel disperdas David in tituli inscriptione, quando misit Saul et custodivit domum ejus, ut interficeret eum.* Legitur in libro Regum quod Saul querens interficere David, misit satellites suos, ut custodirent domum David, ut eum mane exeuntem occiderent. Quod cum præscesset uxor sua Michol filia Saul, nocte deposuit eum per fenestram, et sic evasit (*I Reg. XIX*). [Aug., Cassiod., Aug.] Huic historię alludit titulus, de qua tamen non agit psalm., sed de significato ejus. David enim Christum significat; domus ejus sepulcrum Christi; Saul regem Judæorum; regnum Judæorum, qui miserunt custodire sepulcrum. Sed non videtur convenire quod dicitur, scilicet ut Saul interficeret eum. Jam utique perfectus erat Christus, quando miserunt. Querebant autem eum interficere, non corporaliter, sed spiritualiter, id est nomen et famam ejus extinguere de gentibus, ne crederent in eum : quod tamen efficere non valuerunt. Vivit enim rex super Judæos et gentes. Hoc et Spiritus sanctus per Prophetam prædicit hic. Et est sensus : *Psalmus iste tendens in finem*, id est in Christum. Hoc agit, ne, tu Pilate, vel Judæe, *corrumpas vel disperdas David in tituli inscriptione.* Hoc idem supradixerat in aliis titulis. Frustra ergo tentat aliquis disperdere, quod toties divina prohibet auctoritas. Cum autem Pilatus dixit : *Quod scripsi, scripsi* (*Joan. XIX*), impletum est quod hic dicitur, scilicet ne corrumpas, vel disperdas David in tituli inscriptione. Non ideo corrumpas. *Quando quia misit Saul*, id est regnum Judæorum, *et custodivit domum ejus*, id est sepulcrum Christi, *ut interficeret eum*, id est nomen et famam ejus tolleretur, ne crederetur in eum. A quibus frustratis hic liberatus ostenditur, et famam habere in omnibus gentibus. Et loquitur hic integer Christus, scilicet caput et corpus. Intentio : Monet ut nemo Christo contradicat. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo orat liberari ascendendo ab imis ad alta. Orat etiam pro salute gentium. Secundo confirmat salutem gentium. Et orat salutem Judæorum, ibi, *convertentur*. Tertio affirmatur salus Judæorum, et utroque pariete collecto, grates aguntur, ibi, *convertentur*. Totus itaque Christus, quasi ab inimicis obsessus, clamat dicens :

VERS. 1. — « Eripe me de inimicis meis, Deus meus; et ab insurgentibus in me libera me. »

Eripe me de inimicis meis, Deus meus. [Aug., Cassiod., Aug., Hier., Cassiod.] Factum est hoc in carne Christi, fiet et in membris, dum vero qui sine macula est, hoc petit. Quod necessario expectamus ostendit. Neque enim cessant inimici nostri, diabolus et angeli ejus, insurgere quotidie super nos, et illudere velle infirmitati et fragilitati nostræ, et deceptionibus, suggestionibus, tentationibus quibuscunque laqueis irretire, cum adhuc in terra vivimus. Et nota quod quatuor sunt genera adversariorum, quæ hic distinguuntur, scilicet inimici qui nocendi votum habent, nec tamen hoc ardentem appetunt; insurgentes qui jam commoti et animo parati sunt; operantes, qui jam dura mente scelus opere complent; viri sanguinum, qui non solum contumelias ingerunt, sed etiam fundunt sanguinem : quod fecerunt Judæi qui Christum prius, post etiam apostolos occiderunt. De his ergo ait, *eripe me de inimicis meis*, qui me odio habent, *Deus meus*, et *libera me ab insurgentibus in me*, qui verbis nocent.

VERS. 2. — « Eripe me de operantibus iniquitatem; et de viris sanguinum salva me. »

Eripe me de operantibus iniquitatem, [Gl. int., Aug.] scilicet qui colaphizant, etc. et hujusmodi; *et salva me de viris sanguinum*, scilicet qui justum, id est Christum occiderunt, post et suos.

VERS. 3. — « Quia ecce ceperunt animam meam; irruerunt in me fortes. »

Quia ecce ceperunt animam. [Cassiod., Gl. int., Cassiod., Aug.] Loquitur hic Christus in persona sua. Quasi dicat : Eripe, salva. Quid enim illi tibi faciunt? utique mala, *quia ecce ceperunt animam meam*, scilicet vitam corporalem, *quia irruerunt cum impetu in me humilem fortes* in temporalibus, scilicet abundantes, qui non ponunt Deum adiutorem suum, sed sperantes in divitiis prævaluerunt in vanitate sua. **124** Vel fortes etiam sunt superbi qui præsumunt de justitia sua, qui insultant Christi conviventi cum peccatoribus, quibus non est opus medicus; sed eum occiderunt tanquam justum reum : sed tamen non est in eo iniquitas. Et hoc est, *irruerunt in me fortes*, id est de justitia superbi, quasi in reum, sed in me peccatum non invenerunt. Unde subdit :

VERS. 4. — « Neque iniquitas mea, neque peccatum meum, Domine : sine iniquitate cucurri et direxi. »

Neque tamen iniquitas mea, [Aug., Cassiod., Hier., A. Aug., Alcuin.] quam in eos fecerim, causa fuit quare irruerunt, *neque peccatum meum*, quod in me sit aliquomodo. Vel, *neque iniquitas mea*, id est malevolentia fuit causa, *neque peccatum meum*, operis. Domine, sed *sine iniquitate cucurri viam hujus mundi*. Unde alibi: *Exsultavi ut gigas ad currendam viam* (Psal. xviii). *Et direxi distortos quantum in me est*. Vel, secundum aliam litteram, *Et dirigebar ad te*. Et ideo

VERS. 5. — « Exsurge in occursum meum, et vide; et tu, Domine Deus virtutum, Deus Israel. »

Exsurge, [Aug., Alcuin., Aug.] qui dormire videris, id est adjuva me. *Exsurge dico*, in occursum meum, quasi curro ad te mœrendo, et tu occurre mihi, et redde pro merito. *Et vide*, id est fac videri quomodo ad te curro, et alios dirigo, ne pravum putent quod rectum est, et sequantur. Vel ita, *exsurge in occursum meum* et vide, id est innolesce, et fac videri quod exurgis in occursum meum, id est quod tibi æqualis sim. Occurrere enim non nisi de æqualibus dicitur. Christus enim non desiit esse æqualis Patri, licet pro nobis factus sit infirmus, qui æspsum exinanivit formam servi accipiendo (Philip. ii). Unde in Evangelio se gallinæ comparat, dicens: *Jerusalem, Jerusalem, quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas*, et noluisti (Matth. xxiii). Nulla enim avis adeo videtur infirmata propter pullos, quemadmodum gallina, cujus vox raucescit, sit hispidum totum corpus, deponuntur alæ, laxantur plumæ. Et ea est maternæ pietas, vel caritas, quæ invenitur infirmis. Sic et Christus propter nos infirmatus est, ut nostram tolleret infirmitatem; sed in ea tamen infirmitate occurrit æqualis Patri. Ita enim assumpsit quod non erat, ut non amitteret quod erat. Ita ergo se exinanivit, quod dignitatem quam habebat cum Patre, nobis non demonstravit. In ipsa ergo infirmitate agnoscendus est Patri æqualis, non visione corporali, sed fide, ut quod videre nondum potuimus, saltem credamus; et dum hoc credimus in nobis, ad Patrem ascendit. Unde Mariæ Magdalenæ, cui primo post resurrectionem apparuit ait: *Noli me tangere: nondum enim ascendi ad Patrem* (Joan. xx). Quid est hoc, noli me tangere? Nonne postea mulieres redeuntes a monumento adoraverunt eum, et pedes ejus tenuerunt? (Matth. xxviii). Sed hic agit de tactu mentis, non corporis, id est non solum credas quod vides, ne hæreat nimis humanitati meæ aspectus tuus quasi tactus tuus. Hoc ideo dico, quod nondum ascendi ad Patrem meum, utique in corde tuo, quia nondum, postquam vidisti me mori, credis me Patri æqualem. Attende quibus gradibus ascendit. Cœpit enim ab infirmitate, et paulatim ascendens ad gloriam resurrectionis, et ad Patris æqualitatem pervenit. Deinde sequitur oratio pro gentibus convertendis, cum ait, et tu, Domine, Deus virtutum cœlestium, Deus Israel, scilicet qui videris Deus unius gentis, quæ te colit,

VERS. 6. — « Intende ad visitandas omnes gentes, non miserearis omnibus qui operantur iniquitatem. »

Intende ad visitandas omnes gentes, [Aug., Gl. int., Cassiod.] quia infirmæ sunt omnes, ut omnes congregentur ad nuptias. (Matth. xxii) Dico, intende, et tamen non miserearis omnibus qui operantur iniquitatem, ita ut relinquant peccata impunita, sed persequere, puni, converte. Et ita facit, quia nulla peccata relinquit impunita, quia vel homo pœnitens, vel Deus iudex punit. Vel ita, est quædam iniquitas, quam qui facit, ejus non misereatur Deus ad salutem. Hæc est defensio peccatorum, quando defendit homo quod Deus odit. Unde: *Est peccatum ad mortem, non pro eo dico ut quis oret* (I Joan. v). Et est, non miserearis omnibus qui operantur iniquitatem, id est, illud peccatum quod est ad mortem, pro quo non est orandum. Vel ita, visita omnes gentes; et tamen, non miserearis omnibus Judæis, et si quibusdam.

PARS II. Διάψαλα. VERS. 7. — « Convertentur ad vesperam, et famem patientur ut canes; et circumibunt civitatem. »

Convertentur, [Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Secunda pars, ubi orata salus affirmatur gentium, et oratur salus Judæorum. Dico, intende, et vere intendes, quia *convertentur* gentes ab idolis, *ad vesperam*, id est in ultima ætate sæculi. *Et famem convertendi alios; patientur*, qui dolebunt, si non poterunt convertere, ut canes, scilicet latrando contra hostes, et *circuibunt civitatem*, id est munient Ecclesiam contra hæreticas impugnationes. Et

VERS. 8. — « Ecce loquentur in ore suo, et gladius in labiis eorum, quoniam quis audit? »

Ecce, [Cassiod., Gl. int., Aug., Gl. int., Aug.] scilicet in manifesto, *loquentur in ore suo*, ad informationem fidelium et hæreticorum impressionem, et *gladius* Spiritus sancti, quod est verbum Dei. Vel *mors*, alia littera, quod idem est; illo quippe gladio occidunt malos, ut vivant; boni percutiunt, ut salvent, erit *in labiis eorum*, et vere *quoniam qui audit talia*, alia littera, qualia scilicet prædicabunt? nullus. Ita omnes mirabuntur. Vel ita secundum litteram nostram. Ideo frequens prædicatio est in labiis, quoniam quis audit eos? quasi pauci audient eos.

VERS. 9. — « Et tu, Domine, deridebis eos; et ad nihilum deduces omnes gentes. »

Et [Cassiod., Aug.] eos qui non audient, tu, Domine, deridebis in futuro. Et omnes gentes, quæ te non venerantur, *ad nihilum deduces* tunc. Vel ita ab illo loco, *convertentur*. Hic agit de Judæis, sic, dixi, non miserearis, omnibus Judæis, quibusdam vero misereberis, tu, quia *convertentur ad vesperam*, id est serius post ascensionem, et missum Spiritum, quod antequam crucifigerent debuerunt facere; et *famem*, convertendi alios, *patientur ut canes*. Gentes ante dicebantur canes pro immunditia, sed et Judæi se canes, id est peccatores, cognoscunt, ut mulier Chananæa, quæ se humiliter recognoscens, ait: *Nam et catelli edunt de micis tuæ cadunt de mensa*

dominorum suorum (Matth. xv). Esuriebat panem A
coelestem. Ita et isti quia se canes agnoscunt, esu-
riunt et bene agunt. Male vero, qui saturati putativa
sua iustitia dicunt cum pharisæo: *Jejuno bis in*
Sabbato (Luc. xviii). *Circuibunt*, evangelizando,
civitatem, scilicet circumstantiæ, id est mundum qui
circumstat undique; Judæam, ubi hæc dicebantur.
Ecce loquuntur in ore suo, id est stomachabuntur, et
irascentur adversus pigros ad fidem, dicentes: Non
mirum si stomachamur et irascimur, *quoniam quis*
de Judæis, audivit nos, id est, quis de Judæis cre-
didit auditui nostro? quasi dicat: Judæi non credunt
nisi pauci. Et licet Judæi non credant, tamen per
credentes Judæos annuntiatur gentibus. Unde ait: *Et*
gladius, vel mors, est in labiis eorum. Hic est gladius
bis acutus, utroque incidens testamento, quo mactat B
Petrus reptilia sibi in disco ostensa, quando dictum
est ei, *Surge, Petre, macta et manduca* (Act. x). *Et*
tu, Domine, quasi ipsi loquuntur contra pigros. Et tu,
Domine, *deridebis eos*, id est pro nihilo habebis eos,
dicentes, quis audivit, quare deridebis? quia *ad ni-*
hilum deduces, pro nihilo habebis, convertere, *omnes*
gentes, id est facile convertes, quia facile erit tibi
facere ut credant in te omnes gentes. Ac si dicat:
Omnes gentes Christianæ futuræ sunt. Et dicitis,
quis audivit, hoc prius in persona Ecclesiæ: sic illi
sunt fortes de se præsumentes. Ego autem

VERS. 10. — « Fortitudinem meam ad te custo-
diam, quia Deus susceptor meus es; Deus meus,
« misericordia ejus præveniet me. »

Fortitudinem meam ad te custodiam, [Aug., Gl.
int., Aug.] id est non a te recedam de me præsumens.
Illi enim fortes ideo ceciderunt, quia ad te
non custodierunt fortitudinem suam, et merito ad
te custodiam, quia, *Deus susceptor meus es*, quia de
iugo meo in altum suum me suscepit; *Deus meus*.
Deinde mutans personam subdit, *Deus meus*, est
spiritualiter, quia *miseriordia ejus præveniet me*:
nihil attuli cur miseretur, nullus enim meretur dona
Dei. Et quod misericordia est quæ prævenit me,

VERS. 11. — « Deus ostendit mihi super inimicos
« meos, ne occidas eos; nequando obliviscantur po-
« puli mei. »

Deus ostendit mihi super inimicos meos, vel *ini-*
miciis meis, [Aug., Alcuin., Gl. int.] id est, per ini-
micos meos, id est quantam circa me habuit miseri-
cordiam demonstravit mihi in illis circa quos non
habuit, quia de eadem massa aliud in honorem, aliud
in contumeliam fecit. Unde Apostolus: *Sustinuit*
vasa iræ apta in interitum in multa patientia, ut notas
faceret divitias suas in vasa misericordiæ (Rom. ix).
Rogat autem statim Ecclesia pro ipsis inimicis di-
cens: O Deus, *ne occidas eos*, etsi peccata eorum,
scilicet ne obliviscantur legis tuæ. Alia littera, hoc
esset eos occidi, scilicet oblivisci legis Domini, ipsa
est vera mors in profundum iræ peccati. Vel ita in
persona Christi ab illo loco, *fortitudinem*. Et agit de
Judæis. Quasi dicat: Irruerunt in me fortes, scilicet
Judæi, quos et si possem perdere, tamen, *fortitudi-*

nem meam custodiam ad te, id est secundum dispo-
sitionem tuam. Et si enim possem disperdere Ju-
dæos, tamen permitto vivere, servans fortitudinem
meam ad te, id est ad tuam dispositionem. Quod
debeo, quia *Deus ostendit mihi*, consideranti, *super*
inimicos meos. Quid de his agendum sit cujus consi-
lio acquiescere debeo, quia Deus est, *susceptor meus*,
et *Deus meus*, et *miseriordia ejus præveniet me*, quia
Christum prævenit præ consortibus suis (Psal. xlv),
cui sine mensura dedit spiritum (Joan. iii). Et iste
Deus, repete, ostendit mihi super inimicos meos, id
est Judæos, quid de eis sit agendum. [Cassiod.,
Aug., Cassiod., Alcuin.] Quid tibi agendum de eis
ostendit, cum pro eis orarem, ut non occidantur, et
cum hæc deberet dicere, non verbo, sed actu osten-
dit. Orat pro eis ad Patrem: O Deus Pater, *ne occi-*
das eos, hoc specialiter de Judæis potest accipi. Hoc
est quod Pater ei ostendit, ne occidas eos. Precatur,
ne Judæi funditus pereant. Dispersi quidem sunt, ut
ad conversionem provocentur. Vel ut Ecclesia ab
inimicis testimonia veteris legis habeat. Ideo pro
eis orat, dicens: Ne occidas eos, qui me occiderunt,
sed maneat gens Judæorum cum signo circumcisio-
nis Sabbati paschæ, ut Cain signum habuit, ut eum
nemo occideret (Gen. iv). Ita et gens illa habeat
signum suum non est occisa, quia necessaria est
credentibus, et in ipsis præcisus ostenditur, etiam
quæ sit misericordia insertis. Ideo ne occidas, *ne-*
quando populi, et si non modo *obliscantur mei*, si
non testes legis, mortis Christi sint. Nec occidas, C
sed

VERS. 12. — « Disperge illos in virtute tua; et de-
« pone eos, protector meus Domine. »

Disperge per omnes gentes illos, [Aug., Cassiod.,
Aug., Alcuin., Aug.] scilicet Judæos, qui portant
codices nobis. Et hoc *in virtute tua*, quia tu fortis
es, non ipsi, et *depone*, vel *deduc*, alia littera, *eos*,
id est eos non deseras, sed deduc, conservando, in
quo es *protector meus, Domine*, id est in quo me
proteges, ut scilicet de eis habeam testimonium. Vel
secundum litteram nostram, et *depone eos*, ut sint
opprobrium omnibus. Vel, *depone eos*, in eo quod
mali sunt, ut boni surgant, ut in Paulo actum 125
est, quia non surgeret Paulus, nisi prius caderet Sau-
lus (Act. ix). Tu, inquam, *depone qui es protector*
meus, Domine. Obscura est littera. Hæc obscura
enim sunt quæ hic dicuntur, et timeo ne bene insi-
nuentur. Quasi dicat: Non eos occidas, sed

VERS. 13. — « Delictum oris eorum sermonem
« labiorum ipsorum; et comprehendantur in super-
« bia sua. »

Delictum oris eorum occide, [Aug., Gl. int., Aug.]
id est dimitte, et ipsum *labiorum ipsorum sermonem*
occide, id est, in expletum effice, ut resuscitatum
paveant, quem perdere voluerunt, et quem in terra
contempserunt, in celo ab omnibus gentibus ado-
rari mirentur. Vel ita *depone eos*, et etiam *delic-*
tum oris eorum, scilicet delictum cogitationis de-
pone, et sermonem labiorum ipsorum, id est deli-

clum verbi, et sic comprehendantur conversi, in A
superbia sua. Comprehenditur aliquis in superbia
 sua, cum immanitatem peccati sui attendens, videt
 se superbe egisse, quia et frustra hoc quidam
 Judaeorum conversi noverunt, scilicet quia factum
 eorum in irritum venit, et peccatum remansit super
 eos. Et sic comprehensi sunt in superbia sua. Et
 hoc est, et comprehendantur in superbia sua, in
 qua visi sunt prevalere, id est sciant se superbe
 egisse et inaniter, quia frustra irruerunt fortes:
 non enim vitam, sed mortem occiderunt. Mors quippe
 in moriente exstincta est, et vita in resurgente die
 tertio resurrexit. Et ita invenerunt se nihil damnas-
 se, et nihil fecisse, et de magnitudine peccati plus hu-
 miliati sunt, et ea humilitate plus consummantur, id
 est perficiuntur. Nihil enim sic impedit perfectio-
 nem ut superbia. Superbia autem comes est invidia,
 nec fieri potest ut superbus non invideat. Unde et
 diabolus qui superbia corrumpit, homini invidit. Faci-
 nus ergo, id est magnitudo considerata facinoris,
 attulit superbiam, ut Paulo angelus Satanæ (II Cor.
 XII). Facinus vero delevit venia.

VERS. 14. — « Et de execratione et mendacio
 annuntiabuntur in consummatione; in ira consum-
 mationis et non erunt. »

Et de execratione. [Gl. int., Hier., Cassiod., Gl. int.,
 Aug.] Quasi dicat: Comprehensi sunt in superbia;
 et sic de execratione, in qua sunt Judæi inter
 gentes. Vel quod Christum execrabatur. Et de
 mendacio, quo perverterunt Scripturas, annuntia-
 buntur ab apostolis in exemplum esse. In
 consummatione, vel annuntiabuntur consummatio-
 nes, alia littera, id est prædicabitur ab apostolis, ubi
 abundavit delictum execrationis et mendacii, super
 abundavit et gratia perfectionis (Rom. v), et perti-
 nuit ad medicinam humilitatis et infirmitatis hominis.
 Vel ita secundum aliam litteram, et de maledicto,
 scilicet quod putatis maledictum pendentem in li-
 gno (Deut. XXI); et de mendacio, quod scilicet de-
 distis pecuniam custodibus ut mentirentur (Matth.
 XXVIII), annuntiabuntur in consummatione, id est
 ideo magis perficiuntur, quia in his deprehensi
 sunt. Et hoc totum factum est in ira consumma-
 tionis, id est in vindictam Dei qua consummat.
 Est enim ira, id est vindicta Dei consummationis,
 qua aliquando vindicat Deus ut perficiat; et est
 consumptionis, ut cum dicit: *Ite, maledicti, in ignem
 æternum* (Matth. XXV). Dico comprehenduntur in
 superbia sua, et ita non erunt homines in superbia
 sua in qua comprehensi sunt.

VERS. 15. — « Et scient quia Deus dominabitur
 Jacob, et finium terræ. »

Et tunc scient quia Deus dominabitur Jacob, [Aug.]
 id est Judaeorum, et finium terræ, id est gentium,
 quas ut canes contempserunt. Antea enim sibi justi
 videbantur Judæi, sed ostenditur eis quod non sine
 Christo, qui dominatur Jacob, et deposita superbia
 sciunt se pares gentibus, quia omnes peccaverunt.

PARS III. Δικαλμα. VERS. 16. — « Convertentur

et ad vesperam et famem patientur ut canes; et cir-
 cuibunt civitatem. »

Convertentur. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.]
 Tertia pars, ubi affirmatur salus Judaeorum, et
 utroque pariete collecto grates aguntur. Quasi dicat:
 Comprehendantur in superbia sua. Et sic conver-
 tentur plenarie ad vesperam, id est in fine mundi.
 Vel convertentur, et si ad vesperam, id est post
 interfectionem Christi, quod antea debuissent; et fa-
 mem patientur ut canes, id est ut peccatores, non
 ut oves, cognoscentes se infirmos, ut sani fiant;
 nemo enim insanabilior est eo qui sanus sibi vide-
 tur: qui vero infirmos se agnoscent, sanantur. Unde,
*multiplicatae sunt infirmitates eorum, postea accele-
 raverunt* (Psal. xv). Et circuibunt civitatem, sicut
 supra. Et

VERS. 17. — « Ipsi dispergentur ad manducandum;
 si vero non fuerint saturati, et murmurabunt. »

Ipsi, [Cassiod., Aug., Gl. int., Alcuin., Aug.]
 jam digni, dispergentur utique ad manducandum ut
 alios leurentur. Si vero non fuerint saturati silem po-
 pulorum et murmurabunt tunc, ut olim in deserto
 murmuraverunt. Vel, et murmurabunt, id est dole-
 bunt, et non tantum dispergentur. Vel, et murmu-
 rabunt, contra pigros, id est inerepabunt alios nolen-
 tes credere. Ideo vero dicit, et murmurabunt, quia
 et supra murmur eorum dixit dicentium: Quoniam
 quis audivit?

VERS. 18. — « Ego autem cantabo fortitudinem
 tuam; et exaltabo mane misericordiam tuam. »

Ego autem [Aug., Gl. int., Cassiod., Hier.] Con-
 cluditur hic psalmus, ubi utroque pariete in angu-
 lari lapide conjuncto, jam tota Ecclesia gaudet.
 Quasi dicat: Longe erat prius uterque paries, sed
 ego, jam tota Ecclesia, cantabo fortitudinem tuam,
 qua gentes erigis, et Judæos humilias. Et mane, sci-
 licet transactis tentationibus, cum nox sæculi trans-
 ierit, quando jam latronum insidias, scilicet dia-
 boli et angelorum ejus non expavescemus, quando
 ipsum Dei Verbum tanquam solem contemplantur.
 Hoc, inquam, mane exaltabo ut Christus mane
 surrexit. Unde: *Ad vesperam demorabitur fletus, et
 ad matutinum lætitia* (Psal. XXIX). Apostoli enim ad
 vesperam fleverunt mortuum, mane ad resurgentem
 exsultaverunt. Et exsultabo, dico, suscipiens miseri-
 cordiam tuam, quæ erit in remunerationem. Vel,
 exsultabo mane Dominicæ diei, suscipiens miseri-
 cordiam tuam, id est Christi resurrectionem. Exsultabo.

VERS. 19. — « Quia factus es susceptor meus et
 refugium meum, in die tribulationis meæ. »

Quia factus es susceptor meus, [Gl. int., Cassiod.]
 dum Ecclesia sublevatur de imo in altum; et refu-
 gium meum in die tribulationis meæ, quando scilicet
 gratum est. Et, o Deus, qui es

VERS. 20. — « Adjutor meus, tibi psallam, quia
 Deus susceptor meus es; Deus meus, misericor-
 dia mea. »

Adjutor meus, [Gl. int., Aug.] id est cooperator,
 tibi psallam, id est operabor, non tantum cantabo,

quia tu Deus, susceptor meus es. Magnum est quod A Deus susceptor es, et tu idem Deus meus, misericordia mea, per omnia, quia totum gratis das, cum multa dixit, non tamen omnia, sed in hoc uno omnia comprehendit, quia totum est ex dono Dei. Ideo iste impletus bonis ejus, non invenit quid vocaret eum, nisi misericordiam suam.

COLLATIO IN PSALMUM LVIII: (ERIPERE ME DE INIMICIS MEIS,) etc.

VERS. 4. — Sine iniquitate cucurri et direxi.

Hebr. בלי עון ודרכי ישרתו BELI AVON IERUTZUN VII-
CONANU, id est sine iniquitate cucurrerunt aut current,
et dirigentur sive praepraeabuntur. Quod si referas
ad David aut Christum, subaudiendum erit, opera
mea cucurrerunt sine iniquitate. Ob idque LXX, quo
apertior esset sensus, verterunt singulariter sub
prima persona. Durum enim esset referre ad satellites
qui circumdederunt David, aut perfidos Judaeos
adversus Christum saevientes. Quomodo enim sine
iniquitate? Propterea Hieronymus signavit distinctionem
hic, non inique egi, per verbum, deinde
addidit; et illi currunt et praepraeantur subscribit
Nebiensis; at Munsterus propter absurditatem sensus,
coactus est adijcere pronomen mea, aut subaudi-
re, absque iniquitate mea, concurrunt et disponunt
se. Id quod et fecit Chaldaeus, ut iniquitatis destitutio
respicat David aut justum; cuius innocentia,
licet perfecta, nihil effecit quominus maligni hostiliter
persequerentur, nulla aequitatis habita ratione.

VERS. 7. — Famen patientur ut canes. Hebr.

יחמו ככלב ICHMU CACALEB, tumultuabuntur vel vo-
ciferabuntur, aut latrabunt, secundum Hieronymum;
sed emphasim ipsam accommodatis verbis expresse-
runt interpretes LXX, canis famescens quo non dis-
currit, quando non latrat? Quod et manifestius de-
monstratur versu 17 hujus psalmi. Post similem C
enim versiculum in subjectis dicitur: Si non fuerint
saturati, murmurabunt.

VERS. 10. — Fortitudinem meam ad custodiam. Ita
Hieronymus. Hebr. nunc legunt עזי עזו, id est for-
titudinem ejus, quod est durius, loco עזי עזי, id est
fortitudinem meam. Et indicavimus aliquoties fluxam
esse migrationem, vau in iod, et contra accommoda-
tius tamen quadrare fortitudinem meam, quam
fortitudinem ejus, puto liquere. Unde translator ad
Campensem, robur meum, tibi acceptum fero; et
Chaldaeus paraphrastes, fortitudo mea, te observabo.
Nebiensis vertit, fortitudo eorum, te observabo. Ac
interpretatur sermonem esse defectivum et admi-
rativum. Quasi dicat: Propter immensam eorum
fortitudinem te observabo.

Deus meus, misericordia ejus praeveniet me. Ex hoc
loco praeter infinitos colligitur codices variasse etiam
in Hebraeo. Nam Sunia et Fretella primo legerant,
Deus meus, voluntas ejus praeveniet me. Quibus res-
pondens Hieron. ait, pro quo in Graeco scriptum est
εὐδοκία αὐτοῦ προεβήκεν μοι, id est, misericordia ejus
praeveniet me. Quod et verius est. Sed in Hebr. scrip-
tum est: Dei mei misericordia praeveniet me. Et ta-
men aliter nunc videmus in Hebraeis exemplaribus.

Quaedam enim sic habent אלהי חסדי ELOHE HASDI. alia
אלהי חסד ELOHE HASDO. Eoque Munsterus et Sanctes
dixerunt, Deus misericordiae, seu pietatis meae. Chal-
daeus, Deus bonitas mea; Nebiensis, Deus misericor-
dia mea; ceteri, Deus misericordia sua praeveniet
me; et interpretes pro Cajetano, extra locutionem
consuetam, Deus gratia tua praeveniet me, translator
ad Campensem, Deus bonitas tua convertit me. Et ta-
men hic est versiculus, quem cavillantur Faber et
Caeus. Ad sententiam denique parvi refert.

VERS. 11. — Nequando obliviscantur populi mei.
De hoc versiculo dicamus quod scribit Hiero. ad
Suniam et Fretellam, Nequando obliviscantur popu-
lum tuum. Pro quo in Graeco scriptum est μή ποτε
ἐπιδοθήσεται τὸν ὄνομα σου, id est, ne obliviscantur
legis tuae. Sed in LXX et in Hebr. non habetur po-
puli tui, sed populi mei, et a nobis ita verum est.
Haec ille. Ubi videtur accipere populi mei, sub gi-
gnendi casu, quanquam alii accipiant sub recto.
Unde ad tollendam ambiguitatem, verterunt; ne-
quando obliviscatur populus meus. In Hebr. tamen
verbum oblivisci ponitur plurative ישיכחני, in
explanatione magistri, quasi contextitur, mei, ut
sit pagonomen primitivum, et respiciat Deum. Jam-
que sciendum Graeca volumina, August. et psalmo-
dium Romanam habere legis tuae. Unde argumento
est germanam LXX lectionem, non hic esse per-
petuo.

VERS. 13. — Delictum oris eorum, sermonem la-
biorum 126 ipsorum. Ne sententia maneat in sus-
pense, aliquid subaudiendum est pro commoditate
intelligentis. Sanctes et Munsterus supplent praepo-
sitionem, propter peccatum oris eorum, etc., sed Hiero-
nymus praepositionem in, in peccato oris sui. Inter-
pretes nostri hos casus revocant ad verbum quod
praecesserat, nempe, deponere, etc. In Graeco ta-
men leguntur in nominativo casu. Quae universa non
ita magno negotio conspirant.

VERS. 14. — Hic versus patitur aliam distinc-
tionem in nostra editione, ab ea quae est in Hebr. Si-
quidem in particula annuntiabuntur, Hebraei faciunt
finem versus. Et si legant annuntiabunt, seu nar-
rabunt active יספרו IESAPERU, LXX legerunt, ut
apparet, passive יספדו IESUPERU. In hujusmodi fa-
cilis est collapsus, praesertim si non ascribuntur
puncta, דעם כלהם CALLEM, usurparunt infinitivum
vice nominis, quod non est inusitum Hebraeis: alii
verbaliter in imperativo, consume. Quod effectum
est ut LXX copularint verbo annuntiabuntur, id
quod est in consummatione.

VERS. 15. — Et scient quia Deus dominabitur Jacob,
et finium terrae. Hieronymus ad Suniam et Fretellam,
me suspendit admiratione de ordine hujus versiculi,
pro quo ait: In Graeco scriptum est, καὶ γνώσονται ὅτι
ὁ θεός; δεσπόσει τὸν Ιακώβ, καὶ τὸν περάτων τῆς γῆς.
id est, et noscent quoniam Deus dominabitur Jacob
et finium terrae. Sed et, conjunctio addita est, et
ordo est: Scient quia Deus Jacob dominabitur fi-
nium terrae. Verum in Hebraeo sic legitur, וידעו כי
אלהים ימלאהם ביערב יעקב ויהיה לאלהי
הארץ. HIN MOSCHEL BIAACOB LEAPHSE HAARETZ. Ubi inter
nomen Dei ponitur participium Hebraicum, do-
minans. Et rursus in vocabulo, Jacob, additur si-
gnum praepositionis, ut ne dicam quod si Jacob
esset genitivus sub statu constructionis, non dice-
retur elohim, sed elohie. Et ipse Hieronymus, D
juxta Hebraeum, ita transtulerit, et scient quoniam
Deus dominabitur Jacob et finium terrae. Consimiliter
ceteri omnes vel usque ad fines terrae. Proinde suble-
o sic Hieronymum probasse unam
lectionem, ut non improbaret alteram, maxime in
Graeco.

VERS. 18. — Murmurabunt. Pratenis et Nebiensis,
dormient; Munsterus et interpretes pro Cajetano,
pernoctabunt. לון לך vel לן לך est anceps. Eoque
Hieronymus, Sanctes, Pellicanus accedunt LXX.
Nec perinde accommodum est sententiae, quod si
non sint saturati debeant dormire: imo vero po-
tius contrarium quadraret, etiamsi sensum possent
commentari suum.

PSALMUS LIX.

PSALMI TITULUS: *IN FINEM PRO HIS QUI COMMUTABUNTUR IN TITULI INSCRIPTIONE IPSI DAVID IN DOCTRINAM, CUM SUGGERDIT MESOPOTAMIAM SYRIÆ VEL SYRIAM SOBAL, ET CUM CONVERTIT JOAB, ET PERCUSSIT EDMO IN VALLE SALINARUM DUODECIM MILLIA.*

Deus repulisti. Titulus: *In finem pro his qui commutabuntur in tituli inscriptione ipsi David in doctrinam, cum succendit Mesopotamiam Syriæ vel Syriam Sobal, et cum convertit Joab, et percussit Edom in valle Salinarum duodecim millia.* In verbis dierum legitur, id est in Paralipomenon, et in libro Regum, quod Naas rege Ammonitarum mortuo, misit David nuntios ad consolandum filium ejus Amon, cui suggererunt principes sui, vel ejus, quod causa explorandi David misisset eos. Ideo decalvavit Amon pueros David, rasitque comam capitis, et præcidit tunicas eorum a natibus usque ad pedes, et sic dimisit eos. Deinde videns Amon, et populus ejus quod injuriam fecisset David, conduxit undecunque exercitum, currus et equites de Mesopotamia et Syria, et aliis locis. Quod cum audisset David, misit Joab principem militiæ contra eos in prælium, et fugavit eos in ore gladii (*I Par. xix; II Reg. x*). Legitur in libro Regum, quod, cum David post mortem Saulis prospere regnaret, percussit Aderzer regem Sobal, quæ est pars Syriæ, et facta est Syria tributaria David. Capta vero Syria, percussit de Edom duodecim millia. Cumque reverteretur posuit in Idumæa custodes, et facta est Idumæa serviens ei sub tributo (*II Reg. viii*). [Aug.] Has historias tangit titulus iste, sed quia in historia non legitur quod David convertit Joab, vel quod in prædictis vastationibus aliquid succenderit, superficie historiæ relicta, sicut in plerisque aliis fit, ad spirituales dirigimur intelligentiam, quæ ex interpretationibus nominum sumitur. Interpretatur enim Mesopotamia *elevata vocatio*, Syria *sublimis*, Sobal *vana vetustas*, Joab *inimicus*, Edom *terrenus*. His omnibus figurantur elati magnitudine terrenæ vanitatis, quos omnes Christus igne charitatis, quem in terra dignatus est mittere, accendit et convertit Joab inimicum vel diabolum in fugam, vel hominem ad fidem. Et percussit Edom, id est terrenos, ut vivant cælestes. Et est sensus: Psalmus iste, dirigens nos in finem, id est in Christum, agit pro his, id est de his qui commutabuntur, de veteri vita in novam, in inscriptione tituli, suscepta per fidem, id est qui commutabuntur in regnum Christi. In inscriptione dico facta ipsi David, id est Christo. Vel sic, qui commutabuntur ita in regnum, de veteri vita in novam. In inscriptione tituli, per fidem,

A id est qui commutabuntur in regnum Christi. In inscriptione dico, facta, ipsi David, id est Christo. Vel sic, qui commutabuntur in inscriptione tituli. Hic distingue, id est in regnum Christi mutabuntur. Dico non sibi, sed ipsi David, id est Christo, ut ei vivant, mutabuntur eundo in doctrinam ejus. Oportet enim in doctrinam ejus transire eum qui vult ejus titulum habere. Sed quomodo mutaret, nisi ignem mitteret in terram? (*Luc. xii*) nullo modo. Ideo subdit, cum succendit Mesopotamiam, et cum hos omnes ad litteram debellavit David. Quod vero dicit has provincias succendisse, hoc non historialiter accipi potest, sed pro significatione dicitur, pro qua solet ab historia recedere. Quasi dicat: Commutabuntur. Pro hoc enim, id est quia succendit igne Dei Mesopotamiam Syriæ vel Syriam. In Mesopotamia est elevata vocatio, scilicet totus mundus, vocatione sancta apostolorum elevatus, quem Christus igne charitatis succendit. Syria sublimis interpretatur, sed quæ prius erat sublimis altitudine vana, incensa humiliatur, ut melius exaltetur. Et Syriam Sobal. Sobal, vana vetustas, quæ intenditur ut movetur. Et est sensus: Succendit eos prius sublimes, ut humilientur; et vanos et veteres, ut fiant novi. Et convertit Joab, id est inimicum, qui est diabolus, vel homo; si diabolus, in fugam; si homo, ad fidem convertitur. Et percussit gladio spiritus, et verbo Dei, Edom, id est terrenam vitam. Percutitur enim terrenus, occiditur ut vivat cælestis. Et cum percussit Edom, percussit duodecim millia in valle Salinarum (94). Duodecim millia perfectus est numerus, cui deputatur numerus apostolorum, qui de quatuor mundi partibus fideles ad Trinitatem vocant. Ergo duodecim millia est totus mundus percussus. Vallis est humilitas. Salinæ saporem sapientiæ significant. Hæc duo ideo bene junguntur, quia multi vane et vetuste humiliantur pro terrenis passi. Passi sunt et hæretici, scilicet bonum est humiliari sapienter, id est pro Domino. Et est sensus: Percussit duodecim millia, id est omnes de quatuor partibus mundi, ad fidem sanctæ Trinitatis per apostolicam doctrinam vocatos. Et hoc, in valle Salinarum, id est in humilitate sapienti et discreta.

D Intentio: Docet beatam esse contritionem sæculi, per quam probat commutandos ad æterna. Modus: [Cassiod., Aug.] Tripartitus est psalmus. Primo, referuntur persecutiones factæ, pro penis æternis vitandis. Secundo agit de liberatione, quam precatur et affirmat, ibi, ut liberentur. Propheta ergo, in voce percussorum in melius mutatorum ait: O

(94) II Reg. viii, ponuntur xviii millia. Sic et I Paralip. xviii. Recurrendum igitur ad mysticum sensum, ut facit Aug.

VERS. 1. — « Deus, repulisti nos, et destruxisti A
« nos; iratus es, et misertus es nobis. »

Deus (95) repulisti a malis, nos qui mali eramus, et destruxisti nos, male ædificatos, ut erigeres in bonum ædificium. Hæc est civitas trinomia, quæ prius dicta est Jerus, postea Salem, inde Jerusalem. Jerus conculcatq; Salem, pax: Jerusalem visio pacis interpretatur (96). Prius in nobis conculcantur vitia, inde in pace justitia ædificium bonorum operum construit; deinde ad visionem pacis ineffabilis rapiemur. [Alcuin., Aug., Alcuin.] Hæc tria notantur hic, per hoc quod dicit, destruxisti nos, misertus es nobis; unde Dominus: Ecce hodie et cras daemonia ejicio, et sanitates perficio, et die tertio consummor (Luc. xiii). Hæc sunt Pascha, Pentecostes, et Scenopogia. Et hi sunt tres dies Dominicæ passionis, id est pœnitentia, justitia, gloria; iratus es, et es misertus nobis. Non enim misereris, nisi iraseris. Ira est vetustas, ut pereat; misericordia innovat hominem interiorem, et si exterior, corrumpitur (I Cor. iv). Vel ita, Deus repulisti nos, in Adam, a te; et destruxisti nos ab immortalitate, quia iratus es nobis pro peccatis; et tamen misertus es nobis per Filium, sic. Quia

VERS. 2. — « Commovisti terram et contur-
« basti eam; sana contritiones ejus, quia commota
« est. »

Commovisti terram, [Aug., Gl. int., Aug.] ab errore ad pœnitentiam, vibrato gladio spiritus, cum dixisti: Pœnitimini, et credite Evangelio; appropinquabit enim regnum celorum (Marc. i). Et conturbasti eam ad pœnitentiam, conscientia peccatorum accusante. Sicut ergo cœpisti, perfice, scilicet sana contritiones ejus, scilicet passionem et mortem, quia commota est. Aliter non est digna sanari, nisi commota sit. Sana, et necesse est, quia

VERS. 3. — « Ostendisti populo tuo dura; potasti
« nos vino compunctionis. »

Ostendisti dura, [Alcuin., Aug., Alcuin., Aug.] id est temporis miseria, quæ nobis per charitatem sunt delectabiles, et si per infirmitatem carnis graves, populo jam tuo, postquam vicistis; et si enim non mutatur, non mox est æternus. Mutato namque homine in melius, sequitur quidquid in libro Jesu filii Syrach dicitur: Fili, accedens ad servitum Dei sta in justitia, et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (Eccli. ii). Prior labor est peccata vincere, ut miteris; secundus est pro eo quod mutatus es ferre adversa usque in finem. Et potasti nos vino, non illo in quo est luxuria; sed compunctionis, id est tribulationis, qua purgatur patiens. ut vulnus scilicet purgatur vino. Vino scilicet spiritali potasti nos, unde non vitia, sed compunctio nascitur. Non enim est peremptio perdens, sed medicina urens. Et quare hoc facis? quia per hoc

VERS. 4. — « Dedisti metuentibus te significatio-
« nem, ut fugiant a facie arcus. »

Dedisti metuentibus te significationem. [Aug., Alcuin., Cassiod.] Per præsentem tribulationem significasti illis qui metuunt, ut fugiant a facie arcus, id est, ab impugnatione futuræ vindictæ, scilicet judicii futuri. Iste arcus quasi extensus, jam minatur, sed nondum ferit, quia judicium nos terret, sed non damnat; cujus nobis sit significatio per præsentia; quia si hic tam aspere punit nos Deus, quid in futuro judicio faciet? Bene autem judicium arcus dicitur, quia arcus quanto plus retro tenditur, tanto impetuosius sagitta in priora fertur: ita et judicium quanto magis differtur, tanto gravius venturum est. Vel significatio accipitur vexillum crucis, quod pro signo 127 nobis datur, ut sequamur Christi passiones, per quod evademus faciem arcus, quia si socii passionum sumus, et resurrectionis erimus (II Cor. i). Et est, dedisti metuentibus te significationem, id est vexillum crucis ad imitandum, ut per hoc fugiant a facie arcus, id est judicii. Vel, dedisti metuentibus te significationem, id est Scripturas, ut per eas fugiant a facie arcus.

PARS II. Διὰ ψαλμῶν. VERS. 5. — « Ut liberentur di-
« lecti tui, salvum fac populum tuum, et exaudi
« me. »

Ut liberentur. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Secunda pars, ubi agit de liberatione quam precatur et affirmat, pro qua gratæ sunt percussiones. Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant. Et ut in futuro liberentur ab ærumnis sæculi. Salvum me fac dicit generalis justus, collocando in dextera tua, ubi est vera salus. Quasi dicat: Fac ut stemus ad dexteram tuam, de temporali salute, fiat ut vis. Saperem iste habet de valle Salinarum, qui æterna petit. De his semper auditur justus, ut de terrenis non nisi utiliter. Et exaudi me, quia jam peto quod dare vis. Et necesse est hoc, quia

VERS. 6. — « Deus locutus est in sancto suo, læ-
« tabor et partibor Sichimam; et convallem taber-
« naculorum metibor. »

Deus locutus est in sancto suo, [Aug.] id est in Christo promisit salutem. Dixit sancto, Unde salus. Unde scilicet? quia, Deus locutus est, fiet istud, quod ego lætabor. Non verba Dei dicit, sed quæ consequenter ex verbis Dei veniunt. Vox est Ecclesiæ ista, scilicet lætabor. Vel ita, in hac fiducia oro, quia Deus locutus est in sancto suo, id est in Christo promisit. Quid? quod ego lætabor, id est facerem quod lætitiæ mihi cedat, sic, quim, partibor, vel dividad, sichimam. Sichima locus ubi Jacob rediens a Laban, fecit tabernacula propter oves et armenta, et vocavit Sochet, id est tabernacula, ubi etiam abscondit idola, quæ habebat de Syria, ubi diu peregrinatus fuerat, infodiens ea subter terebinthum (Gen. xxxiii). Secundum historiam ergo per Sichi-

(95) Ex Hier. in epitaphio Paulæ et alibi.

(96) Ex Hier. De nominib. Hebr.

nam significat gentes, quæ divise sunt, quia non A
omnium fides est. Alii enim credunt, alii non. Secundum interpretationem vero, Sichima sunt humeri qui dividuntur, id est onera quæ sic partiuntur, ut alios peccata gravent, alii leve jugum Christi ferant (*Matth. xi*); et secundum hoc, per Sichimam accipiuntur generaliter omnia onera Christi, bona et mala, id est Christi et diaboli. [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug.] Vel per Sichimam, accipiuntur tantum boni humeri, id est onus Christi quod pro viribus Ecclesia distribuit singulis; Et *convallē tabernaculorum metibor*. Convallis tabernaculorum propter oves Jacob, Judæos significat, qui etiam dividuntur, quia alii credunt, alii non. Et est, convallē tabernaculorum metibor, id est de Judæis non paucos habeo. Vel quia tabernacula militantium sunt, per convallē tabernaculorum intelliguntur omnes Deo militantes. Et est, convallē metibor, id est Deo humiliter militantes, metibor, cum mensura prædestinatorum. Galaad est mons, ubi comprehendit Laban Jacob fugientem, cum omnibus quæ acquisierat Jacob in Mesopotamia, ibique post jurgia et rixas pacificati sunt, et fœdus amicitie inierunt; collectisque lapidibus fecerunt tumulum, et comederunt super eum, quem vocavit Laban, Tumulus testis; et Jacob, Acervus testimonii. Dixitque Laban ad Jacob: *Tumulus iste testis erit inter me et te: si autem ego transibo illum pergens ad te, aut tu præterieris malum mihi cogitans* (*Gen. xxxi*). Ideo appellatus est Galaad, id est Tumulus testis, vel Acervus testimonii, per quod intelliguntur martyres, in quibus acervus testimonii est, dum inter omnia opprobria Christiani nominis Christum constanter confiterentur.

VERS. 7. — « Meus est Galaad, et meus est Manasses; et Ephraim fortitudo capitis mei. »

Meus est Galaad, [Aug., Cassiod., Aug., Alcuin., Aug.] id est meus est acervus testimonii, scilicet mei sunt martyres veri, et *meus est Manasses*. Manasses fuit primogenitus Joseph, qui hoc nomine vocavit eum dicens: *Oblivisci me fecit Deus laborum meorum, et domus patris mei* (*Gen. xli*). Ideo interpretatur *oblitus*: per quod significantur fideles, qui sunt prioris confusionis obliti, quia jam honor est Christianum nomen. Unde Apostolus: *Nou enim erubescimus evangelium* (*Rom. i*). Vel, Manasses, omnis ille est qui oblitus prioris vitæ, in anteriora cum Apostolo se extendit (*Philip. iii*). Vel per Manassem intelligitur Ecclesia gentium, quæ prius sterili maledictioni et opprobrio subiacebat; sed modo, cum parit, jam oblita est opprobriorum et ignominie. Unde Isaias: *Lætare, sterilis quæ non paris, quia plures sunt filii desertæ quam ejus quæ habet virum* (*Isai. xxxiv*). Confusionis adolescentie tuæ oblivisceris, et opprobrii viduitatis tuæ non recordaberis. Et *meus est Ephraim*. Ephraim fuit alter filius Joseph, quem sic vocavit, dicens: *Crescere me fecit Deus in terra paupertatis meæ* (*Gen. xli*). Ideo interpretatur fructificatio, quam facit granum fructi-

ficans. Unde sequitur: *Mens est Ephraim, id est fructificatio*. Et hæc fructificatio est *fortitudo capitis mei*, id est Christi, dicit Ecclesia. Granum enim moriens, virtutem in se habuit ut fructum faceret (*Joan. xii*).

VERS. 8. — « Juda rex meus; Moab olla spei meæ. »

Juda, [Hier., Aug., Alcuin.] id est Christus, *rex meus*. De Juda enim natus est Christus, ideo per eum hic bene significatur. Unde Jacob ei benedicens, in figura Christi ait: *Juda, te laudabunt fratres tui*, etc. (*Gen. xlii*). *Moab olla spei meæ*. Moab populus quidam est, qui descendit a Moab, quem genuit major filia Loth, abutens patre ebrio, per quem intelligitur omnis abutens lege. Sicut enim filike male utentes patre genuerunt Moabitas, sic qui male utitur lege, generat mala opera, ut qui bene, bona. A male autem utentibus lege oritur olla, id est tribulatio Ecclesie. Hæc est olla fervens ab aquilone, id est a diabolo. Unde Jeremias: *Ollam succensam ego video, et faciem ejus a facie aquilonis* (*Jer. i*). Unde alibi idem Jeremias: *Ab aquilone pandetur omne malum* (*ibid.*), id est a diabolo qui dixit: *Ponam sedem meam ad aquilonem, et ero similis Altissimo* (*Isai. xiv*). Ab illo ergo tribulationem olla ebullit in Ecclesia; sed Christo duce olla iniquitatis ardens facta est, spei non consumptionis, quia tribulatio operatur patientiam; patientia vero probationem; probatio vero spem (*Rom. v*), cum charitatis flamma in cordibus diffusa ardet contra ollam iniquitatis. Et est sensus; *Juda, id est Christus est rex meus*. Quo regente, Moab, id est abutens lege est olla, quia infert tribulationem. Et hæc tribulatio est spei meæ, quia facit me plenius sperare, non deficere. Vel Moab ponitur pro gentibus, id est per Moab gentes intelliguntur. Per ollam intelligitur refectio. De gentibus vero, quidam sunt conversi, et hi usi sunt tribulatione; alii non sunt conversi, qui alios urunt tribulatione. Utrique vero, scilicet urentes et usi sunt olla, id est refectio Christi et Ecclesie, quia de ustis consolatur, de urentibus proficit. Et est sensus: Moab, id est gentes, scilicet vel urentes alios tribulatione; vel usi sunt olla, id est refectio spei meæ, unde mihi spes vitæ est. Loquitur Ecclesia:

VERS. 9. — « In Idumæam extendam calceamentum meum; mihi alienigenæ subditi sunt. »

In Idumæam. [Cassiod., Gl. int., Aug., Hier.] Quasi dicat: Dixi: Lætabor, dividam, quia *extendam calceamentum meum*, id est Evangelium, quo munitur vita gradientium in mundo. Vel, calceamentum, id est humanitatem Christi, in qua latuit deitas. Vel per calceamentum, quod fit de mortuo animali, intelligitur passio Christi, quam prædicando extendam usque in Idumæam, quæ interpretatur *terrena*, id est usque ad terrenos. Quasi dicat: Et si ebulliat mundus scandalis, tamen usque ad terrenæ vitæ homines, extendam calceamentum meum. Et sic *subditi sunt mihi alienigenæ*, vel Allophyli, qui ad

genus meum pertinent. Multi enim Christum adorant, qui non sunt regnaturi cum eo, id est ficti Christiani. Vel per alienigenas intelligit gentes, quæ prius alienæ erant, sed modo subditæ. Et est, alienigenæ, id est gentiles prius alienigenæ, subditi sunt, modo, mihi. Unde: *rocabo non plebem meam*, etc. *Ose. 11*. Dico extendam, sed

VERS. 10. — « Quis deducet me in civitatem munitam? quis deducet me usque in Idumæam? »

Quis deducet me in civitatem munitam, [Aug., Cassiod.] vel circumstantiæ? alia littera, nisi Deus, id est in gentes circumfusas Judææ mediæ. Hæc civitas circumstantiæ est orbis terrarum, quæ alibi dicitur rota. Unde: *Vox tonitru tui in rota* (Psal. LXXVI), id est in gentilitate. Quis deducet me in Idumæam, ut regnem, scilicet in terrenis, qui etiam de me non sunt, nec de me proficere volunt. Vel ita, quis deducet me in civitatem munitam? id est, in futuram Jerusalem, nisi tu Deus. Et, quis deducet me usque in Idumæam? id est usque ad terrenos, ad quos deduci desiderat, ut de eis impleto numero prædestinatorum, simul cum eis ad beatitudinem veniret. Dico, quis deducet.

VERS. 11. — « Nonne tu Deus, qui repulisti nos; et non egredieris Deus in virtutibus nostris. »

Nonne tu Deus, deduces qui repulisti nos, [Aug.] quia sinis tribulari. Hoc est quod in principio psalmi dixit. Et qui, o Deus, non egredieris in virtutibus nostris. Non contra eos apparebis qui dicunt: Ubi est Deus deorum, ut olim fecisti patribus, non ostendens potentiam tuam, qualem ostendisti in David, in Mose, in Jesu Nave, quibus gentes cesserunt, et magna strage facta terram promissam obtinuerunt. Sed nobis intus operaberis, et sic melius deduces, quia sic videntur non pro temporali vita pugnare, sed pro futura. Et quia deduces, ergo

VERS. 12. — « Da nobis auxilium de tribulatione, quia vana salus hominis. »

Da nobis auxilium. [Gl. int., Aug.] Vel sic continua: Non egredieris, sed nec est curandum, quia sic majus est auxilium Dei, scilicet dum intus juvat. Et ideo, o Deus, da nobis auxilium de tribulatione, inde subveni, unde putaris deserere. Hoc quero, non temporalem salutem, et id est, quia vana est temporalis salus hominis. Hæc est vana vetustas, scilicet Sobal. Salus hominis est vana, sed nos

VERS. 13. — « In Deo faciemus virtutem; et ipse ad nihilum deducet tribulantes nos. »

Faciemus virtutem, [Cassiod., Aug., Cassiod., Gl. int.] vincendo diabolum in Deo non in gladio, non extra, sed intus, quia Deus erit exercitus et

A victoria nostra. Unde subdit: *Et ipse deducet tribulantes nos*, et si nullius momenti simus, ad nihilum delendo, scilicet de libro vitæ, ubi ipsi scripti videntur sibi. Vel, deducet ad nihilum, in nostra reprobatione, ut scilicet pro nihilo habeamus.

128 COLLATIO IN PSALMUM LIX: « DEUS REPULISTI NOS, » ETC.

VERS. 1. — *Miserus es nobis*. Pratenis et Pellicanus oppositum reddiderunt sensum. Ille, circumcisti nos, vertit, quasi Deus noluit habitare in medio nostri. Ille apertius, *deficies a nobis*. Translator ad Campensem, *aversaris*. Sed omnes alii concordant nobiscum, *reverteris ad nos*, vel *convertisti nos*. Idque sonat misericordiam, et respondet Hebræo *חָשַׁבְתִּי* *convertisti*. Pergamus sequi proprium cerebrum; dabimus sine mente somnium.

VERS. 3. — *Potasti nos vino compunctionis*. Idque accipitur in bonam partem. Hi autem qui vertunt *veneni*, aut *vino lethali*, in malum usurpant. Hieronymus non abest a nostro sensu, quando dicit, *vino consopiente*; quem sequitur Sanctes; Pratenis, *vino anxifico*: Munsterus in Scholio, et Sanctes in Thesaurò docent *תַּרְלָה* TARELAN ab auctoribus varie exponi.

VERS. 4. — *Ut fugiant a facie arcus*. Pratenis, Nebiensis, Sanctes, Pellicanus, ut *elevantur seu exaltentur*: Munsterus, ut *trionpharent*; interpretes pro Cajetano, *ad insignitos esse*. Hebr. habetur *לְהִיחַנוּסֵם* LEHITHNOSES. Sed *נָסַס* NASAS, significat etiam *fugere*, ut testatur quoque Munsterus, et Hieronymus ita vertit, quamquam et illud *elevare*, possit accommodari ad citam fugam. Deinde magis movere posset, quod ubi dicimus, *a facie arcus*, Hebr. dicunt *כַּפֵּי מִיְּמֵינֵי* quoschet, id est a facie veritatis, quod est propter veritatem, ut nunc vertunt. Jam luce clarius apparet LXX, quos ad verbum sequitur Hieronymus, juxta Hebræum accepisse litteram thet, pro littera tau: quæ interdum sunt commutabiles. Nam perspicuum est *קִשְׁתִּי* *quoschet* Hebræis esse arcum; imo vero haud differtur Munsterus in suo Lexico priorem particulam quoschet magis esse in usu Chaldeis quam Hebræis.

VERS. 8. — *Moab olla spei meæ*. Hieronymus, *lavacri mei*. Et ad eundem modum reliqui. *רָחַץ* RACHATZI, id est ablutionis meæ. Sed adnotandum hanc particulam significare fiduciam Chaldaice, Dan. III, indicante Munstero. Quod vero Chaldaea lingua magna ex parte Hebrææ confinis sit, neminem puto latere. Et sicut in *בָּר* BAR factum est, quo uterentur Hebræi, quod tamen magis est in usu Chaldeis quam Hebræis, pro filio: Sic et in hoc vocabulo potuit fieri pro hoc significato.

VERS. 8. — *Mihi alienigenæ subditi sunt*. Hic D ponitur in Hebr. quoddam vocabulum indifferens ad sociare, sive sedus inire et jubilaré *וַיִּתְּרוּ* HITHROAI. Unde Hieron. vertit, *mihi Philisthæa sociata est*. Accedit Nebiensis, Pellicanus, *sedus inæas*; Campensis, *amicitiam meam ambi*. Quomodo autem ea respondeant subjectioni, arbitror liquere. Alii juxta aliam notationem transtulerunt, *subila vel clange*.

PSALMUS LX

PSALMI TITULUS: « IN FINEM IN HYMNIS, PSALMUS DAVID. »

Exaudi, Deus. Titulus: in finem in hymnis, psalmus David. [Aug., Cassiod., Aug.] In hoc psalmo

vox est Ecclesiæ laborantis in terra, quasi vox unius hominis, sed tamen non est unus homo, quia a sinibus terræ clamat: quæ, et si laboret inter impedimenta sæculi, Deum tamen laudare non desi-

nit. Et hoc est, *psalmus iste*, dirigens nos in finem, id est in Christum, est in *hymnis*, id est in laudibus exhibitus *David*, id est Christo. Intentio: Monet ad laudem. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo Ecclesia undique pressa orat, et se perseveraturam, et per quid, indicat. Secundo jam audita de hereditate habenda affirmat, unde laudes promittit, ibi, *quoniam tu, Deus*. Ecclesia ergo de toto orbe quasi unus homo clamat:

VERS. 1. — « Exaudi, Deus, deprecationem meam; intende orationi mee. »

Exaudi, Deus, *deprecationem meam*, [Gl. int.] deprecatio est, quæ assidua est, et hominibus etiam offertur, non tamen Deo. *Intende orationi mee*. Oratio est, quæ Deo pure offertur. Ideo intende, quia

VERS. 2. — « A finibus terræ ad te clamavi, dum anxietur cor meum; in petra exaltasti me. »

Clamavi ad te a finibus terræ, [Aug.] id est undique ab universo orbe terrarum, quia Ecclesia usque ad terminos terræ diffusa est. Quare clamas? Ecce clamavi, dum anxietur cor meum, id est clamavi in anxietate. Cum enim anxius clamatur, scilicet in tentationibus, quæ utique ad profectum sunt. Nemo enim sibi innotescit, nisi tentatus; nec potest coronari, nisi vicerit; nec vincere, nisi certaverit; nec certare, nisi inimicos et tentationes habuerit. Deinde sequitur clamoris exauditiō, in petra, etc. Quasi dicat: Anxiatur cor, sed non ideo vincor, quia in petra, id est Christo, de qua ipse dicit: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* (Matth. xvi), exaltasti me, de imo vitiūrum. Per istius exemplum magna spes audiendi præstatur aliis. Exaltasti, et exaltatum.

VERS. 3. — « Deduxisti me, quia factus es spes mea; turris fortitudinis a facie inimici. »

Deduxisti me, per te viam, ad te veritatem et vitam. [Qualiter deducis? quia factus es spes mea qui sperantes exaltas. Aliiter enim non esset nobis dux, nisi esset nobis spes factus. Speramus quod nos non perdet, propter quos suum Filium tradidit. Et tu es turris fortitudinis, quia suos defendit contra omnia scandala, dum cogitat homo quod ipse prior est passus, et quo fine passus. Turris, inquam, defensio suorum est, a facie inimici, id est diaboli, qui circuit quærens quem devoret (I Petr. v). Tu es turris, et ego hac turri munitus,

VERS. 4. — « Inhabitabo in tabernaculo tuo in sæcula; protegar in velamento alarum tuarum. »

Inhabitabo, [Aug., Cassiod.] vel inquilinus ero, alia littera, id est mansionarius ad horam, in tabernaculo tuo. Quidquid agat inimicus de beneficiis Dei confidit iste, ut contra pericula mundi, in tabernaculo Dei perseveret tutus. Et hoc in sæcula, scilicet usque dum peragantur sæcula, ut semper natos suos colligat Ecclesia. Nota quia non est unus homo usque in sæcula, sed una est Ecclesia, quæ usque ad finem mundi accollit in terra, et nunquam eradicatur per adversa, quæ a finibus terræ clamat, cui dicitur: Quæ spes tibi est inter tot mala?

Antique certa, quia, et si multi contra me sint, protegar contra æstus sæculi in velamento alarum tuarum, id est in munimine misericordiæ et potentiæ tuæ, quæ alis comparantur, quia nec onerant, et omnem avertunt læsionem. Vel ita junge litteram, ut reddas singula singulis eodem sensu manente, quia exaltasti in petra et deduxisti. Ideo inhabitabo, vel inquilinus ero in tabernaculo tuo in sæculum. Et quia tu es turris fortitudinis, ideo protegar in velamento alarum tuarum.

PARS II. διὰ τῶν. VERS. 5. — « Quoniam, tu Deus meus, exaudisti orationem meam; dedisti hereditatem timentibus nomen tuum. »

Quoniam tu es Deus, etc. [Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin., Gl. int.] Secunda pars, ubi jam audita Ecclesia de hereditate habita vel habenda, affirmat unde promittit laudes. Quasi dicat: A finibus terræ ad te clamavi. Et, tu, Deus, exaudisti orationem meam, de qua incepit in principio psalmi. Et vere quoniam dedisti hereditatem timentibus, id est futurum regnum. Ideo dicit, dedisti, præteritum quia jam in quibusdam corruptum est. Vel præteritum pro futuro ponit, pro nimia certitudine. Et est, dedisti, non dicam dabis, adeo enim certus sum quasi jam esset, hereditatem quibuscunque timentibus nomen tuum. Non est enim distinctio, quia in omni gente quicunque timet Deum, hic acceptus est illi (Act. x).

VERS. 6. — « Dies super dies regis adjicies; annos ejus usque in diem generationis et generationis. »

Dies super dies. [Gl. int., Alcuin., Aug., Alcuin., Aug.] Hic ostendit hereditatem quæ sit in rege Christo, quia eadem est in milite. Hæredes quidem Dei erimus, cohæredes vero Christi. Dura itaque dicit, quæ sit hereditas regis, significat etiam quæ sit militis: Quasi dicat: Dedisti hereditatem, quam? quam quidem habet ipse rex. Et ipse quam habet? Ecce tu adjicies regi dies æternos super temporales dies regis. Per hoc æternitatem Christi significat, qui est rex noster. Christo namque regi dedit Pater dies sine fine, super istos dies quibus in presenti regnat Ecclesia, ut non solum in his diebus regnet in Ecclesia, sed et regnent cum illo sancti in æternum. Deinde aliis verbis idem repetit dicens: Et adjicies, annos super annos ejus, quibus in presenti nobiscum est. Nota quia æternitas Domini multis vocatur nominibus. Quidquid enim vis, dicis de æternitate, anni dies, unus dies, quia quidquid dicis minus est, sed aliquid necesse est dici, ut sit unde cogites quod dici non potest. Vel ita: Et dicit dies regis, id est Christi, dies honorum, quos hic egerunt imitando eum, et eosdem dicit annos, quia hic alii aliis diutius vixerunt. Et est, dabit hereditatem hanc, scilicet quia super dies regis, id est Christi, quos hic egerunt in bono, adjicies eis dies ejus, quibus vivit Deo. Et quia vixerunt hic aliqui diutius, addit, annos ejus. Quasi dicat: Tu adjicies eis, annos ejus, quibus ipse vivit Deo, super annos, id est super longiorem quorundam vitam. Et hi dies,

et anni sunt usque in diem generationis hujus præsens, et futura generationis, id est sunt unus dies, qui unus dies continet et transcendit sæcula præsens et futuræ generationis. Illic dies est æternitas. Dico adjicies annos, et dies regis, quod magnum est, quia rex ille

VERS. 7. — « Permanet in æternum in conspectu Dei; misericordiam et veritatem ejus quis requirit? »

Permanet in æternum. [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug., Aleuin., Hier.] Sic et illi permanebunt. Ecce hic ostendit quæ sit illa æternitas, cum dicit, permanet in æternum. Hæc est altera generatio, scilicet æterna. Dico permanet in conspectu Dei, ubi præsens est ad miserandum omnibus. Propter quid ibi manet? propter misericordiam hic exhibendam nobis, et veritatem in futuro implendam. Sed, misericordiam et veritatem ejus quis requirit ei? alia littera, id est ad hoc, ut in his imitetur eum, quasi dicat: pauci. Ideo addidit ei, ut non quæreret aliquis discere in libris hæc, et post sibi vivat, non illi. Misericordia ejus est, quia non meritis, sed bonitate peccata dimittit, et vitam promittit. Veritas, quia non fallit, sed reddidit quod promisit. Misericordiam sequi debemus circa infirmos, et etiam inimicos; veritatem servare debemus, non peccando, ut ita sit homo justus. Vel ita, et est hic conclusio psalmi, et quia hæreditatem regis habebit miles, ergo misericordiam et veritatem ejus quis requirit in æterna vita? quasi dicat, nullus. In æterno enim ita erit sufficiens beatitudo, ut nullus quærat ibi misericordiam, ubi nullus erit miser; nullus quærit ibi veritatem, ubi omnes Deum videbunt. Unde Dominus in Evangelio: *In illa die non rogabit me quidquam* (Joan. xvi). Et quia tunc erit, ideo quidquid alii faciant, ego

129 VERS. 8. — Sic psalmum dicam nomini tuo in sæculum sæculi, ut reddam vota mea de die in diem.

Sic psalmum dicam nomini tuo. [Gl. int., Cassiod., Hier., Aug.] id est sic operabor ad honorem tuum, ita quicumque requirit, exemplo meo faciat. Et hoc in sæculum sæculi, id est quandiu hoc sæculum durat, quia non ad tempus hoc est agendum. Sic, inquam, psallam, ut reddam vota mea de die in diem,

A id est ut quod voveo, reddam assidue. Vel ita, ut partim de futuro, partim de præsenti accipiatur. Sic psalmum dicam nomini tuo in sæculum sæculi, id est sic psallam tibi laudibus in æternitate, ut, hic in præsenti, reddam tibi vota mea bonorum operum, donec veniam de die præsenti in diem futurum. Si ergo vis in æternum psallere, redde vota in isto die, donec pervenias ad illum diem. Hic ergo vota, ibi laudes hilares reddam. Unde post omnia in officiis ecclesiasticis dicitur: *Benedicamus Domino*, quia de omnibus bonis, quæ in præsenti agimus, Deum in futuro perenniter laudabimus. A pueris autem dicitur, quia tunc angelicæ puritatis erimus consortes. Nullus enim in regno cælorum, nisi parvulus intrabit (Marc. x).

B COLLATIO IN PSALMUM LX: « EXAUDI, DEUS, » ETC.

VERS. 2. — *In petra exaltasti me.* In Hebræo potest esse anceps sensus, יָרַם סִכְנִי בֶּטְזֹר יִרְאֵם בֶּטְזֹר יִרְאֵם BETZUR IARUM MIMENNI TANEHNI. Nam prima particula tzur, significat *petram* et *fortem*; quare diversa ratione potest accipi in bonum vel in malum, intelligendo, per *petram*, Christum vel ejus auxilium; vel, per *fortem*, diabolum seu adversarium; aut aliquod grave incommodum. Itaque secundo modo capit Hieronymus, cum *fortis elevaritur adversum me*, tu eris ductor meus, retrahendo exordium sequentis versus, ad finem præcedentis, ubi legimus, *deduxisti me*. Alii priorem modum respiciunt, et relativum subaudiunt, *in petram, quæ aliter me est, duc me*. LXX duas dictiones sine relativo subintellecto pariter copularunt. Et quomodocunque dicas, constanter celebratur Dei potentia, et præsens auxilium.

C VERS. 6. — *Misericordiam ejus et veritatem quis requirit?* חֶסֶד וְאֱמֶת בֶּן יִצְחָק HESED VEEMETH MAN INTZERUHU, *misericordiam et veritatem præpara*, subaudi, quæ, ut volunt, servabunt eum. Hieronymus tamen plane dixit ommissa particula, MAN, cum alii vertunt, *præpara, misericordia et veritas servabunt eum*. Translator ad Campensem, *bonitas et fides custodient eum*. At vero LXX, MAN בֶּן legisse conjicitur מִי MI, id est *quis*; vel Chaldaice, MAN, id est *quis*. Qui transtulerunt *præpara*, deflexerunt a radice מִי MINNAH, id est *præparavit*. Pronomen autem affixum, quod legitur in verbo conservabunt, posuerunt LXX, ut copularetur ad particulam מִי EMETH, id est *veritatem*, ut sit, *veritatem ejus quis servabit*, ob idque, quis requirit? Vel subauditum est in medio, pronomen ejus. Nam contextus Augustini habet, *misericordiam et veritatem ejus quis requirit ei?* Et ultimum est ommissum a LXX. Psalmodia Romana legit, *quis requirit eorum*.

PSALMUS LXI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO IDITHUM, PSALMUS D DAVID. »

Nonne Deo subjecta erit anima mea? [Aug., Cassiod., Aug.] Titulus: *In finem pro Idithum, psalmus David*. Sicut supra diximus, Idithum præfectus fuit cum quibusdam alijs cantoribus in tabernaculo Domini (I Par. xvi), de quibus in titulis psalmorum plerumque fit mentio (Psal. xxviii), tum pro officii dignitate, tum pro nominum interpretationibus, per quas subjectorum psalmorum intelligentiæ

declarantur, ut hic ponitur Idithum, quod interpretatur *transiliens eos*, scilicet remanentes in mundo, et hærentes terrenis. De hoc transiliente agit hic Propheta, qui a terrenis ad cælestia mente transilivit, monens pigros, illum sequi. et laudans Domini locum quo transiliendo pervenit. Ita enim iste transiliens super aliquid est, ut sub aliquo sit. Et est sensus: *Psalmus iste est David prophetae*, qui hic loquitur in persona transilientis. Psalmus dico habitus pro Idithum, id est agens de transiliente.

Transiliente, dico, in finem, id est in Christum. A
Intentio. Monet ut, spretis caducis his, æterna
asperemus.

Modus: Tripartitus est psalmus. Primo, transi-
lens invidis respondet volentibus decipere. Secundo
se subijci hortatur, et monet reliquos ad idem, ibi,
verumtamen Deo subjecta. Terio errantes expro-
brat, et monet in Deo non in caducis confidere,
quæ est intentio psalmi, ibi, verumtamen vani.
Transilientem autem iste, videns tot impedimenta sibi
occurrentia, Deo se subdit, qui est altior eo, et
inferioribus se, quasi de alto respondet incre-
pando.

VERS. 1. — Nonne Deo subjecta erit anima mea?
ab ipso enim est salutare meum.

Nonne Deo. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Et si
agitis ut movear, et si multa transilio, tamen anima
mea semper erit subjecta Deo, nil præter eum cu-
piens. Hoc ideo dicit, ne transiliendo sit elatus,
quia, qui se exultat humiliabitur (Luc. xviii). Et,
Nonne subjecta erit? erit quidem, quia ab ipso,
scilicet a Deo Patre est, salutare meum, id est Filius,
qui est auctor salutis meæ. Vere auctor.

VERS. 2. — Nam et ipse Deus meus et salutaris
meus; susceptor meus, non movebor amplius.

Nam et ipse est Deus meus. [Cassiod., Aug., Gl.
int., Hier., Cassiod.] Hoc dicit, ne minor Patre
putetur. Vel ita, ut non fiat distinctio personarum.
Vere erit subjecta, quia ab ipso, Deo, est salutare
meum, id est salvatio mea. Quasi dicat: Scio quis
supra me sit. Et vere. Nam et ipse, qui est Deus
omnium per potentiam, est meus quadam proprie-
tate, scilicet per gratiam, et est salutaris meus, id
est redemptor per Incarnationem, et susceptor meus
ad gloriam. Vel, adjutor meus, alia littera, scilicet
in laboribus sæculi, et ideo, non movebor. [Aug.,
Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Vos agitis ut movear,
sed in velamento alarum ejus munitus, non move-
bor ab eo amplius, qui in Adam quidem motus fui.
Vel, non movebor amplius, ut prius motus fui car-
nis infirmitate. Et dicit hic idem quod in alio psalmo.
Quod enim dicit hic: Nonne Deo subjecta erit anima
mea; hoc est quod alibi dicitur: Non veniat mihi
pes superbia (Psal. xxxv). Quod vero hic dicitur:
Non movebor amplius, hoc est quod ibi dicitur: Et
manus peccatoris non moveat me.

VERS. 3. — Quousque irrutis in hominem,
interfictis universi vos, tanquam parieti inclinato
et macerie depulsæ?

Quousque? [Aug., Gl. int., Aug.] Quasi de turre,
id est de arce contemplationis loquitur imis, id est
hærentibus terræ. Quasi dicat: Et quia non move-
bor, ergo, quousque irrutis, ut flumen vel fera, in
hominem? non utique in animam, sed in carnem,
quia in corpore vobis data est potestas, non in
anima. Unde Job: Terra data est in manus impij
(Job ix). Nota quod ait, quousque, etc. A sanguine
enim Abel hic inceperunt (Matth. xxiii). Sed nun-
quid illi pertinebant ad hominem qui hic loquitur?

A utique pertinebant ad hunc hominem generalem, id
est ad Ecclesiam, quæ hoc dicit quod et alibi ait:
Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, pro-
longaverunt iniquitatem suam (Psal. cxxviii). Hæc
autem unum est cum capite suo Christo, qui est
caput omnium fidelium. Hoc ergo dicit: Quousque
irrutis in hominem, quasi a sanguine Abel, quia
ad caput pertinent membra, quæ ante caput pro-
dierunt? Sed nunquid prodierunt aliqua ante caput?
utique, quia caput dicit in alio psalmo mater Sion
(Psal. lxxvi). Unde diceret mater mea Sion, nisi
aliqui præcessissent, de quibus natus esset? mater
dicit, sed hoc dicit homo in ea natus, id est hoc
dicit caput, secundum quod est homo in ea natus,
non secundum quod est fundator ejus Altissimus.

Irrutis, [Cassiod., Aug., Cassiod., Hier., Aug.]
et non leviter, sed interfictis innocentem, scilicet,
alia littera, irrutis, tanquam dejecturi eum. Vos
dico incumbentes ei tanquam parieti inclinato et
macerie, quia putatis quod sine defensore sit, et
quia facile corrui ut inclinatus paries, qui etiam
non impulsus caderet; et quasi maceria, quæ est
constructio saxorum sine ligamine cæmenti, ut sit
circa hortos et vineas. Et ne de ipsa novitate firmam
putes, addit, depulsæ vel impulsæ, vel aliis manen-
tibus. Ita legitur illud, secundum litteram nostram,
interfictis, universi vos. [Hier., Aug.] Quasi dicat:
Irrutis in hominem, sed non est vobis irruendum,
quia irruendo in hominem, interfictis vos ipsos,
universi, etiam consentientes. Vel ita, secundum
C aliam litteram, quousque apponitis super hominem.
Idem sensus est cum præcedenti. Apponunt enim
mala super hominem, id est super Ecclesiam, onera
passionum, ut usque in finem impleat quisque fide-
lis in corpore suo quod deest passionum Christi
(Coloss. i). Deinde quasi irridendo subdit, interfic-
tis omnes vos, alia littera, quasi dicat: Vos om-
nes interfictis hominem illum, quantum ad homi-
nem; sed non omnes unum, sed omnes Ecclesiam.
Sed, quia Deus susceptor, non movebor, ut supra
dictum est, tanquam parieti inclinato et macerie
depulsæ. Hoc non mutatur. Nil possunt contra me
persecutores.

VERS. 4. — Verumtamen pretium meum cogi-
taverunt repellere; cucurri in siti; ore suo bene-
dicebant, et corde suo maledicebant.

Verumtamen ficti et occulti cogitaverunt repellere,
[Aug., Cassiod., Aug.] quia latet venenum in corde,
et si non audent proferre; pretium meum repellere,
id est Christum, ne homines colerent eum. Vel
beatitudinem æternam mihi tollere cogitaverunt.
Vel secundum aliam litteram, honorem cogitaverunt
repellere, id est Christum. Quia enim non possunt
extinguere nomen Christi, inhonorant exaltatum
verum Joseph. Et nota diversa genera hostium.
Irruunt enim persecutores violenti, cogitant repellere
hæretici et ficti. Illi ita. Ergo tamen salutem illorum
sitiebam. Et hoc est, cucurri in siti, quia, etsi sem-
per eos bibit, semper sitit ultra; sed ipsi ore suo

benedicebant. Quia nequeunt per aperta mala, tentant per blanda eum seducere, *et corde suo*, ubi cogitaverunt repellere, *maledicebant.* Hos sitiēbat iste. Sciendum est hic significari duas spirituales civitates, unam malorum, quæ dicitur Babylonia, quæ incipit a Cain; altera bonorum, quæ dicitur Jerusalem, quæ incipit ab Abel. Illius rex, diabolus: istius rex Christus. Cives Babyloniæ sunt irruentes, et repellere pretium cogitantes; cives vero Jerusalem, sunt sitiētes, et eos usque in finem potantes. Hæc duæ civitates permixtæ sunt corpore, sed divise mente. Civitas malorum significata est per illam civitatem quam prius Cain ædificavit, ubi non erat ante civitas, quam vocavit Enoch, id est *dedicatio*, quia mali temporalibus se dedicant, dum in hac vita quæ ante est, radicem cordis plantant, quia prius est quod animale est. Civitas autem bonorum significata est per Jerusalem, quæ post ædificata fuit, non ibi ubi prius non erat civitas, sed ubi fuit Jerus, unde Jebusæus. Fuit namque trinomina, scilicet Jebus, Salem et Jerusalem. Jebus autem interpretatur *conculcata*, ubi congrue **130** Salem, seu Jerusalem, illa eversa, ædificatur: quia ex veteri homine everso atque conculcato fit novus homo. Corporalis autem commistio utriusque civitatis facit ut res Babyloniæ ministrent, qui sunt de Jerusalem, id est boni aliquando; et res Jerusalem illi qui sunt de Babylonia, id est mali, verbi gratia, ut tres pueri in Babylonia, et mali regnantes in Jerusalem. De illa dicitur a Deo: *Ego Deus et non homo, et civitatem non ingredior* (Ose. xi). De hac Propheta ait: *Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei* (Psal. LXXXVI).

PARS II. *Διάψαλμα.* VERS. 5. — « Verumtamen Deo subjecta esto, anima mea, quoniam ab ipso patientia mea. »

Verumtamen. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi item se, id est animam suam subjici Deo hortatur. Quasi dicat: Illi ita. *Verumtamen* quidquid illi faciant, *Deo subjecta esto, anima mea.* Hæc repetitio menti nostræ robur infigit. Et debes subjici, *quoniam patientia mea*, quam habeo inter tanta scandala, *est ab ipso.* Homo enim per se hæc non toleraret. A quo ipso est? ecce a Deo. Et vere,

VERS. 6. — « Quia ipse Deus meus et salvator meus; adjutor meus non emigrabo. »

Quia ipse est Deus meus. [Aug., Cassiod.] ergo vocat me. *Et salvator meus*, ergo justificat me. *Adjutor meus*; ergo glorificat me. *Et non emigrabo.* Inde ubi glorificor, ab inquilinatu migrabo; de domo celesti non emigrabo. Vel secundum aliam litteram, scilicet *non ero transfuga.* Sic, et quia adjutor es, ideo, non ero transfuga ab hac fidei firmitate, quia

VERS. 7. — « In Deo salutare meum, et gloria mea: Deus auxilii mei, et spes mea in Deo est. »

In Deo est *salutare meum*, [Cassiod., Aug.] id est salus mea, non ut in diis gentium mors. Et non

A solum salvus ero in Deo, id est justus ex impio; sed etiam *gloria mea* erit in Deo; hic, et in futuro, id est gloriosus ero in eo. Et vere, quia ipse est *Deus auxilii mei.* Vel ita, ut de futuro accipiatur totum: In Deo est salutare meum in futuro, ut non modo salvus ero, imo et gloria mea erit in futuro: tunc salvus et gloriosus ero in eo. Et modo quid? ipse Deus, adjutor meus est in certamine. Ille dicit ne quid sibi deputet homo. Et *spes mea in Deo est*, donec veniatur ad perfectum, scilicet ad illam glorificationem, ubi justii fulgebunt sicut sol in regno Patris (*Matth. xiii*).

VERS. 8. — « Sperate in eo omnis congregatio populi, effundite coram illo corda vestra: Deus adjutor noster in æternum. »

B *Sperate*, [Cassiod., Aug., Gl. int.] sua fide vulgata monet omnes qui superstitionibus laborant, sperate in Domino. Quasi dicat: Spes mea in Deo est. Quo exemplo *sperate in eo.* Quasi dicat: Imitamini me Ildithum, omnis congregatio populi. Quasi dicat: Sitis unum, et sic sperare poteritis. Quomodo sperandum est? *effundite coram illo corda vestra*, [Aug., Alcuin., Aug.] id est pravas cogitationes vestras confitendo peccata, sperando bona, deprecando veniam, plorando ruinam. Per lacrymas enim cor effunditur. Effundite ergo, nolite intus retinere virus peccati. Hæc effusio significatur in tunsione pectorum. Dum enim poenitentes extrinsecus pectora tundunt, quantum peccati conscientia anima pungat, monstratur. Unde: *Punge oculum, et producit lacrymam: Punge cor, et producit scientiam* (Eccli. xxi). Et item, in hac vero pectorum tunsione, sonus est. Quo figuratur sonus et clamor confessionis peccatorum. Effundite dico, et non perit quod effunditis, quia *Deus est adjutor in æternum.* Quid ergo timeas inter malos?

PARS III. *Διάψαλμα.* VERS. 9. — « Verumtamen vani filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum. »

Verumtamen. [Cassiod., Aug., Gl. int., Hier., Alcuin.] Tertia pars, ubi errantes exprobrat et monet in Deo, non in caducis confidere: quod psalmus intendit. Quasi dicat: Illi irruunt et occidunt; *verumtamen*, vos boni, quasi in alto positi, misereamini eorum quos prius timebatis, et ex charitate dicite: *Vani sunt filii hominum.* Vel ita continua: ego sic monui, scilicet sperate, effundite. *Verumtamen* vani, etc. Vel ita junge; Deus est adjutor noster. Et licet sic operetur nobis Deus, *verumtamen* filii hominum, scilicet Evæ et Adæ, sunt vani, in se terrena petentes, et mendaces sunt *filii hominum in stateris*, id est in rectitudine Scripturarum, quia pervertunt Scripturas, quibus probent falsa. Vel, mendaces sunt in stateris, [Cassiod., Hier., Aug., Cassiod.] id est in iniquis ponderibus, quibus ementes decipiunt. Unde Salomon: *Pondus et pondus, mensura et mensura*, minor, scilicet qua vendas; et major, qua emas. *Utrumque abominabile est apud Deum* (Prov. xx), et item: *Statera dolosa abo-*

minabilis est Deo; et pondus æquum, voluntas ejus. (Prov. xx). De utraque sententia simul proceditur hoc modo: Ad quid hoc agunt? ut decipiant alios, ipsi dico existentes in idipsum, scilicet in unum de vanitate. Etsi enim varii sunt in suis perversis studiis, de vanitate tamen in unum sunt. Unde vulpes, quas colligavit Samson ad succedendum messes alienigenarum, in posterioribus conveniebant, facies vero diversas habebant. (Judic. xv). Hæretici enim vulpibus similes in pravitate erroris conveniunt; sed contraria tradentes, et adversus seipsos dimicantes, victoriam Ecclesiæ faciunt. Vel ita, et agit de hypocritis, qui aliud sunt, et aliud videri volunt. Et hoc est illi hominum sunt mendaces quia falso examine fallunt intuentes, quia justi videri volunt, cum sint mendaces. Et hoc est quod subditur: Mendaces, dico, sunt in stateris, id est in libra justitiæ, per quod facilius decipiunt, ut ipsi de vanitate decepti, decipiant alios in idipsum, id est per hoc ipsum quod creduntur æqui.

VERS. 10. — « Nolite sperare in iniquitate, et rapinas nolite concupiscere; divitiæ si affluant, nolite cor apponere. »

Nolite. [Aug., Cassiod., Aleuin., Cassiod.] Hic sitiens convertit se ad eos, quasi dicat: Spes mea est in Deo, sed o vos filii hominum, nolite sperare in iniquitate, sed sicut spes mea in Deo est, ita sit vestra, et nolite, vos, qui non habetis, quasi ex necessitate sitis rapturi, concupiscere rapinas, ubi potius rapit vos diabolus. O lucra damnosa! Invenis pecuniam, perdis justitiam. Præda enim quam vis rapere in mscupula est; tenes alienum, et teneris a diabolo. Et est sensus: Nec speretis, nec cupiat is quæ congregata aliis rapiantur. Ne vero solis pauperibus hoc dicere videatur, subdit: Et, o vos qui habetis, divitiis si affluant, id est si exundant, tanquam de pleno fonte currant. Nolite cor apponere, id est nolite sperare in incerto divitiarum (1 Tim. vi). Hoc divitiis dicitur. Ille ergo qui non habet, non ambiat; qui habet non superbiat. Et notandum quod non dicit nolite habere, sed cor apponere. Non enim damnat divitias, unde mereamur cælum, sed cor appositum, quod scilicet non expendit, sed recondit.

VERS. 11. — « Semel locutus est Deus; duo hæc audiavi, quia potestas Dei est, et tibi, Domine, misericordia, quia tu reddes unicuique juxta opera sua. »

Semel locutus est Deus, etc. Duo dixit, scilicet nolite cor apponere, et sperare, quibus alia duo reddit, reddens causam prædictorum. Quasi dicat: [Aleuin., Cassiod., Aug.] Nolite cor apponere, cur? Quia potestas vindicandi est Dei, scilicet Filii. Dixit, sperate. Cur sperandum? Quia tibi, Domine, est misericordia remmnerandi, in quo potestas et

A misericordia apparet, ecce quia tu reddes unicuique juxta opera sua. Per hoc apparet hæc de Christo dici, quia Pater non judicat quemquam, sed omnia judicium dedit Filio (Joan. v). Unde hoc scis? quia semel, id est æternaliter, locutus est Deus, id est disposuit omnia, inter quæ omnia hæc duo audiavi, quia potestas, etc. Vel ita, secundum seriem litteræ; Sperate in Deo, quia semel locutus est Deus, ubi duo hæc audiavi. Contrarium videtur Deum semel loqui, et duo audiri. Quid est etiam quod legitur in Apostolo: Multifariam multisque modis olim Deus locutus est (Hebr. 1), sed inter homines multis modis loquitur Deus, apud se semel, quia unicum Verbum genuit, per quod omnia facta sunt, et in quo simul omnia disposita sunt, inter quæ omnia hæc duo quæ hic opus est dici, audiavi, cum et multa alia audiavi quæ hic memorari non est opus. Illa duo sunt potestas et misericordia, de quibus sunt omnes Scripturæ, propter quæ duo lex et prophetæ sunt, propter quæ ipse Christus missus est et apostoli. Potestas ergo timeatur, misericordia ametur, nec pro misericordia potestas contemnatur, nec pro potestate de misericordia desperetur. Et hoc est, sperate in Deo, quia Deus semel locutus est, id est Verbum æternaliter genuit, in quo omnia fecit atque disposuit. Hoc est illud Verbum de quo pastores dixerunt: Transeamus usque Bethlehem, et videamus hoc Verbum quod factum est (Luc. 11). Quod non tantum ineffabile est, verum etiam nomen ejus quod scribebatur in lamina aurea summi pontificis (Exod. xxviii), et erat tetragrammaton, id est (97) quatuor litterarum quæ sunt iod, he, van, heth, id est principium passionis vitæ istius. Nomen autem ex his litteris constans, ut quidam tradunt, est ia. ia. vel, ie, ie, quod dicitur ineffabile, quia, cum cætera nomina Domini rem ineffabilem significant, (98) hoc ineffabiliorem rem designat, juxta litterarum interpretationes. Quasi dicat: Iste cujus, hoc est nomen est principium vitæ per Adam amissæ: et hoc per humilitatem passionis. Quid autem mirabilius quam quod patiendo, moriendo a morte nos liberavit? Ineffabilis est ergo Verbi generatio, cujus etiam nomen est ineffabile et iste tamen aliquid inde capiens dicit, semel locutus est Deus, id est, æternaliter Verbum genuit, in quo omnia disposuit. Hoc vidit iste elevatus super omnia, etiam transcendens angelos, et ad liquidum perveniens, ubi unus unum genuit. Inter quæ omnia, duo hæc audiavi, in alto quo transilivi, quasi non a me dico hoc, sed audiavi, raptus ad Verbum unigenitum, quæ? Quia potestas Dei est, id est Filii, qui non tantum in se potestatem habet, verum etiam aliis confert, quia non est potestas cuiusque nisi a Deo æquo, et si te lateat æquitas, Et tibi, Domine, misericordia, quia tu reddes unicuique juxta opera sua.

(97) Ex Beda in Exod. xxviii, si non fallit gloriaria.

(98) Vide Hieron. in epistola ad Marcellam, De x Dei nominibus et in epist. ad Damasum, cujus prin-

cipium est; Et factum est no. etc.; et item in cap. Ezech. xvi, ad illud: Et coronam decoris in capite tuo.

Hæc non mutantur. [Aug.] Apud illum potestas, A apud illum misericordia. Pertinet ad ejus potestatem damnare iniquos. Tremere ergo ejus potestatem. Diabolus ergo quædam potestas est, plerumque tamen vult nocere, et non potest, quia potestas ista sub potestate est; tantum enim impellit parietem inclinatum, quantum accipit potestatem; quoniam qui dat tentatori potestatem, ipse tentato præbet misericordiam. Non est potestas nisi a Deo. Noli dicere quare dat tantam potestatem diabolo, ut non det contra potestatem? Qui dat potestatem, habet æquitatem. Noli ergo timere inimicum. Tantum facit quantum acceperit potestatem.

COLLATIO IN PSALMUM LXI : « NONNE DEO SUBE-
CTA, » ETC.

VERS. 1. — *Nonne Deo subjecta erit anima mea. Nonnulli vertunt, silet anima mea; alii, respicit anima mea; quidam, exspectat anima mea. Quæ omnia apte innuunt pacem conscientie, et perfectam animæ obedientiam erga Deum. Hic translator ad Campensem habet, Deum unice observabit anima mea.*
דוֹתָי בְּיָדֶיךָ

B

Tanquam parieti inclinato et maceriae depulsæ. Si legas sub recto casu tanquam paries inclinat^{us}, et maceria depulsa, poteris subaudire verbum substantivum eritis vel sitis. In nostra lectione, intelligitur verbum incumbite vel quid simile, ut colligitur ex interpretatione Augustini, ne suo more elidant ecclesiasticam psalmodiam Faber et Cæcus.

VERS. 4. — *Pretium meum cogitaverunt repellere.* Hieronymum, partem ejus, si legas, מַעֲשֵׂי מַעֲשֵׂי, id est munus meum vel pars mea; si מַעֲשֵׂי מַעֲשֵׂי, est munus ejus, pars ejus, juxta Hieronymum. Ut autem legeris מַעֲשֵׂי מַעֲשֵׂי MISERTO, significat ad exaltationem, quomodo neoterici Hebraiciores usurpant, et varie reddunt, turbantes nunc huc, nunc illic; Præteritis, propter exaltationem ejus inierunt consilium, ut expellant; Sanctes, a magnitudine ipsius Dei consulerunt expellere alter alterum, ne ipse Deus quem exaltet consultant molienturque impellere; Pellicanus, ad elevationem inierunt consilium ad expellendum; interpretes pro Cajetano, a celsitudine ipsius, supple viri, consulerunt ad impellendum; Paraphrasis Campensis, quod videbat illum auxilio Dei crescere, hoc ut impediret stulti invito consilio, subvertere illum conabamur; Translator, duntaxat initis consilium de statu ejus ad deficientiendum; Nebiensis, pro exaltatione sua ut pellerent; Paraphrastes Chaldaeus, in die bonæ operationis conciliantur ut impingant.

CUCURRI in siti, רצוי HIRTZU CAZAR, id est placuerunt in mendacio, vel voluerunt mendacium. רצה RATZAH, usurpatur et pro complacere et pro currere. Secundum significatum attenderunt LXX, quanquam non ad verbum omnino. Deinde רצה CA-

VERS. 7. — *Deus auxilii mei, et spes mea in Deo est.* Hic pudet referre insultationem Cæli post Fabrum adversus interpretes, quod hic sensus non perinde quadret : *Deus auxilii est in Deo*, quem tamen series illius versiculi deducere videtur. Sed ex Hebræo dicendum, *robis sive petra fortitudinis meæ, et spes mea in Deo est.* Hebr. *רֹכֶסֶת אֱלֹהִים*, id est *petra fortis, et est Deus*; qui dicitur *Deus auxilii*, id est *Deus adiutor*. Ergo quæ ineptitudo, *Deus est adiutor meus; et spes mea in Deo est?* ubi est incommoditas orationis quæ vos offendi?

VARS. 8. — *Sperate in eo, omnis congregatio populi.* Hebr. *sperate in eo omni tempore, populi.* Et in Hebr. particula *populi* sic posita est, ut dubium sit an referatur ad precedentia, an ad sequentia: et, juxta exigentiam constructionis et commoditatem sententie, potest verti aut singulariter aut pluraliter, et hoc vel illo caso. Et haud scio an interpretes legerint *לְכָל אֲדָמָה*, id est *congregatio pro ry etu*, id est *tempore*. Nam unica litterula distant, quamquam populus omnis ætatis sive temporis haud longe absit ab omni congregatione.

VERS. 9. — *Mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi deo de vanitate in idipsum.* Hebr. כֹּזְבֵי בָנֵי אָדָם עַל מִשְׁכָּל הַמֶּשֶׁקֶט לְעוֹלָתָם וְלִפְנֵי יְהוָה יִשְׂחָקוּ יִשְׂחָק שֶׁחֲסִידֵי יְהוָה נִשְׂחָקוּ בְּפָנָיו וְיִשְׂחָקוּ בְּפָנֵינוּ. CARAB BENE ISCH NEMOZNAIM LAALOTZ NEMAN HENBEL IAHAD, *mendaces filii viri in stateris ad ascendendum.* Quod Hieronymus Interpretatur : *in stateris dolosis*, siquidem in ascensu statera tum solet fieri fraudulentia.

In *decentibus* *sanctis* cum *sanctis* non *decentibus*.
 תְּדִי נֶחֱבֵל יָאֵבֵד, *de vanitate simul, vel in*
idipsum. Hierony. sic explicat, *fraudulenter simul*
Pratensis, ipsi magis vanitas simul; Sanctes, in *ate-*
leris si ascendant, leriores sunt vanitate simul. *Idem*;
ceteri Hebraicantes recens nati. Et id effe-
 ctum est quod littera *men*, nunc est prepositio a
 vel *ab* vel *de*, nunc nota comparativi, quo carent
 Hebrei. Sufficit quod editio nostra non dissidet a
 veritate Hebraica.

VERS. 10. — *Nolite sperare in iniquitate, et rapinas nolite concupiscere.* Hebr. copulant בגלזל BEGAZEL, id est in rapina, verbo proxime precedenti, nolite sperare in iniquitate, sine calumnia et rapina. LXX jungunt subsequenti et videntur legisse cheth pro he, id est aspirationem fortem loco tenuis; eum paulo distent תהרל TEHERALU loco תהרל TEHERALU. Prius nonnunquam significat eniti, parturire, etque concupiscere, præsertim in conjugatione quam dicunt piel; alterum evanescere, ut sit, nolite vani fieri. Quod Hieronymus vertit, ne frustremini. Chaldeus est nobiscum quantum ad significantiam verbi, modo non fallat versio.

VERS. 11. *Semel locutus est Deus; duo hec audi-
di. Et ad eundem modum filiorumque, Pellicanus
et interpretes pro Cajetano. Satis accedit Nebiensis.
Sed Pratensis et Sanctes, bis hec audiui: Munste-
rus, una vice locutus est aique secundo, quod et au-
diui; Campensis, unum quiddam locutus est Deus,
sed saepeunum illud audiui; Translator, semel lo-
cutus est Deus, quod ego iterum aique iterum audiui.
Pro cerebro hominum omnia confunduntur, quando
hebraismus ad id minus adigit. Paraphrasis Chal-
daea sic interpretatur, legem unum locutus est Deus,
et bis illam audivimus de ore Moysae.*

PSALMUS LXII.

PSALMUS DAVID CUM ESSET IN DESERTO IDUMÆÆ.
Deus, Deus meus. Titulus : *Psalmus David cum*

esset in deserto Idumææ. Sicut legitur in libro Regum David fugiens a facie Saul abscondit se in de-

serto Idumæorum, de quo non agit psalmus, sed de significato. [Alcuin., Aug., Cassiod.] Per David enim intelligitur Ecclesia, quæ ariditate sæculi, velut in deserto sitit, et misericordiam a Deo piis precibus expetit, donec æterna capiat, docens nos suo exemplo bene conversari in medio hujus prævæ et perversæ nationis. Et est sensus: *Psalmus iste attribuitur David*, id est Ecclesiæ, quæ hic loquitur. *Psalmus dico habitus de hoc quod sustinuit, cum esset in deserto Idumææ*, id est in deserto hujus sæculi, ubi sunt. Et accipitur psalmus iste ex persona capitis et membrorum. Vox enim ipsius nostra est, et nostra ipsius. Intentio monet recte conversari in medio prævæ nationis. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo, dicit Ecclesia quomodo se habeat in deserto hujus sæculi, scilicet sponsa Deum videre desiderat, quem et laudat, et id amplius agere optat. Secundo exponit bona malaque, utriusque partis, ibi, *sic memor fui*. Ecclesia ergo necessitatibus hujus vitæ æstuans ait: O

VERS. 1. — « Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo. »

Deus, [Alcuin., Aug., Cassiod., Aug.] communis omnium per potentiam, qui es *Deus meus* quodam modo specialiori, scilicet per cultum et sanctum desiderium. Vide affectum piæ deprecationis, per hanc geminationem, *vigilo ad te de luce*, vel *diluculo*, alia littera, id est matutinali hora ad litteram, quando resurrexit Christus, scilicet ut tunc eum laudet Ecclesia, quando exemplo suæ resurrectionis eam ad resurgendum animavit. Inde est quod psalmus iste in matutinis laudibus cantatur. Vel ita secundum moralem sensum, ubi per lucem lux gratiæ intelligitur, quæ nos vigilare facit ad Deum. Alius enim vigilat ad Deum, scilicet qui vere Dei memor est; alius dormit ad Deum, scilicet qui Deum obliviscitur; alius dormit mundo, vel ad mundum, dum mundi obliviscitur; alius vigilat ad mundum amans ipsum. Ideo dicit iste, *vigilo ad te*, dum scilicet mundo dormio, non amans quæ mundi sunt, sed te solum desiderans. Econtra ad Deum dormit, qui Deum obliviscitur, terrenis deditus. Vigilo dico, et hoc, de luce, quia suboritur mihi lux gratiæ. Non enim vigilares, nisi lux oriretur quæ te excitaret. Dico vigilo, ad te, et sitio anima et corpore. Et hoc est, et

VERS. 2. — « Sitivit in te anima mea; quam multipliciter tibi caro mea. »

Anima mea sitivit, [Aug.] Multis de causis, unum et beatum esse quod est in te. Alii alia desiderant, sed anima mea, non nisi ad te. Anima sitivit multis de causis, sed de pluribus sitivit caro. Et hoc est quam multipliciter, id est pro multiplici defectu, sitivit tibi, non alii rei, *caro mea*, quæ plus eget. Patitur enim multos defectus, mutat etiam ætates, quæ etiam resurrectionem sitit, quia et ei promittitur resurrectio quam desiderat, quomodo animæ nostræ beatitudo. Vel de presenti sic: quam multipliciter sitivit tibi pro præsentibus caro

A mea. Sitit enim et hic caro Domini, dum ab eo quaerit necessaria, hic; deinde subdit ubi sitiat.

VERS. 3. — « In terra deserta, invia, et inaquosa, sic in sancto apparui tibi, ut viderem virtutem tuam et gloriam tuam. »

In terra deserta. [Aug., Cassiod., Aug.] Hic sitiendum est. Hoc sæculum est desertum, hoc est Idumæa. Unde titulus agit, quod bene dicitur terra deserta, ubi scilicet nullus sanctorum habitat. Addit et invia, quia non est ibi via, unde exeas, et inaquosa, quia, dum moraris, non est ibi aqua. Malum est hoc desertum, horribile et timendum; sed tamen Deus hic fecit tibi viam, scilicet Christum, qui est via, veritas et vita [Joan. xiv], et misit aquam verbi sui, Spiritu sancto implens prædicatores, ut fieret in eis fons aquæ salientis in vitam æternam [Joan. iv]: sic in sancto. Quasi dicat: Sitivit anima mea et caro, et sic, tunc apparui tibi: in sancto desiderio, id est per sanctum desiderium. Nisi enim quis prius deficiat in malo, nunquam pervenit ad bonum, quod Deus est. Et apparui tibi, non dico, ut videres me, quia omnia vides; sed ut viderem virtutem tuam, et gloriam tuam, id est Christum. Quasi dicat: Vidisti me, ut viderem te. Nemo enim videt Deum, nisi prius Deus appareat, id est a Deo videatur. Sol enim luce sua facit nos videre, ita et Deus. Ergo in sancto desiderio appareamus Deo, ut ipse appareat nobis. Cui ergo non appareat Deus, sit in sancto desiderio; et apparebit ei Christi majestas et æqualitas, quam cum Patre habet, etsi homo fuit. Ideo hæc omnia sic ago,

VERS. 4. — « Quoniam melior est misericordia tua super vitas; labia mea laudabunt te. »

Quoniam melior est misericordia tua, [Aug., Alcuin., Aug.] id est vita gratiæ, quæ per misericordiam non per merita datur super vitas humanas, etsi longæ et prosperæ sint: quæ multæ sunt, ut vita militis, agricolæ et cæterorum. Melius est quod das correctis, quam quod eligunt perversi. *Labia mea*. Post beneficia Dei laudem promittit, quasi dicat: quia misericordia tua est super vitas, ideo labia mea laudabunt te ad proximum, de quo etiam sollicitor. Nisi præveniret me misericordia tua, non possem laudare te. Et sic labiis laudo.

VERS. 5. — « Sic benedicam te in vita mea; et in nomine tuo levabo manus meas. »

Sic etiam benedicam te jam in vita mea, [Aug., Cassiod., Alcuin.] scilicet quam mihi donasti. Non in illa quam mihi elegi. Vel ita: Quia misericordia tua est super vitas, sic, id est ideo benedicam te in vita mea, id est bene vivendo. Vel ita, per misericordiam tuam laudabo te, et, sicut dedisti mihi per misericordiam laudare te, sic benedicam te in vita mea, id est misericordiæ tuæ tribuam vitam meam, in qua te laudabo. Et in nomine tuo, id est ad honorem tuum levabo manus meas in precibus, ad litteram. Levabo, etiam in bona opera, ut Christus suas in cruce pro nobis levavit, ut manus nostræ, tam corporis quam bonæ operationis, extendantur

ad Deum. In nomine Dei nempe levat manus qui bonis operibus insistentis tenens manibus in figura crucis Deum orat. Unde Apostolus : *Levantes puras manus in oratione sine ira et disceptatione* (1 Tim. ii). In hujus rei figuram præcessit 132 quod Moyses fecisse in Exodo legitur, qui, dum in oratione levaret manus ad Dominum, populus Dei vincebat Amalec; dum vero deponebat manus, superabatur Israel (Exod. xiii), quia, dum aliquis bona opera operatur pro cælestibus, vincit Amalec, id est dæmonum turbam, sanguinem nostræ perditionis lingentem; dum autem deponit manus, id est pro terrenis operatur, vincitur ab Amalec.

VERS. 6. — « Sicut adipe et pinguedine repleatur anima mea, et labiis exsultationis laudabit os meum. »

Sicut adipe, etc. [Aug., Hier., Cassiod., Aug.] Hoc est quod petitur levatis in oratione manibus. Quasi dicat : Levabo manus, et hoc petam : Utinam anima mea repleatur sicut adipe et pinguedine. Hæc ad litteram olim placebant Deo in sacrificiis. Adeps in intestinis, pinguedo est in carne. Sub horum velamine quedam spiritualia optat. Per adipem enim intelligitur sapientia, quæ in abscondito est, quæ est pinguedo animæ, sine qua anima macrescit, vel ita exil; est, ut in bonis operibus cito deficiat. Per pinguedinem intelligitur fortitudo spiritus, vel pia alacritas. Et ideo apposit, *sicut*, non dixit simpliciter, adipe et pinguedine. [Cassiod., Aug., Hier., Gl. int., Aug.] Et est, anima mea repleatur sicut adipe et pinguedine, scilicet scientia et pia alacritate, vel fortitudine spiritus repleatur hic, ubi sitis est, et oratio levatis manibus; cum sitis transierit et oratio, tunc succedet laudatio. Unde subdit, *et labiis*. Quasi dicat : Dico impleatur anima, et sic laudabit te os meum labiis exsultationis, pro pura conscientia, cujus comes est exsultatio. Vel, secundum aliam litteram, *et labiis exsultationis laudabo nomen tuum*. Idem sensus. Sicca enim labia laudare non possunt. Vel ita, ut totum de futuro accipiat, et accipitur pro eodem adeps et pinguedo, scilicet pro æterna jucunditate. Et est, repleatur anima mea sicut adipe et pinguedine, id est, felici jucunditate, quæ erit in æterna saturitate; et tunc, *labiis exsultationis laudabit nomen tuum*.

PARS II. VERS. 7. — « Si memor fui tui super stratum meum, in matutinis meditabor in te, quia fuisti adjutor meus. »

Si memor. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Secunda pars, ubi exponuntur bona et mala utriusque partis, scilicet contra difficultates sæculi, quas hic patitur. Dicit securitatem suam esse ex Deo, in qua memor est ejus, memorans inimicos perituros, et regem cum sanctis lætaturum. Quasi dicat : Laudabit te os meum, quia et in stratu, et mane memor fui tui super stratum meum, id est in quiete prosperitatis, ne ipsa dissolveret, et faceret oblivisci Deum. Et si memor fui tui in quiete, tunc in matutinis quoque, id est bonis actibus, meditabor

A in te, scilicet, per mane actus accipiuntur, quia mane quisque incipit bene operari. Et bene ait, si in stratu, et in mane. Si enim non es memor in quiete nec in actione. Si vero in otio, tunc et in operatione. Ne in ea deficiat, ideo addit, ostendens quare non deficiat, et sit memor, quia fuisti adjutor meus. Nisi enim adjuvet Deus hic, bona implere non possumus. Vel ita juxta moralem sensum, et convenit in parte cum præcedenti sententia. Quasi dicat : Laudabo, si, id est quia memor fui tui super stratum meum. Per stratum in quo quiescimus prospera accipe, in quibus iste est memor Dei, quod vix homo facit. Et meditabor in te in matutinis, id est luce gratiæ mihi illucescente. In nocte enim mala fiunt; sed Christo monstrante, tanquam in luce, bona debemus facere. Nemo autem in mane operatur, nisi qui in Christo operatur. Ergo in matutinis, id est in luce Christi, meditabor in te, ut supra dixit, de luce vigilo ad te, ut filius lucis, id est Christi, ad auctorem lucis vigilet, id est Deum. Ideo in te, quia fuisti adjutor meus, in periculis Iudææ.

VERS. 8. — « Et in velamento alarum tuarum exsultabo, adhæsit anima mea post te, me suscepit dextera tua. »

Et si quid occurrerit exsultabo in bonis operibus, in velamento alarum tuarum, id est in protectione tua, quia pullus sum. Et ideo, si non protegis, milvus rapit. Ideo exsultabo, quia adhæsit tibi charitate, anima mea post te, id est ita adhæsit tibi charitate, ut te præ se diligeret. [Alcuin.] Vel post te, scilicet ut sequatur te, nolens præire, ut Petrus voluit (Matth. xvi). Ideo exsultabo, ideo adhæsit, quia me suscepit alis tegendum, a periculis dextera tua, id est propitiatio tua.

VERS. 9. — « Ipsi vero in vanum quæsierunt animam meam, introibunt in inferiora terræ, tradentur in manus gladii, partes vulpium erunt. »

Ipsi vero, [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] quasi notabiles, in vanum, quia evasi, quæsierunt animam meam. Vel hoc in persona totius Christi, id est capitis et corporis, dicitur. Quasi dicat : Ideo exsultabo, quia me totum Christum suscepit dextera tua, id est sapientia tua, verbum tuum. In Christo enim homine sapientia Dei est, et nos in illo sumus, et cum illo assumpti sed diverso modo : ille, per unionem personæ; nos, per adoptionem. Et ideo, in vanum vero, id est in vanitate, quæsierunt animam meam, in qua omnes vivunt. Hæc est anima Christi, quia nil fecerunt animæ Deo connexæ, quærentes eam perdere. Ipsi, scilicet quilibet persecutores, et maxime Judæi in malitia notabiles, qui in capite et in apostolis, animam nostram quæsierunt. Et ideo introibunt, animo et desiderio, in inferiora terræ, id est in terrenitatem. [Cassiod., Aug., Hier., Aug.] Timuerunt enim perdere terram, et ideo occiderunt Jesum, et ierunt sub terram, quæ eis proposita dominata est; non ad cælos vecti, a terra sorbentur. Malæ cogitationes eorum, quia de terra sunt natæ,

in ima terræ, quasi in cœnum vergunt. Et tamen accidit eis quod timuerunt, quia et post terram perdidierunt. Unde sequitur: *Tradentur*, etc., quia expugnati sunt ab hostibus. Vel, introibunt in inferiora terræ, id est in infernum, et propterea tradentur hic *in manus gladii*, id est potestatem Titi et Vespasiani, et partes vulpium erunt, id est principum sæculi, qui vulpibus comparantur, ut Dominus dicit de Herode: *Dicite vulpi illi*, etc. (Luc. xiii.) Partes horum inquam erunt Judæi, quia Christum regem noluerunt habere, dicentes: *Non habemus regem nisi Cæsarem* (Joan. xix.) [Cassiod., Gl. int.] Agnum rejecerunt, vulpem tenuerunt. Vel per vulpes, dolosi intelliguntur. Partes ergo vulpium sunt, dum se dolosis prava voluntate conjungunt. Vel, partes vulpium, id est demonum erunt.

VERS. 10. — Rex vero letabitur in Deo, laudabuntur omnes qui jurant in eo; quia obstructum est os loquentium iniqua.

Rex vero, [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est Christus, qui vere est rex quem rejecerunt Judæi, *letabitur*, etsi visi sunt superasse, in Deo Patre. Unde: *Ego in Patre, et Pater in me est* (Joan. xiv.) Et *laudabuntur*, id est laudabiles erunt, qui Christum non vulpem elegerunt, omnes qui jurant in eo, id est qui ei pollicentur, et vovent bonam vitam. Et nota quod ait, jurant in eo, non dicit per eum, ne per eum imperare videatur juramentum; sed ait, qui jurant in eo, promittendo ei obsequium. Post causam lætitiæ subdit, *quia obstructum est, vel oppilatum est*, id est obstruetur in judicio, ubi omnis iniquitas viela obmutescet, *os loquentium iniqua*, id est, Judæorum et paganorum, quia ipsi tunc destruentur, non Christiani. Nota quia in his duobus versibus confert bona et mala diversarum partium.

A COLLATIO IN PSALMUM LXII: « DEUS, DEUS MEUS, » ETC.

VERS. 1. — Ad te de luce vigilo. Quare Nebiensis, Pratenensis, Sanctes et interpretes pro Cajetano, simpliciter et nude dixerunt, *quæram te?* cum *וַיִּשְׁכַּח*, significet *mane quærere* et Hieronymus ita reddidit, *de luce consurgam ad te?* Munsterus, *quæram te mane*. Consimiliter Campensis et Pellicanus. Chaldeus, *Præveniam in mane coram te*. Translator ad Campensem, dixit, *ad te maturo*. Si odio lectionis Latinæ fecerint (quod non credimus), ostenderet se habere speciem contradictionis.

VERS. 2. — Quam multipliciter tibi caro mea. Est evidens interpretes accepisse *כַּמַּח* CAMACH, ut sit dictio composita, id est quoties, sive multipliciter. Nam, si fuerit verbum *כַּמַּח* CAMACH, id est concupivit, quomodo verterunt alii, *concupiscit caro mea*.

VERS. 3. — Sic in sancto apparui tibi. Hebr. *וַיִּרְאֵנִי בְּקֹדֶשׁ* HAZITICA, id est vidi te, sive contemplatus sum te. Sed minimo negotio conciliatur sensus. Et translator ad Campens. habet, *perinde appareo coram te*, videlicet in sacra sede.

VERS. 7. — Sic memor fui tui, etc. Fortasse posset videri mendum esse, sic, pro si, quia Græce legitur *si*. Et Sanctes, Nebiensis, Pellicanus et interpretes pro Cajetano vertunt, *Si memor*, aut *si recordatus*. Verum particula Hebræa *כִּי*, sæpiusculum sonat *vere et certe*. Ergo et sic. Hinc Pratenensis posuit *certe memor*; et Munsterus, *annonitui recordatus sum*, per interrogationem, quæ exigit responsonem confirmatoriam. Hieronym. neque si, neque sic vertit, sed simpliciter *recordatus fui*. Magister cum Augustino legit, si, ut tamen exponat per quia, non per conditionem. Et certe docet Budæus in Commentariis Græcæ linguæ, quandoque *si* accipi pro *quia*.

VERS. 9. — In vanum quæsierunt animam meam. *וַיִּשְׁכַּח לְשׁוֹנָא*, id est, in desolationem, quod circumlocutione reddidit Hieronymus, *quæsierunt interficere animam meam*. Editio quidem nostra non negat quin perfidi quæsierunt animam ejus perdere, sed simul explicuit frustratos esse conatus eorum. Nec tamen vanitas illa incongrue notatur per dictionem Hebraicam. Nam quæ major vastitas et desolatio, quam vanum aut vanitas?

PSALMUS LXIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Exaudi, Deus. Titulus: *In finem psalmus David*. [Cassiod., Aug.] Psalmus iste breviter agit de passione Christi et resurrectione, ubi totus Christus loquitur, scilicet caput et corpus. Ut enim caput nostrum, ita et nos in tribulatione, rogamus. Et est psalmus iste dirigens nos *in finem*, id est in Christum, attribuitur David, id est Christo, qui hic loquitur, adjuncta sibi voce corporis. Intentio: Monet in passionibus sperare in Domino. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo enumerat quæ tulerit, et quomodo se habuerit contra hæc, ut in passionibus speremus in Domino. Secundo Judæorum pravitatem irridet, ibi, *sagitta*. Totus itaque Christus in passione orat, dicens:

VERS. 1. — Exaudi, Deus, orationem meam, cum deprecor; a timore inimici eripe animam meam.

Exaudi, Deus, orationem, cum tribulor; alia littera.

[Cassiod., Alcuin., Gl. int.] In hoc, audi eripe animam meam non quidem, non ut moriar, sed a timore inimici, scilicet ut eos non timeam, qui tantum corpus occidere possunt; sed te, qui corpus et animam potes occidere et perdere. Hoc modo eripitur iste, etiam cum occiditur. Non enim hominem timet, vel cedit. Vel ita secundum litteram nostram, et distinguitur littera aliter, exaudi, Deus, orationem meam, ut me exaltes; et eripe animam meam a timore inimici, et si non a timore mortis, quia omnis homo horret mortem, cum, id est quia, deprecor, id est totis viribus precor. Dico eripe: quod erit, quia

133 VERS. 2. — Protexisti me a conventu malignantium, a multitudine operantium iniquitatem.

Protexisti me a conventu, [Aug., Cassiod., Aug.] id est a concilio malignantium, ut conciliis Judæorum, et a multitudine operantium, actu iniquitatem, ut

eum occiderent, qui eis tot bona fecerat; hoc quod hic dicitur, scilicet protexisti, in capite factum, nec minus quod et membra experiuntur. Hoc exemplo reliqui firmantur.

VERS. 3. — « Quia exacerunt ut gladium linguas suas, intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in oculis immaculatum. »

Quia, vel, qui *exacerunt*. [Aug., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Quid enim illi fecerunt tibi? utique mala, quia *exacerunt*, vel ita continua: Qui sunt malignantes et operantes? Quia *exacerunt linguas suas ut gladius*. Aperte inclamando mortem, et ita si non manibus, linguis occiderunt; et loquitur hic Christus; et *intenderunt arcum*, id est dolos. Arcus enim occulte, gladius aperte ferit *rem amaram*, licet verba sint dulcia; gestant enim mel in ore, aculeum in dorso. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat: occultas insidias paraverunt, scilicet ut per discipulum traderetur, quod est res amara ut conviva sit proditor. Ad quid intenderunt, ut *sagittent in oculis*, quantum ad suam opinionem, per discipulum et huiusmodi, omnia facientes, ut nil fecisse viderentur. Quem? *immaculatum*. Ideo esset eis timendum. Magna iniquitas Judæorum hic ostenditur. Et ideo inexcusabiles sunt, intenderunt arcum, et sic perficient, quia.

VERS. 4. — « Subito sagittabunt eum, et non timebunt; firmaverunt sibi sermonem nequam. »

Subito. [Aug.] Vel *repente*, id est insidiosio, quasi inopinati, quasi non prævisti *sagittabunt eum* quasi nescientem, ut eis videtur, qui se credunt Deum fallere. Quasi dicat: Scelus implebunt, et inde non timebunt, o cor durum, occidere velle hominem, qui mortuos suscitabat: et inde non timere. Ideo non timent, quia *firmaverunt* obstinatione, non veritate. Nullomodo. Nec etiam per iudicem obmittere volentes qui multa egit, ut refrenarentur, nec miraculis moti fuerunt *sermonem nequam*; vel, malignum, ut: *reus est mortis* (Matth. xxvi). *Ex-pedit ut unus moriatur pro populo* (Joan. ii). Et hoc sibi id est ad malum suum, non Domino, cui non nocuerunt, sed sibi, cum dicunt: *Sanguis ejus super nos, et super filios nostros* (Matth. xxv). Deinde exponit qualiter arcum intenderunt.

VERS. 5. — « Narraverunt ut absconderent laqueos; dixerunt: Quis videbit eos? »

Narraverunt, [Gl. int., Cassiod., Gl. int., Aug.] vel, *disposuerunt*, prius apud se, postea cum discipulo, ut *absconderent laqueos*, ita dicentes: Si discipulus tradit, si Romani crucifigunt, quid ad nos? Iste est mos malorum. Qui enim dolum parat, putat fallere. Unde sequitur: *Dixerunt: Quis videbit eos*, scilicet laqueos, id est: Quis poterit cavere. Putabant enim eum latere quem occidebant. Ideo putabant eum non videre, quia

VERS. 6. « Scrutati sunt iniquitates; defecerunt scrutantes scrutinio. »

Scrutati sunt iniquitates [Cassiod., Aug.] Scilicet quomodo accusarent justum per falsos testes, vel

A quomodo eum perderent, et ne mundus post eum iret. Dicebant enim: Per discipulum tradatur, a iudice occidatur. Vel ita: Nihil ad nos scrutati sunt, sed ipsi scrutantes *defecerunt in scrutinio*, id est pravo suo consilio. Vel ita: Scrutati sunt iniquitates, ipsi dico *scrutantes* scrutinia, id est acerba et occulta consilia, sed quanto acutius cogitant, tanto plus defecerunt a veritate et æquitate; et in tenebras merguntur, quia Deum non vident, et ideo putant se non videri a Deo.

VERS. 7. — « Accedet homo ad cor altum; et exaltabitur Deus. »

Accedet homo ad cor altum, vel, et cor altum, [Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Qui scrutatur iniqua, deficit; sed e contra *homo scrutans bonum, accedet ad cor altum*, id est ad cordis intellectum altum, ut qui res divinas perquirat, quod est ad cor altum ire; et ibi non deficit, sed crescit. Et eo pervenit, ut ab eo summus et omnipotens Deus esse credatur. Unde sequitur: *Et exaltabitur Deus*, scilicet in corde ejus. Deus enim non in se, sed in corde hominis grandescit; vel ita scrutati sunt, sed frustra, quia homo, Christus, qui non pateretur, nisi homo esset, accedet sponte ad passionem. Et, cor altum erat ei, id est secretum cor, quia hoc faciebat secundum altum consilium obijciens illis hominem, id est formam humanam, in qua sævirent servans intuitus Deum, id est, Dei formam cujus potentia auscitur. Et exaltabitur Deus in resurrectione. Quasi dicat: occiditur ut homo in passione et ipse idem exaltatur ut Deus in resurrectione. Vel ita continua, non mutata sententia: Quia Christus cognoscebat laqueos eorum, cur ergo prævaluerunt? Quia voluit. Et hoc est, quia accedet homo, Christus, etc.

PARS. II. VERS. 8. — « Sagittæ parvulorum factæ sunt plagæ eorum; et infirmatæ sunt contra eos linguæ eorum. »

Sagittæ parvulorum. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi enumeratam Judæorum pravitatem irridet, qui magis turbati sunt annuntiata resurrectione, Justo vero lætati. Quasi dicat: Scrutati sunt, sed *plagæ eorum factæ sunt sicut sagittæ parvulorum*, id est nil nocuerunt, ut canne puerorum et linguæ eorum. Quibus dixerunt custodibus, dicite: *Nobis dormientibus venerunt discipuli ejus et furati sunt eum* (Matth., xxviii), infirmatæ sunt contra eos, id est ad verecundiam eorum. Si enim dormiebant, quomodo videre potuerunt? Si vero nihil viderunt, quomodo testes fuerunt? Contra se ergo mentiendo locuti sunt. Vel, linguæ eorum *contra eos infirmatæ sunt* virtute resurrectionis meæ in omnibus quæ contra me dixerunt. Hic patet quod firmaverunt sibi sermonem nequam. Dico exaltabitur Deus, et, Deo exaltato, et visis miraculis

VERS. 9. — « Conturbati sunt omnes qui videbant eos; et timuit omnis homo. »

Conturbati sunt omnes qui videbant eos confusos, [Aug.] id est qui intelligebant eos defecisse, alii de illis turbantur, et ipsi tamen non prænitent. Con-

turbati fuerunt illi qui salutis suae consilium quaerentes dixerunt: *Quid faciemus, viri fratres?* (Act. 11.) Et timuit Deum omnis homo, id est utens ratione. Qui ergo non timuit, non fuit homo, id est ratione usus; sed, si timet homo Deum, non eum terreat homo quin annuntiet, sicut apostoli, quibus comminabantur principes sacerdotum, dicentes ne praedicarent in nomine Jesu, non ideo destiterunt praedicare (Act. v.).

VERS. 10. — « Et annuntiaverunt opera Dei; et facta ejus intellexerunt. »

Et annuntiaverunt. [Aug.] Praedicatores eruti a timore inimici, sed timentes Deum, opera Dei, id est resurrectionem et ascensionem, etc., et intellexerunt facta ejus, esse divina, non hominis scilicet. Cur passus? cur non descendit de cruce? quia moriendum erat et resurgendum. Quod tunc non fuit intellectum.

VERS. 11. — « Laetabitur justus in Domino, et sperabit in eo; et laudabuntur omnes recti corde. »

Laetabitur. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Hic ostenditur promissio justorum, et est conclusio ex praedictis. Quasi dicat: Resurrexit Christus, et inde laetabitur justus in Domino; jam non tristis est justus, sicut fuit crucifixo Domino; sed laetatur et sperat, quia omnia sunt manifesta; et sperabit in eo; et in futuro, quando perversi damnabuntur, laudabuntur, vel exaltabuntur recti corde quibus per omnia placet Deus, omnes: hoc addit, ne putet de solis apostolis hoc dici.

COLLATIO IN PSALMUM LXIII: « EXAUDI, DEUS, ORATIONEM, » ETC.

VERS. 2. — « A conventu malignantium. Hebr. כִּסְדִּי KISSOD, id est a secreto, a consilio. Non alio sensus tendit, quia maligni Judaei quoties congregaverint Synagogam suam, ut consularent de morte Domini, ex Evangelii plus satis notum evadit.

A multitudine operantium iniquitatem. מְרִיבָתִּים MERIGSCATH, quod vertunt a tumultu, sive fremitu. Et certe tumultus operantium iniquitatem, non aliter gravius fit, quam in commotione populi. Imo vero ad verbum significat multitudinem. Siquidem רִבָּשׁ RAGASCH est interdum, collegit. Et interpretes pro Cajetano posuerunt, a conventu.

VERS. 6. — « Defecerunt scrutantes scrutinio. Neoterici translatores contrarium tradunt sensum. Nempe persecerunt scrutando quod excogitatum est, חֲסִידֵי חֶסֶד חֲסִידֵי חֶסֶד TAMNU HEPHES NEHUPAS. Sed Hieronymus omnino in hac parte consonat nobis, quia חֲסִידֵי TAMAN, et perficere et deficere seu consumi signat.

VERS. 7. — Accedet homo ad cor altum. Hieronymus, cogitationibus singulorum et corde profundo; Sanctes et Munsterus, intimum cujusque et cor profundum. Interpretes pro Cajetano, medio viri et corde profundo, in ventre viri et corde acuto. Que

A omnia longe distant a lectione Vulgata. Jam vero וְקִרְבָּהּ citra notularum distinctionem potest legi וְקִרְבָּהּ VEQUARAB. Idque significat et accedet. Aut legatur וְקִרְבָּהּ VEQUEREB, et significabit intimum, cogitationem internam. Rursus וְקִרְבָּהּ ISCH, proprie vir, tamen solet accipi pro unoquoque. Ad cor altum, apparet esse librarii vitium pro et cor altum. Nam Hebraice וְקִרְבָּהּ וְקִרְבָּהּ VELEB AMOQ, et Græce και καρδια, et cor. Ob id magister utramque lectionem recenset. Tamen constat ex Augustino esse ad cor altum. Tamen constat ex Augustino esse ad cor altum. Ait enim: « Accessit homo ad ipsa consilia, accessit ad omnes illas passiones. Accessit homo ad cor altum, cor secretum; obijciens aspectibus humanis hominem, servans intus Deum; et cætera itidem persequitur. » Accedit et divus Hilarius. Hunc psalmum interpretatus, cum ad hunc pervenit locum, præter hoc quod contextus ejus non semel habet accedet homo ad cor altum, sic edisserit: « Per virum doctrina Dei eruditum, et in altum humilitatem cordis sui erigentem, hæc divinæ operationis præconia proferentur. » Non est improbabile differentiam ex eo contigisse, quod cardia in Græco potest esse nominativus aut dativi casus eodem sono, sed distantia iota subscripti καρδια vel καρδιᾶ. Denique neutra lectio sensum variat, homo et cor altum, id est, homo alti cordis. Quod et sensisse videtur Hilarius ubi supra, ceu neutram rejiciens, ut utramque probans pronuntiationem. « Cognita enim, inquit, scrutantium defectione, et accedente homine cordis alti, magnificentia divinæ bonitatis hæc agnoscitur. » Hæc Hilarius.

Et exaltabitur Deus. Hier. cum cæteris Hebraicantibus, sagittabit illos deus; LXX acceperunt futurum וְיִרְם a radice יָרַם id est exaltatus est ut sit יָרַם YAROM. Alii autem ceperunt litteram mem finalem, ut sit subsidiaria et accidentaria a themate יָרַם YARAH, sagittabit.

C VERS. 8. — Sagittæ parvulorum plaga sunt eorum. Hebr. nectunt superioribus in longe diversum, et dicunt jaculo repentino, sagittabit eos jaculo repentino, vel ut habet Nebiensis, jaculum repentinum erunt percussiones eorum. Ad eum quoque modum reddidit Hier. Sed duæ dictiones sunt, quæ proxima affinitate sese contingunt פִּתְחוּ PITHOA, et פִּתְחֵי PETHAIM. Dissident pene duntaxat ipsis punctulis, et IOD et YAU in sese solent migrare. Rursus aleph, quæ non est in secunda particula (ut solemne est Hebræis) clauditur in voce magna, quam vocitant CAWETZ. Porro PITHON significat repente, PETHAIM autem parvulos.

VERS. 9. — Conturbati sunt omnes qui videbant eos. Quidam dicunt, fugient omnes vel elongabunt se; alii commovebuntur, quod est conturbabuntur: aut per præeritum, conturbati sunt. Hujusmodi enim tempora passim agunt mutuam alterum alterius vicem. Sed et וְיִרְם וְיִרְם ITHOBEDU alterutram refert 134 significantiam, alioqui confinem.

Et timuit omnis homo. Seu pluralitive, timuerunt omnes homines, quomodo Hieronymus, Sanctes, Chaldeus, Nebiensis et interpretes pro Cajetano. Munsterus autem, Pellicanus et et Campensis posuerunt videbunt. וְיִרְם YAREU, si derivetur a themate וְיִרְם YARAH, id est videbunt; si a radice וְיִרְם YARE, significat timuerunt, nisi quis velit superstitiose se alligare punctorum observantiæ.

PSALMUS LXIV.

PSALMI TITULUS: (99) « IN FINEM PSALMUS DAVID. CANTICUM JEREMIA ET AGGEI, VEL EZECHIELIS DE VERBO PEREGRINATIONIS, VEL DE POPULO TRANSMIGRATIONIS CUM INCIPERENT PROFICISCI. »

Te decet hymnus. Titulus: In finem psalmus Da-

(99) Hic titulus est additus a Græcis, docente Spiritu sancto, ut credere fas est.

vid. Canticum Jeremiæ et Aggei, vel Ezechielis de verbo peregrinationis, vel de populo transmigratiōis, cum inciperent proficiaci. Sicut legitur in historiis Veteris Testamenti, Nabuchodonosor rex Babyloniorum filios Israel captivavit, eosque eversa Jerusalem

in Babyloniam transtulit, in qua captivitate lxx annis detenti sunt (*IV Reg. xxv*). Cujus captivitatis causa ad litteram fuit verbum quod dictum est in aula Nabuchodonosor, ubi, cum dicerentur omnes gentes debere ei subiecti, dictum est quod Iudei rebelles erant, et ideo eos captivavit. Ideo dicitur in titulo de verbo peregrinationis [Aug.] Hanc autem captivitatem Jeremias futuram prædixit, et præsentem vidit (*Jer. xxv et xxix*), et præteritam quadruplici alphabeto in Threnis deploravit. Prophetavit etiam Jeremias post lxx annos reditum populum in Jerusalem. Inter captivos vero erant quidam prophete, scilicet Aggeus, Ezechiel, et alii qui de Babylonia reditum intellexerunt in Jerusalem et prædixerunt atque cum aliis completis lxx annis captivitatis, permittente Cyro rege Persarum, Jerusalem eorum quidam redierunt: atque Aggeus et aliis prophetis exhortantibus restitutum est templum. Huic historiae alludit titulus. Sed, quoniam in figura nostri omnia continebant illis (*I Cor. x*), hæc potius ad nos spiritualiter sunt referenda. Sciendum itaque est duas esse spirituales civitates in presenti: unam malorum quæ incepit a Cain, et dicitur Babylonia; alteram bonorum, quæ incepit ab Abel, et dicitur Jerusalem. Illius cives facit cupiditas, Jerusalem cives facit charitas. Quæ licet sint mixtæ corpore, separate sunt mente, quarum una peregrinatur in altera, et captiva tenetur. Quandiu enim sumus in hoc corpore, peregrinamur a Domino (*II Cor. v*), qui de Babylonia ad Jerusalem suspiramus [Gl. int.] id est de sæculo et corpore peccati ad cælum. Huius autem peregrinationis et suspirii nostri causa fuit, verbum quod dixit diabolus primis parentibus: *Eritis sicut dii* (*Gen. iii*). [Aug.] De hac tamen captivitate incipit redire, qui incipit amare. Charitas enim ad reditum movet pedem; et sicut filii Israel completis lxx annis sub Jesu sacerdote magno redierunt, ita et nos Christo duce, qui in septuagesima septima generatione secundum Lucam natus est (*Luc. iii*), redire incipimus, donec in futuro consummatio huius vitæ septenario, hædis positus in sinistra, nos in dextera Dei colloceamur. Hanc spirituales reversionem intellexerunt prophete prædicti figurari in illa actuali et pro ista exsultaverunt maxime. Unde in titulo ponitur canticum. Et est sensus: *Psalmus* iste dirigens nos *in finem*, id est in consummationem, est *David*, et est *canticum*, id est exsultatio, quæ est vox redeuntis populi. Et hoc canticum est *de populo transmigrationis*, id est qui transmigravit de cælo ad terram, de perfectione ad miseriam vel confusionem. Vel *De verbo peregrinationis*, [Gl. int., Aug., Alcuin., Aug., Cassiod.] id est de populo peregrinante per illud verbum, *eritis sicut dii*. Canticum dico habitum, tunc *cum inciperent mente proficisci* de Babylonia huius mundi. Quasi dicat: Non inde est canticum, quia peregrinati sunt, sed quia redire incipiunt. Incipit autem exire qui incipit amare. Charitas facit civem Jerusalem; cupiditas Babylonis. Et si ergo corpore permisti, desiderio sunt separati. Et

A hoc canticum est *Jeremias et Aggei*. Vel *Ezechielis* ad litteram, Jeremias interpretatur *excelsus*, et signat illos qui dicunt: *Nostra conversatio in cælis est*. Aggeus *festus Dei*, et significat illos qui sunt spe gaudentes, qui in reliquiis cogitationum diem festum agunt Domino. Ezechiel *roboravit me Deus*, et significat illos qui sunt roborati in Domino. Horum talium est canticum hoc. Vel ad litteram, canticum est illorum prophetarum qui prophetaverunt reditum in Jerusalem, in quo intellexerunt spirituales liberationem, de qua potissimum gaudebant. Intentio prophetæ est nos consolari in hoc exilio, ne quis desperet, quia certificat reditum, et per quem fiat, et quæ divitiæ sint reversis. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo affirmat reditum et precatur, secundo B laudes Dei et virtutes describit, ibi *spes omnium*. In voce ergo revertentium, Propheta lætus cantat, dicens:

VERS. 1. — « Te decet hymnus, Deus, in Sion; et tibi reddetur votum in Jerusalem. »

C Te decet hymnus. [Alcuin.] Et quia de septuagesima mentionem fecimus, sciendum est tres septuagesimas in sancta Ecclesia memorari, unam significatam, et duas significantes quarum una in figura præcessit, scilicet septuagesima captivitatis Judaicæ, altera in representatione observatur ab Ecclesia, quæ incipit a *circumdederunt me*, et terminatur in Sabbato in Albis, quam observat Ecclesia in representatione spiritualis nostræ captivitatis, quæ capivi sumus, dum in corpore a Domino peregrinamur, quam eandem figuravit septuagesima Judeorum et sicut Iudei ante finem lxx annorum licentiam et facultatem revertendi habuerunt, Cyro permittente, et eisdem lxx completis plene redierunt, Jesu duce: ita et nobis, ante finem septenarii huius peregrinationis, per Christum libertas redeundi est præstita, cuius morte redempti sumus, jam secundum animas et spe liberati. Sed completo septenario huius vitæ plene liberi erimus, utroque homine gloriosi. Unde et Ecclesiæ miseriae nostri incolatus et labores, a *circumdederunt me* usque ad Sabbatum paschale incipiens, exponens canticum lætitiæ subicit, scilicet *Alleluia*, et *Gloria in excelsis Deo* et huiusmodi. In Sabbato vero paschali jam adepta per Christi passionem facultate redeundi, et ita spe D gaudens, cantat *Alleluia*. Sed, quia adhuc mole corruptæ carnis premitur, latronumque insidias patitur, post *alleluia* restat tractus, *Laudate*, quia adhuc longis trahendi sumus laboribus, et sequenti hebdomada graduale cum *alleluia* cantamus, laboriosa via gradientes. Et ideo dolentes in re, sed gaudentes in spe. In Sabbato vero in Albis quasi finita septuagesima huius captivitatis duo *alleluia* cantamus, plene læti, pro gemina nostræ glorificationis stola, qua in futuro glorificabimur. Nunc vero quasi ex parte liberati, et spe læti, quasi de Babylone redeuntes cantamus; O Deus, te decet hymnus quem cantat. qui vere Deum amat. Ubi? In Sion, id est in cælesti patria, ubi modo sumus spe. [Aug.] Et ideo cantamus non in Babylone, ubi suspendimus organa.

Et est sensus : Illos decet laudare te qui vel mente, A vel re sunt in Sion. Non enim est speciosa laus in ore peccatoris (Eccli. xv). Et votum, id est anima et corpus mortale, reddetur tibi in Jerusalem, id est in celesti patria. Hic in presenti vovemus bene operando et cogitando, ibi reddemus pro utroque Deum laudando. Nota quod patria celestis est Sion, eadem est Jerusalem. Et vere reddetur, quia

Vers. 2. — « Exaudi orationem meam; ad te omnis caro veniet. »

Omnis caro, [Aug., Cassiod.] id est homo ex omni genere, scilicet pauperes, divites, viri, feminae, docti, indocti, pueri, senes, venit ad te, qui primitias de carne nostra tulisti, id est carnem immineam a peccato assumpsisti. Hæc etiam est decima decimæ, quæ summo sacerdoti in veteri lege a minoribus dabatur (Num. xviii). Hæc etiam est nubes levis super quam ascendit Dominus ut ingrederetur Ægyptum (Isa. xix). Ad te ergo velut ad corpus aquilæ congregabuntur cæteri (Matth. xxiv), ut compleatur holocaustum. Et, quia reduces alios, reduc et me, cum eis. Hoc est, exaudi orationem meam, ut cum aliis me reduces. Vel ita : Et accipitur per Sion, præsens Ecclesia; per Jerusalem, celestis. Unde Isaias : Vivit Dominus cujus ignis est in Sion, et caminus in Jerusalem (Isa. xxxi). Hic enim charitas Dei est velut ignis, in futuro tanquam caminus. Et hoc est : O Deus, hymnus decet te, non deos gentium, et non nisi in Sion, quæ interpretatur speculatio, id est nisi in contemplatione, id est in fide. Et tibi, de bonis operibus, reddetur votum, id est laus, in Jerusalem celesti, quod illi solvebant, post prælia Marti et cæteris diis in hunc modum. Et jam nunc exaudi, hic, orationem meam, ut ibi parcas, quo omnes venturos seculo, ut referat unusquisque propria corporis (II Cor. v). Ecce prius facit istud quod a cæteris faciendum dicit, Deum, scilicet invocatur et laudat. Ad te omnis. Quasi dicat : Qua spe hæc oras? Quia ad te veniet omnis caro, non solum anima, sed omnis etiam malus homo. Et necesse est ut audias, quia

Vers. 3. — « Verba iniquorum prævaluerunt super nos; et impietatibus nostris tu propitiaberis. »

Verba iniquorum, [Alcuin., Cassiod., Alcuin., Aug.] id est diaboli et primitivorum parentum, id est Adæ et Evæ, prævaluerunt, ut mare mergens super nos, id est projecerunt nos in hoc exilium. Vel ita, dico exaudi, licet simus indigni. Verba, quidem iniquorum, id est mali ritus, et mores parentum nostrorum, prævaluerunt super nos, quia nos nati in terra secutisumus mores gentium parentum nostrorum, qui, ut ætate, ita auctoritate præstant pueris. Pagani enim ritus suos filiis suis suaserunt, sed contra tu, o Fili, Verbum Dei, propitiaberis in hostia Christi hominis impietatibus nostris, quibus propitiatur quando ignoscit, et veniam dat. Et ideo non opprimunt nos verba iniquorum. Propitiatio ista fit per sacrificium quod sacerdos Christus obtulit. Idem est ergo sacerdos et hostia. Dico propitiaberis, et

Vers. 4. — « Beatus quem elegisti et assumpsisti; inhabitabit in atriis tuis. »

Beatus est omnis ille quem tu elegisti, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] per gratiam a massa perditorum. Unde : Non vos me elegistis, sed ego elegi vos (Joan. xv). Et assumpsisti in sortem tuam, id est in æternam requiem. Christus enim quemcunque beatum assumpsit in adoptionem filii. Quare beatus? quia inhabitabit, non movendus, in atriis tuis, scilicet Jerusalem, cui cantant qui incipiunt exire de Babylonia. Et nos reversi,

Vers. 5. — « Replebimur in bonis domus tuæ; sanctum est templum tuum, mirabile in æquitate. »

Replebimur, etc. [Aug., Alcuin., Hier., Cassiod.] Vel ita ab illo loco, Beatus. Quasi dicat : Propitiaberis, et hoc per beatum virum. Beatus enim est homo, quem tu elegisti, id est quo indutus es in tempore, qui eras in principio Verbum : et assumpsisti, in unitatem personæ, id est ipsius hominis tibi naturam uniendo, non personam. Naturam quippe hominis assumpsit, pro quo dicitur hominem assumpsisse, non personam. Qui talis inhabitabit in atriis tuis, id est in tuo concessu. Et per eum replebitur in bonis gratiarum, quæ bona sunt domus tuæ, id est præsentis Ecclesiæ, quæ diversis munerum spiritualium exuberat bonis. Quæ sunt illa bona? bona illa sunt sanctitas in se, et æquitas ad proximum. Et hoc est templum tuum, scilicet hominis iusti, id est Ecclesia. Ipsa enim domus est, templum Dei est sanctum in se. Et mirabile in æquitate.

Quantum ad proximum. Vel ita de futuro, replebimur **135** in bonis domus tuæ, id est futuræ Jerusalem, quæ non possunt dici. Quanta sunt illa bona? Ecce templum tuum, celeste est sanctum et mirabile, [Aug., Hier., Cassiod.] non in exterioribus, ut domus terræ, quæ columnis et marmoribus nitet, sed in æquitate, vel in iustitia, alia litera, quæ interiori oculo pulchrior est et admirabilior : quam modo debemus esurire, ut ea satiemur. Vel domus et templum caro Christi intelligitur, cujus boni replemur, quia de plenitudine ejus omnes accepimus (Joan. i). Et hoc templum est, sanctum. Unde quod nascetur ex te sanctum Domini vocabitur (Luc. i). Et, mirabile in æquitate, cum unicuique digna retribuet. Cui et dicit :

Pars II. Vers. 6. — « Exaudi nos, Deus salutaris noster, spes omnium finium terræ, et in mari longe. »

Exaudis, etc. [Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] quasi dicat : Quibus bonis ut repleamur, Exaudi nos. Tanto ante incarnationem petit exaudiri : o Deus qui es salutaris noster, scilicet Jesus. Ecce de quo supra dixit : Ad te omnis caro veniet. Spes omnium. Secunda pars ubi laudes Dei et virtutes describit. Quasi dicat : Exaudi nos, tu dico qui es spes non modo Judææ, vel Africæ, sed omnium finium terræ. Ecce unde supra dixit : Omnis caro ad te veniet, etc. et etiam eorum est spes qui sunt in mari longe, id est in insulis, ad litteram. Vel ita, ut per mare, saccu-

lum accipiatur. Et est: Tu es spes omnium qui sunt longe a patria. Ideo longe, quia sunt in mari, id est in saeculo. Mare enim dicitur in figura saeculi hujus amari falsitate, et tempestuosi procellis tentationum, ubi pisces invicem se devorant. Deinde subdit per quid sit spes omnium. Quasi per hoc es tu spes omnium, quia es

VERS. 7. — « Præparans montes in virtute tua; accinctus potentia; qui conturbas profundum maris, sonum fluctuum ejus. »

Præparans, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] ad agendum scilicet adversus competentes, *montes*, id est prædicatores, quos prædicare misit, et hoc in virtute tua, non ipsorum, quia per eos fecit miracula. Quomodo præparavit? per hoc præparasti, quia accinctus es potentia, id est Deitate, quia humanitas Verbi majestate præcincta est, ut quod homo ex se non habuit, Deitas daret: *Qui conturbas*. Ecce quid per illos montes paratos fecit Deus. Qui conturbas ad poenitentiam profundum maris, quasi non superficiem, sed corda in peccatis profundius mersa, et conturbas ad poenitentiam sonum fluctuum ejus, id est sonantes contradictione, et fluctuantes persecutione. Postea repetit idem apertius.

VERS. 8. — « Turbabitur gentes, et timebunt qui habitant terminos a signis tuis; exitus matutini et vespere delectabis. »

Turbabitur gentes, etc. [Aug.] Vel ita ab illo loco: *Accinctus*. Et legitur alia littera, quam ponit Augustinus, scilicet *circumcinctus potentatu tuo*, hoc modo tu præparas montes, qui es circumcinctus, id est undique cinctus a simili potentum, potentatu tuo, id est omnibus credentibus. Christus enim in medio Ecclesie est, undique cinctus, quia omnes communiter illum habemus, qui in eum credimus; sed quia fides non est a nobis, sed ab eo potentatu suo, cinctus dicitur (100), hoc est candelabrum in tabernaculo Domini, habens tria brachia hinc, et tria inde, et in singulis per tria loca scyphos, sphaeras et lilia, quia omnes sancti, quotquot ante adventum Christi, vel post fuerunt, in tribus ordinibus fidelium fuerunt, scilicet conjugatis et continentibus et rectoribus, in Christo radicantur. Unde: *Qui præcedebant et qui sequebantur clamabant, dicentes: Hosanna in excelsis* (Matth. xxi). Dico præparans montes. Et inde mare saeculi commotum est, et coepit sanctos conturbare et persequi. Et hoc est, qui conturbas, ad persecutionem sanctorum; profundum maris, id est corda principum, et etiam omnium impiorum, unde omnis commotio est. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Hæc turbata sunt cum viderent deos suos, et spes suas ad nihilum venire. Et sonum fluctuum ejus, quis suffert? alia littera. Nullus ex se, sed ex Deo, qui præparat montes in virtute sua. Unde magis turbantur, dum istos plus diis suis valere cernunt. Unde sequitur: *Et turbantur gentes*. Primo non

turbatis montibus. Montes enim inconcussi manserunt, sed gentes turbantur primo; et timebunt etiam qui habitant terminos terræ. Jam enim Christiani timebunt ubique. Unde timebunt? A signis tuis, id est miraculis, quæ per apostolos facta sunt, non solum prædicatione. Primo turbantur, et post exitus matutini et vespere delectabis, id est fortes facies in prosperis et in adversis. Mane enim est prosperitas, quia lætum est mane post tristitiam noctis. Vespere est adversitas. In his duobus tentatur homo, sed datur ei exire inde, ne capiatur lucris: cui Deus sunt divitiæ, ne etiam adversis terreatur, pro quo passus est Deus. Et est sensus: exitus matutini et vespere, id est prosperitatis et adversitatis; delectabis, id est delectabiles facies jam in hac vita. Si enim non delectet hominem ipse exitus, non laborat inde exire, sed capitur lucris. Cui non place promissio Christi, et terret adversis, quem non delectat ille qui pro eo voluit pati, ut faceret exitum ei. Qualiter hoc factum sit, subdit, quasi dicat: Quomodo facies hoc? quia

VERS. 9. — « Visitasti terram et inebriasti eam; multiplicasti locupletare eam. »

Visitasti terram, [Aug., Alcuin., Cassiod.] id est misisti nubes, quæ complerunt terram, et earum prædicatione et doctrina, *inebriasti eam*, terram. Vel ita: Per prædicatores hoc facies. Nam intus doces eos, quibus prædicant; et hoc est: visitasti terram, id est homines tuo adventu; et, inebriasti eos, interiori Spiritu sancto, et multiplicasti locupletare eam, vel ditare eam, id est multimodis donis honorasti eam. Unde ditare aquis fluminis? Et hoc est:

VERS. 10. — « Flumen Dei repletum est aquis; parasti cibum illorum, quoniam ita est præparatio ejus. »

Flumen Dei, [Aug.] id est populus Dei prior, fideles scilicet, qui fuerunt in primitiva Ecclesia profundi ad recipiendum, *repletum est aquis*, id est donis Spiritus sancti, unde alii potentur, et regentur, juxta illud: *Qui crediderit in me, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ* (Joan. vii). Tu enim parasti cibum illorum, id est panem vite et intellectus Scripturarum. Bene dico parasti, quoniam præparatio ejus fluminis ita est, ut per misericordiam des, non quia meruerunt. Parasti, et, o Domine, inebriasti, donis Spiritus sancti, scilicet summos

VERS. 11. — « Rivos ejus inebria, multiplica genimina ejus; in stillicidiis ejus lætabitur germinans. »

Rivos ejus fluminis, [Cassiod., Aug., Cassiod.] id est doctores. Quasi dicat: primitivi inebrientur. Vel, *sulcos ejus inebrians*, alia littera, idem sensus. Et multiplica genimina ejus, id est da imitatores proVectos, a ravis generatos, quasi ex credentibus alii credant. Et germinans, scilicet rudis qui incipit, in stillicidiis ejus fluminis, id est in guttis doctrinæ ejus, lætabitur, quia inde proficit. Parvulis enim stillantur

(100) Ex Beda seu Alcuin. in Exod. xxv

quedam, licet minora, quid per singula? *Benedices coronam*. Vel ita ab illo loco: *Flumen Dei*, et per flumen intelligitur Dei misericordia. Unde multiplicasti ditare? ecce, *Flumen Dei*, id est misericordia Dei, quæ pleno fluvio comparatur, *repletum est aquis*, id est repleta est refectione singulorum. Omnibus enim sufficiens expendi non potest. Post potum subdit de cibo spirituali, id est corpore Christi dicens: *Parasti etiam cibum illorum*, scilicet escam salutis. Vel hoc totum de sacra communione accipi potest, quando corpore ejus pascimur, et sanguine potamur. Et est, *flumen Dei repletum est aquis*, et misericordia Dei potum sanguinis plene nobis ministrat. *Parasti etiam cibum illorum*, id est cibum Dominicæ carnis illis parasti. Et ne quid casu fieri putaretur, subdit, *vere parasti, quoniam ita est preparatio ejus cibi*, sicut a Deo disponit; sine quo nihil ibi fit. Et, o Domine, *rivos ejus*, id est apostolos et alios qui de flumine misericordiæ Dei biberunt, *inebrians*, ut sibi et aliis sufficiant, *multiplica gemitum ejus*, ut per successiones prædicatio non deficiat. Idem sensus cum priori. *In stillicidiis ejus lababitur germinans*. Nec hoc mutatur. Et vere facies quia

VERS. 12. — « Benedices coronæ anni benignitatis tuæ; et campi tui replebuntur ubertate. »

Benedices coronæ anni benignitatis tuæ, [Alcuin., Aug., Cassiod., Aug.] id est multitudini fidelium acquisitæ anno benignitatis tuæ, id est circulo qui est ab adventu Christi usque ad finem sæculi, id est tempore gratiæ, quo seminasti semen verbi, et crescit quod seminatur. Corona ergo anni benignitatis est totus mundus, ubi est Ecclesia et circulus ab adventu Christi, usque ad finem sæculi. Et dicitur corona, quia gloria victoriæ est vincenti diabolum. Et hæc corona dicitur benignitatis Dei, ne quis gloriatur de meritis suis. *Et campi tui*, id est homines æquitate pectoris et æqualitate justitiæ pleni, id est justii, *replebuntur ubertate bonorum*, vel imitatorum.

VERS. 13. — « Pinguescent speciosa deserti, et exsultatione colles accingentur. »

Pinguescent speciosa deserti, [Aug., Cassiod., Aug., Cas.] id est gentilitatis. Desertum namque sunt omnes gentes, quibus nullus propheta missus. Hæc pinguedinem receperunt, quando apostoli ad eas venerunt, per quos decoræ factæ sunt. Ubi ergo prophetæ non sonuerunt, acceptus est Dominus prophetarum. *Et colles*, id est quos Deus erigit per humilitatem, quia Deus erigit humiles, *accingentur*, id est confortabuntur ad prædicandum aliis. Et hoc in exsultatione, quia veniunt ad regnum, et

VERS. 14. — « Induti sunt arietes ovium, et valles abundabunt frumento; clamabunt, etenim hymnum dicent. »

Arietes ovium, [Aug., Cassiod., Aug., Alcuin.] id est apostoli, duces gregis, *induti sunt exsultatione*, quia gaudent de fructibus suis. Vel, induti sunt veste nuptiali, id est charitate. *Et valles*, id est humiles populi, *abundabunt frumento*, id est fruge boni

operis, quia multum fructum afferunt; et clamabunt, non in blasphemia adversus Deum, sed in hymno; etenim hymnum dicent. Et propter hoc abundabunt frumento.

Psalmus iste cantatur in exsequiis fidelium defunctorum, quia agit de reditu Babylonice hujus mundi ad patriam cœlestem, ad quam sancti in obitu de carne ducti feliciter migrant, simplam stolam statim recipientes, donec in resurrectione stola geminæ beatitudinis glorificentur.

COLLATIO IN PSALMUM LXIV : « TE DECET, » ETC.

VERS. 1. — *Te decet hymnus, Deus, in Sion*. Hieron., *tibi silentium laus*, etc. Quem sequuntur Nebiensis, Pellicanus et Sanctes, *tibi silet laus*, etc.; Munsterus interpres pro Cajetano, et Campens., *me exspectat laus, Deus*; Translator, *Tibi tribuitur laus*; Pratensis est cum nostra lectione, *Te decet laus*. דומיה DUMIAH est homonymum ad *silentium*, *expectationem et decentiam*. Diversa verba, idem spiritus. Quo agnoscimus omnem laudem ad Dei magnificentiam spectare: et ad quam universa lingua silet. Eccli. XLIII: *Exaltate eum quantum potestis, major est omni laude*. Cæterum tibi reddetur volum in Jerusalem. Jerusalem additum est a LXX, explicatio- ris intelligentiæ gratia, haud inepte.

VERS. 5. — *Sanctum est templum tuum, mirabile in æquitate*. Hieronymus vertit, *sanctificatione templi tui*; Sanctes, *sancti templi tui*; Pratensis, *sancto templi tui*; Pellicanus, *sanctuario templi tui*; interpres pro Cajetano, *sanctitate templi tui*. Sic Chaldaeus. Munsterus, in loco *sancto templi tui*. קדש הים

QUEDOSCH vel QUADOSCH HECALECA. Rationem secundæ pronuntiationis respexerunt LXX, eoque annexerunt sequenti clausula in eodem versu. Sequendo vero alteram pronuntiationem, fit pausa et finis versus, in eoque est, in *sanctitate templi tui*. Mox sequitur exordium alterius versiculi, *terribilis, Hier.; terribiliter*, Pratensis; in *terribilibus*, ipsi Sancti; *terribilia*, quibusdam aliis. Unusquisque vertit quod sibi videtur magis accommodus.

VERS. 6. — *Et in mari longe*. Faber et Cæcus incessant interpretem, qui debuisset dicere cum Hieronymo, et *maris longinqui*. Alias non vitatur incommoditas locutionis, nec inepta copulatio constructionis. In Hebr. ad litteræ *מרום* dicemus, et *maris longinquorum*, ים רדוקים VEIAM REHOUIM, id est eorum qui remoti degunt in mari, ut etiam exponit glossa, id est eorum qui sunt longe in insulis. Ubi est nunc absurditas sermonis?

VERS. 7. — *Qui conturbas profundum maris*. Hieronymus et alii, *compescens sonitum marium*, adeo ut videatur contraria sententia, licet utrumque su Deum conturbare et compescere, quando vult, tempestatem maris. Cæterum apparet LXX legisse תזדע loco שחין. Quæ litteræ non ita multo distant in prolatione. Et he, pro chet, ubi scriptio proxima est, ut sit forsitan כננה MATZBEH, id est *faciens intumescere*, pro כננה MASCHBIA. Est autem canor apud Hebr. quod litteræ ejusdem exitus aut instrumenti permutantur. Nec est præterea infrequens Hebræis idem verbum contraria significare, ut בך REREC, *benedixit et maledixit*, קדש QUIDDESCH, *sanctificavit et profanavit*. Et in radice de qua loquimur adducit Sanctes LXX.

VERS. 9. — *Turbabuntur gentes*. Hebr. אומות הים VEHAAMON LEUMIM. Hieronym. Pratensis, et Sanctes reddunt multitudinem gentium et populorum, ut respondeat superiori verbo *compescit*. Cæ-

terum הַמֶּן *hamon*, significat et fremitum, tumultum, ut pariter verterunt Munsterus, Pellicanus, Nebiensis, interpretes pro Cajetano, et Campensis, adeoque transferre poterat, reddendo verbum verbo; et fremitus ad gentes. Quod LXX extulerunt haud absone, turbabuntur gentes.

Exitus matutini et vespere delectabis. Sanctes per versionem suam nimis pressam, non reliquit locum intelligentiæ: quæ latius multo patet ex Hebræo. Transtulit enim pro egressibus matutinis et vespertinis (qui expresse habentur in Hebræo) *stellas matutinas et vespertinas*, ubi cogitur lector strictum accipere: quod inter tales angustias non est inclusum, ubi tum erit interpretatio illa D. August. *de egressu matutino*, hoc est prosperitate; et *vespertino*, hoc est adversitate, cum tamen Hebr. dicunt, מוֹצֵאֵי מוֹצֵאֵי, id est *exitus*.

VERS. 10. — *Parasti cibum illorum.* Hebr. dicunt, *frumentum eorum*, דֶּגָּן *degan*. Poterat et istud præteriri, eo quod utriusque integer perseverat sensus, tamen leviter attingendum fuit, ut semper meminerimus quod sæpe inculcatum est, sensum de sensu a perito interprete maxime exprimendum esse: id quod et eruditi magno consensu prædicant.

VERS. 11. — *Multiplica genimina ejus.* Hieronym. *multiplica fruges ejus*; Pratenensis, *æqua cumulos ejus*; Sanctes, *descendere fac in lineas ejus*; Munsterus, *demittis pluviam in valliculas ejus*; Pellicanus, *comprime glebas ejus*; interpretes pro Cajetano, *deprime cumulos ejus*; paraphrasis Campensis, *glebas ejus occa*. Ad idem et translator Chaldaeus, *compesces aves ejus*; Nebiensis, *deponere areolas ejus*; נֶחֱת נֶחֱת נֶחֱת *NAHETH GEDUDENA*. Versa, reversa quantum voles, non alio tandem pervenies, quam quo te ducebant interpretes. Nempe ut ex abundantia gratiæ divini crescat magis ac magis lucrum animarum per successiones generationum.

VERS. 11 et 12. — *In stillicidiis ejus lætabitur.* Hier. et Nebiensis, *pluvius irriga eam*; Pratenensis, *imbribus lubricam fac eam*; alii, *imbribus vel stellis liquesce aut mollem redde eam*. Sensus non mutatur. Nam terra fertilis dicitur translatitè lætari, ut est illud:

Quid faciat lætas segetes, etc.

(Virg., *Georg.*, lib. 1, vers. 4.)

Sed quod mox sequitur, *germinans*, Hebr. copulant particulæ exordii proximi versus, quem aliter distinguunt. Sic enim dicunt: *Et germi ejus benedic*, ubi nos *germinans*, nectimus ad id quod est

lætabitur, facientes finem versiculi: deinde incipimus, *benedices coronæ*. Jam si legimus, זִמְנָהּ *zimehah*, id est *germen ejus*. Si autem dicimus זִמְנָהּ *tzomeah*, id est *germinans*, deinde *benedices coronæ*, Hebræi incipiunt versum, *coronasti*, relicto *benedices*, ut dictum est, ad finem præcedentis versiculi. Porro זִמְנָהּ sine punctis vocalibus potest pronuntiari עֲשֶׂה *ATERETH*, et tum est *corona*, vel עֲשֶׂה *ITTARTA*, id est *coronasti*. Proinde ad varia lectionis rationem, oportuit congruam adaptare versiculorum sectionem. Nec tamen usquam leditur sensus, et verba alia sunt, aut alio modo posita. Unde Hieronym. sic expressit mentem Prophetæ, *volvetur annus in bonitate tua*.

VERS. 12. — *Campi tui replebuntur ubertate.* Hieronymus, *vestigia tua rorabunt pinguedine*. Vel, ut volunt Pratenensis, Pellicanus et interpretes pro Cajetano, *vestigia tua, seu viae tuae*; Chaldaeus, *conculcationes itineris tui stillabunt pinguedinem*; translator ad Campensem, *orbata currus tui pinguedine stillant*; Sanctes pro vestigiis aut campis vertit *caelos*; Nebiensis et Munsterus, *nubes*. Sed מַאֲגָל *MAAGAL* proprie est *semita*, *callis*, ut metaphorica locutio sic explicetur, *tanta erit ubertas, ut citius passus tui terant frugum exuberantem copiam, quam calces terram*. Sanctes accepit *caelos* a rotunditate, quia radix unde flectitur nomen illud, nempe אָגוֹל *AGOL*, *rotundum* significat. Quod autem vertunt *stillant*, aut *rorant pinguedinem*, quid aliud sonat quam proventus affluentiam?

VERS. 13. — *Pinguescent speciosa deserti.* Pratenensis, Munsterus, interpretes pro Cajetano, et paraphrasis Campensis, *transferunt habitacula deserti*. נֶחֱת *NEOTH*, si aleph ponatur vice *vau* sic. נֶחֱת *NEOTH*, ut volunt aliqui, teste Munstero in lexico, interpretantur *habitacula*. Si vero inclinetur a thematico נֶחֱת *NAUCH*, id est *pulcher fuit*, tunc sunt loca amœna et pascuosa arva; sive loca ubi pascuntur jumenta. Ob id Hieronym. ad eum reddidit modum, *pinguescent pascua deserti*. Concinnit Nebiensis. Pellicanus, *irrorabuntur speciosa deserti*. Sanctes, *stillaverunt in campetribus deserti*. Translator ad Campensem, *speciosa pascua*. Ubique digna intelligentia.

VERS. 14. — *Induti sunt arietes ovium.* Hieron. vertit, *vestientur agnis greges*. Notum est Hebræos destitui casuum inflexione, id quod crebro parit diversum regiminis statum, atque recentiores Hebraismi professores vertunt, *vestient planities pecora*, aut *campi vestientur gregibus*. Cæterum כִּי־כֶסֶם *carim* est æquivocum ad *arietes* et *campos*. Paraphrastes Chaldaeus alium dat sensum, sicut et nasim facit, *ascendent arietes super pecora*.

PSALMUS LXV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM CANTICUM PSALMI RESURRECTIONIS. »

Jubilare Deo, omnis terra. Titulus: In finem canticum psalmi resurrectionis. [Aug., Cassiod.] Judæi ex legis justitia sperabant sibi bona temporalia, et resurrectionem beate vitæ, licet in ea non intelligerent esse alia bona, quam hic. Unde non poterant respondere questioni Saducæorum de septemvira (muliere quærentium cujus de septem esset in resurrectione (*Math. xxi*)). Postea cœpit etiam gentibus promitti resurrectio, credentibus in Christum qui resurrexit. Inde est psalmus iste contra superbiam et presumptionem Judæorum, et pro fide gentium ad eandem spem resurrectionis vocatorum, ut quo præcessit celsitudo capitis, sequa-

tur humilitas gregis. Unde bene in titulo apponitur canticum. Et est sensus: *Canticum* istud, dirigens nos *in finem*, id est Christum, vel consummationem futuræ beatitudinis, est *resurrectionis*, quia hic est exsultatio de resurrectione capitis quæ præcessit, et corporis quæ futura est. Et est hoc canticum *psalmi*, quia pro resurrectione monet bene operari. Intentio: Monet ad jubileum et psalmum pro spe resurrectionis. Modus: Quatuor sunt partitiones. Primo monet omnes de resurrectione Christi gaudere, quæ omnibus dat vitam. Secundo incipientes invitat ad opera Dei considerata, ut una fides jungat quos unum præmium expectat, ibi, *venite et videte*. Tertio monet gentes benedicere Deum, qui licet probet tribulationibus, tamen ducit ad re-

gnum, ibi, *benedicite, gentes*. Quarto item monet jam non rudes, sed devotos, exemplo suae liberationis amplius confidere in Domino, ibi, *venite et audite*. Ecclesia ergo spe resurrectionis laeta, universos ad canticum et psalmum invitans, ait, o

VERS. 1. — « *Jubilare Deo, omnis terra, psalmum dicite nomini ejus; date gloriam laudi ejus.* »

Omnis terra, [Aug.] non solum Judaea, *jubilare Deo* ineffabili affectu pro gaudio resurrectionis. Est enim jubilus gaudium ineffabile, quod nec taceri nec exprimi potest. Hoc Deo fit, qui illud percipit. Et *psalmum dicite* ipso opere, ita quod homines audiant, id est percipiant. Et hoc effabili affectu. Fit enim psalmus opere, et hoc hominibus fit qui nescunt. Et hoc *nomini ejus* non vestro, ut quærat gloriam vestram. Et *date gloriam laudi ejus*, non industriae vestrae, quia infirma, et ea quæ non sunt elegit Deus, ne quis in se glorietur sed in Domino (1 Cor. 1). Non ergo faciatis ut Judæi, qui meritis suis dant justitiam, et gentibus invident gratiam. Dico *jubilare, date gloriam*. Et

VERS. 2. — « *Dicite Deo: Quam terribilia sunt opera tua, Domine; in multitudine virtutis tuæ mentientur tibi inimici tui.* »

Dicite Deo, o Domine, quam terribilia sunt opera tua? [Cassiod., Aug., Hier., Aug.] Breviter mysteria Incarnationis dicit. Ea enim sunt opera terribilia, scilicet quod Deus factus est homo, quod passus, quod mortuus et hujusmodi, quæ dici possent amabilia; sed terribilia dicit, ut timeas. Si enim gaudes propter prædicta, et time ne quod datum est humili, auferatur superbo, sicut factum est Judæis. Ne ergo insultes fractis ramis, sed time ne forte nec tibi parcat (Rom. 11). Terribilia sunt opera tua, et hæc opera sunt in multitudine virtutis tuæ; id est multa sunt et magna secundum virtutem tuam, sed licet sint multa opera, tamen mentientur inimici tui tibi. Vel ita, et agit de operibus et mirabilibus factis in Ægyptiis et filiis Israel. O Domine, quam terribilia, id est metuenda, sunt opera tua, de filiis Israel et Ægyptiis, quæ sunt facta, in multitudine virtutis tuæ, quæ tunc apparuit! Et tamen, mentientur tibi inimici tui, visa virtute, quando viderunt in Ægypto virtutes, et signa in mari Rubro. Mentiti sunt, quando dixerunt: *Omnia quæ præceperit nobis Deus faciemus et audiemus* (Exod. xxiv). Vel ita, et aliter distinguitur littera: Quam terribilia sunt opera tua, Domine. Hic distinguitur littera. Non mutatur horum verborum sensus. In multitudine virtutis tuæ mentiuntur inimici tui. Quasi dicat: Opera sunt terribilia. Quæ opera? Mentuntur tibi inimici tui, et hoc, in multitudine virtutis tuæ, id est ad hoc mentientur tibi inimici tui, ut appareat potentia virtutis tuæ, quæ maxime apparuit in resurrectione, quam hic innuit, ad quam exclusis mendacibus Judæis adhibentur gentes. Ex mendacio ergo Judæorum qui dixerunt: *Nobis dormientibus furati sunt eum discipuli* (Matth. xxviii); qui et prius in multis fuerant

A mentiti, dicentes: *In Beelzebub 137 ejicit demonia* (Luc. xi), multa fit tua potentia. Solent mentiri inimici cujusquam, ut potentiam ejus minuant, tibi autem e contra accidit, quia minus appareret potentia tua, si non mentirentur tibi inimici tui. Maxima potentia Christi, secundum hominem in resurrectione, unde psalmus intitulatur, apparuit. Unde hoc proprium signum potentie, scilicet resurrectionem commendat Dominus de similitudine Jonæ, dicens: *Sicut fuit Jonas in ventre cetæ, etc.* (Matth. xii.) Item: *Solvite templum hoc, etc.* (Joan. ii.) Quo signo nihil est potentius. Fecerunt enim sancti, imo Deus in eis fecit multa miracula, et homines resuscitare, et mortuos resurgere, item morituros; sed nullus in vitam æternam surrexit. Ad commendationem ergo hujus potentie valuit mendacium Judæorum, quo ad crucem eum perduxerunt, ut sic resurgeret. Valuit et mendacium falsorum testium de solvendo templo; quibus creditum est, et damnatur Christus (Matth. xxvi). Sed resurrexit, et illi falsi sunt. Accesserunt etiam mendacio, custodes sepulcri, qui probati sunt falsi. Auctus est et numerus mendacium, ut augeatur merces credentium. Mentiti sunt, et contra mendaces apparuit Christus veracibus. Illis ergo relictis in mendacio,

VERS. 3. — « *Omnis terra adoret te et psallat tibi; psalmum dicat nomini tuo.* »

Te [Hier., Cassiod., Aug.] cujus potentie mentiti sunt, *adorete fide omnis terra*, loco eorum substituta, et *psallat tibi opere, et psalmum dicat aliis*, id est aliorum instructioni. Et hoc *nomini tuo*, o Altissimo, qui paulo ante humillimus eras inter mendaces.

PARS II, VERS. 4. — « *Venite et videte opera Dei, terribilis in consiliis super filios hominum.* »

Venite et videte. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi incipientes ad opera Dei considerata invitat, ut una fides jungat, quos unum præmium expectat, ubi exponens illa opera, aperte dicit resurrectionem pertinere ad gentes, repressis Judæis. Quasi dicat: Inimici sunt mentiti. Et o gentes, relinquit mendaces Judæos. Et, *venite, confitentes peccata, et videte*, id est cognoscite, *opera Dei* in quibus est terribilis, quia *terribilis est in consiliis habitis super filios hominum*, id est super Judæos. Filii hominum habuerunt consilia perdendi eum; ille habuit consilium excæcandi superbos, ut post humiliarentur, et salvandi humiles. Et quid fecit? ecce hoc fecit consilio suo: ipse est

VERS. 5. — « *Qui convertit mare in aridam, in flumine pertransibunt pede; ibi lætabimur in ipso.* »

Qui convertit mare, [Aug., Alcuin., Aug.] id est mundum amarum in aridam, scilicet ut sitiat aquam dulcem; et illi qui conversi sunt in aridam in flumine pertransibunt pede. Flumen est mortalitas sæculi, ubi alii veniunt, alii succedunt. Omnis qui de terra natus est, oportet ut cedat nascituro, et

omnis ordo iste relabentium rerum, quasi quidam fluvius; sed qui in Christum credit, transit pede, id est facile humilis transit, et tutius transit, non in equo superbie quærit transire. Et est: Conversi in aridam, pertransibunt pede, id est facile, in flumine, id est in labenti mundo. Licet enim eis remissa sint peccata, tamen in decursu immortalitatis adhuc sunt. Non enim mox immortales. Et ibi scilicet, cum flumen transierimus, jam non mortales letabimur in ipso Deo, non in nobis, quando ipse erit omnia in omnibus (I Cor. xv). In quo ipso letabimur? in eo,

VERS. 6. — Qui dominatur in virtute sua, in æternum oculi ejus super gentes respiciunt; qui exasperant non exaltentur in semetipsis.

Qui dominatur, etc. [Cassiod., Hier., Cassiod., Aug.] Vel ita sine distinctione, jungo litteram, ibi letabimur in ipso qui dominatur in virtute sua. Idem sensus est: Aliter totum ab illo loco, venite. Quasi dicat: Terribilia sunt opera, quæ ut sciat, venite, vos longinqui, et videte, id est agnosce, opera Dei, in quibus est terribilis, quia, terribilis est, in consiliis, habitis, super filios hominum. Et agit de actualibus operibus olim factis in populo Israel: quæ sunt ea opera subdit, ipse est qui convertit mare Rubrum in aridam ad litteram: et in flumine Jordane, pertransibunt pede sicco, filii Israel, et ibi in operibus illis letabimur, et hoc in idipsum, alia littera, id est in eorum significatis. Non enim in illis operibus propter ipsa, sed propter eorum sacramenta, id est significata letamur. Cum ergo dicit in idipsum, jam sacramenta illorum operum ostendit, id est significata, in quibus letantur Christiani. Maris namque transitus baptismum significat fluminis, quod mundus sine periculo potest transiri. Et in his letantur Christiani. Et ipse est qui dominatur in virtute sua, in æternum, quod non homo. Nobis enim quæ virtus est? Num æterna? si æterna esset virtus nostra, non lapsi essemus, non cecidissemus in peccatum; sed in eo erimus fortes, si ejus participes simus. Et hoc non solum Judæis præstat, quia oculi ejus super gentes respiciunt, id est illuminat gentes, ne prædictas promissiones putetis inanes. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Unde Judæi, qui exasperant Deum vel provocant in iram, alia littera, non exaltentur in semetipsis, id est in genere et in carnalibus observantiis, non exaltentur pro lege, quasi plus illis debeatur. Omnes enim peccaverunt, sed in se humiles exaltentur in Christo. Nota quod qui Deum provocat solet exaltari in se peccata sua volens defendere, quod prohibet hic.

PARS III. διὰ ψαλμοῦ. VERS. 7. — Benedicite, gentes, Deum nostrum, et auditam facite vocem laudis ejus.

Benedicite, gentes. [Cassiod., Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] Tertia pars, ubi monet gentes benedicere Deum, qui, licet probet persecutionibus, tamen tentationibus ducit ad regnum. Hæc enim vi-

dentur obviare promissæ resurrectioni. Quasi dicat Oculi ejus super gentes respiciunt. Et quia nos illuminavit, o gentes, benedicite Deum nostrum, in quo benedicimini. Unde: In semine tuo benedicentur omnes gentes (Gen. xxii); et aliis auditam facite palam, ut qui diligit Deum, diligat et proximum, ei annuntiando quidquid utile est, vocem laudis ejus, scilicet quam dicit Pater de Filio: Hic est Filius meus dilectus (Matth. iii), ac si diceret: Non vos ipsos, sed eum laudetis, cujus gratia sumus quod sumus. Ejus laudis dico vocem

VERS. 8. — Qui posuit animam meam ad vitam, et non dedit in commotionem pedes meos.

Qui posuit animam meam ad vitam, [Aug.] quæ in morte erat in se, sed in eo vivit. Hic enumerat quibus causis prædicari debeat. Posuit animam meam ad vitam, et postea opus est ut perseveret in fide. Et hoc dedit, et non dedit in commotionem pedes meos. Quæ enim causa commotionis est tibi, ecce

VERS. 9. — Quoniam probasti nos, Deus, igne nos examinasti sicut examinatur argentum.

Quoniam probasti nos, Deus, [Alcuin., Cassiod., Aug.] vel ita continua, non dedisti in commotionem, quoniam probasti nos, Deus, non in præceptis dedisti, sed probasti adversis. Et igne charitatis, qui non sinit sentire tormenta. Vel igne tribulationis nos examinasti, non in cinerem vertisti, sed sordes abstulisti, nobis ignem adhibendo. Examinasti dico, sicut examinatur argentum, non sicut fenum, quod omnino comburitur. Et

VERS. 10. — Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro; imposuisti homines super capita nostra.

Induxisti nos in laqueum, [Aug., Cassiod., Aug.] id est in catenas, non ut capti moreremur, sed ut inde liberati experiremur. Laqueus iste non decipit, sed probat, et posuisti tribulationes, id est flagella, in dorso nostro, ut male erecti per superbiam, ad humilitatem curvemur. Et imposuisti quia ejus voluntate fieri permittitur, homines, scilicet occisores, super capita nostra; patimur enim superiores quos novimus esse peiores. Tu hæc omnia fecisti, et nos

VERS. 11. — Transivimus per ignem et aquam; et eduxisti nos in refrigerium.

Transivimus per ignem et aquam, [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] id est per adversa et suavia. A simili alicujus, nec æstu nec pluvia, a via cessantis, ita et nos, nec prosperis, nec adversis tardamur, quæ per ignem et aquam signantur. Ignis namque urit, id est adversitas; aqua corrumpit, id est prosperitas. Et attende congruum ordinem. Prius enim ignem, et postea aquam ponit. Vas enim igne solidatum aquam non timet; si vero solidatum igne non fuerit, tanquam lutum aqua solvetur: sic et tu igne adversitatis excoctus, prosperitatis aqua non dissolveris. Inde est quod in sacramentis Ecclesiæ,

scilicet in catechizando et in exorcizando prius adhibetur ignis, unde spiritus immundus clamat : Ardeo. Post venit ad aquam baptismi, ab aqua in refrigerium. Quod autem in sacramentis, hoc in tentationibus nobis fit. Si enim igne adversitatis coctus non crepas, nec prosperitatis aqua dissolveris, in refrigerium transis. Vel ad litteram. Per hæc elementa mors martyrum sæpe adimpleta est. Et eduxisti spe nos, post æstum tribulationum, in refrigerium, id est in requiem æternam, ubi est ignis optabilis, qui totum quod in nobis fragile est absorbit, ut nihil nostrum remaneat, sed absorbeatur mors in victoria. Unde subdit : Et

VERS. 12. — « Introibo in domum tuam in holocaustis ; reddam tibi vota mea quæ distinxerunt labia mea. »

Introibo, [Cassiod., Alcuin., Aug., Alcuin.] tandem in re, in domum tuam futuram. Ecce refrigerium : Ecce hic dicit quæ bona Dei sint contra præcedentia mala. *Introibo*, in holocaustis, id est ut me offeram conspectui tuo. Vel in holocaustis bonorum operum prius in præsentibus exhibitis, et tunc, scilicet cum introibo, reddam tibi cum angelis vota mea, id est laudum, quæ hic voveo, id est promitto, quæ vota distinxerunt labia mea. Non reddit qui non distinguit ; distinguit ille qui dicit se nihil esse, Deum omnia, et se Deo egere, non illum se. Vel ita : Introibo in domum tuam, futuram ; et interim hic reddam tibi vota mea, scilicet meipsum. Quæ vota distinxerunt labia mea, id est quæ ratio mea omnibus prætulit. Cain recte obtulit, sed non recte divisit (Gen. iv), quia creaturam Creatori obtulit, sed se, quod charius est, subtraxit. Dico, reddam vota mea, quæ distinxerunt labia mea.

VERS. 13. — « Et locutum est os meum in tribulatione mea. »

Et quæ locutum est os meum, [Gl. int., Alcuin.] id est cor meum, id est promissit in tribulatione mea, quia spe dulcis est tribulatio. Vel, quæ locutum est os meum, id est quæ hominibus manifestavi prævalere omnibus aliis votis, in tribulatione mea, non victus tribulatione. Et quid locutum est ? ecce

VERS. 14. — « Holocausta medullata offeram tibi cum incenso arietum ; offeram tibi boves cum hircis. »

Holocausta. [Aug., Hier., Cassiod., Aug., Alcuin.] Vel ita continua : Introibo in holocaustis, quia, dum vixero, offeram tibi holocausta mea, id est me ipsum cum medulla intimi amoris. Intus enim charitas mihi est, non in superficie, ut est illis qui hominibus placent. Et hæc offeram tibi, cum incenso arietum, id est cum oratione apostolorum, qui sunt duces gregis, quia Deo placet quod traditione eorum fit. Vel secundum aliam litteram, quæ est : Cum incenso et arietibus. Et est : Offeram tibi holocaustum cum incenso, quod est oratio, quasi dicat, cum oratione. Et hoc faciam cum arietibus, id est cum apostolis, quia duces gregis, maxime orant

138 pro grege. Et offeram tibi boves, scilicet do-

ctores, qui in vinea Domini operantur, cum hircis, id est cum peccatoribus, qui peccata elemosynis redimunt. Si enim triturantes offeruntur, non tamen remanent peccatores ; sed per penitentiam sanati, offeruntur et ipsi non per se, sed potius adjuncti bobus, quia fecerunt eos sibi amicos de mammona iniquitatis. Vel ita : Holocausta offeram tibi boves cum incenso arietum, alia littera, id est cum incensione et destructione bestialitatis ac repugnantie. Vel, offeram tibi boves, id est cervicositatem, cum hircis, id est cum petulantia, hæc in me mactando vitia.

PARS IV. Διάφωσα. VERS. 15. — « Venite, audite, et narrabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit animæ meæ. »

B *Venite*. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Quarta pars, ubi jam expositis omnibus, item monet non jam rudes, sed devotos, ut suæ liberationis exemplo amplius confidant in Domino, benedicens eum de exauditione. Quasi dicat : Ita ego facio, et, o vos gentes omnes, venite fide, et audite mente, et narrabo. Vos dico qui timetis Deum. Si enim Deum non timetis, non narrabo, nec vos audietis, quia timor Dei aures aperit. Narrabo quanta fecit animæ meæ. Si vultis, eadem faciet animæ vestræ. Deinde exponens quanta fecit animæ suæ, subdit :

VERS. 16. — « Ad ipsum ore meo clamavi, et exaltavi sub lingua mea. »

Ad ipsum ore meo clamavi. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat : Hoc fecit animæ meæ, ut clamarem ad ipsum, cum gentes ad idola muta clament. Et hoc fecit quod exaltavi sub lingua mea, id est quod intus habeo, extra loquor. Et est sensus : Clamavi et exaltavi, id est ipsum publice prædicavi, et in secreto confessus sum quod in ore, hoc in corde habeo. Inde holocausta sunt medullata : his duobus perfectus est Christianus. Et hoc fecit, quod

VERS. 17. — « Iniquitatem si aspexi in corde meo, non exaudiet Dominus. »

Iniquitatem non aspexi in corde meo. [Aug., Alcuin.] Quia si iniquitatem aspexi in corde meo, non ideo dicit hoc quod non suggeratur ei, sed non amatur, id est non dilexi iniquitatem in corde meo. Multi enim apud se amant quod in aliis damnant, D erubescens forte propter homines. Si, inquam, aspexi iniquitatem in corde meo, non exaudiet me Dominus, quia sic, id est non aspiciendo iniquitatem, puritas orationis auditur, et non aliter. Et nota quod ait, in corde meo. Suum enim cor est, quando non est perversum. Ecce proponit iste meritum, ut discant alii prius laborare quam præmium quaerant. Inde de præmio subdit :

VERS. 18. — « Propterea exaudivit Deus ; et attendit voci deprecationis meæ. »

Exaudivit. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Quia iniquitatem non aspexi, propterea exaudivit me Deus, et attendit voci deprecationis meæ. Ecce vicissitudo ; intendentem intendit Deus, hæc bona fecit Deus animæ meæ. Unde

VERS. 19. — « Benedictus Deus, qui non amovit orationem meam et misericordiam suam a me. »

Benedictus sit Deus, [Aug., Cassiod.] quia sic perferri spe ad resurrectionem, qui non amovit orationem meam et misericordiam suam a me, sed perseveranter facit orare, ut non in oratione tepeſcam, et perseveranter miseretur. Si non amota est oratio, securus esto, quod nec misericordia, quæ si differt quod dandum est, non aufert. Hæc enim duo connexa sunt : si non suspenditur oratio, non proleatur misericordia.

COLLATIO IN PSALMUM LXV. : « JUBILATE DEO, » ETC.

VERS. 4. — *Terribilis in consiliis super filios hominum. Sanctes dicit, terribile opus; Præſentis, Munsterus, et interpretes pro Cajetano, terribilis opere. עֲלִילָה נִרְאָה ALILAH. Prior particula potest referri ad Deum, aut ad opus, ut sit varia structura, sensu perseverante. Rursus עֲלִילָה ALILAH non simpliciter importat opus, sed est adinventio studiosa; eoque apposite versum est consilium. Et Chaldaeus habet, auctor adinventionum. Hinc Hier. terribilia consilia, quem sequuntur Pellicanus et Campensis.*

VERS. 6. — *Qui dominatur in virtute sua in æternum. Faber et Cæcus tradunt hic non agi de æterna Dei potestate, sed temporaliter dominatum, suum iudicium formantes ex versione Hieron., qui dominatur in fortitudine sua sæculo. Quasi dicat : Qui suo imperio hunc gubernat mundum. Atqui vocula Hebræa עֲלִילָה OLAM, quæ hic habetur, haud improprie significat perpetuitatem, et maxime cum littera vau. Quod autem ex diametro pugnet adversus Hieronymum, certum est ex ipsissimo, ut ita loquar, clare demonstrare. Is interpretatus illud ad Gal. 1 : Ut eriperet nos de præſenti sæculo malo, in hunc modum disserit. Querendum quoque quid sit inter sæculum et sæculum sæculi, sive sæcula sæculorum; et ubi pro brevi temporis spatio, ubi pro æternitate ponatur, quia in Hebræo sæculum, id est עֲלִילָה OLAM, ubi vau ו litteram positam habuerit, æternitatem significat. Ubi vero sine vau ו scribitur, annum quinquagesimum, quem jubileum vocant. Ob hanc causam, et ille Hebræus qui propter uxorem et liberos amans dominum suum aure pertusa servitio subjugatur, servire jubetur in sæculum, hoc est usque ad annum quinquagesimum. Hactenus Hieronymus.*

VERS. 10. — *Induxisti nos in laqueum. Hier. et*

Nebiensis vertunt obsidionem. Alii transla- tores nobis consonant, sed Hieronymus accepit מַצְדָּה MATZDAH, a radice מָצָה MATZAH, quod est obsedit. Alioqui a themate מָצָה TZOH, laqueum proprie significat.

Posuisti tribulationes in dorso nostro. Hieronymus alludens ad flagella, posuit stridorem. Sic et Nebiensis : alii catenam; nonnulli angustiam in lumbis nostris. Nec alio declinat res ipsa.

Imposuisti homines super capita nostra. מִרְכָּבָה HIRKABA, id est equitare fecisti, ut efferunt Sanctes, Nebiensis, et pro Cajetano interpretes. Hieronymus et alii Neoterici agnoscentes locationem figuratam stant a nobis. Unde translator ad Campensem, imponis velut jumento, etc.

VERS. 11. — *Eduxisti nos in refrigerium. Quomodo et Hieronymus, Pellicanus et Campensis, Sanctes, in terram irriguam, sic Cajetani doctores; Præſentis, abundantiam; Munsterus, in locum ubi rem; Nebiensis, saturitatem; Chaldaeus, latitudinem. Sed hæc quid sonant, quam opulentam requiem, per refrigerii symbolum insinuatam? Et translator ad Campensem dicit, refrigerium.*

VERS. 14. — *Holocausta metallata offeram tibi cum incenso arietum. Hieronymus ad Suniam et Fretellam docet male haberi in Græco cum incenso et arietibus, μετὰ θυμιάματος καὶ αἰρίων, quia Hebr. אֵילִים עִם קְסֶרֶת אֵילִים IN QUETORETH ELIM.*

VERS. 16. — *Exsultavi sub lingua mea. Hebr. habet, עָלִיתִי VEROMAN, hoc est, auctore Hieronymo, exaltavi. Vel ut alii volunt, exaltatus est, videlicet a me, eoque exaltavi. Et Græce legitur, ὑψώθη. Unde nolo stulta contentione defendere typographorum depravationem. Et apparet antiqua exemplaria habuisse exaltari, cum glossa marginalis ascribat alias exaltari. Unum tamen scio, quod, quantum ad sensum rei pertinet, exsultare quandoque usurpari pro exaltare sive laudare. Quod ne diffidas, Chaldaeus interpretatur, laus ejus sub lingua mea. Rursus psalm. LVIII, versu 19 : Ego autem cantabo fortitudinem tuam, et exsultabo mane misericordiam tuam. Græce ponitur ἀγαλλιάσῃς, et non ὑψώσω, ne quis putet esse aberratum in exsultabo pro exaltabo, quanquam sententia eo tendat : quam Hebræi dicunt illic, laudabo עָלִיתִי ARANEM. Proinde si exsultare sit cum exsultare, laudare, ut est illud psalm. 1 : Exsultabit lingua mea iustitiam tuam : ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου, nihil video periculi, si legamus, exsultavi sub lingua mea, quanquam ad verbum rectius esset exaltavi. Nec tamen velim contentionibus deservire.*

PSALMUS LXVI.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM IN HYMNIS, PSALMUS CANTICI DAVID. »

Deus misereatur nostri. Titulus : In finem in hymnis, psalmus canticum David. [Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Post canticum resurrectionis, suam Prophetia subdit deprecationem, orans ut benedicti ad Dei cognitionem ducantur et prophetans benedictionem omnium gentium per adventum Christi, unde monet eum laudare. Et est sensus tituli : Psalmus iste, qui monet ad bene operandum, est canticum, quia hic est exsultatio de benedictione, et mittens nos in finem, id est in Christum. Et est in hymnis, id est in laudibus exhibendis, David, id est Christo. Intentio : Monet ad laudem. Modus : Tripartitus est

psalmus. Primo precatur benedici, ut habeatur notitia Salvatoris. Secundo hortatur confiteri pro directione et iudicio, ibi, confiteantur. Tertio eadem admonitio ponitur, sed ad aliud tendens, ibi, confiteantur. Et quia in præcedenti psalmo monuerat nos benedicere Deum, quod non possumus, nisi ipse prior benedicat nos. Ideo hic precatur benedici dicens :

VERS. 1. — « Deus misereatur nostri et benedicat nobis, illuminet vultum suum super nos, et misereatur nostri. »

Deus misereatur nostri et benedicat nobis. [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Prior enim in nobis est benedictio Dei, quæ est quasi pluvia, terram nostræ

mentis irrigans. Inde nos benedicimus eum, quod A est quasi fructus, et in utroque nos crescimus, non ipse. Dicat ergo desiderans pluviam Dominicæ benedictionis: *Deus misereatur nostri prius, et post benedicat nobis.* Prius enim miseretur Deus erranti, reducendo ad viam. Postea benedicit, bonis augendo; benedicit enim Creator creaturæ, multiplicando numero et merito. Benedicit creatura Creatori, corde, voce et opere laudando, et omne hominum quod habet ei ascribendo. Sed quia multi volunt benedici copia rerum temporalium, scilicet prole et aliis huiusmodi, quæ quidem omnia sunt a Deo, sed communia sunt bonis et malis, addit quod proprium est iustis, *illuminet vultum suum*, etc. Hæc est benedictio dexteræ, quæ tantum bonorum est. Illa est benedictio sinistræ, quæ communis est bonis et B malis. Si enim solis bonis Deus daret bona sæculi, putaret malus propter hæc colendum esse Deum. Quod si solis malis daret, timeret infirmus ad Deum converti, ne hæc deessent sibi, quem nutrit prius agricola, non subtrahendo ista. Dat ergo bonis, ut consolentur intrantes; dat et malis, ut discant boni querere alia non communia malis. Tollit ea bonis, ut probent se fortes sicut Job; tollit ea malis, ut infirmus non timeat perdere quæ perdit, et malus cui nihil remanet intus. Hic vero si persistat, habet intus quo se consoletur. Aliter enim erit utrobique vacuus. Ecce cur ista dantur. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Vel tolluntur communiter bonis et malis. Iste ergo benedictionem dexteræ desiderans, ait: Illuminet. Quasi dicat: Ita benedicat, ut illuminet vultum suum super nos, id est ostendat Deus Pater vultum suum nobis, scilicet claritatem Filii sui, qui est vultus Patris. Illuminet nos, ut ab eo capiamus lucem, quia nemo potest eum videre, nisi qui claritate vel charitate ejus perfusus 139 est. Non ideo dicitur illuminet vultum suum, quod vultus ejus, qui est lumen de lumine, sit sine lumine, sed ideo ut id quod est reveletur super nos. Et ideo dicit non simpliciter, illuminet vultum suum, sed addit, super nos. Vel ita, ut per vultum accipiatur imago Dei quam nobis impressit, id est ratio. Et est, vultum suum impressum super nos, id est imaginem suam, scilicet rationem animæ nostræ impressam. Illuminet sapientia, ne ipsa sit in tenebris, ut sciamus nos factos ad imaginem Dei, et si a nobis deformata est, ab ipso reformetur. Et misereatur nostri, ecce unde incepit. Misericordia enim incipit, misericordia nos conservat. Illuminet ad hoc,

VERS. 2. — « Ut cognoscamus in terra viam tuam, in omnibus gentibus salutare tuum. »

Ut cognoscamus, [Aug.] o Deus, viam tuam, id est quæ ad te ducit, id est quo et qua eamus, quod in tenebris fieri non potest, id est Christum, in terra, id est in hac vita, sicut in cælo est. In qua terra? scilicet in omnibus gentibus. Quam viam? salutare tuum, id est Christum.

PARS II. VERS. 5. — « Consteantur tibi populi, Deus: consteantur tibi populi omnes. »

Consteantur. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi post notitiam hortatur confiteri Deo, pro directione et iudicio. Quasi dicat: Et quia cognoscitur Christus in gentibus, quæ viam invenerunt, *consteantur tibi*, etc. Vel ita continua: Dico cognoscamus, et cum cognoverint, o Deus, *consteantur tibi populi*, id est se accusent et te laudent. Et non tantum populi terræ unius, sed omnes populi *consteantur tibi*, ne dicatur Ecclesia non ubique diffusa, et si confitentur,

VERS. 4. — « Laetentur et exsulent gentes, quoniam iudicas populos in æquitate, et gentes in terra dirigis. »

Laetentur, [Aug., Cassiod., Aug.] quia hæc confessio non ducit ad pœnam, quia qui jam confessi sunt, non timent futura iudicia, tanquam ibi damnandi, quibus Christus est advocatus, indultor, non vindex; non ultor; et *exsulent gentes*, quia bonus est, cui confessio fit. Nam et confessos liberat, et superbos damnat. Unde consequenter subdit, convertens sermonem ad ipsum; *quoniam iudicas*, id est iudicabis in iudicio futuro, *populos in æquitate*. Et æquitas illa non est timenda bonis, quia modo dirigit illos. Unde subdit: *Et gentes in terra dirigis ad bona.*

PARS III. VERS. 5. — « Consteantur tibi populi, Deus, consteantur tibi populi omnes; terra dedit fructum suum. »

Consteantur. [Cassiod., Aug., Cassiod., Hier.] Tertia pars, ubi eadem admonitio ponitur, sed ad aliud tendens, ad hoc scilicet, quod terra dedit fructum, ut etsi idem initium sit, sensus tamen ad diversa tendat. Gaudens igitur ait: *Consteantur tibi populi, Deus, consteantur tibi populi omnes.* Repetit eadem quæ supra dixerat in exhortando, adjiciens aliam rem, scilicet de fructu terræ, et frequentato verbo postulat nos benedici. Unde sequitur, *terra dedit.* Quasi dicat: Ideo consteantur, quia terra dedit fructum suum, id est Maria genuit Christum, hæc terre de nostro limo, de nostro luto, de Adam dedit florem primum, qui ait: *Ego flos campi et lilium convallium* (Cant. II). Iste ergo flos fructus factus est, ut illum ederemus, ut carnem ejus manducaremus. Iste ergo fructus D est virgo de Virgine, Dominus de ancilla, Deus ex homine, filius ex matre, fructus de terra. Et in hoc fructu, et in hoc semine

VERS. 6. — « Benedicat nos Deus, Deus noster; benedicat nos Deus; et metuant eum omnes fines terræ. »

Benedicat nos Deus. [Hier., Aug., Gl. int., Aug., Hier., Aug., Cassiod.] Vel ita: Terra, id est homo, Christus dedit fructum suum, id est reparationem, benedictionem. Unde: Benedicat nos Deus. Vel ita, ut pro terra accipiatur Ecclesia, quæ prius spinis plena erat, sed accessit vocatio divinæ majestatis, et sic protulit fructum bonum, scilicet tricesimum, sexagesimum et centesimum. Et hoc est terra, quæ prius spinas germinabat, id est Ecclesia; de-

dit confitendo, fructum suum, id est bona opera: *A gilo, sitis atque ariditas exponitur. In isto vero Domini in Jerusalem dedit primo, jam fructum, quia primo ibi compluta dato Spiritu, ibi facta sunt miracula, linguis omnium sunt locuti, conversi omnia sua distribuabant pauperibus, sed non illa sola, quæ est in Jerusalem hoc debet, imo, benedicat nos Deus, etiam, etc. Vel ita continua: Terra dedit fructum, sed non nisi per benedicentem Deum, ideo ut fructum demus, benedicat etiam nos Deus Pater, Deus Filius, noster, non gentium, benedicat nos etiam atque etiam multiplicet Deus Spiritus sanctus; per hoc enim quod ter dicitur Deus, notatur trinitas personarum; per hoc quod dicit eum, et non eos notatur unitas. Unde sequitur: Et metuant eum. Quasi dicat: Ad quid valet benedictio? ad metum. Et ideo omnes fines terræ metuant eum, quia venit iudex, qui prius humilis. Agnoscamus humilem, ut non expavescamus excelsum. Ecce metus Dei inter alia beneficia postulat, ut credita caute custodiantur, timor Dei incipit et consummat. Qui timere novit, amare non desinit.*

Psalmus iste in matutinis laudibus illi psalmo adjungitur, qui tertio loco cantatur, quia in hoc psalmo benedictio Trinitatis imploratur, cujus una eademque est sine diversitate essentia. In psalmo quoque illo, scilicet *Deus, Deus meus, ad te de luce vi-*

gilo, sitis atque ariditas exponitur. In isto vero Domini in Jerusalem dedit primo, jam fructum, quia primo ibi compluta dato Spiritu, ibi facta sunt miracula, linguis omnium sunt locuti, conversi omnia sua distribuabant pauperibus, sed non illa sola, quæ est in Jerusalem hoc debet, imo, benedicat nos Deus, etiam, etc. Vel ita continua: Terra dedit fructum, sed non nisi per benedicentem Deum, ideo ut fructum demus, benedicat etiam nos Deus Pater, Deus Filius, noster, non gentium, benedicat nos etiam atque etiam multiplicet Deus Spiritus sanctus; per hoc enim quod ter dicitur Deus, notatur trinitas personarum; per hoc quod dicit eum, et non eos notatur unitas. Unde sequitur: Et metuant eum. Quasi dicat: Ad quid valet benedictio? ad metum. Et ideo omnes fines terræ metuant eum, quia venit iudex, qui prius humilis. Agnoscamus humilem, ut non expavescamus excelsum. Ecce metus Dei inter alia beneficia postulat, ut credita caute custodiantur, timor Dei incipit et consummat. Qui timere novit, amare non desinit.

COLLATIO IN PSALMUM LXVI: « DEUS MISEBEATUR NOSTRI, » ETC.

VERS. 1. — Clausula in fine resumpta: *Et misebeatur nostri*, est addititia ad ferventorem affectum excitandum, quod licere LXX interpretibus non est insolitum certo consilio, etsi nobis ignoto. Nam video sæpius alios nonnullos appendices subtexere, qui aut diversum faciunt sensum, aut certe alio distrahunt. Verbi causa, psalm. xxxv legimus: *Non veniat mihi pes superbie*. Munsterus dicit: *Non veniat mihi pes superbie hostium*. Et in alio psalmo præcedenti: *Retribuebant sterilitatem animæ meæ*. Munsterus: *Conati sunt privare me anima mea*. Rursus psal. xlv: *Vacate et videte*. Idem: *Dimittite conatum vestrum, et scitote*, etc.

VERS. 6. — Ultimum versum dirimunt Hebræi in duos versiculos, quantum ad distinctionem scriptio- nis; sed, quatenus ad sententiam attinet, oportet esse unum: alias distinctim insinuaretur Trinitatis mysterium cum unitate essentiae, quod non perinde arridet ac quadrat; ad quod tamen nos mittit ex hoc loco Hieronymus: « Videte mysterium Trinitatis in uno versiculo comprehensum. » Id vero annotatum sit, ne quis putet semper faciendam esse sententiarum distinctionem, juxta partitionem versuum. Et causam ex parte in superioribus reddidimus.

PSALMUS LXVII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS CANTICI DAVID. »

Exsurgat Deus etc. Titulus: *In finem psalmus cantici David*. [Alcuin., Cassiod.] Agit hic propheta de exaltatione Christi et Ecclesie. Hic et in futuro, et inimicorum dejectione atque ruina, ut malos terreat, bonos letificet. Unde monet et titulo et psalmo psallere Deo et exultare. Et est sensus: *Iste psalmus cantici dirigens nos in finem*, id est in Christum, est *David propheta*, qui hic agit de exaltatione Christi et suorum, et adversariorum ruina, modum suæ locutionis formans ab eo quod Mosi et filiis Israel contra hostes dimicantibus olim continebat. Elevata quippe arca Domini, hostes suos superabant, atque in elevatione arcæ verbis his similibus Moses usus fuisse dicitur: *Exsurgat Deus, etc.* (Josue vi.) Arca vero Christum significat, in quo omnes sunt thesauri sapientiæ et scientiæ Dei absconditi (Coloss. ii), cujus resurrectionem per quam disperguntur inimici, hic orat Propheta. Intentio: Monet ut omnes Deo cantent. Modus: Sex sunt partitiones. Primo, resurgente Christo quasi elevata arca, quid bonis malisque futurum sit, hic et in futuro dicit, ut illos terreat, hos letificet. Secundo agit de verbo Evangelii, ibi, *Deus, cum egredieris*. Tertio agit de donationibus Christi ascendentis, ibi, *dum discernit*. Quarto exponit Dei operationes, ibi, *Deus noster*. Quinto precatur et affirmat ut Ecclesia dilatetur et confirmetur, ibi, in

ecclesiis. Sexto dicit quod veniet Christus ad iudicium, qui ascendit, ibi, *psallite*. Propheta ergo precans Christum per resurrectionem exaltari, ait:

VERS. 1. — « *Exsurgat Deus et dissipentur inimici ejus: et fugiant qui oderunt eum a facie ejus.* »

Exsurgat Deus, [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod.] id est resurgat Christus a morte. Confidenter optat Propheta quod scit futurum; et *dissipentur inimici ejus*, hic in resurrectione Christi, et post in futuro iudicio. Hoc jam factum est quia surrexit Christus, et dispersi sunt Judæi per omnes gentes. *Et qui oderunt eum*, scilicet pertinaces in malo, *fugiant a facie ejus*, non loco, quia ubique præsens est, sed metu animi, scilicet timendo, non latendo. [Aug., Cassiod., Aug.] Et est sensus: Tollantur animi metu et voluntate a præsentia ejus, scilicet Dei, qui ubique præsens est, et est grave maledictum, et horrenda increpatio, ut velint et conentur quod nullatenus fieri potest. Vel ita: Et agit de præsentia Dei, qua in sanctis venit. Unde: *Amodo videbitis Filium hominis venientem in nubibus cæli* (Matth. xxvi). Et est: *Fugiant a facie ejus*, id est a præsentia ejus, scilicet Dei, non ab ea quam non vident, qua ubique est, sed a præsentia ejus qua venit in nubibus (Apoc. i), id est in præconibus, id est timeant a præsentia sanctorum.

VERS. 2. — « *Sicut defecit fumus deficiant; sicut*

« fluit cera a facie ignis, sicut pereant peccatores a facie Dei. »

Deficiunt sicut fumus defecit. [Cassiod., Aug., Hier.] Fumus ex flamma procedens vanescit ascensu, ita ex flamma nequitiae fumifera produciunt et ipsa elatione deficiunt. Extulerunt namque se ignibus odiorum, et insultantes crucifixo; et inde evanuerunt, et in futuro. *Sic pereant peccatores a facie Dei, sicut cera fluit*, id est annihilatur a facie ignis. In iudicio enim a facie Dei tollentur mali, qui erit ignis ad penam impiorum et lumen iustorum. Vel de poenitentibus dici potest in bono. Quasi dicat: Odientes fugiant et dissipentur; sed alii sicut deficit fumus deficiant, non ut in nihilum reducantur, sed ut quiescant a peccatis suis. Et sic pereant peccatores in eo quod mali sunt, a facie Dei, id est a praesentia gratiae ejus. Sicut fluit cera a facie ignis, ut lacrymis poenitentiae, admoto igne Spiritus sancti, duritia eorum solvatur.

VERS. 3. — « Et iusti epulentur et exsultent in conspectu Dei: et delectentur in laetitia. »

Et contra iusti epulentur, [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est jucundentur a contemplatione Dei hic et in futuro, scilicet qui in vinea laboraverunt, reficiantur in deliciis quae sunt in conspectu Dei. *Et exsultent* vel modo, vel tunc, non tanquam coram hominibus per vanam jactantiam, sed in conspectu Dei, qui sine errore inspicit; et delectentur in futuro in laetitia: jam non exsultent cum tremore, hoc posset eos delectare quod laeti sunt, quia non est findenda eorum laetitia, sicut mundi.

VERS. 4. — Cantate Deo, psalmum dicite nomini ejus; iter facite ei qui ascendit super occasum, Dominus nomen illi. »

Cantate Deo. [Aug., Cassiod., Aug.] Convertit se ad eos, quibus tantam spem dedit. Vel hortatur eos. Quasi dicat: Resurrexit Dominus, et ideo cantate mente vivendo Deo, et psalmum dicite nomini ejus, id est recte operamini gloriae ejus. Et sic iter facite ei in corda credentium. Vel corda vestra parate ut intret, quia impolluta via ejus. Et ideo iter facite, qui ascendit super occasum. Occasus enim mortis, id est vitiorum et peccatorum, cedit illi super quem sol justitiae oritur, quia non eum excipit nova vita, nisi vetus occiderit. Vel, ascendit super occasum, [Isid.] quia resurgendo casum corporis vicit Morte quippe sua mortem nostram consumpsit, unde serpens Mosis serpentes magorum Pharaonis absorbit [Exod. vii]. [Cassiod., Aug.] Et ne dubites quis iste sit, quia Dominus est nomen essentiale illi, quem ut communem hominem Judaei occiderunt, qui essentialiter Dominus est. Quod si cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent [I Cor. ii]. Unde ait Dominus duobus discipulis, quos misit in castellum: *Et si quis vobis aliquid dixerit, dicite quia Dominus his opus habet* [Matth. xxi]. Et etiam dum faciendo iter occurrunt tristitia:

VERS. 5. — « Exsultate in conspectu ejus; turbabuntur a facie ejus patris orphanorum, et iudicis viduarum. »

Exsultate, [Aug., Cassiod., Aug., Alcin., Aug.] non modo non deficiatis, in conspectu ejus, non hominum, id est in consideratione praemii futuri, quae aerumnas mitigat. Ideo exsultate, quia qui vos turbant in conspectu hominum, turbantur a facie ejus. Cujus ejus? Patris orphanorum. Quasi dicat: Non estis destituti ut putatur. Orphani sunt quibus mortuus est pater, scilicet mundus et diabolus, et mater concupiscentia: et iudicis viduarum, scilicet spe saeculi carentium, quibus etiam error maritus moritur, in quibus talibus Deus habitat, quos colligit, quos trahit, quia de viduis et orphanis facit sibi templum, in quo est de quo subdit:

VERS. 6. — « Deus est in loco sancto suo, Deus, qui inhabitare facit unius moris in domo. »

Deus est in loco sancto suo. [Aug.] In quo loco? non extra nos, sed in nobis. Deus enim est qui inhabitare facit homines unius moris in domo, id est unanimes, unum sentientes [Philipp. ii], colligit in unum. Iste est locus sanctus Dei non omnes qui sunt in domo, in qua sunt etiam vasa contumeliae [Rom. ix]. Ipse ergo sibi locum aedificat in quo maneat, qui non requiescit nisi super humilem et quietum [Isa. lxxvi]. Hunc autem locum gratia aedificat, non meritis. Unde subdit:

VERS. 7. — « Qui educit vinctos in fortitudine, similiter eos qui exasperant, qui habitant in sepulcris. »

Qui educit vinctos. [Aug., Cassiod., Aug.] quia solvit vincula peccatorum. Unde alibi: *Dirupisti vincula mea* [Psal. cxv], in fortitudine sua, per quam fortes sunt qui ante non erant. Vel educit de inferno vinctos qui ibi tenebantur, ad caelum, in fortitudine sua, qua fortem, id est diabolus, alligavit. Similiter educit eos qui exasperant, scilicet blasphemos in Deum. Vel, qui exasperant, persequendo bonos, et resistendo justitiae, cum sint omnino mortui in operibus mortuis. Unde sequitur: *Qui habitant in sepulcris*, id est in carnalibus et fetidis, et mortuis operibus sepulti sunt, ut nec velint, nec possint ambulare. Vincti vero volunt, sed non possunt; et hi tamen solvantur per gratiam et illi suscitantur.

PARS II. Διάψαλμα. VERS. 8. — « Deus, cum egredieris in conspectu populi tui; cum pertransires in deserto. »

Deus. [Cassiod., Aug.] Secundum partem, ubi agit de verbo Evangelii exhibito hominibus per egressum Christi, id est per incarnationem Christi. Quasi dicat: Vere educis, quia o Deus, cum egredieris, vel egredieris, alia littera, in conspectu populi tui, id est cum appareris hominibus per opera tua. Egreditur enim Deus cum apparet in operibus, sed non nisi his qui norunt ejus opera intueri, hi sunt populus ejus; haec scilicet quod vinctos solvit, quod mor-

tuos suscitāt. Et cum *pertransires*, vel *pertransieris*, A diximus, sed secundum figuram, id est secundum historiam, a quibusdam sic accipitur : *Deus, cum egredereris in conspectu populi tui, et cum pertransires in deserto*, coram Israel in columna ignis et nubis (Exod. xiii), *terra mota est*, id est homines visis miraculis. *Etenim cœli distillaverunt manna*, scilicet a *facie Dei Sinai*, a *facie Dei Israel*, quia cœlitus datum est manna, quod subsequenter vocat pluviam, dicens : *Pluviam voluntariam*, quæ scilicet satisfaciebat voluntati Judæorum, *segregabis*, o *Deus*, *hæreditati tuæ*, quia soli Israel data est hæc pluvia. Israel autem infirmatus est fastidio illius cibi, desiderans carnes *Ægypti*. Unde sequitur :

VERS. 9. — « Terra mota est : etenim cœli distillaverunt a facie Dei Sinai, a facie Dei Israel. »

Terra mota est, [Aug.] id est terreni ad fidem excitati sunt. Sed unde hoc? *etenim*, id est quia cœli, id est apostoli, distillaverunt pluviam, id est gratiam. Et hoc a *facie Dei*, id est non a se, sed a Deo, qui in illis est; *mons Sina a facie Dei Israel*, subaudi distillavit. Quasi dicat : Et præ aliis *mons Sinai*, alia littera, distillavit a *facie Dei Israel*, id est Paulus apostolus gentium, qui plus omnibus stillavit doctrinæ guttas (I Cor. xv), qui bene significatur per montem Sina, quia prius fuit geminatus, vel generatus in servitutem ex lege, quæ fuit data in monte Sina (Galat. iv). Vel ita secundum eandem litteram, quæ est : *Mons Sina a facie Dei Israel*, scilicet distillavit. Idem sunt cœli et montes, id est iidem, scilicet apostoli significantur per cœlos et montes. Nec tamen dicit montes, sed mons idem significans singulari numero quod plurali, sicut et alibi cum dicitur : *Cœli enarrant, et firmamentum annuntiat* (Psal. xviii), idem significat per cœlos et firmamentum. Et est *mons Sina*, id est apostoli, a *facie Dei Israel* distillaverunt. Quidam tamen libri Græci et Latini, qui non habent talem litteram, scilicet, *mons Sina a facie Dei Israel*, sed habent a *facie Dei Sina*, vel *Sinai a facie Dei Israel*. Et est sensus : Cœli, id est apostoli, distillaverunt a facie Dei. Cujus Dei? Dei C Sinai, vel Sina, a facie Dei Israel, id est qui legem dedit populo Israel, quia qui dedit per Moysen legem qua terreret, dat et per apostolos benedictionem qua liberet.

Psalmodia Rom. legit, *Mons Sina* cum Augustino et Cassiodoro. LXX, quos sequimur, non habent *mons*; varietas videtur orta ex vocola Hebr. : מן זן, quod est pronomen demonstrativum, unde potuit intelligi, hic mons, vel hoc est in Sina, ut vertit Hieronymus, qui secundo loco semel solum repetit Dei, etsi in Hebræo nunc bis dicatur, *Dei, Dei Israel*. Quid distillaverunt?

VERS. 10. — « Pluviam voluntariam segregabis, o Deus, hæreditati tuæ, et infirmata est; tu vero perfecisti eam. »

Pluviam, id est doctrina, Spiritus sancti gratiam voluntariam, quæ sine meritis datur sola Dei voluntate : voluntarie quippe genuit nos verbo veritatis (Jac. i). Et hanc pluviam segregabis, vel segregasti, o Deus, hæreditati tuæ, [Aug.] scilicet fidelibus, in quos pluvia proflua irrigatione descendit; et illa hæreditas infirmata est, id est agnovit se nihil esse ex se. Tu vero perfecisti eam, quia virtus in infirmitate perficitur (II Cor. xii). Et,

VERS. 11. — « Animalia tua habitabunt in ea, parasti in dulcedine tua pauperi, Deus. »

Animalia tua, id est gentes mansuetæ, habitabunt in ea hæreditate, id est erunt illa hæreditas.

[Aug.] Hæc omnia mystice leguntur, ita ut

B stare non potest, quia populus ille percussus est a Deo, non perfectus. Per illa namque murmura atque fastidia ingens plaga secuta est. Omnes in eremo prostrati sunt, non introierunt terram promissionis, præter duos. Per hoc ergo mittit nos ad mysterium, quod primo executi sumus. Vel forte ita etiam secundum historiam accipi potest, ut per montem Sina lex accipiatur, quæ in servitutem generat (Galat. iv). Et est : O Deus, cum egredereris in conspectu populi tui, in columna nubis in die, et ignis in nocte. Et cum pertransires in deserto, ad litteram. Mons Sina, id est lex Moysi, quæ data est in monte Sina, a facie Dei Israel distillavit. Etenim, id est quia cœli distillaverunt ipsam legem, dum Dominus ad Moysen loqueretur. Unde *terra mota est*, quia turbantur homines, legem implere non valentes. Et hæc lex est pluvia, quam soli Israel dedit. Unde sequitur, *pluviam voluntariam*, id est lege n quam populus desideravit, dicens : Omnia quæcunque dixerit nobis Dominus, faciemus, et audiemus (Exod. xxiv). Et alibi : Non deest qui impleat, sed deest qui jubeat (Rom. v). Segregabis, Deus, hæreditati tuæ, quia soli Israel data est; et infirmata est, vel lex vel hæreditas. Lex, quia minatur nec adjuvat, et ita infirmos facit. Hæreditas, id est populus infirmatus est, quia abundavit delictum data lege. Tu vero, o Deus, perfecisti eam, vel legem per Spiritum sanctum datam, quo reserata sunt legis sacramenta; vel hæreditatem, id est populum, in quo post delictum superabundavit gratia. Unde alibi : De execratione et mendacio annuntiabuntur in consummatione (Psal. lvi). Et animalia tua, tibi subdita, non sibi libera, id est gentes conversæ, habitabunt in ea, hæreditate vel lege.

[Cassiod.] Aliter totum, et legitur conjunctim secundum historiam, et secundum allegoriam, in Patre. Quasi dicat : Vere, o Deus, educis, quia hoc præfiguratum est. O Deus, cum egredereris in conspectu populi tui, et cum pertransires in deserto, ad litteram : Egressus est Deus coram Israel, dum in columna nubis et ignis apparuit, et in deserto manna satiavit. Allegorice egressus est dum apparuit hominibus per humanitatem; vel, dum educit vinctos et suscitāt sepultos; transit in deserto, cum ad gentes venit; et tunc *terra mota est*,

quia tunc terreni videndo mirabilia tanta moti sunt. *Etenim cæli distillaverunt manna*, quia in modum stillicidii manna de cælo descendit. Et hoc a facie Dei, cujus præsentia per columnam nôscabatur. Et mons Sina a facie Dei Israel fumavit, alia littera, quando scilicet Moses ibi legem accepit. *Pluviam*, hoc est quod cæli distillaverunt pluviam, scilicet manna, *voluntariam*, scilicet quæ satisfaceret voluntati illius gentis avide comedendi, *segregabis, o Deus, hereditati tuæ*, quia non aliis gentibus dedit quod tunc Judæis, et infirmata est hereditas ad tempus, dum Christo non credit. Tu vero, o Deus, perfecisti eam, hereditatem, dum gentes ad supplementum admisit. Postea subdit: Unde perfecisti. *Animalia tua*, id est gentes quæ tuæ sunt, dum credunt, *habitabunt in ea*, hereditate, id est in Ecclesia. Quæ vero sint illa animalia, et quomodo habitent, exponit. Quasi dicat: Quomodo hoc fiet? [Aug., Cassiod., Aug.] Ecce, o Deus, parasti hoc pauperi, qui in se infirmus est, id est ad hoc prædestinasti pauperem, ut sit in tua hereditate. Per hoc notat prædestinatos, qui ab origine mundi præparati sunt. Et hoc non in illius facultate, sed in dulcedine tua, non sæculi quæ amara est, sed in ea scilicet quam das. Dulcedo Dei est, qua fit bonum non timore penæ, sed amore et dilectione iustitiæ. Per quos hoc fiet? per evangelizantes, quibus

VERS. 12. — « Dominus dabit verbum evangelizantibus in virtute multa. »

Dominus dabit verbum, [Aug.] Et hoc est: Dominus Pater, vel Christus, dabit verbum, scilicet cibaria quibus pascantur animalia sua, *evangelizantibus*. Ecce quid operantur animalia, evangelizant, scilicet et hoc in virtute multa, scilicet in multa constantia fidei. Vel, virtute multa, scilicet miraculorum (101). Aliter secundum aliam litteram, *Dominus dabit virtutes multas evangelizandi verbum*. Quis Dominus?

VERS. 13. — « Rex virtutum dilecti dilecti; et speciei domus dividere spolia. »

Rex virtutum dilecti, [Aug., Hier., Aug.] scilicet unici Filii, id est Pater qui est rex virtutum Filii, quia ab eo regitur eique militat virtus, a quo datur, et accipit virtutes, miracula et virtutes mentis. Vel ita ut sit idem rex virtutum et dilectus, scilicet Christus. Et est: Quis Dominus? Rex virtutum dilecti, id est Christus rex virtutum tuarum, id est apostolorum suorum, et dicitur hoc more veteris Scripturæ, sicut legitur in Veteri Testamento: *Fecit Moses, sicut præcepit Dominus Mosi*. Vel ita: rex virtutum dilecti, qui est Pater angelicarum virtutum, quæ sunt et ipsius dilecti, quia eis imperat et ipse dilectus. Deinde repetit, *dilecti* (102), quod fit ad commendationem, sed non est hæc repetitio in omnibus libris, sed sive sit sive non, hic est sensus: dilecti, non solum ad alia, sed et, id est etiam,

A *dividere*, id est ad dividenda spolia, id est ereptos a diabolo, quos divisit, alios apostolos, alios prophetas faciendo. Spolia dico, *speciei domus*, id est quæ dividendo fecit Ecclesiam speciosam. Vel ita: Dominus dabit verbum evangelizantibus, et etiam dabit eis dividere spolia speciei domus. Vel secundum hoc distinguitur præcedens littera, ita: Rex virtutum dilecti, 141 dilecti. Hic distingue: Et speciei domus dividere spolia.

VERS. 14. — « Si dormiatis inter medios cleros pennæ columbæ deargentatæ; et posterioria dorsi ejus in pallore auri. »

Si dormiatis inter medios cleros. [Aug.] Prius singulorum verborum sententia est animadvertenda, deinde ordo constructionis verborum. Columba est B Ecclesia, de qua dicitur in Canticis: *Una est columba mea* (Cant. 1). Hæc est deargentata, id est divinis eloquiis erudita. Per argentum enim figuratur divinum eloquium. Unde alibi: *Eloquia Domini argentum*, etc. (Psal. 11). *Pennæ columbæ* sunt doctores Ecclesiæ, per quos exaltatur Ecclesia, et semper volat ad alta; quorum prædicatione in cælum fertur gloria Ecclesiæ. Vel pennæ sunt duo mandata charitatis, in quibus tota lex pendet et prophetæ (Matth. xxii). *Posteriora dorsi ejus*, id est dorsum columbæ, quod est pars posterior, charitas est. Et dicitur hoc a simili. Posteriora namque dorsi sunt, ubi radices alarum figuntur, vel ubi portatur sarcina; ita in charitate connectuntur alæ Ecclesiæ, id est duo præcepta charitatis, quæ sunt alæ Ecclesiæ, et ipsa charitas quæ in his impletur est per quam omnis sarcina mandatorum est levis, quia quicquid difficile est in præcepto, leve est amanti. Unde: *Onus meum leve est* (Matth. xi), scilicet per Spiritum sanctum, ex quo charitas; per aurum intelligitur sapientia. Ibi ergo, id est in posterioribus dorsi est viror auri, id est vigor sapientiæ. Vigor autem sapientiæ est charitas, id est per posteriora dorsi congrue charitas intelligitur, ratione similitudinis, non substantia proprietatis. [Cassiod., Aug.] Vel, posteriora hujus columbæ sunt ultima tempora Ecclesiæ, scilicet quæ erunt in resurrectione communi vel in fine cujusque, quæ in specie auri splendent, quia postquam de mundo exit, super aurum, id est incomparabiliter lucet in claritate, quæ nunquam excidit (I Cor. xiii). Hic ergo argento propter eloquentiam comparatur; ibi auro, propter plenitudinem charitatis. Quod autem ait *inter medios cleros*, sciendum est quod Latine linguæ esset dicere *inter cleros*, sed pro eo quod *Dominus inter nos*, vel *inter me et vos*, Græcus habet *inter medium nostrum*, vel *inter medium meum et vestrum*. Hic ergo dicitur *inter medios cleros*, id est inter medium clerorum, quod dici solet in eis rebus quæ inter se solent habere consensum. Unde cum de signo circumcisionis Dominus loquitur ad Abraham, dicens: *Hoc erit testamentum inter me et te* (Gen. xvi), Græcus habet

(101) Cassiod. et psalmodia Rom.

(102) Repetitio dilecti non est in Græco.

inter medium meum et lumen, ad exprimendum consensum. *Cleros* autem hic duo Testamenta dicit, per quæ datur hereditas, quæ dicitur Græce *cleronomia*; *cleros* vero Græce, Latine dicitur, non testamentum, sed *sors*, et *sortes*. In Veteri Testamento partes hereditatis, scilicet terræ promissæ vocantur, quæ ex promissione Dei quasi ex sorte proveniunt. Bene ergo *cleros* dicit duo Testamenta, quia per ea datur hereditas æterna. Dormire vero inter medios *cleros* est in auctoritate duorum Testamentorum requiescere, et pacifice acquiescere. Vel *cleros* ipsas hereditates. Dominus unam terrenam Veteris Testamenti, alteram æternam Novi Testamenti, inter quas dormit qui terrenam jam non ardentem petit, et cœlestem patienter expectat. Qui enim terrenæ adhuc inhiat, nunquam quiescit, sed cupiditatibus per multa agitur; vel dormit inter has hereditates qui usque ad finem vitæ perseverat in contemptu terrenorum et in spe cœlestium. Ecce singulorum verborum explanatus est sensus; ordo autem constructionis, cum sit multiplex, vel a superioribus pendens infra primum versum continetur, vel usque in sequentem versum extenditur. Utrum vero hoc an illo modo commodius dicatur, ambiguum est. Nam quolibet horum sane dici potest. Convertens ergo verba ad eos de quibus fit species domus, ait sic: Dominus dabit verbum evangelizantibus virtute multa. Dabit utique si vos, o pennæ columbæ deargentatæ, id est doctores Ecclesiæ divinis eloquiis eruditæ, dormiatis inter medios *cleros*, id est inter medium clerorum, id est requiescat in auctoritatibus duorum Testamentorum, vel inter duas hereditates, terrenam et cœlestem, illam non ardentem appetendo, istam patienter expectando. Vel si usque ad mortem perseveretis in contemptu terrenorum et appetitu cœlestium. Vel ita ut in sequentem versum extendatur constructio, dilectus spolia dividit speciei domus. Et, o vos qui dividimini in spolia speciei domus per diversa dona, si dormiatis inter medios *cleros*, tunc pennæ columbæ deargentatæ dealbabitur in Selmon, id est vos ipsi dealbabitur, qui estis pennæ. Vel ita, ut hic incepta sententia, in sequenti finiatur: Si vos, o pennæ columbæ deargentatæ, dormiatis inter medios *cleros*, tunc nive dealbabitur in Selmon alii, scilicet homines, qui per gratiam remissionem peccatorum accipiunt. Vel ita: O vos qui dividimini spolia speciei domus, si dormiatis inter medios *cleros*, vos eritis pennæ columbæ deargentatæ, hoc est in alta elevabimini, vel vobis erunt pennæ columbæ deargentatæ, id est duo mandata charitatis. Ecce his modis ordinatur littera. Utrum autem hoc vel illo, vel alio potius modo dici debeat, ambiguum est, sed ad singula bene sequitur. Et posteriora dorsi ejus erunt in pallore vel virore; alia littera, *auri*, id est charitas, quæ est vigor sapientiæ. Dorsum est Ecclesiæ predicta similitudinis ratione. Vel, posteriora dorsi ejus, id est ultima Ecclesiæ, quæ erunt in communi resurrectione. [Cassiod.] Vel in fine cujusque erunt.

A In virore, vel in pallore auri, id est splendebunt in charitate super aurum, id est incomparabiliter.

PARS III. διαψαλμα. VERS. 15. — « Dum discernit cœlestis reges super eam; nive dealbabitur in Selmon, mons Dei, mons pinguis. »

Dum discernit. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Tertia pars, ubi agit de donationibus Christi ascendentis, qui solus potest, et non alius. Quasi dicat: Si dormiatis, eritis pennæ; quasi dicat: non est nisi per discernentem, quia dum cœlestis, id est Christus, qui ascendit super omnes cœlos, discernit, dividens singulis gratiam prout vult, reges, id est rectores, super eam, columbam vel hereditatem, id est dum gratia Spiritus sancti reges discernantur, super Ecclesiam. Ipsi rectores vel alii homines, dealbabitur per remissionem peccatorum, nive, id est incomparabiliter, in Selmon, id est in umbra gratiæ, quæ venit ex corpore Christi. Selmon enim interpretatur umbra, id est in gratia Spiritus sancti, quia non meritis suis discernuntur, sed spiritu obumbrante ab æstu carnis. Umbra enim gratiæ defensaculum nobis est contra incentiva vitiorum et carnalium concupiscentiarum, de qua ad virginem parituram angelus dicit: Virtus Altissimi obumbrabit tibi (Luc. 1), id est umbram faciet tibi. Umbra autem fit corpore et lumine. Lumen est Verbum; caro Christi est corpus. Accessit lumen corpori, id est verbum carni: Verbum enim caro factum est (Joan. 1), et in eum credentes hac umbra protegimur, quæ de corpore Christi emanat, de cujus plenitudine accepimus. Deinde commendationem montis subdit, dicens: Iste Selmon, id est iste in quo est plenitudo gratiæ, et unde umbra nobis fit, est mons Dei positus in vertice montium, ad quem fluent omnes gentes (Isa. 11), et mons pinguis vel uber, unde scilicet aque irriguæ et suaves fluunt. Et est.

VERS. 16. — « Mons coagulatus, mons pinguis. Ut quid suspicamini montes coagulatos? »

Mons coagulatus, [Aug., Hier.] propter parvulos quos lacte tenerioris doctrinæ nutrit; et mons pinguis fertilitate sua, propter maturos quos pane solidioris doctrinæ cibatur. Hic est mons qui in Ezechiele vulnerat principem Tyri. Ut quid suspicamini montes coagulatos? vel incaseatos, alia littera.

VERS. 17. — « Mons in quo beneplacitum est Deo habitare in ea; etenim Dominus habitabit in finem. »

Mons, [Aug.] vel monte, alia littera, in quo beneplacitum est Deo, etc. Quasi dicat: Et quia talis est mons iste, ut quid ergo suspicamini alios montes coagulatos, vel incaseatos, esse hunc montem? Ideo hoc dicit, ne quis audeat eum cæteris comparare, quia alii dicebant eum Joannem esse, alii Eliam (Matth. xvi); quos increpat hic. Ne suspicemini. Iste enim solus est, in quo beneplacitum est Deo, id est verbo habitare in eo, per se; in aliis per ipsum inhabitat. Placuit, etenim Dominus, id est Verbum, habitabit eum, scilicet hominem, Christum, usque in finem, quia personaliter unitus est ei, in quo habi-

tat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (Cassiod. 11). Sic erat utique Verbum in carne, ut Verbum etiam caro factum solum diceretur, id est homo in unam solam Christi personam copularetur. Vel ita: Nullus est ut iste; etenim, id est quia iste mons, scilicet Dominus, Christus, habitat, vel habitabit; illos alios montes, ut aliquid sint, qui nihil sine eo sunt, usquequo ducat eos in finem, id est in se Deum contemplandum. Unde, scilicet quia inhabitat alios montes, ipsi sunt

VERS. 18. — « Currus Dei decem millibus multiplex millia letantium; Dominus in eis, in Sina, in sancto. »

Currus Dei, [Cassiod., Aug.] portando Deum, et quia unanimes copulati charitate, quos ad ministerium suæ voluntatis moderatur Deus, quos manendo in eis et regendo ducit in se finem, ut currum ad destinatum locum: et ille currus est *multiplex decem millibus*, id est ex innumeris populis, ex magna multitudine sanctorum, qui sunt, *millia letantium*, quia spe gaudent, donec perducantur in finem. Cur letantur in fine? quia jam Dominus est in eis, qui erit et finis consummationis in Sinai vel Sina, in sancto vel sancto, id est implendo mandato quod sanctum est. Quid enim prodest mandatum, nisi Dominus ibi sit, qui dat velle et operari? (Philip. 11.) Aliter enim est littera occidens (11 Cor. 11), sed Dominus per Spiritum sanctum dat charitatem, qua impletur. Et ideo letantur millia.

[Cassiod., Alcuin., Cassiod., Hier.] Vel ita ab illo loco: *Ut quid suspicamini montes coagulatos, vel incaseatos, esse subaudis, sicut est mons iste? ne suspicemini, quia mons iste est solus, in quo beneplacitum est Deo, Patri, habitare in eo*, qui Patri placuit, ut in eo habitaret. Unde: *Ego in Patre, et Pater in me est* (Joan. XIV). *Placitum est*. Etenim Dominus habitat eum Christum, usque in finem, id est usque ad terminum, id est ad cœqualitatem majestatis suæ, qui est finis sine fine, et omnium plenitudo. Alii autem montes sunt *currus Dei*, per quos vehitur Deus in universum mundum. Et ille currus est *multiplex decem millibus*. Hoc non mutatur: quia Dominus est in eis, et hoc in *Sina sancto*, id est in impleto sancto mandato. Sina enim mons est, in quo data est lex, et interpretatur *mandatum*, in quo impleto requiescit Dominus, quia in sanctis mandatis impletis, Dei presentia solet contueri. Vel ita: Dominus est in eis, id est in sanctis, qui in Sina monte olim dedit legem, et ipse idem est in sancto, id est in Christo, qui est Sanctus sanctorum.

VERS. 19. — « Ascendisti in altum, cepisti captivitatem; accepisti dona in hominibus. »

Ascendisti. [Aug., Cassiod., Aug.] Convertit verba ad ipsum Dominum. Sed quomodo hoc factum est? Ecce. Ascendisti, o Christe, in altum loco et dignitate. Qui enim propter nos erudiendos descendit, ascendit in altum super omnes cœlos ad dexteram Patris. Et *cepisti*, priusquam ascenderes, *captivitatem*, id est eos qui apud inferos tenebantur

A captivi. Hæc sunt spolia, et est similitudo triumphi. Hoc de Christo exponit Apostolus (Ephes. IV). Vel *cepisti captivitatem*, id est homines qui sub diabolo erant captivi per peccatum, cepisti et captivasti feliciter. Unde captivi dicuntur, quia capti sunt, scilicet retibus Petri. Unde et Petro dicitur: *Ex hoc jam eris homines capiens* (Luc. V), sub leve jugum missi sunt. Unde in hoc currus sunt millia letantium, non plorantium. [Gl. int., Aug.]. Et *accepisti a Patre dona in hominibus* suscipiendis, id est homines suscipiendo, id est homines accepisti dona. Vel, accepisti dona a Patre in hominibus, scilicet donanda susceptis hominibus, id est quæ donares his quos suscepisti. Vel, secundum aliam litteram, *dedisti*, secundum quod Deus, *dona hominibus*: quod etiam fit in triumphis. Quæ littera cum in paucis reperitur codicibus, Paulus 142 tamen apostolica auctoritate dicit: *Dedit dona hominibus*, secundum quod Filius Deus est cum Deo Patre, dedit mittens Spiritum sanctum, qui est Patris et Filii. Sed secundum quod idem Filius est in Ecclesia, accepit dona in membris, dum ipsa membra accipiunt cum quibus unum est juxta illud: *Quod uni ex minimis fecistis, et mihi fecistis* (Matth. XXIII). Dico cepisti, quod necesse erat.

VERS. 20. — « Etenim non credentes inhabitare Dominum Deum. »

Etenim, [Hier., Aug.] id est quia erant non credentes Deum, scilicet Verbum, *inhabitare Dominum Christum hominem*. Vel ita continua: Accepisti dona in hominibus, etenim, id est quia accepisti, etiam non credentes inhabitare Dominum. Isti sunt quos feliciter captivavit, et currum suum fecit. Unde Propheta plenus lætitia, hymnum eruat:

VERS. 21. — « Benedictus Dominus die quotidie, prosperum iter faciet nobis Deus salutarium nostrorum. »

Benedictus, [Cassiod., Aug., Cassiod., Hier.] quasi dicat: Ascendit Christus in altum, et quo præcessit faciet nos sequi, unde *benedictus sit Dominus*. Ecce laus de triumpho, *die quotidie*, vel *de die in diem*, alia littera, quod idem valet, id est jugiter, quia quotidie captivat captivos usque in finem. Et quia currum illum ducit in finem, addit *prosperum iter* ad se eundi *faciet nobis*, qui talia fecit, id est faciet nobis cursum vitæ, qui vere prosperum sit dux salutaris. Quis hoc faciet? *Deus salutarium nostrorum*, id est salvationum nostrarum, quia de pluribus periculis liberat, quia etiam non credentes ad fidem vocat.

PARS IV. Διψαλα. VERS. 22. — « Deus noster, Deus salvos facienti; et Domini Domini exitus mortis. »

Deus noster, etc. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quartus pars ubi exponit operationes Dei, quæ ex predictis eveniunt, quæ sunt quassatio inimicorum, conversiones peccantium, martyria ab utroque sexu. Quasi dicat: Dico Deus salutarium, *Deus*, inquam, *noster* non cujuscunque est, *Deus salvos faciet*.

Commendat hic gratiam, quia nullus salvus, nisi A vel qui sicci imbrem gratiae desiderant. Et secundum hoc sequitur : convertar in profundum maris, id est ad eos qui erant desperatissimi. Vel ita convertam eos, vel convertar ad eos.

Psalmodia Romana legit *convertar*, varietas videtur suborta, ex eo quod Hebraice אָשׁוּבָא *ascia*, potest accipi ex verbo, quod nominant qual, et tum est *convertar*, aut ex conjugatione quam dicunt hiphil, et tum erit *convertam*, licet prius inveniat fere per *vau*.

VERS. 23. — « Verumtamen Deus confringet capita inimicorum suorum, verticem capilli perambulantium in delictis suis. »

Verumtamen. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Etsi mortuus sit, vel licet salvator sit, *verumtamen Deus confringet*, vel conquassabit, vel hic ut humilietur : vel in futuro, ut in tartara tradantur; *capita*, id est superbiam, *inimicorum suorum*. Vel auctores Judaicae seditionis, vel auctores haeresium, scilicet haesiarchas. *Et confringet verticem capitis*, id est superbiam extollentiam hominum nimis se extollentium; *perambulantium*, [Gl. int., Aug.] id est perseverantium, vel de vitio in vitium ruentium, *in delictis suis*, in quibus saltem deberent humiliari, dicentes : *Deus, propitius esto mihi peccatori* (Luc. XVIII) sed et ibi superbiunt, et in multa ruunt, secundum illud : Insuperbia cogitatio, quae perduxit ad culpas. Vel, confringet verticem capilli, id est versutias inanum quaestionum. Sunt enim qui tales minutias calumniarum quaerunt, ut etiam capillos perscrutari videantur. Verticem dico hominum perambulantium in delictis suis. Hoc non mutatur. Confringet capita, quia

VERS. 24. — « Dixit Dominus : Ex Basan convertam, convertam in profundum maris. »

Dominus dixit. [Gl. int., Aug.] Vel sic continua: Confringet Dominus capita Judaeorum, ex gentibus etiam convertet multos, quia *Dominus dixit* : Ego convertam homines ex Basan, id est ex confusione peccatorum, quia confunditur de peccatis qui pro eis orat. Basan enim interpretatur *confusio*, vel Basan interpretatur *siccitas*. Et de siccitate, id est inopia, convertit Dominus, non eos qui se plenos justitiae putant, cum sint inanes. Beati enim qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur (Matth. v). Anima sicca dicit : *Expandi manus meas ad te, anima mea sicut terra sine aqua tibi* (Psal. CXLII). Anima plena dicit : *Non sum sicut ceteri hominum* (Luc. XVIII). *Et convertam eos qui jacent in profundum*, vel profundo, vel profundis maris, id est saeculi. Vel secundum aliam litteram, scilicet *convertar*, ad eos qui sunt ex Basan, quia convertitur Deus his qui confunduntur de peccato,

VERS. 25. — « Ut intinguatur pes tuus in sanguine, lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso. »

Ut intinguatur pes. [Aug., Alcuin., Aug.] Quod tamen non Deus, sed Propheta dicit, conversus ad B ipsum. [Quasi dicat : Ita convertes, o Deus, vel converteris ut intinguatur pes tuus in sanguine, id est ut qui prius erant inimici fiant pes tuus, praedicando te usque ad sanguinem, scilicet usque ad mortem; et lingua canum tuorum fiet vel erit ex inimicis, quia per conversionem ex inimicis fient canes pro Domino latrantes contra hostes. Hi sunt boni canes, qui edunt de micis (Matth. xv). Canes laudabiles, non detestabiles. Unde non tantum dixit canum, sed canum tuorum, nec eorum dentes, sed lingua laudata est, quoniam utique non frustra, nec sine magno sacramento. Gedeon eos solos jussus est educere, qui fluminis aquam sicut canes lambent, talesque non amplius quam trecenti in tanta multitudine inventi sunt (Judic. VII). In quo numero crucis signum est propter than litteram, quae in Graecis numerorum notis CCC significat. Illi ergo soli ad officium regiminis assumendi sunt, qui quod percipiunt aliis praedicant, et qui in manibus operum exsequuntur quod ore docent. Unde in Levitico : *Os turturis retorquetur ad ascellas* (Levit. 1). Et quasi quis quaerat : Unde tantum bonum est, ut ejus canes sint, cujus erant inimici? ait : *ab ipso*, id est ejus gratia, non a seipsis, vel a *teipso*, alia littera, id est a parte tua, o Deus. Idem sensus.

VERS. 26. — « Viderunt ingressus tuos, Deus : ingressus Dei mei, regis mei, qui est in sancto. »

Viderunt, etc. [Gl. int., Aug., Gl. int.] Quasi dicat : Intinguetur pes tuus, quia sic vident te praecessisse, o Deus. Et hoc est, *viderunt ingressus*, vel *gressus tuos, Deus*. Vel, secundum aliam litteram, *visi sunt gressus tui, Deus*, quibus scilicet venisti in mundum. Haec gratia latebat in Veteri Testamento; modo patet, cum Filius missus annuntiatur in gentibus, cujus Dei gressus viderunt, *ingressus*, inquam, *Dei mei* creatione, scilicet Verbi regis mei gubernatione, qui Deus est in sancto templo, id est in sanctis. [Aug., Gl. int., Alcuin.] Vel, in sancto corpore, licet perfidi non videant secundum quod corpus passus est. Et in hoc, scilicet in patiendo, vel credendo,

VERS. 27. — « Praevenerunt principes conjuncti psallentibus; in medio iuventularum tympani striarum. »

Principes, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est apostoli, *prævenērunt* eos, scilicet alios homines. Vel ita dico gressus Dei mei: ut autem isti gressus viderentur, principes, id est apostoli, *prævenērunt* te, o Deus, ad laudem, ut populi sequerentur. Et non ipsi soli venerunt, sed *conjuncti psallentibus*, id est illis qui laudes Dei sonant, bene operando ad gloriam Dei. Principes etiam sunt in medio *juvencularum tympanistiarum*, id est ministri sunt, et præpositi novarum Ecclesiarum Deum laudantium, carne domita, corio siccato ab humore peccati, et extenso a ruga duplicitalis. Fit enim tympanum de corio siccato et extenso. Vel ad litteram de sanctis feminis hoc accipe, ne sexum femininum excludas, quæ etiam ab eis, id est ab apostolis, formam laudandi et patiendi sumunt.

PARS V. Διάψαλμα. VERS. 28. — « In ecclesiis benedicite Deo Domino; de fontibus Israel. »

In ecclesiis. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Quinta pars, ubi precatur et affirmat, ut hæc inceptio Ecclesie dilatetur et confirmetur, pro qua et hæretici destruantur. Quasi dicat: Et quia Dominus ita convertit, ergo, o vos conversi ex Basan, benedicite Deo, cui debetur latria, Domino cui exhibenda est dulia, et non alibi, nec in aliis conventiculis, sed in ecclesiis. Hæc sunt juvenulæ tympanistrie, ne quis carnaliter choros luxurie cogitet. Ecclesie quippe sunt adolescentulæ, scilicet nova gratia decoratæ sunt etiam tympanistrie, castigata scilicet caræ, spiritualiter sonore. [Alcuin., Rem., Aug.] Benedicite, vos dico potati de fontibus Israel, id est de doctrina apostolorum, ut ad eorum imitationem prædicetis, quod Christus de Israel prius elegit ut faceret fontes aquæ vivæ salientis in vitam æternam [Joan. vii].

VERS. 29. — « Ibi Benjamin adolescentulus; in mentis excessu. »

Ibi, [Cassiod.] id est inter fontes, vel in Ecclesiis, vel in templo Jerusalem, est Benjamin, id est apostolus Paulus apostolorum novissimus, adolescentulus, id est novissime assumptus, qui fuit de tribu Benjamin [Philipp. iii]. Unde in Genesi: Benjamin lupus rapax, mane comedit prædam, et vespere dividit spolia [Gen. xlix] (103). Hic est Paulus, qui mane suæ ætatis sanctos persecutus est, sed in vespere suæ conversionis ad Deum, spolia diabolo erepta divisit per diversa officia. Et ipse est in mentis excessu, mente scilicet alienata a sensibus corporis, ut quando raptus fuit usque ad tertium cælum. [Aug.] Vel, in mentis pavore, alia littera, expavescentibus scilicet omnibus tam magnum in ejus vocatione miraculum. Ibi etiam sunt

VERS. 30. — « Principes Juda, duces eorum, principes Zabulon, et principes Nephthalim. »

Principes Juda, principes Zabulon, principes Nephthalim. [Aug., Gl. int.] Per hæc nomina tribuum Christum et apostolos indicat; forsitan enim

A ex his tribus fuerunt apostoli. Et isti sunt duces eorum qui in Ecclesiis benedicunt Dominum. Sed magis placet sensus qui colligitur ex interpretatione nominum, quæ convenit Ecclesiæ: Judas enim interpretatur confessio; Zabulon habitaculum fortitudinis; Nephthalim dilatatio, quæ principibus Ecclesiæ conveniunt. In martyris namque prima est confessio, pro qua quidquid accidit fortiter tolerandum est. In angustiis finitis latitudo sequitur in præmio. Et est: ibi sunt principes Juda, id est confessionis; principes Zabulon, id est fortitudinis; principes Nephthalim, id est dilatationis. Vel ita ut agatur de tribus virtutibus, quæ significantur per has nominum interpretationes: Quia confessio est in fide, fortitudo in spe, latitudo in charitate, quia Deum et proximum diligunt. Et est, Benedicite Deo de fontibus Israel, quod decet quia ibi sunt, principes Juda, principes Zabulon, principes Nephthalim, id est principes fidei, spei et charitatis. Et hi sunt duces eorum, qui sunt in Ecclesiis; et per hoc quisque eorum est Benjamin, id est filius dexteræ, adolescentulus, deposita vetustate malitiæ, in mentis excessu, id est mente 143 sursum vecta, et per istos o

VERS. 31. — « Manda, Deus, virtuti tuæ; confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis. »

Deus, manda virtuti tuæ, [Gl. int., Cassiod., Aug., Alcuin.] id estifica et commenda Christum Filium tuum nobis. Quasi dicat: Quod enuntio futurum, perfice, o Deus, confirma in gentibus hoc quod operatus es in nobis Judæis, id est fidem quam es operatus in nobis, confirma in gentibus. Et ita facit, commendat enim Deus charitatem suam in nobis, quoniam cum peccatores essemus, Christus pro nobis mortuus est [Rom. v]. Quod bene et confidenter orat. Cum enim pro nobis Christus mortuus sit, quomodo ergo non omnia cum illo Deus nobis donavit? [Rom. viii.] Hoc modo mandat Deus Christum suum. Nota verborum distinctionem, manda, docendo per prædicatores, confirma, juvando per gratiam. [Vel ita secundum aliam litteram: O Deus, manda virtuti tuæ, id est fortibus tuis injunge ut te annuntient, et per eos confirma, etc. Vel, o Deus, Pater, manda opus tuum virtuti tuæ, id est Filio et Spiritui sancto, et per Filium et Spiritum sanctum, confirma, Deus, hoc quod operatus es in nobis. Hæc non mutatur. Quod vere facies, quia,

VERS. 32. — « A templo tuo in Jerusalem, tibi offerent reges munera. »

Reges. [Gl. int., Aug., Alcuin., Remig., Aug.] Vel ita continua: Quod si feceris reges terræ, vel spirituales, offerent tibi munera, id est sacrificia laudis; et hoc a templo tuo non aliunde, quod est in Jerusalem cælesti, quæ est libera et mater nostra [Galat. iv], quæ est et templum a quo omne datum optimum descendit [Jacob. i], et pro quo fit omne bonum opus. Vel ita distingue, operatus es in nobis, incipiendo

a templo tuo, quod est in Jerusalem, id est a Judæis, A quod erit, quia tibi offerent reges munera. Sed quia huic laudi obstreperunt hæretici, subdit;

VERS. 35. — « Increpa feras arundinis, congregatio taurorum in vaccis populorum, ut excludant eos qui probati sunt argento. »

Increpa feras arundinis, [Aug., Alcuin., Aug.] id est hæreticos qui dicuntur feras, quia non intelligendo nocent. Feras dico *arundinis*, vel calami, quia Scripturas pervertunt, quæ calamo fiunt: vel quia sunt leves et instabiles; vel quia sunt inter eos qui moventur omni vento doctrinæ (Ephes. iv). Ideo increpa, quia congregatio taurorum, id est superbiorum indomitæ cervicis hæreticorum, est in vaccis populorum, id est inter eos qui sunt seductibiles et leves, velut mulierculæ. Unde Apostolus: *Ex his sunt qui penetrant domos, et captivas ducunt mulierculas* (II Tim. iii). Stabiles vero et graves non valent seducere; unde: *In populo gravi laudabo te* (Psal. xxxiv). Sed hoc non sine fructu piorum. Inde enim convenit ut excludant eos, id est emineant hi qui probati sunt argento, id est in eloquiis Dei, hoc est illud quod Apostolus ait: *Ut qui probati sunt, manifesti fiant* (II Cor. v). Inde est quod in arte argentaria exclusores vocantur, qui de confusione massæ noverunt formam vasis exprimere. Vel ita expone intentionem hæreticorum; ad hoc congregantur, ut excludant eos a vaccis, qui probati sunt argento, scilicet catholicos doctores. Increpa feras, dissipata etiam consentientes. Et hoc est:

VERS. 34. — « Dissipantes quæ bella volunt; venient legati ex Ægypto: Æthiopia præveniet manus ejus Deo. »

Dissipantes, etc. [Alcuin., Gl. int., Rem., Aug.] Vel ita continua: Illi ita, sed ne grex tuus dissipetur *dissipantes*, id est hæreticos et alios eis consentientes, quos vocat gentes propter genera diversarum sectarum, ne ubi series successionis, confirmet errorem quæ bella volunt, quia non correctioni, sed contentioni student. Quod fiet, quia legati, id est præcones reconciliationis, venient ad Christum, dona ferentes ex Ægypto, id est ex tenebris gentium. Ægypti vel Æthiopiæ nomine, fidem omnium gentium significat a parte totum. Non ergo ex solis Judæis, sed de gentibus futuros præcones prophetat Æthiopia, id est gentilitas præveniet manus ejus Deo, id est vindicta ejus. Per confessionem præveniet, ne manentes in peccatis, puniantur.

VERS. 35. — « Regna terræ, cantate Deo; psallite Domino. »

Deo, regna terræ, cantate, et secundum hoc est Deo [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] In principio sequentis versus, vel magis in fine præcedentis versus, est Deo; commendaturque fides qua sine præcedentibus operibus justificatur homo quæ post per dilectionem incipit operari (Gal. v). Est ergo sensus; Æthiopia, id est gentilitas hærens Deo fide, id est credens Deo, præveniet manus, id est opera,

ejus, id est Æthiopiæ (quod in Græco non est ambiguum), id est credendo in Deum præveniet opera sua, ut prius credat, postea operetur. Vel ita ut per Ægyptum Synagoga accipiat, quam prævenit credendo Æthiopia, id est extrema pars gentium. Et est, venient legati ex Ægypto, id est ex Synagoga, quæ erat in tenebris; et Æthiopia, id est extrema pars gentium, Deo, id est ad Deum veniens, præveniet manus ejus, Ægypti, id est legalia opera Synagoge, quia per fidem justificabitur sine operibus legis. Vel secundum aliam litteram, quæ est: Æthiopia, scilicet gentilitas, nigra in peccatis, festinet manus dare Deo, id est subdere se Deo; et est similitudo a victis, qui armis depositis manus dant victoribus, ne intendant regna terræ. Decursis omnibus quæ jam impleta cernimus, hortatur ad laudem Christi, et futurum ejus adventum prænuntiat. Quasi dicat: Et quia ita est ut diximus, ergo regna terræ, id est Ægyptus et Æthiopia, scilicet omne genus hominum, cantate Deo puritate mentis, psallite opere Domino.

PARS VI. — *ἀσάψαμα*. VERS. 36. — « Psallite Deo, qui ascendit super cælum cæli, ad orientem. »

Psallite Deo. [Cassiod., Alcuin., Aug., Alcuin., Hier.] Sexta pars, ubi dicit quod Christus veniet ad judicium, qui ascendit ubi sanctos consummabit. Quasi dicat: Dico psallite, inquam, Deo, id est Christo, qui ascendit secundum quod homo. Nam secundum quod Deus, Patri est æqualis, *super cælum cæli*, id est super omnes cœlos, ad dexteram Patris, scilicet super excelsiores creaturas ut nihil supra se haberet, nisi illum qui creavit eum. Unde ascendit? ad orientem vel ab oriente; alia littera locum expressit, ubi resurrexit, et unde ascendit, quia Jerusalem, ubi resurrexit et ascendit, in oriente est. Vel, ascendit ad orientem nostræ illuminationis, id est ut lumen gratiæ nobis oriri faceret. Vel oriens intelligitur Verbum a Patre genitum, cujus virtute ascendit homo ille. Et est, ascendit ad orientem, id est virtute Verbi, et quia inde venturus est, ad judicandum, subdit, et,

VERS. 37. — « Ecce dabit voci suæ vocem virtutis; date gloriam Deo super Israel; magnificentia ejus, et virtus ejus in nubibus. »

Ecce dabit in judicio voci suæ, [Aug.] vel vocem suam, *vocem virtutis*, id est efficaciam resuscitandi omnes mortuos, qui prius ut agnus sine voce coram tonante se siluit; sed tunc veniet in voce tubæ. Dico psallite, et date gloriam Deo. Dico dabit vocem, et tunc super Israel Dei erit *magnificentia ejus* evidens, quia jam non erit commistio malorum cum bonis et virtus ejus erit in nubibus, quia non solus veniet ad judicium, sed cum senioribus populi, qui sunt nubes, quas ne aliter acciperes, addit, et

VERS. 38. — « Mirabilis Deus in sanctis suis; Deus Israel ipse dabit virtutem et fortitudinem plebi suæ: benedictus Deus. »

Mirabilis Deus erit in sanctis suis Deus Israel.

spolia. Alii transferunt habitatrix, vel habitaculum, A
hera vel familia domus.

VERS. 14. — Si dormitis inter medios ceros. Hebraice שְׁפָתַי SCEPTAI. Hieronymus, Nebiensis, Pellicanus, et interpretes pro Cajetano vertunt terminos sive confinia; quæ nihil abhorrent a sensu nostro, nimirum quod sint duo Testamenta, aut Ecclesie militans et triumphans, ut expositum est. Verum cum etiam id vocabuli designet aliquoties olas, ob id Sanctes, Munsterus, Pratensis et paraphrasis Campensis, interpretantur chytropodes. Si jacueritis inter nigras tripodes, eritis sicut et alas columbae, quæ tegitur argenteis pennis. Subaudiunt enim verbum substantivum eritis, ad commoditatem intelligentiæ, quasi esset: Etiam si fueritis ea afflictione exerciti, ut quasi fuligine atrati videamini; postea tamen Dei beneficentia, novo quodam splendore lætitiæ fulgebitis ac perfreemini. Jam nimis sibi tribuit editio in Campensi, tunc quiescetis perinde ac flumen inter ripas; inter alas columbae, supra argentum candida, quamquam et ipsum verbum. Quandoque signet terminos fluviorum.

Posteriori dorsi ejus in pallore auri. Cum Hebr. אֲרָבִית EROTH bifariam accipitur, tum pro dorso, tum pro alis sive plumis. Interpretes, Hieronymus, et Pellicanus translulerunt posteriora et scapulas, cæteri plumas aut pennas, et alæ sunt, supple similes euro fulvo, seu distinctæ sunt virore, vel pallore auri. Editio subjecta paraphrasi Campensis, utramque significanciam complecti videtur, quando ait, cuius dorsum auri nitorem vincit, quæque in aere pendet.

VERS. 15. — Dum discernis cælestes reges super eam. Munsterus, cum dissiparet omnipotentes reges propter eam. Consimiliter interpretes pro Cajetano, frangente omnipotente reges in ea. Aliqui פָּרַס PARAS, sonat quoque Hebræis extendit, distribuit. Itaque Hieronymus et cæteri Hebraicantes stant a LXX Interpretibus, aliquot verbis immutatis, sensu constante.

Nive dealbabuntur in Selmon. Quia hic Selmon videtur esse appellativum, non proprium nomen montis, de quo Jud. ix. Ideo quidam reliquerunt vocabulum ipsum, alii translulerunt, obscuri atem. Nebiensis, umbram mortis. Subsecutus tamen Prophetæ videtur alluisse ad montem, quem voluit cæcus Burgensis poni sub auferendi casu, alioqui non vitabatur absurditas sermonis, nempe in Selmon monte pingui. Sed nullus auctor, aut Græcus, Hebraeus, vel Latinus sic convertit, propterea quod non pendeat a superioribus, sed respiciat inferiora: nisi quod indicat Augustinus nonnullos codices habere in accusativo montem, alios in recto, mones, propterea quod in Græco ὄρος est neutrius generis.

Ut quid suspicamini montes coagulatos? Faber et Cæcus impingunt in interpretem, quod debeat proferri montes, vocandi casu, quandoquidem vertit Hieronymus, montes excelsi. Augustinus tamen et legit et interpretatur montes, accusandi casu. Sed quid notius sit quam debeat iterari, Hebræos equaliter declinare suos casus? Integrum est pro exigentia rei et syntaxeos, hoc aut illo casu efferre. Sed obviat quod Hieronymus ponit contenditis, alii exsiliitis, alii inviditis. Ex quo perspicue constat, montes cum illis verbis non posse accipi, nisi vocativo casu מַרְדִּיחַן TERATZEDUN ducitur a verbo מָרַד RAZAD, quod trifariam exponitur apud Hebræos, saltare, insidiari, expectare, maxime secundum quemdam rabbinum, a Sancte adductum. Hinc Pellicanus traduxit, quare invidiose aspiciatis montes elevationum? quamquam videtur interpretari ex vocativo. In eo tamen quod dicit aspiciatis, non distat a nostra lectione, nec Chaldaeus admirantini. Porro quod quidam habent montes gibberosos, montes elevatissimi, montes excelsos, et nos legamus montes coagulatos, id est incaseatos, non est mirum, cum מַרְדִּיחַן GABENUS, Hebræis hoc et illud sonet; unde

A Nebiensis, montes coagulatorum. Et quia semel Hieronymus verterat, contenditis, ut consisteret sententiæ contextura, addidit præpositionem adversus, ut sit, contenditis adversus montem, etc. Quod si non vis præpositionem subaudire, poteris cum Munstero dicere, hic est mons, etc., siquidem passim occurrit sermo Hebraicus tam pressus, ut ad sensus integritatem, aliquorum dignam subauditionem oporteat esse.

VERS. 18. — Currus Dei decem millibus multiplex millia lætantium. Translatore varie reddunt, eodem tamen conspirantes, nempe ut non sit numerus ministrorum Dei. Ob idque non fuit opus re minus necessaria onerare lectorem. Tamen adducam Hieronymum, currus Dei innumerabilis, millia abundantium.

VERS. 19. — Accepisti dona in hominibus. Hieronymus enarrans, cap. iv ad Ephes., docet cur Apostolus citans hunc ipsum locum, mutaverit accepisti in dedit, cum in Hebr. legatur נָתַתָּ לָאֲנָשִׁים, et in Græco ἔδωκε. Eleganter hic posuit dedit dona in hominibus, cum in psalterio scriptum sit accepisti dona in hominibus. Verum ibi quia necdum factum erat, sed futurum promittebatur, propterea dicitur accepisse. Ille vero cum Apostolus scribit, quia jam dederat et in universo orbe Ecclesie fundate erant, ideo non accepisse dicitur, sed dedisse. Hactenus Hieronymus. Pellicanus tamen vertit, docuisti dona in homine, alludens ad vocabulum נָתַתָּ LEQUACH, hoc est doctrina.

VERS. 21. — Prosperum iter faciet nobis Deus saluthum nostrorum. Hieronymus, portabit nos. Cui accinit Pellicanus, supportabit. Quod si ab omnipotente Deo portemur, quid non prosperi viæ nostræ accumulabitur. Quia tamen נָשָׂא NAS significat onerare et afferre, particula quoque salus sub diversis casibus potest accisci. Idcirco nascuntur aliæ versiones pro voluntate hominum. Pratensis, aggravabit nos Deus salute nostra; Sanctes, afferet nobis Deus salutem nostram; Pellicanus, Deus salus nostra; interpretes pro Cajetano, onerabit Deus salutem nostram; Munsterus, oneret nos beneficiis suis, qui est Deus salutis nostræ. Consonat Campensis. Universe huiusmodi versiones dignam sonant intelligentiam. Sed quid opus est tanta confusione ex qua fortassis quibusdam infirmis vertatur in nauseam Vulgata editio?

VERS. 24. — Convertam in profundum maris. Hebr. מִמְּצֻלוֹת מִמְּצֻלוֹת, id est de profundis maris. Quæ videntur sibi adversari, convertere in profundum, et restituer de profundis. Verum tamen Hieronymus in Commentariis pro eodem habet hoc pacto, convertam Basan populum meum, convertam in profundum maris, id est de profundis vitii, et peccatis sæculi istius, de commotione et fluctibus convertam populum meum.

VERS. 25. — Lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso. Istud ab ipso, quidam referunt ad sanguinem de quo superius in eodem versu dicebatur, ut intingatur pes tuus in sanguine, ut Munsterus hoc modo reddens, lingua canum tuorum, rubet ex hostibus propter ipsum sanguinem. Alii dant Deo: quod videtur facere Hieronymus, quando dixit, a tenet ipso, si tamen placet nobis Augustini edisertio, quia ipse Hieronymus in Commentariis reducit ad sanguinem, Sanctes mutat in plurale, nempe ex ipsis inimicis.

VERS. 26. — Viderunt ingressus tuos, Deus. Hieronymus ad Suniam et Fretulam castigat codicem Græcum, in quo erat ἰδὲν ἡμῶν, id est visi sunt, et quemadmodum exemplaria nostra nunc habent, pro ἰδὲν ἡμῶν, quod est, viderunt, et ita se invenisse in Septuaginta et in ἱεροσολίταις conficitur, licet interim non neget consuetudinem obtinuisse ut haberetur ἰδὲν ἡμῶν.

VERS. 27. — *Prævenērunt principes.* Alii cantores. Nam שָׂרִים SCHARIM, cum puncto in dextro cornu, sunt cantores. At שָׂרִים SARIM, signato punctulo in sinistro cornu, id est principes, quo pacto pronuntiaverunt interpretes LXX, et verterunt interpretes pro Cajetano.

VERS. 28. — *De fontibus Israel.* Munsterus quod somniavit addere sive interserere voluit, *de origine cordis Israel*, cum in Hebr. nulla sit mentio cordis, nec ullus alius interpret attigerit quem viderim.

VERS. 29. — *In mentis excessu.* דָּם RODEM, si ducatur a radice רָדָה RADAH, et littera mem, sit affixa, significat dominari. Eoque Pratenſis, Sanctes, Munsterus et interpretes pro Cajetano traducunt, *dominans eis, vel dominator eorum*. Si autem idem vocabulum, inclinaveris a verbo primitivo דָּם RADAH, ut mem sit radicale, dormire sonat. Hinc Septuaginta dixerunt, *in mentis excessu*. Suffragantur Pellicanus, et paraphrasis Campensis. Hic dicit, *supore corripitur*; ille, *in extasi*. Nec ab hoc sensu abhorret versio Hieronymi, continens eos, utpote fontes 145 Israel, de quibus supra, ut indicetur raptus apostoli Pauli, qui in ea extasi copiose hauserit fluentia divinæ sapientiæ.

VERS. 30. *Principes Juda duces eorum.* Hebr. רִבְמָתַם RIGHMATHAM, רִבְמָה REGAMAH, est homonymum ad purpuram, interitum, catum, congregationem: Ob id varie reddunt varii. Hieronymus, *principes Juda in purpura sua*: Sanctes stat a nobis, Pratenſis, Nebiensis et Pellicanus, *interitus sive lapidatio eorum*. Campensis accedit Hieronymo, *ornamentum eorum*. Munsterus et interpretes pro Cajetano, *consilium sive admiratio eorum*.

VERS. 31. — *Manda Deus virtuti tuæ.* Hebræi legunt per præteritum et tertiam personam, *mandavit Deus tuus*, dehinc quod sequitur זָכַר UZECA. Ideo quia casus terminatione non distinguitur, ob id quidam vertunt *fortitudinem*: Hieronymus, *de fortitudine tua*; quidam alii, *fortitudinem pro te*; Campensis (quod est paraphrasticos), *robur addere tibi*. Jamque legendo verbum mandavit, sub tertia persona, respicitur fortitudo hominis, quæ a Deo donetur, aut stabiliat. Sub secunda autem persona, ad virtutem Dei aspiciunt, quæ est Christus, auctore Augustino. Atqui Hebræi sub eisdem prorsus litteris, præteritum et imperativum scribunt. Etiam זָכַר potest pronuntiari זָכִיר, quod est præceptum. Potest et זָכַר proferri, hoc est manda, זָכַר. Et magnopere convenit imperativus, cum statim subiungatur idem modus in alia clausula, *robora Deus*, sive *confirma*, etc.

VERS. 32. — *A templo tuo quod est in Jerusalem.* Munsterus ob assummentum suum, quod immiscuit, cogit et trahit lectorem ad suum cerebrum. Ait enim: *A templo tuo in Jerusalem prodeat robur tuum*. Ubi juxta mentem aliorum interpretum, extrito quod non est de Propheta additamento, datur intelligenti libera facultas extendendi ad id quod sequitur: *Tibi offerent reges munera*. Alioqui juxta Munsteri coactam versionem, hæreat superioribus necesse est. Illud animadvertendum posse accipi litteram ךְ subsidiariam mem, pro in; alioqui est nota ablativi. Siquidem plerique transferunt in templo, cum legatur in Hebræo מִמְּדִינָה ut interim meminerimus non otiose adnotatum quod dictum est vers. 21 hujus psalmi, ubi legimus, *in profundum maris*, et Hebræismo adduci dicebant, *de profundis maris*, idque non alia ratione quam quod præponebatur elementum mem.

VERS. 33. — *Increpa feras arundinis.* Hieronymus, Nebiensis, Pellicanus, Pratenſis, interpretes pro Cajetano, subscribunt Septuaginta. Sanctes aliter, *increpa sive disperse congregationem calami* בְּרֵצִי בְּרֵצִי GEAR HAIATH. Munsterus multo distat, *dissi-*

pato catu eorum qui utuntur lanceis. Cui Campensis consonat, *vasta multitudinem lancea armatam*. Editio in Campensi, peculiarem sibi somniavit sensum, *oges jumenta arundine*, quasi velit nobis insinuare quemdam pastorem, qui tante sit virtutis et clementiæ, ut ad nutum sine recalcitratione jumenta obtemperent. Sensus quidem pius est, haud scio tamen si suo loco. Sed ut ad rem revertamur, nunquam a memoria debet fugere, quod scribit Hieronymus adversus Rufinum libro primo. Idque memini in superioribus, quanta silva apud Hebræos ambiguum nominum atque verborum, quæ res diversæ interpretationi materiam præbuit, dum unusquisque inter dubia quod sibi consequentius videtur transfert. Jam vocabulum קָה QAHAN apud Hebræos usurpatur pro calamo, et pro congregatione, et pro lancea.

Congregatio taurorum in vaccis populorum, ut subaudias verbum est. Alias vertunt per accusativum, ut respondeat verbo superiori, *increpa*. Et quia אֲבִירִים ABIRIM fortes tauros designat, nunc transferunt absolute tauros, nunc fortes. Cæterum Faber elevat suo more auctoritatem Vulgatæ editionis, quæ habet *vaccas pro ritulis*, id philosophatur rectius convenire, quod vituli sint petulantia lascivi, vaccæ non item, quin potius ignavæ et desides. Utinam vidisset quod commentatur Hieronymus in eum locum! Certe interpretes haut inaccessisset. Verba Hieronymi audito: « Ipsos hæreticos significat, quia neminem possunt decipere, nisi simpliciores et parvos, hoc est vaccas minores, tauros enim non possunt decipere, hoc est magnos. » Quod eleganter etiam ponantur *vaccæ* edisserit Augustinus. Equidem scio in Hebr. legi *ritulos* עֵגְלֵי EGLE. Sic tamen ut infirmitas et levitas populorum indicetur, quæ quatenus significetur per femininum notius est, quam ut diutius inmoremur.

Ut excludant eos qui probati sunt argento. Hebr. מִתְרָפָּסִים MITHRAPAS. In prima particula mire sunt diversi traslatores. Hieronymus pro eo quod est *excludant eos*, ponit *calcitrantium*, nempe vitulorum. Accedit Nebiensis. Interpretes pro Cajetano, *calcantem*, videlicet *congregationem*; Pratenſis et Pellicanus, *optantem seu studentem*; Munsterus, *humiliabit se*, cui alludit Camp., *donec facti supplices, tributa pendant*; Sanctes, *gloriantem*, vel *conculcatam incisionibus*. Non est animus persequi unamquamque versionem. Nam instituti nostri est pro virili, contueri nostram editionem. Jamque una est interpretatio, quæ respondet lectioni Vulgatæ, modo verum sit quod exponit Augustinus hic usurpari *excludi pro apparere, eminere*. Si quidem sunt qui hoc modo vertunt, *gloriantes in portionibus argenti*. Cæterum si accipias *excludere* in malam partem, oporteret interpretes accepisse litteram mem, finalem vice samec, quæ magnam habent cognitionem. Idque probabile est, cum ea littera in fine dictionum significet eos, et legendo per samec hoc non esset. Illud quoque verum erit deducendo מִתְרָפָּסִים MITHRAPAM, a radice רָפָּא RAPHAN quod est interdum *dissolvit debilitat*. Et si intelligatur hæreticos moliri, ut ad suum errorem trahant etiam eos qui peritiores sunt et primores in Dei Ecclesia, en quadrat quod infirmantur qui robustiores fuerant. Quantum ad secundam clausulam *qui probati sunt argento*, Hieronymus traduxit, *rotas argenteas*. Subscribit Nebiensis, Pratenſis et Pellicanus, *numerationes fragmentorum argenti*. Sanctes, *cum incisionibus argenteis*. Consentiant interpretes pro Cajetano et Munsterus. Editio in Campensi periphrasi usa est, intelligitque gentes opibus deditas. In Hebræo habetur בְּרֵצִי בְּרֵצִי BERATZE CASEPH. Sed Hieronymus deducit בְּרֵצִי RA-

TZE a themate רץ ROYZ, id est *currere*. Qui autem vertunt *fragmenta* a themate רץ RATZATH, hoc est *fregit*. Idem est sensus, quod apostoli qui dicuntur rotæ, propter discursum velocem prædicationis evangelicæ, contracti sunt et probati tanquam aurum in fornace, per quos itidem intelliguntur, qui doctrinæ apostolicæ hærent usque ad mortem.

VERS. 34. — *Venient legati ex Ægypto*. Praten-sis, Nebiensis, Sanctes, Munsterus, et Campensis non dissident a nobis, quia *legati, optimates, principes* השכנים CHASSMANNIM. Sed Pellicanus et interpretes pro Cajetano dicunt, *pingues*, ut clarum sit eos legisse, he, pro chet, aspirationem tenuem, pro forti aspiratione השכנים a themate שכן SCHAMEN, id est *pinguefactus est*, et he, servilis sit littera. Hieronymus, diversus est. Siquidem pro *legatis*, legit *velociter*. Suboleo quod unam dictionem usurparit, conflata ex duabus דש nosh, id est *festinavit*, et חס חסח, quod significat *partes temporis*.

Æthiopia præveniet manus ejus Deo. Certum est manus hic esse pluralis numeri ex Hebræo ידו IADAU, et accusativi casus, ex Græco quod χείρα, aut juxta alios codices χείρας. Sed dulium est quid referat pronomen *ejus* in latino; in Græco autem tollitur ambiguitas per femininum αὐτῆς. In Hebræo vau est e diverso nota masculini generis, quamquam כש kuscs, id est *Æthiopia* non repugnat in masculino. Illud interim est manifestum, quod Augustinus, in Enarrationes, exposuerat *manus ejus*, scilicet *Dei*. Quod si verum esset *manus suas*, quemadmodum magis probat insequentibus Augustinus, omnis scrupulus esset sublat. Sed prior interpretatio, nullum haberet locum in hac

parte. Certe Hieronymus simpliciter posuit *manus*, citra quodlibet pronomen. Eodem quoque interprete Origines, homilia 1 in Cantica, referre videtur pronomen *ejus* ad Synagogam, idque confirmat Scripturarum auctoritate. Et ad eundem modum verit Hieronymus illic, quo hic legimus et psallimus, et magister indicat sequenti versiculo.

VERS. 35, 36. — *Regna terræ cantate Deo, psallite Domino, psallite Deo*, etc. Tertia clausula nempe *psallite Deo*, exordium 36 versiculi, est adjectitia, ex veteri Psalterio, Hieronymo auctore ad Suniam et Fretellam, in hæc verba: *regna terræ cantate Deo, psallite Domino*. « Et dicitis hoc in isto versiculo non esse scriptum, *psallite Domino*, quoniam statim sequitur post diapsalma, *psallite Deo qui ascendit super cælum cæli ad orientem*, cum iste versiculus magis habere debeat juxta Hebraicam veritatem: *Cantate Deo, psallite Domino*. Et illud quod sequitur in principio alterius versus: *psallite Deo*, non sit in libris authenticis, sed obelo prænotatum. Ergo et vos legite magis ea quæ vera sunt, ne dum additum suscipitis, quod a Propheta scriptum est relinquatis. » Hactenus ille. Ex quibus perpenditur codices, quibus utebantur Sunia et Fretella secundam clausulam, *psallite Domino*, non habuisse, sed versiculum illum, finitum esse in ea sententia, *regna terræ cantate Deo*, et mox interpositum fuisse diapsalma, ut alter versus initium sumeret ab hoc quod est, *psallite Deo*. Nunc vero id quod est additum legimus, non præmittentes tamen Hebraicam veritatem.

Qui ascendit super cælum cæli ad orientem. Hieronymus cum plerisque aliis transtulit a principio. Sanctes et Pellicanus adhærent *Septuaginta*. Siquidem קדם QUEDEM, est ad utrum ibet.

PSALMUS LXVIII.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO HIS QUI COMMUTABUNTUR PSALMUS IPSI DAVID. »

Salvum me fac, Deus. Titulus: *In finem pro iis qui commutabuntur ipsi David*. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Dux sunt commutationes; una est de bono in malum, qua commutatus est Adam ex forma Dei in deterius, in quo omnes moriuntur; altera de malo in bonum, qua commutantur fideles de malo in bonum, et de bono in melius per gratiam Christi, in quo omnes vivificantur, cujus commutationis causa est passio Christi. Per hanc enim ipse Christus transivit de mundo ad Patrem, in quo et nos transire fecit de morte ad vitam, de terra ad cælum. Unde et ipse descendit ad eos qui ceciderant, ut eos sublevaret. Quod, id est, qui transitus, Hebraice dicitur Pascha. Unde in Exodo: Est enim Phase, id est *transitus Domini* (Exod. XII). Apud Græcos vero Pascha passionem significat, et est ordo tituli: *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est Christum, attribuitur ipsi David, id est Christo, qui hic loquitur, secundum caput et corpus agens pro his, id est de his, id est de causa commutationis eorum, scilicet de passione Christi, qui commutabuntur de malo in bonum, de timore ad securitatem, de mundo ad cælum. Et est psalmus iste quartus eorum qui latius de passione et resurrectione Christi agunt. Intentio: Monet ad laudem pro facta commutatione. Modus: Quinque

sunt partitiones, Primo precatur salvus fieri, quia multa patitur quantum ad se gratis, sed quæ alius rapuit, ipse solvit. Secundo quæ solverit exponit, ibi, *Deus tu scis*. Tercio pro dictis malis orationem opponit, ibi, *ego vero*. Quarto contra adversarios prophetat, ibi, *fuit mensa*. Quinto dispensationem incarnationis et sanctitatem propositi exponit ibi, *ego sum pauper*. Christus ergo 148 in passione clamat ad Patrem dicens: O

VERS. 1. — « *Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam.* »

Deus salvum me fac. [Aug.] Hæc est vox grani sinapis contempti, dum in horto obruitur, quod crescit in magnum olus. Et revera granum sinapis minimum est, et fuscum, et aspernabile prorsus, et de Christo dictum est: *Vidimus eum non habentem speciem neque decorem* (Isa. LIII), et tamen occupavit faciem terræ factus mons magnus. Quare clamas? *Quoniam aqua*, id est seditio et motus populi, intraverunt usque ad animam meam tollendam, id est turbæ Judæorum prævaluerunt non tantum tenere et ligare, sed etiam occidere Christum. Hoc dicendo, sic clamando Christus transformatur in se membra sua, id est membris suis dat formam clamandi, quibus amarus est transitus mortis, per quem Christo cohæremus. Et habet fel, et acetum, quod in passione Domino datum est. Ideo ergo clamat ut sui clarent, ne cedant iniquitati timore mortis,

ultra quam non habent mali quid eis faciant. Et

VERS. 2. — « Infixus sum in limo profundi; et
« non est substantia. »

Infixus sum corpore. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat. Tenuerunt me in limo profundi, id est Judaeae iniquitatis. Limus est homo, et de limo terrae, sed non de profundo, id est de corrupto factus est, sed cadendo a iustitia per originalia et actualia peccata factus est limus profundi, id est iniquitatis, cui persequentibus qui non cedit, commutatur de limo in aurum. Et non est substantia. Substantia dicuntur divitiae, quibus sustentatur homo. Et est, non est substantia, id est ad pauperitatem veni. Unde in sequenti: *Pauper et dolens ego sum*, vel non est substantia. Hoc ad intelligendum est difficile aliquanto, et indiget commendationis et expositionis aliquantulae. Intelligitur substantia illud quod sum a Deo. Naturae ipsae substantiae dicuntur, ut homo, pecus, caelum, terra, et huiusmodi omnia ista substantiae sunt, eo ipso quo sunt. Nam quae nulla sunt, in substantia nihil omnino sunt. Substantia ergo aliquid est. Deus est quaedam substantia. Unde etiam in fide catholica contra venena quorundam haereticorum sic edificamur, ut dicamus Patrem et Filium et Spiritum sanctum unius esse substantiae. Quidquid est Pater quod Deus est, hoc est Filius, hoc est Spiritus sanctus. Cum autem Pater est, non illud est quod est. Pater enim non ad se, sed ad Filium dicitur; ad se autem Deus dicitur. Itaque eo quo vel quod Deus est, substantia est; et quia ejusdem substantiae est Filius, procul dubio et Filius est Deus. At vero quod Pater est, quia non substantiae nomen est, sed refertur ad Filium, non sic dicimus Filium esse Patrem, quomodo dicimus Filium esse Deum. Queris quid sit Pater? respondetur Deus. Queris quid sit Filius? respondetur Deus. Queris quid sit Pater et Filius? respondetur Deus. De singulis interrogatus, Deum responde. De utroque interrogatus, Deum, non Deos responde. Non sic in hominibus. Queris quid sit Abraham, respondetur homo. Queris quid sit filius ejus Isaac, respondetur homo. Ejusdem substantiae est Abraham et Isaac. Si vero queris quid sit Abraham et Isaac, non homo, sed homines respondetur. Non sic in divinis. Tanta enim ibi est substantiae societas, ut aequalitatem admittat, pluralitatem non admittat. Si ergo tibi dictum fuerit cum dicis Filium hoc esse quod Pater est, profecto Filius Pater est. Responde secundum substantiam, tibi dixi hoc esse Filium quod Pater est, et non secundum id quod ad aliud dicitur. Ad se enim Deus dicitur; ad Patrem Filius dicitur. Rursumque Pater ad se Deus dicitur, ad Filium Pater dicitur: quo dicitur ad Filium, Pater non est Filius; quo dicitur Filius ad Patrem, non est Pater; quo dicitur Pater ad se, Filius ad se, hoc est Pater et Filius, id est Deus. Quid est ergo? Infixus sum in limo profundi, et non est substantia. Substantia dicitur illud quod est quaeque res a Deo. Fecit Deus hominem

A substantiam. Atque utinam maneret in eo quod Deus fecit! Si enim maneret homo in eo quod Deus fecit, non in limo infixus esset, quem Deus genuit. Substantia dicitur illud quod a Deo facta est quaeque res. Unde in Evangelio: *Omnia per ipsum facta sunt* (Joan. 1), id est omnes naturae, omnes substantiae quae laudant Deum, non quod omnia habeant sensum laudandi, sed quia bene cogitata laudem pariunt, et consideratione creaturae, impletur cor ad eructandum hymnum Deo; laudant etiam reptilia, sed non avaritia, invidia, etc., quae non fecit Deus. Fecit ergo Deus hominem substantiam, scilicet naturaliter bonum, sed quia non in eo mansit, sed lapsus est in iniquitatem, quae non est substantia, sed perversitas hominis. Non est substantia, id est qualis a Deo factus, in qua perversitate infixus est Filius hominis Dei, quia in iniquitate eorum infixus est. Non est in eis substantia, [Cassiod., Hier., Gl. Int.] id est non inveni in eis quod feci, quia non a Deo sunt facti tales, sed accessit aliunde. Vel ita: Non est mihi substantia, id est virtus carnis, evadendi passionem. Vel non est mihi substantia, id est stabilitas vite, quia

VERS. 3. — « Veni in altitudinem maris; et tempestas demersit me. »

Veni sponte in altitudinem maris, [Aug., Hier., Cassiod., Aug.] id est in qua nos naufragabamur, id est in profundum saeculi, et insani populi, et tempestas, id est seditio et transitorius impetus, scilicet voces inclamantium mortem, demersit me in mortem. Ecce Jonas a ceto absorptus, sed tertia die evomitur. Et licet illi ita facerent, tamen ego

VERS. 4. — « Laboravi clamans, rauce factae sunt fauces meae, defecerunt oculi mei, dum spero in Deum meum. »

Laboravi clamans, [Aug., Cassiod., Aug.] admonendo eos, diu enim clamavit: *Vae vobis, Scribae et Pharisei* (Matth. xxiii); et: *Vae mundo a scandalis* (Matth. xviii). Et in hoc laboravit, quia non recipiebatur. Clamans enim laborat qui non exauditur. Non laborat cujus votum impletur. Et rauce factae sunt fauces meae hoc ad litteram in Evangelio non legitur, sed ut rauce factus est quantum ad illos, quia non est ab eis intellectus. Defecerunt oculi mei, dum spero in Deum meum. Alia littera, id est discipuli desperaverunt, ut oculi duorum discipulorum tenebantur, in via Christum non agnoscendum qui desperantes dixerunt: *Sperabamus quod esset redempturus Israel* (Luc. xxiv). Quibus extra factum est quod intra erat, id est caecitas cordis facta est in oculis; sed spem eis reddidit, quando cicatrices palpas obtulit: quibus tactis Thomas ad spem rediit clamans: *Deus meus, et Dominus meus* (Joan. xx). Tetigit ergo formam servi, et cognovit formam Dei. Ideo in lege dictum est: *Non coquas haerum in lacte matris*, [Alcuin., Cassiod., Alcuin.] id est apostolis adhuc teneris et infirmis, non immittes passionem et mortem, quia tales perditui fuissent. Vel ita: Defecerunt oculi mei, id est

mortuus sum. Deinde, subdit causam, dum spero A in Deo meo, id est quia praeceptorum misericordiam, et non ex eo potentiam.

VERS. 5. — « Multiplicati sunt super capillos capitis mei qui oderunt me gratis. »

Multiplicati sunt super capillos, etc. [Alcuin., Aug., Alcuin., Aug.] Quod prius typice dixit, scilicet *aquae timus, altitudo maris*, nunc in re aperte dicit: Illi qui oderunt me gratis, id est sine causa, multiplicati sunt, ut etiam discipulus cum eis esset, super capillos capitis mei, pro infinito ponit. Capillis capitis comparat inimicos, quia merito rasi sunt de Christo, quando in Calvaria crucifixus est Christus. Inde est quod Christus in passione exutus est vestibus suis, et aliis vestitus, et post suscepit suas, et altaria quoque discooperiuntur passionis tempore, et post instante resurrectione cooperiuntur, quia tempore passionis recesserunt Judaei a Christo, et etiam apostoli. Eo vero resurgente redierunt apostoli, sed non alii Judaei. Ideo aliis vestibus, scilicet gentibus indutus est; sed in fine, per predicationem Eliae et Enoch, omnis Israel salvus fiet; et tunc vestimenta sua recipiet. Idem enim significat translatio libri, qui prius ponitur in dextro latere altaris; postea transfertur in laevum. Inde circa finem missae refertur in dextrum. Vel per capillos boni intelliguntur: et hoc est, multiplicati sunt super capillos capitis mei, [Cassiod.] id est plures sunt his qui sunt ornatui, sicut capilli ornant caput. Numerosi sunt inimici, et etiam noxii. Unde subdit: Et

VERS. 6. — « Confortati sunt qui persecuti sunt me inimici mei injuste; quae non rapui, tunc exsolvebam. »

Confortati sunt inimici mei qui etiam persecuti sunt me injuste. [Aug.] Hoc est quod dixerat, gratis. Laus Christi, et martyrum est in causae bonitate, non in poenae acerbitate. Causa enim facit martyrem non poena. Quae non rapui tunc exsolvebam. Quasi dicat: Non peccavi, et poenas dedi. Rapuit enim Adam et Eva praesumens ut diabolus, de divinitate. Rapere voluerunt divinitatem, et perdidērunt felicitatem.

PARS II. VERS. 7. — « Deus, tu scis insipientiam meam; et delicta mea a te non sunt abscondita. »

Deus, tu scis. [Cassiod., Alcuin., Aug., Cassiod.] Secunda pars, ubi exponit quae exsolverit, scilicet insipientiam et delicta suorum. Et quia pro aliis solvit, precatur expectantes antiquos, et quærentes alios, scilicet modernos in se non frustari, cum tanta tam aequanimiter ferat. Quasi dicat: Non rapui, quia, o Deus, tu scis insipientiam. Hoc dicit Christus ex membris meam, id est meorum, id est scis quod ignari Dei sunt, et delicta mea, id est meorum, quae suscepi ad delendum, non quae admisi (fuit enim delictorum susceptor, sed non commissor) a te non sunt abscondita, de insipientia et delictis suorum hoc dicitur. Illi sunt qui commutantur in sapientes et justos.

VERS. 8. — « Non erubescant in me, qui expectant te, Domine, Domine virtutum. »

Non erubescant. [Cassiod.] Hic ostendit quod supra de membris dixerat, quasi dicat: Et quia pro aliis solvi, ergo non erubescant in me, id est non frustrentur in me moriente, qui expectant te cum desiderio, Domine, scilicet prophetae et antiqui iusti, qui expectant quod oculis videre non potuerunt. Ne ergo aliter eveniat, quam Spiritus sanctus per eos praedixit, Domine, vel Deus virtutum caelestium vel terrestrium, scilicet cui nihil impossibile est. Deinde precatur pro modernis quærentibus, dicens, Et

VERS. 9. — « Non confundantur super me qui quærent te, Deus Israel. »

Non confundantur insultationibus super me morientem qui quærebant te, o Deus Israel, [Gl. int., Cassiod., Rem., Aug.] id est, videntium Deum. Hoc ideo dicit, ut qui deitatem ejus intueri non possunt, non seducantur infirmitate ejus carnali. Vel ita ab illo loco, Deus tu scis. Quasi dicat: Exsolvi, et hoc ideo, quia tibi placet; et loquitur de se Christus, et hoc est, Deus tu scis, id est approbas insipientiam meam, id est quod de me, insipientia et stultitia videtur, id est irrisio, et mors quam patior, secundum illud: Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus (I Cor. 1), quod in me irriserunt, qui sibi sapientes videbantur, sed tu scisti quare fiet. Et delicta mea, id est meorum, a te non sunt abscondita. Hoc non mutatur. Et quia pro aliis solvi, ergo qui expectant te, Domine virtutum, non erubescant in me morientem, id est non dicatur eis, ubi est Christus vester? Ubi est qui dicebat: Creditis in Deum, et in me credite (Joan. xvi). Et agit de iustis qui fuerunt post adventum Christi, de quibus etiam subdit non confundantur insultationibus, qui quærent te, Deus Israel, hoc non mutatur. Vel loquitur hic in persona Ecclesiae, et orat Ecclesia ut non prematur haereticorum scandalis, sic ut filii erubescant. Et est, non erubescant in me, id est in depressione mea, quae te expectant; etc., quæ non mutantur.

VERS. 10. — « Quoniam propter te sustinui opprobrium; operuit confusio faciem meam. »

D 147 Quoniam propter te. [Cassiod., Aug., Gl. int., Cassiod., Aug.] Congregat in unum multa quæ pertulit ad invidiam in Judæos excitandam. Quasi dicat: Merito non confundantur super me, quoniam ego sustinui opprobrium in conviciis, ut quod ipsi dicunt: In Beelzebub ejicit daemonia (Luc. x), potius vorax est (Matth. 11), propter te non pro mea culpa, vel alia re. Quasi dicat: Non est magnum quod sustinui, sed quod propter te, et operuit confusio faciem meam consputatam. Hoc solet evenire in bono laceratis, qui solent tanto amplius ad tempus tristes ellici, quanto in se cognoscunt iniqua confingi. Vel secundum aliam litteram et loquitur totus Christus, operuit, ut videbatur, faciem meam, irreverentia, id est impudentia quam oportet nos

habere, inter eos quibus displicet Christus, ne erubescamus de eo, et

VERS. 14. — « Extraneus factus sum fratribus meis : et peregrinus filiis matris meae. »

Fratribus meis cognatione carnis *factus sum extraneus*, [Cassiod., Aug., Cassiod.] sicut Joseph suis, quia non credunt mihi; et *peregrinus filiis matris meae*, id est Synagoge, vel *hospes*, alia littera, scilicet qui ad tempus in domum recipitur, non ut frater charissimus: Quasi dicat ego eram eis, peregrinus eis fui, cum dixerunt: Hunc nescimus unde sit [Joan. ix]. Sed quare?

VERS. 12. — « Quoniam zelus domus tuæ comedit me; et opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me. »

Quoniam zelus domus tuæ, [Alcuin., Aug., Gl. int.] id est indignatio qua indignabar eis, pro domo tua. Vel, zelus, id est amor domus tuæ, *comedit me*, quia persecutus sum in eis iniquitates eorum, dum flagellavi in templo male versantes, flagello de resticulis facto, ementes et vendentes ejiciendo. dicens: *Domus mea, domus orationis vocabitur* [Matth. xxi]. Vel ita distingue, ideo hoc, quoniam zelus domus tuæ fuit mihi. Et ille zelus, comedit me, id est fuit mihi causa mortis. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quid istum zelum sequitur, adjungit: *Et opprobria exprobrantium vel impropertantium tibi olim in deserto, ceciderunt tandem super me*, quia increpati convicia quasi tela super eum miserunt, ut: *Nonne hic est filius Joseph?* [Luc. iv.] *Impropertantium* tibi, ut quando dixerunt: *Nunquid poterit parare mensam in deserto?* [Psal. lxxvii] et illud: *Isti sunt dii tui, Israel* [Exod. xxxii]. Et ideo nunc eadem convicia dicit super se cadere, quæ olim exprobrabant, ut ex consuetudine impia, et non noviter videas eos hoc fecisse. Vel ita, opprobria nunc, exprobrantium tibi in me, quia quicumque exprobrant Christo etiam Patri, ceciderunt super me, quia me invenerunt. Cadunt enim super nos mala, quando vitare non possumus. Ceciderunt ergo super Christum, id est, effectum habuerunt.

VERS. 13. — « Et operui in jejunio animam meam; et factum est in opprobrium mihi. »

Et operui in jejunio, [Cassiod., Gl. int., Alcuin., Aug.] quasi quodam pallio tristitiæ *animam meam*, id est, voluntatem. Vel, operui animam meam, id est non exercui potentiam vindicando. Et hoc in jejunio salutis eorum, quia sicut esuriebat et sitiēbat Christus eorum fidem et salutem, ita jejunium Christi fuit, quando defecerunt qui in eum crediderant. Et sicut in passione fel et acetum in potum oblatum eum gustasset noluit bibere: ita praelegit potius jejunare, quam fel vel acetum accipere, id est veteres et amarus qui non intrans in corpus ejus, et hoc est, quod ab eis jejunavi, id est non consensi eis, *factum est mihi in opprobrium* detractionis et irrisio. Quasi dicat: Ideo insultant mihi quod patuit in sputis et colaphis et hujusmodi. Cur factum est in opprobrium?

VERS. 14. — « Et posui vestimentum meum cilicium, et factus sum illis in parabolam. »

Et, [Aug., Hier., Rem., Aug., Cassiod.] id est, quia *posui cilicium vestimentum meum*, id est opposui illis mortalem carnem in quam sevierent, et ocului deitatem sacco. Cilicium enim est mortalis caro, quam Christus induit, ut de peccato damnaret peccatum. Cilicium est lugubris caro, ut quod flevit super Jerusalem et pro Lazaro. Vel ita illi sunt tales, et tamen ego *posui cilicium vestimentum meum*, id est eos asperos volui mihi vestimentum esse; et *factus sum illis in parabolam* irrisoriam, id est in similitudinem maledicti, ut cuilibet maledicendo dicerent: Sic tibi contingat ut Christo crucifixo. Vel, factus sum illis in parabolam, quia per parabolas eos docebam. Unde: *Vobis datum est nosse mysterium regni Dei; ceteris autem in parabolis*, etc. [Luc. viii]. Et tunc

VERS. 15. — « Adversum me loquebantur qui sedebant in porta, et in me psallebant qui bibebant vinum. »

Adversum me. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug., Rem.] Vel ita continas: Qui tibi hoc fecerunt? ecce *adversum me loquebantur qui sedebant in porta*, id est in publico. In porta sedent qui contentibus hominum sedula curiositate miscuntur. Dicit ergo passionem suam Judæorum esse fabulam, ut nullus exciperetur, qui hujus locutionis alienus esset. Unde Cleophas ait: *Tu solus peregrinus es in Jerusalem et non cognovisti quæ facta sunt in illa his diebus* [Luc. xxiv]? Quasi dicat: Tu quia peregrinus es, forsitan ignoras, sed alii non. Quasi dicat: De me agebant in publicis conventibus, et in conviviis. Unde subdit, *et in me psallebant*, id est irrisio mea erat psalterium eis *qui bibebant*, cum ego essem jejunos, *vinum*, id est qui inebriabantur temporali voluptate. Ecce in eum convertitur cantus, qui prohibet vanos cantus. Vel, qui bibebant vinum erroris, impietatis et superbiæ, adversum me loquebantur qui sedebant in porta civitatis, [Hier., Cassiod.] ubi solent iudices sedere ad judicandas causas, id est in publico iudicio, sicut Scribæ et Pharisei, habentes clavem scientiæ, sed nec intrantes, nec alios intrare sinentes [Luc. xi]. Hi loquebantur adversum me, Et in me psallebant bene operando, qui bibebant vinum spirituale. In Deum nempe probabili opere psallunt qui vinum spirituale quod lætificat mentem bibunt.

PARS III. VERS. 16. — « Ego vero orationem meam ad te, Domine, tempus beneplaciti, Deus. »

Ego vero. [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod.] Tertia pars, in qua prædictis malis opposita est oratio pro parte sua, id est Christus, ut discamus non rixas, sed orationes iurgiis opponere. Quasi dicat: Illi ita seviunt contra me, *ego vero*, dum impii ita insultarent dirigebam, *ad te Domine, orationem meam*. Cum enim non corriguntur iniqui, nil restat nisi orare, etiam pro eis. Et quia ad te oro, ideo, exaudi me. Ideo exaudi, quia, o Deus, nunc est

tempus beneplaciti, id est gratiæ et reconciliationis, *A* per incarnationem, per sanguinem, per mortem, quia cum grauius moritur, surgit fructus (*Joan. xv.*) Unde Apostolus : *Ecce nunc tempus acceptabile*, etc. (*II Cor. vi.*) Deinde quomodo hoc tempus proveniret exponit. Hoc tempus provenit

VERS. 17. — « In multitudine misericordiæ tuæ exaudi me, in veritate salutis tuæ. »

In multitudine misericordiæ tuæ, [Aug., Cassiod., Aug.] id est in multa misericordia tua, quæ contra multitudinem iniquitatis nostræ est, hoc est quare dicitur tempus beneplaciti : ideo repete, *exaudi me in veritate salutis tuæ*, id est in perfecta resurrectione, ut salutem des in resurrectione, sicut per prophetas promisisti. Nota quod, cum præmisit de misericordia, subjungit de veritate, quia universæ viæ Domini sunt misericordia et veritas : misericordia est in dimittendo peccata, veritas in reddendo promissa.

VERS. 18. — « Eripe me de luto ut non infigar, libera me ab his qui oderunt me, et de profundis aquarum. »

Eripe, [Aug., Cassiod.] Loquitur hic Christus ex infirmitate membrorum. Quasi dicat : In hoc audi : *Eripe me de luto*, cui supradixit se infixum corpore, non mente, *ut non infigar*. Vel, *inhæream*, alia littera, *mente*. Quasi dicat : Si tenetur corpus, non teneatur anima. Supra vero de se loquens dixit se infixum corpore in limo profundum ; hoc autem dicit ex infirmitate membrorum. Et est, *eripe me de luto ut non infigar*, vel, *inhæream*, id est de luteis desideris, ne mente consentiam. *Libera me ab his qui oderunt me, et de profundis aquarum*, ut malis non consentiam.

VERS. 19. — « Non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me profundum, neque urgeat super me puteus os suum. »

Non me demergat, [Aug., Cassiod., Aug.] Secundum spiritum supra mersus fuit, secundum carnem *tempestas aquæ*, ut eam mente in profundum limi *neque absorbeat me profundum peccatorum* quod deglutit animas. Unde : *Cum peccator venerit in profundum vitiorum contemnet* (*Prov. xviii.*) Hæc pericula membris ejus imminet, pro quibus hæc dicit. Non absorbeat, sicut urgeat super me os suum. Et hoc est *neque puteus*, id est profunditas iniquitatis humanæ *urgeat*, id est claudat os suum *super me*. Et si cecidisti, non claudis super te puteus os suum, si tu non claudis os tuum ; sed confitere, et dic : *De profundis clamavi ad te, Domine* (*Psal. cxxix.*), et sic evadis. Claudis os suum super illum qui in profundo contemnit, a quo mortuo velut qui non sit perit confessio. Vel in persona capitis totum accipi potest sic, *eripe me de luto*, ut non infigar. [Aug., Gl. int., Cassiod., Hier., Rem.] Deinde exponit quod dixerat subdens : *Libera me*, in resurrectione, *ab his qui oderunt me*, hi sunt lutum ; *et de profundis aquarum*, id est, Judeis. Judei enim malignitate consilii profundi sunt, et seditionibus turbu-

lenti. Unde subdit, *non me demergat*, irreperabiliter, *tempestas aquæ*, id est impetus Judæorum, *neque absorbeat me profundum*, id est infernus ; *neque urgeat*, id est claudat, *super me puteus*, id est infernus, *os suum*, id est non sic absorbeat me, ut urgeat.

VERS. 20. — « Exaudi me, Domine, quoniam benigna est misericordia tua ; secundum multitudinem miserationum tuarum respice in me. »

Exaudi me, [Cassiod., Aug., Cassiod.] periculis hominum expositis, item voce membrorum, precatur, dicens : *Exaudi me, Domine*. Hæc est causa audiendi, *quoniam benigna est*, vel suavis *misericordia tua*, non quia merui. Tribulatio suavis est misericordia, ut panis esurienti, quam suavitatem nobis Dominus commendat de tribulatione immissa et dilatata liberatione. Venit enim tribulatio, et differt Deus subvenire, ut moveat desiderium. Et ita fit dulce auxilium, quod cum sit jam non est quo differat. *Et respice in me*, non in peccata mea *secundum multitudinem*, non peccatorum meorum, sed *miserationum tuarum*, quibus peccata, licet innumerosa, cedunt.

VERS. 21. — « Et ne avertas faciem tuam a puero tuo ; quoniam tribulor, velociter exaudi me. »

Et ne avertas, [Cassiod., Aug.] Loquitur totus Christus. *Faciem tuam a puero tuo* Christo, de quo in propheta : *Ecce puer meus electus quem elegi* (*Isa. xlii.*). Qui recte dicitur puer a puritate, propter peccati immunitatem. Vel, a puero tuo, id est quolibet sancto ; parvo, scilicet non superbo, a quo superbiam tollit disciplina tribulationis. Sed *velociter exaudi me*, non est quo differas, *quoniam tribulor*, præcessit afflictio mea, sequatur misericordia tua. Deinde sequitur ex voce capitis.

VERS. 22. — « Intende animæ meæ et libera eam ; propter inimicos meos eripe me. »

Intende animæ meæ et libera eam *propter inimicos meos*, [Aug.] id est ut confundantur inimici, liberatione mea, vel ut convertantur. Miranda petitio est ista, nec cursim transilienda, quod causam suæ ereptionis constituit in confusione, vel conversione inimicorum, tanquam aliter non sit liberandus. Quod si neutrum illorum est, nunquid non est liberandus ? est utique. Sed ideo **148** hoc dicit, ut notentur duæ liberationes, occulta et manifesta. Est enim quædam liberatio occulta in anima, quæ propter ipsos sanctos fit. Qualiter septem fratres, scilicet Machabæi, liberati sunt, qui igne consumpti sunt cum matre eos hortante, ut potius eligerent pro legibus Dei mori, quam contra eas hominibus consentire (*II Mach. vii.*) Et est alia liberatio manifesta, quæ fit propter inimicos, vel puniendos, vel liberandos, qualiter tres pueri de camino ignis liberati sunt ; unde ipse Nabuchodonosor conversus, Deum ipsorum quem ante contempserat, prædicavit (*Dan. iii.*) Utramque ergo liberationem hic distinguens ait, intendere animæ meæ ; hoc ad occultam liberationem animæ pertinet. Et libera eam, quod

id est quam liberationem tu solus scis. Deinde subdit de aperta dicens: Eripe me, manifeste in resurrectione, propter inimicos meos, hoc ad apertam liberationem pertinet, ut scilicet caro resurgat; et ascendens mittat spiritum. Unde, inimici conversi sunt, quibus non proderit, si solam animam liberaveris. Ideo eripe, quia

VERS. 23. — « Tu scis improprium meum et confusionem meam; et reverentiam meam. »

Tu scis improprium meum, [Cassiod., Aug.] Quod sit verbis, ut cum dicerent: *Blasphemavit* (Matth. xxvi). Et confusionem meam, quæ ex improprio mihi est in passione, et reverentiam, vel verecundiam meam, alii interpretes dicunt ignominiam, ut alapas, flagella, et quod Pilato tanquam reus traditus est. Hæc omnia non pro suo reatu, sed pro nobis sustinuit, ut in talibus sustinendis nos instrueret. Ideo ad Patrem loquens, dicit: Tu scis improprium meum, et confusionem meam, et reverentiam meam, quia quare sint mihi ista tu nosti; inimici vero non norunt. Et etiam ideo eripe me, quia

VERS. 24. — « In conspectu tuo sunt omnes qui tribulant me; improprium expectavit cor meum et miseriam. »

Omnes qui tribulant me, [Aug., Cassiod., Aug.] inimici mei, sunt in conspectu tuo, istam nescientes, scilicet quare ista patior. Et ideo non poterunt ipsi vel confundi, vel corrigi, nisi manifeste me eruas. Et ideo ait, propter inimicos meos. Vel ita hæc mihi inferunt, et hoc in tui presentia, quod sic dicit, in conspectu tuo sunt omnes qui tribulant me, hoc dicendo invidiam excitat contra eos, ut tantum scelus præsentem Deo committerent. Vel in persona membrorum totum, Deus tu scis improprium meum, vel opprobrium meum; alia littera: Opprobrium est quod obicit inimicus, et confusionem meam. Confusio est quæ mordet conscientiam. Et verecundiam meam. Verecundia est, quando etiam frons ingenua pro falsis erubescit, hæc omnia sunt in corpore Christi, non in ipso. Obicitur enim Christianis nomen Christi crucifixi; sed fortibus, Paulo gloria est qui dicit: *Mihi autem absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Gal. vi). Et alibi: *Non enim erubescio Evangelium* (Rom. i). His ergo opprobrium tantum poterat obijci, sed nec confusio erat sanæ menti, nec verecundia fronti. Sed cum obicitur quibusdam quod Christum occiderunt, compuncti sunt mala conscientia, et salubriter confusi atque conversi, ut possint dicere: *Tu cognovisti confusionem meam*. Quidam vero credunt, sed confiteri erubescunt, plus apud se valente lingua humana quam promissione divina: et hi tales commendantur Deo, non ut eos sic derelinquat, sed promissione divina adjuvando proficiat. In conspectu tuo sunt omnes qui tribulant me, non mutatur improprium. Quasi dicat: Ipsi impropertaverunt, non tamen ignorant et nolenti, imo improprium eorum, quod præsciens evitare nollem,

A *expectavit*, quia futura prævidit, et prædixit: et ad hoc venit cor meum, quia voluntate sustinuit, secundum illud: *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum* (Luc. xxii). Et miseriam quæ tamen magis erat crucifigentium, quam ipse miserans dixit: *Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii). Et sicut expectavi et prædixi, ita impletum est quod sic dicit:

VERS. 25. — « Et sustinui qui simul contristatur, et non fuit; et qui consolaretur, et non inveni. »

Et sustinui et non fuit, [Hier., Cassiod., Aug.] de tanta multitudine, de omnibus persecutoribus, qui simul contristaretur, sed læti scelus peregerunt; Et non qui inveni consolaretur me. Qui proficit solatur medicum, sed potius dederunt in escam meam fel, et in siti mea potaverunt me aceto. Hæc est consummatio passionis. Cum enim dixisset: *Sitio*, fel cum aceto obtulerunt (Joan. xix), hoc facto mores suos amarissimos indicantes. Vel de discipulis et mulieribus potest accipi, qui et si contristati sunt, non tamen simul id est similiter. Et hoc est, et non fuit qui contristaretur simul. Contristati sunt discipuli et mulieres, quæ super eum flebant; sed non simul; carnaliter enim contristabantur de vita mortali, quæ erat mutanda morte, cum deberent tristari; de cæcis, qui medicum occidebant: quod nemo tunc fecit. Et non inveni qui consolaretur me, proficiendo. Et quod non inveni simul tristes et consolantes, hoc fuit mihi fel; id est amarum, propter vetustatem eorum. Et hoc est:

VERS. 26. — « Et dederunt in escam meam fel; et in siti mea potaverunt me aceto. »

Et dederunt in escam meam fel amaritudinis et in siti mea potaverunt me aceto. Ad litteram. [Aug.] In Evangelio legitur ei oblatum fel, sed in potum, non in escam. Mystice ergo hoc dicitur, unde bene congruit quod non dixit, fel dederunt escam, quia jam Dominus escam acceperat, qui cum discipulis Pascha manducaverat, ubi sacramentum sui corporis demonstravit, quæ est esca dulcis, esca suavis, esca unitatis Christi: quam commendat Apostolus dicens: *Quia unus panis et unum corpus multi sumus* (I Cor. x). In hanc ergo escam, id est super escam suavem, quæ est esca unitatis Christi, iniecerunt fel, id est amaritudinem, resistendo veritati, et contradicendo Evangelio, quod adhuc hodie facit contemptor sedentis in cælo, et gravior peccat quam qui crucifixit ambulantem in terra. Sicut ergo tunc Judei, ita etiam hodie dant bibendum amarum potum, qui male vivendo faciunt scandalum Ecclesie, et hæretici amaricantes. Gustavit autem Dominus docens nos gustare, id est pati tales, sed non bibit, quia tales non possunt in corpus recipi. Mystice ergo hoc prædicitur, sicut mystice in passione factum est. Et in siti mea, qua fidem eorum desideravi, potaverunt me aceto, id est veteri acedine, quia non nisi vetustatem in eis invenit.

PARS. IV. VERS. 27. — « Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum; et in retributiones, et in scandalum. »

Fiat mensa eorum. [Cassiod., Aug.] Quarta pars, ubi est prophetia contra adversarios. Quasi dicat: Illi potaverunt me aceto. Et mensa eorum fiat illis in laqueum, id est qualem laqueum mihi exhibuerunt dando mihi talem potum, talis laqueus sit illis. Id est malitia eorum sit eis laqueus mortis. Et hoc, *coram ipsis*, quia videt malum esse, et tamen faciunt vivi descendentes in infernum. Unde: *Descendant in infernum viventes* (Num. xvi). Unde etiam illud: *Nisi quia Dominus erat in nobis, forte vivos deglutissent nos* (Psal. cxxxv). Id est scientes se non debere consentire illis, et tamen consentiunt. Et in retributiones, angustiarum, quia sic retribuunt mihi. Et in scandalum, id est offendiculum. Ipsi sibi scandalum.

[Cassiod.] Aliter totum, mensa, sacra Scriptura est, quia sicut in mensa diversa fercula ad refecionem corporis ponuntur, ita in sacra Scriptura diversae sententiae ad saginam animarum. Unde in tabernaculo Domini post introitum erat mensa habens quatuor pedes, super quam erant duodecim panes de simila Deo propositi; atque super singulos erat patena aurea cum pugillo thuris (Exod. xxv; Levit. xxiv). Duodecim panes, duodecim sunt apostoli, atque eorum successores, qui theologicis paginis incumbere ac invigilare debent, ut sint parati reddere rationem de fide et spe (I Petr. iii). Unde: *Labia sacerdotum custodiunt scientiam*, etc. (Malach. ii). Hanc mensam habuerunt Iudaei, dum mandata Dei coluerunt, sed postquam a fide jejuni sunt, haec mensa coram ipsis gentibus data est, ut gravius dolerent. Et hoc est mensa, id est Scriptura eorum, quae eis prolata est, *coram ipsis* gentibus data, *fiat eis in laqueum*, id est in reprehensionem, ut qui littera legis alios astringebant, in ea obligati caderent. Et in retributionem, quia illis ablata et gentibus data, malorum fuit retributio, dum nolentes in ea epulari spiritualiter intelligendo, ab ea sunt exclusi, et in scandalum, quia deserentes pacis auctorem, rixas sibi et studia prava concitant. Et

VERS. 28. — « Obscurentur oculi eorum, ne videant; et dorsum eorum semper incurva. »

Obscurentur oculi eorum, [Cassiod., Aug., Cassiod.] id est mens, quia noluerunt intendere, ne videant, id est agnoscant verum solem. Quasi dicat: Quia sine causa non viderunt, fiat eis non videre. Et dorsum eorum, id est mentem eorumdem, semper incurva ad terrena. Hoc consequens est obscuratis oculis; quia enim superna non vident, de inferioribus cogitant. Et nota hoc de illis praedici, qui non poenitent. Vel per oculos intelliguntur majores, scilicet doctores; per dorsum minores. Et est, oculi eorum, scilicet doctores, qui praecunt, obscurentur ne videant, id est lumen scientiae perdant; et dorsum eorum, id minores, semper incur-

va. Cum enim lumen scientiae perdunt qui praecunt, inclinantur sequentes ad portanda peccatorum onera, et ad appetenda terrena: et praeterea exterius puniendi sunt hic et in futuro. Et hoc est:

VERS. 29. — « Effunde super eos iram tuam, et furor irae tuae comprehendat eos. »

Effunde iram tuam, [Cassiod., Aug., Cassiod.] ut in morem fluminis sit copiosa super eos, ut obruat eos, et furor irae tuae, id est vindicta tua, comprehendat eos, quasi dicat, fugientes. Illic persequitur, ibi vero comprehendit, ut non liceat effugere. Furor ergo comprehendit, quando evenit illud quod timetur.

VERS. 30. — « Fiat habitatio eorum deserta; et in tabernaculis eorum non sit qui inhabitet. »

Fiat habitatio eorum deserta. [Aug., Cassiod., Aug.] Hoc jam in manifesto est. Sicut enim supra liberatio sua est ostensa, non solum occulta, cum dicit, *intende animae meae*, sed etiam aperta, cum dixit secundum corpus, *propter inimicos meos eripe me*. Ita hic primus calamitates praedicit occultas, quae sunt in caecitate eorum mentis, de quibus ante dixit, *obscurentur oculi eorum*, etc., et post apertas, unde modo subdit, *fiat habitatio eorum*, scilicet domus privatae, ut factum est modo, cum perdidit locum in quo superbiunt; et non sit de numero eorum qui inhabitat in tabernaculis eorum, id est in templo et palatio regio. Nota quia ad hoc quod dicit de templo et palatio ponit inhabitare, quod sit devotae mentis affectu, ad domos ponit, habitare, quod sit corporea mansione. Quare hoc eis?

VERS. 31. — « Quoniam quem tu percussisti per seculi sunt; et super dolorem vulnerum meorum addiderunt. »

Quoniam persecuti sunt quem tu, [Cassiod., Alcuin., Aug.] non sua culpa, percussisti passione, mortalitate, quae est poena humani generis pro redemptione et salute gentium. Quasi dicat: Quod Deus ad bonum fecit, hoc illi crudeli voto exercent ad malum. Et super dolorem vulnerum meorum, id est qui erat mihi pro prodicione, et peccatis eorum, addiderunt inferre mihi mortem. Vel, super dolorem vulnerum meorum, quae mihi infixerunt lancea et clavis, addiderunt custodes sepulcri. Vel, super dolorem, id est poenam vulnerum meorum, id est peccatorum, hoc dicit pro membris, addiderunt, persequendo, id est super 149 poenam, quae mihi est pro peccatis, addiderunt persecutiones. Et ideo

VERS. 32. — « Appone iniquitatem super iniquitatem eorum; et non intrent in justitiam tuam. »

Appone iniquitatem [Cassiod., Aug., Rem., Gl. int.] Praedicit fieri, sicut justum, permitti a Deo, super iniquitatem eorum, id est vitium vitio. Iniquitas enim eorum fuit, ut hominem occiderent. Super hoc apposuit Deus, ut Filium suum occiderent, ut sicut servos praemissos occiderant, ita et ipsum ha-

edem (*Matth. xxi*). Veliniquos filios iniquis patribus A apposuit, ut non intrent in justitiam tuam, id est in viam vite rectam, relicta justitia sua, quæ est ex lege. (*Rom. x*) Et

VERS. 33 — « Deleantur de libro viventium, et cum iustis non scribantur. »

Deleantur de libro viventium, [Cassiod., Aug., Cassiod., Hier.] Liber est notitia Dei, qua prædestinavit ad vitam, quos præscivit conformes fieri imaginis Filii sui (*Rom. viii*). Non sic ergo accipiendum est, tanquam in hoc libro scribat aliquem Deus, quem postea deleat; sed ita accipiendum est; de libro viventium deleantur, secundum spem illorum, quia scriptos se putant, id est constat etiam ipsis, non istis ibi esse scriptos. Unde alibi: *Cadent a latere tuo mille, et decem millia a dextris tuis*. (*Psal. xc*) id est multi scandalizabuntur ex eorum numero, qui se sperabunt sessuros tecum, et staturos ad dexteram. Quod subsequenter exponit dicens: *Et cum iustis non scribantur secundum æquitatem tuam*. Hoc tantum negat illis qui non sunt commutati, ut ait titulus. Vel sic distingue sub eodem sensu, deleantur de libro viventium veterum, id est Abraham, Isaac, et aliorum, et cum iustis, novis scilicet apostolis et aliis modernis non scribantur.

PARS V. VERS. 34 — « Ego sum pauper et dolens; salus tua, Deus, suscepit me. »

Ego sum pauper [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Quinta pars, hic dispensationem incarnationis, et sanctitatem propositi exponit, dicens quis sit finis passionis. Quasi dicat: Illis ita, ego autem, totus Christus loquitur, *sum pauper*, id est humilis et dolens in passione, hoc secundum caput. Ipse enim pro omnibus doluit. Unde, dolores nostros ipse portavit (*Isa. liii*); quod nullus alius ideo dicit, ego ad discretionem, idem dicit corpus ejus, ego sum pauper, unde: *Beati pauperes* (*Matth. v*). Et dolens, unde: *Beati qui lugent* (*ibid.*). Ex voce capitis, *salus tua, Deus, suscepit me*, ut jam non sim pauper vel dolens.

VERS. 35. — « Laudabo nomen Dei cum cantico; et magnificabo eum in laude. »

Laudabo, [Cassiod., Gl. int.] in me et in membris, *nomen Dei cum cantico*, id est cum delectatione, quia et si omnia desunt, Deus tamen mecum est; et ad proximum *magnificabo eum in laude*.

VERS. 36. — « Et placebit Deo super vitulum novellum, cornua producentem et ungulas. »

Et [Aug., Cassiod.] hoc quod laudabo eum placebit Deo super vitulum novellum, qui offerebatur in lege, id est placebit plus omnibus legalibus, quia sacrificium laudis gratus erit quam sacrificium vituli. Laus enim puri cordis plus placebit quam mactatio pecudum. Vitulum dico, *producentem cornua et ungulas*. Ad litteram hæc.

VERS. 37. — « Videant pauperes et lætentur; quærite Deum, et vivet anima vestra. »

Videant pauperes, [Cassiod., Alcuin.] scilicet quod oblatio jam est in mente, ubi pauper æquatur diviti, non in exterioribus rebus. Et inde lætentur et, o pauperes, hoc tantum intuitu Dei facite. Quod ita dicit: *Quærite Deum, et vivet anima vestra*, et si non corpus.

[Aug., Cassiod.] Aliter, et accipitur illud de futuro: *Laudabo nomen Dei cum cantico, et magnificabo eum in laude*, in futuro. Et, laus illa placebit Deo super vitulum novellum pro peccatis. In lege offerebatur vitulus novellus (*Num. xix*), qui significabat novam gratiæ vitam secuturam. Et sicut vitulus adversarium cornibus ventilat et ungulis terram excitat, ita nova vita cornua defensionis habet, quibus contradicentem hæreticum ventilet. Et munimina pedum, id est affectuum, tanquam ungulas habet, quibus aspera sæculi calcet, et eum qui non contradicit, sed tamen terrena abjecte sapit. Quasi dicat: Ungulis excitare debet, et super hunc vitulum novellum, id est super novam vitam, quæ est in presenti, dicit Christus in membris. Placebit Deo laudatio mea cum angelis, ubi nec adversarius erit ventilandus, nec piger de terra excitandus. Et nota quod ait *producentem*, quia fidelis dum virtute Dei quotidie augetur, *cornua et ungulas* producit. Hæc videant, id est credant, *pauperes*, ut saturari queant et lætentur, id est spe gaudeant. Et ut videatis, o vos pauperes, *quærite Deum*, id est escam mentis esurite et sitite, quia ipse est panis vivus, qui de cælo descendit. (*Joan. vi*.) Et sic *vivet anima vestra*, et si non corpus quærite.

VERS. 38. — « Quoniam exaudivit pauperes res Dominus; et vinctos suos non desepxit. »

Quoniam exaudivit Dominus, [Gl. int., Aug., Cassiod., Gl. int.] omnibus temporibus, *pauperes*. Aliter non audiret. Ita et vos audiet, et non desepxit vinctos suos mortalitate, qua Dominus offensus servos compedivit, sed inde clamantes audit. Has compedes onerat, qui ultra necessaria quærit; sed sufficiat diei malitia sua (*Matth. vi*). Vel vinctos peccatis, suos, id est a se solvandos. Vel, vinctos suos, id est suis legibus astrictos, non desepxit.

VERS. 39. — « Laudent illum cæli et terra, mare et omnia reptilia in eis. »

Laudent illum cæli [Alcuin., Rem.], quos prius simul, nunc sigillatim monet laudare, dicens: *Laudent illum cæli*, id est apostoli, et terra, id est Ecclesia Judæorum, et mare id est gentes, et omnia reptilia, id est omnimodi homines monstruosi in peccatis, hærentes terrenis quæ sunt in eis, id est in terra et mari. [Cassiod., Aug., Hier., Cassiod.] Vel hoc totum ad litteram, laudent illum cæli et terra, mare, id est cælestia, terrestria, natantia. Hæc laudant, dum ex eis laudatur Creator. Istæ sunt veræ divitiæ pauperis, scilicet videre creata, et inde laudare Creatorem, etc. Ac si diceret: cui omni

genu flectatur, cœlestium, terrestrium, et inferiorum (Philipp. II.) et ut perfecte omnia concludat, addit, et omnia reptilia, quæ, in eis sunt. Sic omnis creatura ad laudem Dei invitatur,

VERS. 40. — « Quoniam Deus salvam faciet Sion; et ædificabuntur civitates Judæ. »

Quoniam Deus. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Cum hæc creata considerantur, laudatur Deus, sed est et aliud, unde laudandus Deus, quoniam Deus salvam faciet Sion, id est Ecclesiam, salvam in æternum. Et si hic affligitur, et nunc ædificabuntur per orbem civitates Judæ, id est Ecclesiæ Christi, qui de Juda, quæ ædificantur per confessionem humilitatis, ut foris ab eis remaneant, qui confiteri erubescunt. Nota quia in spe fidelis populi finitur psalmus. Mira est constructio Ecclesiæ. Unde omnes creaturæ laudare inveniuntur.

VERS. 41. — « Et inhabitabunt ibi; et hæreditate acquirunt eam. »

Et [Cassiod.] pauperes scilicet, inhabitabunt constanti mente ibi, id est in ea Sion; et acquirunt eam hæreditate, vel hæreditatem, quando ad cœlestem Jerusalem perveniunt. Qui? ecce:

VERS. 42. — « Et semen servorum ejus possidebit eam; et qui diligunt nomen ejus habitabunt in ea. »

Et semen servorum ejus [Aug., Cassiod., Aug.] id est imitatores fidei, vel boni actus, non modo acquirunt, sed etiam possidebit eam, id est Jerusalem. Quid per singula? et omnes qui diligunt nomen ejus habitabunt in ea. Ili sunt semen servorum, non qui carne filii sunt, quia et servi dilexerunt nomen ejus. Quicumque ergo non diligunt nomen ejus, non se dicant semen servorum ejus; et qui diligunt nomen ejus, non se negent semen servorum ejus. Ultimus versus superiorem exponit, ne putares hoc forte de Judæis dici.

COLLATIO IN PSALMUM LXVIII: « SALVUM ME FAC DEUS, » etc.

De ratione tituli; Pro his qui commutabuntur, cum tamen Hebræi dicant, pro filiis attackum est psalmo quadragésimo quarto.

VERS. 13. — Operui in jejuniis animam meam. Hieronymus, et fleui in jejuniis animam meam. Sanctes et Munsterus nonnihil de suo admiscent, et fleui, et affixi, sive castigavi jejuniis animam meam. Atqui quod anima sit operta jejuniis, quid aliud est, quam quod undique afflicta esurit, et sitit salutem, tametsi עֲבָה עֲבָה potuerint inflectere LXX a themate בָּךְ vuc, quod est perplexum esse et confundi, inter angustias concludi quod respondet ad animam obrutam tristitia, etiamsi forte essendum foret אֲבָחָה אֲבָחָה

VERS. 16. — Ego vero orationem meam ad te, Domine. Faber et cæcus interpretem accusant quod extulerit accusativum, qui aliunde requirit verbum emendicatum, ut suis partibus consistat sermo, quod non fuisset necessarium si vertisset sub nominandi casu, veluti Hieronymus, mea oratio ad te,

A Domine. Illud dicimus, quod tametsi usitatio sit oratio illa in recto casu, tamen cum pronominis primæ personæ, quod legitur haud dubie in Hebræo, ista locutio, ego oratio mea ad te, Domine, fuisset magis extranea quam altera. Ego orationem meam ad te, Domine, quandoquidem pronomen satis suum verbum innuit, præsertim in tropo Hebræorum. Ob quam causam Munsterus hoc pacto reddidit, ego orationem meam ad te effundo, et Sanctes, orationem meam converti me ad te? Unde et ipse Hieron. omiserat pronomen, ob id quod in recto converterat; sic enim habent Hebræi וְאֵנִי יְהוָה יְהוָה VAANI TEPHILLATHI. Jamque Augustinus legens, ego autem oratio mea ad te, Domine, quasi coactus est sic interpretari, ego autem ad te eram orando.

VERS. 21. — Improperium expectavit cor meum et miseriam. וְהָיָה שִׁבְיָהּ נִפְתָּח SCABERAH, hoc est opprobrium, contrivit videlicet cor meum, vel ad vitandam amphibologiam, opprobrio contritum est cor meum. Illud certo certius est LXX sumpsisse שִׁבְיָהּ vocabulum Hebraicum, ut prima littera proficeretur per punctulum, quod vocatur smol in sinistro cornu, quia שִׁבְיָהּ sonat expectavit, etiam si non sit obscurum revocare ad concordiam, contrivit et expectavit. Tamen nostra lectio significantius et aptius designat voluntariam Christi Domini passionem, ac minus coactam crucem quam altera utpote qui omnia præcisset. Deinde quod legitimus miseriam, Hieronymus habet, desperatus sum, cui consonat Pellicanus. Alii exponunt elanqui וְהָיָה שִׁבְיָהּ VAANUSCHAH. Sed verbum est multiplex Hebræis. Illud unum posset movere, qui conveniat Christo desperatio. Certe desperatus erat Christus ab apostolis fugientibus, et a Judæis se ipsum hominem crucifigentibus. Alioqui potest esse ejus generis figurata locutio, cujus est ista vox Domini Jesu in cruce suspensi pro nostrorum peccatorum expiatione; Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? (Matth. XXVII.)

VERS. 23. — In retributiones et in scandalum. Propter homonymiam לִשְׁלֹמֹה LISCHLOMIM, sunt qui vertunt retributiones, ut Hieronymus et Sanctes, sunt qui pacifica convertunt, veluti Pratenensis et Munsterus, ut intelligas quæ ad pacem esse debuerant sint in offendiculum. Chaldeus interpretatur sacrificia.

VERS. 27. — Super dolorem vulnerum meorum addiderunt. וְהָיָה כְּאֵן מַכְרוֹב VEEL MACHROB HALALEGA IESAPERU. Hieronymus sic eddidit, et ut affligerent vulneratos tuos narrabant; Sanctes, super dolorem vulneratorum tuorum narrabant. In eandem sententiam conspirant 150 Praten sis et interpretes pro Cajetano. Pellicanus, et ad dolorem vulneratos tuos obloquentur. Munsterus, de dolore vulneratorum tuorum loquuntur. Jam quia HALALEGA indifferens esse potest ad vulneratos et vulnera juxta quod consequentiis videbatur et colligantius, quæ præcedebant enunciata sunt, ut cohererent huic aut illi versioni. Unde editio in Campensi, et paraphrasis, quod vulnera intelligerent ad eum modum reddunt, et ad plagas quas infixisti admeiuntur. Vel sic, et gravitatem vulnerum, quibus tu vulneraveras me, aliis cum voluptate narrabant. Porro quod legitimus, addiderunt, respondet significati verbi שִׁבְיָהּ SIBER, id est numeravit et narravit. Numerus autem accrescit per additionem, ut qui numerat, addat. Ergo sane dicunt LXX, super dolorem vulnerum meorum addiderunt.

VERS. 33. — Vixit anima vestra. Heb. לֵבֶחֶם LABEHEM, hoc est cor vestrum. Attamen pro quantum scriptum est; Omni custodia serva cor tuum; ab ipso enim vita procedit. Itaque merito sumitur cor pro anima, id quod et Hieronymus fecit in versione juxta Hebræum. Accedit et Campensis.

PSALMUS LXIX.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS DAVID, IN REMEMORATIONE QUOD SALVUM FECIT EUM DOMINUS. »

Deus in adiutorium. Titulus : *In finem psalmus David, in rememoratione quod salvum fecit eum Dominus.* [Cassiod.] Memoria duobus modis accipitur, vel cum memores peccatorum iudicium Dei timeamus, inde supra in psal. xxxvii egit ; vel dum promissa bona corde retinemus, et securi sumus ; ut hic accipitur, quod ostenditur, ex eo quod subditur in titulo, *Duo salvum fecit eum dominus.* Et est sensus tituli : *Psalmus iste, dirigens nos in finem* id est in Christum, attribuitur *David*, id est Christo, omni iusto, qui loquitur hic, habitus in rememoratione, id est agens de memoria, non utique peccatorum, sed huius rei, *quod Dominus salvum fecit eum spe et certitudine.* Quasi dicat : *Etsi commutati sint, unde in titulo precedentis psalmi agitur, non tamen gloriantur in se, sed in Deo qui salvat.* Et nota congrue fieri quod, sicut supra, Christus caput nostrum de sua passione egit et spem resurrectionis addidit similiter et membra ejus in hoc psalmo et passiones suas edicunt, et spem resurrectionis assumunt. [Aug., Cassiod.] Est igitur hic vox contributorum Christo, et martyrum inter passiones prædicantium : sed de capite Christo præsumendum cum illis est etiam vox omnis iusti, cui ex charitate abundans iniquas, etiam Christianorum passio est, ut Lot corporalem passionem vel persecutionem a nullo sustinuit, sed a malis factis eorum, cui etiam non fuit dictum ut ubi non habitaret [Gen. xix]. Hanc autem persecutionem immitit diabolus multiformis. Est enim leo aperte sæviendo, et draco occulte insidiando. Est ergo persecutio iustorum, vel a leone, in impetu ; vel a dracone, in insidiis : unde omnes una voce clamant ; *Deus in adiutorium meum*, etc. Intentio : Monet ut in Deo non in nobis gloriamur. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo in persona omnium iustorum petit se adjuvari, et malos erubescere. Secundo monet letari bonos quos egenos Deus adjuvat et liberat, ibi, *exsultent et latentur.* In persona ergo omnium iustorum, ait :

VERS. 1. — « Deus, in adiutorium meum intende : Domine ad adjuvandum me festina. »

Deus [Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] qui soles juvare intende, id est respice in adiutorium meum contra pericula. Semper enim egenus adiutorio Dei in hoc sæculo, et maxime in tribulatione. Adjuva, et cito. Et hoc est, *Domine, ad adjuvandum me festina.* Ita petit quasi si tardet misericordia, crescant tormenta. Et nota quia hinc omnis affirmatio est. Unde, non sunt timendæ tribulationes. Nota etiam quod hic versiculus ante omnes horas, id est in initio prædicitur : qui cum orare debemus, maxime tunc nititur tentare diabolus, ut muscæ morientes perdant suavitatem unguenti (Eccl. x).

A Contra ergo illius assultus, auxilium a Deo postulamus ante omnia. Et, o Domine,

VERS. 2. — « Confundantur et revereantur, qui querunt animam meam. »

Qui querunt animam meam ad opprimendum [Aug., Cassiod.] scilicet trucidantes, confundantur. Confundi est de perversitate turbari, antequam confusionem defendunt peccata sua, vel facta ut gloriosi, sed post convertuntur. Unde subdit, *et revereantur* : revereri est timere, ne pro læsa iustitia poena sequatur.

VERS. 3. — « Avertantur retrorsum et erubescant, qui volunt mihi mala. »

Avertantur retrorsum, [Aug.] non præcedant, sed sequantur ; non consilio suo vivant, sed sanctorum.

B Et erubescant qui volunt vel cogitant mihi mala. Nota quia diversa sunt tempora in Ecclesia. Primo fuit impetus persequentium unde supra dixit, *qui querunt animam meam* ; modo remansit malevolentia cogitationum. Unde hic ait, *qui volunt*

VERS. 4. — « Avertantur statim erubescences, qui dicunt mihi : Euge, euge. »

Avertantur etiam statim erubescences, qui dicunt mihi : Euge euge [Cassiod., Aug.] irrisorie, vel adulatorie. Duo enim sunt genera persequentium, vituperantium et adulantium. Sicut enim igne aurum probatur, ita vir lingua adulantium [Prov. xxvii]. Plus enim nocet lingua adulatoris, quam manus persecutoris. utrumque vituperatio et adulatio ignis est. Intrat hunc ignem, qui tentatur vituperio vel laude ; exit integer, qui neutro capitur. Sicut Paulus, qui repulit dicentes : *Ego sum Pauli* (I Cor. i).

PARS II. VERS. 5. — « Exsultent et lætentur in te ; et dicant semper : Magnificetur Dominus qui diligunt salutare tuum. »

Exsultent. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi monet letari bonos quos egenos Deus adjuvat et liberat. His omnibus aversis et confusis, *exsultent et lætentur in te*, in quo sunt lux, non in alio, *omnes qui querunt*, non homines, sed te, qui prior eos quesisti ; *et dicant*, qui hoc non dicit, non querit Deum. Quid ? *semper magnificetur Dominus.* Nostro more dictum est, ubi quis laudibus crescit, quod non Deus, sed nos laudando proficimus. Non ergo in se, sed in nobis magnificatur. Dicant ergo : *Semper magnificetur Dominus*, quia peccatorem vocat, confitenti dat veniam, inde facit iuste vivere, tandem glorificat. [Cassiod., Aug.] Vel ita distingue : Et dicant semper ; quid ? Magnificetur Dominus. Hoc semper dicant quia nunquam debent cessare a laude ejus, qui hoc dicant, *qui diligunt salutare tuum*, quia ab illo salus eis, non a se.

VERS. 6. — « Ego vero egenus et pauper sum ; Deus, adjuva me. »

Ego vero. [Aug., Alcuin, Cass., Aug., Cass.]

Quasi dicat : Ita hortaris alios, ut dicant : Magnificetur Dominus, tu ergo, quid facis? ego vero, quod hortor alios facio. Dico quod ego, etiam jam iustus, sum egenus vel mendicus, id est petens, quia adhuc lex membrorum repugnat legimentis meae (Rom. vii), et esurio iustitiam (Matth. v); ille vero dives, nullius egres lumen meum. Vel ita continua: Ipsi de Deo illud dicant, sed de se ita sentiant, ut dicat : Ego sum egenus, etc. Vel ita : Assumit iste sibi verba Dei, qui in praecedenti psalmo de se haec eadem dixit. Quod illi qui quaerunt animam meam sunt divites, sed ego sum egenus, id est petens, et pauper sum, id est insufficiens mihi, quia et mundanas copias non habet, et intus ubi est dives, semper ambit, desiderat, accipit. Sed o Deus adjuva me in mundi tribulationem. Ecce unde caepit. Vel, Deus adjuvat me, alia littera. Et

VERS. 7. — « Adjutor meus et liberator meus es tu Domine, ne moreris. »

Esto adjutor meus, [Gl. int., Aug.] ut vineam : Hoc semper dicendum est etiam iustis. Vel sic, secundum aliam litteram. Ideo adjuva, quia adjutor meus es tu, et liberator meus, de tot nexibus curarum. Et ne

A cedam, tu, non alia mihi spes est. Et ideo, Domine, ne moreris. Tardum ei videtur, quod magno desiderio quaeritur; non tamen optat eum venire antequam statuit, sed patientiam quaerit. Et est, Domine ne moreris, id est ne mihi tardius videatur, quod venturus es, quod sit per patientiam, qua qui caret, tardum ei videtur, et deflectitur ab eo, sicut et uxor Lot respexit retro, quae facta est statua salis (Gen. xix), ut te condit. Exemplo enim tibi est ne respicias retro.

[COLLATIO IN PSALMUM LXIX, « DEUS IN ADJUTORIUM MEUM INTENDE, » etc.]

Titulus simpliciter in Hebraeo ponebatur, ad recordandum לְהַזְכִּיר LEHAZKIR, Propterea non otiose explicuerunt LXX huiusmodi recordationem vagam, σὺ δὲ ἐσθραὶ με λόγων.

B VERS. 4. — « Avertantur statim erubescerent. Hoc in versiculo habetur quod vocula עָנָה EQUAE, quae est ambigua ad vestigium et mercedem seu retributionem, quare Hieronimus vertit, ad vestigium confusionis suae, id quod sonat statim, nimirum super vestigium, ut ad verbum legitur in Hebraeo : tropus est indicans rem mox futuram. Etenim premere alterius calcaneum, quid est quam eum proxime sequi? Alii alteram acceptionem tenentes, transferunt digno sensu, pro mercede confusionis suae, veluti quantum merentur pudefiant. »

PSALMUS LXX.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID FILIORUM JONADAB, ET PRIORUM CAPTIVORUM. »

In te, Domine, speravi. Titulus : Psalmus David filiorum Jonadab, et priorum captivorum. [Aug.] Psalmus iste de commendatione gratiae est quae fere singulis syllabis hic commendatur. Quidquid enim boni sumus, misericordia Dei sumus. Quidquid ex nobis mali sumus, ut tota spes nostra in Deo sit, non in nostris viribus. Quod autem filiorum Jonadab mentio sit in titulo, sciendum quia Jonadab commendatur a Jeremia, qui filiis praecepit ne biberent vinum, nec in domibus, sed in tabernaculis habitarent (Jer. xxxv), cui illi obedierunt, quasi hoc Deus praeceperet. Licet enim Deus hoc non praeceperet, praeceperat tamen ut filii obedirent parentibus; quod et debent, nisi patres aliquid contra Deum juserint. Unde et Deus benedixit eis propter obedientiam, eosque per Jeremiam. Objicit filiis Israel, qui nolunt obedire Deo Patri spirituali, sicut illi patri carnali. Unde suadet Jeremias filiis Israel ut parent se captivitati, nec resistent voluntati Dei. Inde ergo videtur sumptus titulus hujus psalmi. Cum ergo dixisset, filiorum Jonadab subiecit, et eorum qui primi captivi ducti sunt, non quia filii Jonadab captivi ducti sint, sed potius oppositi sunt filiis Israel, captivandis peccato inobedientiae. Filii namque Israel, captivati sunt primi et secundi, et tertii, sed non de his sonat psalmus : potius de nobis qui captivamur in legem peccati, quae est in membris (Rom. vii). Unde magis commendatur gratia liberatoris, qui sumus filii Jonadab, id est spontanei. Jonadab enim interpretatur spontaneus

Domini, id est qui ex voluntate servit. Filii ergo Jonadab sunt filii obedientiae, scilicet qui ex dilectione serviunt, et ipsi sunt captivi secundum legem carnis, sed cur primi captivi dicimur, jam elucet, quia per inobedientiam primi hominis, in quo omnes peccaverunt, captivi sumus; et in comparatione 151 filiorum Jonadab omnis obedientia culpata est. Merito ergo primi captivi dicuntur, quia primus homo de terra terrenus, cui similes sumus. Secundus de caelo coelestis, a quo liberamur. Et est sensus tituli : Psalmus iste, David propheta est filiorum Jonadab, et priorum captivorum, id est filii spontanei, id est obedientiae. Cantatur psalmus iste et his qui primi captivi ducti sunt, id est pertinentes ad primum hominem propter primum primi captivi, quia prius est quod animale est, propter secundum hominem, secundi redempti. Illis cantatur psalmus, ut discant per gratiam reverti, qui ex se mali sunt. [Cassiod.] Vel ita, ut, per filios Jonadab omnes obedientes accipiamus, per primos captivos omnes inobedientes. Monemur enim in titulo devotionem habere filiorum Jonadab, non contumaciam Judaeorum, qui captivi esse meruerunt, quia frequenter moniti noluerunt corrigi. Historia enim sic habet in libro regum (IV Reg. xvii, xxv). Igitur Judaei, pro lege Domini contempta, dediti sunt primae et secundae captivitati et tertiae; sed ut corrigerentur, antequam prima veniret, per prophetam praenuntiata est : illi vero consueti nequitia in obstinatione permanserunt, filii ergo Jonadab loco omnium obedientium, priores captivi loco omnium contumacium ponuntur. Et est sensus : [Gl.

int., Hayn., Alcuin.] Psalmus iste David est filiorum Jonadab, id est obedientium, quibus cantatur ut perseverent; et priorum captivorum, id est inobedientium, quibus cantatur, ut desistant. Vel priores captivi, sunt in hoc mundo, unde evadi potest; secundi captivi in inferno, unde non potest. Et est sensus; Psalmus iste David est, filiorum Jonadab, id est obedientium, et priorum captivorum, id est eorum qui prima captivitate tenentur, quæ est in hoc mundo. Vel priorum captivorum, id est eorum qui ante erant capti vitis quam essent filii Christi. [Cassiod., Aug.] Loquitur autem hic generalis justus a principio mundi, usque ad finem, totam spem in Deo ponens, et gratiam Dei quæ gratis datur, summa intentione commendans, ne falso in nobis præsumamus, quæ est intentio psalmi. Modus: Tripartitus est psalmus. Primo petit ab omnibus malis liberari, et laude repleti. Secundo agit de gratia tempore senectutis et senii, ibi, *ne projicias me in tempore senectutis*. Tertio dicit cui personæ sit gratia, et quæ gratia, ibi, *Deus quis similis?* Generalis itaque justus, ex captivitate in qua natus est ex Adam, clamat ad Deum dicens, o

VERS. 1. — « In te, Domine, speravi non confundar in æternum; in justitia tua libera me, et eripe me. »

Domine, in te speravi non in me. [Aug., Gl. int., Aug., Cass., Aug., Cassiod.] Si enim spero in me, vel in mundanis, quæ caduca sunt, confundor. Ideo non confundar in æternum, etsi hic de peccato confundor non habens fructum in his in quibus erubescor. Non tamen confundar in æternum, id est in futuro. Vel ita: Ego jam in Adam confusus sum, sed in Christo non confundar in æternum. Ab Adam ergo recedendum est, et ad Christum accedendum. *Libera me a periculis, et eripe me a potestate diaboli, in justitia non mea, quam si statuo, justitiæ Dei non sum subjectus* (Rom. x), sed *tua*, id est quæ mihi est a te; non enim de me glorior, gratiam tuam non respuo. Vel in justitia tua, id est secundum quod justitia tua exigit. Justitia enim tua est, ut parcas oranti, quod est et misericordia. Et, o Domine, et si sum indignus ego,

VERS. 2. — « Inclina ad me aurem tuam, et salva me. »

Inclina ad me, [Cass., Aug.] jacentem, ægrum, *aurem tuam*, id est misericordiam; meritum enim non attingit ad illum. Hæc confessio humilitatis est. Qui enim hoc dicit, confitetur quia jacet veluti æger prostratus medico stanti; *et salva me* ab ægritudine quæ intus est. Unde alibi: *Ab occultis meis munda me* (Psal. xviii). Et

VERS. 3. — « Esto mihi in Deum protectorem, et in locum munitum, ut salvum me facias. »

Esto mihi in Deum protectorem, [Aug.] ne ad me perveniant jacula inimici. Ideo dico ut protegas, quia ego me protegere nequeo, et tu qui fuisti metus fugienti Adæ, jam esto mihi in locum muni-

tum, vel refugii, ad quem qui refugit tutus est, quia sic in alto est, ut nihil timeat. Unde subdit, *ut salvum me facias*; in alio enim salvus esse non potero.

VERS. 4. — « Quoniam firmamentum meum, et refugium meum es tu. »

Quoniam firmamentum [Aug., Cassiod.] duobus prædictis duo alia reddit. Quasi dicat: Esto mihi in Deum protectorem, et eris, *quoniam firmamentum meum es tu*, id est per te sum firmus contra omnes tentationes. Hoc refertur ad protectorem. Dico esto mihi in locum refugii, et eris, *et*, id est quia *refugium meum es tu*, non aliud, quia sicuti ero infirmatus ex me, ut adhuc captivus ad te refugio, quia quantumcunque firmus sum ex gratia, quandiu agitur in corpore peccati, semper timendum est. Et refertur hoc ad locum munitum.

VERS. 5. — « Deus meus, eripe me de manu peccatoris; et de manu contra legem agentis, et iniqui. »

Deus meus, eripe me. [Gl. int., Aug.] Repetit quod supra dixerat, determinando a quibus postulet eripi. Quasi dicat: Quia in te speravi, ideo, *Deus meus, eripe me de manu*, id est de potestate, ne vi vel insidiis ducat ad peccatum, *peccatoris*, generaliter, ubi laborat iste jam a captivitate liberandus, id est ab exterioribus hostibus libera me. Unde alibi: *Ab alienis parce sermo tuo* (Psal. xviii): Deinde peccatorem subdividit per partes, dicens: *Et de manu*, id est de potestate *contra legem agentis*, id est transgressoris, *et iniqui*, id est simpliciter sine lege peccantis. Duo enim sunt genera peccatorum: alii legem acceperunt, ut Judæi et Christiani; alii non, ut pagani. Ideo dico, eripe,

VERS. 6. — « Quoniam tu es patientia mea, Domine; Domine spes mea a juventute mea. »

Quoniam tu es patientia mea, Domine, [Aug., Cass., Aug.] quia non in me est ut eos patiar, sed a te: tu es patientia, quia tu es *spes mea, Domine, a juventute mea*, vel potius sic: Tu es patientia mea, et quia es patientia, ideo es spes mea, Domine, a juventute mea, id est a conversione mea. Vel quia in juventute idoneus est homo ad pugnam, dicit: Tu es spes mea a juventute mea, id est ex quo cœpi sperare in te et contra diabolum pugnare, non sperabam, tamen fuisti protector meus, qui salvum duxisti me ad tempus, quo discerem sperare in te. A juventute ergo es spes mea, id est ex quo me armasti fide, spe et charitate, et cæteris virtutibus, pugnaturum contra diabolum. Juvenis pugnat, sed cadit, nisi Deus sit spes ejus. Et non solum a juventute, sed etiam ab infantia profuisti mihi, quia

VERS. 7. — « In te confirmatus sum ex utero; de ventre matris meæ tu es protector meus. »

In te confirmatus sum, [Cassiod.] non infirmatus ex utero, scilicet dum in utero Ecclesiæ rudimento fidei concipimur, post ex aqua et Spiritu sancto regeneramur. Unde subdit, ut natus exivi *de ventre matris meæ tu es protector meus*. Propter quæ,

VERS. 8. — « In te cantatio mea semper: tan-

« quam prodigium factus sum multis, et in adjutor A
« fortis. »

In te, [Gl. int., Aug., Alcuin., Cassiod.] non in falsis diis est, *cantatio mea*, id est laus mea. Et hoc, *semper*, et in presenti, dum per fidem ambulo, etiam in futuro dum per speciem video, quia nec tum aequalis angelis obliviscar gratiae, quae me liberavit. Vel ita : Tu es protector, et in te cantatio mea, id est delectationi est mihi in te esse. Et hoc, *semper*, ut continua sunt beneficia. Unde, *tanquam prodigium factus sum multis*. [Aug., Cassiod.] Vel ita continua, et in presenti et in futuro laudabo, sed hic tempore spei, tempore gemitus, tanquam prodigium factus sum multis, qui mihi insultant, quia credo quod non video, et vias eorum respuo; sed tamen non timebo; et id est quia tu es adjutor fortis, ut vincam, non modo protector. Et ideo haec imputatio, vel impugnatio illorum est negligenda, ubi virtus Dei favet, contra quam nihil stat.

VERS. 9. — « Repleatur os meum laude, ut can-
« tem gloriam tuam, tota die magnitudinem tuam. »

Repleatur os meum laude. [Cassiod. Gl. int., Cassiod.] Dixit beneficia Dei, nunc petit ut gratias agere possit. Nam si Deus os non replet, non ardet desiderium. Quasi dicat : Quia es adjutor, ideo, Repleatur os meum laude, id est fac me ad proximum indesinenter te laudare. Vel ita continua : In te est cantatio mea. Et ideo, ut cantare possim, repleatur os meum laude ut cantem gloriam tuam. Gloria est laudatio ore multorum celebrata. Et, tota die, [Aug., Cassiod.] id est sine intermissione : in prosperis, quia consolaris; et in adversis, quia corrigis. Cantem magnitudinem tuam, quia antequam essem, fecisti; cum essem, salutem dedisti; cum peccassem, ignovisti; conversum vivificasti, perseverantem coronasti. Nomine ergo magnitudinis omnia concludit.

PARS II. VERS. 10. — « Ne projicias me in tem-
« pore senectutis; cum defecerit virtus mea, ne
« derelinquas me. »

Ne projicias me. [Cassiod., Rem., Aug.] Secunda pars, ubi agit de gratia senectutis et senii danda. Quasi dicat : Tu es spes mea a juventute mea. Tu etiam ne projicias me in tempore senectutis, quando fessa virtus indiget plus juvari. Et quare est senectus? ecce, cum defecerit virtus mea, id est cum patientia pulsata mollescet, Deus, ne derelinquas me, quia tunc plus indiget juvari. Vel, cum defecerit virtus mea, id est mei hominis, ut de me non praesumam, Deus, ne derelinquas me. Respondet hic tibi Deus, imo tunc erit virtus mea in te, cum tua defecerit, ut dicas cum Apostolo : Cum infirmor, tunc potens sum (II Cor. xii). Sed quare hoc dico?

VERS. 11. — « Quia dixerunt inimici mei mala
« mihi; et qui custodiebant animam meam, consi-
« lium fecerunt in unum. »

Quia dixerunt inimici mei mala mihi, [Gl. int., Cassiod.] id est disconfortaverunt me, et qui custo-

diebant studio decipiendi animam meam, id est qui mihi insidiabantur consilium fecerunt in unum. Gravior est enim fascis qui non dividitur, id est dixerunt communi consilio. Ipsi dico.

VERS. 12. — « Dicentes; Deus dereliquit eum.
« Persequimini et comprehendite eum, quia non
« est qui eripiat. »

Dicentes, [Aug., Cassiod.] in corde, apud se : Deus ille, scilicet quem sibi Deum facit, dereliquit eum; quem vident calamitatibus fatigatum, putant a Deo desertum. Ergo, *persequimini eum*, ut tardum; *et comprehendite eum*, ut invalidum, quia non est qui eripiat comprehensum. Ipsi ita, sed

VERS. 13. — « Deus, ne elongeris a me : Deus
« meus, in auxilium meum respice. »

Deus ne elongeris a me, [Cassiod.] ut gravioribus exponar, sed prope esto. Longe putat, dum tardat. Deus meus in auxilium meum respice, quia scio me affligendum.

Vel haec omnia possunt accipi ex persona Christi, ab illo loco. Ne projicias me. Unde et Hierony. totum hunc psalmum de Christo exponit. Ait ergo in persona Christi : Ne projicias me in tempore senectutis. [Aug., Cassiod.] Senectus etiam in Christo fuit, dum prodigium est factus, dum infirmatus in cruce est et irrisus : quod dicitur senectus, quia ex velustate nostra assumpsit. Unde Apostolus : *Vetus homo noster simul crucifixus est cum illo* (Rom. vi). Cum defecerit virtus mea, scilicet humanitatis, Deus ne derelinquas me. Hoc ideo dico : Quia dixerunt inimici mei mala mihi, et qui custodiebant

152 animam meam, consilium fecerunt in unum. Dicitur hoc de Christo, qui inter manus inimicorum factus est infirmus, et quasi nihil posset comprehensus, qui talia habuit ex persona nostra. Unde et de membris ejus hoc potest accipi, ut ante diximus, consilium fecerunt in unum, dicentes : Deus dereliquit eum. Unde alibi dicit Christus : Deus, Deus meus, quare me dereliquisti? (Matth. xxvii.) id est quare hi me derelictum putant? malo utique suo. Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent (I Cor. ii). Ergo *persequimini et comprehendite eum, quia non est qui eripiat*. Sic deliberat, quia ad oculum judicat. Illi ita, sed, Deus, ne elongeris a me, Deus meus, etc.

VERS. 14. — « Confundantur et deficiant detra-
« hentes animam meam; operiantur confusione et pu-
« dore, qui quaerunt mihi mala. »

Confundantur. [Gl. int., Cassiod.] Hoc prius ex persona Christi sic : Respice in auxilium meum, econtra, confundantur, te mihi subveniente. Et ita factum est, quia deposita Dei non mutantur. Et deficiant, me patiente, detrahentes animam meam, scilicet Judaei, qui rectis oblatrant : et ne respiciant, operiantur confusione et pudore, quia defecerunt qui quaerant mala mihi, scilicet Judaei.

VERS. 15. — « Ego autem semper sperabo; et ad-
« jiciam super omnem laudem tuam. »

Ego autem semper sperabo, et adjiciam super om-

nem laudem tuam, [Aug., Hier., Aug.] *præteritam*, A ut quæ tibi lex præcepit offerri in sacrificiis visibilibus, ego cum populo redempto deportem tibi in moribus. Vel, super omnem laudem tuam, aliorum, id est de aliis rebus tibi exhibitam, quia et si laudatur Deus in omnibus aliis, nondum in eo quod suscitavit carnem mortalem in vitam æternam, quæ laus est adjecta Deo per resurrectionem Christi. Adjectio ergo laudis est post creationem et gubernationem omnium rerum. Laus de incarnatione et resurrectione, quod sequentia docent.

Ex persona quoque Ecclesiæ hoc totum accipi potest sic; *Confundantur* contra hoc quod præsumunt de justitia sua et viribus suis, ut cognoscant peccata sua. Et est oratio pro malis, et *deficiant* a perversis viribus *detrahentes animæ meæ*, vel committentes animam meam, id est provocantes nos ut Deo resistamus; quod est committere bellum contra Deum, ut faciant illi quibus non placet Deus in suis adversis; quod est cum habere injustum. [Cassiod. Aug., Cassiod., Aug.] Committitur etiam anima, si odit eos a quibus patitur, et *operiantur*, quasi velo verecundiæ, *confusione*, de mala conscientia peccatorum, et *pudore*, vel verecundia, propter modestiam, *qui quaerunt mala mihi*: quod fecit uxor etiam ipsi Job: *Dic aliquid in Deum et morere* (Job 11). Et uxor Tobie: *Ubi sunt justitiæ tuæ?* (Tob. 11). Hoc dicebat ut displiceret illi Deus, qui eum fecerat cæcum. Et est, qui quaerunt mala mihi, id est pravi suasores illi committunt animam, et quaerunt mala. *Ego autem semper sperabo*, sicut illi desperant; et *adjiciam super omnem laudem tuam*. Id est super laudem perfectam quia omnis, id est perfecta esset laus tua, et nihil laudi deesset, si damnare peccantes, quia justitia esset, sed quia et hos liberas, adjiciam super omnem laudem tuam.

Vers. 16. — « Os meum annuntiabit justitiam tuam; tota die salutare tuum. »

Os meum. [Gl. int., Cassiod., Aug.] Hic loquitur Ecclesia. Quasi dicat: Hoc in me faciam, et non tantum in melaudabo; sed etiam ad proximum. Et hoc est, *os meum annuntiabit gentibus, justitiam tuam*. Id est Christum, per quem impleta est justitia, sed ne aliter acciperes, addis *salutare tuum* et hoc *tota die*, id est in prosperis et in adversis, quia nec prospera nec adversa me retrahent a laude. Vel ita, Tota dies dicitur dies cum sua nocte, quia nox diei servit, non dies nocti. Nox vero, caro nostra est, dies justitia est. Quidquid ergo fit in carne, velut in nocte justitiæ, tanquam diei serviat, et quidquid fit ex præcepto Dei, non propter emolumenta carnis fiat, ne dies nocti serviat, sed propter justitiam, ut diei nox serviat. Ergo annuntiabit salutare tuum tota die, id est ita ut quidquid in carne gero justitiæ serviat. Vel ita, inde additio laudi, quia, os meum annuntiabit justitiam esse tuam, non meam, quia justitia tua in me est, non mea. Et annuntiem salutare esse tuum, non meum, quia Domini est salus, non hominis. Et hoc tota die hoc non mutatur, prædicabo salutare tuum, tota die.

Vers. 17. — « Quoniam non cognovi negotiationes, introibo in potentias Domini: Domine, me morabor justitiæ tuæ solius. »

Quoniam non cognovi negotiationes [Aug.] Alia littera: *Non feci nec approbavi ea quæ faciunt aridi negotiatores*. Nam avidus acquirendi, pro damno blasphematur, pro pretiis rerum mentitur, et pejerat: et ita, tota die non est in ore ejus laus Dei, sed hæc vitia sunt hominis, non artis quæ sine his vitiis agi potest, sicut et in omnibus artibus male agitur, non ex eis, sed ex hominibus. Ars enim nescit vitium, de alia ergo negotiatione hic dicit. Negotiatio Græce ab actu dicitur: Latine, a negotio. Negotiatores ergo actus sunt, scilicet Judæi et alii qui ab eo quod agunt, præsumunt; opera sua laudant. Et ideo non perveniunt ad gratiam, quæ hic commendatur ut nemo de se gloriatur. Qui vero gloriatur tanquam negotiator de templo a Domino expellitur, qui ejecit vendentes et ementes de templo (Joan. 11). Econtra requies est in Deo, qui justificat. Illi negotiatores potius sunt inquieti quam boni operatores. Unde et dicuntur negotiatores, quia negant otium, de quo dicitur: *Vacate et videte, quoniam suavis est Dominus* (Psalm. 45). Et est, *non cognovi negotiationes*, id est de actibus præsumentes, et ex operibus suis justitiam quaerentes. Vel ita secundum litteram nostram. Ubi enim quidam codices habent *negotiationes*, alii habent *litteraturam*, quæ interpretum diversitas forte unum sensum ostendit, non errorem inducit. Quaeramus ergo *litteraturam*, quam non cognovit iste in cujus ore semper est laus. Est quædam litteratura Judæorum. Judæi enim legem acceperant, quod non gentes qui gloriabantur, non de gratia, sed de littera, quæ convincit, non adjuvat; morbum detegit, sed non curat; infirmos prodit, sed non sanat. Hæc est piscina, quæ in quinque porticibus habet multitudinem agrorum languidorum expectantium aquæ motum; angelus autem Domini descendebat in piscinam, et movebatur aqua, et unus sanabatur (Joan. v). Quia lex Mosaica in quinque librorum porticibus agros habet, nec sanat. Sed cum Angelus magni consilii (Isa. ix), id est Christus venit, turbatur aqua, id est Judæi crucifigunt, et sanatur unitas corporis Christi. Lex etiam est baculus Elisei per servum misus ad suscitandum mortuum, quo non surrexit mortuus. Venit ergo ipse Eliseus, et cum vivus esset Eliseus et adultus, contraxit magnitudinem suam et coaptavit se puero mortuo, et surrexit mortuus (IV Reg. iv). Hic est Christus, qui per servum, scilicet Moysen, misit baculum, id est legem ad suscitandum mortuum in peccato; sed quia legis baculus non potuit vivificare, venit ipse Eliseus, id est Christus, et contraxit suam magnitudinem ad mortui parvitatem, quia semetipsum exinanivit, formam servi accipiendo (Philip. ii), et coaptavit se mortuo, quia habitu inventus est ut homo (ibid.), et ita surrexit mortuus; dum vero Eliseus misit baculum ad suscitandum filium hospitiæ, nesciebat quid ageret, id est quid illo actu significaretur. Et

est sensus, quasi diceret : Quare annuntiabo salutem tuam? Quoniam non cognovi litterataram, id est non approbavi quemquam ex operibus legis justificari (*Rom. iii.*), sed reprobavi de littera legis præsumentes, a gratia resiliētes, et figuras legis sectantes : et hi sunt negotiatores, qui opera sua extollunt. Et per hoc introibo in *potentiam*, id est in virtutem Christianam, quæ est *Domini*, non mea, ut qui de se gloriantur. Et, o Domine, tunc memorabor *justitiæ tuæ*, non legis mundanæ solius, quia nihil prorsus sum ex me. Ideo memorabor, quia, o.

VERS. 18. — « Deus, docuisti me a juventute mea; et usque nunc pronuntiabo mirabilia tua. »

Deus docuisti, [Cassiod., Aug.] per libros, vel inspirando, quid eram et quid dederis justitiæ tuæ, ut memorarer justitiæ tuæ solius; *Ex juventute mea*, id est ab initio fidei qua me innovasti, qui me feceris; *et usque nunc*, id est etiam post fidem, quia sicut ab initio fidei, sic, post es necessarius, quia nec nunc per me quidquam possum. Et ego, ut non ingratus, *pronuntiabo mirabilia tua*, scilicet quod me regis, quod in via posuisti, quod me vivere facis, quem in anima suscitasti; quod mirabile est. Quid enim mirabilius quam mortuos animam suscitare? Suscitatus corpore vivit, etiam absente suscitatore, sicut Lazarus Christo corporaliter absente (*Joan. ii.*), quia vita corporis anima est; sed anima suscitati non vivit sine Deo, qui est ejus vita. Hæc est ergo gratia mirabilis, ut suscitaret mortuos. Et post sit nobiscum, ne moriamur, hoc est a juventute, etc. Et nunc o Domine, sicut cœpisti, ita perfice. Et hoc est.

VERS. 19. — « Et usque in senectam et senium Deus, ne derelinquas me. »

Et usque in senectam et senium, [Aug., Cassiod., Aug.] id est usque ad ultima mea, *Deus, ne derelinquas me*, quia nisi usque ad ultimum meum gratia necum sit, nihil ero. Vel distinguuntur hic quatuor tempora Ecclesiæ, velut quatuor ætates. Juventus enim Ecclesiæ fuit tempore martyrum, quando fortes erant. Progrediente vero tempore, est nunc, id est per nunc. Significatur enim progrediens tempus, quod modo est, cum fides per Ecclesiam proficit. Inde senectas, scilicet gravitas, quando incipiet frigescere charitas, cum tempora mundi decrescunt, post in fine sæculi erit senium, id est decrepitem, quando abundante iniquitate refrigescet charitas multorum (*Matth. xxiv.*), cum Antichristus veniet, et vita optato fine claudetur. Hæc opus fuit dici in Scripturis propter illos qui dicunt quod ad parvum tempus sint Christiani. Contra quos Dominus dicit : *Vobiscum sum usque ad consumptionem sæculi* (*Matth. xxviii.*). Quasi dicat : Memorabor justitiæ tuæ solius, quia, tu Deus, docuisti me, sicut ante diximus ex juventute mea, id est ex tempore martyrum, quo dimicare cœpi; et usque nunc, id est ad progrediens tempus : quod modo est, per spatia temporum crevit doctrina, et ego doctus pronuntiabo mirabilia tua, scilicet quod de iniquo sum factus justus,

A scilicet idem quod prius. Et, quia a juventute doctus, prædicavi justitiam Dei, usque in senectam, quando incipiet frigescere fides, et usque in senium, id est in finem sæculi, Deus ne derelinquas me, id est nec in ætate matura, vel etiam jam finitima deseras me, ut non gaudeant illi qui dicunt : Ad tempus erunt Christiani, et ut ego usque ad finem laudes prædicem. Unde subdit :

VERS. 20. — « Donec annuntiem brachium tuum generationi omni quæ ventura est. »

Donec annuntiem. [Cassiod., Aug.] Alii tantum notant hic tria tempora Ecclesiæ, vel ætates idem significantes per nunc et senectam. Donec annuntiem. Quasi dicat : Ne derelinquas me, donec annuntiem, *brachium tuum*, id est Christum, *generationi omni*, per successiones, *quæ ventura est usque in finem sæculi*.

VERS. 21. — « Potentiam tuam et justitiam tuam, Deus, usque in altissima, quæ fecisti magnalia. »

Potentiam tuam, [Aug., Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Hic ostendit quid præstitit brachium. Quasi dicat : Ne derelinquas, o Deus, donec annuntiem potentiam tuam liberandi, qua per incarnationem captivos liberas, *et justitiam tuam* ponendi, qua hominem peccantem justo judicio damnas. Ego dico ducens prædicationem meam, *usque in altissima*, super quæ est Filius Dei, id est usque ad hominem exaltatum super altissima, quia homo Deus sedet ad dexteram Patris, regnans cum eo. Dico, annuntiem potentiam et justitiam, *quæ duo fecisti magnalia*. Utrumque enim mirabile est per gratiam redimi hominem qui per justitiam damnatus erat; per justitiam enim Adam expulit a paradiso, per gratiam latronem accepit. Vel ita : *Ne derelinquas donec annuntiem potentiam*, qua homo potens est ad bonum esse, *tuam*, non hominis, quia nihil est **153** homo ex se, *et justitiam*, qua justus est homo esse, *tuam*, non hominis, o Deus, et ne putes quod solus homo egeat gratia, quia pervenit gratia tua, *usque in altissima quæ fecisti magnalia*, quia eos qui sunt in altissimis, id est omnes ordines cælestes fecit Deus per gratiam, cum non essent, magnos, et quod juste et beatæ vivunt, et continet in eo quod sunt.

PARS III. VERS. 21. — « Deus, quis similis tibi? »

Deus, quis similis tibi? [Cassiod., Alcin., Aug.] Tertia pars, ubi dicit cui personæ quæ gratia sit, scilicet captivæ, quæ est utraque resurrectio mentis et corporis. Unde promittit gratias. Quasi dicat : Tua potentia est in altissimis. Et cum hoc sit, o Deus, *quis similis tibi*, in natura vel potentia? nullus, quia nil tibi simile. Et tamen homo stultus se extollit, et credit diabolo suggerenti : *Eritis sicut dii* (*Gen. iii.*). Et inde captivus. Omnis enim Adam similis, dum perverse vult esse similis Deo, cadit in captivitatem. Unde clamet autem a quo recidit : Deus, quis similis tibi? Est autem alia similitudo bona, qua homo justus qui diligit inimicos et benefacit eis, similis est Deo, ad cujus similitudinem et imaginem factus est, qui so-

lem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos (Matth. v). Et hæc est similitudo obedientiæ, non superbiæ; imitationis, non æquiparationis. Est ergo bene similis Deo, qui credit Deum summum esse, et nullo egere; se vero, non per se, sed per eum esse. Qui vero per se vult esse ut Deus, a nullo est; perverse vult esse similis Deo, ut diabolus qui noluit sub eo esse et homo qui ut servus noluit teneri præcepto, sed voluit ut nullo sibi dominante esset quasi Deus, quæ est perversa similitudo. Præcepit quippe ei Deus nullo indigens, ne comederet de ligno scientiæ boni et mali (Gen. ii), ad probandum quantum esset bonum obedientiæ. Arbor vero illa quicquid esset cujuscunque pomi, ideo dicta est lignum scientiæ boni vel mali, quia homo qui nollet bonum a malo discernere per præceptum, discreturus erat per mali experimentum, ut tangendo vitium, inveniret supplicium. Bona quidem erat arbor in sui natura, et bonus ejus fructus, et sic nunquam perfectus [f. perfectius] potuit demonstrari bonum obedientiæ, quam prohibendo a bono, ut ex inobedientia tantum sit pœna, non a re mala et ex obedientia palma. Si enim res mala esset quæ prohiberetur, videtur etiam sine prohibitione esse vitanda, nec ex sola inobedientia pœna secuta, sed ex re mala non vitata. Nunc vero cum arbor bona sit prohibita, solam obedientiam palmam invenisse, et solam inobedientiam incurrisse pœnam manifestum est. Inde iste captivus clamat: Deus quis similis tibi? nullus.

Vers. 22. — « Quantas ostendisti mihi tribulationes multas et malas, et conversus vivificasti me; et de abyssis terræ iterum reduxisti me. »

Mihi autem volenti perverse simulari quantas ostendisti, [Aug., Cassiod., Aug.] id est juste immisisti tribulationes, id est passiones, et merito qui recedit ab eo quod bonum est ex se et beatitudo, miser est. Ostendisti, dicit, quia scit illas prodesse, utique multas quantitate, et malas qualitate. Ecce justitia in peccantibus. Sed hæc disciplina qua me flagellasti, admonitio fuit conversionis, non deserti captivi. Unde sequitur: Et tamen conversus [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] dum me utique convertisti, vivificasti me. Ecce clementia in conversis. Et de abyssis terræ, id est de subversione peccati, iterum spe reduxisti me. Primo enim cum natura nostra Verbo Dei unita, propter nos surrexit, reducti sumus de abyssis terræ. Unde, dum credimus in eum, redimus in eum, et fit prima resurrectio animæ, quæ spe jam surrexit cum eo. Unde Apostolus: Si surrexistis cum Christo, etc. (Coloss. iii). Unde hic dicit: Iterum reduxisti me. Item secundo, iterum reducemur, quando corpore resurgemus; unde postea dicit, vel iterum, id est sæpe reduxisti me, et sic in jam reductis spe

Vers. 23. — « Multiplicasti magnificentiam tuam; et conversus consolatus es me. »

Multiplicasti, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] quia per diversa subvenit Deus, magnificentiam tuam,

A vel justitiam, scilicet flagella, quia nec filiis parvis a flagello. Et conversus consolatus es me, per Scripturas et præmia. Consolatus dicit quia et si districte castiget, tristes tamen esse non sinit. Unde generalis justus veritatem psallere confitetur. Nam et ego. Vel secundum quosdam talis littera est, tibi, consolatus es me, et de abyssis terræ iterum reduxisti me. Hæc reductio in futuro erit. Secundum corpus dico, consolatus es me: quod ab effectu ostendo.

Vers. 24. — « Nam et ego confitebor tibi in vasis psalmi pulchre dicuntur vasa veritatis, quasi spiritalia dolia vinum Domini servantia. Et est, confitebor tibi, o Deus, veritatem tuam, id est quod vere Deus es, et in vasis psalmi, id est in decantatione psalmodum, qui sunt vasa veritatis; vel, in vasis psalmi, id est in vivificatione spiritus. Vas enim psalmi psalterium est, scilicet organum quod a sursum sonat, quo significatur spiritus, qui spe jam surrexit cum Christo; cithara ab inferiori, et significat corpus, quod etiam resurget. Unde subdit: Et psallam tibi opere, o tu qui es Sanctus Israel in cithara, id est in mortificatione carnis. [Gl. int., Cassiod., Rem., Gl. int.] Vel, confitebor tibi in vasis psalmi, id est in contemplativa vita, et psallam tibi in cithara, id est in exhibitione temporalium. Et hoc faciam exsultando. Unde subdit:

Vers. 25. — « Exsultabunt labia mea, cum cantabo tibi; et anima mea, quam redemisti. »

Exsultabunt labia mea interiora, [Gl. int., Aug.] scilicet labia animæ, quæ jam reducta est primo iterum, cum cantavero tibi, id est cum laudabo te in prædicatione, et anima mea quam redemisti, quæ ipsis internis labiis exsultat, quibus tacite clamat ad Dominum. Nec solum anima redempta ad Deum exsultabit, B

Vers. 26. — « Sed et lingua mea tota die meditabitur justitiam tuam: cum confusi et reveriti fuerint, qui quaerunt mala mihi, id est qui modo insultant, quod erit in fine, scilicet sæculi, quando videbunt oculis quæ nunquam crediderunt fieri. Tunc enim locus est sanctis securæ exsultationis, cum non licet impiis dominari.

Sed et lingua mea, [Aug., Cassiod.] scilicet corporis, quod reducetur secundo, iterum, id est cujus reductio significata est per secundo, iterum; meditabitur justitiam tuam tota die, id est sine fine, in æternitate: Quando hæc exsultatio erit? cum confusi et reveriti fuerint, vel erubuerint, qui quaerunt mala mihi, id est qui modo insultant, quod erit in fine, scilicet sæculi, quando videbunt oculis quæ nunquam crediderunt fieri. Tunc enim locus est sanctis securæ exsultationis, cum non licet impiis dominari.

COLLATIO IN PSALMUM LXX: « IN TE, DOMINE, » etc.

Nullus titulus præscribitur in Hebræo. Sed credendum est a LXX viris additum fuisse. Siquidem, ut scribit Hier., De optimo genere interp. etandi, longum est nunc evolvere quanta de suo LXX addiderunt, quanta dimiserunt quæ in exemplaribus Ecce-

six obelis asterisque, distincta sunt. Quibus tamen auctoritatem dedit vetustas, eodem teste in caput Ezech. v. Quin et idem titulum hunc explanat ad Paulinum, De institutione monachi. Porro non est præmittendum quod habet Aug., lib. xviii De civitate Dei, c. 45. Quidquid est in Hebr. codicibus, et non est apud LXX. Interpretes, noluit per istos, sed per illos prophetas Dei spiritus dicere. Quidquid vero est apud LXX in Hebr. autem codicibus non est, per istos maluit quam per illos idem spiritus dicere, sic ostendens utrosque fuisse prophetas. Isto enim modo, alia per Isaiam, alia per Jeremiam, alia per alium atque alium prophetam; vel aliter eadem per hunc, ac per illum dixit, ut voluit. Quidquid porro apud utrosque invenitur, per utrosque dicere voluit, unus atque idem spiritus, sed ita, ut illi præcederent prophetando, isti sequerentur, prophetice illius interpretando. Hactenus D. Aug. Illud addam quod in Græco post titulum subtexitur, ἀντιγράφος τῆς ἱερᾶς.

VERS. 3. — *Et in locum munitionum.* Hebr. לְבֵית חָיִל LABO TAMID, id est ut ingrediar jugiter, sive ad quem veniam semper. Atqui locus munitus, quidnam aliud sonat quam obtinere locum in quem, quoties opus fuerit, te tuto recipere possis? Id quod non male explicuit editio in Campensi, *es mihi robusta rupes, in quam semper confugio.* Videtur mutuum a Chaldaeo, sis, ait, mihi rupes fortis ad refugium jugiter. Deinde sicuti legimus ut salvum me facias, plusculum habent Hebraei, præcepti sui constituit ut salves me, צִוִּיתִי לְחַיִּיתִי צִוִּיתִי לְחַיִּיתִי. Sensus videtur auctior, nisi quod certa et indubitata protectionis munitio, idipsum includere diceretur.

VERS. 17. — *Quoniam non cognovi litteraturam.* Suffragatur et Hierony. Cæteri convertunt ex Hebr; dicunt, non cognovi numeros: adeo ut Munsterus quo dilucidiorum faceret quem volebat sensum, de proprio admisserit non novi numeros beneficiorum Dei. Verum cum פִּדְיוֹתֵינוּ SEPHEOROTU, tum scripturam sive litteraturam, tum numerationes, adeoque negotiationes, quæ lucrosis numeris et rationibus exercentur, significet, materiam diversæ interpretationis tribuit. Qua de re sic habet Aug. in hunc versiculum. « Ubi alii codices habent negotiationem, ibi alii litteraturam, quomodo concordent, invenire

A difficile est; et tamen interpretum diversitas, forte sensum ostendit, non errorem inducit. »

VERS. 20. — *Donec annuntiem brachium tuum, generationi omni quæ ventura est.* Sed Hebr. sic habet, ut possis figere pausulam in particula generationi, et legas, donec annuntiem brachium tuum, generationi nempe præsentī, ut vult Munsterus. Deinde, omni quæ ventura est, subaudiās, posteritati. Quam lectionem et Hieronymus non repudiat. Donec, ait, annuntiem brachium tuum generationi, cunctisque qui venturi sunt fortitudines tuas. Certum est tamen quod in Hebr. continenter post generationem, sequatur nota signi universalis לְדוֹר לְדוֹר LEDOR LE-CAL, etiam si subnotetur membrum ut vocant, quod passim invenio interpretes minus observare.

VERS. 22. — *Quantas ostendisti mihi tribulationes multas et malas, et conversus revivificasti me; et de abyssis terræ iterum reduxisti me.* Ter in tribus locis ponitur pronomen primæ personæ singularis numeri. In primo loco legit Hieron. quomodo nos. In duobus aliis pronomen habet primæ personæ pluralis numeri. Pratensis autem ubique ponit pronomen primæ personæ pluralis numeri. Similiter Nebiensis. Cæteri autem stant a nobis. Unde colligere licet exemplaria variare, aut ioc vice vau usurpari, vel e diverso. Et revera vidi tres codices diferentes. Unus habebat perpetuo vau cum puncto hirie, alter semel iod, et bis vau, tertius ubique iod וְיִרְדְּתָנִי בִּירֵיטָנִי BIREITANI vel HEREITANI, ostendisti nobis vel mihi; וְיִרְדְּתָנִי TEHAIENI vel TEHAIENU, revivificabis nos aut me; וְיִרְדְּתָנִי TALENU vel TALENI, ascendere facies nos aut me.

Hæc poterant esse otiosa cum nihil habeant momenti ad intelligentiam, nisi perspicerem quosdam forte, ut ita loquar, supersticiosos in venandis apiculis. Maxime autem hæc dicta sunt propter sequentem versum, in quo legimus multiplicasti magnificentiam tuam, ibi habent Hebr. magnificentiam, sive magnitudinem meam. גְּדֻלָּתִי GEDULLATHI, etiam si non sit tanta similitudinis proportio hic et ibi, attamen certo certius est gloriam Filii esse gloriam Patris, et contra, juxta illud Joan. xvii: *Et mea omnia tua sunt, et tua mea sunt*

PSALMUS LXXI.

PSALMI TITULUS: « IN SALOMONEM. »

Deus judicium tuum. Titulus: In Salomonem. [Aug., Cassiod., Hier.] Salomon interpretatur pacificus, quod verissime atque optime illi congruit per quem Mediatorem Dei et hominum 154 (I Tim. ii) ex inimicis accepta peccatorum remissione reconciliamur Deo (Ephes. ii). Idem ipse est ille pacificus, qui fecit utraque unum, medium parietem maceræ solvens, et ambos reconciliavit Deo, qui super pacem reconciliationis dabit pacem immortalitatis (ibid.). Unde: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis* (Joan. xiv). Et in hunc Salomonem, id est in hunc verum pacificum, dirigitur psalmus iste quartus, quia ipse commendatur hic, secundum utramque naturam. Et est psalmus iste quartus de duabus naturis Christi. Intentio: Monet ut Christum verum Deum et verum hominem regem credamus. Modus: Septem sunt partitiones. Primo agit de iudicio optando illud dari Filio. Secundo agit de eodem afirmando quod optaverat, ibi, *judicabit*

pauperes. Tertio dicit quis, et qualis anteveniet rex ille in futuro iudicaturus, ibi, *descendet sicut pluvia.* Quarto agit de operibus ejus, ibi, *quia liberabit.* Quinto agit de honorificentia regis, ibi, *et rivet.* Sexto monet omnes laudes dicere ei, ibi, *sit nomen ejus.* Septimo a sua parte laudat, ibi, *benedictus Dominus.* Propheta ergo ad Patrem loquens de Christo, dicitur: O

VERS. 1. — « Deus, iudicium tuum regi da, et iustitiam tuam filio regis. »

Deus Pater, da iudicium tuum regi, id est Christo: [Gl. int., Aug., Hier., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Fiat quod prevideo futurum. Pater enim non iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio (Joan. ix), non quia tota Trinitas simul iudicet, sed quia solius Filii persona, secundum humanitatem, ab omnibus in iudicio videbitur. Et ut suæ petitionis desiderium ostendat, per figuram epimonom, idem repetitur aliis verbis, dicens: *Et iustitiam tuam, id est justum iudicium da filio regis, id est*

tui, qui es rex. Et ideo non usurpat regnum, quia filius regis est ut diximus. Hic est epimone, id est, crebra repetitio. Repetitiones autem eisdem vel aliis verbis factæ, multum commendant divina eloquia, quæ maxime sunt in psalmis, et in eo genere sermonis quo affectus animi est movendus. Dico, da iudicium, ad quid?

VERS. 2. — « Judicare populum tuum in iustitia, et pauperes tuos in iudicio. »

Judicare, [Aug., Cassiod.] id est ad iudicandum, in iustitia populum tuum, qui et ejus est, scilicet ut decernat eum a non suis; et *pauperes tuos in iudicio*. Isti sunt populus Dei, scilicet humiles, non superbi. Dicendo, tuum et tuos, ostendit omnia quæ sunt Patris esse Filii, et e converso.

VERS. 3. — « Suscipiant montes pacem populo, et colles justitiam. »

Suscipiant [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Hæc da, sed prius præsciatur iudicaturus per legatos. Et hoc est, *Montes*, id est majores, scilicet prophetæ et apostoli, qui cælo altitudine proximi sunt, *suscipiant pacem*, id est Christum. Pacem dico nuntiandam populo fideli, et *colles*, scilicet minores *suscipiant justitiam*, id est Christum. Vel ita, ut sit distinctio inter pacem et justitiam. Montes, scilicet majores, *suscipiant pacem*, humilitatis, populo, id est ad populum, ut non se offerant, id est extollant pro sua majoritate. Excellentibus quippe in Ecclesia paci debent vigilantia intentione consulere, ne propter suos honores superbe agendo schismata faciant, unitatis compage disrupta. Et colles, id est minores imitando justitiam, ut servos non anteponant Domino, sed sic majores imitando et obediendo subsequantur, ut eis Christum semper anteponant. Vel, *suscipiant montes*, id est majores, pacem id est verbum reconciliationis, scilicet verbum Evangelii, ad hoc ut nuntient populo. Et colles, id est minores, *justitiam*, id est obedientiam, ut obediant doctrinæ veritatis.

PARS II. VERS. 4. — « Judicabit pauperes populi, et salvos faciet filios pauperum, et humiliabit calumniatorem. »

Judicabit. [Cassiod., Haym., Aug.] Secunda pars ubi item agit de eodem iudicio affirmando futurum. Post optationem quippe virtute prophetiæ dicit quæ sunt adventu Domini præstanda. Quasi dicat: Da iudicium, et vere dabis, quia *judicabit pauperes populi*. Vel aliter ut per montes et colles utrique prædicatores evangelicæ pacis, sive præcedentes, ut apostoli, sive sequentes, ut eorum vicarii, accipiantur: et distinguitur sic littera, montes, id est prædicatores præcedentes, et colles, id est prædicatores subsequentes, *suscipiant pacem*, id est Christum, nuntiandam populo. Deinde secundum aliam litteram sequitur: *Justi iudicabunt pauperes populi*. Sed illi codices magis approbantur qui

A habent quod supra exposuimus, *judicabit pauperes populi*, id est eos qui pauperes sunt in populo, in quo boni et mali commisti sunt. Sic *judicabit, et*, id est quia *salvos faciet*, id est discretos ab iniquis *filios pauperum*: idem sunt qui et pauperes, sicut eadem civitas est Sion, et filia Sion. Vel distingue inter filios pauperum, et pauperes. Pauperes dicit Patres, scilicet prophetas et apostolos. Filios pauperum dicit eos qui sub eis proficiunt. Quos omnes sic *judicabit Dominus*, ut salvos faciat. Et *humiliabit in presenti calumniatorem*, id est diabolum. Dum enim gratia sua vivat, ut gratis colat Deum homo, humiliat diabolum qui dicit: Nunquid gratis colit Job Deum? (*Job. 1*) Vel humiliatus est diabolum in Christi passione, quando per calumnias Judæorum cecidit, in quo nihil juris habuit, unde merito eos amisit, in quibus aliquid juris habere dignoscitur. [Cassiod.] Qui vere calumniator dicitur, quia innocentes in culpam trahere nititur, quod est calumniari. Hunc autem humiliavit Christus in passione, sed nondum penitus est extinctus. Unde alibi: *Humiliasti sicut vulneratum superbum* (*Psal. lxxxviii*). Unde Jeremias: *Clamat perdidit. Congregavit quæ non peperit, fecit divitias non cum iudicio, in dimidio dierum ejus derelinquet eas*, et in novissimis suis resurget insipientes (*Jer. xvii*). (105) Vel, in iudicio futuro, humiliabit calumniatorem, id est, diabolum.

VERS. 5. — « Et permanebit cum sole et ante lunam in generatione et generationem. »

C *Et permanebit*. [Aug., Cassiod., Aug.] Hic ostendit eum dignum qui iudicet. Quasi dicat: *Judicabit rex et ipse permanebit cum sole*, id est quando tempora voluntur, quæ per solem ideo accipiuntur, quia juxta cursum solis, mutantur et distinguuntur tempora. Non est autem ei magnum permanere cum sole, per quem omnia facta sunt, sed hic est prophetia, quod Christiani nominis religio semper sit duratura, contra illos qui dicunt Ecclesiam aliquando desitutam. Permanebit ergo cum sole, id est quando tempora voluntur permanebit in Ecclesia, et cum Ecclesia, quæ est corpus ejus. *Et ante lunam*, potuit dicere cum sole et ante solem, id est cum temporibus, et ante tempora, ante quæ est æternum. D Sed per lunam quæ crescit et decrescit, maluit designare incrementa et defectus mortalium. Et est sensus: Et ipse permanebit ante lunam, id est omnia mortalia sua immortalitate præcedit. Deinde exponit quid lunam dixerit. Lunam dico *generationis et generationum*, alia littera, id est permanet ante generationes generationum, quæ transeunt decessione et accessione mortalium. Vel ita, ut per solem accipiat Deus Pater, cum quo permanet Filius, qui est quasi splendor et radius solis. Et est humiliabit, et vincet diabolum in passione. Et victo diabolo, permanebit splendor, id est Filius, cum sole, id est cum Patre, sedens ad dexteram Patris in

aeternum. Et hoc, ante lunam generationis et generationum, quia ipse est primogenitus ex mortuis, praecedens Ecclesiam, decessione et accessione hominum transeuntem. Vel generatio generationum dicitur, generatio futura, qua immortaliter generabimur. Et est lunam dico, generationis generationum, id est quae immortaliter generabitur, in regeneratione. Vel secundum aliam litteram sic: Permanebit in *generationem et generationem*; vel, in *saeculum saeculi*; vel, in *generationes generationum*, id est sine fine. Et est expositio praecedentis.

PARS. III. VERS. 6. — « Descendet sicut pluvia in vellus, et sicut stillicidia stillantia super terram. »

Descendet. [Cassiod., Gl. int.] Tertia pars. Ecce quis et qualis sit rex ille qui iudicaturus est, quasi dicat: Quomodo incipiet hoc regnum? Ecce incipiet a Iudaeis, et consummabitur in gentibus. Et hoc est *descendet sicut pluvia in vellus*. Alludit facto Gedeonis, quod in libro Iudicum legitur, qui pugnaturus contra Madianitas petiit a Domino victoriae signum tale, ut vellus ovis in area positum complueretur area remanente sicca; et ita factum est. Postea petiit, ut area irrigaretur sicco vellere, et ita fuit [Judic. vi]. In quo mystice significatum est, quod populus Iudaeorum prius irrogaretur gratia Christi, sicca area gentilitatis; et postea complueretur gentilitas, sicco vellere Iudaeorum. Per vellus enim Iudaea accipitur, quae auctoritate doctrinae exspolianda erat, ut ovis vellere. Vel quia pluviae doctrinam detinebat, quam nolebat praedicari gentibus, ut vellus detinet pluviam. Ait ergo rex ille: Prius descendet in vellus sicut pluvia, id est, gratia Christi, descendet prius in populum Iudaeorum. Unde matrem sibi et apostolos elegit, sicca area totius orbis, sicut pluvia prius descendit in vellus Gedeonis. Et postea descendent *sicut stillicidia stillantia super terram*, id est super gentes sicco vellere Iudaeorum, sicut postea fuit completa area Gedeonis sicco vellere. Ecce unde incipiet, et, ubi consummabitur regnum et illud regnum sic erit utile, quia orietur, etc. [Gl. int., Cassiod., Hier.] Vel ita et agit de nativitate Christi qui ante dixerat de futuro iudicio. Quasi dicat: Christus in futuro iudicabit, et prius in humilitate et lenitate summa veniet. Et hoc est: *Descendet in uterum Virginis, sicut pluvia in vellus*. Christus enim quem nihil utique sustinere posset, si vellet manifestata potestate cognosci, voluit leniter in uterum Virginis sine aliquo strepitu, sicut pluvia in vellus descendere, ut magis ostenderet virtutem si eam temperasset. Et est congrua similitudo. Lana enim accipiendo aquam non rumpitur, sed integra manet; sic et in Virgine integritas ante partum, in partu, post partum. Post illud idem alia similitudine comprobatur, subdens: *Et descendet sicut stillicidia stillantia super terram*, quae in modum roris summa lenitate descendunt. Quis ergo, post tam apertas similitudines, dubitet de partu Virginis. Deinde exsequitur,

A quae ipse oriens attulit, quae germina de stillicidiis pullularunt, dicens:

VERS. 7. — « Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis, donec auferatur luna. »

Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis, donec auferatur luna ut non sit, [Aug.] id est pax erit donec morte destructa, jam non sit carnis mortalitas, quae per lunam significatur, et per lunam significatur Ecclesia, et legitur alia littera, scilicet *extollatur*, alii enim interpretati sunt, *auferatur*, alii vero *extollatur*. Et est, donec *extollatur luna*, id est Ecclesia elevetur per gloriam resurrectionis.

VERS. 8. — « Et dominabitur a mari usque ad mare; et a flumine usque ad terminos orbis terrarum. »

Et dominabitur. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Hic ostendit quae sit amplitudo regni. Quasi dicat: Sic utile est regnum, et sic latum, et, id est, quia *dominabitur a mari*, id est a quolibet fine terrae usque a mare, id est ad quemlibet finem terrae diffundetur, tam late dilatabitur Ecclesia, et a flumine Jordane dominabitur, ubi vox Patris super Christum insonuit: *Hic est Filius meus dilectus* (Matth. iii). Inde ergo doctrina ejus coepit, inde auctoritas Magistri dilatatur usque ad terminos orbis terrarum, praedicato Evangelio regni Christi. Inde regula baptismi per totum mundum manavit. Inde ergo dominabitur usque ad terminos orbis terrarum, circumquaque hoc est quod prius dixit, a mari usque ad mare. Nota quia paucis verbis magna docet sacramenta.

155 VERS. 9. — « Coram illo procident Aethiopes: et inimici ejus terram lingent. »

Coram illo. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quod universaliter dixerat, per partes ostendit, dicens: *Coram illo procident Aethiopes*, id est illum adorabunt Aethiopes, qui sunt in finibus terrae, et teterini, id est gentes, a parte totum; et *inimici ejus*, scilicet pertinaces schismatici, qui invident gloriae Christi, *lingent terram*, in modum serpentis, cui dictum est: *Terram comedes* (Gen. iii), id est, amabunt terrena, quae sunt eorum esca poenalis. Vel *lingent terram*, id est schismaticos homines amabunt, et suaves habebunt, quibus auctoribus contradicunt divinis eloquiis.

VERS. 10. — « Reges Tharsis et insulae munera offerent; reges Arabum et Saba dona adducent. »

Reges Tharsis. [Cassiod., Aug., Alcuin., Hier., Gl. int.] Tharsis interpretatur *contemplatio* in qua fixi sunt fideles, qui offerunt numera, dum devoto animo serviunt. Et est sensus: *Reges Tharsis*, id est fideles in contemplatione fixi, qui dicuntur reges, quia sunt dominatores vitiorum. et *insulae*, id est, qui vitia mundi circumfluentia a se excludunt, *munera offerent*, id est seipsos, dum devote serviunt, *reges Arabum, et Saba*. Hae patriae diversis odoribus nares mulcent, et significant eos qui terrena delectatione se tractant molliter. Sed jam sunt

reges Arabum et Saba, quia hæc blandimenta sub-
jiciunt rigida disciplinae. Et hi *dona adducent*, id
est alios secum in societatem Ecclesie adducent.
Vel potest hoc accipi de malis regibus qui perse-
quuntur et occidunt martyres. Et est, reges Ara-
bum et Saba, id est persequentes nescientes, addu-
cunt *dona*, dum immolando martyres adduxerunt
eos. Vel juxta interpretationes nominum totum ac-
cipi potest. Tharsis enim interpretatur *exploratio*
gaudii, Arabia, *humilis*, vel *campestris*; Saba, *incensio*
vel *conversio*. Et est: *Reges Tharsis*, id est illi qui
explorant verum gaudium; et *insula*, id est qui a se
excludunt vitia, *offerunt munera*, id est se et alios;
et *reges Arabum*, id est humiles, vel iustitia et
æquitate pleni, et reges *Saba*, id est qui divino igne
succensi sunt, vel conversi ad Deum, *adducent dona*,
id est se et alios. Vel historialiter potest accipi de
regibus, qui venerunt adorare Christum cum mu-
neribus qui fuerunt de his provinciis, cum quibus
venerunt *insula*, id est, etiam extremi. Unde hic
psalmus cantatur in festo Epiphaniæ. Quid per sin-
gula?

VERS. 11. — « Et adorabunt eum omnes reges;
omnes gentes servient ei »

Et adorabunt eum omnes reges terra, [Cassiod.]
qui videntur adorandi. Hic ostendit quæ sit familia
regis, et omnes gentes, quæ terrenos habent dominos
servient ei, quia non est gens quæ, in parte populi
sui, non adoret Auctorem.

PARS IV. VERS. 12. — « Quia liberabit pauperem
a potente, et pauperem cui non erat adjutor. »

Quia liberabit, [Cassiod.] Quarta pars, ubi agit de
operibus ejus. Quasi dicat: Cur ei tantus honor?
quia liberabit, vel, liberavit *pauperem*, id est popu-
lum credentium, in quo sunt et reges a potente, id
est a diabolo, quem non sua virtus, sed peccata homi-
num potentem fecerunt; deinde repetit, ut deter-
minet quem pauperem liberet dicens, et *pauperem*
etiam *qui non erat adjutor*, quia homo justus vel an-
gelus, vel lex, vel liberum arbitrium non poterat
eum liberare, nisi tantum Leo de tribu Juda (Apoc. v).
Et si liberat, non tamen peccata, pro quibus tene-
bantur, ei placent; sed

VERS. 13. — « Parcet pauperi et inopi; et animas
pauperum salvas faciet. »

Parcet, [Aug.] ex usuris redimendo, id est pec-
cata dimittit. Cui? *Pauperi et inopi*, id est non de
se confidenti, sed de gratia. Vel ita continus: Dico
liberabit pauperem, et si liberatus pauper offendit,
parcet pauperi et inopi: quod necesse est, quia om-
nes peccant et egent gloria Dei (Rom. iii). *Et ani-
mas pauperum salvas faciet* ab iniquitate, id est
dando eis gratiam ad faciendam justitiam, et ad vi-
tandam iniquitatem. Duplex enim hic adjutorium
gratiæ commendatur, scilicet et quod est in remis-
sione peccatorum, cum ait: *Parcet pauperi*; et quod
est in participatione justitiæ, cum addit, et animas
pauperum salvas faciet. Deinde his duobus alia duo
æquipollentia reddit, dicens:

VERS. 14. — « Ex usuris et iniquitate redimet
animas eorum; et honorabile nomen eorum co-
ram illo. »

Ex usuris, [Aug., Cassiod., Aug.] id est, a pecca-
tis, *redimet animas eorum*, et hoc est quod supra-
dixit, parcet pauperi. Usuræ autem dicuntur pec-
cata, quia plus mali invenitur in suppliciis quam
commissum est in peccatis, ut verbi gratia, cum ho-
micida tantum corpus hominis perimat; animæ
vero nihil noceat, ipsius anima et corpus perdetur
in gehenna. *Ex usuris* ergo *redimet* peccata dimit-
tendo, quæ debebant ampliora supplicia. Et redimet
pretio sanguinis, *animas eorum ex iniquitate*, scilicet
juvando per gratiam ad faciendam justitiam.
Eadem itaque repetita sunt, quæ supradicta erant;
nam parcendo redimet ab usuris; salvos autem fa-
ciendo, redimet ab iniquitate. Quod ergo supra est,
parcet pauperi, hoc est hic, *ex usuris redimet*. Quod
vero ibi dicit, *animas pauperum salvas faciet*, hoc
est hic, *ex iniquitate redimet*. Vel ita, ut de futuro
accipiat illud, *animas pauperum salvas faciet*, in
futuro scilicet, non modo parcat. Hic sequitur: ex
usuris, id est pœnis æternis, et iniquitate, id est
ipso peccato pro quo et pœna debebatur, redimet
pretio sanguinis, animas eorum. *Et nomen eorum*,
scilicet nomen Christianum, et si malis sit contempti-
bile, hic tamen erit *honorabile coram illo*. Quia in
ejus regno ante ipsum victuri sunt. Vel secundum
aliam litteram, scilicet *honorabile nomen eorum co-
ram ipsis*, quia gratias reddent de beneficiis, dantes
virtutem nomini ejus.

PARS V. VERS. 15. — « Et vivet, et dabitur ei de
auro Arabiæ; et adorabunt de ipso semper; tota
die benedicent ei. »

Et vivet [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quinta pars,
ubi agit de honorificentia regis. Quasi dicat: Ex si
morte sua redemit pauperem, tamen *et vivet* sine
fine, qui contemptus est moriens; et *dabitur ei de*
auro Arabiæ, id est sapientes mundi in Christum
credent. Per Arabiam enim gentes significabantur;
per aurum, quod excellit inter metalla, sapientia quæ
excellit inter doctrinas. *Et adorabunt semper de ipso*
multiplicando, id est corpore ejus, vel de ipso con-
sequendo, id est de ejus institutione, quia ipse
orare docuit sic: *Adveniat regnum tuum*, etc. *Tota*
die, id est toto tempore *benedicent ei* bona vita, et
merito quia

VERS. 16. — « Erit firmamentum in terra in
summis montium, superextolletur super Libanum
fructus ejus; et florebunt de civitate sicut fenum
terre. »

Erit firmamentum in summis montium, [Aug., Gl.
int., Aug.] Summa montium sunt auctores Scriptu-
rarum, scilicet prophete et apostoli, quos firmat,
quia omnia ab illis prædicta in illo sunt completa.
Et hoc *in terra*, quia propter eos qui in terra sunt,
omnia scripta sunt. Unde et ipse in terram venit ut
ea impletet. Firmamentum ergo prophetarum est,
quia quod prædixerunt implevit. Vel ita: Ipse erit

firmamentum, id est panis fidei confirmans cor, in **A** *summum montium*, id est in apostolis, et aliis sanctis. Et hoc est, in terra ista, quod mirum est, scilicet quod ita eos confirmat hic. Sequitur: Et *fructus ejus*, scilicet boni *superextolletur super Libanum*, id est ipse extollet suos super cedros Libani, ad litteram, quia si Libanus proceras cedros producit, Christus suos ad cælum subvehit, vel juxta nominis interpretationem. Libanus enim interpretatur *candidatio*, et significat candorem et dignitatem hujus sæculi. Ergo *fructus ejus*, id est dilectores Christi, *superextolletur*, super Libanum, id est super candorem sæculi, quia omnia sæcularia contemnuntur. Vel, *fructus ejus*, id est charitas, *superextolletur* super Libanum, id est super omnia alia dona de qua Apostolus: *Adhuc eminentiorem viam vobis demonstro*, etc. (I Cor. xii). Et illi qui sunt de civitate, scilicet Dei, id est de Ecclesia *florebunt* gratissime in futuro, *sicut fenum terræ viret*. [Cassiod., Aug.] Non enim ætas feni, sed viriditas sanctis comparatur, qui de ista civitate præsentis Ecclesiæ migrantes, in illa cælesti beatitudine *florebunt*. Vel per *fenum*, *fenum fructiferum*, id est frumentum potest intelligi, sicut in Genesi feni nomine etiam frumentum intelligitur, cum ait: *Jussit Deus producere terram omne lignum, et omne fenum* (Gen. ii), nec adjunxit, et omne frumentum, nomine feni illud complectens. *Florebunt* ergo sicut *fenum terræ*, scilicet fructiferum, ut est *fenum frumenti*. Vel quia ambigue posita est civitas, non enim addidit vel ejus vel Dei, civitas Cain intelligi potest, sicut ante de civitate Dei exposuimus, id est de Ecclesia. Duæ enim civitates sunt in præsentī, civitas Christi et civitas sæculi. Civitas Dei est Ecclesia, quæ ab Abel inceptit; civitas sæculi est Babylonia, quæ inceptit a Cain, quæ comparatur feno, secundum illud: *Omnis caro fenum* (Isa. xl). Omnis namque claritas civitatis quod cepit ædificare Cain, est sicut flos feni, quod hodie floret, et cras in clibanum mittitur (Matth. vi). Et est sensus hujus et præcedentis loci talis: *Fructus ejus*, id est illud quod in æternum nobis promittitur, extolletur super Libanum, id est diffamabitur et commendabitur super omnia sæculi. Et ea quæ sunt de civitate, Cain scilicet, *florebunt* sicut *fenum terræ*, id est quidquid pro magno habetur in sæculo, comparabitur feno terræ.

PARS VI. VERS. 17. — « Sit nomen ejus benedictum in sæcula; ante solem permanet nomen ejus. »

Sit nomen ejus. [Cassiod., Rem., Aug., Cassiod.] Sexta pars, ubi monet omnes laudes dicere ei, quia omnes in eo benedicentur. Quasi dicat: Et quia *fructus ejus extolletur*, et *flos sæculi decidet*, ergo *sit nomen ejus benedictum in sæcula*. Quasi dicat: Quia æternam dat gloriam, in æternum glorificetur; et *ante solem*, id est ante tempora, et ante omnem creaturam, id est æternum *permanet nomen ejus*, id est filius regis. Hoc dicit, ne putes temporalem Dei Filium.

VERS. 18. — « Et benedicentur in ipso omnes tribus terræ; omnes gentes magnificabunt eum. »

Et omnes tribus terræ benedicentur in ipso, [Aug.] ut Abrahæ promissum est: *In semine tuo benedicentur omnes tribus terræ* (Gen. xxii). Et ne duodecim tribus accipias tantum, addit *omnes gentes*, scilicet omnes benedicti, *magnificabunt eum*, magnum faciendo.

PARS VII. VERS. 19. — « Benedictus Dominus Deus Israel, qui facit mirabilia solus. »

Benedictus. [Aug., Alcuin.] Septima pars, ubi a sua parte laudat. Omnibus enim dictis, hymnum eructat. Quasi dicat: Quia in eo omnes benedicentur, *benedictus Dominus Deus Israel*. Nota hic esse exclamatoriam benedictionem cum admonitione et prophetia, *qui facit mirabilia solus*; quia quicumque facit, ipse in illo facit.

VERS. 20. — « Et benedictum nomen majestatis ejus in æternum; et replebitur majestate ejus omnis terra: Fiat, fiat. »

Et benedictum sit nomen, [Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod.] id est, gloria *majestatis ejus*, quod est majus omnibus nominibus; vel, nomen *majestatis*, scilicet nomen Christianum, quod est de ipso Christo, et hoc in æternum, id est quandiu sæculum durat, et in sæculum sæculi, quod quidam interpretes addunt. *Et replebitur majestate*, vel, *gloria ejus*, alia littera, id est ipsius clarificatione *omnis terra*, scilicet sancti. *Fiat, fiat*. [Gl. int., Cassiod., Aug.] Ecce quasi subscriptio principis et concessio audientium. Magnificum vero est quod sic concludit; optantis est semel dicere fiat; sed nimium desiderantis est repetere. Quasi dicat: Quod jussisti, Domine, ita fiat, fiat, donec quod cepit flumine perveniat usque ad **156** terminos orbis terræ.

Hieronymus. « Sciendum est quod LXXI psalmus secundi libri finis sit, unde et in extremo habet, *fiat, fiat*, pro quo in Hebræo dicitur, *amen, amen*. Et hoc diligentius observandum est, quod *desecrerunt hymni David, filii Jesse*, ad finem LXXI psalmi pertineat. Id vero quod sequitur, *psalmus Asaph*, initium sit sequentis. »

COLLATIO IN PSALMUM LXXI: « DEUS JUDICIUM TUUM REGI DA, » etc.

VERS. 5. *Et permanebit cum sole*. Hebr. habent; *timebunt te cum sole*. Hoc est interprete Hieron., quandiu erit sol. Quando hic timor debeat intelligi Christiani nominis religio, quæ nunquam desitura sit, convenienter id significatum est ex perpetua stabilitate. Sed cum legitur **יִשְׂרָאֵל** ISRAËLA, haud scio num interpretes sumpserint capere servile, ut sic essentiale, et in verbo Chaldaico **יִרְאֵה** IERAC, quod significat *prolongavit*.

Ante lunam. Faber causatur ut melius et divinius dicatur ultra lunam, quod demonstratur regnum Christi, desinente mundo, non desitutum; sed post consummationem sæculi, perpetuo duraturum. Atqui illud ante lunam, non perinde sonat. Cæterum vocabulum in Hebræo positum, proprie, *ante coram*, vel in conspectu, magno consensu Hebræorum designat **לִפְנֵי יְהוָה** LIPHNE IABEAE. Quod autem vertit Hieronymus *ultra lunam*, ad id quod

continuo subdebatur *resperit*, nempe in generatione generationum, ut quid dixerit per lunam, Prophetam exponendo, adjungeret *in generatione et generationem*.

VERS. 6. — *Descendet sicut in vellus*. Sic Hieronymus, Sanctes et Nebiensi. At cum sacri catholici doctores hunc pertractantes locum ad jucundam Gedeonis historiam mystica reducant allusione, ut sunt D. Hieronymus, Augustinus, Ambrosius in prologo primi lib. i De sancto Spiritu, Chrysostomus peculiari in hoc consecrata homilia, Arnobius et plerique alii doctissimi juxta ac sanctissimi, iniquum videtur quod quidem Neoterici Hebraicantes usque adeo suas contraxerunt versiones, ut nullum locum reliquerint mysterio velleris, de quo, Jud. vi; eoque indignius, quo magis poterant, sine ullo incommodo veritatis Hebraice, transferre aut *vellus*, aut generalius *tonsuram*. Nam id וְלֵבָשׁ CEZ, nemine reclamante proprie significat. At vero Pratenensis ad eum habet modum, *descendet sicut pluvia super herbam resecatam*, Munsterus, in *tonsuram graminis*; editio in Campensi, *sicut pluvia in dissectum fundum*; paraphrasis Campensis, *super frumentum demessum*. Longe secus LXX, $\text{καταχέται ὡς ὕδρος ἐπὶ πόρον}$. Quorum auctoritas si in re sese prodente republietur, quid tandem in locis Scripturæ obscuris, aut inquisitione examinandis?

VERS. 7. — *Orietur in diebus ejus justitia*. Hebraei legunt *justus* $\text{יָשָׁר דָּוִד תִּזְכֶּרֶךְ}$. Apparet Septuaginta legisse $\text{צֶדֶק תִּזְכֶּרֶךְ}$, id est *justitia*, non sine forsitan accommodatori congruentia. Cum enim jam ipse Christus summe justus ortus esset, quid restabat quam ut justitia in nobis germinaret? Quod si legoris *justus*, referendo ad fideles quod oportet, tamen necesse est justitiam præcedere, qua justitiamur. Ac mox clausula sequens *abundantia pacis*, id ipsum insinuare videtur, ut primo sit gratia justificans, deum pax ipsa, quæ est gratia consummans et usquequam perficiens.

Donec auferatur luna. In Hebr. manifestum est $\text{לֹא יִרָא עַד בְּלִי יָרֵךְ}$ AD BELI IAREAH, hoc est, *donec non sit luna*. Cur tamen in Latino quidam codices habuerint *tollatur aut extollatur*, quidam *auferatur*, docet Augustinus in hæc verba. « Id quod dictum est *tollatur*, alii interpretati sunt *auferatur*, alii vero *extollatur*, unum verbum Græcum, sicut unicuique visum est, transferentes, quod ibi positum est ἀναρπάξω . Sed qui dixerunt *tollatur*, et qui dixerunt *auferatur*, non usque adeo dissonant. *Tollatur* enim magis habet consuetudo ita dici, ut *auferatur*, et non sit, quam ita ut altius elevetur. *Auferat* vero prorsus aliter intelligi non potest, nisi ut perdat, hoc est ut non sit; *extollatur* autem, nihil nisi ut altius elevetur, » Hactenus ille. Certe Hieronymus in commentariis interpretatur, *Elevetur Ecclesia*.

VERS. 9. — *Coram illo procident Æthiopes*. Pellicanus vertit, *solitudinarios*: Sanctes, habitatores, deserti, צִיִּים . Consentit et interpres pro Cajetano. Hoc ad concordiam reducit Munsterus in scholio, *capisunt pro incolis solitudinis, quales sunt Æthiopes*. Nebiensiis vertit *populi*. Chaldeus interpretatur *proceres*.

VERS. 12. — *Liberabit pauperem a potente*. Astipulatur Hieronymus, et interpres pro Cajetano. Recentiores transferunt *vociferantem* sive *clamantem*, pro *potente* מֶשֶׁחָוָה alqui שָׁר שְׁחָוָה , est commune *divitiis, opulento, potenti, et clamanti*.

VERS. 14. — *Et honorabile nomen eorum coram illo*. Hebraei habent, *pretiosus sanguis eorum coram oculis ejus* $\text{וְיִקָּר דָּמָם בְּעֵינֵי ה'}$ VEIEQAR DAMAM BEE-
NAN. Apparet Septuaginta legisse σέμα SCHEMA, id est *nomen eorum*. Non enim poterant ignorare quid foret DAMAM. Sed etsi daletth tenue foret Hebraeis sonaret ferme, ch. declinans ad prolationem schim.

VERS. 15. — *Et adorabunt de ipso semper*. Accedit et Hieronymus, ac illud, *de ipso*, respicit

A Christum. Alii traducunt *pro ipso*, id quod et a quibusdam ætate Augustini facilitatum est, quod angustum inveniebat, qui conveniret, *adorabunt*, sive ut Hebr. habet, *orabunt pro ipso*, nempe Christo: quem tamen scrupulum sic diluere pergit. Quod habet Græcus ἀπὸ τοῦ , alii interpretati sunt *de ipso*, alii *pro ipso*, vel *pro eo*. Quid est autem *de ipso*, nisi forte quod oramus dicentes: *Adveniat regnum tuum?* (Matth. vi.) *Pro eo* vero quomodo intelligatur, angustum est, nisi quia cum oratur pro Ecclesia, *pro ipso* oratur, quia corpus est ejus. De Christo quippe et Ecclesia præmissum est magnum sacramentum. *Erunt duo in carne una* (Gen. ii). Hæc Augustinus. Porro recentiores vertunt per singularem numerum, *orabit pro eo*, ut dicamus Christum Dominum orare semper pro eo paupere. Quia tamen Hieronymus vertit plurative, et verbum in Hebr. positum יִתְפַּלֵּל ITHPALLEL, habet significationem passivam, consequentius videtur ut *pro eo* referatur ad Christum Dominum. Hinc Pellicanus hoc pacto reddidit, *orabitur per eum semper*. Quod respondet illi quod est, *adorabunt de ipso semper*. Consonat contextus e regione paraphrasis Campensis, *adoretur sine fine*.

VERS. 16. — *Erit firmamentum in terra in summis montium*. Hebr. $\text{בְּרִי פִּסְאֵת בָּר}$. Hieron. *erit memorabile tritum in terra in capite montium*: Paulus Burgensis, ex Judæo Christianus, *erit placetula frumenti*. Qui etiam ut commendat tremendum illud sacrosanctæ eucharistiæ sacramentum, dicit *thar-gum*, hoc est translationem Chaldaicam, pro eo quod habemus in *summis montium*, dicere in *capitibus sacerdotum*. Pratenensis, *erit multiplicatio frumenti*. Sanctes, Munsterus et ferme alii dicunt, *erit pugillus frumenti*. Ubi Lyranus. « Videtur, » inquit, « translatio communis corrupta, et similitudine dictionum, habens *firmamentum pro frumentum*. » Bene dicit, *Videatur* quidem externe, ut ne asseveret. Nam Septuaginta clare habent στῆρεμα , id est, *firmamentum*. Jam vero פִּסְאֵת PISSATH POLSEMON est Hebraeis. Proprie tamen exponitur, *pro robore refectionis*. Chaldeus enim סַיִד לַחֲמָא SAID LAHAMA, interpretatur *firmamentum refectionis*, sive *panem substantificum*. Unde psalmus ciii: *Panis cor hominis confirmet*. Quod quam proxime respondeat omni sancto corporis Christi sacramento Christianæ religionis solidissimo fundamento, non est verbis humanis consequi.

Superextolletur super Libanum fructus, etc. Hebr. יִרְעָר בְּרֵעַשׁ BREAACH, recentiores interpretantur, *agitetur aut collidatur*; Nebiensiis, *turgescet*, cum tamen Hieronymus, cum Septuaginta exponat *elevabitur*. Sed est allusio ad proceras arbores Libani, quæ, ob eminentiam et montis et lignorum, a vi ventorum inter se concutuntur.

VERS. 17. — *Ante solem permanet nomen ejus*. Hebr. $\text{יָרֵךְ שְׁמוֹ יָרֵךְ יְהוָה}$ IYON SCHEMO, quod ad verbum posset reddi, *filiabit nomen ejus*. Hoc est, interprete Hieronymo, *perseverabit nomen ejus*, sive, ut ait Munsterus *propagabitur nomen ejus*. Nec male aridet quod vertit Sanctes, *ante solem genitum fuit nomen ejus*. Hoc enim mire commendat generationem illam Filii Dei æternam atque incomprehensam.

VERS. 19. — *Benedictus Dominus Deus Israel*. Nescio quo casu factum fuerit ut nec Græci codices, nec Latini habeant nomen Deus, replicatum, *Benedictus Dominus Deus, Deus Israel*, quod aperte in Hebræo conspicitur; ut Trinitatis mysterium, plena laude judicaretur. De quo scribit D. Hieronymus ad Suniam et Fretellam: Dicitis in Græco bis Deus, non haberi, cum et in Hebraico sit et apud Septuaginta, et manifestissime triplex Domini Dei Deique nuncupatio, mysterium sit Trinitatis.

PSALMUS LXXII.

PSALMI TITULUS : « DEFECERUNT LAUDES VEL HYMNI A
DAVID FILII JESSE PSALMUS ASAPH. »

Quam bonus Deus Israel : [Aug.] Titulus : *Defecerunt laudes*, vel *hymni David filii Jesse psalmus Asaph*. [Aug.] Hymnus tria habet laudem et Dei, et cum cantico. Nisi enim hilariter cantetur, non est hymnus. Non autem cantat hilariter, qui non amat, sic : Si sit laus et non Dei, non est hymnus, et si sit Dei et non cum cantico, non est hymnus. Oportet ergo, ut sit hymnus, habere hæc tria, laudem et Dei, et canticum. In laude confitentis est prædicatione ; in cantico amantis affectio. Præter solitum vero addit, *filii Jesse*. In titulis enim sæpe nomen David reperitur, sed nunquam additum *filii Jesse*, nisi hic, quod non inaniter factum est. David enim homo quidam, filius Jesse (1 Reg. xvi), regnavit in Israel tempore Veteris Testamenti ; in quo Novum Testamentum erat, sed occultum, sicut Christus in David, et in Abraham erat, sed occultus : ut fructus in radice est, sed non apparet. Noverunt autem pauci prophetæ et Christum et Novum Testamentum esse in occulto ; et prænuntiaverunt utrumque revelandum. Illo ergo tempore, quo latebant spiritualia pro regno illo, ubi regnavit, homo ille filius Jesse et pro huiusmodi carnalibus, carnalis ille populus laudabat Deum, sed regno illo et cæteris temporalibus deficientibus defecit laus, non David filii Dei, sed *David filii Jesse*, id est carnalis populi. His autem carnalibus deficientibus quæ Deus subtraxit, ut quærentur ea quæ occulta in illis tegebantur, loquitur Asaph, id est Synagoga, sed fidelis, quæ et ante pie coluit Deum ; licet propter terrenam, quæ quidem a Deo quærebat, non a demonibus ut gentes. Attendens autem Asaph blasphemias his abundare pro quibus ante serviebat, cepit nutare secundum quosdam de eodem populo, nesciens quid in his figuris lateret, quasi non esset aliquid melius quod Deus daret, sed admonitus Asaph per hæc sibi subtracta, querere ea quæ non habebat cum malis communia, castigans se de errore, dicit : *Quam bonus Israel Deus*. Et est sensus tituli talis : Hic agitur de hoc quod *defecerunt laudes*, vel *hymni David* non Filii Dei, sed *filii Jesse*, id est Judaici populi, qui per David regem significatur, cujus laus defecit, quia jam non dat Deus blanda ut pueris ad serviendum alliciendis ; et attribuit hic *psalmus Asaph*, [Alcuin.] id est Synagoga fidei, quæ hoc dicit, quæ jam sibi contra hoc quod prius agebat, testatur ut credibilis sit. Intentio : [Aug., Cassiod.] Monet ut non pro temporalibus, sed pro æternis Deum laudemus. Modus : Quatuor sunt partitiones. Primo Asaph describens nequitiam malorum dicit se zelasse prospera eorum, inde tamen correctum, et correctus alios corrigit. Secundo exponens suum et aliorum errorem, dicit se inde reversum **157** ad melius consilium,

ibi, *ideo convertentur*. Tertio aperit quid didicit in sanctuario Dei, ibi *verumtamen*. Quarto comparat præmium celeste terrenæ voluntati suæ et se arguit, ibi, *quid enim*. Asaph ergo erroris sui recordans et inde pœnitens et se castigans, cum admiratione dicit :

VERS. 1. — « *Quam bonus Israel Deus*, his qui recto sunt corde ! »

Quam bonus, [Gl. int., Aug.] id est jucundus est, *Deus Israel* quod non semper fuit visum mihi ; sed quibus ? *his qui recto sunt corde*, perversus perversis videtur.

VERS. 2. — « *Mei autem pene moti sunt pedes ; pene effusi sunt gressus mei*. »

Mei autem. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Modo fateor Deum bonum, sed prius cum non rectum cor esset mihi, *pene moti sunt pedes mei*, ad errandum, *pene effusi sunt gressus mei*, ad lapsum non omnino moti sunt pedes. Vel, *effusi sunt gressus*, sed pene quia cœperam errare, sed non erraveram ; cœperam cadere, sed nondum cecideram. Et sunt idem pedes et gressus, scilicet affectus. Vel pedes, accipit pro arbitrio mentis, quod a veritate discrepabat. Gressus sunt actus mali, qui sunt effusi, id est præcipitati. Et dicit, pene, quia cito rediit. Cur ergo moti sunt pedes ?

VERS. 3. — « *Quia zelavi super iniquos, pacem peccatorum videns*. »

Quia ego intendens super iniquos zelavi, [Cassiod., Aug.] id est invidi eis, et graviter tuli : Quid in eis zelavi ? Ecce ego dico *pacem* temporalem, fluxam, caducam *peccatorum*, quam solebam adeo petere pro qua et serviebam, *videns*, non intelligens, quia hæc pax videtur, sed non intelligitur, oculos eludit ; est enim fluxa atque caduca.

VERS. 4. — « *Quia non est respectus mortis eorum ; et firmamentum in plaga eorum*. »

Quia non est respectus. [Gl. int., Aug.] Exponit breviter quare eis sit data hæc pax, ideo, scilicet quia non est *declinatio mortis eorum*, alia littera, id est quia certa mors et æterna eos manet, quæ non declinat ab eis, nec ipsi ab ea, *et firmamentum est in plaga eorum*, id est flagellum eorum firmum est, non temporale, sed æternum, et ideo modo non sunt.

VERS. 5. — « *In labore hominum non sunt, et cum hominibus non flagellabuntur*. »

In labore hominum, [Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] id est, sanctorum. Ideo enim modo cum sanctis non flagellantur, quia æternum eis supplicium præparatur. Vel ita, secundum litteram nostram : Ideo eis hæc pax, quia non est respectus misericordie Dei mortis eorum, id est quia non liberat eos a morte peccati. Et non est firmamentum, id est consolidatio in plaga eorum : mortem et plagam, dicit eorum peccata, quæ non respicit Deus ut sa,

net. Et est sensus: Non miseretur Deus eis, solidando plagas eorum. Vel ita: Non est respectus mortis eorum, hoc dicit a simili incurabilis, cui nihil prohibetur: ita et Deus videns illos incurabiles non retrahit eos a malis, sed tradit eos in desideria cordis eorum (Rom. 1), alia non mutantur. Vel ita exponit: Quam pacem habent mali. [Cassiod.] Quasi dicat: Vidi pacem peccatorum hanc, scilicet quia non est declinatio mortis eorum, id est non cito moriuntur, sed diu vivunt. Et non est firmamentum, vel flagellum in plaga eorum, quia et si aliquando eis plaga infertur, non firmatur, ut duret flagellum correctionis. Unde sequitur: *In labore hominum*, scilicet sanctorum, non sunt ab infirmitate et plagis velociter convalescunt, nunc sicut homines iusti tribulationum quatiuntur flagellis. Unde subdit: *Et cum hominibus non flagellabuntur* ad correctionem, et quia sic eis modo prospere cedit.

Vers. 6. — « Ideo tenuit eos superbia; operiti sunt iniquitate et impietate sua. »

Ideo superbia tenuit eos [Cassiod., Aug., Cassiod.] quasi dicat, quibusdam manibus, ne evadant: Quod quidem peius est, scilicet superbia teneri, quam quolibet modo superbire: unde ipsi sunt iniqui. Et hoc est, *operiti sunt*, non dico amicti, ut vel liberum caput haberent, sed toti operiti sunt, et undique ne respiscant. Unde alia littera habet: Circumamicti, *iniquitate* ad proximum, et *impietate sua*, quia contra Deum blasphemii sunt. Et ita nec vident, nec videntur interiora eorum; non videntur, quia ibi miseri sunt qui felices putantur; non vident, quia contemptum nutrit resoluta securitas. Ut autem eorum culpam exaggeret, subdit:

Vers. 7. — « Prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum; transierunt in affectum cordis. »

Prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum. [Gl. int., Aug., Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat: Iniqui sunt, et hæc iniquitas eorum prodiit in apertum, quasi ex adipe, id est ex abundantia, non ex macie necessitatis. Sunt enim quidam mali ex macie, id est ex necessitate; alii ex abundantia: ut pauper egestate furatur; dives ex cupiditate. Et isti tales transierunt viam rectam, modum hominum, quia non putant se pares hominibus, pauperes despicientes, cum tamen illos cum eis nudos suscipiat vita et putredo post mortem æque consumat. Ipsi dico tendentes in affectum cordis, scilicet facientes quod placet. Vel, transierunt, quasi dicat, a rectis semitis de vitis in vitia ruentes, in affectum cordis implendum. Quasi dicat: Desiderio hoc agunt, non necessitate. Et ut gravius eos peccasse ostendat, quam si ex improvise egissent, subdit:

Vers. 8. — « Cogitaverunt et locuti sunt nequitiam; iniquitatem in excelso locuti sunt. »

Cogitaverunt et locuti sunt nequitiam. [Aug., Cassiod.] Non satis fuit eis, quod intus habent nisi extra effundant et alios doceant. *Iniquitates locuti sunt* non cum timore, sed in excelso, id est pa-

lam, id est in manifesto, in alto clare cunctis audientibus et superbe. Vel locuti sunt in excelsum, id est contra excelsum, id est contra Deum blasphemii sunt. Et

Vers. 8. — « Posuerunt in cælum os suum; et lingua eorum transivit in terra. »

Posuerunt in cælum os suum, [Alcuin., Gl. int., Aug., Hier., Cassiod.] id est ita loquuntur de cælo et de altis, ac si dii essent. Ita enim vel minantur vel quælibet disponunt, ac si eorum dignitas sit immortalis. Vel posuerunt in cælum os suum, id est superba contra Deum loquuntur, quem blasphemant dicentes Deum vel nescire mala sua, vel non punire. *Et lingua eorum transivit in terra*, vel, super terram, [Aug., Hier.] id est ultra mensuram humanitatis loquuntur, quasi immortales sint; transeunt enim omnia terrena, quia non cogitant se homines posse mori cito; sed transit lingua eorum humanam fragilitatem. Vel ita, lingua eorum transivit, vel *deambularit*, alia littera, modum excedens, et si in terra sint, id est et si ipsi sint in terra, tamen modum transeunt. Vel ita, et lingua eorum, ens in terra, id est locutio eorum facta terrena, transivit, id est defecit, quia præter rationem veritatis infirma est. Alia littera *deambularit* hoc ex Hieronymo in versione juxta Hebræum תַּרְבִּיחַ תִּרְבָּלָא, *ambulat*.

PARS II. Vers. 9. — « Ideo convertetur populus meus hic; et dies pleni invenientur in eis. »

Ideo convertetur. [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi exponens Asaph suum et aliorum errorem, de prosperitate impiorum provenientem, dicit se inde reversum ad melius consilium, et ut ipse inquireret veritatem rei, intrans in sanctuarium Dei. Quasi dicat: Quia hæc temporalia sunt iniquis ex quibus prædicta mala eveniunt, *ideo* hoc perpenso quod hæc mala ex prosperis eveniunt, *populus meus* quam a veritate deviauit *convertetur* ad eam, ut sit *hic*, id est in hac sententia, in qua modo sum. Vel, *convertetur* huc, id est rediit ad Deum, ad veritatem. Sed quando *convertetur*? ecce: id est quando *dies pleni invenientur in eis*, id est quando veniet plenitudo temporis, etc. quo Filius missus est, qui hæc docuit contemnere, et æterna querere. Dies namque pleni sunt, quibus Christus venit. Unde Apostolus: *Cum venit ergo plenitudo temporis* etc. (Gal. iv). Hi ergo sunt in Judæis qui Christum noverunt. Vel *populus meus* convertetur ad veritatem, et sic dies pleni, [Hier., Alcuin.] id est perfecti et æterni invenientur in eis, in futuro, etsi modo non appareant.

Vers. 10. — « Et dixerunt: Quomodo scit Deus, et si est scientia in Excelso? »

Et dixerunt [Cassiod., Aug.] Exponit hic Asaph qualiter populus suus errare cœperit. Quasi dicat: Unde *convertetur* populus? Ecce *et*, id est quia *dixerunt* priusquam converterentur de hac tali cogitatione, de qua modo reversi sunt ad vera eligenda, si, id est an, *est scientia in Excelso*, id est in

Deo, scilicet scit Deus hæc, an non? Nondum dicit A nescit obfirmata mente, sed adhuc hæsitat, et prope est sanitati; et de tam gravi infirmitate vicinior est salus, sicut vicina sanitate magis æstuant ægri. Si quis autem respondeat: Scit. Iterum quærent: Et quomodo scit Deus? Ita ut curet, an ita ut non curet hæc? Si quis vero quærat ab eis: Quare de hoc hæsitent? Respondent: Ideo videtur Deus nobis nescire, vel non curare ista, quia mali sunt felices.

VERS. 11. — « Ecce ipsi peccatores et abundantes in sæculo obtinuerunt divitias. »

Ecce enim ipsi peccatores obtinuerunt per violentiam in sæculo divitias [Rem., Aug.] et non parvas, sed abundantes. Quasi dicat: Ideo eram non peccator ut haberem divitias, sed econtra fieri video.

VERS. 12. — « Et dixi: Ergo sine causa justificavi cor meum; et lavi inter innocentes manus meas. »

Et dixi: [Cassiod., Aug., Cassiod.] Adhuc ex persona dubitantis populi, hæc sequentia dicuntur: Ergo, quia illi non serviunt, et habent, sine causa justificavi cor meum. Fatuis cogitationibus se dicit illusum, ut cum hæc repudiaverit, melius nos curaverit: de quibus subdit: Et sine causa lavi inter innocentes manus meas, id est opera, non modo cogitationes.

VERS. 13. — « Et fui flagellatus tota die, et castigatio mea in matutinis. »

Et sine causa fui flagellatus tota die. [Aug., Hier.] Quasi dicat: Bene servio et flagellor; non servit malus et honoratur et sine causa castigatio mea de perpetratis malis, fuit in matutinis, id est sedula et cita. In ea enim non differtur, illis vero vel sera, vel nulla est, vel in matutinis orationibus.

VERS. 14. — « Si dicebam: Narrabo sic: ecce nationem filiorum tuorum tuorum reprobavi. »

Si dicebam. [Aug.] Ecce jam se reprimit iste auctoritate sanctorum, et jam vicina veritate deliberat sic: Et dicebam: Si, ego narrabo, id est astruam sic, scilicet quod Deus non curet ista, quod juste vivit quis frustra, ecce reprobavi, id est reliqui nationem filiorum tuorum, id est sanctorum patriarcharum et prophetarum. Omnes enim, scilicet Abraham et cæteri, aliter docent: quibus cedere debeo. Non enim omnibus prudentior sum. [Cassiod.] Vel secundum aliam litteram: Ubi enim habemus, et castigatio mea in matutinis, alia littera habet, et index meus in matutino, et est talis sensus, Usque huc Asaph in incipiti causa suæ deliberationis dubitavit. Nunc dicit quod docente veritatem cognoverit. Quasi dicat: Ita hæsitando hæc dixi. Et in hac hæsitazione Christus, qui in matutino surrexit, fuit index meus: Ecce jam remedium, Christus est index, quia viam veritatis indicavit, et mane surgens spem nostram de mundo ad cælum levavit. Et dicebam: Si narrabo sic. Hoc non mutatur, Ecce nationem filiorum tuorum cui disposui, [Aug.] vel concinui, alia littera, subaudis occurrit et obviat

mihi, id est occurrit mihi prior prædicatio, quam Israelitis feci, scilicet ut Deum colerent qui omnia creavit, et omnibus secundum opera sua restituit; obviat mihi doctrina Patrum, cui congrui, cui accommodatus sum, sed ne ego reprobarem nationem Patrum, vel priori doctrinæ meæ contradicerem.

158 VERS. 16. — « Existimabam ut cognoscerem hoc; labor est ante me. »

Existimabam vel cogitabam, vel ut cognoscerem vel, scirem hoc, vel, suscepi cognoscere alia littera hoc, [Alcuin., Cassiod.] id est veritatem rei: quod non ante faciebat, dum dicebat Deum hæc non curare. Jam revocatur iste a lapsu, qui non præsumit se scientem contra sanctos. Habet enim jam primum gradum scientiæ. Primus gradus scientiæ est, dum quis scit se nescire quod prius videbatur scire.

[Cassiod., Alcuin.] Potest etiam totum aliter dici, ut populus ille stultus non dubitasse, sed contra Deum disputasse intelligatur, sic: Unde convertentur de hac tali cogitatione. Et, id est quia dixerunt, priusquam converterentur, quomodo scit Deus? quomodo dicitur scire quæ hic sunt, qui non punit? quasi vel omnino nescit qui non curat humana; et vere, [Cassiod., Alcuin.] quia, si est scientia in excelso, defectio est hic, tunc injustus est Deus, subaudis qui patitur malos, ideo videtur eis Deus nescire hæc, quia ecce et ipsi peccatores, et abundantes in sæculo, obtinuerunt divitias. Hoc non mutatur. Huic autem stulto populo confutando, respondet Asaph. Quasi dicat: Hæc dixerunt illi: Et eis confutandis dixi hoc: Ergo si ita est ut dicitis, quod injustus et inscius sit Deus, hæc inconvenientia sequuntur, quod sine causa justificavi cor meum, et sine causa lavi inter innocentes manus meas. Hoc non mutatur. Et: Sine causa fui flagellatus tota die; nec hoc mutatur. Et sine causa castigatio mea in manibus. Si dicebam: Hic ostendit aliud Inconveniens, et incipit solvere quæstionem auctoritate sanctorum probatissima, ostendens aliter esse quam illi dicant. [Aug., Alcuin.] Et dicebam contra eos si ego Narrabo, id est astruam sic: Ecce nationem filiorum tuorum, id est doctrinam prophetarum et patriarcharum qui omnes Deum justum et omnia scientem docuerunt, reprobavi, id est reprobari judicavi, quod ipsa non est, et ita per inconvenientia hæc, patet Deum non esse injustum, vel nescium; existimabam, vel cogitabam. Quasi dicat: Per prædicta inconvenientia volo probare Deum non esse injustum, sed hoc qualiter sit modo cogito, nondum plene persolvo quomodo justus sit, et bonis mala, et malis bona det, mihi nondum perspicue planum est. Sed existimabam, vel cogitabam, ut cognoscerem, vel scirem hoc, id est, huius rei veritatem, et hoc cognoscere, labor est ante me, [Aug., Alcuin., Aug.] id est laboriosa quæstio ante oculos meos. Quasi enim murus stat mihi in facie, quomodo Deus curet hæc et bene sit malis, et bonis male.

Vel labor est ante me, id est quantum ad ea quæ sunt ante me, id est quantum ad præsentia; quæ si attendo ab hujus quæstionis labore non me expedit, vel labor est ante me, id est major me, me superans; et nisi Deus aperiat, labor est ante me, sed non ante Deum. Si ergo fuero ante Deum, nec mihi labor. Illum enim attendens, hujus quæstionis transgrediar murum, quod et facit, id est ad Deum intrat. Addit enim, labor est ante me.

VERS. 17. — « Donec intrem in sanctuarium Dei, et intelligam in novissimis eorum. »

Donec intrem in sanctuarium Dei. [Alcuin., Alcuin., Cassiod., Aug.] Sanctuarium Dei Christus est, in quo sunt omnia consilia super filios hominum, qui ut Deus merita singulorum dignoscit. Et est donec mente in Christum intendam, qui hic prospera non habuit; nunc vero regnat in æternum cum Patre. Vel sanctuarium Dei, dicit Sancta sanctorum, id est secretum divinæ dispensationis. Vel, sanctuarium Dei, dicitur lex divina quam aliquis contuens videt in iudicio eos damnandos; et quasi quis diceret: Quid tibi in eo sanctuario? subdit, et intelligam, quasi de eo intendo oculo mentis in finem, ubi omnia secundum merita judicantur. Et hoc est, et non a me, sed in sanctuario positus, intelligam, per præsentia in novissimis eorum, ubi flos sæcularium arescit.

PARS. III. VERS. 18. — « Verumtamen propter do-

« vos posuisti eis; deiecasti eos dum allevarentur. »

Verumtamen [Alcuin., Cassiod.] Tertia pars, Ecce quid didicisti iste in sanctuario, scilicet malos nunc prosperis decipi; postea in finem omnibus deserendos bonis a quo malo ipse liberatus est qui etiam terrena quæsit, sed a Deo. Hic enim dicit etiam in hoc mundo malos non esse immunes et impunitos, quia et si felices sint, reatum gestant; et frequentes ruinas incurrunt. [Alcuin., Aug., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Non modo in futuro male erit eis; *verumtamen* sed et hic *posuisti eis* hunc florem temporalium, *propter dolos*, id est quia dolosi sunt et in ipso dolum patiuntur, fraudulentum sunt, faciendo fraudem generi humano, in omnibus nequitias suis, et ipsi fraudem patiuntur, ut terrena eligant et æterna bona relinquunt; dum enim aliquid aliis dolo tollunt, animam suam perdunt; alia littera habet, *juxta lubricum* posuisti eis: lubricum sunt, temporalia ubi cadunt qui amore sunt juxta, et est posuisti eis, id est positionem fecisti eis *juxta lubricum*, id est juxta temporalia, quasi modo dolosi fecisti eis, sub specie boni dans quæ sunt eis mala, sicut dolosus, dum alium deicere vult, juxta lubricum ponit. Unde sequitur *Deiecasti eos* de alto. *Dum allevarentur*, id est in eo ipso quo allevantur, non dico postquam allevati sunt, quia talis elevatio casus est. Ita in præsentem est eis, sed in futuro.

VERS. 19. — « Quomodo facti sunt in desolationem? subito defecerunt, perierunt propter iniquitatem suam. »

Quomodo facti sunt [Aug., Cassiod.] Admiratur

A de eis videns novissima eorum, in desolationem, quia ab omnibus rebus deserti sunt in morte, quæ et repente venit eis. Unde subdit: *Subito defecerunt* sicut fumus deficit dum extollitur, et non communiter cum bonis moriuntur; sed *perierunt æternaliter propter iniquitatem suam*. Ita defecerunt

VERS. 21. — « Velut somnium surgentium, Domine, in civitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges. »

Velut somnium surgentium deficit. [Cassiod., Aug.,

Cassiod., Aug., Alcuin.] Vel, *somno exsurgentes*, alia littera, deficiunt, vel *somnium exsurgentes*, deficit qui in somno sibi dives videtur. Somniat habere thesauros et honores et hujusmodi, sed evigilans nihil

B habet; sic isti dum de hac vita in qua cæci dormiunt evigilaverunt, nil nisi miseriam inveniunt. Et est apta comparatio. Nam quasi clausis oculis videmus bona, quæ mox apertis oculis non invenimus. In vita ergo ista somnium est, in morte vigilant scientes quidem. Sed ne modo videantur magna quæ eorum sunt, subdit: o Domine, tu *rediges ad nihilum imaginem ipsorum*, alia littera, id est effigies deformitatum, quas sibi faciunt in civitate Cain. Alius enim ferocitate factus est leo, alius avis levitate, alius aper libidinis sorde: Et hoc in civitate tua, id est in contuitu populi tui. [Hier., Alcuin., Aug., Alcuin.] Vel in civitate tua, id est dum de eis constituitur tua civitas. Vel in civitate tua, id est: in cælesti Jerusalem cum eis pulsantibus cœlestem regiam, dices: *Discedite a me, quia non novi vos.*

C (Matth VII.) Vel imaginem ipsorum dicit gloriam temporis, quæ non est vera, sed similitudo gloriæ. Et est, imaginem ipsorum, id est gloriam temporalem, quam ipsi quæerunt, rediges ad nihilum in civitate tua, id est in cælesti Jerusalem, quia cum deerit eis veritas supernæ civitatis, peribit etiam imago, quia nec similitudinem, retinebunt qui de æterna beatitudine nil habebunt. Et merito hoc facit Deus eis in sua cælesti civitate, quia ipsi in sua terrena civitate imaginem Dei, scilicet rationem ad nihilum redegerunt. Unde omnes comparati sunt jumentis. Vel de hæreticis potest hoc accipi, quorum diversas imagines dives dicit diversas hæreses et personas hæresiarcharum, quas sibi in variis dogmatibus induerunt, quas rediget Deus ad nihilum, in civitate sua, scilicet in præ-

D senti, vel in supercælesti Ecclesia. Ideo perdes eos. VERS. 22. — « Quia inflammatum est cor meum, et renes mei commutati sunt; et ego ad nihilum redactus sum, et nescivi. »

Quia per eos zelo invidiæ inflammatum est cor meum, [Cassiod.] id est invidi felicibus, et *renes mei*, quibus statim commutati vel resoluti sunt, id est constantia mentis meæ resoluta est ut prospera amarem. Gravis culpa, præbere aliis occasionem peccandi. Et ego ad nihilum redactus sum, vanis hærens, injuriis Deo factus; et nescivi me peccare. Magna et profunda ignorantia est nescire quod pecces.

VERS. 23. — « Ut jumentum factus sum apud te, et ego semper tecum. »

Ut jumentum factus sum apud te. [Cassiod., Aug.] Apud Deum vice pecudum sunt, qui contra sancta sentiunt, et tamen in his errant, et nesciens judicia Dei ego semper fui tecum quodammodo, quia ab idolis alienus et tibi credens, et tu

VERS. 24. — « Tenuisti manum dexteram meam, et in voluntate tua deduxisti me; et cum gloria suscepisti me. »

Tenuisti manum dexteram meam. [Aug., Rem., Aug., Alcuin., Aug.]

Aliter totum ab illo loco : Quia inflammatum est cor meum, etc. Quasi dicat : Non illos tantum rediges ad nihilum, sed et ego, qui modo talia dico de divitibus, aliquando talia desideravi. Ideo tunc ad nihilum redactus sum, quando pene effusi sunt gressus mei, ut supra dixi. Non est ergo desperandum etiam de hujusmodi. Quod ideo factum est, quia cor meum inflammatum est, vel delectatum, alia littera, terrenis, et tunc renes mei, id est, carnales delectationes, commutati sunt in deterius, id est quando delectaverunt me terrena, renes mei mutati sunt. Et nescivi, hebui, scilicet hebes fui. Quid est quod dicit nescivi? Ecce ut pecus, alia littera, factus sum apud te, cum terrena amans non novi aeterna; sed non recessi penitus a Deo, petens hæc temporalia a Deo, non a demonibus, unde subdit : Et ego semper tecum. Et quia, licet pecus, non recessi a Deo, tenuisti manum, etc. Vel ita totum potest dici, quia inflammatum est cor meum. Ecce conversio hujus Asaph. Hic ostenditur facta inquisitione superius quomodo scit Deus, etc. Quasi dicat : Illos rediges ad nihilum; sed, ego semper ero tecum. Quare? Quia cor meum inflammatum est vel delectatum amore Dei, et cum delectatur cor ad Deum, renes mei, id est carnales delectationes et libidines commutati sunt, in spirituales, id est totus castus factus sum. Unde commutati? quia ego prius ad nihilum redactus sum, id est quia prius ad ea quæ nihil sunt, descendi. [Alcuin., Aug., Cassiod., Aug.] Et hoc ideo, quia nescivi, nihil esse; et post : Ut jumentum factus sum apud te, id est mansuetus factus sum ferendo onera. Vel ita continua : Quia inflammatum est cor meum, ideo ut jumentum factus sum apud te. Idem sensus. Et ego ero semper tecum. Et tu tenuisti manum dexteram meam, vel, dexteram meam, alia littera, id est rexisti potestatem dexteræ, scilicet quod tecum sum, quod filius sum. Hæc est dextera mea. In sinistra vero est pecus amans hæc temporalia. Manus ergo est potestas, dextera, id est quod filius, quod tecum sum. Dedit enim potestatem filios Dei fieri his qui credunt in nomine ejus. [Joan. 1.] Vel intransitive, tenuisti manum dexteram meam, non sinistram: tenet dexteram Deus, dum ad bona opera dirigit. Et ne mergamur liberat, ut Petrum et in voluntate tua, non meis meritis deduxisti me, ad verum intellectum, et suscepisti me, id est humanam naturam Verbo unisti cum gloria; quæ enim major gloria homini est quam hominem uniri Verbo Dei,

A et ad dexteram Dei locari? Vel 159 in gloria aeterna suscepisti me, id est suscipies in resurrectione, præteritum pro futuro.

PARS. IV. VERS. 24. — « Quid enim mihi est in caelo, et a te quid volui super terram? »

Quid enim [Cassiod. Aug.] Quarta pars. Viso malo impiorum bonoque suo, arguit se de prioribus, scilicet quod terrena a Deo quæsiit, et immutat in contrarium, comparans terrenæ voluntati suæ cælestis præmium. Quasi dicat: Benedixi in gloria me susceptum, quia quid enim mihi est in caelo, quasi tantum et tale paratum est in caelo, quod dici non potest, scilicet tu ipse, et a te quid? id est, quam vile volui super terram, quasi quod habent etiam mali. Quod magnum: volui, et quia tale præmium mihi est in caelo. Ideo

VERS. 25. — « Defecit caro mea et cor meum, Deus cordis mei, et pars mea, Deus in aeternum. »

Defecit caro mea, [Cassiod., Aug.] id est carnalis delectatio in opere, et cor meum, id est mala cogitatio, sed Deus est reformator in castitate integra cordis mei, qui tam castum cor mihi fecit, quod gratis jam Deum amo, et pars mea Deus, est: tam magna res, alii eligunt alia, sed ego Deum, hoc est quod est ei in caelo. Deus dico existens in aeternum, quod non alia. Vel pars mea est Deus in aeternum, quia nunquam ab eo ultra separabor, sed semper ero cum eo. Ideo pars mea Dominus.

VERS. 26. — « Quia ecce qui elongant se a te, peribunt; perdidisti omnes qui fornicantur abs te. »

Quia ecce qui elongant se a te, peribunt. [Aug.] Longe sunt qui a Deo hæc temporalia non petunt, sed a demonibus. Recessit ergo a Deo factus ut jumentum, sed non longe, aitenim: Tecum sum exponendo, perdidisti omnes qui fornicantur post deos alienos. Hi tales sunt longe abs te; huic fornicationi contrarius est castus amor, qui gratis Deum amat, in quo habet omnia. Illi ita: tu autem quid facis?

VERS. 27. — « Mihi autem adhærere Deo bonum est; ponere in Domino Deo spem meam. »

Mihi autem adhærere Deo bonum est: [Aug., Cassiod.] In futuro, quia nihil melius quam videre Deum facie ad faciem, et modo dum sum peregrinus, dum non est mihi res, bonum est mihi ponere in Domino Deo spem meam, quæ est quasi anchora præmissa ad terram. Vel de præsentis potest accipi: Mihi autem adhærere Deo bonum est, per cultum. Etsi enim erravit, a cultura non recessit. Alia non mutantur. Ad quid hoc bonum est?

VERS. 28. — « Ut annuntiem omnes prædicationes tuas in portis filiae Sion. »

Ut annuntiem omnes prædicationes tuas [Aug.] Id negotii habet iste interim, scilicet laudare Deum, et coamatores facere, Ubi? in portis vel atrii filiae Sion, [Cassiod.] id est in publico Ecclesie, quæ est filia Sion, id est speculationis. Sion enim interpretatur speculatio. Vel in portis filiae Sion, id est in concordia apostolorum, qui sunt portæ Ecclesie. Quia prædicatio quæ est præter unitatem

Ecclesie, inanis est. Vel in portis filie Sion, id est in virtutibus.

COLLATIO IN PSALMUM LXXII (QUAM DONUS ISRAEL DEUS,) ETC.

VERS. 4. — Non est respectus morti eorum. Heb.

אין חשבון למותם EN HARSUBOTH LEMOTHAM. Omnes peccatores transferunt ligamina mortis, vel in morte eorum, aut quid simile. Et quia id obscuritatem præ se fert, Munsterus de suo addidit, non habent ligamina anxietatum in morte sua. Textus in Campensi sic habet, Nulla sunt onera, sub quibus occumbant; Paraphrasis, astate defecti sine longo cruciatu extinguuntur. Quod si intellexerimus quempiam retrahi et cessare a peccato, recogitata sæpius morte, cui ex nature conditione, cum vinculis quibusdam necessario alligatus est et obnoxius, congruenter diceremus eum habere ligamina mortis suæ, vel etiam si permittetur diutius vivere usque ad canos, nec urgeri ad mortem, is quasi censeretur solutus abire, et vite dulcedine frui, qui non præveniretur subitanea aut propria morte. Et ad rem, nec impij studeant diem extremum attendere, sed addunt peccata peccatis, quasi nunquam morituri. Contingit quoque plerumque ut pii præcoci interitu rapiantur, ubi depravatissimi feliciter agunt dies suos, et ad etatem usque decrepitem, nullis tribulationibus conquassati, libero cursu perveniunt. Hac igitur ratione reducerentur versiones istorum ad consonantiam Vulgatæ editionis. Sed quia D. Hieronymus aliter transtulit quam Neoterici, et succinit editioni nostræ, dum ait quod non recogitaverint de morte sua, non ab re conjecto Septuaginta et Hieronymum legisse vocem Hebræam חשבון HARSUBOTH, compositam ex dualibus. Nam חשבון HARSUBOTH sonat interdum sententiam determinare sive deernere, et במו BATH, quandoque pupillam oculi, quod quatenus conquadret ad respectum quem dicunt Septuaginta, et recogitationem apud Hieronymum etiam me tacente liquet. Psalmodia Romana et Augustinus habent aliam lectionem quæ explicatur.

Non est firmamentum in plaga eorum. Postremam particulam, Præteritis, Sanctes, Munsterus, et Interpretes pro Cajetano, vertunt fortitudinem eorum; sicut est fortitudo eorum, aut quidpiam simile. Hieronymus, Pellicanus, Campensis, Nebiensis censent vestibula, aut palatia eorum. Siquidem hi deducunt a radice אלה ELEH, id est colligit manipulos. Illi vero a vocabulo אלה AIAL, id est fortitudo, id est quod ante nos indicavit Sanctes in suo Thesaurio. Denique Septuaginta acceperunt aleph, loco he, הלה HULAM, id est plaga eorum, a themate הלה HALAM, id est percussit.

VERS. 6. — Operiti sunt iniquitate et impietate sua. Vocula in Hebr. posita שחת SCHITH valde ambigua, materiam præbuit multiplicium interpretationum. Hieronymus consentit nobis, circumdederunt iniquitatem sibi. Nebiensis est ad verbum nobiscum. In hanc ferme sententiam Munsterus, amictus violentie involvit eos. Nec longe est, quod ait Sanctes: Operiet se, ut tellis prædam sibi. Campensis pene accedit, sunt qui vertunt firmamentum; Pellicanus, operient firmamentum iniquitatem ipsi; Alii, ornamentum; interpretes pro Cajetano, amicitur ornamentum iniquitatis sibi; Præteritis multo secus, Involvet natos iniquitas ipsorum. Ab hoc non discedit Felinus. Hebr. sic habet יאסופו שחת חסם למו IATOPH SCHITH HAMAS LAMO. Debemus certum tenere, incertum relinquere.

VERS. 7. — Prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum. Hieronymus, processerunt a pinguedine oculi eorum. Nec dissident alij Hebraici tractatores. Non est mihi improbabile LXX legisse עינו עינו AVONENO,

id est iniquitates eorum, pro עינו עינו ENENO, cum fere sint eadem litteræ, ac ut probatum est in superioribus, facilis collapsus est in mutua permutatione jod et van.

VERS. 8. — Cogitaverunt et locuti sunt nequitiam. Pro vocabulo cogitaverunt, Hebr. habent יאסופו IATOPH, nec satis norunt quid significet. Et enim Hieronymus transtulit, irriserunt; Præteritis, contabescere facient; Sanctes, dissolverunt, quod aliqui obscurum periphrasi clariore reddere voluit; Munsterus, dissolutos reddunt alios; et Campensis, terrori sunt obvis omnibus propter potentiam illorum. In cujus tamen latere, editio secus habet, Nempe, sordent eis omnia. Interpretes pro Cajetano traducunt active, liquefacient; Pellicanus, Nebiensis, et Felinus passive, liquefient seu dissolventur. Præstat credere vel LXX, vel Hieronymo. Quibus tamen ne unus quidem istorum assonat etiam si impii suis cogitationibus ceu liquefiant, donec eos ad opus perduxerint, aliosque sibi similes eduxerint, id quod pœna innuebatur mox in fine superioris versiculi, transierunt in affectum cordis, irridend quoque quos viderint a suis moribus alienos.

VERS. 10. — Ideo convertetur populus meus hic. Pro particula hic, Præteritis et Pellicanus vertunt, concussus, scilicet populus. Cæteri sequuntur Vulgatam lectionem, quia הלאם HALAM est pronomen loci, הלאם HALAM, concussus est. Nescio quid sibi velit editio in Campensi ac Paraphrasis. Prior sic, Idrco et grex assectantium eos hic versatur; posterior, Propter hujusmodi fluctuabit populus Dei, nunc hoc, nunc illud animo versans. Tametsi et Munsterus interpretatur in scholis, quod nos dicimus, convertetur populus meus huc, hoc est, apud quos versantur impii, eisdem se adducit studiis. Idem sequitur Felinus, ipsi viderint. Unum est quod longo lateque dissident ab explicatione sanctorum. Quod autem dicunt populus ejus, hoc est propter fluxam aut mutam commutationem iud et vau עבר AMMO, vel עבר AMMI.

Dies pleni invenientur in eis. Hier. Quis piem invenientur in eis? Ergo certo certius est ipsum legisse וזו ME, id est qui, ubi nunc habent exemplaria ME, id est aqua. Septuaginta autem habuerunt ימי IEME id est dies. Quia vero me, id est aquæ in plurali et in statu constructionis male coherebat cum vocabulo continuo sequenti, nempe pleni, casu paterno, Sanctes et Munsterus addiderunt calicis, ut sit aqua pleni calicis. Rursus ubi dicimus invenientur (et concordat Hieronymus) ubi vertunt exprimentur. Siquidem ימצו IMATZU declinaverunt a verbo מוצץ MATZATZ LXX; et Hieronymus a verbo מצץ MATZATH, id est invenit.

VERS. 13. — Et dixi; ergo sine causa Dno hæc verba, et dixi, sunt apposita a LXX, quibus exprimerent quod suppressum subaudiatur. Nam et simile ea editio quæ est in Campensi, fecit hoc modo, Sic ergo mecum reputabam. De hujusmodi ratione non semel dictum est.

Lavi inter innocentes manus meas. Frusta torquetur Faber et Cæcus, melius et convenientius dici, lavi in innocentia manus meas. Hebraice quidem habet לָוִי נְקִיאוֹן, id est innocentia, quam si interpretemur de capite Christo Salvatore nostro, in confesso est rectius competere quod laverit manus suas in innocentia quam inter innocentes, quandoquidem omnes peccaverunt. Sed cum apertissime sit quoque psalmus de membris pene motis ad pacem malorum a seo ut videantur fluctuare, et de providentia Dei dubitare ubi tamen sapientia carnis loquitur, apte dictum est, lavi inter innocentes manus meas.

VERS. 15. — Ecce nationem filiorum tuorum reprobovi. Hieron., reliqui interpretes pro Cajetano, negavi. Quæ non dissonant. Præteritis habet prævaricatus sum; Felinus, injurius fuero; Munsterus,

fecelli. Consentit Nebien. Sanctes fecit sensum A quem voluit caput suum. Ecce, inquit, generatio filiorum tuorum dicent quod pravaricatus sum, cum nemine dubitante בַּדְדִי BAGADDI, sonet Hebraeis reprobari, etiamsi alia notet. Hier. enim exponit illam versionem, generationem filiorum tuorum pravaricatus sum.

VERS. 18. — Verumtamen propter dolos posuisti eis. Hebr. habet in lubricis, pro propter dolos, בַּלְאָהִי BAHALAQUOTH, ut reddunt et Hier. et alii. Ceterum בָּלָק HALAQ, designat lenire, blandiri, adulari, ob id non incongrue nomen deductum sonabit fraudulentias. Unde Nebiensis vertit, in adulatione. Magister tamen in explanatione, ad consonantiam redigit. Tantum offendit Fabrum et Cæcum tenor locutionis, eo tandem contentionis pertingentes, ut eradat præpositionem propter, et dicatur dolos posuisti eis; alioqui sensus maneret truncus, vel addatur verbum mala, ut in Græco legitur, κακά, et in psalmodia Romana. At vero ex Augustini enarratione colligitur quod dolos secundo debeat ex commoditate sensus subintelligendo ita replicari: propter dolos posuisti eis dolos. Ait enim: « Quia fraudem facient, fraudem patiuntur. »

160 Dejecisti eos dum allevarentur. Hieronym. in interitum. Alii vertunt, in desolationes, vel ruinas, quod dicimus, dum allevarentur. Hebr. לְמַשְׁחֻוֹת LEMASSCHUOTH. Certe declaratur tamen elevationem esse ad graviores casum. Quamobrem nulla est distantia sensus. Si etiam vox illa descenderet a נָשָׂא NASHA, cum puncto quod dicunt smol, procul dubio significaret elevationes.

VERS. 19. — Perierunt propter iniquitatem suam. Recentiores, consumpti sunt ab horribus, dicunt. Quid tandem usque adeo horrendum quam peccare, et in manus Dei vivens incidere? Quanquam בַּלְאוֹת BALLAOTH, valeat duci a בָּלָל BALAL, id est confudit. Inde בֵּל BEL nomen idoli. Et ab eadem radice Hebræi efferunt, si Munstero credimus, תַּבְלִיִּת TABLITH, id est confusio, scelus. Et magis causam adjuvat quod Rabbi David, referente Sancte, astruit per methatesin positum esse בַּלְאוֹת BALLAOTH, pro בַּלְאוֹת BEHALOTH, quasi innuat quod metathesis eam faciat significantiam. Sed et Hieronymus vertit consumpti sunt, quasi non sint, ut appareat vocabulum inclinasse a verbo בָּלָה BALAH, quod est consumit, inveteravit; vel ab הָבַל HABAL, id est vane egit.

VERS. 20. — In civitate tua. Solus Sanctes, quantum licuit videre, dicit cum sustentaverit eos. Cur autem, viderit caput hominis, siquidem ipsissimum Hebraicum, בַּיִר בַּיִר BAIR, est in civitate tua. Verum est

tamen quod Chaldaeus paraphrastes aliquatenus accedit, in die iudicii magni, ait, surgere eos faciet a domo sepulcri.

Imaginem ipsorum ad nihilum rediges. Et ad eundem modum prorsus Hieronymus. Ceteri vertunt despicias, sive negliges: sic tamen ut Munsterus in scholio interpretatur, ad nihilum redigere צִלְמָם תִּבְזֶה TZALMAM TIBZEH.

VERS. 21. — Inflammatum est cor meum. Plures transferunt arececi cor meum. Verbum Hebraicum bifariam sumitur הָמֵטֵז HAMETZ, tum pro fermentari, tum pro violentiam fecit. Hinc Hieronymus vertit contractum est cor meum. Interpretes nostri expresserunt metaphoram. Augustinus et psalmodia Romana habent delectatum est cor meum, in diversum ut videtur sensum. Nam fermentum nunc in bonum, nunc in malum Scriptura usurpat, ut Matth. xvi: Caveat a fermento Phariseorum; rursus xiii: Simile est regnum calorum fermento.

B Renes mei commutati sunt. Neoterici vertunt, renes mei aculeis puncti sunt, sive in renibus meis acuar. Licet facilis sit conciliatio, verumtamen verosimile est LXX finitimas radices confudisse, utpote שָׁנָן SCHANAN, וְשָׁנָן SCHANAN; illud sonat Hebr. acuit; hoc mutatus est. Ceterum Hier. traduxit, lumbi mei velut ignis fumigans, quod et thargum fere facit, teste Sancte, renes mei velut igris. Apparet Hieronymum in duas legisse dictiones sic: אֵשׁ שָׁנָן ES ASCHAN. Siquidem שָׁנָן ES, per punctum tzere significat ignem. Et שָׁנָן ASCHAN, fumus.

Ad nihilum redactus sum. Hebræi בָּעַר BAAR. Hebraicantes, stultus, insipiens. Sed cum radix ejus בָּעַר BIER, significet consumpsit, et exterminavit, quid vetat interpretes vertisse, redactionem ad nihilum?

VERS. 24. — Quid mihi est in celo? Munsterus apposuit præter te. Et si hoc facit dilucidioris sensus gratia, hanc legem patiat, in auctoritate veterum interpretum, ac mox: Et a te quid volui super terram, simpliciter legitur in Hebr. et tecum non volui in terra, ubi subaudiendum est quidpiam, vel ut habet Munsterus, neminem volui in terra. Eadem opera interpretes subinde talia quadam fecerunt ut decuit. Quod autem legimus interrogative, alii pronuntiative, posteriorem clausulam. Nihil lœditar sensus.

VERS. 25. — Deus cordis mei. צִדְּ לִבִּי TZUD LEBARI, robur seu fortitudo cordis mei. Ceterum notum est fortem et petram pro Deo usurpari.

VERS. 29. — In portis filiae Sion. Hæc coronis in Hebræo subicitur, fortasse adjectitia est ex psalmo.

VERS. 9. — In Græco ponitur, ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Συρίας ἐν τῇ Σιών.

PSALMUS LXXIII.

PSALMI TITULUS: « INTELLECTUS ASAPH. »

Ut quid, Deus, repulisti in finem? [Aug.] Titulus: intellectus Asaph. Asaph Hebraice, Græce, Synagoga; Latine dicitur congregatio. Et licet congregatio sit quorūmcunque, scilicet vel pecorum, vel hominum, vel lapidum, vel hujusmodi collectio, proprie tamen Synagoga dicitur congregatio populi filiorum Israel. Asaph ergo, id est Synagoga, quæ tantum de Judæis proprie dicitur, vox est hic; sed secundum grana, non secundum paleas. Synagoga vero data est lex, quæ quidem a Deo per Moysen data est, per Christum vero gratia et veritas facta est (Joan. i). Gratia, quia modo per charitatem impletur, quod tunc jubebatur. Veritas, quia redditur

PATROL. CXCI.

D quod promittebatur. In lege vero et prophetis tria erant, scilicet præcepta, sacramenta, promissa. Præcepta, eadem cum Evangelio fere omnia; moralia enim eadem; cæremonialia, non eadem; sacramenta, non eadem, quia illa tantum promittebant, hæc dant salutem. Promissa non eadem, quia ibi terrena primo animalibus promittebantur; hic æterna, spiritualibus. Ibi quoque sub figura temporalium spiritualibus, spiritualia promittebantur, unde illa temporalia erant quasi sacramenta spiritualium rerum in se latentium. Illa ergo temporalia ablata sunt ubi veritas venit. Non est unctio, vel sacerdos vel propheta, vel templum: vastata sunt omnia pro quibus Christum occiderunt. Hanc va-

stationem vel destructionem plangit hic Asaph, non quidem stultus, sed etiam intelligens et discernens terrena a cœlestibus, Vetus Testamentum a Novo Testamento, ut scias quid ex his eligere debeas. Et est sensus : Hic est *intellectus Asaph*, id est : in hoc psalmo aperitur quid fidelis Asaph intelligat, [Cassiod.] scilicet quod venit veritas figuris ablatiis, et quod æterna, non temporalia quaerenda sunt. Et est iste psalmus primus lamentationis Jerusalem, de qua re sequuntur alii scilicet duo, septuagesimus octavus, et centesimus tricesimus sextus. (106) Et hoc est genus dictionis charitate plenum. Docet enim flere cum flentibus, ampliori autem misericordia plorat hic, scilicet David, quam Jeremias. Iste enim plorat in prosperis Jerusalem, nondum visa captivitate, sicut postea flevit Jeremias captivitate peracta. Ideo autem subversio civitatis toties deplorata præscribitur, ut duritia Judeorum, vel calamitatibus terreretur. [Aug., Cassiod.] Intentio : Monet relictis figuris transire ad veritatem. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo describens subversionem Jerusalem irreparabilem, querit causam quare fuerit quasi admirans et conquerens, et precatur pro repulso populo et ultionem in destructores, quæ quidem est eis utilis, et jam facta est. Secundo ostendit salutem ubique factam in adventu Christi, ibi, *Deus autem rex*. Tertio quod ubique sit precatur fieri Judeis, ibi *memor esto*. Admirans ergo et conquerens ait, o

VERS. 1. — « Ut quid, Deus, repulisti in finem? iratus est furor tuus super oves pascuæ tuæ. »

Deus, [Cassiod.] qui es creator noster, *repulisti nos*, quasi alienos a tua defensione. Et hoc in *finem*, id est ex toto, quia etiam nec templo tuo parcitur, per hoc interitum et captivitatem significat, quæ a Tito fuit. [Aug.] Vel, repulisti nos, usque in finem sæculi. Vel, repulisti nos, ut mitteres nos in finem, id est in Christum, qui est finis; et *furor vel animus tuus iratus est*. [Gl. int., Cassiod., Aug.] Non dicit simpliciter iratus es, vel furibundus es; sed iratus est furor, ut hac geminatione gravissimus ostendatur *super oves*. Oves nominat, ut misericordiam pii pastoris moveat; *pascuæ tuæ*, vel gregis tui, hoc ideo dicit, quia in eos temperantius vindicamus, quos aliquando fuisse nostros meminimus. Et, *ut quid?* Quasi dicat : Cur est hoc? nisi quia pastorem non cognovimus? nec reprehendit, sed querit quare.

VERS. 2. — « Memor esto congregationis tuæ quam possedisti ab initio. »

Memor esto. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Præstita beneficia numerat, ut plus iudex invitetur ad consueta beneficia; et plus sua beneficia in eis quam eorum errata attendat. Orans ergo pro eis, ait : *Memor esto congregationis tuæ, Domine, quam possedisti ab initio*, illius populi, id est a patriarchis, qui fuerunt initium ejus. Hic est populus Israel quem pos-

A sedit, non gentes. Vel, quam creasti ab initio, alia littera. Elsi omnes creat et disponit, Judeos tamen specialiter, quibus legem dedit. Memor esto, et debes, quia

VERS. 3. — « Redemisti virgam hæreditatis tuæ; mons Sion in quo habitasti in eo. »

Redemisti ab Egypto. [Haym., Aug.] Ecce aliud beneficium. *Virgam* vel sceptrum *hæreditatis tuæ*, id est regnum hæreditarium, scilicet Judaicum populum, quod non gentes. Ipsa enim congregatio virga hæreditatis dicitur, quam volens Deus possidere, virgam Mosi vertit in serpentem; sed apprehensa cauda, rediit in virgam. Cum enim diceret Moses Deo : Quod signum dabo filiis Israel, ut credant quia in me misisti? ait ad illum : *Quid tenes in manu tua? Qui respondit : Virgam. Et ait illi Deus : Projice illam in terram. Et dimisit virgam in terram. Et facta est serpens, et expavit Moses, et fugit, et dixit illi Dominus : Apprehende caudam ejus. Et apprehendit, et reversa est in statum suum, virga facta, sicut ante virga erat* (Exod. iv). Et propter hoc ipsa congregatio virga dicitur. *Mons Sion*, scilicet quæ virga vel hæreditas, vel congregatio, est mons Sion, ubi erat populus, templum, et sacrificia, et omnia Christum promittentia. Et ideo non debant tunc deseri (107). Hieronymus aliam litteram ponit, scilicet *montem* vel *montis Sion*, sive in eo. Et est, redemisti virgam hæreditatis tuæ, scilicet montem Sion. Vel, virgam hæreditatis, [Cassiod.] scilicet montis Sion. Per Sion Jerusalem significat. Hucusque Veteris Testamenti facta dixit, quæ sequitur veritas promissa. Unde addit : in quo, monte Sion, habitasti, o Christe, quia ibi præsentia Christi hominis habitavit. Et per hoc supplicat, ne daret eam vastitati. In eo, vel non est ibi, vel vacat, et non tantum pro meis rogo, sed etiam pro gentibus. Unde subdit : *leva etiam manus*, etc. [Aug.]

Vel mystice potest accipi. Per virgam intelligitur Christus; per serpentem mors, quia suasu serpentis mors intravit in mundum (Gen. iii). Virga ergo in serpente, Christus est in morte. Unde et serpens æneus in deserto, ubi mordebantur a serpentibus, erectus est in ligno : quem qui intuebatur a serpentibus sanabatur, id est qui credit in Christum mortuum, ab æterna morte liberatur. Expavit Moses et fugit. Sic apostoli, moriente Christo, retenta cauda, id est posterioribus, serpens sit virga, quia primo occisus, postea surrexit, quod est mutari serpentem in virgam. Tenuit Moses caudam sine timore, quia discipuli crediderant firmiter cognita resurrectione. [Alcuin., Hier., Aug.] Et est sensus : *Memor esto congregationis tuæ*, et eris, quia *redemisti*, te pretio, *virgam hæreditatis tuæ*, id est redemisti hæreditatem tuam, per te pretium, per te virgam. De hac virga ait Jeremias : *Virgam vigiliarum ego video* (Jer. i). Vel per virgam Mosi, humani generis stabilitas designatur, quam habuit ante peccatum. Virga

(106) Ex Cassiod in Contentione psal.

(107) Ex Hier. in Psalm., juxta Hebræum.

cadens in terram mutata est in serpentem, qui corporis sui movetur anfractibus, quia per lapsum peccati, homo de stabilitate vitæ mutatus est in hujus mortalitatis progressus. Retenta cauda fit serpens virga. Cauda est finis sæculi, in quo redimus ad manum Dei, et efficimur stabilitum regnum Dei, qui per mortem quasi per serpentem fluximus. Tunc enim homo ad manum Dei in resurrectione revertens, pristinam accipiet stabilitatem. Et est sensus: Redemisti virgam hæreditatis tuæ, id est reformati pristinam stabilitatem in homine, ut sit tua hæreditas. Sed quia et hoc de gentibus credentibus erit, quæ multo plures sunt Judæis, de quibus hoc dicit exprimit, dicens, **161** *mons Sion*, [Gl. int., Aug., Cassiod.] quasi dicat, quæ hæreditas est, mons Sion, id est non de gentibus hoc dico. Vel, redemisti virgam hæreditatis tuæ, scilicet montem Sion istum in quo habitasti, per legalia instituta, quæ Christum promittebant ante adventum Christi, vel corporali præsentia. Et in eo monte existens,

VERS. 4. — « Leva manus tuas in superbiam eorum in finem, quanta malignatus est inimicus in sancto. »

Leva manus tuas, [Aug., Cassiod., Cassiod., Alcuin.] id est potentiam tuam, in superbiam eorum, a quibus eversa est Jerusalem, id est a regibus gentium, ut superbiam eorum veritas ad humilitatem, ducens eos in finem, id est in Christum, quomodo et nos repellebas in finem, quod nos jam cernimus impletum, quia Romæ Christiana religio effloruit. Et bene dicit *leva*, quia ex multum superstitiosa facta est sanctissima. Vel ita, mons Sion; quasi dicat: Quæ hæreditas est mons, propter eminentiam virtutum, Sion, propter speculationem, in quo, id est in qua re, id est propter quam rem, habitasti in eo, vel vacat. In eo leva manus tuas in superbiam eorum, hoc non mutatur. Quanta breviter commemorat eversionis historiam. [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat: Ideo, leva manus, quia inimicus idololatra, gentilis, malignatus est, id est maligne operatus est, in sancto, id est in his quæ sancta tua erant, scilicet in templo, in sacerdotio, et in cæteris sacramentis: quod permisit Deus fieri, quia jam nihil præsignabant, cum res esset. Et quanta maligne operatus est, admirando hoc ait, utique multa, quia sacerdotes et ministeria templi præda fuerunt; et tota gens, vel occisa vel captivata est. Et hoc fecit inimicus, scilicet Romanus exercitus, ad quem designandum per prolepsin, id est per anticipationem, præmisit eorum. In sancto autem, id est in sanctuario, dicit eum malignatum, ut per contemptum sancti templi, ubi Deitas videtur despici, in presumptores concitet invidiam.

VERS. 5. — « Et gloriati sunt qui oderunt te; in medio solemnitatis tuæ. »

Et gloriati sunt de victoria sua. [Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Ecce quod non bono zelo fecerunt. Gloriati enim sunt. cum scelus soleat

A sequi penitudo, hi ad gloriam vertunt, qui oderunt te, servi scilicet dæmonum qui nullatenus tolerandi sunt. Et hoc in medio solemnitatis tuæ. Tunc enim eversa est Jerusalem, quando solemnitas agebatur paschalis, in qua crucifixerunt Dominum. Congregati enim sævierunt, congregati perierunt, vel non in aliquo extremo loco; sed in medio atrio tuo, alia littera, sacrilegia commiserunt. Et

VERS. 6. — « Posuerunt signa sua signa; et non cognoverunt sicut in exitu super summum. »

Posuerunt signa sua, vel trophæa, [Aug., Cassiod., Aug.] scilicet vexilla Romana, dracones, aquilas, quibus in prælio utebantur, vel statuas, et quælibet monimenta victoriæ, quæ prius in templo posuerunt, quæ et solebant super portas ponere in signum triumphi; signa scilicet manifestæ, cum dolore iterat signa, ut acceleret vindictam, provocet judicem, ostendens quod viribus suis darent. Unde et subdit, et non cognoverunt, scilicet quod a Deo hoc esset, quod Dei dispositione fieret. Quasi dicat: Non respexerunt. Ita in templo prius posuerunt signa sicut solent statuæ principum poni in exitu, id est in portis, vel in via et plateis. Et hoc super summum, scilicet super edita loca, id est super turrim, vel in aliquo loco excelso. Vel non cognoverunt in egressu desuper, alia littera, id est non cognoverunt quod hæc licentia a Deo egrederetur. Idem sensus. Et

VERS. 7. — « Quasi in silva lignorum securibus exciderunt januas ejus in idipsum; in securi et ascia dejecerunt eam. »

C *Quasi in silva lignorum*, [Cassiod., Gl. int., Aug., Cassiod.] id est sine aliquo respectu et reverentia, securibus exciderunt, id est comminuerunt, januas ejus templi, in quibus ornandis olim fuit cura, in idipsum existentes, id est conspirati in unum constanter. Nota quia antequam construeretur templum, prophetat eversionem templi; in securi et ascia, vel in dolabro, alia littera, et fractorio dejecerunt eam civitatem. Securis cedit trabes; ascia minutius. Persequitur per hoc ergo et magnas res, et minimas dicit dejectas, ut civitas sit funditus destructa et devastata. Prius fuerunt incisa, postea ignis omnia voravit. Unde sequitur:

VERS. 8. — « Incenderunt igni sanctuarium tuum in terra; polluerunt tabernaculum nominis tui. »

D *Incenderunt igni*. [Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Quod enim non poterat excidi, combustum est. sanctuarium tuum, non modo domos privatas, et tabernaculum nominis tui, quod Salomon fecit in nomine Domini, polluerunt in terra, quia illud quod est in celo non potuerunt. Unde magis cuique laborandum esset de illo. Vel, polluerunt tabernaculum nominis tui, id est usque ad terram dejecerunt culmina ad laudem Dei erecta. Augēt scelus eorum, ut atrocius vindicetur in eos.

VERS. 9. — « Dixerunt in corde suo, cognatio eorum simul: Quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra. »

Dixerunt, Romani, in corde suo cognatio eorum 51-

mul, [Gl. int.] id est omnes simul, non pauci. Quid dixerunt? Illud : *quiescere faciamus omnes dies festos a terra*, ne sit in terra gloria nominis Dei. Dies festos dico, Dei; hoc, scilicet Dei, ex persona hujus Asaph interpositum est. Non enim illi idolis servientes Deum appellaverunt, cujus templum evertébant.

VERS. 10. — « Signa nostra non vidimus; jam non est propheta; et nos non cognoscet amplius. »

Signa nostra. [Aug., Gl. int., Alcuin.] Ecce intellectus Asaph. Prædicta enim mala sunt ei disciplina. In his hoc Asaph intelligit, quod eversa sunt omnia signa, quia res venit. Quasi dicat : Omnia sunt eversa, et cum hæc omnia acciderint, præterea signa nostra non vidimus. Quasi dicat : His omnibus eversis cessant signa, quia jam non est propheta, ut olim in aliis captivitatibus, qui eis prædicebant liberationem, et nos non cognoscet Deus, id est non reducet a malis amplius, vel adhuc, alia littera, donec scilicet Judæus agnoscat eum. Vel increpative potest legi, secundum litteram aliam, quæ est : *Signa nostra nonne vidimus?* quasi dicat : Merito hæc mala nobis contingunt, quia nonne vidimus signa nostra? Quasi dicat : Vidimus et non intelleximus, et vere vidimus, quia hoc signum, quia non est propheta, vel sacerdos, vel unctio. Unde : Cum venerit Sanctus sanctorum cessabit unctio vestra (Dan. ix). Et nos non cognoscet amplius, propheta aliquis, vel Deus per prophetam, id est non annuntiabit Christum venturum, quia jam venit.

VERS. 11. — « Usquequo, Deus, improperebit inimicus? irritat adversarius nomen tuum in finem. »

Usquequo, etc. [Aug., Cassiod., Gl. int., Alcuin., Aug.] Clamat Asaph, ut derelictus æger, qui maluit cedere medicum quam curari. Quasi dicat : Hæc mala nobis, sed o Deus, inimicus, id est gentilis populus, usquequo improperebit inimicus? et quasi dicat : Subito cognoverit, usquequo supponit? irritat adversarius. Quasi dicat : Tandiu improperebit, quandiu adversarius, id est Judæus, irritat nomen tuum. Quasi dicat : Ut iratus corripis Judæos per gentes, quandiu te irritant, quod ideo facis, ut sic cognoscas eos ducendo in finem, id est in Christum. Vel, irritat usque in finem sæculi, id est quousque apprehensa cauda (Exod. iv) redeatur ad regnum salvatis reliquiis (Rom. 11). Et, o Domine,

VERS. 12. — « Ut quid avertis manum tuam et dexteram tuam de medio sinu tuo in finem? »

Ut quid avertis manum tuam et dexteram tuam. [Aug.] id est Judæos, de medio sinu tuo, non adducendo eam in finem, id est in Christum. Manus et dextera populus Judaicus est, post signum virgæ, de qua supra dixerat, additum est hic signum manus Mosi. Cum enim illud factum esset de virga, dedit Deus alterum signum Mosi, dicens : *Mitte manum tuam in sinum tuum; et misit, et ait : Pro*

duc eam; et produxit, et inventa est alba, id est immunda (Exod. iv). Albor enim in cute, lepra est, non candor. Iterum dixit : *Revoca eam in sinum tuum, et revocavit; et reversa est ad colorem suum* (ibid.). Hæc manus est populus Dei, qui foras ab eo missus immundus est; sed revocatus ad sinum, rediit in suum colorem. Dicit ergo : Ut quid avertis manum tuam et dexteram tuam, de medio sinu tuo? id est usquequo, et ut quid alienas populum tuum a te? ut foris immundus remaneat, usquequo non revocas manum. In finem, id est ut cognoscat salvatorem.

[Rem., Aug., Cassiod., Gl. int.] Vel potest totum legi ex persona desperantium Judæorum ab illo loco : *Dixerunt.* Prædicta itaque mala quæ exposuit, misericordiam judicis poterant movere, nisi obstinata esset in Judæis superbia. Irascentes enim visa eversione furiose, dixerunt in corde suo *cognatio eorum*, scilicet istud : *Quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra*, id est abjiciamus legem Dei, quæ nos non liberavit, quia etiam signa nostra, quæ olim fiebant patribus, modo non videmus. Stulte loquuntur, quasi post reatum his deberetur quod illis devotis factum est. Adhuc sunt verba desperantium Judæorum. *Jam non est propheta nobis*, quem consulamus, ut olim fiebat in adversitatibus. Cum enim post Christum eos non haberent, dixerunt se derelictos. Unde subdit : *Et nos non cognoscet amplius.* Hæc dixit, ne videretur inclementia Dei, quod Asaph pro eis non auditus est. Quia merito sustinent, qui inter hæc non poenitent. Hæc dixerunt, sed *usquequo Deus improperebit, tibi inimicus*, Judæus scilicet, usquequo irritat adversarius nomen tuum, id est usquequo pateris impropere Judæorum? Non ideo hoc dicit, ut velit eos perdi, sed commutari in melius : Deinde ostendit, usquequo subdens, usque in finem, id est in vesperam mundi, quando Judæi convertentur. Deinde quærit quare, usque tunc abjiciat eos, subdens : *Ut quid avertis manum tuam et dexteram tuam, de medio sinu tuo, vel atrio, usque in finem.*

PARS II. VERS. 13. — « Deus autem rex noster ante sæcula; operatus est salutem in medio terræ. »

Deus autem. [Alcuin., Aug.] Secunda pars, destructis signis ostendit rem ipsam, scilicet in adventum Christi, salutem ubique factam. Et dicit Asaph intelligens, nos ita, quasi relictis a Deo sine intellectu clamamus : Jam non est propheta, etc. *Deus autem rex noster*, qui est ante sæcula, non est temporalis, quia in principio erat Verbum (Joan. i). Hæc *operatus in medio terræ*, id est ubique; scilicet salutem, et nos Judæi dormimus. Vel tandem ad intellectum redeamus, ut discamus salutem, quam Deus operatus est. Hanc scilicet operatus est, ut discerent homines æterna quærere, non terrena. Ecce contigit cæcitas in Israel, ut plenitudo gratiæ intraret, et sic omnis Israel salvus fieret (Rom. 11). Si ergo non præcessit, saltem sequatur.

Vel operatus est salutem, id est incarnationem (108), A a populis Æthiopum, id est gentibus conversis. In medio terræ, id est in Jerusalem, quæ dicitur esse in medio terræ. Quasi dicat: Umbilicus mundi, ubi Deus factus est homo. Deinde quam salutem sit operatus, exponit dicens:

VERS. 14. — « Tu confirmasti in virtute tua mare; contribulasti capita draconum in aquis. »

Tu confirmasti, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: Eversa est illa nostra temporalis salus, sed ut confirmasti in virtute tua, id est potentia, mare, id est gentes quæ Judeam in medio cingebant. Et contribulasti capita draconum, id est superbiam daemonum, in aquis baptismi. Vel ad litteram, tu confirmasti in virtute tua mare, id est lapsus 162 maris Rubri, ut esset siccum iter per medium, cujus figura mysterium subdit, contribulasti, id est annihilasti capita draconum, id est immundorum spirituum, in aquis baptismi.

VERS. 15. — « Tu confregisti capita draconis; de-

« disti eum escam populis Æthiopum. »

Tu etiam confregisti capita, [Hier., Aug.] id est potestates draconis, id est principis demoniorum, scilicet Leviathan. Vel caput draconis, alia littera, id est initium peccati, quod est superbia, quod mulier, id est Ecclesia, vel sensualitas observare præcipitur. Et dedisti eum, scilicet diabolum, escam populis Æthiopum, id est omnium gentium, quæ prius nigrae erant peccatis; sed post candore virtutum sunt dealbatae, quibus diabolus est esca consumptionis, Christus vero esca est consummationis: Christus enim esca est qua consummur. Diabolus vero esca est, qua consumimur. Istud est caput vituli conflatilis, quem fecerunt filii Israel, sicut legitur in Exodo. Dum esset Moses cum Domino in monte quadraginta diebus, quando legem accepit, cumque de monte descenderet, auditur sonitum Israelitarum ludentium ante vitulum, atque accinctus gladio cum filiis Levi, transivit a porta usque ad portam, percussitque multos Judæorum. Deinde misit vitulum in ignem, ut prius confunderetur ipsa forma. Deinde minutatim comminuit, ut paulatim consumeretur, usque ad pulverem. Postremo misit in aquam, et dedit populo bibere (Exod. xxxii). Quid est hoc nisi quia adoratores diaboli corpus ejus erant, sicut Christiani corpus Christi sunt; sed Israelitæ, id est apostoli, qui de populo illo fuerunt, corpus diaboli consumunt, formamque ejus in igne confundunt, quando amore Dei ab specie mala abstinere docent; deinde minutatim comminuant. Cum paulatim malis renuntiare faciunt, deinde mittunt in aquam, et dant populo bibere, cum per imbrem gratiæ et aquam baptismi unitati catholice incorporant. Unde dictum est Petro, ostensis in disco reptilibus omnis generis: *Macta ederto mala, et manduca, ædificando in bonis* (Act. x), quod est comminueret et bibere. Sic diabolus amissis membris consumitur, velut esca,

Idem etiam figuratum est cum draco Mosi dracones magorum absorbit. Sic enim et modo gentes quæ credunt corpus diaboli devorant. Vel ita: Dedisti eum escam populis Æthiopum, quia sicut esca mordetur a comedente, ita credentes ipsum diabolum mordent, reprehendendo, accusando, culpando. [Cassiod., Alcuin.] Vel diabolus dum tentat, esca est fidelibus, quia ex ejus tentatione proficiunt, dum per ejus molimina purgati, quod desiderant assequuntur. Vel, dedisti enim escam, in qua scilicet delectentur, populis Æthiopum, nolentibus converti.

VERS. 16. — « Tu dirupisti fontes et torrentes; « tu siccasti fluvios Ethan. »

B Tu etiam dirupisti, hoc est aperuisti, fontes, [Aug.] id est predicatorum bonos, ut manarent liquorem sapientiæ. Et divitias fidei, et torrentes, id est eos qui ad tempus prædicant, sed tempore tentationis desistunt. Discretum est ergo inter fontes et torrentes. In aliis enim sit verbum vite, fons aque salientis in vitam æternam. In aliis torrens est, qui est aqua currens. Sed æstate siccatur. Hi sunt illi qui accepto verbo prædicationis currunt, sed tentationibus cedunt, qui non sic habent verbum ut bene vivant, sed ut aliis non taceant; tamen ex utrisque rigatur terra a Deo. Vel torrens improprie accipitur hic, scilicet pro fluvio. Et notat abundantiam prædicationis, qua boni doctores fidem et sapientiam aliis copiose profundunt. Et accipit eodem fontes et torrentes, tu siccasti fluvios Ethan, quod interpretatur fortis, et significat de se præsumentes, id est tu siccasti omnes doctrinas gentium, malorum, Judæorum, de iustitia sua præsumentium.

[Cassiod.] Vel totum de malis potest accipi sic: Tu fontes, id est illos quorum mala jugiter influebant, et torrentes, id est qui subito et rapide peccant, dirupisti, id est a fonte suo diabolo divisisti. Tu etiam penitus siccasti fluvios Ethan, id est fortis, id est inundationes et consilia diaboli, qui de se præsumpsit.

VERS. 17. — « Tuus est dies, et tua est nox, tu « fabricatus es auroram et solem. »

D Tuus est etiam dies, [Aug.] id est spirituales, quos illustrat sol incommutabilis sapientiæ, quam loquitur inter perfectos (I Cor. ii). Unde: Dies diei eructat verbum (Psal. xviii), quod erat in principio apud Patrem (Joan. xviii). Et tua est nox carnales, de quibus ait Apostolus: Non potui loqui vobis quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus (I Cor. iii), quos velut noctem consolatur luna, id est carnis manifestatio. Verbum enim caro factum est et habitavit in nobis (Joan. i). Unde: Nox nocti indicat scientiam (Psal. xviii). Vere tua sunt, quia tu fabricatus es auroram vel lunam, id est carnalem, qui ut luna mutatur, qui tamen non est deserendus,

et solem, id est sapientes, qui permanent, secundum illud: *Sapiens permanet sicut sol. Stultus autem sicut luna mutatur* (Ecclesi. xxvii). Vel, fecisti auroram et solem, initium et perfectionem sapientiae, id est insipientes et perfectos.

VERS. 18. — « Tu perfecisti omnes terminos terrae; aetatem et ver tu plasmasti ea. »

Tu fecisti. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Gratia enim tua salvi facti sumus omnes, ut ait Apostolus: *Creati in bonis operibus* (Ephes. ii). Fecisti ergo omnes terminos terrae, quia unusquisque fidelis proprium donum habet a te (I Cor. vii). Vel termini sunt apostoli, prophetae, quia sicut termini fines distinguunt, ita hi fidei iura custodiunt. *Aetatem*, id est ferventes spiritu, et ver, id est novellos in fide, temperatos in mansuetudine, tu plasmasti ea. Vel haec omnia historialiter accipi possunt ab illo loco: *tunc est dies*, etc.

PARS III. VERS. 19. — « Memor esto ejus, inimici eius impropertavit Domino; et populus insipiens incitavit nomen tuum. »

Memor esto. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Tertia pars. Quod jam ubique fit, precatur fieri Judaeis per numerata beneficia, pium iudicem provocat ut indulgeat. Quasi dicat: Et quia haec praedicta fecisti, *memor esto hujus*, non dicit cujus, sed intelligi debet, hujus scilicet operis tui. Unde alii transulerunt, *hujus creaturae tuae*. Cujus creatura? ecce inimicus, scilicet Judaeus, impropertavit verbis Domino, id est gens sua impropertavit Christo, dicens: Iste est peccator. Non novimus unde sit. Nos Moysen novimus, cui locutus est Deus (Joan. ix). Iste est Samaritanus (Joan. viii), manet tamen radix gentis (Rom. xi). Ecce Asaph in intellectu dolet pristinam cecitatem. [Cassiod. et Aug.] Et sic pro Judaeis orat, ut eorum confiteatur errata: hoc orat quod sit futurum. Erant enim inter Judaeos vasa misericordiae; et populus insipiens tunc sine intellectu erat Asaph. Incitavit factis, id est exacerbavit, nomen tuum, quando dederunt alapas, et obtulerunt acetum (Matth. xxvii). Sed ego qui intelligo, precor,

VERS. 20. — « Ne tradas bestiis animas confitentes tibi; et animas pauperum tuorum ne obliviscaris in finem. »

Ne tradas bestiis, [Aug., Gl. int., Aug.] id est diabolo et angelis ejus, animas confitentes tibi quae poenitens constituitur peccata, et animas pauperum tuorum ne obliviscaris ducere in finem, id est in Christum. Sed potius beneficia Christi da pauperibus. Jam enim sunt pauperes, qui prius erant divites, scilicet statuantes suam justitiam, modo vero non audent oculos levare ad caelum. Et, o Domine,

VERS. 21. — « Respice in testamentum tuum: quia repleti sunt qui obscurati sunt, terrae domibus iniquitatum. »

Respice in testamentum, non in Vetus, quod est de terrenis, sed in tuum, [Aug., Cassiod.] scilicet No-

Novum, quo promisisti regnum caelorum, id est imple quae promisisti, ut testamentum novum quod est de aeternis constituas. Meminit iste promissionis, quia ei merita deficiunt. Ideo item debet reminisci, *quia repleti sunt iniquitatum*, id est iniquitatibus. Unde sequitur obscuritas: Ideo addit, *qui obscurati sunt*, quia lumen scientiae perdunt, habitantes in domibus terrae, id est terrena habitatione, id est caeci sunt, et terrenis dati, quibus delectantur. Vel ita, respice, ut reliquiae salvae fiant (Rom. xi). [Aug.] Quia multi, qui attendunt ad terram, obscurati sunt, quia pulvis iniquitatis intravit in oculos eorum. Unde: *Obscurentur oculi eorum*, etc. (Psalm. lxxviii.) Et repleti terrae, id est terra, id est amore terrenitatis. Et hoc ideo, quia habitant in domibus iniquitatum, id est quia corda habent iniqua. Domus enim sunt corda, ubi libenter habitant, de quibus dicitur: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v).

VERS. 22. — « Ne avertatur humilis factus confusus; pauper et inops laudabunt nomen tuum. »

Ne avertatur. [Gl. int., Cassiod., Aug., Gl. int., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Quia promisisti, ideo confusus, confundi non est humilis, sed superbi; qui non Deo, sed sibi tribuit. Ergo confusus, id est quem superbia confundit. Illos enim qui terrena amant, confundit superbia. Factus humilis, eradicata superbia, ne avertatur a te. Nota quia more oratorum personam pro persona mutat, quia gratus pro odioso ponitur, ut dilectio devoti contumacis temperet odium; et si non avertitur pauper spiritu, scilicet humilis et inops, scilicet qui non sunt turgidi de temporalibus, vel de justitia sua, isti, inquam, non alii, *laudabunt nomen tuum* confitendo peccata, quaerendo aeterna. Ecce Asaph jam intelligens excutit terrena promissa Veteris Testamenti, sed quia nondum accepit caelestia, quae sibi promittuntur in Novo, et cum impropertavit patitur malorum, videtur deseri. Et ideo exclamat:

VERS. 23. — « Exsurge, Deus, judica causam tuam; memor esto impropertiorum tuorum, eorum quae ab insipiente sunt tota die. »

EXSURGE. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Ne avertatur humilis, o Deus, exsurge ad confortandum me, quia desertus videor, quia nondum accepi quae promisisti, quae invisibilia nihil putantur et judica causam tuam, post omnia facit iste causam esse iudicis, cui negotii sui qualitas intimatur, cum dicit causam tuam, quam ego defendendo, contra illos qui obmurmurant. Dicunt enim: Ubi est Deus tuus? contemptus est Christus a Judaeis ambulans in terra, et a falsis Christianis sodeps in caelo. Ait ergo: Judica causam tuam, id est fac ut non fallatur spes mea, qui credidi quod non vidi. Et illi manifesta veritate praedicent, quod prius abnuebant stulte. [Cassiod., Gl. int., Aug.] EA hoc est: Judica causam tuam, scilicet quam boni de-

fendunt, dum Asaph insultatur dicendo : Ubi est Deus tuus ? ipso Deo etiam detrahitur. Et ideo sua causa dicitur. *Memor esto improperorum tuorum*, et adhuc etiam insultatur Christo, non deerunt vasa iræ, usque in finem sæculi, quæ dicunt, vana prædicantur Christianis. [Alcuin., Aug., Cassiod.] Inanis est resurrectio mortuorum. Esto memor, tuis dans coronam, hostibus pœnam, scilicet eorum quæ ab insipiente sunt tota die. Non enim deerunt insultantes usque in fine sæculi. Ideo hæc dicit, ut ipsa continuatio opprobriorum mansuetudinem iudicis patientis incitaret. Adhuc contra inimicos precatur, dicens :

VERS. 24. — « Ne obliviscaris voces inimicorum tuorum ; superbia eorum qui te oderunt, ascendit semper. »

Ne obliviscaris voces inimicorum tuorum, [Gl. int., Cassiod., Aug.] quin eorum blasphemias deprimas, quia superbia eorum, scilicet Romanorum, qui te oderunt, contra hostes commovet eum, ascendit semper. In fine ponit execrabile malum, quod est superbia. Vel in bono potest accipi secundum aliam litteram. Quasi dicat : Memor esto improperorum tuorum, et ne obliviscaris etiam voces deprecantium te, humiliter et devote, et superbia eorum, etiam eorum qui te oderunt, ascendit semper ad te. Quasi dicat : Noli oblivisci superbiam eorum qui te oderunt, sed semper ascendat ad te, quod et facit, quia vel corrigit vel punit.

63 COLLATIO IN PSALMUM LXXIII : « UT QUID, EUS, REPULISTI, » ETC.

VERS. 3. — *Redemisti virgam hereditatis tuæ.* Munsterus vult ut paternus casus hereditatis referatur ad verbum præcedentis versiculi, nempe recordare. Sic enim reddidit : *Recordare congregationis tuæ, quam possedisti ab initio.* Ac mox duobus verbis, de proprio additis, et quam redemisti, recordare, inquam, tribus hereditatis tuæ, certe, id est mere voluntarium. Rursum quod vertit tribum pro virga, non est extra sensum, נִשְׁכֶּתֶת utrumque sonat, et virga more Scripturæ, pro tribu et imperio usurari solet.

Mons Sion in quo habitasti in eo. Duplicem calumniam patitur hic versiculus a Fabro et Cæco : Alteram quod canimus recto casu, *mons Sion*, quandoquidem consequentia sermonis, et grammatices ratio exigat casum accusandi, *montem Sion*, propter verbum præcedens *redemisti*. Scio equidem orationis structuram hoc ordine esse aptam, et ab Hieronymo et Augustino sic observatam, ut tamen alter lectionis ordo non sit repudiandus omnino, siquidem in Hebræo est proposita magna, in particula hereditatis tuæ, נְהַלְתָּ נְהַלְתָּ נְהַלְתָּ NAHALATECA, Deinde peculiare est Hebræis, sub pronomiibus includere verbum substantivum, jam vero hic legimus הָרַר צִיּוֹן הָרַר HAR TZION ZEH, *mons Sion iste*, ut quam optime, dicas, *mons Sion iste*. Hanc phrasim sæpe Græci in suis articulis agnoscunt. Triplicem lectionem tangit magister in Expositione. Secundo rhetoricantur isti in hoc genere locutionis, *in quo habitasti in eo*, ceu inepto et Latinis auribus inaudito. At hoc genus hominum, magis superstitiosum quam pium, mirabilis doctrinæ suæ virtute revincat divus Augustinus, libro xxii De doctrina Christiana, cap. 15, in hæc verba memoratu dignissima : « Quid est ergo integritas locu-

tionis, nisi Latine consuetudinis conservatio loquentium veterum auctoritate firmata ? Sed tamen eo magis offenduntur homines, quo infirmiores sunt, et eo sunt infirmiores, quo doctiores videri volunt, non rerum scientia qua edificamur, sed signorum, qua non inflari omnino difficile est, cum et ipsa rerum scientia, sæpe cervicem erigat, nisi Dominico reprimatur iugo. Quid enim obest intellectori, quod ita scriptum est ? Quæ est terra in qua isti insident super eam, si bona est aut nequam ; aut quæ sunt civitates, in quibus ipsi inhabitant in ipsis ? Quam locutionem magis alienæ linguæ esse arbitror, quam sensum aliquomodo altiore. » Hactenus D. Augustinus. Ubi sanctus doctor quasi prophetice jam diluebat cavillationes futuras adversus hunc locum, et loquendi tropum.

VERS. 4. — *Leva manus tuas.* Pro *manus tuas* Hebr. habet מַנְיָה PEANECIA. Hier., Sanctes, Munsterus, interpretes pro Cajetano, vertunt *pedes aut gressus* ; Pratenis, *percussiones* ; Pellicanus, *palpitationes*. De hoc psal. LVII versu 10, adnotatum est. Denique Hier. accepit nominaliter particulam præcedentem מַנְיָה HARIMAH, quod dicimus cum aliis *leva*, sive *exalta*. Ipse vero sic transtulit, *sublimitas pedum tuorum*.

In *superbias eorum*. Hieron. dissipata est, duntaxat ponit, cum præmisisset *sublimitas*, Munsterus, ut *vastes*. Cæteri vertunt *ruinas*, aut *desolationes*. Hebraice habet מַשְׁחָוֹת LEMASSCHUOTH, pronuntiando per punctulum nuncupatum smol, super litteram schim, significat, *elevationes*, adeoque *superbias*, ut legimus. Si vero per alterum apicem, quem dictitant jamin, tum *vastationes* ruinasque representat, quomodo alii ceperunt. Nec tamen sensus difficile conciliatur, hoc aut illo modo.

Quanta malignatus est inimicus in sancto. Sanctes, Munsterus ac Felinus sic reddunt hunc versiculum, ut a superioribus pendat ordo verborum et sententiae, perinde ac si diceret : *Leva manus tuas in superbias eorum, et super omnem inimicum, qui male fecit in sanctuario.* *Leva*, inquam, *manus tuas, et devastes*. Astipulantur et interpretes pro Cajetano. Sed Hier. cum cæteris, clausulam istam per se distinguit, atque, *omnia male egit inimicus in sanctuario*. Ac respondet Hebraice lectioni propius, כָּל דָּרַע אֵיבִי בְּקֹדֶשׁ CAL HERA OIEB BAQODESCH.

VERS. 5. — *Et gloriatui sunt.* Hier. *fremerunt* ; alii, *clamaverunt*, *glorierunt*. שָׁחַג SCHAGA proprie dicunt, ad leonis clamorem pertinere, cui typus superbiae gloriæ congruit.

In medio solemnitatis tuæ. Hier., *pacti tui* ; alii, *Ecclesiarum tuarum* ; iste, *templi tui*, hic, *tabernaculi tui* ; ille, *synagogarum tuarum*. מוֹדַעַת MOADECA, cuilibet versioni ex Hebr. satisfacit.

VERS. 6. — *Et non cognoverunt.* Mire dissidere apparet nostram lectionem ab Hebraica, in eo maxime quod habemus negationem, quam Hebræi hic neutiquam agnoscunt, et unde hauserint LXX non satis liquet. Unum est tamen quod varie reddunt, qui Hebraismum professi sunt. Hebræum est יָדָה HUADA. In primis Hier. habet *manifesta*, ut intelligas, signa ex superiore ; Munsterus, *cognitus erat* ; Pratenis, interpretes pro Cajetano, et Pellicanus, *cognoscetur*. Versio Sanctis pene sensu eodem, etsi aliis verbis, nostram editionem contingit, quando vertit, *contritum est*. Siquidem radix יָדָה IADA, nonnunquam significat *subvertere*, *conterere*, aliquid autem ita comminui potest, ut postea vix ejus vestigium agnoscat, quod quadrat extremæ vastitati urbis Hierosolymitanæ, de qua prædixerat Dominus lapidem super lapidem non remansurum (Luc. xiv), et de qua agit psal. Qain et Chaldaeus habet, *contundet malleo*. Itaque ut intelligentiam coram ponamus, totum versiculum replicare licet. *Posuerunt signa sua, signa.* Deinde legatur quasi per parenthesis, *et non cognoverunt*, quare ? quia omnia contrita sunt posue-

runt, inquam, signa, sicut in exitu super summum. A in hoc ut sint signa victoriae, et urbis solo æquate, quanquam haud me fugit Aug. aliter interpretari, illud non cognoverunt; videtur tamen de parenthesi convenire. Sed quia suscepti instituti est conferre translationes, ab eo non dissentimus, qui libro secundo De doctrina Christiana, capite 15, nos admonuit ita facere, dicens: « Sed, ut superius dixi, horum quoque interpretum, qui verbis tenacius inhæserunt, collatio non est inutilis ad explicandam sæpe sententiam. » Et cap. 12 ejusdem libri: « Quæ quidem res plus adjuvit intelligentiam, quam impedivit, si modo legentes non sint negligentes. Nam nonnullas obscuriores sententias, plurimum codicum sæpe manifestavit inspectio. » Hæc ille.

Sicut in exitu super summum. Hieronym., in introitu desuper; Præteritis, et interpretes pro Cajetano, sicut adducens superius aut superne; Munst. quid sit declarat periphrasi, quasi adducens ligna ad sublime aliquid; Pellicanus, velut adducens compendium. Alii habent suas paraphrases. Hebr. habet כְּבִרְיָא לְמַעַל KEMEBI LEMAALAM. Hieron. legit in priore dictione beth pro caph. Paulo enim distant. Rursus mebi accepit cum LXX, ut littera men non sit nota participii, sed ut sit quasi constitutiva nominis hæc mantici, id est denominativi. Nec debet offendere quod ubi dicimus in exitu, ubi ait in introitu, quasi duo opponantur. Siquidem idem locus diversorum respectu est introitus et exitus. Denique postremam particulam fere ad verbum reddiderunt interpretes LXX, eoque nihil detrahitur veritati Hebraicæ.

Vers. 7. — Quasi in silva lignorum securibus exciderunt januas ejus. Hebr. faciunt finem versus in particula quæ significat securus, ut respiciat verbum superius, posuerunt, juxta Hieron., in saltu lignorum securus, subaudi posuerunt. Alii sic reddunt, ut pendeat a participio, quod verterunt adducens. LXX vero, aliam sequentes distinctionem, addiderunt verbum exciderunt, ob commoditatem orationis et sensus. Nec minoris sunt auctoritatis quam Munsterus, qui non facit ut particula securus verbum aliquod superius appellet, sed de proprio miscuit alterum verbum foris adductum. Ait enim qui securus mittebant in perplexas arbores. Hebraice dicitur, כְּדִמְחָה עַל קִרְדֹּחַ BISADOC ETZ QUARDUMOTH, ubi apparet LXX legisse caph, vice beth, litteræ cognatæ, ut fit sæpius.

Januas ejus. Alii dicunt, sculpturas ejus, sensu invariato, quanquam et vocabulum Hebraicum utrumque sonare possit מִיטָחַן פֶּתַח PATAH, id est aperuit, sculpsit. Accedit et Felinus. Ac mox in eo quod sequitur: In securi et ascia dejecerunt eam, inter translatore satis convenit, quod enim pro ascia quidam vertunt malleum, ideo est quod כֶּלֶף KELAPHAN, est utrilibet commune.

Vers. 9. — Cognatio eorum simul. Concordant Hieronymus, Chaldaeus, Nebiensis, Pellicanus, et interpretes pro Cajetano, dum transferunt posteri eorum, vel filii eorum. Sed Præteritis, Sanctes, Munsterus, Felinus et Campensis maluerunt sequi quosdam rabbinos, exponentes vocabulum hic positum, נִינִי NINAN, depopulemur, sive servamus in eos. Adnotavit tamen Sanctes posse esse, aut de radice נָן NIN, id est filius, intelligendo posteritatem per filium, aut de radice נָה NANAH, quod est depopulatus est, sicque redemit laborem nostrum.

Quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra. Præteritis, combusserunt omnia templa Dei in terra. Sanctes, pro templis, dixit tabernacula; Munsterus, synagogas; interpretes pro Cajetano, conventus; Campensis complexus est utraque, et templa et solemnitates. Hunc locum tam copiose quam erudite discussit Hieronymus ad Suniam et Fretellam ut nobis quidquam addere non liceat. Dicit ergo: « Incendamus omnes dies festos Dei a terra, pro quo in Græco scriptum est, δούτε καὶ κατακαύσωμεν πάσας

τὰς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς. Et nos transtulimus: Heus, et quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra. Et miror quomodo e latere adnotationem nostram, nescio quis temerarius, scribendam in corpore putaverit, quam nos pro eruditione legentis scripsimus hoc modo. Textus non habet κατακαύσωμεν, ut quidam putant, sed κατακαύσωμεν, id est incendamus. Et quia retulit mihi sanctus presbyter firmus, qui hujus operis exactor fuit, inter plurimos hinc habitam questionem, plenius de hoc disputandum videtur. In Hebræo scriptum est, וְשָׂרֵף מִלְּמַדְרַשׁ אֶל בְּרָחֵץ

SAREPHU CAL MOADE EL BAARETZ, Quod Aquila et Symmachus verterunt ἐνέπρησαν πάσας τὰς ἡμέρας Θεοῦ ἐν τῇ γῇ, id est incenderunt omnes solemnitates Dei in terra. Quinta, κατακαύσωμεν, id est combusserunt. Sexta, κατακαύσωμεν, id est comburamus. Quod et LXX, juxta Hexaplorum veritatem, transtulisse perspicuum est. Theodotus quoque ἐνέπρησαν veritit, id est succendamus. Ex quo perspicuum est sic psallendum, ut nos interpretati sumus. Et tamen sciendum quid veritas Hebraica habeat. Hoc enim quod LXX Interpretes transtulerunt propter vetustatem in ecclesia decantandum est, et illud ab eruditissimis sciendum propter notitiam Scripturarum. Unde si quid pro studio ex latere additum est, nondum debet poni in corpore, ne priorem translationem pro scribentium voluntate conturbet. Hactenus verba Hieronymi fideliter retulimus. O verba albo signanda calculo, o verba nullo intermoritura sæculo, quæ vel sola sufficerent abunde ad retundendam quorundam pertinaciam cervicem, qui si quid forte putant in Hebr. aliter legi, quam in Ecclesiis psallatur, insaniunt, stomachantur, vociferantur exoggerantes ad ravim: hoc est eradendum, convellendum, jugulandum. Hoc non dixit Spiritus sanctus, Psallamus cum Propheta hoc aut illo modo. Quid ais? Hieronymus etiam id quod verum erat, et e latere pro eruditione legentis adnotatum, noluit infulciri in corpore textus, quin et temerarium censuit qui hoc fecerat. Quod si etiam receptum sit nunc, ut aliter psallamus, quam ille forsau veritit, aut interpretatus fuerit, vult vetustatem auctoritatis nomen obtinere. Scientiam laudat Scripturarum, ritum ecclesiasticum vult temerari.

Vers. 10. — Et nos non cognoscat amplius. Hieron., 164 Non est nobiscum qui sciat usquequo, ut intelligas non esse prophetam, qui sciret finem horum malorum, et quousque sint sævitura. Verum ex Hebræo hic velle ille sensus congrue elici potest וְלֹא יָדַע בְּכֵן יְהוָה YELU ITANU IODEA AD MAH, præsertim si legeretur וְלֹא יָדַע OD, pro וְלֹא AD, ubi sunt eadem litteræ, quanquam frequentius in od interponatur vau.

Vers. 12. — De medio sinu tuo in finem. Hieronymus, de medio vel ut codex Fabri habebat, in medio sinu tui consumens. Sanctes et Munsterus ad sensus integritatem, ut sibi videntur, quædam addiderunt. Ac totum versiculum repetam, quod appareat quid sibi velint apertius. Ille sic: *Ut quid reducis manum tuam et dexteram e medio sinu tui, non educis, inimicos consumendo? Hinc non abhorret alter: Quare avertis manum tuam et dexteram tuam? profer eam ut hostem consumas.* Varietas pendet ex postremo vocabulo כֶּלֶה CALEH, quod consumere, perficere, finire. Et secundum normam grammaticæ Hebrææ, est modi imperativi vel infinitivi, ob idque apte vertitur finiundo, vel consumendo, fini, aut consume, quanquam Hieronymus litteræ haud serviens dixerit per participium consumens, etiam si non sit improbable ipsum legisse כֹּלֵה COLEH, in verbo quod nuncupat cal.

Vers. 14. — Tu confirmasti in virtute tua mare. Hieronymus cum cæteris, dissipasti. In Hebræo scribitur פָּרַדְתָּ PARADTA, idque significat separare, distinguere, expandere, dissipare. Quod si versiculi

intelligentiam reduxeris ad transitum filiorum Israel per medium maris Rubri, eodem tendit sensus, *confirmasti et dissipasti mare*. Si quo modo Augustinus refert ad gentium conversionem, certe ipsa plenitudo et cordis contritio dissipat malam conscientiam, et confirmat bonam.

VERS. 16. — *Tu siccasti fluvios Ethan*. אֵתָן non videtur esse proprium nomen deserti. Hieronymus enim vertit et plerique alii *flumina fortia*.

VERS. 18. — *Æstatem et ver tu psalmasticea*. Hebr. ponunt pro vere hyemem, חֵרֵף *horeph*: credimus haud inepte et ver designare. Nam Job xxix, ubi legimus: *Sicut fui in diebus adolescentiæ meæ*, Hebræus quidem חֵרֵף *horeph*. Adolescentia autem temporis, quidnam aliud sonat quam veris juventam quamdam? Quanquam qui dicit, *æstatem et ver psalmasticea*, mediam quoque hyemem intelligat necesse est.

VERS. 20. — *Ne tradas bestiis*. לְחַיִּיתָ *lehaiath*, id est *feræ* vel *congregationi*. Vocabulum enim est ambiguum. Priorem significantiam sequuntur LXX, Hieronymus, Nebiensis, Pratenis, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, et editio in Campensi. Alteram malunt Sanctes, Munsterus, et paraphrasis Campensis, quia tamen sensus quasi esset imperfectus, simpliciter dicendo, *ne tradas congregationi animam*, addiderunt *hostium*.

Animas confitentes tibi. LXX, subnotante ipso Sancte, legerunt *daleth* pro *res*. Sunt enim litteræ, ut non rarerent dictum est, admodum affines. Siquidem nunc habent exemplaria, תֹּרֶכָא *toresca*, id est *turturis tuæ*, interpretibus Pratenis, Sancte, Pellicano, Munstero, Campensi, Nebiensi, Felino. תֹּרֶכָא *toresca* autem, id est *confitentem tibi*, seu *quæ confitebitur tibi*, sonat. Sed Hieronymus et interpretes pro Cajetano, transferunt *animam eruditam lege tua*, legentes quidem per *res*, sed *ducentes a תֹּרֶכָא*, id est *lex*, תֹּרֶכָא *toresca*, quamvis Sanctes astruat in ea acceptione dicendum, תֹּרֶכָא *thoratheca*. Chaldaus tamen habet, *animas discentium legem tuam*.

Et animas pauperum tuorum. חַיִּיתָ *haiath fursum*

A *vertunt congregationem*. Hieronymus, *vitam* quæ procul dubio est anima.

VERS. 21. — *Repleti sunt qui obscurati sunt terræ domibus iniquitatum*. Quia versus est translatus ad ordinem locationis Græcæ, paulo est involutio, sed sic ordinando, *repleti sunt domibus iniquitatum terræ, qui obscurati sunt*, nihil remanet scrupuli. Aug. et Romana editio sic habent: *Repleti qui obscurati terræ domorum iniquarum*, ut more Græco ponatur genitivus vice ablativi. Magister vero subaudit *habitantes*, nostram lectionem tenendo. In Hebræo major est difficultas. Hier. enim habet, *repleta sunt tenebris terræ, habitationes iniquæ subruta*; Pratenis aliter, *repleta sunt obscuritates terræ habitationibus iniquitatis*; Sanctes, *repleta sunt loca tenebrosa, habitationes iniquorum*; Munsterus, *repleta sunt omnia tenebrosis carceribus terræ, et habitaculis violentis*. Alii pene in idem conspirant. Singula sigillatim excutiamus. In primo vocabulo omnes conveniunt. In secundo est dissonantia, videlicet *obscurati sunt*. Hebr. enim unico effertur מְחַשְׁכִּי *mahassake*, quia LXX acceperunt sub participio apiculus immutatis si scribantur in verbo *hiphil*, ut vocant. In tertio nempe מְחַשְׁכִּי *mahassake* Hier. dissidet, quod usurpat plurative, eoque oportuit, secundum vocabulum, pro constructionis exigentia ponere. In quarto et quinto nimirum מְחַשְׁכִּי *mahassake* satis concordant, præter hoc quod videtur Hier. addidisse *subruta*, sed verbum מְחַשְׁכִּי *mahassake* est *inceps ad inique agere, et dissipatum esse*, quare est verosimile ipsum voluisse utrumque comprehendere significatum. In commentariis certe ignoro prorsus, quam secutus est editionem, quia legit, *repleti sunt domibus pro domibus iniquitatum*, et interpretatur *spinas*, quamquam densitas, quæ est in sentibus, haud longe sit ab obscuritatibus terræ.

VERS. 24. — *Superbia eorum qui te oderunt ascendit semper*. Pro *superbia* Hebr. שְׁכֹחַ *scheon*. Et Hier. vertit *sonitum*, nec alii dissident. Quem tamen *sonitum* sive *streptum* intelligere debeamus, aperuerunt LXX in nomine *superbiæ*. Inde editio in Campensi, habet *fastus insurgentium in te*: et Paraphrasis, *contumeliosa vociferatio eorum*. Concordat Felinus.

PSALMUS LXXIV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM NE DISPERDAS vel CORRUMPAS, PSALMUS CANTICI ASAPH. »

Confitebimur tibi, Deus. [Aug., Alcuin., Cassiod.]

Titulus: *In finem ne disperdas vel corrumpas, psalmus canticum Asaph*. Psalmus iste contra tumorem superbiæ medicinam humilitatis apportat, in quo Christus ostenditur versus Deus, et verus homo, iudex vivorum et mortuorum: ut Judæi credant, et non corrumpant fidem et spem suam in Christum; sed Dei promissionem certa fide expectent. Et hoc dicit Asaph, id est fidelis Synagoga. [Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod.] Et est sensus: *Psalmus* iste, qui monet ad bene operandum est *canticum*, quia agit de remuneratione æterna, qui est Asaph, id est fidelis Synagoga, hoc agit *ne tu*, o Judæe, vel quicumque *corrumpas vel disperdas*, id est *ne violes spem*, quæ habetur in promissione Dei; sed sit tibi certa ejus promissio, et ut hoc facias, respice in *finem*, id est vide finem, ubi tu beatus eris; miseri vero qui hic rident. Et ideo quæcunque modo hic occurrunt prospera vel adversa despice, in sola promissione Dei gaude. Intentio: Monet hic psalmus, ne quis su-

perbus de se præsumat, nec humilis de Deo desperet; quem et si affligitur, certa consolatur promissio. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo proponitur humilis, qui et alios invitat. Secundo terretur superbus judicio, quod effugi non potest, ibi, cum *accepero tempus*. Asaph ergo certus de promissis, sic incipit: O,

VERS. 1. — « Confitebimur tibi, Deus, confitebimur, et invocabimus nomen tuum. »

Deus, confitebimur peccata, [Aug.] jam humiles facti, non alii Deo, sed tibi non crudeli ultori, sed pio indultori. Hæc confessio est evacuatio a malis. Omnia enim in confessione lavantur. Deinde repetit *confitebimur*. Repetitio confirmatio est, ne te preniteat esse confessum. Unde in Evangelio Joan. Dominus geminat pro majori confirmatione: *Amen, amen* (Joan. 1, et alib.) Et in Psalmis: *Fiat, fiat*, geminat (Psalm. lxxi, lxxxviii). Et Joseph de somnio Pharaonis, qui vidit septem spicas plenas, et totidem steriles; et septem boves pingues, et totidem macilentos, dixit (Gen. xl). Repetitio est confirmatio. Firmamentum enim sententiæ esse in repetitione, ex mul-

tis Scripturarum locis docemur, ut præstensum est : ad significationem veritatis sufficeret unum, ad significationem firmitatis accessit et alterum. Confitemini peccata, vel semel terreno iudici mortem inducit. Sed Deo facta frequens confessio vitam parit; post confessionem sequitur invocatio. Unde subdit, *Et invocabimus nomen tuum*, post confessionem potest invocari Deus in hominem sic mundatum. Et sicut per confessionem evacuat malis; sic per invocationem impletur bonis. Postea sequitur narratio. Unde subdit :

VERS. 2. — « Narrabimus mirabilia tua. »

Narrabimus. [Aug., Gl. int., Cassiod., Aug., Cassiod.] De pleno ructavit iste, ut alii veniant, ut qui audit, dicat : Veni (Apoc. xxi), et cortina cortinam ducat (Exod. xxxvi), et fontes nostri deriventur foras (Prov. v). *Mirabilia tua*, hæc est regula sanctæ devotionis, quæ hic insinuat. Prius enim est confiteri peccata, per quod exinanimur malis; postea invocare Deum in auxilium, quo bonis implemur; tandem de pleno eructantes narrare possumus : a purgato enim invocatur Deus ut a suo. Inde votus vero, si eum vocat, iudicium postulat. Si autem purgatus invocaverit, deinde poterit narrare : Alioquin dicitur ei, *Quare tu enarras justitias meas?* (Psal. xlviii.) Inde etiam est quod locus orationis prius mundatur a sordibus; deinde cortinis ornatur, postea pallii variorum colorum decoratur (Exod. xxvi), ut nos (109) qui sumus templum Dei sanctum, prius per confessionem purgemur a malis : postea per invocationem cortinis virtutum decoremur; inde variis coloribus operum bonorum in conspectu hominum ad gloriam Dei Patris niteamus. [Cassiod.] Pro hac autem perfecta religione mox meretur iste audiri. Dicit enim Christum respondere votis suis, in cuius Christi persona subditur :

PARS II. VERS. 2. — « Cum accepero tempus, ego iustitias iudicabo. »

Cum accepero [Cassiod., Alcuin., Aug., Gl. int., Aug.] Secunda pars, ubi terretur superbus iudicio, quod effugi non potest, et ad eum revocandum columnæ confirmantur, quem etiam Deus humiliat, hic vero humilem exaltat. Vel secundum aliam litteram, singulariter dicitur, *Narrabo*, quamvis pluraliter præmiserit : *Confitebimur et invocabimus*. Jam enim omnes sunt unus Christus, ex quo habetur invocatus. Loquitur autem Christus in persona capitis et membrorum. Quasi dicat : Ego, totus Christus, narrabo mirabilia tua, quæ si quis non audit, ego, Christus, scilicet qui modo non vido, iudicabo iustitias, vel ego Christus, scilicet totus, iudicabo, quia et sancti cum eo iudicabunt, ante ergo iudicandi precentur absolvi. Iudicabo, *cum accepero tempus* iudicandi. Modo enim tempus est docendi et misericordiæ; sed postea erit tempus iudicandi. Sed nunquid accepit Christus tempus? Nunquid accepit Filius Dei, Filius Dei non accepit tempus; sed filius hominis accepit tempus, idem tamen est et (109) Ex Greg., hom. 19 in Ezech.

A Filius Dei, per quem facti sumus, et filius hominis per quem reffecti sumus. Accepit ergo tempus ut filius hominis, qui gubernat tempora ut Filius Dei. Accepit ergo Christus secundum hominem quod ipse Deus dat, ipse, scilicet potestatem iudicium faciendi. Nam secundum quod Filius Dei, nunquam caruit potestate iudicandi. Et ideo non accepit; sed secundum quod Filius hominis accepit. Totus ergo Christus in futuro iudicabit. Unde Dominus in Evangelio : *Sedebitis et vos super sedes duodecim iudicantes duodecim tribus Israel* (Matth. xix). Ita in futuro, modo quid?

VERS. 3. — « Liquefacta est terra et omnes qui habitant in ea; ego confirmavi 165 columnas ejus. »

Terra prius firma, modo liquefacta est, [Alcuin., Aug., Alcuin., Cassiod.,] id est a stabilitate virtutis et iustitiæ in diversas diffuit concupiscentias. Deinde exponit quam terram dixit. *Et*, pro id est, *omnes qui habitant in ea*; ipsa enim terra defluxit in habitantibus se, talem inveni terram. Sed ego non suppliciorum exactor, sed peccatorum donator, *confirmavi columnas ejus* quæ in passione nutaverunt, id est apostolos, qui confirmati sunt in resurrectione. Vel ita : terra, prius vitis constricta, liquefacta est, flante Spiritu sancto, ut germina virtutum emitteret. Et, pro id est, *omnes qui habitant in ea*, ego confirmavi columnas ejus. Hæc non mutantur. Et per confirmatas columnas

VERS. 4. — « Dixi iniquis : Nolite inique agere; et delinquentibus : Nolite exaltare cornu. »

C *Dixi iniquis*, [Aug., Alcuin., Aug., Cassiod.] omnibus malis generaliter, hoc, *Nolite inique agere*. Jam ceciderant, jam defecerant, jam rei erant, jam defluerant, et tamen dicit : *Nolite inique agere*, id est non perseveretis in malo, sed fugite ad medicum. Malum enim est peccare, peius est perseverare, perniciosius est defendendo se in Deum culpam refundere. Unde subdit, *et delinquentibus*, id est peccata defendentibus, dixit : *Nolite exaltare cornu*, id est nolite inde superbi, apud vos exaltantes cornua ad excusationem. Quasi dicat : Si jam fecistis iniquitatem per cupiditatem, ne defendatis per elationem; si sani, non audistis. Vel jacentes surgite, non vos excusetis. Maximum est vitium excusationis. Nam quasi cornu erigit, qui per alios peccata sua nititur excusare, ut per diabolum, ut per alios suasores, vel per necessitatem stellarum. Sequitur : Et

VERS. 5. — « Nolite extollere in altum cornu vestrum, nolite loqui adversus Deum iniquitatem. »

Nolite extollere in altum cornu vestrum, [Aug., Cassiod., Alcuin.] id est contra Deum, ut facit ille qui contra Deum blasphema cogitatione remurmurat. Deinde exponit in re, quod dixerat, *nolite loqui corde*, etsi non lingua loquamini, *adversus Deum iniquitatem*. Quasi dicat : Deus nesciat hæc, vel non curet, ut ille qui dicit se injuste pati, cum nequiores prosperi sint; quod est injustum facere Deum. Vel, nolite loqui adversus Deum iniquitatem, ut fa-

ciunt illi, qui non sua culpa, sed necessitate stellarum dicunt se peccasse, ut Deo, non sibi imputetur; vel qui sciunt peccata sua, sed impunitatem sibi promittunt. Cur hæc non debetis facere? quia iudex talis est, qui vitari non potest, quia ubique est, Deus enim est. Et hoc est: Ideo non faciatis hoc

VERS. 6. — « Quia neque ab oriente, neque ab occidente, neque a desertis montibus, quoniam Deus iudex est. »

Quia iudex neque iudicat ab oriente [Aug.] quasi dicat, ut inde fugias in occidentem, neque iudicat ab occidente, ut inde fugias in orientem. Quasi dicat: De nullo diviso loco iudicat, quia non est localis. Nam ubique præsens ut Deus. Neque iudicat a desertis montibus, ut inde fugias in medium populorum. Quare non? Quoniam Deus iudex est. Si autem in aliquo loco esset, tunc Deus non esset. Vel, iudex neque ab oriente, neque ab occidente, neque a desertis montibus, id est a secretis locis, subaudi est absens. Quare? Quoniam Deus iudex est, idem pene sensus cum priori. Vel secundum mysticum sensum: [Cassiod., Alcuin., Aug.] Oriens sunt boni, quibus oritur sol iustitiæ, scilicet homines claritate Dei conspici; Occidens vero, sunt quibus occidit sol iustitiæ, id est mali. Deserti montes sunt falsi prædicatores, superbi hæretici, qui locum montium usurpant; sed a veritate Dei sunt deserti, quibus Deus præsens est, non tamen ita ut bonis quibus præsens est per gratiam, non modo per cognitionem. Et est cur non faciatis: Quia Deus, neque deest ab oriente, id est a bonis; neque ab occidente, id est a malis. Neque deest a desertis montibus, id est a falsis prædicatoribus: omnibus generibus hominum Deus præsens et cognitor est, quoniam Deus iudex est etiam eorum quæ sunt in corde. Et ipse qui talis est, superbos humiliat et humiles exaltat.

VERS. 7. — « Hunc humiliat et hunc exaltat: quia calix in manu Domini vini meri plenus misto, »

Hunc humiliat [Aug.], id est superbum Judæum, ut Phariseum de iustitia legis tumidum; et hunc, id est humilem gentilem, ut publicanum dicentem: Deus, propitius esto mihi, etc. [Luc. xviii]; exaltat, per quid? per legem quæ est in manu Dei mediatoris [Gal. iii], quæ dicitur calix, quia inde potat animas fidelium. Et hoc est, Quia calix in manu Domini.

VERS. 8. — « Et inclinavit ex hoc in hoc; verumtamen fæx ejus non est exinanita, bibent ex eo omnes peccatores terræ. »

Et inclinavit ex hoc in hoc, [Aug.] Hucusque tenditur vis probationis, sed singula verba quid intelligentiæ contineant, videamus. Calix est lex, et omnis scriptura Veteris Testamenti, ubi Novum absconditum est, quasi in fæce corporalium figurarum, quæ dicitur calix, quia inde inebriat Deus mentes credentium. Calix ergo vini meri, id est legis since-

ra est, quantum ad præcepta moralia iusta et bona; scilicet Deum unum adorabis, etc. Vel calix vini meri dicitur, quantum ad spirituales intelligentiam, plenus misto, id est fæce corporalium sacramentorum, quæ remanent et resident apud Judæos: et funditur inde omnis spiritualis intellectus et eliquatus est in humiles gentiles. Sed apud Judæos fæx figuræ remansit, de qua Judæi infidi potati sunt. Et hoc est, Judæum humiliat, et gentilem exaltat. Et hoc per legem, quia calix, id est lex et totum Vetus Testamentum est, in manu Domini, id est in potestate Christi mediatoris. Calix dico vini meri, propter sinceritatem moralium præceptorum, et spiritualis sensus. Et ille calix plenus misto, id est fæce corporalium sacramentorum. Et quid inde? Et inclinavit Dominus hunc calicem, id est legem. Ex hoc, id est a Judæo, in hoc, vel in hunc, gentilem, in quem spiritualis intellectus eliquatus est. Et per hoc constat, quia illum humiliat, et hunc exaltat. Et licet inclinet, verumtamen fæx ejus non est exinanita apud Judæos, quia carnalia sacramenta apud Judæos remanserunt; et bibent ex eo misto, id est de fæce figurarum, omnes peccatores terræ, id est omnes Judæi infidi. Vel ex eo calice, id est bibent generaliter omnes peccatores terræ, id est superbi peccatores, et humiles peccatores. Judæi sunt superbi peccatores; gentes vero, humiles peccatores, quorum alii bibunt vinum calicis, scilicet humiles peccatores, alii fæcem, scilicet superbi peccatores omnes bibent, sed seorsum.

VERS. 9. — « Ego autem annuntiabo in sæculum; cantabo Deo Jacob. »

Ego, [Aug., Cassiod.] Christus cum corpore meo, annuntiabo in sæculum, id est quandiu sæculum erit. Vel, gaudebo in sæculum, alia littera, de promissione futura, in finem sæculi, de qua dicitur in titulo: Ne corrumpas, etc. Vel ita, et convenit in parte cum priori sensu. Calix est lex, vinum merum cæleste mysterium, id est spiritualis sensus (110) plenus, quia et si semper bibitur, nunquam expenditur, misto id est utroque Testamento, quia Vetus et Novum simul sunt. Unde Ezechiel: Vidi rotam in medio rote (Ezech. i). [Cassiod., Alcuin.] Judæi non mistum bibunt, quia Vetus sine Novo recipiunt, neque Manichæi, qui Novum recipiunt sine Veteri. Ex hoc in hoc, quia a Judæis tulit, et conversis gentibus inclinavit. Verumtamen fæx ejus. Fæx non accipitur hic pro sordibus; sed ima et ultima vini significat, id est ultima et subtiliora legis, ad quæ non potest perveniri hic. Et est, licet inclinet. Verumtamen fæx ejus, quam inclinavit, non est exinanita, quia illa secretiora non penitus possunt capi (111). Unde si quid residuum fuerit, igne Spiritus sancti comburentis (Exod. xii), quia omnibus bibentibus plenitudo non deficit. Et bibent ex eo, calice pleno, omnes peccatores terræ (112), id est Judæi in fine conversi cum aliis bibent, utrumque

(110) Greg. in Ezech. homilia 6.

(111) Ex Greg. lib. xx. Mor. cap. 9.

(112) Ex Cassiod. et Isid. in. Gen.

Testamentum servantes, quando Abraham cum filio ad pueros cum asina expectantes, immolato ariete revertetur (*Gen. xxi*). Vel ita hunc humiliat, et hunc exaltat: quod potest, quia calix, id est potestas et dispensatio iudicandi. Calix dico, vini meri, id est iusti iudicii est, in manu Domini, [Alcuin.] id est Christi, plenus misto, id est misericordia et iudicio, quia aliis mors per iustitiam; aliis vita per misericordiam, quod mistum inclinatur et propinat omnibus. Et hoc est: Et inclinatur ex hoc in hoc, id est omnibus generaliter. Omnes enim sentient misericordiam et iudicium. Et licet inclinet calicem istum, verumtamen fax ejus non est exinanita, id est pœna bibentibus austerior, non finietur malis, ex eo calice bibent faciem omnes peccatores terræ, non solum Judæi peccatores bibent. Ego autem cum meis, dicit Christus, annuntiabo, vel gaudebo, in sæculum, cantabo Deo Jacob.

VERS. 10. — « Et omnia cornua peccatorum confringam; et exaltabuntur cornua iusti. »

Et omnia cornua peccatorum quæ hic eriguntur, [Aug., Cassiod., Gl. int.] scilicet dignitates superbiorum, confringam, in fine, quæ modo nolunt frangi, hoc est quod ante dixit, hunc humiliat, et cornua iusti, quæ non sunt hic, sed ibi erunt, id est munera Christi, quæ sunt sublimitas iusti, exaltabuntur in futuro, ubi superbus humiliabitur, et humilis exaltabitur, hoc est quod ante dixit, hunc exaltat.

COLLATIO IN PSALMUM LXXIV: « CONFITEBIMUR, » etc.

VERS. 1. al. 2. — *Invocabimus nomen tuum.* קָרוֹב שֶׁכֶן QAROB SCENEGA propinquum nomen tuum, sive, ut traduxit Hier., iuxta nomen tuum. Idem sibi vult. Nam, prope est Dominus invocantibus eum, psalmi. cxliv, quanquam sic velint accipi, ut semper sentiamus præsentiam Dei.

VERS. 2. al. 3. — *Cum accepero tempus.* כִּי־מֵעַתָּה MOED tempus transferunt. Hieron., Chaldaeus, Pellicanus, Sanctes et Campensis. Munsterus, Felinus, et interpretes pro Cafetano, cæcum seu conventum;

A Præterea, solemnitate. Particula illa est iis omnibus communis. Verendum ne plures sibi sapiant.

VERS. 5. al. 6. — *Nolite loqui adversus Deum iniquitatem.* בְּצִדָּה בְּצִדָּה BATZAUAH ATNAQ. Hieron. pro adversus Deum iniquitatem vertit in cervice veteri. Sequuntur Pellicanus et Nebiensis. Præterea, cum cervice elatum, ut elatum regatur a verbo loqui aut loquentes; Sanctes, collo pingui; Munsterus, collo præfracto. Prima particula, est, a צִדָּה TZOD, id est fortis, qui et ipse Deus, quomodo apparet LXX sumpsisse, cum etiam littera beth dictionibus præposita significet interdum adversus. Deinde secunda particula, tum significavit rem duram gravem, tum antiquam, quæ universa quadrant obstinationi accommodata significata per cervicem et collum pingue.

VERS. 6. al. 7. — *Neque a desertis montibus.* Hier. Nebiensis, Pellicanus et translator ad Campensem stant a nobis. Ceteri vertunt exaltationem; B Sanctes nec a deserto venit exaltatio, ubi de suo ponit venit. כִּי־בְרִיחַ מִמִּינְהֶם HIRIM, novissimum vocabulum si habet he litteram substantialem quomodo acceperunt LXX et qui illos sequuntur, recte montes sonat. Alii vero ceperunt, ut sit addititia a radice נָחַם, exaltavit vel exaltatus est.

VERS. 7. al. 8. — *Calix in manu Domini vini meri plenus misto.* Hier. ferme ad eundem modum, calix in manu Domini, est vino meraco usque ad plenum mistus: Ita quoque Nebiensis. Alii quidam iuxta verbum videntur dissonare, tamen sensum non variant, si oculatus perpendatur. Præterea, calix in manu Domini rubefactus est, plenus mitione. Pellicanus, calix in manu, vinum efferebat, implevit mitionem. Munsterus et Sanctes, vinum rubuit, sive rubescit, pleno misto aut mistura. חָמַר HAMAR est rubuit quidem, quod hic legitur, sed inde ducitur חֵמֶר HEMER, quod est vinum bonum, merum. Felinus autem mavult vinum turbidum, sed Chaldaica translatio habet vinum purum.

C 166 VERS. 8. 9. Fax ejus non est exinanita. Septuaginta sensum de sensu eruerunt, qui clarius eminent, per id quod mox subtextitur, bibent omnes peccatores terræ, qui si semper bibant, consequens est, ut nunquam fœces calicis iræ divinæ evacuentur. Hoc dixerim, quod Hebraice videatur quasi contrarium, quum sine negatione scriptum sit לֹא־יִימָצוּ, id est, sugent, expriment, epotabunt, sic tamen ut nunquam non restet quidpiam exugendum. Pondus sententiæ mire attenderunt Septuaginta.

PSALMUS LXXV

PSALMI TITULUS: IN FINEM IN CARMINIBUS CANTICUM AD ASSYRIOS, PSALMUS ASAPH.

Ad Assyrios additum est ab interpretibus Græcis, ex consilio Spiritus sancti, quod pluribus supra probatum est in quibusdam similibus.

Notus in Judæa Deus, etc. Titulus: In finem in carminibus canticum ad Assyrios, psalmus Asaph (112'). Assyrii interpretantur dirigentes et significant Judæos, quibus per antiphrasim, id est per contrarium hoc convenit, quia non sunt dirigentes, sed errantes. Vel possunt dirigentes dici quasi erigentes, quia erigunt se contra Christum, eo quod sine gratia Christi quærunt salutem per legales observantias. Qui bene dicuntur Assyrii, quia persequuntur Ecclesiam Christi, ut olim Assyrii persequerentur Judæos. Contra hos loquitur hic Asaph, id est

(112') Ex Cassiod. in præf. et conclusionem psalmi, et ex Alcuin.

D fidelis Synagoga, confutans eos hic, quibus nomina gloriæ dicit ablata. Et ad alios translata, quæ sunt Judæa, Israel, Salem, Sion, et nihil boni posse sine Christi gratia probantur. Et est sensus: [Gl. int., Alcuin., Cassiod.] Psalmus iste Asaph, id est fideli Synagoga attribuitur, quæ hic loquitur dirigens nos in finem id est in Christum. Et est in carminibus, id est in laudibus. Et est canticum, quia agit de bonis Christi, scilicet quod notus, quod habitat, quod illuminat, quod salvat. Et est ad Assyrios, id est contra Judæos, qui non se dirigunt ad Deum, sed errant. Vel se erigunt contra Christum, suam statuentes iustitiam. Intentio: Judæos confutat, et devotos ad reddenda vota monet. Modus: Tripartitus est psalmus. Primo frangit gloriam Judæorum. Secundo, dicit quod Christus illuminat, quod salvat, et judi-

cat, ibi, *illuminans*. Tertio admonet jam devotos reddere vota, ibi, *quoniam cogitatio*. Fidelis ergo Asaph, confutans Judæos, ait :

VERS. 1. — « Notus in Judæa Deus : in Israel magnum nomen ejus. »

Notus in Judæa Deus. [Aug.] Quasi dicat : Glorietur Judæus, quod Judæo notus Deus, sicut hic dicit Propheta et verum est, sed Judæo intus qui in occulto est Judæus, non Judæo in carne, qui in manifesto solo nomine est Judæus; *notus* est enim *Deus*, sicut hic Propheta dicit *in Judæa*, vera scilicet ut confiteatur peccata; Judæa enim interpretatur *confessio*. Quasi dicat : Auctoritate Prophetæ, unde solent gloriari Judæi et gentibus insultare confuto eos. Si enim veri Judæi estis, tunc in vobis notus est Deus, sicut dicit Propheta, quod si non est, tunc non estis Judæi. Sed non est notus in eis Deus, quia Cæsarem gentilem confessi sunt, dicentes : *Non habemus regem nisi Cæsarem* (Joan. xix), et Christum negaverunt, de tribu Juda natum. Unde olim reges erant; unde et Judæi dicti sunt. Duodecim enim tribus habebat populus Judæorum, secundum numerum filiorum Jacob præter tribum Levi : quæ ministrabat in tabernaculo, nec habebat sortem in terra promissionis (Num. xviii). In divisione enim terræ promissionis, suscepti sunt duo filii Joseph, scilicet Manasses et Ephraim ut haberent sortem in terra promissionis, et facerent per se tribus. Tribus autem dicuntur tanquam curiæ et congregationes distinctæ populorum. Susceptis ergo duobus filiis Joseph cum reliquis ii filiis Jacob (Gen. xlviii). Pro una enim tribu Joseph duæ filiorum accesserunt, factæ sunt xiii, sed accepta tribu Levi, quæ sacerdotalis erat, et de decimis vivebat, duodecim tantum remanserunt, quibus terra divisa est. In his autem tribubus una est Juda unde reges erant. Unde Jacob benedicens filiis ait : *Non deficiet princeps de Juda, et dux de semoribus ejus, donec veniat qui reprobissimum est*. (Gen. xlix). Et ab hac tribu, omnes Judæi dicuntur : de qua etiam venit Dominus noster Jesus Christus. Judæi itaque Cæsarem confessi, non Christum qui de Juda, jam non sunt Judæi appellandi. Itaque eversum est regnum Judæorum, quia noluerunt cognoscere verum regem, id est Christum, abdicaverunt se ab isto nomine, cum dixerunt : *Non habemus regem nisi Cæsarem*. Si non habent regem nisi Cæsarem, defecit jam princeps de Juda. Venit ergo ille cui reprobissimum est. Illi ergo verius sunt Judæi, qui in ipsum credunt. Judæa vera Christi est Ecclesia, credens in eum, qui venit ex tribu Juda, in qua vere notus Deus. Sequitur : Et Israel vero, scilicet qui Deum vident, magnum est nomen ejus, [Gl. int.] Non blasphematur, sicut per malos.

VERS. 2. — « Et factus est in pace locus ejus ; et habitatio ejus in Sion. »

Et factus est in pace locus ejus, Dei, [Cassiod., Hier., Gl. int., Aug.] id est, in humili et bene pacato habet locum. Alii interpretes dicunt *in Salem*

A locus ejus, sed idem est, quia ponitur hic interpretatio. Salem enim interpretatur *pax*. *Et habitatio ejus est in Sion* vera, id est in Ecclesia quæ nunc speculatur per fidem. Vel in Sion, id est in contemplatione futura, quando videbimus eum facie ad faciem (I Cor. xv). Nota congruum ordinem verborum. Prius ponitur Judæa, id est confessio; postquam sequitur Israel, id est *vir videns Deum*, quia prius est confiteri peccata, per quod videtur Deus, et sic in pacato cum Deo locus est. Quando sequitur *pax*, post Israel, postea in Sion, id est in contemplatione cum facie ad faciem videbitur, erit habitatio.

VERS. 3. — « Ibi confregit potentias, arcum, scutum, gladium, et bellum. »

Ibi confregit. [Aug., Hier., Rem., Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat : Hæc nonnisi a Deo habent, quia *ibi*, id est Judæa Israel, Salem, Sion *confregit potentias*; vel *ibi*, id est in illa pace æterna. *confregit potentias*, quas *arcum*, id est dolos, *scutum*, id est omne illud, unde se superbe protegunt, *et gladium*, id est omne illud, unde pugnant contra Deum, *et bellum*, id est omnimodam contradictionem, quam faciunt contra Deum defendendo peccata. Ubi enim Deus auctor pacis venit, hæc omnia fugiunt.

PARS II. *Διψάματα*. VERS. 4. — « Illuminans tu mirabiliter a montibus æternis; turbati sunt omnes insipientes corde. »

Illuminans. [Alcuin., Aug., Gl. int., Haym.] Secunda pars, ubi dicit quod Christus illuminat, Judæus dormit; et quod Christus judicat, Judæus perit. Quasi dicat : Confregisti potentias, et *illuminans a montibus æternis*, id est per montes æternos, id est apostolos tu, non montes ipsi, illuminans dico *mirabiliter*, id est per miracula. Tu terribilis es venturus ad judicium, interponit autem, quare terribilis sit in futuro dicens : Turbati sunt, etc., et est parenthesis. Vel secundum aliam litteram, scilicet *illuminans* [Aug., Hier., Cassiod.], quasi dicat : Confregisti potentias. Et tu *illuminans*, non montes ipsi. Et magnifice cum pondere dictum est, *tu*, ne putet aliquis quod eum montes illuminent, *mirabiliter*, id est per miracula facta, per manus apostolorum, tu illuminans, scilicet, *a montibus æternis*, id est per montes æternos, scilicet prophetas, apostolos, qui prius lucem excipiunt, per quos sedentes in tenebris illuminantur, quorum beatitudo non terminabitur. [Cassiod., Aug.] Et ideo dicuntur æterni, et per eosdem vitam æternam credentibus promisisti. Sed de hac illuminatione *omnes insipientes corde*, id est desideria mundi sequentes, *turbati sunt*, annuntiata eis alia vita quæ non est hic. Deinde præmittit quare in futuro erit terribilis. Unde et subdit : Turbati

VERS. 5. — « Dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis. »

Dormierunt, [Aug., Alcuin., Aug., Cassiod., Alcuin.] In his presentibus quiescentes, quæ eis facta

sunt deliciosa, id est a bonis æternis refrigerantes. A carni acquieverunt, profutura non prævidentes, *somnum suum*, qui distat a quiete bonorum, quia iste fallax est. Vident enim per somnum se habere thesauros; sed dum evigilant, nihil inveniunt. Unde dicit: *Et nihil invenerunt omnes viri divitiarum*. Ecce diffinitio avarorum, id est studentes divitiis. Unde non ait: Habentes divitias. Multi enim habent qui non amant; sed *vir divitiarum*, qui totam scilicet spem suam ponunt in incerto divitiarum, *nihil invenerunt*, dico in *manibus suis*. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Gl. int., Aug.] Ita hoc dicit, quasi adhuc in manibus quærant cum se nihil tenuisse cognoscant. Somnium ergo præsentis vite illos divites facit. Evigilatio autem post hanc vitam pauperes prodit. Alludunt enim hæc verba actionibus somniantium, qui evigilantes quærant in manibus quæ dormientes videbantur tenere et amisisse dolent: quod tamen nequaquam se possedissee cognoscunt. Tales sunt isti qui venerunt in hanc vitam, et per cupiditates temporales quasi obdormierunt. Hic excipiunt illos divitiæ et vanæ pompæ volatiæ, et transierunt omnia. Et ita nihil invenerunt in manibus suis, quia nihil posuerunt in manibus Christi, qui dicit: *Esurivi*, etc. (Matth. xxv.) In pauperibus namque esurit, qui in cælo dives est. Vel viri divitiarum, id est qui libero arbitrio et lege se divites putant, et nihil invenerunt, in manibus suis, quia nihil boni post hanc vitam habent; sed hoc quod ipsi dormierunt, est a te quia

VERS. 6. — « Ab increpatione tua, Deus Jacob, dormitaverunt qui ascenderunt equos. »

Ab increpatione tua, [Gl. int., Aug., Hier., Aug.] id est ab ira et execratione qua excæcas eos, o Deus Jacob, id est junioris populi, dormitaverunt cordis cæcitate, sicut Pharaon et Ægyptii, et qui per sæcularia vagi sunt. Pharaon enim increpationes Domini obstinata mente contempsit, ita et hi negligunt sæcra monita Domini. Sed qui dormitaverunt? Qui ascenderunt equos superbiæ, id est qui noluerunt esse humiles, quorum superbia crevit humili Christo, non humiliati. Unde præceptum est in lege filiis Israel, ut non multiplicarent sibi equos (Deut. xviii). Salomon quoque de Judæa equos non habebat, sed emebat de Ægypto (III Reg. x.) Attende rem tremendam. Increpatio, strepitum habet, strepitus vero increpationis solet excitare homines. Sed tantum pondus est increpantis Dei, quod dormitant increpati, id est cor habent induratum. Duritia enim cordis, obdormitatio est. Sed quod dormientes modo non sentiunt, in finem sentient, quia

VERS. 7. — « Tu terribilis es, et quis resistet tibi? ex tunc ira tua. »

Tu terribilis in iudicio futurus es, et [Cassiod., Aug.] licet hic aliquo modo resistant, tunc quis resistet tibi? nullus. Sed ex tunc ira tua. Modo enim dicunt quod volunt, et disputant contra Deum. Quid enim tunc erit? ecce tunc erit ira tua, quando

VERS. 8. — « De cælo auditum fecisti iudicium; terra tremuit et quievit. »

De cælo veniens fecisti, [Alcuin., Haym., Cassiod., Aug.] id est facies. Sed præteritum ponit, quasi jam factum sit auditum, id est omnibus notum iudicium. De cælo venit ad iudicium Dominus. Unde Apostolus ait: In revelatione Domini Jesu de cælo cum angelis venientis (II Thess. i.) Vel de cælo jaculatus es iudicium, alia littera, qui sic descendet tanquam fortissima manu jaculum destinatum. Deinde virtus iudicii exponitur, cum subditur: Terra tremuit. Quasi dicat: Facies iudicium. Unde, terra tremuit, et quievit a malis suis, id est terreni terrebuntur, et perdita potestate quiescent. Melius autem modo timerent et quiescerent, quam tunc

B VERS. 9. — « Cum exsurget in iudicio Deus; ut salvos faceret omnes mansuetos terræ. »

Cum Deus, [Cassiod., Alcuin., Gl. int., Cassiod.] id est Jesus Christus exsurget 167 in iudicio, vel, iudicium severe iudicans, qui hic quietus omnia pertulit. Vel ita iunge: Iudicium dico exercendum, cum Deus exsurget in iudicium, id est cum potens apparebit, qui humilis apparuit. Idem sensus: Vel ita ab illo loco, de cælo. Quasi dicat: Erit ira. Nec hoc est imprædictum, quia de cælo, id est de me dicit Asaph, fecisti auditum iudicium, esse futurum. Unde terra tremuit, id est homo, et quievit, a malis suis, fecisti auditum: quando? cum Deus, id est Christus, exsurget hic a morte, postea venturus, in iudicium, id est ad iudicandum omnes [Al-

C Cuin., Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin., Gl. int.] Sed, ne putes iudicium ad solam damnationem iniquorum fieri, subdit ut salvos faceret omnes mansuetos terræ, scilicet qui non equos superbiæ ascendant; sed in humilitate confessi sunt peccata, qui habent pacem mentis, non detractantes jugum Dei. Mansuetos dico terræ. Quasi dicat: Non dico angelos qui sunt mansueti cæli, non terræ.

PARS III. Διαψαλμα. VERS. 10. — « Quoniam cogitatio hominis confitebitur tibi; et reliquæ cogitationis diem festum agent tibi. »

Quoniam cogitatio hominis. [Cassiod., Alcuin., Gl. int., Alcuin.] Tertia pars, ubi admonet jam devotos offerre vota. Quasi dicat: Merito salvat mansuetos, quoniam cogitatio mansueti hominis confitebitur tibi, id est mansueti laudabunt te cogitatione, et etiam opere. Unde subdit: Et reliquæ cogitationis. Id est exhibitio boni operis diem festum agent tibi, id est mansueti cessabunt a servili opere peccati, non intenti mundo, sed quieti, et bonis operibus intendunt. Cogitatio enim est conceptio voti; reliquæ, redditio voti; operatio, reliqua post cogitationem. Et quia salvabit, ergo, o vos homines

VERS. 11. — « Vovete, et reddite Domino Deo vestro, omnes qui in circuitu ejus affertis munera. »

Vovete, mente quodlibet bonum, et reddite opere necessario post votum. [Gl. int., Aug.] Notandum quia alia sunt communia vota de his, scilicet, sine quibus non est salus, ut vovere fidem in baptismo,

et abrenuntiare diabolo et pompis ejus, nec occidere, non superbire, et hujusmodi. Quæ, etiam si non promittimus, solvere debemus, et de his præcipitur omnibus. *Vovete, et reddite.* Alia sunt vota propria singulorum, ut castitas, virginitas, et hujusmodi. Ad hæc ergo vovenda nos invitat, non præcipit, ut voveamus, sed ut vota reddamus. Vovere enim consulitur voluntati, sed post voti promissionem necessario redditio exigitur. Ideo non ait simpliciter vovete, et nolite vovere, sed vovete, et reddite, id est si vovetis, reddite. Alioquin de voto rei tenentur et damnationem habent, quia primam fidem irritam fecerunt, ut ait Apostolus (1 Tim. v). Vel prima cogitatio dicitur, qua incipimus bona, scilicet pœnitere de peccato, et confiteri Deo, quæ facit reliquas cogitationes, quæ festum agunt. Prius est damnare et displicere quod eramus; quod postea in memoriam tenere debemus, scilicet quid eramus, et quid accepimus. Et hæc sunt reliquæ cogitationis, ne a memoria excidat vulnus quod habuimus, et munus sanationis quod Salvator donavit. Et hæc in memoria tenentes, gratias liberatori agamus, quod est solemnitas celebrare. Ordo vero litteræ non pendet a superiori, ut proprietas diapsalmatis servetur, sed ad inferiora respicit, sic: [Aug., Cassiod.] Cogitatio hominis, prima scilicet qua damnat mala, et incipit bona. *Confitebitur tibi, et reliquæ cogitationis*, id est reliquæ cogitationes, post prima, scilicet quod semper debet homo recordari mala præterita, ut lugeat, et bona præstita ut speret, *diem festum agent tibi*, gratias agendo. Quoniam sentit se homo a peccatis liberum, sicut post emundationem jubetur Judæis in lege offerre festivum munus Deo. Et quoniam solus Dominus est, cui festivitas debetur, ergo, o vos homines, *vovete, et reddite*, hoc non mutatur. *Domino Deo vestro*, non tantum homini, quia non est tantum homo, sed et Deus. [Gl. int., Remig., Cassiod.] Reddite, vos omnes in circuitu ejus existentes, per fidem offeritis munera, id est vos ipsos munera, quæ altaribus offeruntur. Hi tales monentur vovere, non hæretici, vel pagani. Vel secundum aliam litteram, quæ est, *omnes qui in circuitu ejus sunt afferunt, vel offerent*, [Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Ideo vos moneo, quia omnes qui in circuitu ejus sunt, ut famuli, offerent, vel afferent munera, humilitatis, id est, omnes humiles constituentur ei, et adorant eum. In circuitu namque ejus, quasi medii sunt, qui intelligunt communem esse omnibus veritatem, et non faciunt superbiendo suam, hi offerunt munera, quia habent humilitatem. Qui autem quasi suam faciunt quod omnibus commune est, tanquam in medio positum ad partem ducere conantur, et hi non offerunt munera. Ecce dixit cui debeant offerre, scilicet *Domino*, et qui sunt in circuitu deinde subiungit, quare dicens:

VERS. 12. — « Terribili et ei qui aufert spiritum principum, terribili apud reges terræ. »

Terribili. [Gl. int., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Vovete Domino *terribili*. id est quia terribilis, si non

A amore, vel timore facite, quem vere timent boni; mali vero non et quia terribilis, ideo timeat quis superbus facere suum; sed sit humilis communem omnibus intelligens, habens spiritum Dei, non spiritum principum, id est superbum. Unde subdit: *Et ei qui spiritum principum*, id est audaciam superbiorum, scilicet spiritum superbiæ, vel timoris aufert, dando suum spiritum, et sic facit eos reges sui, qui corpus suum moderantur, unde subdit: *Terribili apud reges terræ*, [Hier., Haym., Aug.] qui se regunt subjecti Deo, de quibus dicitur: *Cor regis in manu Domini est* (Prov. xxi). Vel ad litteram, aufert spiritum, id est vitam principum, scilicet terrenorum. Quasi dicat: Non solum aliis est terribilis, sed etiam regibus terræ. Unde subdit *terribili apud reges terræ*, qui terribiles sunt aliis.

COLLATIO IN PSALMUM LXXV: « NOTUS IN JUDÆA, » ETC.

VERS. 3. — « *Ibi confregit potentias, arcum, scutum, etc.* In Hebr. et in Græco, sic ordinantur ista duo vocabula, *potentias, arcum*, ut sint in statu regiminis. Prius quidem vertit Hieronymus, *volatilia arcus*, quod alii eodem sensu *sagittas aut jacula arcus* רֶשֶׁת רִשְׁמִי RISCHEME QUACRETH, ubi manifeste prior particula pronuntiaretur רֶשֶׁת RESCHAPRIM, nisi foret in statu constructionis id quod clarissime patet in Græco τὰ ὅπλα τῶν τόξων. Itaque diceret quis in Latinis exemplaribus vitium esse scriptoris, qui posuit *potentias, arcum*, ut habet et interpretatur Hieronymus in Commentariis. Ibi, inquit, confregit fortitudines arcuum, illas sagittas ardentes quas mittebat diabolus. » Sic et legit Augustinus; consimiliter Cassiodorus, *cornua arcuum*. Itemque C Arnobius. Invenio tamen ipsum Gregorium, disjunctim legisse, quod liquet ex interpretatione propria singulorum, lib. xxiii Moral., cap. 29, in hæc verba: « Rursum pro humana repugnatione, per eum Prophetam, scutum ponitur sicut alibi ait: *Ibi confregit cornua, arcum, scutum, gladium et bellum*. In cornibus quippe elatio superbiorum, in arcu enim insidiæ longe ferientium; in scuto autem, obstinata duritia defensionum; in gladio, vicina percussio; in bello vero, ipsa contra Dominum mentis motio designatur. » Et paucis interjectis. « Hinc rursum per eundem psalmum dicitur: *Arcum contereit, et confringet arma, et scuta comburent igni*. Arcum enim Dominus contereit cum occulta insidiantium machinamenta dissolvit, » etc. In eandem tendit lectionem et distinctionem Haymo, hunc locum edisserens: « *Ibi*, id est, in Sion, id est in speculantibus se, confregit Deus, id est destruxit, potentias diaboli, et eas per partes exsequitur: Arcum, id est, latentem impugnationem; scutum, id est defensionem iniquitatis; et gladium, id est, manifestam impugnationem. Et ut omnia comprehendat, dicit bellum, id est omnem impugnationem. » Hæc Haymo. Qui apertissime distinguit potentias et arcum. Jam vero cum multe fuerint editiones, quid si aliqua habuerit τὰ τόξα. Illud tandem lectori expendendum relinquimus. Manifestum est autem quod Chaldaus distinguit interposita conjunctione, *Sagittas et arcus*. Accinit versio Felini.

VERS. 4. — *Illuminans tu mirabiliter a montibus æternis.* Hieronymus, *a montibus capivitatis*; Præterit, *præda*; Sanctes, *rapacibus*; et cæteri similiter. Vocula Hebraica תִּרְעַן TEREN *pradam* haud dubie signat. Sed palam est Septuaginta legisse τὸ ΤΕΡΕΝ, quod tamen una litterula distat, id est ante, quod ut dilucidius esset dixerunt *a montibus æternis*, magis quam *a montibus ante*.

Turbati sunt. Alii vertunt, *spoliati sunt*, aut in

prædam dati sunt ^{אֶשְׁתּוֹלָלִי} *ESTOLALI*, ubi in principio ponitur *aleph*, vice *he*, id quod indicat Munsterus. Cæterum, qui spoliis expositi sunt, nusquam non turbantur. Unde Nebiensis habet, *deturbati sunt*.

Insapientes corde. Alii dicunt, *fortes aut robusti corde*, sive *feroces*. Hieronymus autem ponit, *superbi corde*, quem sequitur Nebiensis ^{אֲבִירֵי לֵב} *ABIRE LEB*, ut ex hoc perpendamus nihil stolidius corde superbo iuxta apostoli dictum Rom. 1: *Dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt*.

VERS. 5. — *Nihil invenerunt viri divitiarum in manibus suis*. Hoc in loco, ex duobus pendet varietas translationum. Alterum est vocabulum ^{הָאֵל} *HAUL*, *polysemon* significat, quandoque *vires*, *exercitum*, *divitias*, et alia quædam. Alterum (quod subinde admonetur) æqualitas casuum in Hæbreæ declinatione. Itaque ut agnoscas quo modo id sit verum, metire varias translationes. Hieronymus ait: *non invenerunt omnes viri exercitus manus suas*, Pellicanus, *non invenerunt viri strenui manus suas*. Pene idem Nebiensis et interpretes pro Cajetano. Pratensis est cum Hieronymo. Sanctes, *non invenerunt viri fortes, vires in manibus suis*; Felinus, *nihil manibus suis potuerunt efficere cuncti viri bellica virtute instructi*; Munsterus, *non invenerunt cuncti viri, quorum manus potentes fuerunt*. Satis accedit paraphrasis Campensis. Sciendum tamen Hieronymum, ad Sumam, malle manibus suis legi citra præpositionem, eo quod Græce habetur simpliciter *ταῖς χερσὶν αὐτῶν* præsertim quod pulsaretur, quasi ipsam posuisset præpositionem in sua versione e Græco, in eodem nihilominus opere monet contentiones, ubi est idem sensus, declinare.

VERS. 6. — *Dormitaverunt qui ascenderunt equos*. Hieronymus, item ceteri qui Hebraicantur, *conspitui est currus et equus* ^{נִרְדַּם וְרִכְבּוֹ וְסוּסוֹ} *NIRDAM VERECHUS VASUS*. In eandem intelligentiam reducitur metaphora aliis verbis elata. Certum est enim psalmum loqui de superbia terrenæ potestatis, cum

A sedere in equis, dicit Augustinus, peccatum non sit, sed cervicem potestatis contra Deum erigere, et putare se in aliquo honore esse. Quodcumque autem verbum nostræ lectionis respondet diverso significatui cujusque vocabuli Hebraici, quantum satis est.

VERS. 8. — *De cælo auditum fecisti iudicium*. Faber docet nos rectius ad Hebræum dici in futuro, *de cælo auditum facies iudicium*. Scimus præteritum poni loco futuri, tamen ad verbum in Hebræo, est præteritum ^{הִשְׁחַמְתָּ} *HISCHMATATA*.

VERS. 10. — *Cogitatio hominis confitebitur tibi*. ^{הָאִישׁ הָאֵל} *HAMAH vertitur ira vel furor*, ubi dicimus *cogitatio*. Attamen si dixerimus deflecti posse a radice ^{יָחַם} *IAHAM* quod est interdum *concipere*, *cogitationem* reperimus, quam interpretatur Augustinus in hac parte, primam conceptionem penitentiae interioris. Sic et nos debemus irasci peccatis nostris recogitando in amaritudine animæ nostræ acta pristina vitæ, ut inde laudem Deo digne dicamus eique haud licite confiteamur.

Reliquiæ cogitationis diem festum agent tibi. Hieronymus, *reliquis iræ accingeris* ^{וְהַיָּמִים יִכְתֹּרְךָ} *SCHERITH HEMOTH TACHOZ*. Alii vertunt *reliquis furoris accinges*. Opinor Septuaginta legisse ^{הַגָּג} *HAGAG* per duplex **168** gimel, id est, solemnitate agere; et non per gimel unice ac res ^{הַגָּר} *HAGAR*.

VERS. 12. — *Terribili et ei qui aufert spiritum principum*. Hieronymus reddit rationem, cur nomen ei adiecerit, quod non erat in Græco, imo nec est in Hebræo. Ita scribit ad Suniam et Fretellam: « Dicitis quod, ei, non sit scriptum in Græco ^{τὸ φοβερὸν ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἀφαιρῶν} *τὸ φοβερὸν ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἀφαιρῶν*, id est *terrifici et auferenti spiritus principum*. Verum est. Sed nisi apposuerimus ei, Latinus sermo non resonat. Neque enim possumus dicere, *terrifici, et qui aufert spiritum principum*. » Hæc Hieronymus. Illud levius est quod particulam *terrifici* Hebraei retrahunt ad præcedentem versum, quando sententiæ coherent.

PSALMUS LXXVI.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO IDITHUN, PSALMUS ASAPH. »

Voce mea ad Dominum. Titulus: *In finem pro Idithun, psalmus Asaph*. [Aug.] Idithun, sicut sæpe supra diximus interpretatur *transiliens eos*; Asaph, *congregatio*, quæ fidelis hic loquitur, id est transiliens omnia visibilia, ut perveniat ad finem, qui Christus est, quem Moyses desiderabat videre, cum dicebat: *Domine, ostende mihi faciem tuam* (Exod. xxxiii). Cui Dominus: *Non videbit me homo, et rivet* (ibid.). Et est sensus tituli: *Psalmus iste attribuitur Asaph, id est fidei congregationi, quæ hic loquitur, et agit pro Idithun, id est de se transiliente in finem, id est in Christum ultra quem nihil est. Intentio docet desideria et illecebras sæculi calcare, et nil sibi proponere nisi illum ex quo sunt omnia, sicut ipse facit. Modus: [Cassiod.] Quatuor sunt partitiones. Primo, dicit quomodo transcendens omnia Deum querit et invenit. Secundo deliberat an sit eum reducturus, ibi, *anticipaverunt*. Tercio dicit quid deliberando invenerit, ibi, *et dixi: Nunc*. Quarto exponit quæ in mundo Christus operatur, ibi *viderunt te*. Asaph ergo transiliens omnia, solum Deum querens, ait:*

VERS. 1. — « Voce mea ad Dominum clamavi; »
« voce mea ad Deum, et intendit mihi. »

Voce mea, [Alcuin., Aug., Cassiod., Aug.] id est, intentione devotionis, *ad Dominum clamavi*, non aliud ab eo petens, ab ipso enim ipsum querit, et transit quidquid infra est, deinde repetit *voce mea ad Deum clamavi*. Ostendens propter quid clamet, scilicet quia Dominus, quia Deus. Vel ita: Prius dicit ad quem clamet, et non quid petat, dicens: *Voce mea, ad Dominum*. Non dicit quid petat, quia non est opus ei qui novit quod expedit. Deinde subdit propter quid clamaverit: *Et vox mea est ad Deum*, alia littera, ad hoc est vox propter quod editur. Hoc addit, ne putetur propter aliud clamare ad Deum, quam propter ipsum, supra quem nihil est. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Vel in eodem etiam sensu legitur littera nostra, scilicet *clamavi voce mea, ente, ad Deum*, et ut non frustra clamasse se ostendat, subdit *et intendit mihi*, quia semper adest querentibus se: sed non adest querentibus aliud ab eo. Unde: *Clamaverunt, nec erat qui salvos faceret* (Psal. xvii). Item: *Clamaverunt ad Dominum, nec exaudivit eos* (ibid.). Intendere autem Dei, est dare totum quod petitur, etiam plusquam petatur.

VERS. 2. — « In die tribulationis meae Deum A
exquisivi manibus meis nocte contra eum, et non
sum deceptus. »

In die tribulationis meae. [Gl. int., Cassiod., Aug.]
Quasi dicat: Non solum voce quæsi Deum, sed
etiam manibus, id est operibus, et non solum alio
tempore, sed etiam, in die tribulationis meae, in qua
alii quærunt de ea exire, qui non transiliunt. Iste
necessitatum oblitus, Deum tantum quærit. Vel ita
continua: Quomodo hoc totum fit? scilicet clamor
et exaudito, ecce, in die tribulationis meae, id est
quando est mihi tribulatio, vel in vita ista, quæ
tota est tribulatio desideranti cælum, *exquisivi Deum*.
Ex tribulatione quærit iste Deum, ut in eo sit sibi
quies. Non aliud ab eo quærit. Nota quod hucusque
dixit, quis clamaverit, et ad quem, propter quid,
et qua necessitate. Deinde subdit, quomodo quæ-
sierit, et quando, et ubi, et quo fructu. Quasi di-
cat: Quomodo quæris? *Manibus meis*, id est bonis
operibus, non inani desiderio. Quando? *nocte*.
Idem dicitur nox hic quod supra dies tribulationis,
scilicet vita ista. Hoc sæculum, quod est tribulatio
illi qui desiderat cælum. Et nox est quia in ea opus
est lucerna verbi Dei. Unde Petrus: *Nos habemus
certiorem propheticum sermonem, cui benefacitis, in-
tendentes velut lucernæ in obscuro loco donec dies lu-
cescat, et lucifer oriatur in cordibus nostris* (II Petr.
1). Venturus ergo est verus dies post istam noctem,
cujus diei comparatione hæc vita nox est. Dies vero
est comparata vitæ infidelium. Unde Apostolus: *Sicut
in die honeste ambulemus* (Rom. 13). Dies
ergo est in comparatione infidelium, et nox in com-
paratione angelorum, et cum idem sit dies et nox,
tamen propter aliud supra dies ponitur, propter
aliud hic nox. Dies enim necessitatem, nox tempus
clamoris notat. Ecce dixit qua necessitate, et quo-
modo et quando quærit, et ubi quæris? Coram eo,
vel contra eum. Coram ipso Deum quærit, qui non
facit iustitiam suam coram hominibus ut videatur
ab eis. Unde: *Nesciat sinistra tua quid faciat dex-
tera tua* (Matth. 6). Et: *Cum facis eleemosynam,
noli tuba canere, etc.* (ibid.). Et quo fructu non sum
deceptus, ut hi qui aliud quærunt, quia inveni quod
quærebam.

VERS. 3. — « Renui consolari animam meam, D
memor fui Dei et delectatus sum, et exercitatus
sum; et defecit spiritus meus. »

Renui, vel, negavi consolari animam meam vel
anima mea. [Aug.] Exponit hic tribulationem quæ
pungit, et quodammodo impingit ei necessitatem
transiliendi, Quasi dicat: Dixi in die tribulationis,
quæ tribulatio tanta fuit, quod anima mea renuit
consolari, vel negavi consolari animam meam,
quia undique mihi mala. Tantum enim tedium et
tristitia pro peccatoribus me occupavit, ut contra
omnem consolationem claudat se anima. Si quis
enim justus videtur, qui solus est consolatio sæpe
aliter invenitur: quod est expertus iste, percussus
scandalis. Et ideo jam timet in aliquo letari et con-

solari, quia in omnibus scandalum invenit. Vel ti-
met, quia in nullo securus est, quæ ergo respira-
tio? Ecce *memor fui Dei* in quo suavitas. Hunc ma-
nus querentis inveniant in tristitia consolatorem,
et delectatus sum, vel et garrivi, alia littera, id est
exultavi loquendo de Deo ut garrulus, qui præ læ-
titia nec vellet, nec posset tacere. Garruli enim pro-
prie dicuntur, qui vulgari verbo sic appellantur,
scilicet æcedente lætitia, nec valentes. nec volen-
tes tacere. Et in garriendo rursus defecit spiritus
meus, qui prius contabuerat tædio malorum. Ideo
defecit iterum spiritus meus, quia

PARS II. Διέψαλμα. VERS. 4. — « Anticipaverunt
vigilias oculi mei: turbatus sum, et non sum
locutus. »

B Inimici mei. [Aug.] Alia littera anticipaverunt vi-
gilias meas, quærentes calumniam in verbis, id est
omnes inimici mei vigilaverunt super me, id est
plus me: tendendo insidias præoccupaverunt me spi-
rituales inimici, de quibus dicit Apostolus: *Non
est vobis collectatio adversus carnem et sanguinem,
sed adversus principatus et potestates, adversus spi-
ritualia nequitiae* (Ephes. 6). Hi vero plus vigilave-
runt ad decipiendum, quam ego ad custodiendum,
ubique scandala ponunt, ubique ponunt muscipulas.
Ecce enim tedium inest cordi, timendum est ne
tristitia absorbeat lætitiā. Vel ne garriendo in læti-
tia spiritus deficiat, et dicat homo, quod inimicus
teneat, id est reprehendat, unde iste turbatur, et non
loquitur. Unde sequitur: *turbatus sum*, quia ma-
lum est tacere, et malum loqui. Ideo retro redit, unde
subdit: *Et non sum locutus*, non tamen cessat, co-
natur invenire remedium, vult et hoc ipsum trans-
cendere, unde subdit:

VERS. 5. — « Cogitavi dies antiquos, et annos
æternos in mente habui. »

Cogitavi dies. [Aug.] Jam iste quasi qui extra
vapularit in secreto mentis suæ agit, ubi nemo ob-
latrat. Et Deus adjuvat, ibi manens de æternis
agit: quod ibi licet, non extra in strepitu. Et hoc
est cogitavi dies antiquos, et annos æternos, ubi hæc
mala non sunt, habui in mente, id est in memoria,
et accipit pro eodem dies et annos. Hæc cogitatio
de æternis, magnum silentium vult ab omni tumultu
rerum humanarum, ut secure intus agat, unde
subdit:

VERS. 6. — « Et meditatus sum nocte cum corde
meo; et exercitabar, et scopebam spiritum
meum. »

Et meditatus sum nocte cum corde meo, [Aug.] ubi
non est locus calumnioso, et garriebam, alia littera,
non jam foris, sicut prius, sed scrutabar, alia littera,
spiritum meum, ubi multa, si cum eo loquor et gar-
rio, invenire potero. Et quid invenisti quod non in
æternum repellat Deus hominem. Et hoc sub inter-
rogatione dicit:

VERS. 7. — « Nunquid in æternum projiciet Deus;
aut non apponet ut complacitior sit adhuc? »

Nunquid in æternum projiciet Deus [Aug.] homi-

nem? absit! Adverte saltus transilientis. Invenerat supra tedium in hac vita, nusquam fidem, nusquam consolationem. Ad quoscunque homines intendebat, scandalum inveniebat in eis, nusquam ergo securus. Ideo transilivit ad Deum, ut ibi lætetur; sed garriens foris, de Deo reprehendi ab inimicis. Unde ad cor rediit. Sed quia illi tacere malum erat, ne sileret a bonis, angustius in hac vita vehementer de alia vita multum cogitavit, ubi non est tentatio; nec cessavit transillire etiam spiritum suum, donec veniret ad finem de quo titulus ait ubi, hoc invenit, quod non in æternum projiciet Deus. [Rem., Cassiod.]

Aliter ab illo loco: *Renuit consolari*. Quasi dicat: Merito non sum deceptus, quia a Deo exquisivi Deum, quod *anima mea renuit consolari*, in aliis rebus quam in Deo. Et ideo *memor fui Dei*, in quo suavitas, et *delectatus sum in eo*, et *exercitatus sum*, inquirendo magnitudinem sapientiæ et potentiæ ejus, et *defecit spiritus meus*, quia res est incomprehensibilis.

Anticipaverunt. Secunda pars. [Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Invenit Deo, qui solum bonum est, ei deliberat an sit cum reducturus, secundum lectionem Augustini quæ præcessit. Non est hic partitio et ponit quomodo exercitatus fuerit ita, scilicet quod *anticipaverunt vigilias*, aliorum, *oculi mei*, ut ille facit, qui ante tempus surgit ad negotium. Vel, oculi mei, id est affectiones meæ, anticipaverunt vigilias, id est, sedulitatem aliorum. Vel per vigilias significat nocturnos, quos usualiter sic vocamus, quos facimus in laudibus Dei. Quasi dicat: ante alios in nocturnis, laudavi Deum, et *vigilans turbatus sum*, quia non potui consequi, quod quero. [Alcuin., Gl. int., Haym., Cassiod.] Qui dormit in mundanis somniat se beatum. Et non sum locutus, id est, non murmuravi contra Deum. Et ideo, turbatus est, quia dum nocte secreta sui animi perquirat: videt humanum genus in peccata ruere, et pio dolore pro aliis cruciatur qui jam vitia transilivit; sed tacet, non loquitur, quia nocte non habet solatium humani colloquii quo tempore cautius cogitat. Unde subdit: *Cogitavi*, [Cassiod., Alcuin.] quasi dicat: Ideo sum turbatus, quia, *cogitavi dies antiquos*, Adæ, in quibus corrui homo a stabilitate sua, id est cogitavi quid contigit Adæ, pro inobedientia et ex illo cognovi hunc defectum hominis esse. Et contra annos æternos, quos homo persistens haberet, in mente habui, quod non stulti. Quasi dicat: Vidi bona quæ peridi, et mala quæ inveni; et ideo turbatur iste, quia homo desiderat dies antiquos et annos æternos negligit. Et *meditatus sum nocte*, id est in hoc defectu, cum corde meo, id est, cum ratione, si quomodo possem redire ad annos 169 æternos, cum ratione tacitus loquitur, qui in ea quietus exercetur; et *scopebam spiritum meum*, id est, purgabam mentem meam, ut videre possem: alii interpretes dicunt, *ventilabam spiritum meum*, id est virtutem animi mei. [Hier.] Huc et

illuc volvendo, in quo actus deliberationis exprimitur. Vel, *scopebam*, id est fodiebam, spiritum meum, [Alcuin., Cassiod., Aug.] sic apud me tractans, scilicet *nunquid in æternum projiciet Deus genus humanum*. Et *nonne apponet*, id est nonne addet ipse, ut *complacitior sit adhuc*? quasi qui jam placitus sua gratia fuit in Veteri Testamento, nonne addet ipse, ut plus sit in Novo, per adventum Filii? hoc sentit, qui de pietate tractat: vel *complacitior sit adhuc*, id est ut ipse qui fuit iratus repellendo, mala inferendo, sit mansuetior liberando, revocando. Ira enim fuit quod patimur.

VERS. 8. — « Aut in finem misericordiam suam abscondet, a generatione in generationem? »

Aut abscondet ipse a genere humano misericordiam incarnationis, [Gl. int., Cassiod.] scilicet quod de Virgine natus. Misericordiam dico suam quia ipse natura misericors est. Et hoc in finem, id est omnino a bonis, sicut a malis. Vel in finem, id est in plenitudinem temporis, ut nec hoc tempore beneficium incarnationis exhibeat, scilicet a generatione malorum, in generationem, vel a generatione prima Veteris Testamenti in generationem ultimam, scilicet Novi Testamenti. Idem aliis verbis repetit dicens:

VERS. 9. — « Aut obliviscetur misereri Deus? aut continebit in ira sua misericordias suas? »

Aut obliviscetur Deus misereri. [Aug., Haym., Gl. int., Aug.] In alio non est misericordia, nisi eam Deus donet, et ipse erit sine ea? Rivus currit et fons siccatus est? ipse enim fons est misericordiæ, qui eam naturaliter habet a quo emanat velut rivulus de fonte in alios. Dum autem dicit: *Oliviscetur misereri*, significat quod incepit et consuevit misereri. Idem aliter repetit, *aut continebit in ira sua misericordias suas*, id est ira vincet misericordiam? potius misericordia vincet iram. Unde per Isaiam: *Non in æternum vobis vindex ero* [Isa. xxxvii]. Neque per omne tempus irascar vobis. Ideo ante dicit, continebit misericordias, quia cepit jam misereri. Et ideo non desistendum.

PARS III. *Διάψαλμα*. VERS. 10. — « Et dixi: Nunc corpi. Hæc mutatio dexteræ Excelsi. »

Et dixi. [Alcuin., Cassiod.] Tertia pars, ubi dicit, quid deliberando invenerit, scilicet quod Christus mutavit homines et redimit. Quasi dicat: Ita cogitabam hæc apud me, et post hæc dixi id est huic meditationi meæ respondi: Nunc primo corpi sapere, id est intellexi, quod fuit tacitum ab æternis temporibus, scilicet quod homo reduceretur ad annos æternos. Et quod jam intelligo, istud est argumentum de futura consummatione, scilicet quod in futuro consummabor. Et hæc mutatio est dexteræ Excelsi [Gl. int., Cassiod.] Id est favoris et propitiationis Dei. Quasi dicat: Non est mutata a misericordia ad iram, sed ab ira ad misericordiam, scilicet quod de servis mutamur in filios, ut ego fui.

VERS. 11. — « Memor fui operum Domini, quia memor ero ab initio operum tuorum. »

Memor fui operum Domini, [Cassiod.] id est hujus

mutationis in me factæ, *memor fui*, nunquam dans oblivioni, ut meliora mererer; sed ne de se tantum letari videret, addit: Et vere hujus mutationis *memor fui*, quia etiam *memor ero mirabilium tuorum ab initio*, id est quæ Deus humano generi indulsit ab initio, scilicet quod Adam ad imaginem suam fecit, quod Abel hostiam accepit, similiter quod de Noe fecit, in cujus arca diversa animalia in mysterium Ecclesiæ salvavit: quod de Abraham fecit, cujus oblatione filii Christi incarnationem et passionem designavit, tandem quod ipse Deus venit. Hæc sunt quem virum sanctum delectant. Unde supra: *Et delectatus sum*. Deinde universalius repetit.

VERS. 12. — « Et meditabor in omnibus operibus tuis; et in adinventionibus tuis exercebor. »

Et meditabor in omnibus operibus tuis, et in adinventionibus tuis exercebor, [Alcuin., Rem., Cassiod.] id est in præceptis quæ invenisti, vel quibus invenieris; a te enim omnis sapientia et prudentia est. Vel, in *observationibus tuis*, alia littera, id est præceptis quæ observanda sunt, *exercebor*, quia non satis est legere Scripturas, sed fructus operum demonstrare oportet. In his autem eruditus iste in laudem prorumpit, dicens:

VERS. 13. — « Deus, in sancto via tua, quis Deus magnus sicut Dens noster; tu es Deus qui facis mirabilia. »

Deus, in sancto, id est in Christo est, *via tua*, id est redeundi ad te. [Aug., Cassiod., Aug.] Aliter ab illo loco: *Et dixi*, transilivisti, nusquam requiem inveniens, non desit transilire etiam seipsum quousque perveniret ad Deum. In aliis ergo deceptus, et tædio affectus, nunc invenit ubi sit securus. Quasi dicat: Ita me transilivi usque in finem. *Et dixi nunc*, id est intellexi primo, cum et me transiliens ad Deum veni, *cæpi* aliquid, ubi securus sim, ubi non anticipent inimici mei, ubi jam nullum periculum. Et dixi etiam: *Hæc est mutatio dexteræ Excelsi*, id est modo cæpit me mutare excelsus Deus, per dexteram, id est per Christum. [Hier.] Dextera enim Patris Filius est. Unde: *Et brachium Domini cui revelatum est?* [Isa. LIII] et scio quod potest mutare, quia omnia creavit quorum ego *memor*. [Haym., Aug.] Et hoc est: *Memor fui operum Domini*, jam spatiatur iste in operibus Dei, et securus gaudet, qui supra foris garriens defecit. Jam et sui oblitus, in solo Deo delectatur. Unde subdit: Quia *memor ero*, quasi dicat: *Memor fui*, et *ero*, quod ita dicit, quia *memor ero mirabilium tuorum* et non solum *memor ero*, sed etiam, *meditabor in omnibus operibus tuis, et in affectionibus tuis garriam*, alia littera. [Aug.] Ecce tertium garrire. Prius garrit virum sanctum foris, et defecit post in spiritu suo et profecit; nunc in operibus Dei garrit, quando pervenit quo tendebat. In affectionibus tuis, non in meis. Aliæ enim sunt affectiones hominis, aliæ Dei. Affectiones enim hominis sunt circa terrena, scilicet circa tabulam, theatrum, venationem, aucupium et hujusmodi. Et sicut in his terrenis est affectio humana,

ita in operibus et meditatione Dei. Est interior quadam affectio cum inspicitur munus, et in creatis Creator queritur, et invenitur nusquam displicens, sed per omnia et super omnia placens, Deus in sancto. Jam incipit opera misericordiæ Dei circa nos ostendere, de quibus garrit et exsultat, ostendens per quem sit reditus ad annos æternos. Quasi dicat: Per prædicta sum certus, quod veniam. Et hoc ducit, non *Deus in sancto* Christo, *via tua*, id est via colendi te et ad te veniendi. Ipse enim ait: *Ego sum via, veritas et vita* [Joan. XIV]. Redeant ergo prævaricatores ad cor [Isa. XLVI], et scrutentur cor suum recolentes annos æternos, et sic invenient misericordiam. Unde iste lætus potentiam Dei præfert simulacris, quæ falso colebantur. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Et cum hæc sint, *Quis Deus* de diis gentium, quibus homines affecti colunt, *est magnus sicut Deus noster*, quasi dicat: nullus, quia *tu solus*, non alius, *es Deus* proprie qui solus facis mirabilia tam in anima quam in corpore. Sanati sunt surdi, cæci, languidi, mortui, paralytici [Matth. IV, 11]. Ista in corporibus facta sunt, in anima quidem sobrii sunt paulo ante ebriosi; fideles sunt paulo ante adoratores simulacrorum. Facis mirabilia, ut hoc quod

VERS. 14. — « Notam fecisti in populis virtutem tuam; redemisti in brachio tuo populum tuum, filios Jacob et Joseph. »

Virtutem tuam, [Cassiod., Aug.] id est Christum *notam fecisti*, quando eum in mundum misisti; per hoc et iste fit transiliens, quod est unum de mirabilibus. Notam dico, in *populis* tam fidelibus quam infidelibus; sed infidelibus sic *notam fecisti*, ut cognoscant Christum tantum corpore. Fidelibus vero, ut cognoscant eum etiam in deitate. Deinde subdit quid præstiterit hac virtute, dicens: *Redemisti in brachio*, id est in Christo, *populum tuum*, scilicet *filios Jacob*, id est Judæos credentes, et *Joseph* ipsum, id est gentilem populum. Joseph enim pervenit ad gentes, et interpretatur *augmentum*, ideoque bene significat gentes, de quibus augmentatus est populus Dei. Vel Joseph intelligitur Christus, quia sicut Joseph venditus a fratribus prius humiliatus est [Gen. XXXVII], deinde exaltatus, quando in Ægypto regnavit [Gen. XLII]: ita et Christus a Judæis venditus ad gentes transiit, in quibus regnavit, ubi prius humiliatus est, in persecutionibus martyrum. Filii ergo sunt, quos ex gentibus elegit. Et est, et redemisti filios Joseph, id est electos de gentibus Christi filios. Et repetimus hic, filios, quod primo non fecimus.

PARS IV. Διάψαλμα. VERS. 15. — « Viderunt te aque, Deus, viderunt te aque et timuerunt, et turbatae sunt abyssi. »

Viderunt. [Cassiod., Alcuin., Haym., Aug.] Quarta pars ubi exponit quæ in mundo Christus operatur, quasi dicat: Quomodo fecit *notam virtutem?* Ecce *viderunt te*, etc. Vel ita continua: Notum fecit Christum, et per eum *viderunt te* fide, o Deus

Pater, aquæ, id est populi. Vel ita continua; Quia notam fecit virtutem, ideo, o Deus, Christe, qui es virtus et brachium, viderunt te fide aquæ, id est populi. Deinde repetit ut uterque populus intelligatur, viderunt te aquæ, et *timuerunt* de peccatis, et *abyssi*, id est altitudines aquarum *turbate sunt*, pungente conscientia, et hi non sunt pauci, sed

VERS. 16. — « Multitudo sonitus aquarum, vocem dederunt nubes. »

Multitudo est sonitus aquarum, [Cassiod., Aug.] id est populorum sonantium, in confessione peccatorum, in gemitu cuiparum, in laudibus Dei, in actionibus gratiarum. Quasi enim mare confragosum sonant diversa vota in Ecclesia populorum, sed unde sunt isti sonitus aquarum et turbatio abyssorum? quia *nubes*, id est prædicatores verbi Dei *dederunt vocem*, in omnibus gentibus prædicando Christum, de quibus per prophetam dicit Dominus: *Mandabo nubibus meis ne pluant super eam imbrem* [Isa. v]. Et vere dederunt vocem.

VERS. 17. — « Etenim sagittæ tuæ transeunt; vox tonitru tui in rota. »

Etenim, [Aug., Cassiod.] id est quia *sagittæ tuæ*, o Deus, id est voces nubium, *transeunt*, vel transierunt usque ad cor. Non enim in auribus remanserunt, sed corda transfixerunt. Nota quod verbum predicationis et pluvia dicitur et sagitta, vel pluvia, quia rigat; sagitta, quia percutit; vel, *sagittæ*, id est evangelistæ, transierunt de gentē in gentem, *vox tonitru tui in rota*. Quid est hoc? Quomodo intellecturi sumus, ad litteram, tonitru vox revolvitur, ut rotatus, et sinuosus sonus sentiat. Habent enim tonitrua quidam concussionem, similem vehiculis. Sed nunquid ad ista puerilia redituri sumus? non utique. Potius allegorice intelligendum est. Quasi dicat: Vocem dederunt nubes, et hæc vox nubium non in occulto facta est, sed fuit tonitru tui, id est aperta. Et fuit in rota totius mundi. Rota enim est orbis terræ. Unde et brevis rotella, orbiculus dicitur: quod postea exponit cum ait: *Orbi terræ*, scilicet quem circumierunt nubes tonando præceptis, coruscando miraculis.

VERS. 18. — « Illuxerunt coruscationes tuæ orbi terræ: commota est et contremuit terra. »

Illuxerunt. Quasi dicat: Prædicatores transierunt, et per illos *illuxerunt orbi terræ coruscationes tuæ*, [Cassiod.] id est, divina præcepta, quæ tenebras mundi depellerent per miracula. Unde *commota est* ad conversionem, et *contremuit* **170** *terra*, id est qui habitant in terra, eandem dicit mare subdens:

VERS. 19. — « In mari via tua, et semite tuæ in aquis multis; et vestigia tua non cognoscentur. »

In mari est via tua. [Aug., Cassiod., Hier.] Ipsa terra dicitur mare, per similitudinem, quia amara est vita humana tempestatibus subdita, ubi major piscis minorem devorat. *In mari ergo est via tua*, id est in cordibus hominum, quos homines sibi subdidit. Hoc mare amarum erat et mortuum, sed venit fons ille vitæ, ut indulcoraret et sanaret.

A Ideoque juxta Ezechielem: Egredietur de templo Domini fons aquæ vivæ, et vadit ad mare mortuum, quod nihil habebat vivens (Ezech. xlvii). Nulli enim pisciculi esse poterant in mari Mortuo, nihil in eo vivebat; sed de templo Domini, id est de sinu Patris, egressus est Salvator, et indulcoravit mare Mortuum. Vel ad litteram: [Cassiod., Alcuin., Aug.] In mari est via tua, dum Christus super aquas maris ambulavit. Vel per terram, Judæi; per mare, gentes accipiuntur. Et est, commota est et contremuit terra, id est Judæi: In mari, etiam gentium, est via tua, id est filius tuus. Ecce nunc in mari gentium est via tua. Jam dudum in sancto erat, unde supradixit, in sancto via tua. Quod bene congruit, quia sanctus ille est in mari. Ambulat enim super aquas gentium, eas per fidem sibi subijciendo. [Haym., Cassiod., Haym., Aug., Cassiod.] In hujus rei figura super aquas ambulavit. Et *semite tuæ*, id est præcepta tua sunt in *aquis multis*, id est in populis multis, id est in non paucis gentium, et tamen *vestigia tua*, scilicet præsentia corporalis, doctrina, miracula non cognoscentur a Judæis. Tetigit enim aliquos, id est Judæos qui dicunt: Nondum venit Christus. Quod ideo dicunt, quia non vident super mare gentium ambulantem. Et est hic tacita increpatio Judæorum. Quasi dicat: Licet palam venerit et se miraculis ostenderit: tamen non est cognitus a Judæis infidelibus, quos tamen ipse deduxit in manu Moysi et Aaron.

C Unde subdit: VERS. 20. — « Deduxisti sicut oves populum tuum, in manu Moysi et Aaron. »

Deduxisti. [Aug., Cassiod., Aug., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat: A quibus non cognoscentur? ab his quos deduxisti. Nam *deduxisti de Ægypto populum tuum*, scilicet Judæorum, *sicut oves*, quia non vere oves, sed hædi; et hoc *in manu Moysi et Aaron*, id est operatione miraculorum quæ ipsi fecerunt. Quasi dicat: Hoc illi populo fecisti, et te ipse non novit? mirum est: et est hic increpatio, et exprobratio Judæorum per nomina istorum duorum, scilicet Moysi et Aaron. Significantur etiam ipsa facta eorum quæ ipsi egerunt, et mystica, quæ in Ecclesia spiritaliter fiunt. Moyses enim interpretatur *assumptus de flumine*, Aaron *mons fortitudinis*. Quibus nominibus significantur virtutes quas ipsi fecerunt. Moyses enim inter cætera in mari viam fecit Hebræis, significans per baptismum liberari populum fideum: Aaron eminenti fortitudine murmurantibus restitit, in quo Ecclesiæ tenebat imaginem quæ monti firmissimo comparatur.

COLLATIO IN PSALMUM LXXVI: « VOCE MEA AD DOMINUM, » etc.

VERS. 2. — *Deum exquisiri manibus meis* וַיִּדְּרֵם id est *manus mea*; vel וַיִּדְּרֵם JADAI, id est *manus meæ*. Primarium enim significatum וַיִּדְּרֵם JAD, est *manus*. Ad multa tandem transfertur; ob idque Præsentis, Nebiensis, Sanctes, Munsterus, Campensis, dixerunt, *plaga mea*, vel *vultus meum*, eo quod manu

ipsa fiat percussio. Cæterum Hieronymus, Pellicanus, A et interpretes pro Cajetano vertunt manus mea. Editio quæ addita est Campensi, vertit virtus mea. Referunt enim ad sequentia sub recto casu ut statim ostenditur.

Nocte contra eum. Hieronymus, nocte extenditur, videlicet manus. Alii deflexit, scilicet plaga mea, vel mota est, quia legerunt נִגְרָה NIGERAH, quod commune est ad defluere, produci, trahi. Arbitror tamen Septuaginta legisse נִגְדָה NEGDAH, id est coram sive נִגְדָה NEGDO coram eo. Est enim perspicuum resch et d. leth plurimum labere vicinitatis.

Et non sum deceptus. Hieronymus. Non quiescit, nempe manus mea, ut supra; Pratensis et quidam alii, non residet seu non cessabit, nimirum plaga mea, juxta quod accipiunt, voculam נָ לAD commemoratam לֹא לֹא LO TAPRUC. Septuaginta sensum e sensu eruentes, explicuerunt luculenter, quidnam foret manus nostras ad Deum extendi nec relaxari: Cum enim præcipiat omnipotens Deus, ut angustiis divexati, piis et assiduis precationibus opem suam præsentaneam imploremus, nullum aliud suffugium præstolari, consilio tamen divino frequentius contingit ut quamvis orationibus intenti tribulationum fluctibus undique concutiamur, a quibus liberari Dei misericordiam jugiter appellando desiderabamus, usque adeo, ut psalmus XLIII exclamet: Exurge, quare obdormis, Domine? Quid? Decepit nos Deus qui ad se consurgere toties inculcat in afflictionibus? Absit! Ergo nusquam relaxentur manus. Spes sit in Deum semper erecta, quæ non confundit, Rom. v. Et si non exaudiat Deus, ad poscentem voluntatem, exaudiat tamen ad ægrotantis sanitatem et opportunitatem. Non nos decepit, sed probat, non occidit, sed castigat. Hinc D. Augustinus: In hac nocte Deum requiramus manibus nostris, non cessent opera, quæramus Deum, non sit inane desiderium. Hæc ille: Itaque si tribulationibus septi, inciperemus manus ad Deum tollere, deinde sævius insurgente passione deficeremus talentes, nostra inertia quasi Deum fallacem in suis promissionibus turpiter causaretur.

VERS. 3. — Memor fui Dei et delectatus sum. Hieronymus, pro eo quod postremo positum est, dicit c. niurbabor; Munsterus, inquietus ero. Sanctes, tumultuabor. Sic et ferme alii מְרַחֵם VERHAMAH. Videretur sensus oppositus, nisi Iusmodi conturbatio in bonam acciperetur partem. Item memoria Deo feta, hominem deturbat exteriorem a mundanis cupidis, unde præcesserat nox; reuinit consolari anima mea, etc., et continuo sequitur: Exercitatus sum, et defect spiritus meus. Unde Hieronymus in Comment.: In Hebraico aliter habet, memor fui Dei et conturbatus sum, consideravi mansuetudinem ipsius, consideravi pietatem, consideravi munditiam, et videns me ipsum immundum vehementer conturbabar: hæc ille. Adde quod illud verbum Hebr. significat etiam resonare, quod ad gaudium facile accommodatur. Cæterum pro exercitatus, Hierony. vertit, loquebar in memetipso אִשְׁתָּחֶה ASIHAN, quod et alii, loquar, Munsterus circuitum expressit quid loqui, quando transtulit, querelas faciam. Nihil est quod non conveniat vocabulo Hebraico שָׁח SOAH.

VERS. 4. — Anticipaverunt vigiliis oculi mei. Hieronymus, prohibebam suspectum oculorum meorum. Cæteri Hebraicantes vertunt, apprehendisti custodias sive palpebras oculorum meorum. אֲחִזְתִּי אֶחְזֶה אֶחְזֶה AZAZTA SCHEMURTH ENAI. Igitur sicut tenere vigiliis sive custodias oculorum, duplicem potest facere sensum, tum quod nondum apertos, aut sursum intentos continere possumus, tum quod jam apertos, et vigilantes erectos prohibemus a torpore, sic et anticipant oculi vigiliis, vel cum quis prævenit ne intendat aspectum oculi, aut dum prætervertit diligentem et sollicitudinem, oculos ad Deum

levare, dormitantibus cæteris. Ista duo tangit Hieronymus in Commentariis: « In Hebræo aliter habet, prohibebam suspectum oculorum meorum, constupebam et non loquebar. Quod dicit, hoc est: Considerans peccata mea, oculos ad cælum erigere non audebam. Peccatori enim dicit Deus: Quare tu enarras justitias meas? (Psal. XLIX.) Propterea stupebam, timebam, loqui non poteram. Hoc juxta Hebræos. Anticipaverunt vigiliis oculi mei, antequam aliquis vigilaret ego vigilabam. Legimus et in Daniele: Et ecce, inquit, יָגִיל יָגִיל, id est, VIGIL (Dan. IV): Non dormitabit, neque dormiet qui custodit Israel (Psal. CXX). Ergo monachus qui non vigilat, non potest hunc versum dicere. » Hucusque Hieronymus. Denique quam editionem secutus sit Augustinus, hand liquet. Habet enim, anticipaverunt vigiliis omnes inimici mei, nisi נִינְאִי INNAN, Hebræis sonat affligere.

VERS. 5. — Annos æternos in mente habui. Hoc postremum, in mente habui, facit exordium versus sequentis juxta Hebræos זָכַרְתִּי EKZERAH, id est recordabor. Deinde ubi legimus, meditatus sum, ibi vertunt psalmorum meorum, aut carminis mei נִגְנִיתִי NIGINATHI. Porro Septuaginta acceperunt ac si esset verbum a themate נָגָן NAGAN, id est lusi musicis instrumentis, quod nihil distat a meditari, ut canticum sit spiritualiter intellectum, juxta quod docet. Ut tamen majorem inquisitionem auferamus, quid de hoc versu scripserit Hieronymus ad Suniam et Fretellam, referre non erit inutile. « Et meditatus sum nocte cum corde meo, et exercitabar et scopebam spiritum meum. Pro quo in Hebræo legimus: Recordabor psalmorum tuorum in nocte cum corde meo. Loquebar et scopebam spiritum meum, pro exercitatione ἀσκησίων, id est decantationem quandam et meditationem Septuaginta transtulerunt, et pro eo quod nos diximus scopebam, illi posuerunt ἱσαλλόν quod Symmachus transtulit ἀνιρρόν, id est perscrutabar, sive quærebam. Et quinta similiter. In Græco habetur καὶ ἐν αἰώνια ἐκνήσθη καὶ ἐκνήσθη, νοκτὸς μετὰ τῆς καρδίας μου ἱσάλλεσθον. καὶ ἱσαλλὰ τὸ πνεῦμά μου, et annos æternos memineram et meditatus sum, nocte cum corde meo argutabar, et rimabatur spiritus meus. Proprie autem ἀσκησίων, in agricultura dicitur, in sarriendo id est sarculando, et quomodo quærentur ibi herbæ sarculo quæ secentur, sit et iste retractatum agitationum suarum metaphoricè a sarculo demonstravit. Et sciendum quod ἱσαλλόν non semel sed frequenter significet. » Hucusque Hieronymus. Qui etiam in Commentariis aperit quid sit scope spiritum. « Scopebam spiritum meum, hoc est, inquit, fodiebam quasi agrum, ut ibi mitterem semen doctrinarum Domini. » Hæc ille. Hebr. נִדְרַשׁ נִדְרַשׁ VAUHAPECH RUHI, id est perscrutatus est spiritus meus, ut vertunt Neoterici. Tamen dixit Hieronymus supra, quod in Hebraico legeretur, scopebam spiritum meum per primam personam. Rursus posuit psalmorum tuorum, ubi alii, carminis mei. Licet in versione ad Sophronium utrobique transferat sub prima persona, et psalmorum meorum, et scopebam.

VERS. 8. — Aut in finem misericordiam suam abscondet a generatione in generationem. Duo verba hic videntur omitti proxima a verbo abscondet אֲבִיר אֲבִיר CAMAR OMER, id est consumptum est verbum sive eloquium, ea quoque Græcus convincitur habere συντελέσει ῥῆμα, et quæ vertit Hieronymus, itemque cæteri. Huic scrupulo faciet satis Hieronymus ad Suniam et Fretellam hoc modo a generatione in generationem, quod Græcum sequentes invenisse vos dicitis συντελέσει ῥῆμα, id est consummarit verbum recte non habetur in Latino, quia in nullo habetur interpretum.

VERS. 10. — Et dixi: Nunc capi. אֲכַלֵּהוּ אֲכַלֵּהוּ VAOMAR HALL'OTHI MI. Hieronymus, et dixit imbecil-

litas mea est; Munsterus, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, idem, *infirmilas mea sive agritudo mea est*; Pratenſis, et dixi, *expectatio mea est*; Sanctes, et cogitari occidere me. Conſonat huic Campenſis, *proſpecto dicebam ad mortem*: *Usque cruciat me hæc recordatio*. Mirum quam inter ſe digladiantur rabbiſini ſuper hæc particula הָלַל HALALOTHI. Nam ſi deflectas a radice הָלַל HALAL, admodum multiplex eſt. Quidam ducunt a verbo הָלַל HALAL quod eſt *ægotare*. Denique 171 Septuaginta acceperunt a themate a quo eſt הָלַל HEHEL, id eſt *incæpit*, ut ſit, *principium meum eſt*, idem quod *cæpi*.

Hæc mutatio dextera Excelsi. Aſtipulantur Hieronymus, Chaldaeus, Nebienſis, Pratenſis, Pellicanus. Interpretes pro Cajetano, Sanctes et Munsterus, pro mutatione aut mutationibus tranſlerunt annos. Ne tamen oratio eſſet hiſula addunt de proprio. Nam Sanctes hoc pacto, *Cogitavi occidere me propter annos dextera Excelsi*; Munsterus, *at recordabor annorum dextera Excelsi*. Ad idem paraphraſis Campenſis, *recordatio annorum ſuperiorum*. Quanquam ſecus tranſlator in eodem. Ait enim, *dextera Excelsi vices mutat*. Hebr. habet שִׁנּוּת SCHENOTH a ſingulari שִׁנּוּת SCHANAN idem ſignificat tum *mutatus eſt*, tum

etiam *annum*. Ob quam ambiguitatem confunduntur tot editiones humanæ. Certe ſi quiſque pro ſuo cerebro pergat ſic traducere, incerta erunt omnia, aut confuſa, niſi ſit aliqua editio, quam cæteris Eccleſia præferat; aliæ autem pro eruditione caſte poſſunt legi.

VERS. 11. — *Memor ero operum Domini*. Hieronymus, *cogitationum Domini* מַלְלֵי דֵּי MAALLE IAH, id eſt, *operum aut adinventionum Domini*, ſicut et paulo poſt idem Hieronymus vertit vocabulum ſimile, *adinventiones* autem ſunt opera, divino conſilio ſtabilita.

VERS. 15. — *Viderunt te aquæ, Deus, et timuerunt*. Hoc quod eſt timuerunt יָרְאוּ IAHILU, Hieronymus dicit *parturierunt*; Sanctes, *doluerunt*; alii, *timuerunt*. Hæc communiter ſignat particula, etiam ſi intelligentia ſit eadem.

VERS. 16. — *Multitudo ſonitus aquarum*. רִבְבוֹת מַיִם RIBBOTH MAIM ABOTH. Hieronymus et Nebienſis. *Excuserunt aquas nubila*; alii, *effuderunt* ſive *inundare fecerunt aquas nubes*. Septuaginta ſenſum expreſſerunt, et emphaſim dictionis Hebræicæ. Nam זֶרֶם ZEREM dicunt ſonare Hebræis, *copiam aquarum*, *impetum*, *imbrem*, *tempeſtatem*.

PSALMUS LXXVII.

PSALMI TITULUS. « INTELLECTUS ASAPH. »

Attendite, popule meus. Titulus. *Intellectus Asaph*. [Aug.] In hoc psalmo narrantur quæ in Veteri Testamento populo divinitus acta sunt, scilicet quæ beneficia contulit ei Deus, et quas penas ingratissimas incuſſerit (113). Dum autem in hoc psalmo historia Veteris Testamenti refertur, Novi Testamenti gratia declaratur. Sic enim Judæos pro suis delictis dicit expulsos; et Christianos asserit intromissos, ut utriusque legis intentionem in unum faceret pendere ad humilitatem monentis. Et quia omnia in figura nostri contingebant illis, sicut ait Apostolus (1 Cor. x), ideo quæ de illis historialiter referuntur, eadem de nobis spiritualiter intelligenda sunt. Unde psalmus prætitulatur intellectus. Et est sensus, [Aug., Cassiod.] hic est *intellectus Asaph*, id est fidelis congregationis, quia hic narrata interius intelligenda sunt, non modo in figura. Intellectus ergo Asaph est quod intellexit Synagoga fidelis; vel quod spiritualiter debet intelligere. Quæ enim tunc mystice, id est figuratim illis contigerunt, eadem modo in re nobis sunt. Et sicut tunc non in omnibus illis non bene placuit Deo, sic nec istis, et ideo monendi sunt. Vel ita potest legi titulus, ut intellectus sit genitivi casus, quod in Græco apertum est et subauditur psalmus, vel verba, sic: Hic est psalmus, vel verba, intellectus, id est intelligentiæ, quæ data est ipsi Asaph: sic ex Græco determinatur. Intentio talis est: Per acta in veteri populo, intendit monere novum populum, ne sint ingrati beneficiis Dei, et ejus iram in se provocent. Modus. Novem sunt partitiones: Primo attentos facit, quia quæ videntur aperta parabola sunt et ænigmata, secundo summam dicit quæ Deus Judæis fecit, tamen ingratis sibi, *quantum audivimus*. Tercio dicit quæ ab exitu de Ægypto fe-

cit eis, nec tamen resipuerunt, ibi, *coram patribus eorum*, etc. Alias partitiones suis locis exsequemur. Etiam loquitur in hoc psalmo fidelis Synagoga, quæ malis exprobrat. Ut autem major reverentia et auctoritas verbis suis addatur, primo inducit, ipsum Dominum loquentem sic: O

C VERS. 1. — « Attendite, popule meus, legem meam; inclinate aurem vestram in verba oris mei. »

Popule meus, [Cassiod., Aug.] qui mihi, scilicet obedis. Vel, o vos qui estis *populus meus*. Nos, scilicet sumus *populus ille* qui et congregatio Christi sumus, *attendite corde legem meam*, id est veritatem rei, quæ in figuris tegitur; hoc dicit Deus, qui legem dedit. Et qualiter subdit, *inclinate per humilitatem aurem vestram*, cordis, et sic bene attendetis (114). Timor enim infusa repellit, unde præceptum fuit in veteri lege altare Domini concavum fieri, et quadrangulum, ut mens nostra quatuor munita virtutibus, per humilitatem sit concava ad receptaculum divini verbi. Inclinate dico in *verba oris mei*, id est ad intelligendum verba Asaph: [Cassiod.] os namque Dei est Asaph, qui inferius locuturus est ista, *Quanta*, etc. Ideo attendite, quia

VERS. 2. — « Aperiam in parabolis os meum; loquar propositiones ab initio. »

Aperiam in parabolis os meum, [Gl. int., Cassiod.] quæ apertæ sunt, quia parabola sunt rerum similitudines, cum per rerum adductam similitudinem, quod de illis dicitur, de aliis intelligitur. Et loquar per Asaph propositiones, [Aug.] id est ænigmata, ab initio Veteris Testamenti, ex quo de Ægypto exierunt. Sunt autem propositiones, quæ Græce appellantur problemata. Questiones aliquid disputationis solvendum habentes. His ergo vigilantia adhibenda est,

(113) Ex Cassiod., in conclusione psalmi.

(114) Beda, in Exod. cap. xxvii.

ut earum fructus intelligendo percipiatur, quæ Hebraice dicuntur ænigmata.

PARS. II. VERS. 3. — « Quanta audivimus et cognovimus ea; et patres nostri narraverunt nobis. »

Quanta audivimus. [Hier., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi summam dicit, quæ Judæis Deus fecit, tamen ingratum sibi, et sic si non eis prodest, tamen filiis ne fiant sicut patres. Et notandum quod prius in homine Deus locutus est. Nam verba Dei fuerunt prædicta; jam homo ipse loquitur. Verba enim hominis sunt ista: *Quanta audivimus.* Illud prædictum dixit Deus ex se, ne ejus locutio in homine post eum loquente contemneretur, admirative ergo dicit: Quanta propter multitudinem, audivimus, in Veteri Testamento prædicta, et cognovimus ea in Novo Testamento impleta. Et a quibus audivimus? ecce, patres nostri narraverunt nobis, sicut Moyses et prophetae, quod etiam iste prævidet, scilicet quod patres narraverunt filiis. Narraverunt dico:

VERS. 4. — « Non sunt occultata a filiis eorum in generatione altera. »

Non sunt hæc occultata a filiis eorum spiritualibus, [Cassiod.] quod postea exponit in altera generatione et gentium, quæ ex aqua et Spiritu sancto generatur in qua data est regeneratio.

VERS. 5. — « Narrantes laudes Domini et virtutes ejus; et mirabilia ejus quæ fecit. »

Narrantes laudes Domini. [Aug., Cassiod.] Talis est ordo verborum. Laudatur Dominus ut ametur, et virtutes, vel potentias ejus, id est liberationes, quibus populum liberavit sæpe, et mirabilia ejus, scilicet quod pavit populum in deserto, quod hostes ejus vicit; quæ fecit, non modo promisit.

VERS. 6. — « Et suscitavit testimonium in Jacob, et legem posuit in Israel. »

Et suscitavit testimonium. [Aug.] Hoc testimonium est initium, de quo supra dixit: *Loquar propositiones ab initio.* Initium est ergo Vetus Testamentum, quia ibi timor est, qui est initium sapientiæ. (Eccli. i). Finis vero est Novum Testamentum, quia hic est Christus, qui est finis legis ad justitiam omnium credenti (Rom. x), qui dat spiritum quo charitas diffunditur in cordibus nostris (Rom. v), quæ consummata foras mittit timorem (Joan. iv). Hujus autem Novi Testamenti testimonium dicitur vetus lex, quia Novum Testamentum habet testimonium a lege et prophetis. Unde tabernaculum Domini testimonii dicebatur illud quod tot mystica figurabat (Exod. xxvi). Testimonium ergo dicitur Vetus Testamentum in quantum probat, lex in quantum jubet. Idem ergo significatur per testimonium et per legem. Sed alia et alia ratione. Ita idem intelligitur per Jacob et per Israel, scilicet populus Judaicus. Ait ergo: et suscitavit in Jacob, [Aug.] in populo Judaico, testimonium, id est legem. Suscitavit dico, quia per illud testimonium peccatum quod latebat apparuit et revixit. Unde Apostolus: *Peccatum ut appareat peccatum, per bonum operatum est mihi mortem* (Rom. vii). Deinde repetit, *Et legem*, hoc

A est testimonium posuit in Israel, hoc est in Jacob.

Posuit dicit, quasi jugum, ne vaga voluntate errarent. Interest ergo aliquid inter *suscitavit*, et *posuit*. Aliud enim notat suscitavit, aliud posuit, sicut diximus. Lex ergo, et bene utentibus, testimonium est, quo fugiant peccata; et male utentibus, quo convincantur puniendi et peccatores, sicut Christus credentibus est lapis in caput anguli, non credentibus est lapis offensionis (I Petr. ii). Vel ita, suscitavit testimonium, id est legem in Adam, quasi mortuam et sopitam, in Jacob, [Alcuin., Cassiod.] id est in populo Judæorum, reformando scriptis quod mentibus obsecatis obsoleverat. Vel forsitan testimonium dicit illud quod accidit Jacob, quando cum angelo luctatus tacto femore claudicavit (Gen. xxxii). Quod significat Judæos; partim fide constare, partim a salute discedere. Et ita hujus rei testimonium fuit, quod Jacob accidit. Ecce parabola. Hoc autem testimonium suscitatur, dum lex scribitur, quia prius ignorantia sopitum erat, sed ex tunc, et ipsum signum in memoria fuit, et res figurata ex tunc cepit. Et hoc est, Et suscitavit testimonium in Jacob, id est illud quod accidit Jacob ip signum, prius sopitum ignorantia. Et quando suscitavit? quando legem posuit in Israel, in qua lege,

VERS. 7. — « Quanta mandavit patribus nostris nota facere ea filiis suis, ut cognoscat generatio altera. »

Quanta mandavit patribus nostris. [Aug., Cassiod.]

C Hi sunt antiquus populus, qui accepit mandatum a Deo, et tamen non novit vel fecit. Ad quid ergo mandavit? *nota facere ea filiis suis.* Filii sunt novus populus Novi Testamenti, qui mandata novit et fecit, quod quasi exponendo subdit. Ad hoc acceperunt, ut generatio altera, scilicet de gentibus collecta, cognoscat spiritualiter quod ipsi patres non noverunt. Et sunt idem filii et generatio altera, scilicet populus gratiæ et cognoscentes.

VERS. 8. — « Filii qui nascentur et exsurgent, et narrabunt filiis suis. »

Filii, [Cassiod., Gl. int.] id est Christiani, qui nascentur postea secundo, ex aqua et Spiritu sancto, exsurgent, sursum habentes cor. Qui vero nati sunt et non renati, non surrexerunt, id est non sursum est cor eorum, sed in terra fuit. Et narrabunt filiis suis, id est posteris, per generationes transmissa sunt mandata Dei, ne quis putaret uni data. Ad quid?

VERS. 9. — « Ut ponant in Deo spem suam, et non obliviscantur operum Dei, et mandata ejus exquirant. »

Ut ponant in Deo spem suam. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Hæc est utilitas paternæ prædicationis. In Deo, non in lege quæ punit ne suam justitiam constituent, et non obliviscantur operum Dei, jactando opera sua, quæ nulla sunt, nisi a Deo vel colendo idola, ut fecerunt Judæi idola colentes. Deinde ostendens quæ sit vera Dei recordatio subdit: *Et mandata ejus* 172 *exquirant*, operando, qui dicti sunt supra cognovisse, modo dicitur ut exquirant et sperant

tes in Deo, ab eo adjuventur ad implendum opere mandata. Dico, exquirant,

VERS. 10. — « Ne fiant sicut patres eorum; generatio prava et exasperans. »

Ne fiant sicut patres eorum, [Cassiod., Alcuin.] scilicet Judæi, scilicet generatio prava, quæ veritatem non recepit, et exasperans Deum, adeo ut in Salvatorem armarentur, quod fuit super omnes acerbitates. Unde per Ezechielem Dominus dicit: *Vade, et dic domui exasperanti etc.* (Ezech. 11, XII). Et quia prava, ideo est

VERS. 11. — « Generatio quæ non direxit cor suum; et non est creditus cum Deo spiritus ejus. »

Generatio quæ non direxit cor suum, [Gl. int., Cassiod., Alcuin., Aug.] id est distorta. Vel ita continua: Ideo prava est generatio, quia est generatio quæ non direxit cor suum, et si manum ad divinam, ut se corrigeret. Distortum enim cor habet, qui prave intellecta non corrigit, et quæ natura docet, non perficit. Cur talis est illa generatio? et, id est quia, non est creditus cum Deo spiritus ejus, id est si ratio quandoque bene suavit, non acquievit ei. Vel ita: Ideo talis est generatio, quia, non est creditus cum Deo spiritus ejus, quia non habebant fidem, quæ impetraret quod lex imperat, sed quasi ex operibus justitiam querebant. Quando autem cum spiritu Dei operante, spiritus hominis cooperatus, tunc fit quod Deus jubet. Et hoc non sit nisi credendo in eum qui justificat impium: quam fidem non habuit generatio prava et amaricans. Et ideo dictum est: Non est creditus cum Deo spiritus ejus. Multo enim hoc expressius dicit ut significet gratiam Dei, quæ non solum facit remissionem peccatorum, sed et cooperari facit sibi spiritum hominis in bonis operibus, quasi diceret, non credit deo spiritus ejus. Habere enim cum Deo spiritum creditum, est non credere spiritum suum sine Deo posse facere justitiam, vel aliquid boni, sed cum Deo, quod est credere in Deum: quod utique plus est quam credere Deo. Nam credimus etiam homini, sed non in hominem. In Deum credere est ei credendo adherere ad bene operandum. Unde Apostolus: *Qui adhæret Deo, unus spiritus est cum illo* (I Cor. vi). Illa autem generatio, cujus exemplum cavendum est. Et si credidit Deo, non tamen in Deum, quia non fide adhæsit Deo, ut ab eo sanata cooperaretur, cooperante in se Deo.

VERS. 12. — « Filii Ephrem intendentes et mittentes arcum, conversi sunt in die belli. »

Filii Ephrem. [Haym., Aug.] Quasi dicat: Vere prava et distorta, quia etiam, filii Ephrem, de quibus minus videretur, intendentes et mittentes arcum, id est promittentes servare mandata in die auditionis, scilicet quando Deus de aliqua adversitate eos clamantes audiebat, quasi præludentes armis, conversi sunt in die belli, id est defecerunt in die tentationis. Nihil enim est aliud tendere arcum, et mittere et converti in die belli, nisi attendere et

A promittere in die auditionis, et deserere in die tentationis. Et hoc est quasi præludere armis, et ad horam certaminis nolle pugnare. Quod vero ait, intendentes et mittentes arcum, cum potius videatur debere dixisse, intendentes arcum et mittentes sagittas. Non enim arcus mittitur, sed ab arcu aliquid mittitur. figurate dictum accipiamus, mittentes arcum, quia aliquid mittunt arcu. Vel obscurus est ordo verborum, ut iste sit ordo: Intendentes arcum et mittentes, subaudis sagittas. Nonnulli tamen Græci codices habent, intendentes et mittentes arcibus, ut sine dubitatione subaudiamus sagittas. Per filios vero Ephrem, qui dictus est et Ephraim totam illam gentem amaricantem intelligi voluit: a parte totum significans. Quod ideo est, quia ab his potissimum aliquid boni expectandum fuit. Sunt enim de illo filio Joseph nati, cui Jacob benedicens dextera imposuit, quamvis ad sinistram constituto, et Manasse majori filio Joseph præposuit, quando cancellatis manibus utrique benedixit, dexteram super Ephraim, et sinistram super Manassem statutum, ad dexteram ponendo (Gen. XLVIII). Cum autem hæc tribus hic culpatur, nec apparuisse in ea ostenditur quod illa benedictio promittebat. Patet Jacob tunc figurasse, quod novissimi essent primi, et primi novissimi (Matth. XX), per adventum Salvatoris. De quo Joannes ait: *Qui post me venit ante me factus est* (Joan. I). Sic et Abel majori fratri prælatus fuit (Gen. IV), Isaac Ismaeli (Gen. XXI), Jacob Esau congemino suo. Prius tamen nato (Gen. XXVII), et Phares Zaram, qui prius manum emisit (Gen. XXXVIII). Et David fratribus suis majoribus (I Reg. XVI): sic populo Judeorum, prælatus est populus Christianus. Totam itaque gentem pravam a parte esse significans, ait: Etiam filii Ephrem intendentes et mittentes arcum, id est arcu aliquid mittentes. Vel, intendentes arcum et mittentes sagittas, id est promittentes servare legem, aperte dicentes: *Omnia quæcunque dixerit nobis Dominus faciemus et audiemus* (Exod. XXIV). Conversi sunt, id est defecerunt, in die belli, scilicet tentationis. Unde Osee propheta ait: *Ephraim factus est quasi columba insipiens* (Ose. VII), [Hier., Aug.] quia promissionem obedientiæ non auditio, sed tentatio probat. Ita conversi sunt, quia

VERS. 13. — « Non custodierunt testamentum Dei; et in lege ejus noluerunt ambulare. »

Non custodierunt testamentum Dei, [Aug.] non quod non possent, sed quia noluerunt. Unde subdit: *Et in lege ejus noluerunt ambulare*, et si quandoque ambulent, tamen nolunt, quia non ex corde faciunt. Agunt enim quæ mallent non præcipi sibi, ex corde autem nullo modo fit, quod sit ex formidine pœnæ, non dilectione justitiæ. Pares sunt manu, sed non corde, qui non furantur, timore pœnæ, et amore justitiæ.

VERS. 14. — « Et oblitii sunt benefactorum ejus et mirabilium ejus quæ ostendit eis. »

PARS. III. VERS. 15. — « Coram patribus eorum

« fecit mirabilia in terra Ægypti, in campo Tan-
« neos. »

Coram patribus eorum. [Cassiod., Gl. int., Aug.]

Tertia pars, ubi jam incipit narrare quæ ab edu-
catione de Ægypto fecit eis Deus, non tamen desti-
terunt a murmure et a tentatione. Quasi dicat :
Oblii sunt mirabilium ejus. Quorum mirabilium, et
ubi factorum? facta fuerunt illa in terra Ægypti.
Quæ sunt? quod interrupt mare, et eduxit eos, etc.
Et hoc est : *Coram patribus eorum fecit mirabilia in
terra Ægypti.* Qui sunt patres hujus prave genera-
tionis a qua supra filios dissuasit, ne sint his patri-
bus, scilicet prave generationi similes. Unde supra:
*Ne fiant sicut patres eorum, generatio prava et ex-
asperans.* Alii sunt isti patres, alii illi. Sed qui sunt
isti patres eorum quibus hæc facta sunt? Si Abra-
ham, Isaac, Jacob, accipis istos patres, non coram
eis fecit mirabilia in Ægypto, quia jam defuncti
erant, nisi forte spiritu dicas eos esse præsentis.
quos Dominus in Evangelio vivere dicit (*Luc. xx*).
Vel accomodatius Moses et Aaron, et alii seniores,
qui de spiritu Mosi acceperunt (*Num. ii*). Patres
istorum sunt, coram quibus fecit. Et est, coram pa-
tribus, quibus credendum erat, scilicet coram Mose
et cæteris intelligentibus. Fecit mirabilia in terra
Ægypti, in campo Taneos. [Cassiod., Aug.] Ut om-
nem dubitationem tollat, et provinciam dicit Ægy-
ptum, et locum factorum, scilicet Tanis, quæ est
civitas Ægypti. Notandum vero quod ea quæ ibi
facta sunt bona vel mala mystice fiunt et in nobis.
Sed bona, gratia Dei; mala ex judicio, propter quod
supra monuit attendere parabolas et propositiones,
et spem in Deo ponere, ne simus similes illis. (Gl.
int., Aug., Cassiod., Aug.) Ægyptus ergo quæ in-
terpretatur *tenebræ* vel *tribulatio*, mundus est. Ta-
nis vero, interpretatur *humile mandatum*. Campus
vero Taneos est planities humilis mandati. Sicut
ergo tunc Deus coram patribus illis mira fecit, sic
Christus in terra positus coram patribus Novi Tes-
tamenti, humile mandatum docuit dicens : *Discite
a me, quia mitis sum et humilis corde* (*Matth. ii*). In
mundo ergo humile mandatum accipimus a Christo,
ut in futuro exaltemur.

VERS. 16. — « Interrupt mare et perduxit eos;
« et statuit aquas quasi in utre. »

Interrupt mare, [Cassiod., Aug.] quasi non esset
liquidum, et perduxit eos ad terram, et statuit aquas,
quasi clausas in utre. Mystice qui tunc stare fecit
aquas, et trajecit eos, cohibet fluida concupiscen-
tiarum, cum renuntiatur sæculo, ut peccatis omni-
bus deletis populus fidelis trajiciatur ad terram
promissionis per baptismum.

VERS. 17. — « Et deduxit eos in nube diei; et
« tota nocte in illuminatione ignis. »

Et post deduxit eos, [Gl. int., Aug., Cassiod.,
Alcuin.] priusquam poneret in patriam in nube diei,
et tota nocte in illuminatione ignis. Sic et fideles post
baptismum ducit spirituali itinere antequam ponat
in patria, sacramento ejus manifestato, in hoc sa-

culo, quasi in die per nubem, id est carnem. In ju-
dicio vero quasi in nocte, in illuminatione ignis,
quia tunc magna tribulatio tanquam ignis lucebit
justis et ardebit injustis. Vel ita secundum allego-
ricum sensum : *Et deduxit eos,* etc. Hoc futurum
indicabant. Dies enim Christus est, tamen nube
carnis celatur perfidis. Et sicut columna nubis erat
eis vel illis umbraculum contra calorem solis; sic
per Incarnationem dat nobis refrigerium contra
æstum vitiorum. *Et tota nocte,* id est toto tempore
vitæ, in illuminatione ignis, id est in claritate sui
luminis, quæ illuminatio est ignis Spiritus sancti.

VERS. 18. — « Interrupt petram in eremo : et
« adaquavit eos velut in abyso multa. »

Interrupt petram. [Aug., Gl. int., Aug.] Prius
aqua maris stetit, quasi petra, modo petra fit fons.
Et hoc in eremo, ubi necesse est ut gratius sit mu-
nus; et adaquavit eos, quasi pecora, non homines,
quia non egerunt gratias, velut in abyso multa :
per hoc copiam notat. Mystice de petra etiam quæ
est Christus, qui dicit : *Si quis sitit, veniat ad me,
et bibat* (*Joan. vi*) : cujus latus in cruce ruptum
fuit. Et hoc, in eremo hujus sæculi, educit Deus si-
tienti fidei fluentia Spiritus sancti, accedente ligno
crucis cum virga Mosi, ut gratia manaret creden-
tibus.

VERS. 19. — « Et eduxit aquam de petra : et de-
« duxit tanquam flumina aquas. »

Et eduxit de petra, [Cassiod., Haym., Cassiod.]
quod mirum est, aquam, quæ sequebatur eos quo-
cunque ibant; et deduxit aquas, non parum, sed
tanquam flumina, id est copiose. Mystice, sic et
aqua quæ de Christo prodit, nulla minutione deficit,
ut sit fons aquæ vivæ salientis in vitam æternam
(*Joan. iv*).

VERS. 20. — « Et apposuerunt adhuc peccare ei;
« in iram concitaverunt excelsum in iniquoso. »

Et apposuerunt. [Haym., Aug., Cassiod.] Quasi
dicat : Hæc fecit illis Deus. Et tamen illi, scilicet
prava generatio, apposuerunt adhuc peccare ei, id
est non credere, id est adjecerunt ut inter tot bene-
ficia non crederent, quod ut maximum intelligere-
tur peccatum, cum Dominus dixisset in Evangelio :

Spiritus arguet mundum de peccato (*Joan. xvi*), con-
tinuo exponendo subjunxit, *de peccato quidem, quia
non crediderunt in me* (*ibid.*). Sicut ergo peccatum
dicit ibi, non credere, ita et hic peccare dicit, non
credere. [Alcuin., Aug., Gl. int.] *In iram concitaverunt
excelsum,* non credentes Deum, sibi difficilia posse
facere, quod gravissimum est apud Deum mystice,
sic nos absoluti per baptismum, quandoque provo-
camus ad iram Deum. Et hoc in iniquoso, vel in
siccitate, alia littera, scilicet, vel in aliqua eremo,
ad litteram, vel potius in seipsis, ab humore gratiæ
siccis, quia licet pleni essent ventres aqua de petra,
tamen erant aridæ mentes. Ergo hoc debet intelligi
plus de siccitate cordis quam corporis 173 vel loci.
Quomodo concitaverunt Excelsum in iram? ecce :

VERS. 21. — « Et tentaverunt Deum in cordibus A
« suis, ut peterent escas animabus suis. »

Et, [Aug., Cassiod., Aug.] id est quia, *tentaverunt Deum in cordibus suis, ut peterent escas animabus suis*, id est peterent vitæ suæ carnales escas, non spirituales. Et est sensus: Non credendo petierunt escas, quod est tentare Deum: tentare enim est dolose postulare, ut in verbis sit simplicitas, cum in corde sit malitia. Mystice, sic et multi hodie cum tentatione quærunt a Deo sapientiam.

VERS. 22. — « Et male locuti sunt de Deo et dixe-
runt: Nunquid poterit Deus parare mensam in
« deserto? »

Et tunc male, id est falsa locuti sunt de Deo: *dixerunt, Nunquid poterit Deus parare mensam in deserto?* [Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat, Non. Hæc diffidentia Deo injuria est. Mystice, mensa, refectionem sapientiæ vel corpus Christi significat. Unde: Multi diffidunt.

VERS. 23. — « Quoniam percussit petram et fluxe-
runt aquæ, et torrentes inundaverunt. »

Quoniam percussit. [Cassiod., Haym.] Quasi dicat: Poterit Deus illud, quia et hoc aliud potuit. Quoniam percussit petram et fluxerunt aquæ, et torrentes inundaverunt. Ecce exemplum potentie Dei dant, et de simili desperant. Unde et ex eorumdem persona subditur:

VERS. 24. — « Nunquid et panem poterit dare,
« aut parare mensam populo suo? »

Nunquid sic et panem poterit dare, aut parare mensam? id est copiosam refectionem populo suo, scilicet tot hominibus. Quasi dicat, non.

PARS IV. VERS. 25. — « Ideo audivit Dominus et
« distulit: et ignis accensus est in Jacob, et ira ascen-
« dit in Israel. »

Ideo audivit. [Cassiod., Aug.] Quarta pars, ubi dicit quod dilata vindicta Deus dedit prius quæ petebant, ne videretur non posse. Quasi dicat: Petierunt hoc, et ne videretur non posse, *ideo audivit Dominus*, dando eis rogata, *Et distulit pœnam* dans prius quod petebant, licet tentando, ne videretur non posse; et postquam dedit, *ignis*, id est ira Dei, *accensus est in Jacob*. Deinde exponit, dicens: *Et ira Dei ascendit in Israel? cur?*

VERS. 26. — « Quia non crediderunt in Deo; nec D
« speraverunt in salutari ejus. »

Quia non crediderunt in Deo, [Cassiod.] vel Deum, nec speraverunt in salutari ejus, Christo quod posset dare.

VERS. 27. — « Et mandavit nubibus desuper: et
« januas cœli aperuit. »

Et mandavit. [Aug.] Utrumque breviter positum, scilicet et quod audivit, et quod ira ascendit aperte hic incipit narrare. Et prius quomodo audivit exsequitur; postea in sequenti parte, quomodo vindicavit. Quasi dicat: Ita audivit, et, id est quia, *mandavit nubibus desuper, et januas cœli aperuit*.

VERS. 28. — « Et pluit illis manna ad mandu-
« candum; et panem cœli dedit eis. »

Et pluit illis manna ad manducandum. [Haym., Gl. int.] Quid dixerit manna supra ponit; et panem cœli, id est manna, id est non labore humano paratum dedit eis.

VERS. 29. — « Panem angelorum manducavit
« homo; cibaria misit eis in abundantia. »

Panem angelorum manducavit homo. [Aug., Haym., Cassiod., Alcuin.] Nomine significati intelligitur significans, id est manna, quo significatur panis angelicus, scilicet Christus. Et cibaria misit in abundantia scilicet quæ ab avidis non poterant consumi. Mystice hæc omnia, ut sub historia Veteris Testamenti gratia evangelica declaratur. Et mandavit nubibus desuper, id est prædicatoribus; et januas cœli aperuit: januæ cœli sunt prædicatorum, quibus intratur in cœlum, vel Scripturæ sacræ: [Cassiod., Aug., Alcuin.] aperuit autem has januas, quia suis dedit spiritum ut intelligerent Scripturas eorum (Luc. xxiv). Et pluit illis manna ad manducandum.

Manna interpretatur, quid est hoc? (Exod. xxvi), et significat panem qui de cœlo descendit, id est Christum, vel corpus Christi, qui est vere cibus angelorum, quo incorruptibiles incorruptibiliter pascuntur. Quem ut manducaret homo, Verbum caro factum est, qui per nubes evangelicas pluitur toti mundo, et apertis cordibus eorum, quasi cœlestibus januis credenti Ecclesiæ prædicatur, non tentanti Synagogæ. Bene autem dicitur manna, quid est hoc? quia hic cibus admirando perquiritur, et tamen esse corpus Christi scitur. Panem cœli dedit eis, panem angelorum manducavit homo, panis cœli non alter est quam Christus, de quo cœlestes, id est angeli reficiuntur ejus contemplatione. Et hunc panem, id est verbum, quo grandi cibo pascuntur angeli, per carnem factum lac edit homo.

VERS. 30. — « Transtulit austrum de cœlo; et
« induxit in virtute sua africanum. »

Transtulit. [Haym., Alcuin.] Quasi dicat: Quomodo misit? ecce, *transtulit austrum de cœlo*, ut inferius flaret; et *induxit in virtute sua africanum* illum alium ventum, quia ibi sunt coturnices (Num. xxi).

VERS. 31. — « Et pluit super eos sicut pulverem
« carnes; et sicut arenam maris volatilia pen-
« natâ. »

Et pluit super eos carnes, [Haym., Rem.] scilicet coturnices, sicut pulverem, hoc est abunde. Carnes quas dedit, subdit, *Et sicut arenam maris volatilia pennata*. Ideo mirum fuit quod cum essent volatilia pennata, pro voluntate ea capiebant. Sed quare hoc esset, subdit:

VERS. 32. — « Et ceciderunt in medio castrorum
« eorum, circa tabernacula eorum. »

Et ceciderunt in medio castrorum eorum, [Gl. int., Cassiod., Aug.] duobus cubitis super terram volatilia, ut nec difficultas capiendi esset eis, circa tabernacula eorum, itinere unius diei, ex omni parte coturnices erant. Hæc omnia mystice; per austrum et africanum intelliguntur prædicatorum, quos transfert Deus de cœlo ad terras, quando descendentes a ma-

poribus, minoribus minora indicant. Et est, *trans-*
lit austrum, id est prædicatores de celo ad terras.
 Unde apostolus: *Non potui vobis loqui quasi spiri-*
tualibus, sed quasi carnalibus (I Cor. iii). *Et induxit*
africum, id est ferventes et lucentes prædicatores,
in virtute sua. Ne ergo sibi det africanus quod ex Deo
 habet. *Et pluit super eos carnes*. Sic et parvulam
 fidem non tentantium, sed credentium pascit Deus
 signis vocum carne editis, et per aerem transcur-
 rentibus quasi volatilibus. Non tamen ab aquilone
 venientibus, ubi frigus et caligo, id est ab eloquen-
 tia sæculi. Sed austro translato ad terras, ut par-
 vuli audiendo terrestria nutriantur ad cœlestia ca-
 pienda. Unde Dominus: *Si terrena dixi vobis et non*
creditis, quomodo si dixero vobis cœlestia credetis?
 (Joan. iii.) Vel per carnes intelligitur fides parvula.
 Et est, *Pluit super eos carnes*, id est super infirmos
 pluit parvulam fidem, carnis vocibus editam, sicut
 pulverem: pulvis significat hic intelligentiæ subtili-
 tatem, quæ ad superna conscendit. Et est, *pluit ista*
 sicut pulverem, id est a minoribus provehendo nos
 ad magna et altiora. Et *pluit volatilia pennata, sicut*
arenam maris. Arena innumeram prudentiæ copiam
 salis sapore conditam significat. Volatilia pennata
 cœlestia sunt desideria, quibus anima pasta pin-
 guescit. Hæc confert nobis Deus, sed non possumus
 hæc accipere, nisi intra septa Ecclesiæ, id est nisi
 in conformitate fidelium. Unde subdit: *Et ceciderunt*
in medio castrorum eorum, circa tabernacula eorum.
 [Aug., Alcuin.] Vel per hoc significat quod venti, id
 est prædicatores sponte veniunt ad homines, et por-
 tant eis verba divinitus missa, ut in suis sedibus,
 et circa tabernacula ea homines audiant, quia in
 omnem terram exivit sonus eorum (Psal. xviii), ad
 litteram tantum.

VERS. 33. — « Et manducaverunt et saturati sunt
 nimis; et desiderium eorum attulit eis, et non
 sunt fraudati a desiderio suo. »

Et manducaverunt et saturati sunt nimis, ventre,
 non mente. [Cassiod.] Ecce convicti sunt qui hoc
 Deo impossibile putaverunt: *Et desiderium eorum*
attulit eis, licet eis non profuerit. Conceduntur enim
 interdum quæ non prosunt; et non sunt fraudati a
 desiderio suo, quia multi sunt usi illis carnibus.
 Quod ideo factum est eis, ne impotentia in Deo vi-
 deretur.

PARS V, VI. VERS. 34. — « Adhuc escæ eorum erant
 in ore ipsorum; et ira Dei ascendit super eos. »

Adhuc. [Cassiod., Aug.] Quinta pars, ubi agit de
 vindictis et simulatis reversionibus eorum, factis
 timore pœnarum, et tamen sententia Dei per mise-
 ricordiam est temperata. Et notandum quod supra
 exposuit qualiter eos audivit; hic autem dicit quo-
 modo iram quam distulerat, ascendit, dicens; *Ad-*
huc escæ vel *esca*, scilicet manna, et coturnices,
 eorum, id est pravæ et infidelis generationis, *erant*
vel erat in ore ipsorum; et ira Dei ascendit super
eos. Ecce quid supra distulit.

VERS. 35. — « Et occidit pingues eorum; et ele-
 ctos Israel impedivit. »

Et occidit pingues eorum. [Aug., Alcuin., Aug.] id
 est superbos, de quibus alibi dicitur: *Prodiit quasi*
ex adipe iniquitas eorum (Psal. lxxii). *Et electos*
Israel, id est bonos, *impedivit*, vel *compedivit*, sed
 alios, murmur eorum, ut Moysen, qui pro illorum
 murmurationibus dubitando dixit: Nunquid poteri-
 mus de petra aquam vobis ejicere? (Exod. xvii.) Vel
 murmur eorum impedivit *electos*, ne illis prodessent
 quibus paterno affectu consulere cupiebant. Vel po-
 tius, compedivit eos, ut cum eis qui patiebantur ad
 exemplum justitiæ Dei, electi quoque sustinerent
 molestiam ad exemplum patientiæ suæ. Illorum ergo
 communis punitio fiebat ad exemplum, non justitiæ
 Dei tantum, sed et patientiæ bonorum. Qui sensus
 apertior est ex Græco, ubi non legitur, *impedivit*,
 sed *compedivit*. Sed tamen,

VERS. 36. — « In omnibus his peccaverunt ad-
 huc; et non crediderunt in mirabilibus ejus. »

In omnibus his correcti, peccaverunt adhuc, [Al-
 cuin., Cassiod.] id est peccavit illa prava generatio.
 Post hæc omnia graviora sunt peccata, quæ semper
 accrescunt; *Et non crediderunt in mirabilibus ejus*
 Dei.

VERS. 37. — « Et defecerunt in vanitate dies eo-
 rum; et anni eorum cum festinatione. »

Et ideo, Dies eorum defecerunt, [Cassiod., Aug.]
 quasi languidi tæbe, cum possent credendo in veri-
 tate dies sine defectu habere. Et hoc, *in vanitate*,
 id est pro vanitate, pro qua citius perierunt. *Et*
dies eorum defecerunt, existentes, *in vanitate*,
 [Cassiod., Alcuin., Aug., Cassiod.] a simili illius
 qui in ortu moritur, in vanum natus. *Et anni eo-*
rum cum festinatione, id est vita, etiam quæ videtur
 prolixior, cito præterit. Unde dicitur alibi; *Viri*
impii non dimidiabunt dies suos (Psal. lrv). Sed

VERS. 38. — « Cum occideret eos quærebant eum;
 et revertebantur et diluculo veniebant ad eum. »

Cum occideret eos quærebant eum. [Aug., Cas-
 siod., Alcuin., Aug.] Non ipsi occisi quærebant,
 sed reliqui. Sed sic loquitur, quia unus populus
 sunt, quasi de uno corpore loquitur. Quærebant
 autem Deum, non propter æternam vitam, sed ti-
 mentes occidi, exemplo jam occisorum. Boni vero
 etiam sine necessitate 174 quærunt. Ecce hic agit
 de simulatis Judæorum reversionibus. Unde subdi-
 tur: *Et revertiebantur ad eum, et veniebant ad eum*
diluculo, id est sedulo, vel, *ante lucem*, alia littera,
 id est in nocte manentes, non in luce; unde
 alibi: *Vanum est vobis surgere ante lucem* (Psal.
 cxxvi), pius in luce; impius ante lucem rogat. Hæc
 autem omnia faciebant propter temporalia bona
 acquirenda et vitanda mala. Et ita non Deus, sed
 illa colebantur. Hoc enim colitur, quod diligitur

VERS. 39. — « Et rememorati sunt quia Deus
 est adjutor eorum; et Deus excelsus redemptor
 eorum est. »

Et rememorati sunt, quia Deus adjutor est eorum.

[Gl. int.] in bonis, et Deus excelsus redemptor eorum est, a malis.

VERS. 40. — « Et dilexerunt eum in ore suo; et lingua sua mentiti sunt ei. »

Et dilexerunt eum in ore suo, [Aug., Cassiod.] non in corde, cum tamen ei omnia secreta nuda et aperta sunt, et sine ullo obstaculo, quid potius amarent, videbat. Et lingua sua mentiti sunt ei: sic contingit his, qui solo timore credunt, non amore.

VERS. 41. — « Cor autem eorum non erat rectum cum eo; nec fideles habiti sunt in testamento ejus. »

Cor autem eorum, [Cassiod., Aug., Hier., Aug.] Quasi Deus non nosceret corda humana, non erat rectum cum eo, quia non Deum propter Deum quærebant nec fideles habiti sunt in testamento ejus, quia nec præcepta observabant, sicut promiserant, et terrena volebant, non æterna, non hereditatem Novi Testamenti, cujus fides, etiam tunc quando velabatur, in electis erat, modo vero, quando est revelata, non est in multis vocatis. Multi enim vocati, pauci vero electi [Matth., xx]. [Alcuin., Cassiod.] Isti autem non erant fideles, quia non faciebant opera. Qui enim vere credit, opera facit. Unde et fides dicitur eo quod fiant dicta. Ante dicit: Nec fideles habiti sunt in testamento ejus, id est in præceptis. Illi tales.

VERS. 42. — « Ipse autem est misericors, et propitius fiet peccatis eorum; et non disperdet eos. »

Ipse autem, Deus est misericors, et propitius fiet peccatis eorum. [Aug.] Ex his verbis mali sibi impunitatem promittunt. Sed sciendum quod misericordia est etiam malis, sed ante iudicium, quia facit solem suum oriri super bonos et malos. (115) Hæc est misericordia sinistræ, non dextræ; temporalis, non spiritualis, quæ communis est bonis et malis. Sic ergo et illi genti prave pepercit Deus, ne penitus eam eradicaret; sed manet in successione posterorum, sicut Cain accepto signo, ne quis eum occideret, ideoque cum dicit: Propitius fiet peccatis eorum, non tantum de Patribus dicit, sed populi successionem attendit. Unde sequitur: Et non disperdet eos, omnino.

VERS. 43. — « Et abundavit ut averteret iram suam; et non accendit omnem iram suam. »

Et abundavit, misericordia Dei, [Aug.] ut iram suam, id est pœnam quam inceperat, averteret, orante Mose, eum diceret ei Deus: Dimitte me ut deleam eos, et faciam te crescere in gentem magnam. Cui Moses respondit: Aut dimitte eis hanc notam, aut dele me de libro vite [Exod. xxxii]. Et non accendit omnem iram suam, ut penitus extirparet eos, id est non punit eos quantum digni erant, vel potest hoc maxime de bonis accipi, quibus Dominus factus est misericors, quando in hoc tempore gratiæ reliquiæ salvæ factæ sunt. Et est, ipse autem es

A misericors, bonis, sed ita scilicet, et propitius fiet peccatis eorum, id est populi, qui idem est in successione filiorum, sicut postea dicit, et abstulit eos de Ægypto, et induxit in montem sanctificationis, cum tamen non eos quos de Ægypto eduxit in montem sanctificationis induxerit, nisi in successione filiorum, sic et hic cum dicitur, propitius fiet peccatis eorum, intelligimus etiam in illis impletum quod dicitur de quibus ait Apostolus: Reliquiæ salvæ fient [Rom. xi], quæ credent in Christum, quod hic prævidit, unde subdit, et non disperdet eos, æterna morte; et abundavit, misericordia, ut averteret iram suam, quia reliquiæ salvæ sunt, et non accendit omnem iram suam, quia etiam illud peccatum remisit, quod filium occiderunt.

B VERS. 44. — « Et recordatus est quia caro sunt, spiritus vadens et non rediens. »

Et recordatus est quia caro sunt, [Cassiod., Aug., Cassiod.] id est fragiles, movit pium iudicem fragilitas peccantium; Et spiritus, hominis est, vadens, per se in peccatum, et non rediens, per se a peccato. Ideo Deus per gratiam revocat homines, quia per se redire non possunt. Unde in Proverbiis de via iniquitatis dicitur: Omnes qui in ea ambulant, non revertentur [Prov. ii; Luc. xv], scilicet per se, sed per gratiam Dei revocabuntur. Hæc est ovis errabunda, quæ humeris pii pastoris reducta est ad gregem, vel ita: Et recordatus est quia spiritus, hominis est, vadens, de hoc mundo, et non rediens, ad corpus in hoc mundo. Et est hic brevis definitio mortis.

C VERS. 45. — « Quoties exacerbaverunt eum in deserto; in ira concitaverunt eum in iniquo. »

Quoties [Cassiod., Gl. int., Alcuin., Aug.] Sexta pars, dicturus plagas Ægypti propter eos factas, comparando mala eorum beneficiis Dei, dicit eos oblitos, et tentasse Deum. Quasi dicat: Pepercit eis. Et licet parceret, quoties exacerbaverunt. Vel ita continua: Quia homo est caro, et spiritus vadens, quoties, ergo quasi multoties, non solum supradictis modis, exacerbaverunt eum in deserto, ut bona tollerent, in ira concitaverunt eum, ut mala faceret, in iniquo, ubi potius timere deberent. Repetit eorum infidelitatem, quam prædixerat, quod ideo repetit, ut memorent, quas plagas intulit Deus Ægyptiis propter eos, unde deberent esse non ingrati. Deinde exponit quomodo exacerbaverunt.

VERS. 46. — « Et conversi sunt et tentaverunt Deum; et sanctum Israel exacerbaverunt. »

Et conversi sunt, [Gl. int., Haym.] quia pepigerunt: Quaecunque præceperit nobis Deus faciemus [Exod. xxiv]. Et tentaverunt Deum, et sanctum Israel, id est qui sanctificat Israel, exacerbaverunt, et sic:

VERS. 47. — « Non sunt recordati manus ejus; die qua redemit eos de manu tribulantis. »

Non sunt recordati manus ejus, id est potentia

ostensæ, in die qua redemit eos de manu tribulantis, A id est Pharaonis. Tribulatio solet esse in memoria, sed eis non fuit. [Cassiod., Haym.] Pulchre autem opponit manum Dei manui Pharaonis, dicens, manus ejus, et de manu tribulantis, quia eorum operationes multum differunt. Deinde ostendit quid non sunt recordati, scilicet non sunt recordati :

VERS. 48. — « Sicut posuit in Ægypto signa sua; et prodigia sua in campo Taneos. »

Sicut, qualiter, posuit in Ægypto signa sua. [Cassiod.] Signa sunt duris cordibus, quasi characteris impressa vestigia. Et, qualiter posuit, prodigia sua, in campo Taneos, prodigia sunt quæ signabant aliqua futura. Tanis est civitas, et interpretatur humile mandatum, quod hic nobis necessarium est, ut in futuro erigamur.

VERS. 49. — « Et convertit in sanguinem flumina eorum; et imbres eorum ne biberent. »

Et convertit. [Aug.] Hic incipit exponere plagas propter Judæorum liberationem, in Ægypto factas. Et ponit hic decem plagas sicut in Exodo ponuntur decem. Aliqua tamen hic addit, quæ non in Exodo continentur, quæ non interpretari possumus, nisi figurate, id est spiritualiter, ubi etiam quæ facta fuerunt, parabola dicuntur, sicut sæpe solet Scriptura, non seriem sequi historię, in multis locis, sed alia addere, et quædam mutare pro significatione. Prætermittit autem tria, quæ in Exodo leguntur, scilicet scinphes, ulcera, tenebras, et ponit alia tria quæ ibi non leguntur, scilicet rubiginem, pruinam, ignem. Omnia ergo allegorica interpretatione exponenda sunt. Historialiter autem ea tantum, quæ in Exodo leguntur (Exod. vii). [Haym., Aug., Cassiod.] Quasi dicat : Posuit in Ægypto signa sua et prodigia hæc; scilicet et, id est quia, convertit flumina eorum in sanguinem, ad litteram, et imbres eorum, id est cisternas, ne biberent; ubi habemus imbres, alii habent melius, manationes aquarum, quæ dicuntur scaturigines, id est aquæ ab imo ebullientes, quia foderunt Ægyptii, et sanguinem pro aquis invenerunt. Mystice hoc quoque intelligendum est. Aqua ergo in sanguinem versa, significat illos de rerum causis carnaliter sentire. Sicut enim alibi aqua mutatur in vinum (Joan. ii), per quod significatur mutatio populi in melius; ita hic mutatur in sanguinem, per quem caro accipitur, ut significetur, quia spiritualia carnaliter sentiunt. Sequitur secunda plaga (Exod. viii).

VERS. 50. — « Et misit in eos cœnomyiam et comedit eos : et ranam, et disperdidit eos. »

Misit in eos cœnomyiam et comedit eos [Aug., Gl. int., Aug., Cassiod.] : quæ dicitur musca canina. Mystice cœnomyia canini mores sunt, quia canes nec parentes, quando nascuntur/videre dicuntur. Misit ergo in eos caninos mores, ut non honorarent parentes vel prælatos; et misit ranam, et disperdidit eos. Mystice rana est loquax vanitas, et significat garrulitatem hæreticorum, quæ est in cœnosis sensibus, ut rana in cœno versatur

VERS. 51. — « Et dedit ærugini fructus eorum, et labores eorum locustæ. »

Et dedit ærugini, vel rubigini fructus eorum, [Haym., Aug.] per fructus intelligit ea quæ per se nascuntur : hoc autem non in Exodo legitur. Mystica ergo interpretatione tantum hic ponitur. Rubigo enim quam alii æruginem interpretantur, occulte nocet : quæ comparatur vitio quod difficile apparet, ut est multum fidere de se. Aura enim noxia hæc in fructibus operatur latenter, sicut in moribus superbia occulta est, cum se putat aliquid esse, qui nihil est [Haym., Aug., Cassiod., Gl. int.] et labores eorum, id est sata quæ labore hominum fiunt, dedit, locustæ. Mystice locusta est malitia, ore lædens, scilicet infideli testimonio. Locustæ enim se invicem comedentes, significant detractores, qui alienos fructus invide rodunt.

VERS. 52. — « Et occidit in grandine vineas eorum; et moros eorum in pruína. »

Et occidit in grandine vineas eorum, id est bona eorum. [Aug.] Mystice grando est iniquitas, res alienas auferens, unde furta, rapinæ prædæque; nascuntur, plus autem suo vitio vastatur ipse vastator. In Exodo prius ponitur grando, deinde locusta. (Exod. ix. x.) Quæ enim grando non potuit lædere, id est mollia, post dicit Exodus a locustis comesta. Sequitur : Et moros eorum in pruína, quæ multum distat a grandine, sed et hoc in Exodo non legitur. Mystice ergo exponitur. Pruina est vitium quo charitas proximi stultitiæ tenebris, quasi nocturno frigore congelascit.

VERS. 53. — « Et tradidit grandini jumenta eorum; et possessiones eorum igni. »

Et tradidit grandini jumenta eorum. [Aug., Cassiod., Aug.] Mystice morte pecorum dominum pudicitie signatur. Concupiscentia quippe qua fetus oritur, communis est nobis cum pecoribus, hanc habere domitam et ordinatam pudicitie virtus est; hanc autem laxare ad omnes motus, mors animæ est. Morte igitur pecudum stultorum occasus ostenditur, qui velut bestialiter viventes motus illicitos continentie freno non cohibent : Et possessiones eorum igni. Nec hoc in Exodo legitur, sed mystice tantum intelligere cogimur. Ignis ergo qui non in Exodo, nisi cum grandine in 175 fulgoribus ut fructus læderet accipitur : qui tamen non legitur possessionem incendisse, significat immanitatem iracundiæ, quæ etiam fit homicidium. [Cassiod., Gl. int.] Vel ignis est cupiditas, quæ possessionem id est statum mentis, et quidquid boni est, ex dote naturæ vastat.

VERS. 54. — « Misit in eos iram indignationis suæ, indignationem, et iram, et tribulationem, et immissiones per angelos malos. »

Misit in eos. [Cassiod.] Novem plagas enumeravit : ante vero quam decimam exponat, ad exaggerationem ipsius decimæ plagæ, hoc ponit, quibus ministris. Et tunc illæ figurales, et nunc iæ spiritua-

les plagæ contingant interserit, ostendens ordinem vindictæ, cum subdit, *misit in eos iram*, non utique; ad correctionem, sed, iram indignationis suæ. Exponit quod dixerat, ascendendo, scilicet *misit indignationem*, et postea *iram* et deinde *tribulationem*. Ecce ordo vindictæ, prius enim peccatis irascitur, quando non compungimur. Inde malitiam hominis in sua indignatione, ira, et tribulatione derelinquit, ut suis perversitatibus affligantur, qui Deo non obediunt, ut ibi dicitur: *Propterea tradidit illos Deus in passiones ignominie* (Rom. i). Indignatio hominis pertinet ad tumidam superbiam; ira ad nefandam audaciam; tribulatio ad confusam desperationem. [Aug., Cassiod., Aug.] Hæc autem misit Deus in eos, non impartiendo malitiam, sed gratiæ subtractione in hæc cadere permittendo. Unde subdit: Et misit in eos *immissionem*, vel immissiones, per angelos malos. Cum enim his predictis vitiis corrupti fuerint, tunc per diabolos ad immissiones illicitas præcipiuntur nudati defensione Dei. Vel, misit in eos indignationem et iram, et tribulationem, scilicet immissionem et indignationem dico, et iram et tribulationem immissam per angelos malos. Iudicio itaque Dei hæc facta sunt in illis per angelos malos, suntque in malis hominibus in hoc sæculo malo, quasi in Ægypto et campo Taneos, ubi humiles esse debemus, donec veniat sæculum quo exaltetur. Quod autem in hoc psalmo de malis angelis dicitur, non transitorie prætereundum videtur. Sciendum itaque quod et malis angelis Deus utitur bene convenienter et juste, quos quidem quantum ad substantiam ipse bonos fecit, malos vero ipse non fecit; sicut et homo bonis creaturis Dei male utitur. Utitur enim Deus malis angelis, non solum ad puniendos malos, sicut in rege Achab, quem fallaciæ spiritus seduxit ut caderet in bello (III Reg. xxii); verum etiam ad probandos et manifestandos bonos, sicut fecit Job (Job i). Nam sicut homo bonus et malus utitur visibili materia elementorum, scilicet terra, aqua, aere, igne, pro modo suo, non solum in necessariis, sed etiam superfluis et ludicris et artificiosis operibus; sic angeli boni et mali elementis utuntur eisdem, prout cuique potestas est, quæ est eis amplior quam hominibus; et major est bonis, quam malis, tamen secundum nutum Dei, sed diverso modo. In malis namque; hominibus potest diabolus, ut in suo pecore ubi prohibeatur a majori, scilicet a Deo. In bonis autem non potest, nisi permittatur ad probandum, non ad perdendum: sicut homo ut de pecore alieno faciat quod vult, potestatem expectat sibi dari ab eo cuius est. Notandum etiam, quia per bonos angelos punit Deus malos, sicut Sodomam. Sed justos per eos probari non mihi occurrit, et obstinatio ergo in Ægyptiis facta est per angelos malos, quibus amica sunt vitia et mala morum, significata per plagas eorum, per eosdem immissa sunt. Cum enim Deus

A tradidit illos in concupiscentiam, illi sunt ministri ut in materia sui operis. Possumus ergo sine dubitatione malis angelis attribuire mortes pecorum, mortes primitivorum et obdurationem Ægyptiorum. Hanc enim iniquissimam et malignissimam obstinationem Deus facere dicitur, non instigando vel inspirando, sed deserendo facit, ut illi operentur in filiis dissidentie, quod Deus debite justeque permittit. Ea vero quæ mirabiliter de creaturis facta sunt malis angelis tribuere non audemus. Nam si ideo attribuuntur dæmonibus, quia pænæ infligebantur, consequens est ut etiam Sodomam per angelos malos eversam esse credamus, et eosdem ab Abraham et Lot hospitio susceptos (quod absit!). Per angelos ergo malos punit Deus bonos et malos homines, sed bonos tantum corporalibus pœnis; malos autem corporalibus et spiritualibus; per bonos vero angelos, malos homines tantum punit, et corporalibus non spiritualibus pœnis.

Vers. 55. — « Viam fecit semitæ iræ suæ, non pepercit a morte animarum eorum; et iumenta eorum in morte conclusit. »

Viam fecit semitæ. Ostendit unde hæc licentia sit malis angelis. [Aug., Haym., Cassiod., Aug., Haym.] Quasi dicat: His immissis, fecit viam, id est amplitudinem et manifestationem semitæ iræ suæ, id est occultæ aequitatis suæ, qua Deus iratus erat Ægyptiis. Aliter enim non liceret diabolo illa immittere. Qui dicitur semita iræ, eo quod semita recta et occulta est. Erat enim semita iræ Dei, quæ occulta aequitate puniret Ægyptiorum impietatem. Cui semitæ fecit viam, ut eos quasi ex abditis per angelos malos produceret in aperta scelera, et sic in evidentissimos impios evidentissime vindicaret. Et non pepercit a morte animarum eorum, vel animabus eorum, et iumenta eorum in morte conclusit. Iumenta cum dominis. Quasi dicat: Purificavit, quia similes erant iumentis, quod melius aperit, cum subdit:

Vers. 56. — « Et percussit omnem primogenitum in terra Ægypti; primitias omnis laboris eorum in tabernaculo Cham. »

Et percussit omnem primogenitum in terra Ægypti. [Gl. int., Aug.] id est primogenita de omnibus, scilicet tam hominibus quam iumentis animalibus percussit. Hæc est decima plaga, scilicet mors primitivorum. Mystice mors primitivorum, est amissio ipsius iustitiæ, qua quisque humano generi socialis est. Sed sive sic se habeant harum rerum figuratæ significationes, sive aliter (116). Sciendum quod decem plagis percussi sunt Ægyptii contra decem præcepta scripta in tabulis, quibus rigatur populus Dei, de quibus plagis et præceptis, per contrarium inter se comparandis, quoniam alibi diximus, expositionem psalmi huius in his onerare non est opus, tantum hoc admonemus, quia et hic decem plagæ, licet non eo ordine quo in Exodo ponuntur (Exod.

viii, ix, x), sed pro tribus quæ in Exodo sunt, id est scyniphes, ulcera, tenebræ, quæ non sunt hic. Aliæ tres sunt hic, quæ non ibi, id est rubigo, pruina, ignis. Talia pro congrua intelligentia frequenter variantur. [Cassiod.] Vel primogenitum, sunt summa mandata, ut, diliges Deum ex toto corde, et cætera hujusmodi (*Deut. vi*), quibus non servatis orbamur prole rationis. *Et percussit primitias omnes laboris eorum*, id est frumenti et hujusmodi, id est omnia quæ ad victum, vel ad solatium sunt hominum, vastata sunt. Et hoc, in *tabernaculis Cham*, ubi non erant Judæi.

PARS VII. VERS. 57. — « Et abstulit sicut oves « populum suum; et perduxit eos tanquam gregem « in deserto. »

Et abstulit. [Cassiod., Aug., Gl. int., Aug.] Septima pars, ubi dicit quod Judæos de Ægypto eductos, induxit in terram promissionis, et item offendunt. Et hoc est, *et abstulit de Ægypto populum suum sicut oves*. Hoc fecit in decima plaga. Mystice hoc et in nobis intus fit, ubi eruti de potestate tenebrarum mente transferimur in regnum Dei, oves in spiritualibus pascuis. *Et perduxit eos tanquam gregem in deserto*, quod erat inter mare et Ægyptum. Mystice et nos perducit in desertum hujus sæculi laborantes.

VERS. 58. — « Et deduxit eos in spe, et non timuerunt; et inimicos eorum operuit mare. »

Et deduxit eos in spe, et non timuerunt. [Aug.] Ita et nos spe salvi facti sumus, nec timere debemus. *Et inimicos eorum operuit mare*. Ita et in baptismo delentur peccata nostra.

VERS. 59. — « Et induxit eos in montem sanctificationis suæ; montem quem acquisivit dextera ejus. »

Et induxit eos in montem sanctificationis suæ. [Cassiod., Aug.] Ad litteram, in montem Sion, non tamen eosdem, personaliter induxit quos de Ægypto abstulit; sed eos nomine et gente significat, tamen multi ad sanctam Ecclesiam, quam mavult intelligi, conversi sunt. Ipsa enim est mons quem Christus acquisivit, scilicet in *montem quem dextera ejus acquisivit*, ad litteram. Inde expellendo gentes, allegorice Christus Ecclesiam acquisivit.

VERS. 60. — « Et ejecit a facie eorum gentes; et sorte divisit eis terram in funiculo distributionis. »

Et ejecit, a terra promissionis gentes a facie eorum. [Gl. int., Cassiod., Aug.] id est a præsentia eorum, id est Judæorum. Mystice gentes sunt vitia et errores, vel maligni spiritus, quæ omnia Christus ejecit a facie fidelium. *Et sorte divisit eis terram in funiculo distributionis*. Historia patet. Mystice per hoc significatur quod in nobis omnia operatur unus et idem spiritus, dividens singulis prout vult (*I Cor. xii*).

VERS. 61. — « Et habitare fecit in tabernaculis eorum tribus Israel. »

Et habitare fecit in tabernaculis eorum tribus

A Israel. [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Mystice in cælestem gloriam, unde angeli ejecti sunt. Per gratiam Christi sublevamur, qui sumus tribus videntium Deum; vel in quibus prius regnabant peccata regnant virtutes. Hæc beneficia fecit eis, et tamen prava generatio beneficiis male utens, tentavit adhuc. Et hoc est:

VERS. 62. — « Et tentaverunt et exacerbaverunt « Deum excelsum; et testimonia ejus non custodierunt. »

Et tentaverunt et exacerbaverunt Deum excelsum in terra promissionis. *Et testimonia ejus non custodierunt.*

VERS. 63. — « Et averterunt se et non servaverunt pactum; quemadmodum patres eorum conversi sunt in arcum pravam. »

Et averterunt se a Deo, et non servaverunt pactum quod fecerant, [Aug., Alcuin., Cassiod.] dicentes: *Omnia quæ dixerit Dominus faciemus (Exod. xxiv)*. *Quemadmodum patres eorum conversi sunt in arcum pravam*. Arcus pravus est, qui facile remittitur, et ipsi facile retroibant. Et sciendum quia per totum psalmum loquitur quasi de eisdem personis, tamen nunc de his qui in terra promissionis, quorum fuerunt patres, qui in deserto amaricaverunt. Vel arcus pravus est, qui non eminus jaculatur, sed in se spicula convertit, id est malitia dolorum, conversi sunt ergo in arcum pravam, vel perversum, id est in animi intentionem perversam, ut contra Deum agerent, idola colendo. Qui dixerat: *Non erunt tibi dii alieni (Exod. xx)*. Quod planius aperit, dicens:

VERS. 64. — « In iram concitaverunt eum in collibus suis; et in sculptilibus suis ad æmulationem eum provocaverunt. »

In ira concitaverunt eum in collibus, [Cassiod.] id est in superbis cogitationibus suis quando colere idola præsumunt. Unde, concitaverunt, *et*, id est quia in *sculptilibus suis provocaverunt eum ad æmulationem*, id est in indignationem. Vel secundum aliam litteram, in *sculptilibus suis æmulati sunt eum*, cum honorem Dei alii tradunt.

PARS VIII. VERS. 65. — « Audivit Deus et sprevit; et ad nihilum redegit valde Israel. »

Audit. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Octava pars, ubi agit de ultione facta in terra promissionis, quæ etiam retorta est in ipsos, per quos punivit. Quasi dicat: Hæc prædicta *audivit Deus*, id est avertit et vindicavit; *et sprevit Israel*, quo spernente nihil sunt, qui per eum totum fuerunt. Et hoc est quod sequitur: *Et ad nihilum redegit valde Israel.*

VERS. 66. — « Et repulit tabernaculum Silo, 176 et tabernaculum suum ubi habitavit in hominibus. »

Et repulit [Cassiod., Aug., Cassiod.] pro idololatria eorum *tabernaculum Silo*. Silo est civitas, in qua erat arca. Hoc factum est tempore Heli sacerdotis, quando victi sunt ab Allophyllis, et arca Domini capta est, et ipsi magna strage vastati sunt (*I Reg. iv*); sed cur repulit? ecce, *repulit tabernaculum suum*

neque habitavit in hominibus, id est inter homines. Eleganter exponit cur repulit tabernaculum, cum ait, ubi habitavit in hominibus. Cum ergo non essent digni in quibus habitaret, merito repulit illud quod non propter se, sed propter illos instituit, Mystice sic et pro peccatis deserit corpora nostra, quia non habitat in corpore subdito peccatis (Sap. 1), quæ Spiritus sanctus dum bene tractantur inhabitat.

VERS. 67. — « Et tradidit in captivitatem virtutem eorum; et pulchritudinem eorum in manus inimici. »

Et tradidit in captivitatem virtutem eorum, et pulchritudinem eorum in manus inimici. [Aug., Alcuin.] Virtutem et pulchritudinem eorum dicit arcam. Unde videbantur invicti, et sibi placebant honesti inter gentes. Mystice, sic et in malis arbitrii libertatem imminuit, et virtutes abstulit. Quod non fit in bonis, licet cum malis interdum corporaliter captiverentur. Si enim cum peccantibus boni traduntur, captivitati exercitum est, non in mente captivi sunt, vel hosti traditi, ad liberi sunt, et Deo conjuncti.

VERS. 68. — « Et conclusit in gladio populum suum; et hereditatem suam sprexit. »

Et conclusit in gladio populum suum. [Cassiod., Haym., Cassiod.] quem inter multas gentes elegerat. Capta enim arca consequens est ut populus caderet, ita et malos in populo suo, in occisione animæ concludi permittit. Idem repetit dicens, Et hereditatem suam sprexit.

VERS. 69. — « Juvenes eorum comedit ignis et virgines eorum non sunt lamentatæ. »

Juvenes etiam eorum comedit ignis, [Aug., Cassiod.] id est ira bellantium. Legitur enim, in lib. Regum, quod tunc ceciderunt de populo triginta millia peditum (I Reg. iv). Et virgines eorum non sunt lamentatæ, quia hoc non vacabat in hostili metu.

VERS. 70. — « Sacerdotes eorum in gladio ceciderunt, et viduæ eorum non plorabantur. »

Sacerdotes eorum in gladio ceciderunt, [Aug., Cassiod.] id est filii Heli, scilicet Ophni et Phinees quorum unius uxor, id est Phinees viduata, et mox in partu mortua propter eandem perturbationem, non potuit plangi honore funeris. Cum enim audisset quod Ophni et Phinees in prælio occubuissent et pro eo Heli pater eorum de sella corruens fractis cervicibus mortuus esset, uxor Phinees partui jam proxima incurvavit se dolore, et peperit, et sic mortua est. Et viduæ eorum non plorabantur. Per quas mystice significantur, illi qui mundo abrenuntiaverunt.

VERS. 71. — « Et excitatus est tanquam dormiens Dominus; tanquam potens, crapulatus a vino. »

Et excitatus est [Haym., Cassiod., Gl. int., Aug.]. Sic ostendit ultionem in ipsos adversarios detortam, et mores hominum Domino hic tribuit, propter res explanandas, id est ut melius explanet, quod dicturus est. Et est ἀνθρωπίνος, id est humana

passio, quando quod est creaturæ attribuitur Creatori. Ait ergo: Et Deus qui prius erat tanquam dormiens, et tanquam crapulatus a vino. Hoc dicitur ex persona dementium, qui ita putant quando periclitantibus non subvenit. Visus est enim dormire, quando populum suum dedit in manus eorum quos odit, ubi eis dicitur: Ubi est Deus tuus? (Psal. xli.) Putant etiam quasi vino esse crapulatum. Sic enim videtur impiis exsultantibus, quod velut ebrius dormiat, cum non tam cito subveniat. [Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Et revera sic dementer putantibus dormit, et est alienus, et negligentibus et infidelibus, qui nulla voce laudis vel operis eum excitant, Dominus, inquam, excitatus est ad vindictam. Et tanquam potens, Excitatur autem Deus ad vindictam malis actibus, sicut hic excitatur peccatis eorum, qui arcam inter simulacra posuerunt. Excitatus autem dicitur, sicut solet excitari aliquis planctu familie, ita et Dominus cum peccatis hostium tum planctu suorum est excitatus. Et hoc, tanquam potens, quia tunc sunt homines ad iram faciles, et ad virtutem potentes, quando post crapulam de somno surgunt. Quasi dicat: Magnifice vindicavit in eos. Unde subdit:

VERS. 72. — « Et percussit inimicos suos in posteriora; opprobrium sempiternum dedit illis. »

Et percussit inimicos suos in posteriora, [Cassiod., Aug., Alcuin., Haym.] id est in secretiori parte natium, ubi mures de terra ebullientes, corroddebant præminentes extales eorum, opprobrium sempiternum dedit illis, quia nullus alius ita punitus est. Percussi nunc enim in sedibus suis, quod ejus poenæ signum videtur, qua cruciabitur quicumque in posteriors respexerit, quæ, ut ait Apostolus, debet putare ut stercora (Philipp. iii), qui enim sic suscipit testamentum Dei, ut veteri vanitate se non exuat, similis est hostibus populi ejus, qui arcam Domini juxta idolum Dagon posuere. Sicut autem illis nolentibus corruit Dagon (I Reg. v), ita illa vetera illis etiam nolentibus cadunt. Quia omnis caro fenum, et claritas hominis est ut flos feni. Fenum aruit, flos decidit; arca autem stat in æternum. Secretum, scilicet arcæ, quod est regnum cælorum, ubi est æternum Verbum Dei. Sed qui posteriors diligunt, ex eis cruciabantur. Opprobrium enim sempiternum dedit illis. Mystice, ita et Christus, vino passionis ebrius, excitatus est a morte, tanquam potens in resurrectione, et percussit inimicos suos, scilicet in posteriors, id est in gehennam mersos, quia opprobrium sempiternum dedit illis, id est æternam penam.

PARS IX. VERS. 73. — « Et repulit tabernaculum Joseph; et tribum Ephrem non elegit. »

Et repulit [Alcuin., Haym., Aug.]. Nona pars. Agit hic de rege David et loco regni, quasi dicat: Inimicos ita percussit, sed suos reedificavit, quod ibi ostendit, elegit tribum Juda. Et hoc est, Et repulit tabernaculum Joseph, ad litteram, ne inde esset

rex, *Et tribum Ephrem non elegit*, ut de ea fierent A reges.

VERS. 74. — « Sed elegit tribum Juda, montem
« Sion quem dilexit. »

Sed elegit tribum Juda, ut inde fierent reges [Aug.].
Hæc et cætera quæ sequuntur, ad litteram accipi
possunt, sed melius in his verbis significatur Judai-
cus populus a Deo repulsus, et novus populus Chri-
stianorum electus. Unde congrue non dixit, repulit
Ruben, qui primogenitus fuit (*Gen. xxix*), et cæte-
ros qui fuerunt ante Judam, qui merito videntur
repulsi, cum Jacob peccata eorum detestetur. Vel non
dixit, repulit Benjamin, ex quo Saul fuit, qui vicino
tempore reprobatus fuerat. Unde ex ipsa vicinitate
temporis, quando ille est repulsus atque reprobatus,
et David electus convenienter posset hoc dici; B
nec tamen dictum est, sed potius eos nominavit,
qui clarioribus meritis videbantur excellere, scilicet
Joseph, qui impie venditus pro justitia sublimatus
pavit patrem et fratres, de quo fuit Ephrem,
qui majori fratri benedictione avi sui Jacob præla-
tus est. Per hæc ergo præclari meriti nomina, to-
tum illum vetustum populum repulsum a Deo in-
telligimus: et electam tribum Judæ, non pro meritis
Judæ, quo longe melior fuit Joseph, sed per tri-
bum Judæ, quia de ea Christus natus exstitit, novum
populum Christi prælatum veteri populo Scriptura
testatur, aperiente Domino in parabolis os suum
(*Matth. xiii*). [Alcuin., Cassiod.] Unde montem Sion
Ecclesiam accipimus, quæ futura speculatur, non
terrena: sic ab initio electionis Hebrææ gentis, C
usque ad Christum procedit. Unde subsequenter di-
cit: *Et elegit David*. Et est sensus: *Et repulit taber-
naculum Joseph, et tribum Ephrem non elegit*, id
est Judæos, qui in augmento terrenorum militant,
et in fruge sæculi præsumunt. Joseph enim inter-
pretatur augmentum, Ephrem fructificatio. *Sed elegit
tribum Juda*, id est Christianum populum, scilicet
montem Sion quem dilexit, id est Ecclesiam.

VERS. 75. — « Et ædificavit scilicet inicornium
« sanctificium suum, in terram qua fundavit in sæ-
« cula. »

Et ædificavit sanctificium suum sicut unicornis
[Aug.], vel unicornium, vel unicornuorum. Unicor-
nis sunt, quorum firma est spes, in unum illud eri-
gitur, de quo alibi dicitur: *Unam petii a Domino,
hanc requiram* (*Psal. xvi*). Sanctificium est plebs
sancta regale sacerdotum, ut Petrus ait (*I Petr. ii*).
[Cassiod., Aug.] Ubi ædificavit? *In terra*, id est in
Ecclesia præsentī vel cælesti, *quam fundavit in sæ-
cula*; etsi enim Ecclesia præsens mortaliter transit,
tamen in æternum est fundata. Per quem hoc fecit?
Ecce:

VERS. 76. — « Et elegit David servum suum, et
« sustulit eum de gregibus ovium; de post fetantes
« accepit eum. »

Et elegit David, [Aug.] qui de Juda fuit, qui
Christum significat in hoc loco; addit, *servum suum*.
Non dicit filium, quia forma servi ex David est, non

A patri cœterna unigeniti substantia. *Et sustulit eum
de gregibus ovium*. David ad litteram ex pastoralī
officio pecorum ad regnum hominum translatus est,
et de eo ubi erat *post fetantes accepit eum* Christus
vero ab hominibus ad homines, id est a Judeis,
ad gentes; tamen secundum parabolam ab ovibus ad
oves; non enim modo sunt Ecclesiæ Judææ, quæ
olim omnes fuerant, gemellis fetibus erant, Unde in
Canticis: *Dentes tui sicut grex tonsarum* (*Cant. iv*),
ascendens de lavacro, quæ omnes gemellos creant,
et sterilis non est in eis. Dentes Ecclesiæ sunt illi
per quos loquitur. Vel per quos in corpus suum,
velut manducando, cæteros trajicit. Grex tonsarum
dicitur quia onera sæculi velut vellera deposuit, et
ad pedes apostolorum, rerum suarum venditarum
pretia apposuit, ascendens de lavacro, scilicet bap-
tismi geminos creat opera, scilicet geminæ charitatis.
Unde sterilis non erat in eis. Ab his ergo transla-
tus est Christus, sed pascit gregem in gentibus, quæ
sunt in Jacob et Israel. Unde sequitur, et de loco
ubi erat, *post fetantes*, id est post primitivam Ec-
clesiam, id est de illis qui fuerunt post primitivos,
accepit eum. Ad quid?

VERS. 77. — « Pascere Jacob servum suum, et
« Israel hæreditatem suam. »

Pascere, cælesti pane, Jacob servum suum, [Cas-
siod., Aug.] id est Christianum populum. Non
enim qui filii sunt carnis, sed permissionis, filii in
semine existimantur (*Rom. ix*). [Alcuin.] Deinde
repetit: *Et Israel hæreditatem suam*, nisi forte di-
catur, secundum hunc statum Jacob servus. Quando
autem videbit faciem ad faciem, dicatur Israel hære-
ditas. Unde et nomen accepit. Israel enim dicitur
ex contemplatione Dei. Transtulit eum ad hoc, ut
pasceret, et ita fecit.

VERS. 78. — « Et pavit eos in innocentia cordis
« sui; et in intellectibus manuum suarum deduxit
« eos. »

Et pavit eos in innocentia cordis sui, [Cassiod.,
Aug., Alcuin., Aug.] quia sine peccato fuit, et hoc
docuit eos, quod ipse egit, *Et in intellectibus ma-
nuum suarum*, id est in operibus intellectualiter ab
eo factis, *deduxit eos* ad vitam. Per hæc verba
actuale Christi sanctitatem significat. Vel ita, vi-
detur forte alicui congruentius potuisse dici Inno-
centia manuum et intellectus cordis, quam inno-
centia cordis et intellectus manuum; sed sic maluit
dicere, quia sunt aliqui qui non faciunt mala pro
timore, hi videntur innocentes manibus, sed non
corde. Et ideo dixit, pavit eos in innocentia cordis
sui, scilicet hominum, id est faciens eos innocen-
tes, etiam in cogitationibus cordis. Et deduxit eos,
ad vitam, in intellectibus manuum suarum, scilicet
Christi, id est intellectu, quem ipse facit in creden-
tibus, quasi manibus, quod non potuit ille David
qui est figura hujus.

177 COLLATIO IN PSALMUM LXXVII: « ATTENDITE. »

VERS. 11. — *Non est creditus cum Deo spiritus
ejus*. Hic Faber et Cæcus produunt suam insectiam.

scribunt enim quod ex Hebræo rectius diceretur *active, non credidit Deo spiritus ejus*. Apertum est mendacium. Siquidem vel abecedarium in Hebræo movit quod Hebraice legitur passive *אֱלֹהִים אֶלְרָחֵם* *EL EL RUHO*. Cæterum Augustinus in narratione docet melius dici, *non est creditus cum Deo spiritus ejus, quam credidit Deo spiritus ejus*. At Hieronymus ex Hebræo vertit *active*. Sic enim vertit, ut tamen intelligat, quod dicunt Hebr. id verbi in conjugatione quæ NIPHAL vocatur, significat firmum, stabilem, permanentem, fidem, fortem et perseverantem esse. Unde sensus est: *non permansit, non adhæsit Deo spiritus ejus*.

VERS. 14. — *Et obliiti sunt benefactorum ejus*. Hieronymus, *commutationum ejus*; alii, *factorum ejus*. *אֱלֹהִים אֶלְרָחֵם* ALILOTHAU. Solet Deus optimus, maximus afflictiones præteritis bonis cumulationibus commutare, ut ex malis cognitis, quoddam lumen accrescat menti, divina beneficia recordanti.

VERS. 16. — *Et statuit aquas quasi in utre*. Hebræi dicunt pro quasi in utre, quasi acerrum seu murum. Certum est Septuaginta legisse *אֶרֶץ נֹדֶד* *NOB*, id est *uter*, loco *נֹדֶד* *NED*, id est *acerrus*. Ob cognationem enim vocularum, proclivis est commutatio, etiamsi sensus non distrahatur. Siquidem Deus omnipotens aquas quasi in utre continuit, dum eas ipsas cohibuit, donec filii Israel pertransirent sicco vestigio mare Rubrum, persequente Ægyptio. Denique et Chaldaeus est nobiscum.

VERS. 20. — *In iniquoso*. Hieronymus, *in invio*; alii, *in solitudine seu deserto*. *בְּצִיָּה* *BATZIAH* a quo *צִיָּה* *TZIAH*, locus aridus, eoque utrumvis notat, quamquam etiam desertum non solet aquam suppetere.

VERS. 24. — *Aut parare mensam populo suo*. Hebræi pro mensa dicunt *cargem*. Vocabulum tamen hic positum *שֹׁמֵר* *SCHER* significat omnem cibum. Inde Pellicanus vertit nutrimentum post Chaldaicum, quod profecto per mensam, concinne designarunt interpretes.

VERS. 25. — *Ideo audivit Dominus et distulit*. Hieronymus in nostro codice habebat contrarium, nempe, *et non distulit*, cum Hebraice legatur citra negationem *וַיַּחְתָּבֵר* *VAHTHABAR*, quod Hebraizantes vertunt, *et iratus est*. Faber in margine ascripsit textui Hieronymi juxta suum exemplar, *distulit, scilicet accensam iram*. Sunt qui habent, *non distulit*, tunc intellige dare eis quæ concupiverant, ne sit in translationibus contrarietas. Hæc ibi. Cæterum *עָבַר* *ABAR* sæpe transire significat. Hinc verbum quod nominant hithpaël, recte facere, pertransire, quod est differre, sonabit.

VERS. 29. — *Panem angelorum*. *אֲבִירִים* *ABIRIM*, vertunt, *fortium*. Tamen ut contestatur Munsterus in scholio, Chaldaeus interpres vertit pro cibo, qui descendit de habitaculo angelorum.

VERS. 30. — *Transulit austrum de celo*. Hieronymus pro austro habet eorum. Cæteri similiter, vel orientalem ventum *קָדִים* *QADIM*. Secundum Aristotelem, lib. II Meteorologicorum, cap. 6, tractantem de ventis, poneremus vulturnum flare ab exortu brumali, atque austro vicinum esse. Atqui Plinius, lib. II Naturalis Historie, cap. 49, scribit vulturnum a Græcis appellari eorum. Quare est parva distantia inter austrum et eorum, quantum ad historiam. Porro quod in secunda parte dicimus, *induxit in virtute sua africanum*, Sanctes et Pellicanus transferunt austrum. Stat a nobis Hieronymus et alii. Africanus enim, teste philosopho ubi supra, stat ab occasu brumali. Hebræi *יָמָן* *YEMAN*. Sed et prius vocabulum *QADIM*, traducit Hieronymus, ventum austrum, Ezech. cap. XXVII: *Ventus auster contrivit te*.

VERS. 37. — *Anni eorum cum festinatione*. Subscribunt Hieronymus, Sanctes et editio ad Campensem, *בְּרָעָה* *BABEHALAH*, alii vertunt, cum terrore

A seu perturbatione. Utrumque Hebræis dicit, *בְּרָעָה* *BIHEL* enim radix, est festinare, inconsulte obruere.

VERS. 46. — *Sanctum Israel exacerbaverunt*. *וַיִּחַתּוּ* *HITHU*. Neoterici transferunt, *signaverunt*, intelligentes quod limitem Deo præscriperunt, non credentes ejus infinitam potentiam. Ille qui est ad Campensem, censet signare, ludibrio habere. Hieronymus tamen, assentiens Septuaginta, vertit, *concitaverunt*. Et enim signum justitiæ, est punitio malorum. Et Chaldaeus habet, *conculcaverunt*.

VERS. 49. — *Et imbres eorum ne biberent*. Cum in Ægypto rari sint imbres, sed secundatur exundatione Nili, ut scribit Plinius, lib. XVIII, cap. 18, rectius videretur dici *riros vel fluentia*, ut habetur in Hebr. *וַיִּהְיֶה נֹזְלֵהֶם* *NOZLEHEM*. Id quoque tangit Augustinus, hunc articulum edisserens: « Vel potius inquit, *manationes aquarum*, sicut nonnulli melius intelligunt, quod Græce scriptum est *τὰ ὑπερπλάττα*, quas Latine *scaturigines* dicimus, ab imo aquas ebullientes. Foderunt enim Ægyptii, et sanguinem pro aquis invenerunt. » Ita Augustinus. Jam vero idem est nomen Latinis *imber*, quod Græcis *ὄμβρος* sive *ὄμβρος*. Ob idque merito intelligendum erit quomodo exponit Aug.

VERS. 50. — *Misit in eos cænomyiam*. Hieronymus, *omne genus muscarum*. Assonant et Hebraicatores *וַיִּרְדּוּ* *AROB*. De hoc Hieronymus ad Suniam et Pretelem ita ait: « Cænomyia, non ut Latini interpretati sunt, musca canina dicitur per y Græcam litteram, sed juxta Hebraicam intelligentiam per æ diphthongon debet scribi, ut sit *καENOPIA*, id est omne genus muscarum. Sed Aquila *καENOPIA*, id est omnimodam muscam interpretatus est. »

VERS. 51. — *Et dedit ærugini*. Hebr. *dedit bruchio*, *וַיִּסַּח לֵהַשִּׁיל* *HASIL*, quia vero radix unde venit, videlicet *חָסַל* *HASAL*, significat Hebræis, exterminavit, non inapte LXX interpretati sunt æruginem. Mavult tamen Nicolaus Perotus rubiginem, quæ Græce dicitur etiam *ἰσχυρία*, sed confundunt ærugo ac rubigo.

VERS. 52. — *Moros eorum*. Hierony. et cæteri similiter, *sycomoros eorum*. *שִׁקְמוֹתָם* *SCHIQMOTAM*, sed sciendum morum Ægyptiam eandem prorsus esse quam sycomorum. Ob idque eo cognomine appellatam, quod peculiaris sit Ægypto; quod docet Theophrast., lib. IV, cap. 1: « Quod autem inquit, singula terram propriam, cœlique accommodatam temperiem querunt, eo sane manifestum, quod quadam loca, aliqua ferunt, quadam nec sponte ipsa nascentia, nec sata facile ferunt; et quamquam apprehenderint, fructum nullatenus pariunt, ut de palma et moro Ægyptia. » Et, cap. II: « Sunt enim pleraque in Ægypto arbores ut morus: » Et paulo post: « Mors similis quodammodo moro nostri est, quippe folio, magnitudine, aspectuque proxima. » Hæc ille. Cæterum quantum damni inferret plaga, sycomoros frigore mortificans, colligitur ex earum feraci natura. Siquidem, ut scribit Joannes de Ruello, lib. I, De natura stirpium ex probatis auctoribus, « usque adeo fecunditatis suæ angusta est, ut uno anno septies fructum efficiat, et unde primum decerpseris, alterum sine mora protuberat. » Deinde expositis proprietatibus sycomori, inter paucas utilissimis subdit: « Hanc quoque Theophrastus Ægyptiam moron, Celsus morosicon appellat; Dioscorides, Galenus, et Theophrasto posteriores, indito a fico et moro nomine sycomorum appellant. Rursus tradit Ulpianus, hanc arborem in Niloticis aggeribus esse frequenter, graviterque in eos animadverti, qui sycomorum exciderunt. Potentia etiam inter morum et ficum media, quod et illi nomen sycomori peperit. »

In primam *וַיִּבֶל* *HANAMAL* Hieronymus, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, Campensis, Pratenensis, vertunt pruinam, frigus, aut gelu, adeoque consen-

tunt LXX. Munsterus transtulit, lapidem glaciosum. A In lexico tamen suo, dicit esse *frigus acerbum*, vel *glacem*, unde germina arborum devastantur. Sanctes posuit *locustas* et *bruchum*. In suo Thesaurio adducit multos rabbinos, qui inter se non conveniunt.

VERS. 55. — *Jumenta eorum*. Hieronymus vertit, *pascua eorum*. בְּעֵמָּהּ BEEMAH; ceteri, *jumentum* aut *pecus*. Arbitror Hieronymum locatum pro loco sumere, eo quod statim in eodem subtexuit, et *jumenta eorum volucribus*, ubi legimus, et *possessiones eorum igni* וְכִשְׁרֵיהֶם וְכִשְׁרֵיהֶם UNIQREHEM LARESCHAPHIM.

Quantum ad priorem particulam conveniunt esse communem pecori divitiis, et cuicunque acquisito, posteriorem tradunt significare carbonem ignitum, demonem vel pestem urentem, ignem qui invaluit, grandinem, adustionem, jacula et sagittas ignitas, scintillas ignis. Quomodo autem intelligat Hieronymus seipsum in Commentario exponit ad cap. Halacuc, in, super illo versiculo: « *Egredietur diabolus ante pedes ejus: Aquila pro diabolo transtulit, volatilis*. Symmachus et Theodotio, et quinta editio, *volucrum*; quod Hebraice dicitur רֶשֶׁף RESSEPH.

Tradunt autem Hebraei quomodo in Evangelio princeps daemonum dicitur esse Beelzebub (Luc. xi), ita Resseph demonis esse nomen, qui principatum teneat inter alios, et propter nimiam velocitatem, atque in diversa discursum, avis et volatile nuncupetur; ipsumque esse qui in paradiso, sub figura serpentis, mulieri sit locutus, et ex maledictione, qua a Deo condemnatus est, accepisse nomen. Siquidem resseph *reptans ventre* interpretatur. » Hactenus Hieronymus.

VERS. 55. — *Jumenta eorum*. Munsterus, Nebiensis et Sanctes gratis verterunt וְחֵם חַיִּיתָם HAJATHAM, *vitam eorum*, quandoquidem particula utrumque representat. Hieronymus enim et alii dicunt, *antimantia vel jumenta eorum*.

VERS. 65. — *Non servaverunt pactum*. Hieronymus ad Suniam et Fretellam, edisserit cur verterit, pactum, licet in Hebraeo non haberetur, dicens: « *Scio quod pactum non habetur in Hebraeo, sed quoniam omnes voce simili transtulerunt, אֲשֶׁר־בְּרִיתָם, et apud Græcos pactum dicitur συνέθεσαν, ex uno verbo significatur, non servaverunt pactum, licet LXX ἀπέθεσαν posuerunt. Cæterum unico vocabulo dicitur Hebraice יָבֻד YBUD.*

VERS. 68. — *Hæreditatem suam asperit*. וְהִתְבָּאֵר HITABAR. Hieronymus vertit, *non distulit*, sicut et versiculo 65, quamquam variant codices. Alii, *iratus est*. Sed manifestum est spretum Dei gravem esse punitionem, quæ juste ira Dei dicitur. Quod autem ait Hieronymus, *non distulit*, si subaudieris iram, nihil distat sensus. De hoc ver. 25 annotatum est.

VERS. 69. — *Virgines eorum non sunt lamentatae*. Ita Hieronymus, *virgines ejus nemo luit*. Sequitur et editio in Campensi, Pratenis, Sanctes, interpretes pro Cajetano, paraphrasis Campensis, *non nupserunt*, si verbum verbo reddas וְלֹא הִלְלָלוּ HULLALU, id est *laudate*, ut habent Chaldaeus et Nebiensis, id quod Munsterus uno verbo dixit appositum, *non honoratae nuptiis*. Sed si addidisset, *non sunt honoratae sepultura*, lectioni ecclesiasticae et Hieronymo consensisset. Nec cogimur magis subaudire nuptias, quam quidpiam aliud propositum congruum.

VERS. 70. — *Viduae eorum non plorabantur*. Et Hieronymus non abhorret, *non sunt*, inquit *fletæ*.

Alii, præter translatores ad Campensem, edunt active, *non fleturunt*. Sed activum et passivum idem sunt, præter vocalia puncta si ascribantur חֲבִינֵה תִּבְכְּנָה TIBKENAH, vel חֲבִינֵה תִּבְכְּנָה TIBACHENAH.

VERS. 71. — *Tanquam potens crapulatus a vino*. Metaphoram istam diversi varie reddunt, illæsa intelligentia. Hieronymus et Nebiensis, *quasi fortis post crapulam vini*; Chaldaeus, *sicut homo fortis inebriatus a vino*; Pellicanus, *quasi fortis a crapula, vel exultans a vino*. Sic et interpretes pro Cajetano, similiter Pratenis, *exultans pro vino*; Sanctes, *clamans propter vinum*; Munsterus, *tanquam vir fortis, qui vociferatur post vinum*; editio ad Campensem, *sicut miles a vino exhilaratur*; Paraphrasis, *quomodo solet qui vino obrutus post longum somnum, redit ad se, et iterum vino exhilarans sese, fortiter pericula aggreditur*. Hebraice est מִתְרַחֵם מִיָּיִן MITHROHEM MIJAIN.

VERS. 72. — *Percussit inimicos suos in posteriora*. וְהִתְרַחֵם, quod alii vertunt, *retro aut retrorsum*, Munsterus sic reddidit, ut omnino præcluderet viam intelligendi hunc locum, de primo lib. Reg., cap. 5. In quo narratur Philistæi in secretiori parte natum a Deo percussi, ideo quia arcem 178 Domini detinebant, irreligiose tractantes. Siquidem hoc pacto transferens Munsterus, *percussit hostes suos tergum vertentes*, solum significat hostes in fugam versos. Sequendo autem lectionem Vulgatam, quæ vel Hebraismo propinqua est, liberum relinquit lectori utrumque posse intelligere. Et priorem acceptionem sequitur Augustinus, cui respondet paraphrasis Campensis, *vulneravit hostium suorum pedes, secutus, ut opinor, Chaldaicum paraphrasen, percussit hemorrhoidibus in posteriora, et edificavit sicut unicornis sanctificium suum*. Idem Hieron., *et edificavit in similitudine monocerotis sanctuarium suum*. Ceteri vertunt, *excelsa*. Et Sanctes ac Munsterus addunt, *palatia*. Hinc luce clarius constat Hieronymum et Septuaginta legisse רָמִים RAMIM; alios autem רָמִים RAMIM. quæ profecto unico distant punctulo. Nobiscum est Chaldaeus.

In terra quam fundavit in sæcula. In Hebr., *quasi terram quam fundavit in sæcula*. Ut intelligas non terram absolute in se fundatam, sed ut stabilitas terræ comparetur ad stabilitatem edificati tabernaculi. Hebr. כָּאֵץ KEERETZ. Hinc Hieronymus, *quasi terram fundavit illud in sæculum*. Quod si secunda clausula pendeat a superiore, et a nota similitudinis supra posita, reddetur idem sensus, *sicut in terra quam fundavit in sæcula*. Certum est tamen quod heh et eaph, magnam habent similitudinem. Nam si diceretur בָּאֵץ BERETZ, *esset in terra*. Hunc nodum copiose explicuit D. Hieronymus ad Suniam et Fretellam, in *terram quam fundavit in sæcula*. « *Pro quo scriptum invenisse vos dicitis, וְהָיָה כְּהִתְבָּאֵר אֶת־הָאֵץ אֶל־הָאֵץ, id est in terra fundavit eam in sæcula*. In Hebraeo ita scriptum est, ut vertit Symmachus *eis תִּיךְ תִּיךְ הָאֵץ הִתְבָּאֵר אֶל־הָאֵץ, id est et edificavit sicut unicornium sanctificium suum in terra, quam fundavit in sæcula*. Si autem non de terra dicitur quod fundata sit, sed de alia re quæ fundata videatur in terra, probent ex superioribus et sequentibus quis sensus sit, ut nescio quid quod dicitur fundatum, videatur in terra. Si autem sanctificium in terra fundatum putatur, debuit scribi, in *terra fundavit illud in sæcula*. » Hæc D. Hieronymus.

PSALMUS LXXVIII.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS ASAPH. »

Deus, venerunt gentes. Titulus : *Psalmus Asaph*. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Iste psal-

mus est secundus de lamentatione ubi precatur Asaph studio pietatis, Christum subvenire suæ genti, pro duritia sua graviter affligendæ, et agitur hic vel

de captivitate per Babylonios facta (*IV Reg. xxv*), A vel potius de vastatione quam tempore Machabeorum Antiochus Epiphanes fecit, qui in templo idola posuit, et legem Dei polluit, populumque vastavit (*I Mach. i*). Sed civitatem non evertit, vel templum per quæ signatur persecutio Ecclesiæ inter manus gentilium, laborantis, sed non deficientis: quæ in quibusdam deficientibus polluta est. Et est sensus: Psalmus iste attribuitur *Asaph*, id est fideli Synagoga, quæ hic loquitur. Intentio: Monet bonis proximorum lateri, et calamitatibus affligi. Modus: Tripartitus est psalmus. Prima pars est conquestio, ubi enumerantur quanta tulerit Jerusalem temporibus Antiochi, ut non destructa fuit, per quæ significatur Ecclesiæ persecutio. Secunda pars est, deprecatio pro parte sua, contra inimicos, ibi, *Usquequo, Domine*. Tertia pars est exultativa conclusio lamentationis, ibi, *nos autem*. Asaph ergo condolens suæ genti, ipsius mala Deo exponit sic dicens:

VERS. 1. — « Deus, venerunt gentes in hæreditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum, posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam. »

Deus, gentes venerunt in hereditatem tuam, [Aug.] Non dicit hæc Deo quasi nescienti, a quo ipse scit, quidquid scit; sed loquitur cum eo pietatis affectu, et transfigurans in se omnes qui futuri erant, quando hæc fierent. Loquitur enim in persona eorum quibus hæc acciderunt. Est autem hæc deploratio eorum quæ fecit Deus vindicans, et adjungitur deprecatio. Quasi dicat: Utinam jam misereatur et parcat. Ita hæc ergo dicuntur a quo prædicitur tanquam ab eis dicantur, quibus acciderunt, et ipsa deploratio prophetatio est. Quod autem ait, In hæreditatem tuam, sciendum est quia de populo Israel, hæreditas Dei sunt electi, sed non ex cæcati. Non ergo possunt hæc accipi de temporibus post ascensionem Christi, quando vastati sunt per Romanos. Tunc enim ille populus qui remanserat in Jerusalem, hæreditas Dei non erat (117). Omnes enim reprobi ex cæcati erant, omnesque fideles adventantibus Romanis, monitu angeli in regnum Agrippæ secesserant. [Aug., Cassiod., Aug.] Sed potius accipiendum est de tempore quod fuit antequam Christus venisset; et tunc enim populus ille hæreditas Dei erat, ubi erant prophetae et sancti, quando ducti fuerunt in Babylonem, vel maxime sub Antiocho, sub quo passi Machabei horrenda, gloriosissime sunt coronati. Devastatione ergo facta ab Antiocho agit dicens; Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, id est in Jerusalem, ubi aliqui boni erant, dicendo; tuam, movet iudicem cuius res læditur. Et polluerunt templum sanctum tuum per simulacra, quæ ibi posuerunt, sed non destruxerunt. Primo occurrit injuria templi: in quo est contumelia Dei. Hic arguit eos de sacrilegio. Et nota quod nondum erat templum, quando hæc Propheta dicebat; et narrat quasi præterita, quæ in spiritu vidit futura; jam vero evidentiter sunt impleta. Se-

quitur: Posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam, id est, in desertionem, ut collectis pomis, custodiæ deseruntur. Unde Isaias: *Relinquetur filia Sion sicut umbraculum in vinea, et sicut tugurium in cucumero* (*Isa. i*) deinde post sacrilegium, homicidia addit dicens:

VERS. 2. — « Posuerunt morticina servorum tuorum escas volatilibus cæli; carnes sanctorum tuorum bestiis terræ. »

Posuerunt morticina, [Aug., Cassiod., Aug.] id est cadavera *servorum tuorum* qui noluerunt immundis uti, *escas volatilibus cæli*. Quasi dicat: Non modo in viventes sæviunt, sed in mortuos. Sepelire pietatis est, abjicere crudelitatis est. Ita hæc ad litteram de vastatione facta sub Antiocho accipiuntur. Sed si quis accepit hæc, post resurrectionem et ascensionem Christi facta: de his quæ idololatrarum martyribus intulerunt accipiantur, quando Ecclesia inter tantam martyrum numerositatem multa perpressa est, quia Asaph, etsi de Judæis proprie dicatur, tamen et Ecclesia congregatio dicitur, quæ est etiam hæreditas, in quam venerunt gentes, non credendo, sed persequendo, id est eam invaserunt in voluntate delendi, et penitus perdendi; ipsa est etiam templum Dei, quod polluitur in deficientibus, quos persecutores ad negandum Christum, terrendo vel excruciendo cogerunt, atque ut ad idola applicarent, vehementer instando fecerunt. Unde hic dicit, polluerunt templum sanctum tuum. Unde Apostolus: *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (*I Cor. iii*). Ipsa eadem Ecclesia est etiam Jerusalem, libera mater nostra (*Gal. iv*), de qua Isaias: *Lactare, sterilis quæ non paris; erumpe et clama, quæ non parturis, quoniam multi filii desertæ magis quam ejus quæ habet virum* (*Isa. lvi*). Unde hic dicit, posuerunt Jerusalem, id est, Ecclesiam, in pomorum custodiam, id est in desertionem. Quando enim gentibus persequentibus in cœlestem mensam, spiritus martyrum, tanquam de Dominico horto multa et suavia poma transierunt, Ecclesia deserta est visa. Posuerunt morticina servorum tuorum, id est sanctorum martyrum resurrectionem, escas volatilibus cæli, quasi quidquam eorum deperiret, cum ille ex occultis naturæ sinibus totum redintegret, cui et capilli nostri numerati sunt. Deinde exponit quod dixerat, *carnes sanctorum tuorum*. Hæc sunt morticina *bestiis terræ*.

VERS. 3. — « Effuderunt sanguinem eorum tanquam aquam in circuitu Jerusalem; et non erat qui sepeliret. »

Effuderunt sanguinem eorum. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Exaggerat ut iudicem moveat. *Tanquam aquam*, id est abundanter et viriliter, quasi ita liceret de sanguine, sicut de aqua, sine culpa et hæc non tantum intra muros, sed etiam in circuitu Jerusalem, cum extra invenirentur occidendi. Copia cædis notatur in urbe et extra, ita ut non vaca-

(117) Ex Eusebio, lib. iii, cap. 5.

ret eis sepelire, dum omnibus periculum immineret. Unde subdit, *et non erat qui sepeliret*. Potest hoc et de Ecclesia accipi, quæ et per totum mundum passa est, cujus circuitus est per totum orbem ubi persecutio fit.

VERS. 5. — « Facti sumus opprobrium vicinis nostris; subsannatio et illusio his qui in circuitu nostro sunt. »

Facti sumus opprobrium. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Gloriam enim Jerusalem olim toto orbe mirabilis. Unde Jeremias: *Hæc est civitas quæ dicebatur corona gloriæ versa est in opprobrium vicinis* (Thren. 11). Quod gravior est, quam si remotis, quia hi sunt assidui. Vel martyres hoc dicunt, *facti sumus opprobrium vicinis nostris*, id est, affectione propinquis, jam volentibus credere; *subsannatio et illusio sumus his*, auget scelus his qui in circuitu nostro sunt, id est gentibus quæ circa Jerusalem sunt. Vel martyres hoc dicunt, *subsannatio et illusio sumus his qui in circuitu nostro sunt*, id est inimicis Ecclesiæ qui sunt toto orbe, quia non eis, sed in conspectu Domini pretiosa est mors sanctorum ejus (Psal. cxv).

PARS. II. VERS. 6. — « Usquequo, Domine, irasceris in finem; accendetur velut ignis zelus tuus. »

Usquequo, Domine. [Cassiod., Aug., Alcuin.] Secunda pars, deprecatio est hic pro parte sua contra inimicos, et insultantes vicinos. Quasi dicat: Illi ita sæviunt in nos, sed o Domine, *usquequo irasceris nobis usque in finem*. Quasi dicat. Noli irasci in finem. Rogat ne usque in finem irascatur, id est ne illa vastatio perseveret, sed temperet correctionem. Jam ergo precatur, qui supra deplorabat et orat quod futurum sit, et tunc aliqui boni erant inter eos; *et zelus tuus, usquequo scilicet, accendetur velut ignis*, accendetur usque in finem. Noli irasci. Ira et zelus Dei non sunt perturbationes ejus qui cum tranquillitate iudicat; sed nomine iræ, vindicta iniquitatis accipitur, quando pro commissio nostro punit. Nomine zeli exactio castitatis intelligitur, ne anima legem Dei sui contemnat, et a Deo suo fornicando dispereat, ut in Job fuit. Et nota hæc pro peccatis, hominibus evenire, licet justis. Sicut Machabæi inter sæva tormenta, et tres pueri inter noxias flammæ, et sancti prophete in captivitate testantur. Unde bene sit, velut ignis. Zelus quippe Dei, et ira vere ardet velut ignis. Tandem enim ardet, donec aurum, id est virtutum perfectio purgetur, et ligna cinerentur.

VERS. 7. — « Effunde iram tuam in gentes quæ te non noverunt; et in regna quæ nomen tuum non invocaverunt. »

Effunde. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Ne irascaris, sed potius *effunde*, ut multam, iram tuam. Non est hoc dicere malevolentia, sed prævisa dicuntur. Figura enim optandi futura prædicat. Effunde, dico, in gentes, ut sicut nos opprimunt, ita illi tuis virtutibus opprimantur, quæ te non noverunt, nec scire voluerunt, nec timere. Culpa Judæo-

rum, horum comparatione levigatur; et in regna quæ nomen tuum non invocaverunt. Sed demonia, vel quamlibet creaturam, non Creatorem qui est benedictus in sæcula. Nota quia per 179 gentes accipit subditos, per regna ipsos reges.

VERS. 7. — « Quia comederunt Jacob, et locum ejus desolaverunt. »

Quia comederunt Jacob. [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Dico non invocaverunt, sed insuper oppugnaverunt, quia comederunt Jacob, id est Judaicum populum. Hæc est prædicta hæreditas ferarum dentibus tradendo. Ecce more oratorum pro homine homo ponitur, scilicet pro gente quæ offendit, gratus patriarcha, ut ejus memoria populi peccata mitiget. *Et locum ejus desolaverunt*, eversione civitatis, quæ civibus suis nudata est, vel quia occiderunt substitutos loco civium occisorum. Locus enim est civitas, ubi erat templum, quo congregabantur ad festa. De Ecclesia quoque bene hoc accipitur, quia comederunt, alios incorporando sibi, vel occidendo. Jacob, id est Ecclesiam, quæ est junior, cui serviet major: *Et locum ejus desolaverunt*, repetitio est,

VERS. 8. — « Ne memineris iniquitatum nostrarum antiquarum; cito anticipent nos misericordiæ tuæ, quia pauperes facti sumus nimis. »

Ne memineris. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Ita fac in gentes, quæ te non noverunt, sed ne memineris, etc. Vel ita continua: Hæc mala nobis inferunt, sed quia scio te pro peccatis nos flagellare et per eos precor. Ne memineris iniquitatum nostrarum. Hæc confessio delictorum veniam provocat. *Antiquarum*, non dicit hoc de præteritis tantum, cum et hoc tempore quidam Judæi idola sequerentur, sed, antiquarum, id est sipilium antiquis, quibus innumeris annis peccaverunt idola sequendo. *Et misericordiæ tuæ cito anticipent nos*, scilicet ante iudicium quod timet omnis homo, quia nisi indulgentia præveniat in iudicio, non absolvitur reus; ideo obtendo misericordias, quia pauperes a meritis facti sumus nimis. Ne quis de actibus suis præsumat. Dico, ne memineris iniquitatum, sed

VERS. 9. — « Adjuva nos, Deus salutaris noster; et propter gloriam nominis tui, Domine, libera nos, et propitius esto peccatis nostris propter nomen tuum. »

Adjuva nos, [Cassiod., Aug.] in bello defensionis legum contra Antiochum, quia non in suis, sed in virtutibus Dei confidunt. Unde subdit: *Deus salutaris noster*, quod necesse est quia nos infirmi sumus, et, o Domine; libera nos propter gloriam nominis tui, non nostrum meritum, sed ut nos erepti, tuo nomini honorem reddamus, et propitius esto peccatis nostris propter nomen tuum, non propter nos, id est pietate nominis tui tribuatur nobis quod actibus nostris non potest haberi, vel in persona martyrum possunt hæc accipi. Ne memineris iniquitatum nostrarum antiquarum, id est a parentibus antiquis venientium, vel propagatione vel imitatione. Cito anticipent nos misericordiæ tuæ, ne ad iudicium

damnandi veniamus, quia pauperes facti sumus A
nimis, ad bonum faciendum; sed, adjuva nos, Deus,
quasi paupertas, id est infirmitas nostra te miserante
adjuvetur ad bona facienda. Quasi dicat: Gratia
adjuvet liberum arbitrium. Cum enim ait, adjuva
nos, nec ingratus est gratiæ, nec tollit liberum ar-
bitrium. Qui enim adjuvatur, etiam per seipsum
aliquid agit, Salutaris noster, qui necessarius es
infirmitati nostræ; et propter gloriam nominis tui,
ut qui gloriatur, in Domino gloriatur, non in se
(I Cor. x). Domine, libera nos. Liberat nos, id est
eruit a malis Deus, cum et adjuvat ad faciendam
justitiam, et propitius est peccatis, sine quibus hic
non vivitur, unde subdit: Et propitius esto pec-
catis nobis propter nomen tuum, hæc fac nobis,

VERS. 10. — « Ne forte dicant in gentibus: Ubi
est Deus eorum? et innotescat in nationibus co-
ram oculis nostris. »

Ne forte dicant in gentibus. [Aug., Cassiod., Aug.,
Cassiod.] Quasi dicat: Hoc pro gentibus magis
peto quæ pereunt desperando de Deo, quid dicant,
illud usitatum a perfidis, scilicet ubi est Deus eo-
rum? Quasi dicat: Vel non est, vel non potest suos
adjuvare; hæc est insultatio, non ferenda.

VERS. 11. — « Ultio sanguinis servorum tuorum
qui effusus est; introeat in conspectu tuo gemitus
compeditorum. »

Ultio sanguinis servorum tuorum qui effusus est.
Ultio temporalis, scilicet ut æternam evadant. In-
notescant in nationibus coram oculis nostris, scili-
cet cito fiat ut videamus illos conversos, qui modo
persequuntur, et accipitur hoc in bono de ultione
præsentis, vel de pœna æterna potest accipi sic:
Ultio sanguinis servorum tuorum qui effusus est in-
troeat. Innotescat in nationibus coram oculis no-
stris, [Aug.] id est sume vindictam de malis, qui
fuderunt sanguinem tuorum, et in fine ita fiet, quia
vel hic in conversis perimitur iniquitas, quod ante
optaverat. Vel in fine pereunt: quod hic dicit non
optando, sed prophetando, quia justus non delecta-
tur de pœna inimici, quia non eum odit; sed de
divina justitia, quia Deum diligit. Econtra, in-
justus facit, malis ita fiat, introeat autem in conspe-
ctu tuo, vel tuum gemitus compeditorum corruptibi-
litate carnis, quæ aggravat animam, per quam præ-
valet aliquando persecutor. Has compedes non sen-
tiunt, nisi illi qui ingemiscunt gravati; ab his
cupiebat dissolvere Apostolus, et esse cum Christo
(Philipp. i). Vel compedes sunt præcepta Dei, qui-
bus colligantur sancti: quæ patientur subten-
tata in ornamenta vertuntur. Unde dicitur: Injice pedem
tuum in compedes ejus (Eccli. vi). Vel ad litteram,
compeditos dicit eos, [Cassiod.] quos gentiles vin-
xerint, qui cum gemitu orant ut Ecclesia in fratri-
bus non deficiat, etsi eos pœna consumit. Deinde
quid gemitus compeditorum petat ostendit; hoc
enim petebat gemitus illorum.

VERS. 12. — « Secundum magnitudinem brachii
tui posside filios mortificatorum. »

Posside, [Cassiod., Aug.] ne aliquo errore macu-
lentur, vel, recipe in adoptionem, alia littera, filios,
id est posteros, mortificatorum. Hoc semper oravere
sancti martyres, ne infructuosus esset posteris
sanguis eorum, ut inde cresceret seges, unde pu-
tabatur peritura. Et est ista pia precatio, ne filios
eorum projiciat, qui pro eo puniti sunt, sed multi-
plicet. Et hoc secundum magnitudinem brachii tui,
id est potentie tue. Res enim tam magna in Chri-
stianis secuta est, quam nunquam crederent in-
imici.

VERS. 13. — « Et redde vicinis nostris septuplum
in sinu eorum; improprium ipsorum quod expo-
braverunt tibi, Domine. »

Et redde. [Aug., Alcuin., Aug.] Item non optat,
sed vera prophetat, dicens: Redde vicinis, de qui-
bus supra dixit, inter quos est Ecclesia, usque ad
separationem futuram, septuplum. Septenario nu-
mero, id est septupla retributione, perfectionem
pœnæ significat, quia hoc numero plenitudo signi-
ficari solet, sicut et de bonis, cum dicitur centu-
plum accipiet in hoc sæculo (Marc. x), quod posi-
tum est pro omnibus: Quasi dicat: Nihil habentes
sunt, et omnia possidentes (I Cor. vi). Et hoc, in
sinu eorum, id est in oculis nunt in hac vita, ut
postea innotescat in nationibus coram oculis nostris.
Homo namque cum datur in reprobum sensum is
interiori sensu accipit suppliciorum meritum futu-
rorum. Vel, septuplum ponit pro infinito, Improp-
rium ipsorum quod exprobraverunt tibi, Domine. Quasi
dicat: Hoc eis redde, septuplum in sinu eorum,
scilicet improprium ipsorum quod exprobraverunt
tibi, Domine, id est pro isto opprobrio, da eos in
reprobum sensum. Ibi enim exprobraverunt nomen
tuum in servis tuis arbitantes delere nomen tuum
de terra. [Cassiod.] Vel potest hoc in bono accipi,
et dicit optando, redde vicinis nostris. Etsi corpora-
liter reddit Deus, salus est tamen animæ eorum,
unde subdit, septuplum, per quod perfectionem
doni celestis significat, quando Spiritu sancto com-
plemur. Et hoc, in sinu eorum, id est in secreto
animorum, ubi sit conversio. Et redde eis improp-
rium quod exprobraverunt tibi, Domine, id est
fac ut pro injuriis et opprobriis, quæ tibi fecerunt
reddant laudes, quæ est gloriosa vindictio, quando
Deus inimicorum ore laudatur.

PARS. III. VERS. 14. — « Nos autem populus tuus
et oves pascuæ tuæ, confitebimur tibi in sæculum. »

Nos autem populus tuus. [Cassiod., Haym. Cas-
siod., Aug.] Tertia pars, ubi est exultativa con-
clusio, non victorum parentum et suavis conclusio
lamentationis. Quasi dicat: Illis ita; nos autem,
quos putabant se perdere, qui sumus populus tuus
fide, et oves pascuæ tuæ, id est doctrina tua pasti:
hæ sunt reliquæ Judæorum a Mathathia congre-
gate (I Mach. ii). Vel generaliter de omni genere
piorum ac verorum Christianorum accipiendum
est, ut etiam Christianus populus ibi sit mistus.
[Cassiod., Aug.] Hic est grex pro quo oravit nō

diutius irascereetur. Nos, inquam, confitebimur tibi, A id est laudabimus te in nobis. Et hoc in *sæculum*, quia usque in finem sæculi non delebitur Ecclesia, ut putatur.

VERS. 13. — « In generatione et generationem annuntiabimus laudem tuam. »

In *generatione et generationem*, [Aug., Cassiod.] id est in omnem generationem, idem est quod dixerat in *sæculum annuntiabimus aliis laudem tuam*, quæ ut taceretur, nos finire conati sunt. Vel de futuro illud accipi potest; in *generatione et generationem*, id est in futuro sæculo, annuntiabimus laudem tuam, non pro aliorum instructione, sed pro debito honore.

COLLATIO IN PSALMUM LXXVIII: « DEUS VENERUNT GENTES, » ETC.

VERS. 1. — Posuerunt Jerusalem in pomorum *custodiam*. Hebræi dicunt in *acervos*, videlicet lapidum a *it ruinarum*. Eundem esse sensum desolationis ostendit Hieronymus ad Suniam et Fretellam hoc modo: « In pomorum custodiam, quod in Græco *ὀπωροφυλάκειον* dicitur, nec potest aliter verti quam a nobis translatus est. Significat autem oporophylacion *speculam* quam custodes satorum et pomorum habere consueverunt, ut de amplissima urbe, parvum tuguriolum vix remanserit. Hoc secundum Græcos. Cæterum in Heb. *לְעֵיץ* LENH scriptum habetur, quod aquila vertit *λεῖψος*, id est *acervum et cumulum lapidum*, quibus vineæ et agri purgari

solent. » Hæc ille. Unde Chaldaeus dicit, *desolationem*.

Locum ejus desolaverunt. Hieronymus et Nebiensis pro loco vertunt *decorem*, licet alii Hebraicantes transferant *habitationem*, in hoc Septuaginta consonantes. Cæterum *נָחַם* NAHEM, est anceps *נָחַם* NAHEHU, *habitationem ejus*, seu *decorem ejus*.

Posside filios mortificatorum. Hieronymus et Sanctes, *relinque filios interitus*, sive *mortis abnoxiæ*. Quod aliter idem exprimunt Munsterus, Pellicanus et Campensis, *fac residuos filios*, sive *conserve in vita mortis addictos*: Pratenis et interpret. pro Cajetano, *solve filios*, etc. Quolibet modo sententia eodem recidit. Et si quæ varietas videtur, unde sit, docet Sanctes in suo Thesauro his verbis: « Sunt tamen, inquit, ra. da, qui *דָּרַת הוּתָהּ* HOTHER, deducunt a *דָּרַת הוּתָהּ*, quod est *funis, chorda*, et exponunt, ac si dicat: *Rumpe vel dimitte funem et ligaturam filiorum mortis*. Prædixerat enim, *Introcat coram te clamor rinctorum*. Idcirco dicit, *quod dimitteret eos a vinculis*. » Hæc ibi. Igitur ea particula *דָּרַת* IATHAR deducta, ad verbum significat, in conjugatione quam dicunt *hiphil, fac ut remaneant filii mortis*. Quod indubie fit, quando in quoddam Dei peculium vindicamur, a mortis periculo, Dei virtute potenter erepti. Mysticum sensum habes in explanatione contextus.

VERS. 13. — In *generatione et generationem*. Offenduntur 180 Faber et Cæcus in hoc sermone cernimus Latino, aliqui dicendum erat, *in generatione et generationem*, vel, *in generationem et generationem*, ut habent Græci. Illud est minutulum. Sed et Hieronymus in Commentariis, non adeo offenditur, ut aliquid subesse mysterii non obscure subjudicet. « Hoc est a prophetis, ait, usque in Evangelia. »

PSALMUS LXXIX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO HIS QUI COMMUTABUNTUR, PSALMUS PRO ASSYRIIS, TESTIMONIUM ASAPH. »

Qui regis Israel, intende. Titulus: In finem pro his qui commutabuntur, psalmus pro Assyriis, testimonium Asaph. [Aug.] Asaph illuminatus agit hic de primo adventu Christi, et de vinea ejus. Est hoc bonum testimonium de capite ipso et corpore ejus, rege et plebe, pastore et grege. Hic enim loquitur Asaph de adventu Christi, qui hominem convertit, et vineam de Ægypto eductam solidat. Et est sensus tituli: *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est in Christum, *est testimonium Asaph illuminati pro his qui commutabuntur*, et *pro Assyriis*, id est pro his qui commutabuntur in melius, ut jam non sint generatio quæ non direxit cor suum, sed dirigens se ad Christum. [Alcuin.] Assyrii enim interpretantur *dirigentes*, et sunt iidem qui commutabuntur, et Assyrii. Vel distingue inter commutandos et Assyrios, ut per commutandos accipiamus convertendos; per Assyrios, Judæos. Nam psalmus iste sicut agit de commutandis, ita et de Judæis, qui se dirigunt contra Christum, per liberum arbitrium et per carnales observantias. Et est psalmus iste *Asaph*, id est Synagoga tendens in finem, est testimonium, pro his qui commutabuntur, et pro Assyriis convertendis et superbis. His, id est convertendis est testimonium rectæ fidei; his, id est superbis perfidiæ. Intentio:

C [Aug.] Monet nos in melius commutari, et ad Christum dirigi. Modus: [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Prima pars est deprecationi primi adventus, per quem fit reparatio generis humani. Secundo agit de vinea, dicens, quomodo incepta et perfecta, ibi, *vineam de Ægypto*. Asaph ergo qui supra in præcedentibus psalmis pro peccatis Synagoga trepidus orabat, jam de illius conversione præsumit, et commutatis in melius testimonium dat de adventu Christi, quem precatur dicens: O tu Deus,

VERS. 1. — « Qui regis Israel, intende: qui deducis velut ovem Joseph. »

Qui regis Israel, [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Videntes te intende, id est mitte Filium tuum: et secundum hoc dirigitur sermo ad Deum patrem: Vel potius ad Filium dirigitur sermo qui desideratur et expectatur et invocatur ut veniat, quem per actus diffinit, dicens: o Deus, qui regis Israel, id est Judæos spiritualiter videntes te, intende, id est lumen pietatis super nos infunde, ut a te simus clari, qui per nos sumus tenebrosi; qui deducis Joseph, ipsum scilicet significatum Joseph, id est fidelem populum de gentibus. Joseph enim interpretatur *augmentum*, et mortuo grano frumenti (Joan. xii), auctus est multus populus Dei. Coniunctis in angulari lapide Christo duobus parietibus (Ephes. ii), scilicet Judæorum et gentium, id est, Israel et Joseph, deducis ad caulas Dei, *ta-*

quam oves, ad pascua. Ille sunt oves illæ, de quibus A Dominus in Evangelio: *Alias oves habeo, quas non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me adducere, et fiet unum ovile et unus pastor* (Joan. x). Nota quia propria singulis verba reddit. Regitur namque Israel, tanquam major; ducitur Joseph, id est devotus populus.

VERS. 2. — « Qui sedes super cherubim, manifestare, coram Ephraim, Benjamin, et Manasse. »

Qui sedes. [Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Intende ita, o tu qui sedes super cherubim, id est super illas sublimes potestates cœlorum, manifestare coram Ephraim, Benjamin et Manasse, id est coram gente Judæorum ubi hæc tribus sunt. Quasi dicat: Tu qui es angelis notus, innotesce hominibus. Rogat Asaph ut Dei Filius, qui in secreto majestatis erat, per incarnationem appareat coram Judæis ut promissum erat, faciens in eis has virtutes, quæ his nominibus significantur Ephraim, Benjamin, et Manasse. Ephraim enim interpretatur fructificatio. Benjamin filius dexteræ, Manasses oblitio, ut posteriorum oblitus in anteriora se extendant. Sed et juxta interpretationes nominum, potest sic legi: Qui sedes super cherubim, id est in plenitudine scientiæ, quæ est charitas (cherubim enim interpretatur plenitudo scientiæ), manifestare coram Ephraim, id est coram fructificatione, et Benjamin, id est filio dexteræ, ut et nos simus plenitudo scientiæ; quod potest esse per charitatem, quæ est Deus. Unde Deus charitas est: quam qui scit, quid nescit? Charitas enim nomen est Dei et doni. Et coram Manasse, id est oblitio ut jam illi venias in mentem juxta illud: *reminiscantur et convertentur omnes fines terræ* (Psal. xxi).

VERS. 3. — « Excita potentiam tuam, et veni, ut salvos facias nos. »

Excita potentiam tuam et veni. [Alcuin., Cassiod., Aug.] Repetit apertius quod oraverat. Ordo talis: Veni, tu ipse in carnem, et excita potentiam tuam, id est ostende potentiam tuam in resurrectione, quia visus es infirmus in passione, dum dicitur: Si Filius Dei es, descende de cruce (Matth. xxvii). Nihil valere videbaris; prævaluit super te persecutor, quod præsignatum est cum Jacob prævaluit angelo, ipso quidem angelo volente, et tamen victus angelus benedixit victorem. Tenuit namque homo victor angelum, et dixit: Non te dimittam, nisi benedixeris mihi (Gen. xxxii). Benedixit itaque victus victorem, sed claudum fecit eundem. Tetigit enim nervum femoris ejus, et aruit. Hoc est magnum sacramentum. Claudicat quidem populus Judæorum, sed et ibi est benedictum genus apostolorum. Excita ergo potentiam tuam, [Gl. int.] id est crucifixus ex infirmitate, resurge ex virtute (II Cor. xiii). Dico, veni, ad quid? ut salvos facias nos. Sic autem salvi erimus, o

VERS. 4. — « Deus, converte nos, et ostende faciem tuam; et salvi erimus. »

(418) Ex Isidor., in Judicium xiv; et August., psal. lxxx, vers. 7.

Deus, converte nos, [Aug., Hier., Aug., Gl. int.] adversos a te, aliter non convertimur nisi tu facias. Deinde loquens ad Patrem ait: Et ostende, vel illumina, faciem tuam nube carnis cooperatam, id est Filium tuum, qui est imago tua. Hæc facies velata fuit Assaph tempore infirmitatis Christi, et tunc agrotavit Asaph non valens intueri velatum nube de qua dicitur; *Ascendet Dominus super nubem levem, et intrabit Ægyptum* (Isa. xix). Illuminavit vero Deus faciem illam, cum Christus resurrexit, et ascendit. Et ita salvamur. Unde subdit: Et salvi erimus. Conversis tamen ad Christum, etiam post Christi adventum restat ira, in corpore quidem, non in mente; sed hæc finem habebit per Christum in secundo adventu. Nam qui in primo adventu partem pœnæ removit, in secundo omnem pœnam consumet in bonis. Unde iste dicit:

VERS. 5. — « Domine Deus virtutum, quousque irasceris super orationem servi tui? »

Domine Deus virtutum cœlestium, [Haym., Gl. int., Aug.] quibus nos socii futuri sumus, quousque irasceris super orationem jam servi tui? Et si irasceris super orationem inimici tui, ne irasceris super orationem jam servi tui. Et partim utique transiit ira a servo, non ut non flagellet, ut pater; sed ne damnet; et conversis enim durat ira, sed corrigens. Flagellat enim omnem filium quem recipit (Hebr. xii).

VERS. 6. — « Cibabis nos pane lacrymarum; et potum dabis nobis in lacrymis in mensura. »

Cibabis. [Cassiod., Alcuin., Gl. int.] Exponit hic passiones, quas sancti tempore adventus passuri sunt. Quasi dicat: Et si optem Christi adventum, tamen eo tempore multa passuri sumus, quia cibabis nos, Deus, pane lacrymarum. Alia similitudine idem dixit: Et potum dabis nobis in lacrymis. [Aug., Alcuin, Haym.] Lacrymæ namque illæ erunt ad correctionem, ad perfectionem, non ad peremptionem. Quæ lacrymæ erunt in mensura, id est pro viribus tuis, ut erudiaris, non opprimaris. Unde Apostolus: Fidelis Deus qui non patietur vos tentari supra id quod potestis (I Cor. x). [Vel in mensura, id est pro modo culpæ.] Deinde exponit lacrymas dicens:

VERS. 7. — « Posuisti nos in contradictionem vicini nostris; et inimici nostri subsannaverunt nos. »

Posuisti nos in contradictionem vicinis nostris. [Aug.] Plane hoc factum est. De Asaph enim electi sunt qui irent ad gentes, et prædicarent in gentibus quibus contradicebatur a dicentibus: Quis est iste novorum dæmoniorum nuntiator? Et inde sunt cibati lacrymis. Prædicabant enim mortuum resurrexisse. Nova res, sed incredibili rei fidem miracula faciebant. Ergo contradicebatur eis, sed contradictor vincebatur, et ex contradictore fidelis efficiebatur (418). Confregit enim Samson molas leonis, qui sibi occurrit eunti ducere uxorem de alienigenis. Et

inimici nostri, non modo contradixerunt, sed etiam *subannaverunt nos*, [Aug., Gl. Int.] quasi colentes mortuum. Sed licet tanta passuri sumus, non tamen ideo minus optamus eum; sed iterum oramus.

VERS. 8. — « Deum virtutum, converte nos; et ostende faciem tuam, et salvi erimus. »

Deus virtutum, converte nos, et ostende faciem tuam, [Cassiod.] id est presentiam Christi, et salvi erimus. Desiderantis mos est frequenter repetere quæ tantis precibus orat.

[Hier., Haym., Cassiod.] Aliter ab illo loco, excita, orat potentiam miraculorum, quæ Deus fecit in veteri populo excitari, quæ excitata est exhibitæ re quam præsignabant, id est veniente veritate. Precans ergo adventum Christi ait: *Veni, tu ipse Deus. Et excita populum tuum, scilicet miraculorum, quæ olim fecisti, quorum potentia sopita est, donec res eorum appareat. Dico veni, ut salvos facias nos.* Ecce quantum Incarnationis utilitatem iste movit. Ideo tam studiose precatur. Quæ enim vota hæc sufficiunt petere? *Domine Deus virtutum*, alia littera: Deum virtutum dicit quem novit Asaph, et in se et in aliis hominibus miracula facturum, ipse enim solus est qui ab infidelitate liberat homines. Tu, inquam, Deus, converte nos, distortos, et conversis ostende faciem tuam, quia conversos solet Deus respicere. Deinde quærit, quare tandiu differat adventum, quam dilationem iram Dei contra se reputat dicens: *Domine Deus virtutum quousque irasceris super orationem servi tui, ut non facias jam promissa?* Hoc Asaph illo tempore dicebat, quo eum venire petebat, quo adhuc differebatur adventus, consilio Dei. Iratum dicit quia tardat. Ecce quæ pietas et quantum desiderium petentis. Ideo ita clamat, quia sciebat differri. *Cibabis*; enumerat quæ mala interim ante adventum patiebantur, quasi dicat: Tandiu quousque venias, cibabis nos *pane lacrymarum*; panis lacrymarum est vita doloribus plena. Sed et hæc cibus est, dum non sic exstinguimur, sed crudimur. Addit etiam quod ipsa est et potus dicens: *Et potum dabis nobis in lacrymis.* Ideo hæc duo ponit, quia hæc duo sunt quibus vivit omnis homo, ut per hæc sufficientem et plenam eruditionem flagellorum significet. Nam quod tempus est a lacrymis vacuum? quas tamen lacrymas das? *Inmensura*, id est distributo modo. Unde: *Fidelis Deus qui non permittet vos tentari* (I Cor. x), etc. Deinde exponit lacrymas dicens: *Posuisti nos in contradictionem vicinorum nostrorum, et inimici nostri subannaverunt nos.* Dum vicini qui **181** sunt de nobis, contra nos sunt, irident nos inimici, a quibus omnibus ut salvi simus, *Deus virtutum, converte nos, et ostende faciem tuam*, id est Christum, et salvi erimus.

PARS. II. VERS. 9. — « Vineam de Ægypto transtulisti; eiecisti gentes, et plantasti eam. »

Vineam. [Cassiod., Aug., Alcuin.] Secunda pars. Agit hic de vinea, ostendens quomodo incepta et perfecta sit. Vineam autem dicit Ecclesiam quæ

A incepta a Judæis et perficitur in gentibus; una tamen et eadem vinea est, et si altera gens det principium, altera perfectionem. De hujus ergo vineæ inceptione agens, dicit: *Vineam*, etc. Quasi dicat: Nos salvi erimus, sed Judæos, quibus tot fecisti, destrues, quod non pro levi culpa; sed quia beneficiis ingrati, etiam adventum Christi, inter cætera beneficia sibi exhibita, non noverunt. [Aug., Cassiod.] Bene dixi, inter cætera multa utique fuerunt eis collata, quia *vineam de Ægypto transtulisti* in terram promissionis, *eiecisti* de terra promissionis gentes, id est Amorrhæos, Jebusæos, et alios populos; et *plantasti*, ut agricola, eam vineam, ibi.

VERS. 10. — « Dux itineris fuisti in conspectu ejus; et plantasti radices ejus, et implevit terram. »

Dux itineris. [Aug., Cassiod., Aug.] Dixi unde vinea sit ejecta, et ubi plantata. Deinde subdit quomodo crediderit, et quantum creverit, quid occupaverit dicens: Post, ut vinea orbem comprehenderet, *dux itineris fuisti in conspectu ejus*, apparens ei visibilis, carne assumpta. Unde: *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel* (Matth. xv). Vel secundum aliam litteram, et dirigitur sermo ad Deum Patrem: *viam fecisti in conspectu ejus*, id est Christum visibilem ei misisti, qui dicit: *Ego sum via, veritas et vita* (Joan. xiv). Et *plantasti radices ejus*, id est prophetas et apostolos, et alios doctores. Et sicut illa vinea modo implevit terram totam, quæ impletio sit usque ad finem mundi, dum quotidie aliqui convertuntur. Notandum quod breviter egit de inceptione vineæ, cum dixit, vineam de Ægypto transtulisti. Hoc autem ad perfectionem ejusdem vineæ dictum est, et implevit terram. Deinde de initio ejusdem vineæ latius repetit dicens:

VERS. 11. — « Operuit montes umbra ejus, et arbor busta ejus cedros Dei. »

Operuit montes. [Aug.] Postea de perfectione ejusdem repetit, ibi: *Et perfice eam*. Quæ perfectio est facta gentibus abjectis Judæis. Una tamen vinea, cujus vineæ commemoratio in hoc psalmo caliginem facere solet minus intentis. Intendamus ergo, ne caligo involvat oculos nostros, quasi dicat: Modo vinea implevit terram, sed prius *umbra ejus* vineæ, quæ modo implevit terram, *operuit montes*. Montes sunt prophætæ, quos operuit umbra, quia locuti sunt in figuris. Umbra enim ejus est circumcisio, Sabbatum, hujusmodi (Exod. xxiv), quæ prophetæ locuti sunt: *Observa Sabbatum, octava die circumcide infantem, offer sacrificium arietis, vituli et aliorum, noli moveri* (Lev. vii). Ideo operuit montes umbra ejus, et post umbram venit res (Act. i). Vel ita: Umbra ejus, id est cura et sollicitudo de eis, operuit montes, id est majores, et *arbor busta ejus*, id est eorum excrementa, et augmenta operiunt *cedros Dei*, id est doctores. [Aug., Haym., Aug.] Vineam namque ista crescendo operuit omnes sar-

ctos, prophetas et patriarchas, cura et sollicitudine. Ideo autem dixit cedros Dei, quia sunt cedri evertendæ, scilicet superbi qui sunt cedri sæculi, sed non Dei. Sequitur: Et

VERS. 12. — « Extendit palmites suos usque ad mare: et usque ad flumen propagines ejus. »

Extendit ab Jerusalem palmites suos, [Cassiod., Aug.] id est filios, a simili; usque ad mare, quod est prope Judæos, et usque ad flumen Jordanis propagines ejus. Nota quia supra dixit, quod hæc vinea implevit terram. Sed hic dicit quod prima gens Judæa fuit vinea ista, quæ regnavit usque ad mare, quod ibi vicinum erat, et usque ad flumen Jordanis. Trans Jordanem enim aliqui Judæorum erant, id est duæ tribus et dimidia, sed infra Jordanem tota gens erat (Num. xxxii). Hoc ergo est initium vineæ, de quo hic agitur. Cujus vineæ perfectio est, quam prædixerat, ibi, implevit terram, per viam Christum. Hoc est quod alibi dicitur: Et dominabitur a mari usque ad mare, et a flumine usque ad terminos orbis terrarum (Psal. lxxi). Quod non gens Judæorum fecit. Non est tamen hæc altera, sed eadem vinea. Inde enim Christus salus ex Judæis (Jonn. iv), inde apostoli et alii justii, et si sint aliqui rami fracti (Rom. xi).

VERS. 13. — « Ut quid destruxisti maceriam ejus? et vindemiant eam omnes qui prætergrediuntur viam? »

Ut quid destruxisti. [Gl. int., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Ita dilatata est vinea. Inde quid ei accidit? eversa est gens illa. Et hoc est, destruxisti maceriam ejus, id est munitionem. Maceria est, quæ de solis lapidibus fit circa vineas. Et vindemiant, id est spoliunt, et diripiunt eam omnes qui prætergrediuntur viam, id est legem vel Christum, scilicet gentes quæ idola colunt. Vel viam trans-euntes sunt quicunque temporaliter dominantes. Et ut quid accidit hoc ei? quia superbia fuit etiam adversus plantatorem; et servos occidit ad se missos, et etiam filium hæredem. Ideo destructa est ejus maceria, et invenerunt gentes Ecclesiam destructam, et deleverunt eam. Hoc primo plangit Asaph, sed non sine spe. De dirigentibus enim cor, jam loquitur. Deinde exponit qualiter vindemiaverunt.

VERS. 14. — « Exterminavit eam aper de silva: et singularis ferus depastus est eam. »

Exterminavit eam, [Cassiod., Aug.] id est extra terminos patriæ ejecit eam, aper veniens de silva, id est de gentibus. Aper est Vespasianus fortis et sævus eis, et contrarius illis, id est Judæis, qui inter cætera hoc animal habent immundum, qui venit de silva (Deut. xiv). Gentes enim silvæ erant. Sola gens illa vinea erat, sed quando crediderunt gentes impletum est illud: Exsultabunt omnia ligna silvarum (Psal. xcvi). Et alibi: Invenimus eam in campis silvæ (Psal. cxxxi). Et singularis ferus depastus est eam, [Cassiod., Aug.] id est Titus qui reliquias Judæorum terribili depastione consum-

psit. Qui dicitur singularis, id est superbus. Dicit enim omnis superbus: Ego sum, ego sum, et nemo alius. Vel pro eodem accipitur, aper et ferus. Nam singularis ferus, ipse est aper, qui vastavit, scilicet Romanus exercitus. Sed quo fructu hæc passi sumus? ut sic sanemur et convertamur. Et hoc dicit orando, o

VERS. 15. — « Deus virtutum convertere; respice de cælo, et vide, et visita vineam istam. »

Deus virtutum, etc. [Alcuin., Cassiod., Gl. int., Haym.] Vel sic continua: Ita vastata est vinea, sed ut reliquæ salvæ fiant, o Deus virtutum, convertere ab ira in fine sæculi. Et respice, misericordiæ intuitu, de cælo cælorum, id est supplices, tu serenus, aspice, commutatis melius. Hoc remedium precatur Asaph. Et vide quibus peccatis laboret, et pereat homo. Vel, vide, id est fac eam cognoscere te vel peccata sua; et visita vineam istam, id est infirmam sana.

VERS. 16. — « Et perface eam quam plantavit dextera tua; et super filium hominis quem confortasti tibi. »

Et perface eam, [Aug.] non aliam institue, sed hanc perface. In hac enim est ipsum semen Abraham, in quo benedicentur omnes gentes (Gen. xxii). Ibi est radix quæ portat oleastrum (Rom. xi). Perface dico, quia cæcitas ex parte contigit in Israel, ut plenitudo gentium intraret, et sic omnis Israel salvus fiet (ibid.). Quam plantavit, id est inchoavit dextera tua, id est propitiatio tua.

[Alcuin., Gl. int., Cassiod.] Aliter totum potest dici ita, ut prius fundamentum historiæ de Judæis jaciatur; deinde ædificium spiritualis intelligentiæ, de Ecclesia addatur. Per mysticas enim similitudines quæ gesta sunt, dicit, id est ita dicit ea quæ ad litteram facta sunt de Judæis sub similitudine vineæ et palmitum, et hujusmodi, quod etiam mysterium, id est mysticum sensum innuit. Sunt enim similitudines, quæ non sunt mystice, quasi dicat: Salvi erimus, quia ita præsignasti olim, quando vineam de Ægypto transtulisti, hoc ad litteram, ita ut prius accipiat, ejecisti gentes et plantasti eam, nec hoc mutatur ad historiam. Ad litteram enim vinea est gens Judæorum in typo Ecclesiæ, quæ mystice per vineam accipitur; quia inter turbas umbratiles peccantium fruge sanctorum ornatur, sicut vinea fructu ornatur inter folia et fossa tribulationibus, et martyrio putata plus crescit sicut vinea, et sæcularis pressuræ torcularibus eliquata ad celestem cellam transfertur. [Hier., Haym.] Sicut ergo illos Judæos de Ægypto transtulisti, ita, et vineam, id est Ecclesiam; de Ægypto, id est de tenebris ignorantie et cæcitatibus, transtulisti et ejecisti gentes, vitiorum; et plantasti eam, in virtutibus, dux itineris in conspectu ejus: ad litteram, dum irent in columna nubis et ignis, præcedebat eos. Et plantasti radices ejus, id est principes Judæorum, et implevit terram promissionis. Deinde sequentia secundum bisto-

riani non mutantur. Mystice de Ecclesia totum sic accipitur. [Cassiod., Haym., Alcuin., Cassiod.] Qualiter per orbem dilatata est, ostendit dicens: *Dux itineris fuisti, dum eam ducit spirituali itinere per hoc desertum sæculi, et plantasti radices ejus, id est Ecclesie, id est prophetas, apostolos, martyres, et alios firmos facit de quibus palmites tendens, mundum occupat. Unde sequitur: Et implevit terram, id est orbem terrarum. Et umbra ejus operuit montes; altitudo et latitudo vineæ hic exponitur. Nam superna est et celestis vinea illa, quæ etiam montes, id est sublimiores vita et scientia obumbrat, id est umbra spiritualis gratiæ fovet, et nutrit et magis crescere facit. [Haym., Cassiod., Alcuin.] In unitate quippe Ecclesiæ omnes gratiam accipiunt, per quam ab incentivis vitiorum refrigerantur. Et arbusta ejus cedros Dei. Vites quæ arbores ascendunt arbusta nominantur, per quæ minores in Ecclesia accipiuntur. Cedri Dei sunt non superbi; sed qui in Ecclesia sunt alti ut sunt Dei martyres. [Rem., Cassiod., Aug.] Arbusta ergo, id est minores operiunt; cedros Dei, id est majores, quia etiam hoc Ecclesia protegit, quasi in gremio suo, quia ejus auctoritate corroborant quod dicunt. Alii enim non habetur Catholicum, nisi universalis Ecclesiæ contestatione firmetur. *Extendit palmites suos.* Exposita altitudine exponit latitudinem vineæ dicas; *Extendit palmites suos, id est filios usque ad mare omnium gentium, et propagines ejus, id est filios regenerationis, usque ad flumen Jordanis, a quo manaverunt, ibi enim cœpit regula baptismi (Matth. iii).* Et quia talis est vinea, ergo, *ut quid destruxisti maceriem ejus?* miratur cur huic tali subtracta est Domini defensio, sed hoc dicit de Ecclesia non pro bonis, quia novit Dominus qui sunt ejus (II Tim. ii), sed pro infidelibus qui sunt in ea, nomine, non numine, numero, non merito. *Et vindemiant eam omnes qui prætergrediuntur viam, id est dæmones.* Exponit qualiter: *Exterminavit eam aper, id est diabolus fortis et ferox; de silva, quia cogitationes ejus agrestes et aviæ sunt. Et singularis ferus, idem qui aper, id est superbus diabolus, depastus est eam.* Sed, tu, Domine, Deus virtutum, *convertere, respice de cælo, et vide, et visita vineam istam.* Hæc non mutantur. *Et perfice eam quam plantavi: dextera tua, id est propitiatio tua.* Sed ubi perficies? Perfice eam, super te fundatam, et super filium hominis. Hic aperte ostenditur Christus, qui de Maria virgine natus (Matth. i). Ipse enim est fundamentum, quod nemo 182 potest mutare, quem confirmasti tibi, quando dixit: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui (Matth. iii), in quo confirmatus est Christus, apud homines, qui solus est fundamentum (I Cor. iii).* Et sic erit, quia*

Vers. 47. — « Incensa igni et suffossa; ab increpatione vultus tui peribunt. »

Incensa igni et suffossa, [Aug.] id est peccata ab increpatione vultus tui peribunt. Incensa et suffossa

A peccata dicit. Sed incensa sunt peccata illa quæ facit ardens cupiditas; suffossa vero, quæ facit timor male jacens. Et hæc sunt omnia peccata criminalia, quia omnia peccata fiunt, vel propter cupiditatem, vel propter timorem quem non capit cupiditas; vincit timor. Perscrutamini conscientias, interrogate corda vestra utrum possint esse peccata, nisi aut timendo, aut cupiendo. Omnia ergo peccata, duæ res faciant in homine, scilicet cupiditas et timor: sic econtra amor Dei et timor ejus ducunt ad omne bonum. Amas enim ut bene sit tibi; times ne male sit tibi. Hoc age in Deo, non in sæculo. Uterque amor incendit, uterque timor humiliat; sed aliter, et aliter de bono timore colonus intercedens pro arbore quæ fructum non dabat, ne subverteretur ait: *Fodiam circa illam et mittam stercora (Luc. xiii).* Fossa significat piam humilitatem timentis; stercora, sordes utiles pœnitentis. De igne autem boni amoris dicitur: *Ignem veni mittere in terram (Luc. xii).* Ait ergo, incensa igni, id est peccata quæ veniunt ex amore male incendenti: incendit enim amor uterque. Et suffossa, id est peccata quæ veniunt ex timore male humilianti: humiliat enim timor uterque. Peribunt ab increpatione vultus tui, id est Filii tui. [Haym.] Hæc est facies quæ peccata delet. Quid enim increpabat Christus nisi peccata? Vel ita, incensa dicuntur mala, quæ igne cupiditatis fiunt, quod convenit cum prædicta sententia. Suffossa sunt occulta mala, dum alii paratur insidiose fovea. Hæc autem peribunt in futuro, dum pro eis damnabuntur mali, quibus dicitur: *Ite, maledicti, in ignem æternum (Matth. xxv).* Ut autem hæc omnia jam impleantur,

Vers. 48. — « Fiat manus tua super virum dexterae tuæ; et super filium hominis quem confirmasti tibi. »

Fiat manus tua. [Haym., Gl. int., Cassiod., Aug.] Vel ita continua, quasi dicat: Quandiu mali erimus? donec Salvator adveniat. Ideo *fiat manus tua, o Deus, super virum dexterae tuæ.* Ostendat se misericordia tua, fac bene cum vinea sua demonstrata facie tua, id est verbo tuo. Super virum dexterae tuæ, id est filium Virginis. Grande sacramentum hic notatur, et magnum munus Dei ostenditur, quia tandiu salus Israel potuit dubitari, donec Christus venit; sed tunc completa est promissio, ne ultra ab eo discedat Ecclesia, sponso conjuncta. Dicit ergo: *Fiat manus tua super filium hominis quem confirmasti tibi, id est operatio tua ad effectum promissa perducatur, et precatur operationem sanctæ incarnationis.* Quasi dicat: Quandiu increpas et accusas nos? o Deus, fiat misericordia tua super virum dexterae tuæ. Sicut oravi hæc fac.

Vers. 49. — « Et non discedimus a te; vivificabis nos, et nomen tuum invocabimus. »

Et non discedimus a te ultra, [Cassiod., Aug.] cum filium habemus, et vivificabis nos, ut te, non terrena amemus, in quo prius mortui eramus. Hæc utilitas ex adventu Filii est. *Et nomen tuum invo-*

cabimus, id est te diligemus, tu eris nobis totum et A
juvamen. Quod ut sit,

VERS. 20. — « Domine Deus, virtutum, con-
verte nos, et ostende faciem tuam, et salvi eri-
mus. »

Domine Deus, virtutum, converte nos. [Haym., Gl.
int., Cassiod.] In quo incæpi in eo finiam. Et os-
tende faciem tuam, et salvi erimus. Magna est sua-
vitas hujus versiculi; in hoc regulam totius religio-
nis exponit. Primo enim Deus nos convertit tunc
et nos ante faciem ostendit, id est lumine pietatis
nos inspicit, postquam tandem nōs salvat. Hæc
ergo propheta iterat, quia per ipsum quisque breviter
quod expedit implorat.

COLLATIO IN PSALMUM LXXIX: « QUI REGIS ISRAEL IN-
TENDE: QUI DEDUCIS VELUT OVEM, JOSEPH. »

(De ratione tituli et ejus additione, apud Septua-
ginta aliquoties discussum est.)

VERS. 5. — *Super orationem servi tui.* Hebr. ha-
bent *populi tui*, ut omnes reddunt אֲנִי אֲנִי. Sane servi Dei sunt populus Dei. Unde Græci in
plurali habent τῶν δούλων σου. Suboleo tamen Sep-
tuaginta legisse aleph loco ayn. Siquidem et אֲנִי
UMMAH Hebræis sonat *populum*, אֲנִי אֲנִי etiam
eisdem litteris significat *servitutem*.

VERS. 6. — *Potum dabis nobis in lacrymis in men-
sura.* Hieronymus pro in *mensura*, ponit *tripliciter*.
Sic et Pellicanus. Verumtamen ille numerus accipi-
tur pro *multipli*. Unde alii dicunt, in *maxima men-
sura* שְׁכָלִישׁ SCHALISCH, utroque tendit. Quod autem
Hebraice habetur *eos* vel *eis*, et dicimus *nos* vel *no-
bis*, nihil ad sensum, etiamsi Hieronymus verterit
velut Septuaginta. Quamobrem non est improba-
bile exemplaria variasse.

VERS. 14. — *Singularis ferus depastus est eam.*
Hieronymus, omnes *bestiæ agri*, *depastæ sunt eam*.
Sic pene Pratenis, Munsterus, Pellicanus et Cam-
pensis. Est tamen controversia apud Hebræos, quid
proprie significet זֶזֶז, etiamsi vulgarior sit opi-
nio nomen esse generale ferarum silvestrium. Si-
quidem Sanctes vertit, *avis agrestis depasta est
eam*. Is in suo Thesaurō recenset sententiam cujus-

dam Rabbini, זֶזֶז qui arbitraturesset avem magnam,
quæ ubi suas extenderit alas, offuscat solem. Istud
credo fabulosum. Utuncque fuerit, certum est psal-
mum significare singularem quandam desolationem.
Porro interpretes pro Cajetano, pro *sera agri*, di-
xerunt *reptile Omnipotentis*, ut appareat ipsos le-
gisse שָׂדֵי SCHADAI per punctum nuncupatum iamin,
cum alii legant שָׂדֵי SHADAI, per punctum smol sa-
dai.

VERS. 16. — *Perfice eam.* Hieronymus pro impera-
tivo posuit nomen, *radicem*, ut pertineat ad supe-
rius verbum *visita*; Munsterus, *locum vineæ*; San-
ctes et Nebiensis, *habitationem*; Pratenis, *plantu-
lam*; interpretes pro Cajetano similiter. Hebraicum
vocabulum כְּנָח CANNAH imperative sumpserunt Sep-
tuaginta a verbo כָּן *con*, vel כָּן *can*, id est *fir-
marit, præparavit*. Et præter normam ut sæpe
Hebræis contingit. Et Pellicanus vertit, *præ-
para*. Paraphrasis Campensis *restitue pristina di-
gnitati*.

VERS. 16. — *Incensa igni et suffossa ab increpa-
tione vultus tui peribunt.* Hieronymus vertit per ac-
cusandi casum, *succensam igni et deramatam*, ut
intelligas vineam aut plantam, et illud pendere a
verbis superioribus. Alii quidem vertunt sub recto
casu, singulariter tamen, et ponunt, *est vel jacet
verbum*. Deinde quod sequitur, *ab increpatione vul-
tus tui peribunt* vel *pereant*, referunt ad eos qui hoc
fecerunt, aut ad cultores vineæ, qua succensa ne-
cesse fuerit eos perire. Revera in Hebræo, hæc duo
inveniuntur singularia et feminina שֶׁרֶפָה SERUPHAN,
כְּסוּחָה KESUAH. Consimiliter Græce ἐκκαυσθήσονται
καὶ κατακαύθησονται. Et Hieronymus sic accipit in
commentariolo hujus loci, quem ubi recensuit,
mox subnectit: « Synagoga utique cum Judæis
non creditibus. Divus autem Augustinus acci-
piens plurative et neutro genere, nihil exorbitat
a sensu, quem etiam refert Chaldeus, *incensum
igni et concisum, ab increpatione vultus tui pe-
reant*. »

VERS. 20. — *Nomen tuum invocabimus.* Solus Hier-
onymus transtulit passive, *nomine tuo vocabimur*.
Ob idque clarissimum est vel hic ipsum legisse sine
punctis; nam nihil distat activum a passivo, ci-
tra punctorum assignationem. Potes enim enuntiare
נִקְרָא בְּקִרְאָה NIKRA, id est *invocabimus*, vel נִקְרָא
בְּקִרְאָה, *vocabimur*. De hac re disputatum est in ora-
tatione.

PSALMUS LXXX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PRO TORCULARIBUS. PSAL-
MUS IPSI ASAPH QUINTA SABBATI. »

Exultate Deo. Titulus: *In finem pro torculari-
bus. Psalmus ipsi Asaph, quinta Sabbati.* [Aug.,
Haym., Aug., Alcuin.] In hoc psalmo multa sunt con-
gesta mysteria, ita tamen ut limen psalmi indicet
interiora, per torcularia et quinta Sabbati nobis
insinuata. Quinta enim Sabbati, id est quinta die,
creavit Deus ex aquis animalia, scilicet natatilia et
volatilia (Gen. 1), id est pisces et aves, in quo sa-
cramentum baptismi significatur, quo renati alii
sunt tanquam aves, scilicet qui, contemptis his
temporalibus, ad cœlestia sublevantur; alii tan-
quam pisces qui in fluctibus hujus sæculi remanent
curiosi; per torcularia intelliguntur Ecclesiæ. De
actualibus namque torcularibus, nihil in hoc psalmo
dicitur: Unde constat spiritualia esse torcularia

quæ hic memorantur, scilicet Ecclesias, quia sicut
in torcularibus tria sunt, scilicet pressura, et de
ea duo, scilicet oleum et amurca, quorum alterum
reconditur; alterum vero projicitur, similiter vinum
et acinum. Sic et in Ecclesia est pressura tribula-
tionum pondus passionum, per quod fit discretio
bonorum et malorum, quos eadem sacramenta con-
jungunt. Sicut enim racemus in vite simul habet
vinum et acinum, et oliva in arbore oleum et amur-
cam, sic ecclesiastica sacramenta bonis et malis
communia sunt. [Aug.] Sicut autem vinum et
oleum pressura torcularis eliquata reconduntur,
acinum et amurca projiciuntur velut in sordibus
conculcanda. Ita accedente pressura tentationum,
justus justior fit, et sordibus sordescit magis (Apo-
c. xxi). Si ergo pressuræ sunt quas queruntur blas-
phemi Christianis temporibus abundare; ne turbet-

ris, esto oleum, non amurca quæ projicitur. Hic enim discernitur, quod simul pendebat in arbore. Pro pressura ergo tribulationum discernente cantatur hic psalmus Asaph, id est Dominicæ congregationi, renatis ex aqua baptismi : ex quibus alii sunt oleum et vinum, aves, id est spirituales, alii sunt amurca, acinum pisces. [Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] Et est sensus tituli : *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est in Christum, cantatur ipsi Asaph quia secundum historiam Asaph iste loquitur Judæis et spiritualiter Christianis. Asaph enim sibi ipsi loquitur. Psalmus dico agens *pro torcularibus*, id est ecclesiis, in quibus est pressura tribulationum, habitus *quinta Sabbati*, id est loquens de baptizatis et baptizandis aqua baptismi, quod figuratum est per opus quintæ sabbati. Intentio : [Aug., Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Monet ut post baptismum contemptis his ad cœlestia, mente scilicet ascendamus. Modus : Bipartitus est. Primo dicit quid agendum est electis, qui sunt oleum, vinum, aves. Secundo agit de amurca redarguens reprobos, ibi, *audi, popule meus*. Asaph ergo quasi proposita sibi imagine cujusdam solemnitatis electos ad celebritatem incitat dicens : O aves, vinum, oleum, scilicet congregatio Dei, cui fit hic psalmus,

VERS. 1. — « Exsultate Deo adjutori nostro ; jubilate Deo Jacob. »

Exsultate Deo adjutori nostro. [Aug., Cassiod., Aug.] Alii exsultant deceptoris suo mundo. Vel fictio deo, qui delusor est, et deceptor vel desertor. Vos autem, *exsultate Deo adjutori nostro ; jubilate gaudio*, quod non potestis explicare *Deo Jacob*, quia vos vere **183** estis Jacob, scilicet minor populus cui serviet major. Et

VERS. 2. — « Sumite psalmum, et date tympanum ; psalterium jucundum cum cithara. »

Sumite psalmum, [Aug., Gl. int., Cassiod., Alcuin.] id est spiritualia accipite. Per psalmum enim intelligitur donum cœleste quod a Deo per gratiam largitur. *Et date tympanum*, id est carnalia. Per tympanum enim accipitur carnale quod a vobis est, id est in vestris sacculis habetis. Quasi dicat : Verba Dei, et humani actus in unam societatem conveniant. Hæc est enim pax Jerusalem (*Psal. cxxi*). Hæc est ratio dati et accepti (*Philipp. iv*). Unde Apostolus : *Si spiritualia seminavimus vobis, non magnum est si carnalia vestra metamus* (*I Cor. ix*). [Aug.] Ideo psalmo jungite tympanum, quia psalterium (ponitur hic pro psalmo) *jocundum est cum cithara*, quæ ponitur pro tympano. Quasi dicat : Qui expectat cœlestia non sit piger ad operanda terrena predicationi verbi Dei, corporalibus respondeamus operibus. Deinde subdit :

VERS. 3. — « Buccinate in neomenia tuba, in insigni die solemnitatis vestræ. »

Buccinate. [Alcuin., Aug., Alcuin., Aug.] Hæc usque ad partitionem. Vel ad litteram simpliciter, de Judæis accipienda sunt, vel allegorice de Chri-

stianis. Ad litteram autem sic accipitur ; *Buccinata tuba in neomenia*, vel initio mensis tubæ, quod idem est. Neomenia enim Græce, Latine dicitur *nova luna*. Neos [νῆος] novus, menes [μήνας] luna, quæ est initium mensis ; a primo autem die septimi mensis jussum erat Judæis, ut septem diebus tuba canerent, id est in initio novæ lunæ. Et dicitur illud festum Tubarum, quod celebrabant in memoria illius rei quod Dominus ostendit Abraham arietem inter vepres hærentem cornibus, quem pro Isaac immolavit. Deinde quasi exponendo subdit, *in insigni die solemnitatis vestræ*. Hæc eadem spiritualiter Asaph Christianis loquitur. Quasi dicat : Sumite, et date, et ne terreamini ; sed buccinate tuba in neomenia, id est in innovatione vestri, annuntiate et predicate aliis clarius, et contentius novam vitam, [Cassiod., Aug., Gl. int.] quam nova luna significabat, in qua Judæi clangebant tubis septem diebus : per quod significabatur quia qui septiformis gratia Spiritus sancti per quam innovamur erat prædicanda tuba, id est aperte, scilicet per opera manifesta, vel altis clamoribus. Unde Isaias : *Exclama, exalta vocem tuam* (*Isa. lvm*), scilicet tuba. Dico in neomenia, scilicet, in insigni die solemnitatis vestræ, id est in novitate vite, ubi est veritatis cognitio et a malis feriatio.

VERS. 4. — « Quia præceptum in Israel est, et judicium Deo Jacob. »

Quia præceptum. [Cassiod., Alcuin.] Hoc prius secundum historiam sic : Ideo tuba canendum, quia lex data est Judæis per Moysen, in qua hoc præcipitur. Et hoc est. Ideo hoc, *quia præceptum est a Deo in Israel*, hoc est in Judæis. Ubi autem præceptum, ibi et judicium est, quia in lege peccaverunt, secundum legem judicabuntur (*Rom. ii*). Et ideo etiam hoc agite et, id est quia *judicium est Deo Jacob*, id est quia judex futurus est qui hoc præcipit, et

VERS. 5. — « Testimonium in Joseph posuit illud cum exiret de terra Ægypti ; linguam quam non noverat audivit. »

Testimonium futuræ rei. [Cassiod., Haym.] Posuit illud præceptum, vel sine illud in Joseph, id est in populo Judæorum, quando ? *cum exiret de terra Ægypti ; linguam quam non noverat*, id est, legem per Moysen datam audivit et tunc Dominus

VERS. 6. — « Divertit ab oneribus dorsum ejus ; manus ejus in cophino servierunt. »

Divertit dorsum ejus ab oneribus, [Cassiod., Aug.] quibus exercebat eos Pharaon in luto et latere. Nam *manus ejus*, id est populi Judaici, *servierunt in cophino*. Cophinus est vas quo terram portabat, lateres faciens Pharaoni.

VERS. 7. — « In tribulatione invocasti me, et liberaavi te ; et exaudivi te in abscondito tempestatis ; probavi te apud aquam contradictionis. »

In tribulatione. Si propheta loquitur hic ita dicitur, divertit dicens : *In tribulatione invocasti me ; et liberaavi te, et exaudivi te in abscondito tempestatis*.

[Haym., Cassiod., Haym.] Ad litteram, quando nec aperte audebant gemere metu Ægyptiorum, cum affligerentur operibus luti et lateris, imputabantur eis beneficia Dei, ut gravior existimetur offensa. *Probari te apud aquam contradictionis*, ubi de bonitate mea et potentia mea desperans dixisti: *Nunquid poterit de petra ejicere aquam aut parare mensam in deserto?* (Psal. lxxvii.)

[Cassiod.] Vel hoc totum spiritualiter de Christianis accipitur hoc modo: Ideo prædicate in innovatione vitæ, quia hoc præceptum est in Israel, id est in Judæis, et ad litteram et spiritualiter, et iudicium est Deo Jacob. Non mutatur. Et non solum Judæis, sed etiam gentibus præceptum, et hoc est, Et posuit illud, præceptum, vel sine illud, et est idem sensus: *Posuit testimonium*, id est præceptum sub atestatione, in Joseph, id est in gentibus augmentatis. Joseph enim interpretatur augmentum. Gentes ergo sunt Joseph, quia multi filii desertæ magis, quam ejus, quæ habet virum (Isa. liv). Quando posuit? *Cum exiret de terra Ægypti*, etc. Ecce quinta Sabbati, unde in titulo ait: [Aug., Alcin.] Cum populus multiplicatus exiret de terra Ægypti, id est de tenebris ignorantie per baptismum, tunc audit et percipit mysteria, quæ non noverat, ubi debeat hærrere cor. Et hoc est, cum exiret per baptismum de terra Ægypti, id est de tenebris ignorantie. *Lingua quam non noverat audivit*, id est præcepta Evangelii, quæ prius non noverunt. Vel hoc significat quod apostoli locuti sunt variis linguis magnalia Dei. Quid ex hoc auditu sibi fuit? Ecce, *divertit*, ipse vel Dominus, *ab oneribus*, etc. Vel ita continua; *fuitne exeundum?* fuit utique, quia *divertit Deus, dorsum ejus*, id est rationem ab oneribus, id est sarcina peccatorum, quæ etiam per insequentes Ægyptios notata sunt. Unde Dominus: *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (Matth. xi). A quibus hominibus divertit? ecce, *manus ejus servierunt in cophino*, [Aug.] id est in servili opere in immunditiis peccatorum, in terrenis operibus et lutosi, quæ significantur per cophinos: quibus stercora mundantur, et terra portatur. Peccata autem servilia opera sunt juxta illud: *Qui facit peccatum, servus est peccati* (Joan. viii). In tribulatione, loquitur hic Deus peccatori, dicens: *Ante in cophino serviebas. Sed, invocasti me, in tribulatione, quæ erat pressa peccatis, et liberavi te, et exaudivi te in abscondito tempestatis*, [Aug., Haym., Cassiod.] typice, scilicet non in tempestate maris, sed in tempestate cordis, ubi pateris bellum suggestionis, ibi, *exaudivi te*, ut corde credas ad justitiam (Rom. x), *probari te apud aquam contradictionis*, id est apud populum contradicentem, ut ore fiat confessio ad salutem (ibid.). Ita enim probat nos Deus in contradictionibus hæreticorum. [Aug.] Et revera qui exauditus est in tempestate cordis debet probari in aqua contradictionis. Cum enim crediderit et baptizatus fuerit, jam gradiens viam Dei habet multos exagitatores,

A multos insultatores, multos detractores, dehortatores, multis modis obsistentes. Hæc est aqua contradictionis quam senserunt antiqui, sed jam pene siccata est. Tunc enim aquæ populorum turbabantur, et acriter resistebant. Tunc enim Samsoni viro forti eunti ad ducendam uxorem de alienigenis obviam occurrit leo, quem occidit, scilicet Christo eunti ducere uxorem, id est Ecclesiam, de gentibus occurrit leo obviam fremens, id est populus gentium, sed dissipavit eum ut hædum caprarum, quia populus ille nihil erat, nisi languidus peccator, occisa autem illa feritate, jam non sic fremit, non currit obviam Christo; imo vero jam in ipso invenimus lēges pro Ecclesia, quasi favum in ore leonis. Quid ergo jam metuenda aqua contradictionis, quæ jam prope tota siccata est? Olim namque etiam Christo aqua contradictionis fuit; etiam in seipso, ut de eo nato dictum est. *Erit in ruinam et in resurrectionem multorum et in signum cui contradicetur* (Luc. ii), sicut Judæi contradixerunt titulo crucis ejus, volentes mutare titulum. Quibus Pilatus respondit: *Quod scripsi scripsi*, etc. (Joan. xix). Qui ergo probat nos ad aquam contradictionis ipse, eandem aquam sensit, ut eam nos non timere faceret.

PARS II. ἀνταρὰ. VERS. 8. — « Audi, populus meus, et contestabor te; Israel, si audieris me, non erit in te Deus recens, neque adorabis deum alienum. »

C Audi populus. [Aug., Gl. int., Alcin., Aug.] Secunda pars, hactenus egit de oleo torcularis, id est de bonis, jam hic agit de amurca, id est de reprobis, qui hic arguuntur, quod dicitur ad cavendum. Quasi dicat: Quia tot beneficia feci, o amurca, acinum, pisces qui estis *populus meus*. Et hic enim, suus, est pertinens ad torcular. Audi, [Cassiod., Haym.] id est intellige, et ego contestabor te, vel testificabor tibi, alia littera, id est testimoniis Scripturarum probabo tibi quod dicam. Vel contestabor te, [Cassiod.] id est testis ero veritatis. Ecce ipse Dominus iudicii testem se facit veritatis, tam hic quam in futuro, ut nullus jam dubitet, cum ante iudices terrenos soleant testes produci ad cognitionem veritatis. [Cassiod., Aug., Hier., Aug.] Deinde quid velit eum intelligere subdit: *Israel, si me audieris*. Vocando eum Israel familiarem sibi significat, et ad jussa invitat. *Non erit in te*, in corde tuo, ubi veritas non falsitas debet esse. Non dico a te, quasi foris sit, sed in te, id est in corde tuo, ubi, si non recte sentis, est imago phantasmatis tui. Quod enim quisque cupit et veneratur, hoc illi deus est. Quid non erit in te? *Deus recens*. Hoc dicit, ne verbum Patris putetur sub tempore. Deus enim recens ad tempus factus est. Deus autem noster non est recens, sed ab æterno in æternum. Etenim Christus noster recens forte homo est, sed sempiternus Deus. In te ergo non erit deus recens. Si me audieris, alii quidem sibi faciunt recentes deos, vel idola, vel Christum impari Patri, Filium Dei di-

centes et Filium Dei negantes. Si enim Filius unicus est, hoc est quod Pater est ex aeternitate. Illi autem cogitant recentem deum, et alia huiusmodi fingunt in corde; et ita ipsi sunt templa simulacrorum, quæ, si non in templis, tamen (quod peius est) in corde suo posuerunt. Magnum ergo opus est intus hæc idola frangere, et locum Deo viventi, non recenti in corde dare. Omnes enim isti aliud et aliud sentientes, alios atque alios deos sibi facientes, ipsamque fidem falsitate variantes sibi consentire videntur. In omnibus enim terrena est cogitatio, opinio diversa, vanitas una. Unde alibi: *De vanitate sua in idipsum* (Psal. Lxi), quamvis enim opinionum varietate discordent, simili tamen vanitate colligatur. Ideo Samson caudas vulpium colligavit, ibique ignem alligavit, ut incenderet messes alienigenarum, scilicet Philistæorum (Judic. xv). Samson interpretatur *sol eorum*, id est Christus, qui est sol eorum, scilicet quibus ipse lucet: non omnium sol est, de quo mali dicturi sunt: *Erravimus a via veritatis. Et sol justitiæ non illuxit nobis.* (Sap. v). Et alibi: *Sol justitiæ est, et sanitas in pennis ejus* (Malach. iv). Vulpes autem sunt insidiosæ maximi hæretici, latentes in tortuosis et cavernosis anfractibus decipientes, et ore putentes, de quibus in Canticis dicit sponsa: *Capite nobis vulpes pusillas, exterminantes vineas* (Cant. ii), id est convincite hæreticos, qui, etsi dissentire videntur ab invicem, in malum tamen, id est in posterioribus, consentiunt, et simili vanitate tenentur et igne corrumpente, quem caudis trahunt incendunt messes; non nostrorum, quia novit Dominus qui sunt ejus (II Tim. ii): sed alienigenarum, qui sunt vasa contumeliæ. Ad populum ergo istum loquens ait: *Si me audieris non erit in te deus recens, quia ego sum qui sum* (Exod. iii), non dicit a te quasi forinsecus sit adhibitum simulacrum: sed *in te*, id est in corde tuo, imago recentis dei, quam portans tecum, remanes vetustus. *Neque adorabis deos alienos.* [Cassiod.] Si enim non cogitas falsum deum, nec adorabis fabricatum, alienum dicit deum, qui nomine non essentia deus est. Est autem pene par æcelus, recentem deum putare, et idolis servire. Dico non adorabis, nec debes, quia *ego sum qui sum*.

184 VERS. 9. — « Ego enim sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti; dilata os tuum et implebo illud. »

Ego enim [Aug., Gl. int., Cassiod., Aug.] non alienus, et si homo sim, *sum Dominus Deus tuus*, qui tibi hæc temporaliter præstiti, scilicet *eduxi te de terra Ægypti*. Historialiter per hoc ostenditur non esse recens. Allegorice, eduxi te per baptismum, de terra Ægypti, id est de tenebris ignorantie; factis propriis indicator Deus. *Dilata desiderio os tuum*, id est cor tuum, ubi angustias pateris, ubi sunt vana simulacra. Sed dilata os tuum, confitendo, amando, frange idolum cordis, quod te angustat; tolle de conscientia tua recentem deum. *Et ego implebo*

A illud pane vitæ et intellectus, quia apud me est fons vitæ. Sic monui.

VERS. 10. — « Et non audivit populus meus vocem meam; et Israel non intendit mihi. »

Et non audivit populus meus vocem meam, [Aug., Cassiod., Aug.] cui legem dedi, et magna feci, ut culpa cresceret. Etsi enim implevi ora prophetarum, non tamen ab amurra auditi sunt. Quis enim ejus vocem non audivit? ecce: *Et Israel non intendit mihi*. Ingratus tot beneficiis, nec etiam attendere voluit. Unde digna sequitur ultio.

VERS. 11. — « Et dimisi eos secundum desideria cordis eorum; et ibunt in adinventionibus suis. »

Et dimisi eos. [Aug., Haym.] Ecce currit amurra, B apertis foraminibus torcularis. *Secundum desideria cordis eorum*, id est dedi eos sibi. Unde Apostolus: *Tradidit eos Deus in concupiscentias cordis eorum*; Et ipsi *ibunt in adinventionibus suis*, vel *affectionibus*, alia littera, quibuslibet, quia propter traditiones suas irrita fecerunt mandata Dei (Matth. xv). Sed

VERS. 12. — « Si populus meus audisset me; et Israel si in viis meis ambulasset. »

Si populus meus audisset me, [Haym., Aug.] credendo. Deinde exponendo subdit, *Israel*, hic est populus, scilicet *si in viis meis ambulasset*, hoc est audire me,

VERS. 13. — « Pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliassem: et super tribulantes eos misissem manum meam. »

Forsitan, [Rem., Aug., Haym., Cassiod.] id est vere, sed ironice dicit, *humiliassem inimicos eorum*, omnis generis inimicos, omnis generis hostes, de quibus conqueritur quod per eos peccet, inimicos dico, *pro nihilo* computandos. Vel pro nihilo, id est gratis hoc fecissem. Vel secundum aliam litteram, *humiliassem inimicos*, in nihilum redigendo, et *missem manum meam*, id est vindictam, *super tribulantes eos*, quos pressissem potentia mea. Exemplum istorum patet quia si Deo resistimus, ipse non contradicit inimicis nostris, nec manum defensionis nostræ super eos ponit.

VERS. 14. — « Inimici Domini mentiti sunt ei; et erit tempus eorum in sæcula. »

Inimici Domini. [Cassiod., Aug.] Item Propheta loquitur post interposita verba Domini. Quasi dicat: De inimicis conqueruntur, quod per eos peccent, sed ipsi facti sunt inimici Domini, quia *mentiti sunt ei*, resumendo, quibus renuntiaverunt, abrenuntiaverunt in baptismo diabolo et pompis ejus, id est diabolicis factis a Deo damuandis, sed rursus ad ea redeunt, et sunt novissima pejora prioribus (Luc ii). Ecce canis reversus ad vomitum, et sus lota in volutabro luti (II Pet. ii). [Cassiod., Aug., Alcuin., Aug.] Vel ad litteram de Judæis, qui mentiti sunt Domino, non peragentes promissa. Hoc non pagani, qui nil promiserunt. Quid inde eis? Et si hic tolerati sunt, non salvantur solis sacramentis: quod

ita dicit: *Et ideo quia tales sunt erit tempus pœnæ eorum in sæcula* id est in æternum, etsi hic floreat. Vel tempus eorum, id est variatio eorum per pœnas, transibunt enim ab aquis nivium, ad calorem nivium (*Job xxiv*), erit in sæcula, id est in æternum. Et qui sunt isti? ecce:

VERS. 13. — « Et cibavit illos ex adipe frumenti; et de petra melle saturavit eos. »

Et cibavit illos, [Cassiod., Aug.] vel ita continuat: Tales sunt, *Et tamen cibavit illos ex adipe frumenti*, ad litteram, vel *manna*. Unde ipsi sunt ingrati. Vel allegorice, eos cibavit corpore Christi. Sacramentis enim suis eos miscuit, et Judæ etiam buccellam dedit. Vel, cibavit eos ex adipe frumenti, id est spirituali intellectu. *Et de petra melle saturavit eos* ad litteram, in eremo de petra produxit aquam, non mel (*Num. xx*). Ideo mystice tantum intelligitur. Mel ergo sapientia est primatum tenens dulcoris in escis cordis. Et est, non solum adipe frumenti cibavit eos, sed etiam, melle profluenti de petra, id est sapientia Christi. Nam petra erat Christus (*I Cor. x*). Saturavit eos, ut delectentur verbo Dei, cognitione sacramentorum, solutione parabolarum et tamen mentiti sunt ei.

COLLATIO IN PSALMUM LXXX. « EXALTATE DEO. » etc.

VERS. 2. — *Psalterium jocundum cum cithara*. Perpusillum est, quod ex Hebræis conversus est sermo. כִּנּוֹר נָעִים עִם בֵּל KINNO'R NA'IM IN NA BEL, quod verit Hieronymus, *citharam, decorum psalterio*, etiamsi prima particula *organum* significet, et de postrema est controversia.

VERS. 3. — « *In insigni die solemnitatis vestræ*. Hier. *In medio mensæ, in die etc.* Pratensis; in solemnitate, in die, etc. Sanctes et Munsterus; in tempore constituto in die, sive et die solemnitatis. CISEN, significat tempus constitutum solemnitatis. Quia vero Num. xxix, in medio mensis septimi, hoc est decimo quinto die fiebat festum Tabernaculorum insigne octo dies, ad illud alludebat versio Hieronymi, et Pellicani itidem. Ait enim: *In operimento diei festivitatis*. Adde quod כִּסֶּה CISEN cum eisdem litteris Hebræis, et jam thronum sonat, eoque potest respondere lectioni Vulgatæ, *in insigni die*, cum thronus sit cujusdam majestatis symbolum. Cæterum quod legimus *festivitatis vestræ*, et Hebr. nostræ, eodem recurrit.

VERS. 6. — « *Manus ejus in cophino servierunt*. Diceret quis oppositum esse in Hebr. sensum, etenim Vulgata lectio sonat *angariam servitutis*. Hieronymus ex Hebræo, et cæteri contra, *liberationem a servitute*, suis interpretationibus demonstrant. Ille hoc pacto, *manus ejus a cophino recesserunt*. Si-

militer Nebiensis. Sanctes, *manus ejus ab cheno transierunt*, Munsterus, *manus ejus a cacabis facientis transierunt*. Ubi de suo adjecit, *facientis*. Cæterum cum תַּבְּרִינָה TAABORNAN, id est *transierunt*, et תַּבְּרִינָה TAABODENAN, finitima sint ob daleth et res, quæ litteræ parvo apice, distinguuntur, et posterius verbum significet *servierunt*, verisimile est LXX ita habuisse, ut per daleth enuntiarent. Nec tamen sententiæ incommodat ur ullo modo, quin ea clausula videtur declarativa superioris mox præcedentis, *divertit ab oneribus dorsum ejus*. Quod si quis pergat, et cognoscere affectet particularius quæ fuerunt onera, quibus levatum est dorsum filiorum Israel, statim perpendet ex cophinis, quibus adigebantur ferre lapides, terrarum effossiones, et id genus, dura servitute pressi, ut ex Exodo palam est. Porro quod pro *cophino*, alii vertunt *ollam aut cacabum*, non mutat intelligentiam, etiamsi vox Hebræa דֹּדֵד sit utrique significatui communis.

B VERS. 11. — *Secundum desideria cordis eorum*. Hieronymus, Nebiensis, Munsterus, et Campensis, *in pravitate cordis*; Sanctes, *in fortitudine*; Pellicanus, *in temeritatibus*; Paraphrasis, *in animo obcurato*. Certe שְׂכֵרִיּוּת SCHERIRUTH est *duritia, obstinatio, pravitas, temeritas*, quæ nemo dubitat esse passionis affectus cordis, Propinquius tamen accedunt ad LXX, Cajetani doctores, vertunt enim, *in directione cordis*. Quasi dicas: Ideo quia noluerunt a Deo regi et gubernari, ipsi sibi sunt relictæ et proprio sensui. Forsan intellexerunt duci a verbo שָׂרָה SARAH, quod est *dominari*, per punctum smol, id est sinistrum. Chaldeus non longe est a nobis, *expuli eos in cogitationibus cordis eorum*.

VERS. 13. — « *Pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliasem*. Hunc locum calumniatur Fab. propter particulam *forsitan*, quæ est nota dubitationis, et Deo competere nequit. Rursum *pro nihilo*, id est *gratis* vel *frustra*, longe a Deo abhorret. Quare dicendum cum Hieronymo, *quasi nihilum inimicos eorum humiliasem*. Nonnulli vertunt, *quoniam brevi tempore inimicos etc.*, quia Hebr. habet כְּעֵם כִּמְאֵת KIMAT. Jam quantum ad notam dubitationis *forsitan*, id est peculiare in arcanis, ut illud Ezech. ii: *Hæc dicit Dominus Deus*; Si forte vel ipsi audiant, et si forte quiescant. Et Lucæ xx: *Forsitan cum hunc viderint verebuntur*. Loquitur Dens Pater de Filio. Quem tropum loquendi declarat divus Hieronymus, in Matth. xxi: « Ambigere dicitur Deus, ut libera voluntas hominis reservetur. Quantum ad secundum, *pro nihilo*, licet non cogamur exponere, id est *gratis*, sed in nihilum, aut ut habet paraphrasis Campensis, *nullo negotio perdidissem inimicos*, aut, ut alius dicit, *ad paucos redigerem hostes eorum*, tamen interpretando *gratis*, non eo tenderet sensus, velut Deus quidpiam faceret sine causa, sed frequenter sine merito nostro præcedente, copiosa munificentia sua multa elargitur. Et ad eum modum interpretatur divus Augustinus illum versiculum psal. lv. *Pro nihilo salvos facies illos*, hoc est inquit, nullis eorum meritis præcedentibus. »

PSALMUS LXXXI.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS ASAPH. »

Deus stetit in Synagoga. Titulus: *Psalmus Asaph*. (119) Psalmus iste est de duabus naturis in Christo, in quo Christus vel Propheta loquens, exprobrat ipsi Asaph, id est Synagogæ, quæ et Dominum corporaliter vidit, et tamen eum non agnovit. Unde et

(119) Ex Cassiod. in tit. et in contentione psal.

hic dicit: *Deus stetit in Synagoga*. Et est sensus: *Psalmus iste sit Asaph*, id est Synagogæ, quæ hic redarguitur, ut saltem nunc intelligat quod non ante. Intentio: Monet credere Christum verum Deum esse et verum hominem. Modus: Tripartitus est. Primo nuntiat Deum stetisse, et arguit contrarios.

Secundo monet intelligere Christum esse Deum, et A si pauper sit et egenus, ibi, *judicate*, etc. Tercio dicit quid eis propositum fuerit, sed tamen perierunt, ibi, *ego dixi*. Prius ergo nuntians Deum, ait :

VERS. 1. — « Deus stetit in Synagoga deorum : in medio autem deos dijudicat. »

Deus stetit. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Dei non est stare qui cœlum et terram implet, qui est intra omnia non inclusus, extra omnia non exclusus, sed per hoc breviter Deum hominem indicat, ergo *Deus factus homo stetit in Synagoga deorum*, id est in populo Judæorum, ubi Filius Dei, secundum quod homo stetit, qui fuit missus ad oves quæ perierunt domus Israël (*Matth. xv*). Spiritualis autem præsens dei-tatis, quæ ubique est, non proprie ad Synagogam pertinet, nec tempore variatur, deos autem dicit, quos postea filios Excelsi dicit, ibi, *ego dixi : Dii estis, et filii Excelsi omnes*. De quibus etiam per Isaiam Dominus dicit : *Filios enutriti et exaltari, ipsi autem spreverunt me* (*Isa. i*). Filii autem sæpe dicuntur Judæi, non solum gratia Novi Testamenti, sed gratia Veteris, qua scilicet eos de Ægypto liberavit, et terram promissionis dedit. Non itaque Pater, non Spiritus sanctus, sed Filius corporaliter stetit in Synagoga Judæorum. Sed cur ibi stetit? ecce *deos dijudicat* secundum quod Deus; stat homo, discernit Deus, id est non meritis, sed gratia discernit vasa, alia in honorem, alia in contumeliam (*II Tim. ii*; *Rom. ix*). Hoc autem facit stans **185** in medio. Unde in Evangelio Joannis : *Medius vestrum stetit, quem vos nescitis* (*Joan. j*). Unde et hic in sequenti dicitur : *Nescierunt neque intellexerunt*, sed amicus sponsi stat et audit, et gaudio gaudet propter vocem sponsi (*Joan. iiii*).

VERS. 2. — « Usquequo judicatis iniquitatem, et facies peccatorum sumitis? »

Usquequo judicatis. [Aug.] Hæc est vox discernentis. Quasi dicat : Misi legem et prophetas, et restitistis, vel interfecistis; sed usquequo hæc? num usque ad adventum Filii? Misi utique prophetas, sed injuriis affecistis, vel interfecistis, vel hoc agentibus consensistis. Sed cum hæc agentibus, nec loqui dignum sit vos qui tacuistis, et imitari eos voluistis, id est vos qui eos, qui tunc tacuerunt, vel innocentibus imitari voluistis. Usquequo judicatis iniquitatem, et facies peccatorum sumitis? Num et hæres occidendus est, qui pro vobis venit (*Matth. xxi*); qui propter vos sine patre esse voluit ut pupillus? (*Joan. iv*). Qui propter vos esurivit et sitiit ut egenus? (*Matth. iv*). Qui propter vos pauper factus est, cum esset dives? (*II Cor. viii*). [Haym., Gl. int.] Vel distingue inter judicantes et facies peccatorum sumentes. Nam per judicantes intelliguntur majores, qui inique judicant; sumentes facies, id est similitudines peccatorum sunt minores, qui consentiunt.

PARS II. ἀνάκλημα. VERS. 3. — « Judicate egeno et pupillo; humilem et pauperem justifyte. »

PATROL. CXCI.

Judicate. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi admonet intelligere Christum esse Deum, et si pauper fuerit et egenus, quod eos non fecisse dicit. Quasi dicat : Nolite judicare iniquitatem, vel consentire judicantibus, sed potius, judicate, hoc majoribus dicitur, *egeno et pupillo*, id est ad honorem ejus qui voluit esse sine patre propter vos, et *justifyte*, id est justum prædicare Christum factum humilem et pauperem propter vos, non illos propter se superbos, et vos minores.

VERS. 4. — « Eripite pauperem et egenum; de manu peccatoris liberate. »

Eripite pauperem et egenum; de manu peccatoris liberate. [Aug., Cassiod.] Hoc minoribus dicitur. Per quod ostendit nec illos fuisse immunes a scelere tanto qui permiserunt principibus Christum, cum pro multitudine timerentur, et possent illos a facto et se a consensu liberare. Qui enim desinit obviare cum potest, consentit; sed

VERS. 5. — « Nescierunt neque intellexerunt, in tenebris ambulant; movebuntur omnia fundamenta terræ. »

Nescierunt. [Aug., Haym., Aug., Cassiod.] Hoc omnibus convenit, prelati et subditi. Si enim cognovissent, nec illi Dominum crucifigerent, nec isti Barabbam eligerent (*I Cor. ii*). *Neque intellexerunt*, id est nec etiam scire curaverunt, quia in tenebris ambulant, id est excitati sunt, sed per hanc Israel cæcitatem, movebuntur ad fidem, omnia fundamenta terræ, id est plenitudo gentium ad fidem intrabit. Vel ita : illi nescierunt; tamen movebuntur, in passione Christi, omnia fundamenta terræ, quia in morte Domini terra mota est, et petraë scissæ sunt (*Matth. xxvii*). Hic patet de quo ante dixerat : Hoc enim signum in crucifixione Christi contigit. Vel fundamenta terræ, id est terreni spiritualiter moti sunt, illo tempore viso tanto miraculo, ut centurio qui dixit : *Vere Filius Dei erat iste* (*ibid.*). Vel, fundamenta terræ, id est felices copia terrenorum, super quos ædificantur terreni sicut boni super apostolos, qui dicuntur fundamenta cœli, movebuntur, vel admirando colli pauperem mortuum, vel eum contemptis terrenis sectando, addit, omnia, quia nullus est qui non miretur, vel convertatur. Terrenæ autem felicitatis regnum est superbia : contra quam venit Christus humilis, exprobrans eis quos vult altos facere per humilitatem his verbis :

PARS III. VERS. 6. — « Ego dixi : Dii estis, et filii Excelsi omnes. »

Ego dixi. [Cassiod., Alcuin., Rem.] Tertia pars, ubi dicit quid eis propositum fuit, sed perierunt. Quasi dicat : Nescierunt neque intellexerunt, tamen ego dixi, vos boni estis dii per adoptionem gratiæ, et filii Excelsi, id est hæredes Dei, omnes, id est cujuscunque conditionis. [Haym., Cassiod., Aug.] Has enim promissiones omnes accipiunt, qui mandata custodiunt, scilicet ut sint filii Dei; hoc enim ad justos dicitur, qui prædestinati sunt ad vitam.

VERS. 7. — « Vos autem sicut homines moriemini; et sicut unus de principibus cadetis. »

Vos autem mali, moriemini sicut homines, [Cassiod., Aug., Alcuin., Aug.] id est sicut peccatores, qui non sunt redempti. Hoc enim ad iniquos dicitur. *Et cadetis*, non extollemini ad cælum, *sicut unus de principibus*, id est per elationem animi cadetis, sicut diabolus; turba autem demonum quæ cecidit. Dicitur unus, quia in superbia similis. Vel ita: Vos autem mali moriemini per infirmitatem carnis, sicut homines, et cadetis, per superbiam; sicut unus de principibus, id est diabolus. Quasi dicat: Cum cito sicut homines sitis morituri, non tamen corrigimini; sed ut diabolus, qui in carne non moritur, extollimini ut cadatis, quia per superbiam diabolicam inviderunt gloriæ Christi, et viluit eis humilitas crucis. Vel omnibus generaliter dicit: Ego dixi: Dii estis, et filii Excelsi omnes, id est omnibus promisit cælestia. [Hier., Haym., Aug.] Deinde loquitur ad malos, discernens inter majores et minores, et primum ad minores dicit: Vos autem moriemini sicut homines; primi homines Adam, scilicet et Eva, qui suasionem diaboli peccaverunt. Et, vos majores, cadetis, sicut unus de principibus, id est sicut diabolus, qui per superbiam peccavit; proinde ut hoc vitium sanaretur, ex persona Prophetæ subditur:

VERS. 8. — « Exsurge, Deus, judica terram, quoniam tu hæreditabis in omnibus gentibus. »

Exsurge, [Aug., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Vos cadetis, sed, tu Deus, exsurge, a mortuis, *et judica*, id est damna, *terram* quæ tumuit te crucifigens, id est damna istos, *quoniam*, his repulsis, *tu hæreditabis in omnibus gentibus* id est omnes gentes erunt tua hæreditas. Vel, judica terram, id est mundum, quod potes, quia tuus est. Et hoc est quoniam tu hæreditabis in omnibus gentibus. Vel

A secundum aliam litteram: [Aug.] *Quoniam tu disperdes in omnibus gentibus*. Quid disperdes in gentibus? terram ipsam, id est eos qui terrena sapiunt, vel conterendo eos penitus, et ab hæreditate exterminando, vel affectum terrenæ cupiditatis et elationis absumendo in eis. Quod in bona accipitur, secundum quem intellectum etiam dicitur: *Tu hæreditabis in omnibus gentibus*.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXI: « DEUS STETIT, » etc.

VERS. 1. — *Deus stetit in synagoga deorum*. Hoc in loco ausus est Faber asfirmare LXX interpretes litteram corrupisse, ac exaggerando, impie eos tractat scribens fuisse illusos, et fœde lapsos. Movetur leviter ad id sentiendum, nempe ex hoc quod *in cætu Dei* singulariter dicitur, ubi legimus plurative *deorum*, et Hieronymus vertit, *Deus stetit in cætu Dei*. Cur ergo non eadem opera initium psalmi, translatum est sub plurali numero, dii steterunt, quando quidem habetur in Hebr. אֱלֹהִים ELONIM, numero multitudinis. Itaque sive eanties unico sive plurative, *cætus Dei* vel *deorum*, sunt sancti, qui ad Deum pertinent, vel principes qui auctoritate Dei potentiunt. Hic autem quando mox præmittitur collectionis nomen *synagoga*, cur LXX interpretes vocantur in ius sub forma singulari multitudinem intelligentes? Unde plures qui Hebraicum probe callent nihil reformidant per pluralem numerum traducere. Hinc Sanctes dixit, in *congregatione judicum*, quam Munsterus interpretatur *congregationem magnificam*. Et editio ad Campensem, in *cætu potentium*. Consonat et paraphrasis, e regione. Chaldeus paraphrastes, *Deus deitatem suam posuit in congregationem iustorum*, qui *potentes sunt in lege*. Nec obstat quod Hieronymus verterit singulariter. Sic enim vertit ut talem versionem, suo loco approbet. In commentariis enim ubi versiculum repetiit, tale subiecit interpretamentum; *Quia dii erant, propterea stabat eis Deus*. Et paulo post: « Vide hominis dignitatem, *Deus stetit in synagoga deorum*. Largitur nobis nomen, ut largiatur et meritum. » De divo Augustino non est dubium quam late et erudite per pluralem numerum prosequatur.

PSALMUS LXXXII.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM ASAPH. »

Deus, quis similis. Titulus: *Canticum Asaph*. [Alcuin., Cassiod.] Agit in hoc psalmo de secundo adventu Christi ad iudicium, ubi boni qui hic patiuntur, coronabuntur. Mali vero qui eos persequuntur, torquebuntur; per quod deterret iniquos a persecutione populi Dei, quem multis modis mali in præsentī affligunt, maxime tempore Antichristi. [Cassiod., Alcuin., Cassiod., Aug.] Et est sensus tituli; *canticum* istud, quod dicitur canticum, quia monet ad bonas actiones. Congrue utrumque jungit, quia in rebus actualibus est habenda contemplatio divina. Est *Asaph*, id est populi Dei, qui loquitur hic. Et quia Asaph proprie de Judæis est, intelligitur hic prophetia fieri maxime contra Judæos. Intentio: Malos dehortatur a persecutione bonorum, bonos vero monet ad patientiam; modus; Bipartitus est psalmus. Primo proposito timore futuri iudicis describit malitiam inimicorum vel iniquorum.

Secundo agit de vindicta inimicorum vel iniquorum, ibi, *fac illis sicut Madian*. Fidelis ergo Asaph prævidens Christum in maiestate iudicaturum, qui in humilitate iudicatus est, ait: O

D VERS. 1. — « Deus, quis similis erit tibi: ne taceas, neque compescaris, Deus. »

Deus, Christe, [Aug.] etsi homo es, ut alii. Et si iudicatus cum iniquis latronibus deputaris. *Quis erit similis tibi* in forma servi? non dico in forma Dei, cum in claritate iudicabis. Non ad divinitatem hoc refertur, cui nullus hominem comparandum cogitavit. Et ita non esset magnum, si hoc ad divinitatem referretur. Sed hoc dicitur illi, qui formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus est et habitu inventus ut homo. Ideoque non ait: Quis similis est tibi? quod utique diceretur, si hoc ad divinitatem referretur, sed dicit: Quis similis erit tibi? hoc ad formam servi referens quæ tunc cæteris dissimilis hominibus erit, quando iudex in glo-

ria apparebit. [Alcuin.] Vel potest hoc referri ad divinitatem, secundum quod dicit: O Deus, quis similis erit tibi, in potentia deitatis? Christum enim quem mali viderunt extra, iste videt intra, scilicet omnipotentem ne taceas. [August.] Quasi dicat: Et quia talis eris in futuro, ideo tunc, ne taceas, a pena, o Deus, qui primo tacuisti, quando sicut agnus coram tonante se fuit sine voce, nec aperuit os suum [Isa. LIII]; neque compescaris, Deus, vel mitescas, ab incepto, qui primo potestatem compescuisti, ut posses teneri et perimi, quam prius ostendisti, his qui te apprehendere querentes, retrorsum ad vocem tuam ceciderunt [Joan. XVII]. Quomodo ergo teneretur atque pateretur, nisi seipse cohiberet atque compesceret, et quodammodo mitigaret?

VERS. 2. — « Quoniam ecce inimici tui sonuerunt; et qui oderunt te extulerunt caput. »

Quoniam ecce. [Cassiod., Aug., Alcuin.] Duobus predictis duo reddit, agens de persecutione quæ erit tempore Antichristi. Quasi dicat: Ideo ne taceas, quoniam ecce inimici tui, id est Antichristi membra sonuerunt contradiendo. Novissima tempora Antichristi designat, quando hæc quæ modo premuntur metu, in liberam vocem erumpent. Quæ vox quia irrationabilis erit; magis sonitus quam **186** locutio dicitur, et qui oderunt te. Quasi dicat: Ideo ne compescaris, et, id est quia, qui oderunt te jam diu, non noviter extulerunt caput, id est tunc levabunt caput, non capita. Sed illud caput quod extollitur supra omne quod colitur aut nominatur Deus [II Thess. II], id est Antichristum. Illi ergo qui oderunt, plures sunt; sed unum est caput eorum, scilicet Antichristus, quod ita elevatum est, ut Deus dicatur. Caput suum extulerunt, sed non populum tuum depresserunt. Unde subdit:

VERS. 3. — « Super populum tuum malignaverunt consilium; et cogitaverunt adversus sanctos suos. »

Super populum tuum malignaverunt, [Aug., Cassiod.] vel ut quidam codices habent, astute cogitaverunt consilium, ad decipiendum, super populum tuum, irridenter hæc dicit. Non enim nocere possunt populo Dei pro quo est Deus. Unde Apostolus: Si Deus pro nobis, quis contra nos? [Rom. VIII.] Et cogitaverunt adversus sanctos tuos. Non solum contra medicos, sed etiam contra cælestes viros.

VERS. 4. — « Dixerunt: Venite et disperdamus eos de gente, et non memoretur nomen Israel ultra. »

Dixerunt. [Cassiod., Gl. int., Cassiod.] Ecce consilium quo meditati sunt inania. Iste est ille sonus, qui non est sermo, sed inaniter strepit, dixerunt etiam: Venite, querentes in hoc sibi socios, et disperdamus eos de gente. Singulariter dicit, quia omnes Christiani sunt una gens, cum ex uno fonte baptisimi nati sunt. Vel de gente singulariter dicit, per gentes omnes bonos significans, quos omnes Antichristus vocat unam gentem, propter unam voluntatem. [Cassiod., Aug.] Vel secundum aliam lit-

teram: Disperdamus eos de gentibus, scilicet ne sint inter gentes, id est tollamus eos de mundo. Ecce persecutio Antichristi, quæ nomen Christianum quasi malum intendit funditus tollere. Et non memoretur ultra nomen veri Israel, id est eorum qui esse debent vere Israel.

VERS. 5. — « Quoniam cogitaverunt unanimiter; simul adversus te testamentum disposuerunt tabernacula Idumæorum et Ismaelitarum. »

Quoniam cogitaverunt. [Gl. int., Aug., Alcuin.] Exponit qui sunt malignantes, vel quo studio malignaverunt; et primo quo studio, dicens, quoniam cogitaverunt unanimiter, id est cum studio, simul, id est omnes, et quasi possent te fortiores esse, disposuerunt adversus te, ut tu contra eos movearis, testamentum, id est pactum, scilicet placitum inter se, testamentum quippe in Scripturis, non solum illud dicitur, quod non valet nisi testatore mortuo, sed etiam omne pactum et placitum, quod inter vivos valet, testamentum vocatur, sicut Laban et Jacob testamentum fecerunt quod etiam inter vivos valeret, ita et mali inter se quasi pactum fecerunt, quod unanimiter bonos persequerentur. Ecce exposuit quo studio malignaverunt. Deinde ostendit qui sint malignantes, dicens: Tabernacula Idumæorum. [Aug., Alcuin., Hier.] Incipit hic inimicos Christi commemorare, sub quibusdam nominibus gentium, quæ mystice eis congruunt. Talibus enim nominibus, secundum interpretationes aptissime figurantur veritatis inimici. Per hæc enim nomina Christi inimicos declarat, qui temporibus Antichristi tot malis simulantur, quia sicut isti contra Israel, ita illi contra Christianos, tunc debellabunt. Et est, qui cogitaverunt et disposuerunt, ecce tabernacula, id est congregaciones Idumæorum; Idumæi dicti sunt ab Edom [Gen. XXV], qui est et Esau et Seyr dictus [Josue XXIV; Gen. XXXVI], Idumæi autem interpretantur terreni, vel sanguinei, quia terrena amant, et sanguinem sitiunt; et Ismaelitarum qui dicuntur ab Ismaele filio Abraham et Agar [Gen. XVI]. Et interpretantur obedientes sibi; quasi dicat, non Deo, quia pravas cogitationes suas sequuntur. Et

VERS. 6. — « Moab, et Agareni, Gebal et Ammon, et Amalec; alienigenæ cum habitantibus Tyrum. »

Moab. [Aug., Hier., Aug., Gl. int., Alcuin.] Unde Moabitæ dicuntur, quem Loth ebrius de majore filia sua genuit [Gen. XIX]. Unde Moab interpretatur ex patre, quod in malo accipitur. Bonus quidem fuit pater, quo filia illicite usa est; sed sicut lex bona est si quis ea legitime utatur, non inceste. Per Moab ergo significantur gentes exleges, quæ recedentes a Deo Patre, sunt ex patre diabolo [Joan. VIII]. Et Agareni, qui dicuntur ab Agar [Gen. XVI], et interpretantur proselyti, id est advenæ, vel alieni, per quos significantur falsi fratres, qui nomine tenus sunt in Ecclesia [Galat. II]; qui non sunt cives, sed alieno animo subintrant explorare libertatem Ecclesiæ, et inventa occasione nocendi se ostendunt. Gebal. Gebal interpretatur vallis vana. Ge [74]

enim *vallis*, bal *vana* interpretatur, per quod significantur fallaciter humiles, id est hypocritæ: [Et Ammon]. Ammon (*Gen. xix*). Unde dicuntur Ammonitæ, genuit Lot ebrius de filia sua minore; et interpretatur populus turbidus, vel populus mœroris, per quem significantur furiosi. Et Amalec (*Gen. xxxvi*). Amalec fuit filius Eliphath primogeniti Esau, a quo dicuntur Amalecitiæ, contra quos pugnaverunt filii Israel, eosque Moyse levante manus superabant (*Exod. xvii*). [Hier., Aug., Haym., Aug.] Interpretatur autem Amalec populus *ingens terram*, per quem significantur cupidi et avari, amantes terrena. *Alienigenæ*. Latinum nomen est, pro quo in Hebræo habetur Philisthiim; licet ergo Latino nomine se indicent alienos, et ob hoc inimicos, tamen Hebraice dicuntur Philisthiim, id est *cadentes potione*, per quos significantur illi qui sunt ebrii luxuria seculari. Et hi omnes disposuerunt testamentum cum habitantibus Tyrum, id est cum possidentibus terrena, circa quæ angustiantur. Tyrus enim lingua Hebræa dicitur *sor*, et interpretatur *tribulatio* vel *angustia*, quod convenit inimicis populi Dei, secundum illud quod ait Apostolus: *Tribulatio et angustia in omnem animam operantis malum* (*Rom. ii*). Deinde quasi indicans causam quare sint inimici populi Dei, adjungit:

VERS. 7. — « Etenim Assur venit cum illis: facti sunt in adiutorium filii Lot. »

Etenim. [Hier., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Cur isti sunt inimici populo Dei? Etenim, id est quia Assur venit cum illis. Assur, ad litteram, Nabuchodonosor rex Assyriorum, et interpretatur *deprimens* vel *elatus*, per quem significatur diabolus, qui operatur in malis, quorum princeps est, quos in profundum peccati deprimit. [Aug.] Et hi omnes, operante in se principe diabolo, *facti sunt in adiutorium filii Lot*, id est adjuvant invisibiles hostes, qui per istos oppugnant populum Dei. Lot enim *declinans* interpretatur. [Hier., Aug.] Filii ergo Lot sunt angeli apostate, qui sunt filii declinationis, quia a veritate declinando, in satellitium diaboli discesserunt. Unde in Apocalypsi dicitur: *Quia draco cecidit, et traxit secum tertiam partem stellarum* (*Apoc. xii*). De quibus Apostolus: *Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates* (*Ephes. vi*).

PARS II. VERS. 8. — « Fac illis sicut Madian et Sisaræ: sicut Jabin in torrente Cisson. »

Fac illis. [Cassiod., Aug., Haym., Aug.] Secunda pars, ubi agit de vindicta iniquorum, et est prædictio. Prædicat enim illis mala ventura, sub figura quorundam nominum. Quasi dicat: Illi ita contra tuos faciunt. Vel, tu Domine, fac illis, prædicat, non maledicit, *sicut fecisti Madian et Sisaræ, et sicut Jabin in torrente Cisson*. Hos omnes, ad litteram populus Dei, scilicet Israel, debellavit et vicit. Madian fuit filius Abrahæ et Cethuræ (*Gen. xxv*). Unde Madianite fuerunt, qui filios Israel multoties afflixerunt, qui tandem clamantes ad Dominum omnes

A istos debellaverunt. In libro enim Judicum, cap. iv et vi, legitur quod cum Jabin rex Chanaan affligeret filios Israel, clamaverunt ad Dominum. Et tunc Delbora prophetissa quæ judicabat Israel illo tempore, præcepit Barac filio Abinoen, ut assumeret decem millia pugnatorum secum, et iret contra Sisaram, qui erat dux exercitus Jabin, qui dixit se ire, si ipsa cum eo iret. Itaque ivit cum eo, Dominus autem exterruit exercitum Jabin, quem congregaverat Sisara ad torrentem Cisson, fugitque Sisara ad tentoria Jahel uxoris Aber Cynæi. Erat enim pax inter Jabin regem Asor, et domum Aber Cynæi, ubi cum absconditus dormisset, Jahel tulit clavum tabernaculi, percussitque eum cum malleo, defixit in cerebrum Sisaræ usque ad terram, et ita mortuus est. Et ecce Barac sequens Sisaram veniebat, egressaque Jahel in occursum ejus, dixit ei: *Veni, et ostendam tibi virum quem quaeris*. Qui cum intrasset ad eam, vidit Sisaram mortuum jacentem, et clavum in temporibus ejus infixum. Humiliavit ergo Deus in die illo Jabin regem Chanaan, coram filiis Israel, qui crescebant quotidie et forti manu opprimebant Jabin regem Chanaan donec deleverent eum. Gedeon quoque nocte devicit Madianitas cum trecentis viris. Cumque illi fugerent, occurrerunt viri Ephraim, et apprehenderunt Oreb et Zeb principes Madianitarum, quos interfecerunt, eorumque capita ad Gedeon deportaverunt. Ipse quoque Gedeon interfecit postea Zebee et Salmana, principes Madian, turbato illorum exercitu, qui post longam fugam requiescebat securus. Ideo dicit. Fac illis sicut Madian et Sisaræ, et sicut Jabin in torrente Cisson.

VERS. 9. — « Disperierunt in Endor; facti sunt ut stercus terræ. »

Disperierunt, ad litteram. [Aug., Cassiod., Alcuin.,] Hi omnes in torrente Cisson et in fonte Endor perierunt. Ergo sicut omnes illi victi sunt in figura a populo Dei, sic istos precatur in veritate superari, *facti sunt ut stercus terræ*, dum cadavera eorum putrescerent. Hæc omnibus communiter fac, sed specialiter.

VERS. 10. — « Pone principes eorum, sicut Oreb, et Zeb, et Zebee, et Salmana. »

Pone principes. [Cassiod., Hier., Aug., Haym.] Hoc optat militibus Antichristi, qui non sunt convertendi. Vel juxta interpretationes nominum hæc dici possunt. Madian interpretatur *declinans judicium*; Sisara *exclusio gaudii*; Jabin *sapiens*. De quo Apostolus: *Ubi sapiens, ubi scriba?* (*I Cor. i*). Cisson ubi victi fuerunt, interpretatur *duritia*. Et est sensus: Fac illis sicut Madian et Sisaræ, etc., scilicet utpote illis qui declinant judicium, se judicandos non putantes, et qui excludunt futurum gaudium, et qui sunt inflati sapientia carnis, quæ inimica est Deo, quos obstinate mentis duritia in perniciem trahit. Disperierunt in Endor. [Aug., Haym.] Endor ubi perierunt, interpretatur *fontes ge-*

nerationis, sed intelligitur carnalis generatio, cui dediti perierunt, non regenerati. Facti sunt ut steruus terræ, quia de eis nihil propagatur, nisi terrena fecunditas. *Pone principes eorum sicut Oreb, et Zeb, et Zebee, et Salmana*; Oreb interpretatur *siccitas*, Zeb *lupus*; Zebee, *victima*, lupi scilicet, non Dei; Salmana, *umbra commotionis*. Hæc omnia contingunt malis, quos in bono vicit populus Dei. Et est, pone principes eorum sicut Oreb, utpote siccos a gratia Dei; et Zeb, id est rapaces; et Zebee, utpote eos qui sunt jam victima lupi, id est diaboli; et Salmana, id est instabiles, omni pravæ suggestioni cedentes.

VERS. 11. — « Omnes principes eorum qui dixerunt : Hæreditate possideamus sanctuarium Dei. »

Omnes principes eorum, [Cassiod., Aug.] id est consiliorum auctores, ita pone ut dixi. *Qui dixerunt*. Ecce inanis sonitus, quo sonuerunt inimici tui. Quid dixerunt? *Possideamus sanctuarium Dei*. De quo Apostolus : *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. III). Hi sunt sancti hæreditate ut cedant nobis subditi. Hæreditatem Dei invadunt ut suam. Illi ita dixerunt, sed

VERS. 12. — « Deus meus, pone illos ut rotam, et sicut stipulam ante faciem venti. »

187 *Deus meus, pone illos ut rotam*, [Aug., Gl. int.] id est non sint stabiles, in eo quod cogitant. Vel sicut rota ab his quæ retro sunt surgit et ante cadit, ita et ipsi ex his quæ retro sunt, id est ex terrenis in quibus cresunt, exsultantur : quod vere est. Et animo cadant ab his quæ ante sunt, id est ab æternis, et pone illos sicut stipulam ante faciem venti, id est ante præsentiam tentationis, ut cedant omnibus motibus pravæ suggestionis. [Aug., Cassiod., Aug.] Ventus pro tentatione ponitur, quæ levitia et inania corda puniuntur, et congrue levitas peccantium vento comparatur, qui huc et illuc volitat. Per has autem similitudines, prædicit multas eorum calamitates; levitatem vero peccantium, gravis cruciatus. Unde subdit :

VERS. 13. — « Sicut ignis qui comburit silvam, et sicut flamma comburens montes. »

VERS. 14. — « Ita persequeris illos in tempestate tua : et in ira tua turbabis eos. »

Sicut ignis. [Haym., Aug., Cassiod.] Quasi dicitur : In præsentia hæc mala sentient, in futuro autem ita persequeris eos in tempestate tua, id est iudicio quod erit improvisum et grave; et in ira tua, id est in iustitia ultimæ vindictæ turbabis eos sicut ignis qui comburit silvam. [Aug., Cassiod.] Malos dicit silvam, quia steriles sunt a iustitia, et eosdem dicit montes, quia pleni sunt superbia, sicut flamma comburens montes. Ignis flammeus est puniens Deus. Congruè autem ignis et flamma in iudicio esse dicuntur, quia tunc densæ silvæ peccatorum et montes superbiæ cremabuntur.

VERS. 15. — « Imple facies eorum ignominia; et quærent nomen tuum, Domine. »

Imple facies, [Cassiod., Aug.] poenis pertinacium

A prophetatis. Orat pro credituris, qui non habent scelerum laudatores, sed et culpatores, quos opprobrium sæpe corrigit. Hoc bonum et optabile eis prophetatur; nec eis prophetaretur, nisi essent in ea societate inimicorum populi Dei etiam tales, quibus hoc ante ultimum iudicium præstabitur, quia et nunc idem corpus inimicorum est, secundum invidentiam qua æmulantur populum Dei, et nunc idem corpus sonat et levat caput, sed particulatim, non universaliter ut in fine, et tamen inde aliqui convertuntur, pro quibus hic orat. Dicit autem eorum, quia adhuc unum corpus sunt cum malis. Et hoc est, *imple facies eorum ignominia*, [Gl. int., Alcuin.] id est fac eos sibi et aliis ignominiosos videri. Et sic quærent nomen tuum, Domine. Nota B quod melius est ruere ut pœniteant, quam sub specie religionis superbire. Unde propheta ait : *Et tu filia Sion, usque ad Babylonem venies, ibique liberaberis* (Mich. IV).

VERS. 16. — « Erubescant et conturbentur in sæculum sæculi; et confundantur et pereant. »

Erubescant. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Hic agit de malis qui non convertentur. Quasi dicat : Dico quærent nomen tuum. Quod si non fecerint, *erubescant* in futuro de malis quæ fecerunt, et *conturbentur* de prenis quas patientur. Et hoc in *sæculum sæculi*, id est in æternum. Illi autem qui quærent nomen Domini : et si modo pro peccatis erubescunt et turbantur, non tamen in æternum confundentur. Rursus redit ad eos qui in præsentia confundentur, ne confundantur in æternum. Quasi dicat : Illi turbentur in æternum. Quærentes autem nomen Domini, modo et confundantur de peccatis salubriter, et pereant in quantum mali sunt, ut fiant boni.

VERS. 17. — « Et cognoscant quia nomen tibi Dominus; tu solus Altissimus in omni terra. »

Et sic cognoscant quia nomen essentielle tibi Dominus est, [Aug., Alcuin.] quicunque enim alii nec vero nec suo nomine domini nuncupantur, quoniam serviliter dominantur, et vero Domino comparati, nec domini sunt. Et sciant quia *tu solus Altissimus in omni terra*, vel super omnem terram. Vel de malis potest accipi, et confundantur. Quasi dicat : Mali turbentur in æternum, et tunc confundantur ipsi mali anima et corpore, et pereant omnino irreparabiliter, et tunc cognoscant quod modo nolunt scire, scilicet quia nomen tibi Dominus est; non mutatur. Et quia, tu solus Altissimus es in omni terra, vel super omnem terram. [Aug., Cassiod.] etiam in cælo est ipse Altissimus, et super omne cælum. Sed hoc elegit quo prematur humana superbia. Desinit enim terra superbire, id est homo, cui dictum est : *Terra es, et in terram ibis* (Gen. III), cum scit Deum altum super omnem terram, id est cum scit nullum valere contra eos de quibus dicitur : *Si Deus pro nobis, quis contra nos?* (Rom. VIII.) Notandum quia undecim superioribus psalmis introductus est Asaph, ut duritia Judeorum frequenti voce ipsius Synagogæ mollesceret, vel ipsi nomini cui devoti

esse videbantur, crederent. Egit autem in prædictis psalmis de Domini incarnatione, et de gentium fide, et de iudicio, in quibus transgressio multiplex Judæorum redarguit. Unde congrue dicitur, undecim sunt. (120) Undenarius enim numerus est transgressionis, quia et denarium transit, et ad duodenarium non pervenit. Unde undecim erant vela capillatia in tabernaculo Domini, et in undenario fuerunt apostoli, rejecto infelicissimo Juda tempore passionis, quando a fide defecerunt. Unde : *Posuisti tenebras, et facta est nox (Psalm. ciii).*

COLLATIO IN PSALMUM LXXXII : « DEUS QUIS SIMILIS, » etc.

VERS. 1. — *Quis similis tibi.* Hieronymus, *ne taceas tibi*, et ferme sic cæteri. Munsterus dixit, non

A contineas te, ita tamen ut in scholio scribat proprie esse, *ne taceas apud te*; Pellicanus aliquanto secus, *non est silentium meum ad te*. Quod exponit, *non dissimulo angorem meum*. Hebr. אֵל דָּוִד אֶל דָּוִד. Verum secundum verbum, deducunt a verbo דָּוִד דָּוִד, id est *assimilatus est*, vel *tacuit*. Deinde אֵל אֵל, *ne, nec, vel non*; ut sit, *non est similis tibi*. Interpretes ad epithasin, interrogative enuntiarunt.

VERS. 3. — *Adversus sanctos tuos.* Hieronymus, *adversus arcanum tuum*. Cæteri, *adversus absconditos tuos*, vel *quod a secretis tibi sunt*. תַּיִן תַּיִן תַּיִן. Recte sensum expresserunt LXX, vel quod ex scholio Munsteri arguitur in hunc locum. « Hoc est, inquit, qui a te in abscondito protegentur. » Cui respondet Campensis : « Qui occulte protectioni tuæ concrediti sunt, ii procul dubio sunt sancti, qui soli Deo in abscondito placere student. »

PSALMUS LXXXIII.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PRO TORCULARIBUS FILIIS CORE, PSALMUS. »

Quam dilecta tabernacula. Titulus : *In finem pro torcularibus filiis Core, psalmus.* [Aug.] Nihil in hoc psalmo dicitur de visibilibus torcularibus. Unde constat alia esse torcularia spiritualia, quæ nos hic intelligere voluit spiritus Dei, quapropter quod agatur in his torcularibus recordemur. Et hoc videamus quemadmodum spiritualiter agatur in Ecclesia. Uva ergo in vite, et oliva in arbore pendentes, libero fruuntur aere, nec illa est vinum, nec ista est oleum ante pressuram torcularis; sic illi quos præcivit Deus ante sæcula fieri conformes imaginis filii sui (Rom. viii), antequam accedant ad servitutem Dei, fruuntur in sæculo deliciosa libertate; sed cum accedunt ad servitutem Dei, dicitur eis : *Fili, accedens ad servitutem Dei, sta in iustitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (Eccli. ii).* Ecce torcular. Conteruntur enim pressura passionum, exuuntur tegumentis carnalium desideriorum, quasi in vinaciis; exuuntur veteri homine (Coloss. iii), et ita in apothecam Dei deflaunt. Et quia hæc sunt in Ecclesiis, ideo torcularia dicuntur Ecclesie presentis temporis. Sed qui sunt in his torcularibus? filii Core, id est filii Calvi, scilicet Christi. Calvus namque Elisæus irrisus a pueris clamantibus : *Ascende calve, ascende, calve (IV Reg. ii)*, figura fuit Christi, qui in Calvaria crucifixus est (Joan. xix). Ideo autem hic Christianus premittitur, ut quærat quietem quæ non est hic. Et sit eis Deus refugium. Qui enim incumbit terrenis, confidens in incerto divitiarum (I Tim. vi), incumbit in baculum arundinis, qui facile frangitur, et cadit incumbens. Noli ergo te credere, fragile enim est, et frangitur, et interimit te. Et est sensus tituli : *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est Christum proponitur, *filiis Core*, id est Christi in Calvaria crucifixi. Psalmus dico habitus *pro torcularibus*, id est agens de Ecclesiis, in quibus sunt

B pressuræ tribulationum quæ bene dicuntur torcularia, quia sicut fructus uvæ vel olivæ in torculari emanat, [Cassiod., Aug.] sic in pressuris Ecclesiarum merita sanctorum patent, quæ in pace latebant. Licet ergo tribuletur Ecclesia, non frigescat Core filius. Et est psalmus iste secundus de charitate Dei. Intentio : Monet ad amorem æternorum. Modus : Tripartitus est. Primo agit de inæstimabili desiderio æternæ domus. Secundo dicit quo auxilio ad domum Dei veniatur, ibi, *beatus vir*. Tertio orat et humiliat se pro impetratione, ibi, *Domine, Deus virtutum*. Iste ergo suspirans de torcularibus in æterna tabernacula, cum admiratione ait, o

VERS. 1. — « *Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! concupiscit et deficit anima mea in atria Domini.* »

Domine virtutum. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] In futuro sentit iste in iram Dei apparere potentiam. Ideo cum dicit, Domine virtutum, *quam dilecta tabernacula tua sunt*, quasi non potest dici quantum : de æternis tabernaculis dicit, in quibus nulla est pressura. Et vere dilecta, quia *anima mea concupiscit et deficit* a se, scilicet a statu suo, tendens in atria Domini æterna. Deficit anima tendens, in atria Domini, quasi uva pressa deficit in vinum. Ita iste in requiem cœlestis apothecæ, tendens desiderio et amore languet. Magna huic videtur esse tristitia, cum ait, *concupiscit et deficit anima mea*, quia non habet quod desiderat. Sed nunquid sine gaudio? Imo est et gaudium in spe, et ideo tolerat pressuram torcularis.

VERS. 2. — « *Cor meum et caro mea exsultaverunt in Deum vivum.* »

Cor meum. [Cassiod., Hier., Aug., Haym., Aug.] id est ratio, et *caro mea*, edomita exsultaverunt, et si graventur, in Deum vivum, qui dat vivere, scilicet exsultaverunt hinc in illud æternum. Unde exsultaverunt? ecce

VERS. 3. — « Etenim passer invenit sibi domum; A et turtur nidum ubi reponat pullos suos. »

Etenim, [Aug.] id est quia *passer*, id est ratio, invenit sibi, dum inquireret, domum non manufactam, modo exercet pennas in virtutibus hujus temporis, scilicet fide, spe et charitate, ut volet passer in domum, in qua permaneat. Nota quia duobus prædictis duo reddit. Dixerat enim exultasse cor suum, et carnem, quibus reddit passerem et turturem. Cor enim est ut passer, caro, ut turtur, cui dat et pullos. Corde enim cogitamus Deum, quasi passer volet ad Dominum, carne agimus opera: Et turtur, id est caro casta, invenit sibi nidum ubi reponat pullos suos, id est opera. Quem nidum invenit?

VERS. 4. — « Altaria tua, Domine virtutum, rex meus et Deus meus. »

188 Altaria tua, Domine virtutum, [Cassiod., Aug., Haym.] id est celestem patriam, ubi animæ celesti convivio epulantur, ubi anima quasi in domo gaudet, et caro reponit opera sua. Rex meus qui regis, et Deus meus quia creasti. Vel aliter, de præsentis Ecclesie potest legi. Unde et benedicuntur tabernacula, quæ proprie militantium sunt. Et est: *Quam dilecta sunt tabernacula tua!* Hæc dicit de militia præsentis Ecclesie, quæ in terra peregrinatur. Domine virtutum, celestium, id est angelorum. Hoc ideo dicit ut notet quod hic virtutes angelicas Deus mittit in auxilium. Vere dilecta, quia *concupiscit et deficit anima mea*, a se tendens in atria Domini, præsentis Ecclesie. Ecce in hoc versu ostendit quanta sit militia, id est quam amabilis et amans. Vere concupiscit, [Cassiod., Aug.] quia cor meum, scilicet ratio, et caro mea edomita, exultaverunt in Deum vivum, scilicet quia dat vivere: ideo exultaverunt. Etenim, id est quia, *passer invenit sibi domum*, celestis Ecclesie. Congrua similitudo. Sicut enim passer deserit silvas, et inventa domo letatur, ubi non timet insidias, ita anima letatur, dum scit sibi sedem paratam in cælo. Et turtur, id est caro, invenit sibi nidum, qui est ad tempus; domus vero est in æternum. Nidum ergo dicit fidem et conformitatem sacramentorum Ecclesie, quem nidum quaerit turtur. Ubi reponat pullos suos. Non enim abjicit illos ubicunque, sed in nido Ecclesie facit opera bona, pro quibus salvabitur: per quod differt ab aliis, qui opera faciunt, sed non in nido fidei. Nam et pagani faciunt opera, quia vestiunt nidos, et alia. Et hæretici faciunt multa, sed non in nido Ecclesie, id est in fide et participatione sacramentorum, et ideo conculcantur, non servantur eis ad vitam. Hæc caro est mulier, per quam seducitur passer, id est vir. Unde Apostolus: *Adam non est seductus*, scilicet prior, sed mulier seducta est (1 Tim. ii); postea enim consentit Adam mulieri. Ita nec modo potest aliqua mala suasio in te, nisi carnis tuæ primo desiderium commoverit: cui postea, si mente consenseris, cecidit et passer. Si autem vincuntur desideria carnis, auferuntur arma

concupiscentiæ, et incipit turtur habere pullos suos. Unde idem Apostolus subdit: *Salvabitur autem mulier per generationem filiorum (ibid.)*, id est caro per generationem bonorum operum, si tamen illa fecerit in nido, id est si permanserit in fide Catholica, in societate ecclesiasticæ unitatis. Præbet autem Deus unde fiat nidus. Induit enim se feno carnis, ut ad te veniret. In ista ergo fide pullos operum tuorum reponet. [Haym., Aug., Haym., Aug.] In hoc versu ostendit quam secunda sit militia. Deinde quasi quæsissemus quem nidum invenit, subdit, *altaria tua*, id est ecclesiastica sacramenta, *Deus virtutum, rex meus*, qui regis, et *Deus meus*, qui creasti. Sed nidus iste est in peregrinatione, in pressura; in suspiriis, ubi iste positus jam præmeditatur gaudia futura, et suspirat in superna promissa, dicens:

VERS. 5. — « Beati qui habitant in domo tua, Domine; in sæcula sæculorum laudabunt te. »

Beati qui habitant in domo tua [Aug.] celesti, Domine, ubi non est timor. Hoc boni jam habent, scilicet quod habitant in domo tua. In sæcula sæculorum laudabunt te hoc tibi agunt, hoc totum negotium est ibi sanctorum; non est ibi necessitas, quæ est mater omnium humanarum actionum: qui facient ibi quidquam, ubi nulli indigent. Habent ergo et agunt unde beati sunt. Omnis autem beatus habendo vel agendo dicitur beatus. [Alcuin.] In hoc versu ostendit ad quam beatitudinem militia ducit.

PARS II. VERS. 6. — « Beatus vir cujus est auxilium abs te; ascensiones in corde suo disposuit in valle lacrymarum, in loco quem posuit. »

Beatus vir. [Aug., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi dicit quo auxilio, et cujus ope ad domum veniatur. Quasi dicat: Beati sunt qui habitant in domo tua, sed quomodo veniemus ad domum, cum corpus gravet volentem? auxilium tuo, et, beatus est ille, etc. Vel ita continua: Beati erunt in futuro, qui habitant. Et beatus est, modo etiam, *vir cujus est auxilium abs te*, contra labores hujus sæculi. Quid enim ei prodest? multum, quia disposuit ascensiones, id est gradus quibus ascendat, quia semper proficit, in corde suo. Quanto ergo plus amaveris, tanto plus ascendes. Ubi disposuit? in valle lacrymarum, vel plorationis. Vallis lacrymarum est poenitentis humilitas. Ecce torcular. Dixit quid disposuit, scilicet ascensiones, et ubi, scilicet in corde, et in qua regione, scilicet in convalle plorationis. Ut quo ascendatur? ecce, ut ascendatur in loco, vel locum, quem posuit vel disposuit, Deus. Hic est locus qui non potest exponi, quem oculis non vidit, nec auris audivit (1 Cor. ix), id est futurum regnum, quod disposuit et ordinavit Deus, ut ad id per gradus perveniatur. Vel vallis lacrymarum est dejectio hujus sæculi, ubi flendum est, non ridendum. Et est, ubi disposuit? In valle lacrymarum, vel plorationis, [Hier., Alcuin., Aug.] id est in hac dejectione hujus sæculi. Hic enim ploratur ubi seminatur. Exponit

quod dixerat, scilicet in loco quem posuit Deus hominibus, ut ibi fierent peccata sua. Et ipse homo posuit sibi illum locum quando peccavit. Unde autem est ploratio? quia lege nos afflixit; per quam cognovimus peccatum repugnare spiritui; adveniente enim mandato, peccatum revixit (*Rom. vii*). Unde et gemimus sub peccato conclusi. Quomodo ergo veniemus in locum quem posuit? ope ejus. Et an auxiliabitur? utique.

VERS. 7. — « Etenim benedictionem dabit legislator; ibunt de virtute in virtutem; videbitur Deus deorum in Sion. »

Etenim, [Aug., Cassiod., Aug.] id est quia *lator legis veteris*, quæ in quinque porticibus quinque librorum Mosi habebat multitudinem ægrorum, quos non curabat, *dabit benedictionem* (*Joan. v*); evangelicæ gratiæ, quia post legem mortis venit gratia justificans. Ecce Christus utriusque Testamenti auctor est, et quid præstat gratiæ benedictio? Ecce per eam *ibunt fideles de virtute in virtutem*, donec *videbitur Deus deorum in Sion*, quia per gratiam multæ virtutes dantur, de quibus omnibus venit in Christum Dei virtutem et Dei sapientiam (*I Cor. i*), ut illis virtutibus secundum has actiones finitis, videatur Christus in Sion, id est in plenitudine contemplationis, sicut est Deus apud Deum, Verbum apud Patrem (*Joan. i*), qui est Deus deorum, id est Christianorum. Cogitatione autem horum gaudiorum reddit iste ad suspiria, videns adhuc ubi sit. Et dicit:

PARS III. VERS. 8. — Domine, Deus virtutum, exaudi orationem meam; auribus percipe, Deus Jacob. »

Domine Deus virtutum. [Alcuin., Cassiod., Gl. int., Aug.] Tertia pars, ubi orat et humiliat se pro impetratione. Quasi dicat: Videbitur Deus in Sion, et ut videam, o Domine Deus, dator illarum virtutum per quas ascenditur ad te videndum. Vel Deus coelestium virtutum, id est angelorum, quibus me sociari cupio, *exaudi orationem meam*, ut me illis sociis, *auribus percipe orationem meam*, o Deus Jacob, ut in lucta me juves, sicut juvisti Jacob, quem fecisti Israel apparens ei, ex quo dictus est Israel (*Gen. xxxii*): sic fac et me Israel. Et, o

VERS. 9. — « Protector noster aspice, Deus, et respice in faciem Christi tui. »

Deus Pater, Protector noster, [Haym., Hier., Aug.] umbra alarum tuarum, *aspice*, id est genus humanum protege. Vel hoc per ipsum Christum. Et *respice in faciem Christi tui*. Quasi dicat: Si non propter nos, saltem quia sumus conformes imaginis Filii tui, respice nos. Ipse enim loquitur in nobis. Unde Apostolus: *An experimentum ejus quaeritis qui in me loquitur Christus* (*II Cor. xiii*), et in vobis recipitur; sicut ipse ait: *Qui vos recipit me recipit* (*Matth. x*). Vel ita: Per faciem innotescimus aliis. Respice ergo in faciem Christi tui, id est fac Christum innotescere omnibus, ut possimus ire de virtute in virtutem. Nam Christum ipse

A Pater semper respicit, quod non hic orat. Et est sensus: fac præsentia incarnationis Christum gentibus respici. Ideo oro,

VERS. 10. — « Quia melior est dies una in atriis tuis super millia. »

Quia melior est dies una, [Cassiod., Aug.] immutabilis, scilicet sine ortu et occasu, cui non cedit dies tertius, quem non urget crastinus, quæ est in atriis tuis. Hæc sunt illa ad quæ suspirat, super millia dierum, quæ desiderant homines, id est super infinitos dies præsentis, qui finem habent. Propter quod?

VERS. 11. — « Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. »

B Elegi, [Alcuin., Cassiod., Aug.] et si possem regnare, *abjectus esse* opinione hominum, in domo Dei, id est in Ecclesia, non extra limen, sed in ea. Ecce quam dulce est fasce torcularis premi. Vel, elegi abjectus esse, id est humilis in valle lacrymarum. Invenit iste humilitatem qua ascendat, in domo Dei mei, id est in infimo loco, unde vocetur superius (*Luc. xiv*), *magis quam habitare in tabernaculis peccatorum*, id est quam esse potens inter peccatores, id est in gloria sæculi. Ideo in domo Dei malo esse, quam alibi quia in ea dat misericordiam qua justificat, postea veritatem promissi præmii. Et hoc est,

VERS. 12. — « Quia misericordiam et veritatem diligit Deus; gratiam et gloriam dabit Dominus. »

C Quia Deus diligit misericordiam, [Aug.] qua prius subvenit et indulget; Et veritatem qua postea coronat quam diligit, ut credenti daret quod promisit, diligit; Et dabit gratiam, hic. Unde Apostolus: *Gratia Dei sum id quod sum* (*I Cor. xv*), et gloriam ibi, id est in futuro. Unde idem Apostolus: *Superest mihi corona justitiæ* (*II Tim. iv*). Sed quibus dabit? His qui ambulant in innocentia. Et hoc est:

VERS. 13. — « Non privabit bonis eos qui ambulant in innocentia; Domine virtutum, beatus homo qui sperabit in te. »

Non privabit. [Aug.] Vel ita continua; Quia dabit, ideo, non privabit eos qui ambulant in innocentia bonis spiritualibus. Cur ergo pro bonis terrenis deserit innocentia? Quid lucratur? quid damnificatur? Habet lucrum auri, perdidit innocentiam. Quid ergo restat nobis in tempore pressuræ, ut illuc perveniamus? Sperare in Domino. Et hoc est quod dicit conversus ad Deum, quia non privabit. Ergo, o Domine virtutum, qui tanta facis, quæ dici non possunt, beatus homo qui in te sperat, [Cassiod.] id est qui spem ponit in æternis, non in occiduis. Paucis verbis omnia concludit.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXIII: « QUAM DILECTA, » etc.

VERS. 3. — *Turtur nidum*. Hebraismi professor vertunt *hirundinem* pro *turture* דוד דוד. Hieron. autem posuit *avem* generali nomine, qui etiam *turturem* in Commentariis interpretatur. Quod autem Faber probat magis *hirundinem* con-

guere, eo quod nidis faciendis circa templa est frequens, de quibus mentionem faciebat psalmus, frigidum est, quia si ob illam accommodationem dicens fuit *hirundo*, ubi D. Augustinus altiore invenit adaptionem in *passere* et *turtur*, ea lege potius *turtur* locum habebit, si non aliud obstat. Unde Chaldaeus manifeste habet *turtur*. שְׂפִירָא SCHAPHNINA.

VERS. 6. — *Ascensiones in corde suo.* כִּסְלוֹת MESILLOTH interpretantur *semitae*. Paulo quidem distant *ascensiones* et *semitae*, quia tamen radix unde est illud vocabulum, significat *elevare* et *exaltare*, כָּלִי SALAL, cur non dicant interpretes *ascensiones*? Nec ab hoc abhorruerunt interpretes pro Cajetano, dicentes post Rab. Da. *elevationes*. Translator in Campensi, metaphoram accepit quam voluit, pro *semitis* ponens *laudes*, nam et *exaltare* dicitur *laudare*. Hinc Nebiensis dicit *laudationes*.

189 Disposuit in valle lacrymarum. Hinc exordiantur alium versum Hebr.; et translatore dicunt, *transseunt per vallem fletus*, ut referas ad *semitas*, si libeat ex superioribus, aut intelligas homines qui *transeunt per vallem fletus*. LXX sic acceperunt, ut illud *transseunt*, pertineat ad *ascensiones*. Quod si ad verbum reddendum fuisset, subaudire oportebat relativum, *cujus*, ut sit: *Beatus vir, cujus est auxilium abs te, et cujus ascensiones sunt in corde transeunt*, etc. Sensus autem eundem expresserunt dicentes, *disposuit ascensiones*. Sed quod arguebam, fecit hic Munsterus, siquidem ita reddidit: *Et in quorum cordibus sunt semitae, transeunt*, etc. Cum Hebr. legatur, עֲבָרָם בְּלִבָּם MESILLOTH BILEBAM OBRE, *semitae in corde eorum transeunt*.

In loco quem posuit. Hebr. aliter volunt, nempe *fontem ponent eam*, מַעְיָן יִשְׁתַּדֵּר MAAIAN IESCHITHRUU. Sed cum testentur מַעְיָן MAAIAN, significare interdum *superficiem*, praeter principalem significantiam, quae est *oculi* vel *aspectus*, non video cur perperam vertissent LXX locum, qui haud dubie est philosophi superficies. Quod vero tempus verbi est diversum cum numero, nihil offit, dum sensum teneamus. Non enim boni interpretes serviunt syllabis.

VERS. 7. — *Etenim benedictionem dabit legislator.* Quia verbum עָבַד ATAH, ex Thesaurio Sanctis, potest esse tum transitivum, tum intransitivum. Ob id Hier. et plerique alii transferunt passive, *benedictione* seu *benedictionibus amicitur doctor*. Quod si transitive enunties, dicas *benedictionem operiet*, aut *benedictione amicitur*, ut subaudias, *eos qui participare habent benedictionem*. Sic autem dare benedictionem, eodem recidit. Longe lateque alium reddunt sensum Sanctes et Munsterus hoc pacto: *Piscinas operiet, vel occupabit pluvia*. Varietas perfecta est ex duobus vocabulis homonymis. Prius est בֵּרַכָּה BERACOTH, anceps est. Si quidem deflectas a בֵּרַךְ BEREC, id est *benedixit*, recte habes *benedictiones*, alias notat pi-

ascinas et vinaria. Alterum vocabulum est בֵּרַח MOREH, ambiguum ad *legislatorem* et *pluviam*. Illi fruuntur suis rabinis Judaizantibus, nos interim proxime sequimur lectionem ecclesiasticam.

Ibunt de virtute in virtutem. Vocula hic posita in Hebr. est polysona, בָּרַח BAILL. Primo significat *virtutem*, quomodo usurpant LXX, Hieronymus, Nebiensis, Pratenensis, Pellicanus, interpretes pro Cajetano, et paraphrasis Campensis; secundo significat *exercitum*, quamobrem vertit Sanctes, *de exercitu in exercitum*, et Munsterus, *de caterva in catervam*; tertio, *divitias*: ob idque translator ad Campensem reddidit *de opulentia in opulentiam*; quarto, *murum*. Expectamus aliquem, qui post hos omnes vertat, *de muro in murum*. Denique secundum aliquos significat interdum *fossam civitatis*. Ergo surgat novus Hebraicator, et dicat, *de fossa in fossam*. Itaque nihil reportabimus, nisi confusionem et contentionem. Chaldaeus paraphrastes habet, *a domo sanctuarii ad domum studiorum*.

VERS. 11. — *Elegit abiectionem esse in domo Dei mei.* Consentit Hieronymus, Chaldaeus, Nebiensis, et Pellicanus. Aliter volunt ceteri, *elegi sive malui limen tenere in domo Dei mei*. הִסְתַּחֲסִיתָ הִיסְתַּחֲסִיתָ esto significet in *limine manere*. Certe nostri interpretes eleganter metaphoram explicuerunt; vilibus enim personis permittitur ad limen utrumque stare, interiora autem domus atque secretiora perlustrare simul et habitare non admittuntur nisi familiares et honorifici. Hunc tropum aliter expressit translator ad Campensem. *Malò*, inquit, *ostiarius esse domui Dei mei*.

VERS. 12. — *Quia misericordiam et veritatem diligit Deus.* In Hebr. habetur כִּי שֵׁשׁ וְכָן יְדָה אֱלֹהִים KI SCHEMES UNAGEN ADONAI ELORIM, id est *sol et scutum Dominus Deus*. Vel me tacente, haec locutio metaphorica loquitur mysterium, quod sancte et erudite LXX aperuerunt, per solem nobis *misericordiam* insinuantes, juxta illud Lucae vi: *Estote misericordes, sicut Pater vester caelestis misericors est, qui solem suum oriri facit super bonos et malos*. Scutum autem quid melius sonat quam Dei *veritatem* insuperabilem? « Scuto, inquit, *circumdabit te veritas ejus* (Psal. xc).

VERS. 13. — *In innocentia.* Posses suspicari non satis apte istud interpretes reddidisse propter verba Hieronymi in Commentario hujus loci. « Mellius, inquit, habet in Hebr., *in perfectione*. Innocentia enim non est perfecta virtus, quoniam qui innocens est, nisi habeat prudentiam, non est perfectae consummataque virtutis. Propterea dicit etiam in Evangelio: *Estote prudentes sicut serpentes, et simplices ut columbae* (Matth. x, 16). » Haec ille. Quae profecto non debent te movere, cum eandem dictionem, vel similem ipse Hieronymus ex Hebraeo verterit *innocentiam*. Nempe, Job ii, מִחִיָּה בְּרָחוּץ MAHAZIQ BETUMMATHO.

PSALMUS LXXXIV.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM FILIIS CORE, PSALMUS. » D

Benedixisti, Domine. Titulus: *In finem filiis Core, psalmus*. [Cassiod., Alcuin., Aug., Alcuin.] Psalmus iste tertius est de primo adventu per quem fit benedictio omnium gentium, quae per peccatum Adae maledictioni subiacebant. Et est sensus: *Psalmus* iste, dirigens nos in *finem*, id est in Christum, per quem fit benedictio, *filiis Core*, id est nobis, certatur, agens de nova benedictione data per Christum. Intentio: [Alcuin.] Monet per fidem ad Christum ac-

cedere, ut habeatur benedictio. Modus: [Cassiod.] Tripartitus est psalmus. Primo agit de aversione iniquitatis. Secundo agit de aversione irae, ibi, *mitigasti*. Tertio dicit unde sit, et per quem fiat, et quae praestet, ibi, *audiam quid loquatur*. [Haym.] Maledictioni ergo Adae de qua dictum est: *Maledicta terra in opere tuo* (Gen. iii), opponens benedictionem Christi, ait, o

VERS. 1. — « Benedixisti, Domine, terram tuam; » avertisti captivitatem Jacob. »

Domine benedixisti, [Haym., Aug.] olim quidem maledixerat; sed nunc *benedixisti terram tuam* secundum Christum, per quem fit benedictio; et per eum *avertisti captivitatem* quæ erat sub diabolo, quia lex membrorum captivabat homines. Captivitatem dico *Jacob*, id est novi populi.

VERS. 2. — « Remisisti iniquitatem plebis tuæ; operuisti omnia peccata eorum. »

Remisisti, [Aug., Gl. int., Aug.] Nota quod futura dicit, ut præterita sic avertit, quia dedit veniam. Et hoc est, *iniquitatem plebis tuæ*, quæ iniquitas tenebat hominem captivum, *remisisti*, ne regnet peccatum in hoc mortali corpore (Rom. vi). *Operuisti* per baptismum, ne videres, id est punires omnia peccata eorum.

PARS II. *Ἀναψαλμα*. VERS. 3. — « Mitigasti omnem iram tuam; avertisti ab ira indignationis tuæ. »

Mitigasti, [Cassiod., Haym., Aug.] Secunda pars, ubi agit de aversione iræ, id est poenæ. Quasi dicat: *Benedixisti*, remisisti, et sic *mitigasti omnem iram tuam* quæ est hic; *avertisti*, id est avertes nos penitus in iudicio; *ab ira indignationis tuæ*, id est quæ venit ex indignatione tua, et quoniam de futuro ista dicuntur, quamvis verba præterita sint.

VERS. 4. — « Converte nos, Deus salutaris noster, et averte iram tuam a nobis. »

Converte nos a vitiis, *Deus salutaris noster*, [Aug.] Quasi dicat: Quod dixi ut præteritum, oro ut fiat: petit quod adhuc futurum sciebat. Prophetice ergo dixit ut præterita. Hic autem orat ut vere futura, dicens: *Converte et averte*; quasi dicat: Dixi quasi facta, quia certissime video futura. Et quia nondum sunt, oro ut fiat. *Converte nos a vitiis*, Deus salutaris noster, et sic *averte iram tuam a nobis*.

VERS. 5. — « Nunquid in æternum irasceris nobis, aut extends iram tuam a generatione in generationem. »

Nunquid enim in æternum irasceris nobis, [Aug., Cassiod., Aug.] Ira Dei est omnis poena quam patimur, sicut dictum est Adam, quando peccavit: *Maledicta terra in opere tuo, et in labore et in sudore vultus tui vesceris pane tuo* (Gen. iii). De ira ergo mortales sumus et passibiles, sed innovati in Christo. Prævidet iste hanc poenam transituram. Sicut enim in Adam omnes moriuntur, sic et in Christo omnes vivificabuntur (I Cor. xv), aut *extends iram tuam a generatione* quæ fuit ab Adam usque ad Christum in generationem quæ est sub gratia baptismi tempore Filii. Non huic enim generationi reseratus est aditus regni cælorum, qui fuit oclusus veteri generationi. Vel prima generatio est præsens, quæ carnaliter ex Adam nascitur, quæ fuit mortalis de ira. Omnes enim traximus poenam ab eo et culpam. Ideo quidquid evenit ipsi Adam, secutum est et nos ut moreremur: omnes quippe in illo fuimus, quando

(121) Ex Aug. in præfatione. Psal.

A peccavit. Ea enim peccata parentum non pertinent ad filios, quæ faciunt parentes, jam natis filiis. Ira ergo Dei est vindicta Dei, quam sentit prima generatio. Sed quia futurum erat ut regeneraremur, et credendo novi efficeremur, et in resurrectione omnis mortalitas absumeretur, et plena novitas repararetur. Erit in futuro altera generatio immortalis de misericordia Dei, in quam, non extendetur ira, sed nec hanc misericordiam mereremur co.versi per nos ad Deum. Ipse enim convertit nos.

VERS. 6. — « Deus tu conversus vivificabis nos; et plebs tua lætabitur in te. »

Deus, tu conversus, vel convertens, [Aug., Cassiod., Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Non extends iram tuam, sed potius, *Deus, tu convertens*, alia littera, *vivificabis nos*. Quasi dicat: Sicut est vivificatio a te, ita et conversio. Prius enim dat Deus votum conversionis, postea ad vitam ducit. Vel secundum litteram nostram, Deus tu conversus ab ira tua, in adventu Filii tui, vivificabis nos spe tanto tempore, antequam res habeatur; et tunc *plebs tua lætabitur in te*, quæ prius in se male lætatur. Male lætatur quis in alia re. Malo ergo suo lætatur in se; bono suo lætabitur in te. Ut autem hoc fiat

VERS. 7. — « Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam; et salutare tuum da nobis. »

Ostende nobis, Domine misericordiam tuam, [Cassiod., Alcuin.] id est Christum tuum corporaliter et spiritualiter. Et hoc orando prædixit Propheta antequam fierent, sed modo jam factum est ex parte. Sunt tamen multi qui nolunt sanari, ut spiritualiter videant misericordiam jam ostensam. Sed quomodo cæci videbunt etiam ostensam. Bene si velint, quia ipsa lux quæ ostenditur eis est et salutare. Unde addit, *et salutare tuum da nobis*. (121) Medicus homo caliganti lumen ostendit. Sed aliud est lumen, aliud est medicus; Christus et lux est, quæ ostendit misericordiam, id est seipsum; et salutare, id est medicus, quia sanat oculos interiores ut videri possit ostensa misericordia, vel lux, quæ est Christus. Ipse enim dixit: *Qui diligit me, mandata mea custodit, et ego diligam eum, et ostendam illi meipsum* (Joan. xiv). Sed nonne illi videbant eum quibus loquebatur? Quomodo dicit: *Ostendam meipsum illi*? Sed caro carnem Christi videbat, divinitatem non videbat cor. Ad hoc autem caro carnem vidit, ut per fidem cor mundaretur, unde Deus. Unde dicitur: *Fide mundans corda eorum* (Act. xv); et illud: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v). Christus autem dicitur misericordia, quia ostendit nobis misericordiam, docens quidquid boni habet homo ex Deo esse; et sic homo non superbit: et sic et homo Deo fruens lætatur in eo. Vel aliter petit ostendi iste sibi spiritualiter tantum Christum, cum ait: *Ostende nobis, Domine, mise-*

ricordiam tuam. Sciebat quidem Christum venturum, sed petit ut mundo corde intueamur, non oculis corporeis, ut et infideles. Judæi enim viderunt et crucifixerunt; et in futuro, salutare tuum da nobis, id est Christum amplectendum, **190** possidendum, ut non tollatur amplius a nobis, et legitur hoc partim de præsentī, partim de futuro

Pars III. Vers. 8. — « Audiam quid loquatur in me Dominus Deus, quoniam loquetur pacem in plebem suam. »

Audiam. [Cassiod., Alcuin., Gl., int.] Tertia pars, ubi dicit unde scit ista et per quem fiat quod precatur, et quæ præstet ipse veniens. Quasi dicat : Unde hoc confidis quod precaris? quia *audiam* adversus a strepitu mundi qui inquietat foris *quid loquatur in me* interius Dominus Deus, [Aug., Cassiod., Gl. int.] scilicet Spiritus sanctus, *quoniam loquetur pacem æternam*, cui nihil adversi est. Unde : *Qui posuit fines tuos pacem* (Psal. cxlvii). [Aug., Alcuin., Haym.] Ibi enim non est macula in luna. Ibi etiam non transibit Belial : quæ pax non est hic. Vel loquitur pacem, id est Christum, id est pacem ad Deum et proximum per Christum *in plebem suam* Judæicam.

Vers. 9. — « Et super sanctos suos, et in eos qui convertuntur ad cor. »

Et super sanctos. Hæc est sua plebs, et etiam in eos, vel super eos omnes, qui de omni gente convertuntur ad cor, quia ratione excesserant. Vel secundum aliam litteram, *qui convertunt cor*, [Aug.] ad ipsum, non ad alium, vel ad aliud.

Vers. 10. — « Verumtamen prope timentes eum salutare ipsius, ut inhabitet gloria in terra nostra. »

Verumtamen. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat : Pacem loquetur super omnes, tamen ex Sion species decoris ejus. Et hoc est : *Verumtamen salutare ipsius Dei*, id est Christus corporaliter erit *prope timentes eum*, id est Judæos qui eum timebant. Ubique enim demonia colebantur, timebantur. In gente autem Judæorum Deus timebatur, Deus colebatur, licet pro terrenis. His prope erat, non gentibus, quæ hæc petebant a diabolo. Licet ergo generalis sit misericordia super omnes, tamen aliquid spirituale et proprium in gente Judæorum factum est. Unde subdit : *ut in terra nostra*, in qua natus sum, dicit Propheta, *inhabitabit gloria*. Ibi enim fuit primo templum, sacrificia Dei, ibi patriarchæ, ibi Christus de eis natus, ibi apparuit Christus, ibi innumera sunt mirabilia. Vel ita continua : [Alcuin.] licet super omnes loquatur pacem, verumtamen salutare ipsius, id est salvatio, quæ per ipsum est, erit *prope timentes eum*, id est tantum his qui dum stant, videant ne cadant, talis utique, ut inhabitet gloria, immortalitatis, in terra nostra, id est in corpore nostro, modo mortali.

Vers. 10. — « Misericordia et veritas obviaverunt tibi ; justitia et pax osculatæ sunt. »

Misericordia et veritas. [Cassiod., Aug., Alcuin.] Postquam dixit ex qua gente nasciturus sit Chris-

tus, addit, quæ sit præstiturus. Quasi dicat : Christus est prope timentes se, et *misericordia*, quæ est in Novo Testamento manifestata in gentibus quæ longe erant, et *veritas*, id est impletio promissionum Veteris Testamenti, quæ sunt impletæ in Judæis qui prope obviaverunt tibi, id est, convenerunt in Christo. Unde Apostolus ait : *Dico enim Jesum Christum ministrum fuisse circumcisionis ad implendas promissiones Patris, gentes autem super misericordia honorare Deum* (Rom. xv). Et alibi : *Evangelizavit pacem his qui erant longe et pacem his qui erant prope* (Ephes. ii). *Justitia et pax* cum Deo osculatæ sunt, [Aug., Alcuin.] id est conveniunt in hominibus. Amant enim se hæc duo, ut qui facit justitiam inveniat pacem, et non aliter. Sed quomodo hæc facta sunt? Ecce quomodo, et per quid?

Vers. 11. — « Veritas de terra orta est, et justitia de cælo prospexit. »

Veritas orta est de terra, et justitia de cælo cælorum prospexit, [Aug.] id est Christus de semina natus est ut justitia de cælo prospiceret, id est ut justificarentur a Deo homines. Sic enim veritas habet, quod pro justificandis offerret. Vel, veritas de terra orta est, id est confessio de homine peccatore nata est, ut se accuset, cinerem et terram se esse cognoscens, cui dictum est : *Terra es et in terram ibis* (Gen. iii). Et sic, justitia de cælo cælorum prospexit, sicut publicanus confitens rediit justificatus. Prospicit justitia de cælo, quasi dicat Deus, parcamus huic, quia non sibi parciit, ignoscamus huic, quia agnoscit peccatum suum. De cælo ergo justitia prospexit, id est a Domino Deo data est justificatio poenitenti, de cælo est justitia.

Vers. 12. — « Etenim Dominus dabit benignitatem ; et terra nostra dabit fructum suum. »

Etenim Dominus dabit benignitatem. [Aug.] vel suavitatem, id est affectum bonum, ut delectet bene agere quæ non possumus aliter habere nisi det ; et sic *terra nostra dabit fructum suum*, id est bona opera. Vere dabit benignitatem, quia

Vers. 13. — « Justitia ante eum ambulabit, et ponet in via gressus suos. »

Justitia ante eum ambulabit, [Alcuin., Aug., Hier.] id est accrescet, vel præcurret, *ante eum*, parans ei viam. Prima hominis justitia est ut puniat se malum, et faciat se bonum. Et hæc est via Deo, ut veniat ad eum. Qui enim peccata sua odit, jam incipit esse similis Deo, qui ea odit. Fac ergo te similem Deo, et para ei viam in confessione peccatorum, unde Joannes ait : *Parate viam Domino* (Matth. iii), confitendo et poenitendo. Unde Isaïas ait : *Ejicite lapides de plateis* (Isa. lvi), id est peccata de cordibus vestris. Et ipse Dominus, veniens et visitans, *ponet in via* sic parata *gressus suos*. Impolluta namque via ejus est, et nos ergo ejicientes lapides, spinas et tribulos de cordibus nostris, paremus viam Domino, imponentes vestimenta nota nostra cum apostolis super asinam cui insedit salvator, atque cum turba sternentes viam vestimentis ramisque arborum et

floribus atque cum eis clamemus : *Hosanna filio A David* (Matth. xxi).

COLLATIO IN PSALMUM LXXXIV : « BENEDIXISTI, » etc.

VERS. 1. — *Benedixisti, Domine, terram tuam.* Hieronymus, *placatus es, Domine, terræ tuæ; Præten-* sis, *dilexisti, Domine, terram tuam; Pellicanus, com-* placuit tibi, Domine, terra tua; Sanctes, *complacuis-* ti, Domine, terræ tuæ; Munsterus, *benignus factus es, Domine, erga terram tuam; interpretes pro Caje-* tano, *voluisti, Domine, terram tuam; translator apud* Campensem, *propitius sis, Domine, terræ tuæ; Para-* phrasis, *reconciliatus es, Domine, terram tuam; Chaldeus et Nebiensis, voluntas tua, Deus, ad ter-* ram tuam. Quam recte Septuaginta reddiderunt ver-
bum *κατατίθη*, ostendit Hieronymus ad Suniam et Fretellam, ubi etiam confitetur se Latinum fecisse quod habet Vulgata editio : « *Benedixisti, Domine, terram tuam, pro eo quod est, benedixisti, in Græco scriptum dicitis εὐλόγησας, et queritis quomodo hoc* B *verbum exprimi debeat in Latino. Si contentiose verba scrutamur et syllabas, possumus dicere bene placuit, Domine, terra tua, et dum verba sequimur, sensus ordinem perdimus. Aut certe addendum est aliquid, ut eloquii ordo servetur; et dicendum, complacuit tibi, Domine, terra tua. Quod si fecerimus, rursum a nobis queretur quare addiderimus tibi, cum nec in Græco sit, nec in Hebræo. Eadem igitur interpretandi sequenda est regula, quam sæpe diximus, ut ubi non sit damnus in sensu, linguae in quam transferimus εὐλογία et proprietates, et elegantia con-* servetur. » Hæc sancti viri edisseritio, multarum ver-
sionum *καταξέδωκε* consulat.

VERS. 6. — *Deus tu conversus.* Magister duplicem refert et exponit lectionem, *convertens vel conversus.* Active legit Augustinus, et psalmodia Romana, Hieronymus ac Nebiensis juxta Hebræos *revertens.* Neoterici Hebraicantes reddunt per passivum nobis-
cum. Certe Hebræi dicunt *תשוב* TASHUB nunc esse

transitivum, nunc intransitivum. Græce habetur *ἐπιστρέφω* active quamquam in Matth. xiii. Inveniamus *ἐπιστρέφω*, id est *convertantur*, quod est ex Isa. cap. vi, nisi velis subaudire *se*, ut sit *convertant se*. Verum eadem opera poteris id facere in *conver-* tens.

VERS. 9. — *Et in eos qui convertuntur ad cor.* Hieronymus et cæteri, *ne revertantur aut convertantur ad stultitiam.* Hic palam Septuaginta accepisse *ἐλ* EL, loco *ἐλ* AL, quæ vocula citra punctorum scripturam nusquam distant. Prior sonat isti, altera *ne vel non.* Rursus diremerunt *לעסל* LECISLAN, in duas dictio-
nes, videlicet *ל* LES, per beth, id est *cor*, et *non per* caph. In quorum elementorum commutationem, pro-
clivior est transitus, ob propinquam cognitionem. Et item *סלה* SELAH, quod est diapsalma, in psalms solet manere non versum, de quo nonnihil supra at-
tigimus. Ob idque interpretes duntaxat verterunt priores particulas, relicto SELAH. Et ut clarius lector agnoscat utramque lectionem, utramque ducimus. Nunc sic habemus *ישועה לך* AL AL JASCHUBU LE-
CISLAN. Septuaginta sic *ישועה לך* EL JASCHUBU LEB SELAH.

VERS. 11. — *Misericordia et veritas obviaverunt sibi.* Cur additum sit in Latino pronomen sibi expli-
cuit Hieronymus ad Suniam et Fretellam. « Dicitis quod in Græco sibi non habeatur *ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν*, id est *misericordia et veritas concurrerunt*, nec in Hebræo habetur. Et apud Septuaginta obelo prænotatum est. Quæ signa dum per scriptorum negli-
gentiam a plerisque quasi superflua relinquuntur, magnus in legendo error oboritur. Si autem non fuerit additum sibi *misericordia et veritas*, non sibi, sed alii occurrisse credentur, nec *justitia et pax* sibi dedisse osculum, sed alteri. » Hactenus ille. Certe recentiores ferme omnes addiderunt sibi, cum simpliciter Hebr. habeatur *נפש נפש* NIPHASCHU.

PSALMUS LXXXV.

PSALMI TITULUS : « ORATIO DAVID. »

Inclina Domine. Titulus : *Oratio David.* [Cassiod., Aug., Cassiod., Alcuin.] Psalmus iste secundus est eorum qui nomine orationis intitulantur. In quo psalmo.

Christus Dei Filius et hominis, unus Deus cum Patre, unus homo cum hominibus, orat in forma servi, qui orat a nobis in forma Dei. Orat enim pro nobis et orat in nobis, et oratur a nobis : Orat enim pro nobis ut sacerdos noster ; orat in nobis, ut caput nostrum ; oratur a nobis, ut Deus noster. Christi autem oratio fidelium est instructio, cujus omnis actio Christiani est lectio. Nostra autem oratio peccatorum est ablutio. Sic oravit Christus, sicut et crucem tulit, scilicet pro nostra, non pro sua necessitate, sicut et flevit Lazarum, [Cassiod., Aug.] ut doceret nos habere charitatem proximi, sicut et fugit, ut comprimeret audaciam stultæ et inconsultæ temeritatis. Et est sensus : *Oratio* ista attribuitur David, id est Christo toti. Hoc enim dicit Christus in nobis, et nos in illo, quia vox ista convenit capiti et corpori. Intentio : Monet ad orationem. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo orat ascendendo : inde concludit omnes gentes adoraturas. Secundo orat pro omnibus jam adorantibus, ibi, *deduc me.*

C Tertio orat pro se, faciens mentionem passionis et resurrectionis, ibi, *Deus iniqui.* Christus ergo in forma servi humiliter ad Patrem orans, ait : O

VERS. 1. — *Inclina, Domine, aurem tuam, et exaudi me, quoniam inops et pauper sum ego.*

Domine, [Aug., Cassiod.] qui altus es, *inclina mihi infirmo aurem tuam*, id est clementiam. Humili appropinquat Deus, non superbo. *Et exaudi me*, comple desideria mea. Ideo inclina, *quoniam ego sum inops*, ab alio non habens opem, *et pauper per me.* Tali inclinatur Deus ; diviti non inclinatur.

VERS. 2. — « Custodi animam meam, quoniam sanctus sum ; salvum fac servum tuum, Deus meus, sperantem in te.

Custodi, [Aug.] quasi in hoc : Audi me, dicit Christus 191 adjuncta sibi voce corporis, *custodi* ab omnibus scandalis *animam meam* contra insidiatore, quoniam sanctus sum. Hoc proprie convenit Christo : Christus enim proprie sanctus est, scilicet sanctificans, sui etiam sunt sancti, scilicet sanctificati in baptismo juxta illud *Sancti estote, quia et ego sanctus sum* (Levit. xix). Totus itaque Christus sanctus, et unus sanctus ; sed aliter caput, aliter membra. Totus ergo Christus non incongrue dicit, *quoniam ego sanctus sum.* Non est autem hoc dicere

superbia elati, sed confessio non ingrati. *Deus meus, saltrum fac*, [Cassiod., Gl., int., Aug.] quia non ex homine salus, *serrum tuum* non liberum suum, ut fuit Adam, *sperantem in te*, non est superbus sanctus.

VERS. 3. — « Miserere mei, Domine, quoniam ad te clamavi tota die; lætifica animam servi tui, quoniam ad te, Domine, animam meam levavi. »

Miserere mei, Domine, quoniam ad te clamavi, [Aug., Hier., Aug., Alcuin.] non una tantum, sed *tota die*, id est omni tempore. *Lætifica animam servi tui*, in passione tristem, *quoniam levavi ipsam animam meam*, quam affectus bonus levat. Affectus quippe gradus est; iter tuum voluntas tua est. Ascendis amando, descendis negligendo. Stans in terra, in cælo es, si diligas Deum. Non enim sic levatur cor, quomodo corpus levatur mutatione loci; cor vero mutatione voluntatis. Quo levavi? [Ad te, Domine], ubi lætitia est in terra, amaritudo. Vide ascensum, scilicet qualiter orando ascendit: Prius dicitur pauper, inde sanctus, deinde sperans, postea clamans, tandem levatus ad Deum. Congrua est verborum collatio. Inclina pauperi, custodi sanctum, salva sperantem, miserere clamantis, lætifica levatum.

VERS. 4. — « Quoniam tu, Domine, suavis et mitis; et multæ misericordiæ omnibus invocantibus te. »

Quoniam tu, Domine. [Aug.] Quasi dicat: Levavi animam, ideo *quoniam, tu Domine, suavis es tuis*, et ita potui animam levare. Et quia suavis es, ideo iungenda me affectum tædio mundanæ amaritudinis, et *mitis*. His quos expectat portans hominem, donec perficiat eum, quia ariolaret a se, nisi a Domino portaretur. Multa enim aguntur in corde humano, quibus male movetur. Quemadmodum implorationes impediunt vanis cogitationibus, ita ut vix stet cor ad Deum suum, ita ut loquatur ei orando. Quando enim oras, Deo loquereris. Quando legis, Deus loquitur tibi. Subrepentibus autem phantasmatibus malarum cogitationum quodammodo cor hominis fugit a se, nec invenit cancellos, quibus se includat, aut obices quibus retineat avolationes suas et vagos motus. Contra quod David dicit: *Inveni cor meum ut orarem ad te* (IV Reg. vii). Quod solum audit Deus. Invenisse se dicit cor suum, quasi soleret ab eo fugere, [Alcuin., Aug.] et ille sequi quasi fugitivum quod invenit homo, quando morientibus muscis ejectis, quæ perdunt suavitatem unguenti (Eccle. x) totus affectus cordis ad orandum Deum colligitur. Portat autem Deus hominem et expectat, dum vagatur *multæ misericordiæ es*, contra abundantem iniquitatem nostram, *invocantibus te*, non aliud a te, omnibus nullus excipitur, ideo

VERS. 5. — « Auribus percipe, Domine, orationem meam, et intende voci deprecationis meæ. »

Auribus percipe orationem meam. [Aug., Cassiod.] Magnus orantis affectus hic ostenditur, id est non exeat de auribus tuis, sige illam ibi. Vide ordinem orationis, prius fuit ut vox supplicationis ascenderet,

A cum dixit: *Inclina aurem*; deinde rogatus, audiret cum dixit: *Exaudi me*; nunc vero addit dicens, *auribus percipe orationem meam*. Non transitorie petit suscipi, sed quasi in sinu Dei recondi, sicut per aures aliquid infligitur cordi. Unde subdit: *Et intende voci deprecationis meæ*. Ut quasi intentus animus tuus aperiat tuum auditum meæ deprecationi. Deinde causa audiendi supponitur:

VERS. 6. — « In die tribulationis meæ clamavi ad te; quia exaudisti me. »

Clamavi ad te in die tribulationis meæ. [Aug., Cassiod., Alcuin.] Quæ tribulatio semper est in peregrinatione, donec Deus seipsum det vivendum. Vel, in die tribulationis, id est quando adversitas imminet, quando enixius clamabitur, supra dixit, *clamavi tota die*. Hic facit augmentum, quia magis in tribulatione clamatur. Deinde quare clamaverit, subdit, *quia exaudisti me*. Ideo se dicit clamasse, quia exauditus est cum clamor soleat præcedere exauditionem. Et est ista perversio congrua in sanctis, qui et ante clamorem et post exaudiuntur.

VERS. 7. — « Non est similis tui in diis, Domine; et non est secundum opera tua. »

VERS. 8. — « Omnes gentes quasunque fecisti venient, et adorabunt coram te, Domine, et glorificabunt nomen tuum. »

Non est similis. [Aug., Haym., Cassiod., Aug.] Ordo: Et quia exaudisti, omnes gentes, quasunque fecisti, venient et adorabunt coram te, Domine, id est venient omnes a suo cultu ad cultum tuum. Si est gens quam non fecit Deus, illa non adorabit Deum. Nulla est autem quam non fecit Deus, quia fontem omnium gentium Adam et Evam fecit. Unde propagatæ sunt omnes gentes, per hæc verba annuntiat Ecclesiam ubique diffusam, quod modo impletum est. Et nota quia, ut ait Scriptura, in lata gente gloria regis est; in diminutione populi est contristatio principis. *Et glorificabunt nomen tuum*, id est prædicabunt, quam nominabilis es. Vel secundum aliam litteram: *Honorabuntur ex tuo nomine*, ideo venient et glorificabunt, quia non est similis tui in diis, Domine; et non est secundum opera tua. Quocunque modo accipiantur dii, *Non est qui similis sit tui*, in essentia vel in operatione. Gentes ergo non invenientur in diis suis similem tibi in essentia, vel operatione. Deinde singula singulis reddit. Non est similis tibi,

VERS. 9. — « Quoniam magnus es tu, et faciens mirabilia: tu es Deus solus. »

Quoniam magnus es tu, [Gl. int., Aug.] quod non alius. Non est secundum opera tua, et, id est quia, *tu es faciens mirabilia*, ergo *tu es Deus solus*, nullus alius. Vel secundum aliam litteram: *Tu es Deus solus magnus*. Hoc dicit contra futuros, qui se dicerent altos a se, non a Deo. Nam quid magnum dicitur Deo? Nihil. Sed quia futuri erant qui se dicerent magnos, et Deum facerent parvum, contra illos dicitur, *Tu es Deus solus magnus*.

PARS II. VERS. 10. — « Deduc me, Domine, in

« via tua, et ingrediar in veritate tua; lætetur cor meum, ut timeat nomen tuum. »

Deduc me, Domine. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Secunda pars ubi orat pro omnibus jam adorantibus. Et loquitur in membris. Quasi dicat: Gentes venient: quod ut possint, o Domine, deduc me, non dico ad viam, quia non sum extra viam, sed jam positum in via tua deduc me, ne labar. Aliud est duci ad viam, aliud deduci in via: quod est adjuvari, ne in ea cadat. Ubique egent homines, sive sint in via, sive extra. Via autem Christus est qui dicit: *Ego sum via, veritas et vita* (Joan. xiv). Unde subdit: *Et ingrediar*, vel *ambulabo*, id est proficiam ulterius te ducente in veritate tua, hæc est via. Et inde *Lætetur cor meum*, ita tamen ut timeat nomen tuum. In timore mundano præcedit causa periculi, vel angustiae; sed in timore Dei, lætitia præcedit, utraque miscenda sunt ut sub spe timeamus, et sub timore lætemur. Timor enim est in jucunditate, nunc in futuro jucunditas sine timore erit, ubi erit plena securitas quæ non modo est. [Alcuin.] Jucunditas modo trahit; timor a via recedere non sinit. Utraque ergo sunt habenda. Hæc sunt duæ mœke, inter quas molitur Christianus, ut fiat panis Christi, scilicet spes et timor. Unde in Deuteronomio dictum est: *Non accipias loco pignoris superiorem vel inferiorem molam* (Deut. xxiv). Superior mola, spes est; inferior mola, timor est. Non ergo hæc sine illa accipienda. Qui enim sperat et non timet, negligens est. Qui autem timet et non sperat, depressus est.

VERS. 11. — « Confitebor tibi, Domine Deus meus, in toto corde meo, et glorificabo nomen tuum in æternum. »

Confitebor tibi, Domine Deus meus. [Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat: Deduc me, et deductus confitebor tibi in toto corde meo. Ille in toto corde confitetur, qui tota spem ponit in Domino. *Et glorificabo cum sanctis nomen tuum in æternum*, id est in æterna beatitudine.

VERS. 12. — « Quia misericordia tua magna est super me; et eruisti animam meam ex inferno inferi. »

Quia misericordia tua magna est, [Gl. int., Aug.] et hoc super me, juxta illud: *Omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est* (Jac. i). Et est: *Et in hoc magna misericordia est, quia eruisti animam meam ex inferno inferi*, per hoc quod dicit *ex inferno inferi* intelligimus tanquam duo inferna esse, inferius et superius. Nam unde infernum inferius dicitur, nisi quia est infernum superius? Cælestis ergo est habitatio angelorum, ubi est vita ineffabilium gaudiorum. Ubi immortalitas et incorruptio superna est. Terrena vero habitatio, ubi est caro et sanguis, decessio et successio, mutabilitas et mortalitas. Infernus est ab hac terrena habitatione, id est ab inferno itur in infernum inferius, unde eruit Dominus animas misso Filio. Etenim propter ista duo inferna missus est Filius Dei, undi-

que liberans: ad hoc infernum missus est nascendo, ad illud moriendo. Vel fortassis, in ipso et aliqua pars impiorum inferior, unde dives qui torquebatur in inferno, levat oculos ad Abraham, qui cum aliis justis erat, quasi in ora et in limbo inferni, ubi visus est a divite qui erat in inferiori parte inferni (Luc. xvi), ad quam descendunt qui plurimum peccaverunt a qua liberatur, qui a peccatis liberatus illuc non mittitur. Hæc autem sunt opiniones, non assertiones.

PARS III. VERS. 13. — « Deus iniqui insurrexerunt super me, et synagoga potentium quæsierunt animam meam, et non proposuerunt te in conspectu suo. »

Deus iniqui. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Tertia pars, ubi idem pro se orat, facta hic mentione passionis suæ et gloriæ. Unde habent hi, pro quibus oravit, multam misericordiam, et eruuntur de inferno. Quasi dicat: Magna est misericordia tua, eruisti de inferno. Tamen, o Deus, iniqui, id est pervertentes legem tuam, scilicet Judæi, *insurrexerunt super me*, ut reum me dicerent. Vel, super me, totum Christum. *Et synagoga potentium*, id est congregationes superbiorum, *quæsierunt animam meam* dolosis consiliis. [Cassiod., Aug.] Deinde addit quod sceleratis mentibus semper provenit, dicens: *Et non proposuerunt te in conspectu suo*, id est non intellexerunt Deum, ut homini parcerent. Ipsi ita.

VERS. 14. — « Et tu, Domine Deus, miserator et misericors, patiens et multæ misericordiæ, et verax. »

Et tu, Domine, miserator, [Cassiod.] actu, et misericors natura, patiens malos expectans, et multæ misericordiæ conversis, et verax in promissis. Vel verax, id est meritis respondens.

VERS. 15. — « Respice in me, et miserere mei; da imperium tuum puero tuo, et salvum fac filium ancillæ tuæ. »

Respice in me [Cassiod., Aug., Gl. int.] homine et miserere mei mortalis et da imperium tuum, id est potestatem judicii, puero tuo, innocenti mihi Christo. Quasi dicat: Transeat tempus patientiæ, veniat tempus judicii. Et *salvum fac*, id est suscita a morte, *filium ancillæ tuæ*, id est Mariæ, quæ dixit: *Eccce ancilla Domini*, etc. (Luc. i). Potest etiam hoc de membris Christi dici, da imperium tuum puero tuo, 192 id est sanctis, quia non tantum Christus, sed etiam sancti sedebunt iudices (Matth. i), qui sunt filii ancillæ, id est Ecclesiæ. Et *salvum fac filium ancillæ tuæ*, quasi quod dabis sanctis permaneat.

VERS. 16. — « Fac mecum signum in bono, ut videant qui oderunt me, et confundantur; quoniam tu Domine, adjuvisti me, et consolatus es me. »

Fac signum resurrectionis, [Aug., Alcuin., Cassiod.] scilicet signum Jonæ prophetæ, quod jam in capite factum est (Matth. xii), fiet autem et in membris, id est fac insigne resurrectionem capitis et membrorum. Fac dico, et hoc mecum. Quasi di-

cat : Ego Deus, tecum facio. Nam Christus secundum quod Deus resuscitavit se hominem, fac autem signum, in bono vel nunc, id est ut aliis prosit. Resurrectio enim signum est in bono, per quam et virtus Dei declaratur, et spes credentium confirmatur. [Aug., Cassiod.] Et ideo fac ut Judei qui oderunt me videant, hoc, quoniam tu, Domine, adjuvisti me, in certamine, in his quæ feci, et consolatus es me in tristitia quæ hic est, in his quæ passus sum; hoc videant, et confundantur in iudicio perniciose, qui modo nolunt salubriter confundi.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXV. : « INCLINA, DOMINE, » etc.

VERS. 10. — *Letetur cor meum ut timeat nomen tuum.* Hieronymus, unicum fac cor meum. Vel ut alii volunt *unias cor meum* תַּיִן יָהֵד. Hæc autem unio, quidnam est præter illam charitatis lætitiā, qua unice Deum amamus, et quæ cor unum et ani-

amam unam facit omnium fidelium, in Domino gaudentium, ex plenitudine communis amoris.

VERS. 15. — *Da imperium tuum puero tuo.* Pro eo quod est, *da imperium tuum*, Hieronymus habet *fortitudinem tuam*, et sequuntur alii *tyr uzece*. Mire contendunt Faber et Cæcus, ut deinceps non psallatur, *da imperium*, sed, *da fortitudinem*, quasi cantemus contra mentem Prophetæ, qui hic introducit Christum, poscentem a Patre auxilium, contemplatione immensorum malorum quæ imminabant, dicuntque quod oret Christus in humilitate, cui non congrueret hac ratione suprema regni potestas. Ergo Augustinus multo magis hallucinatus est, qui *potestatem* legit, sicut et psalmodia Romana, et tamen interpretatur *de imperio*. Quomodo da potestatem puero tuo? *Pater non iudicat quemquam*, sed *omne iudicium dedit Filio* (Joan. v). Ille resurgens, et in terram ipse veniens iudicaturus, ipse videbitur terribilis, qui visus est contemptibilis; demonstrabit potentiam, qui demonstravit patientiam. Et plerique alia in eum sensum persequitur Augustinus.

PSALMUS LXXXVI.

PSALMI TITULUS : « FILIIS CORE. PSALMUS CANTICI. »

Fundamenta ejus. Titulus : *Filiis Core psalmus cantici*. [Aug., Hier.] Psalmus iste brevis est numero verborum, magnus pondere sententiarum, qui agit de cœlesti Jerusalem, id est Ecclesia, quæ est civitas spiritualis, cujus pars militat in terris, pars triumphat in cœlis, quam iste psalmus commendat, secundum præsentem statum et futurum. Unde utroque in titulo apponitur : *Psalmus et cantici*. Et est sensus : *Psalmus* iste qui dicitur psalmus, quia agit de Ecclesia secundum præsentem statum, ubi agit opera *cantici* quia agit de eadem secundum futurum statum, ubi exsultat. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Hoc ideo addit, ut de sæculari, id est, militanti Jerusalem, ad intelligentiam supernæ eleveris, scilicet de actione ad theoricam proponitur. *Filiis Core* ut habitent in Sion. Hic per fidem; in futuro, per speciem. Pars cujus in cœlo triumphat; pars in terris militat. Intentio : Monet ad amorem cœlestis Jerusalem. Modus : Tripartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo Prophetæ prædicat cœlestem Jerusalem filiis Core, quam commendat per fundamenta et portas et famam ut eis augeatur affectus. Secundo ipse Dominus agit de eadem Jerusalem, ibi, *memor ero*. Tertio tangit de futura beatitudine, ibi, *sicut lætantium*. [Aug.] Prophetæ ergo plenus Spiritu sancto, multa volvens apud se de hac civitate de qua nihil adhuc dixerat psalmus, in hoc erumpit :

VERS. 1. — « *Fundamenta ejus in montibus sanctis : diligit Dominus portas Sion super omnia » tabernacula Jacob. »*

Fundamenta ejus. [Aug.] Non refertur ejus, ad aliquid præmissum, sed ad cordis Prophetæ meditationem, qui nunquam de illa corde tacuerat, et si ore in montibus sanctis sunt in prophetis, apostolis, ipso summo angulari lapide Christo Jesu (Ephes. 11), qui solus est fundamentum quod nemo potest mutare (1 Cor. 11). [Cassiod., Aug.] Ecce prior laus a

fundamentis, ut soliditas totius civitatis notetur, et quasi quis quereretur, cujus ejus fundamenta d'cis? ait, Sion. Et *Dominus diligit portas ejus Sion*. Idem sunt portæ qui et fundamenta. Diligit dico *super omnia*, imaginaria, *tabernacula Jacob*. Quasi dicat : Diligit civitatem spirituales, super illa quibus præsignabatur. Deinde sequitur laus de fama, o

VERS. 2. — « *Gloriosa dicta sunt de te, civitas » Dei. »*

C *Civitas Dei gloriosa sunt dicta de te*, [Aug., Alcuin.] quod non de illa figurali, quæ cecidit. Hæc sunt illa quæ Dominus per prophetas de ea prædixit.

PARS II. VERS. 3. — « *Memor ero Raab et Babylonis scientium me.* »

Memor ero. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi Dominus ipse de eadem Jerusalem agit, et ostendit quæ sint illa gloriosa. Hæc sunt illa : In illa civitate, inquit Prophetæ ex persona Dei, *memor ero Raab et Babylonis*, quæ non pertinent ad populum Judæorum. Raab enim meretrix fuit in Jericho, quæ suscepit exploratores a Josue missos, et cum quærerentur abscondit et alia via eiecit : cui dictum est ut coccinum per fenestram emitteret, quando civitas caperetur (Josue 11). Quo signo domus ejus a victoribus cognosceretur, et sic salvaretur : quod ita fecit, et sic salvata est ipsa et domus ejus. Per quam figuratur Ecclesia gentium, quæ coccinum habet in fenestra, id est signum sanguinis Christi habet in fronte. Unde Phariseis superbientibus Dominus dicit : *Publicani et meretrices præcedent vos in regnum cælorum* (Matth. 21). [Hier., Aug., Haym.] Juxta quoque nominis interpretationem idem significatur. Raab enim interpretatur *latitudo* vel *impetus*. Hæc sunt gentes quæ late et impetuose vagantur per vitia. Babylon autem civitas est secundum sæculum, ad quam pertinent omnes mali, ut ad Jerusalem omnes sancti. Quasi dicat : *Gloriosa dicta sunt de te, civitas sancta*, ubi non solus est Judæus sed

omnes gentes. Ego enim, memor ero Raab et Babylonis, id est omnium gentium. Memor dico, *scientium me*, id est apostolorum, quibus de illis recipiendis præcipiam.

VERS. 4. — « Ecce alienigenæ, et Tyrus, et populus Æthiopum; hi fuerunt illic. »

Ecce alienigenæ, etc. [Aug., Hier., Aug.] Ecce quid per Raab et Babylonem significavit. Quasi dicat: Memor ero. Et *Ecce alienigenæ*, id est gentes, et *Tyrus*, id est illi qui sunt in angustiis vitiorum vel penitentiae. Tyrus enim interpretatur *angustia*. Et *populus Æthiopum*, id est gentes, quæ sunt usque ad fines terræ, etiam nigri. Et *hi fuerunt illic*, id est in Jerusalem.

VERS. 5. — « Nunquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea; et ipse fundavit eam Altissimus? »

Nunquid Sion, etc. [Haym., Gl. int., Hier., Haym.] Hic propheta resumit verba. Quasi dicat: Gloriosa dicta sunt de illa civitate, et hoc etiam miraculum accidit in ea, scilicet quod *homo natus est in ea*, et *ipse fundavit eam Altissimus*, id est secundum quod Deus, non ut homo. Sed *nunquid dicet homo*, id est nunquid poterit homo persuadere Sion, id est Synagogæ, illud quod dicam, scilicet quod *homo natus est*, etc. Quasi dicat: Non hoc recipit incredula Synagoga. Vel, Sion, id est Ecclesiæ, nunquid dicet homo? quasi dicat: Homo non dicit ex se, sed Deus in homine, annuntiat hoc, quod et homo natus est in ea; et ipse fundavit eam Altissimus. Vel secundum aliam litteram, mater Sion dicet homo, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: Unde alieni perveniri ad Jerusalem? ecce est homo quidam, scilicet Christus homo, qui dicet: Sion, id est Synagoga est mater mea, secundum carnem, et per hunc isti omnes veniunt. Et quis est homo ille? Ipse est homo qui in ea natus est, et ipse fundavit eam Altissimus, et ipse talis dicet mater, ei civitati. Vel ita secundum eandem litteram: Commendata spiritali Sion, id est Ecclesia, increpat hic carnalem Sion, id est Synagogam, quasi dicat: Christus est fundamentum illius civitatis; sed Sion, id est, Synagoga, mater, Ecclesiæ, dicet, quod Christus tantum est, Homo, non Deus; sed Christus, et homo est in ea natus, et ipse, idem est Altissimus, id est Deus qui fundavit eam, quod miraculum ne sit incredibile alicui, ait:

VERS. 6. — « Dominus narrabit in scripturis populum et principum, horum, qui fuerunt in ea. »

Dominus narrabit, vel narravit. Vel ita continua: [Haym., Aug., Hier., Gl. int.] Unde hoc scis? ecce *Dominus narrabit in scripturis populum et principum*, id est in scripturis quæ directæ sunt populis fidelibus, et editæ a principibus, scilicet a Moyse, et prophetis et apostolis. Principum dico, *horum qui fuerunt in ea*, civitate. Vel secundum aliam litteram: [Aug.] Quorum principum? Horum qui fuerunt facti, scilicet principes in ea, id est qui facti sunt in ea

A principes, antequam essent in ea; non erant principes, sed erant abjecta mundi. Elegit enim infirma mundi, ut confunderet fortia.

PARS III. Διέφερα. VERS. 7. — « Sicut lætantium omnium, habitatio est in te. »

Sicut lætantium. [Aug., Cassiod. Aug.] Tertia pars collatis omnibus gaudiis, quæ de civitate dicta sunt, concludit paucis verbis, futuram tangens beatitudinem, quasi dicat, talis est civitas. Et, o Sion, *habitatio omnium nostrum*, erit in te. Qualis? sicut lætantium. Quæ lætitia, non est nobis in ista peregrinatione; ideo antea dicit, sicut lætantium, quia talis erit lætitia, qualem hic non novimus, et ideo cum non possit exprimi, dixit, ut potuit.

B COLLATIO IN PSALMUM LXXXVI: « FUNDAMENTA EJUS, » etc.

VERS. 3. — *Memor ero Raab*. Sic et Præteritis. Hieronymus רַבָּאִבָּא, interpretatur *superbiam*, et interpretes pro Cajetano. Sed Sanctes et Munsterus accipiunt pro Ægyptiis, ob superbiam ita dictis. Unde Chaldaus paraphrastes, *commemorabo laudationes Ægyptiorum et Babyloniorum*. Eodem denique recurrit ipsa intelligentia. Sed potest movere quod Hieronymus in Commentariis, et Augustinus, imo et ante eos Arnobius interpretantur de Raab muliere Jerichuntina, quando quidem hoc scribitur per chet aspirationem fortem, alterum per he, aspirationem lenem, et Græci hic habent, *ρααβ*, mulierem vero ut expriment, spiritum densum, quomodo possunt, scribunt per *χ* *ρααβ*. Quod si nolis alteram aspirationem in vicem alterius substitui, tamen significata utriusque conspirant. Si quidem Rachab solat *dilatationem*. Rursus Rahab, *insolentiam et temeritatem*. Superbi autem, quam studeant sese dilatare, neminem latet. Quin et 193 mysterium a Psalm. decantatum, de Ecclesiæ ex gentibus, superbæ tumore elatis collecta, expositioni sanctorum respondet.

VERS. 4. — *Hi fuerunt illic*. Hebr., *iste natus est ibi*. שֵׁם יְהוּלָד שְׁחָם ZEN JULLAD SCHAM. Sensus est idem: Iste populus natus est in Jerusalem, vel isti populi fuerunt illic, quamquam diviniorem sensum prædicat Faber, si diceretur, *geniti sunt illic*, quo insinuetur regeneratio spiritalis. Certe non minor dignitas innuitur, ne dicam major, jam fuisse gentes, æterna Dei electione, de illa civitate Jerusalem, cum nondum quidquam boni aut mali egissent, quam exprimendo earum nativitatem, vel spiritualem. Nam Deus vocat quæ non sunt, tanquam quæ sunt.

VERS. 5. — *Nunquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea*. Primo ponendum est Hebræum, ut videamus de quibus est controversia אִישׁ יָבִיחַ יְהוּלָד בָּהּ אִישׁ ULETZION IEAMEAMER ISCH VEISCH JULAD BAH. Tria in hoc versu se offerunt dubia. Primum est de interrogatione, quæ non apparet in Hebraico. Hinc Hieronymus vertit, *et ad Sion*, et Munsterus *de Sion*. Sed sic non indicatur aliquo signo interrogatio, ut tamen non repugnet Hebraismo, quin Paulus Hebræus Burgensis testatur, si non legatur interrogative, tamen debeat intelligi admirative, quod idem sibi vult. Secundum dubium est, de verbi significatione, quæ in Hebræo passiva est, *ad Sion dicetur*, vel *de Sion dicetur*: *Vir et vir natus est in ea*. Aut, ut vult Munsterus, iste et iste natus est in ea, ac ex ea lectione facienda esset distinctio in verbo dicetur, nempe *ad Sion*, vel *de Sion dicetur*: *Vir et vir natus est in ea*, intelligendo per hunc tropum, plures et diversos ibi natos. Verum quantum ad distinctionem, contextio Hebraica ad id non urget, nisi quod forsitan verbi significantia, quæ

videtur impersonalis, hoc exigeret, modo passive A legeretur. Citra tamen notularum apices, verbum activum et passivum non differunt, adeo ut fuerit integrum lectori, hoc aut illo modo accipere, cum digna intelligentia, quæ consequenter censetur. Siquidem יָמַד potest pronuntiari יָמַד יְהוָה, dicitur, aut יָמַד יְהוָה, dicitur, quomodo probabile est interpretes enuntiasse. Itaque hoc pacto commode poterit esse diastole. Nunquid Sion dicit: Homo, et homo natus est in ea, juxta explanationem. Tertium dubium est, de lectione Græca, quam sequitur et interpretatur Augustinus. et quæ est in psalmodia Romana, mater Sion מִיָּמִין שִׁיּוֹן. De hoc et aliis satisfacit divus Hieronymus in Commentariis. « Septuaginta Interpretes ita transtulerunt, nunquid Sion dicit: Homo. Spreverunt ergo multi, nec intellexerunt מִיָּמִין שִׁיּוֹן, quid est. Et addiderunt ρ, מִיָּמִין שִׁיּוֹן ῥ ραὶ ἄνθρωπος. Et hoc propterea dicunt quoniam sequitur, et homo natus est in ea. Speraverunt etiam ita debere dici, mater Sion dicit: Homo, quoniam filius natus dicitur. Propterea errant in matris vocabulo. » Hæc illic Hieronymus. Deinde tamen non designatur illam lectionem exponere ac postea revertitur ad nostram, hoc modo: « Dicamus et secundum Hebraicam veritatem: Nunquid Sion dicit: Homo, et homo natus est in ea. Quod dicit, hoc est. Quis poterit nuntiare Sion? Quis ei poterit nuntiare hominum, quoniam homo nascetur in ea, et salvabit eam? Hoc est nullus hominum potest ei nuntiare, quia Sion salvetur in homine, qui in ea nascetur. » Hactenus ille. Quæ talia sunt, ut hic nihil agat Fabri philosophia.

VERS. 6. — Dominus narrabit in scripturis populorum. Hieronymus et Nebiensis, Dominus numeravit scribens populos. Munsterus, Dominus recensabit, cum scripserit populos. Et ad consimilem modum ferme cæteri. Vocula Hebraica hic est infinitivi modi כְּתֹבֵם KATHOBIM, ut ibi liberum sit vertere, dum scriberet populos, aut in scriptura populorum. Id quod et annotavit Pellicanus. Dehinc illud, et principum, oportet Septuaginta accepisse ex principio sequentis versus juxta Hebræos, et huc adduxisse וְשָׂרִים VESSARIM, quod aneeps est ad principes et cantores, quomodo ultimo Hebraicantes intelligunt,

etiam si in punctulo sit minima distantia. Porro quod dicimus, qui fuerunt in ea, Hebr. habet זָרִים זָרִים ZEM JULIAD SAM, hoc est iste natus est illic. Cæterum familiare est Hebræis, usurpare singulare in vicem pluralis, præsertim ubi sensus ex consequentia orationis requirit. Quod si contendas eum locum intelligi debere de ipso Christo, nihil obstat transitum fieri de capite ad membra, et e diverso, propter unitatem. Id nempe tam frequens est in arcanis litteris, ut haud sciam an sit locutio passim frequentior. Primam particulam ultimi versus, juxta Hebræos, Septuaginta copularunt penultimo, ut prædictum est, postea quod sequitur, sicut letantium כְּלִלִים KELLIM. Hieronymus vertit, quasi in choris; Pratensis, sicut chorales; Sanctes et Munsterus, sicut tibicines; interpretes pro Cajetano, sicut parturientes; Pellicanus, sicut tripudiantes; Nebiensis, sicut choream ducentes; Chaldeus, et dicent cantum in choris, quanquam vox sit ambigua, B tamen ferme omnium versu letitiam sonat non parvam. Sed כִּי CAL nota universitatis, secundum eos respicit sequentia, et dicunt כִּי מַעֲיָנִי CAL MAATANAI DAC, omnes fontes mei in te, ut transferunt Pellicanus, Sanctes, interpretes pro Cajetano et Munsterus, omnes scaturigines. In tribus exemplaribus apud Hieronymum inveni, omnes fontes mei. Primum erat Fabri, quod se hausisse testatur e bibliotheca Carthusiorum et Cælestinorum; secundum erat typorum Frobenii; tertium Chevallon Parisiensis; quartum e recentioribus habebat fontes. Unde fortasse collapsus fuit in fontes pro fontes. Demum Pratensis habet, omnes contemplationes meæ. Rabbi Jonah, referente Sancte, omnes providentia mea, quasi aspectus mei, אֲבִיזָי, id est oculo. Verum enimvero, nos habitamus in cælis per contemplationem, et celeste desiderium, juxta illud Philip. iii: Nostra conversatio in cælis est. Itaque Septuaginta sensum reddiderunt accommodatorem, et in quo Deus habitat per fidem et charitatem fiet fons aquæ salientis in vitam æternam, Joan. iv. Sed et translator ad Campensem, habet habitatio est in te, cum Septuaginta ac in fronte dixerat esse editionem ex Hebraica veritate.

PSALMUS LXXXVII.

« PSALMI TITULUS CANTICUM PSALMI FILII CORE IN FINEM PRO MAELETH (122) AD RESPONDENDUM INTELLECTUS EMAN ISRAELITÆ vel EZRAITÆ. »

Melius est Eman Ezraitæ, nam Hebraice legitur מְנַחֵם וְעִזְרָאֵל, et quidam Græci codices habebant Αἰθρῶ τῶ Ἑβραίων, Alii, Αἰθρῶ τῶ Ἰσραηλίων. Priores sunt falsati a scriptore in duobus; secundi in uno, duntaxat quandoque et prosequitur enarratio Augustini posteriores.

Domine Deus salutis meæ. Titulus: Canticum psalmi filii Core in finem pro Maeleth, ad respondendum intellectus Eman Israelitæ, vel Ezraitæ. [Aug., Hier., Aug.] Sicut sæpe diximus canticum notat exultationem mentis; psalmus, bonam operationem. Ideoque psalmi, qui hæc duo in titulis habent de bona operatione et mentis jocunditate agunt, sicut iste psalmus. Filii autem Core, sicut supra diximus sunt filii crucis, filii passionis, de quo supra plene tractatum est, et quid sit, in finem, supra expositum est. Quod autem sequitur pro

(122) De hoc dictum est in titulo psalmi LII.

PATROL. CXCI.

Maeleth ad respondendum, hoc inusitatum habet iste titulus. Maeleth autem interpretatur chorus, qui dicitur ad respondendum, ut canenti chorus consonando respondeat. Sicut non istum solum, sed alios quoque psalmos credendum est esse cantatos. Ita enim in hujus psalmi et aliorum cantu factum est ut præcinenti chorus responderet, quamvis alii alios titulos acceperint, sed hoc factum existimo causa varietatis, qua fastidium levaretur. Tituli enim variantur pro levando fastidio, vel forsitan pro alia non satis nota causa. In quo autem mysterio mihi dictum videatur, pro Maeleth, id est pro choro, ad respondendum, id est ut canenti per chorum respondeatur, exponam. Hic passio Christi prophetatur, cui debemus imitando respondere, sicut Petrus ait: Christus pro nobis passus est, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus (I Petr. ii), hoc est respondere. Unde etiam Joannes ait: Sicut Christus pro nobis posuit animam suam, sic et nos debemus pro fratribus nostris animam ponere (I Joan.

III). Hoc est quod ibi dicitur ad respondendum sed non prodest hoc, nisi fiat in choro, id est in concordia charitatis. Unde Apostolus: *Si tradidero corpus meum ita ut ardeam, charitatem autem non habeam, nil mihi prodest* (I Cor. xiii). Eman interpretatur frater ejus. Fratres autem Christi hic sunt qui in cruce gloriantur, sicut Apostolus qui ait: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Gal. vi), qui sunt veri Israelitæ, [Alc., Haym.] id est videntes Deum; vel Eman Ezraita dicitur, id est advena. Dicitur enim fuisse quidam orientalis. Et est sensus tituli: *Canticum istud, quod dicitur canticum*, [Aug.] quia lætus finis passionis hic ostenditur, *Psalmi*, quia hic agitur de bona operatione, canitur *filii Core*, id est Christi, dirigens eos in finem celestium coronarum. Ad quid cantatur eis? Ad respondendum Christo, id est ut ipsi respondeant, imitatione, vel gratiarum actione, Christo quasi præcentori, imitando vestigia passionis ejus, et hoc faciant *pro Maelth*, id est in Maelth, scilicet in choro, id est in concordia charitatis. Et hic est intellectus *Eman Israelitæ*, [Haym., Aug., Cassiod.] id est, illorum qui sunt fratres Christi in cruce ejus gloriantes, et Deum videntes. Vel ad litteram, hic est *intellectus Eman*, id est illius hominis qui in choro respondente canentibus, hoc mysterium intellexit, Israel, vel Ezrael. Fuit enim Israelita, vel Ezraita, id est, *advena*, scilicet de orientalibus partibus. Intentione monet Christi passionem imitari. Modus: Quatuor sunt partitiones. Primo Christus in forma servi precatur auxilium, referens se contemptum ab inimicis. Secundo dicit quid amici ejus in passione fecerunt, ibi, *longe fecisti*, etc. Tertio ostendit quibus non prosint opera sua, ibi, *nunquid mortuis facies*. Quarto dicit quæ in suis membris sustinet, ibi, *et ego ad te*. In forma ergo servi orans ad Patrem, ait: O

VERS. 4. — « Domine Deus salutis meæ, in die clamavi, et nocte coram te. »

Domine Deus, auctor salutis meæ, [Cass., Aug.] quia totum est ab eo, ego clamavi coram te, ex forma servi hoc dicit in die et nocte, quia in lætis rebus et in adversis oravit Christus. Ideo

VERS. 2. — « Intret in conspectu tuo oratio mea: inclina aurem tuam ad precam meam. »

Oratio mea intret in conspectu tuo. [Aug., Cass.] Ingressus orationis est ejus acceptio. Deinde repetit dicens, *inclina aurem tuam ad precam meam*. Inclinationis auris Dei, misericors exauditio ejus est. Virtus magna puræ orationis hic notatur, quæ quasi persona quædam ad Deum intrat, et mandatum peragit, quo caro pervenire nequit. Quare autem oret, subdit:

VERS. 3. — « Quia repleta est malis anima mea; et vita mea inferno appropinquavit. »

Quia anima mea repleta est malis, [Aug.] non vitiis, sed doloribus, quibus anima carni compatitur. Non enim dolor corporis potest esse sine anima. Dolere autem anima etiam non dolente corpore

A potest. Non ergo peccatis, sed humanis malis, id est doloribus, repleta fuit anima Christi. Hoc est quod ipse ait: *Tristis est anima mea* (Matth. xxvi). Vel, anima mea repleta est, [Aug.] scilicet malis pereuntis populi, compatiendo, et vita mea appropinquavit in inferno, dum trador ad mortem. Hoc est quod in Evangelio dicit, *usque ad mortem* (ibid.), quod enim ait, *tristis est anima mea*, hoc dictum est hic: repleta est malis anima mea. Et quod sequitur ibi, *usque ad mortem*, hoc dicitur hic: Et vita mea in inferno appropinquavit. Hos autem humanæ infirmitatis affectus, sicut ipsam carnem, ac mortem, non conditionis necessitate, sed miserationis voluntate suscepit, ut transfigureret in se corpus suum, quod est Ecclesia; ut scilicet si cui suorum inter humanas tentationes tristari vel dolere contingeret, non ideo se a gratia Dei alienum putaret; et non esse hæc peccata, sed humanæ infirmitatis indicia, tanquam voci præmissæ concinens chorus, ita corpus ex ipso capite suo addisceret.

VERS. 4. — « Existimatus sum cum descendentibus in lacum; factus sum sicut homo sine adjutorio, inter mortuos liber. »

Existimatus sum [Alcuin., Aug.]. Quasi dicat: Non solum gravia passus sum, sed et contumeliosa, quia existimatus sum cum descendentibus in lacum miseriæ, vel inferni profunditatem, utique a nescientibus, quid facerent: qui sic putabant eum mori necessitate, ut alii homines moriuntur. Factus sum, id est, æstimatus sum, ab eisdem nescientibus, sicut homo simpliciter, sine adjutorio, cum tamen essem inter mortuos liber, id est, inter peccatores solus sine peccato, qui potest animam ponere et resumere (Joan. x). Item existimatus sum.

VERS. 5. — « Sicut vulnerati dormientes in sepulchris, quorum non es memor amplius; et ipsi de manu tua repulsi sunt. »

Sicut vulnerati dormientes in sepulchris, [Aug.] quia et ipse vulneratus lancea, et sepulcro clausus fuit; sed differt per hoc quod sequitur, *quorum non meministi adhuc*, alia littera, id est quorum tempus resurgendi nondum venit, in quo Christus a cæteris mortuis discernitur, qui et vulneratus et mortuus, in sepulcro positus est, sed die tertia evigilavit. Sed qui nesciebant quid faciebant, putaverunt illum similem aliis vulneris occisis, et dormientibus in sepulcro, quorum adhuc Deus non meminit. Et nota quod Scriptura consuevit mortuos dicere dormientes (I Thess. iv; Joan. ii), quia evigilatuos, id est resurrecturos vult intelligi, qui evigilabant in resurrectione (Matth. xxv), et ipsi quibus ita factus sum, repulsi sunt, o Deus, de manu tua, id est adjutorio tuo privati sunt, qui me sine Dei adjutorio putaverunt. Non enim hoc refertur ad dormientes in sepulcro, quorum non meminit Deus adhuc, in quibus sunt justi: quorum licet non meminerit adhuc ut resurgant, de his tamen dictum est: *Justorum animæ in manu Dei sunt*. Vel, existimatus sum sicut vulnerati dormientes, [Hier.] id

est flagitiosi. Dormientes in sepulcris, id est carnali voluptate sopiti, in stupris et obscenitatibus sepulti, de quibus Deus non excitat eos [Hier. et Aug.], quorum non est memor Deus. Amplius et ipsi, vel dormientes, vel illi quibus ita factus sum, de manu tua repulsi sunt.

VERS. 6. — « Posuerunt me in lacu inferiori: in tenebrosis, et in umbra mortis. »

Posuerunt me in lacu inferiori, [Aug., Cass., Aug., Alcuin.] id est in profundissima miseria sæculi, quia abjecta morte ablati est, in tenebrosis, id est in tenebris oblivionis, quem scilicet nemo requireret, et in umbra mortis. Umbra mortis est locus malorum, quo puniuntur. Vel, posuerunt me, sua opinione, in lacu inferiori, vitiolorum scilicet in tenebrosis, et in umbra mortis, id est in morte impietatis, vel posuerunt me in rei veritate, in lacu inferiori, id est in lacu inferni, scilicet in tenebrosis et in umbra mortis,

VERS. 7. — « Super me confirmatus est furor tuus; et omnes fluctus tuos induxisti super me. »

Furor tuus vel ira tua, vel indignatio tua, o Deus, confirmatus est super me, ut illi irati sunt cum viderent eum turpi morte mori. Putabant enim quod ira Dei perisset et quod Deus omnes indignationes super eum induxisset, quando pertulit eum crucifigi. Et omnes fluctus tuos, vel suspensiones tuas, id est passiones induxisti super me. In alio psalmo dicit, *Transierunt super me* (Psal. xli). Hic autem dicit, induxisti super me, significans quod omnia quæ de passione ejus prophetata sunt eveniunt.

PARS. II. VERS. 8. — « Longe fecisti notos meos a me: posuerunt me abominationem sibi. »

Longe fecisti. Secunda pars ubi dicit quid amici ejus in passione fecerint. Quasi dicat: Induxisti hæc super me, et tunc fecisti nomen tuum quibus ego notus eram, non dicit notos quos novit, [Aug.] quia tunc omnes noverant ut Deus; sed quibus notus est. Vel, notos, dicit bonos, quos probat. Longe a me loco et mente, et posuerunt me abominationem sibi, vel ipsi noti, quia hoc genus mortis horrebant, vel magis persecutores.

VERS. 9. — « Traditus sum, et non egrediebar; oculi mei languerunt præ inopia. »

Traditus sum, scilicet a discipulo, et non egrediebar, id est non ostendi quis essem; in interioribus meis latebam, non manifestabar, non propalabar. Unde, oculi mei languerunt præ inopia, id est apostoli cum non viderent eum in virtute, sed quasi victum, infirmati sunt subtracto sibi cibo, id est lumine.

VERS. 10. — « Clamavi ad te, Domine, tota die expandi ad te manus meas. »

Clamavi ad te, Domine. [Aug.] Hoc aperte in cruce fecit. Tota die expandi manus meas ad te, quia fecit omnia ad voluntatem Patris. Per extensas quippe manus continuatio bonorum operum, a quibus nunquam cessavit, intelligitur; in cruce enim

A nec una tota die fuit illa extensio, nec totum pro parte potest accipi, quia addit tota; sed quia hæc opera ejus non omnibus profuerunt, addit:

PARS III. VERS. 11. — « Nunquid mortuis facies mirabilia? aut medici suscitabunt, et confitebuntur tibi? »

Nunquid. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, uti ostendit, quibus non prosunt opera sua. Quasi dicat: Expandi manus, sed, o Deus, nunquid facies mirabilia mortuis? Mortuos dicit non corpore, sed corde, coram quibus fiunt quidem miracula Christi; sed non prosunt eis, quia ad vitam fidei visa eos non movent. Mortuis enim corpore facta sunt mirabilia cum quidam revixerunt, et cum Dominus penetravit inferna, atque inde victor mortis ascendit, magnum mortuis factum est miraculum. Dicit ergo: Nunquid mortuis, scilicet corde, non corpore, facies mirabilia? quasi dicat: Non. Non eis dicit fieri, quibus et si fiant non prosunt, ideo non eis fiunt, quia a medicis non suscitabuntur homines ut confiteantur Domino. Et hoc est quod sequitur: Aut medici, vel gigantes suscitabunt homines, et suscitati confitebuntur tibi? non. A mortuo enim corde perit confessio; nisi enim suscitetur, consisteri non valet. Sed medici, vel gigantes non suscitabunt homines, ut confiteantur Domino. Notandum quod in Hebræo non medici, sed gigantes reperitur. Utrumque autem pene eodem modo sonat in Hebræo. Unde Septuaginta Interpretes quorum auctoritas tanta est, ut propter mirabilem consonantiam divino spiritu interpretati esse credantur, propter vocis similitudinem, quam in Hebræa lingua medici et gigantes eodem modo sonant, ut exigua differentia distinguantur, medici non gigantes, non errore, sed potius occasione posuerunt, volentes significare quomodo essent accipiendi gigantes. Si ergo superbi accipiuntur hic gigantes, id est dicuntur sapientes sæculi bene dicuntur medici, quia per artes suas promittunt animarum salutem, contra quos dictum est: *Domini est salus* (Psal. lvi). Si autem boni accipiuntur gigantes, id est magni et fortes, et ipsi bene dicuntur medici, qui viventes curare ministerio possunt, sed non mortuos suscitare. Sola enim gratia Dei reviviscunt ad fidem. Unde: *Nemo potest venire ad me nisi Pater meus traxerit eum* (Joan. vi).

VERS. 12. — « Nunquid narrabit aliquis in sepulcro misericordiam tuam, et veritatem tuam in perditione? »

Nunquid narrabit aliquis positus in sepulcro? [Aug., Cassiod., Aug.] Mortuæ animæ corpus sepulcrum est. Unde in Evangelio Dominus talibus dicit: *Similes estis sepulcris dealbatis, quæ foris apparent hominibus speciosa, intus vero plena sunt ossibus mortuorum, et omni spurcitia; sic et vos a foris quidem paretis hominibus justi, intus autem pleni estis hypocrisi et iniquitate* (Matth. xxiii). Nunquid ergo aliquis in sepulcro positus, id est in pernicie animæ narrabit misericordiam tuam? et aliquis positus in

perditione, id est obtinatus, *veritatem tuam narrabit?* A Quasi dicat: Non hi narrabunt; sed vivi et fideles. Notandum quia misericordiam et veritatem amat Scriptura conjungere, et maxime psalmi.

VERS. 13. — « Nunquid cognoscentur in tenebris mirabilia tua; et justitia tua in terra oblivionis. »

Nunquid cognoscentur in tenebris, [Aug.] infidelium, *mirabilia tua*, et *justitia tua in terra oblivionis*, quæ dicit: Non est Deus. Hæ sunt tenebræ. Unde Apostolus: *Fuistis aliquando tenebræ; nunc autem lux in Domino* (Ephes. v). Iidem sunt ergo mortui, et positi in sepulcro, et tenebræ, et terra oblivionis.

PARS IV. VERS. 14. — « Etego ad te, Domine, clamavi: et mane oratio mea præveniet te. »

Et ego ad te. [Cassiod., Aug.] Quarta pars, ubi dicit quæ in suis membris Christus sustinet. Ecce chorus respondens præcinenti. Quasi dicat: His mortuis, non prosunt opera Christi. Quis ergo usus mortuorum? Quid de eis agit ad utilitatem corporis sui? id est Ecclesiæ? multum: quia in eis ostenditur quæ sit gratia in prædestinatis. Ait ergo Christus ex voce Ecclesiæ, *et ego*. Quasi dicat: Nos fuimus olim cum illis natura filii iræ, cum quibus fuimus unum. Ideo non ait simpliciter, ego, sed, et ego, scilicet sui natura filius iræ, sicut et cæteri; sed *clamavi*, ut salvus essem, *ad te, Domine*, non ad alium, quia nullus medicorum suscitatur. Qui autem clamat et invocatur, credit; sed non crederet, nisi eum misericordia Dei suscitaret, quæ præveniente jam est et mane, post tenebras infidelitatis; sed quia restat futura clarificatio, nunc oratio mea præit. Et hoc est, *clamavi*, et ita factum est mihi mane lucis vel fidei. Et in hoc, *mane oratio mea*, præventa a misericordia, *præveniet te*, id est futurum iudicium, quæ oratio ut fervercat differtur bonum, et crebrescunt mala.

VERS. 15. — « Ut quid, Domine, repellis orationem meam, avertis faciem tuam a me? »

Ut quid, Domine, repellis [Gl. int., Cass.]. Quasi dicat: Clamo, oro, sed nunc *ut quid, Domine, repellis orationem meam*. Ecce quantum desiderat, proponit in his verbis quærendam esse causam quare differtur quod petit, quæ est in dilatione boni, et adversis multiplicatis, quasi repulsa oratio inflammatur ardentius. Ut quid *avertis faciem tuam a me?* Avertere Deus dicitur faciem, non dando quod volunt, sed quod non expedit.

VERS. 16. — « Pauper sum ego, et in laboribus a juventute mea; exaltatus autem humiliatus sum et conturbatus. »

Pauper sum ego. [Aug., Cassiod.] Exsequitur breviter tribulationes corporis Christi dicens: *Ego sum pauper*, rebus sæculi, *et in laboribus sum a juventute mea*. Unde alibi: *Sepe expugnaverunt me a juventute mea* (Psal. cxviii), *exaltatus autem*

in sæculo humiliatus sum. [Cassiod.] Quædam membra Christi ad hoc exaltantur in sæculo, ut in eis major sit humilitas *Et conturbatus sum* adversis, vel, exaltatus sum, prius tumido corde. Postea, humiliatus sum, scilicet per confessionem. Et conturbatus sum, id est confusus de peccatis, ea damnando.

Et

VERS. 17. — « In me transierunt iræ tuæ; et terrores tui conturbaverunt me. »

Iræ tuæ, [Aug., Alcuin., Aug.] id est afflictiones, in me venientes, id est, mihi illatæ *transierunt*, quia non manet ira Dei in justis, sed transit quia non de fidei, sed de infidei dictum est, ira Dei manet super eum. Flagellat enim filios quos recipit (Hebr. xii), sed ad correctionem, non ad peremptionem. B Unde: *Ego quos amo corripo, arguo et castigo* (Apoc. iii). Et alibi: *Percutiam et ego sanabo; occidam et vivere faciam* (Deut. xxxii). *Et terrores tui conturbaverunt me*, omne quod potest accidere et si non accidat, prudenter timetur. Tam graviter conturbaverunt, quia

VERS. 18. — « Circumdederunt me sicut aqua, tota die circumdederunt me simul. »

Circumdederunt me sicut aqua, quæ mergit. [Haym., Aug.] Aliquando enim terrores ipsi ita conturbant animum cogitantis, circumpendentibus malis, ut sicut circumfluere videantur, et simul undique circumdare. Unde amici et noti timore deserunt. Unde Apostolus: *Omnes me dereliquerunt* (II Tim. iv). Et hoc *tota die*, quia nullo tempore desunt mala Ecclesiæ, donec finiatur sæculum. Unde subdit: *Circumdederunt me simul*. Sed hæc omnia sunt, ut oratio Ecclesiæ præveniret Deum, donec illa salus veniat, ubi nihil malorum sit. Vel ita: *In me transierunt iræ tuæ*, id est vindictæ præsentis, et *terrores tui conturbaverunt me*, [Cassiod.] scilicet terrores futuri iudicii quos omnis caro timeat (123). Nota quod dicit iræ transierunt, terrores conturbaverunt, quia aliud jam de damnatione patimur; et aliud de æterna ultione timemus. C *Circumdederunt me peccata, tota die sicut aqua quæ mergit*. [Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Peccata enim undique copiosa inundatione concludunt. Repetit, circumdederunt me simul. Vel in persona Christi D accipi potest, qui secundum formam servi ad Patrem dicit, *iræ tuæ*, id est, afflictiones quas tua voluntate, non meo merito patior, in me transierunt, id est, non mansuræ me contigerunt. *Et terrores tui*, scilicet quos patior, [Alcuin., Aug., Hier.] quia tibi placuit, non meo merito, *conturbaverunt me*, secundum infirmitatem carnis; *circumdederunt me*, inimici mei, *sicut aqua tota die, circumdederunt simul*. Deinde sequitur ex persona capitis et membrorum simul.

VERS. 19. — « Elongasti a me amicum et proximum: et notos meos a miseria. »

Elongasti a me amicum, [Cassiod.] qui pio et fi-

deli amore conjungitur nobis et proximum parentela, sæpe justis humana officia subtracta sunt timore, et notos meos qui sola opinione, vel visione nos didicerunt, elongasti a miseria mea.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXVII. — DEUS, SALUTIS MEÆ, & etc.

VERS. 4. — *Æstimatus sum.* Omnes quotquot licuit videre, vertunt passive cum Septuaginta. Solus Sanctes transtulit active, *reputavi me*, contra tamen regulam Hebraismi. Nam vox est in niphāl, et ea ratione corrumpit interpretatio sanctorum, qui hunc versiculum exponunt de Christo Domino, qui existimatus est ab infidelibus et nefandis Judæis, tanquam unus ex cæteris mortuis, in lacum inferni violenter descendentibus. Dominus autem potestatem habens ponendi animam suam, et iterum sumendi eam, se ipse prædicat inter mortuos liberum, quem mors suis nequivit astringere vinculis. Itaque; נִשְׁכַּחְתִּי NEBESCHABTI, deputatus sum, vel quid simile dicatur juxta Septuaginta. Quod si quis proprio sensui innitatur, omnem confusionem invehit in arcana sensa. Si Septuaginta posuissent, *reputavi me*, quid non clamassent moriosiores? Ipse tamen Sanctes in suo Thesaurō habet existimatus sum.

In umbra mortis. Hieronymus pro hoc dixit, in profundis. Consentunt cæteri. Hebræi nunc legunt מִצְלוֹתֵי מִינְזֹלוֹת, at Septuaginta legerunt בְּעִינֵי בֵּתְזַלְמָאוּת, litteris transpositis, in umbra mortis, etc., si loca profunda hic intelligantur, horror mortis.

VERS. 8. — *Posuerunt me abominationem sibi.* Hebraice habetur, *posuisti*, ut referas ad Deum Patrem. Sed posuerunt perfidi Christum *abominationem*, posuit et Pater eo genere locutionis, quod dicitur in Matth. *Percutiam pastorem*. Et similia in Scripturis creberrime obvia sunt.

VERS. 9. — *Traditus sum.* Hieronymus cum aliis vertit, *clausus sum* כָּלָא, CALA, quod est *prohibuit* vel *clausit*. At qui traditur inimicis capitalibus, non longe est a vinculis et carceribus.

VERS. 10. — *Medici suscitabunt.* רִפְּאִים REPHAIM, tria notare potest, *gigantes* et *robustos*, quomodo

A vertit Hieronymus; et *medicos*, ut sumunt Septuaginta. Consentit Pellicanus; ac *mortuos* quomodo alii transtulerunt? Itaque materiam præbet diversarum interpretationum ambiguitas nominum, juxta quod unusquisque interdum sinit. Constanter tamen meminisse debemus, quæ hic de auctoritate LXX Augustinus scribit.

VERS. 15. — *Repellis orationem meam.* Hebræi נִפְשָׁחִי NAPHSCHI, id est *animam meam*. Quod si subaudias *orantem*, sensus eodem recurrit. Sed et נִפְשָׁחִי NEPHESCH, non solum *animam* significat, verum etiam *flatum* et *halitum*, quo facile oratio insinuat.

VERS. 16. — *A juventute mea.* Consonant Hieronymus, Chaldeus, Nebiensis, Sanctes, Munsterus, interpretes pro Cajetano, et paraphrasis Camp. qui dicunt, *ab adolescentia*. Pratens. Pellic. et editio ad Campensem, *post concussionem seu afflictionem*. Siquidem נַעַר NOAR, ambiguum est, in morem multorum.

Exaltatus. Septuaginta pronuntiarunt passive נִשְׁאָרִי NISSETHI ubi alii legunt active נִשְׁאָרִי NASHATHI, hoc est *tuli*. Deinde נִשְׁאָרִי NEMCA, quod est ad verbum, *terrores tuos*. LXX sensum exprimentes, dixerunt, *humiliatus sum*, id est *afflictus sum*. Denique et *conturbatus sum*. Hebraice timebo, *dubito* eodem sensu נִשְׁאָרִי APHUNAH.

VERS. 18. — *Notos meos a miseria.* Hieronymus transtulit, *notos meos abstulisti*, reddens ad illud, a miseria per verbum *abstulisti*. Consentit Nebiensis, ad dictionem מִשְׁכַּח מִשְׁכַּח, nostri Hebraicantes vertunt in *tenebris*, in *obscuritate*, ut Munsterus addat, *ponis*, vel, ut alii volunt, sunt *obscuritas*, id est *ignoti* sunt. Cæterum intelligendo *notos*, Christi discipulos terga vertisse, id in miseria seu passione eadem comprehenderentur, invenimus eos fuisse sublato, ab omnium conspectu et latentes. Dum autem sese abderent ob metum Judæorum, tenebras, hoc est latebras sibi gratas quærebant, ne ad tormenta et mortem quærerentur cum præceptore optimo Christo. Itaque miseria, obscuritas et sublatio, non alio tenderent. Quanquam fortasse Hieronymus acceperit חָשֶׁךְ HASAC, per punctum sinistrum quod est *abstinuit*, et *vivit*.

PSALMUS LXXXVIII.

PSALMI TITULUS : « INTELLECTUS ETHAN ISRAELITÆ (124). »

Misericordias Domini. Titulus. *Intellectus Ethan Israelitæ.* [Cassiod.] Ethan sicut supra dictum est, præfectus fuit cantoribus cum aliis pluribus in tabernaculo Domini. Interpretatur autem robustus, quod nullus est, nisi in spe promissionis Dei. Unde agitur hic. Hic psalmus namque de spe Christianorum et magnificentia Domini multa dicit : per quem nemo decipitur, qui digne supplicet quod verus Israelita intelligit. Et hoc est : Hic est ; intellectus Ethan, id est robusti, Israelitæ, [Aug.] id est qui vere Deum videt. Intentione monet, ut spem non in nobis, sed in Deo ponamus. Modus. [Cassiod.] Sex sunt partitiones. Primo de misericordia et veritate Dei se cantaturum promittit Propheta. Secundo diversis modis laudes et potentiam Dei describit, ibi, *confitebuntur*. Tertio promissiones Patris de Christo ponit, ibi, *tunc locutus*. Quarto illis pro-

missionibus adversa dicit, ibi, *tu vero repulisti*, etc. Quinto in quo impletæ sunt promissiones dicit, ibi, *usquequo*. Sexto ostendit quod in membris etiam promissiones implentur spiritualiter, non temporaliter, ibi, *ubi sunt misericordiae*, etc. [Aug.] Propheta ergo robustus non in se, sed in misericordia Dei, sit :

VERS. 1. — « Misericordias Domini in æternum cantabo. »

Cantabo, [Hay., Aug., Cassiod., Rem.] id est *jocunde annuntiabo*, *misericordias Domini*. Unde robustus est homo cum in se infirmus est. Misericordias dico duraturas, in æternum. Ira Dei ad tempus est, misericordia Dei in æternum. Vel, in æternum cantabo misericordias Domini. Quomodo in æternum misericordias cantat, et gratias agit, qui miseriæ non meminit? (125) Quomodo autem plena beatitudo est, si memoria reatus mentem tangit? Sed ad hoc respondere possumus quod latet

(125) Ex Greg., lib. iv Mor., cap. 42.

(124) In Hebr. habetur Ezraitæ.

sæpe tristium meminimus, et sani meminimus dolorum sine dolore. Et inde amplius læti, et grati sumus. Sic itaque et miseræ recordatio, nil beatitudinis retrahit.

VERS. 2. — « In generatione et generationem annuntiabo veritatem tuam in ore meo. »

In generatione Judæorum, et generationem gentium annuntiabo veritatem tuam, [Cassiod., Aug.] id est quæ tua est, sine qua ego mendax sum. Qui enim de suo loquitur, mendacium loquitur. Qui autem veritatem loquitur, ex Deo loquitur. Ergo a te, o Deus, dicam veritatem. Et hoc, in ore meo. Quasi dicat : Et ego dicam duo quedam sunt, unum tuum, unum meum; veritas tua est; os meum est, ut sim servus, id est ut inde serviam tibi. Membra enim mea Domino obsequuntur, id est obsequi debent. Vel : Annuntiabo veritatem tuam, id est veritatem promissionum tuarum, in ore meo, [Cassiod.] non ex ore labitur, sed in ore diu tanquam dulce versatur.

VERS. 3. — « Quoniam dixisti : in æternum misericordia ædificabitur in cælis : præparabitur veritas tua in eis. »

Quoniam dixisti, etc. [Alcuin., Aug.] Hic dicit unde sit : et quæ misericordiæ Dei per Christum sunt. Quasi dicat : Cantabo et secure, quoniam dixi, etc. Vel ita continua : Quas misericordias et quam veritatem cantabo? ecce, quoniam tu dixisti, id est per spiritum sanctum mihi manifestati. Quasi dicat : Ego homo secure dico, quod tu dixisti, Deus, mihi. Quid? quod misericordia tua ædificabit in æternum. Non est temporalis ædificatio misericordiæ, sicut ruina iniquitatis temporalis est. Destruitur enim iniquitas temporalis in quibusdam, ut in eisdem ædificetur æterna misericordia. Unde Jeremiæ Dominus dicit : *Ecce ego constitui te super gentes et regna, ut ædificas, et destruas, et disperdas, et dissipes, et ædifices, et plantes* (Jer. 1). Propter eos ergo qui destruantur et ædificantur, ne putarent ædificationem qua ædificantur esse temporalem, sicut temporalis fuit ruina, in qua destruantur; tenuit se iste cujus os servit veritati Dei ad ipsam veritatem Dei. Ædificabitur dico. Et hoc in cælis, id est per cælos, qui enarrant gloriam Dei (Psal. xviii), per quos ædificatur misericordia, et ipsa veritas tua in eis, id est per eos cælos, vel sine eis, sicut quidam libri habent. Et notandum quia utrumque repetiit, quod prædixit, scilicet misericordiam et veritatem, quia universæ viæ Domini sunt misericordia et veritas (Psal. xxiv). Non enim exhiberetur veritas in impletionem promissionum, nisi præcederet misericordia in remissione peccatorum; denique veritas pertinet ad Judæos, quibus promissa facta sunt. Misericordia congruit gentibus, quibus non clausit Deus fontem suæ bonitatis. Unde Apostolus ait : *Dico enim Jesum Christum ministrum fuisse circumcisionis propter veritatem Dei implendam; gentes autem super misericordiam honorare Deum* (Rom. xv).

196 VERS. 4. — « Disposui testamentum electis meis; juravi David servo meo: usque in æternum præparabo semen tuum. »

Disposui. [Aug., Hier., Aug.] Quasi dicat: Dixisti quod præparabitur veritas, dixisti etiam hoc : *Disposui testamentum*, scilicet novum, quo renovamur ad novam hereditatem, non utique omnibus qui ex carne Abrahæ sunt vel David, sed electis meis, juravi David servo meo, ad litteram, illi regi. Securus est iste, quia Deus dixit; sed securior, quia juravit. Juratio Dei, promissionis est confirmatio. Ex utroque fit homo Ethan, id est robustus. Quid juravi? quod usque in æternum præparabo semen tuum, quod est semen Abrahæ (Gal. iii), id est Christum.

VERS. 5. — « Et ædificabo in generatione et generationem sedem tuam. »

Et ædificabo in generatione et generationem, [Gl. int., Hier., Aug.] id est in æternum, sedem tuam, id est regiam potestatem. Vel, juravi David servo meo, id est Christo usquequaque mihi obedienti. Deinde quod juraverit, supponit, usque in æternum præparabo sedem tuam, id est credentes. Nos enim qui credimus, semen Christi sumus. Deinde quod dixerat semen, dicit sedem, subdens : *Et ædificabo semen tuum*, id est fideles, in quibus Christus quiescit et regnat. Nisi enim ab illo regeremur, a nobis ipsis præcipitaremur. Et hoc, in generatione et generationem, id est in omnem generationem. Generatio enim non potest toties repeti, quoties transit. Repetitio ergo pro omni generatione ponitur. Vel duæ sunt intelligendæ generationes, una carnalis, altera futura in resurrectione. In utraque prædicatur Christus, sed prædicatur hic Christus ut credatur; prædicabitur ibi ut videatur. Hoc est quod supra dixit; in generatione et generationem annuntiabo veritatem tuam. Et nunc ergo sedet Christus in nobis quos regit, sedebit et tunc in sanctis, in quibus regnabit. Vel ita, in generatione et generationem ædificabitur sedes Christi.

PARS II. διὰ ψαλμα. VERS. 6. — « Confitebuntur cæli mirabilia tua, Domine; etenim veritatem tuam in Ecclesia sanctorum. »

Confitebuntur cæli. [Cassiod.] Secunda pars, ubi diversis modis laudes et potentiam Dei describit. [Alcuin., Aug.] Quasi dicat : Dixisti quod misericordia ædificabitur; et sicut dixisti, ita fiet, quia cæli ex te dicente et jurante certi, confitebuntur, id est laudabunt, non merita sua, sed mirabilia tua, Domine, scilicet quod redimis, quod justificas per misericordiam. In omni enim misericordia peccatorum, in justificatione impiorum, quid laudamus nisi mirabilia Dei? Laudas, quia surrexerunt mortui; plus lauda, quia redempti sunt perdit. Vides enim hominem heri voraginem ebrietatis, hodie ornamentum sobrietatis. Vides hominem heri cœnum luxuriæ, hodie decus temperantiæ; heri blasphematorem Dei, hodie laudatorem Dei. Vides hominem heri servum creaturæ, hodie cultorem Crea-

toris. Hæc sunt mirabilia quæ confitentur cæli, ubi A confitebuntur illa? in Ecclesia; etenim, vel sine enim, confitebuntur *veritatem tuam*, id est in impletionem promissionum, in *Ecclesia sanctorum*. Vel, confitebuntur mirabilia, scilicet quomodo agit omnia Deus, et administrat ubique? [Cassiod.] Etenim veritatem tuam in Ecclesia sanctorum. Veritas in Ecclesia annuntiatur, ubi creditur, quod Verbum caro factum est (*Joan. 1*), et quod Trinitas unus Deus est.

VERS. 7. — « Quoniam quis in nubibus æquabitur Domino? similis erit Deo in filiis Dei. »

Quoniam quis. [Aug.] Quasi dicat: Securi de te prædicat, quoniam quis in nubibus, id est in prædicatoribus, etsi potentes sint, æquabitur potentia, Domino, scilicet Christo, etsi ipse sit homo, qui et in nube carnis venit. Unde Isaias: *Ascendet Dominus super nubem levem, et ingreditur Ægyptum (Isa. xix)*. Notandum quod idem sunt cæli et nubes, scilicet prædicatores, sed cæli, propter fulgorem veritatis; nubes quæ nebulosæ sunt, dicuntur prædicatores propter carnem, propter mortalitatem. Et quia transeunt ubi, id est in quibus abscondita sunt, quæ post in iudicio clarebunt. Et quis, in filiis Dei qui multi sunt, id est in superis vel hominibus, erit similis essentia, Domino, id est Christo, qui est filius Dei unicus, quasi dicat: Nullus. Ne ergo homo putetur. Ille enim naturalis, filii adoptivi nos sumus. Ille genitus, nos creati. Ille ab æterno genitus, nos in tempore facti. Ille unicus, nos multi. Et vere nullus est ut ille, quia ipse est

VERS. 8. — « Deus, qui glorificatur in consilio sanctorum; magnus et terribilis super omnes qui in circuitu ejus sunt. »

Deus, qui glorificatur in consilio sanctorum, [Aug.] quia non possunt ei æquari. Consilium eorum est, credere in illum, et in illo gloriari. Ipse est magnus et terribilis potentia, super omnes qui in circuitu ejus sunt. In circuitu dicit, non quod terminis includatur ejus divinitas, cujus magnitudinis non est finis (*Psalm. cxliv*). Quid enim ubique est nusquam finitus, nihil habet circa se, nisi quia per carnem in uno loco fuit, qui locus habet circa se omnes gentes, in quas missis apostolis per miracula factus est magnus et terribilis. Vel, super omnes qui in circuitu ejus sunt, magnus est, [Cassiod.] id est super angelos vel homines, qui sunt ejus stipatores, non pares, qui ei dono ejus proximant. Et vere super omnes, quia o

VERS. 9. — « Domine, Deus virtutum, quis similis tibi? potens es, Domine, et veritas tua in circuitu tuo. »

Domine, Deus virtutum cælestium, [Haym., Cassiod.] id est angelorum, vel virtutum, quibus illi distantur qui sunt in circuitu tuo, quis similis tibi? nullus. Quia potens es, tu Domine, ex te, [Aug.] illi vero de te, quia omnia fecisti, scilicet cælum et terram, et omnia quæ in eis sunt, sed plus est nobis misericordia tua, quæ exhibuit veritatem, non modo in

A loco ubi natus es; sed et in omnes qui sunt in circuitu tuo expansa est veritas tua, qui venis in nubibus cæli, quæ veritas cum cæpit prædicari, mare gentium circa aridam Judæorum cæpit frangere, ut leo in Samsonem, cum iret ducere uxorem de alienigenis (*Judic. xiv*); sed non est timendum, quia

VERS. 10. — « Tu dominaris potestatis maris; motum autem fluctuum ejus tu mitigas. »

Tu dominaris potestati maris, [Cassiod., Aug.] id est honoris sæculi. Te enim permittente surgit mare, qui non sinis tentari supra id quod potest ferre homo (*I Cor x*). Et non solum dominaris, sed etiam motum fluctuum ejus tu mitigas, [Cassiod., Aug.] non penitus tollis, ut mereatur quæ coronam.

B Ut autem rabies maris enervetur in ipso mari,

VERS. 11. — « Tu humiliasti sicut vulneratum superbum; in brachio virtutis tuæ dispersisti inimicos tuos. »

Tu humiliasti superbum, [Aug.] id est draconem qui in mari factus est ad illudendum ei (*Psalm. ciii*), qui per humilem Christum in quo alii sunt humiles, humiliatur. Humiliavit enim se Christus, ut humiliaret superbum. Superbus enim superbos tenebat, sicut vulneratum. [Aug., Alcuin., Aug.] Vulneratur diabolus vulnerato Christo, nondum ex toto mortuus est, humiliatus ergo est perdendo quos tenebat vulneratos non penetrata carne, quam non habebat, sed percusso corde ubi superbiebat. In brachio virtutis tuæ, [Hier., Cassiod., Alcuin.] in fortitudine tua. Vel in Christo dispersisti inimicos tuos, id est aerias potestates. Vel, inimicos, id est Judæos per mundum dispersisti. Vel, dispersisti inimicos, id est de hominibus alios assumpsisti qui sunt spolia diaboli; alios reliquisti quos post eum abire permisisti. [Cassiod.] Ideo autem in cælo triumphasti de diabolo, quia

VERS. 12. — « Tui sunt cæli, et tua est terra; orbem terræ et plenitudinem ejus tu fundasti; aquilonem et mare tu creasti. »

Tui sunt cæli. [Cassiod.] Ideo autem in terra triumphasti de Judæo, et, id est quia tua est terra, ad litteram, et quia ejus est cælum et terra. Cur ergo illi in alienis superbirent? tu fundasti, id est firmasti, orbem terræ et plenitudinem ejus. Cur ergo in eum se erigunt, cujus est ambitus mundi, et omnes creaturæ quæ in eo sunt? aquilonem, id est diabolium, et mare, id est sæculum tu creasti. Stulte ergo se erigunt contra eum a quo creati sunt. Vel mystice sic potest legi. [Aug., Gl. int., Aug.] Quasi dicat: *Confitebuntur cæli mirabilia tua, Domine, et merito, quia tui sunt cæli*, id est apostoli, qui pluunt aliis veritatem. *Et tua est terra*, quæ excipit veritatem in circuitu tuo. Hac autem pluvia, tu fundasti orbem terræ, id est totam Ecclesiam, et plenitudinem ejus, id est ea vel eos, quibus quotidie impletur, aquilonem, id est diabolium, qui dixit: *Ponam sedem meam ab aquilone, et ero similis Altissimi (Isa. xiv)*. *Et mare*, [Gl. int., Aug.] id est ama-

ros, quibus purgatur Ecclesia, *tu creasti*. Quod ergo in illis fecisti, plus valet ad dominationem tuam, quam illorum voluntas ad malitiam suam.

VERS. 13. — « Thabor et Hermon in nomine tuo exsultabunt: tuum brachium cum potentia. »

Thabor et Hermon. [Aug.] Isti sunt montes Syriæ. Interpretatur autem Thabor *veniens lumen*. Hermon, *anathema ejus*, a summo, scilicet lumine, quod illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1). Venit lumen gratiæ, quo veniente sit anathema ejus, id est diaboli, qui nos tenebat in errore suo, vel mœore suo, quod est dicere: A te datum est nobis ut illuminemur, ut anathema demus diabolo. Quasi dicat: Hæc omnia fecisti, et inde Thabor, id est illi ad quos a te summo lumine venit lumen; et Hermon, id est qui anathema dant diabolo, *exsultabunt in nomine tuo*, non in suis meritis. [Alcuin.] Vel, quia Thabor et Hermon, montes sunt Syriæ, et per eos accipiuntur gentes, a parte totum per synecdochen, quæ exsultabunt Christo veniente. Vel allegorice sic legitur, Thabor, id est Judæi, ad quos primum venit lumen; et Hermon, id est gentes, quæ prius erant anathematizatae, in nomine tuo exsultabunt, conjunctis in angulari duobus parietibus (Ephes. 11). *Tuum brachium*, [Aug., Gl. int.] Quasi dicat: A te facti sumus, a te etiam defensi sumus, quia, tuum brachium, quo humiliasti superbum, semper est cum potentia, et semper,

VERS. 14. — « Firmetur manus tua et exaltetur dextera tua; justitia et judicium præparatio sedis tuæ. »

Manus tua, [Cassiod.] id est operatio tua, *firmetur* contra superbos, ut humiliantur, et *exaltetur dextera tua*, id est numerus eorum qui in dextera locandi sunt, clarificetur et augeatur. In fine autem erunt *justitia et judicium*, id est manifestatio justitiæ tuæ, et judicii tui. Cum separabuntur oves ab hædis (Matth. xxv), qui nunc occulta sunt. Et tunc erit *præparatio sedis tuæ*. Utique hoc erit in die judicii. Sedes autem Dei est æterna, sed in judicio apparebit parata, cum ipse videbitur juste judicare. Et est, sedes tua apparebit in judicio parata ad faciendam justitiam et judicium, [Aug.] id est ad juste judicandum. Nunc ergo interim quid? ecce:

VERS. 15. — « Misericordia et veritas præcedent faciem tuam; beatus populus qui scit jubilationem. »

Misericordia et veritas præcedent faciem tuam, [Aug.] id est faciem tui post judicaturi. Quasi dicat: Interim præit misericordia qua deles peccata, et veritas, qua impleas promissa, ut non timeantur futura judicia. Quæ gaudia cum non sufficiant exponi, ait: *Beatus est populus qui scit jubilationem*, id est quæ scit de illo gaudendum 197 esse, quod dici non posse novit. Jubilus enim gaudium est, quod verbis explicari non potuit, nec tamen penitus reticere. Unde autem jubilitio? de gratia, de

A Deo omnino, non de te homine. Et hoc est quod subdit:

VERS. 16. — « Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, et in nomine tuo exsultabunt tota die; et in justitia tua exaltabuntur. »

Domine, in lumine vultus tui, [Hier., Haym., Aug., Hier.] id est in illuminatione Spiritus sancti; vel Filii. *Ambulabunt homines*, scilicet Thabor et Hermon. In his verbis commendat gratiam de qua jubilus est. Vel ita ab illo loco, *justitia*, et legitur de presenti, *justitia et judicium præparatio sedis tuæ*, id est modo homines discernendo, et justa tenendo parant se sedem Domino. *Et misericordia et veritas*, in hominibus, *præcedent faciem tuam*, [Alcuin., Cassiod.] a simili præcursoris Domino hospitium præparantis, et inde jubilandum est. Et *beatus est ille, populus qui scit jubilationem*. Ille scit jubilationem, qui suam letitiam, non in sua, sed in Domini virtute ponit; vel qui quod ore cantat, corde intelligit. Unde sequitur hoc præmium: *Domine, in lumine vultus tui ambulabunt*, id est in contemplatione Trinitatis, hic et in futuro perseverabunt. *Et in nomine tuo*, [Hier., Aug.] quod benedicitur in terris, id est in Christiano nomine, non in se. *Exsultabunt tota die*. Qui in se exsultat, non tota die exsultat, quia cadit. Quos autem illuminat et justificat, et in *justitia tua*, non in sua, in qua deprimuntur, *exaltabuntur* hic et in futuro. Beno dico, in justitia tua,

C VERS. 17. — « Quoniam gloria virtutis eorum tu es; et in beneplacito tuo exaltabitur cornu nostrum. »

Quoniam gloria virtutis. [Gl. int.] Benedico in justitia tua, *quoniam tu es gloria*, id est exaltatio, *virtutis eorum*, quos non solum illuminat, sed etiam posse dat. *Et in beneplacito tuo*, [Aug., Cassiod.] quia tibi beneplacuit, non quia digni sumus. Vel, in beneplacito tuo, id est in Christo, *exaltabitur cornu nostrum*, id est potestas nostra. Ideo in ipso, quia assumpsit carnem nostram, in quo est omnis spes. Quod ita dicit,

VERS. 18. — « Quia Domini est assumptio nostra, et sancti Israel regis nostri. »

Quia Domini est assumptio nostra, [Hier., Aug., Hier.] id est nostræ carnis. Aliter impulsu cademus, quia infirmi essemus. *Et sancti Israel regis nostri*, id est qui sanctificat Israel et regit.

PARS III. Διάλογος. VERS. 19. — « Tunc locutus es in visione sanctis tuis; et dixisti: Posui adjutorium in potente, et exaltavi electum de plebe mea. »

Tunc locutus. [Aug., Gl. int., Alcuin.] Tertia pars, ubi ponit promissiones Patris de Christo, per quod ostenditur quod superior laus non est dubia: quam paterna firmat auctoritas. Quasi dicat: Deus, unde scis hæc prædicta? ecce, unde: Quia tunc, scilicet quando disposuisti testamentum. Vel, tunc, scilicet quando hæc diceres mihi, *locutus es sanctis tuis*, [Aug., Alcuin.] scilicet reliquis prophetis. Et

hoc in visione, id est in occulto, in revelatione quam fecisti eis, unde prophetae dicti sunt, id est *videntes*. Non enim ignoranter locuti sunt, sicut Montanus, et quidam hæretici dixerunt. *Et dixisti*, [Haym., Aug.] palam per eos : *Posui adjutorium hominum in potente*, scilicet Christo. Quis potens est ille? Electus. Unde subdit : *Et exaltavi electum* super omne nomen (*Philip. II*), scilicet immunem a peccato, natum *de plebe mea* Judaica. Quis est electus? David, id est Christus, quia est de semine David. Et hoc est :

VERS. 20. — « Inveni David servum meum : oleo sancto meo unxi eum. »

Inveni David, [Cassiod., Alcuin., Aug.] id est Christum. David enim interpretatur *manu fortis*; *servum meum*, id est mihi obedientem. Ideo in eo posui adjutorium, et *oleo sancto meo unxi eum*, secundum quod homo. Unde alibi : *Unxit te Deus oleo exultationis præ consortibus tuis* (*Psal. XLIV*). Ideo potens, quia

VERS. 21. — « Manus enim mea auxiliabitur ei; et brachium meum confirmabit eum. »

Manus mea auxiliabitur ei, [Haym., Cassiod.] id est verbum cooperabitur ei, secundum quod homo in operibus et in passionibus. *Et brachium meum*, [Cassiod., Gl. int.] id est Verbum, quod est fortitudo mea *confirmabit eum*, contra adversa, ut peragat incepta, eoque confirmabit, quod

VERS. 22. — « Nihil proficiet inimicus in eo; et filius iniquitatis non apponet nocere ei. »

Nihil proficiet inimicus, [Hier., Cassiod.] id est diabolus, in eo. Unde ipse ait : *Venit princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam* (*Joan. XIV*). *Et filius iniquitatis*, [Gl. int., Aug.] id est Judas, non apponet nocere ei, id est non addet effectum prave voluntati. Vel, non apponet nocere ei, post resurrectionem Christi, sicut ad patiendum tradidit eum adhuc corruptibilem. Vel de Christo secundum membra, hoc potest dici, nihil proficiet inimicus, id est diabolus vel persecutor, in eo. Sævit quidem, exerceat, prodest, sed non nocet. Et filius iniquitatis, id est inimicus, non apponet nocere ei : faciet quidem quod suum est, sed non nocebit ei.

VERS. 23. — « Et concidam a facie ipsius inimicos ejus; et odientes eum in fugam convertam. »

Et concidam inimicos ejus a conspiratione sua. [Aug.] Paulatim enim credent, quasi comminuto capite vituli, et venient in potum populi Dei, sicut Moses comminuit caput vituli, et sparsit in aquam, et dedit bibere filiis Israel (*Exod. xxxii*). [Cassiod.] Et hoc a facie ipsius. Cum facies ejus peccatores respicit, a criminibus separantur, quibus non est locus sub præsentia ejus. *Et odientes eum in fugam convertam*, [Cassiod.] ut fugiant ab ipso irato, ad ipsum placatum.

VERS. 24. — « Et veritas mea et misericordia mea cum ipso; et in nomine meo exaltabitur cornu ejus. »

Et veritas mea et misericordia mea cum ipso erit.

[Aug., Gl. int.] Nihil divisum est inter Patrem et Filium, virtutes quas habet Pater, habet et Filius. Notandum vero quod sæpe misericordia et veritas nobis commendantur, ut ea reddamus Deo. Sicut enim misericordiam nobis dedit, delens peccata; et veritatem, implens promissa : sic reddamus Deo misericordiam, ut miserorum misereamur; veritatem, ne iniqua judicemus, nec altera alteram impediatur, ut in misericordia nimis laxi, vel in veritate nimis rigidi non simus. Aliter enim non sumus in via Dei, ubi hæc, id est misericordia et veritas sibi obviaverunt. *Et in nomine meo* quod est Deus *exaltabitur cornu ejus*, [Cassiod.] id est potentia.

VERS. 25. — « Et ponam in mari manum ejus; et in fluminibus dexteram ejus. »

Et ponam in mari manum ejus, [Aug., Hier., Aug., Cassiod.] id est dominabitur gentibus, quæ significantur per mare. Vel opera ejus ostendam in mundo. *Et in fluminibus ponam dexteram ejus*, id est cupidus etiam subdam ei. Flumina enim currunt in mare : ita cupidi in amaritudines sæculi, et tamen hi sunt subditi Christo. Vel, in fluminibus id est in aquis baptismi, ponam dexteram ejus, id est operationem. Et hoc ideo, quia

VERS. 26. — « Ipse invocavit me, pater meus es tu; Deus meus et susceptor salutis mee. »

Ipse invocavit me, vel invocavit, dicens : *Pater meus es tu*, [Rem., Gl. int.] secundum quod ego Deus et Deus meus, secundum quod homo sum et susceptor salutis meæ, id est susceptor mei infirmi ad salutem.

VERS. 27. — « Et ego primogenitum ponam illum; excelsum præ regibus terræ. »

Et ego ponam, id est constituam illum, *primogenitum*, [Rem., Aug., Hier.] id est præ aliis honorabo eum; a simili, sicut primogeniti solent honorari, et *excelsum ponam illum præ regibus terræ*, vel, *apud reges terræ*, alia littera, quod jam impletum est. Et quia hæc potestas non est temporalis, subdit :

VERS. 28. — « In æternum servabo illi misericordiam meam : et testamentum meum fidele ipsi. »

Servabo illi in æternum misericordiam meam, [Cassiod.] cui perpetua data est potestas in cælo et in terra (*Matth. xxviii*). *Et testamentum meum fidele ipsi*, quia quæcunque de eo prædicta sunt, integre in eo completa sunt. Vel, testamentum, id est promissio æternæ hereditatis, est fidele ipsi, qui ejusdem testamenti est mediator, [Aug.] id est signator, et fidejussor, et testis, et hereditas est ipse.

VERS. 29. — « Et ponam in sæculum sæculi semen ejus; et thronus ejus sicut dies cæli. »

Et ponam in sæculum sæculi, [Aug.] id est in æternum, *semen ejus* Christianum, et *thronus ejus sicut dies cæli*. Thronus regum est ut dies terræ, qui transeunt; sed dies cæli semper præsentis sunt, ubi erit thronus ejus in æternum.

VERS. 30. — « Si autem dereliquerint filii ejus legem meam; et in judiciis meis non ambulaverint. »

Si autem. [Alcuin.] Quasi dicat: Non solum de persistentibus hoc promitto, sed etiam de cadentibus. Et hoc est, si autem dereliquerint filii ejus Christi, legem meam, et in judiciis meis non ambula-verint.

VERS. 31. — « Si justitias meas profanaverint; et mandata mea non custodierint. »

Si justitias meas profanaverint, [Haym., Aug.] id est male operando offenderint. Et mandata mea non custodierint, non ideo perdam eos, sed

VERS. 32. — « Visitabo in virga iniquitates eorum; et in verberibus peccata eorum. »

Visitabo, [Haym., Aug.] ut medicus, iniquitates eorum in virga, id est in levi correctione, et in virga est misericordia, cedit quidem, sed reddit hereditatem. Quis enim est filius, cui non dat pater ejus disciplinam? dat disciplinam pater, ut non auferat misericordiam; cedit contumacem, ut redeat ad hereditatem. Quem enim Deus diligit, corripit; et flagellat omnem filium quem recipit (Hebr. xii). Non ergo tantum misericordia vocantis est, sed et flagellantis et verberantis. Unde sequitur: Et in verberibus, [Haym.] id est in graviore tribulatione visitabo peccata eorum.

VERS. 33. — « Misericordiam autem meam non dispergam ab eo; neque nocebo in veritate mea. »

Misericordiam autem meam non dispergam ab eo David, [Aug.] scilicet Christo, id est a corpore ejus, quod est unum cum capite. Ipse enim non tollit misericordiam ei, qui Christianus quidem est. Quod si homo ita iniquus est, ut fugiat accedente patre, ipse se alienat ab hereditate: non pater abjicit eum. Neque nocebo ei in veritate mea. Ad hoc enim non tollitur misericordia liberantis, ut non noceat veritas vindicantis.

VERS. 34. — « Neque profanabo testamentum meum: et quæ procedunt de labiis meis non faciam irrita. »

Neque profanabo, [Haym., Cassiod., Aug.] id est violabo, testamentum meum, id est pactum; profana esset promissio, si esset inexpléta; non enim quia filii ejus peccant, ego mendax inveniar. Promisi enim 198 et facio; et si enim palæ recedunt; non tamen ideo ipse est sine hereditate. Nunquid propter malos pisces, nihil ex illa sagena mittetur in vascula? Mittentur utique boni pisces, id est quos prædestinavit. [Cassiod.] Manet enim immobile testamentum Dei. Deinde repetit ad confirmationem quod dixerat, et procedunt de labiis meis, id est prophetis, non faciam irrita. Hæc repetitio, confirmatio est.

VERS. 35. — « Semel juravi in sancto meo: Si David mentiar; semen ejus in æternum manebit. »

Semel, [Gl. int., Haym., Cassiod., Aug.] quasi dicat:

A Vere non faciam irrita, quia juravi, homini, David filio Isai, semel, id est æternaliter, vel immutabiliter. Homo frequenter jurat, Deus autem semel: qui non variatur. Et hoc in sancto meo, id est secreto meo. Unde prophete biberunt. Vel, in sancto meo, id est in homine Christo, in quo complendum erat quod juravi. Quid juravi? [Cassiod., Gl. int.] quod semen ejus, Christus, manebit in æternum in regno Dei. Et si ego mentiar David ἀποσώπνοις, quasi nulli verus ero. Vel juravi semel, [Gl. int., Alcuin., Aug., Gl. int.] id est immutabiliter, et æternaliter, David, id est Christo, in sancto meo, id est per sanctitatem meam. Quid? quod, semen ejus, id est Christiani, in æternum manebit, in regno Dei. Et si ego mentiar David, id est Christo, nulli verus ero, et est ἀποσώπνοις.

VERS. 36. — « Et thronus ejus sicut sol in conspectu meo, et sicut luna perfecta in æternum: et testis in cælo fidelis. »

Et thronus ejus erit sicut sol in conspectu meo, [Aug.] quod non est in conspectu hominum, id est illi in quibus insidet et dominatur, scilicet membra quæ portant caput, fulgebunt sicut sol in regno Patris eorum (Matth. xiii). Et sicut luna perfecta in æternum, scilicet quæ non iterum minuitur. Fulgebunt ergo sancti in futuro regno, sicut sol secundum animam, qui tunc Dei glorificatione vel contemplatione glorificabuntur. Et sicut luna fulgebunt secundum carnem, quæ modo est mutabilis sicut luna: tunc autem erit immutabilis et perfecta. [Alcuin.] Tunc enim sancti erunt in utroque perfecti, gemina stola candidati et glorificati, quam significabat tabula unius cubiti, per medium secta in Veteri Testamento, quæ duos parietes tabernaculi in angulis occidentalis posita continebat (Exod. xxvi), quia fideles tam Novi quam Veteris Testamenti, post mortis occasum gemina beatitudine glorificabuntur. Et inde testis fidelis, est in cælo, id est Christus. [Aug.] Quia enim in nullo sic contradicitur fidei Christianæ, sicut in resurrectione corporum, ideo et ipse Christus carnem suam resuscitavit, ut obviam iret omni contradicenti: et qui posset membra sua sic sanare; ut ea vulnerata fuisse non appareret, cicatrices tamen servavit in corpore, ut vulnus dubitationis sanaret in corde.

PARS. IV. Διέφυλα. VERS. 37. — « Tu vero repulisti et despexisti; distulisti Christum tuum. »

Tu vero. [Aug., Alcuin., Cassiod.] Quarta pars, ubi ponit quæ videntur adversa prædictis promissionibus, ne putentur in alio impleri, quam in Christo tunc futuro. Quasi dicat: Christianis hæc prædicta bona sunt, sed non Judeis qui se privaverunt promissione. Et hoc est, tu vero repulisti Christum tuum, id est unctum David a regno repulisti pro peccato quod commisit contra Uriam de Bersabee (II Reg. xi). Et despexisti, vel sprevisi, eum, quia multa indigna passus est, et distulisti eum a regno diu in tribulatione sinendo.

VERS. 38. — « Avertisti testamentum servi tui, A
« profanasti in terra sanctuarium ejus. »

Avertisti testamentum servi tui, [Cassiod.] id est quod servo tuo factum erat, quia promissa Judæis lata sunt ad gentes.

[Aug.] Vel ita, et legitur simpliciter ad litteram de David, et ejus regno. Quasi dicat: Illa omnia promisisti, hæc vero contraria fecisti, quia *tu repulisti et desperasti*, David, et ejus regnum, quod ad nihilum deduxit, quod mirandum est. Tu enim qui promittebas, qui confirmabas, qui propter dubitationem humanam jurabas, etiam illa promisisti, et ista fecisti. Ubi ergo tenebo jusjurandum tuum? ubi inveniam promissum tuum? Quare illa promisit: Deus, et ista fecit? hæc fecit, ut promissa firmaret. David enim erat cui promittebantur omnia, sed non in ipso David, sed in semine ejus implenda, qui est Christus (Gal. iii). Ne ergo quia ei dicta sunt, viderentur in eo impleta, destruxit ea in David Deus, ut quæ erat necesse fieri, quia Deus juraverat, quærantur in alio. Unde etiam et Salomon filius David qui factus est tantæ sapientiæ, tantæque prudentiæ, ut promissio Dei de semine David in illo putaretur impletum, cecidit (III Reg. ii), ne putaretur esse semen David, in quo impleteretur promissio. Sic etiam et cum dictum fuit Rebeccæ: *Major serviet minori* (Gen. xxv). Jacob adorabit majorem Esau (Gen. xxxiii), ut hæc promissio in aliis expectetur. Ita ergo hunc David in quo sperabant ignari promissa Dei impleri, *repulisti et desperasti*, [Cassiod., Aug.] non tamen abstulisti, distulisti Christum filium, tuum, ut non in illo David, sed in alio firmius promissa expectentur. Unde subdit, *avertisti testamentum servi tui*, quod servo tuo factum erat, Vetus scilicet testamentum Judæorum, jam non est regnum eorum, non est sacrificium vel sacerdotium, vel ara eorum. *Profanasti in terra*, id est ubique terrarum sanctuarium ejus, vel sancta quæ habebant. Ostendit eis Deus terrena.

VERS. 39. — « Destruixisti omnes sepes ejus; po-
« suisti firmamentum ejus formidinem. »

Destruixisti omnes sepes ejus, [Aug., Cassiod.] id est munimenta quibus munieras eos, ut sic diriperentur ab hostibus, ubi defensionem Dei perdiderunt. *Posuisti firmamentum ejus formidinem* ut dicatur peccantibus: Si Deus naturalibus ramis non pepercit, qui videbantur firmamentum, nec tibi parcat (Rom. ii). Vel, posuisti firmamentum ejus formidinem, [Cassiod.] id est quod erat eis firmamento, factum est eis timori pro culpa, id est Deus. Et

VERS. 40. — « Diripuerunt eum omnes trans-
« euntes viam; factus est opprobrium vicinis
« suis. »

Diripuerunt eum, [Aug., Gl. int.] scilicet David, id est Israel ubique dispersum, omnes transeuntes viam, id est gentes quæ transeunt vitam istam, nil in futuro providentes. *Factus est opprobrium vicinis*

suis, id est habiti sunt Judæi opprobrio gentibus.

VERS. 41. — « Exaltasti dexteram deprimentium
« eum, lætificasti omnes inimicos ejus. »

Exaltasti dexteram deprimentium eum, lætificasti omnes inimicos ejus. [Aug.] Hæc omnia in Judæis cernimus esse impleta.

VERS. 42. — « Avertisti adjutorium gladii ejus;
« et non es auxiliatus ei in bello. »

Avertisti adjutorium gladii ejus, [Aug., Cassiod.] Solebant enim pauci multos vincere, modo victi et captivati. Populus enim armatus sine Deo inermis est. *Et non es auxiliatus in bello*.

VERS. 43. — « Destruixisti eum ab emundatione;
« et sedem ejus in terram collisisti. »

Destruixisti eum ab emundatione. [Aug., Cassiod.] Hoc est gravius omnibus, id est flagella non emundant eos, quia fide caret Judæus, qua emundantur corda. *Et sedem ejus in terram collisisti*, id est regnum eorum ubique deletum est, quia jam de eis non est princeps.

VERS. 44. — « Minorasti dies temporis ejus; per-
« fudisti eum confusione. »

Minorasti dies temporis ejus, [Alcuin., Aug., Alcuin.] quia diu staret regnum eorum, si sub Deo esset. Putabant etiam se regnuros in æternum, sed minuisti dies regni eorum, ut non staret, juxta opinionem eorum. Nec tantum stetit quantum stetit si sub Deo esset. *Perfudisti eum confusione*, [Cassiod., Aug.] quia gestant opprobrium infidelitatis. Hæc omnia venerunt Judæis, non tamen ablato eis Christo, et æterno regno, sed dilato. Unde ad Deum dicit:

PARS V. Διάψαλμα. VERS. 45. — « Usquequo, Do-
« mine, avertis finem, exardescet sicut ignis ira
« tua. »

Usquequo. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Quinta pars. Ecce hic dicit in quo impletæ sunt promissiones, scilicet in substantia David, quæ vivit et eruit animam, id est in Christo. Quasi dicat: Hæc dura intulisti Judæis, sed *usquequo, Domine, avertis Israel* a fide et salute, usque *in finem*, id est semper, non *Domine*, sed Israel salvus fiat. Cæcitas enim contigit in Israel, ut plenitudo gentium intraret, et sic omnis Israel salvus fiat (Rom. ii). Interea tamen *exardescet sicut ignis ira tua*, [Gl. int.] vel similiter sub interrogatione potest dici, ira tua exardescet, id consumet, sicut ignis. Quasi dicat: Non, Domine, sed potius

VERS. 46. — « Memorare quæ mea substantia;
« nunquid enim vane constituisti omnes filios ho-
« minum? »

Memorare. [Aug.] Dicit hoc David carne positus in Judæis, spe positus in Christo. *Quæ est mea substantia* in Christo, et si enim Judæi deficiunt, non deficit mea substantia. Non omnino interit radix unde veniet Maria, et de ea veniet semen cui promissum est. Nam de populo illo virgo Maria; de virgine Maria Christi caro. Et caro illa non est pec-

catrrix, sed peccatorum mundatrix. Nunquid enim *vane constituisti omnes filios hominum*? Omnes filii hominum in vanitate eunt, non tamen tu vane constituisti eos. Unde ergoundas eos a vanitate? Nunquid nihil tibi servasti per quod mundes? mundas eos per semen, in quo est mea substantia: de quo subdit:

VERS. 47. — « Quis est homo qui vivet et non videt mortem? eruet animam suam de manu inferi. »

Quis est, [Aug.] id est quantus est homo qui vivet, surgens a mortuis, et non videbit mortem, quia jam non morietur, fuit tamen in morte, sed eruet, vel eruit, animam suam de manu inferi. Ecce vere solus omnino singulariter, hic significatur Christus. Nulli enim hoc convenit nisi Christo, et si enim resurgentes vivent, et non ultra videbunt mortem; non tamen ipsi eruent animas suas de manu inferi, sed ille qui potest animam suam ponere, et iterum resumere (Joan. x), cui nemo eam tollit, eruit animam suam.

[Alcuin.] Vel possunt omnia de Christo et Ecclesia accipi. Quasi dicat: Omnia illa promisisti, hæc autem contraria fecisti tu ipse, quæ tamen ad salutem sunt. Et hoc est: Tu vero repulisti, ad patibulum, Christum tuum, et despesixisti, id est in despectum dedisti, et tulisti, vel distulisti eum, a gloria ad tempus. Vel hæc dicit de Christo, secundum membra: Evertisti testamentum servi tui, id est promissio quam tu feceras ei videtur eversa. Profanabo in terra sanctuarium ejus, id est sancti ejus profani reputantur. Omnes sepes ejus, id est prelatos, destruxisti, dum occiduntur, posuisti firmamentum ejus formidinem, id est qui alios firmabant docendo, jam sunt eis timori, dum affliguntur. Et diripuerunt eum omnes transeuntes viam, id est Christum, quia quidam eorum jam sunt direpti a transeuntibus viam, quæ est Christus. Factus est opprobrium vicinis suis. Exaltasti dexteram deprimentium eum, latificasti omnes inimicos ejus. Hæc patent. Avertisti adjutorium gladii ejus, id est prædicationem, ut ea non prævaleret hostibus. Et non es auxiliatus ei in bello, sed dedisti ad passiones. Destruixisti eum ab emundatione, et sedem ejus in terra collisisti, id est quidam invidi defecerunt, et in terram redacti sunt. Minorasti dies temporis ejus, ut putatur, dum cito de vita auferuntur. Et perfudisti eum confusione. Ecce ita repulisti Christum tuum, et Ecclesiam. Sed usquequo, Domine, avertis, id est usquequo non resuscitas Christum, an usque, in finem? absit! Usquequo exardescet sicut ignis ira tua? repetitio est. Memorare quæ mea substantia est, id est quam fragilis, 199 quæ nihil est, nisi per ipsum sit redempta, memorare. Nunquid enim vane constituisti omnes filios hominum, ideo resuscita Christum. Quia quis est, ex vobis homo, qui vivit, et non videbit mortem, et eruet animam suam de manu inferi? nullus. In his jam postulat subveniri homini, id est humano generi, vel specialiter Judæis.

PARS. VI. Διάψαλμα. VERS. 48. — « Ubi sunt misericordie tuæ antiquæ, Domine; sicut jurasti David in veritate tua. »

Ubi sunt misericordie. [Cassiod., Alcuin., Aug.]. Sexta pars, ubi dicit quod in membris etiam implentur promissiones non temporaliter sed spiritualiter. Et loquitur in persona Ecclesiæ. Littera sic continuatur secundum primam lectionem. Ecce jam habemus in quo promissa sunt; sed credentes adhuc laboramus. Propter hos ergo dicit, ubi sunt misericordie tuæ antiquæ, Domine. Quasi dicat: Tu eruis, et tamen nos propter te mortificamus. Ubi, ergo, sunt misericordie tuæ antiquæ, Domine, id est patribus olim factæ. Cur non facis, sicut jurasti David in veritate tua. Vel ita potest continuari, juxta secundam lectionem, [Cassiod., Alcuin.] quasi dicat: Nullus vivet, vel eruet animam suam. Et cum hoc sit, ubi sunt misericordie tuæ antiquæ, Domine, quare non facis sicut jurasti David in veritate tua? Jam rogat promissiones impleri, quas David fecit.

VERS. 49. — « Memor esto, Domine, opprobrii servorum tuorum, quod continui in sinu meo multarum gentium. »

Memor esto, Domine, ut remuneres. [Alcuin., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Videtur enim oblitus Deus, dum differt, opprobrii servorum tuorum et multarum gentium, id est memor esto opprobrii illati servis tuis, a multis gentibus. Jam enim Christus in cælo sedet, et crimen objicitur Christianis, de Christo, quod opprobrii ego Ecclesia continui, vel portavi, vel amavi, in sinu meo, id est in secreto mentis; quia palam non audebat loqui. Diu enim continuerunt Christiani opprobria in corde, nec audebant resistere. Sed jam nunc mirabile est nomen Christi apud reges terræ.

VERS. 50. — « Quod exprobraverunt inimici tui, Domine; quod exprobraverunt commutationem Christi tui. »

Quod opprobrium inimici tui, Domine, [Aug.] id est Judæi et pagani, exprobraverunt, dicentes periisse Christum. Repetit, quod exprobraverunt, [Cassiod., Aug.] exagrat scelus eorum. Quid exprobraverunt? Ecce, commutationem Christi tui. Hoc enim objecerunt, quod mortuus est Christus, quod crucifixus est, quod est mutari a temporali vita, ad æternam; a terra, ad cælum; a Judæis, ad gentes. Quid ergo insani objiciunt? Nunquid opprobrium est, quod objiciunt? Utinam et ipsi sic commutentur.

VERS. 51. — « Benedictus Dominus in æternum; fiat, fiat. »

Benedictus Dominus. [Alcuin., Aug.] Exclamatio est hic, ex visa claritate Christi. Quasi dicat: Exprobratio et maledictio eorum est temporalis; sed Dominus est in æternum benedictus, [Cassiod., Aug.] contra maledictiones gentium. Fiat, fiat. Ecce quasi subscriptio principis post jussionem, quam omnes faciunt. Et est confirmatio.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXVIII : « MISERICORDIAS DOMINI, » etc.

VERS. 5. — *Quoniam dixisti.* Hebr. nunc habent מִיָּמִין hoc est dixi. Sensus quidem nihil leditur. Sed si punctulorum minus notas affixeris, tibi liberum manet, secundam aut primam pronuntiare personam עֲשִׂיתָ. Unde in Hier. juxta Hebr. in exemplari Frobenii, habet dixisti, alia dixi.

Misericordia edificabitur. Hic dubium est, ubi medius distinctionis punctus sit signandus, an sic, in aeternum misericordia edificabitur, deinde facta diastole, in caelis praeprabitur veritas tua, an ut in priori scripture posuimus. Qui omittunt postremam particulam, in eis, certe secundam distinctionem persequuntur, id quod faciunt Aug. et Cassiod. Est enim inconsueta locutio, in caelis praeprabitur veritas tua in eis, etiamsi in multis locis recepta sit illa phrasia. Sed in Graeco, in eis, non legitur. Hebr. tamen habet בָּהֶם, in eis. Chald. et Neb. mundus misericordia edificabitur caeli, praeprabit aut concinnabis veritatem tuam in eis. Arnobius vetustissimus auctor, distinxit ut in exordio scripsimus, quia posuit clausulam in eis. Unde Hier. juxta Hebr. ut orationis nervos ligaret, adiecit conjunctionem sic, semper misericordia edificabitur, caelos fundabis, et veritas tua in eis; Sanctes, tacuit in eis, sic, in caelis formabis veritatem tuam; Munsterus, ne illud omitteretur, dixit, in caelis ipsis formabis veritatem tuam. De ratione distinctionum in Scripturis, copiose edisserit Aug. lib. in De doct. Christ. c. 2 et 3, cujus verba hic ascribere opportunum fuit, quia plerumque offendens apud Hebraicantes alias sectiones versuum et sententiarum, quam quae habentur in Vulgata lectione. Ubi autem, ait: « Neque praescripto fidei, neque ipsius sermonis contextu explicari potest, nihil obest secundum quamlibet earum, quae ostenduntur sententiam distinguere, veluti est illa ad Corinth: *Has ergo promissiones habentes, charissimi, mundemus nos ab omni iniquitatione carnis et spiritus, perficientes sanctificationem in timore Domini: capite nos, nemini nocuimus.* Dubium est quippe, utrum mundemus nos ab omni iniquitatione carnis ac spiritus, secundum illam sententiam, ut sit corpore et spiritu, an mundemus nos ab omni iniquitatione carnis, ut alius sit sensus. Et spiritus perficientes sanctificationem in timore Domini, capite nos. Tales igitur distinctionum ambiguitates, in potestate legentis sunt. » Haec divus Aug. At in Hebr. significatur distinctio nempe particula circuli dependens a littera he יִבְרַחֵן IBBACHEN, edificabitur. Hoc tamen nihil obstat, si Campensi circa finem suae grammaticae credimus, quod haec notula non habet vim distinguendi in Psalterio, Proverbiis, et lib. Job. Caeterum in eo quod dicimus in aeternum, et consentiunt Hieron. Sanctes, Munsterus, Campensis, Chaldaeus, Nebiensis, Pratensis, Pellicanus, et interpretes pro Cajetano, mundus edificabitur. עֲלֵם OLAM haud dubie anceps est, sed non debemus discedere a communi lectione. De hoc supra.

VERS. 6. — *Etenim veritatem tuam.* Faber audacter praedicat particulam, etenim, obelo confodiendam ex Hebr. cum tamen legatur אֶף הֵן, id est etiam, etenim, LXX καὶ γὰρ. Quid non audet temeri-

tas et libido carpendi? Mollius, tamen etiam est. Sed et Pellicanus vertit etenim, cum LXX.

VERS. 12. — *Aquilonem et mare.* Hier. et alii dextrum; per quod intelligunt plagam meridionalem, quae est dextra mundi, sicut aquilonaris sinistra. LXX legerunt יָמִין per mem, in fine, id est mare vel maria. Hebr. nunc habent יָמִין per nun. Cognatio dictionum ansam dedit ambiguitatis.

VERS. 33. — *Neque noc., etc.* לֹא אֲשַׁכֵּךְ, non mentiar, ubi dicimus, non nocebo. Si quis promissis non staret, plurimum noceret penditibus a spe promissorum. Et hoc esset mentiri in veritate sua, hoc est juramento vel promissione. Rursus si veritas, quae est Dei justitia, vindictam exerceret extremam, nunquid diceretur recte nocere? Ob idque nostra lectio utrumque spirans sensum, digna est, et Hebr. consona.

VERS. 37. — *Distulisti Christum tuum.* Hier. iratus es adversus Christum tuum. Sequuntur et alii. De וְדַלְתִּי superius atactu est, cum ex radice significare possit transire fecisti, quod idem est distulisti, item irasci designat.

VERS. 38. — *Avertisti testamentum servitui.* Hier., attenuasti; Pratensis et Pellicanus, devastasti; Sanctes, elongasti; Munsterus, dissolvisti; interpretes pro Cajet.; vocare fecisti; editio ad Camp., rescindis; Paraphrasis, violasse videris. נִרְדָּהוּ NEARTAH. Non video hujusmodi tendere in diversum. Nam et translatio Chaldaica habet, avertisti sanctuarium ejus. Alii, diadema vel coronam ejus, כִּדָּה a themate כִּדָּה, quod est consecravit utrumque non incongrue designat, nec sensus alius est.

VERS. 39. — *Posuisti firmamentum ejus formidine.* Prat. Sanct. Munst. doctores Cajet., pro formidine ponunt confractionem sive ruinam. Hier. Neb. et Pellic. cum LXX, formidine seu pavorem, בִּדְוָה ambiguum est; tametsi pavor incutitur, ex contractione munitionum et murorum.

VERS. 46. — *Memorare quae etc.* זָכַר אֲנִי כֹחַ וְדָד hoc est recordare quantae temporis ego, ut volunt, quam brevis sit vita mea. Sanct. memento quid sum, quod tempus. Et intelligit metathesim dictionum, cen foret זָכַר אֲנִי כֹחַ. Hier. vertit, memento mei de profundo. Caeterum וְדָד, est tempus et duratio hujus saeculi. Dixerat etiam Munst. in priori lexico, significare profundum orbis, idque quadrat versioni Hier. Denique Thargum omnes conciliat, dicens: *Memento quod sum creatura tua e pulvere.*

VERS. 49. — *Quod continui, etc.* Hier., portavi in sinu meo omnes iniquitates populorum. In Hebr. est nota universitatis כָּל, quae permittit sibi subaudiri quod commodius est. Hinc Munst. post Chald., posui omnia opprobria multorum populorum. Hier. subintellexit, iniquitates. LXX junxerunt signum universale sequentibus, quanquam ad verbum reddendum fuisset omnium multarum gentium, כָּל רִבִּים עֲוִיִּים.

VERS. 50. — *Exprobraverunt, etc.* Alii pro commutatione ex Hebr. עָקְבוּ, ponunt vestigia. LXX phrasim explicant. Nam vestigia innuunt transitum quemdam Christi per crucifixionem et mortem, quam velut ignominiosam fidelibus exprobrant infideles.

PSALMUS LXXXIX.

PSALMI TITULUS : « ORATIO MOSI HOMINIS DEI. »

Domine, refugium. Titulus : *Oratio Mosi hominis Dei.* [Gl. int., Aug., Hier., Aug.] Psalmus iste tertius est eorum, qui nomine orationis praetitulatur. Dicitur autem oratio Mosi, qui fuit minister Veteris

Testamenti, et propheta Novi, secundum quam dispensationem iste psalmus inspicendus est, non quod Moses eum conscripserit, sed quia in hoc psalmo tractantur quae in Veteri Testamento per Mosén data continentur. Ideo dicitur oratio Mosi.

Cum enim vita vetus et nova, et vita mortalis et vitalis, et anni qui pro nihilo habentur, et dies quibus implebimur misericordia et lætitia, et pœna primi hominis, et regnum sæculi, hic aperte distinguantur, congrue nomine Mosi titulatur psalmus, ut eis qui recte scrutantur Scripturas intimetur legem quæ per Moysen data est, ubi terrena præmia videntur promitti, habere aliquid tale sub velamento, quale psalmus iste ostendit. Cum autem quisque transit ad Christum, tollitur velamen, et revelantur oculi ejus, ut consideret mirabilia de lege Dei. Et est sensus tituli: *Psalmus iste est oratio*; oratio, dico, *Mosi*, id est illa ostendens et tractans, quæ lex per Moysen data sub velamine continebat. Vel est oratio Mosi, id est hoc David orat in hoc psalmo, quod et Moses ante oravit. Mosi dico, *hominis Dei*. Homo quidem passibilis erat, sed tamen Dei gratia liberandus. Et agit psalmus iste de defectu generis humani, qui per Christum auferetur. Intentio. [Alcuin., Haym.] Monet ad contemptum veteris, et ad amorem novæ vitæ. Modus [Rem., Cassiod.] Tripartitus est psalmus. Primo æternum refugium proponit temporali homini. Secundo exponit infirmitatem hominis, ei petens subveniri, ibi, *ne avertas*. Tertio orat et affirmat liberationem, ibi, *dexteram tuam*. In persona ergo Ecclesiæ loquens, et a spe incipiens ait: O

VERS. 1. — « Domine, refugium factus es nobis
« a generatione in generationem. »

Domine, tu factus homo nobis factus es refugium, in hoc saxo sæculi. [Cassiod., Aug.] Bene dicit factus refugium, quia per hoc quod homo factus est, nobis cœpit esse, quod non erat ita plene, scilicet refugium. Nulli tamen accidenti subjectus es refugium. *A generatione in generationem*, id est in omni generatione, vel in duabus generationibus, scilicet in veteri cujus ille Moyses fuit minister, et in nova cujus ille idem fuit propheta. Ne autem videretur non esse antequam esset nobis refugium, adjungit:

VERS. 2. — « Priusquam montes fierent, aut formaretur terra et orbis, a sæculo et in sæculum
« tu es Deus. »

Priusquam etc. [Aug.] Quasi dicat: Factus es refugium, **200** sed tamen *tu ipse es priusquam fierent montes*, id est angeli. Quid enim magnum est dicere: De montibus visibilibus, qui sunt pars terræ? quia terra et cœlo, et omnibus corporalibus prior est Deus, et *priusquam formaretur terra*, id est homines. Ecce omnis rationalis creatura hac differentia distincta est, ut montium nomine significaretur celsitudo angelorum, et terræ nomine humilitas hominum. Ideoque non incongrue verba sic distinxit, ut diceret montes, id est angelos fieri, et terra, id est homines formari. Formari enim vel fingi solet dici secundum corpora. Unde: *Formavit Deus vel finxit hominem de limo terræ* (Gen. 11): fieri de nihilo. Et ut breviter dicatur universitas rerum, subjungit, *priusquam fieret orbis*, quia *a sæculo et in sæculum tu es Deus* aptius diceretur, ab æterno in æternum.

A Non enim a sæculo Deus est, qui est ante sæcula; aut non est usque in sæculum, cum sit sine fine; sed ex ambiguo verbo Græco [*ἀπὸ τοῦ αἰῶνος*] sit plerumque in Scripturis, ut vel sæculum pro æterno, vel æternum pro sæculo ponat Latinus interpres. Hic ergo ponitur in sæculum pro æterno. Optime autem ait: Tu es, scilicet immutabilis, non diceris vel fuisti, cum immutabilis essentia Dei non noverit præteritum vel futurum. Unde dictum est: *Ego sum qui sum, et qui est misit me ad vos* (Exod. 111). Et: *Mutabis ea, et mutabuntur. Tu autem idem ipse es, et anni tui*, etc. (Psal. 101.) Et vere es, quia es Deus. Ecce quæ æternitas nobis, refugium facta est, ut nos in ea mansuri. De hac temporis mutabilitate fugiamus ad eam; sed quia hic sumus in tentationibus, ne ab ea æternitate avertamur, orat homo Dei, dicens:

PARS II. VERS. 3. — « Ne avertas hominem in humilitatem, et dixisti: Convertimini, filii hominum. »

Ne avertas, [Cassiod., Aug., Alcuin.] Secunda pars, ubi exponit infirmitatem hominis, cui petit subveniri. Quasi dicat: Cum sis refugium, *ne avertas hominem* a tuis æternis, in humilitatem temporalium, id est in terrenam concupiscentiam et in contemptum, ut temporalia concupiscat sapiatque terrena. Vel, ne avertas hominem positum in humilitate, id est in dejectionem, id est hominem dejectum, vel positum modo in humilitate bona, id est modo humilem, qui ante fuit superbus. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Ideo oro, ne avertas, et id est quia dixisti: *Convertimini* ad me, ab amore mundi, *filii hominum*, quasi dicat: hoc a te peto, quod jussisti, et quod potes facere. Ipse enim potest a mundo liberare, qui docuit cœlestia quærere.

VERS. 4. — « Quoniam mille anni ante oculos
« tuos tanquam dies hesternæ quæ præterit. »

Quoniam mille anni. [Aug., Gl. int., Hier., Aug.] Quasi dicat: Ideo ne avertas, quoniam, etc. Vel ita continua. Ideo a labilibus istis, ad te opus est converti. Quoniam mille anni, id est quantumlibet longa vita præsens *ante oculos tuos*, id est in tua consideratione, quæ est æterna: et sapiens, scilicet respectu tuæ æternitatis sunt, *tanquam dies hesternæ quæ præterit*, non dicit saltem, sicut crastina quæ veniet, sed sicut hesternæ quæ præterit, id est similis est diei hesternæ, secundum hoc quod præterit. Omnia enim quæ fine clauduntur pro transactis habenda sunt [Gl. int., Aug.] Quasi dicat: Nihil est homo, nisi des ei alteram vitam: sed nec longitudini unius diei, comparantur mille anni, sed potius sunt.

VERS. 5. — « Et custodia in nocte: quæ pro nihilo habentur, eorum anni erunt. »

Et custodia in nocte, [Aug., Cassiod.] id est sicut vigilia noctis, quæ non habet nisi tres horas. Et bene custodie noctis comparatur vita præsens pro sollicitudine, et quia in nocte hujus sæculi agitur,

[Aug., Gl. int., Haym.] postea addit etiam de ærumna mortalis vitæ, dicens, *quæ pro nihilo*, etc. Quasi dicat : Et ut minus dicam, si tu avertas hominem a tuis æternis, *anni erunt eorum*, id est inter ea reputabuntur, *quæ pro nihilo habentur*, [Aug., Alcuin.] ut somnia, et merito inter ea reputabuntur, quia hi anni antequam veniant, nondum sunt : cum autem venerint ; jam non erunt. Quasi dicat : In tenebris agitur vita præsens, et in sollicitudine, et trepidatione : et quasi nihil est.

VERS. 6. — « Mane sicut herba transeat, mane floreat et transeat : vespere decadat, induret et arescat : »

Mane sicut herba transeat. [Alc., Cassiod.] Quasi dicat : Dixi quod anni habentur pro nihilo, sed non accusans te, quasi factorem mutabilium hæc dixi, imo divinæ justitiæ consentiens. Dico prius, *mane homo transeat*, id est homo dum vivit transeat. Mane enim est tempus vitæ. Transeat, dico, *sicut herba*. Apta comparatio. [Alcuin., Rem., Alcuin., Aug., Alcuin.] Quasi dicat : Sicut herba mutatur a qualitate quam habet in nocte in deteriorem mane orto sole, ita mutatur homo in deterius. Quasi dicat : Luat homo quod meruit. Mane floreat et transeat, in aliam qualitatem, et postea vespere, id est in extremis. Vespere enim significatur extrema, scilicet tempus quo homo occidit ; *decadat* in mortem, *induret* in cadavere, et *arescat* in pulverem. Sicut herba in extremis secta vel fracta. [Hier., Alcuin.] Vel quia bis ponit *mane*, duas notat ætates, primum mane, pueritia, quæ cito transit. Secundum mane juvenus est, quæ floreat et transit. Vespere significatur senectus, quando refrigescit vigor hominis. Et est primum mane hominis, id est pueritia, transeat sicut herba, id est cito. Omnis enim caro fenum, et claritas hominis sicut flos fei : fenum aruit, flos decedit [Isa. xl]. [Aug.] Secundum mane, id est juvenus, floreat et transeat, id est cito peragat florem suum, et vespere frigidæ senectutis, decadat, induret et arescat, hæc non mutantur. Hæc autem poena de peccato venit.

VERS. 7. — « Quia defecimus in ira tua : et in furore tuo turbati sumus. »

Quia defecimus. [Aug., Haym. Aug.] Quasi dicat : Dico transeat et transit. Quia defecimus, infirmitate mortales et passibiles facti ; *in ira tua*, id est vindicta nobis inflcta, quam tamen miseriam morte finire timemus. *Et in furore tuo turbati sumus.* Turbati sumus timore mortis : infirmi, infirmitatem finire trepidamus. Unde Dominus Petro : *Ducet te, quo tu non vis* [Joan. xxi], et Dominus nos in se transfigurans de seipso dicit : *Tristis est anima mea usque ad mortem* [Matth. xxvi]. Deinde subdit hanc poenam nobis esse pro peccato.

VERS. 8. — « Posuisti iniquitates nostras in conspectu tuo ærculum nostrum in illuminatione vultus tui. »

Posuisti. [Gl. int., Aug., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat : Defecimus juste quidem, quia peccavimus,

et tu posuisti in conspectu tuo iniquitates nostras, non ab eis dissimulasti. Exponit quod dixerat, posuisti *ærculum nostrum*, id est iniquitates nostras, vitam nostram pravam, *in illuminatione vultus tui*, id est coram te. Idem est hoc quod supradixit, in conspectu tuo, vel særculum nostrum, id est posteros nostros posuisti in illuminatione vultus tui, id est peccata posterorum nostrorum posuisti coram te. Illa teguntur quæ veniam habent, et illa illuminantur quæ puniuntur. Hoc autem inde probatur.

VERS. 9. — « Quoniam omnes dies nostri defecerunt ; et ira tua defecimus. »

Quoniam omnes dies nostri defecerunt. [Alcuin., Aug., Cassiod.] id est cognitio nostra defecit, obtenebrata ratione per peccatum ; *et in ira tua defecimus* nos ipsi amando quæ transeunt. Vel, omnes dies nostri defecerunt, id est tempus vitæ nostræ abbreviatum est, et pene defecit, quia ad paucitatem redacti sunt dies vitæ nostræ. Vita hominis propter iram Dei abbreviata est, quia presumptione longioris vitæ peccabant. Et nos ipsi, in ira tua defecimus, id est essentia nostra defecit per æumnas.

VERS. 10. — « Anni nostri sicut aranea meditantur ; dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta annis. »

Anni nostri. [Cassiod., Aug.] Miseria et brevitās hujus vitæ exprimitur hic per similitudinem araneæ, quæ textit inanes telas, ut dolo capiat muscas. Et est : *Anni nostri meditantur*, vel meditantur, *sicut aranea*, id est nos in annis studebamus dolosis et inanibus occupationibus in rebus, scilicet corruptibilibus laborabamus, et inania texebamus. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Unde bene dicit, meditantur, vel meditantur anni, non operabantur, quia sine utilitate et fructu boni operis transeunt, quasi sub inani meditatione. Vel passive potest accipi, meditantur, vel reputabuntur, anni nostri sicut aranea, id est sicut inanes et inutiles, et *dies annorum nostrorum complentur in ipsis septuaginta annis.* Vel dies annorum nostrorum, ita breves sunt, quod in ipsis sunt septuaginta annis, alia littera, quo temporis spatio dicuntur longævi. Quasi dicat : Etiam usque ad octoginta annos aliquas vires habere videntur.

VERS. 11. — « Si autem in potentatibus octoginta anni : et amplius eorum labor et dolor. »

Si autem amplius vixerunt homines octoginta anni vitæ. [Gl. int., Aug.] ut multum vivant, quod rarum est ; poterunt esse in potentatibus, id est aliquas vires et potentias poterunt habere usque ad octoginta. *Et si amplius vixerint, eorum est labor et dolor*, id est si ultra septuaginta vivitur, labor et dolor multiplicabitur [Hier., Aug.] Senectus enim ipsa morbus est, ita hæc ad litteram dici possunt. Sed quia et citra septuaginta annos sunt quidam infirmi et senes, et ultra octoginta sunt aliqui vigentes virtutibus, melius hæc mystice accipiuntur. Septuaginta ergo et octoginta, sunt centum quin-

quaginta; in centum quinquaginta, eadem significatio est quæ in quindecim, qui numerus constat de septem et octo. Septem significat Vetus Testamentum, propter Sabbatum quod observare mandabat [Alcuin., Aug.] Observabant patres Veteris Testamenti septimum diem, septiman septimanam: septimum mensem, septimum annum: septimum annum, septimæ decadis, qui jubileus dicitur. Octo vero significat Novum Testamentum, propter resurrectionem Domini octava die factam, quæ observatur in Novo Testamento, ubi et in octava futuræ resurrectionis expectatur. Inde etiam sunt quindecim gradus in templo Salomonis. Inde etiam in psalmis quindecim cantica Graduum. Inde etiam quindecim cubitis aqua diluvii excrevit, super summos montes. Per septuaginta ergo et octoginta, Testamentum Vetus et Novum significatur. Nota ergo etiam diligenter quod distincte dicit: *In ipsis et in potentatibus.* Et est sensus talis: *Anni nostri meditabuntur sicut aranea*, et sic *dies annorum nostrorum*, id est vita nostra est *in ipsis annis septuaginta*, vel, in ipsis, qui sunt septuaginta anni, id est in temporalibus, quæ promittebantur in Veteri Testamento quod significabatur per septuaginta. Ideo ergo dixit septuaginta, quia in Veteri Testamento promittebantur temporalia, in quibus est vita nostra, pertinens ad Vetus Testamentum. *Si autem*, non in ipsis annis, sed *in potentatibus* erat vita nostra, id est si non erit in temporalibus; sed æternis et spiritualibus, tunc dies annorum nostrorum erunt *octoginta anni*, id est vita nostra pertinebit ad Novum Testamentum, quod significatur per octoginta vel octo, quia Novum Testam., est in spe resurrectionis octava ætate futuræ. *Et amplius eorum labor et dolor*, id est quisquis hanc fidem transit, et aliquid amplius quærit, labores et dolores invenit. Vel sic potest intelligi. Quasi dicat: Vita quæ est in potentatibus pertinet ad Novum Testamentum. Et licet homines sint in Novo Testamento, tamen *amplius eorum est labor et dolor*, id est licet simus in Novo Testamento: tamen adhuc habet vita nostra laborem et dolorem, dum in nobis gemimus redemptionem corporis expectantes (Rom. viii). [Aug., Alcuin.] Vel per septuaginta annos potest intelligi appetitus terrenorum, quæ septem diebus aguntur. Per octoginta, æternitas significatur. Et est, dies annorum nostrorum, id est vita nostra, erunt in ipsis septuaginta annis, id est in appetitu et desiderio temporalium. Si autem in potentatibus, id est si virtutibus fuerit vita nostra: tunc sunt octoginta anni, id est æternitas petitur, et *amplius eorum labor et dolor*, hoc non mutant.

VERS. 12. — « Quoniam supervenit mansuetudo; et corripimur. »

Quoniam supervenit. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Adhuc est labor et dolor. Sed hoc ad misericordiam Dei pertinet qui flagellat filios. Quoniam supervenit

A *mansuetudo* Dei. Mansuetudo, si Dei est, dicitur clementia: si nostra est, dominatio dicitur. Ipse enim per clementiam mansuetus, domando nos effecit mansuetos. [Aug.] Et sic corripimur. Quem enim diligit Deus, corripit, et castigat (Hebr. xii). Et cum hoc sit,

201 VERS. 13. — « Quis novit potestatem iræ tuæ, et præ timore tuo iram tuam dinumerare? »

Quis novit potestatem iræ tuæ? [Gl. int. Aug.] Quasi dicat: Beatus est qui novit; paucorum enim est hoc, scilicet nosse potestatem iræ tuæ, quia plerisque dum parcis, magis irasceris. Quosdam alios dum punis, mansuetudo est. Unde: *Cum iratus fueris, misericordiæ recordaberis (Habac. iii).* [Gl. int., Aug.] Quibus autem plus irasceris, parcis, ut sic prosperetur peccator in via sua, et majora recipiat in novissimo, id est pœnam æternam, quæ est potestas iræ tuæ. Quam difficile ergo reperitur! Quis novit potestatem iræ tuæ? id est quis novit iram tuam, et ipsius iræ potestatem, id est virtutem et majoritatem quam exeres contra illos quibus hic parcis? potestas enim iræ hominis est corpus occidere, et post nihil facere (Matth. x). Deus autem et hic punit, et post in gehennam mittit, et a paucis eruditus major ejus ira intelligitur. Et quis novit dinumerare, [Gl. int. Haym.] id est distinguere iram tuam, quia his parci ad pœnam, hos punit ad salutem, præ timore tuo, id est ad hoc ut te timeant. Quasi dicat: Pauci.

C PARS. III. VERS. 14. — « Dexteram tuam, Domine, sic notam fac: et eruditos corde in sapientia. »

Dexteram tuam, Domine. [Cassiod.] Tertia pars, ubi orat et affirmat liberationem. Quasi dicat: Ut mansuetus corripis, ergo, o Domine, dexteram tuam, id est Christum, sic notam fac, ut tui discant per eum magis petere ea quæ non videntur pertinentia ad Novum Testamentum, quod præsentia pertinentia ad vetus: quam orationem hominis Dei impletam videmus. Christum enim sic fecit Deus notum, ut in ejus passionibus ostenderet non præsentia secundum Vetus Testamentum, sed æterna esse petenda. Vel dextera Dei est æterna felicitas, qua oves ab hædis separabit (Matth. xxv), in qua qui sessurus sit, bene sic innotescit Deus, cum flagellat quem recipit (Hebr. xii), nec sinit in malis prosperari, sed emendat ut ad dexteram ponat. Et est, dexteram tuam, id est æternam felicitatem, sic notam fac, ut homines dinumerent iram tuam, præ timore; et eruditos vel compeditos, corde in sapientia, fac notos subaudi. Verbum enim Græcum (126) utrumque significat, scilicet eruditos vel compeditos, quod tamen idem est, quia qui erudiuntur in sapientia, pedem mentis mittunt in compedes præceptorum Dei, ne a via ejus exorbitent: quos sic fecit Deus notos in Novo Testamento, ut pro fide

(126) *παιδαγωγός*, id est eruditus; *παρασκευάζων*, id est compeditus

ejus omnia spernerent, quæ magna habentur in Veteri Testamento, et æterna bona morte quærerent. Hoc autem attendens iste homo Dei, orat pro eis qui multa patiuntur a sæculo pro æternis, dicens : Et o

Vers. 15. — « Convertere, Domine, usquequo; et deprecabilis esto super servos tuos. »

Convertere, [Cassiod., Alcuin.] id est iustitiam tempera. Ita hoc dicit Deo, quasi aversa sit facies ejus a tribulatis. Dico, convertere, et usquequo eris aversus? [Aug., Cassiod., Aug.] Vox ista, oratio est iusti, non indignatio impatientis. Vel secundum aliam litteram, *convertere, Domine, aliquantulum*, non ex toto, quia magis prodest, si aliqua tribulatio semper movet nos; et *deprecabilis esto super servos tuos*. Quasi dicat: Talem te exhibe, ut possis orari a peccatoribus; sed iste homo Dei jam futura bona spe anticipans, quasi de factis ait:

Vers. 16. — « Repleti sumus mane misericordia tua; exultavimus et delectati sumus in omnibus diebus nostris. »

Repleti sumus mane misericordia tua, [Aug.] id est in æternitate. Modo est nox, in qua esurimus et sitimus. Tunc autem satiabuntur vultu Dei. Unde: *Satiabor cum apparuerit gloria tua* (Psal. xvi). Et alibi: *Mane astabo tibi et videbo* (Psal. v), id est satiabor. [Cassiod., Aug.] Et ibi *exultavimus in laude tua et delectati sumus*, in re jocunda, in omnibus diebus nostris. Ibi omnes dies simul sunt. Non succedunt sibi, quia unus sunt, id est æternitas. Nunc autem pro eo,

Vers. 17. — « Lætati sumus pro diebus quibus nos humiliasti, annis quibus vidimus mala. »

Lætati sumus etiam pro diebus, [Alcuin., Aug., Gl. int.] id est in diebus malignis, quibus nos humiliasti, scilicet annis quibus vidimus mala, id est angustias corporis, in quibus diebus dicimus,

Vers. 18. — « Respice in servos tuos et in opera tua, et dirige filios eorum. »

Respice in servos tuos, etc. [Gl. int., Aug., Haym.] Quasi dicat: Nos humiliasti, sed respice in servos tuos, et pro, id est, in opera tua, quia ipsi servi sunt opera tua, et dirige filios eorum, id est imitatores, ut sint recti corde quibus bonus est Deus. [Aug.] Vel, filios eorum, id est opera. [Cassiod., Alcuin.] Vel Propheta hic pro Judæis peccantibus specialiter orat, dicens: Respice in servos tuos. Quod Deus facit in se, Propheta orat fieri pro populo suo. Orat scilicet ut parcat Judæis peccantibus, si non pro meritis eorum, saltem propter opera quæ in eis fecit. Unde subdit: Et respice in opera tua, quæ fecisti in eis, et dirige filios eorum. Quasi dicat: Si ipsi propter iniquitates dispersi sunt, saltem filii in fine fide corrigantur, qui per se pravi sunt et inconvertibiles.

Vers. 19. — « Et sit splendor Domini Dei nostri super nos, et opera manuum nostrarum

PATROL. CXCI.

A « dirige super nos, et opus manuum nostrarum dirigere. »

Et sit splendor Domini Dei nostri super nos, [Haym., Aug.] id est lumen vultus tui, scilicet imago Dei recreans, gratia Spiritus sancti reformans imprimatur menti nostræ. Triplex quippe est imago, scilicet imago creationis, imago recreationis, imago similitudinis. Imago creationis est, qua creati sumus, scilicet ratio. Imago recreationis, gratia per quam reformatur imago creata, scilicet ratio. Imago similitudinis, ad quam facti sumus, scilicet Deus Trinitas, ad cujus similitudinem factus est homo, non Patris tantum, vel Filii, vel Spiritus sancti, sed Trinitatis; per memoriam, similis Patri; per intellectum, Filio; per dilectionem, Spiritui sancto; per hanc Trinitatem imago creata, similis est increatæ Trinitati. Unde meminerim te, intelligam te, diligam te. [Hier., Cassiod., Aug.] Vel splendor Dei est super nos, dum crucis impressione decoramur, et vexillum triumphi in fronte portamus. Et opera manuum nostrarum dirige, ut non pro mercede terrenorum ea faciamus, sed pro æternis. Deinde, quia omnia opera bona ad unum diriguntur, singulari numero subdit: Et opus manuum nostrarum dirige, id est omnia bona unum opus charitatis sunt, id est ad unum finem diriguntur.

COLLATIO IN PSALMUM LXXXIX: « DOMINE, REFUGIUM, » etc.

C Vers. 3. Ne avertas hominem in humilitatem. In Hebraico nusquam est negatio, sed affirmative legitur, convertes hominem in humilitatem sive contritionem. Sed unde hoc inoleverit aperiam: Nam nomen Deus, et negatio, non, nihil distant præter pronuntiationem, et punctulorum adnotationem, verbi gratia, אֱלֹהִים dicitur Deus, אֵל, id est ne vel non. Cæterum ubi fiebat superior proximus versiculus, a sæculo usque in sæculum tu es Deus, quædam exemplaria Græca non habebant, Deus, quomodo etiam non habent quæ apud nos exstant. Deinde particulam quæ est אֵל citra punctationem poterat legi אֱלֹהִים. Ob idque sequenti versui copularunt qui ex Heb. hanc editionem tradiderunt. Quid tamen de hoc sentiat Hier. cernes ad Suniam et Fretellam. Et dicitis, inquit, quod in Græco non sit Deus, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ τὸς τοῦ αἰῶνος οὐ εἶ, a sæculo et usque in sæculum tu es, quod apud eos deesse manifestum est. Nam et Hebraica veritas habet, et omnes alii interpretes, et LXX similiter transulerunt, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ τὸς τοῦ αἰῶνος οὐ εἶ ὁ θεός, quod Hebraice dicitur אֱלֹהִים אֵל אֱלֹהִים אֵל אֱלֹהִים MEOLAM YEAD OLAM ATAN EL. Hactenus D. Hier. Porro utrobique intelligentia sana est. Juxta lectionem Vulgatam, interpretatur humilitas, concupiscentia terrena. Juxta aliam accipitur pro resolutione corporis in pulverem, secundum conditionem naturæ. Eoque rectum est ut Deum precemur ne avertat ab æternis, propter priorem humilitatem. Secundam confitemur necesse est. Sed audiamus Hiero. expressius et clarius ad Cyprianum scribentem, et omnem psalmum edisserentem, ubi utramque lectionem probat et interpretatur, ubi etiam asserit nostram lectionem esse LXX, quamquam aliter visus est sentire ad Suniam et Fretellam: Convertes hominem usque ad contritionem; et dices: Revertimini, filii Adam; LXX, ne avertas hominem

in humilitatem et dixisti: Convertimini, filii hominum. Juxta Hebraicum hoc quod dicitur, hoc est: O Deus, qui hominem condidisti, et ab initio es ejus refugium et habitatio, convertes eum usque ad contritionem, fecisti eum atque plasmasti, ut converteretur in mortem, et vas tuum extremo vitae suae tempore frangeretur, cui cum immineret ista conditio, ut ortus intreat, et quamvis longo vixerit tempore, tamen fine dissolvatur extremo, quotidie ei loqueris per prophetas: Revertimini, filii Adam, qui vestra culpa offendistis Deum, et de immortalibus facti estis mortales. Praeipientis enim noluit audire imperium: De omni ligno quod est in paradiso comedes; de ligno autem scientiae boni et mali non comedes. In quacunque enim die gustaveris de eo, morte morieris (Gen. ii). Porro illud quod LXX transtulerunt, ne avertas hominem in humilitatem, et dixisti: Convertimini, filii hominum, hunc habet sensum: Obscuro ut hominem quem ad tuam imaginem et similitudinem condidisti, et tantum eum honorare dignatus es, ut de servo filium nuncupares, ne eum humiliter peccato perpetuo, super eum vigeat antiqua sententia: Terra es tu, et in terram ibis. Tu enim promissisti poenitentiam dicens: Nolo mortem peccatoris, tantum ut convertatur et vivat (Ezech. xxxiii). Tu dixisti omnium sanctorum tuorum eloquio, convertimini sive revertimini, filii hominum, ad clementissimum Patrem, qui occurrit venientibus, et signum quod vitio suo perdiderunt offert, et stolam incorruptionis largitur antiquam, quia mille anni in oculis tuis, ut dies hesternae quae praeteriit, transit, ut vigilia nocturna sive in nocte; qui per prophetas super nos ad poenitentiam provocas, dicens: Revertimini, filii hominum, petimus, ut ante jam dixi, ne facias hominem in humilitate sempiterna retineri. Nec enim putamus longum esse, quod promittis, salutem nobis post multa tempora tribuendam: aeternitati comparata, brevis est omnium temporum longitudo. Haec divus Hieronymus.

VERS. 5. — Quae pro nihil habentur, etc. Pondus sententiae hic asservatur, non verborum tenor. Hier. percutiente te eos, ut somnium erunt. Sed nec ad verbum reddidit. Siquidem זרמם זרמם est cum impetu fluere, זרמם זרמם זרמם ZERAMTAM SCHE-NAH IHEIU. Munsterus, facis impetum irrumpere in eos, eruntque ut somnus; Sanctes, inundasti eos, somnus sunt; Alii, itidem. Ceterum שנה שנה, sine punctorum notulis, potest efferrī שנה שנה SCHANAH, id est annus, vel שנה שנה SCHENAH, id est somnus. Suam tamen versionem explicat Hieron. ad Cyprianum.

VERS. 6. — Mane floreat et transeat. Munsterus et Campensis, pro eo quod est transeat, ponunt crescere. Hier. abire; et alii similiter, vel quidpiam simile, מלפח מלפח futurum hujus verbi, mox ante Munsterus verterat mutari, et nunc crescere.

VERS. 7. — Turbati sumus. Sic et Hier. Itemque omnes alii recentiores. Hieron. tamen magis probat translationem Symmachi et Aquilae quam suam. « Pro eo, inquit, quod nos diximus liberati sumus, Symmachus et Aquila transtulerunt acceleravimus. Brevitatem autem vitae significat humanae. » Ac paulo post: Pulchre autem, non in LXX habetur, turbati sumus, sed, juxta Hebr. acceleravimus, dicitur. Ut quamvis aetas hominum longa videatur, tamen comparatione aeternitatis brevis sit, quod et illustris poeta testatur dicens: « Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus. »

VERS. 8. — Saeculum nostrum אלמנו ALUMENU. Hier. transtulit, negligentias nostras. Sanctes, errores nostros. Ceteri, occulta nostra. LXX respexerunt אלם OLAM, id est saeculum. Hier. et alii radicem אלם ALAM, id est negligenter erravit, et quandoque abscondit. De hoc Hier. ad Cyprianum disceptat. Ubi nos juxta Hebr. et Symma. posuimus

A negligentias 202 nostras, pro quo Septuaginta saeculum transtulerunt, in Hebraico scriptum est אלמנו ALUMENU, quod quinta editio interpretatur adolescentiam, Aquila παρὰ πάρος. Et nos in linguam nostram vertere possumus errores sive ignorantias. Miror autem cur Septuaginta voluerunt pro ALUMENU, id est adolescentia, negligentias et erroribus sive ignorantibus, saeculum dicere, nisi forte quod in saeculo, et in vitae hujus tempore, vitia committantur.

VERS. 10. — Anni nostri sicut aranea meditantur. Hieronymus et recentiores aliter signant distinctionem. Accipiant enim active verbum superioris versus, ubi dicebamus defecimus, et copulant sequentibus, hoc pacto: Consumpsimus annos nostros, quasi sermonem. Addit tamen Hieronymus, explicatoris sensus gratia, loquens. Alii non addunt. In Hebr. רגה רגה, inclinatur a radice רגה RAGAN, quae interdum significat meditari. Sed vocabulum aranea, cur a Septuaginta sit positum, explicat Hieronymus ad Cyprianum. « Pro sermone loquentis, Septuaginta meditationem aranea transtulerunt. Quomodo enim loquentis sermo praetervolat, ita et opus aranea incassum textitur. De quo super persona haereticorum scriptum est in Isaia: Telam aranea texunt (Isa. lxx). Quae parva et levia potest capere animalia, ut muscas, culices, et cetera hujusmodi; a fortioribus autem rumpitur; instar levium in Ecclesia simpliciumque qui eorum decipiuntur erroribus, cum viros in fidei veritate robustos non valeant obtinere. » Haec ille.

VERS. 11. — In potentatibus נכבד נכבד. Hieronymus vertit multum adverbialiter. Alii consonant Septuaginta, ac idem suam interpretatur versionem ad Cyprianum. Quidquid igitur vivimus, et in quo delectabilis est vita mortalium, septuaginta annorum spatio comprehenditur. Sin autem multum, et ut interpretatus est Symmachus, contra opinionem, octoginta sunt anni; quidquid supra fuerit morbis et infirmitate transigitur, quae est socia senectutis.

Amplius eorum labor et dolor. Hieronymus consimiliter. Non longe est Pellicanus, habens prolixius quod nos et Hieronymus, amplius. Alii vertunt superbiam, fortitudinem, vel excellentiam, pro amplius. Ex quo liquido constat LXX per metathesin accepisse דרבם דרבם HORBAM, vice דרבם DOREBAM. Prius enim designat, multum vel amplius eorum. Deinde labor et dolor. Pratenis et Pellicanus, labor et iniquitas; Sanctes, perversitas et iniquitas. Ceteri sunt fere nobiscum עכל עכל ANAL VAAUEN. Denique non est gravior molestia, aut afflictio, quam iniquitas, quae ob id ita nuncupari potest.

VERS. 12. — Quoniam superveniet mansuetudo et corripiemur. In Hebraeo, vix quidquam invenitur affine huic sententiae, si verba exterius ponderamus וצפה נכבד נכבד KIGAZ HISH VAAUEN. Quod Hieronymus ita reddit: Quoniam transivimus et avolvimus. Eodem conspirant reliqui. Primum dicendum est nobis, quid de hoc tractaverit Hieronymus; deinde offeremus quod potest dici ad conciliationem, sine praedicio melius judicantium. Hieronymus Cypriano: « Quando transivimus cito et avolvimus. Septuaginta, quoniam superveniet mansuetudo super nos, et corripiemur. Pro quo in Graeco scriptum est, παροξύνεται, quod verbum ambiguum est, et tam correptionem quam eruditionem doctrinamque significat. Quem enim diligit Dominus corripit sive erudit, ac flagellat omnem filium quem recipit (Hebr. xi). Quem locum ita Symmachus transtulit: Succidimur enim repente et avolvimus. Quinta editio hoc modo: Quoniam transivimus celeriter et dissolvimur. Et est sensus: Post septuaginta annos, et ut multum octoginta, quibus hominum vita transigitur, cum anima fuerit a corpore segregata, vento similes avolvamus, sive quia

supra herbae virenti, et horum pulchritudini, et ad vesperam siccitati hominem comparat; nunc pro ariditate vespere, succisionem florum ponit. Et cum pertransierit, inquit, omne quod vivimus, subita morte dissolvimur. Quod autem Septuaginta dixere, quoniam *supervenit mansuetudo et corripimur*, hunc habet sensum: Post septuaginta annos et octoginta, cum venerit mansuetudo, et dies nobis mortis ingruerit, non iudicabimur juxta meritum, sed juxta clementiam. Et quae putatur correptione esse, eruditio est et doctrina. Satisque miramur, quid voluerint verbum Hebraicum *גזז* GAZ HISC, LXX, Theodotio et sexta editio transferre *mansuetudinem*, cum Aquila et Symmachus et quinta editio *festinationem*, et repente *celeriterque* transtulerunt. Hactenus Hieronymus. Ceterum si legerimus *גזז* GAZ, vel *גזז* GEZ, a radice *גזז* GAZAZ, id est *totondit*, illi sonat Hebraeis *velus*, quod certe est symbolum dulcoris et mollitudinis, ad quod fortasse Septuaginta alludebant. Deinde *ושיח* vel *ושיח* HISC, id est *festinavit aut cito*, ut sit *rellus festinavit*. Itaque *mansuetudo* hac ratione signata *supervenit*. *ושיח* ORU autem proprie significat *avolare*, dehinc *coruscare* et *illustrare*. Postremo videntur Septuaginta resposse interpretantes, quod eruditio sive vexatio dat intellectum, etiam si avolutio potest correptioni ac eruditioni haud difficile coaptari.

VERS. 13. — *Iram tuam dinumerare*. Ultima particula in Hebr. sequentem spectat verbum, et aliam fecerunt distinctionem Septuaginta, *למנוח* LIMNOTH, quod etiam admonuit D. Hieronym. ad Cyprianum, cujus expositio haec est: *Quis novit fortitudinem irae tuae, et secundum timorem tuum indignationem tuam?* Septuaginta, *quis novit potestatem irae tuae, et prae timore tuo, iram tuam dinumerare?* Inter Hebraicum et Septuaginta diversa distinctio est. Septuaginta enim dinumerationem timori et furori Domini copulant. Porro Hebraicum sequenti aptat versiculo, ut sequatur, *ut numerentur dies nostri, sic ostende et veniemus corde sapienti*. Quid breviter ita nobis disserendum videtur? Quis potest nosse quandiu ira tua, ex qua timor nascitur humano generi, perseveret, nisi te docente qui Deus es? Itaque obsecro, ut tempus vitae nostrae indices nobis, quo possimus corde sapienti tuo nos iudicio preparare. Quod autem dixit, *quis novit fortitudinem sive potestatem irae tuae, et secundum timorem tuum indignationem tuam*, ostendit esse difficile, iram timorisque et indignationis Dei secretum rationemque cognoscere. Haec ille.

VERS. 14. — *Dexteram tuam*. Hebr., *dies nostros*. Unde autem varietas profecta sit, clare ostendit Hieronymus ubi supra: *Ut numerentur dies nostri, sic ostende, et veniemus corde sapienti*. Errorque perspicuus, cur pro diebus Septuaginta dexteram dixerint *ימי* IAMENU, quippe verbum compositum est, significans *dies nostros*, quod in singulari numero si scribatur, extrema littera, quae appellatur nun, 2, exprimit *dexteram*, sicut est illud in nomine Benjamin, qui interpretatur *filius dexteræ*. Sin autem *ב* habeat, diem vel dies sonat. Est autem sensus: Numerus annorum dierumque nostrorum, quibus in hoc saeculo nos vivere decrevisti, ostende nobis, ut preparemus nos adventui tuo, et contempto errore mortalium, ad te pergere festinemus, cupiamusque praesentiam tuam, ut ad te festinamus corde sapienti. Nihil tam decipit humanum genus, quam dum ignorant spatia vitae suae, longiorem sibi saeculi hujus possessionem repromittunt, unde et illud egregie dictum est, nullum tam senem esse, et sic decrepita aetatis, ut non se adhuc uno vel plus anno vivere suspiceret. Ad hunc sensum pertinet, et illud quod dicitur: Memento mortis tuae, et non peccabis; qui enim recordatur se quotidie esse moriturum, contemnit praesentia, et ad futura festinat. Hoc est quod David in alio precatur loco dicens: *Ne auferas me in dimidio dierum meorum, prius-*

quam abeam et non subsistam (Psal. xxxviii). Quod ita exponitur: Ne eo tempore facias me mori, quando adhuc putabam me victurum, ut possim peccata corrigere poenitentia. Si enim hoc feceris, inventus in delictis meis esse desistas, non quod spem resurrectionis neget, sed quod coram eo se neget posse subsistere, apud quem omnes, qui in vitis perseverant, pro nihilo reputantur. Haec ille.

Eruditos corde sapientia. Hieronym. *Veniemus corde sapienti*; Pratenis, *adducemus cor sapientiae*; Sanctes, *adducemus in cor sapientiam*. Idem caeteri. Ubi perspicis quod ubi dicimus *eruditos*, ibi dicunt *adducemus*, aut *veniemus*, aut *offereamus*. Porro in *מבי* NABI, si prima littera sit de radice, significat *prophetam*, quomodo acceperunt Septuaginta. Siquidem non est eruditior corde ipso Propheta. Itaque interpretatur Hieronymus in Commentariis *eruditos corde*. Chaldaeus paraphrasis consonat inquit: *Solus propheta, cuius cor abundat sapientia*. Sin autem fuerit servilis, est *adducemus*, juxta alios. Jam illud quod nonnulli codices habebant *compeditos pro eruditis*, tangit Augustinus ac conciliat. Verbum enim Graecum, inquit, ita in utraque significatione similiter sonat, ut una syllaba paululum differat. Ceterum Hieronymus id tribuit hallucinationi dicens: Ubi nos interpretati sumus, *eruditos corde in sapientia*, alii transtulerunt, *compeditos*, verbi ambiguitate decepti. Si enim dicas *πρόφῆτα* compeditos, sin autem *πνευματικὸς* eruditos significat.

VERS. 16 et 17. — *Repleti sumus mane misericordia tua, exsultavimus et delectati sumus, letati sumus pro diebus*, etc. Faber et Cæcus more suo interpretes arguunt, qui debuissent vertere, per modum precatorium, *reple, letifica*, et per futurum illa, *exsultabimus et delectabimur*. Qui enim fiet ut qui versu septimo conquerebantur se defecisse prae ira, ejusque furore turbatos, nunc afferrent se letatos et exsultantes. Et maxime cum Hieronymus ex Hebraeo ita transtulerit ut jubent. Atqui audiant eundem Hieronymum, quid pro nobis adversus latratus eorum respondeat ubi supra: *Imple nos matutina misericordia, et laudabimus, et letabimur in cunctis diebus nostris*; Septuaginta, *repleti sumus mane misericordia tua et exsultavimus et delectati sumus in omnibus diebus nostris*. In cunctis pene locis hanc habent Septuaginta consuetudinem, ut quod apud Hebraeos in futurum ponitur, hoc illi quasi jam factum et praeteritum referant. Hic ergo non, ut illi voluerunt, dicunt se impletos esse matutina misericordia Dei atque letatos, alioqui si hoc factum erat, quomodo postea deprecantur et dicunt: *Respice in servos tuos, et in opera tua*, sed totum quod postulatur ideo deprecantur, ut mereantur matutinam misericordiam, quam cum fuerint assecuti laudent atque letentur, in cunctis diebus vitae suae. Hactenus Hieronymus. Nec obest quod dicit, vel illi voluerunt, quod intelligendum venit juxta sonum verborum. Siquidem propter morem Scripturarum docet ipse Hieronymus Septuaginta recte vertere praeteritum in vicem futuri, ubi tamen Hebraice futurum tempus ad verbum legitur. Quod ne diffidas audi quid dicat libr. II Commentariorum in epistolam Ephes. ad cap. II.

Quæritur ergo quomodo Deus, qui nos salvos fecit et suscitavit, simul sedere fecit cum Christo. Et quidem qui simplicius est responsurus, hoc asserit, quod juxta praescientiam Dei, id quod futurum est, quasi factum esse jam dixerit. Et quia mos iste sit Scripturarum, ut interdum futura praeterito declinentur, verbi causa, de cruce Domini, *foderunt manus meas et pedes meos*; et alibi de passione ejus, *quasi ovis ad victimam ductus est*: et adhuc de injuriis flagellorum, *livore ejus nos sanati sumus*; et alibi, *ab iniquitatibus populi mei ductus est in mortem*. Hoc aut ideo, ne quia futura super incerta sunt hominum, spes fluctet et vacillet, ea quae Deus futura cognovit, apud quem nihil ambiguum est, quasi jam facta memorantur. Ut quia praeterita, secundum

philosophos, quoque fieri infecta non possunt, qui audierunt quasi jam facta habeant quæ futura sunt. Hæc ibi. At vero quod Septuaginta dixerunt sub præterito, quasi ovis ad victimam ductus est, *ὡς πρόβατον ἐνι σφαγῇ* *וְכַשֶּׁה לְטֶבֶחַ זָבָח*, Hebræi habent *כַּשֶּׁה לְטֶבֶחַ זָבָח* KASSEN LATTEBAH JUBAL, quasi pecus ad mactationem ducetur. Et tamen Hieronymus adduxit Septuaginta ad corroborationem regulæ Scripturarum, 203 quæ sub ratione præteriti, rem certam, licet adhuc futuram, ob oculos ponunt.

VERS. 18. — *Respice in servos tuos et in opera tua.* Hebraice, *appareat servis tuis opus tuum.* Sensus eodem recidit. Nam Dominus suos servos et opera re-

spicit, quando facit ut appareant et respiciantur, ut est illud Gen. xxi: *Nunc cognovi quod timeas Dominum*, quod est, *cognoscere feci.*

Dirige filios eorum. Hieronymus et alii, *gloria tua super filios eorum.* Et dictionem hoc in loco apud Hebræos positam, si enuntiemus citra apicem notationem *וְדָרַךְ* poterimus legere, vel ut caph finale sit de radice, et aspiratio, be, sit conjugationis, quam dicunt hiplil, signum, ut efferas *וְדָרַךְ* VEHADREC, sicque probe dices, *dirige.* Rursus autem caph, sit servile, be vero radicale, legasque *וְדָרַךְ* VADARCA tuuc, *gloria tua* reddendum erit. Ac Septuaginta priori modo opinamur sumpsisse.

PSALMUS XC.

PSALMI TITULUS: « LAUS CANTICI DAVID. »

Qui habitat. Titulus: *Laus cantici David.* [Aug.] De hoc psalmo Christum diabolum tentare ausus est; Christi autem tentatio nostra doctrina est. Sicut enim ille prior tentatus, tentamenta diaboli humilitate superavit, ita nos eundem vincere docuit et dedit, quem vincere possumus, si Christum imitari volumus, non in deitate, vel potentia, vel mirabilibus, sicut voluit primus homo, sed in eo quod factus est pro nobis, id est in humilitate, ad quam vocat dicens: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde* (Matth. xi). Qui autem sic imitatur Christum, per januam intrat. Janua Christus est qui dicit: *Ego sum janua, per quam si quis introierit, ingredietur et egredietur, et pascua inveniet* (Joan. x). Intrare ergo per januam est intrare per Christum. Intrare autem per eum est imitari eum, non in magnificentia et in miraculis, sed sicut diximus, in humilitate et patientia, quem nos in his sequentes, ex eo et in eo vincimus diabolum: de qua victoria Christi et suorum contra diabolum agit iste psalmus. Unde in titulo ponitur, *laus.* Et est sensus: *Psalmus iste est laus David*, id est Christi. [Cassiod.] Est autem laus, etiam humana; sed hæc laus est *cantici*, quia non est nisi divina. Est enim hymnus psalmus iste, id est laus Christi contra dæmones; quia ostendit tentationes diaboli victas a Christo, et a suis manentibus in auxilio Dei. Hac intentione monet ut et nos discamus exemplo Christi tentationes superare. Modus: Tripartitus est psalmus. Primo Propheta describit fidem in solo Deo, omnino protectione Dei vallatum. Secundo dicit Christum in cælo levatum a nullo posse contingi, qui et pedes in terra protegit, sed præsumptores ab eo cadunt, ibi, *cadent a latere.* Tertio inducit verba Dei Ecclesiam consolantis, ibi, *quoniam in me sperabis.* Propheta ergo de quolibet sancto ait:

VERS. 1. — « Qui habitat in adjutorio Altissimi, in protectione Dei cæli commorabitur. »

Qui habitat in adjutorio. [Aug., Cassiod.] non suo, sed Altissimi, id est qui totam spem, non in se, sed in Deo semper constituit, scilicet cujus spes, non in homine, sed in Deo est commorabitur in protectione Dei, id est omnibus modis protegetur a Deo,

B ut nec illecebra male blandientis voluptatis capiatur, nec timore adversitatis frangatur; [Alcuin.] ut non declinet ad dexteram, vel ad sinistram sicut in Veteri Testamento præceptum est filiis Israel, ut incederent via regia, non declinantes ad dexteram vel ad sinistram (Num. xx; Deut. v). Regia via, est via Christi regis nostri, qui sic viam mundi cucurrit, ut nec prosperis alliceretur, nec adversis frangeretur: quem et nos imitari debemus. [Gl. int., Cassiod.] Dei dico, cæli, id est cujus est sedes cælum, id est anima justi. Nota qualiter sibi respondeant, verba, *habitat, et commorabitur.* Si enim semper habitat; sic et semper commorabitur. Deinde illud affirmat, scilicet quod habitat cum dicit:

VERS. 2. — « Dicet Domino: Susceptor meus es tu, et refugium meum, Deus meus, sperabo in eum. »

C Susceptor meus es tu, etc. Hoc autem promittit, scilicet quod protegetur, ubi dicit: *obumbrabit tibi scapulis, et scuto circumdabit te.* Primo ergo ostendit quomodo habitat in adjutorio Altissimi, ita, scilicet, dicit Domino. [Aug., Gl. int., Cassiod.] Ille habitat quia in adjutorio Altissimi non superbus de se, ut primus homo. Quid dicit ille Domino? hoc, Domine, *tu es susceptor mei infirmi ad curandum, et refugium meum, Deus meus*, a sæculi tempestate. Qui hoc dicit, totum se projecit in eum; qui dicit: Deus meus est refugium meum, non querit aliud auxilium contra tempestates sæculi. Ne autem putes post susceptionem et refugium nihil esse petendum addit, *sperabo in eum.* Quasi dicat: Quia susceptor et refugium, ideo sperabo in eum, ita sperabit iste in Deo, ne aliquando de se presumat. Hoc si fecisset Adam, bene staret. Ideo sperabo.

VERS. 3. — « Quoniam ipse liberavit me de laqueo venantium, et a verbo aspero. »

Quoniam ipse [Aug., Gl. int., Aug.] liberavit me de laqueo in quem superbus Adam cecidit. Laqueum dico venantium, id est dæmonum, qui non in via Christo, sed circa viam ad dexteram prosperitatis male extollentis. Vel ad sinistram adversitatis deprimentis tendunt laqueos. Si ergo vis securus ambulare noli declinare in dexteram, aut in sinistram; sed sit tibi via ille, qui tibi pro te factus est via, ut adducat te ad se per se. [Hier., Alcuin.] Et ita, non

timebis laqueos venantium. Et nota quia venatores in sacra Scriptura vix in bono invenimus. E contra piscatores, raro in malo. *Et a verbo aspero* multos per verbum asperum misit diabolus in laqueos, in quos per verbum asperum cadunt aliqui, verbi gratia, ut qui nolunt esse Christi, propter insultantes Christiano nomini, et qui timent detractioes hominum adeo ut cessent a via Dei. Insultatio ergo et detractio infidelium verbum asperum est. Vel ita per laqueum et verbum asperum geminæ tentationis modos significat. Tentatio enim vel fit per facta, quæ hic dicitur laqueus; vel fit per verba, quæ hic dicitur a verbo aspero, etsi leve videatur, grave est tamen verbo tentari. [Cassiod., Alcuin.] Laqueus ergo sunt versutiæ spiritualium vel carnalium inimicorum in factis. Verbum asperum est omne dictum quod movet hominem a regulis divinis, scilicet convicia vel blanda. Et est, liberavit me de laqueo venantium, id est de tentatione, quæ fit per facta; et a verbo aspero, id est, a tentatione quæ fit per verba.

VERS. 4. — « Scapulis suis obumbrabit tibi: et sub pennis ejus sperabis. »

Scapulis suis. [Cassiod., Gl. int., Aug.] Hic promittit speranti quod commorabitur. Quasi dicat: Dico: liberavit, et ut liberet, *obumbrabit tibi*. Qui habitas in adiutorio Altissimi *scapulis suis*, vel, *inter scapulas suas*. Hoc ideo dicit, ne putes quod tu te possis protegere, ad litteram, cum dicit, inter scapulas suas obumbrabit tibi, et a tergo potes intelligere, et a pectore. Scapulæ enim circa caput sunt, sed quia addit *sub alis*, vel *pennis ejus sperabis*, manifestum est quia protectio est a pectore, quasi te posito in medio alarum hinc inde expansarum; et dicitur hic a simili gallinæ quæ pullos sub alis protegit contra milvum. Et est sensus: Obumbrabit tibi, id est obumbraculum protectionis præstabit, inter scapulas suas, a simili gallinæ, id est ante pectus suum te ponet, ut alis protegat, ut tu quasi in medio positus, hinc inde alis sive pennis expansis vel extensis, quo inimicus non audeat accedere, nihil timeas, nisi inde exieris. Et notandum quod nulla avis sic infirmatur cum pullis ut gallina quæ tota mutatur affectu eorum, quod cognoscimus in relaxatione plumarum, et infirmitate vocis: sic sapientia Dei propter nos qui infirmi eramus facta est infirma [Matth. xxv], quia facta est caro, et habitavit in nobis [Joan. i], ut sub alis ejus speremus, et sub pennis ejus, vel alis, misericordiæ ejus sperabis.

VERS. 5. — « Scuto circumdabit te veritas ejus; non timebis a timore nocturno. »

Scuto. [Aug.] Alæ sunt etiam scutum. Et utrumque sub similitudine de Deo dicitur, quia nec alæ, nec scutum proprie in Deo sunt, sicut ipse dicitur, lapis et leo, agnus et vitulus, cum tamen nihil hominis sit. Si enim vere lapis esset, leo non esset. Si leo esset, agnus non esset. Ideo ergo et leo et

agnus dicitur, et hujusmodi, quia nec leo nec agnus, nec hujusmodi. Istæ enim similitudines sunt non proprietates. Et est tanquam *scuto* misericordiæ, *circumdabit te*, id est proteget te, *veritas ejus*. Veritas Dei est, quæ non respicit personas, nec miscet sperantes de seipsis, cum his qui sperant in Deo; sed discernit humiles et superbos, poenitentem ac defendentem. [Cassiod.] Vel ita: Scapulis, speranti fideli beneficia Dei promittit hic. Scapulæ enim sunt operationes mirabilium, quibus ut humeris virtus Dei ostenditur. Pennæ sunt monita prophetarum, quæ ad cœlos vehunt. Et est, *obumbrabit tibi*, [Alcuin., Cassiod.] ut neque sol divinitatis, neque luna humanitatis Christi, te urat, scapulis suis, id est operationibus mirabilium. Et sub pennis ejus, id est in monitis prophetarum in quibus est protectio, sperabis, et veritas ejus implens promissa, id est incarnatio Christi. Unde: *Veritas de terra orta est* [Psal. lxxxiv]. Circumdabit te, tanquam scuto. Idem dixit scutum quod et pennas dixerat. Incarnatio namque Christi, et scapulis obumbrat, et scuto defendit. *Non timebis a timore nocturno.* [Aug.] Sicut notavit genera defensionum, ita notat et genera periculorum ut gratior sit liberatio, et distinguit quatuor genera tentationum, quæ sunt, levis et occulta, quæ significatur per timorem nocturnum, levis et manifesta quæ significatur per sagittam volentem in die; gravis et occulta quæ significatur per negotium ambulans in tenebris; gravis et aperta, quæ accipitur per dæmonium meridianum. Et est, *obumbrabit tibi*, et *circumdabit*. [Alcuin.] Et ita, non timebis a timore nocturno, id est a levi tentatione, quæ fit ignorantibus: Quæ dicitur timor nocturnus, a similitudine periculi. Unde timor tantum habetur. Et

VERS. 6. « A sagitta volante in die, a negotio perambulante in tenebris; ab incursu et dæmonio meridianio. »

A sagitta volante in die, [Aug.] id est a levi tentatione, quæ fit scientibus. Qui enim peccat ignorans, quasi in nocte peccat: et ille tentatur a timore nocturno. Qui autem sciens peccat, in die peccat: et ille tentatur a sagitta in die. Nam per illa duo, scilicet a timore et a sagitta, duo leviora genera tentationum, manifestæ scilicet et occultæ, notavit. His duobus levibus duo reddit graviora, dicens, *a negotio perambulante in tenebris*, id est a graviore et occulta tentatione; et *ab incursu et dæmonio*, id est ab incurrente dæmonio *meridiano non timebit*, id est a gravi et aperta tentatione, sicut est, cum adeo fervet æstus persecutionis, unde multi cedunt. Levia non sic urgent, ut cogant; sed possunt cito declinata transire. Gravia vero non, ut cum persecutor acriter instat, nondum firmis in fide, qui nesciunt Christiani esse, spernere præsentia, et querere futura. Qui tales tentantur, a negotio perambulante in tenebris, vel cum persecutor adeo instat hæc scientibus, quæ tentatio est, a dæmonio meridianio. Et utrosque capit, et scientes et ignorantes.

non quidem eos qui habitant in adjutorio Altissimi, A sed de se præsumentes de quibus dicit :

PARS. II. VERS. 7. — « Cadent a latere tuo mille, et decem millia a dextris tuis; ad te autem non appropinquabit. »

Cadent a latere tuo mille. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars ubi fidentis in Deo caput, id est Christum in cœlo levatum dicit a nullo posse contingi, qui et pedes 204 in terra protegit; sed præsumptores ab eo cadunt. Ecce certitudo protectionis datur fidenti in Deo per Christum. [Cassiod.] Quasi dicat: Ille qui habitat in adjutorio Altissimi, non timebit a dæmonio meridiano, sed, o Christe, mille cadent a latere tuo. Latus Dei, est corona justorum, qui cum eo judicabunt. Unde dicitur consueto sermone: Mittite de latere vestro, id est de illis qui vobiscum habent consilium, [Aug.] Latus ergo Christi sunt illi quibus Christus promisit, quod cum eo judicabunt, scilicet apostoli et eorum imitatores, quibus promisit: *Sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel* (Matth. xix). Non est enim putandum quod duodecim tantum hoc promisit Christus. Ubi enim sedebit Paulus qui plus omnibus laboravit, si non ibi sedebunt nisi duodecim? Duodecim ergo sedes, perfectio est tribunalis, in quibus sedebunt mille, omnes scilicet qui omnia reliquerunt, et secuti sunt Christum confidentes de eo, non de se; qui alte fixerunt radicem charitatis, nec arescent sole tribulationis. Per dexteras autem Dei intelligitur æterna beatitudo. Sunt autem multi qui putant se judicatueros cum Domino, et multo plures qui putant se collocandos a dextris tunc salvandos. Sed quia de se præsument, non habentes in alto radicem charitatis defixam, decidunt a cogitationibus suis; et quia pauciores sunt qui putant se judicatueros, et plures qui putant se salvandos, cum tamen non sint, ideo ibi mille, hic decem millia ponit. Et est sensus: O Christe, mille cadent a latere tuo, et decem millia a dextris tuis, id est pauciores qui præsument se tecum judicatueros, et plures qui præsument se a dextris tuis futuros, cadent per dæmonium meridianum, id est per gravem æstum tribulationis. *Ad te autem,* o Christe, in veris membris, cum quibus unum es, qui in membris veris es, non appropinquabit dæmonium; etsi enim corpus lædat, carnem affligat, non tamen fidem læsit.

VERS. 8. — « Verumtamen oculis tuis considerabis, et retributionem peccatorum videbis. »

Verumtamen [Cassiod.] Quasi dicat: Licet quidem impiis te permittente tuos persequi, sed et si illi cadentes tentent te, duris tua permissione, verumtamen non impune, quia oculis tuis, illo scilicet lucido visu quo merita hominum judicas, considerabis malum quod voluerunt, et retributionem peccatorum videbis. Non bonum quod per scientes agitur, eis retribuetur, sed malum quod intenderunt. Ita et sanctus qui habet oculos fidei, videt eos modo exaltari et tonare, sed in fine fulminari. Hæc dixit eis infirmi moveantur. Vel ita continua, eodem sensu manente: [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Etsi

dæmonium non appropinquet ad te in membris, quod est per iniquos, id est quod iniqui intendunt, sed tamen non quod faciunt, sed quod intendunt considerabis: quod ita dicit: Verumtamen oculis tuis considerabis, et retributionem peccatorum videbis. [Aug.] Notandum quod quasi unus Christus est caput et corpus, de quo loquitur Scriptura modo ut de capite, modo ut de corpore, non mutata persona, quia sunt duo in carne una (Matth. xix). Merito ergo et in voce una. Ideoque diligenter adverte, ubi de Christo secundum caput, ubi secundum membra agat.

VERS. 9. — « Quoniam tu es, Domine, spes mea; altissimum posuisti refugium tuum. »

Quoniam tu es. [Aug., Gl. int.] Hic loquitur de Christo secundum caput. Quasi dicat: Ideo non cadit justus a dæmonio meridiano, quoniam, tu Domine Christe, secundum caput, es spes mea, per hoc es tu spes, quia posuisti mihi intus refugium tuum altissimum, id est pro altissimis et occultis, vel vitandis, vel habendis mihi ostendisti, ad te refugiendum, scilicet pro declinandis pœnis æternis. In alto enim est refugium Dei, valde in occulto, ut scilicet fugiatur ad ipsum a ventura ira. Multi enim sic faciunt sibi refugium Dei, ut fugiant a malis temporalibus. [Aug.] Altissimum ergo posuisti refugium, id est resurgendo, ascendendo, altum fecisti, id est fore ostendisti refugium, ut jam sperent tui sequi, quod tu præcessisti. Ideo

VERS. 10. — « Non accedet ad te malum; et flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. »

Non accedet ad te, [Rem., Aug., Alcuin.] o Domine Christe, et ad tuos, malum, et flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. Tabernaculum Dei est caro, in qua pro nobis militavit, ad quam levatam super cœlos, ut sic illuc directa spes nostra, non accedunt flagella ut prius accesserunt in terra; sed caput in cœlo, pedes habet in terra; pro quibus dicit: *Saule, Saule, quid me persequeris?* Discretio est per loca, conjunctio est per affectus. Sed nec his pedibus flagellum appropriat, ita ut fidem excutiat: ideo hæc de toto Christo bene accipitur. Ideo non appropinquabit,

VERS. 11. — « Quoniam angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis. »

Quoniam Deus mandavit de te angelis suis, ut custodiant te in omnibus viis tuis. [Cassiod., Aug.] Unde in Evangelio: *Astitit ei angelus confortans eum* (Luc. xxii); et est hoc humane infirmitatis indicium. Hoc autem dixit tentator Domino, quando illum tentavit, hoc objecit de deitate ejus dubitans. Sed nos et Deum et hominem credimus. Tentatus autem Christus est propter nos, ut in eo tentatorem vincere discamus: sicut etiam et baptizari voluit a servo, non pro sua necessitate, sed pro hominis utilitate, ut non aspernemur baptizari a conservis. Dominus autem ad baptismum servi venit, implens humilitatem propter futurorum superbiam retundendam, ne quis melior vita et scientia quibusdam Christianis diceret: Quid mihi opus est

baptismo quem iste habet, quod jam melior sum? A Sed attendat quod non tantum eum praecedit, quantum Dominus ipsum. Quærat ergo baptismum Domini, quia Dominus quaesivit baptismum servi.

VERS. 12. — « In manibus portabunt te: ne forte offendas ad lapidem pedem tuum. »

In manibus. [Haym., Aug.] Quasi dicat: angelis mandavit de te, ut custodiant te: et ipsi in manibus portabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum. Manibus angelorum sublatum est Christus in cælum, non quod sine eis rueret, sed quia obsequabantur regi, et melior est qui portatur, quam jumentum portans. Clarificatus autem Christus misit Spiritum sanctum die Pentecostes (Act. 11), sicut die quinquagesimo a Pascha agni (Exod. 32), id est ab immolatione agni data est lex Mosaica in tabulis lapideis scripta digito Dei, id est Spiritu Dei (Exod., xxxix). Sed lex data est in pœna timoris. Spiritus autem venit in plenitudine amoris, ut pedes capitis in cælo sedentis, id est evangelistæ mundum peragentes non offendant in lapidem, id est in legem in lapide scriptam, et ne sine gratia, in ea teneantur rei; sed a timore solvantur, per amorem spiritus legem implentes. Ideo ergo portatus es in cælum ab angelis, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum, ut misso Spiritu solvas credentes a reatu legis, ne pedes tui qui in terra sunt, rei sint legis. Quod et fecit, quia pulso timore implevit eos amore, qui vinci non potest.

VERS. 13. — « Super aspidem et basiliscum ambulabis; et conculcabis leonem et draconem. »

Super aspidem. [Cassiod., Aug., Gl. int., Cassiod.] Post ostensam humanam infirmitatem in Christo, hic jam divina virtus ostenditur; quæ tantis imperat, et agit de Christo, secundum membra. Hæc autem omnia nomina diabolo conveniunt. Ipse enim est aspis cum occulte percutit, basiliscus cum palam venenat. Basiliscus enim rex serpentum est, et nocet flatu; leo vero est, dum persequitur violenter. Leo enim rex animalium viribus nocet. Draco est cum devorat negligentes; sed in adventu Domini pedibus ejus, id est, a sanctis omnia hæc nocumenta prostrata sunt. Et hoc est quod dicit, et ambulabis super aspidem. [Aug., Gl. int.] Aspis veneno nocet, per quem significatur diabolus, qui est serpens, qui Evam seduxit, quem calcas Ecclesia, quæ cavet astutiam ejus, et super basiliscum, id est regem dæmonum, qui velut basiliscus nocet flatu. Et conculcabis leonem et draconem, id est diabolum, qui leo est, dum aperte sævit in martyres; draco, dum occulte insidiatur per hæreticos, ut corrumpat virginem Christi. Unde Apostolus: Despondi enim vos uni viro virginem castam exhibere Christo. Timeo autem ne sicut serpens seduxit Evam astutia sua, ita mentes vestra corrumpantur (II Cor. 11).

PARS. III. VERS. 14. — « Quoniam in me speravit liberabo eum; protegam eum, quoniam cognovit nomen meum. »

Quoniam in me speravit. [Aug., Alcuin.] Tertia pars. Hic jam sunt verba Dei ad Ecclesiam, quam consolatur, cui defensionem hic et in futuro præmia promittit. [Haym., Gl. int., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat: Mandavit angelis dicens: Quoniam in me speravit, in membris, liberabo eum, a malis sæculi protegam eum. Ecce certitudo protectionis, per promissionem Dei. Ideo protegam quoniam vere cognovit nomen meum. Et quoniam

VERS. 15. — « Clamavit ad me, et ego exaudiam eum; cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum, et glorificabo eum. »

Clamavit ad me, et exaudiam eum. [Gl. int., Aug.] Et si nondum audio, jam sum cum ipso in tribulatione. Non est ergo timendum tibi in tribulatione.

B Fides enim in te, Deus est in te. Si dormit, id est, tepescit in te fides, excita eam, ut Christus dormiens in navi, excitatus est a discipulis, et salvati sunt (Matth. viii). Ita et tu si fidem excitas, salvaris, non desereris, et si non eripit quando vis, non ideo putes te deseri. Eripuit tres pueros de igne, sed qui illos eripuit, nunquid martyres deserit? absit. Et illos eripuit, et istos; sed tres pueros liberavit corporaliter, ut confundantur infideles; martyres liberat spiritualiter, ut eos imitentur fideles. Eripiam eum. Quasi dicat: Cum ipso sum in tribulatione, et post, eripiam eum, de sæculo, et glorificabo eum in cælo, et tunc

VERS. 16. — « Longitudine dierum replebo eum; et ostendam illi salutatem meam. »

C Longitudine dierum, [Aug.] id est vita æterna replebo eum, quia sufficit quod habebit, et ostendam illi, per speciem, non per fidem, salutem meam, id est Christum in majestate. Hæc visio est tota merces. [Alcuin.] Notandum quia hunc psalmum frequentat Ecclesia per totum annum, et maxime in Quadragesima. Tunc enim et in versiculis et in tractu et multis modis cantatur: quod idem fit, quia cum Christus jejunaret, diabolus eum de hoc psalmo tentavit, et ejus tentationibus superatis a Christo victus abscessit. Hunc ergo psalmum ad completorium quotidie, et diebus jejunii maxime frequentamus, ut quo tempore diabolus magis nititur ad decipiendum, eo tempore non magis laboramus ad resistendum.

COLLATIO IN PSALMUM XC: « QUI HABITAT IN ADJUTORIO ALTISSIMI, » etc.

VERS. 2. — Dicit Domino: Susceptor meus es tu. Hieronymus ad Suniam et Fretellam, docet cur hic addita sint apud Latinos, es, et tu, quæ nec habebantur in quibusdam Græcis, nec in Hebræis, quanquam, es, in Græcis exemplaribus quæ vidimus scribatur, cujus verba præstat audire: « Dicitis quod in Græco, es non habeatur, ego vobis amplius dicam quod apud Hebræos, nec es habebatur hec tu; sed apud Septuaginta, et apud Latinos, pro *esparia* et verborum consequentia positum sit. » Cæterum hic Cæcus Burgensis clamitat perperam signari punctum in eo quod est *refugium meum*, ac mox sequatur, *Deus meus sperabo in eum*, sed dicendum, *refugium meum, Deus meus*, deinde,

asperabo in eum. Oppositum tamen habetur in contextu et Hebraico et Græco.

VERS. 3. — *Et a verbo aspero.* Hieronymus, *de morte 205 insidiarum*; Pratenſis, *a peste pravilatum*; Sanctes, *de morte contritionum*; Munsterus, *a peste noxia*; et cæteri consimiliter. Certum est דבר legendo דבר DABAR, verbum representare דבר DEBER autem mortem aut pestem. Ergo LXX prius expresserunt. Postea נחשת HAVOTH, malitiam cordis et operis ex KIMHI sonat. Porro si ex abundantia cordis os loquitur (Matth. xii), non est asperantius verbum, quam quod fallax est et pravum.

VERS. 5. — *Scuto circumdabit te,* etc. LXX sensum reddiderunt, verba non item, צנה וסודה אברו TZINNAH VESODHAH AMITO, scutum et clypeus veritas ejus, quod Hieronymus dixit, scutum et protectio, veritas ejus.

VERS. 6. — *A negotio.* Hieronymus, *a peste*; cæteri idem, *a peste vel a morte.* Jam dictum est דבר dalet, beth, resch, lectionem habere ambiguum B דבר MIDABAR, a negotio דבר MIDENEN, a morte.

Ab incurſu et demonio meridiano. מוסב ישר מוקטת ישר MUGKETET IASCHUD TZAHORAH. Diversis verbis eandem sententiam diversi efferunt, tamen universa ratio diversitatis præcipue pendet a prima particula QUETET polysema, et varie a rabbinis exponitur variis

A in locis. Hieronymus ita vertit, *a morsu insanientis*, vel, ut alii codices habent, *insidiantis meridie*; Pratenſis, *ab agritudine repentina devastante meridie*; Sanctes, *a morsu qui vastat meridie*; Munsterus, *ab exterminio grassante in meridie*; Interpretes pro Cajetano, *ab incisione diruet in meridie*; translator ad Campensem, *a noxa quæ meridie vastat*; paraphrasis Campensis: *neque timeas si quis jaculo te petat, etiam medio die*, Pellicanus, *a demonio vastatore meridiano*; Nebiensis, *ab exterminatore qui exterminat meridie*; Chaldaeus, *a caterva demonum, qui nocent meridie*.

VERS. 10. — *Et flagellum.* Hieronym. *lepra* נגע NEGA, est plaga præsertim scabiosa.

VERS. 15. — *Aspidem et basiliscum.* Pratenſis, *super leonem et aspidem*; Sanctes, *super leonem et basiliscum.* Adeo ut recentiores in prima particula convenient, vertentes *leonem* שר שחל שר שחל YAPHTEN. Credimus tamen Hieronym. et LXX, qui transferunt constanter, *super aspidem et basiliscum*, præsertim cum in secunda clausula dicatur *conculcabis leonem*. Nobiscum est etiam Nebiensis. De aspidem et basiliscum, mira narrat Plin. lib. viii, cap. 21 et 23, quæ omnibus numeris quadrant serpenti antiquo.

PSALMUS XCI.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS CANTICI IN DIE SABBATI. »

Bonum est confiteri Domino. Titulus: *Psalmus cantici in die Sabbati* [Aug., Alcuin., Aug.] Propter fastidium animorum tollendum, eadem diverse et vario tractantur. Nullum enim aliud canticum tractatur in hoc psalmo, quam in aliis, sed idem, licet diverso modo, id est canticum fidei, spei et charitatis. Quod autem ait, in die sabbati, sciendum quod triplex est sabbatum, scilicet sabbatum temporis, sabbatum pectoris, sabbatum æternitatis. Sabbatum temporis est septimus dies, quo post opera vi dierum requievit Deus, docens suos in præsentī laborare, ut in futuro quiescant: quod Sabbathum in veteri lege observabatur. Sabbatum autem mentis, est tranquillitas bonæ conscientiæ, spe futuri, ut non turbetur rebus sæculi: de quo sabbato hic agitur. In hoc autem sabbato cordis primum est, ut bona tua tribuas Deo, mala tibi. [Aug., Alcuin., Cassiod.] Sabbatum autem æternitatis est, æterna requies, pro qua in præsentī bona operari debemus agentes sabbatum mentis, de quo sabbato æternitatis etiam agit hic Propheta. Agitur ergo hic de duplici sabbato, mentis et æternitatis. Unde bene in titulo ponitur, *Psalmus cantici*. Et est sensus: [Cassiod., Aug.] *Psalmus iste, per quem notatur spiritalis operatio, est cantici, per quod notatur exultatio mentis, quia in ea debemus semper cantare Deo, et gratias agere exultantes.* Et hoc in die sabbati, [Alcuin.] id est de æterna requie, cum mentis tranquillitate, de qua requie loquitur hic Propheta, ostendens justos laborare vi diebus, id est vi ætatibus, vii requiescere. Malos autem econtra hic quiescere, ibi laborare: hac intentione ut hic libenter laboremus pro æternis, agentes sabbatum mentis. Modus. [Cassiod.] Tripartitus est psalmus.

Primo, dicit quomodo, bonus imperturbatus agit sabbatum mentis, sentiens omnia bene agi a Deo, quod non novit stultus. Secundo asserit malos perituros, ut metus sit cæteris, ibi, *cum exorti fuerint*. Tertio dicit justos florere virtutibus, ut hac promissione devoti gaudeant, ibi, *justus ut palma florebit*.

C [Aug.] Et quia propter futurum sæculum Christiani sumus, ideo quocunque modo se habeant præsentia, grati simus; vel consolationi Dei per blanda; vel justitiæ per aspera. Bona enim præsentia a Deo nobis donata consolatio sunt, cum desuper justitia est. Consolator enim nos Deus, et emendat. In utroque simus ei grati, dicentes:

VERS. 1. — « Bonum est confiteri Domino: et psallere nomini tuo, Altissime. »

Bonum est confiteri, [Greg.] voce *Domino* ut mala nobis, bona Deo tribuamus; perversi et turbati, qui sunt sine sabbato mentis, bona sibi tribuunt; mala vero vel Satanae tribuunt, quasi coegerit, vel fato stellarum: quod est accusare Creatorem; vel aperte Deo tribuunt. Quasi dicat: Ipse hoc voluerit, contra autem docet iste psalmus, scilicet confiteri Domino in utroque; in peccato, quia tu fecisti; in bono, quia ipse fecit. Et sic psalles nomini Domini, gloriam Dei quærens, non tuam. Unde subdit: *Et bonum est psallere opere nomini tuo, o Altissime.* Deinde duobus prædictis duo alia reddit. Quasi dicat: Dico bonum est confiteri, ad quam rem?

VERS. 2. — « Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, et veritatem tuam per noctem. »

Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, [Aug.] id est, quando bene est, quod est misericordia. Quando bene est tibi, annuntia, id est lauda misericordiam Dei; et ad annuntiandum veritatem tuam,

non crudelitatem, *per noctem*, id est in adversis. A Quasi dicat : Quando male est tibi, lauda veritatem qua flagellat juste. Et est sensus : In prosperis quæ per mane, et in adversis quæ per noctem intelliguntur laudare debes.

VERS. 3. — « In decachordo psalterio, cum cantico in cithara. »

In decachordo. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat : Bonum est etiam psallere in psalterio, id est in spiritu vivificato. Psalterium enim a superiori reddit sonum, et ideo per ipsum congrue vivificatio spiritus intelligitur. Psalterio dico, decachordo, id est decem præceptorum, per quorum observantiam spiritus hominis, id est ratio, vivificatur. In hoc psalterio psallit qui spiritu vivificato, per observantiam decalogi, cum hilaritate bene agit. In psallendo enim hilaritas est. Quidquid ergo facis cum hilaritate, bene facis. Qui autem cum tristitia bonum facit, de eo fit, non ipse facit; et portat psalterium, sed non cantat in eo. Bonum est psallere cum cantico, id est verbo, et in cithara, id est opere. Si enim bene loqueris tantum, canticum est sine cithara; si operaris et non loqueris, cithara est sine cantico. Ideo et bene loquere, et benefac, ut sit cithara cum cantico. [Haym., Cassiod.] Vel bonum est psallere cum cantico in cithara, id est cum gaudio in carnis mortificatione, et in actualibus rebus. Cithara enim ab inferiori reddit sonum, ideo bonum est psallere et confiteri, quia hæc in me fecisti. Et hoc est,

VERS. 4. — « Quia delectasti me, Domine, in factura tua; et in operibus manuum tuarum exultabo. »

Quia delectasti me, Domine, in factura tua, [Aug.] id est in eo quod in me facis; tu enim fecisti, si bene ago. Unde Apostolus : *Ipsius figmentum sumus, creati in operibus bonis* (Ephes. ii); nisi enim te reformaret Deus ad bona opera, non nosset nisi peccatum. Unde in Evangelio : *Qui loquitur mendacium, de suo loquitur* (Joan. viii). Hoc in Evangelio Dominus dicit : Omne autem peccatum mendacium est, quia contra legem et veritatem est. Ergo qui loquitur mendacium, de suo loquitur, id est de suo peccat qui peccat; sed qui loquitur veritatem, de Deo loquitur, quia solus Deus verax, omnis homo mendax (Rom. iii). Hæc est bona confessio : *Et in operibus manuum.* [Aug.] Quasi dicat : Et deinde *exultabo* non in mea felicitate, sed in operibus manuum tuarum, id est, si quid boni ago de te exulto. Sed quid de his qui male vivunt et florent? Inde perturbatur animus, et perdit sabbata, quia videt se in decem chordis, id est in operibus legis esse, et mala tamen pati. Alium vero videt sine his esse, et florere, unde ait :

VERS. 5. — « Quam magnificata sunt opera tua, Domine! nimis profundæ factæ sunt cogitationes tuæ. »

Quam magnificata sunt opera tua, Domine, nimis profundæ factæ sunt cogitationes tuæ. [Aug.] Quibus facis, ut boni laborent, et mali florent, quod ideo est, quia illi sunt alieni, hi filii, sed

VERS. 6. — « Vir insipiens non cognoscet : et stultus non intelliget hæc. »

Vir insipiens, vel, imprudens, [Rem., Aug., Cassiod.] qui non providet sibi in futurum, *non cognoscet, et stultus*, qui nescit se cædi, ut sit hæres, dimisso exheredato, cui parcitur a flagello, *non intelliget hæc* quæ sequuntur, et quæ dicta sunt. Nota, insipiens est ille qui cœlesti sapientia vacuus, humanis versutiis plenus est, qui non nescit opera Dei, quia casu putat omnia agi, stultus est, brutus, qui nec sæcularia novit.

[Hier., Alcuin.] Aliter potest legi ab illo loco : *quia delectasti me*, et agit de operibus creationis, in quibus laudandus est Creator. Quasi dicat : Ideo confitebor et psallam, *quia delectasti me in factura tua*, scilicet et in decore ipsius mundialis fabricæ, et in obedientia, et in dispositione, et in causis, et in effectibus. *Et exultabo in operibus manuum tuarum*, quibus utor, vel quæ miror. Et merito exultabo, quia, o Domine, opera tua quam magnificata sunt, in substantia, et in forma, et in vita, et in cæteris. Nimis profundæ factæ sunt cogitationes tuæ, quibus talia fecisti et regis. [Cassiod., alcuin.] Nota quia summum genus scientiæ est, scire Deum tanta præstare quæ humanus sensus non valet attingere. *Me delectasti in operibus*, sed, *vir insipientia non cognoscet; et stultus*, qui si scit, non cavet sibi, *non intelliget hæc*, quæ supra dixit, vel quæ dicit postea.

PARS II. VERS. 7. — « Cum exorti fuerint peccatores, sicut fenum, et apparuerint omnes qui operantur iniquitatem. »

Cum exorti fuerint. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi asserit malos perituros, ut metus sit cæteris. Ordo verborum talis : quasi dicat : Stultus non intelliget hæc, scilicet, ut, id est qualiter peccatores intereant in sæculum sæculi, id est sine fine cum ipsi peccatores fuerint exorti, [Aug.] id est postquam excreverunt in temporalibus, *sicut fenum* quia in hieme hujus sæculi virent, et in æstate futuri iudicii arescent. Et cum *prospexerint*, alia littera, illos scilicet orientes, et ad tempus florentes, *omnes qui operantur iniquitatem*, id est qui non recte sentiunt de Deo in corde, et imitantur florem illorum : et ita D intereant cum illis in æternum. Unde repetitur :

VERS. 8. — « Ut intereant in sæculum sæculi ; tu autem Altissimus in æternum, Domine. »

Ut intereant cum illis in sæculum sæculi ; [Aug.] tu autem, quasi dicat : Modo peccatores florent et prosperantur, *tu autem, Domine, altissimus es in æternum* qui expectas desuper ex æternitate tua, quando transeat tempus impiorum, et veniat tempus justorum, quia æternus est Deus. Longanimiter tolerat Deus mala et videt quid illis servet. Vis et tu homo esse longanimis et patiens? Junge te Æterno. Si enim homo cito transit ut fenum, verbum Dei permanet in æternum. Si ex se temporalis est homo, et non longanimis, ex verbo Dei est æter-

nus. Junge ergo te verbo aeterno, et patienter feres A mala videns infra te omnes malos, et dices :

206 VERS. 9. — « Quoniam ecce inimici tui, Domine, quoniam ecce inimici tui peribunt; et dispersentur omnes qui operantur iniquitatem. »

Quoniam ecce inimici tui, Domine. [Haym., Cassiod.] Vel ita legi potest : Quasi dicat : Stultus non intelligit hæc, scilicet quod peccatores exoriuntur hic, sicut fenum. Hic enim brevi tempore florent ut fenum. Et cum exorti fuerint hic peccatores sicut fenum, postea, omnes qui operantur iniquitatem, id est peccatores apparuerint, id est apparebunt omnibus conspiciui, et notabiles : quod non hic apparebunt, non quidem ad gloriam suam, sed ut intereant in sæculum sæculi, id est semper. Tu autem, Domine Christe, permanebis altissimus in aeternum, non erit sicut putaverunt Judæi, scilicet te communi sorte mori. [Gl. int., Cassiod.] Quoniam ecce inimici tui, an interibunt peccatores ? utique, quoniam ecce inimici tui, et repetit, quoniam ecce inimici tui. Quasi dicat : Jam video quod inimici tui, scilicet blasphemi, et amicus hujus mundi Dei est inimicus, sicut dicit Jacobus (Jac. iv). Omnes scilicet qui adulterant amore sæculi, peribunt, qui modo florent, et dispersentur a grege Domini separati, omnes qui operantur iniquitatem. Ili sunt inimici.

VERS. 10. — « Et exaltabitur sicut unicornis cornu meum; et senectus mea in misericordia C uberi. »

Et exaltabitur. [Alcuin., Gl. int.] Quasi dicat : Et si illi peribunt, quæ spes tibi est qui pateris ? ecce et exaltabitur sicut unicornis, id est fortitudo unitatis, quæ tunc erit sublimis, quæ est sicut cornu meum, id est sicut monarcha, id est princeps meus, qui exaltabitur destructis hæresibus. [Aug., Cassiod.] Aliquando enim unicornis superbiam significat, sicut ibi : Et a cornibus unicornium humilitatem meam (Psal. xxi), aliquando exaltationem unitatis sicut hic, quia unitas exaltabitur, sicut unus princeps monarcha. [Aug.] Omnes vero hæreses peribunt. Et quando hoc erit ? cum senectus mea erit in misericordia uberi, id est, in novissimo. Totum quod patitur Ecclesia juvenus est ipsius. D Novissima autem semper senectus ipsius, quæ in lætitia erunt.

VERS. 11. — « Et desepit oculus meus inimicos meos; et insurgentibus in me malignantibus, audiet auris mea. »

Et ideo, [Aug.] jam nunc desepit, vel, respexit oculus meus inimicos meos, id est, omnes operantes mala, quos respicit vel despicit, dum in aliquo probat, et invenit inimicos, qui sunt visi amici. Et insurgentibus in me malignantibus auris mea [Gl. int., Alcuin.] præscia, et præcauta audiet a veritate intus; quid audiet ? quod

PARS. III. VERS. 12. — « Justus ut palma florebit : sicut cedrus Libani multiplicabitur. »

A Justus ut palma florebit. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, ubi justos dicit florere, ut hac promissione devoti gaudeant. Vel ita, et subaudiatur de, quasi dicat : Et de malignantibus, modo, insurgentibus in me, audiet in futuro, mea auris, [Aug.] id est, auris mei stantis ad dexteram. Quid audiet ? Ite, maledicti, in ignem aeternum (Matth xxv). A quo malo auditu, justus non timebit. [Cassiod., Aug.] Vel secundum aliam litteram, insurgentes in me malignantibus audiet auris mea, in novissimo, quando se increpabunt dicentes, sicut ait Salomon : Quid nobis profuit superbia, et divitiarum jactantia ? (Sap. v.) Ecce hæc erunt illis in futuro : et quid de justis erit ? Justus florebit ut palma, illi ut fenum. Justus palma dicitur pro altitudine, et quia radix aspera, et pulchra coma in summo fine et tarde fert fructum, ita et justum hic asperat labor, quem in supernis pulchritudo immortalitatis coronabit, et quasi tarde post longos labores mercedem recipiet operum. Deinde sequitur alia comparatio. Et sicut cedrus Libani multiplicabitur. [Alcuin., Hier., Cassiod., Gl. int.] Cedrus immarcessibilis est altior aliis arboribus, præsertim in Libano quæ interpretatur candidatio, ita justus erit impubilis stola immortalitatis candidus. His ergo arboribus comparantur justus, quia hæc arbores non arescunt ætate ut fenum, cui impius comparatur, quia cito arescit. [Aug., Cassiod.] Justus autem comparatur palmæ, et cedro, quæ cedrus multo palma altior est maxime in Libano. Et quia non unus est, sed multi qui floreant, ideo pluraliter subdit, præmissam aperiens comparisonem. Nunc,

VERS. 13. — « Plantati in domo Domini, in atrii domus Dei nostri floreant. »

Plantati in domo Domini, [Aug., Haym.] id est in Ecclesia, ubi est aspera radix, palmæ floreant, in atrii domus Dei nostri, id est in atrii cœli. Atrium est initium mansionis, domus est interior. [Cassiod. Gl. int.] In atrii ergo floreant, id est in ipso initio resurrectionis, dum audient : Venite, benedicti Patris mei, etc. (Matth. xxv.) Et quasi quis quæreret, nonne jam florent ? subdit :

VERS. 14. — « Adhuc multiplicabuntur in senecta uberi; et bene patientes erunt ut annuntient. »

D Adhuc multiplicabuntur hic, [Gl. int., Cassiod.] quasi hic aliquid habent, sed ibi plus. Multiplicabuntur dico in senecta uberi : Ecclesia enim magis incipit esse uberrima, cum ad finem sæculi erit perducta. Tunc enim passionibus electorum cito implebitur numerus beatorum. In summo, palma florebit, quæ in radice concepit, et interim bene patientes vel, tranquilli erunt [Aug.] Ecce sabbatum, quod in titulo memoratur, non eos movet fenum. Cedrus enim et palma, nec in tempestatibus curvantur, sed tranquilli sunt. Ad quid ? ut annuntient hic, quid ?

VERS. 15. — « Quoniam rectus Dominus Deus noster; et non est iniquitas in eo. »

Quoniam rectus Dominus noster, et non est ini-

quitas in eo. [Gl. int., Cassiod., Aug.] Qui dicit non A omnia bene agi, fenum est. Qui autem est in Sabbatho, contra nuntiat. Vel potest accipi, sic: Ideo modo tranquilli sunt, ut annuntient in futuro perpetua laude, dum præmia capient. Tunc enim annuntiabunt hoc, quoniam rectus Dominus Deus noster, id est quod justus est, qui suis promissa complet, et non est iniquitas in eo, ut hic permittat pati pro se, quos ibi non ornet. [Alcuin.] Annuntiabitur ergo rectus, qui remunerat; et non iniquus, ut fraudet præmio, sed benignus, ut accumulet.

COLLATIO IN PSALMUM XCI: « BONUM EST CONFITERI DOMINO. » etc.

VERS. 7. — Et apparuerint. Septuaginta xai δεικνύων, hoc est, prospexerint, ut habet contextus Augustini, ac ejusdem interpretatio. Cæterum est Hebraice יצאצו VAIATZITZU, quod est in verbo hiphil (quod vocant). Et potest exponi per prospicere, ut est illud cant. II. מציץ METZITZ, id est prospiciens, vel per ostendere seipsum, seu apparere instar florum, qui egrediuntur et ostendunt seipsos.

VERS. 10. — Senectus mea; Hieron. Nebien. Pellica. et editio ad Campensem consimiliter; interpretes pro Cajetano, mistura mea, Pratenis, Sanctes, Munst. conspersus sum aut delibutus,

בָּלָלוּ BALLOTHI, deflectunt a verbo בָּלָה BALAH, qui dicunt senectus mea, quod significet inveteravit. Alii vero a themate בָּלָה BALAL, id est perfudit, conspersit.

In misericordia uberi. Hieron., in oleo uberi. Consonat Pellican. et Nebiensis, Pratenis et Sanctes, oleo viridi; Munst. unguento olivæ viridis; interpretes pro Cajet., oleo recenti; translator ad Campensem, succo virescet; et hujus paraphrasis, oleo fragrantissimo בשמן רענן DESCHEMEN RAANAN. Per oleum autem, misericordiam in Scripturis designari nemo addubitat, RAANAN præterea sonat frondosum et viridem, quæ non inepte ubertatem indicant. Hinc Chaldaus, oleo recenti olivæ frondosæ.

VERS. 14. — In senecta uberi. Hebraei dividunt hæc duo vocabula, ut prius pertineat ad superiora, posterius ad inferiora. Ita enim reddit Hieron., adhuc fructificabunt in senectute, pingues et frondentes erunt. B LXX simul junxerunt בשבה דשנים DESERAH DESCENIM. Quiddam simile ostendit Hieronymus in superiori psalmo, ut adnotatum est. Deinde ubi dicimus benepatientes erunt, alii virides vel frondentes ponunt. Quia vero patientia opus perfectum habet (Jac. I), animam facit spiritualiter frondescere ac lætissime virescere. Rursus ut annuntient Heb. ordinatur ad sequentem versum, nos in hoc priorem finimus. Id genus multa in psalmis obvia sunt. Causas superius semel et iterum reddidimus.

PSALMUS XCII.

PSALMI TITULUS: « LAUS CANTICI DAVID IN DIE ANTE SABBATUM QUANDO FUNDATA EST TERRA. »

Dominus regnavit, decorem etc. Titulus: Laus cantici David in die ante Sabbatum, quando fundata est terra. [Aug.] Titulum istum ex libro Genesis, non est difficile cognoscere. Dies enim ante Sabbatum, dies sextus est, quo factus est homo ad imaginem et similitudinem Dei, factis prius omnibus operibus quæ erant valde bona, et postea requievit in Sabbato, cessando a novis operibus, præsignans quod requiescemus in Deo, si faciamus opera bona, quæ cum labore fiunt, in quo deficeret homo, nisi spes quietis eum teneret. Et quia hæc opera finem habent, ideo sextus dies quo fiunt, habet vesperam. Sabbatum vero non habet vesperam, Scriptura subticente pro significatione, quia requies, quæ post laborem dabitur operum, fine carebit. Inde etiam est, quod in die qui celebratur pro mortuis, post festum Omnium Sanctorum Ecclesia in vespera officium non facit de mortuis, quia requies quæ ea die eis optatur vesperam non habet. In sexto autem die ad litteram, non legitur terra fundata, sed mystice dicitur. Ut enim sexto die fecit Deus hominem, ita sexto sæculo, id est sexta ætate sæculi, quam sextus dies significat, venit hominem reformare. Tunc ergo fundatur terra, cum homo fundatur in fide immobilis, et tunc fit homo ad imaginem et similitudinem Dei, quæ deformata erat in homine per peccatum, quod significat sextus dies. [Cassiod., Aug.] Et est sensus tituli: Laus ista cantici, id est, divina fit ipsi David, id est Christo, laus cujus hic cantatur demonstrativo genere, de eo quod fecit, quando fundata est terra in die ante

Sabbatum, id est septimum diem, id est de eo quod fecit sexta ætate sæculi significata per sextum diem. Tunc enim venit Christus fundamentum, et in fide fundavit hominem. Unde agit Psalmus. Intentione agit et monet ad laudem. Modus: [Cassiod.] Septem sunt partitiones, sicut et septem loci laudis. Primus locus laudis est a pulchritudine; secundus a fortitudine, ibi, indutus; tertius, ab operibus, ibi, etenim; quartus, a potestate, ibi, parata; quintus a laudibus universitatis, ibi, elevaverunt; sextus, a veritate dictorum, ibi, testimonia; septimus a laude domus, ibi, domum tuam. Propheta ergo ad laudem Domini monens, demonstrativo genere utitur, dicens:

VERS. 1. — « Dominus regnavit, decorem indutus est; indutus est Dominus fortitudinem, et præcinxit se. »

Dominus Christus regnavit, [Cassiod., Aug.] id est, rex esse innotuit. Deinde primum locum laudis exponens subdit: Decorem indutus est. Vel induit, alia littera, quantum ad eos quibus placebat, et eum laudabant. Christus enim decorus est, quibus placent bona. Decorem ergo induit, [Cassiod.] id est pulchritudinem suæ majestatis ostendit, his quibus placebat ut in monte Thabor coram tribus discipulis resplenduit [Matth. XVII]. [Aug., Cassiod.] Sequitur secundus locus laudis a fortitudine. Indutus est Dominus vel, induit fortitudinem quantum ad eos quibus displicebat qui ei detrabebant. Fortis enim est contra detractores, fortitudinem ergo induit, ut quando venientes eum capere, retro abierunt 207 vel corruerunt. Amicis ergo decorem, inimicis fortitudinem ostendit. Et his duobus præcinxit se, [Alcuin.] ut quasi promptus et expeditus esset,

in subjugando mundum sibi. Vel ita, præcinxit se. A Nota quod non ait, cinxit, vel succinxit, vel accinxit, sed, præcinxit. Cingimur enim operaturi, accingimur pugnaturi, succingimur ituri, præcingimur ministraturi. [Aug.] Cinctio ergo opera significat, quia cingit se aliquis operaturus. Accingeris, quando aliquid tibi adjungis. Unde: *Accingere gladio tuo circa femur (Psal. XLIV)*, id est, jam in carne vigeat gladius, quo debellatur orbis terrarum, dum occiditur occulta nequitia, id est spiritus Dei in veritate sermonis vigeat. Præcingeris autem, cum ante te aliquid ponis, sicut et Dominus se præcinxit quando lavit pedes discipulorum (*Joan. XIII*), ostendens humilitatem omnem, in qua est omnis fortitudo. Superbia autem fragilis est, et omnis fortitudo de humilitate est. Loquens ergo de fortitudine dixit, præcinxit se, scilicet humilitate quam in se habuit, et aliis ostendit, quasi ante se ponens illa. Unde præcinxit se linteis, et lavit pedes discipulorum; quia tunc humilis fuit, dans exemplum humilitatis, sicut ipse docuit: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde (Matth. XI)*, vel aliud in hoc verbo potest intelligi, id est patientia quæ per fortitudinem accipitur, qua et opus est inter detractores maxime qui præsentibus detrahunt. Detrahit enim quis tibi absentem, quod quia non sentis, non est tibi opus fortitudine; detrahit quis et tibi præsentem, ubi opus est: ut præcingas te fortitudine, ne irascaris, quia melior est qui vincit iram quam qui capit civitatem. Præcinxit ergo se fortitudine patientiæ, quam ante se habuit. [Hier., Alcuin., Aug.] Vel, præcinxit se, cœtu angelorum ascendens ad Patrem, vel præcinxit se, strenuitate operandi. Et sicut Christus indutus fuit et præcinctus fortitudine, sic sit homo immobilis per fortitudinem, et est orbis qui non commovebitur. De quo subdit:

VERS. 2. — « Etenim firmavit orbem terræ qui non commovebitur. »

Etenim firmavit orbem terræ. [Cassiod., Aug.] Hic est tertius locus ab operibus. Quasi dicat: Decorem et fortitudinem induit utique ad hoc ut fundaret terram. Unde addit: *etenim firmavit in fide orbem terræ qui non commovebitur*, [Cassiod., Aug.] id est, in toto orbe paravit qui non commovebuntur ulla concussione. In toto enim orbe sunt stabiles, sunt et mobiles paleæ: orbis ergo qui non commovebitur, est credens in Christum, paratus non mollescere linguis laudantium, nec frangi linguis vituperantium. Sequitur locus a potestate, quartus.

VERS. 3. — « Parata sedes tua extunc; a sæculo tu es. »

Parata est sedes tua, [Cassiod., Aug.] qua sedes ad dexteram Patris, scilicet vel in fidelibus. Anima enim tranquilla et humilis, sedes Dei est. Unde: *Spiritus meus requievit super humilem et quietum (Isa. LXVI)*. Esto ergo humilis et quietus, ut in te habitet Deus. Parata est dico extunc vel, ex illo, alia littera per hoc, gratiæ tempus designat, forte intelligit hoc ex die ante Sabbatum, id est sexto

tempore hujus mundi, quo Dominus venit, id est, parata est ab Incarnatione, quando veniens homines docuit. Sed ne tunc putes eum cœpisse quando natus venit, quia a sæculo, id est ab æterno, tu es. Vel ita continua: [Gl. int.] Licet dixerim sedem paratam extunc, tamen a sæculo, id est ab æterno, tu es proprie.

VERS. 4. — « Elevaverunt flumina, Domine: elevarunt flumina vocem suam. »

VERS. 5. — « Elevaverunt flumina fluctus suos, a vocibus aquarum multarum. »

Elevaverunt, [Cassiod., Alcuin., Aug.] Quintus locus a laude universitatis, et legitur talis littera *elevarunt flumina, Domine, vocem suam a vocibus aquarum multarum*. Cætera quæ interponuntur, non sunt in editione Septuaginta Interpretum, quam Augustinus exponit. Quasi dicat: Sexto die venit Dominus, et veniens discipulos suos elegit, quos Spiritu sancto implevit. Unde dicuntur flumina, de quo alibi: *Fluminis impetus lætificat civitatem Dei (Psal. LXXXVI)*. Hæc ergo flumina, id est apostoli impleti misso Spiritu, elevarunt vocem suam, id est fortiter et alte locuti sunt, qui primo timuerunt. Ubi autem impleti sunt Spiritu sancto accesserunt eos Judæi, et præceperunt ne omnino loquerentur, neque docerent eos in nomine Jesu. Quibus Petrus et Joannes dixerunt: *Non possumus non eloqui quæ vidimus et audivimus (Act. IV)*. Elevaverunt ergo flumina vocem suam, quia discipuli audientes levaverunt vocem, omnes unanimes ad Dominum, dimissi a concilio Judæorum. Apostolis autem levantibus vocem suam, multi crediderunt et impleti Spiritu sancto, et ipsi clamaverunt. Unde sequitur: Et factus est clamor, a vocibus aquarum multarum, cum omnes unanimes, tanquam multæ aquæ elevarunt vocem, et cœperunt multa flumina clamare de paucis. Illis autem clamantibus,

VERS. 6. — « Mirabiles factæ elationes maris; mirabilis in altis Dominus. »

Mirabiles factæ sunt elationes [Aug.] vel suspensionis maris, id est sæculi, quod cœpit irasci et persequi fideles, sed mirabilis est Dominus in altis; ambulat enim super aquas maris, id est super capita potestatum et regum terrenorum, quos subjugat et premit ut sit pax Ecclesiæ. Quod significatum est olim, dum super aquas ambulavit. [Cassiod., Alcuin.] Vel secundum eandem litteram, non mutato principio sic potest legi, sub alia distinctione: *Elevarunt flumina vocem, Domine*. Hoc non mutatur. Quod autem sequitur: *Elevarunt flumina fluctus suos*, hoc deest in aliis editionibus, sicut dixeramus, a vocibus aquarum multarum, factæ sunt, mirabiles elationes maris. Aquæ sunt gentes, quæ Deum laudant. Unde mare, id est sæculum multum ascendit, cum in mandatis Dei firmatur. Sed ut hæc omnia ad Deum referantur, qui facit omnia bona, addit: *Mirabilis in altis Dominus*. [Rem.] Vel secundum litteram nostram, sic potest legi totum: *Firmavit Dominus orbem*; et dum firmaret, elevarunt flu-

mina, Domine, elevaverunt flumina vocem suam, id est philosophi elevaverunt contra Deum vocem contradictionis. Et, elevaverunt flumina fluctus suos, id est ipsi iidem elevaverunt fluctus suos persecutionis concitatos, a vocibus aquarum multarum, id est, populorum multorum; et, mirabiles factæ sunt elationes maris, id est sæculi. Non mutatur hoc a prima lectione. Similiter et illud quod sequitur, mirabilis in altis Dominus.

VERS. 7. — « Testimonia tua credibilia facta sunt nimis; domum tuam decet sanctitudo, Domine, in longitudinem dierum. »

Testimonia. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Sextus locus a veritate dictorum. Quasi dicat: Quia mirabilis elatio maris, et quia mirabilis in altis Dominus testimonia tua, Domine, facta sunt nimis credibilia. Quia illud totum ante dixerat, in me pacem, in mundo pressuram habebitis. Cum ergo viderent pressuras, sperabant et coronas ex predicatione, et ita, sunt facta testimonia tua credibilia nimis, ratione et auctoritate et miraculis. [Gl. int., Alcuin., Cassiod.] Vel ita: Sæculum firmatum est in mandatis Dei, et gentes laudant. Et cum hæc sint, te-

stimonia tua, scilicet testimonia prophetarum, facta sunt nimis credibilia, id est facta sunt vera, id est in Christo impleta. Domum tuam. [Cassiod., Aug.] Septimus locus a laude domus. Quasi dicat: Quid de his omnibus est factum? domus, quam domum tuam, o Domine, per totum orbem qui non commovebitur decet sanctitudo, id est adventus tui benedictio, quod est decus Ecclesie æternum. Et hoc in longitudinem dierum quia si multi cadunt, domus tamen stat multo tempore.

[Aug., Alcuin.] Nota psalmum istum in matutinis laudibus ante alios cantari, quia Christi laudem et laudis locos plenissime licet brevibus verbis continet.

B COLLATIO IN PSALMUM XCII: « DOMINUS REGNAVIT, DECOREM, » etc.

VERS. 5. — *Fluctus suos.* Hieronymus, Nebensis, Pratenis, Pellicanus, *gurgites suos*; quod idem est. Sanctes, Munsterus, interpretes pro Cajetano, *contritionem* seu *illisionem*, sed et *fluctum*, ut omnino sit eadem sententia, *וַיִּבְרַח הַמַּיִם*. Sed et hanc particulam *elevaverunt flumina fluctus suos*, quam Magister dicit non haberi in Septuaginta, nunc legimus, ἀποὶσεν οἱ ποταμοὶ ἐκτριψὺς ὕδωρ. Cæterum in editione Romana desideratur.

PSALMUS XCIII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID, QUARTA SABBATI. »

In plerisque psalmis sunt tituli additi a Septuaginta vel ob decoris gratiam vel ob Spiritus sancti auctoritatem, juxta ea quæ dicit Hieronym. in secundo prologo ab libros Paralipom.

Deus ultionum, Dominus. Titulus: *psalmus David, quarta Sabbati.* [Aug.] Infirmis qui et murmurant in Deum corde vel verbis, videtur Deus hæc præsentia negligere, ubi indiscrete bona et mala bonis et malis dantur, et amplius bona malis et mala bonis. Vel videtur æque malos et bonos habere, vel etiam amplius malis favere. Propter hoc homines infirmi adversus Deum murmurant, et impatientes quasi frustra sint boni, vel mala aperte agunt, similes leoni; vel si timore hominum non audent, tamen intus habent, similes lupo, et inventa occasione nocendi, non mali fiunt, sed quod erant, produunt. Lupus enim et leo non similiter nocent, sed similiter cupiunt; æqua est illis voluntas, sed dispar facultas. Ille enim timet canem; iste non timet. Hos ergo murmurantes corde, vel erumpentes in dicta vel facta, curat hic psalmus totus, docens patientiam. Unde bene intitulatur: *Quarta Sabbati*, quo die fecit Deus luminaria, solem in potestatem diei, et lunam et stellas in potestatem noctis (*Psal. cxxxv*). Isti sunt sancti, qui lucent in medio hujus nationis prave et perversæ sine murmuratione fixi in cælo. Quibus dicit Apostolus: *Omnia facitis sine murmuratione, positi in medio nationis prave, ubi lucetis tanquam luminaria in mundo* (*Philipp. ii*). Horum enim conversatio in cælis est (*Philipp. iii*),

unde et despiciunt quæ in terra fiunt. Quasi dicat, non curent quæ hic fieri vident, sicut luminaria placide peragunt cursus suos, quidquid in terra agatur. Et est sensus tituli: *Psalmus iste est David propheta, habitus quarta Sabbati.* [Aug.] id est agens de patientia sanctorum, qui significantur per luminaria facta quarta Sabbati. Intentio. Monet ad patientiam. Modus. Tripartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo Propheta assumens querimoniam infirmorum, cur peccatores gloriantur, præmittit unde sanentur, scilicet quia Dominus in eos vindicatorum est. Secundo contra blasphemos invehitur, ostendens Deum scire hæc, et curare, ibi, *intelligite*. Tercio dicit quod mala sæculi per iniquos fiunt justis, ut puncti clament ad Deum, ibi, *quis exsurget*. Contra blasphemos ergo qui putant Deum non vindicare, præmittit, dicens:

D VERS. 1. — « Deus ultionum Dominus, Deus ultionum libere egit. »

Dominus, [Aug., Gl. int.] qui putatur a quibusdam non vindicaturus, est *Deus ultionum*, et ut amplius confirmet, repetit, *Deus ultionum*. [Alcuin., Aug.] Quasi dicat: Non putabatur vindicare etiam malos, sed vere vindicat. Ne ergo festines alium punire, si ipse te læsit sicut nolles puniri alio rogante quem læsisti. Noli misericordie pontem subvertere, quæ transisti, et si ille peccat in te, ne pecces tu deterior blasphemans Deum, appende in statera æquitatis illum furem, et te blasphemum. Ille enim te dormire putat, tu vero Deum. Ille somnum caplat, hominis ut aliquid inolet; et tu dicis, quia Deus dormit, et hominem non videt. Nec optes vindictam,

quæ si venerit, forsân te prius inveniet. Unde scis cum vindicaturum? quia in carne loquens libere, vel, fidenter alia littera egit, quia nulli pepercit, vitia hominum medicus secuit. Libere ergo egit tempore infirmitatis, ut quando in templo docuit tanquam potestatem habens (Matth. vii), quia nec veritati ejus, nec potestati poterat obviari. Quid **208** ergo in judicio faciet? utique qui judicandus non pepercit in verbo, judicaturus non parceret in facto. Unde conversus ad Dominum ait:

VERS. 2. — « Exaltare qui judicas terram; redde retributionem superbis. »

Exaltare. [Alcuin., Gl. int., Aug.] Quasi dicat: Et si illi ita te occiderunt, quia fidenter egisti, nunc exaltare ut jam contra te nihil possint [Gl. int., Cassiod., Aug.] Vel ita continua: Et quia tunc egisti, nunc exaltare, resurgendo, ascendendo, ut jam contra te nihil possint, qui judicas terram, id est terrenos. Et redde retributionem superbis, non his qui pœnitent. Ideo dico redde, quia

VERS. 3. — « Usquequo peccatores, Domine, usquequo peccatores gloriabuntur? »

Usquequo, etc. [Aug.] Vel ita continua. Dico fœdte, sed quando hoc erit? quærit pro te, ut in illo invenias quod tu nescis, qui non nescit; quærit ergo quando fiet, sic dicens: Usquequo peccatores, Domine, usquequo peccatores. Hæc repetitio dolorem expectationis significat, [Cassiod., Gl. int.] quia bonis gravis est jactantia malorum. Usquequo, inquam, gloriabuntur, non modo peccabunt?

VERS. 4. — « Effabuntur et loquentur iniquitatem; loquentur omnes qui operantur injustitiam. »

Effabuntur et loquentur. [Alcuin., Aug., Cassiod.] Exponit eorum peccata. Quasi dicat: Vere sunt peccatores, quia effabuntur, id est omnes pravas cogitationes efferunt, et loquentur iniquitatem contra Deum dicentes: Deus non curat hæc: vel placeat ei quæ facimus, vel effabuntur publicas persuasiones, et loquentur iniquitatem, id est privatas persuasiones, ne quod tempus sit vacuum a culpa. [Aug.] Vel secundum aliam litteram, quæ est, respondent et loquentur. Quasi dicat: Peccant et gloriantur. Et hoc ideo, quia respondent, id est habent quid respondeant juste arguenti, dicentes: Cur non facerem quod libet? ego sum felix, justus vester miser est. Talia suæ responsionis inveniunt argumenta. Et hoc respondendo, loquentur iniquitatem, dicentes Deum non curare hæc. [Cassiod., Gl. int.] Deinde procedit exaggerando, loquentur omnes qui etiam operantur, non solum loquuntur injustitiam. Deinde exponit quam injustitiam operentur, hanc scilicet,

VERS. 5. — « Populum tuum, Domine, humiliaverunt; et hæreditatem tuam vexaverunt. »

Domine, populum tuum humiliaverunt, [Aug., Cassiod.] id est justos in quos volunt superbire. Deinde determinat populum, dicens: Et hæredita-

tem tuam. hæc est populus, vexaverunt non perdidderunt.

VERS. 6. — « Viduam et advenam interfecerunt; et populos occiderunt. »

Viduam et advenam, [Cassiod., Alcuin.] id est peregrinum interfecerunt et pupillos occiderunt (Deut. x) ad litteram. Hos Deus tuetur, et præcipit adjuvari, et ita majus crimen. Vel typice per viduam, significantur illi, quibus error maritus mortuus est, et advenas dicit illos, qui non quærent hic manentem civitatem (Hebr. xiii), et pupillos dicit eos, qui sunt sine patre diabolo, et sine matre concupiscentia.

VERS. 7. — « Et dixerunt: Non videbit Dominus; nec intelliget Deus Jacob. »

B Et dixerunt (ecce blasphemia), Non videbit Dominus. [Cassiod., Aug.] Hoc ideo dicit malus, quia tacet modo Deus non vindicando, et putat ei placere. Nec intelliget. Quasi dicat: Et si videt non apponet cordi, id est non curat. Quasi dicat: Non attendit ista, negligit ista, nec attendit ut videat, non me curat Deus quid agam, alias res curat, Deus Jacob, [Cassiod., Gl. int.] id est Christianorum, de quo hoc non deberet dicere.

PARS II. VERS. 8. — « Intelligite, insipientes in populo, et stulti, aliquando sapite. »

C Intelligite, insipientes. [Alcuin.] Secunda pars, ubi contra blasphemos invehitur, ostendens Deum scire hæc et curare, prudenter et juste disponendo de malis, quibus foditur fovea, et de bonis qui patientes afficiuntur; quod consilium suum malis incognitum, suis amicis aperit. Quasi dicat: Vos mali ita dicitis, sed, o peccatores, intelligite, qui estis insipientes, quorum scilicet pedes nutant, æmulando prosperantes in malis. [Aug., Cassiod.] Et hoc in populo quia duplice docent, quod male didicerunt; et vos, stulti, stulti sunt qui aperte blasphemant, dicentes Deum non videre. Aliquando sapite. [Aug., Gl. int.] Vel ita: Vos insipientes, id est nescii, intelligite, qui jam bene vivendo, estis in populo, id est in numero bonorum, et vos, stulti, id est improvidi; et si scitis, aliquando sapite. Quid? illud:

VERS. 9. — « Qui plantavit aurem non audiet? aut qui finxit oculum non considerat? »

D Qui plantavit aurem, ut audires, non audiet? [Hier., Aug., Cassiod.] Non dico non habet aurem, quia has virtutes habet Deus; sed non membra. Quasi dicat: Qui fecit tibi unde audias, non habet unde audiat. Aut qui finxit oculum non considerat? utique considerat. Nulli enim tantum dedit, quantum in se habet, et nonne arguet in judicio?

VERS. 10. — « Qui corripit gentes non arguet? aut qui docet hominem scientiam. »

Qui modo corripit gentes. [Alcuin.] Quasi dicat: Qui corripit quotidie pro originali peccato gentes, nonne arguet pro superadditis? Vel secundum aliam litteram, qui erudit gentes, propter quam eruditionem misit Deus Filium suum, et ante ipsum,

et post ipsum misit servos suos, id est prophetas et apostolos. Nonne ergo *arguet*, id est iudicabit, quibus sermonem doctrinae prae misit? Magister in schola erudiens, committit tibi ut reddas; utique quando accipis a magistro, erudiris; committit tibi magister quod praebet, et nonne exigit ut reddas? et cum cœperis reddere, sine metu eris plagarum? Sic Deus exigit quid seminavit. Qui enim modo accipimus, postea statuemur ante magistrum, ut reddamus rationem de omnibus. Unde Apostolus: *Omnes astabimus ante tribunal Christi, ut recipiat unusquisque, etc. Et qui docet hominem scientiam, ipse est sine ea, et ipse nescit, qui te scire facit?* absit!

VERS. 11. — « Dominus scit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt. »

Dominus scit. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Vere scit, quia *Dominus* etiam *scit cogitationes hominum*. Et hoc scit, *quoniam vanæ sunt*; tu vero nescis cogitationes Dei, quoniam justæ sunt; sed ipse vanas esse scit cogitationes hominum, et revera talium hominum cogitationes sunt vanæ, quod ipsi per se non possunt scire, sed Dominus novit esse vanas. [Aug.] Ideo has relinquit, ut comprehendatis cogitationes Dei, quæ sunt sapientes; quas comprehendit, qui est in firmamento cœli, alius non; sed amicis facit prodit Deus consilium suum, scilicet cur malis parcit. Unde subdit:

VERS. 12. — « Beatus homo quem tu erudieris, Domine, et de lege tua docueris eum. »

Beatus homo etc. [Alcuin., Gl. int.] Quasi dicat: Illi sunt vani, sed beatus est, *homo quem tu, o Domine, erudieris*, ut puerum, per tribulationes. *Et de lege tua*, non de vanitate, *docueris eum* ut adultum scilicet quem cœlesti doctrina confirmas, Et nota quia eruditio dupliciter fit, scilicet per disciplinam tribulationum: unde addit, quem tu erudieris; et per doctrinam legis: unde ait, et de lege tua docueris eum (181). Illi autem qui erudiuntur, sic sunt quasi luminaria in cœlo. Lex enim Dei cœlum est in quo fixa sunt luminaria, id est sancti meditando in lege, ne moveri queant. Unde in titulo mentionem fecimus, de hoc cœlo alibi dicitur: *Extendit cœlum sicut pellem* (Psal. ciii); hic extenditur enim liber Dei ut pellis, ut in eo legatur quod modo necesse est discituris hominibus. Cum autem in futuro omnes scient Deum, cœlum sicut liber plicabitur: ex lege ergo Dei discere patientiam ut patienter feras, *donec fodiat peccatori fovea*. Non est enim tuum scire, quomodo et cur fodiat illi.

VERS. 13. — « Ut mitiges ei a diebus malis, donec fodiat peccatori fovea. »

Ut mitiges. [Aug.] Quasi dicat: *Docueris*, ad hoc utique, ut a diebus malis, quibus florent mali, et laborant boni, *mitiges ei*, ut patienter ferat quidquid hic agitur, sicut luminaria peragunt placide

A cursus suos, quidquid infra agatur vel ab hominibus in ea, id est contra ea dicatur. *Mitiges, donec fodiat peccatori fovea*, felicitas malorum fovea est; labor bonorum flagellum patris est. Ideo autem felicitas est fovea, quia cum Deus parcit, per impunitatem fit homo elatus; et cum putat se altum, cadit. Unde alibi: *Dejecisti eos dum allevarentur* (Psal. lxxii). Ecce jam est consilium Dei, quo malis parcit. Ideo enim malis parcit, ut fodiat peccatori fovea. Adhuc foditur fovea peccatori, et tu jam vis sepelire eum? nimis festinas, exspecta, donec fodiat peccatori fovea, non omni quidem peccatori sed superbo. Unde supra dixit: *Redde retributionem superbis*, non publicano consentienti, sed Pharisæo superbienti (Luc. xviii). Superbus autem est ille qui non humiliatur ad poenitentiam. Deinde qui sibi dat bona, si qua habet. Et si attribuat Deo, insultat eis qui non habent, et se super eos extollit. Ergo prius humiliare ad poenitentiam, postea si bene vivis, age gratias ei, a quo habes, nec alium despicias: et si illi foditur fovea, quid mihi qui laboro? ecce magnum quid:

VERS. 14. — « Quia non repellet Dominus plebem suam; et hereditatem suam non derelinquet. »

Quia non repellet Dominus. [Aug., Gl. int.] Vel ita continua: Bene dixi mitiges, quia Dominus non repellet, ut abjectam *plebem suam*, et si exercet eam, ut det hereditatem æternam. *Et hereditatem suam non derelinquet* ut inadjutam. Non derelinquet, dico,

VERS. 15. — « Quoadusque justitia convertatur in iudicium; et qui juxta illam omnes qui recto sunt corde. »

Quoadusque justitia, [Cassiod., Gl. int.] id est illi qui modo justii sunt. Et ideo iudicati, *convertatur in iudicium*, ut dijudicent, quia tunc erunt iudices illorum. Unde: *Sedebitis et vos super sedes duodecim*, etc. (Math. xix) [Aug.] Sed ne dubites qui sint isti, querit et solvit, dicens: *Et qui sunt juxta illam?* solvit *omnes qui recto sunt corde*, id est qui sunt sine errore. Vel secundum aliam litteram; *Et qui habent eam*, id est justitiam, *omnes sunt recto corde*, id est hoc volunt quod Deus vult, scilicet D exspectare malos et hujusmodi. Qui enim voluntatem suam tortuosam divinæ voluntati subiciunt, et ad regulam divinæ voluntatis dirigunt, recti corde sunt, quod Christus in passione nos docuit, duas exprimens in se voluntates, secundum duas naturas, et humanam subiciens divinæ voluntati, præfigurans in corpore suo, id est in Ecclesia quosdam futuros, qui voluntatem suam vellent facere, sed postea sequerentur voluntatem Dei. Infirmos enim in se præfigurans Dominus, id est personam infirmorum gerens, illisque compatiens, ait: *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste* (Math. xxvi). Ecce habes hominis voluntatem, quam ad divinam continuo

(181) Ex Aug. in præfatione psal.

dirigens, ait: *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu vis (ibid.)*. Ibi ergo infirmitatem humanam præsognavit. Non enim vere, id est ex necessitate, Dominus timebat pati, tertia die resurrecturus, cum arderet Paulus dissolvi, et esse cum Christo (*Philipp. 1*). Iste gaudet coronandus, et Dominus tristis est coronaturus alios. Sed tristitiam sic assumpsit, quomodo carnem, scilicet voluntate non necessitate. Fuit enim tristis ut Evangelium dicit. Si enim tristis non fuit, cum Evangelium dicat, *tristis est anima mea usque ad mortem*, ergo et quando dicit, dormivit Jesus, non dormivit. Vel cum dicit manducasse, non manducavit. Et ita nihil sanum **209** relinquitur, ut etiam dicatur, quia corpus non erat verum. Quidquid ergo de illo scriptum est verum est. Factum est ergo, et tristis fuit, et voluntate tristitiam suscepit veram quomodo voluntate carnem veram.

PARS. III. VERS. 16. — « Quis consurget mihi adversus malignantes? aut quis stabit mecum adversus operantes iniquitatem? »

Quis consurget mihi. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Tertia pars, ubi dicit quod fluctuatio sit justis, et fluctus sæculi, id est mala per iniquos, ut puncti clament ad Deum, et nihil aliud eis placeat, et tunc gratior sit liberatio. Quasi dicat: Undique mihi suadent mala, nescientes quomodo juste Deus hæc mundana regat, sed quis consurget. Quasi dicat: Fluctuo, prope vincor. Quocunque respicio occurrunt mihi mala: sed unde vincam? Quomodo ergo ero rectus, cui tot obsunt? Et hoc est, *quis consurget mihi*, [Cassiod.] id est pro me, *adversus malignantes*, id est dæmones, *aut quis stabit*, id est perseverabit mecum in acie patiens? quia ille vincit, qui sustinet; perdit ille qui ferit. Stabit, dico, *adversus operantes iniquitatem*. Quasi dicat: Nullus, nisi Dominus. Homo enim non potest, sed Dominus, quod per effectum ostendit.

VERS. 17. — « Nisi quia Dominus adjuvit me, paulominus habitasset in inferno anima mea. »

Nisi enim hoc esset, quia Dominus adjuvit me, anima mea paulominus habitasset, [Aug., Cassiod.] vel habitaverat, *in inferno*, id est in fovea quæ paratur peccatori, id est pene consenserat, vel consensit impiis. Jam enim nutabat, jam prope consentiebat malis. Vanis enim persuasionibus poterat decipi, nisi Dominus liberaret, sed

VERS. 18. — « Si dicebam, motus est pes meus; misericordia tua, Domine, adjuvabat me. »

Si dicebam: Motus est pes meus, misericordia tua Domine, adjuvabat me contra motionem meam. [Aug., Cassiod., Aug.] Ecce quomodo confessionem amat Deus, confitere motum et evadis. Mox ut iudici culpa non negatur, liberat, sicut Petrum liberavit super aquam ambulanti ne mergeretur, qui Domino dixit: *Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquam*. Cui Dominus dixit: *Veni (Matth. xiv)*. Ut enim Christus sua potestate super mare ambulat, id est calcat capita superbiorum, et fluctus sæculi,

ita jussu ejus, Petrus, id est Ecclesia, sed ex infirmitate titubabat et clamat: *Domine, pereor (ibid.)*. Et misericordia manum porrigit, sicut Dominus porrexit manum Petro, dicens: *Modicæ fidei, quare dubitasti? (ibid.)* Quod ergo hic dicitur, *motus est pes meus*, hoc ibidem, *pereor*, et quod hic dicitur: *Misericordia tua, Domine, adjuvabat me*, hoc ibi, *porrexit Jesus manum*. [Gl. int., Cassiod.] Pericula autem dulciorem faciunt liberantem. Unde et contra mala sæculi consolatio subditur, quæ tunc est letior. Unde ait:

VERS. 19. — « Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo; consolationes tuæ letificaverunt animam meam. »

Et consolationes tuæ letificaverunt animam meam, [Aug., Cassiod.] et si corpus uritur, quæ sunt secundum multitudinem dolorum meorum. Multi sunt dolores et amari, sed multæ consolationes et suaves, non desunt laboranti, et hæc consolationes sunt in corde meo. Per hoc salubres esse cogitationes significat, ut cum æternas retributiones cogitaret, mala temporalia despiceret, me adjuvat misericordia, sed

VERS. 20. — « Nunquid adhæret tibi sedes iniquitatis, qui fingis laborem in præcepto? »

Nunquid adhæret tibi sedes iniquitatis? [Aug.] Nemo iniquus sedet tecum, quia nulla conventio luci ad tenebras (*II Cor. vi*). [Cassiod., Aug.] Vel, sedes iniquitatis, est possessio mundi cum amore, quæ non hæret Deo, qui suos præcipit hæc fugere. *Qui fingis*. Quasi dicat: Ex hoc intelligo, quod non hæret tibi aliquis iniquus, quia nec nobis pepercisti a flagello. Et hoc est, tu es qui fingis, et facis et formas laborem vel dolorem, alia littera, etiam filiis. Sicut enim Petrus dicit: *Nodo incipit iudicium a domo Dei (I Petr. iv)*, id est a fidelibus: et si flagellantur filii, quid debent sperare servi nequissimi? Et item: *si initium a nobis, quis finis eorum qui non credunt Evangelio. (ibid.)* Et item: *si justus vix salvabitur, impius et peccator ubi parebunt? (ibid.)* Quomodo ergo erunt tecum iniqui cum nec fidelibus tuis a flagello parcas? *In præcepto*. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Facis dolorem, et ille dolor vel labor est in præcepto, id est habet vicem præcepti. Sicut enim præceptum corrigit, ita dolor flagelli emendat filios: Unde bene posuit, *fingis*, id est facis et formas. Dolor enim alius formatus, alius informis. Formatus est qui erudit et emendat, et ille dolor est præceptum; et alter est informis. [Aug., Cassiod., Aug.] Vel ita: Fingis laborem vel dolorem in præcepto, id est de labore vel dolore præceptum facis nobis, ut ipse labor vel dolor sit præceptum. Nam præceptum ejus continet: *Beati qui lugent et qui persecutionem patiuntur propter justitiam (Matth. v)*. Merito hoc præcipit, quia labor est pretium regni Dei, quo ipsum venale ematur. Ideo præcipit Deus laborem et dolorem, ut non sit homo sine timore, nec amet aliquid aliud oblitus veri boni. In tranquillis enim dormit Deus Christus, et tunc surgit fluctus, in quo excitatur: ita in qui-

busdam tepescit fides Christi, in tranquillitate otii, A et surgit fluctus tentationis. Excitent ergo fidem et sic liberantur.

VERS. 21. — « Captivabunt in animam justi : et sanguinem innocentem condemnabunt. »

Captivabunt. [Alcuin.] Quasi dicat : Et cum nihil malis hominibus tecum sit, ad quid ergo sunt ? ut de eis pungas bonos, ut boni puncti ad te clament. Et demum hi pereant, quæ tria his tribus versibus ostenduntur. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Ita fingis laborem et dolorem, quia de malis exerces bonos et erudis. Captivabunt in animam justi. Quia enim vera non possunt, falsa crimina obijciunt. Et cum in anima non possunt nocere, sanguinem innocentem condemnabunt : quod sceleribus competeret. Et quare hoc permittit Deus ?

VERS. 22. — « Et factus est mihi Dominus in refugium ; et Deus meus in adiutorium spei meæ. »

Et, [Gl. int. Aug.] id est quia, sic factus es mihi Dominus in refugium, ut sim securus. Si enim non periclitareris, non quærereres refugium ; pungeris dolore ut quæras remedium, recedit spes sæculi, et venit spes Dei. Et Deus meus in adiutorium factus est spei meæ. Nondum enim est res, sed spes in qua adjuvat, ne in spe deficiamus, sed sperata consequamur.

VERS. 23. — « Et reddet illis iniquitatem ipsorum, et in malitia eorum disperdet eos ; disperdet illos Dominus Deus noster. »

Et reddet illis iniquitatem ipsorum. [Cassiod., Aug., Cassiod., Gl. int.] Hoc fine omnis dubitatio curatur. Aperte enim ostenditur quod jam non negligit Deus, sed opportuno tempore retribuit. Et in malitia eorum, id est non secundum quod nobis de eis præstat, sed secundum quod intenderunt disperdet eos, id est a suo regno separabit, ubi, id est qua separatione incomprehensibilis erit miseria ; quod vere poterit, quia ipse qui disperdet illos est Dominus Deus noster.

COLLATIO IN PSALMUM XCIII. : « DEUS ULTIONUM DOMINUS, » etc.

VERS. 1. — Libere egit. וְעָלָה בְּהוֹרָא, id est splendide appare. Vel, ut habet divus Hieronymus, ostendere. Et ad consimilem modum cæteri. Conciliabitis lectionem nostram, a sensu non discedens, si intelligas potestatem omnipotentis Dei manifeste pate-scere, et ob oculos poni, magis quam lumen ipsum, quando vindictam infert libere, pro suo nutu et arbitrio, nullo timore, nullo impediendo ; palam omnibus, in aperto, in manifesto.

VERS. 4. — Effabuntur. Hieronymus et nonnulli, alii, fluent ; Sanctes, Munsterus, et translator ad Campensem, stant a nostra lectione. יָבִיחַ IABIU anceps est, etiam si fluxus maxime quadrat linguæ prævæ et lubricæ. Unde paraphrasis Campensis, sceleratus animus erumpet in verbis.

Loquentur iniquitatem. Εἰς ΑΤΡΑΡ vertit Hieronymus antiquum, id quod sequitur Pellicanus ; Pratensis, elatum ; Sanctes, dura ; Munsterus, durum auditu ; interpretatio pro Cajetano, forte. Quæ omnis aptissime respondent iniquitati, usque adeo ut nihil magis. Unde Nebiensis vertit inveteratam malitiam.

Loquentur omnes qui operantur injustitiam. Illud quod est loquentur, ad verbum לִיחַמְרוּ IITHAMHERU, intelligunt cum jactantia. Hinc Hieronymus dixit, garriunt ; Munsterus, jactant ; Pratensis, magnificabuntur ; et alii quædam non dissimilia. Consentanea est expositio magistris.

In hoc versu docet divus Hieronymus oportere interdum quædam addi apud Latinos, quæ non sunt apud Hebr. aut Græcos, ob elegantiam sermonis. Ait enim ad Suniam et Frebellam, « Beatus homo quem tu erudieris, Domine, dicitis in Græco non esse, τὸ μακάριος ὁ ἀβροῦτος ὃν ἐν παρρησίᾳ, Χόρπ, id est beatus homo quem quidem erudieris, Domine. Et verum est. Sed apud Latinos propter εὐπρωϊκῶς, id est consonantiam positum est. Si enim dicamus, beatus homo quæ erudieris, Domine, compositionis elegantiam non habebit. Sed quando dicitur, Domine, et apostropha fit ad Dominum, nihil nocet sensui, si ponitur et tu.

VERS. 15. — Qui juxta illam ? omnes qui recto sunt corde. Cum priori clausula præmitterentur justitia, et judicium, liberum erat dicere in sequenti, juxta illam justitiam, vel illud judicium. Faber tamen nostram lectionem jugulat quasi ineptam. Hieronymus juxta Hebr. dixit, illud, non illam. Esto illam vel illud, æquum est. Unde Munsterus vertit, post illam incedent omnes. Et Augustinus luce clarius exposuit de justitia. Qui habent modo, inquit, justitiam, nondum judicant. Primo est enim habere justitiam, et postea judicare. Similiter et Arnobius habet. At Faber opponit Græcum εὐπρωϊκῶς femininum, ut referatur ad χόρπ fem. ge. Idem id est interdum. Sed cur claudit oculos, et vult videre aliam particulam justitiæ, δίκαιοσύνη ?

VERS. 17. — Paulominus habitasset in inferno anima mea. Satis consentiunt omnes, quia תַּחַת דְּמַחַי significat sepulcrum, silentium, excisum, desertum, quæ universa ad infernum referuntur, licet cum LXX quidam vertunt, in inferno, alii in silentio, nonnulli succisa, vel deserta anima mea : ubi dicimus, in inferno anima mea.

VERS. 19. — Secundum multitudinem dolorum meorum. Hieronymus et plerique alii, pro doloribus, ponunt cogitationes, עֲשָׂה שָׂרָאפַי SAREAPAI, sed intelligentiæ sunt cogitationes doloris, et ex consequentia orationis, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. Unde translatio ad Campensem, in multitudine cruciatuum meorum interiorum.

VERS. 20. — Qui fingis laborem in præcepto. לִיחַ אִמַּל, ferme singuli vertunt laborem vel afflictionem. Sanctes transtulit, iniquitatem, arbitror ob id quod omnem superat afflictionem, ac interrogative pronuntiandum, formans iniquitatem in præcepto. Simpliciter alii intelligunt, nec omnes eodem sensu. Sunt qui referant ad sedem iniquitatis, quæ solet fingere laborem in præcepto, gravia imponendo, ut volunt recentiores. Magis arripit antiqui, Hieronymus, Augustinus, Arnobius, Gregorius, xviii lib. Moral. cap. 12, Cassiodorus. Hi exponunt de Deo, qui fingit laborem 210 in præcepto, per quod impios corrigit, et correctos præmiat, ut simpliciter et plane dicas, qui fingis laborem in præcepto, semola interrogatione, quam priores persequuntur.

PSALMUS XCIV.

PSALMI TITULUS : « (127) LAUS CANTICI IPSI DAVID. »

Venite, exsultemus Domino. Titulus : *Laus cantici David ipsi David.* [Alcuin., Aug.] Agitur hic de tempore gratiae, in quo per Christum intratur in requiem. Unde tam titulo quam psalmo monet Deum hilariter et devote laudare. Laus enim devotionem, cantus hilaritatem significat, ut cum letitia laudemus. Quid? psalmus indicat, scilicet Deum. Et est sensus : [Cassiod.] *Laus ista cantici*, id est devotionis et hilaritatis, sit *ipsi David*, id est Christo.

Intentio : Monet ad exultationem et laudem.

Modus : Bipartitus est psalmus. Propheta laudes Christi describens, primo Judæos invitat, quos praevidebat posse resistere Christo. Secundo ipse Christus monet eosdem ne obdurentur, ibi, *nolite.* [Aug.] Itaque quasi ad magnas epulas invitans, ait : O vos qui longe estis per dissimilitudinem,

VERS. 1. — « Venite exsultemus Domino; jubilemus Deo salutari nostro. »

Venite, [Haim., Aug., Cassiod., Aug.] fide et exsultemus mente, Domino, non in saeculo, *Jubilemus* voce, *Deo salutari nostro* Jesu. Quasi dicat : Gaudium sit tantum, quod verbis dici non possit, quod tamen intus conceptum, vox extra testetur. Et

VERS. 2. — « Praeoccupemus faciem ejus in confessione; et in psalmis jubilemus ei. »

Faciem ejus, [Aug., Gl. int., Cassiod.] id est conspectum venturi judicis *praecoccupemus*, quia venturitis est, ne inimicus accusando praeveniat nos, et ne quid in nobis tunc sit discutiendum. [Aug.] Et hoc in confessione illum laudantes, nos accusantes : quæ sunt vota distincta. De quibus alibi : *Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea* (Psal. lxy). Distinguit ergo qui eum laudat et se accusat. Gemina enim confessio est laudis, scilicet et peccati. Et confessio peccati pertinet ad laudem ignoscentis, de qua laude psalmus agit. Et in psalmis jubilemus ei, id est quæ dicimus in psalmis vel facimus, sentiamus in jubilatione.

VERS. 3. — « Quoniam Deus magnus Dominus; et rex magnus super omnes deos. »

Quoniam Deus. [Aug.] Hæc sunt verba illa quæ pertinent ad laudem cantici hujus. Quasi dicat : Ideo jubilemus et exsultemus, *quoniam Deus* est magnus Dominus summa potestate, et rex magnus super omnes deos gentium. Vel magis deos dicit homines super quos rex est, non super demonia.

VERS. 4. — « Quia in manu ejus sunt omnes fines terræ; et altitudines montium ipsius sunt. »

Quia in manu ejus sunt. [Cassiod., Aug.] Post magnitudinem venit ad clementiam. Quasi dicat : Ideo jubilate, *quia in manu ejus sunt omnes fines terræ*, id est gentes. Vel secundum aliam litteram, secundum quam additur : *quia non repellet Dominus*

A plebem suam, quia in manu, etc. Quasi dicat : Ideo jubilemus, quia non repellet Dominus plebem suam, id est Judæos qui proprie sua plebs, cujus si aliqui rami fracti, tamen ipsa oliva remanet, de qua apostoli et alii multi, et ipse Christus. Inde, scilicet de hoc loco, Apostolus testimonium accepit in Epistola ad Romanos (Rom. x). Item ideo, quia in manu ejus sunt omnes fines terræ, id est gentes. Lapis enim angularis, et alios in se conjungit, id est gentes; Et altitudines montium, id est terrænæ potestates, quæ prius erant adversæ, [Gl. int.] vel potestates cælorum, id est angeli, *ipsius sunt.* Item ideo jubilemus.

VERS. 5. — « Quoniam ipsius est mare, et ipse fecit illud; et siccam manus ejus formaverunt. »
B *Quoniam ipsius est mare*, [Aug.] id est mundus, et ipse fecit illud, cujus fluctus termino arceat Deus, non permittens nos tentari supra id quod possumus (I Cor. x), qui fluctus etiam proventum nobis faciunt Deo id agente. Ipse ergo facit quod nec scandala tibi nocent, quæ mensuram a Deo accipiunt, quia ipsius est mare, dominio. Et ipse fecit illud; [Cassiod., Aug.] hoc addit ut scias ei subesse. Et manus ejus formaverunt siccam, id est aridam terram, humanæ mentis, quæ recepit imbrem et fructificat, quam non sinit fluctus tentationum operire.

VERS. 6. — « Venite, adoremus et procidamus, et plorems ante Dominum qui fecit nos, quia ipse est Dominus Deus noster. »

C Venite. [Cassiod., Aug., Gl. int., Cassiod., Aug.] Prius rudes vocavit ad exultationem. Jam ostensa gratia Dei, vocat ad penitentiam quod durius est. Quasi dicat : Quia tanta facit, ergo, *venite.* Repetit præmissam admonitionem. Quasi dicat : Commemoratis a me laudibus, nolite longe stare vita et moribus, sed venite propius, et adoremus, quod plus est, et procidamus cum humilitate ante Deum, et si forte de peccatis quæ vos longe fecerunt, solliciti estis, plorate, faciamus quod sequitur; Et plorems ante Deum. Lacryma enim exstinguit flammam peccati, quæ ardet in conscientia. Qui fecit nos. Quasi dicat : Qui opus suum non spernit. Ecce magna fiducia. A te enim deficere potes, tu te reficere non potes. Ille reficit, qui te fecit. Ideo adoremus, quia ipse est Dominus Deus noster, qui adorandus est.

VERS. 7. — « Et nos populus pascuæ ejus, et oves manus ejus. »

D Nos autem quid sumus, ut securi plorems et procidamus? [Aug.] ecce, et nos sumus populus pascuæ ejus, et oves manus ejus. Vide quam eleganter ordo verborum mutatus est. Non dixit oves pascuæ, et populus manus ejus, quod magis videtur congruere, quia ad oves pertinent pascua : quod ideo fecit, ut ipsos intelligas, oves qui sunt ponulus Dei.

(127) Ἀντίγραφος παρ' Εβραίων.

Dixit etiam oves manus quas fecit, quia fecit nos esse oves. Et dicit hoc ad differentiam earum ovium quas emimus, quæ non dicuntur oves manus, quia sunt a nobis emptæ oves, sed eas non fecimus, sed ipse gratia sua fecit nos oves.

Vers. 8. — « Hodie si vocem ejus audieritis. »

Hodie si vocem. [Cassiod., Haym., Aug.] Quasi dicat : Populus et oves sumus, sed his omnibus proponitur conditio. Quasi dicat : Hac conditione dico, si hodie, id est tempore gratiæ, audieritis vocem ejus, qui per se nunc loquitur, qui olim per servum loquebatur, qui præcones ante se mittebat, ipse venire dignatus est. Ideo ne sitis duri, sicut tunc fuistis. Deinde quam vocem audire debeant, subdit, hanc scilicet

Pars II. — « Nolite obdurare corda vestra. »

Nolite obdurare. [Cassiod.] Secunda pars. Jam ipse Christus monet ne obdurentur, ne contingat eis ut patribus; nolite obdurare corda vestra. Qui non credit, lapideus est.

Vers. 9. — « Sicut in irritatione secundum diem tentationis in deserto, ubi tentaverunt me patres vestri : probaverunt et viderunt opera mea. »

Sicut in irritatione etc. [Cassiod., Alcuin.] Ipsa majestas Christi loquentis, obstinatos terret per patrum similitudinem, ut vel, id est saltem sic mollescerent; vel in persona Prophetæ sub alia distinctione legi potest sic; quasi dicat : Quia populus at oves Dei sumus, ergo hodie, id est semper, si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut patres vestri fecerunt, in irritatione. In persona Christi loquitur hic Propheta. Irritatione, dico, facta secundum diem, id est in die tentationis, factæ in deserto, tunc similes illis eritis, si duri fueritis. [Gl. int., Aug., Cassiod.] Ecce culpa parentum repetitur, ut vindicta timeatur, ubi tentaverunt me, an possem, patres vestri. Jam ne sitis talium filii, id est imitatores. Probaverunt me quid possem, et viderunt oculis, sed non crediderunt mente opera mea virtutis magnæ.

Vers. 10. — « Quadraginta annis offensus fui generationi illi; et dixi : Semper errant corde. »

Quadraginta annis fui generationi illi proximus, [Aug.] in signis et virtutibus. Vel offensus, alia littera, id est implacabiliter fui iratus generationi illi. [Aug., Alcuin.] Numerus iste mysticus est. Per xl enim annos omnia designat sæcula. Constat enim ex denario, qui est primus limes numerorum. Et ideo plenitudinem significat, et ex quaternario, qui ad quatuor tempora refertur. Unde et Dominus in hujus numeri sacramento, xl diebus jejunavit, quando tentatus est (Matth. iv), et xl cum discipulis post resurrectionem fuit (Act. i), [Aug.] significans se nobis adesse consolatorem, et adiutorem in hujus peregrinationis et tentationis tempore. Sicut ipse ait : Vobiscum sum usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii). [Cassiod.] Et nota quod Christus xl diebus jejunans, et xl cum apostolis post resurrectionem conversatus, fecit ut totus mundus cre-

deret. Judæi vero, nec beneficiis xl annorum acquieverunt. Et dixi, [Haym., Gl. int.] arguendo per ministros : Semper errant corde, id est serio, vel, corde eis dato, quasi per quod non deberent.

Vers. 11. — « Et isti non cognoverunt vias meas, ut juravi in ira mea : Si introbunt in requiem meam. »

Et isti non cognoverunt vias meas. [Aug., Haym., Cassiod.] Et ideo, si introbunt illi duri. Alii enim non introbunt in requiem meam æternam, ἀποκρίνω. Quasi dicat : Non introbunt, ut, id est sicut juravi, id est immobiliter statui. Non per alium, sed per se jurat Deus : per seipsum enim minas confirmat, ut et promissa. Juravi dico, in ira mea. Hoc ideo addit, quia jurat aliquando placidus, sicut : Juravit Dominus David veritatem (Psal. cxxxi).

COLLATIO IN PSALMUM XCIV : « VENITE, ADOREMUS, » etc.

Vers. 1. — *Jubilemus Deo.* יָרֵד לֵיטֵר, id est petra seu fortitudini, per quam probe intelligitur Christus, verus Deus et homo, I Corint. i : Petra autem erat Christus.

Vers. 4. — *Fines terræ.* Hieron. et paraphrasis Campensis, fundamenta terræ; Pratenis, explorationes; Sanctes, investigationes; Munsterus, Nebienis, et Pellicanus, penetralia terræ. מְנוֹרֵת אֶרֶץ, investigationes commode explicantur per fines, qui soli Deo noti per se sunt, secundum quamcunque dimensionem. Hinc Munst. in Scholio; nihil est tam abstrusum, nihilque tam patens in rerum natura, quod non sit in manu Dei. Porro hæc clausula, quoniam non repellet Dominus plebem suam, est in psalmodia Romana, et qua utitur quotidie Ecclesia, in exordio pensi matutini. Non est tamen in Hebr. nec in LXX. Certe magnum est, quod Apost. teste Aug. testimonium hujus psalmi, ex hoc loco desumpserit Romanorum xi. Inveni tamen in quodam exemplari Græco, ὅτι οὐ μὴ ἀρῶνται Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Vers. 6. — *Ploremus ante Dominum.* Hieron. et alii genuflectamus. נִדְּחֵה נִדְּחֵה. Apparet LXX legisse נִדְּחֵה NIDCHEH, absque resch, et est ploremus, quanquam utrobique reverentia et timor majestatis divinæ exprimitur.

Vers. 11. — *Quadraginta annis.* Ad Hebr. iii. Græci codices perperam forte copulant superioribus, ut sit, viderunt opera mea xl annis. Siquidem et quod postea sequitur, reclamationat : Quibus autem offensus est xl annis? Etiam si forsitan 211 utroque referri possit. Nempe quod viderint opera Dei xl annis semper ingrati, ob quod etiam xl annis infensus fuit illis Deus.

Offensus fui. Hier., displicuit mihi generatio illa; Pratenis, molestia affectus sum. Sic pene ceteri. Sanctes tamen dicit, litigavi; interpretes pro Cajetano, et paraphrasis Campensis itidem. Verum sensus eotendit, ut hujusmodi contentio Deum irritatum insinuet. Nec dissidet nostra lectio. Tantum monet quod editio Romana, qua Ecclesia utitur in principio Horarum matutinarum, habet, proximus fui : id quod Aug. sequens interpretatur de signis et virtutibus velut presentiam Dei ostendentibus illi nationi. Vocabulum autem Hebraicum אָדָּמָה AGUT, nihil tale sonat, nisi intelligas ideo ipsum Deum magis illi populo infensum, quod non cessaverit in signis mirabilibus, ac beneficiis inexhaustis, sese præsentare xl annis : ac hujusmodi lectio dicat causam iræ et exacerbationis; nostra vero dicat effectum.

VERS. 12. — *Si introibunt in requiem meam.* Hier. ponit quidem negationem, ut non introirent in requiem meam, sed sic ut explicet quid erat, si introibunt in requiem meam. Quia licet Hebraice ponatur *DM IM*, id est *si*, et Græce *si*; non est tamen nota conditionis, sed abjurantis et abominantis. Id quod

A clare persequitur Apost. ad Hebr. III et IV, ubi utrumque ponit, et, *si*, et *non*. Etenim postquam premiserat, *si introibunt in requiem meam*, inferit. *Quibus autem juravit non introire in requiem ipsius?* Et in sequentibus repetit per, *si*.

PSALMUS XCV.

PSALMI TITULUS: (127) « PSALMUS IPSI DAVID, QUANDO DOMUS AEDIFICABATUR POST CAPTIVITATEM. »

Cantate Domino. Titulus: *Psalmus David, quando domus aedificabatur post captivitatem.* [Cassiod., Alcuin.] In Veteri Testamento legitur quod domus Dei, id est templum a Babylonis destructum, post LXX annos captivitatis, quando filii Israel permitte Cyro rege redierunt Hierosolymam sub Zorobabel et Jesu sacerdote magno reedificatum est: per quam reedificationem intelligitur reedificatio spiritualis templi, de quo dicit Apostolus: *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. III). Hoc templum a diabolo per peccatum subversum est. Et homo in legem peccati et mortis captivatus; sed per Christum reedificatur hoc templum toto orbe. Et homo a captivitate ne pereat, liberatur: de qua reedificatione, non de illa actuali agit hic psalmus. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, est David propheta, qui hic loquitur, agens de hoc quod factum est quando domus Dei aedificabatur post captivitatem* quæ sub diabolo fuit per peccatum, sicut ad litteram sub Zorobabel post captivitatem Babylonie reedificatum est templum Salomonicum. Et est iste psalmus secundus de utroque adventu. Intentio: [Cassiod.] Monet ad laudem pro reedificatione. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo ad prælatos loquitur, ut ipsi cantent et annuntient omnibus. Secundo ad subditos loquitur, ibi, *afferte Domino*. Præmonuit autem Judæos in præcedenti psalmo, ut deposita durtia in Christum crederent; sed quia erat mansura, nunc omnes gentes monet, dicens ad omnes communiter:

VERS. 1. — « Cantate Domino canticum novum; » cantate Domino, omnis terra. »

Cantate lingua et vita Domino Patri canticum novum, [Cassiod. Rem., Gl. int.] exuentes, scilicet veterem hominem cum actibus suis, et induentes novum: quod cantat qui amat. [Aug.] Vetus autem canticum cantat cupiditas; novum charitas, quæ ipsa est novum canticum. Cantare autem, ipsum aedificare est. Quidquid ergo cantaveris de cupiditate, vetus cantas; quidquid de charitate, novum resonas. Melius est ut novus taceas, quam ut vetus cantes, quia si novus taceris auribus hominum, sonas auribus Dei. Hypocrisis quoque vetus cantat canticum (128). Paries enim dealbatus est hypocrisis (Act. XXIII), quæ foris lucet, intus lutum est. De isto pariete dicitur, in pariete non conjuncto aliis, sed singulari-

ter erecto si ostium facias, quisquis intraverit, foris est. Hic est hypocrita qui parietem vult struere dealbatus, non solidatus. Et ideo, qui imitatur tanquam in eo ostium faciens, foris invenitur. Quia enim ipse per januam non introit, et janua ipsius non intronitit aliquem. Deinde repetit, *cantate Domino Filio*. Deinde quos cantare monuerit, ostendit, dicens, *omnis terra*, [Rem., Cassiod.] id est omnes homines. Unde domus Dei reedificatur. Item repetit.

VERS. 2. — « Cantate Domino, et benedicite romini ejus; annuntiate de die in diem salutare ejus. »

Cantate Domino, Spiritui sancto. [Rem., Cassiod.] Et dicit Domino, ad distinguendam personarum trinitatem, quia laus Christi honor est totius Trinitatis. Et est figura *ἐπεὶ*, id est crebra repetitio sententiæ, quæ exaggerat in laude vel vituperatione. *Et benedicite nomini ejus*, quod est Jesus, [Haym., Alcuin., Cassiod.] id est salvator, ut dicatis esse salutare. Deinde ad prælatos loquitur, dicens: *Annuntiate*, o vos prælati: sic crescit ædificatio domus Dei. Quid? *salutare ejus*. Et hoc de aie in diem, id est continue, [Hier., Rem., Cassiod.] vel de Filio in Patrem, vel de Veteri Testamento in Novum. Vetus et Novum Testamenta sunt dies qui æterno sole clarescunt. Illud prænuntiat, hoc factum prædicat [Hier., Alcuin.] Annuntiat ergo de die in diem, qui utriusque Testamenti auctoritate utitur in annuntiatione Salvatoris. Illa quippe duo Testamenta tanquam duo dies unam lucem faciunt, non lucet unum sine altero. Ideoque in Levitico omne animal quod findit ungulam et ruminat, mundum est, id est quod duas ungulas habet, quia mundus est, qui duo Testamenta servat, quibus affectuum meorum pedes a vitiorum spinis muniuntur. Judæus unam ungulam tantum habet. Et ideo immundus est. [Aug.] Deinde ubi sit annuntiandum, exponit, quasi quereretur aliquis: Ubi vis annuntiari?

VERS. 3. — « Annuntiate inter gentes gloriam ejus; in omnibus populis mirabilia ejus. »

Annuntiate gloriam ejus, [Aug., Gl. int.] non vestram, inter gentes, prætermisiss Judæis pro contumacia. Et ne aliquos putares excipi, addit in omnibus populis, non in quibusdam gentibus, *mirabilia feci*, hoc ideo.

VERS. 4. « Quoniam magnus Dominus, et laudabilis nimis; terribilis est super omnes deos. »

(127) ἀντιγράφος παρ' Ἑβραίων.

(128) Aug. in sequenti versu.

Quoniam Dominus. [Aug., Cassiod., Aug.] Christus est potentia *'magnus*, etsi homo factus sit, per quod parvus apparuit, parvus utique factus est pro nobis, quia vos parvi, intelligite magnum, et eritis in illo magni. *Et laudabilis est bonitate.* [Cassiod., Aug., Gl. int.] et hoc, *nimis*, non potest dici quantum. *Et terribilis est sibi adversis et suis, qui territus fuit inter homines.* [Aug.] Et est super omnes deos, quos colebant gentes, dum in captivitate erant. Et vere est super deos gentium;

VERS. 5. — « Quoniam omnes dii gentium dæmonia; Dominus autem cælos fecit. »

Quoniam omnes dii gentium dæmonia. [Gl. int., Aug.] Et est hic laus per comparisonem, et quia parum erat esse super dæmonia, addit, *Dominus autem cælos fecit*, ubi habitare non possunt dæmonia, et accipit cælos, ad litteram. Vel cælos, apostolos accipit, et angelos. Et est, Dominus fecit cælos, non modo in eis sedet. Si cælos fecit, ergo et angelos, tunc et apostolos, qui dæmonibus impetrant.

VERS. 6. — « Confessio et pulchritudo in conspectu ejus; sanctimonia et magnificentia in sanctificatione ejus. »

Confessio. [Cassiod., Aug.] Postquam monuit cantare et annuntiare, subdit quæ utilitas inde provenit. Hæc est scilicet utilitas, quæ venit omnibus cantantibus. Inde est *confessio et pulchritudo.* [Aug.] Confitendo fit homo de fædo pulcher. Si ergo amas pulchritudinem, confitere, ut sic sis pulcher, id est justus. Ideo prius dixit confessio, et post pulchritudo. (129) Unde et Rebecca de camelo prosiliit viso Isaac, ut ei jungeretur, quia Ecclesia de terrosa vitiorum gibbositate per confessionem descendit, veniens ad Christum. Unde sequitur : Et hæc confessio et pulchritudo est, *in conspectu ejus.* [Alcuin., Gl. int., Aug.] Tales enim ipsum conspiciunt, et conspiciuntur ab eo. *Et sanctimonia, vel sanctitas*, alia littera, *et magnificentia*, est inde, scilicet ex cantu. Et hæc sanctimonia est *in sanctificatione ejus*, scilicet quasi qui vult esse magnificus et potens, ut sunt angeli, prius sit sanctus, quod sit ex eo sanctificante, non enim per te potes esse sanctus, eo ergo sanctificante, aliquis fit sanctus, et ita magnificus.

PARS. II. VERS. 7. — « Afferte Domino, patrie gentium, afferte Domino gloriam et honorem; afferte Domino gloriam nomini ejus. »

Afferte. [Alcuin., Rem., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi ad subditos loquitur. Quasi dicat : Et quia talis est Dominus, ergo o vos, *patrie gentium*, ut nullus excipiat indigena vel peregrinus, *afferte*; hoc debent gentes facere, quibus annuntiatur est. *Domino*, [Alcuin., Aug.] non sit spes vestra in homine, non in baptista. Maledictus enim qui ponit carnem brachium suum (*Jer. xvii*). Deinde repetit, *afferte Domino*, non vobis, ut qui annuntiaverunt,

A non sibi, sed Domino annuntiaverunt, quid debetis afferre? *gloriam et honorem.* [Cassiod.] Gloria afferatur, quando bene conversatur homo, in quo glorificatur Deus; honor afferatur cum de bonis gratiæ referuntur. *Non est inventus qui daret gloriam Deo, nisi hic alienigena* (*Luc. xvii*). Item repetit, *afferte gloriam Domino*, [Aug.] ita ut etiam nomini ejus, non nomini hominum.

VERS. 8. — « Tollite hostias, et introite in atria ejus; adorare Dominum in atrio sancto ejus. »

Tollite hostias. [Aug., Hier.] Quasi dicat : Ne vacui intretis, sed cum hostiis. Sacrificium autem Deo est spiritus contribulatus (*Psal. l*), confessio est Deo hostia. Si ergo cum humili corde intras, cum hostia intras, superbus vero inanis intrat. Et introite, intrat qui edificatur, *in atria ejus* prophetica, *et adorare Dominum in atrio sancto ejus* evangelico. [Haym., Gl. int.] Per atria, prophetia; per atrium, Evangelium intelligitur. Et per atria intelligitur præsens Ecclesia; per atrium, cælestis. Et est, introibo in atria ejus, quæ sunt in terra, [Cassiod.]. Sitis conformes populo ejus. Adorate Dominum in atrio sancto ejus, quod est in celo. Vel atria sunt prophete et apostoli, de quibus itur ad Deum. De his autem atriis, id est prophetis et apostolis, venit in atrium catholicæ Ecclesiæ, ubi majestas adoratur. Et est introite in atria ejus, id est in doctrinam prophetarum et apostolorum. Adorate Dominum in atrio sanctos ejus, id est in catholica Ecclesia.

C VERS. 9. — « Commoveatur a facie ejus universa terra; dicite in gentibus quia Dominus regnavit. »

Commoveatur, [Alcuin., Hier., Gl. int.] omnibus admonitis, vovet et optat. Quasi dicat : Dico, introite et adorare, vos boni. *Terra autem*, id est amatores sæculi, commoveatur, ut convertantur ad penitentiam, *a facie ejus* [Aug.], id est præsencia gratiæ ejus, et non tantum pars, imo *universa terra*, ne quis ergo dicat : *Ecce hic Christus, ecce illic* (*Matth. xxiv*). [Cassiod., Alcuin.] Vel in malo potest accipi sic, universa ergo terra commoveatur a facie ejus, id est amatores sæculi a facie Dei submoveantur. Ut autem hoc sit, o vos boni, *dicite in gentibus*, [Gl., int., Cassiod.] id est quod Dominus regnavit et correxit, et judicavit. Et hoc est quod sequitur : *Quia Dominus*, id est Christus, victo diabolo, *regnavit*, id est innotuit rex mundo, qui semper regnavit apud Patrem. [Aug.] Vel secundum aliam litteram, Dominus regnavit a ligno, scilicet crucis, quo transit homo mare, et fit orbis qui, non movetur.

VERS. 10. — « Etenim correxit orbem terræ qui non commovebitur; judicabit populos in æquitate. »

212 *Etenim correxit post resurrectionem orbem terræ*, [Gl. int., Aug.] id est Ecclesiam toto orbe, ubi sit ædificatio, quæ non commovebitur. Cur ergo dicit hæreticus non solum motum, sed etiam diminutum

et post *judicabit populos in æquitate*. Tunc dolebunt qui æquitatem eligere noluerunt. Alii addunt : *Et gentes in ira sua*. [Cassiod.] Populos ergo, id est bonos judicabit in æquitate. Gentes, id est malos, judicabit in ira. Unde :

VERS. 11. — « Latentur cœli, exsultet terra, commoveatur mare et plenitudo ejus, gaudebunt campi, et omnia quæ in eis sunt. »

Latentur cœli, [Aug., Gl. int.] qui enarrant gloriam Dei, et *exsultet terra*, quam compluunt cœli, et inde *commoveatur mare*, id est sæculum, et *plenitudo ejus* a maximo usque ad minimum. Omne enim sæculum concitatum est contra Ecclesiam, cum dilataretur toto orbe, quod prædicat, non optat. Et licet commoveatur mare, tamen *gaudebunt campi*. Vel in bono commoveatur mare, [Cassiod., Aug., Haym.] id est sæculum in melius; et plenitudo ejus, scilicet gentium. Et inde *gaudebunt campi*, id est omnes lenes, mites, et æqui; et *omnia quæ in eis sunt*, id est omnes vires, sensus, ratio. Et

VERS. 12. — « Tunc exsultabunt omnia ligna silvarum a facie Domini, quia venit, quoniam venit et judicare terram. »

Tunc, [Alcuin., Aug.] quando corriget, *omnia ligna silvarum*, id est pagani, qui olim erant ligna silvarum, sed modo sunt ligna domus Dei, abscessa in ædificium Ecclesie, *exsultabunt*, quia præcisi sunt ab oleastro, et inserti in bonam olivam (Rom. xi). Exsultabunt dico, a facie, vel ante faciem Domini. Bene dico, ante faciem Domini quia venit. Primo venit in Ecclesia, in nubibus, id est in apostolis, et in aliis sanctis, et implevit totum orbem. Unde in Evangelio : *Amodo videtis Filium hominis venientem in nubibus cœli* (Matth. xxiv). Cui adventu qui credit, exsultabit in ultimo adventu : de quo subdit : Ideo etiam exsultabunt, quoniam venit, [Cassiod., Haym., Alcuin.] id est postea venturus est judicare terram, id est vivos et mortuos. Vel hæc omnia de secundo adventu dici possunt : *Mare*, id est sæculum, et *plenitudo ejus commoveatur*, ad gaudium in secundo adventu. Quod erit, quia *gaudebunt campi*, id est omnes lenes et mites, et *omnia quæ in eis sunt*, scilicet omnis sensus, ratio. *Tunc*, id est in secundo adventu, *exsultabunt omnia ligna silvarum*, id est gentes conversæ, quæ fuerunt inventæ in campis silvæ, a facie Domini, quia venit, id est venit, et vere, quoniam venit, id est veniet, judicare terram.

VERS. 13. — « Judicabit orbem terræ in æquitate : et populos in veritate sua. »

Judicabit orbem terræ, [Gl. int.] venit judicare : et vere judicabit. Judicabit enim orbem terræ, [Aug.] non partem, quia non partem emit, totum judicare habet, quia pro toto pretium dedit. Orbem ergo dicit, omnes filios Adam, id est omnes homines qui fuerunt in eo unus homo, qui tunc fuit in uno loco, sed modo dispersus est per totum orbem, quem significat Adam secundum Græcum. Adam enim significat, secundum Græcam linguam, orbem

A terrarum. Quatuor enim litteræ sunt in hoc nomine, scilicet alpha, delta, alpha, mi; et quatuor partes orbis, has in capite litteras habent, ἀνατολή dicunt orientem, δυσμήνη occidentem, ἀρκτος, aquilonem, μεσημέρια, meridiem. Ex his quatuor litteris, a quibus hæc nomina incipiunt, constat nomen Adam. [Cassiod.] Cum ergo dicit, judicabit orbem terræ in æquitate, omnem hominem generaliter includit, secundum æquitatem Dei judicandum. Sed quomodo judicet, apertius exponit omnia, subdens, et *populos in veritate sua*. [Aug.] In illo enim judicio veritas et æquitas erit. Quid enim æquus et verius, quam electos congregare secum ad judicandum, et cæteros dividere? hos ad dexteram, qui fecerunt misericordiam; illos autem qui non fecerunt, ad sinistram? (Matth. xxv.) Ibi ergo veritas et æquitas, [Cassiod.] quia in separatione illa duo erunt populi, quibus dabit sententiam veritatis, ut alii in vitam, alii in pœnas eant.

COLLATIO IN PSALMUM XCV : « CANTATE DOMINO CANTICUM, » etc.

VERS. 3. — *Omnes dii gentium daemonia*. Munster, pro eo quod est *daemonia*, dixit, *vani sunt*, et interpretes pro Cajetano, *vanitates*. Licet autem non male vererint, haud scio tamen an male mutarint Vulgatam lectionem. Nam אֱלִילִים ELILIM sunt *idola*, *daemonia*, et *nilhilum*. Unde Hieron. et Nabienensis vertunt *sculptilia*; Chaldaeus et Sanctes, *idola*.

VERS. 6. — *Confessio*. Hier. et Sanctes, *gloria*; Munsterus, *decus*; interpretes pro Cajetano, *pulchritudo*. Verbum est anceps. Pratenis posuit *confessionem*; Chaldaeus, Nabienensis, Pellicanus, *laudem*; alii, *gratulationem*, וְדָד נֹחַ. Sed hæc omnia sese consecretantur.

Sanctimonia et magnificentia. Alii fortitudo sine potentia, et gloria seu exsultatio וְעִזָּתוֹ וְעִזָּתוֹ וְעִזָּתוֹ. Conciliatio sponte se offert. Siquidem fortitudo simplicis via Domini (Prov. x). Porro via Domini sanctimoniam efficit : gloria autem et exsultatio coherent.

VERS. 9. — *Dicite in gentibus : Quia Dominus regnavit*. Psalmodia Romana, a ligno, plus habet. Suspicio ab infidelibus fuisse erasum tam de Græco quam de Hebr. Est enim mos perfidorum (indicante Hieronymo in epistolam ad Titum præfato) eradere quidquid contrarium suo dogmati viderint. Quæ autem me in hanc conjecturam adduxerint, patienter audiat lector. Cassiodorus haud poenitendus auctor in hunc locum commentatus scribit : « a ligno, alii quidem non habent translatore, sed nobis sufficit quod LXX interpretum auctoritate firmatum est. » Hæc ille. Jam illud manifestum est, quod et August. a ligno legit, et interpretatur. Sed et Arnobius vetustissimus interpres in sua Enarratione sic prosequitur : « Et gens genti dicat, quia unus Dominus regnat a ligno crucis, quia per lignum concupiscentiæ regnum Dei ab hominibus recesserat : modo per lignum crucis, regnum reversum est Dei. » Hactenus ille. Quin et vehementius suspicioem hanc adduxit his omnibus superior Tertulianus, lib. iii adversus Marcionem, ubi tractans de virtute crucis ex multis Scripturæ locis, qui viderentur ridiculi secundum corticem intellecti, tandem pervenit ad hunc locum, et cum quadam orationis acrimonia, infidelem aurem percellit. « Age nunc, si legisti penes David, Dominus regnavit a ligno, exspecto quid intelligas, nisi forte lignarium aliquem regem significari Judæorum, et non Christum, qui exinde a passione a ligni superata

morte regnavit. Etenim mors ab Adam regnavit usque ad Christum, cur Christus non regnasse dicatur a ligno, ex quo crucis ligno mortuus, regnum mortis exclusit? En Tertulianus. Denique hanc lectionem suscepit Ecclesia, in pio carmine Passionis Domini, quod composuit Theodulphus antistes Aurelianensis.

*Impleta sunt quæ concinit
David fidelis carmine,
Dicens in nationibus,
Regnavit a ligno Deus,*

PSALMUS XCVI.

PSALMI TITULUS : « (130) PSALMUS IPSI DAVID, QUANDO TERRA EJUS RESTITUTA EST EI. »

Dominus regnavit, exsultet terra. Titulus : Psalmus ipsi David, quando terra ejus restituta est ei. [Alcuin.] Ad litteram : Illud tangitur hic, quod mortuo Absalon iniquo filio David, qui vivens patrem persequeretur : David restituta est terra, et in pace regnavit, de quo non hic agitur, sed potius de significato (*II Reg. xviii*). [Aug.] David enim Christum significat, quem iniqui filii, id est Judæi crucifixerunt, atque regnum abjurerunt ei; sed restituta est terra ei, quando Judæa quæ crucifixerat, credidit; et apostoli qui titubaverant, sunt confirmati; sed et aliæ oves de gentibus sunt adductæ. Vel restituta est ei terra, cum caro ejus resurrexit, postquam resurrectionem, ea quæ hic cantantur facta sunt. Et est sensus : *Psalmus iste fit ipsi David*, id est Christo, cujus laudem et victoriam continet agens de eo quod factum est, *quando ejus terra restituta est ei*, id est Judæa credidit, vel caro ejus resurrexit. Hæc autem prævidentes in spiritu propheta, gavisi sunt, et si posset fieri, vellent implere videre. Unde Dominus in Evangelio : *Multi reges et prophetae voluerunt videre quæ vos videtis, et non viderunt* (*Luc. x*). Magna ergo lætitia præsentis sancti implentur in hoc psalmo, qui de promissis restitutionis terræ intitulatur. Palato namque fidei dulce sapit mel divinæ promissionis. Et est iste quartus psalmus de primo adventu, quo mundus liberatus est. [Cassiod.] Intentio : Monet ad exultationem : Modus : Bipartitus est psalmus. Primo describens virtutes Domini, ostendens omnia restituta ei, et arguit idololatrias. Secundo omnimoda exultatio ostenditur, quam nec persecutio interrumpat, ibi, *audivit et lætata est*. Videns ergo Propheta superstitiones mundi abundare ante Christi resurrectionem, opponit, dicens :

VERS. 1. — « Dominus regnavit, exsultet terra; lætentur insulae multæ. »

Dominus, [Aug., Cassiod.] ille qui spretus et occisus fuit, regnavit, id est rex esse innotuit. Quis ergo alter colendus est? Quasi dicat : Nullus. Dico, regnavit, inde *exsultet terra*. Quid ergo remanet idolis? nihil. *Lætentur insulae multæ*, [Aug.] id est qui habitant in insulis, quia et in insulis sunt

et quam in crucis memoriam post Pascha frequentat.

VERS. 10. — *Correxit orbem terræ*. Hier., *appendit orbem immobilem*. Cæteri accedunt tradentes simile quod, ceu firmabitur, aut firmabit, vel præparat. כּוּנֵן תִּיכוֹן, a radice כּוּן, id est firmare, dirigere, præparare, rectificare. Quæ omnia sane correctione fiunt in Ecclesia Dei, orbe terræ quadranter significata.

Christiani. Vel, insulae, id est totius mundi Ecclesie quæ in medio tentationum sunt. Et ideo insulae dicuntur, quia circumlatrantur fluctibus tentationum. Et sicut insula circumstrepentibus fluctibus tunditur, sed non frangitur, ita Ecclesia per totum orbem dilatata persecutiones infidelium patitur, sed non vincitur : potius tanquam insula venientes fluctus frangit. Addit, multæ. [Cassiod.] Non dicit omnes, propter hæreticorum conventus. Deinde qualis sit Dominus in primo adventu, dicit :

VERS. 2. — « Nubes et caligo in circuitu ejus; justitia et judicium correctio sedis ejus. »

Nubes et caligo sunt in circuitu ejus, [Aug.] id est impiis, qui cæci sunt, qui eum non intellexerunt, est ipse *nubes et caligo*, [Cassiod., Aug.] id est nubilosus et caliginosus, quibus nulla claritate splendet; sed *justitia et judicium*, est *correctio sedis ejus*, id est bonis est ipse justitia et judicium, qui correcti sunt sedes ejus, quibus est justitia, quia ex se justificati sunt; et judicium, quia de eis, id est per eos ipse judicat. Et

VERS. 3. — « Ignis ante ipsum præcedet; et inflammabit in circuitu inimicos ejus. »

Ante ipsum, [Aug., Cassiod.] id est ante adventum ejus, *præcedet ignis*, quia impii pro prædicatione prophetarum ira accensi de eorum nece tractaverunt. Et ignis ille inflammabit inimicos ejus, id est ad indignationem inflammati sunt impii pro eorum prædicatione qui sunt in circuitu, quia multi cum pauci essent prædicatores. [Aug.] Vel per ignem intelligitur charitas, de quo igne Dominus dicit : *Ignem veni mittere in terram, et quod volo nisi ut ardeat?* (*Luc. xii*). Quasi dicat : Correcti sunt sedes Dei, ante vero quam in eis sedeat Deus, ignis, spiritus præcedit. Quod ita ait : Ignis charitatis præcedet ante ipsum : iste est bonus ignis, sicut et ille gladius bonus est de quo Dominus ait : *Non veni mittere pacem, sed gladium* (*Matth. x*). Hic est gladius verbi Dei, qui separat carnali affectu conjunctos, ut spiritualiter vivant. Ignis vero charitatis urit. Et hic ignis inflammabit inimicos ejus in circuitu. [Aug., Alcuin.] Per totum mundum ardet quod contra Deum est. Quo consumpto apparuerunt fulgura.

213 VERS. 4. — « Illuxerunt fulgura ejus orbi A *Et Sion*, id est Ecclesia Judææ, *audivit hæc prædicta*, scilicet quod angeli eum adorant, quod annuntiaverunt celi justitiam ejus, et quod viderunt omnes populi gloriam ejus, et quod confunderentur adoratores idolorum, *et inde lætata est*. Judæa enim prius credebatur se solam venire ad Christum, sed jam de sociis gentibus lætatur, ut de Cornelio fratres gavisus sunt, quem Petrus baptizavit.

Illuxerunt, [Aug.] vel ita et de duplici igne agit, qui erit ante secundum adventum Christi, scilicet ignis charitatis, qui ardebit in bonis, et ignis iræ et invidiæ, qui malos consumet. Ultimus autem ignis in quem mittendi sunt mali, non ante eum, sed post eum erit. Iste vero præit, qui est poena malorum et salus bonorum. Cum enim Christus prædicatur, irascitur pravi, patitur justus: ira velut ignis, adversarium comedit, qui tanquam facula consumitur; lignum autem viride permanet, id est justus qui in charitate ardet. Et hoc est, ignis charitatis et iræ præcedet ante ipsum, in secundo adventu. Et ille ignis inflammabit in circuitu inimicos ejus. Inimici enim qui idola colebant, incenduntur si mali sunt, ad consumptionem; si boni, ad reparationem. Insuper *illuxerunt fulgura ejus*, id est miracula, orbi terræ, id est toti mundo. Nubes, id est prædicatores viluerunt forma humana, sed fulgor mirandus in verbis et factis eorum apparuit. Et mota est terra. *Vidit corde hæc miracula, et commota est terra*, [Cassiod.] id est territa, quæ idola colebat. Inde

VERS. 5. — « Montes sicut cera fluxerunt a facie Domini; a facie Domini omnis terra. »

Montes, [Aug.] id est superbi, scilicet omnis altitudo contra Deum, *sicut cera fluxerunt*. Etsi enim non credit paganus, tamen victus est. Et hoc a facie Domini ignis fuit Deus duris. A facie Domini fluxit, omnis terra etiam gentium. Unde hoc? quia

VERS. 6. — « Annuntiaverunt celi justitiam ejus; et viderunt omnes populi gloriam ejus. »

Celi, [Aug.] id est prædicatores omnes, quorum cor sursum est, *annuntiaverunt justitiam ejus*. [Cassiod., Aug.] Quis enim fidelium tacet Christum? *Et omnes viderunt gloriam ejus corde*. Et quia viderunt omnes populi gloriam Christi

VERS. 7. — « Confundantur omnes qui adorant sculptilia; et qui gloriantur in simulacris suis. »

Confundantur omnes qui adorant sculptilia, [Aug.] Hoc jam factum est. Cessat enim jam idololatria, et erubescant qui adorabant lapides, quia mortui erant lapides illi; nos autem adoramus lapidem vivum. *Et qui gloriantur in simulacris suis*, quæ spiritu carent. Noster autem Deus qualis est? ipse est quem et angeli adorant.

VERS. 8. — « Adorate eum omnes angeli ejus. »

Adorate eum omnes angeli ejus, [Aug.] Uni Deo convenit adoratio, non etiam angelis, nedum idolis vel demonibus. Cessat ergo adoratio angelorum, sed adorant. Ipsi mali quidem angeli volunt adorari; boni vero adorant, nec se permittunt adorari. Saltem hoc exemplo idololatræ cessent.

PARS II. — « Audivit, et lætata est Sion. »

Audivit, etc. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi post restitutionem terræ omnimoda exultatio ostenditur, quam nec persecutio interrumpat. Quasi dicat: Annuntiabunt celi, adorabunt angeli.

VERS. 9. — « Et exsultaverunt filiæ Judæ, propter judicia tua, Domine. »

Et filiæ Judæ, [Cassiod., Aug.] id est Christi, qui de Juda *exsultaverunt*. Audierunt enim apostoli et fratres qui erant in Judæa, quia gentes receperunt verbum Dei, et inde lætati sunt, et magnificabant Deum (Act. viii). Et hoc *propter judicia tua, Domine*, quæ sunt, quia non est personarum acceptor Deus, sed omnes accipit, qui ad eum veniunt. [Haym., Gl. int.] Vel, judicia dicit, quod cæcitas contigit in Israel, ut plenitudo gentium intraret (Rom. xi). Et quasi quis quæreret, quæ sunt illa judicia? subdit:

VERS. 10. — « Quoniam tu Dominus, altissimus super omnem terram; nimis exaltatus es super omnes deos. »

Quoniam tu Dominus es altissimus potentia, [Aug., Gl. int., Alcuin., Cassiod.] Et hoc *super omnem terram* quia non Judæorum tantum Deus es, sed et gentium. Et, o Christe, *nimis exaltatus es*, quia æqualis Patri, vel secundum opera. Et hoc *super omnes deos*. Quasi dicat: Non super omnes malos deos, sed etiam super bonos, scilicet homines et angelos. Vel, per terram et deos, peccatores et justos accipe. Vel per terram et deos significat eum imperare terrenis et celestibus. Et cum talis sit, ergo,

VERS. 11. — « Qui diligitis Dominum, odite malum; custodit Dominus animas sanctorum suorum. De manu peccatoris liberabit eos. »

Qui diligitis Dominum odite malum, [Cassiod.] id est diabolum, cum quo non diligitur Deus. Nemo enim potest duobus dominis servire (Matth. vi). [Aug., Alcuin.] Si vero cum cœperis odisse malignum, subsequuntur persecutiones, ne timeas, quia *Dominus custodit animas sanctorum suorum*, de quibus tollendis est ultimum genus persecutionis. [Aug.] Gravior est enim persecutio, qua animas tollere conantur, sed eas Dominus custodit; etsi corpora moriantur, animas non possunt occidere (Matth. x). *De manu peccatoris*, [Haym., Aug.] id est de diaboli potestate liberabit eos. Quod si forte quæreris te perdere lucem istam, ne cures, quia vera lux est tibi.

VERS. 12. — « Lux orta est justo; et rectis corde lætitia. »

Lux enim fidei orta est justo, et rectis corde lætitia, [Aug., Gl. int., Aug.] quibus, scilicet per omnia placet Deus, orta est lætitia, per spem. Non enim vere in miseria sunt pressuræ sancti, spe jam salvi. Ergo,

VERS. 13. — « Lætamini justi in Domino, et contemini memorie sanctificationis ejus. »

Letamini, iusti, in Domino. [Hier., Aug.] non in A mundo, in quo sunt pressuræ. *Et confitemini memorie sanctificationis ejus*, id est laudate eum, quia memor fuit sanctificare nos, quia nisi vellet, non gauderetis in illo.

COLLATIO IN PSALMUM XCVI: « DOMINUS REGNAVIT, »
etc

VERS. 2. — *Correctio sedis ejus.* Hier. pro eo quod est *correctio*, posuit *firmamentum*, ac nonnulli alii, quidam *habitaculum*, vel *preparatio*, sed non male MECON respondet *directioni*, quæ *correctio* est, et non potest infirmari aut vacillare.

VERS. 5. — *A facie Domini omnis terra.* Hic fortassis dormitavit scriba, ponens nominativum pro genitivo *a facie Domini omnis terræ*. Siquidem in Heb. *ADON* est in *regimine*, id est Domini. Et manifestus in Græco, ἀπὸ προσώπου Κυρίου πύσης τῆς γῆς. Quin et Aug. interpretatur ac si sub genitivo legisset, quanquam in contextu habetur nominati-

vus. Verumtamen hanc lectionem arbitror desumptam ex veteri translatione, quam sequuntur Arnobius et Cassiod. li nempè efferunt per rectum casum; quod liquido constat ex hoc quod verbum unum addunt, ut sit *tremet vel tremui terra*, ubi non potest vitium esse scriptoris, quod posset quis in altera dictione causari. Utraque lectio habet suum sensum et commodum.

VERS. 8. — *Adorate eum, omnes angeli ejus.* In Hebr. pro angelis habetur *ELOHIM*. Quod Hier. vertit *dii*; et ceteri Hebraicantes, præter Sanctem, qui stat a LXX. De Hier. non est mirum quod dixerit *dii* in gratiam Sophronii, ut haberet quod Judeis calumniantibus responderet. Nos autem qui Christianis et cum Christianis loquimur, debemus dicere angelis, nisi velimus discedere ab Apostolo ad Hebr., 1, qui hunc locum ita adduxit de Christo, καὶ προσκυνῶσιν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι θεοῦ. Et *adorent eum omnes angeli Dei*. De hoc etiam alias tractatum psal. viii.

PSALMUS XCVII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID. »

Cantate Domino. Titulus: *Psalmus David.* Titulus iste patet. [Cassiod.] Psalmus iste tertius est eorum qui de utroque adventu agunt, in quibus omnibus est causa timoris et spei: spei per misericordiam primi adventus, timoris per iudicium secundi adventus. Hæc et si sæpe iterentur, tamen semper nova sunt varia descriptione. Intentio: Monet ad laudem et exultationem. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo agit de ostensione salvatricis dexteræ. Secundo dicit omnibus modis laudandum et annuntiandum, ibi, *jubilare Deo*. [Aug.] Invitans ergo ad laudem ait: O vos, qui novi estis in Christo, olim veteres in Adam,

VERS. 1. — « Cantate Domino canticum novum, » quia mirabilia fecit. »

Cantate Domino, [Gl. int., Cassiod.] vita et lingua, canticum de incarnatione Christi, et hominis redemptione, *novum* quia nihil tale mundus audivit. Unde? scilicet *quia mirabilia fecit*. Quæ mirabilia? non solum quæ communia sunt, sed etiam hoc singulare, scilicet quod

VERS. 2. — « Salvavit sibi dextera ejus, et brachium sanctum ejus. »

Dextera ejus, [Cassiod.] id est Christus, qui dicitur dextera Patris, pro mira operatione. *Et brachium sanctum ejus*. Ipse idem Christus. Qui dicitur brachium, pro fortitudine *salvavit*. Non dicit quid, sed intelligimus orbem terræ, quod fuit magnum miraculum. Majus enim est quod totum orbem a morte æterna erexit, quam quod mortuos suscitavit. Salvavit dico, sibi Deo. Hoc addit, quia multi salvantur corporaliter, sed sibi ipsis, non ei; quia accepta corporali sanitate lasciviunt. Qui enim ægroti erant, casti, sanati, adulteri fiunt; et qui cum ægrotarent, neminem lædebant, receptis viribus opprimunt innocentem. Isti ergo sanati sunt, sed non ei, sed illi qui per fidem intus sanantur, ergo sanantur ei. [Gl. int.] Vel secundum aliam litteram, salvabit se dex-

tera ejus. Et quasi quis quæreret, ubi ea dextera est, subdit:

VERS. 3. — « Notum fecit Dominus salutare suum; in conspectu gentium revelasti justitiam suam. »

Notum fecit Dominus salutare suum, [Aug.] id est Christum. Ea enim est dextera, vel brachium, quæ et salutare, scilicet Christus, quibus fecit notum? non hic vel illic, sed in conspectu gentium revelasti, [Cassiod., Alcuin.] non sub velamine ostendit, *justitiam suam*, id est salutare. Christus dicitur salutare, eo quod salvat; justitia, eo quod justificat.

VERS. 4. — « Recordatus est misericordiæ suæ; et veritatis suæ domui Israel. »

Recordatus est misericordiæ suæ, [Cassiod., Aug.] scilicet ut homo factus liberaret, et veritatis suæ, quam in futuro exhibebit, quando facie ad faciem eum videbunt; sed quibus est recordatus? *Domui Israel*, id est videnti Deum. Vel ita: Recordatus est misericordiæ suæ. Misericordia est quod promissit. Hanc sequitur veritas, quia reddidit. Unde subdit, et veritatis suæ. Misericordia ergo promissit promissionem, promissio reddit veritatem, sed cui? Domui Israel, qui modo videt veritatem per fidem, et post per speciem videbit, et ne ad litteram putes Israel unam gentem, subdit:

VERS. 5. — « Viderunt omnes termini terræ: salutare Dei nostri. »

Viderunt mente omnes terræ termini, [Cassiod., Aug.] id est a termino usque ad terminum. Quid? *salutare Dei nostri*, id est Jesum. Ideo dicit omnes, 214 quia non quibusdam tantum datus est Christus.

VERS. 6. — « Jubilate Domino, omnis terra; cantate, et exsultate, et psallite. »

Jubilate [Cassiod., Hym.] Secunda pars, ubi dicit omnibus modis laudandum esse, et annuntiandum, quia venit judex. Quasi dicat: Quia hæc fecit, ergo *jubilate Deo* voce sine verbis. Jubilus enim gaudium est, quod nec potest taceri, nec valet ex-

primi ubi deficit locutio. Addit, *omnis terra*, [Cassiod., Gl. lat.] quia omnes viderunt, *cantate* Deo verbis, ubi valet locutio, et *exsultate* corde et *psallite* opere. Quibus modis?

VERS. 7. — « Psallite Domino in cithara et voce psalmi, in tubis ductilibus, et voce tubæ corneæ. »

Psallite Domino in cithara. [Cassiod., Hier.] Id est, actu carnis, scilicet mortificatione carnis, et opera divina facite pascendo pauperes, quæ significantur per psalmum. Deinde eadem præposterata subiungit, *cantate in cithara et voce psalmi*. Ideo præponitur, ut quodvis eorum prius fiat, totum ad Deum pertineat: *Et in tubis ductilibus*, scilicet in tubis argenteis, vel æreis, quæ tundendo producuntur, et voce tubæ corneæ. [Hier., Cassiod.] Morem Judæorum tangit, qui et habebant duo genera tubarum sicut legitur in libro Numeri, alias quæ argento vel ære ductili producebantur, alias corneas (Num. x). [Aug.] Per ductiles tubas significantur qui tribulati sub malleo universæ terræ, id est diabolo, proficiunt et sonant laudes Dei. Tribulatio ergo tunsio est, profectus productio est. Talis tuba erat Job, qui repente percussus tantis damnis et orbitate filiorum, tunsione illa tantæ tribulationis, quasi tuba ductilis sonuit: *Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Deo placuit ita factum est. Sit nomen Domini benedictum* (Job 1). Ecce quam suavem sonum dedit ista tuba. Cornu vero carnem excedit, sic firmum est et capax vocis. Is est ille qui carnis affectus superat et libidines, qui non sapit terram, sed quæ sursum sunt, qui in carne ambulat, sed non secundum carnem militat (Coloss. iii), sicut cornu carni hæret (II Cor. x), et eam superat. Et est sensus: Cantate in tubis, [Aug., Gl. int.] ut scilicet sint prædicatores, ductilibus, id est productis, et proficientibus sub malleo diaboli. Et *cantate in voce tubæ corneæ*, id est ita aliis sonent ut in se ipsis vitia carnis castigent.

VERS. 8. — « Jubilate in conspectu regis Domini, moveatur mare et plenitudo ejus; orbis terrarum, et qui habitant in eo. »

Jubilate. [Aug.] Quasi dicat: Vobis ita agentibus quid erit? Ecce tubis sonantibus, aures Dei delectantur; et fluctus maris, id est sæculi excitantur. Et hoc est quod dicit, *jubilate in conspectu regis Domini*, cujus aures delectantur. *Moveatur mare et plenitudo ejus*, prædicat non optat, [Gl. int., Aug.] apostolis enim prædicantibus quasi tubis, motum est mare sæculi, et increverunt fluctus persecutionum. Exponit quod dixerat, *mare et plenitudo ejus*. [Haym.] scilicet orbis terrarum, et qui habitant in eo. Illis autem persequentibus,

VERS. 9. — « Flumina plaudent manu simul, montes exsultaverunt a conspectu Domini, quoniam venit judicare terram. »

Flumina plaudent manibus, vel manu, id est, sancti pleni Spiritu Dei, gaudebunt bonis operibus. [Aug.] Et hoc simul, vel in idipsum. Vel in bono potest prælegi: *Moveatur* quasi tubis sonantibus,

A Moveatur mare, id est indulgetur mare legis, id est legalis amaritudo, ligno crucis in ea posito, quasi ligno Moysi in Marath. Cum enim venissent filii Israel in Marath, ubi erant aquæ amaræ, non poterant bibere præ nimia amaritudine; ideoque ostendit Dominus Moysi lignum, quo posito in Marath, dulcorata est aqua (Exod. xv). Hoc est lignum crucis, quod legalem amaritudinem quam nullus poterat portare, mitigavit, ut legis sacramenta pateant credentibus. Deinde subdit: *Et plenitudo ejus*, [Alcuin., Cassiod.] scilicet universa legis sacramenta; *orbis terrarum*, id est gentilitas ad conversionem moveatur; et qui habitant in eo. Hoc ideo subdit, ut quæ figuratum dixerat de hominibus accipias. Vel ita; *mare*, id est sæculum moveatur terrore futuri judicii, ubi impii timent; et *plenitudo ejus*, id est multitudo hominum peccatis plena, quia ibi multa erunt peccata; et *moveatur orbis terrarum*, ad litteram, quia et ipse orbis tunc vertetur in novam faciem, quando erit cælum novum et terra nova; et qui habitant in eo, moveantur timore; sed *flumina*, id est boni, tunc plaudent manu simul, id est pro bonis operibus lætabuntur; nam *montes exsultabunt a conspectu Domini*; [Aug.] boni enim gaudebunt veniente iudice, mali vero contremiscent. Quare exsultabunt? *Quoniam venit judicare terram*, id est omnem peccatorem. Inde gaudent montes, quia non injuste judicabit.

VERS. 10. — « Judicabit orbem terrarum in justitia, et populos in æquitate. »

Judicabit enim orbem terrarum, [Cassiod., Alcuin.] id est omnes terrenos in justitia, quia non meruerunt misericordiam. Ei namque qui non fecit misericordiam, fiet iudicium sine misericordia, sub ignaro vel iniquo iudice, [Aug.] etiam bonus timeret, nunc tantum ut malus timeat, necesse est; et *populos* [Cassiod.], id est fideles de Judæis et gentibus *judicabit in æquitate*, quia capient æqua meritis.

COLLATIO IN PSALMUM CXCVII: « CANTATE DOMINO CANTICUM NOVUM, QUIA, ETC. »

VERS. 2. — *Salvavit sibi dextera ejus*. Et ad eundem modum Hieronymus. Faber contendit planius dici, *salvavit eum dextera ejus*, cum editione Romana, maxime cum Græce legatur *ἔσωσεν αὐτὸν ἡ δεξιὰ αὐτοῦ*. Duo tamen codices nostri et diversi habent *αὐτὸν* in dativo. Tertius habebat accusativum, deinde Cæcus Fabri in hac parte assecuta causatur minus esse grammaticum sermonem, *salvavit sibi*, cum beatus Augustinus copiose declarat Deum sibi salvare, quando sanitas collata, ad suum revertitur auctorem per gratiarum actionem. Nam quidam sanantur, qui non Deo sanantur, sed suis voluptatibus, et malis actibus: nec hujusmodi locutio est inusitata.

VERS. 7. — « In tubis ductilibus, et voce tubæ corneæ. » Quanquam non ponitur in Hebræo, *ductilibus*, nec *corneæ*, tamen teste Paulo Burgensi Hebræo, ubicunque ponitur *חֲצֹצְצֵרוֹת* HATCOTZEROTH, intelliguntur tubæ argenteæ seu ductiles. Rursus ubi in Hebræo legitur *שׁוֹפָר* SCHOPHAN, intelligatur tuba cornea.

PSALMUS XCVIII.

PSALMI TITULUS : (PSALMUS DAVID.)

Dominus regnavit. Titulus : *Psalmus David.* Patet titulus. [Alcuin.] Agit hic Propheta de potentia et regno Christi ut etiam in homine adoretur, de quo tria dicit : Propheta enim describit Christum esse regem, et bona dantem, cui et antiqui servierunt, et his tribus tres admonitiones subjicit, quod in psalmi serie liquet. [Aug.] Hæc autem de Christo futura sub velamine prædixerunt prophetae, ut quibusdam figuris rerum tegerent sententias suas, sed velamen ablatum est, cum veritas de terra orta est, ut iustitia de cælo prospiceret. Intentio : Monet ut Christum tanquam Deum adoremus, et velut regem exaltemus. Modus : [Alcuin., Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo, ostendit Christum regnantem, et quicumque repugnet, altum super omnes. Unde ei cedere monet. Secundo monet eum adorari, quia patres antiqui fuerunt ejus, id est ei servierunt, ibi, *exaltate Dominum.* Ostendens ergo Christum regem, dicit :

VERS. 1. — « Dominus regnavit, irascantur populi : qui sedes super cherubim, moveatur terra. »

Dominus, [Aug.] id est Christus, et si prius humilis, *regnavit*, id est rex esse innotuit post resurrectionem et ascensionem; et inde *irascantur populi*, quantumcunque velint. Irrisio est. Quasi dicat : Secure concedi potest ut irascantur, quia non sunt ei ultra nocituri. Tamen permittendo dicit non imperando, *qui sedet super cherubim.* [Aug., Alcuin.] Ille scilicet regnavit qui sedet super cherubim, ad litteram, super angelicas potestates, et contra eum nihil potest terra, et si fuit ipse in terra, ubi passus est iram populi, *moveatur terra.* Idem est quod supra dixit, irascantur populi. Quis Dominus sit iste, exprimit dicens :

VERS. 2. — « Dominus in Sion magnus; et excelsus super omnes populos. »

Dominus iste est qui in Sion, [Cassiod., Alcuin.] id est in Judæis natus est, ad litteram. Et ipse est magnus, et excelsus super omnes populos. Hoc dicit ne pro passione vilescat. Vel ita: Etsi irascantur populi, tamen Dominus est magnus in Sion, id est Ecclesia Judæorum, et excelsus super omnes populos gentium.

[Aug.] Vel ita totum ab illo loco : *Irascantur.* Quasi dicat : Christus post resurrectionem rex esse innotuit, et inde irascantur populi, id est irascantur. Hoc prædixit Propheta futurum, sed jam factum est. Cum enim post resurrectionem Christus cepit prædicari, irati sunt populi qui colebant idola. Et nota quod non ait irascantur, sed *irascantur*, hac forma lectionis utens, quia bona inde proventura cernebat. Ex ira enim ipsorum multa bona fecit Deus, quia dum illi irascantur, servi Dei purgantur. Ille scilicet regnavit, qui sedet super cherubim, id est qui quiescit et regnat in eo qui habet charitatem.

A Cherubim enim *plenitudo scientiæ* interpretatur, quæ est charitas. Plenitudo ergo scientiæ legis, quæ est sedes Dei, erit in te, si charitatem habueris, contra quam nihil possunt irati. Quid enim terra potest contra cælum? Interroga ergo cor tuum, utrum charitatem habeat. Si est ibi charitas, est ibi plenitudo legis (Rom. xiii). Et ita sedes Dei factus es, sicut scriptum est : Sedes sapientiæ, est anima iusti (Isa. lxxiv). Et alibi : *Dominus dicit : Cælum mihi sedes* (Isa. lxxvi). *Moveatur terra.* Hoc non mutat. *Dominus in Sion magnus.* [Aug.] Quasi dicat : Dico quod sedet super cherubim. Si autem non intelligis, quod est, sedes super cherubim, hoc vide, Dominus, est, magnus in Sion, id est in anima [quæ Deum speculatur, sive in Ecclesia. Sion enim interpretatur B speculatio. Si ergo tu es de Ecclesia, et in te magnus est, et excelsus, est in te, super omnes populos, qui irascantur, vel irascebantur. Et quia excelsus est super omnes populos, [Cassiod.] jam ergo ipsi populi qui prius blasphemii erant.

VERS. 3. — « Constituteur nomini tuo magno, quoniam terribile et sanctum est; et honor regis judicium diligit. »

Constituteur nomini tuo, [Aug.] id est famæ et gloriæ. Nomini dico, jam magno, parvum erat, quando irascebantur, id est paucis diffamatum. Sed jam in omni terra dilatatum est, et debetis confiteri, quoniam ipsum nomen est terribile potentia, qua punit, et sanctum bonitate qua parcat, et honor regis. [Cassiod.] Hic exponit quomodo debent confiteri, scilicet discrete, non tantum honorifice. Et id est, quia honor regis, id est gloriosa prædicatio, diligit judicium, id est exigit discretionem, quia non levi voluntate colendus est, sed fixa deliberatione quod ab ipso est. Unde subdit :

VERS. 4. — « Tu parasti directiones; judicium et justitiam in Jacob tu fecisti. »

Tu parasti directiones, etc. [Cassiod., Aug.] Vel ita distingue : Terribile est nomen, et honor regis, est judicium, id est damnatio nocentium; et hoc judicium ipse diligit. Vel ita, et honor. Quasi dicat : Terribile est nomen ejus, quia etsi crucifixus est, prædicatur iudex venturus, et non errabit in iudicio. Et, id est quia honor regis diligit judicium, non tantum misericordiam qua parcat, sed et judicium quo singulis secundum merita reddet. Ne quis ergo stulte de misericordia præsumat, quia 215 unicuique reddet pro meritis. Justum enim non est judicium, nisi merita reddantur sua unicuique, quemadmodum gessit in corpore, sive bonum sive malum. Si ergo quæritis iusti esse, ipse est qui facit, quia dirigit. Unde subdit : *Tu parasti directiones tortis*, [Aug., Gl., int., Aug., Cassiod.] has scilicet *tu fecisti judicium* ut discernamus inter bonum et malum, et *justitiam*. Justitia est cum bonum facimus et malum vitamus. Ubi? In Jacob, non solum in illo patriar-

cha, sed etiam in populo quem significavit. Et tu A fecisti hæc, quæ alius non posset.

PARS II. VERS. 5. — « Exaltate Dominum Deum
« nostrum; et adorate scabellum pedum ejus, quo-
« niam sanctum est. »

Exaltate Dominum. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Se-
cunda pars, ubi monet adorari eum, quia patres fue-
runt ejus. Quasi dicat: Quia hæc facit in nobis, ergo
exaltate, secundum quod ipse est Deus, *Dominum Deum*
nostrum, scilicet Christum, qui facit iudicium in nobis
et iustitiam, et usque eo exaltate, ut adoretis. Et hoc
est quod dicit, *et adorate scabellum pedum ejus*, vel *sup-
pedaneum pedum ejus*. Videndum est quid nos jubeat
adorare cum dicit, *adorate scabellum pedum ejus*,
terram scabellum pedum ejus esse dicit alibi Scriptura
his verbis: *Cælum mihi sedes est, terra autem sca-
bellum pedum meorum.* (Isa. lxxvi.) Ergo terram ju-
bet nos adorare, quia est scabellum pedum ejus.
Sed alibi dicit Scriptura: *Dominum Deum tuum
adorabis, et illi soli servies* (Deut. vi). Sed sci-
endum est quia in Christo terra est, id est caro, quæ
sine impletate adoratur. Suscepit enim de terra ter-
ram, quia caro de terra est, et de carne Mariæ car-
nem accepit. Hæc sine impletate a verbo Dei as-
sumpta adoratur a nobis, quia nemo spiritualiter
carnem ejus manducat, nisi prius adoret. (131) Non
illa dico adoratione quæ latría est, quæ soli Creatori
debetur; sed illa quæ in dulcia dignior est. Dulcia
enim adoratio est, quæ etiam creaturæ exhibetur,
quæ duas species habet: unam quæ indifferenter
omnibus; alteram quæ soli humanitati Christi ex-
hibetur. Et est adorate scabellum pedum ejus, id
est corpus Christi, quod est scabellum Divinitatis.
[Cassiod., Aug.] Per pedes enim indefecta stabilitas
Deitatis accipitur; sed qui adorat non terram intue-
tur, sed illum potius cujus scabellum est propter
quem adorat. Unde subdit: *Quoniam sanctus est,*
in cujus honore scabellum adorat. [Cassiod.] Qua-
sidiat: Non propter se, sed propter ipsum cujus
est scabellum adorat. Ideo autem dicit, sanctus, et
non sanctum, ut discernas corpus a deitate, et si in
utroque una sit persona. [Aug.] Vel secundum litte-
ram nostram, *quoniam sanctum est*, ipsum scabel-
lum, id est corpus, ideo adorate, quoniam,

VERS. 6. — « Moyses et Aaron in sacerdotibus D
« ejus; et Samuel inter eos qui invocant nomen
« ejus. »

*Moses legislator, et Aaron summus sacerdos fue-
runt in sacerdotibus ejus Christi.* [Gl. int., Cassiod.,
Aug.] Nos imitamini quasi magni fuerint isti, qui
eum predicaverunt. [Cassiod.] Nota quod Moyses sa-
cerdos dicitur, qui si non hostias, vota tamen obtulit
Deo, et pro populo supplicavit, *et Samuel inter eos qui
invocant nomen ejus.* (132) Nota quia Samuel non nu-
meratur inter sacerdotes, quia fuit Ephraim de qua
tribu non fit sacerdos secundum legem, sed de Levi.

(131) Melius et amplius istud explicat M. distinc-
9 tertiū Sententiarum.

Et ideo, inter invocantes ponitur; fuit tamen sa-
cerdos sicut alibi legitur, et isti jam tunc

VERS. 7. — « Invocabant Dominum, et ipse ex-
« audiebat eos; in columna nubis loquebatur ad
« eos. »

Invocabant Dominum Christum. [Gl. int., Cassiod.]
et ipse qui nunc loquitur in homine, *exaudiebat eos*,
(tantum valet sincera oratio) *et loquebatur ad eos in
columna nubis*, [Aug.] id est per figuras in nube ob-
scura; sed illa dicta quemdam manifestum præsi-
gnabant, scilicet Christum. Ad eos ergo loquebatur
in nube, qui jam nobis loquitur in scabello, id est
in carne assumpta aperte. Et nota quod non ait in
nube, sed in columna nubis. [Cassiod.] Columna
enim fortitudo est, et decor domus. In hac specie lo-
quebatur eis, quæ annuntiabat Ecclesiam, vel
carnem Christi; sed tunc in nube loquebatur,
qui modo per Filium aperte loquitur. Et isti qui tan-
ti erant,

VERS. 8. — « Custodiebant testimonia ejus, et
« præceptum quod dedit illis. »

*Custodiebant testimonium ejus, et præceptum quod
dedit illis.* [Cassiod.] Distingue inter testimonia et
præcepta. Testimonium est per aliqua signa præce-
dentes rei posita significatio. Unde sæpe in lege di-
citur: Hoc erit nobis in testimonium, qualiter Ja-
cob et Laban posuerunt acervum lapidum in testi-
monium (Gen. xxxi). [Cassiod., Gl. int.]. Præcepta
vero sunt sicut præcepta legis per Moysen data: Non
occides, etc. (Exod. xx) et quia custodiebant.
Ideo, o

VERS. 9. — « Domine Deus noster, tu exaudiebas
« eos; Deus, tu propitius fuisti eis, et ulciscens in
« omnes adinventiones eorum. »

Domine Deus noster, tu exaudiebas eos. [Cassiod.]
in iustis petitionibus. Et, o Deus, tu propitius fuisti
eis, condonando eis peccata, ne noceant in futurum.
Propitius enim non dicitur Deus, nisi peccatis.
Quando dat veniam tunc dicitur propitius. Propitius
fuit ignoscendo. Propitius etiam fuit ulciscendo.
Unde subdit et ulciscens, [Aug.] id est vindicans,
quod est etiam propitiatio. Ulciscitur etiam casti-
gando, ne semper peccare delectet, et ne humana
elatio subreperet. Unde Apostolus: *Datus est mihi
stimulus carnis meæ angelus Satanæ, qui me cola-
phizet*, etc. (II Cor. xii.) Vere ergo propitius est Deus,
non solum donando peccata, sed etiam vindicando
et castigando. [Aug.] Ecce, etsi tanti essent isti,
aliquid tamen habebant peccati in omnes adinvention-
es, vel affectiones eorum, scilicet ulciscens erat. Af-
fectiones dicit, quas solus Deus noverat esse in cor-
dibus eorum, pro quibus pœna erat eis pati eos cum
quibus erant. Quotidie enim patiebantur populos
contradictentes, et inique viventes, inter quos vivere
cogebantur. Pro quorum peccatis, quasi pro suis
dolebant per charitatem. Ecce qualiter vindicabat in

(132) Ex Aug. qui tamen, quæst. 46, quæ Veteris
Test. de hoc plene disserit.

omnes affectiones eorum. Non enim, sicut a plerisque A potatur, fuit Moysi poena tantum non intrare in terram promissionis, in quam etiam miseri intraverunt. Sed etiam figura rei, scilicet quod qui sub lege essent, quia per eum data est lex et sub gratia esse nollent, non intrarent in requiem aeternam. Et quia propitius est, ergo

VERS. 10. — « Exaltate Dominum Deum nostrum, adorare in monte sancto ejus, quoniam sanctus Dominus Deus noster. »

Exaltate Dominum, [Aug., Gl. int.] qui blanditur et cedit ut pater; addit Deum nostrum. Quasi dicat: Secundum quod Deus est exaltate eum, et adorare Dominum, sed non præter montem ejus, sed in monte sancto ejus, id est in corpore. [Aug.] Hic est lapis ille parvus, qui, sicut Daniel ait, crevit in montem magnum, et implevit totam faciem terræ (Dan. 11). Præcisus, id est natus, de monte, id est a gente Judæorum, quæ colebat unum Deum. Et ideo monti comparatur sine manibus, id est sine operibus hominum, quia de Virgine sine virili semine conceptus. Ideo adorare, quoniam sanctus Dominus Deus noster, qui in monte est.

COLLATIO IN PSALMUM XCVIII: « DOMINUS REGNAVIT, IRASCANTUR, » etc.

VERS. 4. — Irascantur populi. Hieronymus commoveantur; alii contremiscant. Utrunque verum est, et significantiam verbi Hebraici refert ירעזו IIRGEZU, fremuerunt, expaverunt, irati sunt. Nihil agit Faber,

dum nititur persuadere legendum duntaxat, commoveantur populi, videlicet ad lætitiā, et irascantur non congruere; vel eludat enarrationem Augustini ostendentis id non esse jussum, sed prædicantur.

Qui sedes super cherubim. Plures codices habent per tertiam personam, qui sedet, et aptior respondet coherētia, quandoquidem præcessit Dominus regnavit. Sed et qui sedes non est reprobandum, sic enim legit Cassiodorus et exponit: « Nec est insolitum apud prophetas, ut quasi ex abrupto, transeant de persona in personam, ac sicut in priori lectione, nempe qui sedet, D. Augustinus, repetebat verbum regnavit, ut sit, qui sedet super cherubim regnavit. » Simili opera legendo qui sedes, nihil velabit subaudire regnas. In Hebræo et Græco est participium שׂוֹכֵן IOSCHEN, habitator; sedens. Ergo qui sedet aut qui sedes. Prius tamen magis est secundum regulas grammaticas. Alterum non abhorret a prophetis locutionibus.

VERS. 6. — Adorate scabellum pedum ejus, quoniam sanctum est. Non liquet ex Hebræo an debeat legi in masculino genere, an in neutro, quoniam sanctus est vel sanctum est. Sive enim hoc, aut illo modo efferas, nihil lædit Hebraismum יָדָבֵר YADOM BE. Unde D. Hieronymus, et plerique alii vertunt sub masculino, nonnulli sub neutro. Sed ex Græco legendum videtur sub masculino, quod ἄγιος et ὁσιώδης distent genere. Denique et sanctus est Christus, et sancta caro ejus, quæ dicitur scabellum pedum ejus, nihilominus adoranda, sicut docet Hieronymus in Commentario.

Ulciscens in omnes ad eorum. Concordant ferme omnes, licet vertant opera eodem sensu, אֲלִילֹתָם ALILOTHAM. Hieronymus diversum quiddam ad sonum verbi dicere videtur, super commutationibus, inquit, eorum. Recte tamen intelliguntur transgressionēs quæ hominem commutant.

PSALMUS XCIX.

PSALMI TITULUS: « PSALMI IN CONFESSIOE. »

Jubilare Domino omnis terra. Titulus: Psalmus in confessione. [Cassiod., Alcuin.] Confessio gemina est: Una est laudis, altera peccatorum.

Confessio laudis convenit perfectis, confessio peccatorum incipientibus: de utraque agitur hic. Docet enim hic psalmus et Deum alacriter laudare, et peccata nostra humiliter plangere, quia nec in malis est desperandum, nec in bonis animus debet esse elatus. Et est sensus: Psalmus iste est in confessione, id est agit de confessione, scilicet laudis, vel de utraque. Intentio: Monet ad confessionem. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo, perfectis præcipuum genus confessionis, id est laudem indicit. Secundo intraturis, id est incipientibus, inducit secundum genus confessionis, scilicet peccatorum, ibi, introite in conspectu [Aug.]. Ad laudem ergo monens, non unum angulum terræ hortatur, sed sicut ubique novit seminatam benedictionem, ita undique exigit jubilationem, dicens: o

VERS. 1. — « Jubilate Deo omnis terra: servite Domino in lætitia. »

Omnis terra. [Aug.] Non pars, quia ubique benedictio seminata est, jubilate Domino, non alii. Jubilatio autem vera sit voce et corde. Quasi dicat: Si jubilet vox exterius, cor intelligat interius. Sonus

C enim cordis est intellectus. Jubilus autem sonus est lætitiæ sine verbis, quia eis lætitia animi non potest explicari, quando videlicet homo gaudens ex his quæ non possunt explicari verbis erumpit in vocem quamdam exultatione sine verbis, ita ut appareat eum ipsa voce gaudere. Sed quasi repletum nimio gaudio non posse verbis explicare quod gaudet. Hic autem jubilus sit a bonis in confessione; a malis vero in confusione, cum de terrenis adeo gaudent sicut, verbi gratia, messorum vel vindemiatores copia fructuum jucundantur, et de feracitate terræ gaudentes cantant, et inter cantica inserunt voces quasdam sine verbis, in elatione exultantis animi. Et hæc est jubilatio improbanda. Justi vero gaudent videntes mundo corde, quis Deus, quanta et

D quo ordine, et quam mirifice 216 fecit. Unde exultantes cantant, et est ista jubilatio coronanda, Servite Domino, [Cassiod.] non necessitate, sed charitate, quia liberati estis per Christum. Et ideo, servite in lætitia, non murmurantes, ut Judæi in deserto murmuraverunt (Num. xiv). [Aug.] Hæc servitus non est amaritudinis, nec indignationis, sed felicitatis et libertatis. Gratum enim est redemptis servos esse. Servum te faciat charitas, quia liberum te facit veritas. Unde Dominus: Si manseritis in verbo meo; vere discipuli mei eritis, et cognoscete-

tis veritatem, et veritas vos liberabit (Joan. viii).

VERS. 2. — « Introite in conspectu ejus in exultatione. »

Introite. [Alcuin., Cassiod.] Dixit, servite Domino, unde primum subdit, dicens: *Introite in conspectu ejus in exultatione*. Magnum est primum in conspectu tanti judicis gaudere, et accipitur hoc de futuro. Vel de presenti accipitur sic; introite in exultatione in conspectu ejus, [Aug.] id est in conscientia exultate ubi Deus videt; foris lingua exultare facile est.

VERS. 3. — « Scitote quoniam Dominus ipse est Deus; ipse fecit nos, et non ipsi nos. »

Et scitote quoniam Dominus ipse est Deus. [Aug.] Quis hoc nescit quod Dominus sit Deus. Sed de crucifixo hoc dixit contra Judæos. Quasi dicat: Non vilesceat vobis, quem crucifixistis, et flagellastis, quia ipse est Deus. Et hoc scitote: *Ipsa fecit nos et non ipsi nos*, id est omne nostrum bonum ex eo est, non ex nobis: ex eo est, unde coronamur; ex nobis, unde damnamur. [Hier.] Et agit de bonis operibus gratiæ vel de operibus creationis agit. Ipse fecit nos et non ipsi nos, id est creavit nos, juxta illud: *Omnia per ipsum facta sunt* (Joan. i). [Cassiod.] Hoc dicit, ne quis putet creationem nostram patribus deputandam, qui sunt ministri; Deus autem auctor.

VERS. 4. — « Populus ejus et oves pascuæ ejus: introite portas ejus in confessione, atria ejus, in hymnis confitemini illi. »

Populus ejus. [Gl. int.] Quasi dicat: Ipse fecit nos, qui sumus populus ejus. Et est, vel secundum aliam litteram, quæ est: *Nos autem populi ejus sumus, et ipse est rex*, et oves sumus, ipse pastor. *Pascuæ ejus*, id est Scripturarum, in quibus saginat fidelium mentes. *Introite*. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi intraturis secundum genus confessionis inducit: Quasi dicat: Monui intrare in conspectu ejus, nec dubitetur, quia misericordia est ei. Ergo *introite* confidenter, non foris stetis ubi sunt hostes, extra vos lupus invenit. Introite dico, *portas misericordiæ ejus, in confessione*. [Aug.] In portis initium est, et confessio peccatorum, de qua hic agitur, a qua incipiemus ad misericordiam Dei intrare. Et est introite portas misericordiæ ejus in confessione, id est a confessione incipite ad misericordiam Dei intrare, non a vobis facti; laudate eum a quo factis estis, vos accusando, quia et nostra ac-

cusatio ad laudem ignoscentis pertinet. De hoc autem alibi dicitur: *Incipite Domino in confessione*, (Psal. cxlvi). Et cum intraveritis in atria ejus, id est in amplitudinem cælestis beatitudinis gratiæ plenitudine percepta, *confitemini illi in hymnis*, id est in laudibus. Quasi dicat: Cum intratis, vos reprehendite; cum intraveritis, ipsum laudate, etc.

VERS. 5. — « Laudate nomen ejus quoniam sua vis est Dominus, in æternum misericordia ejus; et usque in generatione et generationem veritas ejus. »

Laudate nomen ejus. [Gl. int., Aug.] Nunc et in futuro, quia dum laudatur dulcescit. Unde subdit: *Quoniam suavis est Dominus, in æternum misericordia ejus*, quia et hic liberat, et in futuro coronat, et usque in generatione et generationem, id est in omni generationem, vel in terrena generatione et cælesti, in una quæ parit mortales; in altera quæ parit æternos, est veritas ejus, implens promissa.

COLLATIO IN PSALMUM XCIX: « JUBILATE DEO OMNIS TERRA, » etc.

VERS. 2. — *Et in exultatione*. Vel in laude, ut habet Hieronymus, et quidam alii; vel in cantico, ut Munsterus et Pellicanus. Plerique, in exultatione cum Septuaginta בְּרִנָּה בִּירְנָנָה. Hæc omnia refert, et quæ concidunt, vera enim Dei laus, non est sine exultatione.

VERS. 3. — *Et non ipsi nos*. Hic Faber a quodam Hebræo edoctus, ut dicit, affirmat nullam haberi in Hebræo negationis particulam. Inspecimus septem codices diversos, qui constanter habent וְלֹא VELO ANAGNU. Deinde addit quod nos, debeat esse nominandi casus, cum nullus sit tam habes, ut arbitretur creasse seipsum, et cum Hieronymus vult psallamus, expuncta negatione, et ipsius sumus. Quantum ad D. Hieronymum, ego puto ipsum legisse וְלו, sine aleph, id est ipsi vel ipsius, et e recentioribus interpretes pro Cajetano; nam vertunt sibi nos. Cæterum non semel adnotavimus pronomen et negationem nihil distare in voce. In scriptione est aleph וְלו, hoc est non. De casu vero ambiguum est. Sensus tamen non mutatur. Idem enim sibi volunt, non ipsi sumus nos, et non fecimus nos. Illud certum est Augustinum exponere per accusativum, ad verbum facere, relatum. Nec sic accepit ceu quispiam possit dubitare, se non esse factum a seipso. Sed ne superbiamus, quin potius agnoscamus nos habere ab opifice nostro quidquid habemus. Porro in Græco manifeste est rectus casus καὶ οὐχ ἑαυτῶν, sic tamen ut videatur mente repeti quod mox erat ἑαυτῶν. Denique volvens editionem Hispaniensem inveni scriptum וְלו, sicut dicebamus Hieronymum legisse.

PSALMUS C.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS IPSI DAVID. »

Misericordiam et judicium. Titulus: *Psalmus ipsi David*. [Cassiod., Alcuin.] Psalmus iste centesimus est, et sicut centenarius perfectus numerus est, ita iste psalmus continet et docet formam perfectæ sanctitatis. Hic enim docemur bona appetere, mala renuere: quæ est perfecta conversatio vitæ. Et quia

omne bonum nostrum Christo attribuendum est, ideo titulus habet: *Ipsi David*. Et est sensus: *Psalmus iste attribuitur ipsi David*, id est Christo, ut hoc totum quod hic docemur, virtutibus Christi applicetur, nihil illi terreno regi. Et cantat hoc Christus, et nos in illo. Hæc enim vox competit capiti et corpori. Agit autem de misericordia et judicio.

Intentio : Monet bona appetere, et mala renuere. Modus : [Cassiod.] Tripartitus est psalmus. Primo de misericordia et iudicio proponit. Secundo exponit quæ sit via immaculata, ibi, *perambulabam*. Tertio dicit quis sit finis malorum, ibi, *in matutino*. De misericordia ergo et iudicio proponens ait, o

VERS. 1. — « Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine. »

Domine cantabo, [Aug., Gl. int.] id est jucunde annuntiabo misericordiam, quæ modo est, et iudicium quod erit in futuro. Et hoc tibi, id est ad tuum honorem, qui utroque laudabiliter uteris. [Aug.] Nemo ergo de misericordia Dei desperet ac præsumat ad impunitatem, quia est ei iudicium; et nemo immutatus in melius iudicium timeat, quia præcedet misericordia. Hæc semper simul in eo sunt. Deus enim nec in bonitate misericordiæ perdit iudicii severitatem, nec in iudicando cum severitate amittit misericordiæ bonitatem. Sed et per tempora hæc duo distinguuntur, secundum effectus. Misericordia enim nunc omnibus offertur et multipliciter exhibetur; iudicium autem in futuro. Hic enim est tempus misericordiæ, cum Dei patientia, peccantes ad poenitentiam adducit et bonis et malis bona temporalia præstat. In futuro autem tempus iudicii, cum unicuique secundum merita reddet. [Cassiod., Alcuin.] Hæc duo mutua sibi junguntur societate. In his breviter omnia opera Dei includit. Et hic est præmissa causa, quare sic se habet, sicut postea subdit, cum ait :

VERS. 2. — « Psallam et intelligam in via immaculata, quando venies ad me. »

Psallam et intelligam in via. [Haym., Hier., Alcuin.] Quasi dicat : Cantabo misericordiam et iudicium. Et propter hæc duo *psallam*, id est in hilaritate bene operabor, et *intelligam quando venies ad me* in secundo adventu, vel in obitu cujusque, ego, dico, positus in *via immaculata*. [Aug., Gl. int.] Psallere enim est in hilaritate operari, et intelligere non potes, nisi in via immaculata, sed in ea intelligitur, quando ad nos veniat Deus. Vel ita : Ego psallam et intelligam, existens in via immaculata. Non mutatur sensus, psallam et intelligam, per hoc quando, id est quia venies ad me, id est ope tua psallam et intelligam? [Cassiod.] Vel ita : Psallam, id est hilariter operabor, et per hoc intelligam; hoc enim dat psallere, ut intelligam mente, quod oculis non patet, id est credam quod veniet quem iste tantum desiderat. Et hoc est : Intelligam, dico, quando venies ad me, per carnem, in primo adventu. Venies dico, in via immaculata, quia mundum sine peccato transilivit.

PARS II. VERS. 3. — « Perambulabam in innocentia cordis mei, in medio domus mee. »

Perambulabam. [Alcuin., Gl. int.] Secunda pars, ubi exponit quæ sit via immaculata. Quasi dicat : Psallam et intelligam in via immaculata, antequam etiam intelligerem, *perambulabam*, etc. Vel ita con-

tinua : Quæ est via immaculata? ea est innocentia. Unde subdit : *Perambulabam in innocentia*. [Aug.] Quasi dicat : Hæc via immaculata ab innocentia incipit, et consummatur. Non est opus multis verbis. Innocens esto, et perfecisti iustitiam; sed duobus modis nocet homo, si facit miserum, vel si deserit miserum. Innocens vero est qui nec sibi nec aliis nocet. Unde iste ait : *Perambulabam*, vel *deambulabam*. Quasi dicat : Amplia via, in innocentia cordis mei; angustias enim patitur omnis malitia, sola innocentia lata est, ubi deambuletur, quasi spatio. Hæc sunt deambulatoria sacerdotum, in Ezechiele. Deinde exponit quod dixerat, scilicet *perambulabam*, in medio domus mee, id est cordis mei, in quo quiete habitat bene conscius : alii autem foras pelluntur, quasi a fumo, vel stillicidio, vel mala uxore, et in nugis extra quiescunt, et de his qui foris sunt, circa corpus delectantur, quia non est illis bene intus, unde gaudeant in conscientia sua. [Cassiod., Aug.] Vel in persona Christi, hoc potest legi sic, quasi dicat : Quæ est via immaculata? innocentia. Ego perambulabam in innocentia cordis mei, quasi non transitoria quæsi, sed cucurri viam mundi existens, in medio domus tue, alia littera, id est Ecclesiæ, in cuius medio existo, quasi exemplo omnium. Innocentia hoc potest, ut faciat eum habitare in medio domus Dei, quasi honorabilem et exemplum aliorum.

VERS. 4. — « Non proponebam ante oculos meos rem injustam; facientes prævaricationes odivi. »

Non proponebam, [Cassiod., Alcuin.] Innocentiam per partes exponit, primo dicit, quia nihil habet cum malis, sic : *Non proponebam rem injustam ante oculos meos*, etc., usque oculi mei, ubi dicit, quia pars est ei cum iustis. Et deinde dicit quod versutias diaboli de corde fugat, ibi, *in matutino*, etc. Quasi dicat : *Perambulabam in innocentia*, hoc utique dicit totus Christus, quod non proponebam ante oculos meos rem injustam, [Aug.] id est non diligebam rem injustam, nec placuit mihi iniustitia alterius, *facientes prævaricationem*. Exponit rem injustam, quasi dicat : **217** Non diligebam rem injustam, sed potius, facientes prævaricationem, [Aug.] id est eos qui legem Dei non faciunt, etsi in Ecclesia sint, odivi, id est a me repuli prævaricatores; sed non homines, id est non ex eo quod sunt homines, sed quia prævaricatores.

VERS. 5. — « Non adhæsit mihi cor pravam; declinantem a me malignum non cognoscebam. »

Non adhæsit. [Alcuin., Aug.] Deinde exponit quos dixerat prævaricatores, subdens : *Non adhæsit mihi cor pravam*, id est qui prævaricatur corde, quasi non consensu non rectis. *Declinantem a me malignum*, [Cassiod.] id est hæreticum hominem, qui a Catholicis dissentit, et qui a rectis semitis deviat *non agnoscebam*, [Aug., Cassiod.] id est non approbabam, non mihi placebat, quia etsi signati sint nobiscum sacramentis, non tamen inde sunt. [Aug.] Vel, non adhæsit mihi cor pravam, id est cor tor-

tum quod habet qui non vult omnia quæ Deus vult, sed etsi timet infirmus, quod præsignavit Jesus timens, tamen subdat se Deo dicens cum Christo: *Transeat a me calix iste; fiat tamen voluntas tua* (Matth. xvi). Vitet ergo mala, quantum potest: et si non potest, subeat. Et non cognoscebam malignum declinantem. Declinat omnis qui dissimilis est a me, quem prius eis proposui imitandum.

VERS. 6. — « Detrahentem secreto proximo suo; hunc persequabar. »

Detrahentem proximo suo secreto. [Aug., Cassiod., Gl. int.] Palam non audet detrahere qui falsa tenet. *Hunc persequabar*, ne hoc ageret.

VERS. 7. — « Superbo oculo et insatiabili corde; cum hoc non edebam. »

Superbo oculo. [Cassiod., Haym.] id est cum tumido corde, et *insatiabili corde*, id est cum avaro, cum hoc notabili non edebam corporalia, vel spiritualia, ad litteram. Talium consortium vitavit. [Aug.] Vel potius spiritualiter hoc accipiendum est. Nam et Jesus cum superbis convivatus legitur ut cum Pharisæo (Luc. ix), quando venit ad eum peccatrix mulier Maria (Luc. vii), et nos quoque abstinemus a convivio fratrum notabilium, ut corrigantur. Facimus hoc plerumque et propter medicinam; sed cum extraneis multis edimus, ut cum paganis, et cum aliis impiis, atque superbis. Quid est ergo quod ait, cum superbo oculo non edebam, et cum insatiabili corde? Habet epulas suas cor superbum, et insatiabile, unde pascitur, sed non reficitur. Epulæ enim superbi cordis, quod est insatiabile, est invidia. Superbia enim mater est invidiæ, quæ pascitur et gaudet alienis malis, sed non satiatur. Hoc ergo cibo superbiæ et invidiæ iniquitatis non pascitur iustus, sed pascitur cibo justitiæ. Unde: *Beati qui esuriunt et sitiunt iustitiam*, etc. (Matth. v.) Hoc est superbo oculo et insatiabili corde, cum hoc non edebam, id est non pascebar, nec delectabar superbiæ epulis et invidiæ.

VERS. 8. — « Oculi mei ad fideles terræ, ut sedeant mecum; ambulans in via immaculata, hic mihi ministrabat. »

Oculi mei. [Cassiod.] Hic exsequitur alteram partem innocentie, scilicet quod cum iustis habet partem. [Aug., Cassiod., Gl. int.] Quasi dicat: Cum talibus non edebas unde ergo pascebaris? Ecce oculi mei cordis erant ad fideles, id est fideles placuerunt mihi, dicit iustus generalis. Fideles dico terræ, [Cassiod., Alcuin.] id est degentes in terra ubi sunt tot illecebræ, unde major corona est eis. Vel, ad fideles terræ, id est qui per totum mundum sunt ut sedeant mecum, scilicet in unitate fidei mecum permaneant. Vel sedeant mecum, id est ut participant mecum regno æterno, in persona ejusdem iusti. *Ambulans in via immaculata*, hic mihi non alius ministrabat, ad litteram. [Cassiod.] Maxime convenit hoc sacerdotibus, ut pravis non cohabitent, sed

VERS. 9. — « Non habitabit in medio domus meæ

A « qui facit superbiam; qui loquitur iniqua, non direxit in conspectu oculorum meorum. »

Qui facit superbiam, [Cassiod.] id est quilibet superbus, non habitabit in medio domus meæ, ad litteram. Hæc dicit ne videatur approbare quos habet familiares, si mali sint. [Aug.] Vel in persona Christi dici potest, oculi mei ad fideles terræ. Hoc non mutatur. Ut sedeant mecum, super duodecim sedes, judicantes duodecim tribus Israel (Matth. xix), id est ut judicent mecum. *Ambulans in via immaculata*, hic mihi ministrabat Evangelium, mihi, non sibi; non querens quæ sua sunt, sed Christi. Sed qui facit superbiam non habitabit in medio domus meæ, id est in corde meo, ubi mitis et quietus habitat mihi placens; superbus vero inde resilit. Vel non habitabit in medio domus meæ, id est Ecclesiæ. [Alcuin.] Etsi enim aliquandiu toleretur gratia correctionis, non tamen præeminere meritis nihil potest. Non est in populo meo granum, sed palea. [Gl. int., Cassiod.] Sequitur ex persona totius Christi: *Qui loquitur iniqua*, quilibet maledicus, non direxit in conspectu oculorum meorum, quia etsi apud se et apud stultos, apud me tamen non est gloriosus.

VERS. 10. — « In matutino interficiebam omnes peccatores terræ; ut disperderem de civitate Domini omnes operantes iniquitatem. »

In matutino. [Aug.] Tertia pars ubi ostendit qui finis eorum malorum sit, et loquitur hic Christus. Et nota quia jam enumeravit superius, quod ei non adhæserunt nisi boni. Et quasi aliquis diceret: Quia tibi non adhærent nisi boni, cur ergo malos in tua civitate tanto tempore tolerasti? Respondetur quia tempus misericordiæ est, modo nox est, nondum omnia sunt manifesta. Et in hac nocte abundant tentationes, in qua transeunt bestię sylvæ, et catuli leonum, id est diaboli quærunt sibi escam a Deo, scilicet ut tentent fideles. Unde Dominus ait discipulis: *Satanas expellit vos vexare sicut triticum* (Luc. xxii). Ab homine triticum non manducatur, nisi primo conteratur, ut panis fiat. Sic neminem manducat diabolus, nisi prius per tribulationem contriverit. In hac ergo nocte parco, tollo, corrogo, sed in matutino, [Aug.] id est cum dies iudicii advenerit, et erunt omnia aperta, quæ modo sunt occulta, dum nescit qualis post erit, qui modo bonus est et malus, interficiebam omnes peccatores terræ, id est mittentur mali in ignem æternum, quia modo. Ideo tolerantur mali a longanimi, ut corrigantur, quod si non fecerint tempore misericordiæ, quod modo est, post interficientur. Et hoc est quod ait, in matutinis interficiebam omnes peccatores terræ, id est in iudicio mittam malos in ignem æternum. Quare? ut disperdantur omnes operantes iniquitatem de civitate Domini, id est de societate Ecclesiæ. Modo enim in ea sunt, sed eis parcitur, quia tempus est misericordiæ, sed tempore iudicii separabuntur. Ecce finitur psalmus in eo unde incipit: *Misericordiam et iudicium cunctis tibi, Do-*

nime. [Alcuin., Haym.] Hoc etiam justo convenit, quia praevidet hoc futurum. Et ideo sic se habet, sicut supra dixit. Et est, in matutinis interficiebam omnes peccatores terra, id est praevidebam omnes malos interficiendos, ita ut disperderem, id est viderem disperdendos, omnes operantes iniquitatem.

[Cassiod.] Vel aliter potest dici in persona iusti. Ostenditur hic tertia pars innocentiae; post vitatos nempe malos iustus ad se reversus, addit quod suggestiones daemonum de corde suo expulit. Quasi dicat: Non tantum homines malos vitavi, sed etiam vitia declinavi, quia, in matutino, id est in initio suggestionis, quando quasi crepuscula tentationum incipiunt apparere, interficiebam, oratione qua debent ejici ne crescant, omnes peccatores terra, id est demones, qui omnem carnem faciunt peccare: ita interficiebam ut disperderem omnes operantes iniquitatem, id est omnes immissiones, vel submissiones diaboli, de civitate Domini. Civitas Dei est anima iusti, unde diabolus subjicitur et removetur.

COLLATIO IN PSALMUM C: « MISERICORDIAM ET JUDICIUM, » ETC.

VERS. 4. — *Non adhesit mihi cor pravam.* Hebraei dirimunt hanc clausulam in duas partes, ut prior, nempe *non adhesit mihi*, pertineat ad finem hujus versiculi. Deinde *cor pravam* jungatur se-

quentibus. Quia vero non adhesit mihi videbatur sensum generare imperfectum, addidit Munsterus tale quid, praesertim cum vertisset ita mox praecedentia, *praevaricationes odii*, ut verbum *adhaerebit* non haberet quo referretur. Hieronymus tamen et qui similiter vertunt, ad id non urgebantur. *Faciens*, inquit, aut *facere praevaricationes odii*. Et quod sequitur *nec adhaerebit*, respondet commode. Caeterum de hac quaestione superius pluribus actum est.

VERS. 6. — *Insatiabili corde.* Hieronymus dicit *altum corde*. Caeteris *eastum* vel *latum corde* רחב לבב REHAB LEBAB. Alqui seu intelligas avarum seu eum qui non satiatur malis alienis, Septuaginta probe reddunt, ac mox, cum hoc non edebam. Hieronymus, cum hoc esse non potero. Assonant caeteri dicentes, hunc non patiar, aut non potero ferre. Estimamus Septuaginta legisse לֹא לֹא לֹא לֹא ACAL a the-mate מֵאֵל ACAL, comedit. Nunc legimus לֹא לֹא לֹא B VCAL a radice יָלַל IACAL, potuit, etiamsi intelligentia eodem conspiret.

VERS. 9. — *Non direxit in conspectu oculorum meorum.* Pro particula *direxit*, habent Hebraei verbum passivum quod, si nudaveris punctulis, indiscriminatim leges active aut passive יָדָר, *direxit* sive *diriget*, *dirigetur*, *firmabitur*, *praeprabitur*. Hieronymus respiciens sensum potius quam verba, vertit *non placebit*. Ergo לֹא יָדָר לֹא IACUM, non *direxit*, accipiendo futurum loco praeteriti. Hoc est interprete Cassiodoro, non *profecti*. Sed יָדָר לֹא לֹא UCUM, hoc est non *firmabitur*, perseverante sensu

PSALMUS CI.

PSALMI TITULUS: « ORATIO PAUPERIS CUM ANXIARETUR, ET IN CONSPECTU DOMINI EFFUDIT PRECEM SUAM. »

Domine, exaudi orationem meam. Titulus: Oratio pauperis cum anxietate, et in conspectu Domini effudit preceam suam. [Cassiod., Aug.] Iste est quintus psalmus poenitentiae, et quartus qui oratio dicitur; pauper vero de quo agit titulus Christus est, qui cum esset dives Deus apud Deum, per quem et omnia facta sunt (Joan. i), factus est pauper, secundum formam servi (II Cor. viii), sed pauperior est in membris, quorum egestati suam abdidit paupertatem, ut eis suas communicaret divitias. Ubi enim se praepravit membra ditavit, in quibus etiam poenitentes quos in se transfiguravit, id est in quorum persona loquens dicit: Cinerem tanquam panem manducabam. Non enim in ea egestate erat, ut haec in sua persona dicere posset, sed in membris. Ecce quomodo contemperatur tam ima tam alto, id est unione vocis conjunguntur membra capiti. Scit enim sunt duo in carne una, sic et in voce una. Sicut etiam a propheta Isaia sponsus et sponsa dicitur his verbis: Sicut sponsum alligavit in mitram, et sicut sponsam induit me ornamento (Isa. lxi). Sponsus dicitur propter caput, et sponsa propter corpus dicitur. Nec tamen mutatur vox, vel persona. Christus ergo pauper in nobis et nobiscum et propter nos. (133) Hic orat in persona poenitentis suam dejectionem,

et causam dejectionis recognoscentis, et a peccatis liberari, atque in pristinum statum restitui petentis. Et est sensus: Psalmus iste est oratio pauperis, [Alcuin.] id est Christus, qui est pauper et in se, et in membris, 218 in quorum persona loquitur. Oratio dico habita cum anxietate. In miseris, in quas dejectus est per peccatum primi hominis, et ut eas evaderet, effudit preceam suam in conspectu Domini, per quem solum liberari potest.

Intentio. [Cass.] Monet omnes advertere suam miseriam, et petere Dei misericordiam. Modus. Quatuor sunt partitiones. Prima pars est captatio deprecativa. Secunda flebilis narratio, ibi, quia defecerunt. Tertia pars est certitudo impetrandi veniam, ibi, tu autem. Quarto dicit quod de sua brevitate transeat ad aeternitatem, ibi, respondit ei. Et quia in titulo tria memoravit, scilicet orationem, paupertatem, anxietatem, singula suis locis exsecuturus, ab oratione incipit, dicens:

VERS. 1. — « Domine, exaudi orationem meam, et clamor meus ad te veniat. »

Domine, exaudi orationem meam. [Cass.] Ecce oratio, deinde repetit: Et clamor meus. Ecce oratio crevit in clamorem, ad te veniat. Non obstat mihi nubes peccatorum, quae iniquis obsistit. Unde Jeremias: Opposui tibi nubem ne transeat oratio (Thren. iii). [Aug.] Ideo autem geminatur oratio, quia in geminatione ista affectus poenitentis ostenditur. Et

(133) Ex Greg. in vii psal. poenitent.

est hic figura epimone, per tres versus, id est crebra repetitio sententiæ.

VERS. 2. — « Non avertas faciem tuam a me, in quacunq[ue] die tribulor, inclina ad me aurem tuam. »

Non avertas, etc. Et quia oro et clamo, da aurem, da faciem præsertim, quia tribulor, et invoco. Et hoc est quod sequitur: *Non avertas a me* pœnitente, sed a peccatis, *faciem tuam*. [Cassiod.] Respuis quidem iniquorum munus, sed non pœnitentiam devotorum. *Inclina ad me*, [Aug.] id est, mihi humili, *aurem tuam in quacunq[ue] die tribulor*. Hoc ideo dicit, quia in membris, non uno tantum, sed omni tempore tribulatur, etc.

VERS. 3. — « In quacunq[ue] die invocavero te, velociter exaudi me. »

Velociter exaudi me, [Cass., Alcuin.] quia non jam terram terrenus, sed cœlum redemptus peto. Cui desiderio dicis, adhuc te loquente dicam: Ecce adsum. Exaudi dico, *in quacunq[ue] die invocavero te*. Hoc ideo dicit, quia in omnibus fidelibus et in omni tempore invocatur.

PARS II. VERS. 4. — « Quia defecerunt sicut fumus dies mei; et ossa mea sicut cremum aruerunt. »

Quia defecerunt. [Cass., Alcuin.] Secunda pars, in qua est flebilis narratio, in qua exponitur quæ paupertas, et quæ tribulatio sit ei: unde clamat jam aperit. Quasi dicat: Ideo clamo, *quia defecerunt dies mei*, [Aug., Hier., Cassiod.] id est non lux ista visibilis, scilicet illuminatio aeris a sole, sed tempora vitæ meæ. Defecerunt dico, *sicut fumus*, id est propter elationem superbiæ. Elato enim Adam, dies deficiunt. *Et ossa mea sicut cremum aruerunt*, id est animæ virtus et fortitudo contracta est. Misericordia pium iudicem movere potest: hic notatur paupertas. Vel ita: Et ossa mea, [Aug.] id est fortes qui carnes portant, id est infirmos, *sicut in frixorio confrixæ sunt*, alia littera. Eorum quippe frixorium sunt omnes qui scandalizantur, tantum enim frigitur justus et bonus, quantum amat. Unde Apostolus: *Quis infirmatur, et non infirmor? et quis scandalizatur, elego non uror?* (II Cor. II.) Vel ita: [Cassiod.] Et ossa mea sicut in frixorio confrixæ sunt, id est fortitudo animi recollectione peccatorum, quasi fricta contrahitur, vel timore iudicii. Confrixæ sunt ossa mea. Jam enim frigitur homo, dum timet se arsurum.

VERS. 5. — « Percussus sum ut fenum, et aruit cor meum, quia oblitus sum comedere panem meum. »

Percussus sum, [Aug.] id est mortalis factus sum in Adam, a quo propagata est miseria, *ut fenum*. Bene hoc dicit, quia omnis caro fenum (Isa. XL). Fenum quippe viret, sed percussus facile sentit injuriam: sic hominis caro in lege Dei virens, ab eadem succisa arescit. *Et aruit cor meum* sterilitate

A peccati. [Aug.] Sed unde hoc contigit? *quia oblitus sum comedere panem meum*, id est verbum Dei custodire, quia præceptum quod Deus dedit, omisit, et bibit venenum serpentis, consentiendo ejus malignæ persuasioni. Sed modo crucifixo Domino, redit commemoratio, et comedit panem qui de cœlo descendit (Joan. VI). Nota quod ait, oblitus sum; natura enim peccantium ostenditur, [Cassiod., Gl. int., Aug.] quia, dum peccatum appetitur, contemplatio Dei non habetur. Quapropter? Quia oblitus sum, nunc gemo, non pro terrenis, sed pro æternis, et pro aliis, qui de terrenis gemunt.

VERS. 6. — « A voce gemitus mei adhæsit os meum carni meæ. »

B *A voce gemitus mei*. [Aug.] Non illorum qui de terrenis, non de spiritualibus gemunt, quos iste gemit. Gemunt enim illi, et gemit iste; sed aliter illi, aliter iste. A voce, inquam, gemitus mei *adhæsit os meum*, vel, adhæserunt ossa mea, *carni meæ*, id est per gemitum talem patet quod adherent ossa carni, id est fortes infirmis, portando infirmitatem eorum. Unde Apostolus: *Nos firmi debemus infirmitatem infirmorum portare* (Rom. XV). Vel aliter potest legi: (134) Oblitus sum comedere panem meum, id est servare præceptum Dei. Et hoc, a voce gemitus mei, id est a voce diaboli, ex quo est gemitus et miseria mea. Unde: *Adhæsit os meum carni meæ*, id est ratio sensualitati consensit.

C VERS. 7. — « Similis factus sum pellicano solitudinis; factus sum sicut nycticorax in domicilio. »

VERS. 8. — « Vigilavi, et factus sum sicut passer solitarius in tecto. »

Vigilavi et factus sum sicut passer solitarius, [Aug.] vel singularis, vel unicus; *in tecto*, vel in domicilio. Tres aves, et tria loca hic distinguuntur. Aves: pellicanus, nycticorax et passer; loca: solitudo, parietina et tectum. Et dicitur pellicanus in solitudine, nycticorax in parietinis, passer in tecto. Pellicanus avis est quæ in solitudine habitat. Nycticorax, quæ est vigil et teter corvus noctis, habitat in parietinis, quæ vulgo dicuntur ruinæ, ubi parietes stant sine tecto, ubi habitat nycticorax avis, quæ noctem amat. Passer tecta amat. Unus homo autem vel plures possunt habere personam trium avium, tria vero loca tria sunt genera hominum. Est enim solitudo, ubi Christiani non sunt, nec fuerunt; parietinæ ubi fuerunt, sed corruerunt; tectum, ubi fuerunt, nec ceciderunt, manentes in domo. Verus ergo prædicator, si venit inter eos, ubi Christiani non sunt, *similis est pellicano solitudinis*. Si autem venit ad eos qui fuerunt et ceciderunt, est *sicut nycticorax in domicilio*, vel parietinis, quia nec eorum tenebras deserit, sed vult eos lucrari. Si autem venit ad eos, qui crediderunt, nec ceciderunt manentes in domo Ecclesiæ, sed tepide agentes, passer est in tecto, et clamat eis qui sub tecto, id est sub

carne torpent, cum illesit super carnem. Unde Dominus in Evangelio dicit: *Qui in tecto est, non descendat tollere aliquid (Matth. xxiv).* Et alibi: *Quod in aure auditis, predicate super tecta (Matth. x).* Vel per has aves Christus accipitur. Pellicanus dicitur, etsi non certum sit rostro pullos occidere suos, et triduo lugere, tunc rostro sanguinem suum super eos fundere, unde illi reviviscunt. Sic Christus occidit, ut Paulum persecutorem, et sanguine suo vivificat, juxta illud: *Ego occidam, et ego vivere faciam; percutiam et sanabo (Deut. xxxii).* Dicitur autem habitare in solitudine, quod Christo proprie congruit, quia solus de Virgine natus est: post nativitatem vero, venit ad passionem, ubi a ruinis occiditur, id est a Judæis qui ceciderant exæcati. Sed et eos amat Dominus dicens: *Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt (Luc. xxiv).* Tunc ideo fuit quasi nycticorax in parietinis, sed qui in passione dormierat, vigilavit in resurrectione, et volando in cælum factus est sicut passer singularis in tecto, [Cassiod.] id est in cælo, ubi interpellat pro nobis. Vel diversa genera pœnitentium notat per has aves. Pellicano enim avi maciei nimie et solivagæ comparantur eremitæ. Nycticoraci vero similatur ille qui a publico remotus, dum alii nocte hujus sæculi dormiunt, vigilat [Cassiod., Alcuin.] et sibi querit escas mentis, qui si non inter homines, extra tamen est in alto dicentis: *Qui in nocte dormiunt. Vere passer est ille qui sagax ad alta virtutum fugit, ubi tutus est a laqueis; qui solitarius vel unicus dicitur, propter charitatem quæ ex multis unum facit. Et dicitur esse in tecto, vel ædificio, propter altitudinem fidei, ut non descendat aliquid tollere de domo (Matth. xxiv).*

VERS. 9. — « Tota die exprobrabant mihi inimici mei; et qui laudabant me, adversum me jurabant. »

Tota die, etc. [Gl. int.] Loquitur hic Christus. Quasi dicat: Quia occido et vivifico, ideo inimici mei exprobrabant mihi tota die, [Aug.] quia peccatores membra mea facio, ut cum dixerunt: *Quare magister vester manducat cum publicanis et peccatoribus? (Matth. xix)* Et qui laudabant me ore palam, sed fecte, adversum me jurabant. id est conspirabant. Quare?

VERS. 10. — « Quia cinerem tanquam panem manducabam, et poculum meum cum fletu miscebam. »

Quia cinerem tanquam panem manducabam, et poculum meum cum fletu miscebam, [Aug., Alcuin.] id est, quia hæc genera hominum in membris habere volui, scilicet pœnitentes qui significantur per cinerem et fletum. Cinis enim et cilicium sunt arma pœnitentium. [Alcuin., Cassiod.] Vel in persona justitæ accipi potest, quasi dicat: Ita frigus pro aliis et gemo. Et ad cumulum mali, tota die exprobrabant mihi inimici mei, quos diabolus aliter nequi perdere, arte quadam vult capere; facit enim irrideri pœnitentes, quasi jurent in eorum detestatione irrisores, qui laudabant eos, dum cum eis erant

A sæculares. Unde subdit: Et qui me laudabant, dum cum eis fruerer sæculari vita, adversum me jurabant, id est conspirabant. Quare? *quia cinerem, [Cassiod., Alcuin.] id est reliquias peccatorum, tanquam panem manducabam, id est pœnitendo consumebam, quia etiam tenuia peccata, id est levia, per pœnitentiam sunt consumenda. Et poculum meum cum fletu miscebam, etsi hoc ad litteram accipi possit, magis tamen de calice Domini accipiendum est, quem lacrymæ faciunt dulciorem. Vel ita, quia cinerem, quasi dicat: Exprobrabant mihi inimici, sed non curabam, quia cinerem tanquam panem manducabam, id est in ipsa dejectione reficiebar; adeo placebat mihi. Et poculum meum, id est temporalem jucunditatem, cum fletu miscebam. Vel, poculum, id est desiderium cœlestis patriæ, pro dilatione, cum fletu miscebam, id est cum lacrymis miscui. Vel, poculum, id est potum sacrarum Scripturarum, quæ antiqua recolunt, cum fletu miscebam, dum attendi bona quæ amisi, et mala quæ reperi. Hic autem fletus unde mihi est?*

VERS. 11. — « A facie iræ indignationis tuæ: quia elevans allisisti me. »

A facie iræ et indignationis. [Cassiod.] Ira est ultio; indignatio in nobis est motio animi, qua indignamur. 219 etiam filiis. Ira autem est impetus in puniendo, quæ in Deum non cadit, sed est anthropopathos. Et est a facie iræ tuæ, [Aug.] id est ab instantia vindictæ, quæ in Adam fuit cum qua nati sumus. Hæc ira est de propagine iniquitatis de massa peccati. Unde Apostolus: *Fuimus et nos natura filii iræ (Ephes. ii).* Et Dominus ait: Ira Dei manet super eos qui non credunt [Joan. iii]. Non ait veniet, sed, manet, quia non tollitur in qua natus est. Et indignationis tuæ quam merui actualiter peccando. [Gl. int., Aug.] Et loquitur hic Ecclesia. Et bene dico a facie iræ tuæ, quia elevans me, in honorem faciendo ad imaginem tuam, qua omnia animalia superamus, gravius allisisti me. Nihil enim habet hanc peccati miseriam, et gehennæ, nisi homo. Quod pecus plangit de peccato? quæ avis timet gehennam ignis æterni? quia nulla est ei participatio beatæ vitæ. Ideo nulli sunt stimuli miseriarum. Et vere allisisti, quia

D VERS. 12. — « Dies mei sicut umbra declinaverunt; et ego sicut fenum arui. »

Dies mei, qui sunt sicut umbra, id est obscuri et vani, [Gl. int., Aug., Cassiod.] declinaverunt. Sicut umbra, id est quasi inutiles transeunt. Quasi dicat: Quia ego a vero declinavi, similes mihi facti sunt declinantes dies mei, et ego arui quasi fenum, sine rore gratiæ.

PARS III. VERS. 13. — « Tu autem, Domine, in æternum permanes; et memoriale tuum in generatione et generationem. »

Tu autem, Domine. [Cassiod., Alcuin.] Tertia pars, ubi ostenditur certitudo impetrandi veniam. Jam consurgit lapsus ad prophetandum, jam pœnitens caput relevat. Quasi dicat: [Aug.] Hæc ego

justo iudicio tuo patior, sed in viges, ut liberes qui A
viguisti, ut me humiliares. Et hoc est: *Tu autem, Domine, permanes in æternum*. Ergo temporalem servet æternus. Non enim quia ego cecidi, tu se-
nuisti. Vigas ad meliorandum, quia venguisti ad me humiliandum. *Et memoriale tuum*, [Cassiod., Alcuin., Aug.] id est promissum memorabile de te, scilicet reparatio, qua tu nostri, vel nos tui me-
nores sumus. Vel, memoriale tuum, id est memo-
ria qua memor nostri es, quia non oblivisceris no-
stri. *Est in generationem præsentem, et generationem futuram*, quia promissionem habemus vitæ quæ nunc est et futuræ (I Tim. iv). Bene dico memo-
riale, nam

VERS. 14. — « Tu exurgens misereberis Sion; B
quia tempus miserendi ejus, quia venit tem-
pus. »

Tu exurgens ad regnandum, [Aug.] qui quasi dormiens distuleras, misereberis prius Sion, id est Judæ. Unde apostoli et alii fratres fuerunt, quorum erat cor unum et anima una in Deum (Act. iv). Misereberis dico, quia tempus miserendi ejus venit, de quo dicit Apostolus: *Cum venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum factum de muliere, factum sub lege* (Galat. iv). Et repetit quia venit tempus acceptabile. Unde: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi). Et nota quod ait: Venit tempus. [Cassiod.] Hoc enim ideo ait, quia omnia ordine voluit fieri Deus, et tempus ad hoc disposuit, ubi opportunitas apte ordinata est. Et vere misereberis Sion.

VERS. 15. — « Quoniam placuerunt servis tuis la-
pides ejus; et terræ ejus miserebuntur. »

Quoniam placuerunt servis tuis, id est apostolis, lapides ejus, Sion, [Aug.] id est prophetæ firmi placent. Sunt enim in Sion lapides, sunt et non lapides, scilicet pulvis, terra. Unde subdit: *Et terræ, vel, pulveris ejus miserebuntur*. Lapidis placent servis, et ipsi servi miserentur terræ. Lapidis sunt prophetæ, ibi præmissa est prædicatio, inde sumptum est evangelicum officium. Servi ergo, id est apostoli, agnoscunt in lapidibus, id est in prophetis eloquia Dei, et de terra formant imaginem Dei, dum terreni mundantur, quorum miserentur. Sicut ergo de pulvere terræ formatus est homo, ita de pulvere ruentium parietinarum Dei imago reformatur (Act. ii). Inde est quod misso Spiritu sancto multi crediderunt eorum qui Dominum crucifixerant; de illo enim pulvere multa millia credentium venerunt, pretia rerum suarum ad pedes apostolorum ponentium (Act. iv). Sed non tantum hoc in Sion factum est, imo venit et alius paries de gentibus. Unde subdit:

VERS. 16. — « Et timebunt gentes nomen tuum C
Domine; et omnes reges terræ gloriam tuam. »

Et timebunt gentes. [Gl. int.] Quæ modo timere nesciunt, nomen tuum, et omnes reges terræ timebunt gloriam tuam, majorem sua. Ideo hæc,

VERS. 17. — « Quia ædificavit Dominus Sion: et videbitur in gloria sua. »

Quia Dominus ædificavit, vel, ædificabit Sion, [Aug.] id est Ecclesiam. Hoc modo agitur, et tandem in ædificata Sion, videbitur in gloria sua: quod non modo, tunc videbitur gloriosus, qui primo visus est in illa infirmitate. Unde: *Vidimus eum non habentem speciem neque decorem* (Isa. LIII). *Ædificavit Sion, quia,*

VERS. 18. — « Respexit in orationem humilium; et non sprexit precem eorum. »

Respexit in orationem humilium, [Cassiod., Aug.] qui spiritu pleni orabant ut veniret. Hoc agitur in ædificatione Sion: orant, gemunt ædificantes, qui sunt unus pauper, et pauperes multi. Unde in titulo singulariter, hic pluraliter dicit; sed unus dicitur propter unitatem pacis Ecclesiæ; multi propter latitudinem. Ergo nunc oratur, nunc curritur, nunc cinis tanquam panis manducatur, et nunc potus cum fletu miscetur, ne in futuro sero queratur, inaniter petatur, frustra pulsetur, foris remaneatur, cum quinque virginibus fatuis. *Et non sprexit precem eorum*, [Cassiod.] hoc est respicere, quod non spernere.

VERS. 19. — « Scribantur hæc in generatione altera; et populus qui creabitur laudabit Dominum. »

Scribantur hæc. [Cassiod., Gl. int.] Qui supra penitentia cordebat, jam honore Prophetæ decoratur. Præcipit hæc quæ dixit testimonio Scripturæ firmari, ut ætas futura ea discat. Quasi dicat: Dixi per Christum esse reparationem, per Adam destructionem. Et hæc, scilicet quod reparatio est per Christum, et destructio per Adam, scribantur, [Aug., Cassiod.] ut firmiter teneantur, vel habeantur in generatione altera, id est ad opus generationis novæ. Hæc enim quando scribebantur, non sic proderant generationi Veteris Testamenti; pro sunt vero alteri generationi, id est novæ. Unde subdit: *Et populus qui creabitur*. Nova creatura in Christo, non dico qui creatus est, laudabit Dominum, qui sibi subvenit. Unde Apostolus dicit: *Si qua in Christo nova creatura est vetera transierunt*. Et ecce facta sunt omnia nova (II Cor. v).

VERS. 20. — « Quia prospexit de excelso sancto suo, Dominus de cælo in terram aspexit. »

Quia prospexit, etc. [Aug., Cassiod., Alcuin.] Post gemitus dolentis, jam sunt verba consolationis; jam gaudet pauper. Et nota quia supradixit, *ædificavit Dominus Sion*, et item, *scribantur hæc*. Modo utrumque declarat, scilicet quid dixit scribendum, et quomodo ædificavit. Hoc est enim quod dixit, scribendum, scilicet *quia prospexit*, [Aug. et Cassiod.] id est misertus est de excelso sancto suo, ut ad humiles veniret humilis, et sic ædificavit Sion. Et nota quia Propheta ut præterita dicit, quæ adhuc erant futura, [Gl. int.] deinde evidenter aperit quod dixerat, Dominus de cælo

in terram asperit. Ad quid prospexit? subdit, scilicet

VERS. 21. — « Ut audiret gemitus compeditorum, et solveret filios interemptorum. »

Ut audiret gemitus compeditorum, [Aug.] id est sanctorum, qui sunt compediti timore Dei et disciplina ejus. Timor namque Dei compedes sunt, in quibus gement sancti ad impetrandam misericordiam. Nisi enim compedibus timoris ligati essent martyres, dura et molesta a persecutoribus non sustinuissent. De his compedibus scriptura Sapientiae dicit: *Audi, fili, et excipe sententiam meam, et ne abicias consilium meum, et infer pedem tuum in compedes illius, et in torquem ejus collum tuum, et erunt tibi compedes ejus in protectione fortitudinis, et torques illius in stolam gloriæ* (Eccli. vi). Quas compedes solvunt qui martyres occidunt, et solutis vertuntur in gloriam, ut solveret filios interemptorum, [Aug.] vel mortificatorum (135). Nos autem sumus filii mortificatorum illorum, qui solvimur a nodis peccatorum, et a vinculis cupiditatum. Prospexit ergo Dominus in terram, ut audiret gemitus compeditorum, timore et disciplina ejus. Vel, compeditorum, peccatis, vel mortalitate. Ut solveret filios interemptorum, id est nos a peccatis. Unde alibi: *Dirupisti vincula mea* (Psalm. cxv). Ad quid audiret et solveret? ad hoc,

VERS. 22. — « Ut annuntient in Sion nomen Domini; et laudem ejus in Jerusalem. »

Ut jam annuntient [Aug.] (quod non licuit cum interficerentur compediti), nomen Domini, id est laudem de Dei essentia, in Sion, id est in Ecclesia; et laudem ejus [Gl. int., Greg.] secundum opera, annuntient in Jerusalem, id est in Ecclesia. Ita annuntient

VERS. 23. — « In conveniendo populos in unum, et reges, ut serviant Domino. »

In conveniendo populos et reges terrarum, [Cassiod.] id est ut faciant populos et reges convenire in unum, id est in unitatem fidei et morum, [Aug.] quod fit sanguine mortificatorum, et compeditorum gemitibus qui auditi sunt. Ad quid? Ut serviant Domino.

[Cassiod.] Vel aliter ab illo loco: *Ut audiret gemitus compeditorum*. Compediti dicuntur sancti Veteris Testamenti, qui legalibus vinculis stricti non sunt usi noxia libertate, qui cum gemitu orabant, ut Deus mundum a peccatis solveret, et ut solveret filios interemptorum, id est filios eorum qui fraude diaboli sunt perempti a paternis erroribus liberaret, scilicet apostolos, et alios bonos de illo populo, qui fuerunt filii eorum, quos diabolus interemit, ut sic ipsi liberati, annuntient in Sion nomen Domini. Prædicat futura. Hoc enim in Sion factum est, dum ibi primum loquebantur apostoli variis linguis magnalia Dei (Act. ii). Unde in generalem Ecclesiam cucurrit sermo eorum. Unde sub-

dit: *Et laudem ejus annuntient in Jerusalem*, id est in generali Ecclesia, ita annuntient; in conveniendo populos in unum, et reges ut serviant Domino. Hæc non mutantur.

PARS IV. VERS. 24. — « Respondit ei in via virtutis suæ: Paucitatem dierum meorum nuntia mihi. »

Respondit. [Alcuin., Aug.] Quarta pars, ubi post certitudinem veniæ dicit quod de sua brevitate ad æternitatem transeat. Quasi dicit: Ut annuntient nomen Domini, et laudem ejus in Jerusalem. Et respondit ei, Domino, scilicet laus vel Jerusalem. Superiora verba indicant respondisse ei aut laudem aut Jerusalem. Supra enim memoraverat et laudem et Jerusalem, et populos et reges. Sed ad populos vel ad reges non potest referri, quia si referretur, dixisset responderunt, quia ergo singulari numero dicit respondit, intelligitur respondisse laus, vel Jerusalem: laus respondet, quando ei gratias agunt vocati ab illo, dum bene credunt vel bene vivunt, vel Jerusalem, non illa reproba quæ occidit prophetas, sed illa quæ multos filios parit, vocata respondet, non contemnit, sed fructum reddit. Ecce quid et cui respondit, et ubi respondit, in via, id est in Christo, scilicet in unitate fidei ejus, non 220 in se respondit, id est ex suis meritis. De se enim non esset vox nisi peccati, et qualiter respondit? In via virtutis suæ, id est in fide, qua resurrexisse credit Christum. Via enim virtutis suæ fuit Christus post resurrectionem, cum jam non est infirmus ut prius, cum fuit via infirmitatis: sed fortis in cælo vocat Ecclesiam. Laus autem fidei est, non quia credit mortuum, quod et paganus credit, sed quia credit glorificatum. Respondit ergo ei, non voce, sed corde; non lingua, sed vita; in via, non infirmitatis, sed virtutis suæ, id est in fide Christi, qua credit eum non tantum mortuum, sed resurrexisse et ascendisse ad æqualitatem Patris. Dixi quod Ecclesia respondit Domino, et ubi et qualiter; sed quia prævidit quosdam dicturos, fuit quidem quondam Ecclesia congregans omnes in unum; sed jam desiit, inquit, paucitatem, vel exiguitatem dierum meorum, non æternitatem illorum dierum ubi ero, sed temporales dies, scilicet quandiu ero in hoc sæculo, nuntia mihi. Hoc dicit propter illos qui dicunt jam non esse Ecclesiam. Non vacat vox ista, non est inanis hæc petitio. Ipsa enim via sic annuntiavit: vobiscum sum usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii). Totum vero tempus usque ad finem sæculi, est illa exiguitas dierum, quia omne quod finitur exiguum est, ut inde transeat in æternitatem. Dico nuntia. Et

VERS. 25. — « Ne revoces me in dimidio dierum meorum; in generatione et generationem anni tui. »

Ne revoces me in dimidio dierum meorum, [Aug.]

id est fac ut in toto eo exiguū non desinam; non sic fiat ut hæretici dicunt, usque in finem sæculi, perduc me. Non ideo in dimidio dierum meorum me revoces, sed perfice mihi exiguos dies usque ad finem sæculi, ut postea des æternos. Cur autem de exiguitate quæris? quia in *generatione et generationem* sunt anni tui, id est quia licet illi dies usque in finem sæculi durent, tamen exigui sunt in comparatione tuorum qui non mutantur, qui æterni sunt.

[Cassiod.] Vel ita ab illo loco; *respondit*, etc. Quasi dicat: Annuntiant laudem ejus in Jerusalem, et ipsa Jerusalem, id est Ecclesia, *respondet ei*, Domino gratulando, et obsequendo præceptis ejus. Ubi? *In via virtutis suæ*, [Greg.] id est constantiæ sæcæ, non declinando a bono. Breviter hic diffinitur religio Christiana, cum dicitur *in via virtutis*. Dico respondit, [Cassiod.] et respondendo oravit, hoc: O Deus, *annuntia mihi paucitatem*, vel exiguam dierum meorum, id est breve hoc tempus totius sæculi usque ad finem fac me attendere. Finem quippe sæculi cupit scire, ut cito ad beatitudinem veniat, nec petit noscere diem, neque horam consummationis, quod nemo potest scire, unde Dominus: *De die autem illa, et hora, nemo novit, nec angelus, nec Filius, nisi solus Pater* (Matth. xv). Desiderat autem scire utrum sæculum cito finiatur, ut sic transeat ad vitam. Pro quo subdit: *Ne revoces me in dimidio dierum meorum*, [Greg.] id est transactam vitam, vel ætatem peccatorum. Unde liberatus sum. Vel, ne revoces me in dimidio dierum meorum, ne sinas me revocari a cursu cælestium, ut hæream curæ temporalium, quia hos dimidios et futuros dies continem. Et dicit hos præsentis dies, dimidium dierum, [Alcuin.] vel dies dicit quos in bono in præsentia agit vir sanctus, in quibus meretur præmium vitæ. Dies enim habet, qui eos hic in luce bonæ vitæ agit, sed non sunt nisi dimidii si non adduntur æterni. Et est: Quia tendo ad æterna, ne revoces me in dimidio dierum meorum, [Aug.] id est ut remaneam in his dimidiis diebus, sed adde dies gaudii. *In generatione generationum sunt*, alia littera, *anni tui*, est generatio generationum, quæ non transit, collecta de omnibus generationibus, id est sancti. Collectæ enim sunt sanctæ proles omnium generationum, et facta est inde una generatio generationum, quæ non vadit, nec præterit. In illa erunt anni Domini, qui non transeunt, scilicet æternitas Dei. Non enim aliud sunt anni Dei, aliud ipse; sed anni Dei, æternitas Dei est. Æternitas autem ipsa Dei substantia est, nihil habens mutabile, ubi nihil est præteritum, nihil futurum. Et est, dies mei sunt exigui, sed anni tui, id est æternitas tua, sunt in generatione generationum.

VERS. 26. — « Initio tu, Domine, terram fundasti; et opera manuum tuarum sunt cæli. »

Initio, tu Domine, [Alcuin., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Ne revoces me, quia ad æternitatem tendo,

A quam exponit, dicens, o Domine, terram fundasti. Et hoc, initio, quia æternitate tua præcedis omnia quæ fecisti. Sine initio enim ante creaturas existit. *Et opera manuum tuarum sunt cæli*, ad litteram. Aliibi dicitur: *Verbo Domini cæli firmati sunt* (Psal. xxxiii). Sed quod verbo facit, hoc et manu, id est virtute. Non est enim distinctus corporeis membris. Verbum autem Dei manus ejus est. Et

VERS. 27. — « Ipsi peribunt, tu autem permanes; et omnes sicut vestimentum veterascent. »

Ipsi cæli peribunt, [Aug.] de cælis proximis terræ. Hoc constat quod peribunt, secundum qualitatem. Unde et Petrus: *Terra autem et cæli qui nunc sunt, eodem verbo repositi sunt igni reservandi* (II Petr. iii). De superioribus autem cælis cælorum non est certum, sed si manent, non in se, sed Deo manent. Vel mystice cæli sunt iusti, qui sunt opera manuum ejus: qui secundum vestimentum, id est secundum corpus, peribunt, sed mutabuntur in melius. *Tu autem permanes* immutabilis. [Cassiod.] Sicut æternitatem Dei ostendit, creando omnia, sic manendo post mutata. *Et omnes vel omnia, sicut vestimentum veterascent*. Quasi dicat: Non de angelis accipi potest, sed de mutabilibus, scilicet de cælis, ad litteram. Vel de sanctis, qui veterascent sicut vestimentum, id est secundum corpus quod more vestis consumitur.

VERS. 28. — « Et sicut opertorium mutabis eos, et mutabuntur: tu autem idem ipse es, et anni tui non deficient. »

C *Et sicut opertorium mutabis eos*. Cælos accipe, qui omnia operiunt, qui etiam mutabuntur. Unde subdit: *Et mutabuntur*, [Cassiod., Aug.] mutata vel mutanda recte dicuntur, quia jam non subiacebunt corruptioni, sicut ante. *Tu autem qui dixisti: Ego sum qui sum* (Exod. iii), *idem ipse es*, id est immutabilis et omnipotens. Licet enim omnia sint ex te, et per te, et in te, non tamen sunt quod ipse es, qui es mutans, non mutatus; faciens, non factus; movens, sed manens. *Et anni tui*, qui erunt in generatione generationum, *non deficient*; sed an ibi esse poterimus? utique. Audi quod sequitur:

VERS. 29. — « Filii servorum tuorum habitabunt, et semen eorum in sæculum dirigetur. »

D *Filii servorum tuorum*, etc. [Cassiod., Aug.] Illaris conclusio est hic, qua dicimur ibi habitaturi. Quasi dicat: Anni tui non deficient. Et in tuis annis habitabunt filii servorum tuorum, [Aug.] id est prophetarum et apostolorum, nedum ipsi. Ita dicit hic filios habitare, (Num. xiv) ut filii intraverunt in terram promissionis, non patres eorum: quod significat novos homines intrare in novam requiem, non veteres. Intraverunt tamen de illis patribus duo, scilicet Caleph et Josue, quia et in requiem veram intrant unus et unitas, id est Christus et Ecclesia, cum omni novitate filiorum. Dum ergo dicit filios habituros, et historie veteri alludit, et mysterium notavit. [Aug.] Vel filii sunt

opera bona, sine quibus nemo intrat. Filii ergo servorum tuorum habitabunt, id est servi per bona opera habitabunt, quasi per filios. Noli ergo esse sterilis, si vis habitare. Præmitte fetus operum, quos sequaris, qui te deducant ad terram viventium. Unde filius, scilicet Joseph, antecessit Jacob in Ægyptum. Et ait patri suo et fratribus suis: *Ego præveni parare vobis escas* (Gen. xlv). Ita ergo præcedant filii tui, id est opera bona tua, parare tibi epulas æternæ refectionis. Quales enim filios præmiseris, tales sequeris. *Et semen eorum*, [Greg.] id est opera. Unde fructus æternus metitur, in sæculum, id est in æternum, dirigitur. Hoc ideo dicit, quia nihil tortum intrat.

COLLATIO IN PSALMUM CI : « DOMINE, EXAUDI ORATIONEM, » ETC.

VERS. 4. — *Sicut cremium aruerunt*. Sententiam alii verbis unam efferunt. Hieron., quasi *friza contabuerunt*. Alii, *tangam focus aut torris adusta sunt*. מוֹקֵד מוֹקֵד est a radice יָקַד JAQAD, id est *accendit, exussit, et frizit*. Hinc editio Romana, quam imitatur divus Augustinus, habet, *sicut in frizorio confrizia sunt*. Porro cremium secundum Arnobium, est samentum aridum, quod tamen vocat frizorium. Et hæc significantia plurimum quadrat Hebræo et Græco. Illud enim sonat *torrem adustum*, hoc vero *lignum aridum* ξύλον. Calepinus putat esse *cremium*, carnem in frizorio frizam, quæ quo magis torretur, ea magis virtus ejus et humor evacuatur.

VERS. 7. — *Sicut nycticorax in domicilio*. Hieronymus, Nebiensis, Munsterus, et Sanctes, pro *nycticorace*, ponunt *bubonem nocturnum*, similiter avem. Alii concordant LXX. Sed pro *domicilio* omnes habent *solitudines*, aut *ruinas*, sive *parietinas*. De his duobus quid sentiat Hieron. ad Suniam et Fretellam audiamus : « Queritis quid significet *nycticorax* apud Latinos. In Hebræo pro *nycticorace*, verbum מַרְסָר cos scriptum est. Quod Aquila, et LXX et Theodotion, et quinta editio, *nycticoracem* interpretati sunt. Symmachus vero, *upupam*. Sexta editio *noctuum*, quod et nos magis sequimur. Denique ubi apud nos et Græcos legitur : *Factus sum sicut nycticorax in domicilio*, apud Hebræos dicitur, *factus sum sicut noctua in ruinosis*. Plerique *bubonem* contentiose significare putant. » Hactenus ille. Ex quo arguere licet, vel ex hoc loco, Hieronymi versionem esse editam ob contentiosos Judæos. Nam vertit *bubonem*, quod tamen dicit se non sequi. Quid denique sit in *domicilio*, docet ubi superius, dicens quod in Græco δῶμα, velut ad versiculum, *sicut passer solitarius in tecto*, ubi scribit : « Et dicitis invenisse vos in Græco ἐν δώματι, quod antiqui codices Latinorum interpretati sunt in *edificio*, δῶμα in orientalibus provinciis, ipsum dicitur, quod apud Latinos *tectum*. In Palestina enim et Ægypto, vel ubi scripti sunt divini libri, vel interpretati sunt, non habent in tectis culmina, sed domata : quæ Romæ vel solaria, vel meniana vocant, id est plana tecta, quæ transversis trabibus sustentantur. Denique et in Actis apostolorum, Petrus quando ascendit in domum, in tectum edificii ascendisse credendus est. Et quando præcipitur nobis ut faciamus domati nostro coronam, hoc præcipitur, ut in tecto faciamus per circuitum quasdam eminentias, ne facilis in præceps lapsus sit. Et in Evangelio : *Quæ, inquit, auditis in curia, dicetis super domata*, id est *super tecta* (Matth. x). Et in Isaia : *Quid vobis est quod omnes ascenditis super tecta vana?* (Isa. xlii.) Et multa hujusmodi. » Hæc Hieron. Jam idem adnotandum vigilanter venit quod domata quidem habetur in eo versiculo, sicut

A *passer solitarius in tecto*. In altero tamen, exemplaria quæ viderim legunt, *in domatibus*.

VERS. 9. — *Qui laudabunt me*. מְלִיכֵי מְהוֹלָלִים, Hieronymus *exsultantes*. Alii quidam vertunt, *insanientes in me*. Alii, *deludentes me*. Certe apud Hebræos vox illa multiplex est.

VERS. 14. — *Quia venit tempus*. Consimiliter Hieronymus et alii ferme. Interpretes pro Cajetano, pro *tempus*, ponunt *testificatio*. Pratensis, *solemnitas*. מוֹעֵד MOED.

VERS. 15. — *Terra ejus miserebuntur*. Hieronymus verbum per nomen reddit, *pulverem ejus miserabilem*. מִדְּבַר JEHOENNU. Ad Suniam et Fretellam, juxta LXX transfert *miserebuntur*, ac docet אֶפְרָא APHAR posse interpretari, tam pro *terra* quam pro *pulvere*.

VERS. 17. — *Timebunt gentes nomen tuum, Domine*. 221. Hanc lectionem mutuati sumus ex psalmodia Romana. Siquidem Hebraice et Græce habetur, *timebunt gentes nomen Domini*. Nec vacillat sensus. מִיִּירָא בְּיָמֵי אֱלֹהֵימָא VEIUREU GOIM ETH SCREM ADONAI. Θεοφύλακτοι τὰ ὀνόματα τοῦ κυρίου Kypioi.

VERS. 18. — *Humilitum*. Hieronymus, *racui*. Pratensis et Munsterus, *solitarii*; Sanctes, *eorum qui sunt sicut myrica*; Pellicanus *vociferantis*; interpretes pro Cajetano, *aspirantis*; translator ad Campensem, *desituti*; Paraphrasis hujus *dolentis*; Nebiensis, *excitantis*. Si LXX aut Hieronymum relinquimus, quem sequemur? Verumtamen quantum possumus colligere ex Hebraicis lexicis juxta vocabulum in Hebr. positum, oportet significantiam transumptive accipere, adaptando quod commodius est. Jam Sanctes in Thesaurio lingue sanctæ scribit, מִרְיָא AREAR esse *myricam* aut *juniperum*, ex rab. Da. plenius tamen et planius nobis satisfacit Hieronymus in Jerem. xvii ad illud : *Erit enim quasi myrica in deserto*. Quæ, inquit, Hebraice dicitur מִרְיָא AREAR, sive ut interpretatus est Symmachus, *lignum infructuosum in solitudine*. Quæ respondens ad interpretationem LXX et suam, Siquidem celebratum est myricas esse arbores humiles, juxta illud vers.

Non omnes arbusta juvant, humilesque myrica.
(Vinc., Eclog. iv, 2.)

Deinde cum vertit Hier. respexit ad orationem *racui*, quadrat interpretationi Symmachi, *de ligno infructuoso*. Denique Chaldeus assonat Vulgatæ editioni, *respexit ad orationem desolatorum*.

VERS. 24. — « Respondit ei in via virtutis suæ. Hieronymus et recentiores, *affixit in via virtutem meam*. Atqui מַדְרֵגָה ANAH et מַדְרֵגָה INNAH apud Hebr. sonat et respondit, *humiliatus est, humiliavit*, ut non incongrue hoc aut illo modo reddatur. Quod autem efferimus, *virtutis suæ*, sub tertia persona, et Hebr. sub prima aliquoties admonuimus id accidere, ob cognitionem iod et vau, quorum alterum in alterum parvo negotio migrat, quin haud rarerent unum sufficere in vicem alterius. Sic enim non multo distant מִדְּרֵגָה CONO, et מִדְּרֵגָה COMI.

Pauca dierum meorum. Alii accipiunt per verbum קִצְרֵי קִצְרֵי QITZAR IAMAI, id est *abbreviavit dies meos*. At mox, *nuntia mihi*. Hebræi sequenti versus copulant, per primam personam futuri, מִדְּבַר OMAR, *dicam*. Sed legas מִדְּבַר EMOR, habebis *nuntia*, juxta nos, quoniam etsi sit alia punctorum notatio, manent tamen invariata elementa. Denique ubi legimus *mihi*, Hebræi nunc dicunt, *Deus meus*. Porro in *mihi*, et in hoc quod est *Deus meus*, prorsus eadem litteræ manent. Distinctio punctulorum facit variatatem. Nam אֱלֹהֵי ELI, *Deus meus*. אֱלֹהֵי ELI ad me, ubi etiam non discernitur prolatio, nisi dicatur אֱלֹהֵי ELAI; quod melius est. Nec tamen mutatur ulla littera.

PSALMUS CII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS IPSI DAVID. »

Benedic, anima mea, Domino. Titulus: *Psalmus ipsi David.* [Cassiod., Aug.] Post preces pauperis, sequuntur præconia gaudentis. Omnes enim qui in Christo sunt, quasi unus homo sunt, qui hic loquitur et excitat atque hortatur animam suam, ut benedicat Dominum, volens diffinire cur sit benedicendus. Causam enim laudis supponit, ne quis ad hoc piger inveniat. Et est sensus tituli: *Ipsi David*, id est Christo, sit iste *psalmus*, id est ista laus, quæ hic cantatur, Christo fit, et non alii. Intentio: Monet ad laudem. Modus: Tripartitus est psalmus. Primo Propheta per sua beneficia sibi a Deo collata, hortatur benedicere Deum. Secundo per ea quæ antiquis contulit, et posteris collaturus est, ibi, *faciens misericordias.* Tertio per cœlestes, et omnes alias creaturas, monet benedicere Deo, ibi, *Benedicite Domino.* [Aug., Alcuin.] Propheta in persona generalis iusti loquens secundum superiorem vim animæ, id est rationem, exhortatur animam ad benedicendum, dicens: O

VERS. 1. — « Benedic, anima mea, Domino; et omnia quæ intra me sunt, nomini sancto ejus. »

Anima mea, benedic Domino. [Aug.] id est lauda Dominum, qui dicit: *Sacrificium laudis honorificabit me* (Psal. XLIX). Clama ergo voce si homo est, qui audiat; sine voce clama, si non est qui audiat homo, quia audit Deus. Deinde iterat expressius quod dixerat: *Et omnia quæ intra me sunt.* [Cassiod.] Id est omnes cogitationes, omnes vires, nulla discrepent. *Benedicat nomini sancto ejus.* [Aug.] Nunquam enim deest qui audiat interiora, et ideo nunquam sileant. Item repetit:

VERS. 2. — « Benedic, anima mea, Domino; et noli oblivisci omnes retributiones ejus. »

Benedic, anima mea, Domino. [Aug.] Repetitio ad exhortationem valet. Dico benedicas, et ut semper benedicas, *noli oblivisci omnes retributiones ejus*: non sit ante oculos tuos delectatio peccati, sed damnatio peccati, et remissio Dei. Cogita omnia mala tua, quia quot ea sunt, tot bonæ retributiones sunt Dei. Non enim ante oculos poterunt esse omnes retributiones Dei, nisi ante oculos tuos fuerint omnia peccata tua. Et nota quod non ait retributiones, sed retributiones ejus; aliud enim debebatur, et aliud redditum est quod non debebatur. Tribuit homo mala pro bonis, et retribuit ei Deus bona pro malis, pro quibus bonis tribuit homo mala. Ecce bonum est, quia homo est, et quia vivit, et quia ad imaginem Dei factus, pro quibus cum debuisset homo reddere Deo sui similitudinem, reddit dissimilitudinem. Et pro his malis reddit Deus bona, inspirando poenitentiam, et præstando veniam. Et ideo alibi: *Quid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi?* (Psal. CXX.) Tribuit, cum me fecit; retribuit,

A cum justificavit. Hæc autem sunt retributiones, ipse est

VERS. 3. — « Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis; qui sanat omnes infirmitates tuas. »

Qui omnibus iniquitatibus tuis propitiatur, remittendo eas. [Aug.] *Qui post remissionem etiam sanat omnes infirmitates tuas*, vel languores tuos, quia corpus infirmum est, et ex languore corporis multa suggeruntur animæ carnalia desideria: titillant, et quibusdam capitur anima; sed non est timendum, quia sanat omnes infirmitates tuas, nunc fovendo blandis, nunc secundo asperis. Omnipotenti enim medico nullus insanabilis languor occurrit, maxime autem in fine sanabit languores, quando hoc corruptum induet incorruptionem. Unde subdit

B VERS. 4. — « Qui redimit in interitu vitam tuam; qui coronat te in misericordia et miserationibus. »

Qui redimit vel redimet. [Aug.] Quasi dicat: Inde sanat omnes languores, quia ipse est *qui redimit pretio sanguinis, vitam tuam de interitu*, id est de corruptione, quæ tanta est in corpore, et aggravat animam quam impedit, ad ipsum Deum cogitandum, atque a sublimi intentione detorquent animam, sed finietur cum induet incorruptionem. Sanabit utique, quia ipse est, qui si viceris, etiam coronat te jam incorruptum, quod non est nisi ab ejus misericordia, unde subdit: *Coronat dico, in misericordia et miserationibus.*

C VERS. 5. — « Qui replet in bonis desiderium tuum; renovabitur ut aquilæ juvenus tua. »

Qui etiam replet desiderium tuum in bonis. Post coronam non restat lucta, in qua juveris; sed satiaris his, quæ hic desiderabas, ad quæ suspirabas. Quando erit hoc? quando *renovabitur ut aquilæ juvenus tua*. Quasi dicat: Hoc non est in presenti, ubi nemo repletur, sed semper indiget. Sed quando renovata erit juvenus tua? et addit, *ut aquilæ*. Renovatur juvenus aquilæ, sed non ad immortalitatem. Similitudo enim data est, quanta potest esse de re mortali ad immortalem. Dicitur aquila, dum senio gravatur, rostri immodice crescentis unco non posse os aperire, et cibum capere. Et inde languescit, sed quodam naturali modo collidit rostrum ad petram, et excutit rostri onus, quo cibis impediatur, et redit ad cibum, et omnia reparantur ei, ut fiat juvenis. Sic et quod nos impedit comedere panem nostrum, petra auferet et excutit vetustatem, id est Christus, ut in eo renovemur, quibus vetustas claudit os oblitis comedere panem nostrum.

D PARS II. VERS. 6. — « Faciens misericordias Dominus: et judicium omnibus injuriam patientibus. »

Faciens misericordias Dominus. [Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi monet benedicere per ea quæ

facta sunt antiquis, et posteris fient. Quasi dicat: In futuro introibimus, satiabimur. Quid in via h'et nobis est? nunquid deserimur? non, quia Dominus relinquit nos in deserto, sed ducens ad patriam et faciens misericordias. Sed misericordibus, de quibus dicitur: *Beati misericordes, quoniam illi misericordiam consequentur* (Matth. v); illi sunt qui diligunt inimicos, et in se peccantibus dimittunt. Hunc misericordiae fructum Dominus scribens in terra, cum accusaretur adultera, exigebat (Joan. viii). Ante enim in lapide scripsit Deus signans Judaeorum duritiam, sed inclinatus in carnem scripsit in terra humanæ mentis fructum paritura. Inclinatio enim ipsius incarnationis humilitatem significat, per quam in Christianis misericordiae fructum erexit. Hæc autem misericordia in omnes est facienda. Unde Apostolus: *Operemur bonum ad omnes*, etc. (Gal. vi.) Et illud: *Omni petenti tribue* (Luc. vi); et: *Si esurierit inimicus tuus, ciba illum* (Rom. xii). Legitur tamen alibi: *Ne tradas peccatori, et ne suscipias peccatorem*, quæ prædictis adversa videntur. Sed in hoc quid videtur auctorum conflictu, duo sunt attendenda, natura et vitium. Naturam jura, vitium persequere. Ergo ne tradas peccatori, et ne suscipias peccatorem, id est non amore iniquitatis illius suscipias eum. Econtrario, *omni petenti tribue*; et: *Si esurierit inimicus tuus, ciba illum*, scilicet subveni naturæ, non juves peccatum; da operi Dei, non operi hominis. Nam quod homo est, opus Dei est; quod peccator est, opus hominis est. Sic qui dat justo pro alia causa, nisi quia opus Dei est, non dat justo. Ideo dicitur: *Qui recipit justum in nomine justii, mercedem justii accipiet* (Matth. x). Hoc quoque misericordiam non impedit, si puniuntur mali. Punienti enim sunt iniqui, non animo ultionis, sed dilectionis. Ubi autem potentior occurrit, nec potes corrigere vel monere, tolera; securus quod non erit impunitus; post misericordiam enim subdit, de iudicio dicens: *Et Dominus est faciens iudicium*. Unde: *Mihi vindictam et ego retribuam, dicit Dominus* (Deut. xxxii). Sed quibus? *Omnes injuriam patientibus* ab his qui non sunt sui iuris, id est qui non pertinent ad jura gubernationis ipsius qui patitur, in quos nequit disciplinam exercere. Deinde ostendens quæ antiquis fecit, subiungit:

VERS. 7. — « *Notas fecit vias suas Mosi; filiis Israel voluntates suas.* »

Notas fecit vias suas Mosi. [Aug.] Per Moysen omnes sanctos accipe: uno posito omnes occurrunt; tamen eum ideo specialiter ponit, quia per eum data est lex, ut convincatur languidus, et prodatur in qui, quæ porticibus quinque librorum legis, et non sanetur (Joan. v). Ut sic quærat medicum, et sanetur unitas in piscina, ad descensum angeli mota, id est in Christi passione, qui cum de cælo descendit, a populo passus est. Lex ergo data est, ut superbus humilietur; humilis confiteatur 222 et sic sanetur. Et hæc sunt occultæ viæ, quas ostendit Deus Mosi; per quem legem dedit, ut abundaret delictum.

A *Et filiis Israel veris, notas fecit voluntates suas.* Et

VERS. 8. — « *Misericors et miserator Dominus; longanimis et multum misericors.* »

Dominus est miserator actu, et misericors natura. [Cassiod.] Misericordiam necessario sequitur patientia. Unde subdit: *Et longanimis*, quia peccantes diu sustinet; et *misericors*, [Aug.] quia dat bona, et vocat multis modis. Vocat enim beneficiis creaturæ, vocat impertiendo tempus vivendi, vocat per lectorem, vocat per tractatorem, vocat per intimam cogitationem, vocat per flagellum correctionis, vocat per misericordiam consolationis. Et hoc multum quia et blasphemis est misericors, et vere misericors, quia

B VERS. 9. — « *Non in perpetuum irascetur; neque in æternum comminabitur.* »

Non irascetur in perpetuum, [Aug.] bonis scilicet. Ira est pro primo peccato, quam in hoc seculo patimur; sed consolatur, promittens finiendam, neque in æternum comminabitur, [Gl. int.] de pœna æterna. Quod inde probandum est, quia,

VERS. 10. — « *Non secundum peccata nostra fecit nobis; neque secundum iniquitates nostras retribuit nobis.* »

Non secundum peccata nostra fecit nobis. [Aug., Cassiod., Gl. int.] Quasi dicat: Quod non merebamur, accepimus. Hoc omnibus convenit, quibus gratis bona præstat. *Neque secundum iniquitates nostras retribuit nobis*, sed post offensam absolvit.

C Et vere,

VERS. 11. — « *Quoniam secundum altitudinem cæli a terra, corroboravit misericordiam suam super timentes se.* »

Quoniam corroboravit misericordiam super timentes se. [Aug.] Secundum quid? *secundum altitudinem cæli a terra*. Si cælum potest abscedere a protectione terræ; et Deus poterit non protegere timentes se? attende aptam comparisonem. Cælum enim undique circa terram est. Inde etiam peccantibus lux provenit ad oculos; inde aer, inde spiritus, inde pluvia ad terram, unde fructus. Sine Deo defixit terra, sic protectio Dei manet super timentes se. Et quid fecit? ecce,

D VERS. 12. — « *Quantum distat ortus ab occidente, longe fecit a nobis iniquitates nostras.* »

Quantum distat ortus ab occidente, [Cassiod., Aug.] tam longe fecit a nobis iniquitates nostras. Quasi dicat: De tenebris facit lumen splendere. Quando enim peccatum remittitur, occidunt peccata, et gratia oritur: peccata tanquam in occasu sunt; gratia qua liberaris, in ortu est. Avertere ergo ab occasu peccatorum, et tende ad ortum gratiæ, et ita surgis et proficis. Fecit ergo longe a nobis iniquitates nostras, quantum distat ortus ab occidente, [Gl. int.] quando fecit ut illæ occidant, et gratia oriatur. Sed quare hoc fecit? gratis, non meritis. Et hoc est

VERS. 13. — « *Quomodo miseretur pater filio-*

« rum, misertus est Dominus timentibus se; quoniam ipse cognovit figmentum nostrum. »

Quomodo pater miseretur filiorum, [Aug.] etiam flagellis, ita, misertus est Dominus timentibus se, quoniam ipse cognovit figmentum nostrum, id est infirmitatem nostram. Novit quod fecit, quomodo lapsus sit, quomodo reficiendum sit, quomodo adoptandum sit, quomodo ditandum sit; [Cassiod., Aug.] a factura enim Creatoris repulsi, ipsi nos male finimus. Deinde exponit figmentum nostrum, subdens:

VERS. 14. — « Recordatus est quoniam pulvis sumus, homo sicut fenum dies ejus; tanquam flos agri sic florebit. »

Recordatus est quoniam pulvis sumus, [Gl. int.] quia etsi facti sumus imago tua, o Domine, pulvis tamen sumus, ariditate peccati. Vel secundum aliam litteram, quæ est: *Memento quoniam pulvis sumus*. [Aug.] Quasi dicat: Quod figmentum cognovit? nos infirmos, unde conversus ad Deum dicit: *Memento quoniam pulvis sumus*. Memento, id est perseveret erga nos misericordia tua, ne obliviscatur gratiæ tuæ. [Cassiod., Alcuin.] Dico pulvis est homo, et cito transit. *Homo sicut fenum*, quod hodie floret, et mox arescit. *Et dies ejus*, id est quod pulchrius habet, est tanquam flos agri, qui citius transit. Homo sicut fenum, et sic effloret homo, id est ad plus sic florebit, vel effloret, id est defloret. [Alcuin.] Est enim intentivum vel privativum. Vel ita, distingue litteram. Ostendit statum hominis, ne superbiat, dicens: Homo hoc habet quod sicut fenum est dies ejus. Homo enim sicut flos egreditur et conteritur, et fugit velut umbra, et nunquam in eodem statu permanet. Et tanquam flos agri sic effloret totus splendor humani generis, honores, divitiæ, etc. [Aug.] Flos feni est qui non est annuus, quod pulchrius est, cito cadit. Unde: *Omnis caro fenum, et omnis gloria ejus quasi flos feni; fenum aruit, et flos decidit: sed verbum Domini manet in æternum*. [Isa. xl]. Quod propter te factum fenum, id est caro est: ex te ergo pulvis es, sed ex misericordia illius aliquid. [Aug., Gl. int.] Unde subdit in sequenti: Misericordia autem Domini ab æterno, etc., quasi dicat: Homo est fenum, vel flos. Et vere

VERS. 15. — « Quoniam spiritus pertransibit in illo, et non subsistet; et non cognoscet amplius locum suum. »

Quoniam spiritus, [Haym., Aug.] qui est in illo, pertransibit ab eo. Ecce qui timebat, abiit. Ille enim est finis morientium, et illo exeunte, non subsistet homo. [Haym.] Vel ita: Spiritus existens in illo pertransibit ab eo, quia dum est in illo variatur, et post exit. Unde subdit: *Et non subsistet spiritus in eo, et non cognoscet amplius locum suum*, [Cassiod.] id est non revertetur ad corpus, in hoc mundo. Hoc dicit contra dementes, qui dicunt animas in hunc mundum redituras.

VERS. 16. — « Misericordia autem Domini ab

« æterno usque in æternum; super timentes eum. »

Misericordia autem Domini ab æterno. [Cassiod.] Quasi dicat: Talis est natura hominis, sed per misericordiam Dei æternus erit. Ille presumptionem premit, inde spem statuit. Et hoc est, misericordia autem Domini ab æterno, id est cum mundus cœpit administrari, et usque in æternum, id est sine fine, super timentes eum, non super alios.

VERS. 17. — « Et justitia illius in filios filiorum his qui servant testamentum ejus. »

Et justitia illius est in filios filiorum. [Alcuin., Aug.] Ecce misericordia et justitia simul, retributionem dicit super filios filiorum. Multi autem justi non habent filios, nedum filios filiorum; sed filii sunt opera. Filii filiorum sunt merces operum. Et est sensus: Misericordia illius est super timentes eum. Et justitia illius in filios filiorum, id est per misericordiam et justitiam ejus dabitur timentibus eum æterna merces pro bonis operibus, et ne omnes presumant, subdit, *his qui servant testamentum ejus*.

VERS. 18. — « Et memores sunt mandatorum ipsius, ad faciendum ea. »

Et qui memores sunt mandatorum ipsius, [Aug.] id est non ut memoriter tantum pronuntient; sed ad faciendum ea, id est ut agant quod didicerunt; quod si nimis multa tibi videntur, in duobus mandatis charitatis omnia implentur (Matth. xxii). Tene ergo radicem charitatis, et tota arbor est in te. Finis enim præcepti est charitas.

VERS. 19. — « Dominus in cœlo paravit sedem suam; et regnum ipsius omnibus dominabitur. »

Dominus in cœlo, etc. [Cassiod.] Prædicat judicium futurum, ne peccantes indolescant. Quasi dicat: Et debes esse memor ut facias, quia Dominus, [Aug., Gl. int.] id est Christus, qui descendit et ascendit, in cœlo sedem suam judicariam, id est de bonis et malis judicabit in cœlo existens, qui prius in terra irrisus est; et ne impotentem vites, et id est quia regnum ipsius dominabitur.

PARS III. VERS. 20. — « Benedicite Domino, omnes angeli ejus, potentes virtute facientes verbum illius, ad audiendam vocem sermonum ejus. »

Benedicite Domino. [Cassiod.] Tertia pars, ubi per cœlestes, et omnes alias creaturas, monet benedicere, incipiens ab angelis, et dicens: *angeli ejus*, [Alcuin., Haym.] non mali. Benedicite Domino, aggratulando dicit, non imperando vel monendo. Quasi dicat: Quod facitis amo. Et, o vos potentes, id est omnes potestates cœlestes, qui estis potentes virtute, non vitio, ut diabolus. Benedicite ei, vos dico, facientes verbum illius. [Aug., Cassiod., Gl. int.] Verbo Dei non es justus aut fidelis, nisi cum facis. Facientes dico, ad audiendam vocem sermonum ejus, id est humiles ad obediendum, non superbi, qui suum auctorem norunt et venerantur. Illi tales digni sunt benedicere, non alii. Vel facien-

tra ad audiendam vocem sermonum ejus, il est ad hoc ut per vos nos audiamus, vestro exemplo instruamur.

VERS. 21. — « Benedicite Domino, omnes vir- tutes ejus, ministri ejus qui facitis voluntatem ejus. »

Omnes virtutes ejus. [Gl. int.] Per hoc significatur ille ordo angelorum, *benedicite Domino.* [Cassiod., Haym., Aug.] Verbum toties iteratum concitat animos. Deinde generaliter de omnibus subdit: O ministri ejus, qui facitis voluntatem ejus, non tantum dicitis, vos, benedicite. Malus enim etsi tacet lingua, vita blasphematur; et si hymnum cantat, tamen multos intuentes mala mittit in blasphemias. [Alcuin., Aug.] Si ergo vis benedicere Deum, fac verbum ejus, fac voluntatem ejus. Unde in Levitic. os turturis jubetur retorqueri ad axillas (Levit. 1), ut quod habet in ore, ostendat in opere. Et ne te jactes qui facis voluntatem ejus, quia non est opus tuum, sed Dei. Ipse enim per te et in te bonum operatur.

VERS. 22. — « Benedicite Domino, omnia opera ejus; in omni loco dominationis ejus, benedicite anima mea, Domino. »

Benedicite Domino, omnia opera ejus. [Aug., Cassiod.] Cum bene vivis, omnia opera ejus benedicunt. Vel, omnia opera, id est cœlestia et terrestria. Benedicite dico, in omni loco dominationis ejus; vel in omni loco sunt dominationes ejus. Sic ubi non dominatur, ibi non benedicatur. [Aug., Cassiod.] Ubique est, ubique benedicatur: nullus excusatur. Sicut ergo nulla creatura, sic nullus locus laudi excipitur. *Benedicite anima mea, Domino.* Unde cœpit, ibi finit. Benedictio a capite, benedictio a fine. A benedictione profecti sumus, ad benedictionem redeamus, in ea

regnemus. Per hoc notat eos qui bonis initiis bonum finem adiungunt.

223 COLLATIO IN PSALMUM CIII : « BENEDIC, ANIMA MEA, DOMINO; ET OMNIA. » ETC.

VERS. 5. — *Qui replet in bonis desiderium tuum.* Recentiores ferme vertunt pro eo quod est *desiderium tuum, os tuum.* Translator tamen ad Campensem habet, *nobiscum desiderium tuum.* Constat autem locutionem esse metaphoricam, implere os bonis, quæ non rectius accommodatur alicui rei, quam desiderio. Hieronymus transtulit, *ornamentum tuum.* Siquidem id quoque sonat Hebræis עֲדָתָא עֲדָתָא. Mens autem nostra nullis decoratur ornamentis, si bona abfuerint desideria.

Faciens misericordias. Hebræice צְדָקוֹתֶיךָ TZEDAQOTY, quod vertunt *justitias.* Id etiam significat *elemosynam.* Unde Græce hic legitur, *ποιῶν ἱεραγούνας.* Adde quod *facere judicium omnibus injuriarum patientibus,* quæ clausula mox subnectitur, ad pios est *misericordia,* ad impios *justitia.*

VERS. 15. — *Spiritus pertransibit in illo.* Hieronymus, Nebiensis, Præteritis, et interpretes pro Cæjetano cum LXX dicunt *spiritus,* ut habetur Hebræice רוּחַ רַחֵם. Alii vertunt, *ventus pertransit eum,* ut referas ad florem, de quo in superiori versiculo. At vero Catholici interpretantur de anima, quanquam notum est RUACH apud Hebræos sonare, et animam et ventum, sicut apud Latinos spiritus, et apud Græcos πνεῦμα.

Et non cognoscat amplius locum suum. In Hebræo conversus est ordo, et non cognoscat eum amplius locus ejus. Illud certo certius est, וְלֹא יִכְרֹז עַד מְקוֹמוֹ VEO IAKIRENNU OD MEQUOMO, non posse competere ipsi loco intellectum, nisi translatit. Itaque si locus non amplius cognoscat spiritum, hoc est quod spiritus a corpore separatus, non ultra rediturus est ad illud corruptibile, quo rursus vivat secundum hunc sæculi statum. Sententia autem converso modo enuntiata, directo sensu patet. Sed et Sanctes tradit regulam lib. IV Institutionum Hebræicarum, quod in sacris sæpe verba per adversum intelliguntur, ac profert exemplum et sequenti psalmo, *super montes stabunt aquæ,* id est super aquas stabunt montes.

PSALMUS CIII.

PSALMI TITULUS : (136) « PSALMUS DAVID. »

Benedicite, anima mea, Domino. Titulus : *Psalmus David.* Patet. [Alcuin., Cassiod.] Item in hoc psalmo Deum benedicere monet, sicut in præcedenti. Agit enim hic de laudibus Dei, materiam laudis assumens ab operibus ejus, scilicet a cælo et a terra, et ornatu eorum, de quibus hic psalmus agit. Totus tamen figuris rerum mysteriorum contextus. [Aug.] Etsi enim fere omnia hic ad litteram religiose possint accipi, sunt tamen plena mysteriis juxta litteram, ex visibilibus operibus quæ hic dicuntur, invisibilia Dei debent intelligi, sicut ex fabricæ mundialis magnitudine et pulchritudine, fabricatoris inastimabilis magnitudo et pulchritudo potest perpendi et amari, ut sic tandem possit videri, tamen in omnibus spiritualis sensus querendus est, et perscrutandus. Intentio. [Cassiod.] Monet ad laudem. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo, monet benedicere Deum

per cælum et terram, et per omne ornamentum eorum. Secundo dicit quomodo Ecclesiam per mare sæculi tradit ad portum vitæ, ibi, *hoc mare.* Tertio promittit se cantaturum semper Domino, ibi *cantabo Domino.* [Aug.] Propheta ergo Dei magnalia quæ mente conceperat, narraturus, ipsius visionis exultatione eructat, dicens : O.

VERS. 1. — « Benedicite, anima mea, Domino : Domine Deus meus, magnificatus es vehementer. »

Anima mea, benedicite Domino, pro tantis beneficiis et muneribus quæ hic narrantur. *Domine Deus, magnificatus es.* Proponit magnifica quæ dicturus est, id est proponit hic Deum magnificum esse, postea dicturus in quibus sit magnificus, in quibus omnibus non proprie nisi ipse auctor laudandus est, et convertens ad ipsum sermonem causam ostendit quare sit benedicendus. Quasi dicat : Ideo es benedicen-

du, quia o Domine Deus, proprie Deus et meus, qui magnus es natura. Magnificatus es, in notitia mea *vehementer*. Unde magnificatus es, qui semper in te magnus, qui non potes crescere vel minui, quia perfectus es. Per hoc, quia.

VERS. 2. — « Confessionem et decorem induisti, et amictus lumine sicut vestimento. »

Induisti confessionem et decorem. [Aug.] Per hoc enim scitur quod ipse est magnus. In homine enim magnificatur per cognitionem, qui in se incommutabiliter magnus est, cuius magnitudo nec cepit, nec desinit. Et est sensus : Induisti confessionem et decorem, *Amictus lumine sicut vestimento*, id est undique habes creaturas, quæ te constituentur, [Haym., Alcuin.] id est laudant, et quæ sunt decoræ et luminosæ. Vel ita, ut confessio in operibus sicut prius, decor vero in essentia notetur, sic, induisti confessionem, id est laudem creaturarum, et decorem, qui ineffabilis est in essentia. Et es amictus lumine sicut vestimento, id est lux undique tibi est, qui habitas lucem inaccessibilem (1 Tim. vi), ad quam nemo per se valet accedere. Vel incarnationem significat, cum ait, induisti confessionem et decorem, [Cassiod.] id est carnem assumpsisti, per quam confessio, id est laus et decus supernæ majestatis innotuit. Et per hoc es amictus lumine sicut vestimento, quia per eandem incarnationem homines eum confessi sunt, qui sunt lumen cognitione. [Aug.] Vel ita, induisti confessionem et decorem, id est Ecclesiam, in qua prius est confessio peccatorum : postea decus virtutum, ut placeat sponso, id est prius est in ea confessio peccatorum, per quam fœditatem depunit : deinde decor virtutum, per quem speciosa forma præ filiis hominum (Psal. xlii). Et es amictus lumine sicut vestimento, id est Ecclesia : Ipsa enim est vestis sine macula et ruga (Ephes. v). [Aug., Cassiod.] Hæc est tunica inconsutilis, quæ non potuit dividi (Joan. xix). Et ipsa est lux in Domino, etsi prius tenebræ (Ephes. v).

VERS. 3. — « Extendens cælum sicut pellem ; qui et tegis aquis superiora ejus. »

Extendens. [Alcuin.] Hoc prius ad litteram. Quasi dicat : Quæ constituentur cælum, terra, mare, cum omni ornatu suo, de quibus singulis subsequenter agit, et prius de cælo, dicens : Tu es *extendens cælum*. [Aug.] Ad litteram cælum, quasi tectum mundi extendit Deus ; facit enim amplum firmamentum, ut tegat orbem terrarum. Hoc *sicut pellem*, id est non labore aliquo, ut tu, homo, tectum tuum extendis, sed tam facile ut pellem quis ; dum vero ait *sicut pellem*, [Cassiod., Aug.] designat ipsum esse etiam operturam omnium, quæ circa omnia est. Mystice etiam potest legi, et pendet ex illa sententia, qua supra dictum est eum induisse Ecclesiam. Quasi dicat : Induit Ecclesiam, sed quomodo hoc fecit ut hanc indueret ? Converso ad ipsum sermone exponit, tu es *extendens cælum sicut pellem*. Figuratis sacramentis exponit quomodo Ecclesia facta est lux, et sine macula et ruga. Per cælum enim Scriptura

A sacra accipitur. Per pellem quæ de mortuis animalibus detrahatur, mortalitas prædicantium accipitur. Unde primi parentes Adam et Eva post transgressionem facti mortales, induti sunt tunicis pelliceis (Gen. iii). Verbum tamen Dei æternum est, et Deus apud Deum. Et quia in sapientia Dei non cognovit mundus Deum, per stultitiam prædicationis, id est per mortales prædicatores, qui stulti videbantur, salvat Deus credentes (1 Cor. i), et in mortali homine facit cognosci Verbum immortale. Bene etiam pellibus comparantur prædicatores, quia sicut mortuis animalibus major usus pellium est, ita verbum Dei, non tantum per prædicatores, imo etiam post eos magis innotuit. Mortui enim sunt prophætæ et apostoli : quæ ante dixerunt, stant modo. Tenditur sermo eorum mortuorum, quia post mortem plus ipsi innotuerunt. Prophetas enim vivos sola Judæa habet ; mortuos omnes gentes, quibus extenditur eorum sermo, ut in eo legamus, postea ut liber plicabitur. Et est sensus : Quomodo fecisti ut indueres ? ecce tu es extendens cælum, id est sacram Scripturam, ut tegat omnem orbem terrarum ; et per eam cognoscatur æternum Dei Verbum. Extendens dico sicut pellem, id est per mortales prædicatores. Verbum enim Dei, quod ubique erat, sed mundus eum non cognovit (Joan. i), per mortales cepit cognosci, et post eos magis innotuit. *Qui tegis* vel *protegis*, *aquis superiora ejus cæli*. Hoc quoque ad litteram bene intelligitur. Sunt enim aquæ super firmamentum divisæ ab aquis quæ sub eo sunt, quæ perfundunt terram. Mystice superiora sacræ Scripturæ, quam supra cælum diximus, charitas est : quæ est eminentior via, ut ait Apostolus. *Adhuc eminentiorem viam vobis demonstro. Si linguis hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habuero, nihil sum* (1 Cor. xii, xiii). Aquæ sunt Spiritus sanctus. Unde Dominus in Evangelio : *Qui crediderit in me, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ* (Joan. vii). Quod exponens evangelista addit : *Hoc autem dixit de spiritu quem accipituri erant credentes in eum* (ibid.). His igitur aquis teguntur superiora, id est per eum spiritum habetur charitas, sed non tegitur aliis nisi bonis. Unde in Proverbiis : *In plateis tuis discurrunt aquæ tuæ, et nemo alienus communicet tibi* (Prov. vii). Et quia nullus in ea, vel in spiritu alienus communicat bonis, sicut in baptismo et in cæteris donis vel sacramentis. Alieni autem sunt omnes qui audiunt : *Non novi vos* (Matth. vii). Et est sensus : Tegis, vel protegis, superiora ejus Scripturæ, aquis, id est per Spiritum sanctum dans charitatem bonis, quæ tegitur malis. Vel per superiora accipiuntur duo præcepta charitatis ; per aquas intelligitur Spiritus sanctus, vel charitas ipsa. Et nota quia quod protegit, aliud quandoque ab eo sustentatur, et illud onerat ut tectum a parietibus. Aliquando ab eo quod tegitur, non sustentatur nec onerat ; sed ipsum sublevat : ita hic accipitur, cum ait : *Qui protegis*, id est sublevas ; *superiora ejus*, Scripturæ, id est duo præcepta charitatis, *aquis*, id est charitate, vel divino

spiritu, quo facilia sunt, quæ aliter essent difficilia. Protegit enim Deus et subleuat divino spiritu vel charitate cælum Scripturæ, ejus superiora sunt duo præcepta charitatis. [Alcuin.] Vel ita : Qui tegis aquis, id est spirituali sensu, superiora ejus, id est superficiem Scripturæ. Vel per aquas dona, per superiora charitas accipitur. Et est, qui tegis aquis superiora ejus, id est spiritualibus donis eorum munis charitatem, ne quid eos ab ea separare possit.

VERS. 4. — « Qui ponis nubes ascensum tuum; qui ambulas super pennas ventorum. »

Qui ponis nubes ascensum tuum. [Aug.] Accipitur et hoc bene ad litteram, et mystice. Christus enim in nube ascendit, sic et sancti rapiuntur in nubibus obviam Domino (I Thess. iv); sic et spiritualiter et in cælum Scripturæ per prædicatores ascenditur, dum per eos non intelligentibus exponitur. Extensa est Scriptura, nec desunt nubes quæ in eam ducunt. Qui ambulat super pennas ventorum, ad litteram ventus est motus aeris, ejus velocitas per pennas signatur : sed Deus hanc velocitatem superat, qui ubique est præsens. Unde : *Velociter currit sermo ejus* (Psal. cxlvii), cito implens quicquid vult. Mystice venti sunt animæ; pennæ virtutes, quæ sunt in duabus alis, id est in duobus præceptis charitatis; sed charitatem omnium superat charitas Christi, et est, qui ambulas super pennas ventorum, id est excedis agilitatem cognitionis, vel charitatis sanctorum.

224 VERS. 5. — « Qui facis angelos tuos spiritus, et ministros tuos ignem urentem. »

Qui facis angelos tuos spiritus. [Aug.] Angelus officii nomen est, spiritus naturæ. Ex eo enim quod est, spiritus est; ex eo quod agit, angelus est. Ait ergo : Qui facis angelos tuos spiritus. Spiritus enim in substantia facit angelos cum mittit; [Alcuin.] et ministros tuos facis ignem urentem, [Aug.] id est ut sint ignis urens sicut in rubo (Exod. iii), et in aliis fecit implere mysterium quod voluit. Vel ignem urentem, id est seraphim, qui sunt superior ordo, facis ministros tuos. Unde in Isaia : *Volavit ad me unus de seraphim* (Isa. vi), qui sunt superior ordo. Sic etiam mystice in Ecclesia spirituales facit nuntios verbi sui; et quasi ad terram mittit carnalibus loquentes, ubi nil judicant se scire nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum (I Cor. ii). Et ardentes spiritu sunt ministri qui incendunt alios igne charitatis, et consumunt fenum vitiorum.

VERS. 6. — « Qui fundasti terram super stabilitatem suam; non inclinabitur in sæculum sæculi. »

Qui fundasti terram super stabilitatem suam, [Aug.] forsitan ad litteram est aliqua firmitas nobis occulta, super quam terra firmatur; sed quod sequitur, non a Deo potest dici ad litteram, scilicet *non inclinabitur in sæculum sæculi*, sed ideo dicit Spi-

ritus sanctus, in hoc psalmo difficilio secundum litteram, ut queramus spiritualia. Spiritualiter vero Ecclesia super Christum fundata est, quæ non potest inclinari. De terra enim ad litteram, non potest a Deo dici, quæ legitur transitoria. Et est, qui fundasti terram, id est Ecclesiam, super stabilitatem suam, id est Christum. Et ideo non inclinabitur in sæculum sæculi.

VERS. 7. — « Abyssus sicut vestimentum amictus ejus; super montes stabunt aque. »

Abyssus. (137) Hoc prius ad litteram sic, quasi dicat : *Non inclinabitur terra, licet abyssus sicut vestimentum sit amictus ejus terre.* Omnis aqua diffusa per maria, per flumina, per antra occulta. Abyssus dicitur hæc, ut vestis terram circumdat, quæ tempore diluvii tantum excrevit, ut etiam montes operiret. Unde subdit : *Super montes stabilitatem aquæ* sed,

VERS. 8. — « Ab increpatione tua fugient, a voce tonitru tui formidabunt. »

Ab increpatione tua fugient aquæ, et a voce tonitru tui formidabunt [Alcuin., Aug.] quia per terribiles ventos siccabuntur; sed quia dicit, *stabunt*, non steterunt, ut de præteritis solet dici, non præterita, sed futura nuntiat; præteritum tempus pro futuro solet poni in Scripturis; figura autem futuri dicere præterita, non facile occurrit. Mystice de diluvio persecutionum agit, quod Ecclesiam tanquam abyssus circumdat. Et est : *Non inclinabitur Ecclesia in sæculum sæculi, licet abyssus persecutionum sit, amictus ejus sicut vestimentum; et etiam super montes stabilitatem aquæ persecutionum.* Hoc enim diluvium persecutionum etiam montes depressit. Et quasi sub aquis, fuga latebant apostoli; sed hoc non diu, quia ab increpatione tua, Domine, aquæ persecutorum fugient a pressura montium, et a voce tonitru tui, scilicet a voce Dei per apostolos, per nubes, per Scripturas facta, formidabunt aquæ. Mali enim comminatione judicii timebunt.

VERS. 9. — « Ascendent montes et descendant campi, in locum quem fundasti eis. »

Ascendent montes. [Aug.] Hoc prius de persecutionibus Ecclesiæ prosequendum est. Quasi dicat : Vere abyssus tribulationum circumdat Ecclesiam, quia montes non terreni, sed tribulationum fluctus magni ut montes, *ascendant*. Ascendant ut montes cum sæviunt fluctus, et descendant ut campi, cum placati sunt. [Cassiod., Aug.] Superbos enim permittit Deus crescere quando vult, et cum vult humiliat, apta dispositione. Descendant, dico, *in locum quem tu fundasti*. Fundavit enim eis locum. Est quidam metu quasi profundus locus, quo recepta sunt quodammodo corda malorum, id est quodam metu compressit. Corda servorum mala sunt, sed quietata. Et

VERS. 10. — « Terminum posuisti, quem non transgredientur; neque convertentur operire terram. »

Terminum, [Aug.] id est finem, posuisti quem non transgredientur. Finem namque impositum non possunt transgredi; neque convertentur, id est redibunt operire terram, id est Ecclesiam, quia etsi leves fluctus assiliunt, terram tamen Ecclesie diluvio non operiunt, ut jam liceat Ecclesie libere predicare. Etsi enim perstreperant adhuc et murmurent pagani, sonitus littorum audio, diluvium non perhorresco. [Cassiod.] Vel ad litteram potest legi, quasi aqua diluvii per ventos terribiles cessaverint, quibus cessantibus ascendunt montes et descendunt campi, id est apparet altitudo montium, et planities camporum, qui prius latebant sub aquis, qui sunt. Vel, apparuerunt in loco, vel locum, quem fundasti, ad litteram, id est competenter, [Alcuin.] ubi de unoquoque disposuit, vel disposuisti. Sicut etiam de aquis diluvii fecisti vel fecit, quod nec terra eis immergitur, nec eis amodo eget. Unde subdit: Terminum posuisti aquis. Hoc de aquis diluvii. Quem non transgredientur aqua, neque convertentur, id est non redibunt, operire terram. Vel aliter: [Haym., Gl. int.] Et accipimus montes in bono, sicut supra, scilicet apostolos et alios prelatos Ecclesie, per campos subditos, quasi dicat: Aqua persecutionum formidabunt, quae prius operiebant montes, et illis fugientibus eminent montes in salutem populorum. Et hoc est: ascendunt montes, id est prelati exaltati sunt libera praelatione, et campi, id est subditi, descendunt, voluntaria subiectione. Et isti et illi sunt, in loco quem fundasti eis, id est faciunt secundum dona quae contulisti eis; alios enim dedit prophetas, alios evangelistas, et huiusmodi [Ephes. iv]. Terminum posuisti aquis quem non transgredientur, neque convertentur operire terram. [Alcuin.] Hoc non tantum de persecutionibus Ecclesie, sed et de retribus gentilium potest accipi, qui in adventu Christi finiti sunt, ut jam mundum non occupent.

VERS. 11. — Qui emittis fontes in convallibus; inter medium montium pertransibunt aquae.

Qui emittis. [Gl. int.] Ab isto loco mystice persequendum est. Quasi dicat: Terra, id est Ecclesia, nudata est aquis persecutionum, vel ritibus gentilium. [Aug.] Quid ergo sit in terra mundata? Ecce tu es qui emittis fontes aquae vivae salientis in vitam aeternam [Joan. iv], id est Spiritus sancti. In convallibus, id est in humilibus qui dicuntur montes, propter spirituales altitudinem; convalles propter spiritus sui humilitatem. Et est sensus de humilibus subditis gratiae: Etsi sint montes spirituali altitudine, fluunt fontes Spiritus sancti, qui super humilem et mansuetum quiescit [Isa. lxxvi]. Et aquae pertransibunt inter medium montium. Per aquas, praedicationes, vel ipsi praedicatores verbi Dei accipiuntur, qui inter medium montium, id est inter medium apostolorum, pertransibunt. Et nota quod ait inter medium: medium commune dicitur, et quod aequae ad omnes pertinet, non proprie cuiusquam est. Unde dicitur de aliquibus hominibus:

A Habent inter se pacem [I Cor. xix], et huiusmodi, id est in medio sui est, id est communis illis est: sic aqua Dei, id est doctrina, non propria vel privata alicui est, sed publica. Aliter non est pacifica vel secunda praedicatio. Non sit mea vel tua veritas, sed idem sentiamus, non sint in vobis schismata [I Cor. x]. Unde Apostolus: Sive ego sive illi sic praedicamus, sic credidistis [II Thess. iii]. Et alibi: Deus, inquit, pacis det nobis id ipsum sapere et fari [Philipp. iv], et ut id ipsum sapiatis omnes, et non sint in nobis schismata. Nulla ergo de aquis discordat a montibus. Si quis aliud dicit, de suo dicit, non de medio. Et hic talis mons non est audiendus, quia discedit ab aquis per medium currentibus, et aliquid proprium nititur influere [Gl. int.] Et est aqua, doctrinae, pertransibunt, quia non manent, et prophetia cessabit in futuro, [Haym., Aug.] Vel, aquae, id est praedicatores verbi Dei, pertransibunt de gente in gentem praedicando. Aquae dico, percurrentes inter medium, id est commune montium, id est sublimium praedicatorum, qui quantum ad se valles sunt. Et ideo dicit, inter medium montium, quia in eo est certa fides populorum, quod apostoli commune habuerunt. [Cassiod.] Vel montes sunt haeretici, inter quos aquae, id est Scripturae, bene dicuntur pertransire, quia decurrunt, nec eos secundant, sed transeunt ab eis.

VERS. 12. — Potabunt omnes bestiae agri: exspectabunt onagri in siti sua.

C Potabunt. [Aug.] Quasi dicat: Aquae pertransibunt inter medium montium; et aquas has potabunt, omnes bestiae agri, vel silvae, id est gentes, quae sub figura bestiarum intelliguntur, ut patet ex arca Noe, in qua omnes fuerunt, quae figurat Ecclesiam, in cuius compaginis unitate omnes gentes colliguntur. Similiter et omnes fuerunt in disco Petri, ter ei submisso quatuor lineis, qui gerit personam praedicatorum. Quatuor enim lineis vas submissum est de caelo Petro, ubi erant omnis generis animalia: et sonuit vox ei: Surge, Petre, macta, et manduca [Act. x]. Omnes enim mactat Petrus, in eo quod mali sunt; et manducat in corpus Ecclesie trajiciendo. Quatuor lineis submissum est, in figura quatuor partium orbis, ubi praedicandum erat Evangelium; et baptizandi homines ter submissum est, ut in nomine Trinitatis baptismus fieret. Inde, scilicet ex ternario et quaternario, duodenarius numerus colligitur, qui est praedicatorum. Duodecim enim apostoli collecti sunt, electi a Domino, quorum praedicatione totus orbis, cuius quatuor sunt partes in nomine Trinitatis, vocatur, ut Ecclesia congregetur. Omnes enim erant in arca, omnes in disco, omnes mactat Petrus et manducat, omnes aquam fluentem inter medium montium bibunt, quam aquam exspectabunt, vel suscipient onagri, qui sunt silvestres asini, per quos significantur magni indomiti de gentibus qui sunt sine iugo legis; sed et ipsi feri bibent has aquas cum timidis. Onager cum lepore, magni cum parvis, qui significantur

per bestias, sicut per onagros magni. Utrique autem de gentibus accipiuntur. Potabunt dico, vel suscipient, in siti sua, quia alius alio capacius, alius minus, quia in siti sua, id est secundum suam sitim, unusquisque capit. Temperata est hæc aqua omnibus, nullum terret, ut sonus Tullianæ vocis, et strepitus philosophorum. [Cassiod.] Vel, bestię sunt gentiles omnes, magni et parvi. Onagri autem sunt Judęi superbi. Et est, expectabunt onagri, id est Judęi, in siti sua, bibere has aquas, quia superbi Judęi differunt bibere usque in tempus ultimum.

VERS. 13. — « Super ea volucres cœli habitabunt : de medio petrarum dabunt voces. »

Super ea quę dicta sunt, id est fontes convallium, et hujusmodi. [Cassiod., Aug.] Vel *super*, illos alia littera, id est montes, *volucres cœli habitabunt*. Non omnes aves, ad litteram, in montibus habitant, sed per eas significantur spirituales viri, qui non in cordibus suis, sed in montibus, id est in auctoritate prophetarum et apostolorum habitant. Illi sunt aves sacrificii, quas non divisit Abraham. Legitur enim in Genesi quod Abraham in sacrificio suo accepit arietem trimum, et vaccam trimam, et capram trimam, et turturem, et columbam (Gen. xv). Arietem et vaccam et capram divisit, et adversus se partes **225** constituit; aves autem non divisit, et sedit ibi Abraham usque ad vesperam. Et tunc venit caminus et terror, et transit inter divisa, et fecit hæc ad dexteram, illa vero ad sinistram. Mystice aries dux gregis prælatos Ecclesię significat; vacca autem et capra, subditos. Sed vacca Judęos propter jugum legis; capra gentiles, qui libere vagabantur, et amaro idololatrię oleastro pascebantur. Aves autem significant spirituales viros, qui libero aere perfruuntur, et gaudent serenitate cœli, quarum ætas ibi tacetur, quia sancti æterna meditantes mente transeunt omnia temporalia. Hæc aves non sunt divise, quia soli sancti non dividuntur in hæreses et schismata. Aries qui præpositus significat, et vacca quę Judęos sub jugo legis, et capra quę gentiles significat, trina fuerunt, quia tertio tempore gratia revelata est. Hæc divisa sunt, et adversus se invicem partes constitutę, quia hi omnes adversus se dividuntur per hæreses et schismata. In spiritualibus vero pax est, et eam in aliis, quantum possunt, servant. In vespera, id est in fine sæculi, venit caminus; et terror, id est dies judicii, et transit caminus inter divisa, et facit hæc ad dexteram, et illa ad sinistram. Ita et de carnalibus Ecclesię divisio præpositis, vel subditis, ligna, fenum, stipula comburantur. Ipsi autem propter fundamentum, cui nihil ante posuerunt, salvi erunt quasi per ignem; alii vero qui fundamenta destruxerunt, in sinistra locati damnabuntur. Et hoc est, super ea, vel illos, id est super montes, scilicet prophetas et apostolos; volucres cœli, id est spiritualia corda. Ideo enim addidit, cœli, ut notet sanctos; habitabunt, quia ibi petras, id est firmamentum

A præceptorum inveniunt. Sicut enim illa una petra Christus verbum Dei est, sic multa verba Dei multe petre sunt, et istę petre sunt in montibus. Quicumque ergo vult esse spiritualis, ibi inhabitet, non in corde suo aberret; sed ne putes has volucres suam sequi auctoritatem, quia *dabunt voces de medio petrarum*, id est non de sua, sed de auctoritate verborum Dei, in quibus sonat petra Christus, a quo etiam sui dicuntur petre. Et quasi quis quæreretur, ipsi montes et petre unde habent? subdit: Ipse est

VERS. 14. — « Rigans montes de superioribus suis, de fructu operum tuorum satiabitur terra. »

Rigans montes, [Aug., Haym., Gl. int.] id est apostolos et prophetas, *de superioribus suis*, id est de altioribus arcanis suis, non de aliis petris. Vel ita continua: *Emittis fontes in convallibus*. Tu dico, *rigans montes de superioribus tuis*, alia littera. Non mutatur sensus, nisi quod in secunda persona loquitur. Vel secundum aliam litteram, quę est, *rigans*, etc. Quasi dicat: Emittis fontes, et cum prædicta facis, rigas etiam montes de superioribus suis, id est de altioribus ipsis montibus, id est de his quę sunt altiora ipsis montibus, [Aug., Haym., Aug.] ab eis autem montibus etiam ad terram usque gratia descendit. Unde: *De fructu operum tuorum*, id est quę tu in omnibus operaris, non enim sunt opera hominum, *satiabitur terra*, id est conversi. Nemo ergo gloriatur in operibus suis, sed *qui gloriatur in Domino gloriatur* (II Cor. x). Gratia enim Dei saturatur terra, non ergo dicat meritis suis gratiam datam fuisse. Si gratia datur, et gratis datur: si operibus redditur, merces redditur. Gratias ergo accipis, quia impius justificaris.

VERS. 15. — « Producent fenum jumentis; et herbam servituti hominum. »

Producent fenum. [Gl. int.] Hoc potest referri ad Deum, vel ad ipsam terram; ad Deum, ita: De fructu operum tuorum, o Deus, qui es *fenum jumentis producent*; ad terram vero refertur, terra satiabitur. [Aug.] Terra, dico, producent fenum, id est temporalia, jumentis, id est prædicatoribus, ut de Evangelio vivant, qui Evangelium annuntiant (I Cor. ix); nisi terra producat fenum, id est temporalia, non est irrigata, sed sterilis. Quod si facit, ipse est fructus. Deinde exponit quod dixerat. *Et producent herbam*, id est temporalia, *servituti hominum*, id est prædicatoribus, servis hominum pro Christo. Unde Apostolus: *Cum essem liber ex omnibus, omnium me feci servum* (I Cor. ix), quę servitus est ex charitate, quę facit humiles, quales non erant apostoli, tunc quando dictum est eis a Domino: *Calicem quidem meum bibetis; sedere autem ad dexteram meam non est meum dare vobis* (Matth. xx), id est superbis, quod modo estis, sed humilibus, qui pro Christo servi hominum fiunt, utilitati fratrum intendentes. Hęc sunt jumenta quibus debetur herba ut merces, quia serviunt. De quibus dicitur: *Non alligabis os*

bovi trituranti (*Deut. xxv*), et: *Dignus est operarius mercede sua* (*Matth. x*). Debentur enim prædicatoribus temporalia, qui largiuntur spiritualia. Unde Apostolus: *Si seminavimus vobis spiritualia, magnum est si carnalia vestra metamus* (*I Cor. ix*); pro quibus dicitur: *Beatus est qui præoccupat vocem petitori, id est qui intelligit super egenum et pauperem* (*Psal. xl*). Non enim ita debes agere bovi trituranti, ut medico transeunti; illi, id est mendico das, quia legitur: *Omni petenti da* (*Luc. vi*). Huic vero etiam non petenti dare debes. Vide ergo ne sic indigeat miles Christi, ut petat te, judicet, id est damnabilem ostendat, antequam petat. Sicut enim dicitur de illo qui te quarit: *Da omni petenti, sic de eo prædicatore, quem tu querere debes dicitur: Desudet eleemosyna in manu tua, donec invenias justum, cui des* (*Eccli. xxiv*). Omni petenti ergo quicumque sit da, agnoscens in eo cui des. Sed multo magis da servo Dei, militi Christi, etiam non petenti. Unde et Dominus loculos habebat (*Joan. xii*), vel habuit in usus eorum qui cum eo erant, et suos et religiosas mulieres, in comitatu quæ ministrabant ei de sua substantia (*Marc. xv*). In his infirmorum personam magis suscipientes; prævidit enim multos infirmos in comitatu futuros, et ista quesituros, ut et ibi eorumdem personam suscepit. Ubi dixit: *Tristis est anima mea usque ad mortem* (*Matth. xxvi*), licet talia a suis Paulus non quereretur, et mori optaret. Sublimius tamen egit Christus, quia misericordius, ne infirmos damnaret ista quesituros, quibus præbuit exemplum necessaria sumendi a subditis. Ut terra producat herbam servituti hominum, ad quid hoc est necessarium?

Vers. 16. — « Ut educat panem de terra; et, « vinum lætificet cor hominis. »

Ut ipsa terra educat panem, [Aug.] id est Christum de terra, id est de dispensatoribus veritatis, id est apostolis, et cæteris adhuc corpus terrenum portantibus, adhuc in terra ambulantibus. Vel ita, o Deus, tu es producens fenum jumentis. Ad hoc utique, ut, per eorum prædicationem, educas panem, id est Christum, de terra, id est de prædicatis, qui per majorum doctrinam credunt et consentiunt. Et educat terra de prædicatoribus vinum. [Rem., Haym., Cassiod., Aug., Cassiod.] Vel tu Deus, educas de terra, id est de subditis, vinum, non quod conturbat hominem, sed quod lætificet cor hominis. Hoc vinum sic inebriat, ut sobrios reddat. Hæc ebrietas videtur in alienatione mentis a terra ad cælum. Non est ergo hoc vinum actuale, quo male quidam inebriantur; sed spirituale, interiorem hominem reficiens spirituali lætitia, id est Christus.

Vers. 17. — « Ut exhalaret faciem in oleo; et « panis cor hominis confirmet. »

Ut exhalaret. Postquam dixit de pane et vino, quod educit terra de prædicatoribus, vel Deus de prædicatis, subdit etiam de oleo, [Aug.] cujus effectu ostendit, dicens: *Ut exhalaret, ubi subintelligi*

A oportet quod supra ostendimus, vel distinxisimus, scilicet ut educat terra etiam oleum. Vel tu, Deus, es producens fenum, ut educas etiam oleum. Ad quid educas oleum? Ut homo, exhalaret, id est lætificet faciem suam, id est mentem, in oleo, id est in quadam gratia Spiritus sancti, qua gratosus efficitur apud alios. Unicuique enim datur spiritus, sicut ait Apostolus, ad manifestationem (*II Cor. iv*). Gratia ergo quædam, et nitor quidam, qui est ad homines ad conciliandum sanctum amorem; oleum dicitur hæc gratia, excellentius fuit in Christo, unde ab omnibus laudatur, etiam ab eis qui se jussa ejus sequi non posse dicunt. Amatur ab omnibus, prædicatur ab omnibus, quia excellenter unctus est. Unde et dicitur Christus, id est unctus. B Ecce Christus, id est unctus totus in se in membris, a quo cæteri accipiunt. Ut exhalaretur facies in oleo, et panis educitur. Postquam dixit quid efficiat vinum et oleum, subdit quid efficiat panis, cujus effectus supra non ostenderat. Quasi dicat: Educitur vinum, ut lætificet cor, et oleum ut exhalaret faciem. Et panis educitur, ut confirmet cor hominis. Temporalis panis stomachum confirmat, ventrem replet; sed hic est spiritualis panis, qui confirmat cor, quia panis cordis est. Hic est panis qui de cælo descendit (*Joan. vi*). Idem est ergo panis et vinum. Panis iste justitia est, vinum illud justitia est, veritas est Christus. Hoc lætificat et confirmat eos semper.

Vers. 18. — « Saturabuntur ligna campi et cedri Libani quas plantavit; illic passeret nidificabunt. »

Saturabuntur ligna campi. [Aug.] Quid fiat de istis omnibus eductis ostendit hic. Quasi dicat: De istis eductis de terra, scilicet pane et vino, et oleo, saturabuntur ligna, id est plebes humiles prius; et cedri Libani, id est potentes in sæculo etiam postea, quia prius electi sunt contemptibiles et ignobiles, quam sapientes et nobiles. Libanus enim interpretatur caducatio, non tamen aliæ cedri, sed quas plantavit Dominus in fide. Sed cur plantatis a se relinquit candorem sæculi? quia illic, id est in cedris, id est in potentibus sæculi, passeret nidificabunt. Hæc sunt minuta volatilia, per quæ intelliguntur quidam spirituales, scilicet pauperes in sæculo, qui etiam minima sua reliquerunt, ut nudi sequerentur Jesum, ut apostoli, qui non solum dimiserunt quidquid habebant, sed etiam quidquid habere cupiebant; et cum nihil habeant, omnia possident. Prorsus totum mundum dimisit Petrus, et totum mundum accepit. Etenim cedri Libani, scilicet nobiles et excelsi hujus sæculi, qui cum timore audiunt: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem* (*Psal. xl*). Attendant res suas, villas superfluas, copias, et præbent illas servis Dei. Et ita colligunt passeret, ut in cedris Libani nidificent.

Vers. 19. — « Herodii domus dux est eorum; « montes excelsi cervis petra, refugium ferinacis. » Herodii, [Aug., Alcuna., Aug.] vel fulica, alia

littera, domus, etc. Passeres ædificant in cedris, et si in cedris Libani, id est divitibus sæculi passeres nidificent, non tamen cedri sunt superiores eis, quia fulicæ domus non ipsæ cedri, *dux est eorum*, passerum, vel eorum cedrorum, quia et hoc præmisit: quod tamen Latine dici non potest, quia cedri feminini generis sunt: hoc autem ad litteram, nullo modo potest dici. Domus enim, id est nidus fulicæ, quæ est avis marina, vel stagnensis, quomodo dux est passerum? Sed per hoc innuit spiritualia esse quærenda. Sciendum ergo quia domus fulicæ est petra, quæ in aqua est, quæ tunsæ fluctibus frangit eos, sed non frangitur; fortis est hæc domus, sed non est in excelsis. Sic et nostra petra, id est Christus, tanta passus a Judæis integer mansit, quo nihil est fortius, nihil humilius. Illi sunt Judæi in illum; fracti sunt, ille integer mansit. Ecce domus fulicæ. In cedris ergo, id est in divitibus sæculi muniti spirituales nidificant, propter præsentem necessitatem; sed petram habent Christum ducem, imitantes passionem ejus. Et si forte cedri moventur, volabunt passeres, sed non peribunt, quia fulicæ domus, id est petra Christus, dux est eorum passerum. [Cassiod.] Vel, sicut diximus, fulicæ est avis, quæ in aquis habitat. Hi sunt qui in gratia baptismi permanent, quorum domus est baptismus. Et est: quasi dicat: Qui sunt cedri? Qui sunt passeres? Illi qui baptizantur. Et hoc est, fulicæ domus, id est baptismus, qui est domus regeneratorum, dux est eorum, passerum, id est Christianorum, ad cælos. Vel aliter secundum litteram nostram, herodii domus (138). Herodius rapacissima avis est, omnium volatilium major, qui et aquilam vincit, [Alcuin.] per quem intelliguntur rapaces, sed nec tales Dominus deserit. Et est, quasi passeres nidificant in cedris. Et dux eorum, passerum, est domus herodii, id est Christus, qui est domus rapacissimorum, **226** quia nec tales deserit. Vel aliter: per herodium, qui est avis rapax potest intelligi tribus Benjamin, de qua fuit Paulus, de quo dicitur: *Benjamin lupus rapax, mane comedet prædam, vespere dividet spolia* (Gen. xlix), quia Paulus in adolescentia persecutus est Ecclesiam, et in vespere suæ ætatis spolia diabolo rapuit, prædicando. Et est: Non mirum si cedri plantantur, et passeres nidificant; quia domus id est genus, id est generatio herodii, id est Paulus, qui fuit de tribu Benjamin, qui dictus est lupus rapax, dux est eorum passerum et cedrorum, quia ipse conversus, alios plures ad fidem convertit. *Montes excelsi*. [Cassiod.] Quasi dicat: Domus herodii dux est passerum, et montes excelsi, id est altiora præcepta Scripturarum sunt firmamentum cervis. Cervi sunt magni spirituales transcendentis in cursu omnia spinosa sæculi. Hi sunt alti montes, quæ scilicet eminent in Scripturis aliora præcepta; cogitant enim sublimia, tenent eminentia, justifi-

A cantur in summis. Vel montes sunt apostoli, prophætæ, ipse Christus qui sunt firmamentum cervis, id est spiritualibus. [Aug.] Quid autem est de humilibus bestiis *petra*, id est Christus, est *refugium herinacii*. Vel, hericiis et *leporibus*, alia littera, id est timidus, et opertis minutis et quotidianis peccatis. Hericius enim spinosum animal est, et significat peccatores. Lepus animal timidum, et significat timidos. Leporibus ergo et hericiis qui non possunt alta tenere, factus est Christus refugium. Hæc petra multiplicem habet usum. In mari enim hæc petra domus est fulicæ, quia Christus in fluctuatione sæculi est domus illorum qui in gratia baptismi perseverant: in terra est refugium hericio et lepori, id est illis qui aliquo amore adherent terrenis, et sunt quasi hericius et lepus. Est refugium herinacii, in montibus, id est in magnis et spiritualibus est firmamentum. Hæc est enim petra, de qua ut supradictum est, volucres cæli dant voces.

Vers. 20. — « Fecit lunam in tempora; sol cognovit occasum suum. »

Fecit lunam, ad litteram. [Cassiod., Alcuin.] Post terrena transit ad cælestia, quæ tamen terræ faciunt, id est serviunt. Et quia historie littera manifesta est, allegoricum sensum prosequamur. Sciendum ergo est, quia post tot genera Christianorum, quæ per genera animalium significavit, et post prædictam ordinationem prælatorum et subditorum, ascendens subjunxit de Christo et Ecclesia, quomodo scilicet hic est temporaliter Ecclesia, et crescit et decrescit, et quid facit ortus et occasus veri solis, id est Christi. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Hæc prædicta ita ordinavit Deus. Et ipse *fecit lunam*, id est Ecclesiam, *in tempora*, quia temporaliter transit, nec semper sic erit. Nec mirum si transit; nam et sol id est Christus, *cognovit*, id est approbavit, placuit ei. Vel cognovit, id est præscivit, *occasum suum*, [Aug.] id est passionem, quæ bene occasus solis comparatur. Sol enim sic occidit ut oriatur, ita qui dormit, id est Christus, non adjiciet ut resurgat? Occidit quia voluit, nemo tollit animam ejus. Cum autem occidit, tenebræ factæ sunt in apostolis, quia defecit spes eorum.

Vers. 21. — « Posuisti tenebras et facta est nox; in ipsa pertransibunt omnes bestię silvæ. »

Posuisti tenebras. [Cassiod.] Quasi dicat: Vero occidit sol, quia eo occidente *posuisti tenebras*, et *facta est nox* in apostolis, scilicet ut in Petro, qui negavit. Ad litteram etiam, posuisti tenebras, sexta hora qua crucifixus est Dominus (Matth. xxvii). Et facta est nox, id est obscuritas, quia tenebræ illæ densæ fuerunt ut nox. [Alcuin., Aug.] Vel ita, occumbente vero sole, posuisti tenebras, id est cæcitatem in Judæis. Et facta est nox in eis, id est obscura mentis obstinatio. Et *in ipsa nocte pertransibunt omnes bestię silvæ*. Non ita accipiuntur hic bestię silvæ, ut supra. Supra enim accipiuntur bestię silvæ

(138) Ex Hier. hic et Zachar.

conversi, hic dæmones, ut Christus dicitur leo, et A diabolus leo (*I Petr. v.*) [*Haym.*] Quos autem generaliter dixerat bestias, denuin in catulos dividit et in leones, dicens :

VERS. 22. — « Catuli leonum rugientes ut rapiant, et querant a Deo escam sibi. »

Catuli leonum pertransibunt rugientes, id est frementes. [*Aug.*] Sunt enim principes dæmoniorum, sunt etiam catuli, id est contemptibilia dæmonia, quæ in tenebris querunt seducere animas. Ipse major est leo, qui semper circuit querens quem devoret (*I Petr. v.*), pascuntur autem erroribus hominum. Cibis enim serpentis est terra (*Gen. iii.*) [*Cassiod.*] Bestiæ et catuli ergo sunt dæmones, qui tempore passionis Christi invenerunt corda titubantium apostolorum, ut rapiant. [*Aug.*] Quasi dicat : Pertransibunt ad hoc utique, ut rapiant et querant a Deo escam sibi, quia nec tentare possunt, nisi Deo permittente.

VERS. 23. — « Ortus est sol, et congregati sunt, et in cubilibus suis collocabuntur. »

Ortus est sol. [*Alcuin., Cassiod. Arg.*] Postquam dixit quid fecit occasus veri solis, subdit de ortu, et quid faciat ipse ortus. Quasi dicat : In nocte pertransibunt catuli sed Christo resurgente, quia in omnibus non possunt, vel in cubilibus, id est in cordibus pertinacium permanent. Et hoc est quod dicit, *ortus est sol*, id est Christus recepit animam quam posuit, et congregati sunt catuli leonum, quia recedunt a persecutione Ecclesiæ in toto orbe clarificato Christo. Quibus enim ortus est sol, non audent eos invadere leones, qui habent signum thau scriptum in frontibus suis, ut illi qui in Ezechiele hoc signo sunt liberati (*Ezech. xix.*) [*Alcuin.*] Et nota quia sicut in occasu Christi, pertranseunt catuli leonum, et in ortu congregantur, sic Christo in aliquo occidente per peccatum, vigent mala, eodem resurgente per gratiam fugiunt. Et in cubilibus suis, [*Aug.*] id est in cordibus infidelium, collocabuntur, nisi jam facient impetus in sanctos.

VERS. 24. — « Exibit homo ad opus suum : et ad operationem suam usque ad vesperam. »

Exibit homo ad opus suum, [*Hier.*] ut incipiat bene operari ; et ad operationem suam, ut continuet perseverando usque ad vesperam, id est usque ad finem sæculi, quia jam licet in securitate pacis bona operari ; sed in vespera, id est in fine mundi, erit contenebratio et gravis impetus.

VERS. 25. — « Quam magnificata sunt opera tua, Domine ! omnia in sapientia fecisti ; impleta est terra possessione tua. »

Quam magnificata, etc. [*Aug.*] His omnibus inspectis, omnis homo credens magno exultat gaudio, admiratur, non potest eloqui. Admirando ergo exclamat : Quia hæc prædicta fecisti, ergo o Domine, magnificata sunt, id est magna sunt et multa. Et, quam magnificata ! quod non potest explicari, Opera tua quæ ad litteram, supra exposita sunt. Vel mystica ubi facta ? Unde præcesserunt hæc tam

magna ? Ecce omnia in sapientia id est in Christo fecisti. Et quia multa sunt impleta est terra possessione tua, vel, creatura tua, alia littera. Ad litteram, per Christum Deus Pater creavit quidquid est in terra, et in mari et in cælo (*II Cor. v.*). Sed quod hic dicit melius mystice accipitur de nova creatura, quam eruit a veteri homine Christus : qua implevia orbem terræ, id est Ecclesiam. Granum enim frumenti cadens in terram multum fructum attulit (*Joan. xii.*). Ante singulariter, erat donec transiret (*Psal. cxi.*), sed quando per passionem transivit, drachmam perditam invenit, et ovem errabundam ad gregem reduxit : unde gaudium est (*Luc. xv.*). Sed tamen adhuc est peregrinatio, adhuc sæculum quatitur fluctibus tentationum, et tempestatibus tribulationum. Unde subdit :

PARS II. VERS. 26. — « Hoc mare magnum, et spatiosum manibus ; illic reptilia, quorum non est numerus. »

Hoc mare. [*Alcuin., Aug., Haym.*] Secunda pars, ubi dicit, quomodo Ecclesiam per mare sæculi Dominus traducit ad littus patriæ. Quasi dicat : Impleta est terra creatura tua ; sed nondum sumus in terra viventium, ubi est portio nostra, imo mare, id est sæculum adhuc est transeundum. Hoc autem mare magnum est et spatiosum manibus exercendis. [*Aug.*] Difficile enim est ibi operari ; et illic, id est in illo mari sunt reptilia, id est mali spiritus, quorum insidiæ serpunt, quorum non est numerus quia innumeræ insidiæ repunt in hoc sæculo, et incautos occupant, adhuc in his amaris aquis sunt.

VERS. 27. — « Animalia pusilla cum magnis : illic naves pertransibunt. »

Animalia pusilla cum magnis, [*Aug.*] id est infideles, pusilli et magni. Multi enim primates sæculi, et multi pusilli sæculi nondum crediderunt : oderrunt Ecclesiam, premuntur Christi nomine ; non sæviunt, quia non permittuntur. In manus non erumpens, in corde est clausa sævitia. Et licet in hoc mari sint tot pericula, datum est tamen nobis lignum crucis, in quo transnavigemus. Et hoc est quod sequitur. Tamen quamvis sit magnum illic, id est in illo mari, naves id est Ecclesiæ pertransibunt, vel, commeabunt. Has naves gubernat Christus ligno crucis. Vigilet ergo Christus in corde nostro, et tuti simus.

VERS. 28. — « Draco iste quem formasti ad illud denzum ei ; omnia a te expectant, ut des illis escam in tempore. »

Draco iste. [*Aug.*] Et præter hæc animalia est etiam in illo mari, quod superat ea omnia, scilicet draco, qui et leo dicitur, id est serpens antiquus, qui primos parentes dejecit, cuius caput, id est primam suggestionem, Ecclesia conterit, et sic cæteros motus evadit. Ipse observat calcaneum ejus, id est lapsum a via Dei, ut sic possideat. Unde in Genesi dicitur serpenti ; Inimicitias ponam inter te et mulierem (*Gen. ii.*) ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo ejus. [*Alcuin.*] Qui draco aribi

dicatur Lucifer, alibi Leviathan, qui cæteris in sentia excelsior factus est, in malitia major; sed nec ipsum draconem timebunt naves, imo illudent ei. (159) Et est sensus: Præter alia animalia, in hoc mari est draco iste, quem, o tu Deus, formasti, secundum substantiam, in qua bonus erat in empyreo locatus; sed vitio suo inde cadens, factus est hic ad illudendum ei, id est ad hoc cadens de cælo, factus est hic, id est in hac inferiori habitatione, ut illudatur ei ab angelis Dei. Dicitur enim in Job: *Illudi Satanæ ab angelis Dei, qui sunt prepositi super aerias potestates, ne noceant nobis (Job XL), omnia, quasi dicat: Hæc prædicta sunt in mari, sed hæc omnia, id est creatura nova, et reptilia, et animalia, et draco a te expectant ut des illis escam in tempore, quia nil possunt nisi permittas. Quid expectant? Ut des illis escam in tempore opportuno, [Aug.] quod quidam interpretes addunt: Habet justus cibum suum; habet draco cibum suum; cibus draconis, terra est, quia dictum est ei: Terram comedes omnibus diebus vitæ tuæ (Gen. iii); [Alcuin., Aug.] quia qui terrena amant, cibus diaboli sunt. Cibus autem justus, est verbum Dei. Unde: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei (Matth. iv). Si ergo bene vixeris, cibum Christi habebis. Si vero a Christo recesseris, cibus draconis eris.*

VERS. 29. — « Dante te illis, colligent: aperiente te manum tuam, omnia implebuntur bonitate. »

Dante te. [Aug.] Quasi dicat: Expectant ut des et dante te illis. Vel, cum dederis illis, alia littera, id est dæmonibus colligent, ante non possunt colligere, nec tentare. Deinde addit, et de cibo nostro, quasi dicat: Dante te illi colligent, sed aperiente te manum tuam, etc. Manus est Christus, quæ aperitur cum revelatur. Unde: Et brachium Domini cui revelatum est? (Isa. LIII.) Revelatio enim apertio est. Et te eum aperiente, id est revelante, omnia implebuntur bonitate, quam non a se habent, quod aliquando probatur illis, scilicet quod non a se habeant, sed a te, quia te averso turbantur. Unde subdit:

VERS. 30. — « Avertente eum te faciem turbabuntur, auferes spiritum eorum et deficient: et in pulverem suum revertentur. »

Avertente te autem faciem turbabuntur, etc. [Cassiod.] Vel manus est potestas Dei, quæ abunde replet omnia. Ergo aperiente te manum tuam, id est potestatem tuam, omnia implebuntur bonitate; Avertente autem te faciem turbabuntur. [Aug.] Multi impleti bonitate Dei, sibi tribuerunt quod habebant, et facti sunt sibi placentes. Volens autem eos probare Deus, quod non a se habent, sed a Deo, ut cum bonitate habebant humilitatem aliquando eos perturbat, avertit ab illis faciem, et cadunt in tentationem. Et ita ostendit illis, quia quod justus erant, et recte ambulant, eo regente sebat. Sed quare turbas? Ecce per hoc auferes spi-

ritum eorum, id est superbiam; et deficient omnino, ut convertantur, et ut clament: Defecit spiritus meus; et de peccatis poenitentis in pulverem suum revertentur, id est se esse pulverem cognoscent. Invenit enim se homo terram poenitens de peccato, et ablato spiritu eorum,

VERS. 31. — « Emitte spiritum tuum et creabuntur: et renovabis faciem terræ. »

Emitte, vel, emittes spiritum tuum, [Cassiod.] id est, Spiritum sanctum, qui creat novos. Et nota quia pulvis suus illorum dicitur, quia ex se habent quod sunt pulvis. Spiritus vero Domini, ecce medicina reversis in pulverem [Aug.] Dico emitte spiritum. Et eo emissio creabuntur in operibus bonis. Unde Apostolus: Ipsius figmentum sumus, creati in operibus bonis (Ephes. ii): et renovabis faciem terræ, novis hominibus consentientibus, quod a te, non a se, boni sunt. Et quia ex Deo omnia bona, ergo

VERS. 32. — « Sit gloria Domini in sæculum; labitur Dominus in operibus suis. »

Sit gloria Domini. [Aug., Gl. int.] Et non ad tempus, sed in sæculum, id est, in æternum; et labitur Deus in operibus suis, non in tuis, sed in suis, scilicet quæ in eis facit. Qua littera illa faciat, subdit, scilicet,

VERS. 33. — « Qui respexit terram, et facit eam tremere; qui surgit montes et fumigant. »

Qui respicit misericordia terram humanæ mentis, [Aug.] quæ exsultabat de bonitate sua, et sibi vires opulentæ suæ tribuebat, quam Deus respicit, et facit eam tremere. Melior est tremor humilitatis, quam confidentia superbiæ. Unde Apostolus: Cum tremore operamini vestram salutem (Philip. ii). Deus enim est, qui operatur omnia in nobis. Et ipse est qui tangit compunctione, vel amissione rerum, montes, id est eos qui superbi erant, jactantes se, et tacti fumigant, id est precem Deo reddunt, qui ante se rogari volebant, et superiorem non rogabant; [Aug.] sed modo rogant, et sacrificium cordis fumigat ad Deum. Incipit etiam flere, quia et fumus exultat lacrymas.

PARS III. VERS. 34. — « Cantabo Domino in vita mea, psallam Deo meo, quandiu sum. »

Cantabo Domino. [Cassiod.] Tertia pars, ubi promittit se semper cantaturum. [Alcuin.] Quasi dicat: Hæc prædicta fecit Dominus, et his inspectis cantabo Domino, id est laudabo Dominum, in vita mea præsentis, et futura, spei et speciei. [Aug.] Modo enim spes est vita nostra; post vita æterna erit vita vitæ mortalis. Spes enim est vitæ immortalis. Quidquid ergo cantat, in vita cantat. Psallam Deo meo quandiu sum, quia in illo sine fine sum. Psallam quandiu, scilicet, id est sine fine. Hoc ideo dicit, ne putetur alius esse actus illius vitæ, quam psallere, quia non potest venire in fastidium, qui laudatur

(159) Ex Aug. hic et in Gen. lib. ii, cap. 22; et Strabo, ut refertur in 2, sent. 2.

non venit in fastidium laudare ipsum, sed semper laudatur, semper amatur. Et ut

VERS. 35. — « Jucundum sit ei eloquium meum, ego vero delectabor in Domino. »

Eloquium meum. [Aug.] Quo me ei indico scienti, ut se mihi indicet nescienti, sit ei jucundum, et revera est, quia suavis est Deo confessio tua. Alia littera habet: Suavis est ei disputatio mea, idem sensus. Disputatio enim hominis ad Deum est confessio peccatorum quæ suavis est Deo. Consilire ergo Deo, quod es; fac bona opera, et disputas. Unde Isaias: *Auferite nequitias ab animis vestris, discite benefacere, judicate pupillo, et venite, et disputemus, dicit Dominus (Isa. ix).* Disputatio est ergo tua, sacrificium humilitatis tuæ, quod est Deo suave. Ego vero. Quasi dicat: Hoc est ei suave, quid tibi suave? ecce, Ego vero delectabor in Domino. Ecce bona commutatio. Suavis est tibi ipsius gratia, sicut ei. Tuum eloquium dico, delectabor in Domino, et meo exemplo.

VERS. 36. — « Deficient peccatores a terra, et iniqui, ita ut non sint; benedic, anima mea, Dominum. »

Peccatores, [Aug., Gl. int.] qui scilicet in se peccant, deficient a terra, id est a peccatis, ne jam sint quod prius erant auferatur spiritus eorum, ut spiritu Dei recreentur. Et iniqui qui peccant in proximos, scilicet deficient ita ut non sint quod prius erant iniqui, [Aug., Cassiod.] scilicet vidit hoc iste scilicet quod iniqui et peccatores deficiunt, et impletus gaudio, iterat principium, dicens: *Benedic, anima mea, Dominum.* Per hoc innuit quod finis bonorum similis est principio.

COLLATIO IN PSALMUM CIII: « BENEDIC, ANIMA MEA, DOMINO; DOMINE, » etc.

VERS. 3. — *Sicut pellem* כִּי עוֹר כַּתְּרִיָּה, recentiores vertunt, *sicut corinam.* Hieronymus est cum Septuaginta. Tandem nulla est discrepantia, cum tentoria solebant pellibus tegi, ob aeris incommoditates.

VERS. 4 et 5. — Versiculi 4 et 5, cur esserant Latini per secundam personam, cum tamen apud Hebræos et Græcos ponantur pronomina tertiæ personæ, edisserit D. Hieronymus ad Suniam et Fretellam hoc modo: « *Qui facis angelos tuos spiritus*, pro quo in Græco vos invenisse dicitis ὁ ποιῶν ἀγγέλους αὐτοῦ, id est *qui facit angelos suos spiritus.* A quibus breviter querite quomodo cum ad Deum sermo sit, quasi ad alium loquens Propheta repente mutetur, maxime cum sic incipiat: *Domine, Deus meus, magnificatus es vehementer, confessionem et decorem induisti, et qui legis aquis superiora ejus*, id est cæli, qui ponis nubes ascensum tuum, qui ambulas super pennas venturorum, et statim sequatur: *Qui facis angelos tuos spiritus, et ministros tuos ignem urentem; qui fundasti terram super stabilitatem suam.* Et post paululum: *Ad increpationem tua fugient, et a vice tonitru tui formidabunt, et in loco quem fundasti eis.* Qui emittis fontes in convallibus. Et illud: *Ut educaas panem de terra.* Si ergo omnia hæc ad secundam personam sunt, id est, ad Deum, quomodo in uno versiculo, tertia persona subito, et extra ordinem inducitur? Hactenus ille. Etiam si non per omnia quadrant quæ nunc sunt in Græcis exemplaribus, quæ videre licuit.

VERS. 11. — *In convallibus.* Munsterus et inter-

A pretes pro Cajetano, vertunt in flumina. Qui emittit fontes in flumina vel fluvios. Hieronymus et alii sæpe memorati, stant a Vulgata lectione. Siquidem נְחָלִים NEHALIM, ambiguum est.

VERS. 12. — *Expectabunt onagri in siti sua.* Ut appareat Septuaginta legisse יִשְׁכְּרוּ יִשְׁכְּרוּ, quam lectionem indicat punctum appositum in sinistro cornu litteræ sin, id est *expectabunt.* Alias יִשְׁכְּרוּ יִשְׁכְּרוּ, hoc est *frangent, sive exstinguent.* Vel, ut reddidit Hieronymus, *reficiant sitim suam.*

VERS. 13. — *De medio petrarum.* Cur Septuaginta mutaverint frondes in petras, sensus mysticus quem persequitur Augustinus, pio lectori potest respondere. Siquidem Hieronymus vertit, *de medio nemorum dabant vocem, et cæteri de medio frondium*, quæ versiones multis modis quadrant cantillationibus avium, de quibus agebat prior clausula. Nec præterea insolitum est aves nidulari in petrarum foraminibus, ac inde voces emittere. Hæbraice quidem legitur אֲנָשֵׁי אֶפְרַיִם, quod omnes interpretantur ramos aut frondes, nemora, arbores, quibus gaudent aves. Hieronymus in Commentariis exponit *de medio petrarum*, hoc est Ecclesiarum. Jam innumera sunt quæ auctoritate Spiritus sancti, ut creditur, mutantur Septuaginta longe ab Hæbraica lectione, ut non mirum videri debeat, ubi paululum discedunt, imo sensu constante, quemadmodum hoc in loco. Duo gratia exempli proferemus, in quibus nihil commune habent Septuaginta cum Hæbraico. Jonæ iii: Hebr. habet: *Adhuc quadraginta dies, et Ninive subvertetur.* Septuaginta, *adhuc triginta dies, et Ninive subvertetur.* Adeo ut D. Hieronymus, demiretur unde hoc fecerint. Verum D. Augustinus xviii de civitate Dei, cap. 44, reducit ad concordiam, referens quadraginta dies ad tempus medium, inter resurrectionem et ascensionem; tres vero dies, ad triduum mortis, accipiendo Ninivem typice pro Ecclesia, per poenitentiam eversa, tandem concludit: Longitudinem fugio, ut non hic per multa demonstrem, in quibus ab Hæbraica veritate putantur Septuaginta interpretes discrepare, et bene intellecti inveniuntur esse concordēs. Unde etiam ego pro meo modulo, vestigia sequens apostolorum, quia et ipsi ex utrisque, id est ex Hæbraeis, et ex Septuaginta testimonia prophetica posuerunt, utraque auctoritate utendum putavi, quando utraque una atque divina est. Alterum exemplum, adducemus ex Isa. ix cap. ubi Hebræi dicunt: *Primo tempore alieziata est terra Zabulon: Septuaginta habent, longe diversum: Hoc primum bibe, velociter fac.* Quod sic interpretatur Hieronymus, ut prophetice dictum, de primo signo quod edidit Christus, hoc est de conversione aquæ in vinum in Cana Galilææ. Ait ergo: *Hoc fecit principium signorum Jesus in Cana Galilææ, et manifestavit gloriam suam, et crediderunt in eum discipuli ejus.* Unde et in Septuaginta dicitur: *Hoc primum bibe, velociter fac*, quia terra Zabulon et terra Nephthalim, prima Christi videre miracula, ut prima biberet fidei potionem, quæ prima viderat Domini signa facientem. » Hæc Hieronymus.

VERS. 18. — *Saturabuntur ligna campi.* Loco campi in Hebræo ponitur nomen Domini tetragrammaton. Hinc Hieronymus vertit ligna Domini. Sanctes tamen et Munsterus interpretantur arbores magnificas et excelsas. Et certe eæ sunt in campis memorosis, ubi proceræ crescunt, ac quidem singulare a Domino in sua natura accipiunt.

VERS. 19. — *Herodii* הֶרֶדִּיּוֹת BASIADAN, Neoterici transferunt ciconiam. Editio Romana habet *fulicam*, quæ est avis marina. Quam lectionem tenent et interpretantur Augustinus et Arnobius. Hieronymus varius est. Nam, Job xxix, vertit *herodion.* Penna struthionis, similis est pennis herodii. Rursus eandem vocem Levit. xi, transtulit *herodionem.* Hoc in loco tamen dixit et alibi milvum adeo ut

videatur dubitasse quem fuerit avis. Nam in cap. Zachar. v, sic refert opiniones diversas, ut nullam improbet, quin juxta quamlibet accommodat interpretationem, ad illud prophetae: *Habebant alas, quasi alas milvi* (Zach. v). Habebant inquit alas juxta Hebraicum מִלְכִּים HASIDAM, quod Aquila, Symmachus, Theodotion ἡρώδων, id est herodionem. Soli Septuaginta ἔρπον, id est upam transtulerunt. Hasidam Hebraei milvum putant, avem rapacissimam, et semper avibus domesticis insidiantem. Herodionum vero hi qui de volucrum scripsere naturis, tria genera autumant. Unum album, aliud stellatum, tertium nigrum, quod et saevissimum et sanguinarium, et pugnans, et ad coitum impatiens, ita ut ex oculis eorum erumpat cruor. Upam quam nos de Graeci nominis similitudine traximus; nam et ipsi ἔρπον appellant, ab eo quod stercora humana considerat, avem dicunt esse spurcissimam, semper in sepulcris, semper in humano stercore commorantem. Haec, ibi. Sed et ipse ad Suniam et Fretellam, magis probat milvum his verbis: « Pro herodio quod in Hebraeo dicitur מִלְכִּים HASIDAM, Symmachus ἡρώδων, id est milvum interpretatus est. Denique et nos ita vertimus **228** in Latinum, *ibi aves nidificabunt*. Milvi abies domus est, quod scilicet semper in excelsis, et arduis arboribus nidos facere consueverit. Unde et sexta editio, manifestius interpretata est. Milvo cupressus ad nidificandum. Pro abietibus autem et

A cupressis, in Hebraeo ponitur מִלְכִּים AEROSCHIM, quod magis abietes quam cupressos significat. » Haec Hieronymus.

Dux eorum. (Hieron. et alii, pro hoc habent abietes, quod nihil habet commune, cum dux eorum. Ceterum si acceperis AEROSCHIM, ut littera beth sit servilis, non de substantia dictionis, et interpositum aleph quiescens scripseris, nihil mutato sono syllabae, hoc modo מִלְכִּים AEROSCHAM habetis, quod est in ducibus eorum, eoque sensu quod herodii domus est in ducibus eorum passerum, refert idem quod et dux eorum.

Montes excelsi cervis. Sic Hieronymus et Campensis. Alii pro cervis transferunt damas, capreas aut ibices, חֲרִיץ IZELIM, hirci sunt sylvestres. Septuaginta ὄρεσιν, cervis iis accedere periculosum non fuerit.

Herinacis. Vel ut alii volunt, *cuniculis*, alii *leporibus*. De hoc sic scribit Hieronymus ad Suniam et Fretellam: « In Hebraeo positum est מִלְכִּים AEROSCHIM, et omnes χαρρυδιώνος voce simili transtulerunt. Soli Septuaginta leporibus interpretati sunt τοῖς λαγωαῖς, id est *petra refugium leporibus*. Sciendum est autem animal esse non majus hericio, habens similitudinem muris et ursi. Unde et in Palestina ἀρξόριος dicitur. Et magna est in istis regionibus hujus generis abundantia, semperque in cavernis petrarum, et terrae foveis habitare consueverunt. » Haec Hieronymus.

PSALMUS CIV.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Confitemini Domino. Titulus: *Alleluia.* [Cassiod.] Hic primo angeli cum verbum scilicet, alleluia, positum invenitur, nec ante a quoquam Hebraeorum scriptorum positum est quod nulla lingua praesumpsit mutare, sicut in Evangelio, amen. Interpretatur autem *laudate Deum.* (140). Nam alleluia, dicitur *laudate*; jam, nomen est Dei invisibilis, id est significat invisibilem, quod nomen ei tantum convenit. Praescribitur autem iste titulus, viginti psalmis, in quibus omnibus magnalia Dei dicuntur, [Cassiod., Alcuin.] et magna in eis est exultatio, sicut in hoc psalmo beneficia Dei narrantur, quae contulit spirituali semini Abraham. Hic enim commendat Propheta bonos in illo populo Israel, qui cum aliis fidelibus sunt verum semen Abraham filii promissionis. [Aug.] Iste est ergo primus psalmus, cui praenotatur alleluia. Et est sensus: *Alleluia*, id est *laudate Deum.* Unde et psalmus incipit. (141) Intentio: Monet ad laudem. Modus: Sex sunt partitiones. Sic enim partitur hunc psalmum Augustinus, cui consentit Cassiodorus, nisi quod sextam partem alibi facit, quam Augustin. Quod in lectione psalmi suo loco monstrabitur. Primo ut in verbis exterioribus intellectum videas interiorem, quasi in corpore animam admonet semen Abraham, id est filios promissionis, pertinentes ad haereditatem testamenti aeterni, ut ipsum Deum tanquam haereditatem eligant, et gratis non pro aliquo extra eum colant, et hoc faciant, laudantes, invocantes, annuntiantes, nec in sua, sed in ejus gloria per fidem,

bene operantes, spe gaudentes, charitate ferventes. Et hoc totum sonat psalmus, his verbis, *confitemini*, etc., usque ibi, *memento mirabilem*, ubi est partitio, quam et alias suis locis exsequimur. Propheta ergo a laude incipiens, quam titulus praenotat, ait:

VERS. 1. — « Confitemini Domino, et invocate nomen ejus; annuntiate inter gentes opera ejus. »

Confitemini Domino. [Aug., Gl. int., Aug.] id est laudate Deum, quod fit ab amante. Non enim est speciosa laus in ore peccatoris (Ecclesi. xv). Praemissa laude, sequitur invocatio, ut petat desiderata; et invocate nomen ejus, quia laudans auditur. Congruus ordo iste, ut prius sit laus, post invocatio. Unde alibi: *Confitebimur tibi, Deus, confitebimur, et invocabimus nomen tuum* (Psal. lxxiv). Et alibi: *Laudans invocabo Dominum* (Psal. xvii). Et in oratione Dominica promittitur brevis capitatio, scilicet, *Pater noster, qui est in caelis* (Matth. vi). Et postea subsequuntur petitiones. Deinde subdit: *Et annuntiate inter gentes opera ejus*, quia amor Domini in pascendis ovibus ejus maxime ostenditur. Unde Dominus dixit Petro: *Simon, diligis me?* eique respondenti: *Domine, tu scis quia amo te*, dixit: *Pasce oves meas* (Joan. xxi).

VERS. 2. — « Cantate ei psallite ei, narrate omnia mirabilia ejus. »

Cantate ei verbo, [Aug.] quia ore cantatur, et *psallite ei*, id est opere laudate, quia manibus psallitur. Deinde istis duobus duo alia reddit: ad hoc enim quod dixit: *Cantate*, quasi determinando quo-

(140) Ex Hier. in Epist. ad Marcellum de decem Dei nominibus.

(141) Ex Aug. ad calcem psalmi et in repetitione.

modo cantent, subjicit *narrate omnia mirabilia ejus*. Nihil enim silendum est pudore. Vel ideo dicit, quia omnia quæ dicunt de eo mirabilia sunt. [Cassiod., Aug.] Nullus enim potest omnia narrare. Deinde addit quod dixerat psallite, refert quod subditur.

VERS. 3. — « Laudamini in nomine sancto ejus; lætetur cor quærentium Dominum. »

Laudamini. [Aug., Gl. int.] Quasi dicat: Psallite hoc modo: *Laudate*, id est operamini sic ubi laudamini, quod bene operantes merito possunt. Et hoc in nomine sancto ejus hoc addit, ne de bono opere homo gloriatur in se, sed in Domino. [Non enim vetat laudari, si boni sunt, sed non nisi in Domino, qui bonos facit, cui omne bonum ascribere debent. Et in omnibus ejus gloriam quærere, hoc est quod alibi dicitur: *In Domino laudabitur anima mea* (Psal. xxxiii). Et quod ibi addit: *Audiant mansueti et lætentur*. Hic quoque quodammodo addere videtur, dicens: *Lætetur cor quærentium Dominum*, etc. [Hier.] Vel ita: Laudamini in nomine sancto ejus, id est gaudete dici Christiani a Christo. Et lætetur cor, [Haym., Aug., Hier.] et si non corpus, quærentium Dominum, qui bene operantes emulantur; et si lætatur cor quærentium Domini, quanto magis invenientium? Ergo dum operamini,

VERS. 4. — « Quærite Dominum et confirmamini; quærite faciem ejus semper. »

Quærite Dominum, [Cassiod., Aug.] in præmium, et sic confirmamini, id est inde enim fortes sunt, et illuminati. [Hier., Aug.] Ius sciant agenda, et possint ea perficere. Declinantes autem ab eo, et infirmi sunt et cæci. Quærite semper in hac vita faciem ejus, id est præsentiam ejus, quæ si per fidem invenitur, tamen semper in hac vita perquirenda est, ut postea per speciem habeatur. [Hier.] Judæis ut parvulis præceptum erat in lege veteri, ut ter in anno apparerent in conspectu Domini, non vacui, scilicet in Pascha, [Pentecoste et Scenopegia (Exod. xxiii)]. Nos autem qui sumus in anno benignitatis, semper faciem Trinitatis quærere debemus. [Aug., Alcuin.] Vel, semper quærite, id est in præsentia, et in futuro. Et tunc enim sine fine quæretur, quia qui amatur semper desideratur, semper quæritur, ne sit absens, sed semper præsens; malus potest timere præsentiam ejus quam bonus amat.

PARS II. VERS. 5. — « Mementote mirabilium ejus quæ fecit; prodigia ejus et judicia oris ejus. »

Mementote mirabilium. [Aug.] Secunda pars ubi ad parvulorum corda nutrienda proponit de fide patriarcharum, et de promissionibus Dei, ut nos simus semen illorum. Non solum de Judæis, sed etiam de omnibus gentibus. Et hoc ostendit usque ibi, cum essent numero, brevis. [Alcuin.] Quasi dicat: Quærite ipsum. Sed quia sunt qui non ferunt solem in rota, qui non possunt intelligere Christum in altitudine suæ deitatis quæ avolat ab intellectu, sicut potest nemo videre solem in rota sua. Dico vobis minoribus, saltem mementote mirabilium eo-

rum, vel mirabilia ejus, quæ fecit. [Aug.] Ecce jam iste ardens laudator contemperat se infirmis et lætentibus, quos mirabilibus Dei temporalibus nutrit, ac si dicat: Si id quod Deus est magnum est quærere; vel, id est saltem quæ fecit videte. Simile est huic quod Dominus dixit Moysi: *Hæc dices filiis Israel: Qui est misit me ad vos* (Exod. iii). Quod vix aliquantisper pura mens capit. Deinde gratiam suam, misericorditer contemperans, dixit: *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob* (ibid.), quod etiam a parvulis capi posset. Ita hic prius monet quærere faciem quod convenit grandibus: deinde attendere opera, quod parvuli possunt. Et mementote prodigia ejus majora, [Cassiod.] scilicet miracula, quibus aliquid futurum significabatur, et judicia oris ejus, [Alcuin.] quæ per Moysen mandavit in lege. Nota quia paulatim ascendit, de prodigiis visibilibus, transit ad judicia, inde ad æternum testamentum, ubi præceptum est et promissum. Testamentum enim æternum dicitur, et doctrina ipsa, et promissio hæreditatis æternæ; et quibus hoc dicitur? illis qui sunt secundum fidem.

VERS. 6. — « Semen Abraham, servi ejus; filii Jacob, electi ejus. »

Semen Abraham servi ejus, [Hier., Aug.] et qui sunt filii Jacob, id est imitatores luctando contra carnem. Jacob dico electi ejus. Dico mementote et debetis, quia

VERS. 7. — « Ipse Dominus Deus noster; in universa terra judicia ejus. »

Ipse Christus est Dominus Deus noster, [Aug.] et ne putes filios Abraham tantum esse in una gente secundum carnem quia in universa terra sunt judicia ejus, id est in universa terra sunt Jacob et Israel, id est fideles, quibus judicia sua manifestata, sed non alii genti.

VERS. 8. — « Memor fuit in sæculum testamenti sui; verbi sui quod mandavit in generationibus. »

Memor fuit. [Cassiod.] Ideo etiam debetis esse memores, quia ipse fuit memor implendo promissa testamenti sui novi, [Aug.] id est justitiæ et hæreditatis æternæ, quam promisit in Novo Testamento. Dicitur enim testamentum, et illud quod promittitur, et doctrina in qua promissio declaratur, et pro qua servata redditur. Testamenti dico, duraturi in sæculum, id est in æternum, unde post dicit, in testamentum æternum, quod testamentum si vetus accipitur, propter terram Chanaan, de qua sequitur: Quomodo æternum est, cum illa terrena hæreditas, non possit esse æterna? Non ergo de illa accipiendum est. Deinde ut determinet testamentum accipi pro verbi doctrina, subdit, verbi. Quasi dicat: cujus testamenti memor fuit? ecce, verbi quod mandavit in mille generationibus, id est omnes quibus vivendum est ex fide. Accipitur enim hic mille pro infinito. Hoc est verbum Evangelii, verbum fidei, quod extenditur in omnes generationes, pro quo servato redditur promissum æternum, quod per te-

stamentum ante significavit, quod non mandavit, sed promisit. Promissum enim est quod accipere debemus, mandatum est quod facere debemus. Haec est fides, ut justus ex fide vivat, et huic fidei promittitur aedificatio.

VERS. 9. — « Quod disposuit ad Abraham, et juramenti sui ad Isaac. »

Quod disposuit. [Aug.] Quasi dicat: Memor fuit verbi, quod disposuit ad Abraham, et juramenti sui, quod disposuit ad Isaac.

VERS. 10. — « Et statuit Jacob in praeceptum: et Israel in testamentum aeternum. »

Et statuit illud, [Aug.] scilicet verbum fidei, ipsi Jacob in praeceptum et statuit illud Israel in testamentum aeternum, id est in promissum aeternum. Ecce illud verbum, et in praecepto est et in promisso; sed secundum aliud et aliud. Opus enim quod mandat, est in praecepto. Merces 229 autem operis est in promisso, operantibus enim promittitur mercedem. Et est, statuit illud, verbum. Israel in testamentum aeternum, [Aug., Alcuin.] id est quod ex ipso verbo impleto daturus esset aliquid aeternum, scilicet terram Chanaan, quae non est aeterna; sed aeternum significat. Ecce tres patriarchae memorati sunt, quorum specialiter dicit se esse Deum: Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob (Exod. iii). Ecce triplex auctoritas. Dico statuit in testamentum aeternum.

VERS. 11. — « Dicens: Tibi dabo terram Chanaan; funiculum hereditatis vestrae. »

Dicens: Dabo tibi terram Chanaan [Aug.] id est quod ab ea signatur; dedit enim eis etiam hanc terram in figura aeternae hereditatis, ad quam aeternam hereditatem non omnes pertinent. Ideoque addit, funiculum hereditatis vestrae, scilicet dabo, [Haym., Gl. int.] id est hereditatem coelestem illis solis, qui funiculo divinae praedestinationis signati sunt. Vel ideo dicit, funiculum, quia sicut funiculo distributa est terra promissionis, in diversas partes, ita in vita aeterna diversae sunt mansiones; juxta illud: In domo patris mei mansiones multae sunt (Joan. xiv). [Cass.] Cur autem coelestis hereditas dicitur terra Chanaan, nomen ejus aperit. Interpretatur enim Chanaan, humilis, quia in eam nemo intrat, nisi humilis. Sed ex historia idem perpenditur. Dixit enim Noe Chanaan futurum servum fratrum suorum (Gen. ix). [Aug.] Id est Deo excluso, Chanaan datur terra semini Abraham. Is est servilis timor, qui non manet in domo in aeternum, quia charitas foras mittit timorem, et manet filius in domo in aeternum (Joan. viii; I Joan. iv). Congruue ergo hereditas aeterna, dicitur terra Chanaan, quia ab ea servi repelluntur, et filii recipiuntur.

PARS III. VERS. 12. — « Cum essent numero brevi, paucissimi, et incolae ejus. »

Cum essent. [Aug.] Tertia pars, dixerat Deum gratis esse colendum quoniam ante occurrebat animo parvae fidei. Si Deus gratis est colendus, et ipse est hereditas, quid de necessitatibus mortalis vitae

A fiet? subdit hic quid patribus praestitit et filiis eorum tam carne quam fide. [Aug., Alcuin.] Dicit enim quae subsidia temporalis vitae praestitit patribus et filiis eorum, tam carne quam fide, non ut his haerent, sed ea ad bonum aeternum referant. Quod faciunt si iis allecti, justificationes et legem Dei requirunt. Cum essent numero brevi. [Aug.] Exsequitur historiam et breviter tangit, quod in Egyptum transierunt, quasi dicat: Hoc promisit Deus; cum essent numero brevi, id est paucissimi, antequam in Egypto multiplicarentur; et incolae, id est advenae ejus, scilicet terrae Chanaan.

VERS. 13. — « Et pertransierunt de gente in gentem, et de regno ad populum alterum. »

Et pertransierunt de gente in gentem. [Aug.] B Proponit breviter quod postea plenius narrabit. Et pertransierunt de regno, id est terra promissionis quae dicitur regnum, non quod tunc esset, sed quod futurum esset: ibi regnum Israel. Transierunt dico, ad populum alterum. Et quomodo perdurare potuerunt? Ecce:

VERS. 14. — « Non reliquit hominem nocere eis, et corripuit pro eis reges. »

Non reliquit, [Aug.] id est, non permisit, hominem nocere eis, et corripuit pro eis reges ut regem Geraræ Abimelech, ne noceret Isaac de Rebecca (Gen. xxvi); et regem Egypti Pharaonem, ne noceret Abraham de Sara (Gen. xxi). Corripuit dicens:

VERS. 15. — « Nolite tangere christos meos, et in prophetis meis nolite malignari. »

Nolite tangere christos meos. [Aug.] Haec verba licet in historia non sint, tamen vel latenter dixit ea Deus in cordibus hominum, vel per angelum. Quod autem dixit christos, nullum moveat, quia jam tunc Christiani erant, etsi latenter. Unde Abraham exsultavit ut videret diem meum; vidit et gavisus est (Joan. viii). Nullus enim praeter hanc fidem, vel ante incarnationem, vel post, Deo reconciliatus est. Unus enim mediator est Dei et hominum Jesus Christus (I Tim. ii). Et nolite malignari in prophetis meis. Hoc aperte de Abraham constat, quod propheta fuit: sic et de aliis credendum est.

PARS IV. VERS. 16. — « Et vocavit famem super terram; et omne firmamentum panis contrivit. »

Et vocavit. [Aug.] Quarta pars, ubi incipit narrare, quomodo factum est, ut transirent de regno ad regnum. Quasi dicat: Si quaeris quomodo transiit de gente in gentem, et de regno ad populum alterum, ecce: Vocavit famem super terram, etc., usque ibi et auxit populum suum vehementer; quasi pertransierint per hoc. Et id est, quia vocavit Deus famem super terram. Ita dicit vocasse famem quasi personam animatam, quae posset vocanti obedire forte ideo, quia haec mala immittit Deus per angelos malos, qui talibus praepositi sunt. Vocavit ergo famem, id est angelum fami praepositum. Vel potius, vocavit famem, id est dixit ut famem esset, id est

jussit esse in actu, quæ jam erat in dispositione, ita vocavit; et, id est quia contrivit, id est consumpsit, omne firmamentum panis. Et per hoc transierunt de gente in gentem, et de regno ad populum alterum. Sed:

VERS. 17. — « Misit ante eos virum; in servum venundatus est Jeseph. »

Misit ante eos virum. [Aug.] Vide quomodo Deus usus est malis in bonum, Joseph enim venditus a fratribus, postea in Ægypto pro justitia est sublimatus (Gen. xli). De quo subdit: in servum, etc. Quasi dicat: Quem misit et quomodo? Ecce: Joseph in servum venundatus est a fratribus, [Hier.] quos postea et patrem in Ægypto recepit (Gen. xxxvii), terramque optimam a Pharaone eis dari fecit (Gen. xlvii) (142). Si autem Joseph humiliatus et exaltatus, locum fecit ad temporalia bona populo Dei, ut firmaretur super inimicos: quanto magis Jesus secundum carnem humiliatus, et in cælis exaltatus suis locum fecit ad æterna. [Aug.] Deinde narrat quæ tulerit Joseph in humilitate sua, et quomodo sublimatus est, dicens:

VERS. 18. — « Humiliaverunt in compedibus pedes ejus; ferrum pertransiit animam ejus, donec veniret verbum ejus. »

Humiliaverunt in compedibus pedes ejus. [Aug.] Non legimus de compedibus Joseph in illa historia Genesis, sed credendum est factum esse quod ibi prætermissum, dicit Spiritus sanctus in psalmis. [Cassiod., Aug.] Et si enim Joseph gratiam habuit apud custodem carceris, ut legitur in Genesi (Gen. xl), tamen prius anxius est. Ferrum pertransiit. Quasi dicat: Præter mala corporis, ferrum, id est tribulatio duræ necessitatis, quæ in æstuante et sollicita anima erat, pertransiit animam ejus, ut de Maria dicitur in Luca: et tuam ipsius animam pertransibit gladius (Luc. ii). [Cassiod.] Vel secundum aliam litteram, anima ejus pertransiit ferrum, id est tribulationem duræ necessitatis. Idem tamen sensus cum priori: etiam in hac tribulatione fuit Joseph, donec veniret verbum ejus, [Aug.] id est interpretatio somnii, sed non fuit ab eo illud verbum, quia

VERS. 19. — « Eloquium Domini inflammavit eum, misit rex et solvit eum; princeps populorum et dimisit eum. »

Eloquium Domini, [Gl. int., Cassiod.] id est spiritus revelans mysteria, inflammavit, vel ignivit eum, id est vivaciter excitavit eum, ut futura diceret. [Aug.] Inflammatus autem dicitur divino eloquio ut computetur inter eos de quibus dicit Apostolus: Spiritu ferventes (Rom. xii). Unde bene Spiritus sanctus, quando a Domino apostolis missus est, vias sunt illis lingue divise (Act. ii), velut ignis, a quo igne discedunt illi, de quibus dicitur: Refrigescet charitas multorum (Matth. xxiv). Et propter hoc verbum misit rex, id est Pharaon, et solvit a reatu, id est a pœna eum compeditum, scilicet prin-

ceps populorum et divisit eum inclusum, liberum a carcere.

VERS. 20. — « Constituit eum dominum domus suæ, et principem omnis possessionis suæ. »

VERS. 21. — « Ut erudiret principes ejus sicut semetipsum, et senes ejus prudentiam doceret. »

Ut erudiret principes ejus sicut semetipsum, et senes ejus prudentiam doceret. [Aug.] Neque hoc legimus in historia, sed credendum tantum virum Dei cultorem non de solis corporalibus curam gessisse.

VERS. 22. — « Et intravit Israel in Ægyptum, et Jacob accola fuit in terra Cham. »

Et post Joseph intravit Israel in Ægyptum, [Aug.] et Jacob accola fuit, id est advena, non indigena, in terra Cham. Hæc est Ægyptus, cujus gens a Cham filio Noe descendit (Gen. x). Cham etenim filius Noe fuit, pater Canaan de quo Ægyptii traxerunt originem.

PARS V. VERS. 23. — « Et auxit populum suum vehementer; et firmavit eum super inimicos ejus. »

Et auxit. [Aug.] Quinta pars. Ecce quæ gesta sunt breviter proponit, quæ postea plene narrat. Bicit etiam quomodo firmavit populum suum super inimicos suos. Et hoc totum usque ibi, expandit nubem, ubi est sexta pars secundum Augustinum. Quasi dicat: Misit Deus post Joseph Jacob in Ægyptum, et ibi vehementer auxit populum suum securitate nascendi, [Cassiod., Aug.] et firmavit eum super inimicos ejus. Hoc non ante Moysen factum fuit, sed per signa Moysi. Ante enim masculi fetus filiorum Israel necabantur, et ipsi in faciendis lateribus conterebantur (Exod. i), sed postea in manu potenti per signa et portenta Domini metuendi et honorandi, facti sunt, donec duri regis contemptio vinceretur; ipsumque cum exercitu suo mare Rubrum obrueret. Quomodo autem hoc factum est, quia breviter proposuerat, plene narrare incipit:

VERS. 24. — « Convertit cor eorum ut odirent populum ejus, et dolum facerent in servos ejus. »

Convertit cor eorum ut odirent populum ejus. [Aug.] Non ideo dicit, convertit cor eorum, quia Deus sit auctor mali. Non enim intelligendum est vel credendum quod Deus cor hominis ad facienda peccata convertat, vel quia patrum peccatum sit odisse populum Dei. Et dolum facerent in servos ejus. Istorum tam gravium peccatorum auctor non est Deus, quia nullius etiam levissimi peccati auctor credendus est; sed mirabilis Dei bonitas, etiam malis bene utitur. Cum enim ipsi vitio suo mali essent, ille de malo illorum benefecit. Non enim antequam odissent populum ejus boni erant, sed maligni et impii tales erant, qui facile incolis suis felicibus inviderent. Dum ergo auxit felicitatem Israel, hoc Dei beneficio illi ad invidendum conversi sunt, quia jam mali erant. Non itaque cor filiorum malum faciendo,

ad populo suo benefaciendo. Cor eorum, sponte malum, convertit, dum suos multiplicavit, ut odirent, per invidiam populum ejus. Invidia enim est odium alienæ felicitatis, quo illorum odio ad executionem populi sui, et ad gloriam nominis sui usus est, sicut sequentia docent. Dico, convertit cor eorum ut audirent populum ejus. Et ut dolum facerent in servos ejus, scilicet ut opere luti et lateris minuerentur servi Dei. Deinde quo modo his usus sit ad gloriam suam, incipit exponere dicens :

VERS. 23. — « Misit Moysen servum suum : Aaron quem elegit ipsum. »

Misit Moysen servum suum. [Cassiod.] Misit servum, qui omnia per se poterat, ut doceret, qua moderatione hæc omnia egisset. Et misit Aaron quem elegit ipsum. Sufficeret dicere quem elegit, sed nihil querendum est in eo quod addit ipsum, sed consuetudo divinæ locutionis est ad 230 explanationem. Et

VERS. 26. — « Posuit in eis verba signorum suorum : Et prodigiorum suorum in terra Cham. »

Posuit in eis. [Cassiod.] scilicet Moysen et Aaron verba signorum suorum et prodigiorum suorum in terra Cham, id est quibus prædicabatur ab eis, quæ signa et prodigia Dominus esset facturus inter Cham. [Aug.] Vel ita, verba signorum non accipit verba quibus fierent signa. Multa enim sine verbis facta sunt, vel virga, vel manu extenta, sed quia ipsa facta non erant significationis inania, sicut verba quæ loquimur, ideo et ipsa dicta sunt verba. Verba ergo non vocum, vel sonorum, sed signorum et prodigiorum per eos fecit signa. Et est, posuit in eis verba signorum, id est per eos fecit signa, quia tanquam verba aliquid significabant. Et posuit verba prodigiorum suorum, [Cassiod.] id est per eos fecit prodigia, quæ aliquid portendebat. Et hoc in terra Cham. Quæ autem signa fecit, subdit :

VERS. 27. — « Misit tenebras et obscuravit et non exacerbavit sermones suos. »

Misit tenebras, et obscuravit. [Aug.] Hoc ad litteram inter plagas Ægypti legitur, quia tenebras inter alias plagas passi sunt (Exod. x), sed quod hic dicit, melius sic accipiamus ut intelligamus corda eorum obscurata, qui præcepta Dei spernebant. Et est competens initium plagarum, cæcitas sine qua non incurissent cætera. Et non exacerbavit, [Haym., Aug.] complevit et per miracula confirmavit. Vel secundum aliam litteram quæ est, exacerbaverunt, scilicet Ægyptii contradictionibus suis sermones ejus Dei. Vel sicut in quibusdam codicibus reperitur : Et non exacerbaverunt, scilicet Moyses et Aaron, sermones ejus Dei, quia illos etiam durissimos, scilicet Ægyptios, patienter tulerunt, propter mandatum Domini, donec omnia in eis quæ Deus disposuit fierent.

VERS. 28. — « Convertit aquas eorum in sanguinem, et occidit pisces eorum. »

Convertit aquas eorum in sanguinem. [Cassiod.] Hæc est secunda plaga quæ in Exodo ponitur prima

(Exod. vii), quæ signabat quod aquas Rubri maris verteret eis in mortem; et occidit pisces eorum. Ne ergo sit in aquis spes vitæ illis hominibus, cum in aqua moritur. Quod ibi naturaliter nutritur.

VERS. 29. — « Edidit terra eorum ranas in penetralibus regum ipsorum. »

Et dedit terra eorum ranas. [Aug.] Ecce tertia. Secundum aliam litteram, et dedit terra eorum ranas, id est terram eorum convertit in ranas, quia tot fuerunt ranæ, ut hoc hyperbolice dicatur, et erant ranæ in penetralibus regum ipsorum. (Exod. viii.) Socii ranarum sunt principes, qui sub aquis post locandam erant.

VERS. 30. — « Dixit, et venit cænomyia, et ciniphes in omnibus finibus eorum. »

Dixit, et venit cænomyia et ciniphes in omnibus finibus eorum. [Aug.] Ecce hæc est quarta plaga, quæ jactantia regis est, qui nec par est muscis (Exod. viii). Si autem quaeritur quando dixerit Deus hoc, respondemus quod in verbo ejus hoc erat sine tempore, antequam fieret in tempore per ipsum verbum, licet per angelos, vel per Moysen, et Aaron quodam modo dixit, ut fieret tunc quando fuerat faciendum. Deinde sequitur quinta plaga.

VERS. 31. — « Posuit pluvias eorum grandinem : ignem comburentem in terra ipsorum. »

Posuit pluvias eorum grandinem. [Cassiod.] id est pro pluvia quæ fecundat, facta est grando, quæ tacta arefacit (Exod. x). Et hoc simile dictum illi quod supraposuit, et dedit terra eorum ranas, et ignem comburentem, id est fulmina, scilicet posuit [Aug.] in terra ipsorum.

VERS. 32. — « Et percussit vineas eorum et ficulneas eorum; et contrivit lignum finium eorum. »

Et percussit grandine et igne [Cassiod.], id est fulminibus vineas eorum, et ficulneas eorum et contrivit lignum eorum. Ne ergo dubites de satis quin perempta sint, ubi majora pereunt. Deinde sequitur vi plaga.

VERS. 33. — « Dixit, et venit locusta, et bruchus : cujus non erat numerus. »

Dixit et venit locusta, [Aug.] quæ est mater bruci, de quo subditur : Et bruchus, cujus, scilicet locustæ et bruci non erat numerus. Una plaga est locusta et bruchus, quia altera est parens, altera est fetus.

VERS. 34. — « Et comedit omne fenum in terra eorum; et comedit omnem fructum terræ eorum. »

Et comedit omne fenum, [Gl. int.] id est herbam in terra eorum et comedit omnem fructum segetum terræ eorum. [Aug.] Deinde sequitur septima plaga quæ in Exodo decima est.

VERS. 35. — « Et percussit omne primogenitum in terra eorum; primitias omnis laboris eorum. »

Et percussit omne primogenitum de hominibus in terra eorum, et primitias omnis laboris eorum. [Aug., Cassiod.] Hæc dicit primogenita pecorum, quæ similiter percussit. Hæc est novissima plaga in Ægy-

pto, qua victi cadunt Ægyptii. [Aug.] Notandum vero quod cum sint decem plagæ, quas ponit Moyses in Exodo, nec omnes hic commemorat propheta, nec eo ordine quo ibi narrantur, quia libera est laudatio, de qua agit iste psalmus, a lege historiæ; additque hic, quod historia non habet, et præterit quædam quæ illa habet, auctoritate ejusdem spiritus qui per historicum locutus est. [Cassiod.] Hic ergo vii mala dat Ægyptiis, contra vii beneficia, quæ post dicit data Hebræis. Unde subdit:

PARS VI. VERS. 36. — « Et eduxit eos cum argento et auro; et non erat in tribubus eorum infirmus. »

Et eduxit. [Cassiod., Aug.] Sexta pars, est hic secundum Cassiodorum. Dicto superius quæ mala intulit inimicis Israelitarum justitia Dei, quæ his bona temporalia misericordia Dei dedit supponit, ut his adjuti, legem Dei quaerant. *Et eduxit eos in argento et auro*, [Aug., Cassiod.] id est cum argento et auro. Nam ponitur in pro cum, more Scripturæ. Et hoc est, primum beneficium. (143) Et nota quia hic quoque addit laudibus Dei, quod Hebræos ditatos auro et argento eduxit de Ægypto, quia tales erant ipsi qui non possent spernere laborum suorum mercedem, licet temporalem; quibus præcepit Deus ut vasa aurea et argentea, vestesque pretiosas ab Ægyptiis mutuarent, ac secum scilicet asportarent. In hoc autem quod Ægyptiis deceperunt, non est putandus Deus dolos eis qui sursum habent cor, vel jubere vel approbare; quia in eis non fuit hic delus, qui non ex cupiditate fecerunt, sed ut Deo mandanti parerent. Et illi infirmi, quorum cupiditates examinabat Deus, magis permissi sunt hoc facere illis, scilicet Ægyptiis, qui talia jure passi sunt quam jussi. Sicut enim bonis fuit præceptum ita et cupidis permissio, secundum aliquid, et secundum aliud præcepto. Præcepit enim ut facerent, sed permisit non præcepit ut ita facerent. Qualitas ergo facti fuit in permissione, factum vero in perceptione. Nec tamen hoc permisit Deus fieri, sine aliquo profectu animæ carnalis. Per hoc enim quod de vicino carnale aliquid carnales habuerunt, postea Dei legem et justificationes facilius receperunt. Et licet per dolum egerint, ab iniquis tamen quod sibi reddidebunt abstulerunt, et sicut iniquitate Ægyptiorum, sic eorum infirmitate ad hoc quod opus erat his factis figurari, divine usus est Deus. [Ibi enim spiritualiter figuratum est philosophos, sive hæreticos a catholicis exspoliari his quæ in verbis vel Scripturis eorum tabernaculo Dei, id est Ecclesiæ congrue reperiuntur. Et deinde sequitur secundum beneficium. *Et non erat infirmus*, [Cassiod., Aug.] corpore, non animo, in tribubus eorum, hoc fuit magnum beneficium migraturis. Et

VERS. 37. — « Latata est Ægyptus in protectione eorum, quia incubuit timor eorum super eos. »

Latata est Ægyptus in professione eorum. [Aug.,

A Cassiod.] Hoc fuit post submersionem eorum exercitus. Quare latata? *Quia incubuit timor eorum super eos.* Audita enim tanta strage mortuorum in mari Rubro, timebat Israel, ne rediens reliquias eorum consumeret. Hic impletum est quod superius ait: *Et firmavit eum super inimicos ejus.* Deinde sequitur tertium beneficium.

PARS VII. VERS. 38. — « Expandit nubem in protectionem eorum; et ignem ut luceret eis per noctem. »

Expandit nubem. [Aug.] Et est hic sexta partitio, secundum Augustinum, ubi supponit quæ temporalia bona misericordia Dei eis dedit, dictis superius malis, quæ inimicis eorum justitia Dei intulit. Hic enim jam incipit dicere beneficia Dei quæ iter agentibus in eremo facta sunt. *Expandit nubem in protectionem eorum*, [Cassiod.] ut protegeret eos contra ardorem solis, et ignem ut luceret eis contra tenebras per noctem. Deinde sequitur quartum beneficium.

VERS. 39. — « Petierunt carnes, et venit coturnix et pane cæli saturavit eos. »

Petierunt. [Aug.] Utique non coturnicem, sed carnes, et venit eis non quelibet caro, sed coturnix (Exod. xvi.; Num. xi), quæ est caro. Et quia hic non de amaricatione iniquorum, in quibus non est beneplacitum Deo (Exod. xvii), sed de fide electorum, qui sunt verum semen Abraham, loquitur, ideo ipsi intelligendi sunt petisse ut veniret unde amarificantium murmura premerentur (Num. xx). Deinde sequitur quintum beneficium. *Et pane cæli*, id est manna, saturavit eos.

VERS. 40. — « Dirupit petram, et fluxerunt aquæ, et abierunt in sicco flumina. »

Dirupit petram, et fluxerunt aquæ. [Cassiod., Aug.] Hic est sextum beneficium abierunt in sicco flumina. His autem omnibus beneficiis Deus commendat in Abraham meritum fidei. Unde subdit:

VERS. 41. — « Quoniam memor fuit verbi sancti sui quod habuit ad Abraham puerum suum. »

Quoniam memor fuit verbi sancti sui quod habuit ad Abraham puerum suum, [Hier.] id est memor fuit promissi facti Abraham, quod in figura complens æterna præsignavit.

D VERS. 42. — « Et eduxit populum suum in exultatione, et electos suos in lætitia. »

Et eduxit populum suum in exultatione, et electos suos in lætitia. [Aug., Cassiod.] Is est populus, in lætitia, quia murmurantes percussi sunt.

VERS. 43. — « Et dedit illis regiones gentium. Et labores populorum possederunt. »

Et dedit illis regiones gentium. [Cassiod.] Hoc est primum beneficium, in quo est completio permissionum. *Et labores populorum*, id est fructus regionum possederunt. [Aug.] Hæc dedit, non ut propter ista eum colerent, sed ut ea ad bonum æternum transferant, id est:

(143) Ex Aug., hic et in quæst. in Exod. quæst. 39, 85, 55; et lib. II. De doctr. Christian., cap. 40.

VERS. 43. — « Ut custodiant justificationes ejus : A et legem ejus requirant. »

Ut custodiant electi, scilicet verum semen Abrahamae, justificationes ejus, etc. [Aug.] Quasi dicat : Non hæc temporalia delit, ut hæc sint habenda pro summo bono, sed ad illud retulit, ubi summum bonum debet inquiri. Ut custodiant justificationes ejus; non enim data sunt eis a Deo ista terrena bona, ut in eis luxu defluant, vel perversa securitate torpescant; sed ut eis vacent unde bonum æternum possit acquiri; scilicet ut custodiant, electi, justificationes ejus. [Cassiod.] Justificationes sunt ubi evidens est et absoluta præceptio, ut dilige Deum et proximum quæ custodienda sunt. *Et legem ejus requirant.* Lex est de his quæ non corporaliter, sed spiritaliter nunc implenda sunt. (144). Et ideo quærenda est lex, quia est umbra futurorum, horum autem exemplo quibus data sunt temporalia ut per ea Deum quærant; monetur verum semen Abrahamae qualiter uti debeat temporalium prosperitate, sicut ipsius Joseph Christique informatur exemplo : quam patienter debet ferre **231** temporalem adversitatem, scilicet prosperitate et adversitate, quibus duobus tentantur electi. Unde : *Transivimus per ignem et aquam* (Psal. LXV). [Aug.] Vos ergo filii Dei, promissionem habentes vitæ præsentis et futuræ, si tentationes sæculi vobis duræ videntur, Joseph in carcere, Christum in cruce cogitate. Si prosperitas adest, non propter ipsam Deo, sed ea propter Deum utimini, nec eum putetis necessarium suis, propter ea quæ dat etiam malis blasphematoribus suis. Sed *primum querite regnum Dei, et hæc omnia adjiciuntur vobis* (Matth. vi).

COLLATIO IN PSALMUM CIV; « CONFITEMINI DOMINO, ET INVOCATE, » etc.

VERS. 6. — *Semen Abraham servi ejus.* Ex Hebræo videtur quod illud, servi, sit genitivi casus singularis, ut ad tollendam amphibologiam verterit Munsterus, tu semen Abraham servi ejus. In Græco tamen est nominativus pluralis δούλοις quamquam in quodam exemplari inveni δούλους Hebr. עֲבָדֶיךָ ARDO, potest dici servus ejus : et singulare loco pluralis usurpari, non est novum. Quin paraphrasis, Campens. habet, *posterius Abraham cultores illius*, Denique ad sensum parvi refert.

VERS. 16. — *Firmamentum* כִּסְאוֹ MATTHEW, id est

baculum, virgam. Hebraismus est, ait Munsterus, pro sustentatione panis. »

VERS. 21. — *Ut erudiret principes ejus.* Sic Hieron. et editio ad Campensem. Alii per *erudiret* ponunt *ligare* aut *potestatem habere*. Unde autem id fiat docet Munsterus in scholiis. Quidam accipiunt לִמְדֵם LEESOR pro *ligare* et in *carcere conicere*. Alii vero accipiunt pro לִמְדֵם IASAR, *castigare* et *erudire*.

Sicut semetipsum. In Hebr. בְּנַפְשׁוֹ BENAPUSCHO, id est in anima sua, quod interpretatur pro voluntate sua. Videntur Septuaginta legisse, caph pro beth; proxime enim sunt litteræ. Secundum autem animam suam, idem valet sicut semetipsum, quamquam si legas etiam per beth, ad eundem sensum facile possit reduci.

VERS. 27. — *Non exacerbabunt sermones suos.* Triplicem lectionem recenset magister. Vulgatam, quæ non distat ab Hebr. nisi in numero verbi, quod effertur לֹא מָרָו LO MARU, non exacerbaverunt, vel, ut habet Hieron., non fuerunt increduli. Deinde quod sequitur verbis ejus, aut non exacerbaverunt sermones ejus. Ambiguum est in Hebræo pronomen. Alia est lectio citra negationem nempe exacerbaverunt sermones ejus, quæ est editionis Romanæ, et de qua tangit Aug. in. Ea etiam in Græcis codicibus visitur παραπικράσαντες τοὺς λόγους αὐτοῦ. Itaque trifariam exponitur.

VERS. 30. — *Venit cænomyia.* De cænomyia et cænomyia, dictum est psalmo 77, vers. 50. Etiam si Hieronym. in Comment. interpretatur hic muscam caninam, secutus Græcos.

Ciniphes כִּנִּיפִים KINNIPI, quos volunt esse, aut pediculos, aut culices.

VERS. 35. — *Primitias omnis laboris eorum.* Hieronymus, *primitias universi partus eorum.* Ubi hallucinantur Faber et Cæcus, putantes Hieronymum intelligere hanc partem, de novissima plaga filiorum Israel in Ægypto, Exod. xi, ob idque nostram lectionem non satis esse aptam : Quod falsum esse prior pars loqui videtur, nempe : *Et percussit omne primogenitum in terra eorum*, eoque secunda pars intelligenda est de præcipuis rebus eorum. Nam alii translatore vertunt aut laborem, aut fortitudinem. Hoc enim significat מְאֹדָה. Hinc, translator ad Campensem, *percutiebat prima quæque de rebus eorum.* Hujus paraphrasis, præcipua omnium laborum, propter quæ in agris colendis sudaverant. Munsterus tamen in scholio dicit, *primitias omnis virtutis eorum*, vocat Hebraismus id quod primum aperit parentis uterum, primam virtutem, aut primitias virtutis.

VERS. 41. — *Memor verbi sancti sui quod habuit ad Abraham puerum suum.* Munsterus sic transtulit, ac si Deus non fuisset locutus Abrahamæ, recordatus est, inquit, verbi sui sancti, et Abraham servi sui, cum tamen Hebr. habeatur עַד אַבְרָהָם אֵת אֲבִרָתוֹ ABRAHAM ARDO, id est, cum Abraham servo suo, attestantibus Hieronymo et cæteris.

PSALMUS CV.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA, ALLELUIA. »

Confitemini Domino. Titulus : [Aug., Hier., Cassiod.] Alleluia, alleluia. Quidam dicunt unum alleluia ad finem superioris psalmi pertinere; alterum esse sequentis psalmi. Hanc enim regulam dicit Hieronymus esse tenendam, ut ubicunque duo alleluia præscribuntur psalmo, unum sciamus esse de fine prioris psalmi, et alterum ejus qui sequitur; cui assertioni Cassiodorus quoque consentit. [Aug.]

D Sed plures, ubicunque est alleluia, sequenti psalmo dant, et aliquando semel, aliquando bis ponitur, ut Dominus in Evangelio, nunc dicit amen, nunc dicit amen amen : quod sit pro majori certitudine rei. Istitis consentit Augustinus, quia quod alii dicunt certis non persuadent documentis, et præsertim, quia nullus Græcorum codices invenit, qui in fine psalmi alicujus, habeant alleluia. Est autem ipse psalmus superiori conjunctus, non modo in titulo, sed etiam

(144) Ex Aug. hic et in psal. LXV.

in materia. Agit enim iste psalmus, de eodem populo Israel, de quo et superior, sed iste agit de illo secundum iniquos, qui ibi erant; præcedens vero, de eodem secundum electos. Aliquos enim in ipso populo veros esse filios Abraham, innuit Paulus dicens: *Sed non in omnibus illis beneplacitum est Deo.* (I Cor. ii). Et quia hoc commendat præmissus psalmus, nihil ibi dicitur de iniquitatibus amaricantium. Sed hic sequens psalmus agit de iniquis; et quia eis non solum justitia, sed et misericordia Dei facta est, de his loquitur cum laudibus Dei ex persona eorum, qui veniam conversi precantur, et exempla eorum, commemorantur, in quos etiam peccantes, dives apparuit misericordia Dei. [Aug., Cassiod.] Unde etiam iste sicut ille incipit sic: *Confitemini Domino.* Intentio. Monet ad geminam confessionem laudis, et peccatorum. Modus. Sex sunt partitiones. Primo hæbraeus in cuius persona loquitur Propheta, relicta Patrum perfidia ad misericordiam Dei conversus; suadet aliis ad eandem misericordiam converti, orans ut populo beneplacito societur. [Cassiod.] qui erat in adventu Christi congregandus. Secundo, peccata Patrum quæ in Ægypto fecerunt commemorat; quos tamen Dominus liberavit, ibi, *peccavimus.* Tertio dicit peccata, quæ post exitum fecerunt, ibi, *cito defecerunt.* [Aug.] Alias autem partitiones suis exsequemur locis. In persona igitur alicujus Hebræi, de amaricatione ad misericordiam Dei conversi et alios ad eandem misericordiam exhortantis ait:

VERS. 1. — « Confitemini Domino, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Confitemini Domino. [Aug.] Ecce idem initium hujus et præcedentis psalmi, sed ibi sequitur: et invocato nomen ejus; hic vero sequitur *quoniam bonus.* Unde hic confessio peccatorum potest accipi, quia sequitur etiam peccavimus cum patribus nostris, etc. Sed et de confessione laudis potest accipi, quia et quod bonus est Deus in laude ejus est, et in laude est confessio. Hæc ita divisimus, scilicet confessione peccati et laudis, licet non sit pia confessio peccatorum sine laude Dei. Habet ergo Dei laudem, qui peccata confitetur sive in verbis, quando eum bonum et misericordem dicit, sive in solo affectu, cum hoc credit. Et est, confitemini Domino, peccata et laudes; ideo, quoniam bonus est in natura. [Cassiod.] Hoc dicit, ne quis pro culpa terreatur, et ne desperet de eo, sed misericordiam ejus poscat. Ideo etiam, *quoniam in sæculum,* [Aug.] id est usque in finem sæculi est. *Misericordia ejus,* quæ miseris exhibetur, consolando in miseria, vel liberando ab ea, quod facit usque in finem sæculi. Vel agit hic de illa misericordia qua homo est beatus. Quæ beatitudo, quia æterna est, accipitur hic sæculum pro æterno, quod in Græco manifestum est. Et est, ideo confitemini, quoniam in sæculum, id est in æternum misericordia ejus est, id est beatitudo, quæ per misericordiam ejus datur, quia nemo sine Deo potest esse beatus.

VERS. 2. — « Quis loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes ejus? »

Quis loquetur. [Aug., Cassiod.] Iste qui misericordiam petit, impletur consideratione divinorum operum, et admirans ait: *Et quis loquetur,* id est quis sufficiat loqui, *potentias Domini,* id est opera, quæ potenter operatur. Et quis *auditas faciet omnes laudes ejus,* id est, quis est qui faciat ut audiantur ab aliis omnia, in quibus est laudandus Deus? sic enim debent dici, ut prædicentur audientibus. Sed quid potest omnes? Quasi dicat, nullus. Vel quia

VERS. 3. — « Beati qui custodiunt judicium: et faciunt justitiam in omni tempore. »

Beati qui custodiunt, etc. [Aug.] Laudes Dei dicit opera præceptorum ejus, quæ ipse facit in suis. Deus enim operatur in nobis velle bonum et perficere, ut ait Apostolus (*Philipp.* ii). Quis ergo loquetur potentias Domini? Quomodo, et quæ Deus potenter operatur in suis? quoniam hæc ineffabiliter operatur. Quasi dicat: Nullus valet loqui, etc.; quis faciet omnes laudes ejus auditas, [Aug.] id est quis cum audierit, faciet omnes laudes, id est opera præceptorum ejus? Quæ et si non omnia audita sunt, tamen in quantum sunt, et ipse laudandus est, qui operatur in eis. Et ideo maluit dicere laudes ejus, quam mandata ejus, vel opera mandatorum ejus; quia ut dictum est, in quantum sunt, ipse laudandus est, quas tamen omnes laudes quis sufficit facere, vel loqui. Nullus. [Alcuin.] Et est, misericordia ejus est in sæculum, quam, id est cujus effectum, quis apud se non sufficit cogitare vel aliis intimare, vel opere implere. Et accipit pro eodem potentias et laudes. Sed inter illa duo distinguuntur, scilicet loquetur et auditas faciet. *Beati,* etc. [Cassiod.] Quasi dicat: Si illud nemo sufficit, scilicet loqui potentias, vel omnes laudes facere. Agat hoc, scilicet custodiat judicium et justitiam, quia, beati sunt qui custodiunt judicium recta judicando, bonum a malo discernendo; et faciunt justitiam, [Aug.] recte agendo, et utrumque in omni tempore. Utique ex quo incipiunt: *Qui enim perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (Matth. xxiv). Et quia Deus justos facit, orat, et ait:

VERS. 14. — « Memento nostri, Domine, in beneplacito populi tui; visita nos in salutari tuo. »

Memento nostri, Domine. [Aug., Cassiod.] ut simus in beneplacito populi tui, ut in eis simus, in quibus est placitum tibi, quod non est in omnibus, et non simus inter contumaces. Et ut hoc sit, visita nos in salutari tuo, id est in Jesu, ut ab eo sanati possimus judicium custodire, et juste agere, unde beati sumus. Visita dico, scilicet ad hoc,

VERS. 3. — « Ad videndum in bonitate electorum tuorum, ad lætandum in lætitia gentis tuæ, ut lauderis cum hæreditate tua. »

Ad videndum in bonitate electorum tuorum, [Aug.] id est ut videamus te in ea bonitate, quam præstas

electis, id est per gratiam tuam videamus, ne cæci remaneamus. Et visita etiam *ad lætandum*, id est ut lætemur in lætitia quæ est ipse Deus. Cui alibi dicit: *Exsultatio mea, redime me* (Psal. xxxi). Lætitia dico *gentis tuæ*, id est filiorum Abrahæ, qui una gens sunt omnes, visita etiam, *ut lauderis*, vel *ad laudandum*; alia littera, id est, ut laudemus te cum *hereditate* tua. Mirum est in multis codicibus scriptum esse, *ut lauderis*, cum sit una in Græco in his tribus verbis positio, et similis debet esse interpretatio, scilicet *ut videamus et lætemur*, et *laudemus*, cum hereditate tua. Vel ita secundum aliam litteram, *ut lauderis*. Et erit item similis interpretatio, *visita nos, ad videndum*, id est ut videas nos, in bonitate electorum tuorum, id est ibi nos esse facias, et ibi nos videas. Et *visita ad lætandum*, id est ut læteris. In *lætitia gentis tuæ*, id est ut facias gentem tuam lætari ex te. Et, *ut lauderis cum hereditate tua*, id est facias eam laudari in te, quia non laudatur nisi propter te.

23^a PAR. II. VERS. 6. — « Peccavimus cum patribus nostris; injuste egimus, iniquitatem fecimus. »

Peccavimus. [Cassiod., Haym.] Secunda pars, ubi enumerat peccata patrum, quæ in Ægypto commiserunt, et tamen a Domino dicitur esse liberatos. Quasi dicat: Dico, visita, et necesse est ut visites, quia *peccavimus cum patribus nostris*, [Aug., Hier., Haym.] quia in eis fuimus materialiter quando peccaverunt, vel potius, cum patribus nostris, id est sicut patres nostri, *injuste egimus*, quantum ad Deum, *iniquitatem fecimus* quantum ad proximum. [Cassiod.] Ecce tertio idem dicunt, id est se peccasse, ut pura confessio appareat; tanto enim citius aliquis solvitur, quanto vivacius se damnat. [Aug.] Et quasi aliquis diceret: Quid patres nostri fecerunt? subdit:

VERS. 7. — « Patres nostri in Ægypto non intellexerunt mirabilia tua; non fuerunt memores multitudinis misericordiarum tuarum. »

Patres nostri in Ægypto, ubi multa eis facta sunt, *non intellexerunt mirabilia tua*, [Aug.] id est quid per illa eis dare velles, scilicet non temporale, sed æternum bonum; quod per patientiam expectatur. Et ideo ipsi impatientes murmuraverunt et amaricaverunt, et temporalibus bonis, fallacibus atque fugacibus beari voluerunt. [Cassiod.] Et nota quod duo sunt, quæ beneficia Dei nobis commendant, id est commendabilia esse ostendunt, scilicet intellectus et memoria. Quorum utrumque in eis redarguit, et primo intellectum, cum ait: *Non intellexerunt mirabilia tua*. [Aug.] Opus enim fuit intellectu, ut per illa temporalia alia bona quærerent, scilicet æterna. Et *non fuerunt memores multitudinis misericordiarum tuarum*, id est multorum eorum miraculorum, quæ pro eis in Ægypto fecerat. Et arguit hic memoriam eorum, quia nec saltem temporaliter acta recoluerunt, ut potestate quam experti fuerant crederent se ab inimicis liberandos.

VERS. 8. — « Et irritaverunt ascendentes in mare,

et mare Rubrum; et salvavit eos propter nomen suum, ut notam faceret potentiam suam. »

Et ideo ascendentes in mare, [Aug.] scilicet *mare Rubrum*. Ascendentes dicit pro situ terræ. Ipsi, inquam, ascendentes, *irritaverunt*, Deum timentes et desperantes post tot in Ægypto visa. [Alcuin.] Hæc irritatio facta est, cum egredientes de Ægypto, pervenerint ad mare Rubrum, ubi ita erant conclusi, quod ex uno latere erat mons nimis arduus, et nemini ad transeundum pervius, et ex alio latere, erat mare Rubrum, et a dorso erant insequentes Ægyptii, et pro his cœperunt graviter murmurare, obliti potentie Dei. Sed tunc divisum est mare in duodecim divisiones, et nulla tribus est ausa intrare prius, nisi tribus Judæ, unde meruit inter alias regni privilegium vel principatum obtinere. *Et salvavit eos*. Quasi dicat: Ita murmuraverunt, [Aug., Gl. int.] et tamen, Dominus salvavit eos, ab insequentibus Ægyptiis, non secutus infidelitatem eorum. Et hoc, non propter merita eorum, sed tantum propter nomen suum, glorificandum, scilicet ut notam faceret potentiam suam. Quomodo salvavit? ecce:

VERS. 9. — « Et increpuit mare Rubrum, et exsiccatum est; et deduxit eos in abyssi sicut in deserto. »

Et increpuit mare Rubrum. [Aug.] Hæc increpatio facta est, non voce cœlitus missa, sed divina potentia. Quam etiam quæ sensu carent, sentiunt, et obediunt. *Et exsiccatum est mare Rubrum, et deduxit eos in abyssi*, vel in aquis multis, quod idem est, *sicut in deserto*, quia ubi fuerunt abyssi, factum est siccitate ut desertum, ubi non sunt aquæ.

VERS. 10. — « Et salvavit eos de manu odientium; et redemit eos de manu inimici. »

Et ita salvavit eos. [Cassiod., Aug.] Quod magnum fuit, et ut augeat munus, addit quod gravius est, id est majus, *de manu odientium*, id est Ægyptiorum, qui odierant eos. Ideo quia propter eos percussi erant plagis; *et redemit eos de manu inimici*, id est Pharaonis. Sed quo pretio redemit? Quasi dicat: Nullo. Sed hoc in figura baptismi dictum est, in quo redimimur de manu diaboli sanguine Christi. Unde et mare Rubrum dixit, quo colore sanguis Christi figurabatur.

VERS. 11. — « Et operuit aqua tribulantes eos unus ex eis non remansit. »

Et operuit aqua tribulantes eos, [Aug.] scilicet Pharaonem et Ægyptios, et non remansit unus ex eis, scilicet persequentibus. Non dico ex Ægyptiis. Illi enim de Ægyptiis qui non persequabantur, remanserunt.

VERS. 12. — « Et crediderunt in verbis ejus et laudaverunt laudem ejus. »

Et tunc crediderunt in verbis ejus Dei. [Aug., Cassiod.] Usus locutionis est quod dicit, crediderunt in verbis ejus, pro crediderunt *verbis ejus*, quod magis Latine diceretur. Nota dura corda Judeorum, quæ non ante, sed post miracula credunt. Melius

fuit promittenti credere. *Et laudaverunt laudem A ejus dicentes : Cantemus Domino; gloriose enim magnificatus est (Exod. xv).* [Aug.] Talis locutio est ista, ut illa qua dicitur, vitam vitalem vivit.

PARS III. VERS. 13. — « Cito fecerunt, obliti sunt operum ejus; non sustinuerunt consilium ejus. »

Cito fecerunt. [Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Tertia pars, ubi peccata exponit, quæ post exitum fecerunt, nec tamen defuit eis misericordia Dei, per Moysen placati. Vel correctio Dei per justitiam in quosdam per Moysen vindicantis. Quasi dicat: Grederentur et laudaverunt. *Et cito fecerunt*, hoc scilicet *obliti sunt operum ejus* quasi summa celeritate mutati sunt a crudelitate et laude, ut murmurarent; *et non sustinuerunt consilium ejus*, id est non patienter expectaverunt, donec Deus daret eis victualia, quod differebatur consilio Dei. Dens enim erat eis victualia daturus, sed illi nimia festinatione, anticipaverunt, sub dissidentia petentes, non expectantes consilium ejus. Distulit enim Deus dare, ut probaret eos. Vel secundum aliam litteram. [Aug.] *Festinauerunt*, quod apertius est. Quasi dicat: Hæc fecit eis Deus, per quem vocabat eos ad æterna; sed ipsi, *festinauerunt*, fieri beati in temporalibus, *et obliti sunt operum ejus, et non sustinuerunt consilium ejus*, id est non adverterunt: quo consilio fecit Deus erga ipsos ea opera. Debuerunt enim cogitare tanta opera Dei erga se facta, non esse inania; sed vocare eos ad æterna, quæ patienter expectanda sunt. Illi vero festinauerunt fieri beati in terrenis, in quibus est hydra cupiditatis: de qua qui biberit, sitiet iterum (Joan. iv). Unde subdit:

VERS. 14. — « Et concupierunt concupiscentiam in deserto; et tentaverunt Deum in iniquo. »

Et concupierunt concupiscentiam in deserto. [Aug., Cassiod., Aug.] Talis locutio est hic, ut supra laudaverunt laudem ejus. Nimietas autem desiderii, geminatione verbi ostenditur; *et tentaverunt Deum in iniquo*, id est in deserto (Num. xi; Exod. xvii).

VERS. 15. — « Et dedit eis petitionem ipsorum; et misit saturitatem in animas eorum. »

Et dedit eis petitionem ipsorum, [Aug.] id est illud quod petiverunt, ita scilicet, *ei* id est quia *misit saturitatem*, non tamen ideo beati fuerunt, quia non est hæc saturitas, de qua dicitur: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. v). *Misit, dico, in animas eorum*, id est in animalitatem quæ sustentatur esca, id est animat corpus, quod sustentatur esca. Non enim hic accipitur anima, secundum id quod rationalis est; sed secundum id quod animans corpus animal facit, ad cuius sustentationem pertinet potus et cibus. Unde in Evangelio: Nonne anima plus est quam esca? (Matth. vi.) Vel, in animas eorum, id est secundum voluntatem eorum, ut voluntas quæ desperando petierat, copia vinceretur. Saturitatem vero sequitur seditio:

VERS. 16. — « Et irritaverunt Moysen in castris; et Aaron sanctum Domini. »

Et irritaverunt honorem ambientes invidendo Moysen in castris, et Aaron sanctum Domini. [Cassiod.] Hæc irritatio fuit pro sacerdotio, quod habebat Aaron et filii ejus.

VERS. 17. — « Aperta est terra, et deglutivit Dathan; et operuit super congregationem Abiron. »

Aperta est terra, et deglutivit Dathan: et operuit super congregationem Abiron. [Cassiod.] In libro Numeri quomodo hoc fuit, plane legitur. Ecce Dei laus est hic, quod suos vindicavit, qualitas pænæ facta indicat; a terra vorantur, qui terrena sapuerunt.

VERS. 18. — « Et exarsit ignis in Synagoga eorum; flamma combussit peccatores. »

Et exarsit ignis in Synagoga, [Cassiod.] quæ erat eorum non Dei, id est in ducentis quinquaginta qui thuribula tenuerunt. Core namque et ducenti quinquaginta cum eo, volentes habere sacerdotium Aaron, acceperunt thuribula, ut adolerent incensum, ideoque divino igne consumpti sunt. Unde subdit: *Flamma combussit peccatores*, qui incenso peccaverunt, igne perierunt. [Aug.] Nota, non ait peccantes, quod etiam boni sunt, sed peccatores, id est valde iniquos, et gravibus sarcinis peccatorum oneratos.

VERS. 19. — « Et fecerunt vitulum in Horeb: et adoraverunt sculptile. »

Et præterea fecerunt vitulum in Horeb, [Cassiod.] absentiam Mosi non tolerantibus, dum ipse in vertice montis Sina moraretur, ut acciperet legem (Exod. xxxii). Coreb interpretatur *calvaria*, ubi crucifixio Domini facta est. In Coreb ergo peccaverunt, ut jam tunc perfidi, in eo nomine peccarant, ubi posteri eorum erant Dominum crucifixuri, id est in eo loco qui secundum nominis sui interpretationem designat locum, ubi Judæi erant crucifixuri Dominum. [Cassiod.] Hoc in patientia lenium fecit, sicut omnia mala ex ea nascuntur. *Et post adoraverunt sculptile.* Vitulus enim non sculptilis, sed conflabilis fuit.

VERS. 20. — « Et mutaverunt gloriam suam, in similitudine vituli comedentis fenum. »

Et mutaverunt gloriam suam, [Aug.] id est Deum, qui esset gloria eorum, si sustineret eum. *In similitudine vituli*, non ait per accusativum, sed per ablativum, in similitudine; et est talis locutio ut supra, ubi ait: *Et crediderunt in verbis ejus.* Vituli dico, *comedentis fenum* ut ab eo comederentur, quia fenum sunt, id est caro. Omnis enim caro fenum (Isa. xl). Et sic

VERS. 21. — « Obliti sunt Deum, qui salvavit eos; qui fecit magna in Ægypto, mirabilia in terra Cham, terribilia in mari Rubro. »

Obliti sunt Deum qui salvavit eos. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Magna oblivio. Quid enim est in memoria, si non liberatio? *Qui fecit.* Quasi dicat: Quomodo

salvavit eos? ecce, ipse est qui fecit magnalia in *Aegypto* quæ pro magnitudine sua recoili poterant. Et fecit in terra *Cham* mirabilia. Hæc non solent a mente excidere. Et fecit in mari *Rubro* terribilia, id est mirabilia, quia admiratio non est sine quadam formidine. [Aug., Cassiod.] Vel terribilia possunt dici, quia adversarios affligerunt, et istis quid timere deberent, monstraverunt. Hæc autem vivacius mentibus hærent, sed ipsi sunt obliti eorum.

233 VERS. 22. — « Et dixit ut disperderet eos : Si non Moses electus ejus stetisset in confractione in conspectu ejus. »

Et, propter hæc scelera dixit comminando ut disperderet eos, [Gl. int., Aug.] quia digni erant perire. Omnes penitus disperderet? utique. Si non Moses electus ejus stetisset in confractione in conspectu ejus, [Aug.] id est incessanter orasset pro eis. Stetisset dico, in confractione, id est in plaga qua erant ferendi, scilicet ut se objiceret pro illis, dicens : Si dimittis illis hoc peccatum dimitte : si vero non dimittis illis, dele me de libro tuo (*Exod. xxxii*), ubi monstratur quantum valet intercessio sanctorum. Securus enim Moses de justitia Dei, qua eum delere non posset, impetravit misericordiam Dei, his qui juste perirent. Stetit ergo Moyses in confractione.

VERS. 23. — « Ut averteret iram ejus, ne disperderet eos. »

PARS IV. VERS. 24. — « Et pro nihilo habuerunt terram desiderabilem. »

Et pro nihilo habuerunt. [Alcu., Aug.] Quarta pars. Item peccata alia enumerat, et per Phineem dicit placatum Deum. Quasi dicat : Hæc prædicta fecerunt, et etiam pro nihilo habuerunt terram desiderabilem non quod eam vidissent; sed sic pro nihilo habuerunt, scilicet quod

VERS. 25. — « Non crediderunt verbo ejus, et murmuraverunt in tabernaculis suis; non exaudierunt vocem Domini. »

Non crediderunt verbo, vel verbis ejus, [Haym., Alcuin.] scilicet quod esset eos introducturus. Vel ita : Et pro nihilo habuerunt terram desiderabilem, [Aug.] id est contempserunt, quod per illam significabatur æternum bonum. Vere desiderabile. Et ita non crediderunt verbo ejus, per parva ad magna vocantis. Profecto nisi aliquid magnum terra illa significaret, ad quod invitarentur, nullomodo culparentur, qui pro nihilo habuerunt eam, cujus temporale regnum, etiam sancti pro nihilo ducunt, ut Jerusalem, quæ in cælo est vere desiderabilis, ament. Sed infidelitas merito redarguitur, quia in eo quod pro nihilo habuerunt eam, non crediderunt verbis Dei, per parva ad magna ducentis. Et festinantes hic esse beati, non sustinuerunt consilium ejus; et murmuraverunt, dicentes : Faciamus ducem, et redeamus in *Aegyptum*, et hoc in tabernaculis suis. [Haym., Cassiod., Aug.] Quasi dicat, cum essent in otio, quia hoc non laborantibus, sed otiosis contigit. Unde major invidia criminis crescit; et

dum murmurarent, non exaudierunt vocem Domini, vehementer eos prohibentis a murmure.

VERS. 26. — « Et elevavit manum suam super eos, ut prosterneret eos in deserto. »

Et elevavit. [Cassiod.] Hic justitia Dei præmittitur, ut secuta pietas magis glorificetur : quæ pietas in sequenti ostenditur, ubi, interventu Phinees, Deus placatus dicitur. Hic vero justitia Dei ostenditur, cum ait : Et elevavit manum suam super eos, comminando pœnam, [Aug., Cassiod.] ut prosterneret eos in deserto. Quasi dicat : Viles qui prius fuerant gloriosi.

VERS. 27. — « Et ut dejiceret semen eorum in nationibus, et disperderet eos in regionibus. »

Et ut dejiceret semen eorum, [Cassiod.] id est filios. Et in nationibus, et disperderet eos in regionibus, ne ultra de congregatione præsumerent.

VERS. 28. — « Et initiati sunt Beelphegor; et comederunt sacrificia mortuorum. »

Et initiati, [Aug.] antequam diceret, quod aliquis hanc indignationem Dei placerit, adjungit : Et initiati sunt, vel consecrati sunt, Beelphegor idolo gentium consecrati sunt. [Cassiod.] Quasi dicat : Non modo ad tempus cofentes, per quod notatur gravior excessus : Et inde vehementiori ira, et comederunt sacrificia mortuorum, immolata mortuis hominibus, quasi diis.

VERS. 29. — « Et irritaverunt eum ad inventionibus suis; et multiplicata est in eis ruina. »

Et irritaverunt eum in ad inventionibus suis, et multiplicata est in eis ruina. [Aug.] Cum pro suis gravibus peccatis, graviter vastaverunt, cum supra dixisset Deum levasse manum, antequam dicat eum placatum, hæc de magnitudine culpæ et pœnæ eorum interseruit. Quasi dicat : ad hoc distulerit, quod levaverat manum ad prosternendum illos, ut dati in reprobum sensum, etiam hoc admitterent, scilicet crimen idololatriæ, et in tanto crimine evidenti justitia punirentur; et tantum fuit hoc scelus eorum, ut Deus nollet aliter placari, nisi ut Phinees eum placavit, qui masculum et feminam coeuntes pariter interemit. Non odio eorum, sed zelo Dei : quo facto, populum cujus major interitus futurus erat, liberavit.

VERS. 30. — « Stetit Phinees, et placavit; et cessavit quassatio. »

Stetit Phinees. [Cassiod.] Stetit solida mente, ut in generali perturbatione ipse solus confidentiam deprecationis assumeret. Et placavit, vel exoravit, posset dixisse, et mœchantes transfixit; sed melius dixit exoravit, quia transfixio mœchantium zelo Dei facta, magis dicenda est oratio, quam operatio, quia qui bene agit, orat, et sic cessavit quassatio. [Aug.] Breviter totum dixit, quia non docet hic nescientes; sed commemorat scientes. Quæ autem hic posita est quassatio, superius dicta est confractio, id est plaga populi.

VERS. 31. — « Et reputatum est ei in justitiam :

« in generatione et generationem usque in sempiternum. »

Et reputatum est ei in iustitiam. [Aug.] Deus enim qui novit quanta charitate populi id factum sit, reputavit hoc sacerdoti suo in iustitiam; non solum in generatione et generationem, id est quandiu generatio est, sed usque in sempiternum.

PARS V. VERS. 32. — « Et irritaverunt eum ad aquas Contradictionis; et vexatus est Moses propter eos: quia exacerbaverunt spiritum ejus. »

Et irritaverunt. [Alcuin.] Quinta pars, ubi agit de aqua Contradictionis, et de immolatione filiorum. Unde vehementius iratus est Deus, et tamen postea misertus. Quasi dicat: Ita irritaverunt in adinventionibus suis, ut supra dictum est, et iterum irritaverunt eum id est ad iram provocaverunt ad aquas contradictionis; et vexatus est Moses propter eos. [Aug., Cassiod.] Id est mente turbatus ut hæsitaret. Et hoc, quia exacerbaverunt spiritum ejus, quia nimia importunitate populi, succensus est, diffidenter excrepuit, dicens: *Nunquid de petra hac poterimus nobis aquam ejicere?* (Num. xx.)

VERS. 33. — « Et distinxit in labiis suis: non disperdiderunt gentes quas dixit Dominus Deus illis. »

Et, [Aug.] ideo quia exacerbaverunt eum, distinxit hoc miraculum a priori constantia quam habuit in aliis miraculis, in labiis suis. Hoc enim ambigue dixit, qui omnia alia certa fide promiserat. Perturbatus namque murmure populi infidelis, non tenuit fiduciam qualem debuit, quasi non posset Deus hoc facere, qui tanta jam fecerat, dubitanter namque petram percussit, qui in aliis non dubitaverat. De hoc autem hac sola poena correctus est, quod non intravit in terram illam, non tamen alienatus est a regno gratie Dei. Illi autem de quorum iniquitatibus loquitur iste psalmus, cum intrarent in terram promissam: *non disperdiderunt gentes quas dixit Dominus illis*, scilicet septem illos populos, qui terram promissionis possidebant.

VERS. 34. — « Et commisti sunt inter gentes, et didicerunt opera eorum; et servierunt sculptilibus eorum, et factum est illis in scandalum. »

Et commisti sunt inter gentes. [Cassiod.] Ne hoc neret præceperat eos Deus occidi. *Et didicerunt opera eorum, et servierunt sculptilibus eorum* (Num. xxxiii), et ita factum est illis in scandalum. [Aug., Cassiod.] Hoc quod eas non disperdiderunt, sed commisti sunt illis. Vel terra promissionis, quæ fuerat eis data in præmium, versa est excedentibus in ruinam, quia gentium conformitate, ibi facti sunt idololatæ.

VERS. 35. — « Et immolaverunt filios suos et filias suas demoniis. »

Et immolaverunt filios suos et filias suas demoniis. [Aug., Cassiod.] id est idolis, quæ erat consuetudo gentium. Hoc, et si illa non narret historia, tamen hic propheta mentiri non potest;

A et si non in prima, saltem in sequenti ætate factum est.

VERS. 36. — « Et effuderunt sanguinem innocentem, sanguinem filiorum et filiarum suarum, quas sacrificaverunt sculptilibus Chanaan. »

Et effuderunt sanguinem innocentem, [Aug., Cassiod.] scilicet sanguinem filiorum parvulorum, a consensu illius sceleris alienorum. Filiorum, dico, suorum, ne putes extraneorum; et filiarum suarum quas sacrificaverunt sculptilibus Chanaan.

VERS. 37. — « Et intersecta est terra in sanguinebus, et contaminata est in operibus eorum; et fornicati sunt in adinventionibus suis. »

Et intersecta est terra in sanguinibus. [Aug.] Tropica locutio est hic, qua continens, ponitur pro contento. Et est, *terra intersecta est in sanguinibus*, id est homines, qui fere omnes hoc peccato mortui sunt. Ipsi enim interficiebant animas suas, immolando filios; et *contaminata est in operibus eorum*, id est contaminati sunt in operibus suis. *Et fornicati sunt in adinventionibus suis*, [Cassiod., Aug.] id est polluti sunt adulterinis superstitionibus suis, quas dicit adinventiones ipsorum, non quod primi invenirent vel invenissent. Sed quia alios imitati sunt, quod *interdixit* in Græco apertius dicitur, hic et supra ubi dixit, *irritaverunt eum in adinventionibus suis*. Unde alii interpretes transferunt studia, vel affectiones, vel voluntates.

VERS. 38. — « Et iratus est in furore Dominus in populum suum; et abominatus est hereditatem suam. »

Et iratus est furore Dominus in populum suum. [Aug.] Ira non est in Deo, sed per simile hoc dicitur, quasi potentia vindicandi excitata est. *Et abominatus est hereditatem suam*, id est aversus est ab eis, non ad perditionem suam; sed ad disciplinam, quod innotuit nominans hereditatem. [Cassiod.] Quod, id est Deum avertit ab eis, extremum est omnium malorum præsentium. Unde, scilicet de aversione et ruina de qua supponit.

VERS. 39. — « Et tradidit eos in manus gentium; et dominati sunt eorum qui oderunt eos. »

Et tradidit eos in manus gentium, et dominati sunt eorum qui oderunt eos. [Cassiod.] Ecce qui gloriabatur in idolis, opproprio servitutis subsunt, quæ serviunt inimicis, quod difficile est. Grave enim est servire in senso, qui nullo placatur obsequio.

VERS. — 40. « Et tribulaverunt eos inimici eorum; et humiliati sunt sub manibus eorum; saepe liberavit eos. »

Et tribulaverunt eos inimici eorum, et humiliati sunt sub manibus eorum; [Cassiod.] sed Dominus saepe liberavit eos. Duplex misericordia Dei hic exponitur. Præmisit enim superius beneficia Dei, nec tamen cessat iniquitas eorum; postea intulit vindictam, et afflictis iterum miseretur.

VERS. 41. — « Ipsi autem exacerbaverunt eum in consilio suo; et humiliati sunt in iniquitatibus suis. »

Ipsi autem exacerbaverunt eum in consilio suo malo. [Aug.] Malum est enim consilium hominis ipsi homini, quo querit quæ sua sunt, non Dei (Philip. II), hoc est autem quod supra dixit, non sustinuerunt consilium ejus, scilicet Dei, quod est de æternis. Et ideo, scilicet quia exacerbaverunt humiliati sunt in iniquitatibus suis et licet essent iniqui, Deus tamen plenus misericordia, non neglexit eos, imo.

VERS. 42. — « Et vidit cum tribularentur : et audivit orationem eorum. »

Et vidit [Haym.] intuitu misericordiæ, cum tribularentur et audivit orationem eorum.

VERS. 43. — « Et memor fuit testamenti sui ; et poenituit eum secundum multitudinem misericordiæ suæ. »

Et memor fuit testamenti sui æterni, [Aug., Cassiod.] quod disposuit ad Abraham. Nota quod causa est, ne Israel pro debito peccati periret, testamentum novum, ubi est adventus Domini, qui est Abraham promissus. *Et poenituit eum secundum multitudinem misericordiæ suæ* [Aug., Cassiod., Aug.] ideo dicit poenituit, non quod poenitentia in Deum cadat ; sed quia mutavit quod facturus videbatur, id est eos perditurus. Tunc enim poenitet, quando nos poenitere videt. Talis est nobis, quales nos illi. Nihil autem repente facit Deus ; sed quod ab æterno præscivit ; sed mutare dicitur, quod secundum rerum causas sequi videtur aliis causis econtra intervenientibus, sed et causas, et quid fieret prævidit immutabiliter.

VERS. 44. — « Et dedit eos in misericordias, in conspectu omnium qui ceperant eos. »

Et dedit eos, [Aug., Cassiod.] scilicet prædestinatos de illo populo, in misericordias, pluraliter dicit, quia quisque proprium donum habet [I Cor. V], et totum est miserentis Dei (Rom. IX). Pluraliter ergo dicit, in misericordias, propter diversa dona. Prophetæ enim et apostoli, et martyres, et confessores, de Judæis fuerunt [Cassiod.] Dedit in misericordias, et hoc in conspectu omnium qui ceperant eos, id est gentium, ut eos gentes mirentur, quæ prius eos despexerunt, [Cassiod., Aug.] vel, in conspectu omnium qui ceperant eos, id est diaboli et angelorum ejus, qui captivos prius tenebant. [Aug.] Nam coram daemonibus liberi facti sunt, sub quibus facti fuerant captivi, quibus ejectis perfecit Christus sanitates. Unde hic oratur, ut sanitates perficiat, cum subditur :

PARS VI. VERS. 45. — « Salvos fac nos, Domine Deus noster ; et congrega nos de nationibus. »

Salvos fac nos. [Cassiod., Aug.] Sexta pars. Jam copia laudis expleta, precatur quod futurum videt, scilicet ut Ecclesia, de omnibus gentibus congregetur, et laudes æternas cantet. Quasi dicat : Dediisti in misericordias in conspectu daemonum, quibus a

A nobis ejectis *salvos fac nos, o Domine, Deus noster*.

[Alcuin.] Nota eum ordinem hic servari, quem Dominus servat in Evangelio. Hic enim prius agit de ejectione daemonum ; postea de sanitate ; tertio de glorificatione, ubi subdit : *Et glorietur in laude tua*. [Aug.] Sic enim dixit Dominus in Evangelio : *Ecce ejicio demonia, et sanitates perficio hodie et cras, et tertia die consummor* (Luc. XII), id est perficio, occurrentibus omnibus in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi (Ephes. IV), per quæ notantur tres status Christianæ religionis : duo in præsentī, ubi meremur ; tertius in futuro, ubi triumphabimus. [Alcuin.] Primus est in poenitentia ; secundus in justitia ; tertius in gloria. In quarum significatione celebrantur in Veteri Testamento tres præcipuæ festivitates, scilicet Pascha ; Pentecoste, Cenopegia (Levit. XXIII). In Pascha immolabatur agnus, et comedeatur azyma cum lactucis agrestibus, et spicas torrebant igni (Exod. XII). Per quæ significabatur carnis mortificatio, et poenitiæ amaritudo. In Pentecoste, novi panes de novis frugibus offerebantur ; per quod justitiæ status intelligitur, per quam in novitate vitæ ambulamus. In Cenopegia, quæ erat festivitas tabernaculorum, offerebatur de cunctis fructibus anni in templo, per quod significatur status futuræ consummationis, quando sancti in immortalitate dedicant, venient cum exultatione, portantes manipulos suos. Isti iidem tres status significati sunt

B per ea quæ Samaritanus circa vulneratum fecit. Infudit enim prius vinum, postea oleum ; deinde sanus factus est. In vino enim intelligitur fervor poenitiæ ; in oleo, lenitas justitiæ, in eo quod sanus factus est, consummatio glorificationis æternæ. Hi quoque iidem significantur per tres dies Christi, scilicet crucis, sepulture, resurrectionis. Isti ergo tres status signantur per illa tria prædicta, quæ Dominus dixit. Per ejectionem quippe daemonum, poenitentia intelligitur, per quam a peccatis mundamur ; per sanitarum perfectionem, justitia ; per tertiæ diei consummationem, futuræ glorificationis perfectio intelligitur. Iidem quoque tres status signantur per ea quæ hic dicuntur. Primus itaque poenitiæ status notatur per hoc quod dicit, *dedit*

C *in misericordias in conspectu omnium* ; secundus justitiæ status, per hoc quod dicit, *salvos fac nos*, tertius glorificationis status, per hoc quod dicit, *ut confiteamur et glorietur*. *Et congrega nos de nationibus* [Aug.] id est de gentibus. Unde Dominus ait : *Alias oves habeo* (Joan. X), scilicet de gentibus, id est filios Dei, qui dispersi erant in gentibus. Unde Joannes evangelista ait de Caipha, qui prophetaverat : *Expediit ut unus homo moriatur pro populo, ne tota gens pereat*. Hoc autem non dixit a semetipso, sed eum esset anni illius pontifex, prophetavit, quia unus erat moriturus pro gente, et non tantum pro gente, scilicet Judæorum, sed ut filios Dei qui erant dispersi, congregaret in unum (Joan. II), id est filios Dei dispersos de gentibus, congregaret cum Judæis,

D

ut fieret unum ovile et unus pastor (Joan. i): quod hic orat cum dicit: Congrega nos de nationibus. Hoc autem falso Judæi impleri putant, per Antichristum. Congrega dico,

VERS. 46. — « Ut constitemur nomini sancto tuo: et gloriemur in laude tua. »

Ut constitemur, [Cassiod. Gl. int., Aug.] in presenti et in futuro, nomini sancto tuo, et gloriemur in laude tua, non humana jactantia. Deinde ipsam laudem breviter subjicit:

VERS. 47. — « Benedictus Dominus Deus Israel, a sæculo et usque in sæculum: et dicit omnis populus: Fiat, fiat. »

Benedictus [Cassiod.] quasi dicat: Constitemur Domino, dicentes: Benedictus, Dominus Deus Israel. Hæc est laus illa, quam congregatos optat cantare. Hoc nunc canit Ecclesia de tanto bono læta. Benedictus dico, a sæculo et usque in sæculum. [Aug.] id est ab æterno et in æternum, quia sine fine laudabitur ab eis, de quibus dicitur: Beati qui habitant in domo tua, Domine, in sæcula sæculorum laudabunt te (Psal. LXXXIII). Hæc est illa tertia consummatio corporis Christi, quæ erat in immortalitate post ejectionem dæmonum, et perfectionem sanitatum. Tunc enim perticietur quod in principio psalmi oratum est: Memento nostri, Domine, in beneplacito populi tui, ad videndum, ad lætandum, ut lauderis cum hæreditate tua. — Et dicit omnis populus. Iste est, populus prædestinatus, tam de Judæis quam gentibus: Fiat, fiat, quasi dicat: Huic laudi consentient omnes prædestinati.

COLLATIO IN PSALMUM CV: « CONFITEMINI DOMINO QUONIAM BONUS, QUONIAM, » etc.

VERS. 5. — Ad videndum in bonitate electorum, ad lætandum in lætitia gentis tuæ, ut lauderis cum hæreditate tua. In Græco et Hebræo ponuntur tres infinitivi, ubi Latinus interpres posuit primo duo gerundia; et deinde alterum modum, ut lauderis, ut hoc non faciat sensum ambiguum. Alia vero ad videndum, potest interpretari, vel ut videas, aut ut videamus. Sic etiam Græce, τοῦ ἰδεῖν. Heb. לִרְאוֹת LIREOTH. Et ad lætandum, τοῦ ἐὶς ἀγαλλῆσαι לִשְׂמוּחַ LISHMOAH, similiter ut læteris, vel ut lætemur. Postremo τοῦ ἠγαλλῆσθαι ἡμῶν לְהִתְחַלֵּל LEHITHALLEL. Consequenter dicendum erat ad laudandum seu exsultandum. Quod etiam anceps erat, vel ut lauderis, vel ut glorieris, sive exsultem, aut laudemur. Ex August. autem colligitur maluisse interpretem in tertio dicere, ut

lauderis, ut insinuet duo præcedentia sic accipienda esse, ut videas, ut læteris, quanquam ad concordiam reducit.

VERS. 16. — Misit saturitatem in animas eorum. Hieronymus pro saturitate, habet tenuitatem, et ferme alii maciem, quæ videtur adversari saturitati. Nam Heb. habet מָצֵן MAZON, id est macies. Sensum tamen concordem judicat Munsterus. Vocat maciem animarum, mortem ipsam. Ipsi cogitabant carnibus saginare animas suas: sed contrarium evenit illis. Unde Sanctes vertit, perditionem in anima eorum.

VERS. 30. — Et placavit. וַיִּפְחֵץ VAIEPHALLEL. Hieron. Dijudicavit. quod est interprete Prateni, executus est iustitiam. Ergo LXX posuerunt effectum. Nam ex vindicta quam exercuit Phinees, placatio consecuta est. Munsterus tamen et Nebienis vertant oravit, quod proxime respondet ad placavit.

VERS. 33. Distinxit labiis suis. Hieronymus pro distinxit, vertit præcepit וַיְבַרֵךְ VAIEBATTE. Plerique alii transferunt simpliciter, locutus est. Munsterus tamen ponit, inconsiderate locutus est. Cui accedit Campensis, vacillavit, ut intelligas de Mose, ad aquas contradictionis hæsitante. Quam intelligentiam præterea sequitur Augustinus, quanquam Munsterus videtur intelligere de ipso populo. Hier. autem loqui Mosi, accipit pro præcipere, vel ut in Comment. jugiter supplicare pro eis. Translator tamen ad Campensem oppositum sensum reddit, qui ad Deum hoc refert, quoniam Spiritum Dei exacerbaverunt, ut effaretur labiis suis.

VERS. 37. — Et interfecta est terra. Hier. Polluta est, quem omnes alii imitantur. וַתִּהְיֶה נֶאֱמָרָה poterat mendum videri, et positum interfecta, pro infecta est. Reclamat tamen aperte Græcum ἐπονορέσθη, hoc est interfecta est. Cæterum Hieronymus, Isa. XXIV, id verbum Hebraicum, vertit interfecta est terra ab habitatoribus suis. Etenim sic habent et nostri codices, et alii quos dicunt correctiores e Frobenio; ac interim satis deprehenditur ex interpretamento ejus loci apud Hieronymum. Unde dicit « Prima sententia est contra eos, qui excelsi sunt terræ, ut infirmentur universa, quæ nunc fortia sunt, propter eos qui sanguinem sanguini miscuerunt, et in morem sanguinis Abel, interfectorem cruorem ad Deum clamare fecerunt. » Hæc in Commentario. Ubi interpretatur duas clausulas, infirmata est altitudo populi terræ, et terra interfecta est ab habitatoribus suis. Proinde miror Sanctem dicere. Hier. in eo loco Isai. vertisse infecta est terra ab habitatoribus suis, idque in suo Thesaurio, de hoc etiam disserit August. : « Putaremus hic scriptoris errorem esse, atque eum diceremus pro eo quod est, infecta, fecisse interfectam, nisi haberemus beneficium Dei, qui Scripturas suas in multis linguis esse voluit, atque ita esse scriptum, interfecta est terra in sanguinibus, inspectis Græcis codicibus videremus.

PSALMUS CVI.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA, ALLELUIA. »

Confitemini Domino quoniam bonus. Titulus: Alleluia, alleluia. Hic psalmus commendat misericordiam 235 Dei, habens in titulo bis alleluia, sicut et superior psalmus habuit bis alleluia, qui est de populo Israel: et hic quoque; bis habet non incongrue, quia agit de universali Ecclesia, quæ constat ex duplici pariete, scilicet gentium et Judeorum, in uno angulari lapide collectorum (Ephes. ii). Merito ergo habet duo alleluia, ut dicamus: Abba

D Pater, quamvis idem sit abba, quoniam pater, id est ut per duo alleluia intelligamus duos populos, quos intelligimus per illa duo nomina, quamvis idem significantia, quæ Apostolus posuit pro hac distinctione, dicens: In quo clamamus, Abba Pater (Galat. iv, Rom. viii). Docet autem hic psalmus, quid simus per nos, scilicet infirmi et mali, et quid per misericordiam Dei, scilicet boni et filii Dei, ubi conteritur hominis superbia, et glorificatur Dei gratia, quæ de quatuor tentationibus liberat; [Ang.]

quæ in sequentibus describuntur : de quibus per A nos liberari non valemus. Intentio. Monet ad confessionem.

Modus. [Cassiod., Aug.] Septem sunt partitiones. Primo monet redemptos confiteri. Secundo ponitur prima tentatio, quæ est error, ubi est et fames, ibi, *erraverunt*. Tercio ponitur secunda tentatio, quæ est difficultas vincendarum concupiscentiarum, ibi, *sedentes in tenebris*. Quarto ponitur tertia tentatio, quæ est tedium beneficiendi, ibi, *omnem escam*. Quinto ponitur quarta tentatio, quæ est tempestas sæculi, quatiens Ecclesiam, turbans rectorem, ibi, *qui descendunt*. Sexto commendatur Ecclesia, quæ per gratiam Dei salva facta est, ibi, *posuit flumina*. Septimo agit de hæreticis, quibus destructis erigitur Ecclesia, ibi, *et pauci facti sunt*. Hunc psalmum partitur Aug. ut diximus (145). Unde Cassiodorus dicit se habere auctoritatem alios psalmos dividendi. Hunc tamen psalmum aliter distinguit. [Aug.] Propheta ergo commendaturus misericordiam Dei, de quatuor tentationibus liberantis, prius omnes fideles monet ad confessionem, dicens :

VERS. 1. — « Confitemini Domino quoniam ho-
nus, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Confitemini Domino, [Cassiod.] utroque scilicet modo peccata et laudes. Hoc nequit optime facere, qui non gustavit. [Aug.] Unde alibi : *Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus* (Psal. xxxiii). Confitemini dico, dicentes hoc : *Quoniam bonus est Dominus*, id est quod suavis est, et vere, *quoniam misericordia ejus est in sæculum*, [Haym.] id est in æternum, et quod dico de misericordia ejus.

VERS. 2. — « Dicant nunc omnes qui redempti
sunt a Domino; quos redemit de manu inimici,
de regionibus congregavit, eos. »

Dicant nunc omnes qui redempti sunt, [Cassiod.] sanguine Christi, a Domino, [Aug.] quos redemit de manu inimici, id est diaboli, de regionibus congregavit eos, paulatim non omnes simul congregavit in unam civitatem, [Cassiod.] in unum populum Dei, qui prius per aras et lucos dæmonum raptabantur. Unde congregavit ?

VERS. 3. — « A solis ortu et occasu; ab aqui-
lone et mari. »

A solis ortu et occasu; ab aquilone et mari, [Cas-
siod.] id est ab austro. Pro austro enim ponit mare Oceanum, illius partis intelligens, hoc pro qualibet parte potest accipi. Hic autem patet quod non de solis Judæis dicit.

PARS II. VERS. 4. — « Erraverunt in solitudine
in iniquo; viam civitatis habitaculi non inve-
nerunt. »

Erraverunt in solitudine. [Aug.] Secunda pars, ubi prima tentatio exponitur, quæ est error, ubi est fames. Error autem iste, erat de eo quod viam veritatis, id est Christum nesciebant, ubi etiam egestatem veri panis patiebantur. Et notandum

quia et in reliquis tentationibus hic ordo servatur, prius est tentationis expositio, post clamor libera-
tionis; tertio, exaudito clamoris; quarto, pro
exauditione confessio, id est laudatio, quasi rede-
mit, congregavit, quod necesse erat, quia, errave-
runt, non habentes viam veritatis. Ipsi dico exi-
stentes, in solitudine, id est sine Deo, et in ina-
quoso, [Aug., Cassiod.] id est sine vera doctrina,
quia non invenerunt eam, quæ est Christus. Viam
dico, civitatis habitaculi, id est quæ ducit ad civi-
tatem supernam, [Aug.] scilicet Jerusalem, in qua
habitandum est. Sic erraverunt. Et præter erro-
rem, erat eis inopia, quia ipsi erant

VERS. 5. — « Esurientes et sitientes; anima eo-
rum in ipsis defecit. »

B Esurientes et sitientes, [Cassiod.] quia erant sine verbo cibi Dei, et potu gratiæ. Per hoc autem quod dicit esurientes et sitientes, curiosos sæculi signi-
ficat, qui veritatem diversis opinionibus exquire-
bant, nec inveniebant : ideo anima eorum defecit a
bono interiori. [Aug., Haym., Aug.] Et hoc ideo,
quia mansit, in ipsis, id est quia non se excessit,
sed se sibi sufficere putavit. Nota quod cum dicit,
anima in ipsis defecit, non ostenditur Dei crudeli-
tas, sed monstratur quomodo se commendat Deus,
id est commendabilem ostendit se, permittens ho-
minem deficere, quod nobis expedit; deficimus
enim ut rogemus, et ut subvenientem amemus. Et
ideo post hunc errorem, et famem et sitim, sub-
ditur :

VERS. 6. — « Et clamaverunt ad Dominum cum
tribularentur; et de necessitatibus eorum eripuit
eos. »

Et clamaverunt. [Aug., Haym.] Quasi dicat : Et,
id est quia anima eorum defecit, ideo jam conjuncti,
clamaverunt ad Dominum cum tribularentur errore et
fame, et de necessitatibus eorum, id est malis in-
evitabilibus eripuit eos. Quid enim eis fecit? ecce :

VERS. 7. — « Et eduxit eos in viam rectam; ut
irent in civitatem habitationis. »

Et eduxit eos qui errabant in viam rectam, [Aug.]
quæ est Christus, qui dicit : *Ego sum via* (Joan. xiv).
Quasi dicat : Eripuit eos de ignorantia, ostendens eis
Christum viam, ut per hanc viam irent bene ope-
rando, in civitatem habitationis cujus civitatis viam
ante non invenerant. Ecce liberavit eos ab errore,
de fame autem et siti, quibus gravabantur qualiter
liberaverit, post dicit, sed præmittit de confes-
sione,

VERS. 8. — « Confiteantur Domino misericordie
ejus; et mirabilia ejus filiis hominum. »

Confiteantur. [Aug. Rem.] Quasi dicat : Quia li-
beravit ab errore. Ergo misericordiam ejus non me-
rita nostra, non vires, non sapientia. Et mirabilia
ejus exhibita filiis hominum, [Haym.] id est eadem
misericordiam quæ datæ sunt mirabili modo redem-
ptionis, confiteantur Domino, id est sint causa et

materia omnibus laudandi Dominum. [Aug.] Quasi dicat : Dicite inexpertis, vos qui jam estis experti, qui estis in via positi, ad civitatem directi, de fame et siti liberati. Sequitur enim de liberatione :

VERS. 9. — « Quia satiavit animam inanem : et animam esurientem satiavit bonis. »

Quia satiavit. [Aug.] Quasi dicat : Non solum duxit in viam, sed a fame liberavit, *quia satiavit animam inanem*, [Cassiod.] quæ erat vacua et sine Deo, et *animam esurientem*, id est scire appetentem, quando a Deo visitata medicum desiderabat, *satiavit bonis* spiritualibus. [Alcuin.] Vel, animam esurientem, id est non appetentem scire, sed nimia inedia deficientem. Satiavit bonis, et loquitur per simile, sicut solet contingere alicui nimia fame confecto, ut manducare non appetat, sed nimia inedia deficiat. [Aug.] Et nota diligenter in hac tentatione servatum ordinem præscriptum.

PARS. III. VERS. 10. — « Sedentes in tenebris et umbra mortis; vinctos in mendicitate et ferro. »

Sedentes. [Aug.] Tertia pars, ubi ponitur secunda tentatio, quæ est difficultas vincendarum concupiscentiarum. Jam enim iste positus in via Dei, scit quomodo vivere debeat, quod ante in errore nesciebat; et si conatur efficere quod novit, ligatus consuetudine prava nequit. Non ergo suis viribus conetur, sed clamet ad Dominum, et jam erit facile quod erat difficile, scilicet abstinere a malis. Poterat hoc Dominus dare sine difficultate, sed tunc largitorem hujus boni, non agnosceremus, nisi prius obtinentes cupiditates sentiremus, et nos hoc etiam posse consideremus. Quasi dicat : Satiavit animam inanem et esurientem, scilicet sedentes, [Cassiod.] id est minorantes, quia vincti erant consuetudine prava. Sedentes dico, *in tenebris*, id est in peccatis, et *in umbra mortis*, id est in vitiosa vita, quæ est imago future mortis. Illos dico, *vinctos in mendicitate*, quia ipsi erant mendici per indigentiam boni, et *ferro*, quia vincula peccatorum quæ ligant eos ferrea et invincibilia sunt.

VERS. 11. — « Quia exacerbaverunt eloquia Dei, et consilium Altissimi irritaverunt. »

Quia exacerbaverunt. [Aug.] Hoc aliud iterum conantem vincit, quia non agnoscens gratiam, sibi tribuebat, suam justitiam statuere volens, et consilium Dei circa se reprobabat. Unde addit : *Quia exacerbaverunt.* Quasi dicat : Ideo vincti sunt in mendicitate et ferro, quia *eloquia Dei exacerbaverunt*, per superbiam, justitiam Dei nescientes, et suam volentes constituere (Rom. x). Et sensus : [Cassiod.] Contra eloquia Dei agentis, in ejus regulis vivere respuerunt. Unde eis erat iratus. Et *consilium Altissimi irritaverunt* spernendo. Consilium enim Dei erat, ut qui superbi erant, in angustis humiliarentur, quod erat salubre consilium, ut morbus sæculi, scilicet superbia remedio contrario, id est humilitate curaretur, sed hoc prius præverunt. Ideo

VERS. 12. — « Et humiliatum est in laboribus

A cor eorum; et infirmati sunt, nec fuit qui adjuvaret. »

In laboribus infirmati sunt, [Aug.] impotentes per se resistere vitiis, *nec fuit alius qui adjuvaret* Præceptum enim auget peccatum, et in his laboribus tandem humiliatum est cor eorum. Deo enim desistente, ab auxilio laborare potes contra vitia, sed non vincere. Et te presso tua prava consuetudine humiliabitur cor, ut discat clamare. Unde subdit :

VERS. 13. — « Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur; et de necessitatibus eorum liberavit eos. »

Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, et de necessitatibus eorum liberavit eos. [Aug., Cassiod.] In simili causa eadem sententia, quæ et supra, clamorem sequitur liberatio.

VERS. 14. — « Et eduxit eos de tenebris et umbra mortis; et vincula difficultatis eorum dirupit. »

Et eduxit eos de tenebris et umbra mortis, et vincula difficultatis eorum dirupit. [Aug.] Deinde pro liberatione sequitur laudatio, ergo,

VERS. 15. — « Confiſteantur Domino misericordie ejus; et mirabilia ejus filiis hominum. »

Confiſteantur Domino misericordie ejus, et mirabilia ejus filiis hominum. [Aug.] Hoc supra expositum est, quare debent confiteri.

VERS. 16. — « Quia contrivit portas æreas; et vectes ferreos confregit. »

Quia has difficultates vicit, [Aug., Haym., Cassiod.] scilicet *contrivit portas æreas*, id est naturalem cupiditatem; et *vectes ferreos*, id est diabolicas suggestiones *confregit*. *Portæ enim æræ* sunt hominum consuetudines vitiosæ, quæ clausos non sinit exire. Vectes sunt spiritus immundi, qui portas obserant. Æreas autem portas et ferreos vectes, pro fortitudine ponit, sed virtus Dei hæc frangit.

VERS. 17. — « Suscepit eos de via iniquitatis 236 eorum : propter justitias enim suas humiliati sunt. »

Suscepit eos. [Gl. int.] in altum boni operis *de via iniquitatis eorum*. Ideo dicit suscepit, [Cassiod.] quia longe ante erat a superbis, unde : Erant ad dejectionem interitus humiliati, unde subdit : *Propter injustitias enim suas*, quasi dicat : Bene dixi, de via iniquitatis eorum, propter injustitias enim suas, [Aug.] id est quia superbiendo sibi retribuiebant, non Deo, suam injustitiam constituentes. *Humiliati sunt*, id est dejecti ad interitum; et accipitur in malo. [Cassiod. Aug.] Vel in bono potest accipi. Humiliati sunt, id est invenerunt se nihil posse sine Deo.

PARS. IV. VERS. 18. — « Omnem escam abominata est anima eorum, et appropinquerunt usque ad portas mortis. »

Omnem escam. [Aug.] Quarta pars, ubi ponitur tertia tentatio, quæ est tedium. Postquam enim venit de ignorantia ad veritatem, de errore ad viam, de fame sapientiæ ad verbum fidei, et postquam

difficultates vicit, ut sine querela vivat, restat adhuc tædium, ut aliquando nec legere, nec orare eum delectet. Evasit ergo imperitiam et concupiscentiam; sed moritur tædio. Qui ergo superius fame languebant, item fastidio periclitantur. Ne ergo putet de satietate securos, quia et fastidio moriuntur. Et hoc est, *omnem escam*, etc., Quasi dicat: Suscepit eos de via iniquitatis, tamen *anima eorum abominata est omnem escam*. [Cassiod. Aug.] id est verbum Dei, unde anima vivit. Ne autem leve putes, addit: *Et appropinquaverunt usque ad portas mortis*, id est ad defectum animæ. [Aug.] Restat ergo ut, si delectet te verbum Dei, nec hoc tibi tribuas, neque hinc aliqua inferis arrogantia, et avidus cibi in eos qui fastidio periclitantur, non superbe insilias, intelligens hoc non a te tibi esse, vitium quoque tuum, et langorem tuum sentiens, clama, fac quod sequitur:

VERS. 19. — « Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, et de necessitatibus eorum liberavit eos. »

Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, et de necessitatibus liberavit eos. [Aug.] Deinde subdit quomodo liberavit.

VERS. 20. — « Misit verbum suum, et sanavit eos; et eripuit eos de interitionibus eorum. »

Misit verbum suum et sanavit, [Aug.] cujus fastidio languor erat, *et sanavit eos, et eripuit eos*, non de errore vel fame, non de difficultate vincendi peccata, sed *de interitionibus eorum*, id est de corruptela mentis quæ fastidit quod dulce est. Ergo et de hoc.

VERS. 21. — « Constitute Domino misericordiam ejus; et mirabilia ejus filiis hominum. »

Constitute Domino misericordiam ejus, et mirabilia ejus filiis hominum. (146) Expositum ne exponas, ne actum agas.

VERS. 22. — « Ut sacrificent sacrificium laudis, et annuntient opera ejus in exultatione. »

Ut sacrificent sacrificium laudis. [Aug.] Jam enim ut laudetur suavis est Dominus: *Et annuntient opera ejus in exultatione*, non cum tædio et dolore.

PARS. V. VERS. 23. — « Qui descendunt mare in navibus; facientes operationes in aquis multis. »

Qui descendunt. [Aug.] Quinta pars, ubi exponitur quarta tentatio, quæ est tempestas sæculi, de tribus namque tentationibus liberatus, jam fortasse dignus est, cui populus committatur, qui in tabernaculo navis, id est Ecclesiæ constituatur, ibi, quarta tentatio occurrit, scilicet tempestas sæculi, quatiens Ecclesiam, et turbat rectorem. Hoc enim periculum maxime pertinet ad rectores. Quanto enim plus honorantur, tanto magis periclitantur. Cujus tamen periculi non erunt expertes subditi, si tota navis periclitatur. Quasi dicat: Annuntient opera ejus.

[Haym., Cassiod. Hier., Aug.] Illi utique *qui descendunt* a contemplativa vita, *in mare*, id est ad activam vitam laboriosam. Vel *in mare*, ad procellam sæculi, scilicet ut pro Christo fluctus tentationum patiantur. Ipsi dico existentes, *in navibus*, id est in Ecclesiis, quas gubernant: quæ dicuntur naves, quia fluctibus sæculi tonduntur, sed non franguntur. Ipsi dico, *facientes operationem* dum prædicant et hujusmodi, *in aquis multis*, id est in populis multis. Et

VERS. 24. — Ipsi viderunt opera Domini; et mirabilia ejus in profundo. »

Ipsi singulariter. Quasi dicat: Præ cæteris, *viderunt opera Domini, et mirabilia ejus in profundo sæculi*, [Aug. Haym.] id est viderunt quæ Deus mirabiliter operatur in cordibus humanis. Profundum enim sæculi est cor hominum, unde venti erumpunt, et fiunt tempestates seditionum et dissensionum Deo permittente.

VERS. 25. — « Dixit et stetit spiritus procellæ: et exaltati sunt fluctus ejus. »

Dixit et stetit. [Aug.] Quasi dicat: Et quid agitur in hoc profundo? ecce Deo permittente surgit persecutio. Et hoc est: Deus volens ut ad eum clament, et qui gubernat, et qui vehitur vel gubernatur, *dixit*, id est permisit; *et stetit spiritus procellæ*, [Aug., Haym.] id est tyrannica persecutio, vel diabolus.

[Cassiod.] Vel aliter ab illo loco: *Ipsi vident.* Quasi dicat: Et *ipsi rectores viderunt*, id est spiritualiter intellexerunt, *opera Domini*, ut in mari Rubro, baptismum, sic et in cæteris, eo quod fit, ut *et mirabilia ejus in profundo videant*, quia opera ejus profunda æstimatione considerant; sed ne inde tumescerent, exponit procellas eorum, subdens: *Dixit et stetit spiritus procellæ.* Hoc non mutatur. Et quid fecit spiritus? ecce, *et exaltati sunt fluctus ejus.* Qualiter ostendit:

VERS. 26. — Ascendunt usque ad cælos, et descendunt usque ad abyssos; anima eorum in malis tabescebat. »

Ascendunt persecutores [Aug., Cassiod.], audendo usque ad cælos quando sæculi elationibus eriguntur contra Deum. *Et descendunt* timendo, usque ad abyssos, [Cassiod. Gl. int.] cum in desperationem et metum veniunt. Vel, usque ad abyssos, [Aug.] id est usque in gehennam. *Et in his malis anima eorum rectorum tabescebat.* Et

VERS. 27. — « Turbati sunt et moti sunt sicut ebrius; et omnis sapientia eorum devorata est. »

Turbati sunt confusione sensus, [Cassiod. Aug., Alcuin. Aug.] *et moti sunt* experti rectores hoc sentiunt. Moti dico, *sicut, ebrius*. Sicut ebrii titubant, quia prosperitas eorum vel adversitas major est viribus. In quiete sapientes apparent, quando loquuntur, quando legunt; sed veniente tempestate, omnia

humana consilia deficiunt, et quid agendum sit non vident: Unde subdit: *Et omnis sapientia eorum devorata est.* Unde Apostolus ait: *Supra modum gravati sumus, ita ut tæderet nos vivere, et ipsi in nobis responsum mortis habuimus, ut non simus fidentes in nobis (II Cor. i).* Quacunquē enim se convertunt, fluctus fremunt, tempestas sævit, brachia deficiunt, quo prora impingatur, quo navis impulsā dimittatur, a quibus saxis ne pereat, refrenatur, omnino a rectoribus non videtur. [Cassiod.] Restat ergo clamare, ut cor eorum solidet Deus, ne tentationibus ventiletur.

VERS. 28. — « Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur; et de necessitatibus eorum eduxit eos. »

VERS. 29. — « Et statuit procellam ejus in auram: et siluerunt fluctus ejus. »

Et statuit procellam ejus in auram maris, [Haym., Gl. int.] id est sæculi prædicatores, in auram, scilicet levem ventum, id est procellas temperatas fecit, et tolerabiles. Vel, in auram, id est in serenitatem quietis æternæ. *Et siluerunt fluctus ejus.*

VERS. 30. — « Et lætati sunt quia siluerunt: et deduxit eos in portum voluntatis eorum. »

Et lætati sunt rectores fessi, quia siluerunt fluctus hoc faciunt fessi post laborem, [Cassiod.] id est lætantur. *Et Dominus deduxit eos in portum voluntatis eorum,* [Gl. int.] id est in tranquillitatem optatam, vel in æternam beatitudinem, ergo

VERS. 31. — « Constitute eum Domino misericordie ejus; et mirabilia ejus filiis hominum. »

VERS. 32. — « Ut exultent eum in Ecclesia plebis, et in cathedra seniorum laudent eum. »

Ut exultent eum omnes in Ecclesia, [Gl. int.] id est pro Ecclesia plebis, id est laudent eum omnes pro bene rectis: *Et laudent eum omnes, in cathedra,* id est pro cathedra seniorum, id est pro bene regentibus. Vel ita: [Aug.] Exultent eum, illi qui sunt in Ecclesia plebis, id est laudent eum populi minores qui reguntur. *Et laudent eum,* illi qui sunt in cathedra seniorum, id est laudent eum seniores qui regunt. Ecce cum dicit in Ecclesia, aperte demonstratur unde dixit, scilicet de Ecclesia, ubi omnia prædicta aguntur.

PARS VI. VERS. 33. — « Posuit flumina in desertum; et exitus aquarum in sitim. »

Posuit flumina, [Alcuin.] Sexta pars. Hactenus dixit quomodo ad civitatem adducit quomodo vivat, quomodo pascit; quomodo regit. [Aug.] Consequenter ipsa Ecclesia commendatur, ita ut, nobis in omnibus Dei gratia prædicetur, qui superbis resistit, humilibus dat gratiam (Jac. iv). Et ut evidenter appareat, de qua psalmus ab initio loquebatur, commendatur econtra ubi dicit, quomodo etiam mala inimicorum prodesse facit Ecclesiæ. Hic ergo est commendatio Ecclesiæ quæ per gratiam Dei salva facta est, non per meritum suum, et memoratur subsequenter inimicorum afflictio propter superbiam eorum, quibus extinctis erecta est

A Ecclesia, quæ profecit propter insidias et domestica detrimenta, quæ sunt ab hæreticis. Unde et erga Ecclesiam Dei beneficia evidenter monstrantur. [Aug.] Quasi dicat: Exultent eum in Ecclesia. Et quæris, quare? quid enim in Ecclesia fecit? ecce superbis resistit, humilibus dat gratiam, et primo dicit qualiter superbis resistit, cum ait: *Posuit flumina,* id est Judæos, ubi aquæ, scilicet doctrinæ erant ubi curabant prophetae, in desertum, quia jam non est in eis propheta, non est ibi fides Christi, nec sacerdos, nec sacrificium, nec templum. Item aliis verbis idem dicit: *Posuit exitus aquarum,* id est Judæos. Unde aliis manabant aquæ doctrinæ, in sitim. Item idem dicit:

VERS. 34. — « Terram fructiferam in salsuginem, et a malitia inhabitantium in ea. »

Terram fructiferam, [Cassiod.] prius, secundum opera bona quæ faciebat, posuit in salsuginem, id est in sterilitatem, quæ per salsuginem ideo intelligitur, quia salsus humor, ubi dominatur, tollit fecunditatem; et quo merito hoc? ecce, hoc fecit, a malitia, id est pro malitia, inhabitantium in ea, id est Scribarum et Phariseorum dominantium, ibi, id est propter malitiam illorum, qui terram illam, [Aug.] id est tabernaculum Domini dolosis mentibus habitabant. Ecce quomodo resistit superbis. Deinde dicit quomodo humilibus gratiam dedit.

VERS. 35. — « Posuit desertum in stagna aquarum, et terram sine aqua in exitus aquarum. »

237 *Posuit desertum* [Haym., Gl. int.] id est gentes, in stagna aquarum, ut aquæ in eis maneant. Et repetit idem et terram prius sine aqua posuit in exitus aquarum, unde aliis emanant aquæ vive.

VERS. 36. — « Et collocavit illic esurientes; et constituerunt civitatem habitationis. »

Et collocavit illic [Aug., Cassiod.] id est in gratia, esurientes qui avide susceperent. Unde edent pauperes et saturabuntur (Psal. xx). Et hi tales constituerunt firmiter præceptis Dei obediendo civitatem habitationis, id est Ecclesiam, ubi interim habitetur in spe.

VERS. 37. — « Et seminaverunt agros, et plantaverunt vineas, et fecerunt fructum nativitatis. »

Et seminaverunt verbo Dei, agros et plantaverunt vineas. [Cassiod.] Seminant agros, et plantant vineas, qui corpora sua cœlesti institutione purificant ut fructus bonorum operum ferant. Unde subdit, et fecerunt fructum nativitatis, id est naturalem, non degenerem.

VERS. 38. — « Et benedixit eis, et multiplicati sunt nimis: et jumenta eorum non minoravit. »

Et ideo benedixit eis [Cassiod. Gl. int., Alcuin.] econtra sterili fœui maledicuntur. Et multiplicati sunt numero vel merito, pro benedictione, et hoc nimis id est valde. Vel ideo dicit nimis, quia multi vocati, pauci vero electi. Et jumenta eorum [Aug.] id est simplices, sed utiles, qui non sunt a Deo docti, sed tamen fide pleni, non minoravit, quia firmum stat fundamentum Dei, quia novit Dominus qui sunt

eius (II Tim. II) et justus animas jumentorum suorum. A tum relinquit? et quid de illis seductis fecit? ecce.

PARS. 7. VERS. 39. — « Et pauci facti sunt, et vexati sunt a tribulatione malorum et dolore. »

Et pauci [Aug.] Septima pars, ubi dicitur etiam aliquid de hæreticis, quibus quasi civilibus bellis quatitur Ecclesia. Unde et circa Ecclesiam divina beneficia commendantur. Et notandum quod ita verba conjungit, quasi de his dicat, de quibus ante loquebatur, cum tamen supra de bonis, hic de hæreticis agat: De quibus quasi de eisdem cum prædictis loquitur, propter communia sacramenta, propter speciem pietatis, non propter virtutem. Unde Joan. ait: *Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis* (I Joan. II), [Aug. Alcuin.] id est exierunt de multitudinæ vocatorum, sed non erant de paucitate electorum quasi dicat: Boni multiplicati sunt nimis. Et præsumentes de se hæretici *Pauci facti sunt*; omnes enim divisi ab unitate fidei, pauci sunt, non tam nupero quam meritis [Hier.] Multi vero sunt qui in unitate fidei persistunt ideoque de hæreticis dicit Osee propheta: *Da eis, Domine, (Ose. IX) quid dabis eis? Vulvam sine liberis, et ubera arentia. Et vexati sunt, scilicet hæretici. A tribulatione malorum et dolore,* [Cassiod.] id est ab insidiis diaboli et angelorum ejus. Dolor enim tribulatio est his qui auctorem salutis relinquunt.

VERS. 40. — « Effusa est contentio super principes; et errare fecit eos in invio, et non in via. »

Effusa est contentio, [Aug. Alcuin.] vel effusus est contemptus, alia littera, *super principes* hæreticorum, id est super heresiarchas, et magistros hæresium. Reprobati sunt enim ab Ecclesia et magis contempti sunt, quia principes esse voluerunt. De quibus Dominus per Osee prophetam: *Ipsi regnaverunt, et non ex me, principes exstiterunt et non cognovi* (Ose. VIII). [Aug. Alcuin.] Isti facti sunt sal infatuatum, quod proctum est foras, et conculcatur ab hominibus: quo quid vilius est et magis contemptum? Vel aliter: *Et pauci*, agit de eisdem bonis, de quibus ante egerat, quasi dicat: Multiplicati sunt et tunc ipsi boni, pauci facti sunt, id est per illos, scilicet hæreticos imminuti sunt. *Et vexati sunt*, boni persistentes in fide, a tribulatione malorum, scilicet hæreticorum, id est a tribulatione facta per hæreticos, et dolore, habito pro cadentibus. Ideo boni vexati sunt, quia *effusa est contentio super principes eorum*, scilicet hæreticorum, [Aug.] id est quia superbi hæresiarchæ contendunt contra Catholicos, et Dominus errare fecit, vel seduxit eos principes, relinquendo eos sibi. Unde: Tradidit Deus eos in reprobum sensum. Hoc ergo modo seduxit, quia donavit illos sibi ipsis. Nam si proprie inquiras, ipsi se seducunt. Qui enim putat se aliquid esse, cum nihil sit, seipsum seducit. Seduxit ergo eos, dimittendo eos. Et in invio, et non in via. Illi boni de quibus supra dixit, in via sunt positi, et ad civitatem habitaculi directi. Isti vero superbi relictii sunt a Deo in invio seducti, et nullo modo in via sunt. Quomodo enim est in via, qui partem tenet, et to-

VERS. 41. — « Et adjuvit pauperem de inopia: et posuit sicut oves familias. »

Et adjuvit de illis pauperem. [Aug.] Potuit illos Deus pati semper intus, sed nos de illis non profiteremur. Cum autem separati per quæstiones nos inquietant, nobis nascitur inquisitionis studium, et timoris exemplum, ut qui stat, videat ne cadat, sicut illi ceciderunt. Et est sensus: Abjecti sunt superbi, et instructus est humilis, quod ita dicit: *Et adjuvit pauperem de inopia*, vel de mendicitate, id est quia se mendicum et inopem reputat, qui nihil sibi dat, sed totum de misericordia Dei expectat, ante janua Dominicam clamans et pulsans, ut aperiat ei, qui adjuvatur plurimum, de ipsa separatione hæreticorum. Et quid fit in paupere adjuto de illis seductis? multæ familiæ: Unde subdit: *Et posuit illum pauperem, familias*. Pauperem dico, existentem. Vel familias dico existentes *sicut oves*, [Cassiod., Aug.] propter simplicitatem et innocentiam. Ecce quasi unum pauperem putabas, sed iste pauper est multæ familiæ, id est multæ Ecclesiæ, tamen et una est Ecclesia, et una ovis. [Haym., Aug.] Vel ita: Adjuvit pauperem, et per adjutum pauperem, posuit familias sicut oves, id est servat familias in innocentia. Hæc autem tanta mysteria diu latentia, et ideo dulciter inventa.

VERS. 42. — « Videbunt recti et lætabuntur: et omnis iniquitas eorum oppilabit os suum. »

Videbunt recti et lætabuntur. [Aug.] Ecce quo psalmus tendat, ad hoc scilicet, ut ostendat, quod boni per misericordiam Dei exaltantur, et mali per superbiam conteruntur. Unde subdit: *Et omnis iniquitas garris contra veritatem convicta, oppilabit os suum*.

VERS. 43. — « Quis sapiens et custodiet hæc et intelliget misericordias Domini? »

Quis sapiens. [Aug.] Ecce conclusio psalmi: Quasi dicat: Et quia totum pauperem adjuvat Dominus. Ergo *Quis est sapiens et custodiet hæc?* scilicet ut sit pauper, et non dives, non superbus, non inflatus. Quasi dicat: Qui est sapiens, hæc custodiet. Quare custodiet? et id est quia, *intelliget* non merita sua, non vires suas, in his gloriando, sed *misericordias Domini* scilicet quod de errore liberat, et de consuetudine prava, et de tædio, et de naufragio: Quod denique constituit eum in populo, non ubi superbis resistit, sed ubi humilibus dat gratiam (Jac., IV). Intelligit etiam quid Deus fecit, ut intus manens multiplicetur, non foras exiens minuatur. Hæc vident recti, et lætantur, et iniquitas os suum oppilat.

COLLATIO IN PSALMUM CVI: « CONFITEMINI DOMINO, QUONIAM BONUS, ETC. »

VERS. 17. — *Suscepit eos*. Pro his duobus verbis Hieronymus ponit unicum, *stultos*. Et item cæteri. Heb. מְלִיץ EVILIM. LXX videntur deflexisse a themate מְלִיץ ILLEM, id est *collegit*, ut sit מְלִיץ ILLAM, *collegit*, eoque suscepit eos, etiam si id verbi, proprie manipulos colligere notet.

VERS. 25. — *Stetit spiritus procellæ.* Tribus telis impetit hunc locum Faber cum suo Caeco, quibus nititur ostendere hanc lectionem esse adversam Hebraicæ veritati. Primum quod verterit Hier. *Surrexit ventus tempestatis.* Adde etiam illud quod transiit Munsterus, *excitat ventum procellosum.* Atqui *stare spiritum procellæ*, et *surgere ventum tempestatis* aut *excitari inter se* pugnant. Responsio est in promptu. Cum Heb. dicatur וַיִּשְׁתָּבֵב *VAJASHEB*, et sit verbum *nihil*, quod vocant, proprie significat, *fecit stare*, quemadmodum etiam verterunt interpretes pro Cajetano. Sed et Nebiensis, Sanctes simul et Pellicanus, similem vocem omnino nostræ lectioni dixerunt, *stetit*. Si vidisses Aug. enarrationem, intellexisses quid sit *stare spiritum procellæ*. Ait ergo: Quid est *stetit*? permansit, perduravit. Secundum quod objicit, *Qui potest stare spiritus procellæ*, cum mox sequatur, et *exaltati sunt fluctus ejus*? Si *stetit*, ergo *sedatus*. Si *fluctus ejus exaltati*, ubi erat tranquillitas? Sed audi iterum Augustinum: « Adhuc turbat, diu jactat, sævit, et non transit. » Quamvis etiam non esset contra veritatem Hebraicam, si sic acceperimus, *fecit stare ventum procellæ*, id est *sedavit*. Siquidem collocare ventum, dupliciter est, aut qui non erat excitando, aut excitatum compescendo. Nec reclamatur quod sublextur, et *exaltati sunt fluctus ejus*. Quin pluribus modis hac ratione virtutis divinæ imperium significatur, dixit *stetit spiritus procellæ*. Et rursus quando libitum est, *exaltati sunt fluctus ejus*. Tertium quod opponit ex vicesimo nono versu: *Et statuit procellam ejus in auram*, quasi adversetur quod prius steterit spiritus procellæ, ex his mox dictis diluitur.

VERS. 40. — *Effusa est contentio super principes.*

Hic potest videri vitio scriptoris positum, *contentio*, pro *contemptio*. Sic enim habet et exponit Aug. *contemptus*. Et Græce similiter legitur ἐξουθενωσις. Præterea Hier. et alii Hebraicantes, verterunt *despectionem*. Nolo quidem stulta contentione, de nomine contentionis, librorum defendere errorem, invenio tamen aliquot vetustos tractatores, qui *contentionem* olim legerunt et exposuerunt. Nam D. Greg. lib. ix, Mor., cap. 4, ad illud Job xxxix: *Fincipes cessabant loqui*, nisi hæreticæ pravitatis auctores? De quibus per psalmum dicitur: *Effusa est contentio super principes eorum, et seduxerunt eos in invio, et non in via*. Super quos recte effusa contentio dicitur, quia suis sibi vicissim allegationibus contradicunt. Et aliquanto prior Cass. breviter sacerdotes hæreticorum designati atque notati sunt, a quibus merito dicitur, effusa contentio, quia non salutari doctrina, sed tantum mortifera loacitate contendunt. Postremo his superior Arnobius legit et interpretatur *contentio*, quanquam non ita aperte. Proinde perscrutandum merito venit, si quid in Hebr. respondere deprehendatur, quod ad contentionem faciat, et non solum despectionem, quam ex contentionibus soleant suboriri despectiones et contra. Age. Hic legimus Hebr. בָּזָז *BAZAZ*; deinde duo verba invenimus, בָּזָז *BAZAZ*, quod est *contempsit*, etc. בָּזָז *BAZAZ*, quod est *spoliavit, depradatus est*, eoque non video quid velet, quominus בָּזָז *BAZAZ*, significare valeat *directionem*, in qua quidam proprium locum, habere solet, *contentio*. Tamen ut prædixi, sensui meo credere nolim. Tandem veroclarè facit nobiscum Chaldaica translatio, *misit contentionem super principes*.

PSALMUS CVII.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM PSALMI IPSI DAVID. »

Paratum cor meum. Titulus: *Canticum psalmi ipsi David* [Cassiod.] Iste est sextus psalmus de duobus natus in Christo, ubi plura eadem continentur, quæ supra in duobus aliis psalmis dicta sunt: Quæ autem aliter sunt, parum differunt. [Aug.] Ex postremis namque partibus dñorum præcedentium psalmodum scilicet lvi, et lxi quorum diversi sunt tituli, hic psalmus componitur. Nam postrema pars lvi psalmi, prima pars est hujus psalmi, usque ad illum versum, ubi dicitur. Et super omnem terram gloria tua. Inde usque terram ad finem. 238 Postrema pars lxi est psalmi. [Aug.] Unde sciendum est titulos, qui de historia poni videntur secundum prophetiam, id est spirituales intelligentiam debere accipi, et utrumque illum psalmum ad unum concurrere intellectum, non superficie historie, sed altitudine prophetiæ copulatis partibus utriusque in isto psalmo, cujus titulus neutri istorum est similis, nisi quod hic et ipsi David, sicut ibi. Ideo autem hic psalmus qui componitur ex his duobus, quorum tituli sunt diversi intituletur ipsi David, ut significetur quoniam multis partibus multisque modis olim quæ Deus locutus est patribus in prophetis, tandem locutus est nobis in Filio (Hebr. i), quem misit ut compleantur eloquia prophetarum, et mirabiliter, quæ in diversis psalmis dicta sunt (147), in unam veniunt in hoc psalmo convenientiam, ut

(147) Ex Cassiod. in conclusione psalmi.

quasi diversi saporibus condiantur in pastum animæ. Unde licet etiam cantoribus adhuc multa compingere. Sicut et David legitur in Paralipomenon ante arcam laudes Dei cantasse, diversis partibus psalmodum in unum adunatis (I Paral. vi). Et benè junguntur, quæ nullatenus repugnant. Verba autem de duobus prædictis psalmis ad alium intellectum in hoc psalmo ducuntur, quem ibi continent, secundum historie superficiem. [Aug., Alcuin.] In primo namque agitur de fuga David; in secundo, de victoria et fortitudine ejusdem. Hic vero de alio agitur, de Christi scilicet humilitate, secundum hominem, et altitudine secundum Deum: quod ostendit mutatus titulus. Et est selsus tituli: *Canticum istud psalmi* quod dicitur canticum, [Cassiod.] quia agit de mentis jucunditate; et psalmi, quia monet ad bona opera: Canticum enim ad divinas res: Psalmus, ad actuales operas pertinet, attribuitur *Ipsi David*, id est Christo, qui hic loquitur. Intentio monet ut Christum Deum et hominem credamus.

Modus. Bipartitus est psalmus. Primo Christus Patri gratias agit, quia suscipiens passionem resurrexit in gloriam. Secundo dicit quæ salus sit facta omni terræ, super quam est gloria Domini, ibi, ut liberentur. Christus ergo secundum quod homo agens gratias Patri, ait: O

VERS. 1. — « Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum; cantabo et psallam in gloria mea. »

Deus, paratum est cor meum ad laudes, [Cassiod.] quia peccatis non tardatur. Et repetit : *Paratum est cor meum*. Et ideo *cantabo* in me et in meis *Et psallam*. Hæc duo jungit, quia cum spiritali cantico semper conjungi debent bona opera. [Haym.] Et hoc in *gloria mea*, resurrectionis, id est consideratione gloriosæ resurrectionis. Supra in psalmo unde sumptum est dicitur : *Cantabo*, et *psallam*. *Exsurge, gloria mea*. [Aug.] Sed non est ibi alius sensus ab eo quod hic dicitur, quia et ibi ad hoc dicitur : *Exsurge, gloria mea*, ut in eo cantaretur et psalleretur.

VERS. 2. — « *Exsurge, gloria mea, exsurge, psalterium et cithara, exsurgam diluculo.* »

Exsurge. [Gl. int.] Hoc dicit Pater ad Filium, vel Filius ad corpus sibi unitum. Quasi dicat : *Cantabo et psallam*. [Cassiod.] Ut autem hoc fiat, *exsurge*, tu qui es *psalterium*, quantum ad morum probitatem, et *cithara*, quantum ad passionem. Deinde Filius respondet Patri. *Exsurgam diluculo* Dominicæ diei, et tunc

VERS. 3. — « *Confitebor tibi in populis Domine, psallam tibi in nationibus.* »

Confitebor tibi in populis, Domine, et psallam tibi in nationibus. [Cassiod.] Et merito,

VERS. 4. — « *Quia magna est super cælos misericordia tua; et usque ad nubes veritas tua.* »

Quia magna est super cælos misericordia tua, [Cassiod.] id est spirituales, quia et angeli beneficiis ejus fruuntur ibi. In alio psalmo præcedenti dicitur : *Magnificata est misericordia tua usque ad cælos*, [Aug.] scilicet ut magna sit etiam in cælis, quod et hic dicitur. Idem enim sensus est in his verbis et in illis. Et *veritas tua magna est usque ad nubes apostolicas*, [Cassiod.] quas compluere facit populos. Deinde duobus predictis duo alia reddit. Quasi dicat : *Quia misericordia tua est super cælos*. Ergo, o

VERS. 5. — « *Exaltare super cælos Deus; et super omnem terram, gloria tua, ut liberentur dilecti tui.* »

Deus, Verbum, exaltare, [Haym., Cassiod.] id est altum te ostende *super cælos*. Ille enim cujus misericordiam habent cæli, jure super cælos debet exaltari. Et quia veritas tua est usque ad nubes, merito. *Et gloria tua super omnem terram*, est exaltanda. *Ut liberentur*. Secunda pars, ubi dicit quæ salus sit facta omni terræ super quam est gloria Domini. [Cassiod.] Hic etiam humilitas humanitatis Christi, et potentia majestatis ostenditur. [Alcuin.] Quasi dicat : *Exaltare*, et ut liberentur in futuro *dilecti tui*, hic in præsentibus,

VERS. 6. — « *Salvum fac dextera tua et exaudi me; Deus locutus est in sancto suo.* »

Salvum me fac. [Gl. int.] Dicit Christus pro membris, id est salva eos qui mecum unum sunt, ne cadant. Et hoc *dextera tua*, id est per favorem et propitiationem tuam, et *exaudi me* orantem pro eis.

(118) Ex Aug., in psalmum LXXXIX.

A [Cassiod.] Vel de seipso loquitur Christus, et petit se salvum in resurrectione, ut fideles liberentur, qui tali signo deitatem ejus senserunt. Quasi dicat : *Ut cantem et psallam, salvum me fac*, [Alcuin., Gl. int.] in resurrectione, dextera tua, id est per Verbum qui est brachium Patris. Ut sic liberentur dilecti tui, et exaudi me. Ordo verborum conversus est. Dicit enim : *Salvum me fac et exaudi, pro exaudi, et salvum me fac. Deus locutus est*. Quasi dicat : *Oro exaudiri, quod non dubium, quia, Deus locutus est in me sancto suo*. [Cassiod.] Non ait per sanctum, ne per eum putaretur loqui, ut per prophetas et apostolos. In homine enim Christo, est per gratiam unionis, in illis vero per gratiam adoptionis (148). Vel propheta dicit hoc de Christo. Quasi dicat : *Ita oravit, et quod oravit fiet, quia Deus locutus est in sancto suo, id est in Christo*.

VERS. — « *Exsultabo, et diluam Sichimam et convallem tabernaculorum dimetiar.* »

Exsultabo [Alcuin.] Loquitur hic Christus in persona Ecclesiæ, et ait *exsultabo*, [Aug.] vel, *exaltabor*, alia littera. Supra in alio psalmo dixit, *lætabor*, hic vero *exaltabor*. Quod satis convenit, quia de exaltatione est lætitia. Et *diluam Sichimam et convallem tabernaculorum dimetiar*.

VERS. 8. — « *Meus est Galaad, et meus est Manasses; et Ephraim susceptio capitis mei.* »

Meus est Galaad, et meus est Manasses. Hæc supra plene exposita sunt. Et Ephraim, *meus est*, [Aug.] id est, mea est fructificatio, quæ est *susceptor capitis mei*, id est hæc fructificatio et ex eo quod caput suscepit me. Vel ego ipsum. Supra in alio psalmo habetur fortitudo, pro quo hic legitur susceptio, quod bene congruit, quia suscipiendo fortes nos facit, scilicet cum ipse Christus nos suscipit, vel cum eum nos suscepimus. [Cassiod.] Vel ita, Ephraim, id est fructificatio est, *susceptor capitis mei*, quia dum spineam coronam caput meum suscepit ultra omnes fructificavit. Totum enim lucratum est mundum.

VERS. 9. — « *Juda rex meus; Moab lebes spei meæ.* »

Juda, de quo Christus. Et ideo per Judam Christus intelligitur, [Aug.] est *rex meus*, *Moab est lebes spei meæ*.

VERS. 10. — « *In Idumæam extendam calcamentum meum; mihi alienigenæ amici facti sunt.* »

VERS. 11. — « *Quis deducet me in civitatem munitam? quis deducet me usque in Idumæam?* »

Quis deducet me in civitatem munitam? [Cassiod.] Loquitur hic Christus. *Et quis deducet me usque in Idumæam?* Sicut homo querit Christum ut respondeat, negat hoc ab homine posse fieri. Civitas munita infernus est, quam nullus poterat aperire. Idumæa sunt gentes quibus post resurrectionem innouit. Hæc autem a sola deitate poterant fieri.

VERS. 12. — « Nonne, tu Deus qui repulisti nos? A
« Et non exibis, Deus, in virtutibus nostris.

Nonne, tu Domine, facies hoc, scilicet qui repulisti nos. [Cassiod.] Pluraliter dicit nos, quia hæc Christus cum membris patitur; et ipse enim repelluntur, dum tribulationibus exponuntur. Supra vero loquebatur singulariter dicendo, *deducet me*, etc. *Et non egredieris, Deus, in virtutibus nostris.*

VERS. 12. — « Da nobis auxilium de tribulatione, quia vana salus hominis. »

VERS. 13. — « In deo faciemus virtutem, et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros. »

In Deo faciemus virtutem, et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros, [Aug.] qui supra in alio psalmo dicti sunt tribulantes. Horum omnium expositiones requiro in psalmo LIX.

COLLATIO IN PSALMUM CVII : « PARATUM COR MEUM
« DEUS, » etc.

VERS. 1. — « *Paratum cor meum.* Resumitur quod non est in Hebræo, sed in Septuaginta, ad rei emphasim, quod aliquoties admonitum est. Alia quæ facere videntur varietatem conciliata sunt ut potuimus, psalmo LIX, ubi idem versus sunt qui hic a quinto ad calcem.

VERS. 10. — « Unum adnotandum, quod Hieronymus ad Suniam et Fretellam scribit illud *mihi alienigenæ subditi sunt*, ut in Latino legitur hic, haberi in Græco et Hebræo : *Mihi amici facti sunt*, psalmo autem LIX, *subditi sunt*. Dicit enim hic, legi *ἐπιδόσαν*, id est *amici facti sunt*. Idque apud omnes translatores, illic autem *ὑπετάχσαν*, id est *subditi sunt* cum tamen codicibus, quos videre licuit, utrobique habeamus, *ὑπετάχσαν*.

PSALMUS CVIII.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS IPSI DAVID. »

Deus laudem meam. Titulus : *In finem psalmus David* (149). Titulus patet, psalmus iste est, quintus eorum qui latius de Christi passione agunt. Prophetia enim hic de Christo esse ostenditur in Actibus apostolorum, [Aug.] ubi de Juda prophetatum hoc esse quod hic legitur a Petro dicitur, scilicet *Episcopatum ejus accipiat alter* (Act. i). De quo tamen solo non omnia quæ hic dicuntur possunt accipi, sed de genere inimicorum Christi, ingratorumque Judæorum. Ut enim Petrus typum Ecclesiæ gerit, ita Judas personas inimicorum Christi portat, quibus congruuntur etiam ea quæ de Juda expressa sunt, ut illud : *Et episcopatum ejus accipiat alter*. [Cassiod.] Intentio. Monet Judæ malitiam declinare, et Christi humilitatem imitari. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo incipiens Christus a prece increpat Judæos, qui reddunt mala pro bonis. Secundo prophetat quæ mali recipient pro impietate, ibi 239, *constitue super eum*. Tertio precatur, ut resurrectionem consequatur, et inimici dedecus, ibi, *Et tu Domine*. [Cassiod.] Christus ergo secundum quod homo orans ad Patrem ait : O

VERS. 1. — « Deus, laudem meam ne tacueris, quia os peccatoris et os dolosi super me apertum est. »

Deus, [Aug.] qui solus verax es ex te, ne tacueris laudem meam ex te, cui laudanti credendum est. Vera est enim laus veracis Dei, ita vero impletum est ut orat, cum predicatus est unigenitus Filius Dei esse, quia os peccatoris. [Cassiod., Aug.] Ecce decora diversitas. Quasi dicat : Ideo ne taceas laudem, quia iniqui non tacent vituperium. Et hoc est, quia os peccatoris et dolosi super me apertum est. Dum virtus mea operata est, quasi quod dolo tegebatur, a doloso erupit in vocem; sed ei credendum non est, quia falsa vituperatio est mendacis homi-

nis, quod autem dolus erumpat in vocem, ostenditur cum ait :

VERS. 2. — « Locuti sunt adversum me lingua dolosa, et sermonibus odii circumdederunt me; et expugnaverunt me gratis. »

Locuti sunt lingua dolosa, dicentes : [Aug.] *Magister, scimus quia verax es*, etc. (Matth. xxii). Et hoc fuit adversum me, quia insidiando hoc dicebant. Et deinde circumdederunt me sermonibus odii aperte clamantes : *Crucifige, crucifige* (Joan. xix). *Et expugnaverunt me gratis*, et sine justa causa. Sicut enim piis per se placet æquitas, sic impiis iniquitas.

VERS. 3. — « Pro eo ut me diligerent, detrahebant mihi; ego autem orabam. »

Pro eo ut me diligerent, [Aug.] id est pro eo quod debebant me diligere, *detrahebant mihi*, negantes me esse Filium Dei, et dicentes quod in Beelzebub ejicio demonia (Luc. xi). Vel secundum aliam litteram : *Pro eo ut me diligerent, interficiebant me, et detrahebant mihi*. Ideo enim interfecerunt, quia detraherunt. Plus enim nocent in membris detrahentes Christo, qui animas creditorum interficiunt, quam qui ejus carnem mox resurrecturam peremerunt. Et est sensus : Pro bono mala reddebant, quod est deterius. Illi detrahebant, ego autem, contra orabam, etiam pro ipsis, non solum pro fide discipulorum.

VERS. 4. — « Et posuerunt adversum me mala pro bonis; et odium pro dilectione mea. »

Et posuerunt. [Aug.] Quasi dicat : Reddebam bona pro malis, ipsi detrahebant mihi, qui orabam pro eis. Et ita posuerunt mala pro bonis, quæ mala pro quibus bonis? Ecce : et odium pro dilectione mea. Illic est omnis et magnus reatus eorum. Non enim nocere poterunt persequentes, non necessitate, sed voluntate morientem, sed totum crimen perse-

quantum est odium, quamvis sit voluntaria poena A quo debuit possideri, ne a diabolo possideretur. Et patientis. prædicit, non optat.

[Aug.] Hic notandum est quod in reddendis bonis vel malis sex differentiae sunt, quæ commemoratæ animadverti facile possunt, scilicet reddere bona pro malis, non reddere mala pro malis. Hæc duo bonorum sunt, et prius quidem melius est. Item non reddere bona pro bonis, et reddere mala pro bonis; et hæc duo malorum sunt, et posterius quidem deterius est. Item reddere bona pro bonis, et mala pro malis, et hæc duo mediorum sunt, id est eorum qui sunt vel mediocriter boni, vel mediocriter mali, et prius propinquum est bonis, quod Christus non arguit in Evangelio: sed plus oportere dicit, quia et ethnici hoc faciunt (Matth. v). Diligunt enim diligentes se: posterius vero propinquum est malis, scilicet reddere malum pro malo, et convenit tamen et bonis. Unde et lex modum ultionis statuit, *oculum pro oculo, dentem pro dente* (Exod. xxi), et huiusmodi: Quæ si dici potest injustorum justitia est, non tamen ideo est, quia iniqua sit ultio quam lex statuit; sed quia vitiosa est libido, id expetentis desiderio ulciscendi, magisque ad iudicem pertinet hoc inter homines discernere quam bonum hominem sibi expetere vindictam. Hic enim reddet malum pro malo iudex vero non, sed delectatione justitiæ justum reddit pro injusto, quod est reddere bonum pro malo, quod etiam Deus iudex facit. [Cassiod.] Tribus ergo modis omne peccatum contrahitur in huiusmodi redditionibus. Primum gradus est non reddere bona pro bonis. Secundus, reddere mala pro malis, extremus reddere mala pro bonis. Hoc deterius Judæi elegerunt, scilicet ut Christo detraxerent, et odium pro dilectione redderent. Contra hæc sunt alia tria. Primum est dare bona pro bonis. Secundum, non reddere mala pro malis. Perfectum, reddere bona pro malis, quod Christus orans pro Judæis fecit (Luc. xxi).

PARS. II. VERS. 5. — « Constitue super eum peccatorem, et diabolus stet a dextris ejus. »

Constitue. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi incipit prophetare, quæ mali pro impietate recipiant, et legitur hoc prius specialiter de Juda. Supra ergo de pluribus loquebatur. *Locuti sunt et circumdederunt*, etc. Nunc vero quo digni sunt prænuntians, de uno dicit, intende in eum, id est in Judam, qui se, id est Christum talibus tradidit. Quales erant de quibus ante loquebatur. Quasi dicat: Quia peccator et dolosus aperuit super me os suum, ideo constitue peccatorem, id est diabolum, super eum, qui Christo noluit esse subditus. Et quasi quis quaereret, quem peccatorem? Subdit, et diabolus stet a dextris ejus. Hoc dextrum cuique est quod aliis præponit. Et hic, id est Judas opera diaboli præposuit operibus Dei, avaritiam suæ salutis. Stetit ergo diabolus a dextris, quando præposuit avaritiam sapientiae, et pecuniam suæ salutis, ut eum traderet a

VERS. 6. — « Cum judicatur, exeat condemnatus; et oratio ejus fiat per peccatum. »

Cum judicatur, exeat condemnatus, id est quia noluit esse talis cui dicitur: *Intra in gaudium Domini tui* (Matth. xxv), sit de quo dicitur: *Projice eum in tenebras exteriores* (Matth. xxii). Et ne putetur ab imminente damnatione liberari, oratione quam inter apostolos didicerat inquit: *Et oratio ejus fiat in peccatum*, [Aug.] quia non est per Christum, quem non vult sequi, sed persequi. Notandum quia non est justa oratio, nisi quæ per Christum fit. Et non solum non delet peccatum, sed etiam ipsa fit in peccatum. Illa autem oratio non fit per Christum, quæ non affectu bono fit, nec bonum petit, sicut e converso. Illa fit per Christum, qua petitur quod petendum est, et eo modo quo petendum est; aliquando autem sic oratur, ut in parte sit oratio per Christum, et in parte non. Quando bonum non bene, vel bene non bonum petitur. Judas autem, nec bonum nec bene petiit. [Aug.] Quando autem Judas ita orare potuerit, ut oratio ejus fieret in peccatum, quæri potest, credo antequam Dominum traderet, et cum jam de illo cogitaret tradendo, non enim jam poterat orare per Christum.

VERS. 7. — « Fiant dies ejus pauci: et episcopatum ejus accipiat alter. »

Fiant dies apostolatus ejus pauci, [Aug.] Et, ne saceratus duodenarius numerus sit diminutus episcopatum ejus accipiat alter. Loco enim ejus substitutus est Matthias, ut legitur in Actibus apostolorum (Act. i). [Cassiod.] Nota quod hic primo in Veteri Testamento nomen episcopatus invenitur. Et

VERS. 8. — « Fiant filii ejus orphani, et uxor ejus vidua. »

Fiant filii ejus orphani, et uxor ejus vidua. [Cassiod., Aug.] Nota Judam uxorem habuisse, et filios, et ita factum fuit, ut hic dicitur. Utique mortuo ipso, et filii ejus orphani, et uxor ejus vidua fuit. Sed dicet aliquis an hoc ad penam Judæ pertinere credendum sit, quod sui passus sit, an etiam ullus dolor tangat mortuos, de his quæ in suis post mortem contingunt, vel quomodo ea quæ circa nos aguntur, noverint spiritus eorum mortuorum. Cui respondendo magnam quidem esse questionem, nec in præsentis esse disserendam. Verumtamen breviter potest dici, quod est cura mortuis de suis charis, ut de divite legitur: Qui dum tormenta apud inferos pateretur, levavit oculos ad Abraham, et inter alia dixit: *Habeo enim quinque fratres, ut testetur illis, ne et ipsi veniant in locum hunc tormentorum* (Luc. xvi). Habent enim mortui curam de vivis, quoscumque vivere; quia nec in locis penarum vident eos, ubi dives sine fratribus erat, nec in requie beatorum, ubi Abraham et Lazarus quamvis longe agnoscebat: non tamen ideo consequens est eos scire, quæ circa charos illorum aguntur hic, vel

læta vel tristia. [Aug., Alcuin.] Si ergo hæc sentiunt, mortui, id est suorum tristia, quod hic dicitur, cumulus est inde malorum. Si vero non sentiunt, formido est vivorum. Possunt enim timere ne pro peccatis suis vel parentum similia eis contingant.

VERS. 9. — « Nutantes transferantur filii ejus et mendicent; et ejiciantur de habitationibus suis. »

Filii ejus nutantes, [Aug.] id est incerti quo eant transferantur et de habitationibus suis ejiciantur omni præsidio destituti. Et mendicent quomodo hoc totum uxori ejus contigerit et filiis indicat, dicens:

VERS. 10. — « Scrutetur scelerator omnem substantiam ejus; et diripiant alieni labores ejus. »

Scrutetur scelerator omnem substantiam ejus; et diripiant alieni labores ejus (150). Sed quomodo habuerit substantiam qui cum apostolis Dominum æquebatur? omnia autem quæ habuit ita uxori et filiis dimisit, ut adhuc in illis cor habuit, nec vinculum cupiditatis abruperit, et putabat Dominum falsi, quando ea quæ mittebantur de loculis auferebat (Joan. xii).

VERS. 11. — « Non sit illi adjutor; nec sit qui miseretur pupillis ejus. »

Non sit illi adjutor. [Cassiod.] Hoc ideo addit, quia et boni tentantur; sed habent Deum adjutorem, de illo autem dicitur, *non sit illi adjutor*, scilicet ad tuendam ejus posteritatem, unde addit: *Nec sit qui misereatur pupillis ejus*. [Aug., Cassiod.] Pupilli dicuntur quasi pusilli: unde et pupilla oculi dicitur, quia parva. [Aug.] Sed quia possent sine adjutore filii, licet in ærumnis crescere, et genus propagationis servare, addit:

VERS. 12. — « Fiant nati ejus in interitum: in generatione una deleatur nomen ejus. »

Fiant nati ejus in interitum. [Cassiod.] Per hoc omnem posteritatis spem tollit. Et in generatione una deleatur nomen ejus. [Aug.] Quasi dicat: Quod de eo generatum est, non generet, et cito transeat. Et

VERS. 13. — « In memoriam redeat iniquitas patrum ejus in conspectu Domini; et peccatum matris ejus non deleatur. »

Iniquitas patrum ejus redeat in memoriam in conspectu Domini, et peccatum matris ejus non deleatur. [Aug.] Peccata patrum eis redduntur, qui a malis non recedunt eorum; sed non eis qui mutati sunt in Christo, qui jam non sunt filii iniquorum, quia jam non imitantur mores illorum. Si ergo Judas teneret adoptionem quam acceperat, non pertineret ad eum sua præterita vel patrum iniquitas; sed quia rediit ad mala vetusti generis, rediit iniquitas patrum ejus in conspectu Domini, ut in eo

A puniretur. Unde vere dicitur in Exodo: *Reddam peccata patrum in filios*, etc. (Exod. xx). Quod dictum est de imitantibus iniquitatem patrum. Quod vero dicitur per Ezechielem prophetam: *Filius non portabit iniquitatem patris* (Ezech. xviii), de conversis ad Deum intelligendum est. Et

VERS. 14. — « Fiant contra Dominum semper, et dispareat de terra memoria eorum, pro eo quod non est recordatus 240 facere misericordiam. »

Fiant semper, [Aug.] pater ejus et mater contra Dominum, non ut Domino adversentur, sed ut Deus mala merita eorum non obliviscatur in isto. Et est, *fiant contra Dominum*, id est in conspectu Domini, quod et alii sic transtulerunt, *Et memoria eorum*, id est parentum ejus dispareat de terra deleta progenie, pro eo quod non est recordatus Judas facere misericordiam.

VERS. 15. — « Et persecutus est hominem inopem et mendicum, et compunctum corde mortificavit eum. »

Et persecutus est hominem inopem et mendicum, [Cassiod.] scilicet Christum, pauperes persequi, sola sævitia est; alii vero, pro divitiis vel honoribus interdum hujusmodi patiuntur.

(151) Vel de populo Judæorum possunt hæc omnia accipi. Hæc eadem namque congruunt Judæis, quorum personam Judas gessit. Quasi dicat: Quia reddiderunt odium pro dilectione, ideo constitue peccatorem super eum, populum. Et diabolus stet a dextris ejus, sicut de Juda. Ita de Judæis hæc accipiuntur: *Cum judicatur exeat condemnatus*, quia Judæi in nequitia sua permanentes thesaurizant sibi iram in die iræ et revelationis justi judicii (Rom. ii). *Et oratio ejus fiat in peccatum*, quia non fit per mediatorem Dei et hominum Jesum Christum. Et, *fiant dies ejus pauci*, secundum regnum hoc accipiendum est quod postea non diu stetit, et *episcopatum ejus*, populi, accipiat alter. Episcopatum Judæorum, id est Christum, qui ad eos missus erat, accepit populus gentium. Unde, Verbum misit in Jacob Deus, et cecidit in Israel. Fiant filii ejus orphani, amisso regno, quasi patre, vel amisso Patre Deo. *Et uxor ejus*, id est plebs Judaica, *fiat vidua*, amisso regno. *Nutantes transferantur filii ejus et mendicent, et ejiciantur de habitationibus suis*. Ut sæpe in captivitate factum est; et mendicent, sub regibus gentium, et scelerator, id est, diabolus, qui mala commendat, vel Deus qui bona commodat, *scrutetur omnem substantiam ejus*, [Aug.] id est vitam, singula peccata puniens. Debita enim illorum non dimittuntur, quia in solo Christo dimittuntur quem respuerunt. *Et alieni*, id est diabolus et angeli ejus, *diripiant labores ejus*, quia non thesaurizant in cælo. Et *non sit illi adjutor*: adjutor non est ei, cui Christus deest. Et pupillis

(150) Ex Aug. ad calcem primæ expositionis psalmi.

(151) Ex Aug. in secunda expositione.

ejus, qui amisso regno vel Patre Deo, sic manserunt, *A* *hæc sit qui misereatur*, non dico ad temporalia, sed ad æterna habenda. *Fiant nati ejus in interitu*, semper. Et *deleatur nomen ejus*, ideo quia mansit, in generatione una, id est quia regenerati non fuerunt. Et *redeat in memoriam in conspectu Domini iniquitas patrum ejus*, quæ his malis in malitia perseverantibus redditur. Et *non deleatur peccatum matris ejus*, id est Jerusalem terrene, quæ servit cum filiis, quæ prophetas interfecit. *Fiant contra Dominum semper*, id est a conspectu Domini peccatum eorum non aboleatur, sed semper puniatur. Et *disperat de terra viventium*, id est Ecclesia, memoria eorum, quia cum essent rami naturales fracti sunt (Rom. xi), pro eo quod non est recordatus, vel Judas, vel ipse populus, *facere misericordiam*; sed melius dicitur de populo, qui non est recordatus penitendo, ut supra membra Christi saltem faceret misericordiam, sed ea persequitur: Unde ait: *Et persecutus est hominem inopem et mendicum*, vel Judas ipsum Christum sævissime, et *compunctum corde mortificare*, id est ut mortificaret. Hoc de Christo in membris dicitur. Compunctus enim corde non solet dici, nisi qui stimulis peccatorum punctus est in dolore penitendi. Sed quia et hi tales sunt membra Christi, ideo et eum quem crucifixerunt, Judæi persecuti sunt in membris.

VERS. 16. — « Et dilexit maledictionem, et venit ei: et noluit benedictionem, et elongabitur ab eo. »

Et dilexit maledictionem. [Aug.] Judas de loculis furando, et Dominum vendendo (Joan. xii), vel Judæi dicendo: *Sanguis ejus super nos, et super filios nostros* (Matth. xxvi). Et venit ei, et noluit benedicere, [Aug.] sicut quando maledixerunt cæco illuminato, dicentes: *Tu discipulus ejus sis* (Joan. xvi). Et elongabitur benedictio ab eo ad gentes.

VERS. 17. — « Et induit maledictionem sicut vestimentum, et intravit sicut aqua in interiora ejus, et sicut oleum in ossibus ejus. »

Et induit Judas, vel populus maledictionem, [Aug.] id est peccata, quæ modo delectant, sed dicuntur maledictio, quia tormenta parant, addit sicut vestimentum quod quia corporis est per ipsum, corpus depravatum significatur. Et eadem maledictio intravit sicut aqua in interiora ejus, per quod intelligitur depravata anima, foris enim in corpore, et intus in anima maledictionem habuit, incidens in ejus judicium, qui corpus et animam perdit in gehennam et eadem maledictio fuit in ossibus ejus. Per quod notatur depravata ratio. Addit sicut oleum: per quod ostenditur quia delectat eos modo facere mala. Vel ideo dicit, sicut oleum, quia homines fortes se putant. Ideo quia licet eis modo impune mala facere, sicut agonistæ oleo unguntur, ut sint fortiores.

VERS. 18. — « Fiat ei sicut vestimentum quo operitur; et sicut zona qua semper præcingitur. »

Fiat ei Judæ vel populo ipsa maledictio, sicut vestimentum quo operitur. [Aug.] Idem videtur dicere hic quod supra ubi dixit, *Induit maledictionem sicut vestimentum*; sed differt, quia supradixit vestimentum quo induitur ut tunica. Hic vero dicit vestimentum, quo operitur ut pallio, quod est in conspectu hominum de iniquitate gloriari. Et fiat ei maledictio sicut zona qua semper præcingitur. Zona præcinguntur homines, ut ad opera sint aptiores non impediti sinibus vestium. Maledictione ergo sicut zona præcingitur, qui non repente facit malum, sed dispositum aggreditur; et ita discit male agere ut semper sit paratus. Unde hic ait, semper præcingitur.

VERS. 19. — « Hoc opus eorum qui detrahunt mihi apud Dominum; et qui loquuntur mala adversus animam meam. »

Hoc opus eorum qui detrahunt mihi apud Dominum. [Aug.] Non dixit, hæc est merces eorum, sed opus. Patet enim quod vestimento et aqua, oleo, et zona opera describit, quibus maledictio æterna comparatur. Dicit autem pluraliter eorum, qui detrahunt, quia non unus tantum est Judas, sed multi, de quibus dicit: *Qui detrahunt mihi apud Dominum*, dicentes me non esse eum, quem lex Domini et prophetae prænuntiaverunt, [Alcuin., Cassiod., Aug.] vel apud Dominum specialiter Christo detrahunt, qui dicunt eum non esse ex Patre, vel minorem Patre, et qui loquuntur mala adversus animam meam, dicentes non potuisse resurgere, cum vellet.

PARS. III. VERS. 20. — « Et tu, Domine, Domine, fac mecum propter nomen tuum, quia suavis est misericordia tua. »

Et tu, Domine. [Cassiod.] Tertia pars, ubi precatur, ut liberatus resurrectionem consequatur et inimici dedecus. Quasi dicat: Isti ita, *Et tu, Domine, Domine*. Geminatio notat affectum orandi. [Aug.] Et nota quod ait, et tu, quia non sine causa præposita est, Et, conjunctio, ac si diceret: Ideo dico: Et tu, quia et ego facio. Unde sequitur: *Fac mecum*, quia eadem sunt opera Patris et Filii. Et est sensus: Fac mecum, id est operare ut ego, in vasa misericordiae. Vel, fac mecum, id est adjuva me secundum hominem; et hoc non propter mea merita præcedentia, sed propter nomen tuum: per hoc gratiam commendat. Nullis enim operum meritis præcedentibus in tantam celsitudinem subvecta est humana natura, ut totum simul verbum et caro hoc est Deus et homo, unigenitus Filius diceretur. Hoc autem factum est ut ab illo qui creaverat per id quod non perierat id quod perierat quæreretur. Unde hic sequitur: *quia suavis est misericordia tua*. Quæris enim per me id quod perierat.

VERS. 21. — « Libera me quia egenus et pauper ego sum; et cor meum conturbatum est intra me. »

Libera me. [Aug.] Quasi dicat: Ita utique fac mecum, libera me a passione, quia egenus et pauper

ego sum. Egestas et paupertas Christi, est infirmitas ex qua crucifixus est. Et cor meum conturbatum est intra me. Unde: Tristis est anima mea usque ad mortem (Matth. xxvi). [Cassiod.] Cor enim potuit turbari, sicut caro cruciâgi, in quibus vera natura hominis aperitur. Et

VERS. 22. — « Sicut umbra cum declinat, ablatus sum; et excussus sum sicut locustæ. »

Sicut umbra cum declinat ablatus sum, id est mortuus. Sicut enim ex umbra declinante fit nox, sic ex mortali carne fit mors. Et excussus sum sicut locustæ. (Aug.) Hoc jam in membris ejus, id est in fidelibus convenientius existimo intelligi. Unde apertius pluraliter dicit, sicut locustæ quam sicut locusta. Excussi ergo, id est fugati a persecutoribus sunt fideles, qui sunt multi sicut locustæ, vel salientes de loco ad locum, a simili locustarum. Et

VERS. 23. — « Genua mea infirmata sunt a jejuniis: et caro mea immutata est propter oleum. »

Genua mea infirmata sunt a jejuniis. (Aug.) Et hoc apertius in membris intelligitur. Et est genua mea infirmata sunt a jejuniis, id est fortes mei pane, id est Christo subtrahendo, defecerunt, quod in Petro apparuit, sed ne penitus succumbant factum est quod sequitur: Et caro mea immutata est in melius, in gloriam immortalitatis, ut in morte deficientes misso Spiritu confirmaret propter oleum, id est spirituales gratiam, unde Christus dicitur. Christus enim dicitur a chrismate: chrisma unctio est. Immutata est ergo caro Christi, ut misso Spiritu sancto ungeret discipulos qui ad eos non venisset, si Christus non abivisset. Unde ait ipse: Nisi ego abiero, Paracletus non veniet ad vos (Joan. xvi). Et Evangelista ait: Nondum erat Spiritus datus, quia Jesus nondum fuerat glorificatus (Joan. vii).

VERS. 24. — « Et ego factus sum opprobrium illis; viderunt me, et moverunt capita sua. »

Et ego factus sum opprobrium illis, (Aug.) quia factus sum maledictum per mortem crucis. Viderunt me et moverunt capita sua, quia viderunt quando genua mea infirmata sunt, sed non quando caro immutata. Et, ideo moverunt capita sua, (Cassiod.) tanquam furiosi commotione capitis minantur, Ergo o,

VERS. 25. — « Adjuva me, Domine, Deus meus; saluum me fac secundum misericordiam tuam. »

Domine, Deus meus, adjuva me totum, (Aug., Cassiod.) scilicet caput et corpus. Nota quod Christus rogat ut homo qui prestat ut Deus saluum me fac secundum misericordiam tuam, (Aug.) non secundum debitum operum adjuva me.

VERS. 26. — « Et sciant quia manus tua hæc; et tu Domine, fecisti eam. »

Et per hoc sciant vel sciat, (Aug.) hi scilicet pro quibus oravit, qui erant inter illusores, quid sciant? Quia manus tua hæc, et tu Domine, fecisti eam. Manus Patris est Christus. Unde: Et brachium Domini cui revelatum est (Isa. lxxi). Hæc manus est

A et erat, quia est Verbum apud Deum, et fecit eam, dum Verbum caro factum est. Erat sine tempore secundum divinitatem, et facta est in tempore secundum carnem.

VERS. 27. — « Maledicent illi, et tu benedices. qui insurgunt in me confundantur, servus autem tuus letabitur. »

241 *Maledicent insultantes illi manui tuæ Christo. [Aug.] Vana est ergo maledictio malorum. Deus vero cum benedicit, facit quod dicit. Et tu bonus benedices qui insurgunt in me, putantes proficere contra me, confundantur, quod erit cum exaltatus fuero super cælos, et coeperit esse super omnem terram gloria mea. Servus autem tuus letabitur. Vel in dextera Patris, vel in membris letantibus. Et*

B VERS. 28. — « Induantur qui detrahunt mihi pudore; et operiantur sicut diploide confusione sua. »

Qui detrahunt induantur pudore, [Aug.] id est pudeat eos detraxisse mihi: quod in bono potest accipi, dum corriguntur. Et operiantur sicut diploide confusione sua. Diplois duplex pallium est. Unde alii interpretantur pro diploide, duplex pallium. Et est, operiantur sicut diploide confusione sua, [Gl. int.] id est, confundantur intus et foris, id est coram Deo et coram hominibus. Unde alibi: Duplici contritione conterere eos, Domine, Deus noster (Jer. xlvii). Ego autem;

VERS. 29. — « Confitebor Domino nimis in ore meo, et in medio multorum laudabo eum. »

C *Confitebor laudem Domino. [Aug.] Hoc in membris nimis, id est valde solet exponi nimis pro plus quam debet, sed et pro valde, accipitur ut hic. Confitebor, dico, in ore meo, quia ore confessio fit ad salutem (Rom. x). Et laudabo eum in medio multorum, id est communi. Hoc est quod alibi dicit: In medio Ecclesiæ laudabo te (Psal. xxi). Vel, in medio multorum laudabo eum, id est in corde multorum, quia corde creditur ad justitiam (Rom. x).*

VERS. 30. — « Qui astitit a dextris pauperis, ut salvam faceret a persequentibus animam meam. »

Qui astitit. [Aug.] Quasi dicat: Confitebor Domino, qui astitit a dextris pauperis. Diabolus a dextris Judæ stetit, qui divitias suas augere voluit vendito Christo: sed Dominus astitit a dextris pauperis, ut ipse Dominus sit divitiarum pauperis. Astitit enim non ut annos hujus vite auget, vel ut sortem, vel ut incolumem, vel ut divitem faceret, sed ut animam salvaret a persequentibus. Unde subdit, ut salvos faceret a persequentibus animam meam, ne paupertate, id est infirmitate succumbat. Hoc autem adiutorium corpori Christi datum est in omnibus sanctis martyribus.

COLLATIO IN PSALMUM CVIII: « DEUS LAudem MEAM NE TACUERIS, » etc.

VERS. 1. — *Deus, laudem meam ne tacueris. Hebr. referunt laudem ad nomen Deus, non ad verbum subsequens, ut sit Deus laudis meæ, quod est*

interprete Hieronymo : *Deus laudabilis mihi. Sive, ut vertit Munsterus, Deus in quo laus mea.* Deinde posita diastole, sequitur, *ne taceas.* Atqui אֱלֹהֵי תְהִלָּתִי ELOHE THEHILLATHI. Septuaginta acceperunt, ac si non esset in statu constructivo, ceu אֱלֹהִים ELOHIM. Eodem tamen sensus conspirat.

VERS. 3. — *Pro eo ut me diligere.* Quia Hebr. legitur per nomen *pro dilectione mea* תַּחַת אֱהֵבָה TACHATH AHABATHI. Hinc fit ut ambigue intelligitur dilectio qua diligo, aut dilectio qua diligi debeam. Et Hieronymus vertit *pro eo quod eos diligebam.* Sic Græcum anceps est, *ὅτι τοὺς ἀγαπᾶν μὲ.* Utrique autem apte peridorum Judæorum ingratitudo exprimitur.

VERS. 9. — *Eficiantur de habitationibus suis.* Hieronymus, *quantur in parietinis suis.* Recte conciliat Faber. Siquidem Hieronymus ponit antecedens, Septuaginta consequens. Cæterum Neoterici Hebraicantes, vertunt active וַיִּדְדֵם DARESCHU, *quant vel inquirent devastationibus suis, aut locis desolatis.* Potest reduci ad concordiam, si tamen retuleris *quantur* ad quos pertinebat tales ejicere filios, etiam si coactius videri possit.

VERS. 10. — « *Scrutetur.* Hieronymus et Nebiensis similiter. Alii, *Illaqueet aut perdat,* quanquam scrutari hic positum sit, ceu qui id facit, eo animo faciat quo perdat, et laqueis suis dolosis omnia in-

A volvat quæ sua non sunt. Non longe tamen a vero est, positam litteram nun, loco beth, quæ interdum non est assimilis, ut sit יִבְקֶשׁ IEBAQUESCH, ubi habemus יִבְקֶשׁ IENAQUESCH.

VERS. 12. — *Fiant nati ejus.* Hieronymus et plerique alii, *fat novissimum ejus* מִיּוֹמֵי אֲחִירָתוֹ. Potest etiam intelligi *posteritas*, ut reddiderunt Munsterus et interpretes pro Cajetano.

VERS. 12. — *Hoc opus eorum.* Hieronymus: Hæc retributio מִצָּרָה PEULLATH, quidem est, et vertitur opus, sed merces intelligitur teste Munstero ex קִימָה, etiam si aliter exponat Augustinus.

Apud Dominum. Ut respondeat verbo præcedenti, *detrahunt mihi*, sive ut Hebræi habent, qui adversantur mihi. Deinde ponunt a Domino, et si retributio a Domino. Hebraice habetur מִיֵּמֶת MEETH, ubi est nota et ablativi et accusativi simul.

VERS. 23. — *Caro mea immutata est propter oleum.* B Hieronymus vertit, quod postremum est, *absque; oleo*, quod intelligunt *pinguedinem* sive *succum*, et dicunt: *Caro mea exarsit, sive emarcuit a pinguedine.* Vel, ut ait Munsterus, *propter deficientem pinguedinem.* Ad verbum tamen מִשְׁחָנִים MISCHAMEN, est *ab oleo*, vel *propter oleum*, ut nihil agat Faber causatus, quod legi debeat *præter oleum*, non *propter*. Siquidem Græce habetur δὲ ἔλαιον.

PSALMUS CIX.

PSALMI TITULUS : « PSALMUS DAVID. »

Dixit Dominus Domino meo. Titulus : *Psalmus David.* Titulus patet, [Cassiod.] psalmus iste septimus est eorum, qui agunt de duabus naturis in Christo, qui plene et breviter de incarnatione et omnipotenti deitate Christi dicit, sicut Joannes in Evangelio : *In principio erat Verbum, et Verbum caro factum est* (Joan. 1). Totum hic summam dicitur de duabus naturis Christi, quidquid in utroque Testamento continetur. Intentio. [Cassiod.] Propheta hortatur subijci Christo. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo, refert propheta verba Patris de Filio, ubi natura deitatis et humanitatis Christi exponitur. Secundo Pater indicat naturam deitatis aliquatenus, ibi, *tecum principium.* Tertio Propheta agit de humanitate Christi, ibi, *juravit Dominus.* Propheta ergo naturam deitatis primo aperiens, ait :

« *Dixit Dominus Domino meo : Sede a dextris meis.* »

Dominus Pater dixit : [Cassiod.] More nostro loquitur Propheta, cum ait : *Dixit*, ut homo, scilicet instruat; non enim ore protulit, sed dixit re, id est effectu. [Gl. int., Haym., Cassiod.] Vel potius re, id est generatione. Vel, dixit, id est, æternaliter disposuit *Domino meo*, scilicet Filio qui Dominus meus est, etiam secundum quod homo, id est ipse homo, non tantum ex eo quod homo per hoc quod dicit, Dominus Domino, idem nomen repetendo personas discerne, et unam naturam, et potentiam personarum accipe. Item quod ait : *Domino meo* hoc deitatis indicium est. Quod vero ait, *sede, et virgam virtutis tuæ emittet Dominus ex Sion*, hoc humanitatis indicium est. Quid dixit Pater Filio?

hoc : *Sede*, [Alcuin., Cassiod., Aug.] id est post laborem quiesce, et conrega secundum quod homo. *Sede*, non solum in alto, ut excellens domine-
C ris; sed etiam in occulto, ut latens et occultus credaris, quia non est merces fidei, nisi lateat quod credimus. Subtrahi autem, scilicet qui hic inferius sunt, et nondum sursum sperant, et credunt quod non vident. Hæc est justitia fidei, de qua Dominus in Evangelio : *Cum venerit Paracletus, arguet mundum de peccato, quia non credit; et de justitia, quia ad Patrem vado, et jam non videbitis me* (Joan. xvi), id est hæc erit justitia vestra ut credatis in eum quem non videbitis. Tunc enim justus ex fide vivit (Rom. 1), si non videt quod credit. Dum ergo ait : *Sede*, duo notat, scilicet eum post laborem passionis quiescere et conregnare, et in occulto esse. *Sede dico a dextris meis*, [Alcuin., Cassiod.] id est in potioribus meis bonis. Vel, *sede a dextris meis*, id est conrega coequalis mihi, ut per dextram
D accipiat equalitas quam habet Christus cum Patre.

VERS. 2. — « *Donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.* »

Donec ponam. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat : *Sede occultus, donec regnes manifestus.* Et hoc est, *donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum*, id est per fidem subjectos tuæ divinitati a simili loquitur, cum ait, *scabellum*, per quod subjectio plena notatur. Per pedes, æterna stabilitas intelligitur. [Aug.] Hoc autem quotidie, et si paulatim, agitur et peragitur in conversis. Vel accipitur, *donec*, pro æterno. Et est, *sede donec ponam*, id est æternaliter, sicut æternaliter, ponam inimicos tuos, volentes vel nolentes, *scabellum pedum tuorum*, id

est tibi subjectos, ex voluntate vel necessitate. Incipit autem ex Sion, id est ex Judæis regnum Christi. Unde subdit :

VERS. 3. — « Virgam virtutis tuæ emittet Dominus ex Sion; dominare in medio inimicorum tuorum.

Virgam hanc laudem, [Cassiod.] scilicet subjectionis inimicorum Propheta canit Christo, ad ipsum in sua persona loquens, et ordinem incipiendi regni ostendens, quod a Judæis incipit, et ad gentes transit, in quibus consummatur. Et sic usque ad finem psalmi decurrit Propheta loquens in sua persona. Quasi dicat : Dominus ponet inimicos tuos scabellum pedum tuorum, quod ita fiet, scilicet quod incipiet a Judæis. Et hoc est, *Dominus emittet virgam virtutis tuæ ex Sion*, [Hier.] id est regnum potentie tuæ incipiet a Jerusalem. Unde : *De Sion eribit lex, et verbum Domini de Jerusalem* (Isa. 11). [Aug.] Non de illo regno Christi loquitur Propheta, quo Christus semper regnat cum Patre; sed de illo dispensatorio et temporali quo nos per medietatem suæ carnis vocavit in æternitatem, et in nobis regnat, cujus tamen non erit finis. Incipit autem a Jerusalem. Unde ipse Dominus ait : *Oportebat Christum pati, et resurgere a mortuis, et prædicabitur in nomine ejus penitentia et remissio peccatorum per omnes gentes, incipientibus a Jerusalem* (Luc. xxiv). [Hier., Cassiod.] Virga ergo virtutis est, sceptrum regie potestatis, qua sustentantur boni, et franguntur mali. Et nota quod ait, virtutis, et addit, tuæ, [Cassiod., Alcuin.] quia hæc potestas proprie est Christi ex deitate. *Dominare* vel *dominaberis*, vel *dominabitur*. Quasi dicat : Emitte virgam, et sic emissam virgam, dominabitur ipse Pater. Vel tu, Christe, dominare, vel dominaberis, *in medio*, id est, in præcordiis inimicorum tuorum quorumlibet [Cassiod.] Quasi dicat : Dominaberis conversis, de quibuscunque populus. Non ait, vindicabis, tanquam ingratos vindictæ restrictione percellat, sed ait, dominaberis, ut fideles educet beneficiis et correctione. Vel, dominare in medio inimicorum tuorum, id est in Ecclesia inter malos constituta.

PARS II. VERS. 4. — « Tecum principium in die virtutis tuæ in splendoribus sanctorum; ex utero ante Luciferum genui te. »

Tecum principium. [Cassiod.] Secunda pars, ubi indicat Pater naturam deitatis Christi aliquatenus pro nostra capacitate. Quasi dicat : Pater, ego Dominus emittam virgam virtutis tuæ, quia tecum est mihi principium, [Alcuin.] quasi hoc tibi tribuo plus quam aliis, quia tu es Filius per naturam, quia tecum est mihi, principium. Non dicam tibi mecum, ne alicui posterior me videaris : ego et tu unum principium sumus omnium, quod non hic videtur, sed videbitur in die virtutis tuæ in splendoribus sanctorum, [Aug.] id est in æternitate ubi virtus divina conspicitur non ab aliis, sed a sanctis, quando in resurrectione erunt splendidi ut angeli Dei. Vel ita, et loquitur etiam Pater : [Aug.] quasi dicat : Jam dominaris, o

A Christe Fili, jam virtus tua est emissam; sed in die, specialis virtutis tuæ, scilicet in futuro, tecum, erit mihi principium : hoc et semper est, sed non videtur tunc autem videbitur, cum Christus, qui olim visus est in forma servi, videbitur a mundis cordibus in forma Dei, a quo visu tollitur impius ne videat gloriam Dei. Dico, in die virtutis tuæ, in splendoribus sanctorum, id est quando sancti erunt in splendore fulgentes, sicut sol in regno Patris, tunc cum eo erit principium, et modo principium est, scilicet Pater cum Filio principium est, sed tunc videbitur quomodo principium cum eo, quia tunc similes ei videbunt cum sicut est. Viderat Philippus secundum formam servi, et obnervatus eo quod in Filio non agnosceret Patrem, quem querebat videre, dicens : Domine, ostende nobis Patrem, et sufficit nobis (Joan. xiv.) audit : Qui me videt, non formam servi, sed qualem me abscondi timentibus, et qualem me videndum perficio sperantibus, videt et Patrem (ibid.). Hoc autem modo credendum est, ut tunc videatur. Unde et Philippo dicitur : Non credis quia ego in Patre, et Pater in me est? (ibid.) quasi dicat : Quod videre nondum potes, crede ut videre merearis Filium cum Patre et in Patre, qualiter cum eo principium est Pater. Hæc autem visio, vita æterna est. Unde : Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum, et quem misisti Jesum Christum (Joan. xvii.) Ex utero. Quasi dicat : Hoc tunc videbitur, sed nunc, ex utero, id est ex occulta et secreta substantia mea genui te ineffabiliter. Et hoc ante Luciferum, [Cassiod., Aug.] id est, ante omnia tempora. Lucifer, qui nuntiat diem sæculo, eminens stella hic ponitur pro omnibus stellis et sideribus, tanquam pars pro toto, per quæ sidera, tempora intelliguntur, quia in signis et temporibus posita sunt, sicut legitur in Genesi (Gen. 1.). Et est, ante Luciferum genui te, id est ante omnem creaturam, ante omnia tempora. Vel ex persona Prophetæ potest accipi loquentis ad Filium, tecum, [Alcuin.] quasi dicat : Dominus emittet virgam virtutis, et ipse est, principium tecum, id est coeternus tibi, non tamen secundum quod tu es homo; sed in die virtutis, id est in claritate deitatis. Virtutes dico, tuæ, quasi et consubstantialis est tibi. Et est etiam principium, in splendoribus sanctorum, id est cum Spiritu sancto, qui sanctos splendificat. [Aug.] Et ego, ex utero genui te, dicit David. Quasi dicat : Cum Maria sit de me, ex utero Virginis genui te. Et hoc, ante Luciferum, id est noctu. Ante diem enim natus est Christus. Ad hoc autem natus est ex ea, ut sacerdos in æternum, qui se offerat :

PARS III. VERS. 5. — « Juravit Dominus, et non poenitebit cum, tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. »

Juravit Dominus. [Alcuin.] Tertia pars, ubi Propheta agit de humanitate Christi. Ecce Verbum caro factum est. Et notandum quod supra verba Prophetæ agentis de humanitate Christi fuerant, *virgam virtutis tuæ, usque tecum principium*, ibi vero Deus

Pater sive Propheta loquitur, secundum diversas A lectiones, agens de Christi deitate. Hic item Propheta loquitur usque ad finem psalmi, agens de Christi humanitate; quasi dicat: Dominus dixit Domino Filio, sede a dextris meis, etc., dedit etiam ei sacerdotium æternum. Nam Dominus juravit tibi, id est firmiter promisit tibi, secundum quod tu es homo. [Aug.] Juratio enim Dei firmamentum est promissionis. Et non pœnitebit eum, id est non mutabit sicut de sacerdotio Aaron contigit, quod præter spem nostram mutavit. Et dicitur hoc de Deo pro more nostro, in quem nulla cadit pœnitentia. Scit enim quid agat, nec mutat consilium, sed verbo pœnitentiæ mutatio rerum aliter quam sperabatur eventientium significatur. Quasi dicat: Modo enim tu cum aliquid pœnitit te fecisse, doles factum quod fecisti, sic quando aliquid Deus præter quam homines sperant mutat in aliud, pœnitere se dicit, usque adeo, ut et de pœna nostra pœniteat eum, si nos de vita mala nostrâ pœniterit. Ergo non pœnitebit eum, quia aliter non evenit, quam sperabatur. Et quia omnia inde gavisa sunt, quid juravit? hoc: Tu es sacerdos in æternum, id est sacerdos æternus, secundum ordinem Melchisedech, [Cassiod.] quia panem et vinum in corpus et sanguinem suum consecravit Christus cujus sacrificii similitudinem præmisit Melchisedech. Hinc constat transisse victimas secundum ordinem Aaron.

Vers. 6. — « Dominus a dextris tuis; confregit in die iræ suæ reges. »

Dominus. Hic fit conversio ad Patrem. [Aug.] Quasi dicat: Et o Domine Pater, qui hoc jurasti, iste sacerdos qui est Dominus, sedens a dextris tuis, cui dixisti: Sede a dextris meis, confregit vel conquassavit reges, scilicet illos, qui volunt vel volebant delere nomen Christi. Conquassavit, id est infirmos reddidit, ut non possent quod volebant. Et hoc fecit in die iræ suæ, [Alcuin.] id est tempore occultæ iræ, quando cadentes super humilem lapidem conquassantur, vel ad execrationem vel ad conversionem. [Aug.] In iudicio autem futuro manifestius lapis cadens super eos conteret. Unde qui offenderit in lapidem illum conquassabitur, super quem autem ceciderit, conteret eum [Matth. xxi]. Et nunc

Vers. 7. — « Iudicabit in nationibus, implebit ruinas, conquassabit capita in terra multorum. »

Iudicabit in nationibus, [Cassiod.] id est in gentibus. Vide verborum proprietates, reges frangit pro superbia; populos iudicat, id est punit propter communia peccata: utrosque tamen ut humilientur ad conversionem. Unde subdit: Implebit ruinas, id est humiles, non erectos, cadentes scilicet ab altitudine, qua contra Christum se erexerunt. Bene dico ruinas, quia Conquassabit capita multorum, vel multa in terra, [Aug.] id est in vita ista. Hic enim de multis superbis humiles facit. [Cassiod., Haym.] Vel in terra copiosa, alia littera, scilicet quæ peccatores abundanter

danter nutrit, sed unde ei ut hoc possit? ex humilitate passionis, de qua subdit:

Vers. 8. — « De torrente in via bibit, propterea exaltavit caput. »

De torrente, [Aug.] id est de fluxu mortalitatis nostræ, et de transitoria et de turbulenta passione bibit nascendo, moriendo. [Cassiod., Aug.] Et hoc in via quam ut gigas cucurrit, qua itur ad aliam mansionem. Et propterea, quia humiliatus est, et factus obediens usque ad mortem, exaltavit vel exaltabit Deus caput ejus, id est, propter hoc exaltavit eum Deus, et dedit illi nomen quod est super omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, caelestium, terrestrium et infernorum, et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris [Philipp. ii].

COLLATIO IN PSALMUM CIX: « DIXIT DOMINUS DOMINO MEO, SEDE, » etc.

Vers. 4. — Imprimis nemo Christianus dubitat hunc psalmum esse de Christo Dei Filio, ex Matth. xxi. Quia tamen primus versus juxta Septuaginta, longe lateque dissidet a cortice litteræ hebraicæ, opera pretium erit in medium proponere totum versum, secundum diversas omnium versiones; ac deinde particulatim, unamquamque dictionem, ex ordine excutere, si poterimus diiudicare absque contentione, unde tanta diaphonia nata sit, et quemadmodum tantum fidei sacramentum, a verborum sono recedentes, mystico et profundissimo extulerint sensu, quod non potuit fieri sine divina revelatione, extra carnem et sanguinem, quod autem Septuaginta Spiritu sancto pleni fuerint superius salis multis probatum est. Igitur sic habet Hieronymus juxta Hebræos, populi tui spontaneæ erunt in die fortitudinis tuæ, in montibus sanctis, quasi de vulva oriatur tibi ros adolescentiæ tuæ; Nicolaus de Lyra, populi tui, principes tui, in die virtutis tuæ, in decora sancto, de matrice auroræ, tibi ros adolescentiæ tuæ; Sanctes, populus tuus sponte veniet in die fortitudinis tuæ, in pulchritudinibus sanctitatis, ex utero ab aurora fuit tibi ros natiuitatis tuæ; Prælatensis, populus tuus cum oblationibus, in die virtutis tuæ, in decoribus sanctitatis, ex utero ortus est tibi ros generationis tuæ; interpretes pro Cajetano, populus tuus, spontanei, in die fortitudinis tuæ, in decoribus sanctitatis, de vulva auroræ tibi ros natiuitatis tuæ; Pellicanus, populus tuus oblationes liberales, in die virtutis tuæ in decoribus sanctitatis, ex utero auroræ, tibi ros generationis tuæ; Munsterus, populus tuus, spontaneorum est voluntatum, in die exercituum tui, in magnificentis sanctitatis, ab utero auroræ, est tibi ros natiuitatis tuæ; translator ad Campensem, populus autem tuus in die triumphi tui, vota offeret cum sancta pompa. Ros enim natiuitatis tuæ ex utero auroræ est. Paraphrasis hujus, populus tuus spontaneæ offeret et liberales oblationes tibi quo tempore apparebit omnipotentia tua, et omnimodus ille decor, qui te comitabitur; ante auroram enim cecidit qui te gratissimum faciet omnibus, ros natiuitatis tuæ. Nebientis, populus tuus voluntarii in die virtutis tuæ, in decoribus sanctuarii, ex matrice ab aurora, tibi ros adolescentiæ tuæ. Vide quatenus inter istos, non omnia conveniant, etiam si nihil aut parum ad LXX. Nunc singula retractemus. Tecum. Hanc particulam omnes vertunt, populus tuus, aut populi tui. Certe in Heb. prorsus, tecum, et populus tuus, ne uno quidem elemento distant. Quod si dictio scribatur punctis non notata est, tecum, vel populus tuus, יְיָ Siquidem יְיָ IMMECA tecum יְיָ AMMECA popu-

lus tuus. Nec est improbabile Judæos hunc locum vitiasse sicut et nonnullos alios fidei præcipuos falsarunt, quod ex parte probavimus in prologo, et adhuc non erit otiosum, huc adducere illud Isa. 11: *Quia excelsus reputatus est ipse.* Hieronymus hunc locum interpretatus ait, ubi nos diximus *excelsus reputatus est ipse.* Aquila interpretatus est, in quo *reputatus est iste?* Verbum Hebraicum *במה* vel *במה* dicitur, id est *excelsus*, quod et in Regnorum libris, et in Ezechiele legimus. Vel certe in quo, et eisdem litteris scribitur *במה* ac pro locorum qualitate, si voluerimus legere, in quo, dicimus *במה* BAMEH. Sin autem *excelsus* vel *excelsus* legimus *במה* BAMEH, intelligentes ergo Judæi prophetiam esse de Christo, verbum ambiguum, in deteriorem partem interpretati sunt, ut videreur non laudare Christum, sed nihil pendere. Deinde persequitur improbare talem interpretationem, ostendens non posse consistere.

Secunda particula, est *principium*. Hebræus *נְדָבֹת* NEDABOTH, et deducitur a radice *נָדַב* NADAB, id est *libuit, voluntarius fuit, sponte obtulit.* Ut Hieronymus verterit, *duces spontanei*, ut est in exemplari Fabri subaudiendo verbum *erunt*, quod non ponebatur in Hebræo. Sanctes per adverbium extulit, addendo verbum *venit*. At credimus Septuaginta secutos fuisse consuetudinem Hebræorum in dictione altera *רֹאשׁ* ROSCH, quod est caput; ob id princeps, ob id principium. Consimiliter *נָדַב* NADIB, proprie significat principem, præcipue munificum. Cur etiam non dicemus *רֹאשִׁתִּי* NEDABITH, sicut *נְדָבִיתִי* RESCHITH. Certanalogia est in communitate et congruentia et significantia. Siquidem Hieronymus, in caput Zachar. quinto, tradit *iod* et *vau*, in se mutuo frequenter transire. Et dicit: « Hic error in editione Vulgata frequenter inolevit, ut quia *iod* et *vau* litteræ eadem forma sed mensura diversæ sunt, altera legatur pro altera. Nec mireris quod dicat errorem, intelligit enim errorem quomodo obelum in prologo Paralip. Ubi vero (inquit) *263* obelus transversa scilicet virga præposita est. Illic significatur quid Septuaginta interpretes addiderint ob decoris gratiam, vel ob Spiritus sancti auctoritatem, licet in Hebræis voluminibus non legatur. » Hæc ille.

An tertia particula, in *die virtutis tuæ*, nulla est discrepantia. In quarta, in *splendoribus sanctorum*, vel *decore sancto*, *decoribus*, *pulchritudinibus*, *magnificentibus*, vel tantillum distant. Hieronymus autem vertit, in montibus ob affinitatem litterarum *daleth* et *resch* *הָרֵי* HARRE, montes, *הָרֵי* HARRE, pulchritudines. In quinta pene conveniunt, ex utero ante Luciferum. Id enim valet, ex utero aurora, vel propinquius ad verbum, ex utero ab aurora, et ex utero ante Luciferum. Quod aliqui vertunt, oriatur vel ortus est, non tam proxime respondet *כְּרִים מִשְׁוֹר* MEREHEN MISCHAR.

Ultima. *Tibi ros generationis vel naturalitatis tuæ.* Ros competenter de Filio Dei dicitur: juxta illud Isa. quadragesimo quinto: *Rorate, cæli, desuper, et nubes pluant justum.* Dicitur præterea generatio

Filii æterna, quia ros indicat mane, quod in Deo est æternum, et principium in quo erat Verbum. Hoc mane non habet vesperam, ac ros de alto conceptus descendit, sic de Filio Dei canitur: *A summo celo egressio ejus.* (Psal. xviii). Dicat aliquis qui potest consistere Judæos lectionem hanc corripisse, veluti causabamur in principio, cum tamen Hieronymus verterit *populi tui*, et non *tecum* quanquam responsio ad similem questionem jam aliquoties data esse satis deberet, tamen hic locus specialem ex ipsomet Hieronymo, etiam adversus calumnias Judæorum, et eorum extortas expositiones, habet satisfactionem. « Siquidem interpretatus cap. Matth. xxi, ubi Christus Dominus principium hujus psalmi opposuit Judæis ignorantibus, quomodo Christus esset filius David. David dicit testimonium quod posuit, de cix psalmo sumptum est. Dominus igitur David vocabitur, non secundum id quod de eo natus est, sed juxta id quod natus ex Patre semper fuit, præveniens ipsum carnis suæ patrem. Judæi ad deludendam interrogationis veritatem, frivola multa confingunt, vernaculum Abrahæ asserentes, cujus fuerit filius Damascus Eliezer, et ex ipsius persona scriptum psalmum, quod post cædem v regum, Dominus Deus Domino suo dixerit Abrahæ: *Sede ad dexteram meam, donec ponam inimicos tuos, scabellum pedum tuorum.* Quos interrogemus, quomodo Deus dixerit Abrahæ ea quæ sequuntur: *Tecum principium in die virtutis tuæ; in splendoribus sanctorum ex utero ante Luciferum genui te; et: Jura vit Dominus, et non penitebit eum: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* Et respondere cogamus quomodo Abraham, ante Luciferum genitus sit, et sacerdos fuerit secundum ordinem Melchisedech, pro quo Melchisedech obtulerit panem et vinum, et a quo decimas prædæ acceperit. » Hactenus ille. Certe, si minus recta foret editio Vulgata et ecclesiastica in hac parte nihil ageret Hieronymus præsertim contra Judæos, qui statim irriderent hanc objectionem quæ foret de contextu corrupto, et non veritate Hebraica. Cæterum ex hoc loco Hieronymi, constat quod gratis arguit interpretem Latinum Felinus, propterea quod *ἀρχὴ* verterit *principium*, cum ad Hebraismi veritatem vertere debuisset *principatum*. Nam id quoque significat *ἀρχὴ* omitto quid manifestissime disserat Augustinus de principio. Denique Chaldeus Paraphrastes longe est ab omnibus, præsertim quantum ad extremam particulam. *Populus tuus, domus Israel, qui incumbunt legi, in die concertationis prælii tui adjuvabis eos splendoribus sancti, misericordiae Dei præsto erunt tibi, tanquam ros descendens sedebunt confiderent nati tui.*

VERS. 7. — Implebit ruinas. Hieronymus, *vallis*. Ergo legit *גְּוִיָּה* GEOTH, a radice *גָּוַה*, id est *vallis*, sed nunc habemus *גְּוִיָּה* GEOTH, id est, ut exponunt alii, *cadavera*, quæ procul dubio dicuntur a *cadendo*, sicut *ruinæ* a *ruendo*, quia tamen simpliciter implere *cadavera* haberet absurditatem, Munsterus addidit, implebit loca *cadaveribus*.

PSALMUS CX.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Confitebor. Titulus: *Alleluia.* [Cassiod.] Iste est primus psalmus, qui per omnes litteras Hebræi alphabeti scribitur, qui indicat perfectos laudatores in Ecclesia, sicut illi qui non per omnes scribuntur, minus perfectos significant (152). Vel sicut Hilarius

(152) Ex Hilario in psal. xviii.

dicat hujusmodi psalmi, qui per alphabetum digesti sunt, incipientibus quasi elementa dantur. Unde monemur ut ad eruditionis studium festinemus. Nomen autem angelicæ laudis, Alleluia, et si omnibus psalmis congruat, ibi tamen præcipue ponitur, [Cassiod.] ubi magna exultatione gaudetur, sicut

in hoc psalmo populus Dei ab omni malo liberatus A laudat, et ad Dei laudem pro operibus ejus invitat, quæ laus habet figuram futuræ laudis. Intentio: Monet ad laudem. Modus: Tripartitus est. Primo, populus fidelis se dicit confiteri in congregatione justorum, ubi est æterna laus. Secundo, dicit fideles spirituali munere satiatos, promittens adventum Christi, ibi, *memoriam fecit mirabilium suorum, misericors et miserator Dominus; escam dedit timentibus se*. Tercio, eosdem redemptos asserit, et testamentum novum mansurum, ibi *redemptionem misit populo suo, mandavit in æternum testamentum suum*. [Aug.] A laude ergo incipiens, ait in persona fidelis populi: O Domine

VERS. 1. — « Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo, in concilio justorum et congrega- B tione. »

Confitebor tibi, id est laudabo te. Non enim est hic confessio peccatorum, sed laudis. Illa luget, hæc gaudet; illa medico vulnus ostendit, hæc de sanitate gratias agit. Laudabo dico, et hoc in toto corde meo, [Hier., Gl. int.] non labiis ero prope, corde longe, sicut illi de quibus dicitur: *Populus hic labiis me honorat, cor eorum longe est a me* [Matth. iii]. Confitebor et hoc in concilio justorum et congregatione, [Alcuin.] id est, non temere, sed ex ratione, scilicet pro æternis: sicut omnes justī faciunt. Et accipitur hic totum de præsentī. Vel hoc dicit fidelis populus in spe. Quasi dicat: Jam sit in angelorum societate. Et est, in consilio justorum et congregatione, laudabo te, hic in spe. [Aug., Cassiod.] Hic enim nunquam inter omnes justos in re laudant, ubi sunt misti mali; sed jam videntur in futura societate psallere, spe rapti ad superna.

VERS. 2. — « Magna opera Domini; exquisita C in omnes voluntates ejus. »

Magna opera Domini. [Cassiod.] Hæc est materia et causa confessionis. Quasi dicat: Ideo confitebor, quia magna est opera Domini, quæ de impio facit pium. Et exquisita cui nihil simile est, dum sinit diabolus sævire in bonum suorum, et ne putes pro parte laudari operam ejus, addit *in omnes voluntates ejus*, scilicet est, exquisita opera ejus, quia omnia quæcunque vult eximie facit. Quæ autem sit D opera, exponit subdens:

VERS. 3. — « Confessio et magnificentia opus ejus; et justitia ejus manet in sæculum sæculi. »

Confessio [Cassiod., Aug.] scilicet peccatorum preconialis, id est laudis et peccati, et *magnificentia* boni operis est *opus ejus* vel sicut Hieronymus, ait, « gloria et decor est, » opus ejus, [Cassiod.] quia laudabilia sunt, et decora quæ facit; et *justitia ejus*, qua judicabit, *manet* incommutabilis, in *sæculum sæculi*, dum his dixerit: *Ite in ignem æternum*; illis: *Venite, benedicti Patris mei*, etc. [Matth. xxv]. [Alcuin., Haym.] Vel ita ab illo loco: *Magna opera*, et agit generaliter de quibuslibet operibus Dei, quas dicat: Ideo confitebor, quia magna sunt

opera Domini, quælibet opera ejus sunt magna, si sint, *exquisita in omnes voluntates ejus*, id est, si in eis videatur intentio et voluntas facientis Dei, id est si intelligatur qua intentione voluerit ea facere Deus. Deinde aperit quæ est intentio et voluntas Dei in operibus, subdens: *Confessio* scilicet peccatorum, et *magnificentia* bonorum operum est *opus ejus*, et *justitia ejus*, id est merces quæ juste datur, *manet in sæculum sæculi*. Ac si diceret: Hæc est voluntas ejus, ut ex suis operibus insit homini, confessio peccatorum, et magnificentia bonorum operum, et justitia, id est merces quæ juste datur.

PARS. II. VERS. 4. — « Memoriam fecit mirabilium suorum, misericors et miserator Dominus; escam dedit timentibus se. »

Memoriam fecit. [Cassiod.] Secundo dicit fideles copioso munere satiatos, promittens adventum Domini, ut hæreditas avide quærat. Quasi dicat: Ideo confiteri debemus, quia Dominus misericors natura, et miserator exhibitione, scilicet, quando venit fecit *memoriam mirabilium suorum*, [Haym.] re completa memoriam dedit significantium quæ erant in veteri lege. Ita fecit memoriam, quia dedit timentibus se escam, [Aug., Cassiod.] non corporalem, quam etiam malis dat, sed spiritualem, id est corpus et sanguinem suum. Escam ergo dicit Christum, qui est forma justitiæ fidelibus. Adventu enim Christi timentes pascit, in quo remissio est et salus, et ut de adventu ejus acciperes, addit:

VERS. 5. — « Memor erit in sæculum testamenti sui, virtutem operum suorum annuntiabit populo suo. »

Memor erit. [Gl. int.] Quasi dicat: Et per eos, vel propter eos, scilicet timentes, *memor erit testamenti sui*. [Cassiod.] Quia, sicut promissum est in Veteri Testamento, impletur in Novo. Testamenti dico, existentis, in *sæculum sæculi*, scilicet in æternum, quia verba testamenti solida veritate custodit, ut omnia impleantur, ita *memor erit*, quod *annuntiabit virtutem operum suorum*. Virtus operum est quod cæci vident, claudi ambulant, etc. [Matth. xi.] Quæ facit nota Christiano populo suo ad hoc,

VERS. 6. — « Ut det illis hæreditatem gentium; opera manuum ejus, veritas et judicium. »

Ut det illis hæreditatem gentium. [Aug.] Hæc enim fuit intentio miraculorum, quæ Christus fecit, ut crederent gentes.

Aliter totum ab illo loco: *memoriam fecit*, quasi vere magna et exquisita sunt opera Dei, quia Dominus misericors et miserator hoc non mutat. *Fecit memoriam mirabilium suorum*, id est plura nova contra rerum ordines fecit, per quæ omnia eum regere patuit: *Escam dedit timentibus*. [Alcuin.] Quasi dicat: facit confessionem et magnificentiam, quia dedit escam, id est bonam voluntatem per Spiritum sanctum inspiravit; *timentibus se*, et per eos *memor ero testamenti sui*, id est, promissionis factæ Abraham: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* [Gen. xxi]. [Rem., Haym.] Testamenti dico

duraturi in *sæculum*, quia post istud non sequitur aliud. Illa enim promissio iterata est in Evangelio, non mutata, ita erit memor quod *virtutem*, id est completionem, *operum suorum*, id est significantium figurarum legalium, *annuntiavit populo suo*, Judaico, ut apostolis fecit. Ad hoc utique annuntiabit ut *det illis*, scilicet apostolis, *hereditatem gentium*, id est gentes colendas, scilicet Ecclesiam, de omnibus gentibus Abraham promissam. His *dabis hereditatem*, id est gentes: tamen *opera manuum ejus*, est *veritas et iudicium*, [Gl. int.] id est verum iudicium, quo ipse prædixit passuros discipulos, dicens: *Non est servus major domino suo. Et ideo si me persecuti sunt, et vos persequentur* (Jcan. xiii). Et est sensus: [Alcuin.] Licet illis det hereditatem, tamen multa patientur. Vel ita: Opera manuum ejus sunt iudicium, quo iudicabit, **244** et veritas, id est executio iudicii. Vel, opera manuum ejus, [Cassiod.] id est virtutis ejus, sunt veritas, dum conversis promissa dat. Et iudicium, quod impiis minatur. Et etiam

VERS. 7. — « Fidelia omnia mandata ejus con-
firmata in *sæculum sæculi*: facta in veritate et
æquitate. »

Omnia mandata ejus fidelia sunt eis, [Gl. int.] scilicet qui implent, et non diffidunt de promissis. Fidelia dicuntur, [Cassiod.] quia servant servantes se, non sunt mendacia. Et sunt *confirmata in sæculum sæculi*, non incassum missa sunt ut verba humana, et sunt *facta*, id est completa, non tantum dicta, *in veritate*, quia dicta complentur, *et æquitate*, id est quia omnia cum libra facit justitiæ. Vel facta sunt in veritate et æquitate, [Gl. int.] id est data sunt ab eo qui non mentitur, et qui nihil nisi æquum mandat.

PARS III. VERS. 8. — « Redemptionem misit Dominus populo suo: mandavit in æternum testamentum suum. »

Redemptionem. [Cassiod.] Tertio, redemptos asserit, et testamentum novum æterna gratia consecratum. Quasi dicat: Hæc prædicta dedit; nam *redemptionem misit Dominus*, [Gl. int., Cassiod.] id est Christum qui dat redemptionem captivis. Misit populo suo Judaico. Unde: *Non sum missus nisi ad oves quæ perierant domus Israel* (Matth. xv). Et mandavit per apostolos, *testamentum suum novum duraturum, in æternum*, quia nullum succedet, et quia æterna promittit, et quia hoc facit, ergo

VERS. 9. — « Sanctum et terribile nomen ejus; initium sapientiæ timor Domini. »

Nomen ejus, [Gl. int., Cassiod.] id est virtus et potentia, est *sanctum* bonis, et *terribile* impiis. [Cassiod.] Vel nomen ejus est sanctum et terribile, id est Filius, qui in humanitate sanctus est, et potentia deitatis terribilis. Ametur ergo, quia advocatus est; timeatur, quia est iudex; ne sis negligens, ne desperes. [Gl. int.] Dico terribile est, et

A terror quidem prodest, quia *initium sapientiæ timor Domini*.

VERS. 10. — « Intellectus bonus omnibus facientibus eum: laudatio ejus manet in *sæculum sæculi*. »

Intellectus, [Gl. int., Cassiod., Alcuin., Haym., Cassiod., Gl. int.] id est si intelligitur, ut discrete habeatur, et cum amore. Metus enim iudicii, janua est conversionis, si addatur discretio dilectionis. Et ipse timor, *intellectus bonus est omnibus facientibus eum*. Vel ita distingue: Terribile est nomen, et terror prodest, quia timor Domini est initium sapientiæ, quia est janua conversionis, et via ad sapientiam. Et iste intellectus, qui est in timore Domini, quo intelligitur via et janua, intentus, id est intense habitus, est bonus, id est verus et utilis omnibus facientibus eum, id est illis qui sic intelligunt hoc ut faciant, scilicet qui per timorem ad sapientiam ascendant. Deinde quid pro prædictis debeat reddi Domino subdit; *laudatio ejus Domini, manet in sæculum sæculi* [Hier., Cassiod.] Ecce intentio psalmi, unde alleluia præscribitur. A laude cœpit, in laudem finit populus fidelis. A diabolo liberatus, gratias agens, expressit quid faciendum sit hic devotis et in cœlo peragendum. Hic, quia liberat, ibi, quia coronat.

[Cassiod.] Aliter totum a principio psalmi, *confitebor*, et accipitur hoc de confessione laudis, quæ erit in futuro. Ait ergo populus liberatus: *Confitebor tibi, Domine*, in futuro, *in toto corde meo*, quia ab omnibus malis tunc liberatus in re. Tunc enim toto corde laudabitur et amabitur Deus, quando per speciem videbitur. Et hoc erit, *in consilio justorum*, [Aug.] id est in iudicio, quando cum Domino iudicabunt sancti, qui sedebunt super duodecim sedes, iudicantes duodecim tribus Israel (Matth. xix). Et in *congregatione*, id est quando de toto mundo collecti erunt justi in unum, inter quos jam nullus erit iniquus, nullus pelle ovina tectus, fraternitate falsa superbit, nullius Judæ furta tolerantur, nullus Simon Magus baptizatur, volens Spiritum sanctum emere, dum cogitat vendere: sed modo inter malos gemit Ecclesia, qui quando justi congregabuntur, ad regnum excludentur foras. Et hæc sunt *magna opera Domini*, scilicet congregatio bonorum et exclusio malorum a regno. Et hæc opera sunt *exquisita in omnes voluntates ejus*, ita exquisita facta, ut per hæc de homine impleatur voluntas Dei aliqua, si omnes voluntates ejus circa nos pensentur, per quas nullum confidentem deserat misericordia, nullius iniquitas sit impunita, quando flagellat etiam filium quem recipit. Non vult enim Deus ut peccet homo quilibet. Sicut autem non vult ut peccet homo, ita vult peccanti parcere, si poenituerit, ut vivat, ita etiam vult in peccato perseverantem punire, ut justitiæ potentiam contumax non evadat. Nihil ergo in libero arbitrio constitutum superat voluntatem Dei, etsi contra voluntatem ejus faciat. Si enim non vult ut pecces, non tamen prohibet efficaci potestate, etsi

salubri et justa præceptione. Si vult parcere penitenti, vult etiam impenitentem punire. Ita de homine semper Deus suam implet voluntatem, quia nihil facit homo de quo Deus non operetur quod vult. Magna enim opera Domini exquisita in omnes voluntates ejus. Et vere magna sunt opera Domini, quia *opus ejus est magnificentia*, id est justificatio impiorum. Quid enim magnificentius est quam justificare impium? Quæ bene dicitur magnificentia, quia ubi abundavit peccatum, superabundavit et gratia. Sed, ne putes quod opus hominis præveniat hanc magnificentiam Dei confitendo peccata, quia et *confessio*, id est delicti improbatio, quæ nondum quidem est opus justitiæ, est opus ejus. Non ergo gloriatur homo in se, qui justitiam non operatur, nisi justificatus. Credens autem in eum qui justificat impium, a fide incipit, ut bona opera, non præcedentia quod meruit, sed consequentia quod accipit, ostendant. Quid enim habes quod non accepisti? Illa confessio ergo, quæ nondum quidem est opus justitiæ, sicut et magnificentia, qua justificatur impius, opus Dei est, non hominis. *Quid ergo dicemus? iniquus est Deus*, cujus vult miserando, et quem vult indurando? non (Rom. ix). *Justitia enim ejus manet in sæculum sæculi. Memoriam.* Quasi dicat: cujus vult Deus miseretur, et quem vult indurat, et sic *memoriam fecit mirabilium suorum*, hunc humilians et hunc exaltans. Sciendum quod cum quotidie opera ejus sint mira, reservat tamen opportune quedam inusitata, quæ meminerit hominis infirmitas novitati intenta. Hoc enim miraculum maxime attentis cordibus inhærebit: quod assiduitas tamen vile fecerit. Sed quid prosunt miracula, nisi ut timeretur Deus? Quid porro prodest timor, nisi misericors det escam timentibus? nihil. Sed, *misericors et miserator Dominus dedit escam timentibus se.* Esca est panis qui de cælo descendit, quem nullus meruit, sed Dei misericordia dedit. Quod si huic vitæ tantum dedit ut peccator justificandus, Verbum carnem factum acciperet: quid in futuro glorificatus accipiet? multum quidem, quia *memor erit in sæculum testamenti sui*, id est promissionis suæ complendæ, *in sæculum*, [Cassiod., Aug.] id est in æternum. Quasi dicat: Nec totum dedit qui pignus dedit, et non contristentur sancti qui audiunt. Facilius est camelum intrare per foramen acus, quam divitem in regnum cælorum, quia *annuntiavit populo suo, Israeli*, ut apostolis *virtutem operum suorum*, quoniam quæ hominibus difficilia sunt, Deo sunt facilia, ut et divites faciat intrare in regnum cælorum, ad hoc utique annuntiabit, *ut det illis hæreditatem gentium*, Itum est enim ad gentes. Multi enim sunt vocati. Occupata est hæreditas gen-

Atium, et cameli se humiliantes per foramen acus, id est per compungentes passionis angustias intrant. *Et opera manuum ejus est veritas*, quam sancti martyres tenent, pro qua et judicantur hic, et *judicium* quo in futuro judicabunt eos a quibus hic judicantur. Teneatur ergo veritas ab his qui judicantur, quo judicent judicantes se, et etiam angelos, contra quos et hic luctantur, et nihil separet a Christo, quia *fidelia sunt omnia mandata ejus*. Non fallit, exhibet quod promisit, non tamen sperandum est ut hic habeatur: sed *confirmata sunt in sæculum sæculi*, et sunt *facta in veritate et aequitate*, id est mandant et promittunt quod verum est et justum, quia hoc verum et justum est ut hic laboretur, quod mandatur: ibi requiescat quod promittitur. Et poterimus ibi requiescere, quia *misit populo suo redemptionem* a captivitate hujus sæculi, ut ibi sit quies, *mandavit in æternum testamentum suum*, novum, non vetus. Dedit quidem olim Judæis terram promissionis, sed hoc vetus testamentum est ad veterem hominem pertinens. Sed novum mandavit in æternum, ubi nil carnale speretur, cujus hæres quisquis esse volueris, nolo te fallas, non tale aliquid mediteris adipisci, quale solet hic oculus avaritiæ concupiscere; sed quale oculus hominis non vidit. Sed primo pœnas fuge, devota gehennam, antequam desideres promittentem Deum. Cave minantem, quoniam *sanctum et terribile nomen ejus*, præ omnibus autem hujus sæculi deliciis, immortalitatis deliciarum matrem, desiderata sapientiam, sed *initium sapientiæ est timor Domini. Intellectus*. Illa delectabit casus amplexibus veritatis, sed prius donanda sunt tibi debita, quam postulanda præmia, nec extollaris, quia timor qui intellectus est, initium sapientiæ est, *bonus facientibus eum*. Hoc ideo ait, quia periculum est intelligere, et non facere. *Et laudatio ejus*, cujus timor est initium sapientiæ, *manet in sæculum sæculi*. Hoc totum præmium est, hic finis, hæc sedes perpetua, hic mandata confirmata, hæc est hæreditas Novi Testamenti.

COLLATIO IN PSALMUM CX: « CONFITEBOR TIBI, DOMINE, IN TOTO, » etc.

VERS. 2. — *Exquisita in omnes voluntates ejus.* Vox hebraica עֲשֵׂהָ נִפְתָּזֶה, habet pronomem affixum, quod ambigue poterat verti, *eorum*, vel *suas*. Idcirco Hieronymus reddidit, *exquirenda in omnibus voluntatibus suis*. Ubi eodem sensu, dicimus *in omnes voluntates ejus*, nempe Dei. Consentit Nebiensis. Alii Hebraicantes convertunt sensum, *magna opera Domini exquisita, ab omnibus volentibus ea*, ut pronomem referatur ad opera Dei, quæ homines cum admiratione debent perscrutari et laudare. Sic autem sequuntur Kimhi, ut dicunt, qui vult hic *וְעַתָּה נִפְתָּזֶה*, substantivum pro adjectivo accipi *נוֹפֶתֶזֶת וְעַתָּה*.

PSALMUS CXI

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA REVERSIONIS AGGÆI ET ZACHARIÆ (153). » A pax sapientiæ, cujus initium est timor Domini, de quo incipit, dicens :

Beatus vir qui timet Dominum. Titulus ; *Alleluia reversionis Aggæi et Zachariæ.* [Aug.] Aggæus et Zacharias longe post David fuerunt, completis LXX annis transmigrationis, tunc sub Dario rege Persarum (Jer. xxv). Hi duo prophetaverunt quod ad renovationem templi pertinere videbatur (Agg. i; Zachar. i). Et sicut in Esdra legitur, ipsi quoque in templi reedificatione fuerunt coadjutores (I Esdr. v), de qua tamen reedificatione illius actualis templi non agitur hic; sed potius de reformatione spiritualis templi, quod nos sumus. Unde Apostolus : *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. iii). Illa enim actualis templi renovatio significat renovationem novi populi ex ruina Adæ, ut portet imaginem novi hominis, sicut ante portavit imaginem veteris hominis (I Cor. xv), et post captivitatem hujus sæculi, quod septem dierum repetitione volvitur, longinquæ peregrinationis miseriam, quasi post LXX annos non ruitura mole construatur; sed beata immortalitate æternaliter solidetur. [Aug., Cassiod.] Hanc autem spirituales reparationem spiritualis templi, prædicti prophetæ intellexerunt figurari in illa actuali **245** et pro ista magna hilaritate Dominum laudaverunt. Ideoque hujus psalmi titulus, nomina eorum continet, non quod ipsi hunc psalmum scripserunt, sed quia pro spiritualis templi reparatione, unde in hoc psalmo agitur, sicut dictum est, Dominum laudaverunt. Et est sensus tituli : Hic est *Alleluia*, id est laus Dei. Laus dico, *Aggæi et Zachariæ.* Cujus rei ? *reversionis*, quia prophetæ illi laudes Dei pro spirituali reversione Christiani populi cantaverunt, sicut David hic. [Alcuin.] Vel juxta interpretationem nominum; Aggæus enim interpretatur *montanus*; Zacharias, *solemnis* : quibus significantur fideles; qui sunt montani, id est alti in virtutibus : et solemnes, id est in tribulationibus etiam gaudentes. [Cassiod.] Sicut ergo illi prophetæ, Dominum laudaverunt de hac spirituali reversione, sic Christiani qui per eos significantur, post absolutionem peccatorum Dominum laudant, tanquam a captivitate liberati, et hilares de bonis quæ habent. Ostendit enim hic psalmus post liberationem peccatorum, quanta sint bona fidelium, et quæ sit retributio perditorum. Et est etiam hic psalmus digestus per omnes litteras Hebræi alphabeti.

Intentione monet ad laudem. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo monet Propheta quid faciat beatus vir, et quanta bona gratia mereatur. Secundo agit de adventu Domini, per quem homines sunt beati, ibi *exortum est*. Tercio impiis adversa provenire asserit, ibi, *peccator videbit*. [Aug.] Perfectio autem hujus supradicti ædificii, est illa ineffabilis

VERS. 1. — « Beatus vir qui timet Dominum; in mandatis ejus volet nimis. »

Beatus vir qui timet Dominum, non mundum, [Cassiod.] quia timor mundi miseros facit, sed timor Domini appetere facit ea, per quæ homo beatus est. *In mandatis ejus volet* vel cupit nimis vel multum. Hoc facit timor Dei, ut velit. [Alcuin., Aug.] Et nota quod non ait, faciet, sed, *volet* multum, quia sufficit velle si perficiendi mandata desit facultas, quia pax est hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii), et si non adeo proficiat homo in eis implendis, quia tentatio est vita ista humana super terram, sicut ait Job (Job vii) : *Et corpus quod corrumpitur, aggravat animam; et terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem* (Sap. ix). Et inde quia timet Dominum, et volet nimis,

VERS. 2. — « Potens in terra erit semen ejus : generatio rectorum benedicetur. »

Potens in terra erit semen ejus, [Gl. int.] ut neque mors, neque vita separet eum a charitate Dei. A simili messis, quæ nulla tempestate potest dejici. Vel de futuro potest accipi. [Cassiod.] Et quia supra dixit beatum esse qui timet Dominum; ecce hic præmia illius beatitudinis ostendit dicens, quod *semen ejus*, id est merces boni operis, *erit potens in terra*, non in hac ubi sancti sunt derisui, sed celesti, ubi fulgebunt sicut sol. [Aug.] Vel etiam hic in isto tempore quo minus videtur, semen ejus, id est opera misericordiæ, unde messis æterna colligitur. Erit potens, quia re minima etiam ut magna cælum emitur, ita calice aquæ frigidæ, et duobus minutis viduæ, sicut dimidio bonorum Zachæi. Et *generatio rectorum*, [Cassiod., Aug.] non generatio carnis, sed imitatio, id est imitatores justorum. Vel, generatio rectorum, id est opera rectorum, *benedicetur* æterna retributione. Recti sunt qui non resistunt patri emendanti, et credunt promittenti, non credunt perisse opera sua, cum eis temporaliter non retribuitur. Sunt enim quidam ad terrena curvi, qui bona illa agunt, mercedem a Deo hic sperantes, vel hominibus placere volentes, quæ non facit beatus vir, qui nec gloriam hominum nec terrenas concupiscit divitias. Et tamen

VERS. 3. — « Gloria et divitiæ in domo ejus : et justitia ejus manet in sæculum sæculi. »

Gloria et divitiæ sunt in domo ejus, [Aug., Cassiod.] id est in corde secreto, ubi habitat cum spe vitæ æternæ, ubi divitiæ sanctæ, et gloria æterna reponuntur. *Et justitia ejus*. Hæc est gloria ejus, hæc sunt divitiæ ejus, quæ tamen habet a Deo, *manet in sæculum sæculi*, id est in æternum reponuntur, quia non temporaliter beatus est.

PARS. II. VERS. 4. — « Exortum est in tenebris A
« lumen rectis corde; misericors et miserator et
« justus. »

Exortum est. [Cassiod.] Secundo agit de adventu Domini, per quem homines ex peccatoribus in æternum liberati sunt. Quasi dicat: Hæc omnia inde sunt, quia *lumen*, id est sol justitiæ, in *tenebris exortum est rectis corde*, [Gl. int., Haym.] id est exortum est ut tenebras pellat et rectos faciat. Quod est illud lumen? Dominus *misericors* natura, et dum exspectat, et *misorator* exhibitione, dum justificat, et *justus* remunerando. Vel ita, exortum est. Supra dixit bona beati, nunc dicit unde beatus; [Cassiod.] quia *exortum est in tenebris*. Lux illa gratior est, quæ in tenebris oritur, sed non aliis orta est lux, nisi rectis corde, quod lumen? Dominus *misericors* et *misorator*, [Aug.] qui pius est confidentibus, et *justus* contemnentibus; sed ne terreat te justitia, quia,

VERS. 5. — « Jucundus homo qui miseretur, et
« commodat, disponet sermones suos in judicio :
« quia in æternum non commovebitur. »

Homo ille jucundus vel *suavis*, [Aug.] id est gratus est Deo, *qui miseretur*, animo condonando aliis, quo sibi veniam meretur, et *commodat*, [Aug., Cassiod.] id est dat aliis cum spe futuri, vel sumptum pecuniæ, vel laboris industriam, quod est commodare, ut ei detur in futuro. [Aug.] Hæc sunt duo officia benignitatis ignoscendorum peccatorum et beneficiorum erogandorum. Unde : *Dimittite et dimittetur vobis : date, et dabitur vobis* (Luc. vi). Hæc de illo superiori versu pendunt; *Gloria et divitiæ in domo ejus*. [Cassiod.] Vel, *miseretur*, qui dat egentibus; *commodat*, qui mutuum præstat, post tantumdem recepturus, *disponet* vel disponit, *sermones suos*, [Aug.] quibus defendatur, in *judicio* futuro, quia hæc facta sunt quasi sermones, quibus defendetur in *judicio* : quod non erit ei sine misericordia, quia ipse misericordiam fecit. [Alcuin.] Et dicitur hoc a simili alicujus præmeditantis causam suam, ut eam firmis allegationibus in *judicio* muniat. [Hier., Cassiod., Gl. int.] Vel, disponit hic sermones suos in *judicio*, id est discrete dicit omnia et disponit; et vere, *quia* in futuro locatus ad dexteram in æternum non commovebitur, id est nunquam a gloria Domini separabitur, et si cadit hic ut Petrus cecidit. Dico non commovebitur, sed

VERS. 6. — « In memoria æterna erit justus : ab
« auditione mala non timebit. »

In memoria æterna erit justus, [Aug.] ut audiat, *Venite, benedicti Patris mei*, etc. (Matth. xxv). quia generatio rectorum tunc benedicetur, sicut supra dictum est. Et *non timebit ab auditione mala* quæ est damnatis, quibus dicitur: *Ite, maledicti, in ignem æternum* (ibid.). Quod dicitur his qui a sinistris ejus erunt, et quia hic in futuro erunt justo. Itaque patet quod hæc non sua querit, sed quæ sunt Christi; labores patienter sustinet, promissa fidenter exspectat. Unde subdit :

VERS. 7. — « Paratum cor ejus sperare in Domino,
« confirmatum est cor ejus; non commovebitur
« donec despiciat inimicos suos. »

Paratum cor ejus sperare in Domino, [Aug., Alcuin.] non in mundo, nec ullis tentationibus frangitur, quia *confirmatum est cor ejus*, vel, *ab auditione mala non timebit*, id est si quis mala minatur, non timet, [Cassiod.] quia paratum est cor ejus sperare in Domino, non in mundo; et quia sperat, confirmatum est cor ejus, quia nulla re sæculi mollescit. Et *non commovebitur* videns alios ridere in terra morientium, et se irrideri. [Aug.] Non commovebitur a spe sua, donec res veniat. Unde subdit : *Donec existens in terra viventium; inde despiciat inimicos suos quoscunque*. Et propter hoc futurum.

VERS. 8. — « Dispersit, dedit pauperibus; ju-
« stitia ejus manet in sæculum sæculi, cornu ejus
« exaltabitur in gloria. »

Dispersit, [Hier., Haym.] ut multis, et *dedit gratis pauperibus* non divitiibus. Ecce iste emebat quod non videbat; sed iste thesaurum in cælo servabat, qui esurire et sitire in pauperibus dignatur in terris. Vel ita continua : [Aug., Alcuin.] aliis non mutatis, sperat justus, et non temere, quia, *dispersit*, etc. Sequitur : *Et justitia*. Quasi dicat : sua dedit, et *justitia ejus manet in sæculum sæculi*, id est ipse juste et pie vixit. Vel ita, quia dispersit et dedit. [Cassiod.] Igitur *justitia ejus est*, id est ipse operatur *justitiam*. Qui enim dat sua, *justitiam operatur*. Et hæc *justitia ejus manet in sæculum sæculi*, quia Deo custode nil perit. *Et cornu ejus*, [Aug., Cassiod.] cujus humilitas a superbis contemnebatur, *exaltabitur in gloria*. Qui enim hic humilis fuit, ibi potestatem habebit.

PARS. III. VERS. 9. — « Peccator videbit et irasce-
« tur dentibus suis, fremet et tabescet; desiderium
« peccatorum peribit. »

Peccator videbit. [Cassiod.] Tertio contra hoc quod justo accidet impiis, provenire asserit. Et nota quia, sicut supra enumeravit bona beatorum, ita hic mala iniquorum; bonis beatorum hortatur, malis iniquorum terret. Et est iste psalmus institutorius fidelium. Quasi dicat : *Cornu humilis exaltabitur, et peccator videbit*, [Aug.] hoc scilicet cornu humilis exaltari, et *irascetur* sera et infructuosa poenitentia, dicens : Quid vobis profuit superbia et divitiarum jactantia? Et *dentibus suis fremet et tabescet*. [Cassiod.] Quasi dicat : Malum invidiæ apud se retinet, nulli tamen nociturus his se affligit, quibus ante bonos vexavit. Vel per hoc quod dicit : *Fremet*, [Aug.] simpliciter signum anxietatis notatur, quia secundum illud, *ibi erit fletus et stridor dentium* (Matth. viii), et *tabescet*, quia non poterit reviviscere per poenitentiam, quia *desiderium peccatorum peribit* nullo succedente solatio, cum omnia transierint velut umbra.

COLLATIO IN PSALMUM CXI : « BEATUS VIR QUI TIMET DOMINUM, » etc.

VERS. 7. — *Donec despiciat inimicos suos. Recte interpretes reddidere. Alii simpliciter pro despiciat, vertunt aspiciat, ut intelligas ultionem, aut simile*

A quid. Unde Sanctes dixit, *donec videat in hostibus suis quod optat*; vel, ut Munsterus, *ultionem*. Certum est tamen Hebræis quoque *ראה נאחא despiciere, sonare*, quod et intellexit Pellicanus, tale subdens interpretamentum, *contempserit omnes dolos, et persecutiones illorum, quas casso labore intentant*.

PSALMUS CXII.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

Laudate pueri Dominum. Titulus : Alleluia. [Cassiod., Alcuin.] Eadem voce laudis intituitur iste psalmus, qua et superior, quia merito laudandus est, qui merito humilitatis gentes assumit : titulum vero psalmus exponit. *Alleluia*, enim ut diximus, interpretatur, *laudate Dominum*, qualiter et psalmus incipit. Intentio : Monet ad laudem. Modus. Bipartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo monet Propheta devotos, ut laudent jugiter, et ubique prædicent. Secundo ipse facit quod alios monet, id est laudat Deum, ibi, *quis sicut Dominus*. [Aug., Alcuin.] Ad laudem ergo monens ostendit, qui et quem, et quandiu, et ubi, et quare laudent, dicens :

246 VERS. 1. — « Laudate, pueri, Dominum : « laudate nomen Domini. »

Laudate Dominum, o vos, pueri, simplices et puri, [Aug.] quia debent laudare qui sunt puri, id est parvuli, non sensu sed malitia, maxime superbia, id est humiles. Unde Apostolus : *Nolite effici pueri sensibus, sed malitia parvuli estote, ut mentibus perfecti sitis* (I Cor. xiv). [Aug., Alcuin., Gl. int.] Ideoque facta contentione inter apostolos, quis eorum major esset, assumpsit Jesus parvulum, et statuit illum in medio discipulorum, et ait : *Qui non humiliaverit se sicut parvulus iste, non intrabit in regnum celorum* (Matth. xviii), quia tales per angustam portam valent intrare (Matth. vii). Vos ergo pueri, qui assumimini, laudate Dominum in essentiam. *Laudate nomen Domini*. [Cassiod., Aug.] Nomen laudat, qui virtutes ejus prædicat. Et hoc faciunt pueri, id est humiles et puri, qui intrant per angustam portam. Et ideo nemo nisi puer intrat in regnum celorum. Tales digne laudant, quibus non obviat superbia. Prostrata enim superbia et exstincta, ex ore infantium perficitur laus. Indigne autem cantant ista, qui se magnos putant, qui cognoscentes Deum non sicut Deum glorificant, aut gratias agunt. Et quia illi soli laudant digne qui puri sunt, tanquam pueri : Ideo post omnia dicit puer : *Benedicamus Domino*. [Alcuin., Aug.] Vel, laudate nomen Domini, id est ita operamini, ut alii videntes opera vestra bona, glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est (Matth. v). Ecce dixit qui et quem laudare debeant, deinde subdit, *quandiu laudandus sit, scilicet semper*, dicens :

VERS. 2. — « Sit nomen Domini benedictum : ex hoc nunc et usque in sæculum. »

Sit nomen Domini. [Cassiod.] Quasi dicat : Ne ad horam putetis me imperare laudem; sed sit semper *nomen Domini benedictum*, [Gl. int., Hier., Aug.] non blasphemetur ex hoc, id est ex quo incipitis.

Et nunc, id est in progressu, et usque in sæculum, id est in æternum. Ideo dico ex hoc, et subdo usque in sæculum, quia incipitis, ex quo vobis dicitur, sed sine fine laudate eum, non vos, etiam cum magni fueritis.

VERS. 3. — « A solis ortu usque ad occasum, laudabile nomen Domini. »

B *A solis ortu*. [Aug., Cassiod.] Hic dicit quod ubique debeat laudari. Quasi dicat : Non impero laudare ad horam, nec etiam localiter, sed sit *laudabile nomen Domini*. Etiam *a solis ortu usque ad occasum*, [Cassiod.] id est ubique, non apud Judæos tantum, per circuitum solis, quasi per quamdam lineam, mundum significet, [Haym.] in quo toto laudandus est Deus; deinde subdit cur sit laudandus.

VERS. 4. — « Excelsus super omnes gentes Dominus : et super cælos gloria ejus. »

C *Excelsus*, [Haym.] Quasi dicat : Ideo laudate, quia Dominus est *excelsus super omnes gentes, et gloria ejus est super cælos*. [Cassiod.] Per gentes omnia terrena, per cælos omnia cælestia notat, ut per hæc duo omnes creaturas indicet sibi subjectas. Vel per gentes, carnales; per cælos, spirituales significat, super quos excelsus est Deus. Vel ita, Dominus est excelsus super omnes gentes, id est homines. [Aug.] Et gloria ejus est super cælos, ubi homines vident fulgere deos quos colunt, id est solem et lunam et hujusmodi. Cæli ergo supra se habent illum, quem humiles secum in pectore habent. [Alcuin.] Vel cælos apostolos dicit, per quos regnat in gentibus, quas suo nomine significat. Et est, ideo omnes ad laudem invito, quia super omnes est regnaturus.

PARS II. VERS. 5. — « Quis sicut Dominus Deus noster qui in altis habitat; et humilia respicit in cælo et in terra. »

D *Quis sicut*. [Cassiod.] Secundo ipse agit quod alios monet, ut et facto alios doceat. Quasi dicat : Vere Dominus est excelsus. *Quis enim est sicut Dominus Deus noster?* Quasi dicat : Nullus, qui per se possit ut ipse. Ipse est *qui habitat in altis*, [Aug., Cassiod.] id est in angelis sanctis, quos exaltat sic; ut non superbos faciat; et licet sit altus, non tamen despicit humiles. Et, id est quia, *respicit intuitu misericordiae, humilia* hi sunt qui dono ejus sunt alti, et in eis sedet. Respicit humilia, et quæ sunt in cælo, id est humiles angelos, et quæ sunt in terra, id est humiles sanctos, quos ita respicit; sicut e converso, odit superbos. Vel ita ipse est : [Aug.] Qui habitat in altis, id est in sanctis, quos sine superbia exaltat. Et respicit humilia, eosdem, scilicet in quibus habitat, quia in carne et in spiritu humilitas eorum

respicitur. Unde subdit : In cœlo, quasi dicat : Humilia dico, in cœlo, propter spiritus libertatem; et in terra, propter corporis servitutem. Quasi dicat : humilitatem habent in spiritu, et ostendunt in opere. Vel respicit quosdam, in cœlo, id est eos quos vocavit jam, et habitat in eis, et quosdam in terra respicit eos, scilicet quos vocat, ut habitet in eis. Illos enim possidet cœlestia cogitantes; istos excitat terrena somniantes. Vel potius cœli sunt, qui cum Domino judicabunt; terra cætera multitudo sanctorum, qui constituentur ad dexteram, ut recipiantur ab eis in æterna tabernacula, quos sibi amicos fecerunt de mammona iniquitatis. Humiles tamen sunt hi et illi, quia meminerunt utrique quid per suam fecerunt malitiam; et quid facti sunt per Domini gratiam. Et est, respicit humilia in cœlo, id est sanctos, qui cum Domino sedebunt iudices aliorum, qui hic cœlestia seminaverunt. Et in terra, id est eos qui indicabuntur et salvabuntur, qui hic terrena reddiderunt. Merito cœli humiles sunt, quia ipse est

VERS. 6. — « Suscitans a terra inopem; et de stercore erigens pauperem. »

Suscitans per solam gratiam a terra, [Aug., Cassiod.] id est de labe corporis, prius inopem, id est illos qui prius inopes erant, et etiam adhuc sunt, quandiu gemunt in corpore. Et est, *erigens pauperem de stercore* carnalis voluptatis. De stercore enim erigitur, cui carnis vitia dominantur. Ad quid erigit?

VERS. 7. — « Ut colloceat eum cum principibus : cum principibus populi sui. »

A *Ut colloceat eum cum principibus*, [Aug., Cassiod.] id est cum angelis, et cum principibus populi sui, id est cum apostolis. Quasi dicat : Ad hoc erigit pauperem, ut addat eum ordinibus cœli, qui sunt ex angelis et hominibus.

VERS. 8. — « Qui habitare facit sterilem in domo matrem filiorum latantem. »

Qui habitare facit. [Cassiod., Aug.] Hic exponit ubi suscitatur et erigit in Ecclesia, scilicet quæ ante adventum sponsi sterilis erat (Galat. iv) : modo vero est mater multorum lacta et feta. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat : Non solum erigit quos locet cum principibus iudices. Sed ipse est *qui facit sterilem*, scilicet Saram, id est Ecclesiam gentilem, quæ prius sterilis fuit; unde per Saram significatur, eam inquam, facit habitare in domo, id est in Ecclesia Judæorum, inter ipsos Judæos, ut in lapide angulari duo parietes conjungantur (Ephes. ii), et ut fiat unum ovile (Joan. x). [Aug.] Ipsam dico *latantem matrem filiorum*, id est fidelium per omnes gentes, quia sunt multi filii desertæ, qui si non omnia relinquunt, faciunt tamen sibi amicos de mammona iniquitatis (Luc. xvi), id est per opera misericordiarum, ex persona quorum hæc dicuntur, de quibus Isaias loquens ad Ecclesiam, ait : *Dicent, inquit, in auribus tuis, filii quos amiseras; angustia est nobis in loco isto* (Isa. xliix), facite itaque nobis et nunc locum, in quo commoremur. Tu vero dicis in corde tuo, quis generavit mihi istos? Quis ergo educavit mihi istos? quasi cum sciam me esse sine filiis et viduam?

PSALMUS CXIII.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

In exitu Israel. Titulus : *Alleluia*. Item hic alleluia ponitur ex alio negotio. [Cassiod.] Sicut enim ex diversis actibus Deus laudatur, ita ex variis negotiis iste titulus adnotatur. Hic enim ab initio Hebræi populi, Propheta incipiens per magna miracula illi populo exhibita, Christum mundo datum nuntiavit. Per quas similitudines, id est per earum significata etiam quisque Christianus liberatur. [Aug.] Erant enim illa miracula figuræ mysteriorum spiritualium Christi et Ecclesiæ, quod in psalmi expositione clarescet. Hic ergo non narrantur præterita tantum, sed futura prædicuntur, quia in illis gestis futura significabantur. Et ideo, non omnia hic dicuntur, quæ ibi gesta sunt. Sed quedam aliter, ne putetur Propheta recolere tantum præterita. Intentio : [Cassiod.] Ad cultum et laudem veri Dei invitatur. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo dicit Propheta, quæ mirabilia dedit Deus Hebræis in figura : et Christianis in spiritu. Secundo, interrogat quare hæc facta sunt, ibi, *Quid est tibi mare*. Tercio simulacra inania gentium probat, et religionem Dei commendat, ibi, *simulacra*. Incipiens ergo Propheta a mirabili narratione, ait :

VERS. 1. — « In exitu Israel de Ægypto, domus Jacob de populo barbaro. »

B *In exitu Israel de Ægypto*, scilicet *Domus Jacob de populo barbaro*, [Alcuin.] cum populus Israel de Ægypto, id est de populo barbaro, exiret.

VERS. 2. — « Facta est Judæa sanctificatio ejus; Israel potestas ejus. »

Facta est Judæa sanctificatio ejus, [Alcuin.] id est sanctificatus est populus ille in Judæa, id est in terra promissionis colendo verum Deum, quæ terra ante erat per idololatriam polluta. *Et Israel potestas ejus* facta est terræ, id est potens factus est in ea. Qui enim in Ægypto fuerant servi, ibi Ecclesia facti sunt domini. Ergo

VERS. 3. — « Mare vidit et fugit; Jordanis conversus est retrorsum. »

Mare Rubrum vidit populum de Ægypto exeuntem, et *fugit*, [Hier.] id est divisum est, ut populus pede sicco transiret. *Et Jordanis conversus est retrorsum*, [Aug.] Hoc aliter dicit quam factum fuerit. Ibi enim legitur stetisse Jordanis ab ea parte qua aquæ desuper influebant; nec quidquam ibi dicitur de gestibus montibus, de quibus hic dicitur : *Montes exsultaverunt*. Sed tam ibi facta, quam hic dicta figura

aunt, [Hier., Aug.] ergo per Israel et Jacob, recte intelligitur populus Christianus, qui prius est Jacob, id est *luciator*; post Israel, id est *videns Deum*. Per *Ægyptum* vero, quæ interpretatur *afflictio*, intelligitur sæculum. [Alcuin.] Sicut ergo populus ille cum exiret de *Ægypto*, sanctificatus et potens factus est in *Judea*: ita Christianos exeuntes de peccatis sanctificat confessio. [Aug.] *Judea*, enim interpretatur *confessio*. In exitu, spirituali, qui fit mente et ope Dei, *Israel*, id est videntium Deum, de *Ægypto*, id est de afflictione sæculi, cui renuntiant, [Hier.] scilicet *domus Jacob*, id est Ecclesia, quæ est domus luctantium, quod prius sumus, quam *Israel*, de populo barbaro, [Aug., Cassiod.] id est a blasphemis gentium, a quibus mente semoti esse debemus. [Aug.] Vel a turba dæmonum; barbara enim lingua est, quæ Deum non laudat. In illius, inquam, exitu, facta est *Judea*, id est confessio, *sanctificatio ejus*, quæ sanctificatio est in corde, quod purgat confessio, et per eam facti *Israel*, possunt resistere vitiiis, et esse filii Dei: Unde subdit; *Israel potestas ejus*. Quasi dicat: Per confessionem sanctificatus est, et per eam factus est, *Israel*, id est videns Deum, et ejus facti *Israel*, est, potestas resistendi vitiiis, et ut sit Filius Dei, secundum illud; *Dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine ejus* (Joan. 1). Et hoc, *mare*, sæculi, vidit, id est peccatores sæculi. Et fugit, id est retro fit, ut via sine contradictione ad spirituales libertatem pateret, Et *Jordanis*, qui interpretatur *descensus*, id est humiles baptizati, *conversus est retrorsum*, id est ad eum unde orti sunt redierunt. Bonum ergo est illis ut retrorsum convertantur, fiatque Deus illis ante faciem, quem sibi a tergo 247 potuerunt, et sic posteriorum obliti in ea quæ ante sunt se extendant. [Cassiod.] Vel quia *Jordanis* in mare decurrit, per eum significatur illi qui variis desideriis rapiunt alios in magnum mare, id est in hujus sæculi amaricantem malitiam; sed hæc in adventu Domini cessant, quasi conversa retrorsum, Et hoc est quod dicit, *Jordanis conversus est retrorsum*. Et tunc

VERS. 4. — « Montes exsultaverunt ut arietes: et colles sicut agni ovium. »

Montes, [Aug.] id est dispensatores verbi Dei, scilicet apostoli, *exsultaverunt*, vel gestierunt, qui sunt ut *arietes*, id est ut duces populi, qui cornibus utriusque testamenti hæreticos debellant et superstitiones diruunt. Unde alibi: *Afferre Domino filios Dei, afferre Domino filios arietum* (Psal. xxviii) (154). Et sexta mansio filiorum *Israel* de *Ægypto* venientium fuit *Helim* (155) quæ interpretatur *arietes*, ubi erant duodecim fontes, et LXX palmæ (Exod. xv), quibus significantur duodecim apostoli, et septuaginta discipuli, quos in sexta ætate elegit Dominus, ut per quatuor mundi partes Christi victoriæ palmam portarent: destruentes gemino cornu utrius-

(154) Ex Hier. hic et in psalm. xxviii; et Alcuin.

(155) Ex Hier. ad Fabiolam de XLII mansionibus; et Alcuin.

A que Testamenti omnem scientiam adversus Christum se erigentem. Et colles, dicti a colendo, [Cassiod.] id est mediocres, exsultaverunt, qui semen fidei receperunt (1 Cor. iv), qui sunt, sicut agni ovium, [Aug.] id est per Evangelium ab arietibus geniti, non invidi, innocentes; per arietes generati in fide. Non enim ad litteram, hæc tantum accipienda sunt. Unde per *Jordanem*, id est per antiqua facta hic signari, non ambigas, quæ hodie spiritualiter sunt.

PARS. II. VERS. 5. — « Quid est tibi mare quod fugisti: et tu *Jordanis*, quia conversus est retrorsum. »

Quid est tibi mare. [Aug.] Secundo interrogat quare hæc fiant, ut excitet admirationem, et solvit, ibi, a facie Domini. Quasi dicat: Mare fugit, et *Jordanis* convertitur retrorsum, sed hæc videntes mirantur, dicentes: *Quid est tibi mare*, id est sæculum, quod fugisti? Quasi dicat: Quid est, o sæculum quod tua impedimenta cesserunt, ut tot millia hominum mundo renuntiantium ad Dominum convertantur? et hoc est quod sequitur: *Et tu *Jordanis**, [Cassiod.] scilicet o vos qui variis desideriis fluitis, quid est quia conversus es retrorsum? id est a tuo proposito. Quasi dicat: Cur vestras consuetudines dimisistis. Item, o vos

VERS. 6. — « Montes exsultastis sicut arietes: et colles sicut agni ovium. »

Montes, [Aug.] quibus dicitur in fine: *Euge, serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui* (Matth. xxv). Quid est quod exsultastis sicut arietes, et vos colles quibus dicitur: *Venite, benedicti Patris mei*; etc. (ibid.) Quid est quod exsultastis sicut agni ovium. Ecce cur:

VERS. 7. — « A facie Domini mota est terra, a facie Dei Jacob. »

A facie Domini. [Cassiod.] Ipse qui quæsierat solvit; et fit duobus prædictis una responsio, quia unus auctor et mare et *Jordanem*, id est sæcula fecit obstupescere, et sua, id est montes et colles gaudere. Christo enim apparente moti sunt homines a sua superstitione ad cultum Domini. Quasi dicat: Ideo hæc facta sunt, quia terra quæ prius erat pigra ad bene operandum mota est, [Aug.] vel commota est a sua superstitione ad cultum Dei ut solidius firmetur. Et hoc, A facie Domini, id est a presentia Domini, qui dicit: *Vobiscum sum usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii). Vel, a facie Domini, [Haym., Gl. int.] id est a cognitione Domini, quam habent. Vel, a facie Domini, id est a clementia Domini, id est ab ira ejus quam prævident futuram, et quasi quis quæreret: Quis est Deus? subdit, a facie Dei Jacob? [Hier., Alcuin.] Quasi dicat: Dominus a cujus facie movetur terra, est Deus Jacob, scilicet non est Deus recens. Vel qui facit suos luctari, ipse etiam est:

VERS. 8. — « Qui convertit petram in stagna A : aquarum : et rupem in fontes aquarum. »

Qui convertit petram in stagna aquarum, et rupem in fontes aquarum, [Aug.] id est se prius durum cum ignoraretur, liquefecit ad irrigandos fideles, ut sit in eis fons aquæ vivæ salientis in vitam æternam (Joan. iv), quod factum est cum ipse resurgens aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas (Luc. xxiv). Ipse ergo Dominus prius erat quasi petra et rupes, donec apertis Scripturis velut fons influeret, atque inundaret in omnes credentes, dicens : *Si quis sitit, veniat ad me et bibet* (Joan. vii). Vel ita, ipse est *qui convertit petram*, id est dura corda Judæorum, in *stagna aquarum*, [Cassiod.] id est ad aquam baptismi, et *rupem*, id est gentiles, in *fontes aquarum*, ut et ipsi emanent irriguos fontes prædicationis.

VERS. 9. — « Non nobis, Domine, non nobis : sed nomini tuo da gloriam. »

Non nobis, [Cassiod.] Cum dixit Deum dare bona, petit ut propter nomen suum det ea, quia merita non videt in hominibus. Quasi dicat : Ita de petra emanat aqua, et hæc non meritis data est, sed tua misericordia : et hoc est, o Domine, non nobis Judæis, non nobis gentibus, [Haym.] id est non meritis nostris : *Sed nomini tuo da gloriam* [Aug., Cassiod.] quia est hæc gratia erumpentis aquæ de petra non pro meritis nostris, sed illo miserante data est. Unde non ait, da bona ; sed pro eo dicit, da gloriam, quia pro bonis datis, nobis gratis, gloriosus appareret. Gloria est enim cum in meritis dat : ergo da gloriam nomini tuo, id est da nobis pietate tui nominis bona, pro quibus nomen tuum glorificetur. Gloriam dico procedentem,

VERS. 10. — « Super misericordia tua et veritate tua, nequando dicant gentes : Ubi est Deus eorum ? »

Super, id est de, *misericordia tua*, qua impios vocas, et peccantibus parcis. *Et de veritate tua* qua non venientes judicas, et bonis præmia promissa restituas. In misericordia enim vocat impios, et peccantibus parcit. *In veritate*, impios et non venientes judicat et punit, et præmia promissa restituit. [Alcuin.] Vel ita : Gloriam, dico, procedentem, super misericordia tua, id est de reparatione humani generis. Et de veritate tua, id est de promissione impleta, qua promisisti adventum Filii. Ideo da gloriam, *nequando dicant gentes : Ubi est Deus eorum ?* (156) Hoc sæpe impii imputant bonis afflictis, etiam hoc solent dicere nobis gentes, quæ habent visibiles deos, quia invisibilem Deum colimus. Quod ne semper dicant, ait : Nequando, etc. [Aug.] Quasi dicat : Da gloriam, nequando dicant gentes, ubi est Deus eorum ? quod tunc implebitur, quando, scilicet signum Filii hominis apparebit in cælo, cum eis adhuc non credendus prædicatur, sed jam tremendus ostenditur.

(156) Ex Aug. in II concione Psa.

VERS. 11. — « Deus autem noster in cælo ; omnia quæcunque voluit fecit. »

Deus autem noster, [Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat : Gentes quærent ubi est, nos autem respondemus, *Deus noster autem est in cælo*, id est in Christo homine, secundum illud : *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi* (II Cor. v). [Aug., Cassiod.] Vel, in cælo, id est potens super omnes creaturas. Vel in cælo sursum, alia littera, quia omnia corpora cælestia et terrestria transgreditur. Et omnia quæcunque voluit in corporalibus vel in spiritualibus, fecit, per quod omnipotens apparet.

PARS. III. VERS. 12. — « Simulacra gentium argentum et aurum : opera manuum hominum. »

Simulacra, [Cassiod.] Tercio, inania gentium simulacra improbat, et religio Dei quam sit utilis ostendit. [Aug.] Est hic perfecta demonstratio, in vituperatione et laude. Ostensa enim potentia nostri Dei ex operibus, transit ad deos gentium visibiles. Quasi dicat : Noster Deus talis, sed *simulacra gentium*, non utique veri dii, sunt, *aurum et argentum*, in materia, de qua sunt, gentiles habent quidem et lignea et fictilia ; sed pretiosiora ponit, quibus major reverentia exhibetur, ut qui in his erubescit facilius in cæteris erubescat. [Alcuin., Aug.] Dico sunt argentum et aurum, sed quia hæc fecit Deus, inquit, *opera manuum hominum*, sunt in forma. Quasi dicat : Hæc venerantur quod inde fecerunt. Materiam namque creavit Deus, sed stultitia hominum formam addidit [Aug.] Noli ergo manus addere ut ex eo metallo quod fecit verus Deus velis facere falsum Deum : imo falsum hominem, quem pro vero venereris Deo, quem, si quis pro vero homine, etiam in amicitia reciperet, insaniret. Sunt ergo, opera manuum hominum, quia manu hominum sunt formata ; sed non habent membrorum officia. Unde subdit :

VERS. 13. — « Os habent et non loquuntur : oculos habent et non videbunt. »

Os habent et non loquuntur, [Aug.] Homo illis melior est, qui loquitur. Hoc est enim proprium hominis, scilicet loqui. Cætera vero, quæ sequuntur, communia sunt homini cum bestiis, ut non solum homines, sed et belluas, seias simulacris esse anteponendas. Plus autem valet in affectibus miserrum forma, viventis similis, scilicet quod, os habent, etc., quam ad eos corrigendos quod non vivit, nec officiis membrorum potest uti. *Oculos habent et non videbunt*.

VERS. 14. — « Aures habent et non audient : nares habent et non odorabunt. »

Aures habent et non audient, nares habent et non odorabunt, [Aug.] Manifesta et evidentissima sunt hæc. Quis enim puer interrogatus non hoc certum esse responderet quod simulacra os habent et non loquuntur ; oculos habent et non videbunt, etc., quæ divinus sermo contextit. Cur ergo Spiritus sanctus

a Deo inculcat in multis Scripturæ locis, quæ sunt omnibus nota, quia effigies viventis similis homines seducit, ut putent in ea esse occultum numen, et non esse sine vivo habitatore. Unde et dæmonia ad possidenda simulacra invitant, quorum præsentium varia fallacia, mortiferi seminantur, et multiplicantur errores. Hæc autem alibi damnat Propheta, dicens: *Omnes dii gentium dæmonia* (Psal. xciv), prudentiores vero dicunt se nec idola, nec in eis dæmonia colere; sed quæ per idola significantur, ut per hoc aerem, per illud terram, etc., et hujusmodi: Hos transeunt et alii dicentes se non colere ipsa corpora, sed quæ illis regendis præsentent numina, ut Jovem, Mercurium, et hujusmodi, quæ omnia damnat Apostolus dicens: *Qui commutaverunt veritatem Dei in mendacium, et servierunt creaturæ potius quam Creatori* (Rom. i).

VERS. 15. — « Manus habent et non palpabunt; pedes habent et non ambulant; non clamabunt in gutture suo. »

Manus habent et non palpabunt. [Aug.] Hoc et simiæ possunt, quæ manibus contrectant, meliores itaque illis sunt. *Pedes habent et non ambulant, non clamabunt in gutture suo.* Melior est bestia, quæ si non loquitur, clamorem habet in faucibus, et notandum quod post loqui, quod est proprium hominis, hoc belluis commune addit, ut pro bestiis intelligas dictum, etc., quæ supra dixit belluis communia, non solum ad homines referas; nam et vident et audiunt, et olfaciunt, et ambulant, ut non solum homines, sed etiam belluas simulacris præponendas cognoscas: ut si pudet adorare bestiam hæc omnia habentem, multo magis pudeat, te adorare mutum et carens vita sensuque simulacrum.

VERS. 16. — « Similes illis fiant qui faciunt ea; et omnes qui confidunt in eis. »

Similes illis fiant. [Gl. int.] Quasi dicat: Quia talia sunt simulacra, itaque omnes qui faciunt ea, et omnes qui confidunt in eis, adorantes ea, similes illis fiant. [Aug.] Videant ea apertis et viventibus oculis, et adorent clausis et mortuis mentibus simulacra non videntia, nec viventia. [Alcuin.] Vide ergo erubescibilem culturam, dum ait: Similes illis fiant, quod vere sunt, sicut dictum est. Vel, similes illis fiant, id est similes se eis esse intelligant, ut dissimiles fieri laborent.

248 VERS. 17. — « Domus Israel speravit in Domino; adjutor eorum et protector eorum est. »

Domus Israel. [Cassiod., Alcuin.] Hic commendat Christianæ religionis utilitatem: Quasi dicat: Gentes confidunt in simulacris, quæ juvare non possunt. *Domus autem Israel,* [Cassiod., Aug.] id est generalis Ecclesia speravit quod non videtur, in Domino mundo abjecto, ut autem perduret usque in finem patientia, adjutor, etc. [Haym., Cassiod.] Vel ita continua. Speravit dico, unde, Dominus est adjutor eorum in bonis agendis, et protector eorum contra diabolicas fraudes. [Aug.] Ne autem videatur

majoribus jam esse res quæ minoribus est spes, addit,

VERS. 18. — « Domus Aaron speravit in Domino, adjutor eorum et protector eorum est. »

Domus etiam Aaron, [Cassiod., Aug.] id est ordo etiam sacerdotum speravit in Domino, et Dominus est adjutor eorum, ut et ipsi perseverent. *Et protector eorum est,* ne eis noceatur. Ideo minorum et majorum est Dominus adjutor, quia utrique timent Dominum. Et

VERS. 19. — « Qui timent Dominum speraverunt in Domino; adjutor eorum et protector eorum est. »

Qui timent Dominum, in omni gente, [Haym., Cassiod.] speraverunt in Domino. Hæc duo, scilicet spes et timor, beatos faciunt; et Dominus adjutor eorum, et protector eorum est; [Aug.] non enim nos nostris meritis prævenimus misericordiam Dei, sed

VERS. 20. — « Dominus memor fuit nostri; et benedixit nobis. »

Dominus memor fuit nostri. [Hier., Haym., Cassiod.] Vel ita continua, vere adjutor; nam, Dominus, qui diu quasi oblitus videbatur, fuit memor nostri, ut per Filium missum converteret nos, et nobis conversis, benedixit, per eundem Filium. Et repetit quibus benedixit,

VERS. 21. — « Benedixit domui Israel; benedixit domui Aaron. »

Benedixit domui Israel, id est Ecclesiae. *Benedixit domui Aaron,* id est pontificibus.

VERS. 22. — « Benedixit omnibus qui timent Dominum; pusillis cum majoribus. »

Benedixit omnibus qui timent Dominum. [Cassiod.] Nullum genus hominum excluditur pusillis benedixit cum majoribus.

VERS. 23. — « Adjiciat Dominus super vos; super vos et super filios vestros. »

Adjiciat Dominus benedictionem super vos, [Aug.] o Judæi, *Et super vos,* o gentes, *et super filios vestros.* Vel ita distinguit inter patres et filios, scilicet inter magistros et discipulos, dicens: O patres, o magistri, adjiciat Dominus super vos, id est in numero vestro adjiciat alios. Et ita factum est, quia crevit numerus magistrorum. Et adjiciat super filios vestros, quod ita factum est, quia crevit numerus sequacium, cum de lapidibus suscitantur filii Abrahæ (Matth. iii). Accessit enim fides omnium gentium, et crevit numerus, non solum sapientium antistitum, sed etiam obedientium populorum, ergo

VERS. 24. — « Benedicti vos a Domino: qui fecit cælum et terram. »

Vos, [Aug.] utrique patres et filii, *benedicti estis a Domino, qui fecit vos cælum in majoribus, et terram in pusillis;* sed quia et hi pusilli crescendo fiunt cæli magni, sic sunt cælum terræ: quam lacte simplicis doctrinæ nutriunt, ut sint etiam

VERS. 25. — « Cælum cæli Domino; terram autem dedit filiis hominum. »

Cælum cæli, [Aug.] dum eam sperant in cælum A ut misit me Pater, et ego mitto vos in mundum (Joan. xx), ut eatis et fructum afferatis (Joan. xv). Vel ita Dominus fecit cælum et terram, sed, cælum cæli, id est *ἐμπόριον* cælum, quod statim factum sanctis angelis fuit repletum: quod dicitur *ἐμπόριον*, id est igneum, a splendore, non a calore, *πῦρ* enim Græce, [Cassiod., Haym.] Latine ignis dicitur: dedit, Domino, Christo, secundum quod homo. Terram autem, istam inferiorem; dedit filiis hominum, ut in ea se purificent. Cum hæc ita sint, o Domine, non mortui in peccatis, laudabunt te, quia non est speciosa laus in ore peccatoris (Eccli. xv). Neque omnes, id est aliquis omnium qui descendunt in infernum, [Hier.] id est in profundum vitiorum, quia peccator cum venerit in profundum vitiorum, contemnet, sicut alibi dicit Scriptura (Prov. xviii). [Cassiod.] Vel in infernum, dicit ad litteram. Locum poenarum (158), in quem non tantum impii, sed etiam sancti ante adventum Christi descendeant. Et ideo non universaliter dicit nulli qui descendunt, sed particulariter. Neque omnes, scilicet laudabunt te, qui descendunt in infernum, quia et sancti illuc descenderunt, sed non fuerunt in inferiori inferno. Illi impii non laudabunt:

VERS. 26. — « Non mortui laudabunt te, Domine; neque omnes qui descendunt in infernum. »

Non mortui, [Aug.], in peccatis laudabunt te, Domine. Vel ita: Cælum cæli, dicit eos, ut ante diximus, quorum mentes sic sublimavit, ut nulli hominum sed ipsi Deo dociles fierent, quorum comparatione omne visibile, id est cælum et terra, dicitur terra, quam dedit filiis hominum, id est minoribus, ut ejus consideratione concipiant Creatorem, quem infirmi siue hoc adminiculo adhuc videre non possunt. Et hoc est quod dicit, cælum cæli, est Domino, quia illi majores a solo Domino docentur. Idem sensus est cum priori. Terra autem; id est omniaabilia, dedit filiis hominum, id est infirmis, ut per ea cognoscant invisibilia Dei. Non mortui, etc. Hæc non mutantur. Vel ita ab illo loco: *Benedicti*, [Cassiod.] quod optavit supra benedici, jam confisus dicit: *Benedicti*, quasi dicat: Dixi adjiciat, et sic erit, quia vos, eritis, *benedicti*, et hoc, Domino, id est honori Domini. Hoc *fenim* ad Dominum pertinet, [Alcuin.] ut et ei serviat. Et est Domino, dativus casus. Domino dico, qui fecit cælum et terram, [Cassiod.] id est omnem creaturam. Debetis esse Domino, quia etiam, cælum cæli, id est Christus est, Domino, id est ad honorem Domini (157). *Terram autem*, id est populum instruendum, dedit filiis hominum, id est prædicatoribus, secundum illud: Sic-

B Scriptura (Prov. xviii). [Cassiod.] Vel in infernum, dicit ad litteram. Locum poenarum (158), in quem non tantum impii, sed etiam sancti ante adventum Christi descendeant. Et ideo non universaliter dicit nulli qui descendunt, sed particulariter. Neque omnes, scilicet laudabunt te, qui descendunt in infernum, quia et sancti illuc descenderunt, sed non fuerunt in inferiori inferno. Illi impii non laudabunt:

VERS. 27. — « Sed nos qui vivimus benedicimus Domino; ex hoc nunc et usque in sæculum. »

Sed nos qui vivimus, vita gratiæ, [Hier.] benedicimus Domino, id est laudamus Dominum, ex hoc, id est ex quo incipimus, et nunc scilicet progrediendo, C Et usque in sæculum sine fine.

COLLATIO IN PSALMUM CXIII: « IN EXITU ISRAEL DE EGYPTO, » etc.

VERS. 26. — *In infernum*. Hebræi, in silentium, per quod intelligitur sepulcrum aut infernus, ubi siletur, et hominis memoria in oblivionem abit. דומה DUMAH.

VERS. 27. — *Sed nos qui vivimus*. In Hebr. absolute habetur, sed nos. Clarum est tamen sic accipi, cum modo præcessisset, non mortui laudabunt te, intulit statim per adversativam conjunctionem, sed nos, nimirum, qui vivimus.

PSALMUS CXIV.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Dilexi quoniam. Titulus: *alleluia*, id est laudate Deum. [Cassiod.] Hic titulus sæpe iteratur, quia laudatio Dei et dignitas operum et pretium laborum, id est et meritum est et præmium. Dicit autem hoc Propheta, quod in hoc psalmo continetur tanquam ovis quæ erraverat, humeris pii pastoris ad gregem reportata, et tanquam filius prodigus, post longam captivitatem reversus, adhuc tamen hujus sæculi peregrinus (Luc. xv). [Cassiod.] Et est iste psalmus fidelium consolatio contra dolores sæculi. Intentio. Monet ad laudem. Modus. Bipartitus est psalmus, Primo peccator de fovea peccatorum liberatus, et in petra

D constitutus gratias agit, quia exauditus est; et contra omnia pericula invocasse se dicit. Secundo iterum clamat, ut liberatus ad requiem veniat, ibi O Domine libera. [Aug.] Propheta ergo in persona captivi reversi, gratias agens Deo, ait,

VERS. 1. — « Dilexi quoniam exaudiet Dominus vocem orationis meæ. »

Dilexi, [Cassiod.] non propter temporalia bona mihi data, ut et infideles; [Aug., Cassiod.] sed quoniam Dominus exaudiet, spes futuri dilectionem accendit. Vel, exaudivit, alia littera, vocem orationis meæ non parum differt istius dilectio a dilectione infidelium. Diligitur enim Deus etiam ab infidelibus, quia bona

(157) Ex Strab. et Bed. in cap. Gen. 1, distinct. 2 secundi Sententiarum.

(158) Locum poenarum accipe generaliter.

eis dat. Unde alibi: *Confitebitur tibi cum benefeceris ei* (Psal. XLVIII). Diligitur autem perfecte, cum animus adversis non movetur, sed spe, in charitate magis accenditur, quem modum iste exponit de se dicens: *Dilexi*, non quia regem fecit; vel prospera dedit, sed quia *vocem orationis meae exaudiet*, vel *exaudivit*, in angustiis. Exaudiet,

VERS. 2. — « Quia inclinavit aurem suam mihi: et in diebus meis invocabo. »

Quia jam inclinavit, [Aug.] ex hoc mihi est spes, aurem suam mihi dum pro nobis Filium suum dedit. [Cassiod.] In hoc indicat iste se credere quæ ad salutem sunt, inclinavit autem aurem suam, in incarnatione, in passione Filii, in quo ego expertus misericordiam, *invocabo*, [Aug.] quod non est sine fide. Unde Apostolus: *Quomodo invocabunt in quem non crediderunt?* (Rom. x.) Dum ergo ait, *Invocabo*, notat quod non otiosus dilector. Et hoc in diebus meis, id est in diebus meæ miseriæ, quos mihi feci peccando, qui sunt pleni laboris et doloris, et vetustæ putredinis, in quibus diebus,

VERS. 3. — « Circumdederunt me dolores mortis; et pericula inferni invenerunt me. »

Circumdederunt me dolores. [Aug.] Vel invocabo in diebus meis, id est in diebus salutis meæ, tempore plenitudinis. Unde: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi). *Circumdederunt me dolores*, [Cassiod., Alcuin.] Quasi dicat: *Dilexi*, invocabo, et hæc sunt causæ diligendi. Hæc clamare faciunt, quia *circumdederunt me dolores mortis*, id est peccata unde procedit dolor et mors animæ, vel mors æterna. Et hæc, id est mors æterna, erit in inferno. Unde sequitur: *Et pericula inferni*, [Aug., Alcuin.] id est debita et reatus poenarum inferni, *invenerunt me* errantem a te, et expositum malis. Non ego inveni ea gaudentes in prosperis sæculi huius; suffusus enim carnali voluptate non animadverti mala me circumdantia.

VERS. 4. — « Tribulationem et dolorem inveni: et nomen Domini invocavi. »

Tribulationem et dolorem. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Mala prius invenerunt me, sed post ego, tribulationem, quod prius pericula dixit, hic tribulationem dicit. Et dolorem quod prius dixit dolores, inveni, id est recognovi, quæ latent alios. 249 D Vel [Aug.] dolorem et tribulationem, dicit poenalitatem istam, et flagellorum dolorem, quæ Deus ad utilitatem infert homini. Unde: *Da nobis auxilium de tribulatione*, quia per hæc exteriora, cognoscit homo suam interiorem miseriam, id est dolores mortis et pericula inferni. Et est sensus: illa me prius *circumdederunt* nescientem, et *invenerunt*: sed post, inveni tribulationem et dolorem, id est afflictionem exteriorum esse utilem. Latebat enim me prius tribulatio et dolor utilis, unde nobis est auxilium; et tunc vana seducebant me. Sed per illum dolorem, inveni miseriam interiorem, quam nesciens habebam. Et ideo *nomen Domini invocavi*, id est satiasti ut liberarer a Domino.

PARS. II. VERS. 5. — « O Domine, libera animam meam misericors Dominus et justus; et Deus non ster miseretur. »

O Domine, libera animam meam. [Cassiod.] Secundo, item clamat ut liberatus veniat ad requiem. Quasi dicat: quia hæc mala sunt mihi, *O Domine, libera animam meam*, quia sine Deo captiva est. [Aug., Cassiod.] De hac captivitate liberari clamat Apostolus: *Quis me liberabit de corpore mortis huius?* (Rom. vii.) *Misericors Dominus*, hoc est quod idem Apostolus subdit, *Gratia Dei per Jesum Christum*. Quasi dicat: Libera, et nullus dubitet, quia Dominus est misericors, [Aug.] quia primo inclinavit aurem suam, et me vocavit; et *justus*, quia flagellat. Flagellat enim filium quem recipit (Hebr. xii). Et *Deus noster miseretur* iterum, quia recipit ad beatitudinem. Nec tam amarum esse debet quod flagellat, quam dulce quod recipit quia

VERS. 6. — « Custodiens parvulos Dominus, humiliatus sum, et liberavit me. »

Dominus est custodiens ut pastor parvulos, [Cassiod., Aug., Rem.] id est humiles, quos grandes quærit hæredes et experto credite, quia ego sum *humiliatus*. Et ideo *liberavit me*, [Aug., Gl. int.] quasi dicat: Dolor ille non est poenalis, sed salutarius quem secundo medicus facit. Vel ita continua: Dominus est justus et misericors, et ideo humiliatus sum et liberabit me.

VERS. 7. — « Convertere, anima mea, in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi. »

Convertere. [Cassiod., Aug.] Hortatur iste animam suam, ut convertatur ad Deum, unde requies ei. Quasi dicat: Et quia Dominus est misericors, ergo, *O anima mea, convertere in requiem tuam*, id est ad Deum, ubi etiam hic est requies mentis, non tamen desidia adsit, ut quis cesset operari. Convertere dico, non meritis vel viribus tuis; sed, *quia Dominus benefecit tibi*, quia dona dedit prius liberato, aliter liberatus non esset. Ita benefacit,

VERS. 8. — « Quia eripuit animam meam de morte, oculos meos a lacrymis: pedes meos a lapsu. »

Quia eripuit per fidem animam meam de morte. [Aug.] Mors est infidelitas. Unde Dominus in Evangelio: *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos* (Matth. vii). Et illud: *Non mortui laudabunt te, Domine* (Psal. cxiii). Hoc jam iste habet, scilicet animam ereptam a morte, eo ipso quod ex infideli factus est fidelis, quia sicut Dominus ait: *Qui credit, transit de morte ad vitam* (Joan. v). Et, *eripuit oculos meos a lacrymis, pedes meos a lapsu*. Hæc in spe facta sunt, nondum in re, quia et modo sunt lacrymæ, dum et lapsus est pro carne infirma; et in pedibus, quasi in extremis animæ partibus, id est in sensualitate lubricum adhuc; sed in futuro,

VERS. 9. — « Placebo Domino in regione vivorum. »

Placebo Domino perfecte, [Hier., Aug.] quoniam nullus erit lapsus ambulantium pedum, nullum infirmæ carnis lubricum. Et hoc, in regione vivorum.

[Aug., Hier., Aug.] qui vivunt aeternaliter, quod non A faciam dum immortalī carne vivam. Et notandum quod supra dixit, *eripuit a lapsu*, non eripiet: et tamen non dicit hic non placeo, sed *placebo*: secure utique tunc, quod non modo.

COLLATIO IN PSALMUM CXIV: « DILEXI, QUONIAM
« EXAUDIET, » etc.

VERS. 3. — *Pericula* פַּחַדֵּי METZARE. Hieronymus

vertit *munitiones*; alii *obsidiones*, vel *angustias*, videlicet inferni. Nihil dicitur quin sonet pericula.

VERS. 9. — *Placebo Domino*. Hebræi *ambulabo coram Domino*, לְפָנָיו אֶתְחַלֵּל ETHELLEC LIPHNE ADONAI. Sed tropus est, *ambulare coram Domino*, illi per omnia placere, sicut Genesis v, Enoch ambulavit cum Deo.

PSALMUS CXV.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Credidi propter quod locutus sum. Titulus: *Alleluia*. [Cassiod.] Voce laudis congrue titulatur psalmus iste, quia in hoc psalmo verba martyrum sunt, qui confessione vigerunt, et præmia Dei consecuti sunt. Intentio. Monet ad laudem. Modus. Bipartitus est psalmus. Primo, memorant beneficia Dei, quibus quid dignum redderent cum dubitent, occurrit calix passionis, qui a Deo datur. Secundo servos Christi se dicunt, et filios Ecclesiae, ibi, o Domine, quia ego servus. Propheta ergo in persona martyrum commemorans Dei beneficia, primum beneficium ponit fidem; secundo, confessionem, dicens:

VERS. 1. — « Credidi propter quod locutus sum; ego autem humiliatus sum nimis. »

Credidi vere, [Aug.] scilicet et perfecte, *propter* C *quod locutus sum*, quia credenti necesse est loqui. Non enim perfecte credit, qui quod credit non loquitur. Piger est servus ille, vel timidus, sed fidelis servus, quod accepit impendit, et lucratur alios. Et ideo intrat in gaudium Domini sui ei dicentis: *Euge, serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui* (Matth. xxv). Et hic est verus et congruus ordo: [Cassiod.] Prius enim est credere; postea, loqui, ne nondum credens audeat loqui, sed fidem sequatur confessio. [Aug., Alcuin.] Et notandum quia non ait: *Credidi et locutus sum*, sed *credidi propter quod locutus sum*, qui non tantum credidit cætera, quæ fides exigit; sed et simul cum illis credidit, et quod præmium loquendo speraret, et quod poenam tacendo, timere deberet. Unde quidam loquendi immititur amor ex præmio, et necessitas ex poena inducitur. *Ego autem*, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: *Locutus sum*; ego autem, non ipsum verbum quod credidi, non sermo quem protuli, sed ego *humiliatus sum nimis*, id est passus sum multas tribulationes, propter verbum Dei quod fideliter tenebam. [Cassiod.] Unde magis nitet veritas, quod non hi passi sunt, qui plus amant hominum gloriam quam Dei. Unde Apostolus: *Verbum Domini non est alligatum in me* (II Tim. ii). Et ne vera confessio viribus hominis detur, dicit proprium hominis esse quod mendax est, quod non facile sciret, nisi in excessu mentis ad superna vetus esset. Unde subdit:

VERS. 2. — « Ego dixi in excessu meo: omnis homo mendax. »

B *Ego autem*, [Cassiod.] non attribuens mihi confessionem, *dixi in excessu meo*, vel in extasi mea, id est mente rapta ad æterna, quid? *omnis homo mendax* est ex se. Hoc iste in extasi cognovit. Magnum enim est, si quis se imprudentem attendit. Et dicitur hic extasis, cum mens non pavore alienatur, sed aliqua inspiratione revelationis sursum assumitur. Et cum homo nihil boni proprium habeat,

VERS. 3. — « Quid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi? »

Quid ergo retribuam Domino? [Aug.] quod ita dicit, *quid retribuam Domino*, etc., vel in extasi dicit, pavor est cruciatus vel mortis, quam cominantibus persecutoribus, et impediētibz passionibus humana infirmitas patitur. Quasi dicat: *humiliatus sum*. In illa autem humiliatione, *ego dixi in excessu meo*, vel, sicut alii dicunt, *in extasi mea*, id est in pavore passionum. Quid? *Omnis homo mendax*, ex se, ex Deo verax. Territus enim iste respicit infirmitatem suam, et videt non esse sibi præsumendum de se. Ex se enim homo mendax est, ut et Petrus dum præsumpsit de se, inventus est homo mendax; sed virtus Dei est, si non cedit, quod videns iste factum in se gratia Dei, ait, *quid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi?* Pro malis meis? non ait pro omnibus quæ tribuit, sed quæ retribuit. Quæ igitur præcesserant hominis, ut omnium donorum Dei non tributio, sed retributio vocari possit? Quæ præcesserant nisi peccata? Retribuit ergo Deus D hominibus bona pro malis, passus pro eis, cui homines retribuunt mala pro bonis.

VERS. 3. — « Calicem salutaris accipiam; et nomen Domini invocabo. »

Calicem salutaris, quasi dicat: [Aug., Alcuin.] Dico quid retribuam, ecce ego dono Dei verax accipiam in desiderio, *calicem*, id est passionem, quæ dicitur calix a simili, quia placita potio est. [Cassiod., Alcuin.] Dicitur etiam calix, quia sub mensura bibitur. Unde: *Fidelis est enim Deus, qui non permittit vos tentari supra id quod potestis* (I Cor. x). De quo calice Dominus a discipulis quærit: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* (Matth. xx.) *Calicem dico, salutaris*, id est Jesu, qui in æternam salutem propinatur. Vel salutaris, [Aug.] id est Jesu, qui

prior passus est, et dat imitari suas passiones. Et ideo pretiosa est in conspectu Domini mors sanctorum ejus, quod post dicitur. Ecce non invenit iste quid retribueret, nisi ex eis quæ Dominus ipse prior retribuit. Et nomen Domini invocabo, non mihi, sed Deo fisus.

VERS. 4. — « Vota mea Domino reddam coram omni populo ejus; pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus. »

Vota. [Hier.] Quasi dicat: Calicem accipiam, quod est in desiderio. Et postea reddam ipso actu Vota mea Domino. Et hoc coram omni populo ejus, ut exemplum capiat, cur tu ita facias? quia pretiosa, id est chara est, in conspectu Domini cuiusque sit vilis, mors sanctorum ejus. [Aug.] Vel, mors sanctorum ejus est pretiosa, id est mortis ejus pretio empta, quia emit eam sanguine quem pro eis fudit, ne dubitarent pro eo mori. Hoc ergo pretio comparatus, confitetur conditionem suam, dicens:

PARS II. VERS. 5. — « O Domine, quia ego servus tuus; ego servus tuus et filius ancillæ tuæ. »

O Domine, ego servus tuus. [Cassiod., Alcuin.] Secundo, servos se dicunt martyres et filios Ecclesiæ, ne quis putet hæreticorum martyrium Deo placere, [Aug.] quia non est locus veri sacrificii extra catholicam Ecclesiam. Quia pretio nos comparasti, ergo o Domine, profiteor conditionem meam, scilicet quod ego sum servus tuus, id est obediens. Non est, quia, in textu secundum August. et repetit, ego servus tuus, in omnibus. Et filius ancillæ tuæ, id est Ecclesiæ, quæ est ancilla dum servit. Sponsa autem dum sponso jungitur, [Cassiod.] aliter non esset martyr, nisi esset filius ancillæ, id est Jerusalem cœlestis, liberæ a peccato, ancillæ justitiæ. Qui autem sunt præter Ecclesiam? non sunt filii ancillæ, et si servos se dicunt, et martyres; ut hæretici, quia habent nomen Christi, sed vere non sunt, quia non ipsi, sed ego sum filius ancillæ tuæ. [Alcuin.] non schismaticus sum, sed doctrinæ Ecclesiæ per omnia obediens. 250 [Alcuin.] Vel, filius ancillæ sum, ut sicut ancilla non sibi, sed Domino parit filios, ita et ego in morte mea aliquos tibi pariam, sicut et invita, quod totum per te est, quia tu non mea merita.

VERS. 7. — « Dirupisti vincula mea: tibi sacrificabo hostiam laudis, et nomen Domini invocabo. »

Dirupisti, [Aug., Cassiod.] virtute martyrii, mea vincula peccatorum, quæ vincula rumpuntur, quia omnia sanguine abluuntur. Iste versus tantæ virtutis creditur, ut peccata homini dimittantur, si in fine vi-

ta trina confessione dicatur. Et quia dirupisti, ideo, tibi sacrificabo, ut gratus hostiam laudis, [Aug., Cassiod.] scilicet me ipsum. Et nomen Domini invocabo, non fretus meis viribus. Vel eodem sensu manente, aliter potest legi littera, et erit ibi, quia. Quia pretiosa est mors sanctorum ejus, ergo, O Domine, ego sacrificabo hostiam laudis. Loquens Deo affirmat quod supradixerat, et hoc mihi magnum et mirabile est, quia ego, o Domine, sum servus tuus. Admiratur se talia accepisse, qualia Dominus pro redemptione mundi fecit. Et ut augeat admirationem, repetit, ego servus tuus. Cætera non mutantur.

VERS. 8. — « Vota mea Domino reddam in conspectu omnis populi ejus; in atris domus Domini, in medio tui, Jerusalem. »

Vota mea. [Aug.] Quasi dicat: Sacrificabo hostiam laudis utique sic, quod reddam Domino vota mea, id est meipsum qui sum ejus imago. Imago enim Dei Deo reddenda est. Unde: Quæ sunt Cæsaris, reddite Cæsari: et quæ sunt Dei, Deo [Matth. xxii]. Sed qua non modo servus est, sed filius ancillæ, dicit se reddere vota non ubique, [Aug., Cassiod.] sed in atris domus Domini, non manufactæ, id est ancillæ, id est in catholica Ecclesia non hæreticorum. Et quæ sit domus Dei exponit, id est populus ejus, in conspectu omnis populi ejus Publice enim debet laudari, qui pro omnibus pati voluit, ut plures ædificentur, et apertius adhuc nominat ipsam matrem nostram dicens: In medio tui, Jerusalem, ubi pax est, et sancti visione Dei lætantur. Qui autem filii ancillæ ejus non sunt, bellum quam pacem potius amaverunt. Sed ne quis putet Jerusalem dici Judæos solos, qui hoc nomine gloriantur, audiat psalmum sequentem:

COLLATIO IN PSALMUM CXV: « CREDIDI, PROPTER QUOD LOCUTUS SUM, » etc.

VERS. 2. — In excessu meo. Hieronymus, in stupore meo; Alii in festinatione mea בְּרֵעַ בְּהַפְזִי, Hanc exstasim Augustinus intelligit pavore impendentibus passionibus et mortis cruciatibus. Quare festinatio quam cæteri dicunt, trepidationem totam significat. Si tamen vox martyrum sit ad carnis infirmitatem referendum venit.

Omnis homo mendax. Hieronymus transtulit, mendacium. Et in commentariis tradit non esse mendax, sed mendacium כֹּזֵב CAZAB, cum tamen omnes nunc legant כֹּזֵב COZEB, id est qui mentitur sive mendax, quomodo etiam citat ipse Hieronymus lib. II adversus Jovinianum. Quin in Commentario defert Ecclesiæ, quam debes imitari. Ait ergo: « Hoc autem dicimus secundum Hebraicam veritatem. Loquamur autem et secundum Septuaginta Interpretes. Dicit enim aliquis, quid ad me, quod habetur in Hebraico? Ego Ecclesiam sequor: Ego dixi in excessu meo: Omnis homo mendax. »

PSALMUS CXVI.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Laudate Dominum, omnes gentes. Titulus: Alleluia. [Cassiod.] Brevis est iste psalmus, pro sua

enim brevitate partes non recipit, omnium primus atomus, id est sine divisione, sed tamen omnes compendio suæ locutionis superat. Et est quasi

punctus psalmorem. Unde diversæ species formantur, et est mira variatio contra tedium salutaria dicere, modo paucis, modulate. [Aug.] Ne quis ergo putaret, ut diximus, per Jerusalem solos Judæos significari, omnes gentes ad laudem monet, in persona martyrum dicens.

VERS. 1. — « Laudate Dominum, omnes gentes; laudate eum, omnes populi. »

Laudate Dominum, omnes gentes, [Hier.] id est entiles. Et *laudate vel collaudate eum, omnes populi*, id est Judæi. Ideo dicit collaudate, ut sit in unum omnium redacta laudatio, quod est catholice Ecclesiæ. Ideo vere dicit omnes gentes, omnes populi, ne quis prætereatur de toto orbe. [Aug., Cassiod.] Et hæc sunt atria illa domus Domini, et ille omnis populus. Unde in præcedenti psalmo egit, non soli Judæi qui illa sibi arrogare conantur. Diculandate, hæc causa:

VERS. 2. — « Quoniam confirmata est super nos misericordia ejus; et veritas Domini manet in æternum. »

Quoniam misericordia, [Hier., Aug., Cassiod.] Christi *super nos confirmata est*, dato Spiritu sancto, dum inimici etiam cedunt nomini propter quod liberati sumus, cui inimicorum gentium rabida ora

A cesserunt, *Et veritas Domini*, id est Christi, *manet in æternum*, sive in eis quæ promissæ piis, sive in eis quæ minatur impiis. Vel ita: misericordia ejus, Dei, scilicet reparatio hominis, misericorditer promissa, confirmata est super nos, quia quod per prophetas promissum adventu Christi complevit. Et firmavit misericordiam, ut nunquam moveatur, quia qui dedit, custodit. Et veritas Domini, id est Christus, qui est veritas Patris, manet in æternum. Si quando enim non fuit filius, aliquando fuit Pater sine veritate.

COLLATIO IN PSALMUM CXVI: « LAUDATE DOMINUM, OMNES GENTES, » etc.

VERS. 1. — *Laudate eum, omnes populi*. Origenes in cap. Rom. xv, dicit Apostolum scripsisse citantem hunc psalmum: *Magnificate*, quemadmodum Latine habet editio, et in psalmo legi *collaudate*, cum tamen utrobique Græci codices constanter habeant *ἱναύετε*, ut oportuerit exemplar Origenis habere *ὑμνολογῆτε*, in Apostolo. Cæterum in Hebræo verbum potest interpretari et *laudare*, et *glorificare*. Nam et Munsterus vertit, *honorate eum*, תִּפְדּוּהוּ scilicet.

VERS. 2. — *Manet*. Non est in Hebræo expressum, sed tantum legitur, *veritas Domini in æternum*. Septuaginta tamen non otiose addiderunt, id quod et fecit Munsterus inter Neotericos.

PSALMUS CXVII.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Confitemini Domino quoniam bonus Titulus: *Alleluia*, (159) Quintus est psalmus iste de primo adventu, multis figuris decoratus. Habet enim quosdam versus unifines, quosdam unius principii, quosdam interscalares, et hujusmodi ornatus. Intentio: Monet ad laudem. Modus: [Cassiod.] Quatuor sunt partitiones. Primo, fidelis populus peccatis solutus monet omnes Domino confiteri; et quia per misericordiam auditus est in tribulatione, ideo hominem dicit non esse timendum. Secundo in solo Deo dicit esse fidendum, ibi, *bonum est confiteri*. Tertio portas Jerusalem aperiri sibi cupit, ibi, *aperite*. Quarto frequentari atria Dei suadet, de adventu Christi gaudens, ibi, *benedictus*; ad laudem ergo innotens, ait:

VERS. 1. — « Confitemini Domino quoniam bonus: quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Confitemini Domino, [Aug., Cassiod.] id est laudate Dominum, *quoniam ipse solus per se bonus est*; hoc est proprium Deo, qui per se et ex se bonus est, sicut ipse ait: *Nemo bonus nisi solus Deus* (Marc. x). In hoc patet quia bonus est, *quoniam in sæculum misericordia ejus*, quia in æternum misericordiae dona concedit.

VERS. 2. — « Dicit nunc Israel quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Dicit, [Alcuin., Cassiod., Gl. int.] Quasi moneo

C vos confiteri, et ut ego vos moneo, ita vos invicem monete. Et hoc est, *Israel*, id est totus beatus populus dicat aliis quod ego, et hoc *nunc*, quasi non est differendum. Vel dicat, id est confiteatur, quid? *Quoniam bonus est, quoniam in sæculum misericordia ejus*.

VERS. 3. — « Dicit nunc domus Aaron, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Domus quoque Aaron, [Hier., Cassiod.] sacerdotes qui pro reverentia singulariter memorantur, *dicat nunc illud idem quoniam in sæculum misericordia ejus*.

VERS. 4. — « Dicant nunc qui timent Dominum, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Dicant nunc [Aug.] hoc idem *omnes qui timent Dominum*. Hoc dicit ut includat pusillanimes, cum majoribus de omni gente. [Cassiod.] Ideo vero dicit: Qui timent Dominum, quia tales sunt idonei confiteri, *quoniam in sæculum misericordia ejus*. Ecce quatuor versus unifines.

VERS. 5. — « De tribulatione invocavi Dominum; et exaudivit me in latitudine Dominus. »

De tribulatione. [Cassiod.] De se ponit exemplum, ut alios ad misericordiam Dei incitet. Quasi dicat: Ecce misericordia Dei erga me, quia de tribulatione *invocavi Dominum*, et *Dominus exaudivit me in latitudine*, quia de angustiis sæculi liberat, et in latitudine præmiorum ponit, et quia exaudivit

(159) Ex Cas. in titul. et conclus. psalmi.

PATROL. CXCI.

33

VERS. 6. — « Dominus mihi adjutor; non timebo quid faciat mihi homo. »

Dominus mihi adjutor est. [Cassiod.] Et ideo non timebo quid faciat mihi homo, id est quilibet carnalis inimicus. Deinde repetit:

VERS. 7. — « Dominus mihi adjutor: et ego despiciam inimicos meos. »

Dominus mihi adjutor. [Cassiod.] Ecce idem in duobus versibus principium. Et ideo, quia Dominus est adjutor, ego despiciam inimicos meos: quod plus est quam non timere. Vel secundum aliam litteram, videbo inimicos meos, in futuro scilicet iudicio, ubi diabolus cum suis videbitur destructus. Vel hic videbo, ut tutior et cautior fiam, inimicos meos damnandos.

PARS II. VERS. 8. — « Bonum est confidere in Domino quam confidere in homine. »

Bonum est confidere. [Cassiod., Alcuin.] Secundo in solo Deo dicit confidendum esse per quem inimicitias gentium evadit, et ad veram vitam venit. [Cassiod., Hier.] Quasi dicat: Quia Dominus est adjutor, ergo bonum est confidere in Domino, contra mala seculi, magis quam confidere in homine carnali, cui salus vana est.

VERS. 9. — « Bonum est sperare in Domino quam sperare in principibus. »

Bonum est sperare bona in Domino magis quam sperare in principibus. [Aug.] id est angelis qui dicuntur principes. Unde in Daniele legitur Michael princeps (Dan. xii), videtur in quibus non est sperandum, sed in Domino. Cum enim videtur homo juvare vel angelis, ille per eos hoc facit, 251 qui eos pro modo eorum bonos fecit.

VERS. 10. — « Omnes gentes circumierunt me; et in nomine Domini, quia ultus sum in eos. »

Omnes gentes: tribulationem quam superius commemoravit hic exponit. [Gl. int. Alcuin.] Ecce unde liberat: scilicet de occulta vel aperta tribulatione. Liberat autem vel non permittendo cadere, vel a casu relevando, quasi in Domino sperandum est [Haym.] quia omnes gentes circumierunt me, non extra explorantes blandis, minis, et aliis occultis. Et hoc in principio Ecclesie factum est, et in nomine Domini est hoc, quia ultus sum in eis, vel in eos. [Cassiod.] Alii interpretes dicunt, in nomine Domini ultus sum eos, dum ipsi conversi pœnas sustinent poenitendo, quas aliis ingerebant. Deinde quasi causam reddens unde tanta superare potuit, dicit quid primo in capite suo passus sit, subdendo:

VERS. 11. — « Circumdantes circumdederunt me; in nomine Domini, quia ultus sum in eos. »

Circumdantes circumdederunt me. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat: In obsidione in capite suo pius populus qui est corpus Christi, persecutores sensit, et pro eo factum est, quidquid interior virtus deitatis per exteriorem carnem peregit. Et notandum quia hic non repetit gentes, quia hoc a solis Judæis factum est. Et in nomine Domini quia ultus sum in eos. Hoc non mutatur.

VERS. 12. — « Circumdederunt me sicut apes, et exarserunt sicut ignis in spinis; et in nomine Domini quia ultus sum in eos. »

Circumdederunt me sicut apes. [Aug.] Alii dicunt sicut apes favum, quod ab ignorantibus gestum est mystica subtilitate. Prædicit hic Spiritus sanctus. Mel quippe apes operantur in favis, sed aliis non sibi: ita nescientes Judæi rem omnium dulcissimam ipsa passione Domini nobis fecerunt, sicut apes, dum sibi putant reponere, aliis mel faciunt. Et est, circumdederunt me, dicit Ecclesia in persona capitulis, sicut apes favum, [Cassiod.] id est ananis conatibus suis dulcem cibum aliis paraverunt, vel secundum litteram nostram, quæ non habet favum, lege sic, circumdederunt me, dixit Christus. [Alcuin.] Sicut apes, quæ pungendo alios sese eviscerant, sic Judæi occidendo Christum intus perierunt, exarserunt sicut ignis in spinis. [Cassiod., Aug., Alcuin.] Spinæ sunt peccata, quibus incitati astuaverunt contra Christum Judæi. Vel hoc melius de Ecclesia accipitur. Exarserunt, post passionem namque Domini contra Ecclesiam gentes, exarserunt sicut ignis in spinis peccatorum, ea enim, id est, peccata in fideli populo igne persecutionis cremaverunt, cui volentes officere profecerunt. Et in nomine Domini, est hoc, quia ultus sum in eos. [Aug.] Vel dum conversi extincta in eis malitia, populo Christiano sociati sunt, vel cum in fine iudicati, iudicium veritatis sine misericordia sensuri sunt.

VERS. 13. — « Impulsus eversus sum ut caderem: et Dominus suscepit me. »

Impulsus. [Alcuin. Gl. int.] Postquam ostendit quod liberat non permittendo cadere, ostendit etiam quod liberat a casu relevando. Quasi dicat: Ultus sum in eos, tamen aliquando impulsus sum, id est vacillavi, et eversus, vel versatus de equo virtutum, ita ut caderem in æternam mortem; Et Dominus suscepit me, [Cassiod.] id est relevavit a casu. Vel ita: Impulsus, vel versatus sum, hac intentione, ut caderem, ut sit quando boni dantur pœnis, ut a fide cadant. [Aug.] Et tunc Dominus suscepit. Unde subdit: Et Dominus suscepit me, quia tam non cadit cui Dominus est fortitudo et laudatio, quam non cadit Dominus. Illi vero cadunt qui sibi volunt esse fortitudo, et laudatio. Unde iste subdit:

VERS. 14. — « Fortitudo mea et laus mea Dominus; et factus est mihi in salutem. »

Fortitudo etiam mea et laus mea Dominus est. Et ideo factus mihi Dominus in salutem, non solum facit declinare pericula, sed etiam salutem præstat. Non ideo factus dicit, quod ipse aliquid factus sit, quod ante non erat; sed quia ipsi cum in eum crederent, quod non erant facti sunt. Non ergo sit Deus quod non erat sibi, sed illis. Salus enim cepit esse conversis, quod non erat aversis a se. Dico factus est in salutem, unde qui videbantur desicere, exsultant in malis.

VERS. 15. — « Vox exsultationis et salutis in tabernaculis iustorum. »

Vox exsultationis et salutis in tabernaculis iustorum, [Aug.] id est in secretis cordium bonorum, ubi et si extra afflicti sunt, gaudia habent spe futuri, quæ nescientes mali qui in eorum corpora sæviebant, eos tristari putant, non sentientes eorum interiora, scilicet gaudia. Unde Apostolus : *Quasi tristes, semper autem gaudentes* (II Cor. vi), et illud *Gloriamur in tribulationibus* (Rom. v). [Cassiod.] Deinde qualiter sit Dominus factus sibi fortitudo et salus, ostendit dicens :

VERS. 16. — « Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini exaltavit me; dextera Domini fecit virtutem. »

Dextera Domini. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Inde gaudium est, quia *dextera Domini*, id est Christus, qui est dextera Patris, *fecit virtutem*; quam? ecce : *dextera Domini exaltavit me*. Magna virtus est exaltare humilem, deificare hominem mortalem, præbere de infirmitate perfectionem, de subiectione gloriam, de passione victoriam, terrenis dare cælum. Quod repetit, quasi mirum, dicens : *Dextera Domini fecit virtutem*, non homo se exaltavit, non se perfecit, non vicit, non sibi gloriam vel salutem dedit. Et cum hoc sit,

VERS. 17. — « Non moriar, sed vivam; et narrabo opera Domini. »

Non moriar, [Cassiod., Aug.] dicit Ecclesia, ut putas, o persecutor, *sed vivam*, id est multiplicata durabo. Putat enim persecutor stragem funerum ubique faciens se delere nomen Christianum, cum potius augeat. [Cassiod., Gl. int.] Vel, non moriar, morte æterna, sed vivam vitam quam nescis, et narrabo, quando hic ero, *opera Domini*, ut per hoc augeatur Ecclesia. [Aug.] Car autem tanta pertulerit sancta Ecclesia populus adoptionis indicat, dicens :

VERS. 18. — « Castigans castigavit me Dominus; et morti non tradidit me. »

Castigans castigavit me Dominus. [Cassiod.] Hæc geminatione signatur consuetudo ipsius Dei, qui consuevit, scilicet castigare, ut ibi *benedicens benedicat* (Psal. cxxxi), quasi hoc permisit Deus mihi fieri ad correctionem. Etiam eversio est ad cautelam. [Aug.] Quidquid enim faciunt, castigatio est Domini. Nihil ergo sibi vindicent impii. Non haberent enim hanc potestatem, nisi eis esset datum desuper (Joan. xix), et *morti non tradidit me*. [Cassiod.] Morti enim non datur cujus vitia purgantur. Sæpe enim pater per nequam servos emendat filios, cum tamen illis penam, istis præparet hereditatem. Quæ autem sit hæreditas illa, ex eo potest cognosci quod sequitur.

PARS III. VERS. 19. — « Aperite mihi portas justitiæ, ingressus in eas confitebor Domino; hæc porta Domini, iusti intrabunt in eam. »

Aperite mihi portas. [Cassiod., Aug.] Tertio portas Jerusalem aperiri sibi cupit, ubi etiam dicit de

angulari lapide. Et nota hic tria distingui, scilicet qua intretur, et quid intus fiat, et qui intrent. Quasi dicat : Ut illa hæreditas possit cognosci, o prophætæ et apostoli, qui portatis claves regni cælorum, *Aperite mihi portas justitiæ*, [Cassiod., Aug.] id est doctrinam sacræ Scripturæ quæ docet justitiam. Ecce ostendit qua intretur, et quasi, quis quæreret : Quid intus faciet, respondet : *Ingressus in eas confitebor Domino*, [Cassiod.] id est laudabo. Per has enim portas doctrinæ ingressi vere laudant, extra catholicam Ecclesiam non est laus Dei. Hæ autem porte omnes ducunt ad unam portam, quæ est Christus. Et hæc est *porta Domini*, [Hier.] id est porta hæc Dominus est, ad quam illæ ducunt; unde ipse ait : *Ego sum ostium, per quod si quis introierit salvabitur* (Joan. x). Et alibi : *Nemo venit ad Patrem nisi per me* (Joan. xiv). Hæc porta est per quam iusti intrant in cælum. Unde subdit : *Iusti intrabunt in eam*, [Aug., Cassiod.] id est per eam intrabunt in cælum, ubi non jam boni et mali erant permisti. Ecce de utroque sæculo mentionem fecit. Et quia hæc porta Christus aperuit,

VERS. 20. — « Confitebor tibi quoniam exaudisti me; et factus es mihi in salutem. »

Confitebor tibi, [Aug.] in laude lætus gratias agens. Ideo *quoniam exaudisti me*, in adventu Filii, priores enim iusti adventum Christi petebant, et ita *factus est vel, es mihi in salutem*. Et vere in salutem, nam,

VERS. 21. — « Lapidem quem reprobaverunt ædificantes, hic factus est in caput anguli. »

Lapidem quem reprobaverunt. [Cass., Aleuin.] Ecce per quem factus est in salutem, scilicet per lapidem angularem, id est Christum. Vel ita ab illo loco : *Aperite*. Et per portas accipitur mors, per quam intratur ad Dominum. Unde Apostolus : *Cupio dissolvi et esse cum Christo* (Philipp. iii). Sancti enim per hanc portam mortis vivam inveniunt æternam. Quasi dicat : Et quia Dominus non tradidit me morti, ergo, o vos persecutores, instate, et *aperite mihi portas justitiæ*, id est portas mortis per quas iusti intrant ad requiem. Et ego *ingressus in eas*, id est per eas ad vitam, *Confitebor Domino*, in voce exsultationis et confessionis, soni epulantis, quæ est beatitudo sanctorum; et confitebor, quia hæc porta Domini est, id est hæc porta est qua itur ad Dominum, vel qua Dominus exivit de mundo. Unde alibi : *Et Domini Domini exitus mortis* (Psal. lxxvii), et iusti imitantes caput Christum, intrabunt in eam, id est per eam ad vitam. Dixi confitebor et vere *confitebor*, inquam, *tibi*, o Domine; [Aug.] id est laudabo te in presenti, et in futuro, *quoniam exaudisti me, et factus est, vel es mihi in salutem*. Quis est salus? ecce lapis, scilicet Christus, quem *reprobaverunt ædificantes*, id est Judæi. [Cassiod.] Soli enim Judæi unum Deum colentes ædificabant se et alios in cultu divino, aliis per idololatriam destructis; sed non perfecerunt, quia Christum contempserunt. [Rem.] Vel, ædificantes in malo acci-

piuntur Scribæ et Pharisei, qui volentes iustitiam suam constituere, iustitiæ Dei non sunt subjecti (Rom. x). Christum reprobando: et tamen *hic factus est in caput anguli*, [Hier.] ut duos parietes Judæorum et gentium conderet in se lapide angulari. Et

VERS. 22. — « A Domino factum est istud; et est mirabile in oculis nostris. »

A domino factum est istud, [Aug., Cassiod., Alcuin.] scilicet ut sit in caput anguli, non est hoc factum ab his a quibus passus est, quamvis non nisi per passionem factum sit; sed a Domino, qui occulte edificabat. Vel, a Domino factum est hoc, id est factus est lapis iste, secundum quod homo; cui sensui concordat littera alia, quæ est: A Domino factus est ei, id est ad honorem Patris. Et est mirabile istud, [Aug.] scilicet quod Deus homo factus est, in oculis interioribus nostris, scilicet credentium, non carnalium qui reproba-verunt. Et

VERS. 23. — « Hæc est dies quam fecit Dominus: exsultemus et lætemur in ea. »

Hæc est dies, [Aug.] qua factum est hoc quam fecit Dominus; mei dies sunt veteres, sed hæc est dies quam fecit Dominus, id est qua mihi salutem dedit. Unde: Tempore accepto exaudiri te, et in die salutis adjuvi te (II Cor. vi). [Alcuin.] Hic jubileus annus figuratiter sub lege observatus, qui dicitur remittens vel initians, quia tunc servi manumittebantur, debita relaxabantur, possessiones dominis restituebantur; et nos hac die a servitute peccati redempti sumus (Levit. xxv). Quibus etiam est hæreditas restituta æterna: ideoque hanc diem dicit 252 Dominum fecisse, [Cassiod.] quia etsi omnes fecit, hanc tamen singulariter, non quia eam plus aliis, sed quia in ea plusquam in aliis fecit, in qua Dominus venit, in qua convenit lætari, ergo exsultemus et lætemur in ea, qua diabolus perdidit jus, homo revixit; et quia salutis est dies; ergo,

PARS. IV. VERS. 24. — « O Domine, salvum me fac; o Domine, bene prosperare; benedictus qui venit in nomine Domini. »

O Domine, salvum me fac. [Cassiod.] Ecce desiderium magnæ petitionis, salvum me fac de clade, scilicet sæculi, id est a peccatis. Et, o Domine, bene prosperare ut dolores isti vertantur in æterna gaudia. [Aug.] Vel ita loquitur quasi prodigus filius de exilio longæ captivitatis, ad patrem rediens. Salvum me fac, o Domine, hic et in futuro, quia de longa peregrinatione revertentes, ab his se jungimur qui oderunt pacem et impugnant. Et, o Domine, bene prosperare, id est bene prospera iter redeuntibus, quia tu nobis factus es via. Vel, bene prosperare: his salvatis, salva alios. [Cassiod.] Benedictus. Quarto frequentari atria Domini suadet, de adventu Christi gaudens. Quasi dicat: Bene prosperare, quia ad hoc venisti. Et benedictus qui venturus est, vel venit in nomine Domini [Aug. Cassiod.] Maledictus vero qui in suo nomine venit, sic ut in Evangelio Dominus dicit: Ego veni in nomine Patris mei,

et non accepistis me; si alius venerit in nomine suo, illum accipietis (Joan. v). quod erit maledictus. Et est hic laus de adventu Christi. Deinde quasi in persona sacerdotum minoribus loquitur dicens: Et ideo reliqui Christiani, nos maiores, quasi sacerdotes,

VERS. 25. — « Benediximus vobis de domo Domini: Deus Dominus et illuxit nobis. »

Benediximus vobis. [Cassiod., Alcuin.] Quod multum prodest, quod non est dubium, quia de domo Domini, id est de catholica Ecclesia benediximus, de qua est baptismus et omnis benedictio. Hæc est terra sancta, de qua Dominus dicit ad Moysen: Tolle calcementa de pedibus tuis. Terra enim in qua stas, terra sancta est (Exod. iii). Hæc est terra bona in Evangelio, quæ profert fructum bonum tricesimum, sexagesimum, centesimum, in qua stare debemus erecti ad cælestia, non jacere graves terrenorum torpore, solventes calcementa de pedibus, id est opera mortua de affectibus nostris. [Gl. int.] Deus Dominus quasi dicat: Benediximus vobis, imo, Deus, cui debetur latría, et Dominus, cui debetur dulcia, benedixit nobis, et illuxit nobis, fugans tenebras peccatorum. Et vos jam benedicti,

VERS. 26. — « Constituite diem solemnem in condensis, usque ad cornu altaris. »

Constituite diem solemnem. [Cassiod., Aug., Gl. int.] Custodientes diem nativitatis et resurrectionis Dominicæ, qui honori Dei sacratus est, et hoc non tepide vel segnitè agentes, sed in condensis, vel in frequentationibus virtutum vel hominum. Vos dice tendentes usque ad cornu altaris, ad litteram, [Cassiod.] ut communicent corpori Christi, [Alcuin.] ut in festis fieri solet, maxime vero tribus præcipuis solemnitatibus, Pascha, Pentecoste, et natali Domini, sicut in veteri lege præceptum erat (Deut. xvi), ut in tribus præcipuis solemnitatibus, Pascha, Pentecoste et Cenopegia nemo appareret vacuus in conspectu Domini. Vacuus est qui in se Christum non habet, qui est fundamentum: Quod nemo valet mutare. Inde est quod illis tribus solemnitatibus fidelis populus nummum offert manuali oblatione, interiorē significans. In nummo enim nomen est et imago regis. Quisque ergo spiritualiter nummum offerat, ut nomen regis, id est Christi in se habeat: a Christo dictus Christianus: et imaginem, id est animam, lumine vultus ejus insignitam Deo exhibeat. [Cassiod., Alcuin.] Vel per altare intelligitur sacramentum corporis et sanguinis. Cornu altaris est potestas, id est virtus ipsius sacramenti. Multi enim sumunt sacramentum et non rem, ut mali; boni vero sacramentum et rem sacramenti percipiunt, quæ est spiritualis caro Christi, de qua ipse ait: Si quis non manducaverit carnem meam, et non biberit sanguinem meum, non habebit vitam æternam (Joan. vi). Et est sensus, quasi dicat: Constituit diem solemnem, vos dico tendentes mente, usque ad cornu, [Cassiod., Alcuin.] id est potestatem et virtutem. Altaris, id est sacramenti, ut non modo

sacramentum, sed etiam rem sacramenti sumatis. A Unde alibi: *Introibo ad altare Dei* (Psal. XLII).

[Hayn.] Ego autem quidquid a liifaciant, pro me dico.

VERS. 27. — « Deus meus es tu, et confitebor tibi: Deus meus es tu, et exaltabo te. »

Deus meus es tu, et non alius, et ideo *confitebor tibi*, [Hayn., Aug.] id est laudabo te. Vel ita ab illo loco, *Benediximus*. Vox est hic magnorum ad pusillos. Magni enim qui excedunt, qui mente verbum apud Deum contingunt, parvulis se contempe-

rant, ut possint sinceriter dicere: *Sive mente excedimus Deo, sive sobrii sumus, robus est* (II Cor. v).

Quid parvulus dicunt? *Benediximus vobis de domo Domini*. Eos enim benedicunt de interiore domo Domini, scilicet celesti Jerusalem, a qua descendit omne datum optimum, et omne donum perfectum,

ubi laus est in sæcula sæculorum. Sed quid inde nuntiant? hoc quod Dominus, qui venit in nomine Domini, quem ædificantes reprobaverunt, mediator Dei et hominum æqualis Patri, et illuxit nobis, ut quod credimus intelligeremus, et vobis nondum intelligentibus, sed jam credentibus, renuntiarem;

ut autem vos intelligatis, *Constituite diem solemnem*, id est mentis solemnitatem. Et hoc, in *frequentationibus*, id est in voce exsultationis et confessionis soni epulantis. Constituite dico, ambulando, in loco tabernaculi admirabilis, *usque ad cornu altaris*, id est usque ad domum Dei interiori: de qua vobis benediximus, ubi sunt altaris excelsa, ubi est spirituale sacrificium et sempiternum, id est sacrificium laudis, et sacerdos sempiternus. Et altare sempiternum, scilicet mens ipsa justorum. Et ut aptius dicamus, horum verborum hic est sensus: Quicunque Deum Verbum intelligere volunt, non eis sufficiat caro quæ propter eos Verbum factum est, ut late nutrirentur, nec in terra sufficiat iste dies, quo

Agnus occisus est, sed constituantur in frequentationibus, quousque perveniant mentibus exsultantibus, usque ad cornu altaris, [Aug.] id est usque ad interiorem ejus deitatem, ubi laudes cantabimus, ita dicentes: *Deus meus es tu, et confitebor tibi*;

Deus meus es tu, et exaltabo te. Non strepitu verborum hæc dicantur; sed ipsa dilectio est vox ista. Vel ita (160): *Constituite diem solemnem*, scilicet diem æternitatis, et hoc in *frequentationibus*, id est

ejus diei desiderio assidue quisque se affligat, donec perveniat *usque ad cornu altaris*, id est in futuro, id est donec ad superni sacrificii altitudinem, id est ad gaudia æterna attingat. [Alcin.] Vel per altare intelligitur mens hominis. Unde in lege præceptum fuit fieri altare quadrangulum et concavum (Exod.

xxvii). Ideo quadrangulum, quia mens humana quatuor virtutibus principalibus muniri debet, id est prudentia, justitia, fortitudine, temperantia; eadem quoque debet esse concava ad recipiendum verbum Dei, atque ignem dilectionis. Timor enim infusa repellit. Unde in Levitico præceptum est vesiculam

A gutturis et plumam projici, quando turtur vel columba in holocaustum offertur (Levit. i). Vesicula gutturis inflationem superbie significat, plumæ inanes inquisitiones sublimium. Hæc ergo de holocausto projice, ne de scientia intumesceas, vel inquisitionibus sublimium, quæ humanus non capit sensus, inaniter des operam, ut ita sit altare concavum. Illius altaris cornu est eminentia mentis, contemplatio supernorum. Et est sensus: *Constituite diem solemnem*, scilicet mentis claritatem et exsultationem, in *condensis*, vel in *frequentationibus* virtutum eundo, *usque ad cornu altaris*, id est usque ad eminentiam mentis, quæ est altare, scilicet ad contemplationem. Nos dico, dicentes: *Deus meus es tu, et confitebor tibi*; *Deus meus es tu, et exaltabo te*, hæc non mutantur.

B VERS. 28. — « Confitebor tibi quoniam exaudisti me; et factus es mihi in salutem. »

Confitebor tibi quoniam exaudisti me, et factus es vel es mihi in salutem. [Cassiod., Aug.] Hic versus suprapositus est, sed et hic congrue ponitur: quia læta confessio est post beneficia, itaque sicut cepit laudem, ita determinat dicens:

VERS. 29. — « Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus. »

Confitemini Domino. [Gl. int.] Quasi dicat: Sicut ego ago, ita et vos facite, scilicet *confitemini Domino*, sicut monui a principio, *quoniam bonus, et quoniam in sæculum misericordia ejus*. Ibi desinit psalmus unde cepit. [Aug.] Quia ab initio quo deseruimus Deum usque in finem quo redimus, non est quod salubrius delectet nos quam laus Dei.

C COLLATIO IN PSALMUM CXVII: « CONFITEMINI DOMINO QUONIAM BONUS, » etc.

VERS. 3, 4. — Greci repetunt ὅτι ἀγαθός, quoniam bonus, quod sæpe facere dignoscuntur ad causæ epitasin septuaginta Interpretes.

VERS. 10, 11. — *Quia ultus sum in eos*. Greci codices non habent *quia*. Hieronymus autem ad Suniam et Fretellam, vult sub asterisco reponendum. Nam Hebraice habetur יָדָה. Cæterum ad integritatem sensus, tum erit quidpiam subaudiendum. In nomine Domini, dixi, quia ultus sum in eos, quod et subindicavit Munster. Vel, ut habet magister, in nomine Domini est hoc, etc.

VERS. 12. — *Exarserunt sicut ignis in spinis*. Hieronymus cum aliis, *extincti sunt sicut ignis spinarum*. Dicit aliquis: *Exardescere et exstingui, pugnare conincuntur*. Sed si intellexeris innui subitam consumptionem, nihil remanet quæstionis. Siquidem ignis cito in spinis exardescens, consumit cito et consumitur. Unde Paraphrasis Campensis, *extinguuntur tam subito quam ignis per stipulas volitans*. Et Chaldeus, *ardent sicut ignis in spinis*. Translator tamen ad Campensem active exponit, *consumere pergit, sicut ignis spinas*.

VERS. 15. — *Impulsus, eversus sum ut caderem*. D. Augustinus nescio quid secutus legit, *tangam cumulus arena impulsus sum ut caderem*. Nam Hebraei sic habent יִדְּוֹתַי תִּתֵּן דָּחֹה דְּהִיִּתְּחָנִי, hoc est *impellendo impulsisti me*. Septuaginta autem ὁδοῖς ἐνὶ τῆς ἀρετῆς. Fortasse in lectione Augustini expressa est vis secundi verbi, quod aliquando ad mare relatum, sonat id quod in ino est sursus

emergere et ferri: aut loco ἀσθενεῖς legebatur ὥς Ἀ
ἀμυδνός, id est tanquam arenosus.

VERS. 22. — A Domino factum est istud. Quod
quidam legunt ei, dandi casu, nempe factum est ei,
quemadmodum Augustinus, hoc est ob variam le-
ctionem pronomini αὐτοῦ vel, αὐτῇ, quod refertur
ad caput in Græco.

VERS. 24. — O Domine, saluum fac. וְיִשְׁעֵנוּ
הוֹשִׁיָּא נָא. Nos et Græci proferimus corrupte
hosanna pro hosianna, teste Hieronymo ad Dama-
sum. Joannes tamen Eckius, vir pius et doctus, sen-
tit nos recte secundum artem elierre hosanna, quia
Hebræi in imperativo quiescentium in pe iod et con-
jugatione quam dicunt hiphil utrumque dicunt,
וְיִשְׁעֵנוּ hosca וְיִשְׁעֵנוּ. Siquidem psalmo LXXXV,
saluum fac servum tuum, legitur in Heb. וְיִשְׁעֵנוּ

הוֹשִׁא אֲבֵדָעָא. Proinde non recipit eos qui opinati
sunt nos corrupte pronuntiare hanc vocem. Quod
tamen Hieron. aperte id proloquitur ad Dama-
sum, demiratur quomodo potuit hoc dicere. Cæ-
terum tametsi וְיִשְׁעֵנוּ sit rectum, tamen si ex tribus
vocibus quæ sunt in Hebr. unam composuerimus,
manifesta est elisio, sicut gratia exempli adducit
Hieronymus illud Virgilio: *Mens incipit*, ubi scan-
dimus men incepto. Sic in contextu Hebraico le-
gimus וְיִשְׁעֵנוּ הוֹשִׁיָּא נָא ANNA. Unde coa-
lescit 253 hosanna, in medio facta elisione. Mun-
sterus in scholiis dicit apud Matthæum evangeli-
stam cap. XXI, pueros Hebræorum, obviam Christo
procedentes, clamasse more Chaldaico, in quem
degeneraverat Hebraismus vulgi: וְיִשְׁעֵנוּ hosanna,
quod licet quadret sententiæ Hieronymi, in hoc
quod corruptum est vocabulum, tamen non perinde

A respondet quod scribit Hieronym. Matthæum qui He-
braico sermone scripsit, ita posuisse וְיִשְׁעֵנוּ הוֹשִׁא
נָא. Deinde subaudiendum est populum Israel,
vel generaliter mundum, ubi tamen Munster. testa-
tur Chaldaeis Hosanna sonare *salva nos*. Denique
quod dicimus: O Domine, saluum fac, Hieronymus
dicit esse ex Septuaginta. Symmachus manifestius
interpretatus est, *Obsecro, Domine, saluum fac*.

VERS. 26. — Constituite diem solemnem in conden-
sis. Sic et Pellicanus. Hieronymus, *frequentate so-
lemnitatem in frondosis*: quem sequuntur Campen-
sis, et interpretes pro Cajetano, aliis verbis. Ver-
tunt enim, *ligate festum in frondibus*, vel *redimite
diem festum frondibus*; sive, *colligate sub diem fe-
stum ramos*. Pratensis, Nebiensis, Sanctus, Munste-
rus, *ligate agnum seu hostiam funibus*. Hæc sermo-
num varietas, oritur ex homonymia dictionum He-
braicarum. Primum est אֲבֵדָעָא ASAR et אֲבֵדָעָא ISSER, quod
est vincire et ordinare seu disponere. Deinde הָאֲבֵדָעָא
HAG anceps est ad agnum et festum. Postremo אֲבֵדָעָא
ABOTHIM, si deformatur a radice אֲבֵדָעָא ABATH, vere si-
gnificat densa; sin autem a themate אֲבֵדָעָא ABATH, arbo-
rem frondosam, aut funem densum. Porro quomodo-
libet transtuleris, eo tendunt omnes, licet diverso
sermonis characterē, quo significetur frequens po-
puli fidelis conventus, in celebrandis cultus Do-
mini solemnitatibus, ac plenum pietatis studium,
spiritualisque letitiae, in exercendis certatim sacro-
rum mysteriis.

VERS. 28. — Confitebor tibi quoniam exaudisti me,
etc., qui erat versus 20, hic repetitur apud nos et
Septuaginta, quod non est in Hebræo; hoc tamen ni-
hil averti incommodi: quanquam in quibusdam
Græcis exemplaribus non legitur.

PSALMUS CXVIII.

PSALMI TITULUS: (161) ALEPH.]

Beati immaculati. Titulus: Alleluia aleph (162).

Psalmus institutor est fidelium, paradisi omnium
pomorum, apotheca Spiritus sancti: qui quanto in
superficie videtur apertior, tanto mysteriorum alti-
tudine est profundior, [Aug., Cassiod.] Ibi genera-
liter justus loquitur, modo profitendo quod accepit,
modo tantum sperando quod meruit. Et est hic
psalmus similibus verbis contextus; nulla tamen
confusione permistus, sed novitate rerum litteris
mutatis explicatus, totus morali doctrinā insignis.
[Ambr.] Omnis autem moralis doctrina suavis est, in
qua hic psalmus eminet. Alii namque psalmi tan-
quam stellæ minores, aliquantulum lucent; iste
vero quasi sol, pleni luminis meridiano calore fer-
vens, totus morali dulcedine splendet. Et est per
litteras Hebræi alphabeti digestus, ut sicut pueri in
primis litteris usum discendi sumunt, ita et nos hu-
jusmodi elementis usum vivendi usque ad maturi-
tatem addiscamus. Singulis autem litteris versus
octoni subiunguntur, ita ut ab una littera octo ver-
sus incipiant, ut unitatem Deitatis, quæ omnia re-
git, et doceret purgationem legitimæ sanctificationis;
octava enim die et circumcisio fit ex lege, et in
Christi resurrectione sumus ei convivificati. [Hier.]
In hoc autem psalmo tot sunt octonarii quot ele-
menta apud Hebræos, id est viginti duo, et singuli

C octonarii per omnes versus suos incipiunt a singu-
lis elementis per ordinem; quod in translatione ser-
vari non potuit, per quod innuit quod hic sunt ele-
menta scholæ Christi, [Cassiod.] et commoda
doctrina et perfecta ad beatitudinem, ejus doctrinae
partes congruis interpretationibus nominum ele-
mentorum designantur. Omnia sunt hic elementa,
profecto numero jutorum designando. Partes vero
hujus psalmi sunt secundum numerum litterarum.
Quot enim litteræ sunt, tot sunt partitiones, ut in
singulis octonariis sint partitionum distinctiones.
Octonarius vero ipse in singulis distinctionibus in-
nuit, [Alcuin.] quod unaquæque pars perfecta est
et sufficit, ut si quis eam servet in vita septem die-
rum, perveniat ad octavam resurrectionis, vel cir-
cumcisionem cordis habeat, quam octonarius signi-
ficat. Singulæ autem litteræ sunt quasi tituli suorum
versuum continentiam eorum declarantes. Hujus
autem octonarii titulus est: Alleluia. Aleph. Alleluia,
[Amb.] id est laus Dei, quia in his vere Deus lau-
datur, in quibus est remissio peccatorum, quæ no-
bis perfecta est facta per adventum Christi, de quo
in superiori psalmo egit, qui hunc mundum diluit,
ut dignus fieret immaculato corde Deum laudare.
Aleph, quæ est prima littera, interpretatur doctrina.
Plenos ergo doctrinæ sequentes versus sollicite at-
tende. Congruæ autem huic octonario præscribitur,

(161) Ἀλληλουία additum a Græcis.

(162) Ex Cassiod. in titul. et conclus. psalmi.

Alph, id est doctrina, quod est commune toti psalmo doctrinam moralem redolenti, [Alcuin.] quia iste octonarius est quasi prologus totius psalmi, breviter tangens quæ in sequentibus continentur octonariis, quia cum constet quod omnes volunt esse beati etiam mali, [Aug.] his quæ desiderant adeptis, docet quod plurimi nesciunt, scilicet quomodo vere beati sint, ne quis jam erret de via beatitudinis. Et hic chorus sanctorum loquitur totus, a primo usque ad ultimum, [Aug.] quasi dicat: Diversi diversa quærent, quibus sint beati. Sed hæc est via ad beatitudinem. Illi qui volunt esse

VERS. 1. — « Beati immaculati in via: qui ambul-
ant in lege Domini. »

Beati sint immaculati, [Hier., Aug.] id est sine crimine: quod sunt, si in via, id est in Christo sunt, qui via est, veritas et vita (Joan. xiv). Vel, in via, id est in lege Domini, quæ est via ad vitam. Pluraliter autem dicit immaculati, ut de fidelibus non de Christo accipiatur. Vel ita continuat [Cassiod.] quasi dicat: Olim homo miser et pollutus fuit, [Amb.] nunc autem e contra, beati sunt homines, et per remissionem peccatorum immaculati. Sed tamen hac conditione dico, si in via sint, id est in Christo, vel in lege Dei; et si ambulant. Et hoc est quod dicit qui deinde ambulant, [Cassiod.] non otiosi, in lege, non carnis, sed Domini, illi qui ambulant, non peccant mortaliter, vel si peccant penitent: proficiunt hi et perseverant, [Amb.] sed hoc non possunt perficere nisi scrutentur, et cognoscant legem Dei. Unde subdit:

VERS. 2. — « Beati qui scrutantur testimonia
ejus; in toto corde exquirunt eum. »

Beati qui scrutantur testimonia ejus, [Cassiod., Ambr., Alcuin., Ambr.] id est sacras Scripturas. Et est hic diffinitio, beati per actus. Beatus enim est qui est in via, id est in Christo sine macula ambulans in lege, et sic scrutans ut provehatur. Aliter enim non est dignus perquirere, nisi sit probabilis vitæ. Et nota quod prius dixit: Beati immaculati in via, post: Beati qui scrutantur. Quam pulcher ordo, plenus doctrinæ et gratiæ! Ante est vita quam doctrina. Ideoque de Christo dicitur: *Cæpit Jesus facere et docere* (Act. i). Et Apostolus describens pontificem eligendum (163) prius dicit de vita: *Oportet episcopum irreprehensibilem esse, sobrium, pudicum, quæ pertinent ad bonam vitam* (I Tim. in). Deinde adjungit de doctrina, scilicet doctorem, ut prius consuescat bona agere quam præsumat docere; inde etiam legalis [sacerdos prius induebat superhumera], inde rationale. [Ambr.] Bona enim vita etiam sola gratiam habet, doctrina sine vita non est integra, quia in malevolam animam, non introibit sapientia. Unde dicitur: « Quærent me mali, et non invenient. » Prius ergo corrigenda est vita; inde quærenda cognitio. Prima ergo sunt moralia, secunda mystica. In illis est vita, in his cognitio.

(163) Ex Hier. ad Fabiolam, *De veste sacerdot.*

(164) Ex Hier. ad Fab., *De veste sacerdotali.*

A Sine utraque vero non est perfectio. (164) Ideoque in lege sacerdos assumebat de hostia pectusculum elevationis, et armum separationis; in pectore sapientia, in armu opere (Levit. vii). Inde etiam in extremis oris hyacinthinæ tunicæ summi sacerdotis dependebant tintinnabula, et mala punica (Exod. xxviii), ut sit sonus prædicationis cum executione bonæ actionis. (165) Idem ordo est in primo psalmo, qui et in isto. Prius enim dicitur beatus qui non recessit a via iustitiæ; deinde subdit, in lege meditatur in toto corde. [Ambr.] Quasi dicat: Beati sunt qui scrutantur, si tamen exquirunt eum, non aliud. [Aug.] Propter hoc enim scrutanda erant testimonia, ut Deus inveniretur. Aliter non valuit, ut qui volunt esse docti, non just. Unde gloria illis apud homines, non apud Deum exquirunt. [Hilar. Cass. Gl. int.] Et hoc in toto corde, non diviso, ut hæretici, et amici hujus mundi, quibus dicitur: *Non potestis Deo servire et mammonæ* (Matth. vi), qui non toto corde quærent Deum. Mirum autem videtur quod ait, scilicet beati sunt qui scrutantur, et exquirunt. [Aug.] Hoc enim possunt etiam et impii, ut Scribæ et Pharisei super cathedram Moysi sedentes, qui dicunt et non faciunt (Matth. xxiii), et hæretici scrutantur, et exquirunt; nec tamen beati sunt, quia non sunt immaculati, sed justi jam spe beati sunt quia sunt inventuri quod quærent. Non enim quia scrutantur et quærent, ideo beati sunt; sed propter hoc quod aderit, ut in Evangelio dicitur: *Beati qui persecutionem patiuntur, et qui esuriunt* (Matth. v), non tamen quia hoc patiuntur beati sunt, sed propter hoc quod sequitur: *Quia ipsorum est regnum celorum, et saturabuntur*, cui simile est istud quod hic dicitur:

VERS. 3. — « Non enim qui operantur iniquita-
tem, in viis ejus ambulaverunt. »

Non enim. [Aug.] Quasi dicat: Hi sunt beati qui ambulant in lege, qui enim operantur iniqua nondum immaculati, ambulant in lege, ac per hoc nondum beati sunt. Et hoc est quod dicit, non enim qui operantur iniquitatem ambulaverunt in viis ejus, id est in fide, quamplurimi numero significat, quia omnes vias fides una complectitur, qua vivit justus. [Hier., Hilar.] Vel sicut supra via singulariter accipitur Christus, ita hic viæ pluraliter accipiuntur prophetæ, apostoli et omnes prædicatores. De iis viis Jeremias ait: *State in viis et interrogate vias Domini æternales, et quærite quæ sit via bona* (Jer. vii). In his ergo non ambulaverunt, qui operantur iniquitatem. Ita hoc dicit, [Alcuin., Cassiod., Alcuin.] quasi dicat: Qui peccatum habet, non ambulet in viis, vel qui ambulant in viis sine peccato sint. Sed non dicuntur illi operari iniquitatem, qui et si quotidie fragilitate carnis leviter peccant, non tamen amant, sed Dominica oratione et signo crucis destruunt. [Aug.] Peccatum quidem iniquitas est, sicut Joannes dicit, non tamen sine peccato est, qui

(165) Ex II parte Pastor. Greg. c. 8.

in viis ambulat (*I Joan. III*); sed non ipse operatur illud; sed quod habitat in eo peccatum, cum non vult quod agit. Fomes enim qui est languor naturæ, commovet illicita desideria; et ita sine peccato non sumus. Unde idem Joannes dicit: Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus (*I Joan. I*), sed non operatur qui desiderii carnis non obedit; qui vero obedit a viis deviat. Si vero confitetur, et hoc ad vias pertinet, et propter vias peccatum non imputatur. Non ergo ambulant in viis qui operantur iniquitatem, scilicet ex dilectione, non inviti, ut ille qui ait: *Quod odi facio* (*Rom. VII*).

VERS. 4. — « Tu mandasti mandata tua custodi di mihi. »

Tu mandasti. Quasi dicat: Hi non ambulant in viis qui operantur iniqua. [Gl. int., Cassiod., Aug., Hilar., Cassiod., Hilar.] Et vere, quia tu mandasti, etc. Vel ita junge: illi non ambulant in viis, sed tu mandasti ut ambulant, id est ut mandata custodirent, et ideo ambulandum. Vel ita continua: Beati sunt qui sic et sic agunt, et ne hæc contemnantur, subdit jussionem Domini dicens: tu mandasti nimis mandata tua custodiri, vel, tu mandasti mandata tua nimis custodiri. Nimis aliquando significat plus quam oportet, quod non hic, sed provalde accipitur. Et est: Tu mandasti nimis, id est valde per prophetas, et per eosdem sæpe, mandata tua custodiri. Vel, mandata tua custodiri mandasti, ut nec unum iota præteretur. Vel, custodiri nimis, id est plusquam patitur natura carnis. Distingue nomina, et prædictorum nota differentias: memoravit enim tria, legem, testimonia, et mandata. 254 Lex est umbra futurorum (*Hebr. X*), quæ spiritualiter debet custodiri, ut de sacrificiis et hujusmodi figurativis. Testimonium vero est evidens res quæ commonet alicujus. Unde Jacob ait: *Lapis iste erit testimonium* (*Gen. XXXI*), et Dominus curato leproso ait: *Offer munus tuum in testimonium* (*Matth. VIII*), sic præcepta Dei dicuntur testimonia, quæ monent ne peccemus. Mandata sunt sine umbra, quæ præsentem habent operationem: ut *diliges Deum ex toto corde* (*Matth. XXII*). [Alcuin.] Et nota quia testimonium accipit in prohibendo, et mandata in jubendo.

VERS. 5. — « Utinam dirigantur viæ meæ ad custodiendas justificationes tuas! »

Utinam. [Aug.] Vita beati expressa optat eam, et optat contra superbiam liberi arbitrii, cui non est satis doceri, nisi prius dirigatur. Ergo si optat homo quod præcepit Deus, ut det ipse quod præcepit, rogandus est, quasi dicat: Te mandante legem accepi, sed nisi adjuves, sit mihi mors. Ad hoc enim sine gratia mihi non sufficit. Et ideo precor, *utinam dirigantur*, etc. [Hil.] Vel ita continua: quia mandasti. Utinam ergo dirigantur viæ meæ, id est actus hujus vitæ, qui per se tortuosi sunt. Dirigantur dico ad custodiendas justificationes tuas. Aliter enim non possunt custodiri justificationes,

A nisi nostræ viæ sint directæ. Justificationes autem multæ prisco populo fuerunt, scilicet ut famulus Hebræus sex annis tantum serviat et pater reverenter habeatur, filius disciplinetur, Deus timeatur, et sacerdos honoretur, et his similia. [Cassiod.] Hæc autem possunt custodiri, si præ oculis semper habeantur mandata, ut prava mox emendentur per ea. Unde subdit:

VERS. 6. — « Tunc non confundar: cum perspexero in omnibus mandatis tuis. »

Cum perspexero. [Alcuin., Ambr.] Quasi dicat: Has justificationes custodiam cum perspexero, quasi in speculo, in mandatis, vel mandata, tuis vel tua, et addit omnibus vel omnia, hoc ideo dicit ne peccando contra unum sit omnium reus. Unius namque peccati reus punitur æternaliter. Unde Jacobus: *Si quis totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus* (*Jac. II*). Quod evitat qui perspicit in mandatis. [Cassiod., Ambr.] Qui autem non perspicit in eis, in quo erret nescit. Et tunc, scilicet cum perspexero, non confundar. Ante enim in Adam confusus es, et nudus factus, cum operuisti te foliis sici (*Gen. III*), quia confundebaris abscondisti te a conspectu Dei, quia erubescabas. Nunc autem venis in conspectu Dei per gratiam liberatus. Vel ita, ideo peto justificationes custodire, quia tunc cum custodiero, non confundar cum perspexero, [Aug.] quasi in speculo, in omnibus, vel omnia, mandatis, vel mandata, tuis, vel tua, quia non auditor obliviosus est, sed factor operis. Confunditur enim qui inspicit mandata, sed non facit. Unde Jacobus ait: *Si quis auditor est verbi et non factor, hic comparatur viro conspicienti rultum nativitatis suæ in speculo* (*Jac. I*). Consideravit enim se, et abiit, et statim oblitus est qualis fuerit. Et tunc, scilicet cum custodiero, et perspexero mandata.

VERS. 7. — « Confitebor tibi in directione cordis, in eo quod didici judicia justitiæ tuæ. »

Confitebor tibi. [Gl. int., Cassiod., Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Non ero ingratus, sed laudabo in directione cordis, quia tu fecisti cor meum directum, ideoque laudabo, quod distortus non potest. Laudabo in eo, id est pro eo quod didici a patribus, non per me inveni, judicia, quæ sunt abyssus multa. *Judicia dico justitiæ tuæ.* *Judicia justitiæ* dicit, quibus nunc et in fine judicatur mundus. Hæc autem judicia justitiæ sunt, quia per ea famulos liberat persecutione diaboli laborantes. Vel ita ordina litteram: Confitebor tibi, id est laudabo te, in eo quod didici judicia justitiæ tuæ, si tamen in directione cordis, id est si dirigitur cor ad custodiendum, quia aliter non inde letarer, sed accusarer. Nam quid mihi proderit quod ea didicerim, si corde perverso vias habeo pravæ?

VERS. 8. — « Justificationes tuas custodiam; non me derelinquas usquequaque. »

Justificationes tuas custodiam, id est opera justitiæ faciam. *Non me derelinquas.* [Haym., Cas-

siōd., Ambr., Aug.] Justificationibus concessis, petit a Deo custodiri, quia scit diabolus circuire. Quasi dicat: Et ut custodiam, non me derelinquas, *squeunque*, vel valde, quod idem est; et si relinquis ad probationem idem est, ut Job. Et si derelinquas aliquando, ut infirmus mihi videar. Et ne de me glorier, non tamen derelinquas me usquequaque. Vel, valde, id est ut peream; et sic gloria bor in te, non in me. Vel ita precatur Christi adventum, ante quem reliquerat mundum Deus pro peccato, sed orat ne, jam, usquequaque, vel valde relinquat, quod jam impletum est, in Christi adventu, quia Deus erat in Christo, mundum reconcilians sibi (II Cor. v).

COLLATIO IN PSALMUM CXVIII: « BEATI IMMACULATI IN VIA: QUI AMBULANT » etc.

M ALEPH.

VERS. 2. — *Qui scrutantur.* מְחַסְדִּים NOTERE, id est qui custodiunt. Sed Septuaginta posuerunt antecedens. Hebræus habet consequens. Nemo etenim melius Dei testimonia custodit, quam is qui solertissima diligentia pius ea scrutatus fuerit; si ignores quæ agenda sunt, quomodo servabis?

β BETH (166).

In quo corrigit. In prima littera partes beatitudinis exposuit, [Cassiod.] in quibus precatur se custodiri. In hac secunda tempus conversionis aperit. [Ambr.] In quo potissimum a lapsu et confusione fluxæ ætatis, ad Deum quis converti debet, unde congrue huic octonario præmittitur, littera Beth, quæ interpretatur *confusio*, quia hic ostendit præcepta Dei liberare hominem de confusione, id est de lapsu peccati. Quasi dicat: Justificationes tuas custodiam, quæ sunt custodiendæ, quia in custodiendo sermones tuos, o Domine, corrigit adolescentior viam suam. Sed ad hoc præmittit interrogationem, cum deliberatione dicens:

VERS. 1 (9). — « In quo corrigit adolescentior viam suam? In custodiendo sermones tuos. »

In quo corrigit. [Ambr., Aug.] Iste enim quasi confusus de errore et lascivia fluxæ ætatis, jam juvenis sobria mente deliberat quomodo viam corrigat, quomodo erubescenda deponat, et plenam probitatis viam assumat, dicens: In quo corrigit adolescentior viam suam, id est pravam consuetudinem; adolescentior ad litteram potest accipi, quia hac ætate potissimum fieri debet, in qua homo pronior est ad peccandum. Unde: *Fili, a juventute tua excipe doctrinam, et usque ad canos invenies sapientiam* (Eccl. vi). Vel adolescentior accipitur, junior ille filius qui in Evangelio legitur viam suam depravasse, id est gentilis populus. Vel potius, adolescentior, hic accipitur spiritualis populus, qui portat imaginem novi hominis, non veteris. Hæc est spiritualis adolescentia, ætas novi non veteris hominis. Ecce præmisit interrogationem cum deliberatione. Et quia post meditationem videntur meliora et salu-

A briora consilia, subdit Propheta quasi simul deliberans consilium converso sermone ad Deum, dicens: O Domine, ecce in quo corrigit adolescentior in custodiendo sermones tuos fidei. Hic est finis deliberantis, et bene conversus ad Deum, hoc respondit, quasi prece ad Deum delata, hoc consilium Dei inspiratione percepit, non humana præsumptione. Et revera in hac ætate criminum nescia potissimum est viam corrigere. [Ambr.] Melius est enim prævenire juventutem correctione, quam post lapsuum recordationem et deslere, et dicere: *delicta juventutis meæ et ignorantias meas ne memineris, Domine* (Psal. xxiv, 7). Hoc est enim debilitatis remedium: illud, robur salutis. Hic res est in periculo, quia grave est consueta pellere. Magnum enim in se consuetudo vinculum habet, ibi in bono. Unde dicitur: *Bonum est viro cum tollit jugum ab adolescentia sua* (Thren. iii). [Hilar., Aug.] Facilius enim est retrahi ab ingressu, quam arrepto itinere pravæ consuetudinis revocari. Attende etiam quod non ait in legendo vel memorando sermones, sed in custodiendo, scilicet opere. Et ita est senior mente, ut Daniel, aliter non potest corrigere, quia frustra custodit memoria, si non custodit et vita. In perversa enim vita non est correcta via. Nam quidam verba Dei tenendo agunt, ne obliviscantur; nec agunt vivendo ut corrigantur,

VERS. 2 (10). — « In toto corde meo exquisivi te, ne repellas me a mandatis tuis. »

In toto corde. [Aug., Ambr., Aug., Cassiod., Aug., Ambr.] Quasi dicat: Quia in his correctio est, ideo *exquisivi te*, quod est ex dono Dei in toto corde meo, qui non toto corde exquirat, negligens est et repellitur. Et ideo, *ne repellas*, non adjuvando me, quasi indignum, cum toto corde quæro. Ne repellas dico a mandatis tuis, id est ab intelligentiâ legis, a qua repellitur qui a Deo non adjuvatur. Mandatis quippe ejus rectis atque arduis humana non contemperatur infirmitas, nisi præveniens ejus adjuvet charitas. Qui ergo non adjuvatur a Deo, quasi flammeo gladio prohibetur ab arbore vitæ, quasi indignus. Vel de prælatione ecclesiastica agit, quam qui negligenter administrat, a Deo repellitur, quod ne sibi fiat iste precatur dicens: *Ne repellas me a mandatis tuis*, docendis et annuntiandis in Ecclesia, a quibus negligens repellitur, ne tollat locum meliori. Et ne sibi plus contrahat offensionis ipse est tepidus, qui nec calidus est fervore fidei, nec frigidus algore infidelitatis, qui non rapitur de manu Domini, sed ejicitur ut pejor frigidus, id est penitus infideli: unde in Apocalypsi angelo Laodicæ dicitur: *Utinam frigidus esses aut calidus! sed quia tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo* (Apoc. iii). Aperte hic negligentiam graviore damnat judicio quam imprudentiam, et quantum amittit quem evomerit de ore suo Dominus Jesus, et ex suis visceribus rejecerit; sed quam propitius est qui et justos

(166) Beth. id est domus secundum Hiero. ad Paulam urbicam.

in ore suo tenet, et injustos non ante evomit quam A denuntiet evocandos.

VERS. 3 (11). — « In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi. »

In corde meo abscondi. [Haym., Cassiod., Ambr.] Quasi dicat : Exquisivi mandata, et etiam memorie commendavi. Et hoc est, in corde meo eloquia tua recondita abscondi, porcis scilicet et canibus; genus enim peccati est obstinatis prædicare, ideo abscondi ut non peccem tibi, qui dicis : Nolite sanctum dare canibus, et margaritas ante porcos ponere (Matth. vii). Vitium enim est secreta mysteria indignis vulgare, et quasi Babylonis thesauros domus Dei ostendere. Quod ab aliquo fit, vel adulatione ut placeat et cui vulgat; vel avaritia, ut aliquid lucretur: vel jactantia, ut plura scire videatur; vel loquacitate incauta, dum sine judicio volat irrevocabile verbum. Assumenda ergo est disciplina silentii, ut prius quis taceat quam loquatur. Unde : Sit omnis homo velox ad audiendum, tardus ad loquendum (Jac. i). Ideoque Isaïas cum audisset a Domino, clama, non prius clamavit quam audiret quid clamare deberet, respondens, quid clamabo? (Isa. xl.) Dominus etiam in Evangelio, comparat regnum cælorum thesauro abscondito 255 in agro (Matth. xiii). Hic est thesaurus sapientiæ et cognitionis quem cum invenit homo abscondit in corde suo, non divulgat, sicut Maria, quæ conservabat omnia verba Domini conferens ea in corde suo (Gen. ii).

VERS. 4 (12). — « Benedictus es, Domine, doce me justificationes tuas. »

Benedictus es, [Cassiod.] Ne quis sanctam eruditionem suis viribus daret, præmittit, benedictus. [Ambr., Aug., Gl. int.] Quasi dicat : Quia habeo eloquia, gratias ago dicens : Benedictus, id est laudatus es, Domine, qui gratis das. Et de reliquo, doce me facere, id est præsta me facere, justificationes tuas, id est opera sanctorum, quæ imperat Deus, ut factis ostendam quæ didici verbis. Frustra enim abscondit in corde eloquia, nisi sequantur opera justitiæ. Vel ita : [Aug., Gl. int., Aug., Ambr.] Supra dixit datam sibi legem. Hic petit sibi dari benedictionem, qua lex impleatur. Quasi dicat : Qui dedit legem, dabit et benedictionem. Et, o Domine, benedictus es, in natura, vel in tuis quos benedicis, et ideo doce me justificationes tuas. Quasi dicat : Quia abscondi in corde meo eloquia tua, dedisti legem, da etiam benedictionem gratiæ, scilicet doce me justificationes tuas, ut faciendo discam, vel ut secreta legis sciam, et his edoctus

VERS. 5 (13). — « In labiis meis pronuntiavi omnia judicia oris tui. »

In labiis meis. [Gl. int., Aug.] Vel ita continua : Abscondi eloquia tua in corde; et cum tempus gratiæ vidi, pronuntiavi aliis in labiis meis cordi concinnis, omnia judicia oris tui; non dicit omnia judicia tua, sed omnia oris, id est quæ per eloquia tua mihi dixisti. Judicia ergo oris, id est quæ per prophetas et apostolos iocutus es, qui sunt os Dei, pronuntiavi

omnia, non universaliter, sed quæ scripta vel dicta sunt. Judicia porro sunt, quibus et nunc et in fine judicatur mundus, quæ sunt abyssus multa, et inscrutabilia : sed nihil eorum tacui, quæ per eloquia tua mihi innotescere voluisti; et

VERS. 6 (14). — « In via testimoniorum tuorum delectatus sum, sicut in omnibus divitiis. »

Delectatus sum, in hac vita, in via testimoniorum tuorum. [Aug.] Testimonia Dei sunt, quibus quantum nos diligit ostendit, ut nativitas, passio. Et est delectatus sum in via testimoniorum tuorum, id est in humilitate nativitatis, passionis, quibus etiam futura speramus; et ideo bene dicuntur testimonia. Vel, in via testimoniorum tuorum, id est Christo, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi (Coloss. ii). [Cassiod., Ambr.] Et ideo dicitur via testimoniorum, vel via testimoniorum dicitur Christus, quoniam de ipso loquentia ad ipsum ducunt, in quo et impleta sunt. Et accipit testimonia, eloquia Scripturarum. Sicut in omnibus divitiis spirituales accipit divitias, terrenis enim divitiis quas sordes computat, non comparat. Vel delectatus sum, sicut in omnibus divitiis temporalibus delectantur homines. Hæ autem divitiæ temporales non comparantur spiritualibus in gratia; sed quia sunt hominibus suaves.

VERS. 7 (15). — « In mandatis tuis exercebor, et considerabo vias tuas. »

In mandatis tuis. [Alcuin., Hilar., Aug.] Quasi dicat : Pronuntiavi et delectatus sum in testimoniis tuis et adhuc immorabor. Et hoc est, in mandatis tuis exercebor usu boni operis; et sic merito boni operis considerabo, id est cognoscam vias tuas. Nemo enim ad penetralia intellectus pervenit, nisi vita pura prius proximus fuerit. Vel ita dico : Doce me justificationes, et si amplius docueris, in mandatis tuis garram, alia littera, id est contra omnes inimicos Christianæ fidei atque catholicæ copiosis rationibus garrulus disputabo. Tunc autem sunt utiles disputationes, si ibi non considerentur, nisi viæ Domini. Unde subdit : et considerabo vias tuas, quæ sunt misericordia et veritas, quorum duorum plenitudo invenitur in Christo. Et per hanc exercitationem fit etiam istud quod sequitur.

VERS. 8 (16). — « In justificationibus tuis meditabor; non obliviscar sermones tuos. »

In justificationibus tuis meditabor. [Cassiod., Hilar., Cassiod.] Oblivioni quæ ex infirmitate originalis peccati venit, opposita est meditatio. Noverat iste vitium humanitatis. Et contra illud auxilium reperit. Justificationes sunt sicut quod Hebræus puer in lege non plus quam sex annis servit. In septimo liber egreditur, quia fidelis in mundo, qui sex ætibus distinguitur, tantum servit, in resurrectione liber erit. Et his et hujusmodi quæ in ænigmate dicta sunt convenit meditatio. Mandatis autem moralibus, quæ sunt : Non mæchaberis, et hujusmodi (Exod. xx), tantum convenit operatio. Congrue ergo distinxit verba dicens : in mandatis tuis exercebor, et

in justificationibus tuis meditabor. Ideo meditabor ut non obliviscar sermones tuos, id est, ne possim oblivisci quod expedit retineri.

COLLATIO IN 3 BETH.

VERS. 2 (10). — *Ne repellas me.* יִשְׁכַּחֲנִי AL TASCIGENI, hoc est, ut volunt, *ne errare me facias.* Eadem est intelligentia; nam repelli a mandatis Dei est ab eo non adjuvari. Citra vero Dei auxilium, nusquam non aberramus. Et hoc est quod præniserat, interprete Augustino: *Utinam dirigantur viæ meæ!*

3 GHIMEL (167).

Retribue servo tuo. [Cassiod.] In hac tertia littera humanam indigentiam ostendit, et gratiam Dei contra eam poscit; humana vero indigentia multiplex est, scilicet infirmitas, ignorantia, exilium, hostes: contra quam auxilium multiplicis gratiæ querit. Unde bene huic octonario præmittitur littera ghimel, quæ interpretatur *retributio*, quia sibi multipliciter gratia tribui petit. Dixerat enim supra: *In quo corrigi adolescentior viam suam.* Deinde subiunxit: *In custodiendo sermones tuos*, nunc ut id fiat petit auxilium, dicens:

VERS. 1 (17). — *Retribue servo tuo: Vivifica me; et custodiam sermones tuos.*

Retribue, [Cassiod.] non utique pro meritis bonis, quæ nulla præcesserunt reddere, sed retribue, id est iterum et iterum da. Vel pro malis meis retribue bonum, [Aug.] quoniam ante fidem non homini debentur nisi mala pro malis. Retribuit autem Deus per indebitam gratiam bona pro malis. Nisi enim Deus retribuere bona pro malis, nullo modo essent quibus retribuere bona pro bonis. Utique justus est retribuendo bona pro bonis, quia misericors prius fuit retribuendo bona pro malis, quamvis et ipsa iustitia qua retribuuntur bona pro nobis, non est sine misericordia. Et nota quod quatuor sunt retributiones. Retribuuntur enim mala pro malis, aut bona pro bonis, vel bona pro malis, vel mala pro bonis. Duæ priores pertinent ad iustitiam, tertia ad misericordiam. Quartam nescit Deus. Retribuit ergo Deus bonum pro malo, quam retributionem iste rogat, dicens: *Retribue servo tuo*, [Cassiod., Aug., Ambr.] qui nihil meritis, sed totum gratiæ deputat. Quid? hoc scilicet, *vivifica me* per fidem ex qua vivit iustus. Non est iste penitus mortuus, sed jam habet initium bonæ concupiscentiæ, qui hoc potest orare: *Vivifica me*, prius mortuum et impotentem scire vel operari, sed per fidem vivifica, per quam *custodiam sermones tuos*. Vivus enim custodit, et custodiendo vivit. Vel non hic est vox peccatoris, sed jam correcti et iusti, in processu virtutum positi, qui bene sibi conscius præmia boni operis exposcit. Ideoque convenienter præscribitur littera Ghimel, quæ interpretatur *retributio*, quia hic dicitur impletio, et co-gnitio legis jam correcto retribui, quasi dicat: Quia sic correctus sum ut s' pra ostendi, retribue mihi servo tuo. Jam in processu virtutum positus preca-

tur sibi retribui, secundum fidei operisque meritum, quod non debet arrogans vel alienum videri, si remunerationem a Deo pro egregiis laboribus postulet; prærogativa enim fidei atque iustitiæ est de Domini favore mercedem sperare. [Matth. xiv] Reprehenditur enim Petrus, qui supra fluctus ambulans, ut homo dubitavit, non ut apostolus præsumpsit. Jubemur quoque in Evangelio fidem habere et non hæsitare de his quæ supra hominem sunt gerendis, Apostolus etiam qui ante dixerat: *Non sum dignus vocari apostolus* (I Cor. xv), postea dixit: *Reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Dominus* (II Tim. iv). Innocentis ergo conscientiæ est, non insolentis arrogantiae, ab eo cui servit quis mercedem petere, quia desperare segnitiei materia est; sperare autem incentivum laboris est. Pete ergo confidenter, si merita suffragantur. Et dic: *Retribue servo tuo*, hoc scilicet, *vivifica me*, [Aug.] in præsentī et in futuro, et custodiam servos tuos. Sed quia non possunt custodiri per obedientiam, nisi prius videantur per intelligentiam, addit:

VERS. 2 (18). — *Revela oculos meos; et considerabo mirabilia de lege tua.*

Revela oculos meos, interiores, [Ambr., Cassiod.] quorum velamen in Christo evacuatur. Vide humanam infirmitatem et misericordiam Dei. Homo velo ignorantiae tegitur; Deus tollit ut videas, quod iste petit, eo se gravari intelligens. Dico *revela, et considerabo mirabilia*, quæ? *de lege tua*. Lex est ubi umbra est, ut de agno paschali, et hujusmodi. [Alcuin., Aug.] Rogat ergo ut in his tecta videat, vel novam legem accipe, scilicet Evangelium, in qua mirabilia considerantur, ut hic: *Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus* (Luc. xiv); et illud: *Diligite inimicos vestros* (Matth. v). Nihil enim est mirabilius in mandatis quam diligere inimicos, hoc est dare bona pro malis.

VERS. 3 (19). — *Incola ego sum in terra; non abscondas a me mandata tua.*

Incola ego sum. [Cass., Haym., Aug., Cassiod.] Ecce exilium, quasi dicat: *Retribue, revela, et debes, quia incola ego sum in terra*, vel inquilinus. Non sum civis Babylonis, cor, et si non corpus, habens in celo. Ille iustorum tantum est, quibus promissa est æterna patria. Unde alibi: *Peregrinus sum*, non sicut omnes homines; sed sicut omnes patres mei, id est iusti (Psal. xxxviii). Et ideo, quia incola sum, *non abscondas a me*, id est non subtrahas mihi *mandata tua*; ejus votum scire potes cui famularis. Absconduntur mandata his qui terrena sapiunt, et si ea audiunt et norunt. Mandata dicit, per quæ ab incolatu liberabitur, in quibus dilectio præcipitur, vel sola vel maxime. [Aug.] Sed quia nihil diligendum diligitur, si ipsa dilectio non diligitur, ipsius dilectionis dilectionem iste volens habere, proclamat:

(167) Ghimel, juxta Hieronymum, *plenitudo*.

VERS. 4 (20). — « Concupivit anima mea desiderare justificationes tuas, in omni tempore. »

Concupivit anima mea desiderare justificationes tuas, [Aug.] id est opera justitiæ, hoc olim concupivit non modo; quia jam quando incola terræ erat, non cupiebat desiderare, sed desiderabat. Olim vero nondum desiderabat eas, sed fastidio languebat. Ita vero amanda est dilectio qua diligenda diliguntur, sicut illa est odienda qua non diligenda diliguntur. Et nota quod concupiscentia est desiderium, sed non omnis, quia concupiscentia est et eorum quæ habentur, et eorum quæ non habentur. Desiderium vero absentium tantum est in hac vita. Nota etiam quod ait: *Concupivit desiderare*, non ait desideravit. Videmus enim ratione nonnunquam quam utiles sunt justificationes Dei, id est opera justitiæ, sed infirmitate 256 aliquando non desideramus; prævolat ergo intellectus, sequitur tardus, vel nullus affectus; scimus bonum, nec delectat agere, et cupimus ut delectet. Ita iste olim desiderare concupiscebat quæ bona esse cernebat, cupiens habere eorum delectationem quorum potuit videre rationem. Ostendit itaque quibus quasi gradibus perveniatur ad eas, prius est enim ut videatur quæ sint utiles et honestæ. Deinde ut earum desiderium concupiscatur. Postremo ut proficiente lumine atque sanitate delectet earum operatio, quarum sola ratio delectabat. Has ergo concupivit iste. Desiderare in omni tempore, non ad tempus ut mali, sed semper etiam in adversis. Ideo utique concupivi desiderare, quia

VERS. 5 (21). — « Increpasti superbos; maledicti qui declinant a mandatis tuis. »

Increpasti superbos, [Aug.] primos homines, quos delectavit illud: *Eritis sicut dii* (Gen. iii). Hos increpasti, dicens: *Ubi es Adam?* (Ibid.) Non ignorabat Dominus, sed superbum increpabat, quod ad tantam miseriam devenisset, et tota etiam ærumna mortalium hæreditaria est increpatio superborum, et per hanc superbiam declinaverunt. [Ambr., Aug.] Et maledicti sunt omnes, non illi soli qui a mandatis tuis declinant, quasi a directis ad prava. Vide quod non ait, qui declinaverunt, tanquam illorum primitivorum hominum peccatum in mentem reduceret; sed ait, qui declinant, per quod non soli illi increpantur, sed omnes eorum exemplo terrentur, ne per superbiam declinent, sed in omni tempore justitiam diligant, ut hic recipiant quod illi in paradiso perdiderunt. Nota etiam quod non ait, maledicti qui non implent mandata, sed qui declinant. Aliud est enim declinare per superbiam, aliud non implere per infirmitatem vel ignorantiam, sed quia superbi, nec in tanta increpatione humiliantur, orat pro eis chorus martyrum, dicens:

VERS. 6 (22). — « Aufer a me opprobrium et contemptum, quia testimonia tua exquisivi. »

Aufer. [Aug.] Quasi dicat: Et quia maledicti sunt qui declinant, oro, aufer a me opprobrium

A quod audio, et contemptum quo contemnor. Ideo mihi est opprobrium et contemptus, quia *exquisivi testimonia tua*, quasi de hac re est mihi opprobrium et contemptus, quia exquisivi testimonia tua, quæ Græce dicuntur *μαρτύρια* pro his patitur iste. Unde illos qui pro veritate humiliati usque ad mortem certaverunt, non testes, quod Latine utique possemus; sed Græce martyres appellamus. Hæc ergo martyres dicunt qui sunt opprobrio et derisui contemnentibus Christi crucem. Et totam Christianam humilitatem quæ sola superbia sanatur, quæ rogant, non quasi mala auferri sibi, cum inde perveniant ad coronam; sed quia noxium est illis qui inferunt, ut etiam illi conversi martyria ament quod factum est; et jam non est illud opprobrium, sed honor. Non est enim dignus opprobrio qui testimonia exquisivit; sed qui talia precabantur, illa patiebantur. Unde subdit:

VERS. 7 (23). — « Etenim sederunt principes, et adversum me loquebantur; servus autem tuus exercebatur in justificationibus tuis. »

Etenim. Ecce hostes. [Alcuin., Cassiod., Ambr., Gl. int.] Quasi dicat: Aufer opprobrium; illud autem multi inferre volunt. *Etenim sederunt principes* more judicario, quasi ex mora machinantes, et ipsi aperte *adversum me loquebantur*: iidem accusatores erant, qui et iudices, quod gravius est. Et sicut isti manifeste, sic et dæmones occulte nocere cogitant. Illi ita, *servus autem tuus*, scilicet ego, *exercebatur* non pro crimine, sed in *justificationibus tuis*, quasi dicat: In his cogitat, vincit, quia ab his retrahere laborat per bella inimicus. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Inter pericula non erat mihi cruciatus, sed proventus. Qualiter vero exercebatur, subdit:

VERS. 8 (24). — « Nam testimonia tua meditatio mea est; et consilium meum justificationes tuæ. »

Nam et meditatio mea est testimonia tua, [Aug., Cassiod., Aug.] id est martyria, quæ meditata dolores mitigant, sic exercebatur iste martyria, scilicet meditatur et amat, respiciens ad coronam; et inimicos diligit. Unde sequitur: *Et consilium meum est justificationes tuæ*. Quasi dicat: Consilium meum est servare *justificationes* in quibus est diligere inimicos. Ecce consilium contra consilium. Consilium sedentium principum fuit inventos martyres perdere; martyrum patientium fuit consilium illos perditos acquirere.

COLLATIO IN 2 GIMEL.

VERS. 4 (20). — *Concupivit anima mea*, etc. צָרַח גַּרְסָאן. Sed neoterici vertunt, *confracta est*. Hieronymus tamen habet, *desideravit*; verum exprimitur sensus. Palam est enim animam non posse confringi confractione exteriori. Consequitur intelligi debere de confractione spiritali, hoc est desiderio ipso, quod dum grande est, pene animam exanimat. Chalæus est nobiscum, *desideravit anima mea desiderare*.

VERS. 8 (24). — *Meditatio mea est*. Hieronymus,

voluntas mea est. Cæteri, oblationes meæ sunt, vel simile quid, cum parvo impendio conciliantur. Nam quæ placent et delectant jugiter meditatur, et in his est exercitium continuum nostri studii.

Consilium meum justificationes tuæ. Hieronymus, quasi viri amicissimi mei; Præterea, viri consilii mei. Ita et cæteri. Verum locutio illa metaphorica erat, eoque LXX tropum dextre explicuerunt. Siquidem quemadmodum homo agendorum ignarus vel dubius, consilio indiget virorum et piorum et peritorum, quo rogato in viam rectam dirigant errantem, sic nos, per nos nescii, inquirimus quæ sunt Dei justitiæ, ut in vera æquitate perducamur ad regnum quo tendimus virtutibus et sanctis operibus, quæ regulamus secundum Dei justificationes, seu viros amicos et boni consilii. אֲנִשֵּׁי צֶדֶק ANSCHE ATZATHI.

7 DALETH.

Adhæsit pavimento anima mea. [Cassiod., Aug.] In hac quarta littera dicit se corporali necessitate esse constrictum, ita ut tædeat eum orare, vel operari. Corpus enim quod corrumpitur, aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem (Sap. 1x). [Cassiod., Alcuin.] Sed sola Dei pietate se salvandum dicit, et quia in hac necessitate positus, semper timet relabi, ideo congrue huic octonario præmittitur littera *daleth* quæ interpretatur *timor*. Hic enim docetur quod lex fidei temperanti relabi confortat; et ad omnia ei sufficit. Interpretatur etiam *daleth*, non tantum *timor*, sed etiam *nativitas*; quod bene convenit. Nativitas enim intelligitur hic, non spiritualis sed temporalis, quæ scilicet est eorum quæ in sæculo generantur [Ambr.] et sunt corporalia et caduca, ex qua natiuitate est *timor*, quod hic deplorat homo dejectus in terram de cælo, qui ante beatissimus auram carpebat ætheream. Curas hujus vitæ et tædii nesciebat. [Haym.] Quasi dicat: Modo consilium meum est, justificationes tuæ. Modo me ita habeo, sed olim.

Vers. 1 (25). — « Adhæsit pavimento anima mea; vivifica me secundum verbum tuum. »

Anima mea adhæsit. [Cassiod., Aug., Haym., Aug., Alcuin., Cassiod., Aug.] consensu, *pavimento*, id est corpori, unde mors est. Caro enim concupiscit adversus spiritum (Galat. v), cui olim non repugnavit anima. Vel adhæsit pavimento, id est terrenis, ut hæc curet quæ sunt calcanda pedibus. In mundo enim universo tanquam in quadam domo, cælum est camera, terra vero pavimento, quæ teritur feriando, ut fiat quasi leve, et nitens, et solidum pavimento. Corpus etiam humanum pavimento comparatur, eo quod simili nitore levigatur. Huic pavimento, id est corpori, vel terrenis dicit hic animam adhæsisse, quod non est contrarium superioribus, ubi dicit se delectatum in testimoniis, et exercitatum in justificationibus. Quantumcunque enim hic aliquis proficiat, habet tamen mortalis carnis affectum circa hæc terrena, et ab hac morte quotidie reviviscit. Unde subdit, sed tu, Domine, *revivificabis me*, ut in cælo sit mens mea. Et hoc, se-

Accundum verbum tuum, [Cassiod., Aug.] id est per Christum, qui est Verbum Patris. Vel, secundum verbum tuum, id est secundum promissionem tuam, ut sim filius promissionis, non filius elationis. Quod non arroganter petit, quia quod per se erat, hic confitetur, dicens:

Vers. 2 (26). — « Vias meas enuntiavi, et exaudisti me, doce me justificationes tuas. »

Vias meas. [Aug., Ambr.] Quasi dicat: Vivifica; et debes. Nam, *vias meas enuntiavi*, id est peccata mea confessus sum. *Et exaudisti me dimittendo ea*. *Doce me.* Quasi dicat: Delevisti vias meas, et doce tuas. Et hoc est, doce me *justificationes tuas*, hoc dicit volens proficere, qui jam in illis exercetur. Ab istis ergo ad alias proficiendo, velut crescendo desiderat pervenire, ut illas agat, non modo sciat. Vere quippe novit justificationes qui eas fecit, sicut econtra de Domino dicitur: *Non novit Dominus peccatum* (II Cor. v), id est non fecit. Vel, doce me justificationes tuas, id est secundum spirituale intellectum figurativas observantias fac advertere. Et nota quia pulchro ordine ad justificationes Dei perveniendum putat, ut primum peccata sua fateatur. Ita enim et alibi dicitur: *Dic iniquitates tuas ut justificeris* (Isa. xliii). Et alibi: *Justus in principio sermonis accusator est sui* (Prov. xviii). Si enim accusaverit se justus, vocem parati accusatoris excludit, qui solet accusare peccata, et cuiusque exaggerare supplicia; obstruit os ejus, qui ipse de se fuerit confessus. Verecundia enim excusat reum, pudor suum accusat actorem, Et, o Domine,

Vers. 3 (27). — « Viam justificationum tuarum instrue me; et exercebor in mirabilibus tuis. »

Instrue me viam justificationum tuarum, [Cassiod., Aug., Ambr.] quia vias meas damno, ideoque instrue me viam tuam ut intelligam mystica. Alii codices habent, *insinua mihi*, quod ex Græco *Ενδύλω* expressius dicitur, *fac me intelligere*. Viam justificationum tuarum. Vide ordinem: Prius enim est discere justificationes, quod hic ante petiit. Deinde gradus quosdam et ordinem earum quid prius, quid post esse debeat. Peccat enim qui præpostere agit. Nam scire quid faciat, et ordinem faciendi nescire, non est perfectæ cognitionis. Ordinis namque ignorantia conturbat negotiorum naturam formamque meritorum. Notis vero mysteriis, et eorum ordine, ego etiam *exercebor* usu operis, et spirituali sensu, sicut qui in palestra exercetur ut roboretur. Et hoc etiam, *in mirabilibus tuis*, quæ in figuris latent. [Aug.] Mirabilia Dei vocat justificationes ipsas, quarum quedam ita sunt mirabiles, ut inexperti credant ad eas non posse perveniri intelligendas vel faciendas. Unde iste laborans, et earum difficultate fatigatus, addit:

Vers. 4 (28). — « Dormitavit anima mea præ tædio; confirma me in verbis tuis. »

Dormitavit. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi di-

cat : Dico, doce, instrue ; sed quia est petitio di ata, A dormitavi ut fessus expectator. Et hoc est, *anima mea dormitavit*, id est refriguit a spe comprehendendi eas. Et hoc, *præ tædio* dilationis. Nota quod non ait dormivit, sed dormitavit. Dormire enim est obliviosi et socordis : dormitatio est fessi expectatoris, quæ dicitur aecidia. Sed tu *confirma me in verbis tuis*, ut si adhuc petitio differtur, 257 firmus stem in meditatione legis tuæ. [Haym.] Vel ita dico, quod exercebor in mirabilibus ; tamen olim anima mea dormitavit præ timore, parum vel nihil boni operans, et ideo doce me. Et quia olim dormitavi, nunc cum ad ea perveni, confirma me in verbis tuis, [Aug., Alcuin., Aug.] quæ jam teneo ne decidam ab eis, sed inde ad alia tendam. Ecce contra duo pericula orat iste in hoc octonario, primo contra necessitates carnis, dicens : Vivifica me ; hic contra tædium. Quasi dicat : oro ut vivifices me contuitu primi periculi. Unde me liberasti. Oro etiam ut confirmes consideratione alterius periculi, scilicet tædii, quod per te evasi. Deinde quasi quæreret : Quid enim impedit ? subdit :

VERS. 5 (20). — « Viam iniquitatis amove a me ; et de lege tua miserere mei. »

Viam iniquitatis, etc. [Haym., Ambr., Cassiod., Aug.] Vel ut possim confirmari, o Domine, *viam iniquitatis* quæ a Patribus trita est, quæ et imminet. *Amove a me*, hoc in hoc sæculo necessarium est. Et quia lex factorum subintravit, ut abundaret delictum, subdit : *Et de lege tua miserere mei*, scilicet lege fidei, lege misericordiæ et gratiæ, qua implemus quod per nos non possumus. In lege enim factorum Dei jubentis, est iustitia ; in lege fidei subvenientis, misericordia. Per fidem iste petit, qui ait : *Viam iniquitatis amove a me, et de lege tua miserere mei*. [Alcuin., Cassiod.] Ac si diceret : Mala remove, bona indulge. Petit vero misericordiam, quia per legem nemo justificatur, sed per fidem Christi.

VERS. 6 (30). — « Viam veritatis elegi ; judicia tua non sum oblitus. »

Viam veritatis. [Aug.] Cum dixerat, de lege tua miserere mei, de beneficiis quæ consecutus est, præscribit, ut impetret cætera. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Miserere, quia jam *elegi viam veritatis*, ubi currerem, id est Christum cujus cultum elegi, qui est via, veritas et vita (Joan. xiv). Et *judicia tua non sum oblitus*, ut currerem. Et cum currerem

VERS. 7 (31). — « Adhæsi testimoniis tuis, Domine, noli me confundere. »

Adhæsi o Domine testimoniis tuis, [Cassiod., Ambr., Alcuin., Aug., Ambr., Cassiod.] qui prius adhæseram pavimento : Adhæret autem testimoniis, qui mundo renuntiat, qui curas hujus vite et tædia spernit, qui luxuriæ studio ac pecuniæ cupiditate, non curatur. Et ideo *noli me confundere*, sed fac ut quo curro pertendam, et quo tendo perveniam. Unde Apostolus : *Sic currite ut comprehendatis* (I Cor.

(167) He Hier. interpretatur ista.

ix). Et nota quod non est iste securus, sed humiliter se petit servari.

VERS. 8 (32). — « Viam mandatorum tuorum curri, cum dilatasti cor meum. »

Viam mandatorum, [Ambr., Aug., Cassiod., Aug.] quæ est angusta, *cucurri*, ut bonus equus. Habet enim equos suos Christus, de quibus dicit propheta : Ascendisti equos tuos, et equitatus tuus salus (Habac. iii). Et hoc feci, cum, id est quia, *dilatasti cor meum*. Non enim currerem nisi dilatasses : cordis autem dilatio est iustitiæ delectatio, ut non timore, sed delectatione agatur, quod est donum Dei. Vel dilatio est scientiæ latitudo, sine qua non possum currere. Hæ sunt aquæ de quibus dicitur : *Et in plateis tuis discurrunt aquæ tuæ* (Prov. v). De quibus Dominus clamat : *Si quis sitit, veniat ad me et bibat* (Joan. vii) ; et : *Qui crediderit in me, flumina aquæ vivæ fluent de ventre ejus* (ibid.). Et nota quia hic versus exponit, quomodo superius dictum sit, *elegi, non sum oblitus*. Dum ait, cum dilatasti cor meum, id est non per me, sed tuo dono hæc prædicta feci.

COLLATIO IN 7 DALETH.

VERS. 4 (28). — *Dormitavit*. Hebraicantes dicunt *distillavit, diffuxit, liquefacta est, agonizavit*, דללף DALEPHAN, sensus est idem. Etenim anima defatigata longa expectatione, aut corporis gravitate, quasi resolvitur extra se et intra se.

Et de lege tua miserere mei. Consimiliter Nebiensis, Pratenis, interpretes Cajetani, et Campensis, Hieronymus et Sanctes, *legem tuam dona mihi* ; Pellicanus et Munsterus, *lex tua sit grata, aut gratiosa mihi*. Licet hæc omnia in unum concurrant, tamen דן HANAN significat *misertus est, donavit, gratificavit*. Ob idque דבני HONNENI pariter diversum est. !

VERS. 6 (30). — *Non sum oblitus*. Hebr., *proponēbam*. Sic plerique, *proposui mihi*, quod est ante oculos habere, ergo *non oblivisci*. Interpretes Cajetani vertunt *coaquavi*, et Pratenis, *feci*. Siquidem שדו SCHAVAH et שדו SCHUVAH, id interdum sonat. Eodem denique recidit intelligentia

דע (167).

Legem pone. In hac quinta littera precatur Christus veniente sibi qui veterem tenuit, novam legem constituit, quæ semper exquiretur, cum tam ardentem desideretur. Et quia per eam verum esse habet, ideo huic octonario congrue præmittitur littera *he* quæ interpretatur *esse*, quia per legem novam confortatus, jam verum esse precatur. [Ambr.] Interpretatur etiam *he* est, vel vivo, quod bene convenit. Qui enim est, vivit ; et qui vivit, vere est. quod esse vel vivere habetur in Christo, qui heri et hodie ipse est et in sæcula (Hebr. xiii). Loquitur ergo hic qui vivit in Christo, dicens quomodo vivat, id est velit vivere. Quasi dicat : Noli me confundere, sed

VERS. 1 (35). — « Legem pone mihi, Domine, viam justificationum tuarum ; et exquiram eam semper. »

Pone mihi, o Domine, legem, [Aug., Ambr.] non veterem, ut olim subditis ; sed novam, ut filiis Spiritu sancto scriptam in cordibus, ut intelligant, et ex

amore compleant. Qui enim invitatus facit, nollet sibi A juberi; et immundus voluntate, non est mundus opere. Hæc autem lex est via justificationum. Unde subdit, *viam justificationum tuarum*, scilicet pone. Quasi dicat: Lex eundi sit mihi via justificationum tuarum, ut nusquam divertar, sicut imperator præscribit militibus suis, quo et qua eant, ne pro suo arbitrio viam carpant, nec voluntaria capient compendia, nec a signis recedant, declinantes ad dexteram vel ad sinistram, ut et Dominus legem viandi filiis Israel commeantibus dedit, præcedens eos in columna nubis in die, et ignis in nocte, quæ cum anteibat, ipsi sequebantur; et cum stabat vel evanescebat, ipsi morabantur in castris (*Exod. xiii*). Lex ergo viandi erat eis columna ignis et nubis. Et exquiram. [Aug.] Quasi dicat: Pone mihi legem. Et ego exquiram eam. Habitam legem exquirat, proficiendo in ea. Et hoc semper, scilicet quandiu vivit hic, quia tandiu proficitur. Post hanc enim vitam qui hic proficiebat, ibi perficitur; ubi perfectus sine fine consistit. Legem ergo quam habet agendo, exquirat proficiendo. Vel semper exquiratur tenendo hic et in futuro sicut dicitur: *Spiritus scrutatur omnia* (*I Cor. ii*), non ut quod nescit inveniat, sed quia nihil relinquit quod nesciat, ita hic semper legem exquirat, qui nunquam relinquit aliquid de lege. Vel de veteri lege dicit legem pone, quia veterem etiam legem vult iste scire, quam sibi poni petit, non ut secundum litteram sciat, sed ut intelligat, scilicet quid habet utilitatis, et quare data, scilicet ut abundaret delictum. Unde subdit:

VERS. 2 (34). — « Da mihi intellectum, et scrutabor legem tuam; et custodiam illam in toto corde meo. »

Da mihi intellectum. [Aug.] Quasi dicat: Dico, exquiram. Et, ad inquirendum, da mihi intellectum, quia non satis est querere, nisi intelligas quod requiris. Da ergo mihi intellectum, ut ad ejus alta perveniam, in quibus tota lex pendet. Et habito intellectu, scrutabor legem tuam, quia aliter nequit scrutari; et custodiam illam in toto corde meo, id est diligam Deum toto corde, tota anima, et tota mente, et proximum sicut meipsum. Et quia hoc minus valeo meis viribus,

VERS. 3 (35). — « Deduc me in semitam mandatorum tuorum: quia ipsam volui. »

Deduc me in semitam, [Aug.] quia arcta est via, mandatorum tuorum, quæ tamen dilatato corde currit, et cur petierit, subdit, *quia ipsam volui*. Ipsa enim nova gratia per se placet quæ ducit ad cælum. Ideo iste ait, volui; sed parum est mihi voluntas mea, nisi in eo quod volo ducas. Sed quia ipsa voluntas a te est, oro,

VERS. 4 (36). — « Inclina cor meum in testimonia tua; et non in avaritiam. »

Inclina cor meum, [Cassiod.] ut plus velim. Et bene ait, inclina, inclinati enim per humilitatem melius vident quam vanitate supini. Ecce ostendit per universas et subtiles minutias omne bonum a

Deo tribui, et per eum servari, et ejus gratia semper augeri. Inclina dico, in testimonia tua. [Aug.] Testimoniis aliquid probatur, et Deus justificationes suas, et mandata suis testimoniis, id est præceptis et exemplis, persuadet, et probat nobis, scilicet ut gratis colatur. Testimoniis quippe suis agit hoc nobiscum, ut eum gratis colamus, quod impedit radix omnium malorum avaritia (*I Tim. vi*), de qua subdit, et non avaritiam, ut gratis, scilicet pro se, Deum colat, sicut Job, non pro terrenis (*Job i*). Omnis enim a nobis circumciditur avaritia, si gratis colatur Deus. Et quia omnia sub sole vanitas sunt (*Eccli. i*), ideo addit generaliter, et

VERS. 5 (37). — « Averte oculos meos, ne videantur vanitatem; in via tua vivifica me. »

Averte oculos meos corporis, [Cassiod.] quia his visis ambimus, ne videant, vel videam vanitatem, per oculos enim peccamus, dum conspecta ambimus. Mors enim intrat per fenestras nostrorum sensuum (*Jer. vi*), quod hic notatur. [Ambr., Aug.] Hoc ergo nobis magis est in spe quod hic petitur, quam in re, quia et multi sub vanitate nunc sumus. Precatur ergo quod non hic, sed in futuro implebitur, cum liberabitur creatura a servitute corruptionis (*Rom. viii*), et ipsi veritati adhæserit, veniens in libertatem gloriæ filiorum Dei, ubi jam non videat vanitatem sæculi. Et hic est alius sensus, quem mihi fateor plus placere, ut oculos interiores accipiamus, quibus contemplerur quare faciamus. Quia ergo officium nostrum, id est opus, non officio, sed sine pensatur, ut scilicet non tantum si bonum est quod facimus, sed præcipue si bonum est propter quod facimus cogitetur, precatur iste, ut cum aliquid facit, oculi interiores qui vident quare fit, non videant vanitatem ut propter eam bonum faciat, in qua vanitate præcipuum locum amor laudis humanæ habet, quam ubique Dominus prohibet in Evangelio, et ad gloriam Dei tantum præcipit bona fieri (*Matth. vi*). Ille ergo non videt vana, qui fixus est in illo mente, qui est super omnia, cujus mens sursum est. Qui vero hæc cogitat, sub sole vivit, ubi vanitas. Ideo iste ait, averte oculos meos mysticos oculos mentis dicit, ne videant vanitatem, [Ambr., Aug.] id est vana sæculi. Christus vero est veritas, qui est via in qua petit vivificari, dicens: *In via, tu vivifica me*, id est in Christo, qui est vita. Deinde per quid a vanitate averteret, docet subdens: Et

VERS. 6 (38). — « Statue servo tuo eloquium tuum; in timore tuo. »

Statue servo tuo eloquium tuum, in timore. [Aug.] id est da facere, quod eloqueris. Statuitur enim non nisi facienti, statue ergo eloquium immobiliter ne labatur. Ad quod valet timor. Unde subdit, in timore tuo ubi nec culpa est nec desidia. [Cassiod., Hilar., Ambr.] Hoc ideo dicit, quia multi eloquia Dei, et negligerenter suscipiunt, et tanquam a fabulis declinant; sed timor Dei sanctus, quasi basis est in qua verbum statuitur; et ipsum verbum disciplina timoris est, ne sit zelus Dei, et non secundum scientiam

(Rom. x). [Aug.] Non est autem iste timor servilis, quo tantum poena timetur; sed castus, quo timetur offensa. Aliter enim timet adultera virum, aliter casta; adultera, ne veniat; casta, ne deserat. Hic est timor Domini, qui **258** permanet in sæculum sæculi (Psal. xviii), [Ambr.] hic avertit a vanitate. In hoc ergo precatur sibi statui eloquium, ne veniant volucres, et auferant illud de incuriosi et simulantis affectu (Luc. viii).

VERS. 7 (39). — « Amputa opprobrium meum, quod suspicatus sum, quia judicia tua jucunda. »

Amputa, [Aug.] Hic sensus de superiori dicitur, quia cujus oculus videt vanitatem, hoc et de aliis suspicatur, ut propter quod bona agit, credat alterum facere. Quia enim occulta hominum non videntur, datus est locus suspicionibus, ut audeat homo plerumque falsa, et si vera, tamen incognita suspicari: ideoque Dominus cum de fine operum præcepisset hominibus, ne scilicet justitiam suam facerent, propter laudes hominum, vel pecuniam, vel etiam victum et vestitum; quia poteramus alios propter hæc bona operatos suspicari, subdit: *No lite judicare* (Matth. vii), quod iste orat a se amputari. Deinde subjungit: *Et non judicabimini* (ibid.). Unde et hic dico: *Amputa opprobrium meum quod suspicatus sum*, addit, *quia judicia tua jucunda*. Quasi dicat: Averte oculos, et amputa opprobrium quod suspicatus sum. Suum opprobrium dicit, quod de aliis suspicatur, quia facilius in alio putat, quod in se sentit. Precatur ergo auferri opprobrium quod in se sentit, et in aliis suspicatur. [Cassiod.] Maximum enim vitium humanitatis, est suspicio: quæ aliter putat quam sit veritas, ut de malis bona, de bonis mala dicamus, quæ ducit in opprobrium, aliter putantes quam sit res. Quam culpam a se optat removeri iste amator veritatis, cui placent judicia Dei, cujus verbum verum est et firma sententia. Unde subdit: *Quia judicia tua jucunda*. [Aug., Ambr.] Quasi dicat: Ego suspicor, sed tu vere omnia judicas. Quia judicia tua sunt jucunda, id est vera. Vera enim sunt et suavia amatori veritatis; sed judicia hominum de occultis non sunt suavia, quia temeraria. Vel nomine opprobrii peccatum accipitur, ex quo sequitur opprobrium. Et est sensus: Amputa opprobrium meum, id est peccatum meum, suspicatus sum, quia et si non habeo, nescio, quod melius tu nosti quam ego ipse. Unde Apostolus: *Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum* (I Cor. iv). Tibi iudici audeo fateri. Quia judicia tua sunt jucunda, id est dulcia contenti, non severa. Et quia dulcia sunt judicia.

VERS. 8 (40). — « Ecce ego concupivi mandata tua; in æquitate tua vivifica me. »

Ecce ego concupivi mandata tua, [Ambr., Aug.] ut dilector diligentis me. Vel secundum primam lectionem sic iunge. Quasi dicat: Amputa opprobrium quod suspicatus sum. Quia autem invidio-

rum est libenter suspicari opprobrium alterius, cum nequeant rodere opus quod eminet, ut et diabolus in Job, quod non gratis Deum coleret (Job i). Contra hoc caritas est habenda, quæ non emulatur (I Cor. xiii). Unde subdit: *Ecce concupivi mandata tua* (Matth. xxii), quæ omnia in duobus mandatis charitatis colliguntur, id est concupivi ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente diligere te, et proximum. Et tu, non in mea, sed in tua æquitate vel justitia, vivifica me, id est charitate quam concupivi imple me, qui in me morior. Vel, vivifica me in æquitate tua, vel in justitia, id est in Christo, qui est Deus. Et quia est homo, meus proximus est. Ipse enim est Verbum Deus, et Verbum caro factum est (Joan. i), ut esset proximus meus.

COLLATIO IN 7 HE.

VERS. 1 (35). — *Et exquiram eam semper*. Quoniam verbum Hebraicum עָמָה עָמָה, significat *calcanem, finem, et mercedem*, diversam dedit materiam interpretandi, etiamsi haud difficile res ipsa concordet. Hieronymus igitur, *custodiam eam per vestigium*. Sequitur interpres pro Cajetano, Prætoris, Munsterus et Nebiensi, *usque ad calcem seu finem*. Consonant editio ad Campensem, et paraphrasis. Sanctes autem, *propter mercedem*. Porro arbitror Hieronymum accipere *vestigium*, pro *perseverantia*, sive, ut vertit Pellicanus, *ad unguem*. Merces item est finis laborum et præmium perseverantiae.

7 VAV.

Et veniat. [Cassiod., Amb.] In sexta littera precatur ut Salvator veniat, qui est misericordia peccatorum, et vita fidelium, ut inimicos confundat, et in lege proficiat, id est proficere suos faciat. Et quia digne petentibus semper præsens adest Christus, quibus adhuc loquentibus dicit: Ecce adsum. Ideo huic octonario præmittitur Var, quæ interpretatur *ipse*, vel ille, id est salvator Christus, qui adhuc loquentibus nobis dicit: Ecce adsum. Quasi dicat: In æquitate tua vivifica me,

VERS. 1 (41). — « Et veniat super me misericordia tua, Domine; salutare tuum secundum eloquium tuum. »

Et, o Domine, veniat misericordia tua, id est Christus. [Aug., Haym., Aug.] Nec est justitia quam dixerat, in qua vivificari petierat. Super me, id est fiat mihi caput Filius tuus, assumendo carnem, secundum quod erit caput. Deinde exponit misericordiam, subdens: Et salutare tuum, id est Christus, veniat secundum eloquium tuum, id est secundum promissionem, quia totum est gratiæ. Vel in hac littera, petit ut mandata Dei, quæ supra concipivit, per misericordiam faciat. [Ambr., Alcuin., Aug.] Quæ quia facere non potest, nisi per auxilium gratiæ Spiritus sancti, congrue præscribitur littera var, quæ interpretatur *ipse vel ille*, quasi notabilis spiritus, scilicet cujus auxilium petit contra inimicos et hæreticos, qui a custodia mandatorum et a vero esse retrahunt. Quasi dicat: Concupivi mandata tua, et ut ea perficiam, veniat super

me misericordia tua, Domine, id est auxilium gratiæ tuæ, quam ut consequar, veniat salutare tuum, id est Christus, secundum eloquium tuum. Hoc non mutatur.

VERS. 2 (42). — « Et respondebo exprobrantibus mihi verbum, quia speravi in sermonibus tuis. »

Et respondebo. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Dico, veniat super me misericordia tua, et, si erit super me, ut protector, non conterens, respondebo exprobrantibus mihi verbum. Bene ait, respondebo, quia parum est Christum habere in corde, nisi exterius confiteatur ore. Corde enim creditur ad justitiam: ore autem confessio fit ad salutem (Rom. x). Et nota non esse nobis tacendum contra malos, qui tamen possunt recipere rationem, ne videantur superiores: ambiguum tamen est utrum dicatur, respondebo exprobrantibus mihi verbum; vel dicatur sic, respondebo verbum exprobrantibus mihi; sed quodlibet eorum dicatur, Christum significat. Ipsum enim nobis exprobrant illi, a quibus crucifixus est, vel quibus scandalum est, vel stultitia (I Cor. i), quia Verbum caro factum est, quod in principio erat apud Deum (Joan. i). Sed si illud ignorant, qui crucem impropere, quia Divinitas ab eis non cognoscitur, cujus infirmitas in cruce contemnitur, melius dicitur, respondebo verbum, scilicet quod erat in principio apud Deum, de quo vivitur, exprobrantibus mihi, exprobratione eorum, nec terribus, nec confusus. Sed quia non ipse est qui loquitur, sed Spiritus Dei, addit: Quia speravi, quasi dicat: Ideo respondebo, quia speravi in sermonibus tuis, id est in promissis, quæ dicunt: Nolite cogitare quid loquamini, non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. x), id est ideo respondebo, quia hoc promisistis. Sed quia multi urgentibus malis negant, subdit:

VERS. 3 (43). — « Et ne auferas de ore meo verbum veritatis usquequaque; quia in iudiciis tuis supersperavi. »

Et ne auferas, [Aug., Ambr., Aug.] id est auferri sinas de ore meo verbum veritatis; de ore tollitur etiam per malam conscientiam. Manentem enim in peccato prohibet Dominus a prædicationis officio, dicens: Quare tu enarras justitias meas? (Psal. xlix). In ipsa enim obmutescit facundia, si agra sit conscientia. Caveat ergo ne verbis non congruant facta, et ne deforment iniquitatis opera magisterium disciplinæ. Tollitur etiam de ore ab avibus cœli, et multis modis, sed non de corde, si ei influxum est. Et ideo non ait de corde, sed de ore. Ne auferas dico, et hoc, usquequaque: id est semper, et si ad tempus auferas ut Petro, qui, etsi ad horam timore turbatus negavit, tamen spondendo reparatus (Luc. xxii). Vel, usque valde, sicut quidam codices habent. Hoc orat corpus Christi, id est Ecclesia, et hoc impetrat ut non usque valde, id est ex toto deficiat, quia et si aliqui de Ecclesia negant, fortes tamen remanent. Vel eidem repa-

PATROL. CXCI.

rantur, quia in iudiciis, quasi dicat, non auferas, ideo quia in iudiciis tuis, id est flagellis, quibus corripis, supersperavi. Hoc verbum etsi minus usitate compositum est, tamen implet veritatis interpretande necessitatem. Attentius ergo loci hujus rimandus est sensus. Qui enim ante dixerat, speravi in sermonibus, hic quasi augmentum facit, dicens: In iudiciis tuis supersperavi, id est flagella quibus corripis non auferunt spem, sed augment. Vel, supersperavi, dicit, [Alcuin., Ambr.] quia præmium majus merito, et supra quam petimus, speramus. Unde: Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam, etc. (Rom. viii). Vel, in iudiciis tuis, id est metu iudiciorum tuorum, supersperavi. Qui enim veretur pœnam, custodit gratiam, ideoque ait,

VERS. 4 (44). — « Et custodiam legem tuam semper; in sæculum et in sæculum sæculi. »

Et custodiam. [Aug.] Quasi dicat: Ne auferas verbum de ore meo, et si non abstuleris, custodiam legem tuam, non præcepta legis Mosaicæ, sed charitatem. Et hoc, semper. Deinde determinat semper, scilicet in sæculum, id est in præsentem, et in sæculum sæculi, id est in futuro. Plenitudo enim legis charitas est, [Hilar.] quæ et in hoc sæculo a sanctis custoditur, et in futuro ubi angeli et sancti suas habent leges laudandi Deum.

VERS. 5 (45). — « Et ambulabam in latitudine, quia mandata tua exquisivi. »

Et ambulabam. [Aug.] Hactenus fuerunt verba orantis, nunc narrantis, nunc petentis qui, quasi impetratis [peccatis omnibus, constitetur in laude Dei, qualem illum fecit Deus. Et nota, et, conjunctionem inusitatum, et quasi in consequentem. Non enim ait secundum priorum verborum formam, et custodiam, et ambulabo. Vel non ait optative, et ut ambulem sicut dixerat, et veniat, et ne auferas, sed ait, et ambulabam sic volens intelligi quod non dixit, id est se auditum, et subdit, qualis factus sit. Quasi dicat: Hæc prædicta cum orarem exaudisti me, et exauditus, ambulabam in latitudine, id est in charitate, in qua tota lex pendet et prophetæ (Matth. xxii): quæ et diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum. Et ideo, latitudo dicitur. In hac latitudine, ambulabat ille qui dicebat: Os nostrum ad vos patet, o Corinthii, cor nostrum dilatatum est (II Cor. vi). Et hoc ideo, quia mandata tua exquisivi. Dico ambulabam in latitudine. Causam hic subdit, quia mandata tua exquisivi, petendo, quærendo, pulsando, et Deus dat spiritum, quo charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, ut inde bene agatur. Vel ita, et ambulabam. Quasi dicat: Ita modo fiat ut precor, quia et, [Alcuin., Cassiod.] id est etiam, jam olim ambulabam, ne quis modo me cœpisse putet; sed sicut cœpi, ita modo facere da. Ambulabam dico, in latitudine scientiæ, quam quærendo consecutus est. Patulum enim oportet esse cor, quod recepit illum qui cælum et terram implet.

VERS. 6 (46). — « Et loquebar in testimoniis tuis in conspectu regum; et non confundebar. »

Et loquebar. Quasi dicat: Supra petebat, ut responderet verbum exprobrantibus. Et ne tolleretur verbum de ore Dei, nunc pro eo certat usque ad mortem, dicens: *Et loquebar in testimoniis tuis* 259 Græce martyriis, quo verbo utimur pro Latino [Hilar., Ambr.] Et hoc etiam in conspectu regum qui poterant terrere. Unde: *Ante reges et principes ducemini* (Matth. x). Et non confundebar pro scandalo crucis, quæ mihi est gloria. Vel, non confundebar, ita ut cederem. Suavis est vox quæ in divinis testimoniis loquebatur; decora facies, quæ in conspectu regum non confundebar, quæ non erubescit auctorem, quæ non confunditur redemptore.

VERS. 7. (47). — « Et meditabar in mandatis tuis, quæ dilexi. »

Et meditabar in mandatis tuis; [Aug., Cassiod.] cogitando quid loquerer. Ecce virtus inspectiva, cur in mandatis? Ecce, quæ dilexi, per spiritum datus est mihi.

VERS. 8 (48). — « Et levavi manus meas ad mandata tua quæ dilexi; et exercebor in justificationibus tuis. »

Et levavi operando, manus meas ad mandata tua, [Aug., Ambr., Cassiod., Aug.] id est operibus quod docebam ostendi. Pulcherrimus ordo est iste, ut primo meditetur: postea operetur. Ex meditatione namque mandatorum cælestium, boni operis usus mollescit. Et notatur hic actualis virtus. Ideo autem dicit, levavi manus, quia supernum est quo levatur, cum pro ipso Deo fiunt opera; cum autem pro terrenis, deponuntur manus. Unde manus Mosi graves leguntur fuisse, quas sustentabant Ur et Aaron (Exod. xvii), quia (168) finis operum legalium erat merces temporalium. Sed Christus et Spiritus sanctus in spiritualem usum convertit. Quæ dilexi [Aug.] Hic item eadem causa repetitur, quæ supra posita est. Utrique enim addit congrue, quæ dilexi, quia finis præcepti est charitas (Tim. i), quando ejus intuitu sit mandatum; et tunc vere est opus bonum. Et exercebor, quasi dicat, meditabor. Levavi, et exercebor frequentando, [Ambr., Aug.] sollicitæ mentis affectu revolvendo, in justificationibus tuis, id est in utroque, scilicet cogitandi et operandi delectatione.

COLLATIO IN 7 YAU.

VERS. 7 (47). — *Meditabar.* מְדַבֵּר עִשְׁתָּא־שְׁחָא, hoc est *delectabor*. Sed quod admodum oblectat exercitationem studiosam excitat.

VERS. 8 (48). — *Exercebor.* Alii dicunt *loquar*, alii *meditabor*. Si quidem מְדַבֵּר שְׁחָאֵה, est *meditari*, orare, loqui, quæ in unum consentiunt. Permulta sunt ejusdem generis, quæ per se consonantiam suggerunt pio et æquo lectori, quanquam sermo paucillum distet.

7 ZAIN.

Memor esto. [Cassiod.] In hac septima littera agit de spe promissionum Dei, quæ facit omnia pacifice.

(168) Ex Greg. homil. 33 evangel.

(169) Ex Ambr. hic, et de obitu Theodosii.

tolerari, per quam mens humana elevatur ab his visibilibus et temporalibus, ad invisibilia et futura bona, ubi requies vera est (169). Unde iste octonarius merito septimus ponitur. Septenarius enim requiem significat propter Sabbatum, in quo requievit Dominus. Inde est etiam quod septimus dies pro mortuis observatur, quia tunc vera requies optatur eis atque oratur, et quia spes non est de presentibus, sed de futuris. Ideo congrue hic octonarius prætitulatur littera Zain, quæ interpretatur *huc*, vel *duc te*, quia hic agit de spe, quæ non est de presentibus, sed ad futura tendit. Quasi dicat: huc tende, huc dirige iter tuum, tanquam tui ductor et rector, quo vocat te verbum Dei, scilicet ad gratiam, et ad æternitatem, cum ait: *Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (Matth. xi). Festinas ergo in illam requiem ingredi (Hebr. iv), iste petit eam, dicens:

VERS. 1 (49). — « Memor esto verbi tui servo tuo, in quo mihi spem dedisti. »

Memor esto verbi tui. [Ambr., Aug., Cassiod., Ambr.] Quasi dicat: Ideo sic et sic ago, quia Deo promittente æterna spero, et auxilium in tribulatione. Et, tu Domine, memor esto verbi tui, facti servo tuo, id est promissionis, qua sæpe me vocas ad te, qui nunquam fallis. (170) Et nota quod morali et consueta locutione qua humanus moveatur affectus, ait, memor esto. Non enim oblivio cadit in Deum, sed sicut dicitur Deus poenitere, quando præter hominum spem mutat res, consilio non mutato: ita dicitur et oblivisci quando tardat, et memor esse cum cito dat. Hoc tamen Deus facit certa dispositione, non deficiente memoria, nec obscura intelligentia, nec voluntate mutata. Et est sensus; Memor esto verbi tui, id est cito da quod promisisti, servo tuo, cujus oculi sunt in manu Domini sui. Verecunde se dignum ostendit, quasi dicat: Non usurpative spero et peto. Servus sum, expecto alimentum à Domino; miles sum, exigo ab imperatore stipendium. In quo, scilicet in verbo promissionis, mihi spem dedisti. Qui enim promisti, sperare fecisti æterna, et præsentia despiciere. Et nota quod in hoc octonario distinguitur septiforme propositum sancti viri. Propositum namque sancti viri est præmium, ut sit memor promissionis, secundum quam viventis merces debetur. Secundum est, ut et in adversis spe consoletur se. De quo consequenter subjungit:

VERS. 2 (50). — « Hæc consolata est me in humilitate mea, quia eloquium tuum vivificavit me. »

Hæc spes, [Aug.] quæ humilibus convenit, quæ verbo tuo mihi obvenit, consolata est me in humilitate mea. Humilitatem dicit quam sibi facit quisque, confitendo peccata, non sibi arrogando justitiam. Vel etiam dicit humilitatem, aliquam tribulationem, vel defectionem, quam sustinet a diabolo, quam meruit ejus superbia, aut exerceatur probatur.

(170) Ex Ambr. in poster. ver.

que patientia. Vel etiam humilitatem dicit, quod projectus est in mortem pro peccato Adæ, quod valde infelicitur in paradisi felicitate commissum est. Ideo vero spes consolata est me, quia eloquium tuum vivificavit me. [Cassiod., Ambr., Cassiod.] Promissio enim tanti iudicis firmat animum, et vivificat afflictum, tempore namque tentationis de verbo Dei vivitur, quo æterna promittuntur. Quisquis enim meliora sperat, numquam levioribus frangitur. Humiliatur enim anima nostra, dum traditur tentatori duris examinanda laboribus, et luctetur et certet, congressum contrariæ potestatis experiens, sed in his tentationibus vivificatur alloquio Dei. Hæc est enim animæ nostræ vitalis substantia, quia alitur, et pascitur, et gubernatur. Sicut ergo augetur sermo Dei in anima dum suscipitur, dum intelligitur, dum comprehenditur, ita etiam vita ejus augetur, ideoque in Dominica oratione petimus: Panem nostrum quotidianum da nobis hodie (Luc. ii). Hoc pane sustentatus est Moses quadraginta diebus, quibus commemoratus est cum Domino in monte ad accipiendam legem (Exod. xxiv). Deinde prosequitur humilitatem, in qua spes est eum consolata, subdens:

VERS. 3 (51). — « Superbi inique agebant usque-
« quaque: a lege autem tua non declinavi. »

Superbi, [Aug. Ambr.] id est persecutores, quos nec mortalitas ista domuit, inique agebant usque-
quaque, vel usque valde. Magna vis est mali in superbis. Non enim satis est eis quod impii sunt, nisi etiam impios faciant. Inique ergo agebant usque-
valde, quia non solum impii erant, sed etiam pios persequendo impios esse cogeant. Maximum peccatum in homine superbia est, quia inde manavit nostri origo delicti. Hoc telo nos primum diabolus vulneravit et percussit. Nisi enim homo persuasionem serpentis deceptus, sicut Deus esse voluisset, et suis non contentus finibus interdicta temerasset, nunquam feralis culpæ ad nos transisset hæreditas. Denique hoc peccato ipse cecidit diabolus. Dum enim dicit: Ponam sedem meam ad aquilonem, et ero similis Altissimi (Isa. xiv), a consortio cecidit angelico, cujus criminis digna mercede damnatus, hominem sibi participem requisivit, in quem consortium suæ transfunderetur offensæ. Hoc ergo peccato nihil potest esse deterius. Superbia enim a Dei cœpit injuria, quæ natione cœlestis sublimium mentes inhabitat, sub cinere latitans et cilicio, contra quam specialiter congressus est Dominus fortitudine humilitatis præcinctus. A lege autem, quasi dicat: Ita superbi instabant, sed frustra, [Aug., Cassiod., Ambr.] quia a lege tua non declinavi: Quod cgebant superbi. Lex enim Dei est remedium Ecclesiæ, ita ut non curetur prosperitas superborum, non timeatur dejectio sanctorum. Lex igitur Dei sola potest superbiæ virus evitare. Et notatur hic tertium propositum viri sancti, quod tale est, ut si videt impios prosperari, non ideo declinet a lege; sed contagia eorum fugiat.

A VERS. 4 (52). — « Memor fui iudiciorum tuorum
« a sæculo, Domine, et consolatus sum. »

Memor fui. [Ambr., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Non declinavi a lege, sed memor fui, o Domine, iudiciorum tuorum quæ semper vera, quæ et in vasa iræ exercuisti, quod prodest memoriter tenere, quia metus pœnarum revocat a malis. Ego dico existens, a sæculo, id est ex quo homo cœpit, ex quo mundus cœpit administrari, quod convenit dicere generali justo. Dico, memor fui iudiciorum, quæ facis in vasa iræ, et consolatus sum quia per hæc quoque ostendis divitias gloriæ in vasa misericordiæ, quia nunquam vidi justos deseri. Vel ita: Memor fui iudiciorum tuorum, quæ fuerunt a sæculo, id est quæ a domo tuo in primo justo cœperunt, et consolatus sum.

B [Ambr., Aug., Cassiod., Ambr.] Vel sicut alii codices habent: Exhortatus, id est exhortationem accepi, intelligens eum castigare quos amat. Et notatur hic quartum propositum, quod est tale, ut memor sit iudiciorum cœlestium; quæ quia vera sunt ab Adam in omnibus temporibus consolantur, aliter declinaret a lege. Mali timent iudicia humana, nedum divina; sed boni desiderant.

VERS. 5 (53). — « Defectio tenuit me pro pecca-
« toribus derelinentibus legem tuam. »

Defectio. [Aug., Ambr.] Quasi dicat: In me consolatus sum, sed defectio, vel tædium, alia littera, tenuit: me pro peccatoribus derelinentibus legem tuam. Tædet enim eum, quia cum his conversatur, donec area ventiletur. Vel tædium et defectus est ei pro excessibus peccantium, quia plus gravat sanctum virum culpa tyrannorum, quam sua pœna, quorum dolore iste deficit, tanta est virtus pietatis. Hic notatur quintum propositum, quod est dolere alienam culpam, non suam contumeliam, imo et pro eis orat.

VERS. 6 (54). — « Cantabiles mihi erant justifica-
« tiones tuæ in loco peregrinationis meæ. »

Cantabiles. [Ambr., Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Defectio tenuit me, et quamvis hoc sit, tamen cantabiles, etc. Vel ita continua; ideo prædicta omnia mihi sunt, quia justificationes tuæ cantabiles mihi erant assidue tractando sine cura et amore terrenorum. Et hoc per misericordiam medicantis Samaritani, qui vulnerati a latronibus egit curam (Luc. x). Et ideo bene dicit: Cantabiles, quia cantus relevat labores et tollit tædium; ideoque determinans ubi sint cantabiles, in loco peregrinationis meæ, id est in hac misera vita, quæ dicitur locus peregrinationis, eo quod dejectus est homo de paradiso, ubi regali honore donatus fuerat in has miseras, pœnam suæ improbitatis flet. Hæc est illa humilitas, de qua supra dixit. [Ambr., Aug.] Hic notatur sextum propositum, quod tale est, quod cantabiles sunt ei justificationes. Possunt autem isti duo versus ad singulas partes unius superioris aptari, ut ad hoc quod ait, memor fui iudiciorum, referatur, tædium, vel defectio tenuit me: ad illud

vero quod ait, consolatus sum, referatur cantabiles A sed factum est mihi a te, quia, justificationes tuas, mihi erant justificationes tuæ, etc. non meas exquisivi

VERS. 7 (55). — « Memor fui nocte nominis tui, Domine : et custodivi legem tuam. »

Memor fui, o Domine, nominis tui. [Aug., Ambr.] Ut qui gloriatur, in Domino gloriatur (II Cor. x). Et hoc etiam in nocte. Nox est de mortalitate et miseria, et de superborum iniquitate, et de tædio peccatorum, et de loco peregrinationis. Memor 260 ergo fui nominis tui in nocte, id est in præsentî ærumna, undecunque sit, ubi magis quam in prosperis gratiæ sunt agendæ, et magis Deo adhærendum est. Non est enim magnum si hoc agas in prosperis. Vel, memor fui in nocte, ad litteram, non solum in die, et hoc est septimum propositum sancti viri, quod non solum die, sed etiam nocte, id est omni tempore laudibus Dei intendit, quod et omnibus faciendum est. Nocte quippe Judas tradidit Dominum, Petrus negavit (Matth. xxvi). Illo ergo tempore, magis instandum est orationi. Ideo autem memor fui, quia ex Deo est, quod etiam custodivi legem tuam, aliter non memor essem. Vel ita continua : [Aug.] Memor fui, et sic custodivi legem tuam, quam non custodisset si in virtute qua consideret.

VERS. 8 (56) — « Hæc facta est mihi, quia justificationes tuas exquisivi. »

Hæc facta est mihi [Aug.] Ambiguum est an dicatur, hæc lex, an hæc nox, quia utrumque præmissum est; sed Græca locutio est, unde hæc translata est, satis indicat non de lege dictum esse. Hæc facta est mihi. Hæc enim pronomen feminine dicitur apud Græcos (171) apud quos lex masculini generis est; et ita constat non dici hæc lex, sed hæc nox : hæc est nox; in qua bestię silvæ exeunt, et querunt a Deo escam sibi, in qua Satanas petivit apostolos vexare sicut triticum. Hæc nox mortalitatis et peregrinationis hujus humilitas non absurde intelligitur : ubi invicem latent corda mortaliū, ubi innumerabiles et graves oriuntur tentationes. Et est, merito fui memor, Et custodivi legem tuam, quia hæc nox in qua multæ tentationes oriuntur, facta est mihi, id est pro me, ut prodessem, ut sic discam non superbire, quo vitio cecidit homo in hanc noctem. Unde post dicit : Bonum est mihi quod humiliasti me, ut discam justificationes tuas; sed quare hoc? Quia justificationes tuas exquisivi, non meas. Justificatus sum gratis per gratiam (Rom. iii.) Vel hoc pronomen quod est, hæc accipitur, quasi diceretur hoc, ut et ibi femininum accipiat pro neutro, ubi dicitur quod Unam petii a Domino (Psal. cxvi), quod usitatius dicitur per neutrum. Ita ergo et hic eo modo dici potuit. hæc facta est mihi : tanquam dictum esset, hoc factum est mihi. Et est sensus hoc quod supra dixi, scilicet quod memor fui et custodivi legem tuam, factum est mihi, id est quod custodivi legem, non per me feci,

COLLATIO IN 7 ZAIN.

VERS 3 (51). — Inique agebant. חַלְלִיזוּנִי HELITZUNI, hoc est, irriserunt me. Hæc vox Hebræa est ab eodem themate, a quo particula derisorum in Hebr. et primo versu primi psalmi, de quo dictum est : Sed et ex Kimhi significat callide machinari, et inolescere contra proximum. Unde Chaldaeus, detrahebant mihi.

VERS. 8 (56). — Hæc facta est mihi. Faber et Cæcus nolunt dici per sem. gen. hæc facta est, causantur enim esse locutionem absurdam, nisi aliquid emendices forinsecus, nempe hæc recordatio, aut simile quidpiam, cum nihil præcesserit ad quod possit referri. Eoque dicendum cum Ilier. Hoc factum est mihi. Certo in Heb. apertissime vox est femin. gen. חַלְלִיזוּנִי, hæc vel ista, etiamsi usurpetur pro neutro quodammodo, et aliqui vertunt hoc modo, alii isto. In Græco præterea est fem. ἡ. Et quærebatur quod referretur, hæc facta est. Miror Fabrum non vidisse versum mox præcedentem : memor fui nocte nominis tui, et custodivi legem tuam. Quod Cæcus non viderit, tolerabile est. Nec possumus tamen referre ad legem, teste D. Aug. Nam reclamarent Græci efferentes νόμον in masc. sed eodem indicante, ad noctem pertinebit, ut sit : Hæc nox facta est mihi, id est mihi profuit. Vel femininum pro neutro, eo genere loquendi quo dicitur, psalm. cxvi : unam petii a Domino, ut amplius declaratur in expositione. Sed et D. Amb. habet, hæc memoria.

Π HETH.

Portio mea, Domine, [Cassiod., Amb., Alcuin.]

In hac octava littera, faciem Domini videre optat, quia mandatis ejus est obsecutus. Et quia quod de- C siderat habere, sollicite satagit. Ideo congrue præmittitur littera heth quæ interpretatur pavor, et intelligitur pavor recidendi, sed sollicitudo acquirendi illud bonum quod sperat, quod quia in octava resurrectionis præstabitur, ideo iste octonarius ponitur, quasi dicat : Justificationes tuas exquisivi, quia o

VERS. 4 (57). — « Portio mea, Domine, dixi, custodire legem tuam. »

Domine, tu es portio mea. [Amb., Aug.] Portio a parte dicitur; unde quidam libri habent, Pars mea, Domine. Quasi dicat : Alii hoc, alii illud eligunt, unde vivant; sed portio mea, vel pars mea, Deus est, unde semper vivam sine fine. Quam alienum est a vitis; quam segregatus ab omni labe peccati, quam rarus in terris, qui hoc dicere possit! Nihil enim mundi vel vitii amans. Hoc dicit tanquam Levi, cui non est sors inter fratres, in quo non est corporalium portionum cupiditas, quam non inflammat libido, non stimulat avaritia, non effrenat lascivia, non decolorat luxuria, non sternit ambitio, non macerat invidia, non aliqua negotiorum secularium cura sollicitat. Et hic est vere levi, id est assumptus, ut mihi sit advocatus, et ad Deum precator. Talis erat ille qui dicebat : Aurum et argentum non est mihi, quod autem habeo hoc tibi do : In nomine Jesu Christi, surge et ambula (Act. iii.) Vel de præsentî potest accipi : Portio mea, Do-

(171) ἄνθρωπος νόξ.

mine, id est particeps ejus sum ei per fidem, spem, A et charitatem inherendo. Unde : *Mihi autem adherere Deo bonum est* (Psal. LXXII.) Non enim natura existendo sunt homines dii, sed participando illius unius, qui verus est Deus : per hoc est pars mea, quia *Dixi custodire*. Vel ita continua : Quia est pars mea, ideo dixi custodire *legem tuam*, sed quia non custodire nisi spiritus adjuvet, quem littera occidit.

VERS. 2 (58). — « Deprecatus sum faciem tuam in toto corde meo; miserere mei secundum eloquium tuum. »

Deprecatus sum in corde meo videre faciem tuam, [Cassiod., Aug., Gl. int.] id est Christum, quem desiderabat aspicere, et precatur misericordiam primi adventus impleri, sicut per prophetas promissum est, ut gratia Evangelii abundet, ubi fides impetrat, quod lex imperat. Hoc modo precatu sum : *Miserere mei secundum eloquium tuum*, id est secundum promissionem tuam, cujus filius sum; et quasi auditus et adjutus, subdit;

VERS. 3 (59). — « Cogitavi vias meas, et converti pedes meos in testimonia tua. »

Cogitavi vias meas, [Ambr., Aug.] priores malas, vel futuras vias præcogitavi, scilicet quid agendum sit, et quomodo et quid non? Unde, *paratus sum*; quod post sequitur; *Et converti pedes meos a viis meis*, quæ malæ erant, *in testimonia tua* quæ non sinunt errare. Denique hoc beneficio gratiæ im-

petrato, VERS. 4 (60). — « Paratus sum et non sum turbatus, ut custodiam mandata tua. »

Paratus sum, ut custodiam mandata tua, [Cassiod.] id est deliberavi pro mandatis tuis custodiendis pati. Et ideo non sum turbatus. Improvisa turbant, integre custodit, qui adversa non metuit, et tam paratus sum, quod

VERS. 5 (61). — « Funes peccatorum circumplexi sunt me : et legem tuam non sum oblitus. »

Funes peccatorum [Aug.] id est impedimenta inimicorum carnalium vel spiritualium, *circumplexi sunt me*, qui carne servio legi peccati, mente servio legi Dei. Peccata sunt quasi longa restis, quam trahunt, qui implicare sanctos volunt; sed non possunt eos qui legis non sunt obliti. Unde iste subdit : *Et legem tuam non sum oblitus*. Dico non sum oblitus, sed

VERS. 6 (62). — « Media nocte surgebam ad confitendum tibi super judicia justitiæ tuæ. »

Media nocte, [Aug., Ambr., Aug.] id est graviore tribulatione non deiciebar, sed surgebam fortius ad confitendum tibi. Gratia namque sunt agendæ Deo de omnibus quæ accidunt nobis, et sic potest teneri Dominus. Ad confitendum, dico, *super judicia justitiæ tuæ*, id est confitebor tibi, sciens quia et hoc quod funes circumplectuntur me iusto iudicio Dei, est, quod incipit a domo ejus. Quia vero hæc prædicta bona sunt gratia Dei per Jesum Christum, vox ipsius Salvatoris hic suis membris adiungitur. Hoc

enim proprie ad caput pertinet, quod sequitur ita :

VERS. 7 (63). — « Particeps ego sum omnium timementium te; et custodientium mandata tua. »

Ego, [Aug.] scilicet Christus, *sum particeps humana natura et divina gratia omnium*, etc. Ita hoc dicit, ut Apostolus ait ad Hebr. *Qui sanctificat et sanctificantur, ex uno sunt omnes; propter quod non confunditur eos vocare fratres* (Hebr. II). Et iste ipse communicavit eisdem. Non enim essemus participes ejus divinitatis, nisi ipse esset particeps nostræ mortalitatis. Per hanc vero participationem ejus, datur nobis gratia, ut caste timeamus, et custodiamus mandata tua. Unde subdit, *timementium te corde, et custodientium opere, mandata tua*. Et est sensus : [Ambr., Aug.] Particeps sum omnium, ut per hoc timeant et custodiant, quæ duo congrue jungit, quia qui timet, custodit. Et quia per hoc quod factus est particeps fratrum, multum fructum fecit granum frumenti (Joan. XII). Ideo de ipso fructu subdit :

VERS. 8. — (64) « Misericordia tua, Domine, plena est terra; justificationes tuas doce me. »

Misericordia tua, Domine, plena est terra, [Aug., Cassiod.] quia impius justificatur, in cujus gratia scientia ut proficiatur, adjungit, *justificationes tuas*, quia terra plena est gratia et misericordia, ideo justificationes tuas doce me.

[Cassiod.] Aliter ab illo loco : *Deprecatus sum*

Et agit de secundo adventu, ubi Christum in majestate videre cupit. Quasi dicat : Quia portio mea es, Domine, ideo *deprecatu sum in corde meo, videre faciem tuam*, id est majestatem divinitatis : hanc faciem petit videre, non hic, sed in futura resurrectione, unde dicit Dominus Mosi : *Non videbit homo et vivet* (Exod. xxxiii). Sed quia peccator est iste, petit ut per misericordiam habeat quod meritis non potest : unde subdit : *Miserere mei secundum eloquium tuum*, quo promittis sanctis visionem deitatis; et debes misereri, quia, cogitavi, etc. Vel ita continua : *dixi, custodire legem*. Et ideo cogitavi vias meas, id est quæ essent viæ meæ, et habitatione converti pedes meos in testimonia tua. Hic est ordo conversionis. Et paratus sum et non sum

turbatus ut custodiam mandata tua, hoc non mutatur. Non sum turbatus, etsi funes peccatorum circumplexi sunt me. Tot sunt laquei, quod sunt peccata. Hæc secundum corpus, quo servimus legi peccati, nos circumplectuntur, si animus reluctans legem non obliviscitur. Unde subdit : *Et legem tuam non solum oblitus; sed media nocte surgebam*. [Ambr., Cassiod.] Non satis est dies ad prædicandum, imo et in nocte orandum est ne somno lentus capiatur. Tunc enim fervet carnis illecebra, tunc tentator illudit, et ipse Dominus pernoctavit in oratione (Luc. VI), ut te proprio : d prædicandum invitaret exemplo, tunc enim tentator retia tendit, vel jactit, quibus mentem turbare possit improvidam. Tunc enim spirituales nequitie omne nefas suadero

contendunt, quando nullus culpæ arbiter, nullus A
 criminis conscius, nullus potest esse testis erro-
 ris. Tunc varias discrepationes peccatori dormienti
 infundunt. Providendum est ergo ut eo tempore
 quo potes vincere, nequaquam vincendi tempus
 amittas. Surge igitur ad prædicandum Deum ea hora
 qua tentator consuevit irruere, qua solet adversus
 tentationes graves remedium venire cæleste, scilicet
 media nocte, quo tempore primogenita Ægypti,
 261 percussa sunt (Exod. xii): quando etiam
 sponsus venturus est. Ideo tunc surge, ne inter vir-
 gines fatuas remaneas (Matth. xxv). Ad confitendum,
 quasi dicat: Surgebam ad hoc, utique, ad confi-
 tendum tibi super judicia justificationis tuæ, [Hay.,
 Gl. int., Ambr., Cassiod.] id est ad laudandum te,
 de judiciis justitiæ tuæ, quibus flagellas filios quos
 recipis. Vel ita: Surgebam ad confitendum, ego
 dico inhians in illud bonum, quod est super judicia
 justitiæ tuæ, id est quod non possunt mereri fla-
 gella quibus justificas; et ut breviter superiora
 concludam; particeps ego sum omnium. Vel ita con-
 tinua: Et cum sim talis, non superbio, sed, Parti-
 ceptus ego sum omnium. Membrum enim particeps
 est totius corporis. Ita enim portio ejus est Domi-
 nus, ut particeps sit, non unius, sed omnium Ecce-
 liarum. Tanta est virtus unitatis, cum sit particeps
 Christi. Humiliter dicitur particeps famulorum,
 quod est et Christi esse participem. Unde Aposto-
 lus: Particeps Christi facti sumus (Hebr. iii). Ti-
 mentium te. [Ambr., Gl. int., Cassiod., Ambr.] Ecce
 inter rudes humiliter se constituit. Initium enim
 sapientiæ est timor Domini, qui tamen non sunt
 otiosi. Et custodientium mandata tua, et hoc totum
 est misericordia tua, sicut omnia, quia, o Domine,
 terra est plena justitia tua, spirituali, et temporali,
 quia fidem ubique dilatavit, et solem suum oriri
 facit super bonos et malos (Matth. vi). Et quia ego
 sum particeps, et omne bonum est a te, ergo,
 justificationes tuas doce me. Jam se custodisse dixit,
 sed et hic petit amplius doceri, quia semper quæ-
 rendæ sunt ad propectum. Nunquam enim est bonæ
 rei satietas. Ideo autem ait, doce, quia non est alius
 qui doceat. Ipse enim solus est magister, sicut ipse
 ait: Unus est magister vester (Matth. xxiii).

COLLATIO IN Π BETH.

VERS. 4 (60). — Paratus sum et non turbatus.
 Hieronymus et Nebiensis, festinavi, et non neglexi.
 Cæteri, festinavi et non distuli, sive non tardavi.
 Quantum ad sensum, pusillum distant. Nam qui
 paratus est, impigre festinat, et prompte nihil ne-
 gligens omnia exsequitur, citra ullam interturban-
 tionem. In Hebr. est מְהֵרָה וְלֹא מְבִיטִין מַחֲשָׁוִי
 VELO HITHEMAHMAHTI. Etiam si forsitan lectum sit
 quantum ad verbum postremum, מְהֵרָה וְלֹא מְבִיטִין
 MAHTI, id est turbatus, a radice מָחָה HAMAHA.

VERS. 5 (61). — Funes. Hieronymus, Campensis,
 interpretes pro Cajetano, Pellicanus consimiliter,
 Pratensis, Sanctes, Chaldaeus, Nebiensis, Munster-
 us vertunt congregaciones, sive catervas. Siquidem
 מְהֵרָה וְלֹא מְבִיטִין מַחֲשָׁוִי, anceps est vox.

(172) Hier. ad Paulam urbicam.

Π TETH

Bonitatem fecisti. [Ambr., Cassiod.] In hac nona
 littera, gratias agit Deo de humiliatione et patientia
 sua, per quam venit ad justitiam. Et quia bonum
 est humiliari, et patientiam habere, et præstat
 etiam in tribulationibus jocunditatem, ideo congrue
 huic octonario præscribitur littera Teth, (172) quæ
 interpretatur bonum, vel exclusio, quia hic de pa-
 tientia agit quæ excludit tristitiam de adversis, et
 facit bonum et jocundum pati. [Ambr., Alcuin.]
 Martyres qui vere militant Christo, persecutiones,
 gladios, incendia non timentes, infestis etiam regi-
 bus se obtulerunt, atque impatientiæ affectum exclu-
 serunt. Quasi dicat: Doce me justificationes tuas,
 quia jam

B VERS. 1. (65). — « Bonitatem fecisti cum servo
 tuo, Domine, secundum verbum tuum. »

Fecisti, o Domine, bonitatem, vel jocunditatem. Vel
 suavitatem, cum servo tuo, [Aug.] id est fecisti ut
 bonum delectet, faciendo filium, qui servus fuit:
 et est magnum Dei donum, ut bonum opus non
 timore poenæ fiat, sed amore justitiæ, non servili-
 ter, sed liberaliter. Servus enim quod prius erat,
 non manet in domo in æternum; filius manet, quod
 modo est (Joan. viii); de servo enim factus est fi-
 lius. [Gl. int., Aug.] Vel ita ut etiam modo intelli-
 gatur servus, scilicet humilis, non superbus. Et est
 Fecisti bonitatem, hoc non mutatur. Cum servo tuo,
 quod modo sum, qui prius cum liberto amare egisti,
 cum homo volens se a Dei servitute emancipare,
 factus est liber suus malam adeptus libertatem. Est
 enim libertas bona et mala, sicut et servitus. Fe-
 cisti dico, secundum verbum tuum, id est secundum
 promissionem tuam, quæ secundum fidem firma est
 omni semini. Deinde quod se accepisse confessus
 est, petit augeri et perfici, dicens:

VERS. 2. (66). — « Bonitatem et disciplinam et
 scientiam doce me, quia mandatis tuis cre-
 didi. »

Bonitatem et disciplinam et scientiam doce me.
 [Aug.] Qui jam dixerat bonitatem fecisti, quomodo
 dicit, bonitatem doce me nisi ut gratia Dei magis
 magisque ei augeatur? hanc vero docet, cum chari-
 tatem inspirat, ut non ex timore operetur, sed ex
 D amore, et sit ei boni delectatio. Et est: Doce me
 bonitatem, id est charitatem inspira; et disciplinam
 doce, id est patientiam da, quasi a Deo sit dulcedo
 boni, ut amore Dei et proximi quaslibet feram pas-
 siones; et scientiam doce me, id est mentem illumi-
 na. Cum enim tanta est charitas, ut tribulatione
 non possit exstingui, tunc scientia, quæ ante infla-
 rat, utilis est: qua sibi homo innotescit, quia scit
 quid meruit, et accepit quid possit; vel non. Et
 nota quod ait, doce; aliud est docere, aliud est
 dicere. Non est docere vel dicere, ubi nemo discit,
 nisi doceatur. Ideoque si discipulus non capit quæ
 audit, non potest doctor dicere: Ego eum docui,
 sed, ego ei dixi. Et ideo Deus, quando vult docere,

prius dat intellectum, sine quo nemo disceret. Unde dicitur: *Et aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas* (Luc. xxiv): Docet ergo bonitatem inspirando dilectionem. Hæc enim non docetur, si non detur. Docet disciplinam, temperando tribulationem emendatorem, quæ non audiendo vel legendo, vel cogitando discitur, sed experiendo docet scientiam insinuando cognitionem: hæc enim docendo datur. Quid enim aliud est docere, nisi scientiam dare? Docet autem Deus et scire scienda, inspirando veritatem; et facere facienda, inspirando suavitatem. Docet ergo illa facere, hæc scire. Ideo docet, quia, mandatis tuis credidi. Convenientius videretur dixisse, mandatis obedi. Mandatis enim convenit obedire, quia mandata facienda suscepimus; promissis convenit credere; sed congrue ait, mandatis tuis credidi, scilicet quod tu illa mandaveris, non aliquis homo, licet per hominem ministrata sint. Et est sensus: Fides qua credidi ista, tua esse mandata, impetret a te gratiam, qua faciam ista quæ tu mandas. [Alcuin., Hier., Ambr., Alcuin., Ambr.] Homini enim non est, sed Dei mandare, et unde fiat dare. Vel ita: *Bonitatem fecisti*, dico, *doce me justificationes*: quas? non alias quero, sed quas aliis fecisti. *Jucunditatem enim fecisti cum servo tuo*, Domine, scilicet alio quolibet. Quasi dicat: *Jucundasti aliis*. Et hoc *secundum verbum tuum*, id est per Filium tuum. Nihil enim vere jucundum, nisi secundum verbum Dei. Multa enim videntur in hoc sæculo jucunda, quæ non sunt multo suavia, quæ usui nobis sunt; sed eadem nihil possunt prodesse defunctis. Et quia aliis jucundasti, jucunda etiam et mihi, ne fatiger. Et hoc est quod dicit, *bonitatem vel jucunditatem, et disciplinam, et scientiam doce me*, hoc merito, quia mandatis tuis credidi. Qui enim credit mandatis, scientiam eorum quæ in mandatis docentur, potest habere. Ecce per fidem habetur scientia, quæ vera cognitio est eorum quæ sunt. Unde Salomon: *Deus dedit mihi eorum quæ sunt cognitionem veram* (Sap. vii); per scientiam vere assumitur vel accipitur disciplina. Quod enim scimus placere Deo posse, in eo nos ipsa conversatio delectat, quæ disciplina. Elsi sit amara carni, debet esse jucunda menti, quia suavis est Dominus qui dicit; *Tollite jugum meum, quia leve; et onus meum, quia suave est* (Matth. xi). Per fidem enim mandatorum, scientia eorum assumitur; per scientiam disciplina, per quam fit bona et jucunda. Ideoque ad illa tria, unum hoc retulit, scilicet, quia mandatis tuis credidi.

VERS. 3. (67). — « Priusquam humiliarer ego deliqui; propterea eloquium tuum custodi. »

Priusquam humiliarer. [Gl. int., Aug., Ambr.] Quasi dicat: Fecisti jam bonitatem, et item dixi: doce bonitatem; ad quod prodest humiliatio correctionis et disciplinæ, quam peto, sed priusquam humiliarer ego deliqui in Adam, in quo omnis homo tanquam in radice vitiatum est, et vanitati subjectus, quod prodest experiri ut dejecta superbia, diliga-

tur obedientia, et pereat non reditura miseria. Unde subdit: *Propterea*, scilicet ne rursus humiliarer, *eloquium tuum custodi*. Ecce humiliatio est correctio. Dico custodi, et

VERS. 4. (68). — « Bonus es tu; et in bonitate tua doce me justificationes tuas. »

Tu bonus es, [Ambr., Aug., Ambr.] id est suavis. Laudat judicem ut impetret, dicens: *Bonus es*, proprie est bonus in se, et ex se; et bonus, quia dat bona data petentibus se (Luc. xi). *Et in bonitate tua*, id est in tua suavitate *doce me justificationes tuas*. Vere vult facere justificationes, quando eas in ejus suavitate vult discere. Infirmus ergo homo, non vult acerbitate legis judicari, non asperitatem medicamentorum sibi adhiberi, non ferro incidi vulnerum fibras; sed bonitate Dei curari vult, ut et si acrioribus opus est, moderate fiat et mitiget Deus vim doloris. Justificatio est opus justitiæ, quo melius docemur in Evangelii bonitate, quam in legis severitate. Ibi damnatio, hic remissio.

VERS. 5 (69). — « Multiplicata est super me iniquitas superborum; ego autem in toto corde meo scrutabor mandata tua. »

Multiplicata est. [Cassiod. Alcuin., Gl. int. Cassiod.] Quasi dicat: Doce, et opus est, quia adest colluctatio, ubi ostendam re, quod didici. Et hoc est: *Multiplicata est*, vi et numero, *super me iniquitas superborum*, quos humiliatio tua nondum humiliavit. Iniquitas est multiplicata in me, tamen non refrigescit charitas, quia in suavitate didici justificationes. Et hoc est: *Ego autem scrutabor*, vel *scrutabar*, *mandata tua* sicut amans. Ad hoc enim scrutatur, ut cognita faciat, et faciendo perfectius cognoscat, quia perfectius cognoscuntur cum fiunt. Scrutabor dico, *in toto corde meo*, ut tantum hæream mandatis, quantum illi superbi volunt seducere. Et etiam

VERS. 6 (70). — « Coagulatum est sicut lac cor eorum; ego vero legem tuam meditatus sum. »

Cor eorum superborum coagulatum est sicut lac, [Ambr., Aug.] id est induratum vitio accessit. Ut enim lac natura sui speciosum, ac sincerum est, sed corruptione coacescit, sic humani cordis et mentis natura sincera est, et perspicua, priusquam vitiorum commistione coacescat. Ergo coagulatum est cor eorum, per invidiam, et superbiam, quæ puritatem naturæ corruptione malitiæ vitiantur. *Ego vero*, quasi dicat: Illi ita. Ego vero *legem tuam meditatus sum*. Hoc opponit duritiæ illorum, quia contra obstinationem eorum refrigerium est meditatio legis, ergo

VERS. 7 (71). — « Bonum mihi quia humiliasti me, ut discam justificationes tuas. »

Bonum est mihi quia humiliasti me, [Ambr. Aug.] quia in pœnam vertisti eruditionem. Unde Apostolus: *Placeo mihi in infirmitatibus meis* (II Cor. xii). Et est: *Humiliasti me*, id est diversis tentationibus exercuisti, ut discam facere *justificationes tuas*, id

est opera justitiæ. Sed quia hoc non fit nisi per dilectionem, ubi suavitas est,

VERS. 8 (72). — « Bonum mihi lex oris tui; super millia auri et argenti. »

Bonum mihi. [Cassiod. Hilar. Cassiod. Aug.] Hic frequenter iterat bonum, quia semper magis dulcescit. Quasi dicat: bona est humilitatio, quia bonum est quod inde acquiritur. *Bonum* est etiam *lex oris tui*. Lex est evangelium ore Christi prolatum. Bonum dico **263** *super millia auri et argenti*; super millia dicit infinite, quia bonitas comparationem similem non poterat invenire. Hoc autem præmisit, et postea adjunxit, auri et argenti, ut comparatio auri et argenti vilesceat, quæ sunt præcipua cupidis. Ideo ergo dicit, super, quia amplius diligit charitas legem Dei, quam cupiditas millia auri et argenti.

COLLATIO IN 13 TETH.

VERS. 2 (66). — *Disciplinam* Hieronymus et Sanctes vertunt, sermonem; Pratenſis et Pellicanus, nobiscum, *disciplinam*; translator ad Campensem, consimiliter. Munsterus habet *gustum*, sic tamen ut velit accipi pro recto sensu. Interpretes pro Cajetano, dicunt *intentionem*. Porro טַעַם טָאָם Hebræis sonat rationem, consilium, eloquium, argumentationem, et hujusmodi.

VERS. 3 (67). — *Præquam humiliarer.* טַעַם אֶנְיָנִי TEREM ENEH. Hieronymus traduxit, antequam audirem. Campensis consentit, *præquam diligenter auscultarem ad mandata tua*; Nebiſensis, *respondere*. עֲנֵה אֲנִי, ambiguum est.

VERS. 5. (69). — *Multiplicata est super me iniquitas.* Hieronymus et cæteri applicaverunt, seu *concinnavunt mihi*, sive *adversum me mendacium*. טַפְּחָל TAPHAL significat, *addidit, applicuit*. Qui vero addit multiplicat, ut versiones in hoc nihil distent. Omnis tandem *iniquitas*, est quedam *falsitas, vanitas ac mendacium*; quod est טִשְׁבֻּעַ TSIBUEA.

VERS. 6 (70). — *Sicut lac.* Hieronym. *sicut adeps* דֶּבֶר DEBER est *adeps*, sed דֶּבֶר HALAB, est *lac*. Sensus non mutatur.

1 JOD.

Manus tuæ. [Cassiod., Ambr., Alcuin.] In hac decima littera intellectum mandatorum Dei dari sibi petit, ut vera vita fruatur. Quam quia nemo habere valet, nisi peccata consteatur, quod maxime fit in adversis, ideo præscribitur littera *Jod* quæ interpretatur *confessio vel desolatio*, quod bene convenit. Citius enim confitentur qui desolati sunt in adversis. In secundis quippe solet homo extolli. Cum enim urgetur adversis, tunc divinum implorat auxilium. Cum ante succedat prospera, fit animus elatior (173). Interpretatur etiam *Jod scientia vel principium* propter quod etiam recte huic octonario præscribitur, quia hic docetur homo creatus esse impassibilis et immortalis, et in plenitudine scientiæ, ad quam bonus homo desiderat reverti, cujus in hac vita initium habet intellectum. Quasi dicat: Lex tua est mihi bonum super millia. Et merito, quia

VERS. 1. (73). — « Manus tuæ fecerunt me et plasmaverunt me; da mihi intellectum, ut discam mandata tua. »

A *Manus tuæ fecerunt me*, [Aug., Ambr.] secundum animam ad imaginem et similitudinem tuam, et *plasmaverunt me*, vel, *paraverunt*, vel, *finxerunt*, secundum corpus, secundum quod omnes in Adam fecit. Vel in singulorum generatione omnes facit. Manus vero Dei, accipitur virtus operationis; vel quia pluraliter dicit, manus tuæ, accipiuntur virtus et sapientia, quod utrumque Christus est. Vel manus Dei Patris, sunt Filius et Spiritus sanctus qui cooperantur. Non est itaque hoc contrarium illi quod in Evangelio dicitur de Verbo Dei: *Omnia per ipsum facta sunt* (Joan. 1). Idem enim est verbum Dei, et manus Dei. Notandum quippe quod magnæ commendationis usus est exordio, cum opus Dei se esse dicit, sed utramque sui naturam, quo facilius circa

B operis sui gratiam favor inclinaretur auctoris, et grandis etiam hominis prærogativa monstraretur. Pretiosum quippe opus Dei est homo; de aliis namque operibus legitur: *Dixit, et facta sunt* (Psal. cxlviii); hominem vero manibus figuravit, quasi studiosius operans in hominis creatione, de qua quasi quodam consilio ante tractat, quam fiat, et specialis hortatus præcessit: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. 1). Quasi hic laboret Deus, ut studiosa operatio in hoc notetur. Tanta denique est hominis dignitas, quod homo legatur sedere ad dexteram Dei, non angelus, qui ab angelis honoratur. Ipse est unigenitus Dei, qui est imago Dei genita, non creata secundum quod Deus. Nam

C secundum quod homo ad imaginem Dei creatus est, sed juxta deitatis naturam, genita imago est. Homo vero non; sed tantum ad imaginem factus, habens aliquid de imagine secundum immateriale. At secundum hoc quod plasmatus est, de materia pulvere est. Disce ergo, homo, ubi grandis et pretiosus sis. Vilem quippe de terra demonstrat, sed gloriosum virtus; pretiosum te facit imago. Quid enim tam pretiosum quam imago est Dei? Quam retinens homo jure vocaris, hominis nomen non amittis; cum vero, eadem neglecta, in vitia cadis, non hominem, sed aut serpentem, aut vulpeculam, aut jumentum et hujusmodi, te consuevit Scriptura vocare. Unde: *Noli fieri sicut equus et mulus* (Psal. xxxi).

D Et de Herode ait: *Dicite vulpi illi* (Luc. xiii). Ideoque in Ezechiele dicitur nomine geminato: *O homo, homo* (Ezech. xiv), ut qui exterius formam hominis habet, intus imaginem Dei servet. Vindicat enim Deus imaginem suam de eo, qui imagini illi fecit injuriam, ut per malitiam homo quod erat esse desineret, et fieret mulus ex homine. Postquam enim peccasti, aliud esse coepisti; illud quod eras esse desiisti. Exutus autem celestis imaginis ornamento, etiam nomen hominis amittis, qui gratiam hominis non tenes. Magnum opus Dei, es homo, magnum est quod tibi Deus dedit. Hanc hominis dignitatem commemorat hic dicens: *Manus tuæ fecerunt me,*

et plasmaverunt me. [Gl. int., Aug., Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat : Operatio tua te moveat, quæ in homine egregia est commemorata suæ originis dignitate, intellectum qui per peccatum obscuratus est, petit restitui, dicens ; *da mihi intellectum* ; ab alio non quero, nisi a te, tu qui fecisti reficere. Intellectum da mihi purum ; etsi enim omnibus est purus intellectus per naturam, quo discernitur homo a pecore, tamen a peccando deformatus est, et quotidie renovatur. Unde apostolus : *Renovamini spiritum mentis vestræ* (Ephes. iv.). [Aug., Alcuin., Aug.] Dari ergo sibi intellectum petit, ut magis ærententur oculi interiores : quod fit per fidem, qua mundantur corda, quia licet nemo possit credere in Deum, nisi aliquid intelligat, cum fides sit ex auditu prædicationis (Rom. x), tamen fide sanatur, ut ampliora intelligat. Alia enim sunt quæ nisi intelligamus, non credimus ; alia quæ nisi credamus, non intelligimus, ideoque subdit : *ut discam*, ad hoc da intellectum ut discam *mandata tua* ; Si non possum deitatem videre, saltem mandata discam. Vide quam alte intelligenda sunt mandata, ad quæ petit iste intellectum, qui jam custodivit ea, cujus non omnimodo iste expertus est, dum a Deo petit. Ipse enim solus dat intellectum, et si aliquando ministro angelo, ut Danieli dedit, cui dixit angelus : *Veni intellectum tibi dare* (Dan. ix). Deus tamen per seipsum, qui lux est illuminat piæ mentes, etsi aliquando utatur angeli ministerio. Ita enim dicitur angelus intellectum dare homini, ut quisquam dicitur dare lumen domui cui fenestram facit, cum eam sua luce non penetret et illustret.

Vers. 2 (74). — « Qui timent te videbunt me, et lætabuntur, quia in verba tua supersperavi. »

Qui timent te. [Ambr., Aug., Cassiod., Ambr.] Quasi dicat : Da intellectum, quia si dederis, omnes qui timent te videbunt me, intus non extra tantum hic, et maxime in futuro, et lætabuntur omnes qui timent ; lætantur, si uni datur quod petit, et clemens Deus libenter facit, quod omnes delectet. Timentes ergo vident justum et lætantur ; aliis invisus est justus, et gravis ad videndum, sicut legitur in Evangelio de plerisque qui Dominum videre non poterant, et alii quoque transitum ei denegabant (Luc. viii). Ideoque timentes Deum dicit videre se et lætari. Magna enim virtus est in oculis, quod in naturalibus apparet. Animal enim visum prodest dicericis, prior videns lupus vocem aufert ; basiliscus, si prior videt occidit ; si prius videtur, occiditur. Quare ergo virtus est in oculis iusti, qui cum fide videtur ? qui cum sit imago Dei ab hominibus honoratur, ejus utique oculorum radii virtutem quamdam videntur infundere iis qui fideliter eum videre desiderant. Est enim insitum bonis ut virtutes suas in aliis ament. Perfectioribus ergo iusti aspectus letitia est, plerisque vero correctionis admonitio est. Sed quomodo quis debet videre justum ? non in corpore, non in vestimento, non in vultu tantum, sed intus videat. Non enim illum videt,

nisi ejus viderit mentem, nisi ejus intenderit sermonem. Tunc ergo lætabitur, cum ista cognoverit. [Aug., Alcuin., Aug.] Et nota quod posuit, timent, verbum præsentis temporis, videbunt, autem, et, lætabuntur, futuri temporis, quia in præsentem timor ubi est tentatio. Lætari vero et videre in futuro perfecte. Ideo lætabuntur quia in verba tua, id est in ea quæ promisisti, supersperavi, ut sim filius promissionis. Et nota quod non ait, simpliciter speravi, sed supersperavi, quia enim Deus potest facere supra quam intelligitur : parum est ea sperare quæ intelligimus, vel petimus, sed debemus semper sperare. Vel de angelis potest accipi ; qui timent te videbunt me, et lætabuntur, quia in verba tua supersperavi. Angeli enim lætantur de hominibus, si sperant in verbis Dei. Considerans autem Ecclesia, quæ adhuc timet hujus vitæ misericordiam, et quod caro cupit contra spiritum, inquit,

Vers. 3 (75). — « Cognovi, Domine, quia æquitas judicia tua, et in veritate tua humiliasti me. »

Cognovi, Domine. [Haym., Cassiod.] Quasi dicat : Ideo da intellectum, quia jam cognovi, Domine, quia judicia tua sunt æquitas, id est justa est animadversio Adæ. Summa enim æquitas est, ut qui per superbiam delinquant, purgentur humilitate. Unde subdit : *Et in veritate tua*, id est, justo judicio humiliasti me, in mortem ; sed nunc,

Vers. 4 (76). — « Fiat misericordia tua ut consoletur me, secundum eloquium tuum servo tuo. »

Fiat misericordia, etc. [Aug., Ambr. et Aug., Ambr.] Primo veritas humiliavit in mortem. Deinde misericordia instaurat ad vitam, promittente hoc Deo. Hæc autem misericordia est regeneratio, fides, spes, charitas, quæ de misericordia Dei veniunt. Et hæc sunt solatia in hac miseria, non gaudia beatorum ut consoletur me, non petit auferri ærumnas quæ sunt ad purgationem, sed consolari. Fiat, dico, secundum eloquium tuum, factum servo tuo, id est secundum quod promisisti servo tuo. Vel ita : Cognovi Domine. Quasi dicat : Ideo opus est intellectu, quia ex dato intellectu, cognovi, Domine, quia judicia tua sunt æquitas, in omnibus quæ sunt, etiam cum filios flagellas, quia per labores præmia dantur. Et nota quod ait cognovi, non ait credidi. Aliud est enim credere, aliud agnoscere ; fides timentis est, agnitio sapientis. Qui enim timet, rationem non quærit. Ubi fides est, non statim cognitio ; ubi cognitio est, fides præcedit. Ita ergo perfecte cognovit iste ut humiliaretur in veritate, quod est ad salutem humiliari. Sciebat enim prospera vel adversa ad tentandum data. Unde subdit : *Et in veritate*. Quasi dicat : Cognovi. Et ideo humiliasti me in veritate tua, ut bene feram prospera vel adversa. Erectus non videt vera judicia, sed nunc fiat misericordia tua servo tuo. Non mutatur sensus ; sed ordo litteræ : *Ut consoletur me*. In labore enim perfectus vir, non finem laboris, sed verbum consolationis petit, ut bene perferat. Fiat, dico, secundum eloquium

tuum, id est sicut promisisti. Sed post hæc, et per A hæc,

VERS. 5 (77). — « Veniant mihi miserationes
« tuæ, et vivam, quia lex tua meditatio mea est. »

Veniant mihi, [Aug.] in futuro, *miserationes tuæ*,
et per illas *vivam* vere, exprimit quid per misericor-
diam detur, scilicet vita æterna, quæ sola est vita
sine additamento. Quo merito **263** *quia lex tua me-*
ditatio mea est. Hæc meditatio, cogitatio amantis est,
qua cogitat, ut per dilectionem operetur, nec refrig-
gescat iniquitate superbiorum. Hæc ergo meditatio
est in fide, quæ per dilectionem operatur (Gal. v.)

VERS. 6 (78). — « Confundantur superbi quia in-
« juste iniquitatem fecerunt in me; ego autem exer-
« cebor in mandatis tuis. »

Confundantur superbi. [Ambr., Cassiod.] Quasi
dicat : Mihi veniant miserationes, sed *superbi con-*
fundantur, id est pudeat eos, quia *fecerunt injuste*
iniquitatem, id est, sine iudicio, *ego autem exercebor*
vel, *exercebar in mandatis tuis* ut benefaciam etiam
inimicis. Hoc est remedium contra inimicos bac-
chantes. Ecce quod supra dixit, lex tua meditatio
mea est.

VERS. 7 (79). — « Convertantur mihi timentes te:
« et qui noverunt testimonia tua. »

Convertantur. [Aug., Cassiod., Aug.] Hoc proprie
caput nostrum, id est Christus dicit, ipse enim est
ad quem convertuntur timentes : Quasi dicat : Su-
perbi confundantur; sed *timentes te*, id est incipien-
tes *convertantur mihi et qui noverunt*, quos jam lectio
imbuat, et si nondum operatio *testimonia tua* de
Christo per prophetas prædicta, et in eo monstrata
per miracula.

VERS. 8 (80). — « Fiat cor meum immaculatum
« in justificationibus tuis, ut non confundar. »

Fiat cor meum. [Aug., Cassiod.] Post omnia non
audet dicere quod sit, sed petit fieri immaculatus.
Et loquitur hic vir justus. Quasi dicat : Fiat miseri-
cordia et vivam, quod ut impetrem, *fiat cor meum*
immaculatum, non in viribus meis, sed in *justifi-*
cationibus tuis, donata enim regeneratione, adjuncta
confessione, fusa oratione, hoc sit. Ita fiat imma-
culatum, ut non confundar. Quasi dicat : Confun-
dantur superbi, ad correctionem : ego autem non
ad poenam.

(In Iod nihil annotandum ponderis deprehendimus.)

▷ CAPH (174).

Defecit in salutare tuum [Cassiod., Alcuin., Amb.,
Alcuin.] In hac undecima littera peregrinus hujus
mundi adventum Domini nimis desiderat primum,
secundum antiquos patres; secundum, quantum ad
modernos, dicens : Quanta in hac expectatione tu-
lerit a superbis, appetens ut in mandatis Dei perse-
veret; et quia in hac expectatione lassatus est ex
desiderii dilatione, ideo præmittitur huic octonario
littera caph, quæ interpretatur *incurvatus*, quia fes-
sus longa militia, cupit dissolvere, et reverti ad prin-

cipium, cujus paulo ante meminit : sed tamen non
recusat laborem si necessarium est manere in carne.
Quasi dicat : *Veniant mihi miserationes tuæ, et vi-*
vam, quia

VERS. 1 (81). — « Defecit in salutare tuum anima
« mea, et in verbum tuum supersperavi. »

Defecit in salutare tuum, anima mea. [Aug., Al-
cuin., Aug., Ambr.] Est defectus laudabilis et opta-
bilis. Et est defectus culpabilis, et damnabilis. De-
fectus a bono in malum, malus est ; a malo in bo-
num bonus est. Defectus autem simpliciter sine ad-
jectione solet accipi in malo, sicut profectus in
bono, nisi addatur aliquid, ut cum dicitur : Profi-
ciunt in pejus. Et hic dicitur in salutare, non a sa-
lutari. Bonus est ergo defectus iste. Talis enim de-
fectus indicat nimium desiderium boni nondum
adepti, sed avidissime concupiti, ut Simeon et an-
tiqui qui Christum venire desideraverunt. Unde
sunt illæ sacramentales vii antiphonæ, ante natale,
O Adonai! O radix David! etc. quibus Salvatoris
adventus petitur, quæ omnes secundi toni sunt,
quia ille invocatur, qui est Deus et homo. Et sunt
vii, quia in eo septiformis gratiæ plenitudo est. Et
nunc omnes justi eundem venturum desiderant.
Neque hoc Ecclesiæ desiderium ab initio sæculi re-
quievit aliquantulum, nisi quandiu hic cum disci-
pulis in carne conversatus est, ut totius corporis
Christi vox sit hæc : Anima mea defecit, id est las-
sata est diutina expectatione, tenens affectu et de-
siderio, *in salutare tuum*, id est Jesum Hebraice :

quod enim vehementer est desiderabile, quasi ipsam
animam illius deponit, qui desiderat ; si tamen spes
propior assurgat, dat vires. Itaque quanto longius
est illud quod desideratur, tanto magis deficit ille
qui desiderat. Id est ergo delicere in salutare, in id
totis desideriis migrare, etiam quadam animæ defe-
ctione transfundi. Ecce curvatio humilitatis. Vel ita,
Anima mea defecit a se, id est ab animalitatis suæ
appetitu, tendens in salutare tuum, id est in Jeru-
salem. Vel ita fit unus spiritus cum Deo. Quoniam
qui adhæret Domino, unus spiritus est cum eo (I
Cor. vi). Spiritui ergo adhærens anima, deficit ab
eo quod est anima, et fit unus spiritus. Itaque
quanto magis desiderat adhærere salutari : tanto

magis a se deficit. Ista ergo defectio imminutionem
quidem fragilitatis, sed assumptionem virtutis ope-
ratur. [Ambr., Aug.] Et nota quod hic practicus
esse ostenditur, quia sicut anima corpus vivificat,
ita hic extra agit bona ; et ne dubites quid dixit sa-
lutare, addit : *et in verbum tuum*, id est in filium.
Vel in verbum tuum, id est in promissum tuum
supersperavi. Hæc spes facit per patientiam exspe-
ctare, quod non videtur ; nec simpliciter dicit spe-
ravi, sed *supersperavi*, quia plus futurum est, quam
dici potest.

VERS. 2 (82). — « Defecerunt oculi mei in elo-
« quium tuum, dicentes : Quando consolaberis me?

(174) Caph interpretatur manus secundum Hieronym.

Defecerunt oculi mei. [Ambr., Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat : Anima mea defecit. Et etiam : *oculi mei* interiores, quibus propheta dicuntur videntes, qui interius possunt loqui Deo. Item non ex infirmitate, sed ex fortitudine desiderii, *defecerunt* a contuitu temporalium tendentes, in *eloquium tuum*, id est in promissum tuum. Et attende quod pluraliter dicitur, oculi, cum tamen unus sit oculus, interior scilicet mentis intellectus, quo videtur Deus; sed quia ille unus duobus modis videt Deum, per scilicet mystica et moralia, ideo duos oculos habere dicitur Ecclesia. Duo ergo sunt oculi Ecclesie mysticus et moralis. Mysticus est acutior, moralis dulcior. Ideoque sponsus ad sponsam dicit : *Corde nos capisti, uno ex oculis tuis* (Cant. iv), quia mystico oculo plus videt sponsa Christum, quam morali. Et fortasse isti sunt oculi, quibus Paulus videbat aeterna, ubi cœpit corporalia non videre. Vidit enim qui dixit : Quis es Domine? Videbat utique Christum, quem etiam Dominum fatebatur. Istis etiam oculis propheta dicebantur videntes, quia per revelationem ea quæ erant abscondita, mente cernebat. Hi ergo oculi defecerunt in eloquium nimio desiderio et cupiditate vehementi, tanquam opere lassati. Non est enim otiosus qui tantum verbo Dei studet; nec pluri est qui extra operatur quam qui studium cognoscendæ divinitatis exercet. Ipsa etiam sapientia maximum opus est et antefertur, Maria quæ audiebat, Marthæ quæ ministrabat (Luc. x). Et nota quia hic jam theoreticus demonstratur, cujus oculi in verbum Dei defecerunt. Oculi dico dicentes : *Quando consolaberis me?* Quasi dicat : Moras patior. Quod fit ut res dilata dulcior veniat. Et nota quod ait, dicentes. Lingua enim solet, non oculi loqui, sed vox eorum, est gemitus et oratio. Dum autem ardent spiritualia desideria, frigescent carnalia. Unde subdit :

Vers. 3 (83). — « Quia factus sum sicut uter in pruina; justificationes tuas non sum oblitus. »

Quia factus sum sicut uter in pruina. [Aug., Ambr., Aug., Rem.] Ut est caro hujus mortis pruina cœlestis beneficium, quo quasi gelu concupiscentia carnis torpet et contrahitur. Quasi dicat : Ideo consolare quia factus sum sicut uter in pruina, id est divino beneficio scilicet gelu continentie omnem calorem corporeum, et carnalis concupiscentie ardorem restinxit. Hæc pruina refrigerat, non adurit : fecundat sata, non interneat. Ideoque forte in transformationem cum Dominus gloriam resurrectionis demonstraret in monte, vestimenta ejus facta sunt alba sicut nix (Matth. xvii), quia non ipse solus erit a contagione peccati alienus, sed quicunque resuscitatur congelatis cupiditatibus resurget frigidus. Unde : *In resurrectione neque nubent neque nubentur* (Matth. xxii). Boni ergo sunt utres frigidi, id est in gelicidio constricti pruinis, non libidinis calore soluti, et sic justificationes Dei a memoria non labuntur. Unde subdit, *justificationes tuas non sum oblitus*, dum aliunde non cogitatur, quia torpet cupiditas,

A *fervet charitas.* Vel ita ; Ideo desidero hoc, quia factus sum, comparatione futuri, sicut uter in pruina, id est villis et nulli liquori idoneus : et tamen justificationes tuas non sum oblitus. [Haym., Ambr., Cassiod.] Vel per pruinam intelliguntur mali, qui non fervent charitate, sed argent infidelitate. Et est, ideo consolare, quia, factus sum sicut uter in pruina, id est inter malos, mihi commissa retinens, justificationes tuas, quibus plenus est uter. non sum oblitus, vel quia uter de exuviis sit mortui animalis, per ipsum justus intelligitur, qui castigat corpus cum vitis et concupiscentiis, qui ut pellis mortui non sentit frigus peccati, qui etiam non frangitur necessitatibus, qui mollis est anime imperiis. Et est : Ideo consolare, quia factus sum sicut uter in pruina. Pruina sunt peccata sæculi quæ uter non sentit, id est carnalia desideria in me exstincti, ut ea jam non sentiam tanquam extincta. Et ideo ; justificationes tuas non sum oblitus. Quia vero scit tentationes non esse finiendas ante finem sæculi, de ipso querit subdus :

Vers. 4 (84). — « Quot sunt dies servi tui ? quando facies de persequentibus me judicium ? »

Quot sunt dies. Quasi dicat : Ita desidero videre salutare, sed *quot sunt* in hoc sæculo *dies servi tui*, dies ait, non anni, quia non sint annuæ moræ in hac vita ; *quando facies de persequentibus me judicium*, [Ambr.] id est quando fiet ultio. De persequentibus me, id est diabolo et ministris. Hoc de judicio addit, cum quæsisset de diebus, ne quis Ecclesiam aliquo tempore ante judicium, non futuram putet. Non enim finietur ante judicium, sed cur de eo querit cum dicatur in Evangelio : *Non est vestrum scire tempora vel momenta* (Act. i), [Alcuin., Ambr., Alcuin.] Prophetat autem hic illam interrogationem apostolorum futuram, in qua, scilicet hæc prophetia impleta est. Ideo autem ait de persequentibus, ut quasi per hoc notet quod vult dies suos claudi, ut ab his liberentur. Vel de præsentī accipitur illud : Quando facies de persequentibus me, id est de dæmonibus, judicium, id est vindictam (Rom. xvi). Hic enim conteri Deus Satanam sub pedibus nostris. Vel ita, ut alterum ad bonos referatur, alterum ad malos. Quot sunt dies servi tui ? id est quandiu differs facere servis tuis, quod expedit. Quasi dicat : Fac servis pro misericordia, quando necesse est ; et, quando facies de persequentibus me judicium. Quasi dicat : Facias et impiis pro justitia. Nam ad hoc ut persequantur,

Vers. 5 (85). — « Narraverunt mihi iniqui fabulationes : sed non ut lex tua. »

Narraverunt mihi iniqui, ut fidem impediunt *fabulationes*, [Ambr., Aug., Ambr.] scilicet quæ in verba delectant tantum, unde alii ponunt *delectationes*, quod ; id est, quæ delectatio est in sæcularibus literis et in Judæis, et hæreticis, id est diversis sectis Judæorum et hæreticorum, qui quasi cujusdam fabulæ nenias narrant ; sed non sunt mihi ista ut lex tua, quia,

VERS. 6 (86). — « Omnia mandata tua veritas : A
« iniqui persecuti sunt me, adjuva me. »

Omnia mandata tua sunt veritas, non ut in illis est vanitas, me ergo in eis veritas, non verba delectant, cuius est expertus vana et errabunda **264** hæreticorum loquacitas *iniqui*. Quasi dicat : Me veritas tua delectat, et propter hoc iniqui *persecuti sunt me*, [Aug., Cassiod., Aug.] vel injuste, quia in me, non nisi veritatem persequuntur. Ergo *adjuva me*. Vel ita continua : Iniqui, quasi dicat, non modo, narraverunt fabulationes, sed etiam persecuti sunt me iniqui, ut depravent veritatem; sed *adjuva me*, quasi contra belluam, ut contra eos pro veritate certem. Hoc autem cum facit Ecclesia patitur tormenta. Quod et addit :

VERS. 7 (87). — « Paulominus consummaverunt B
« me in terra; ego autem non dereliqui mandata tua. »

Paulominus. [Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat : Ideo *adjuva*, quia *paulominus consummaverunt me in terra*, facta multa strage martyrum, adeo nimia persecutio contra carneam infirmitatem. Sed quia non frustra dicitur, *adjuva me*, subdit : *ego autem non dereliqui mandata tua*. Sed ut possit perseverare usque in finem, subdit :

VERS. 8 (88). — « Secundum misericordiam tuam
« vivifica me; et custodiam testimonia oris tui. »

Secundum misericordiam tuam, [Ambr., Aug.] non meritum meum, *vivifica me*, ne amando vitam temporalem negem; et sic perdam vitam spiritualem. Dico *vivifica me*, et sic *custodiam testimonia oris tui*, id est martyria.

COLLATIO IN 3 CAP.

VERS. 4. (84) — *In pruina*. Neoterici hebraicantes, in fumo בקיור BEQITOR. Vocabulum ex Kimhi significat omne quod ascendit instar fumi, ut *vapor*, *nebula*, nec male *pruinam*, ut habet etiam Hieronymus; ac utrolibet concupiscentiarum restinctio probe representatur.

VERS. 5. (85) — *Narraverunt mihi iniqui fabulationes*, וְיָדַעְתִּי לִי כָרָה לִי זְדִים SCHIBOTH, hoc est *soderunt mihi superbi foveas*. Septuaginta sensum expresserunt, qui accommodat hæreticis et perversis sectis, aut dogmatibus vaniloquis, quæ incautos huiusmodi fabulationibus fascinos, in profunda præcipitia mittunt. Adde quod כָּרָה CARAH ex Rab. Abraham, interdum significat *investigare mendacium*. Et שִׁיחַ SIAH, per punctum smol locutionem, alios per iamin *foveam* שִׁיחַ SCHIAH.

VERS. 6. (86) — *Iniqui*. In hoc verbo potest accusari vitium scriptoris qui posuerit nomen pro adverbio, *iniqui*, pro *inique*. Nam Græce est ἀδικως, id est *injuste*. Et ad eum modum interpretantur Hilarius, Ambrosius, Augustinus, hunc psalmum commentati. Quin Hebraice legitur שִׁכְרָה SCHEGHA quod Hieronymus et cæteri ferme interpretati sunt *falso*, *impie*, *frustra*, aut *gratis*, quamquam potest etiam accipi collectum pro viris mendacibus, ut verterunt translator ad Campensem et Pellicanus. Verum duos comperimus ex antiquioribus qui legerunt et exposuerunt, *iniqui persecuti sunt me*. Alter est vetustissimus auctor Arnobius interpretatus *iniquos*, *dæmones persequentes*. Alter satis multo posterior, Cassiodorus interpretatur *perfidus*. Denique sive hoc sive isto modo psallas, nihil est periculi.

LAMED (175).

In æternum Domine. [Aug., Alc., Cassiod., Ambr.] Fessus expectator qui supra cupiebat dies suos claudi, et esse cum Christo, hic ostendit se non recusare laborem, imo est ardens ad serviendum ei, cui angeli serviunt et omnes boni et omnis creatura qui in hac duodecima littera virtutem Dei et facta describit, dicens temporalia finire, sed non mandata ejus, secundum illud; *Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt* (Luc. xxi). Et quia hæc mandata intelligenda sunt diligenter et indaganda. Ideo congrue huic octonario præmiuit littera, *lamed*, quæ interpretatur *cor*, vel *sermo*, vel *cor servitutis*, quia hæc præcepta prudenter sunt intelligenda, vel sollicitè servanda. Cælestia enim et casta sunt eloquia Dei, nihil in eis adulterina opinione miscendum est, sed totum sincera atque spiritali veritate resplendat. Levetur ergo cor circumcisum ad ea; decet enim in te manere, quod in cælo perseverat et illud semper meditari. Unde in sequenti : *Nisi quod lex tua meditatio mea est*. Et illud : *In æternum non obliviscar justificationes tuas*. Serva ergo verbum Dei, et serva illud diligenter in corde tuo. Litteræ hujus sententia sic continuatur ad præcedentia. Dixit supra : *Paulominus consummaverunt me in terra*; sed quia non permisit eum Deus consummari in terra, admiratus Dei potentiam exclamat :

VERS. 4 (89). — « In æternum, Domine, verbum
« tuum permanet in cælo. »

In æternum, Domine, verbum tuum permanet in cælo. [Ambr.] Ad litteram; manet sollemnis ordo cælestium statutorum. Labitur enim annus per dies et menses, et iisdem vicissitudinibus redit conversio solis et lunæ, et omnium lex semel instituta immutabilis manet. Hoc in mente tua imitare. De cælo mentis tuæ imaginem cape, quia Satanas in quo non mansit verbum de cælo cecidit in terram, quia non habebat locum in cælo, ubi una omnium obedientia discretis muneribus indiscretam præscriptæ constitutionis tenet concordiam, ideo ibi verbum Dei permanet in sæculum. Inde exclusus Satanas acrior ad nos devenit et tentationes solito asperiores tanquam iratus exercet, quia huc totus advenit. Ideo hic sunt D mala; in cælo autem permanet verbum. Sed quia et ibi locus est vitii, quod et in cadentibus patet, et quia ipsum cælum mutatur et præterit, non in æternum manet. Videtur hoc non de elemento cæli dictum, sed de virtutibus cæli. Cæli ergo sunt angeli in quibus nihil lubricum est; sunt et in terris cæli qui enarrant gloriam Dei, scilicet sancti : qui si in terra corpore sunt, in cælo tamen sunt mente. Unde : *Nostra conversatio in cælis est* (Phil. iii). Magis autem in angelis Dei permanet verbum, quam in hominibus, quia in hominibus variabilis est affectus. Justi tamen affectum magis quam elementum, hic cælum intelligo. Et est : Dico *adjuva*, *vivifica*,

(175) Hieronymus interpretatur *Lamed disciplinae sive cordis*

et custodiam testimonia. Quæ utique sunt custodienda, quia in æternum, [Aug., Ambr.] id est sine intermissione, o Domine, verbum tuum, id est observantia mandatorum tuorum permanet in cælo, id est in quocunque justo, vel in cœlestibus spiritibus, quia supercœlestes, et inferiores rationales creaturæ custodiunt ea. Et

VERS. 2 (90). — « In generatione et generationem » veritas tua, fundasti terram, et permanet. »

In generatione et generationem. [Hilar., Ambr., Aug., Cassiod.] id est in duobus populis, scilicet legis et Evangelii, permanet veritas tua, id est Christus. Prius enim fuit in fidelibus Veteris Testamenti; postea in fidelibus Novi Testamenti. Et hoc ideo, quia fundasti terram, id est Ecclesiam, scilicet sanctos in fide, in qua permanent. Unde subdit, et prima veritas tua in ea, vel e converso, ipsa in veritate. Ad litteram enim terra movenda est.

VERS. 3 (91). — « Ordinatione tua perseverat » dies; omnia serviunt tibi. »

Ordinatione tua perseverat dies. [Ambr., Cassiod., Aug.] Singulariter ille unus dies æternus intelligitur, qui non habet noctem. Ille dies est cui verus sol Christus nunquam occidit. Noster enim dies nocte clauditur, nec inde dubitandum quin in cælo et generatione permaneat verbum, quoniam omnia, et temporalia et æterna, serviunt tibi. Omnia enim pro suo nutu disponit, etsi diverso modo. Aliter, In æternum. Justus qui supradixerat, persecuti sunt me, et consummaverunt me in terra, quasi læderet eum hujus mutabilitatis et tentationum, inflammatus desiderio cœlestis Jerusalem, et in eam suspiciens dicit: In æternum, Domine, veritas tua permanet in cælo, id est in angelis custodientibus æternam militiam: post cælum subdit de terra dicens: In generatione et generationem permanet veritas tua. Inveni iste in terra generationes quæ non sunt in cælo, cum ait in generatione et generationem. Quia repetitione vel omnes successiones notat, a quibus nunquam deest veritas Dei in sanctis, vel populum legis et Evangelii. Deinde subdit causam, quare veritas permaneat, quia fundasti terram et permanet, id est in Christo fundamento morantes in terra fundasti; et hi permanent in domo in æternum, quod non filii ancillæ; et ordinatione tua perseverat dies, quia omnia ista sunt dies quam fecit Dominus. Bene dico ordinatione tua, quoniam omnia serviunt tibi, scilicet omnia de quibus loquitur, quæ pertinent ad hunc diem: impii enim non serviunt. Vel ita: in æternum: [Ambr., Aug., Rem.] quasi dicat: In verbum tuum, id est in Filium supersperavi: et merito, quia verbum tuum, o Domine, id est Filius tuus permanet in cælo, id est in Ecclesia, scilicet in bonis, quod non in terra, id est in malis: scilicet Ecclesia paradisi est dicta, in quo erat lignum vitæ. Permanet dico, in æternum secundum illud: Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi (Psalm. xlii). [Aug., Gl. int., Haym., Gl. int., Ambr.] Deinde quia quod dixerat exponit subdens: In generatione et generationem, hoc

A ut supra, permanet veritas tua, id est Deus; sed hoc non habet a se, sed a te, quia fundasti terram, id est animam vel corpus, ne diffusetur per concupiscentias. Et permanet in bono, nec majores etiam a se habet, quia dies, scilicet majores qui dicuntur dies, scientia, ordinatione tua perseverat, quidquid urgeat. Et merito dies scientia tuæ ordinationi subest, quoniam omnia serviunt tibi. Hoc in futuro implebitur cum omnia erunt ei subjecta: modo multi sunt servi peccati.

VERS. 4 (92). — « Nisi quod lex tua meditatio » mea est: tunc forte periissem in humilitate » mea. »

Nisi quod lex tua, [Aug., Ambr., Alcuin.] supradixit: fundasti terram et permanet. Unde autem liberetur terra, ut fundata permaneat, subdit hic, nisi quia lex tua, quasi dicat: Talis es tu, et lex tua est tam valida cujus meditatio a tantis liberat. Nisi enim, etc. Vel ita junge, omnia tibi serviunt, et merito, quia nisi hoc esset, quia lex tua est meditatio mea sciendi et faciendi, ut fuit Job tunc quando paulominus consummaverunt. [Gl. int., Ambr., Aug., Ambr.] Vel tunc, id est ideo, quia non meditarer forte periissem in humilitate mea, id est in dejectione et afflictione. Hæc est lex fidei, quæ per dilectionem operatur, qua impetratur gratia fortes faciens ne pereat in humilitate mortali. In hac iste jugiter meditatur, ne vincatur. Unde bene ait, nisi. Qui enim non ante exercetur in meditatione legis, in bello ignarus est.

C VERS. 5 (93). — « In æternum non obliviscar » justificationes tuas, quia in ipsis vivificasti me. »

In æternum non obliviscar. [Cassiod., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Nisi meditarer in lege, periissem; sed quia per legem vivo, non potest a memoria e'abi. Et hoc est, in æternum, id est per totam vitam. Vel in æternum, id est si semper viverem, non obliviscar justificationes tuas, id est legem quæ a peccato purgat. Vel ita: Sicut Israelitæ in terra promissionis suæ memores liberationis ab Ægypto gratias agebant: ita et iste liberationis suæ memor, de spirituali captivitate dicit, in æternum, id est in æterna vita non obliviscar justificationes tuas, quasi in vera terra promissionis erimus memores, unde liberasti, et agemus gratias. Ideo non obliviscar justificationes tuas, quia in ipsis vivificasti me, nihil extra te potentem, quem Adam perdidit. Ecce unde sit ne periret in humilitate, Deo scilicet justificante. Et quia vivificasti me,

D VERS. 6 (94). — « Tuus sum ego, salvum me fac; » quoniam justificationes tuas exquisivi. »

Tuus sum ego. [Amb., Aug.] Non vitiorum, non duorum dominorum, olim meus esse volui, et perii; modo tuus suum, et ideo salva; saluum me fac, et 265 debes, quoniam justificationes, etc. Vel ita junge, hoc modo: Tuus sum, quoniam non meas voluntates, quibus meus fui, sed justificationes tuas, ut sim tuus, exquisivi. Alii alia quaerunt. Ego autem exquisivi justificationes tuas. [Ambr., Aug.] Justifi-

eationes dicit, quæ futura signabant, ut agnus paschalis, etc. quæ sunt primordia fidei sine quibus nemo perfecte novit gratiam. Nemo ergo putet significantias Veteris Testamenti esse negligendas, quas iste tam studiose exquirat. Ideo salvum me fac quia

VERS. 7 (95). — « Me expectaverunt peccatores ut perderent me; testimonia tua intellexi. »

Peccatores expectaverunt me, [Aug.] quasi in insidiis latitantes expectantes donec transiret, ut tunc eum occiderent. *Ut perderent me*, faciendo consentire ad malum; sed inde non perit, quia *testimonia tua*, id est *martyria intellexi*. Nam etsi confidentem urgebant, non cessi intuens finem sine fine, id est æternam beatitudinem.

VERS. 8 (96). — « Omnis consummationis vidi finem; latum mandatum tuum nimis. »

Omnis consummationis vidi finem. [Aug., Alcuin., Ambr.] Intraverat enim iste in sanctuarium Dei; viderat novissima, viderat alta Dei, quæ non possunt explicari. Sed brevi sententia dicenda concludit, dicens: *vidi finem omnis consummationis*. Consummatio est omnium perfectio virtutum, scilicet pro summo bono omnia facere, usque ad mortem pro veritate certare, cujus finis est in regno Christi excellere, scilicet ipse Christus quem mente vidit venturum. Quasi dicat: *Intellexi testimonia*, et, *vidi consummationis omnis finem*, id est Christum, qui est retributio et beatitudo nostra. Et ideo *mandatum tuum*, quod est *nimis latum*; est mihi, latum, quasi facile factum. Illud latum mandatum est charitas, sine qua non valeret inter quæcunque tormenta martyria confiteri, in qua mille angustie sunt, sed angusta via facit ire, in qua tota lex pendet et prophetæ. Latum est ergo mandatum charitatis. Quid enim latius quam ut ibi pendeat tota lex et prophetæ? Vel ita: dico, *intellexi testimonia tua*, et vere. Nam omnis consummationis vidi finem, id est, intellexi, in quo debeat consistere finis omnis bonæ actionis, scilicet ut nemo in se, sed in Domino gloriatur. Et ita hoc vidi, quod mandatum tuum est nimis latum, quia etiam inimicos diligo. Augusta namque via per gratiam est nimis lata, ut etiam inimicos diligere faciat. Vel, vidi finem omnis consummationis, quia intellexi complenda esse præcepta Dei, non obtentu terrenorum, sed æternorum; latum mandatum tuum nimis. Vel ita est consummatio malitiæ, et est consummatio iustitiæ, sed utriusque finis est Christus, quia consumit malitiam, et consummat iustitiam: illam consumit dolendo, hanc consummat remunerando. In primo ergo adventu quando jam mundus in maligno positus consummaverat suam malitiam, fuit Christus finis consummatæ malitiæ. In secundo adventu erit finis consummatæ iustitiæ. Et ideo ait, omnis consummationis vidi finem, id est, intellexi Christum esse finem malæ et bonæ consummationis. Consummata enim malitia sæculi venit Agnus Dei, qui per crucem eam finiret, et

A consummatæ iustitiæ finis est Christus, quia remunerat; et vidi mandatum tuum charitatis, nimis latum, hoc ut ante intelligendum est. [Cassiod., Alcuin.] Vel ita: Vidi finem omnis consummationis, quia omnibus sæcularibus terminum videt impositum spiritu prophetico; sed mandata tua non habent finem, quia latissima sunt. Et hoc est quod ait, mandatum tuum est latum nimis. Et ideo illis temporalibus spretis, hæc petantur: nimis, dicit pro charitate, quæ dicta prophetarum et totam legem concludit. Vel ita, et mutatur etiam ordo litterarum: Mandatum tuum, quod est nimis latum, id est dilectionem Dei et proximi, vidi, id est cognovi esse finem omnis consummationis, quia omne bonum opus in charitate radicitur et formatur.

COLLATIO IN 5 LAMEB.

VERS. 3 (91). — *Ordinatione tua perseverat dies.*

לְמִשְׁכַּפְּתָא אֲמַדּוּ הַיּוֹם, *LEMISCHAFATECA AMEDU HAIOM*, *permanencia* quæ includitur in verbo אֲמַדּוּ AMEDU, id est *steterunt*, potest trifariam referri. Primo ad dierum consistentiam, velut Septuaginta. Unde ad verbum transferentes Cajetani interpretes, *iudiciis tuis steterunt hodie*; minuscula superposuerunt Scriptura *omnes dies*. Quem sensum et Pellicanus secutus est. « Singulos dies, inquit, tuos, iudiciis et ordinationibus subsistere fecisti usque nunc. » Secundo potest respicere superiora, nempe, veritatem, terram, verbum, quod videtur Hieronymus fecisse, *iudicio tuo stant usque hodie*; et Prætextensis, *iudiciis tuis permanserunt hodie*. Item Sanctes, *ad iudicia tua facienda steterunt usque ad hanc diem*. Postremo accipias quasi clausulam respiciat sequentem. Sic enim transtulit Munsterus, *juxta decreta tua, omnia consistunt hodie*. Nam omnia obsequuntur tibi. Paraphrasis Campensis, *idem: Quibus modis unumquodque subsistere voluisti, usque in hodiernum diem subsistit*.

VERS. 4 (92). — *Nisi quod lex tua meditatio mea est, tunc forte periissem in humilitate mea.* Particula, forte, non videtur haberi in Hebræo, cum duntaxat legatur מֵאֵז, quod juniores omnes vertunt simpliciter, *tunc, aut jam*. Et in Græco est *ὅτι ἂν*, id est *tunc utique*. Et videtur forte, sententia officere. Nec enim dubitandum est quin perendum sit, legis divinæ meditatione sublata. Hinc Ambrosius interpretatur: *Alioquin in humilitate mea. Quod certitudinem indicat ac non dubitationem*. Atqui Hier. manifeste transtulit forte. Nec est semper nota dubitandi, quoniam ex quodam tropo loquendi, insinuat quidquam inconstantie voluntatis nostræ. Quasi dicas: *Nisi quod lex tua meditatio mea est, tunc insurgens fortis tentatio, me debilem et inconstantem, utpote meditatione legis destitutum, funditus perdidisset*. Et hæc est sententia Hilarii in hunc locum, qui non semel forsitan repetit. Quod ne quis diffidat, ait: « Frequenter admonuimus humiliatione id significari, cum temptationibus anima subiecta est, et infirmitati suæ derelicta humilis efficitur. Lex ergo ei meditatio est, et nisi ei meditatio fuisset, forsitan in humilitate periisset. Non est ergo meditatio legis, cum tribulamur et angustiamur relinquenda, sed cum variis corporum infirmitatibus affligimur, cum inter persecutionum bella vexamur, constans in nobis, debet legis esse meditatio. Urant enim licet in excidium fidei ignes, lacerent quoque ad periculum salutis flagella, effodiant etiam ad eliciendam impietatis confessionem, redempta a Deo corpora ungulae, dicunt tamen prophetici meminisse debemus, ut consortes ipsius simus. Dicamus et nos patientes atque vincentes: *Nisi quod lex tua meditatio mea est, tunc*

forte perissem in humilitate mea. » Hactenus D. Hilarius; quod si fuisset aliqua questio de Græca *ὁ* particula expletiva, quod Latinus interpres vertit *forte*, puto non tacuisset Hilarius, præsertim eo quod sententiam labefactare videbatur. Siquidem paulo post in eadem parte psalmi, alio versu dicit: « Frequenter admonuimus, non posse satisfactionem intelligentiæ ex Latinitatis translatione præstari: » De hoc etiam vocabulo, alius nonnihil est annotatum.

□ MEM.

Quomodo dilexi [Cassiod.] In hac tertia decima littera, loquitur vir justus, qui meditatione prophetarum, et Evangelii profecit, dicens se super seniores intellexisse, et ideo esse Scripturas sibi dulces super mel [Ambr. et Hier. Ambr., Alcuin.]. Et quia hoc est ei per charitatem, ideo congrue huic octonario præmittitur littera Men, quem interpretatur *riscera* vel *ex ipsis*, quia agit hic de charitate quæ est ex ipsis medullis. Per hoc ergo intelligitur multiplex dilectio, quia legem ex toto corde amat. Unde in ea Novum Testamentum invenit et superat eos qui tantum veterem prædicant. Quasi dicat: Intellexi testimonia, vidi finem. Et merito, quia

VERS. 1 (97). — « Quomodo dilexi legem tuam, Domine; tota die meditatio mea est. »

Quomodo, admirative dicit, *dilexi*, non timui, *legem tuam, Domine*. [Gl. int., Ambr.] Ecce unde sit et latum mandatum, ostendit. Dilectio enim est latitudo mandati. Qui autem diligit quod jubet Deus, et ipsam jussionem, qua illud jubetur, quæ est lex diligit. Et nota quod dum ait: Domine, ipsum te stem invocat: quem diligit, qui vere diligit Deum legem ejus diligit. Deinde exponens qualiter legem diligat, subdit, *tota die*, etc. [Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Hoc modo dilexi legem tuam, quia *lex tua meditatio mea est*. Tota die, id est continue, etsi caro impediatur. Et bene ait, *die*, et non nocte, quia semper est dies meditantis in lege. Qui autem Novum Testamentum in ea esse nesciunt, illis semper est nox. Bene etiam ait, *tota die*, quicquid enim sancte agitur, meditari legem est. Talis pervenit in lege justitiæ, quia querit justificari ex fide, quæ per dilectionem operatur. Unde habet inimicos, quos? Judæos, qui ex operibus gloriantur, de quibus subdit:

VERS. 2 (98). — « Super inimicos meos prudentem me fecisti mandato tuo, quia in æternum mihi est. »

Super inimicos. [Ambr., Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Tota die meditor in lege. Et ideo *super inimicos meos*, scilicet Judæos, paganos, hæreticos, qui vel non intelligunt, vel non operantur, *Prudentem me fecisti mandato tuo*, quia illi in signis, ego in veritate quiesco, quia illi zelum Dei habent, sed non secundum scientiam, quia suam justitiam constituere volunt, sed iste justitiam querit per fidem Christi, quæ est ex Deo. Ita prudentem me fecisti mandato tuo *quia in æternum mihi est*, id est sic interpretor, ut ipsum mandatum sit in æternum; et ad æternitatem mihi valeat. Illis vero tantum est in sæculum. Illi enim temporalia

A præmia ut filii Agar servi ex mandato querunt, et ideo non est illis in æternum, sicut huic finito sæculo. Secundum illos nullum potest esse legis mandatum, secundum istum in tabulis cordis erit dilectio Dei in æternum, et præmium mandati custoditi; erit ipse Deus, qui mandavit, quando erit Deus omnia in omnibus.

VERS. 3 (99). — « Super omnes docentes me intellexi: quia testimonia tua meditatio mea est. »

Super omnes docentes. [Ambr., Cassiod.] Quasi dicat: Super inimicos prudentem me fecisti, quia etiam *intellexi super omnes docentes me*, qui, scilicet erant de inimicis, id est super Scribas et Phariseos. Et hoc ideo, *quia testimonia tua meditatio mea est* in spiritu. Non enim in littera, sed in spiritu quiesco, quæ meditatio non est illorum qui falsa ibi sentiunt et docent.

VERS. 4 (100). — « Super senes intellexi, quia mandata tua exquisivi. »

Super senes. [Ambr., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Super docentes intellexi, quia etiam *intellexi super senes*, id est super seniores, corpore, non mente, quia melius intelligit novus populus qui hic loquitur, qui Christum accepit, quam ille senior Judæus qui præripuit benedictionem. Et hoc totum ideo, *quia mandata tua*, non hominum, sed Dei, quæ illi transgrediebantur, *quæsi* interius, non exterius accepi.

Potest etiam hoc totum accipi ex persona capitis ab illo loco: *Super omnes docentes me intellexi*. Hoc enim secundum caput benedicitur, non tamen vox mutatur. Unus est enim loquens Christus et Ecclesia propter illud sacramentum: *Erunt duo in carne una* (Ephes. v). Ita ergo, et in voce una, ait ergo, super omnes docentes me intellexi. Alius non super omnes docentes intellexit prophetas, sed Christus super omnes homines, quem Pater docuit, de quo ipse ait: *Sicut docuit me Pater, hæc loquor* (Joan. viii), quod difficillime ex persona ipsius Verbi intelligitur. Nisi quis utcumque capere valeat idem esse Filium a Patre doctum esse quod genitum. Cui enim non est aliud esse, aliud doctum esse, quod illi est esse, hoc est ei doctum esse. A quo enim ei est esse, ab illo simul est ei doctum esse. Ex persona vero hominis ubi formam servi accepit, facilius intelligitur **266** a Patre didicisse, quæ dixit. In qua forma servi constitutum maxime puerum potuerunt homines majoris ætatis docendum putare. Ideo super omnes intellexi, quia testimonia tua meditatio mea est, [Aug.] testimonia meditabatur quæ melius quam illi de se novebat. Doctores vero sunt seniores, de quibus dicit, super senes intellexi, per hoc nota ætatem qua puer inter senes sedebat, et super illos intelligebat, ut fecit in traditione seniorum de lavandis manibus. Ideo ait; Super senes intellexi: quia mandata tua quæsi, quia quem Dominus docet, facile doctores et senes superat. Hæc etiam membris quæ ipse docuit conveniunt, sicut ante legimus.

VERS. 5 (101). — « Ab omni via mala prohibui A
pedes meos, ut custodiam verba tua. »

Ab omni via mala [Cassiod., Ambr., Cassiod.]. Quasi dicat: Intellexi mandata et opere complevi, quia ab omni via ipsorum servorum et doctorum. Via dico mala, id est criminali, prohibui pedes meos. id est affectus: quasi dicat: Pronos et volentes ire in malum. Sed iste prohibuit ne perversitate eorum subverteretur, id est seniorum. Ad hoc prohibui, ut custodiam verba tua quod aliter non poterat.

VERS. 6 (102). — « A iudiciis tuis non declinavi,
quia tu legem posuisti mihi. »

A iudiciis tuis sic prohibui pedes meos a via eorum, quod non declinavi a iudiciis tuis, [Cassiod., Ambr., Aug.] id est ab his quæ constituisti ad regulam vivendi, a semitis veteris vel novæ legis; cujus rei est causa quia tu, non Moyses, legem, id est Evangelium posuisti mihi. Vel ita: Ideo prohibui pedes, quia a iudiciis tuis non declinavi, id est, semper timui iudicia tua. Unde alibi: A iudiciis enim tuis timui [Psal. cxviii, 420.]. Et semper eis credidi, quia tu, intus digito tuo, legem posuisti mihi, id est scripsisti in corde, non ut sicut servus timerem, sed diligerem.

VERS. 7 (103). — « Quam dulcia faucibus meis
eloquia tua! super mel ori meo. »

Quam dulcia faucibus. [Ambr., Alcuin., Cassiod.] Quasi dicat: Intellexi mente, implevi opère, et etiam annuntiavi aliis, et hoc est: Quam dulcia sunt eloquia tua in quibus remissio, et vita prædicatur, faucibus meis cordis, non carnis ad deglutendum: et ori meo ad loquendum. Faucibus namque deglutiit, ore loquitur, et loquenti sunt dulcia, et hoc super mel. [Aug., Cassiod., Aug.] Alii interpretes dicunt: Super mel et favum ori meo. Et nota quod ubique in illis comparationibus non, sicut ponit, sed super, quia hæc divinis non possunt comparari. Mel est Vetus Testamentum; favus Novum, id est melli comparantur eloquia Dei, quantum ad Vetus Testamentum: favo quantum ad Novum, quod est dulcius Veteri, sicut favus melle. Vel melli, quod expressum et eliquatum est, aperta doctrina similis est: favo autem illa quæ de obstrusis sacramentis, quasi cereis cellulis ore mandentis, id est disserentis exprimitur. Congruè ergo illa dicuntur in comparatione eloquiorum divinorum, cum quibus eloquia ipsa similitudines et affinitatem habent.

VERS. 8 (104). — « A mandatis tuis intellexi; propterea odivi omnem viam iniquitatis. »

A mandatis tuis intellexi. [Aug.] Non mandata ipsa dico me intellexisse, sed a mandatis quia faciendo venit iste ad altitudinem sapientiæ, quia nisi per obedientiam mandatorum non venit ad sapientiam occultorum. Unde in libro Sapientiæ: Concupisti sapientiam, serva mandata et Dominus præbet illam tibi. (Eccli. i juxt. Græcum.) Si aliter feceris, dicitur tibi in libro Jesu, filii Syrah: Altiora et non quæsieris, vel fortiora te ne scrutatus fueris,

176) Nun, juxta Hieronymum interpretatur sempiternum.

sed quæ præcipit tibi Dominus illa tibi gita semper, (Eccli. iii.) quia et antequam percipiatur sapientia et post perceptam sunt cogitanda. Quanto vero magis inflammatur eum dulcedo amplioris sapientiæ, tanto crescit amor justitiæ. Unde necessario odit omnem iniquitatem. Ideoque subdit: propterea omnem viam iniquitatis, etc.

(In 2 Mem, si quæ minutula sunt, acile conciliantur.)

2 NUN (176).

Lucerna pedibus meis [Cassiod., Alcuin., Ambr., Alcuin.]. In hac decima quarta littera, qui supra mandata intellexisse et servasse dixit, lumen verbi pedibus suis radiare gaudet, ex desiderio retributionem petens, et animam de humilitate, commendans. Hic enim agit de humilitate, quia initium boni et perfectionem Christo tribuit. Et quia eo illuminante et adjuvante, mandata intelliguntur et perficiuntur: ideo præmittitur littera nun quæ interpretatur unicus vel pascua eorum, id est Christus, qui est singularis adjutor, et pascua animarum. Recte ergo dicitur Nun, unicus vel pascua eorum, quia hic agitur de Unigenito Dei et æterni luminis claritate, qui est etiam pascua fidelium. Ipse enim nos pascit et reficit. Bona est hæc pascua, quia carpis illic novum florem, quia resurrectionis dedit bonum odorem; carpis illic lilium æternitatis, et rosam Dominici corporis et sanguinis. Docet autem humilitatem in hac pascua, id est in octonario isto, ubi agit de hac pascua, ipse etiam Christus qui est pascua nostra humilitatem in se docuit. Ipse enim verus David humilis et manu fortis, Patri obediens, oves Patris sui divina prædicatione pascebat, quibus secundum Scripturas certis iudiciis suum probabat adventum. Littera sic continuatur. Quasi dicat: Sic et sic mihi et aliis profeci, et hoc non a me, sed, Verbum tuum, id est Christus, qui est Verbum in principio apud Patrem,

VERS. 1 (105). — « Lucerna pedibus meis verbum
tuum; et lumen semitis meis. »

Lucerna pedibus meis, scilicet pedibus mentis [Ambr., Gl. int.], quibus lucet in nocte hujus sæculi, ut lunæ radius, et est lumen semitis meis, id est, semitis bonorum operum. Attende quod idem verbum, id est Christus et lumen est, et lucerna; sed lucerna est Christus, dum ore nostro recensetur. Lucet enim in nobis tanquam in vase fictili, unde Apostolus: Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus (II, Cor. iv): in se vero, lumen est inextinguibile quod illuminat omnem hominem venientem, etc. (Joan. i.) Mitte ergo oleum, ne deficiat tibi lumen lucernæ, oleum, inquam, misericordiæ cœlestis et gratiæ, quo ungebantur prophætæ, quo cervicis nostræ dura mollescent, quo etiam collisa scopulis peccatorum foveantur corpora. Nota etiam congruam verborum distinctionem, dum ait: Lucerna pedibus, et lumen semitis. Lucerna enim sufficit pedibus ad ambulandum. Semitis vero opus est luce expansa

ad illuminandum. Vel Verbum, id est Christus, dicitur lucerna secundum legem, ubi minus clare lucebat; lumen, secundum Evangelium, ubi aperte irradiat. [Aug.] Vel verbum intelligitur verbum omnis sanctæ Scripturæ, quæ est nobis lucerna. Unde Petrus: *Habemus certiores prophetico sermonem, cui intendentes benefacitis tanquam lucernæ in obscuro loco* (II Petr. 1). Et est verbum tuum, id est omnis sacræ Scripturæ, scilicet verbum quod a prophetis, vel apostolis seminatur, est lucerna pedibus meis, mentis, in nocte hujus sæculi lucens, ubi sunt laquei, Iovæ, quæ homo sua providentia non vitaret. Et idem verbum est lumen semitis meis, operum. Lumen tamen proprie quod ex se lucet, non est nisi Deus (I Joan. 1), qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1). Unde: *Ego sum lux mundi*. Lucerna autem est creatura, quæ participat lumine. Ideoque de Joanne dicitur: *Paravi lucernam Christo meo* (Psal. cxxx). Cum igitur unigenitum Verbum æquale lumen gignenti dicatur, et homo ab illo illuminatus dicatur lucerna, et nec homo sit Verbum, quod est lumen, nec illud Verbum sit lucerna, manifestum est de hoc non hic agi, ubi idem verbum lumen et lucerna dicitur. [Cassiod.] Et nota quod prius dixit, pedibus, deinde semitis, ut nec prius clarificati corde, post rectis gressibus ambulemus.

VERS. 2 (106). — « Juravi, et statui: Custodire judicia justitiæ tuæ. »

Juravi et statui. [Ambr.] Quasi dicat: Verbum est mihi lumen. Et ideo præeunte hac luce, quasi in lumine ambulans, *juravi*. Alioquin infirmus dicit Jesus non esse jurandum omnino (Matth. v). Nemo enim bene jurat, nisi qui potest scire quod jurat. Deinde exponit jurare et, pro id est, *statui* quasi per sacramentum, quia ita fixus est in eo, ut statuere habeatur pro juratione. Quasi dicat: Ego tanquam bene ambulans, ad lucernam, et rectas semitas habens. *Juravi et statui*, id est firmiter statui. Quid? *custodire judicia justitiæ tuæ*, inter quælibet pericula. Quod fit per fidem, dum sub Deo justo iudice, nec bonum sine fructu, nec malum impunitum credatur. [Ambr., Aug.] Ideo, ait, statui custodire judicia justitiæ tuæ, ut credam, scilicet cuique retribuendum esse secundum merita, et etiam quæ hic aguntur in bonis et in malis justo iudicio Dei fieri ut a nullo moveatur perfectus, sed pro hac fide sustineat gravia.

VERS. 3 (107). — « Humiliatus sum usquequaque, Domine; vivifica me secundum verbum tuum. »

Humiliatus sum. [Aug., Ambr.] Quasi dicat: Et ideo quia custodio *humiliatus sum usquequaque*. Vel usque valde, a persecutore, non dico humiliavi me, ut humilitatem quæ in præcepto est, intelligi sit necesse; sed humiliatus sum vehementi persecutione; sed ne fides deficiat, o Domine, *vivifica me secundum verbum tuum*, id est secundum promissum tuum, ut custodiam judicia justitiæ tuæ. Aliter, et anima moritur in tribulatione, nisi vivifies. Vel de virtute humili-

tatis agit, cum ait: *Humiliatus sum usquequaque*; hoc volebat, qui custodit judicia justitiæ tuæ. Beatus qui gloriatur humilitate magis quam potestate; potestas enim decipit; humilitas non destituit. Ideo, o Domine, vivifica me secundum verbum tuum, ut secundum verbum tuum vivam, et omnia cum ratione faciam. Et o

VERS. 4 (108). — « Voluntaria oris mei beneplacita fac, Domine, et judicia tua doce me. »

Domine, fac voluntaria oris mei beneplacita, [Aug., Ambr., Aug.] id est sacrificia laudis charitate non timore oblata, placeant tibi, ne reprobes, sed approba sacrificia laudis confessione oblata charitatis, non alio modo. Et ideo bene ait, voluntaria. Voluntaria enim est confessio laudis, quam iste inter angustias offert; qua oblatione placatus, *Et judicia tua, Domine, doce me*, [Aug., Cassiod.] quæ fidelibus aperis, quæ sæpe dixit se accepisse, ex ardore charitatis iterum peti. Jam enim noverat; sed querit addi. Ideo doce, quia

VERS. 5 (109). — « Anima mea in manibus meis semper; et legem tuam non sum oblitus. »

Anima mea, est in manibus meis semper. [Aug.] Plures libri habent in manibus tuis. Unde nullus potest eam rapere. Unde: *Iustorum anima in manu Dei sunt* (Sap. 11), in manu cuius et nos sumus et sermones nostri. Et tuis manibus adjutus legem tuam non sum oblitus. Inde potest videri anima in manibus Dei locata, hoc quidem planum est, sed nonnulli codices habent: *Anima mea in manibus meis semper*, quod quomodo intelligatur ignoro. Videtur junior ille filius animam in manibus suis habuisse, dum dixit Patri: *Da mihi portionem substantiæ quæ me contingit* (Luc. 12), unde perierat. Ideo mortuus erat, nisi dicatur: Anima mea est in manibus meis semper, id est in operibus meis, [Ambr., Aug., Ambr.] quia semper laboro pro anima, eo quod eam semper offero tibi vivificandam, ut alibi dicitur: *Ad te levavi animam meam* (Psal. lxxxv). Et legem tuam non sum oblitus. Nota ordinem verborum, et vide qualiter iste profecit: humiliatus enim vivificatur, secundum promissionem Dei vivificatus spiritu voluntarius est minister, non ex necessitate. Deinde talis factus docetur judicia Dei quod sunt inscrutabilia. Hæc autem sunt ut non reddat mala pro malis. Hæc autem doceri potest qui 267 animam semper intendit ad Deum, et legis Dei non est oblitus. Unde jam lætus et securus dicit:

VERS. 6 (110). — « Posuerunt peccatores laqueum mihi; et de mandatis tuis non erravi. »

Posuerunt peccatores laqueum, [Ambr., Cassiod.] quasi dicat: Non sum oblitus legem tuam, sed licet peccatores ponant laqueum, non erravi. Et hoc est: *Posuerunt peccatores laqueum mihi, et de mandatis tuis non erravi*. Mandata Dei sunt celeste antidotum contra laqueos et venena sæculi, quibus non capitur qui a mandatis tuis non declinat; quia juxta ipsa non in ipsis sunt insidiæ.

VERS. 7 (111). — « Hæreditate acquisivi testimonia tua in æternum, quia exsultatio cordis mei sunt. »

Acquisivi hæreditate, [Ambr.] id est firma possessione a Deo, cujus hæres est iste qui prius fuit hæres Adæ. Quid? *testimonia tua*, scilicet ut testis Dei, id est ut martyr essem. Et hoc est mihi in æternum; quia non est in eis gloria temporalis, vana querentium, sed æterna gloria ad tempus patientium, et sine fine regnantium, quia *exsultatio cordis mei sunt*, etsi afflictio corporis sunt. Et cum sint exsultatio, lætus

VERS. 8 (112). — « Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum: propter retributionem. »

Inclinavi cor meum. [Ambr., Aug.] Vel ita continua: per humilitatem; superba enim respuit Deus, ad faciendas justificationes tuas in æternum propter retributionem. Justificationes dicit opera bona, quæ operamur circa necessitates proximorum, quæ non erunt æterna. Quomodo ergo in æternum facturi sumus justificationes? Sed ista sine dilectione facta, non sunt justificationes. Ipsa autem dilectio æterna est, eique æterna parata est retributio; et ipsa in æternum diligens, in æternum meretur habere quem diligit. Quod ergo ait, in æternum, ad utrumque referendum est, scilicet ad meritum dilectionis æternæ, et ad præmium retributionis æternæ.

COLLATIO IN 2 NUN.

VERS. 5 (109). — *Anima mea in manibus meis*. Hoc in loco docet Hieronymus codices Græcos esse falsatos: *ἐν ταῖς χερσὶ σου*, id est in manibus tuis. Quam lectionem habet editio Romana, et quam sequitur Augustinus, licet alteram non taceat. Sed sciendum, (ut ait Hieronymus) apud Hebræos, et apud Septuaginta, et apud omnes alios interpretes, scriptum esse, in *manibus meis*, et non in *manibus tuis*, quod Hebraice dicitur *בְּיָדַי* BECAPAI. Et omnes apud Græcos ecclesiastici interpretes, istum locum sic edisserunt, et est breviter sensus: Quotidie periclitor, et quasi in manibus meis sanguinem meum porto, et tamen legem tuam non obliviscor.

VERS. 8 (112). — *Propter retributionem*. Recentiores, usque in finem. Pellicanus tamen accipit, usque in finem, id est ad unguem, perfecte; Paraphrasis Campens. usque in finem vite meæ; translator tamen e regione habet, non sine causa. Cæterum jam diximus semel *אֲפָקָה* EQUEB, significare Hebræis, finem et mercedem, eo quod est finis laboris. Et Hieronymus vertit, propter æternam retributionem. Ac interpretes pro Cajetano posuerunt, studens æterno fini. Et Nebiensis, ad æternum finem.

□ SAMECH (176').

Iniquos odio habui [Cassiod., Haym., Ambr.] Qui supra dixit lumen verbi pedibus irradiare, in hac decima quinta littera agit de odio iniquorum, qui legi Dei adversantur. Et quia diligens cautela est habenda in odio inimicorum et in dilectione amicorum, ideo congrue huic octonario præmittitur littera Samech, quæ interpretatur *audi*, vel *firmamentum*, quod concurrit, quia nemo firmatur qui non audit intus spiritualiter auribus mentis quid sequi debeat. Mysticum vero notat esse quod dictum (176') Samech est *adjutorium* juxta Hieronymum.

A rus est, qui lectorem ad auditum vocat: Unde alibi ad mysticum intellectum, et rem diligenter intelligendam invitans Dominus ait: *Audi, populus meus, et loquatur Israel* (Psal. XLIX). Et alibi: *Qui habet aures audiendi audiat* (Luc. VIII). Hoc modo audiebat Propheta, qui alibi ait: *Audiam quid loquatur in me Dominus Deus* (Psal. LXXXIV). Non ergo ad auditum corporis otiose admoneris, qui suppetit universis ipso jure naturæ, sed ad auditum spirituale, ut non usu corporis, sed intellectu mentis subscriptorum versuum continentiam non negliger, sed attente audias. Quasi dicat: *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas*.

VERS. 1 (113). — « Iniquos odio habui; et legem tuam dilexi. »

B *Iniquos autem*, vel, ex lege, alia littera odio habui, quicumque sint, [Ambr.] quia nec amici contra Deum audiendi sunt. Hoc autem non otiosis auribus, sed attentis audiendum est. Hoc enim videtur consentire illi, quod Dominus ait: *Qui non oderit patrem et matrem, et uxorem et filios et fratres propter me, non est me dignus* (Luc. XIV). Dissentire autem videtur ab eo quod alibi idem Dominus præcipit dicens: *Diligite inimicos vestros*, etc. (Matth. V.) Et ab eo quod in lege præcipitur de honorandis parentibus (Deut. V), sed hæc inter se contraria non esse intelligit, qui causas dilectionis et odii diligenter attendit. Natura enim quam Deus creavit in omnibus est diligenda et adjuvanda, iniquitas autem odienda et disperdenda. Sunt ergo diligendi qui persequuntur, in quantum homines; et odiendi, quia mali. Aliquos enim pie amare et odisse possumus, ut quos dilexeris odisse, et quos oderis amare conveniat. Similiter amici vitandi sunt, qui mala suadent: qui sæpe flectunt quos ferrum non vincit, quod audiendum est et caute agendum. Amandi etiam sunt parentes et amici, sed non plus quam Deus. Unde ipse ait: *Qui diligit patrem et matrem plus quam me, non est me dignus* (Matth. X). [Ambr., Aug.] Et est: Iniquos, id est exsortes legis, odio habui, non quia homines, sed quia mali. Non enim David Saulem oderat hominem, sed persecutorem. Quare odio habui? Et, id est quia legem tuam dilexi. Ita judicat quod non naturam odit in hominibus iniquis qua sunt homines; sed quod legi quam diligit, contrarii sunt. Et quia legem dilexi, ideo tu

VERS. 2 (111). — « Adjutor et susceptor meus es tu; et in verbum tuum supersperavi. »

Adjutor meus, [Aug., Ambr., Cassiod.] ad boni faciendam, *Et susceptor meus* ad mala evadenda. Vel, *tu es* adjutor meus, per legem, et susceptor meus, per Evangelium, per incarnationem, ne legi carnis ulterius iste subsit. De qua susceptione sequitur: *Et in verbum tuum*, non in legem, non in prophetas, sed in verbum tuum, id est deitatis præsidium, in quo nullus decipitur, in quo a morte solvimur. [Aug., Ambr.] Vel, in verbum tuum, id est

In promissionem tanquam filius promissionis su-
peraveram semper addens spei. Ergo

VERS. 3 (115). — « Declinate a me, maligni; et
scrutabor mandata Dei mei. »

Declinate a me, maligni. [Ambr., Cassiod., Ambr.,
Aug.] Qui in Christum sperat a perfidorum consor-
tio se separare debet, sicut iste facit. Hoc autem
dicit de perstreptentibus, qui contentione Scriptu-
ras lacerant, quibus non est votum converti, qui-
bus confitentibus non possumus mandata scrutari.
scrutabor mandata Dei mei. Ubi enim est malignitas,
non est mandatorum cœlestium custodia. In male-
volam enim animam non intrat sapientia, unde
alibi: *Quærunt me mali et non inveniunt.* Simpli-
cem mentem et defæctatam animum diligit Chris-
tus. Non potest immaculatæ virtutis ullum cum ma-
culosis contubernium esse flagitiis. Et nota quod
ait, scrutabor mandata, et non ait, faciam, quia
mali ad facienda mandata nos exercent; sed a scru-
tandis avocant, modo persequendo, modo litigando,
vel honorando nos, ut tempora quæ legi Dei debe-
mus terrenis eorum negotiis juvandis impendamus;
modo premendo infirmos, ut ad nos refugere ne-
cesse sit. Talium ergo turbulentorum tædio, et
legis Dei desiderio, clamat iste: Declinate a me,
maligni, et scrutabor, quasi muscas irruentes ab
oculis abigit: quibus fugatis, ab adjutore suo pre-
catur suscipi, dicens:

VERS. 4 (116). — « Suscipe me secundum elo-
quium tuum, et vivam; et non confundas me ab
expectatione mea. »

Suscipe me: [Ambr., Aug., Ambr., Aug.] illis per-
mistus suscipi non poterat. Et nota quod su-
pra dixerat, susceptor meus es tu: hic dicit, su-
scipe, ac si dicat: Tu qui susceptor es, magis ac
magis *suscipe*, et hoc *secundum eloquium tuum*, id
est promissum. Sicut promisit, fieri petit sibi, et
ideo non est temerarius, si hoc petit. Suscipe dico,
ut ad futura veniens, propter quæ omnia tolero,
vere vivam. Sic de futuro dictum est, *et vivam* quasi
dicat: Modo non juvatur, quia modo corpus mor-
tuum est propter peccatum; *et ut tunc vivam.* *Non
confundas me ab expectatione mea*, id est largius da
Spiritus sanctum, per quem charitas diffusa est in
cordibus nostris (Rom. viii), qua diffusa spes non
confundit (Rom. v), ac si dicat: Non vincantur ad-
versis, qui in te sperant; et quasi responsum sit ei
in silentio: Si non vis confundi ab expectatione
tua, non intermittas meditari justificationes meas,
sentiens istam meditationem plerumque impediri
languoribus animæ, inquit:

VERS. 5 (117). — « Adjuva me et salvus ero; et
meditabor in justificationibus tuis semper. »

Adjuva me, [Ambr.] quasi dicat: Non confundas,
sed adjuva me. Qui sperat præsumit de auxilio in quo
certa salus. Supradixit: *Adjutor meus es*; hic ju-
vari petit, quia quamvis hic accipiamus, tamen
semper est rogandum, nequando per negligentiam
perdamus. Adjuva dico, *et salvus ero*, et accepta

A salute, *meditabor*. Hoc ideo dicit, ne aliqui adjuti in
adversis, postea negligentes sint in sæculis [f. secun-
dis]. Meditabor, dico, in *justificationibus tuis*, hoc
firmiter tenens, quod nemo justus est nisi a te: et hoc
faciam *semper*. Hoc ideo dicit, ut semper sit homo
humilis, confitendo peccata, non se justificans, ut
Pharisæus (Luc. xviii). Ne hic tantum, sed in fu-
turo etiam sit humilis; non sibi, sed gratiæ Dei
attribuens gloriam. Omnis enim creatura, quæcun-
que bona habet, accipit a Christo, qui est auctor
totius creaturæ. Et est, meditabor, scilicet in justi-
ficationibus tuis semper, vel quandiu vivet, vel
quando cum angelis laudes Dei cantabit. Ideo sem-
per, quia

VERS. 6 (118). — « Sprevisi discedentes a ju-
diciis tuis, quia injusta cogitatio eorum. »

Sprevisi omnes discedentes. [Aug., Ambr. Haym.]
Vel ita continua: Hoc ideo peto, scilicet ut adjuves,
quia *sprevisi*, vel ad nihilum, deduxisti, quod ex
Græco habetur, *omnes discedentes a judiciis tuis*,
scilicet qui non confitentur peccata. Et merito, *quia
injusta est cogitatio eorum*, qua forsitan se excusant
per debilem naturam. [Cassiod. Aug.] Vel ita, ideo
discedunt, quia injusta est cogitatio eorum. Injusta
cogitatio est, velle peccare, et iudici nolle satisfacere.
Sufficientem causam discedendi appositus cogi-
tationem. Cogitatione enim acceditur ad Deum, vel
disceditur ab eo, a quo omnia bona vel mala procedunt.
Et ideo sprevisi, quia

VERS. 7 (119). — « Prævaricantes reputavi om-
nes peccatores terræ; ideo dilexi testimonia
tua. »

Prævaricantes sunt, [Aug.] quales ego *reputavi*,
vel existimavi, vel deputavi, *omnes peccatores terræ*;
quia et si prævaricatio non est ubi non est lex, et
non omnes habent legem scriptam per Moysen, scilicet
datam, habent tamen naturalem, dicentem: *Quod tibi non
268 vis fieri, alii non feceris* (Tob. iv); [Ambr., Aug.] contra quod omnes faciunt, et par-
vuli sicut in patre sunt peccatores, sic et prævarica-
tores. Omnis ergo peccator est prævaricator. Et nota
quod ait, Peccatores terræ, quia sunt et peccatores
cœli, sicut ille qui ait: *Peccavi in cœlum et coram te*
(Luc. xv), et quicunque minuit gratiam quam acce-
pit de cœlo, quam Spiritus sanctus infudit. Peccat
ergo in cœlum, qui cœli incolæ cœlum relinquit.
Peccator est terræ, qui terrenis involvitur delictis.
Ideo *dilexi*. Quasi dicat: Et quia lex vel in paradiso
data, vel naturaliter insita, vel litteris iterata, fecit
omnes prævaricantes, *ideo dilexi testimonia*, quæ
sunt in lege, *tua*, id est de gratia tua, ut non sit in
me iustitia mea, sed tua. Lex enim prodest, ut mit-
tat ad gratiam, non solum attestando eam, sed ti-
more prævaricationis quam fecit. Ideo ergo, ait,
dilexi testimonia tua, quia lex ad gratiam ducit, quæ
sola liberat. Cognita autem gratia Dei, quæ sola li-
berat a prævaricatione legis, orat:

VERS. 8 (120). — « Confuge timore tuo carnes
meas; a iudiciis enim tuis timui. »

Confige. [Aug., Ambr.] Quasi dicat: Dilexi testimonia tua. Et tu *confige* timore tuo casto, qui foras mittit timorem servilem (I Joā. iv), quo pœna timeatur, non amatur justitia; *carnes meas*, ut Christo confusus sim cruce, timore: *Timui enim a iudiciis tuis*. Ita imple me timore, et perface mihi hunc timorem quem habeo, ut sufficiat crucifigendis carnibus, id est ut velim et valeam patibulum crucis tuæ imitari, *carnes pro tuo nomine martyrii clavis* configendas tradendo. Vel ita potius, timore tuo, casto, qui permanet in æternum, *confige* *carnes meas*, id est comprime carnalia desideria, carnales concupiscentias. Ideo dicit *carnes*, quia inde non sciebat prævaricationem provenire. [Cassiod., Aug.] Et nota quod ait, *confige*, quasi dicat: Non solum religa ut latronem vel feram, sed *confige*. Qui diligit testimonia, configit *carnes suas*. Ideo dico, timore tuo, quia timor legis hoc non valet efficere. Jam enim timui a iudiciis tuis, cum lex minaretur pœnam, id est timor legis servilis pædagogus in me præcessit, qui ad castum ducit. Sed non crucifigit carnem, quia vivit peccandi voluntas, et sequeretur opus si speraretur impunitas. Mallet enim licere, et dolet non licere, quia lex vetat, quia non spiritualiter delectatur ejus bono, sed carnaliter malum metuit quod minatur: *charitas autem peccare timet*, etiam si sequatur impunitas. Et est sensus: Da mihi castum timorem, quo configantur carnalia vitia, ad quem petendum me quasi pædagogus, timor legis perduxit; quo timore, a iudiciis tuis timui.

COLLATIO IN D SAMECH.

Vers. 2 (114).—Adjutor. Hebr. legitur *סִיחִרִי* SITHRI, quod quidam vertunt *latibulum meum*, sive *absconditio mea*, id certe *protectionem et refugium*, ad certum auxilium dicit. Unde Hieronymus transtulit, *protectio mea*. Similem habet metaphoram, quod continuo sequitur, *מַגִּנִּי* MAGINI, id est *scutum meum*.

Vers. 6 (118). *A iudiciis tuis*. Sic enim habent libri correctiores. Et apud antiquos legimus, a *justificationibus tuis*, nempe, apud Hieronymum, Augustinum, Ambrosium, Arnobium, Hilarium, Cassiodor. Et est manifestus error scribæ. Nam in superiori versu, *meditabor in justificationibus tuis*, habent eadem penitus verba Græce et Hebraice, quæ in hoc præsentī. Hebr. quidem, *הִתְחַשְׁבְּתִי בְּיָדְךָ הַיְּמִינִי*, Græce *ἐν χειρὶ σου, ἐν δεξιᾷ σου*. Sciendum tamen *iudicia dici in Scriptura etiam Dei præcepta*. Nam teste Augustino in questionibus Exodi, q. 88: «Judicium sane solet appellare Scriptura, quod justum est.» Rursus in psal. lxxi, ad illum versum, *Deus, iudicium tuum regi da* (Psal. lxxi), copiose ostendit idem pollere *iudicium et justitiam*. Illud præterea possemus probare, ex versu superiori in hoc psalmo: *A iudiciis tuis non declinavi, quia tu etc.*, ubi *iudicia accipiuntur Dei præcepta*, quæ sunt ejus *justificationes*, ut interpretantur Hilarius et Cassiodorus, etiamsi possint intelligi *iudicia quæ vindictam exercent, aut premia conferunt*. Hilarius: «Qualis autem custodia verbi Dei esse debeat, sequens versus docet. Sequitur enim: *A iudiciis tuis non declinavi, quia tu posuisti legem mihi*. Hæc est igitur vera custodia, nullam in partem a Dei se iudiciis deflectere, nec levi saltem declinare decessu, sed intentum semper et immobilem in eo

A quod institit permanere. Non declinat autem, quia Deus legem sibi statuerat. » Hæc Hilarius. Nunc Cassiodorus: «*A iudiciis ergo tuis dicit, id est quod tua voluntas sancta constituit, et vivendi regulam nobis dedit. Ab eis utique non declinare, hoc est in via recta consistere. Proinde anxie de hoc digladiari ineptum est.*»

Cogitatio eorum. Nebiensis, Sanctes, Munsterus, Pellicanus, editio ad Campensem, vertunt *fraudentiam* aut *dolum*. Hieronymus, Pratenis, Campensis, *cogitationem*; interpretes pro Cajetano, *sapientiam*. תְּחִינָה THARITHAN.

Vers. 7 (119).—*Prævaricantes*. Omnes vertunt *scoriam*, *seorias*, *rubigines*. Sciendum LXX, ut apparet, deformasse vocabulum Hebraicum סִיגִים SIGIM, a radice סִיג sig, id est *declinavit*, ut intelligas *declinantes*, qui prævaricantur legem. Si vero simpliciter סִיגִים SIGIM, a סִיג sig, sonat *scoriam*. Chaldaeus tamen, *idola confregisti*.

Reputavi. Vel ut habet Hieronymus et Pellicanus sub secunda persona, *computasti*, vel *existimasti*. Alii dicunt *delevisti*, aut *cessare fecisti*. LXX et Hieronymus vehementer in conjectionem adducunt nos, quod legerint *heth*, aspirationem fortem, pro *he*, aspiratione levi, cum sufficientem habeant communiatem, nec idipsum tacuit Sanctes in radice שַׁבַּת SABATH. Et enim וְשַׁבַּת הִישְׁחַבְּתָּ, est *reputasti* וְשַׁבַּתִּי הִישְׁחַבְּתָּ, *reputavi*, a radice שָׁחַב HUSCHAB. At vero וְשַׁבַּתִּי הִישְׁחַבְּתָּ, a themate שָׁחַב HUSCHAB, in conjugatione quam dicunt *hiphil*, significat *delesti, cessare fecisti*. Tandem utrobique sententia digna est.

Vers. 8.—(120).—*Confige timore tuo*. Hieronymus et ceteri legunt indicative *horripilavit*, sive *horrore concussa est propter timorem caro mea*. LXX legerunt imperativo seu deprecatorie סִמּוֹר SEMOR, et non סָמַר SAMAR, præsertim si non assignantur punctorum notulae, sic aut sic efferre cuique remanet integrum, nec extra significantiam dictionis verterunt LXX. Nam nomen ab eo deductum verbo, סָמַר MASMAR, *clarum designat*, Isa. xli: *Confortavit eum clavis ut non moveatur*. בִּמְסָמִרִים BEMASMERIM, id est *in clavis*.

Y AIN.

Feci iudicium. [Cassiod., Alcuin.] Qui supradixit se odio habere iniquos, in hac decima sexta littera petit adventum Christi, quia tempus est superbos destrui. Et quia tunc vigilandum est et sagaciter agendum contra fidei Christianæ adversarios, ideo congrue huic octonario præmittitur littera *ain*, quæ interpretatur *oculus*. Et intelligitur spiritualis oculus qui prævidet, quid tenendum sit vel non, quia hic sagax in discretionem legis ostendit contra hæreticos et perversores. [Ambr.] Est et alter oculus, scilicet corporis, de quo si hoc accipitur, *convenientia hujus litteræ interpretatio*. Interpretatur enim *Ain* etiam *fons*, quod concurrat, quia inde oculis est origo, et quasi quidam fons peccati vel justitiæ. Si enim videns mulieris pulchritudinem, laudasti artificis opus, oculus tuus fuit fons justitiæ. Si etiam videns possessiones pupillorum, invasores eorum repulisti; sic quoque oculus tuus fuit fons justitiæ. Si autem aspiciens agrum pupilli vineis consitum, segetibus lætum, avaritiæ facibus accensus, transisti patrum limites, atque in possessionem indefensam improbus irruisti, oculus tuus fons et origo peccati et mortis perpetuæ fuit. Iste ergo spiritu prophetico prævidens iudicium Dei, in quo bonus non perit,

malus non eludit, bona fretus conscientia, dicit: A pentibus ejus intuitu sanarentur (Num. xxi; Joan.

VERS. 1 (121). — « Feci judicium et justitiam; non tradas me calumniantibus me. »

Feci judicium, etc. [Ambr., Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Confige carnes, et confixis carnibus, *feci judicium* discernendo in judiciis; et *justitiam* in operibus. Ecce qui petebat supra configi carnes, quæ impediunt judicium, jam facit judicium, quod et ipso nomine rectum indicatur, quamvis solet dici quotidiano usu nostri sermonis: Rectum est vel pravum judicium. Justitia vero est magis virtus animi, quam qui habet, recte judicat; sed quia eam non facit in homine nisi Deus, hic non ipsa, sed opus ejus signatur nomine justitiæ: ideo intelligendum est sic, quod ait, *feci justitiam*, id est opus justitiæ. Et nota quod hoc dicere non est jactantia gloriosi et insolentis, sed assertio vitæ innocentis jure præsumpta, ne videatur dignus qui detur nocentibus. Defensio igitur est, non arrogantia. Qui autem confixus facit judicium et justitiam, debet orare ne timendo pati mala cedat inimicis, ut faciat mala, quia qui dedit vincere carnem, ne voluptate trahatur, dat etiam patientiam, ne dolore frangatur. *Ne tradas me*. Quasi dicat: Feci judicium, et ideo ne tradas, deserendo me secundum animam, et si secundum corpus, *calumniantibus me*, id est illis qui propterea adversantur, quia feci judicium et justitiam. [Ambr.] Ut homo timet iste in bello diaboli, sciens bellum impar sibi esse adversum spiritualia nequitiae. Et ideo non fisus sibi humiliter petit:

VERS. 2 (122). — « Suscipe servum tuum in bonum: non calumnientur me superbi. »

Suscipe servum tuum in bonum. [Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat: Non tradas, sed potius *suscipe* ut patronus, *servum tuum*, non alterius. Bene nominat se servum, quod est liberationis indicium. Servus dicitur a servando, eo quod captus ab imminenti servatur interitu. [Aug., Ambr., Aug.] Suscipe, dico, *in bonum*, quem illi impellunt in malum, ac si dicat: Prosit etiam mihi, quod servus tuus sum, non alterius; pretiosa est hæc servitus quæ virtutum constat expensis. Ideo timeo tradi, quia calumniatores contra meam innocentiam se erigunt et superbi. *Non calumnientur me superbi*. Quod ait, non calumniantur, Græca locutio est, minus usitata nobis. Et est sensus: Non calumniantur, id est non capiant, calumniando. Calumniarum autem maxima est, quod superbi dicunt, a nobis mortuum coli. Superbi vero sunt Judæi et gentes, hæretici, schismatici: quos omnes superbia de corpore Christi præcidit. Habent autem quique proprias sibi calumnias contra humilitatem Christianam; quarum maxima est illa quam diximus. Calumniatur etiam diabolus, dicens: *Nunquid Job timet Deum frustra?* (Job 1.) Sed horum omnium calumniæ tanquam colubrorum venena vincuntur, si quis fide attendit crucifixum, pro similitudine carnis peccati, in aëneo serpente præfiguratum, quem Moses in deserto exaltavit, ut percussi a ser-

VERS. 3 (123). — « Oculi mei defecerunt in salutare tuum; et in eloquium justitiæ tuæ. »

Oculi [Ambr., Aug., Ambr.] *mei*, interiores, *defecerunt* a se sitienter et ardentem intuendo, *in salutare tuum*, id est in Christum. Isti sunt oculi animæ non corporis, qui in Christum deficiunt, prævidentes futura supplicia, ut peccatorum gerendam annuntient poenitentiam, vel videntes Christi gratiam, per quam regnum cælorum certissime sperantibus datur. Et illi sunt oculi poenæ, ista sunt oculi gratiæ: et imperfectæ fortasse animæ sunt oculi suppliciorum. Perfectæ autem oculi gratiarum puriores, et sinceriores. Potest etiam una et eadem anima habere oculum suppliciorum, et oculum gratiæ, et ille dexter, et ille lævus est. Et ideo pluraliter dixit, oculi. Hi autem oculi istius defecerunt in Christum, [Aug., Ambr., Aug.] dum memor infirmitatis humanæ divinam in Christum 269 desiderat gratiam, ut sit justus; et *defecerunt in eloquium justitiæ tuæ*. Eloquium justitiæ dicit verba evangelica, quæ Christus dicturus erat, ut nos justificaret. Nos enim sumus justitia Dei in Christo Jesu, ut ait Apostolus (II Cor. v).

VERS. 4 (124). — « Fac cum servo tuo secundum misericordiam tuam, et justificationes tuas doce me. »

Fac cum servo tuo. [Ambr., Cassiod., Hilar., Cassiod.] Quasi dicat: Non solum non tradas, sed *ac cum servo tuo*, non secundum justitiam meam, sed secundum *misericordiam tuam*. Non est fastidium petendi, ubi largitas est datoris. Infinita petit, qui secundum misericordiam quaerit. Et nota quod ait: *Fac cum servo tuo*. Ecce in hoc liberum arbitrium indicat, quod gratiæ comparatur. Nota etiam quod ait tuo, quasi non alterius; qui enim alterius servus est, statim cadit. *Et quid? Doce me justificationes tuas*, [Aug., Cassiod.] quibus tu justos facis, non homo se. Justificationes quas jam accepit, semper petit, ut et ibi: *Panem nostrum quotidianum*, etc. (Luc. ii.)

VERS. 5 (125). — « Servus tuus sum ego; da mihi intellectum, ut sciam testimonia tua. »

Servus enim tuus, non peccat, *sum ego*, [Ambr., Aug., Gl. int.] quia non bene cessit, cum fui liber meus. Et quia servus tuus sum, ideo *da mihi intellectum*. Jam habet intellectum, sed uberiorem quaerit, ut semper accipiat, et quodammodo de fonte lucis æternæ semper bibat. Dico da, ad hoc utique, *ut sciam testimonia tua*, quia opus est contra calumniantes. Ideo da intellectum, quia modo est

VERS. 6 (126). — « Tempus faciendi, Domine: disce si paverunt legem tuam. »

Tempus tibi, o Domine, vel Domino, *faciendi*, non jam jubendi, quia legis jussa prodesse non potuerunt. [Aug., Ambr.] Claudus enim erat mundus, et titubante vestigio fidei, fluctuabat omnem substantiam suam in medicis nihil proficientibus erogave-

rat mulier illa evangelica. Faciendi ergo tempus, non jubendi. Est enim tempus tacendi, et tempus loquendi (Eccle. 11). Tempus legis dicitur tempus loquendi, ubi erat vox verborum sine operatione gratiæ; tempus vero Evangelii est tempus tacendi illa legalia, et operandi spiritualia. [Aug., Ambr. Aug.] Tempus ergo plenitudinis est dies salutis, est tempus Domino faciendi, hoc est ut pro nobis crucem ascendat, mortem subeat, peccatum et mortem tollat, vitam reparet. Ideo tempus, quia superbi Judæi de se præsumentes, suam justitiam constituere volentes, dissipaverunt legem tuam prævaricando, aliter agentes quam præceptum foret. Unde quilibet humiliati confugerunt ad gratiam subvenientem, et ita dissipata lege, tempus erat, ut per Christum misericordia veniret, ut ubi abundaret delictum, superabundaret et gratia (Rom. v).

VERS. 7 (127). — « Ideo dilexi mandata tua : super aurum et topazion. »

Ideo, scilicet quia tempus est gratiæ, dilexi mandata tua. [Alcuin., Cassiod.] Vel ita : prophetico spiritu prævidet iste tempora Antichristi, vel Antiochi, quando erit tribulatio et multorum abundabit iniquitas. Et quia videt illis temporibus legem Dei esse polluendam, clamat tempus esse subveniendi, ne salus populi pereat, dicens : O Domine, tempus est faciendi, id est adjuvandi, non differendi, quod expedit, quia dissipaverunt legem tuam. Et ideo, quia dissipant, quanto magis dissipant, tanto magis dilexi mandata tua. [Aug.] Id enim gratia fecit, ut ex dilectione impleantur mandata, quæ timore non poterant impleri. Dilexi dico, super aurum et topazion : hoc est quod alibi dicit, super aurum et lapidem pretiosum multum. Topazion enim dicitur lapis multum pretiosus, olim cum in Veteri Testamento lateret sub velo gratia, propter terrenam mercedem conabantur facere mandata, nec tamen faciebant, quia non amabant; sed cum amantur super aurum, omnis terrena merces vilis est, nec illis comparatur, et quia dilexi.

VERS. 8 (128). — « Propterea ad omnia mandata tua dirigebar; omnem viam iniquam odio habui. »

Propterea dirigebar ad omnia mandata tua, [Aug.] quibus dilectione coherebam, ut ex rectis rectus fierem. Unde hoc sequitur, quod omnem viam iniquam, quæ est quasi naufragium rectæ viæ, odio habui. Qui enim amat rectam viam, necessario odit iniquam. Aliter enim ad omnia mandata non potest dirigi.

COLLATIO IN Y AIN.

VERS. 2 (122). — *Suscipe servum tuum.* Hieronymus, Pratenis, translator ad Campensem, sponde sive fidem jube pro servo tuo, Sanctes, congruere fac servum; Munsterus, dulce fac servo tuo, id quod est bonum. Assonant Nebiensis, Pellicanus, et interpretes pro Cajetano. Campensis autem, instiga servum tuum. Quæque significantia verbo Hebraico respondet אָרָב אָרָב. Qui vero spondet pro aliquo, quasi suscipit personam illius pro quo spondet. Quando

præterea servus suscipitur in bonum, ad illud aptatur, et allicitur ipsius boni expetendo dulcore.

Tempus faciendi, Domine. In Hebræo ad litteram habetur Domino, לַדּוֹמִינֹה, et græce τῷ κυρίῳ. Hieronymus tamen apertissime verit vocandi casu. Tempus est ut facias, Domine, quasi debeamus clamare Domino istud : Tempus faciendi, sive ut facias, Domine. Munsterus de suo admiscuit, ad eum modum transferens, tempus est ut Dominus judicium faciat. Nec perinde quadrat expositioni sanctorum. Chaldaeus sic interpretatur : Tempus est faciendi voluntatem Dei.

D PHE (177).

Mirabilia testimonia tua, Domine. [Cass., Alcuin., Ambr.] In hac decima septima littera dicit se os aperuisse, et attraxisse spiritum, ut ejus audiat oratio, et plorasse, quia non est a Judæis lex custodita. Unde congrue huic octonario præponitur littera Phe, quæ interpretatur erravit; quia hic condolet his, qui a via veritatis errando calumniantur : quibus proponit quomodo scrutatur legem, et qualem intellectum habet in ea. Et quia Phe interpretatur erravit, merito huic litteræ lacrymabilis psalmus subiectus est, scilicet aspice in me, et miserere mei et redime me a calumniis hominum, faciem tuam illumina. Sed quia tardius venit desideratus, subdit etiam, Exitus aquarum deduxerunt oculi mei. In Threnis quoque Jeremiæ, lacrymabilior series sub hac littera est, dum ait : Expandit Sion manus suas; non est qui consoletur eam (Thren. 1). Et item : Aperuerunt os in te omnes inimici tui, sibilaverunt et fremuerunt dentibus (Psal. xxxiv). Sicut ergo Jeremias sub hac littera excidium suæ gentis plorabat, ita dolet hic David errorem populi, sed non desperans. Descensus ad litteram talis est. Quasi dicat : Pudet me erroris. Tibi Deo vivo non audeo loqui; tamen testimoniis tuæ miserationis veniam promittis, atque multarum indulgentiarum titulis ad sperandam veniam provocas, nam

VERS. 1 (129). — « Mirabilia testimonia tua, Domine; ideo scrutata est ea anima mea. »

Mirabilia sunt, testimonia tua, [Ambr., Aug.] dum video quæ olim in Abraham, et in filiis Israel, et in cæteris fecisti. Ideo scrutata est ea anima mea. Quia mirabilia credit, diligenti indagine quærit. Vel testimonia dicit, hæc creata quæ perhibent Deo testimonium bonitatis et magnitudinis. Quasi dicat : Ideo secundum misericordiam tuam peto mihi fieri, quia mirabilia sunt testimonia tua, id est bonitatis et potentiae. Perhibent enim testimonium Deo bonitatis et magnitudinis cælum, terra, et omnia visibilia opera ejus : quæ omnia, etsi quædam mortalibus usu viluerunt, tamen si bene attendantur, sunt admiratione digna. Hæc autem admiratio non terret, sed est causa cur iste scrutetur. Ideo scrutata est anima mea. Quasi factus sit ipsa investigandi difficultate curiosior. Quanto enim quæque res obstruiores causas habet, tanto est mirabilior. Vel, testimonia Dei dicit, præcepta ejus, et est, ideo dilexi

(177) Phe, juxta Hier. interpretatur os, ab ore, non ab osse.

mandata tua, quia testimonia tua, id est præcepta sunt mirabilia. Præcepta enim Dei sunt testimonia bonitatis ejus, et sunt mirabilia. Per ea enim virtus Dei. [Cassiod., Aug.] Unde angeli beati sunt, innotuit hominibus. Et ideo hæc scrutanda sunt. Ideo scilicet quia mirabilia sunt, scrutata est ea anima mea. Hæc enim assidue licet scrutari, quia cum bonus bona præcepit, eis tamen dedit, quos non possunt vivificare, quibus ex bona lege nulla esset justitia.

VERS. 2 (130). — « Declaratio sermonum tuorum illuminat; et intellectum dat parvulis. »

Declaratio sermonum tuorum, [Ambr., Cassiod., Aug.] dico, quod anima mea scrutata est ea, et scrutans anima hoc invenit, quia me scrutantem, illuminat declaratio sermonum tuorum, id est nova lex declarans figuras veteris legis, et pellens tenebras nostras, scrutans sic proficit. Sermones autem dicit, quos sancti prophetaverunt. Ut: *Ecce virgo concipiet in utero, et pariet* (Isa. vii), et hujusmodi, quorum declaratio est adventus Christi, et alia quæ manifeste completa sunt in Evangelio, sicut propheta prædixerunt. Et hæc declaratio dat intellectum interiorum parvulis, id est humilibus. Noli ergo presumere de te, et intelligis quare lex bona a bono data sit, quæ tamen non vivificat; ad hoc scilicet data est, ut magnos faciat parvos, et diffidentes de viribus suis fugiant ad gratiam. Hoc invenit iste, quia parvulus est. Et hæc sunt mirabilia testimonia, quæ scrutata est anima parvuli hujus. [Ambr., Alcuin., Aug.] Soli enim parvuli illuminantur. Unde Dominus in Evangelio: *Confiteor tibi, Domine cæli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis* (Matth. ii). Et alibi: *Ego in iudicium veni in hunc mundum, ut qui non vident, videant; et qui vident, ceci fiant* (Joan. ix). Facere autem Dei mandata recte, nemo potest, nisi per Spiritum sanctum in corde ejus dilectio sit discussa. Hoc etiam iste confitetur, dicens:

VERS. 3 (131). — « Os meum aperui, et attraxi spiritum, quia mandata tua desiderabam. »

Os meum aperui. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Cum desiderarem facere mandata, non erat mihi unde possem. Et ideo, *aperui os meum* petendo, quærendo, pulsando: *aperui, confitendo*, rationem ampliando. Et sitiens attraxi bonis meritis, id est hausi spiritum, quo facerem mandata, quia post intellectum, quem sibi supra dixit datum: si quis vult facere mandata, non potest sine Spiritu sancto. [Haym., Ambr.] Et est hoc dictum a simili illius qui in æstu capiat auram. Vel per os, hic accipitur os animæ, quod sub silentio clamat ad Deum, sicut Moses cum taceret voce, clamabat spiritu (Erod. xiv). Susanna quoque cum oraret, tacita clamabat, ab hominibus non audiebatur, apud Deum personabat (Dan. xiii). Hoc ergo os, id est mentis introitus aperitur, cum discere volumus. [Cassiod.] Attrahit quis spiritum, cum Dei firmo desiderio completur.

Aperuit ergo os infirmus, traxit spiritum validus, id est virtutem faciendi, quam per se habere non potuit. Et quomodo aperuit et attraxit, subdit: *quia mandata tua desiderabam* scire vel facere [Aug.]. Sed quia quanto suavis sentit, tanto ardentius sitit, adhuc petit, dicens,

VERS. 4 (132). — « Aspice in me et miserere mei; secundum judicium diligentium nomen tuum. »

Aspice in me [Gl. int., Ambr., Gl. int.]. Quasi dicat: Quia desiderabam mandata, 270 ergo *aspice in me*, id est da spiritum, et quia aliquando aspici iratus ut perdat, sicut Sodoma respexit (Gen. xviii), addit: *Et miserere mei*, si quando labor. Miserere dico, *secundum judicium diligentium nomen tuum* [Aug., Cassiod.], id est secundum judicium, quod fecisti in eos, qui te diligunt, quia ut te diligere, prius eos dilexisti (I Joan. iv). Vel Judicium Dei est, ut diligentibus det auxilium misericordiæ, ne sui decipiantur.

VERS. 5 (133). — « Gressus meos dirige secundum eloquium tuum: et non dominetur mei omnis injustitia. »

Gressus meos. [Aug., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Ita fac mihi sicut soles facere eis qui diligunt te. Et *gressus meos dirige secundum eloquium tuum*, id est fac me rectum secundum promissum tuum. Vel, gressus meos dirige secundum eloquium tuum, id est motus animæ meæ dirige secundum jussa tua, ne vitii seducantur. Et quanto plus regnabit charitas, tanto minus dominabitur injustitia. Unde subdit: *Et non dominetur mei omnis injustitia*. [Hilar., Cassiod.] Sciebat enim gradientem tentandum esse. Ideo non ait, excludatur penitus, sed non domineatur, quia non potest penitus excludi. Est enim peccatum in corpore, sed non regnet. Deinde addit, omnis, quia non valet in aliis legem servasse si in uno offendit. Qui enim totam legem servaverit, offenderit autem in uno, factus est omnium reus, ut ait Jacobus (Jac. ii). Et

VERS. 6 (134). — « Redime me a calumniis hominum, ut custodiam mandata tua. »

Redime me a calumniis hominum, [Aug., Cassiod., Ambr.] id est dato Spiritu sancto, fac ne calumnie hominum, id est falsæ impositiones terroribus me vincant, et a tuis mandatis ad sua malefacta traducant, quibus ubique agitantur Christiani. Calumnie ergo sunt controversiæ contra veritatem, quas precatur averti ut mandata indagaret. Earum ergo est gravior tentatio, id est de illis est tentatio illa quæ gravior. Non enim omnis tentatio calumnia est, sed tantum gravior. Siquidem tentatio potest esse sine calumnia; calumnia autem habet in se tentationem, est autem tentatio humana, quæ levior est, quam ferre possumus: et hæc calumnia non est. Tentatio autem gravior, quæ est calumnia, est quæ non solum falsa componit, verum etiam quæ pie gesta sunt, decolorat, ut in Joseph impudica domina fecit (Gen. xxxix), et in Susanna duo presbyteri

(*Dm. xiii*). [Aug., Ambr.] Contra has calumnias A silendum est. Redime, dico, quia si hoc mihi data patientia egeris, inter ipsas calumnias erit mihi liberum, ut custodiam mandata tua, Qui enim opprimitur calumniis, non facile servat mandata. Et

VERS. 7 (135). — « Faciem tuam illumina super servum tuum; et doce me justificationes tuas. »

Illumina faciem tuam, [Ambr.] id est tuam presentiam manifesta opitulando, *super servum tuum*, ut servus sicut terra sole coruscat, ut sicut usu visibilis solis hac terra coruscat, sic luce invisibilis solis iustitiae, id est Christi, mens servi ejus reluceat. Vel ita, faciem tuam illumina super servum tuum, precatur videre faciem, non velatam ut Judaei, sed pure veritatem. Unde Moses velamen posuit super faciem suam, in quam non poterant intendere filii Israel, propter gloriam faciei ejus (*II Cor. xiii*), quae cornuta eis videbatur (*Exod. xxxiv*). Quo significabatur quod Judaei veram legis claritatem sub velamine figurarum videre nequeunt, quae est in intellectu spirituali. Hoc autem velamen evacuatum est in Christi passione. Unde in Christi passione velum scissum est (*Matth. xxvii*). Inde est quod in die passionis crux ante velata discooperitur, quia mysteria in lege operata, et spiritualis intelligentia velo litterae tecta per crucem declarantur. Et est sensus: Faciem tuam illumina super servum tuum, [Ambr.] id est spiritualem legis intelligentiam mihi da. Vel adventum Christi hic precatur, cujus facie tenebrae illuminatae sunt. Et est, faciem tuam, etc., id est Filium tuum mitte, cujus resurgente gratia justii perfundantur. Et doce me justificationes tuas, ut faciam eas, [Aug.] quia omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad Christum (*Joan. vi*). Qui ergo non venit, id est non facit, non didicit. Qui enim audit, licet memoria teneat quod audit, nequam didicisse putandus est, si non facit. Recolens autem iste dolorem poenitentis praevagationis suae, ait:

VERS. 8 (136). — « Exitus aquarum deduxerunt oculi mei, quia non custodierunt legem tuam. »

Exitus aquarum. [Gl. int., Cassiod.] Quasi dicat: Ita fac sicut deprecatus sum; et debes, quia oculi mei quibus et mors ante intraverat, quae per fenestras intrat (*Jer. ix*), deduxerunt exitus aquarum, [Ambr., Cassiod., Aug.] id est effusiones lacrymarum, hyperbolice, id est copiosas lacrymas, quasi fluente fontium pro recordatione peccatorum. Ideo, quia non custodierunt, ipsi oculi, legem tuam, quibus oculis custoditis mandatis esset laetitia. Quod autem ad oculos referri debeat, non custodierunt. Patet ex eo quod in aliis libris legitur: Quia non custodiri legem tuam. [Cassiod., Aug.] Vel ad calumniantes, ut a principio octonarii dictum est, potest referri. Quasi dicat: Ideo ploravi, quia non custodierunt, calumniantes Judaei, legem tuam, vel

secundum aliam litteram, quae est: *Exitus aquarum descendunt oculi mei*. Qui oculi mei, qui prius per superbiam ascenderunt in vel per exitus aquarum, ita subauditur praepositio vel in, vel per, ut cum dicitur de aliquo descendit piscinam vel montes, sine in, vel per, et bene oculi descendunt humilitate poenitendi, qui per superbiam prius erant erecti, dum suam volebant justitiam constituere. Unde praevagando confusi sunt, et ab illa elatione descendunt flendo, ut justitiam Dei mereantur. Vel secundum aliam litteram, quae in nonnullis codicibus reperitur: *Exitus aquarum transierunt oculi mei*, exaggrative hoc dicitur, exitus aquarum transierunt oculi mei, id est plus fleverunt quam aquae manent de suis exitibus. Ideo ita fiet, quia sic flendo impetratur gratia, delens iniquitatem, et adjuvans voluntatem.

COLLATIO IN E PHE.

VERS. 2. — *Declaratio*. Hieronym. et alii traducunt, ostium, principium, apertionem פֶּתַח pethah, LXX metaphoram reddiderunt, Ostii sermonum Dei. Nullus enim ingreditur in penetralia sensorum divinarum, nisi sint sane declarata et intellecta.

SADÉ (177).

Justus es, Domine. [Cassiod.] Victa carne clavisque confixa, et per lacrymas deletis peccatis, in hac decima octava littera judicia Dei laudat, et eloquia ignita veneratur; petens intellectum unde vivat, et se consoletur. Unde congrue huic octonario praepositur littera sade quae interpretatur consolatio. Qui enim supra tristic de errore, lacrymas effundebat, hic consolatur se per justitiam Dei. Et bene post lacrymas profluentes, et graves fletus doloris consolatio sequitur, quae triplex est; nam et qui in dolore sunt, consolatione indigent, quae fit per misericordiam Dei: et qui poenas criminum luerunt, sperant veniam, et qui lacrymis delicta luerunt, requiem merentur. [Ambr.] Prima ergo consolatio est eorum qui in dolore et miseris positi, Dei misericordiam attendunt, recolentes illud, quia non obliviscitur misereri Deus (*Psal. lxxvi*). Secunda autem et tertia consolatio est eorum qui in peccatis sunt, et attendunt Dei justitiam. Quidam enim in peccatis sunt, et nesciunt se esse, quos Deus punit pro peccatis illis sibi occultis. Et ideo sperant, quod si in peccatis sint et nesciant, illa tamen soluto in poenis culpae pretio remittentur eis, patienter poenam ferentibus, quia justus est qui punit. Horum est secunda consolatio. Iterum alii sunt, qui agnoscentes sua delicta pro eis satisfaciunt, et lacrymantur. Unde veniam sperant: horum est tertia consolatio. Prima itaque consolatio est per misericordiam Dei, quam docemur in Jeremia, ubi ad captivos Judaeorum flebiliter clamat Jerusalem. Ite, proficiscimini: Ego enim deserta sum, aequo animo estote. Filii, clamate ad Dominum, et extrahet vos de manu inimicorum (*Baruch iv*). Secunda per punitionem, ubi et si fides, id est conscientia delicti desit, poena tamen satisfacit et re-

(177) Sade interpretatur justitia, juxta Hier.

levat; quod genus consolationis docemur in Isaia A dicente: *Consolamini populum meum, sacerdotes, loquamini ad cor Jerusalem, solum est peccatum ejus, quoniam recepit de manu Domini duplicia (Isa. xl).* Tertia est per satisfactionem, cum lacrymis crimen abluitur. Unde certi sumus de venia quæ in hoc loco, et in multis aliis reperitur. Quasi dicat: Ideo sic ploro peccata mea, quia scio, o

VERS. 1 (137). — « Justus es, Domine, et rectum
judicium tuum. »

Domine, [Aug., Ambr.] quod tu qui punis, justus es, in omnibus. Hoc dicit vir justus, qui lacrymis profluens, et gravi supplicio delicta persolvens, non tædio vincitur, non labore lassatur. In exordio sermonis seipsum accusans; qui vero delicta sua non respicit, injuste se putat gravari: sed bonus se accusat, et digna inferri sibi a justo dicit, in quo et sperat. Sicut enim justus punit, sic et sustinentem remunerat. *Et rectum judicium tuum*, qui jubes peccatorem se affligere. Aliter veniam sibi arrogaret peccator. Et bene ait, rectum. Quidquid enim ab eo sic, recto judicio fit, et hæc est consolatio justorum. Hac confessione Daniel feras (Dan. vi), et tres pueri flammam vicerunt (Dan. iii). Hac eadem, Jonas inclusus in utero bestiali anhelandi vix habens comæatum, inde meruit liberari (Joan. ii): Sanctus quoque Job, extinctis liberis, patrimonioque nudatus amisso (Job i), hac eadem confessione sua cum augmento sibi restitui obtinuit (Job xlii). Et,

VERS. 2. (138). — « Mandasti justitiam testimonia
tua, et veritatem tuam nimis. »

Mandasti nimis, vel valde, [Alcuin.] id est per multos. Et multo tempore propter infirmos, justitiam, scilicet testimonia tua, et veritatem tuam, [Cassiod., Aug.] scilicet quæ justitia est testimonia tua et veritas tua. Multa hic inculcantur quæ peccatores terrere possunt. Rectum enim judicium, justitia, veritas, sunt timenda omni peccanti, quia sic juste damnatur quicumque damnatur; nec potest inde conqueri contra Deum justum. Justitiam sane dicit testimonia Dei, quia justum se probat mandando justitiam. Est etiam hæc justitia veritas, quia fit ut Deus talibus testimoniis innotescat, scilicet mandando justitiam. Veritas ergo est, quod veraciter innotescit. Et est, mandasti justitiam; justitiam, dico, testimonia tua, quia ea mandando probasti te justum. Et, justitiam dico, veritatem tuam, quia talibus innotescit testimoniis. [Cassiod.] Vel ita: tu mandasti, id est præcepisti testimonia tua, id est præcepta, quæ sub testificatione prolata sunt. Testimonia, dico, continentia justitiam et veritatem tuam. Hæc enim continent justitiam: et veritatem; justitiam, quia omnia æque decernunt; et veritatem, quia promissa retribuunt. Nimis, ad utrumque refertur. Nimis, id est ad justitiam et veritatem, ut sit sensus: Justitiam dico, nimis, in eis testimoniis inculcatam nobis; et veritatem dico, nimis in eisdem inculcatam nobis. Nimis inculcare

nobis justitiam, districtio est; nimis inculcare nobis veritatem, cautela est, id est: ad hoc hæc duo nobis inculcantur, ut districte judicantem metuentes, districto vivamus, et benigne promittentis caute promissa expectemus. Et quia mandasti justitiam, ideo

VERS. 3 (139). — « Tabescere me fecit zelus
meus; quia obliiti sunt verba tua inimici mei. »

Zelus meus, [Ambr., Aug., Ambr., Cassiod.] id est, charitas. Vel zelus tuus, quia zelat Deo, non sibi; unus tamen et idem zelus est, id est charitas, quæ et hominis est zelus, quia in ipso est et dicitur, quia a Deo habet, et ad Deum refert. Ille, inquam, zelus, fecit 271 me tabescere, hoc est id quod alibi de Christo dicitur: *Zelus domus tuæ comedit me* B (Psal. lxxviii). Hoc zelo corpore tabescit iste. [Ambr.] Zelus iste, est amoris, non livoris; zelus bonus habitus pro domo Dei, quam non patiebatur a perfidis lacerari. Hoc zelo arsit Phinees filius Eleazari, quando mœchantes, interdicta sibi consuetudine, copulatos interfecit; quo facto omnes a pœna redemit et indignationem Domini mitigavit (Num. xxv). Melius enim est, ut paucorum damnatione plurimi liberentur, quam eorum absolutione plures periclitentur. Deinde quasi quis quæreret: Cur ita tabescis? subdit, quia obliiti sunt verba tua inimici tui. In hoc sunt inimici, et si secundum sæculum sint amici, quos iste zelat Deo.

VERS. 4 (140). — « Ignitum eloquium tuum vehementer: et servus tuus dilexit illud. »

C Ignitum eloquium tuum vehementer. [Ambr.] Quasi dicat: Ideo zelus iste est mihi, quia eloquium tuum, est ignitum Spiritu sancto. Purgat enim corda ut fornax aurum, accendit ad amorem Dei; et contra impios, illuminat etiam audientes (Luc. xii). Hunc ignem venit Dominus mittere in terram. Hoc igne calefactus Jeremias dicit: *Erat ignis flammigerans in ossibus meis* (Jer. xx). Hoc igne urebatur rubus quem vidit Moses, et non exurebatur (Exod. iii). Urit enim sermo divinus ut corrigat; conscientiam peccatoris non exurit ut perdat. Hoc igne vaporati Cleopbas et alius discipulus, dicebant: *Nonne cor nostrum erat ardens in nobis?* (Luc. xxiv.) Hic ignis super apostolos die Pentecostes cœlitus descendit D (Act. ii): Quia hoc igne exardere debent qui eloquia Dei annuntiant. Inde est quod filia rubea dependet ex duabus linguis mitræ pontificalis. Sicut enim per duas linguas significantur, quod nova et vetera de thesauro cordis sui proferre debent (Matth. xiii); ita in rubeo colore filiorum figuratur ignis charitatis quem in se habere, et in aliis accendere debent. Unde Petro post triam Dominicæ dilectionis professionem pastoralis cura creditur. Inde etiam est quod Romanus pontifex cappa rubea induitur, quia totus igne charitatis ardere debet, et omnia ex charitate facere, animo quoque martyrio non deesse, Christi personam gerens, cujus vestimentum est sicut calcantium in torculari, qui ait: *Torcular calcavi solus* (Isa. lxxiii). Deinde addit:

Vehementer. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat : Ignitum est vehementer, ut etiam corpus urat. Et ideo servus tuus quicumque dilexit illud. Merito zelat iste oblitus verba Dei, quia ad hoc flagrabat eos adducere, quod ardentissime diligebat. Et cum hoc sit, et si,

VERS. 5 (141). — « Adolescentulus sum ego et contemptus; justificationes tuas non sum oblitus. »

Ego adolescentulus sum et contemptus, [Aug., Ambr.] id est junior et despectus, non tamen sum oblitus justificationes tuas, ut illi majores, scilicet inimici mei. Justificat Deum qui se accusat, quod fit per humilitatem, quæ humilitas mirabilior est in juvene. Hoc autem ad litteram multis sanctorum potest convenire, et specialiter populo gratiæ. Multi enim sanctorum a prima adolescentia laboribus exercitati sunt, contempti a suis, ut Joseph inter fratres (*Gen. xxxvii*), et David inter filios (*I Reg. xvi*). Sic novus populus gratiæ, qui ætate sequitur populum legis, sed fide præcedit. Iste est contemptus, et ideo major, quia contemptibilia elegit Deus (*I Cor. ii*). [Aug.] Reprobatur autem illos qui justitiam suam volunt constituere (*Rom. x*). Isti sunt duo populi, qui in utero Rebeccæ luctabantur, de quibus dicitur : *Major serviet minori* (*Gen. xxv*). Iste minor non est oblitus justificationes Dei, cum inimici majores sint oblitii : quod merito, quia nescientes justitiam Dei, suam quærebant : iste non est oblitus, quia non suam, sed Dei justitiam quæsit, de qua etiam nunc dicit :

VERS. 6 (142). — « Justitia tua, justitia in æternum : et lex tua veritas. »

Justitia tua. [Ambr., Cassiod.] Quasi dicat : Merito non sum oblitus, quia justitia tua, o Deus, est justitia in æternum. Justitia solius Dei est æterna; hominum justitia temporalis est, sed Dei æterna, quia quisquis eam sequitur, in æternum gaudebit, quod non est de justitia Judæorum; et lex tua veritas. Lex Dei per Moysen data vera per omnia, quia per eam est cognitio peccati (*Rom. vii*), et perhibet testimonium justitiæ Dei (*Rom. iii*). Vel, lex illa est veritas, [Aug., Ambr.] id est spiritualis, et si non Judæis. Vel de lege Evangelii potest accipi. Et lex tua scilicet evangelii, veritas est, non umbra, non figura, sicut Mosaica, sed res. [Cassiod., Aug.] Vel per legem accipiuntur generaliter mandata ejus. Et est, lex tua est veritas, quia qui legem sequitur, veritate impletur, quæ est Christus. Propter hanc vero legem patitur minor a majore. Unde subdit :

VERS. 7. — « Tribulatio et angustia invenerunt me : mandata tua meditatio mea est. »

Tribulatio, etc. [Ambr., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Lex tua est veritas, pro qua lege, tribulatio et angustia, quæ sunt munera justis ad pondera peccatorum deponenda, invenerunt me, expectantem et paratum : et quantumcunque sæviant, tamen mandata tua

(178) Qoph juxta Hier. interpretatur vocatio.

meditatio mea est, hoc est remedium contra tribulationes; et ut in tribulatione non deficiam, ideo da mihi in ea intellectum. In tribulatione poscit iste intellectum, ut sciat quam nihil est quod persequentes tollunt, quia et si vitam finiunt, vivet in æternum. Unde subdit, et vivam, verè et merito, quia justitiam quæ manet in æternum præponit temporalibus.

VERS. 8 (143). — « Equitas testimonia tua in æternum; intellectum da mihi et vivam. »

Equitas, vel justitia, quasi dicat : Et merito vivam, quia mihi est æquitas, [Aug., Hilar.] vel justitia manens, in æternum testimonia tua, in tribulatione, quasi dicat : Justitia tua in tribulatione est martyria, id est testimonia, id est justitia tua æterna causa est, cur in tribulatione servem testimonia, id est martyria. Vel ita ut secundum seriem legatur littera. Quasi dicat : Tribulatio et angustia invenerunt me, et mihi posito in tribulatione, testimonia tua sunt æquitas vel justitia, vel justa in æternum, id est sunt mihi causa æternæ justitiæ. [Cassiod.] Talis spes est isti contra tribulationes, quæ sunt temporales. Et in his tribulationibus, da mihi intellectum et vivam. Eo, id est intellectum superat seniores. Et nota quia qui supra junior dicebatur, nunc maturior senibus inter adversa petit intellectum, ut sciat hæc esse transitoria, et inde vitam mercari sciat; [Ambr.] quam lubrica sit hæc vita, et sit pius erranti sciat communia bona sæculi, sciat miseria, ut portum quærat. Perfecta virtus est intellectus, si quis quod sensu capit, factis exsequitur.

COLLATIO IN Y SADE.

VERS. 4 (140). — « Ignitum eloquium tuum. Quod Hier. et alii transferunt probatum, vel examinatum, aut depuratum, וְיִצְרֶפְחָהּ. LXX concinæ sua interpretatione declararunt hanc examinationem igne Spiritus sancti fieri eo fine, quo accenderet ac inflammaret.

פִּּוּפִּחַ (178).

Clamavi. [Cassiod., Aug.] In hac decima nona littera justificationes Dei promittit se exquirere, adjiciens sescire testimonia Dei in æternum fundata esse (178). Et quia quanto quis bonis vult insistere, tanto magis diabolus conatur seducere, et in malis ne respiret concludere; contra quod opus est ad Deum clamare. [Alcuin., Ambr.] Ideo post errorem, accepta superius consolatione, iste conclusus asperius, clamat hic studiosius. Unde congrue huic octonario præmittitur littera qoph quæ interpretatur conclusio. Vel aspice, quod idem est in sensu, quia conclusus debet circumspicere se, et causam periculi non dissimulare. Concluditur quis, quando tumescit visceribus, intercluso spiritus commeatu spirandi ac respirandi commercia coarctantur; ita etiam qui animo angitur, et quibusdam adversis perurgetur, concluditur. De qua conclusione hic agitur. Conclusio vero hæc est in angustiis mentis,

(178) Ex Aug., serm. 85, De tempore.

quasi quis respirare clauso meatu non possit. Noxia enim conscientia premit, morbi vis urget sensum mentis, intercipit angustia. Orationis ergo querenda est medicina. Clama ergo ad medicum, qui de cælo descendens ægrotos sanat. Ne differas, quia non est apud eum ulla comperendinatio sanitatis. Neque timeas, quia verbo, non ferro consuevit sanare. Unde hic ait,

VERS. 1 (145). — « Clamavi in toto corde, exaudi me, Domine; justificationes tuas requiram. »

Clamavi, [Ambr., Gl. int., Ambr.] quasi dicat: Undique sunt hostes, non solum visibiles, sed quod gravius est spirituales. Vocandus ergo est qui sit auxilio. Ideoque *clamavi in toto corde*, etc. Vel ita continua: quasi dicat: Da intellectum, et debes, quia clamavi in toto corde. Clamor cordis, silente corporis voce, a Deo semper auditur, clamor autem cordis, est magna intentio cogitationis. Iste clamor fit cogitationum sublimitate, concentuque virtutum. Addit, toto, quod est quando non aliunde cogitatur. [Aug., Cassiod., Aug.] Mens enim divisa non impetrat in tali petentis affectu, sive in silentio habeatur, sive cum voce, si opus est propter homines, non desperatur effectus. *Exaudi me, Domine*, deinde ad quid proficiat suus clamor, adjungit: *Justificationes*, etc. Quasi dicat: Ad hoc clamavi, ut justificationes tuas requiram. Ad hoc profuit clamor, hoc clamaverat, hoc addit, quia non est satis clamare ad Deum; sed et iustitias ejus exquirere oportet. Et nota quod ait, requiram, quoniam longe est adhuc a faciente qui requirit, quia non consequitur, ut qui querat inveniatur, et qui invenit, faciat. Sed tamen aliter non venit ad facere, nisi exquiratur; boni autem si querunt, ut in Evangelio promittitur, inveniunt, secundum illud: *Querite et invenietis* (Luc. xi). Sed et mali querentes, inveniunt; qui tamen non oderunt sapientiam, quæ est Deus, in qua sunt omnia quæ queruntur ab his qui volunt esse beati. De malis vero qui oderunt, dicit Sapientia: *Querent me mali, et non invenient, oderunt enim sapientiam* (Prov. i, juxta. LXX). Sed si oderunt, quomodo querunt? Querunt, non propter ipsam, sed propter aliud quod amant. Querunt enim dicta sapientiæ, ut habeant in doctrina, non in vita, non ut per mores ad ipsam perveniant; sed per sermones ejus ad vanam gloriam verbis ejus inflati sunt, et ita ab ea magis alieni. Iste autem ad hoc requirens ut habeat in vita, ait: Justificationes tuas requiram, utique faciendas, non modo sciendas.

VERS. 2 (146). — « Clamavi ad te, salvum me fac: et custodiam mandata tua. »

Clamavi. [Cassiod., Aug., Ambr.] Et exponens quid sit in toto corde clamare, addit, ad te, hoc est toto corde clamare. Non enim toto corde clamat, qui ad eum suam petitionem non dirigit, quid autem petat, adjungit: *Salvum me fac*, scilicet in anima, quæ custodiet mandata: *Et custodiam mandata tua*. Ubi enim est salus animæ, efficit ut facienda fiant, et usque ad mortem, si opus est, certetur;

A ubi non est salus ista, succumbit infirmitas. In eo quod ait, clamavi, nota promptum affectum. In eo vero quod ait, custodiam mandata tua, nota sedulitatis obsequium.

VERS. 3 (147). — « Præveni immaturitate et clamavi; quia in verba tua supersperavi. »

Præveni intempesta nocte, [Aug., Ambr.] vel sicut plures codices habent, *immaturitate*. Idem tamen sensus est. Vix invenitur in aliquo libro, in immaturitate. Immaturitas est nox intempesta, id est inopportuna actionibus. Tempestivum enim hoc dixerunt antiqui, opportunum a tempore, dicit autem secundum litteram, quod noctis tempore vigilet in eo amor Dei magno orandi affectu. Et est, *præveni immaturitate et clamavi*; vel, *intempesta nocte, et clamavi*, id est magno orandi affectu, quasi quodam clamore mentis præveni horam opportunam humanis actionibus. *Et in verba vel verbis, tua, vel tuis, supersperavi* semper, crescens in spe, etiam in adversis. Et,

VERS. 4 (148). — « Prævenierunt oculi ad te diluculum, 272 ut meditarer eloquia tua. »

Oculi mei directi, ad te prævenierunt, diluculo.

[Rem., Aug.] A simili strenui operarii, qui ante lucem surgit ad bene operandum. Deinde ad quid agendum vigilaverit, subdit, *ut meditarer eloquia tua*. Vel ita: *Præveni intempesta nocte*. Nox est totum sæculum in quo clamamus prævenientes diem, in quo merces dabitur. Unde: *Præveniamus faciem ejus in confessione* (Psal. xciv). Et est, *præveni intempesta nocte, et clamavi*, id est toto hoc sæculo, quod est quasi nox, clamando præveni diem iudicii; et in verba tua supersperavi, non mutatur. [Ambr., Rem., Aug.] Et oculi mei directi ad te prævenierunt diluculum, id est diluculum æternitatis labore vineæ præveni. Vel ita legatur: Oculi mei directi ad te diluculo virtutum prævenierunt diem, scilicet retributionis, *ut meditarer eloquia tua*, non mutatur. Vel ita: Præveni immaturitate, vel intempesta nocte. Immaturum tempus noctis fuit, antequam tempus gratiæ venisset, id est ipsa maturitas, scilicet plenitudo temporis, quo Christus venit; nec tamen tunc Ecclesia tacuit, sed prophetando clamavit. Unde hic ait: Præveni immaturitate, vel

D intempesta nocte, et clamavi, id est in tempore noctis, quod fuit ante adventum Christi, de ipso venturo prophetando clamavi, et ipsa eadem Ecclesia speravit in verbis potentis facere quod promisit. Unde subdit, et in verba tua supersperavi, ipsa etiam Ecclesia dicit, prævenierunt oculi mei directi ad te diluculum, vel matutinum. Matutinum est, quando sedentibus in tenebris lux orta est, ad hoc oculi sanctorum prævenierunt, prævidentes hoc futurum. [Cassiod., Aug., Ambr.] Isti sunt oculi cordis, qui ante credunt Christo, quam ejus adventu irradiantur. Diluculum enim, initium lucis est, quando post tenebras sæculi Christus emicuit. Ad hoc prævenierunt oculi, ut meditentur eloquia Dei in lege et prophetis, quæ de Christo futura nunti-

bunt. Unde subdit, ut meditarer eloquia tua. Vel ita : Præveni immaturitate, vel sicut in Græco est, præveni ante horam : nullum enim tempus ad hoc eligendum est, sed semper est hoc agendum, ut semper sit Christus in corde nostro, semper in ore et opere. Et si enim omnis rei quæ sub cælo est, tempus est (*Eccle. iiii*), sed tamen non est etiam super cælum, non super Dominum tempus. Neque enim opus est supra auctorem, sed auctor supra operis exordium. Sed quia sequens versus tempus precandi exprimit, hic magis activum, quam orationis tempus intelligitur. Et est sensus : Præveni horam, et clamavi, id est operando pro æternis; præveni horam aliarum actionum, et clamavi corde, et in verba tua supersperavi, non temporis, sed gratiæ. Deinde subdit de tempore precandi : Prævenērunt oculi mei, ut meditarer eloquia tua mane, id est ante diem. Supra, id est in præcedenti versu, dixit, ante horam, secundum illud : *Media nocte surgebam*, etc. Hic dicit, mane, significans aliud tempus orandi, ut sit illud prius. Hoc autem juxta illud, præveni orientem solem; pudor est enim si radius solis in strato otiosa te inveniat. Primitias ergo cordis et vocis, quotidie Deo sacrificas, tunc et nox vertitur tibi in lucem, non temporis, sed gratiæ : Unde sponsa ait : *Per noctes quæsi vi illum quem diligit anima mea* (*Cant. iii*). Vel ita, secundum moralem intellectum, præveni immaturitate, id est in ætate immatura. Præveni immaturitatem, id est senilem ætatem. Præcurrit enim vel prævenit in immaturitate ætatem maturitatis, qui puer senilem induit gravitatem, qui in annis puerilibus senectutem anticipat, ut gravitas sit in mente, licet sit vaga et mollis ætas. Non enim magnum est si defecto corpore et gelu senectutis frigidus, a voluptate quiescunt. Non enim est corona, nisi fuerit difficilius certaminis lucta. Magnum vero est et laudabile, si in fervore ætatis sunt temperati, ut reluctantem carnem rationis coerceant imperio, parcæque frugalitatis castigent, et in servitutum redigant, ne effrenata libertate luxuriæ luxurient. Bonum est enim viro, si portaverit jugum ab adolescentia sua (*Thren. v*) : hoc de ætate hominis sicut dictum est exponitur; deinde non mutatis his, clamavi, et in verba tua supersperavi, subdit de hora diei, dicens : Prævenērunt oculi mei directi ad te laudandum, in diluculo, [Cassiod.] vel mane, qua hora Christus resurrexit, quia resurrectio Christi mane facta est : Ideo mens diluculo surrexit. Ad quid? Ut meditarer eloquia tua, quæ adeo sunt suavia.

VERS. 5 (149). — « Vocem meam audi secundum misericordiam tuam, Domine; et secundum iudicium tuum vivifica me. »

Vocem meam. [Gl. int., Aug.] Quasi dicat : Quia ita studiose ad te vigilo. Ideo, o Domine, vocem meam audi secundum misericordiam tuam, et secundum iudicium tuum vivifica me. Congruus ordo quod præmittitur misericordia, et sequitur iudicium.

Prius enim Deus secundum misericordiam aufert poenam a reis, et eis postea secundum iudicium dabit vitam, quia non frustra hoc ordine misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine, licet nunc tempus misericordiæ non sit sine iudicio; nec tempus iudicii post, sine misericordia. [Hilar., Cassiod.] Vel ita secundum præcedentem illam sententiam, ubi de ætate egit. Vir namque sanctus, etsi ætatem vincens, mane surgit, non tamen in operibus suis, sed in misericordia Dei confidit, dicens : Vocem meam audi secundum misericordiam tuam, Domine, et secundum iudicium tuum, non quo in futuro iudicabis, sed quo supplicibus parcis, et se damnantes absolvis. Vivifica me mortuum lege peccati. Et necesse est ut vivifices, B quia

VERS. 6 (150). — « Appropinquerunt persequentes me iniquitati; a lege autem tua longe facti sunt. »

Persequentes me appropinquerunt, etc., [Aug., Gl. int.] quoniam jam corpus perimunt. Unde alibi : *Tribulatio proxima est* (*Psal. xxi*), non utique; illa quæ adhuc imminet, hic proxima dicitur, quia jam erat ei præsens passio; sed quæ sit in carne, qua nihil propius est animæ, hoc modo : Appropinquerunt, huic persequentes iniquitati, vel injuste, alia littera; sic distingue : Persequentes dico, iniquitati, in hoc servientes. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Vel, persequentes me injuste. Hoc ideo addit, quia et aliqui pro criminibus puniuntur, mihi appropinquerunt, a lege autem tua longe facti sunt. Quia magis huic appropiant, tanto magis a iustitia longe facti sunt. Hoc ideo dicit, ut causa sua melior quam illorum videatur.

VERS. 7 (151). — « Prope esto, Domine, et omnes viæ tuæ veritas. »

Prope es tu, Domine, [Aug., Cassiod., Ambr., Aug.] quasi dicat : Illi appropinquerunt, sed non nocuerunt, quia tu, o Domine, prope es, intus adjuvans, prope ad remedium, nec te latet quod agimus, et omnes viæ tuæ sunt veritas etiam quod patimur non est immerito. Hoc non potest vere dicere Judæus, sed fidelis qui credit veritati. Quæri potest quomodo hic dicantur omnes viæ tuæ veritas, cum alibi legatur : *Universæ viæ Domini misericordia et veritas* (*Psal. xxiv*). Sed sciendum quod erga sanctos omnes viæ Domini sunt misericordia, omnes veritas, quia et in iudicando subvenit, et ita non deest misericordia, et in miserando id exhibet quod promisit, ne desit veritas. Erga omnes autem, et quos liberat, et quos damnat, omnes viæ sunt misericordia et veritas, quia ubi non miseretur, scilicet ad salutem vindictæ veritas datur, quia nullum immeritum damnat, sed multos immeritos salvat et liberat.

VERS. 8 (152). — « Initio cognovi de testimoniis tuis, quia in æternum fundasti ea. »

Initio, vel ab initio, cognovi, etc. [Aug.] Si in libro habetur initio, adverbialiter ponitur, sicut 30-

lemus adverbialiter dicere : Alias hoc faciam. Et A est, omnes viæ tuæ sunt veritas. Et initio, id est initialiter dicit Ecclesia, quæ ab initio generis humani fuit, *cognovi de testimoniis tuis*, quibus promisti te daturum regnum æternum filiis, *quia fundasti ea*, id est in Christo fundamento monstrasti ea vera. Et hoc in æternum, quia id quod per ea promisti, æternum est. Initio dicit se nosse Ecclesia, quod testimonia sunt in æternum fundata, nec aliunde novisse quam de ipsis testimoniis. Testimonia sunt quibus promisit Deus verbo vel actu se daturum regnum æternum filiis. Et quia in Filio, cujus regni non erit finis, se daturum testatus est, fundata sunt in æternum, non quod ipsa sint necessaria, quando ipsa res dabitur ; sed quia id quod per ea Deus promisit, æternum est. Fundata vero dicuntur, quia in Christo vera monstrantur, qui est fundamentum, quod nemo potest mutare. Initio autem novit, quia hoc dicit Ecclesia, quæ ab initio generis humani non defuit terris, cujus primitiæ fuit sanctus Abel, qui in testimonium Christi immolatus est, et ab initio dictum est : *Erunt duo in carne una* (Gen. ii) ; quod sacramentum magnum est in Christo, et in Ecclesia, ut ait Apostolus (Ephes. v). [Alcuin.] Ecce duo testimonia, quorum alterum in actu, alterum in verbo est exhibitum. Vel testimonia dicit præcepta, quæ dicuntur fundata in æternum, quia pro eis neglectis vel servatis merces æterna, vel pœna æterna redditur. Et est : Ego cognovi de testimoniis tuis, quia in æternum fundasti ea. [Hilar.] Cognovi, dico initio, vel ab initio, scilicet in Adam, qui pro neglectis punitus est, vel per antiquos patres, qui ea tenendo venerunt ad æternitatem.

COLLATIO IN P QOPH.

VERS. 2 (146). — *Præveni in maturitate*. Hier. *Surgebam adhuc in tenebris*. Vel, ut alii volunt, *Præoccupavi crepusculum*. בִּשְׁחָרִי BANNESCHER, in græco, τὸ ἄσπιν, id est ante horam, ante tempus. Unde D. August. habet *intempesta nocte*, qui propterea concludit legendum esse unico verbo *immaturitate*, vel in *immaturitate*. Sed et vehementi admiratione cœpi fluctuare, quomodo Hier. in Commentariis legerit et exposuerit in *maturitate* sub duobus verbis, ait enim sic : « Vetera vitia pudicitia juvenili prævenit, qui per maturitatem vivacis animi, spem suam nunquam a verbis Dei removit. » Et ante D. Hier. Arnobius, licet diverso sensu : *Præveni in maturitate et clamavi, fui puer, præterea adolescens*. Itemque *juvenis, nunc ecce jam senui, et vitæ meæ finem attendens, in hac maturitate positus clamo*. Tandem ex interpretatione D. Ambr.prehendimus dici *maturitatem et immaturitatem*, diversa consideratione. Ex verbis enim ejus colliges ætatem adolescentiæ ad tempus collatam adhuc immaturam, ad mores vero compositos maturam haberi. Dicit ergo : « Sed quia sequens versiculus, de tempore precandi evidenter expressit, in isto versiculo actuum magis operumque arbitror quam orationis intelligendum. Præcurrit ætatis maturitatem quisquis in adolescentia positus, senilem gravitatem induit, et juveniles annos, veterana quadam continentia regit, fervoremque virentis corporis in cana morum maturitate componit. Nam quid potest habere laudis, si effectum corpus voluptatibus, et jam senectutis gelu frigidum, ad sera devotionis

officia, deposito jam senior vigore convertat? Non est corona, nisi ubi fuerit difficilioris lucta certaminis. Et, per pauca, in hora est ergo senex, si nimia sobriæ maturitatis exerceat; ante horam præcurrens juvenis, si senili pondere incentiva comprimat voluptatum, ac ferventes illecebras cupiditatis exstinguat. » Et rursus : « Qui enim jugum a juventute portaverit, et habenis maturi moderaminis teneriora volens colla subdidit, sedebit singulariter remotus a strepitu interpellantium passionum, et quietus silebit. » Hæc D. Ambr. Recordare nunc quid sit incana maturitas, et maturum moderamen in adolescentia quæ est ætas immatura, et tum pervidebis hoc et alterum non male pronuntiar. Præveni in maturitate, et præveni immaturitate. Ad posterius tamen magis nos cogit lectio Hebraica et Græca, quamquam translator ad Campensem vertit, *propere maturum, eo forsitan genere loquendi quo loquitur poeta : Maturate fugam*.

B VERS. 6 (150). — *Appropinquaverunt*, etc. Consimiliter D. Hier., Neb., Prat., et satis accedit Camp. Alii sic reddunt, ut particula, *iniquitati*, non respiciat verbum, *appropinquaverunt*, sed participium *persequentes*. Pellicanus enim dicit, *appropinquaverunt persecutores sceleris*; Sanctes, *appropinquaverunt sequentes malam cogitationem*. Et ita Munsterus, *accesserunt hi qui exsequuntur nefarium cogitatum*. Interpretes pro Cajetan. *cogitaverunt sequaces cogitationis*. קָרְבָּי רִדְיָי קָרְבָּי קָרְבָּי QARBU RODPHE ZIMMAN. In uno punctulo tota diversitas sedet, רִדְיָי RODPHE enim simpliciter significat *persequentes* sine pronomine. Sed רִדְיָי קָרְבָּי, id est *persequentes me*. Denique ad sententiam parvi refert. Sed et Chaldaeus habet. *appropinquaverunt persecutores mei adulterio*.

273 רִדְיָי RESCH.

Vide humilitatem. Qui supra dixit se clamasse, in hac vicesima littera, *resch*, petit vivificari, quia mandata Dei summo studio quæsit, quod longe est a malis, quia similiter non egerunt. Et quia nemo vivificatur nisi per humilitatem, quæ est caput omnium virtutum. Ideo huic octonario præmittitur littera. Resch, quæ interpretatur *caput*, id est humilitas, quæ est caput virtutum, quam conclusus servat, ut serpens caput corpore exposito. Attende ergo quod hæc littera, *resch*, interpretatur *caput vel primatus*, quo intelligitur rationalis sensus qui regit omnia membra, sicut caput totum corpus dirigit, et sensibus implet : unde qui tarpiter et bestialiter agit, capite damnatur, ut forma hominis privetur, qui sapientiæ rationem non tenuit. Mystice caput nostrum Christus est, sine quo vivendi usus haberi non valet. Sicut ergo caput coluber servat, ita serva et tu caput, id est Christum, quo vivimus, ex quo sunt omnia bona (Coloss. ii). Moraliter caput est humilitas, sicut predictum est, quæ totum nostrorum actuum fovet corpus. Inflatus hoc caput non tenet, id est humilitatem quæ est caput omnium virtutum. Primatus est Dominus etiam Christus, qui ablatus majori populo datur minori Jacob, id est Christianis. Unde in Isaia legitur : *Auferam a Juda caput et caudam* (Isa. i), id est Christum, qui est initium et finis, alpha et omega. (Apoc. i). Quasi dicat : Prope es tu, Domine, ergo.

VERS. 1 (153). — « Vide humilitatem et eripe me; quia legem tuam non sum oblitis. »

Vide humilitatem meam, [Ambr., Aug.] quæ est

in studiis nostris et tentationibus, quæ superbia vincitur, quæ omni Christiano est necessaria. Hoc autem non dicit, nisi qui se scit placere Deo. Et est : *rise humilitatem*, id est placeat tibi humilitas mea, et indica mihi secundum eam. Alii in aliis gloriantur, justus in humilitate, bona gloria est Christo subijci, quo merito eripitur quis a gladio flammeo, id est morte æterna. Unde subdit . et etiam eripe me. Superbus malis innectitur. ut humilietur, humilis eripitur ut exaltetur. Ideo eripe, quia non sum oblitus legem tuam quæ dicit : *Qui se exaltat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur* (Luc. xviii).

VERS. 2 (154). — « *Judica judicium meum, et redime me ; propter eloquium tuum vivifica me.* »

Judica judicium meum. [Gl. int., Aug., Gl. int.] Quasi dicat: dico, *Vide humilitatem meam*, sic inde, *judica judicium meum*, id est causam meam, quia contra diabolum causam agit; et *redime me* a malis, et *propter eloquium tuum*, id est propter illam prædictam legem, quam iste non est oblitus, scilicet ut se exaltandum humiliaret, *vivifica me*; hæc est exaltatio sanctorum, scilicet æterna vita: vel, Eloquium, dicit generaliter verbum Dei. Et est, propter eloquium tuum, id est ut ego videam et servem illud; vivifica me. [Ambr.] Vel ita: *Judica judicium meum*, de judicio futuro agit: *Ad quod innocuus* et propriæ innocentie arbiter, festinat. Justus enim apud Deum sciens etiam eum misericordem, non timet judicium ad sui damnationem, in quo absolvitur. Quod etiam incipit hic a sanctis, non in æternum puniendis. Ideo Dominus ait per Ezechielem, ad angelos ultionis ministros: *A sanctis meis incipite* (Ezech. ix). Et alibi Scriptura ait: *Tempus est ut incipiat judicium a domo Dei* (I Petr. iv). Ideo iste apud redemptorem suum sperans, et volens mature absolvi, ait: *judica judicium meum*, id est matura facere judicium; et ibi, *redime me* a malis; et propter eloquium tuum vivifica me. Verecunde hoc dicit, ut qui diffidit de meritis propter verbum Dei, speret clementiam. Et hoc est illud Verbum, quod Simeon videre expectavit. [Cassiod.] Vel ita: *Judica* de præsentis judicio judicium meum, id est, examina discretionem fidei meæ. Non enim per arrogantiam petit iste judicari in futuro, sed vult a Deo examinari suum judicium quo Deum credit, et incarnationem Christi, de quo, id est pro quo judicio, omnes sancti securi sunt nec timent diem judicii, quia in his qui bene judicant credendæ, sciunt se glorificandos, sancti quia tales sanguine Christi redimendi erant. Et redime me sanguine passionis. Et vivifica propter eloquium tuum, quod dicit: *Qui credit in me non morietur; sed habebit vitam æternam* (Joan. xi). Me vivifica, sed,

VERS. 3 (155). — « *Longe a peccatoribus salus, quia justificationes tuas non exquisierunt.* »

Longe est a peccatoribus salus. [Aug., Ambr., Cassiod.] Non a me, qui justificationes exquisivi.

Hoc specialiter de Judæis dicit, qui latronem elegerunt, Salvatorem repulerunt. In hoc tamen omnes devotos animos, perfidos terret. Ideo, longe est ab eis salus, quia longe se fecerunt ab ea. Quod ita dicit, quia *justificationes tuas non exquisierunt*, quod iste ab eo se accepisse videns, scilicet ut custodiret justificationes, dicit:

VERS. 4 (156). — « *Misericordie tuæ multæ, Domine, secundum judicium tuum vivifica me.* »

Misericordie tuæ. [Ambr., Aug., Ambr.] Vel ita continua: Et si longe a peccatoribus sit salus, tamen nemo desperet, quia, o Domine, *misericordie tuæ multæ sunt*. Qui enim suo peccato pereunt, misericordia Domini liberantur; palam apparuit non querentibus, vocavit refugientes, congregavit ignaros, pro omnibus se obtulit; et *secundum judicium tuum vivifica me*. De futuro judicio dicit hoc, quia scit quod judicium Dei non erit sine misericordia, super eum qui fecit misericordiam. Vel de judicio præsentis quo parit penitentibus hic agit. Et est, vivifica me secundum judicium tuum. Non secundum illud quod omnes timent. De quo alibi: *Non intres in judicium cum sermo tuo* (Psal. cxlii). Sed secundum illud quo parcis contentibus. Ideo post misericordiam subdit de judicio, quia non est misericordia sine judicio. Ideo vivifica me quia

VERS. 5 (157). — « *Multi qui persequuntur me, et tribulant me; a testimoniis tuis non declinavi.* »

Qui persequuntur me et tribulant me multi sunt [Ambr., Aug.] quibus adjuncti sunt et mali spiritus. Per hoc notatur et gravis persecutio, quæ fit a multis in unum, impletum est hoc in Ecclesia, quæ tot habuit persecutores martyrum. Præparata enim est universa terra sanguine martyrum, floret cælum coronis martyrum, ornatæ sunt Ecclesiæ memoriis martyrum; signata sunt tempora natalibus martyrum, crebrescunt sanitates meritis martyrum. Et licet sint multi, tamen, *Non declinavi a testimoniis tuis*. [Cassiod., Aug., Gl. int.] Gratius est hæc inter pericula servari, quod est nobis a Deo. Unde sequitur in alio psalmo: *Nisi quia Dominus adjuvit me, paulo minus habitasset in inferno anima mea* (Psal. xciii). Sequitur in alio psalmo: *Nisi quia Dominus erat in nobis, forte vivos deglutissent nos* (Psal. cxxiii). Ego non declinavi.

VERS. 6 (158). — « *Vidi prævaricantes et tabescebam, quia eloquia tua non custodierunt.* »

Vidi ante prævaricantes, [Aug., Cassiod.] id est declinantes a testimoniis, quia non ferunt tribulationes. Alii codices habent: *non servant pactum*, quod idem est. Pactum dicitur a pace, quasi pacis actum, id est inter dissidentes affectu gratiæ diffinita conditio, quæ convenit utrique legi, scilicet ut pactum appelletur, quæ statuta est, ut homo in gratiam, et pacem Dei revocaretur; quod pactum, id est utramque legem debiles non servant, cedentes persecutoribus, pro quibus amissis sociis dolent

sancti. Unde subdit hic : *Et tabescebam zelo amoris*. [Aug., Hilar.] Vel pactum dicit, quod Judæi pepigerunt, dicentes : *Omnia quæcunque dixerit Dominus, hæc faciemus* (Exod. xxiv); sed post coluerunt idola; quos cives et parentes suos lugent sancti. [Ambr., Aug.] Unde ait, et tabescebam zelo charitatis. Beatus qui in charitate Dei tabescit. Deinde exponens in quo sunt prævaricantes, subdit, *quia eloquia tua non custodierunt*, sed in tribulatione negaverunt. In hoc sunt prævaricantes, sed ego ab eis differens,

VERS. 7 (159). — « Vide quoniam mandata tua dilexi, Domine, in misericordia tua vivifica me. »

Dilexi, o Domine, mandata tua. [Aug., Ambr., Cassiod.] Unde scilicet ex dilectione est fructus omnium passionum. Ideo ait dilexi, non tantum non negavi quod martyres facere cogebantur, et non facientes intolerabilia patiebantur. Et, o Domine, vide, hoc scilicet, *quoniam dilexi mandata tua*, id est placeat tibi, et remuneretur a te dilectio mea. Vel ita continua, quasi dicat : *Vidi prævaricantes et tabescebam*. Et ideo, o Domine, vide quoniam dilexi, etc. Illo merito dixit, scilicet qua tabescebam. Hoc merui, scilicet a te conspici; supra dixit, *vide humilitatem*, hic item dicit, *vide*, addens, *quoniam dilexi mandata tua*. [Ambr.] Secundum legem veterem hoc dicitur, quæ præcipit ut unusquisque ter in anno non vacuum se offerat in conspectu Dei. Sanctus vero quotidie non vacuum se offert quidem, quoniam dicit: mandata tua dilexi. In hoc se offert quod diligit. Ipsa enim dilectio oblatio est. Unde alibi : *In me sunt, Deus, vota tua* (Psal. lv). Et nota quod ait, dilexi; quod plus est quod servare, quia hoc est charitatis, illud necessitatis vel timoris. Ideoque in Exodo, illi soli præcipiuntur offerre ad construendum tabernaculum, qui spontanea voluntate et hilari animo accedunt. *In misericordia*, [Aug., Haym.] quasi dicat : Dilexi mandata, unde hoc præmium postulo, *vivifica me in misericordia tua*, non in meritis confido, sed si misericordia est in præmio, quod debet reddere justitia: quanto magis impensa est misericordia, ut obtineretur victoria, cui debetur utique præmium in victoria, manifestior est misericordia. Et in misericordia ergo vivifica me, quia isti mortificant. [Aug., Gl. int.] Quod utique facies, quia dixisti hoc in Scripturis, quæ veræ sunt, et quæ dicis vera sunt, nam

VERS. 8 (160). — « Principium verborum tuorum veritas; in æternum omnia judicia justitiæ tuæ. »

Principium verborum est veritas, [Cassiod.] id est a principio verborum tuorum vera dixisti, principium verborum est principium Scripturarum, ut Genesis, a quo principio vera dixit Deus, et usque in finem veritatis verba servat. Unde, *Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt* (Luc. xxi). Et quia tetigit quod in principio gestum est, addit quod post finem sæculi fiet, subdens, *in æternum durabunt omnia judicia justitiæ tuæ*. Judicia justi-

tiae perpetuo stabunt, quia sententiam de bonis vel de malis datam, nec tempus, nec ulla res, subvertet. Vel ita : Principium, [Aug.] quasi dicat : Vere vivificabis me, qui promisisti. Et principium verborum tuorum est veritas, id est a veritate tua verba procedunt. Et ideo vacua sunt, et neminem fallunt, quibus prænuntiatur vita justo, poena impio. Hæc sunt quippe, in æternum omnia judicia justitiæ tuæ, quia judicium Dei de omnibus in æternum manebit.

COLLATIO IN 7 RESCH.

VERS. 2 (154). — *Judica judicium meum*. Sic omnino et Sanctes. Et hic accipitur judicium pro causa, ut habes in expositione. Posset quis hæsitare de fidelitate scriptoris ex versione Munsteri, *vindica causam meam*, ceu scriba posuisset hic, *judica pro vindica*, sed hoc non ita est, quia verbum Hebraicum utrique accommodum est. Hier. habet, *judica causam*; Pratensis, *decreta contentionem meam*, sive, ut habent interpretes pro Cajetano, *Litiga lite-m meam*. Quod exposuit Campensis, *suscipe patrocinium causæ meæ*. ריבתי ריבתי RIBAH RIBI, Græce κρινον τὴν κρισιν.

W SIN.

Principes persecuti. [Cassiod., Alcuin.] Qui supra humilitatem Deo obtulit, in hoc vicesima prima littera, gratas sibi dicit persecutiones, quibus tanquam emplastris vulnera peccatorum curantur. Unde : *Da nobis auxilium de tribulationibus* (Psal. lxx). Et alibi Dominus ait, *Ego occidam, et ego vivere faciam; percutiam et sanabo* (Deut. xxxii). Ideoque huic octonario congrue præmittitur 274 littera Sin, [Ambr.] quæ interpretatur *super vulnus*, quasi *emplastrum*. Dicit enim quod tribulatio curat vulnera peccatorum, et dat salutem. Vulnus ergo est peccatum, super vulnus tribulatio. Vel vulnus intelligitur ipsa tribulatio, super vulnus consolatio eloquiorum Dei, medicamentum celestium præceptorum. Istud est spirituale malagma, quo omne nequitie virus aboletur, quo non aduruntur, sed magis foveantur atque liberantur collisi. Ad hanc ergo divinæ gratiæ medicinam iste quasi a latronibus vulneratus, exsultans vero Samaritano vulnera sua detegit curanda, dicens :

VERS. 1 (161). — « Et principes persecuti sunt me gratis; et a verbis tuis formidavit cor meum. »

Principes, etc. [Ambr., Gl. int.; Ambr.] Quasi dicat : Vivifica et necesse est, quia *principes* hujus mundi rectores tenebrarum, non quilibet, sed multi, quod supra in alio octonario dixit, *persecuti sunt me*, hoc est vulnus, *gratis* quia nihil suum in me habent, non gratis persequuntur eum qui se eorum dederit potestati. In suos enim jure vindicant sibi dominatum, a quibus mercedem iniquitatis efflagitant. Alii libri habent, *non ingratiss*; quod idem est. [Aug.] Vel, principes terræ, scilicet homines regnis terrenis præsidentes. Persecuti sunt me gratis, id est sine causa. Christiana enim religio non læserat reges terræ, quia etsi liberi sint Christiani, et si habentes regna celorum, tamen reddunt quæ sunt Cæsaris Cæsari. Quorum etiam rex, scilicet Christus tributum de ore piscis persolvit. Et licet persequan-

ter, tamen cor meum formidavit a verbo tuo. Quibus dixisti: Nolite timere eos qui occidunt corpus, potius timentes eum qui animam et corpus potest mittere in gehennam (Matth. x). Timor tuus excludit timorem eorum. Licet enim expellar, proscribar, occidat, unguis torquear, ignibus torrear, membris dilanier; tamen plus timui tua verba, quam eorum minas. Et sic vici, unde multa spolia inveni. Et ideo

VERS. 2 (162). — « Lætabor ego super eloquia tua. sicut qui invenit spolia multa. »

Lætabor ego, [Ambr., Alcuin.] victor quod non est ille, qui non patitur. Lætabor dico, super eloquia tua. Iste qui prius timet a verbis Dei, postea lætatur in verbis Dei. Bona ergo trepidatio verbi Dei, quæ exultationem generat. Et hoc est super vulnus, quia eloquiis Dominicis vulneris curamus dura. Lætabor dico sicut qui invenit spolia multa. Spolia sunt æterna, quæ diabolus conatur auferre, et conversio persecutorum, quæ inventa sunt quando patientiam mirati martyrum, etiam persecutores crediderunt. [Ambr.] Et est hoc similitudo a victoribus qui victis spolia detrahunt. Vel spolia multa dicit Scripturas, sapientiam, justitiam, resurrectionem. Et omnia in Christo quæ iste a Judæis abstulit, et quasi sine labore invenit, quæ ante non habebat.

VERS. 3 (163). — « Iniquitatem odio habui et abominatus sum; legem autem tuam dilexi. »

Iniquitatem, etc. Ita construe. [Cassiod., Ambr., Aug.] Quasi dicat: Lætabor super eloquia tua, et dilexi legem tuam, iniquitatem autem non hominem odio habui et abominatus sum. Longe faciens a me. Amor honorum odio malorum probatur. Legem ergo dicit veterem, quæ significantiam habet Novi Testamenti, ne quis putaret negligendam. Vel ita supra dixit se formidasse, a verbis Dei, ne autem ex formidine quam dixit putes odisse verba Dei, addit, iniquitatem, quasi dicat: Formidavi a verbis tuis et iniquitatem odio habui, legem autem tuam dilexi, timore casto, non perit amor. Illa ergo formido non facit odium verborum Dei, sed integram charitatem, ut ametur Deus, cujus verba timentur. Si enim patres a piis filiis timentur et amantur, et pudica conjux virum, et timet ne ab illo deseratur, et amat ut fruatur, multo magis pater qui est in cœlis qui a nullis diligitur, nisi a quibus lex ejus diligitur. Ideo iste ait: Dilexi legem tuam, et si aliquando corripit, tamen dilexi: unde subdit: et

VERS. 4 (164). — « Septies in die laudem dixi tibi super judicia justitiæ tuæ. »

Septies, id est semper, in die in hac vita laudem dixi tibi, [Aug.] numerus iste universitatem indicat, quia septem diebus omnia tempora aguntur. Unde recte pro universitate ponitur, sicut ibi: Septies cadit justus, et resurgit (Prov. xxiv). Cadit quidem, non peccat prævaricando, quia tunc non justus. Sed cadit omnibus modis tribulationum. Humiliatus

A resurgit, id est non perit, sed proficit; econtra hoc subditur de malis, Impii infirmabuntur in malis, id est tribulationibus. [Alcuin., Cassiod., Haym.] Vel, septies in die, id est septem dierum toto tempore, laudem dixi tibi; vel septies, id est septiformi Spiritu plenus; vel septies, id est septem vicibus, ut mos est religiosus, in die laudem dixi tibi super judicia, id est flagella, justitiæ tuæ, id est, quibus corrigis et justificas filios quos recipis. Dilexi legem tuam, et merito, quia jam

VERS. 5 (165). — « Pax multa diligentibus legem tuam, et non est illis scandalum. »

Pax multa, [Ambr., Gl. int., Ambr., Cassiod.] est in mente, et si non est omnimoda. Vel, pax multa erit in futuro, ubi vere multa diligentibus legem tuam. Charitas enim pellit omnes tribulationes. Et non est illis scandalum, et si inquietudo, id est non offendunt in petram scandali (I Petr. ii), ut Judæi et hæretici. Illi qui diligunt, non scandalizantur, [Ambr.] quia non sunt pusilli, de quibus Dominus: Quicumque scandalizaverit unum de pusillis his, etc (Matth. xviii), pusillorum est scandalizari. [Aug.] Vel, non est illis scandalum, ipsa lex; quia qui diligit legem, si quid in ea non intelligit, honorat; et quod absurde sonare videtur, judicat esse magnum, et se nescire. Et ideo, lex. Non est ei scandalum, vel nullum undecunque est ei scandalum, quia fides ejus ex ipsa lege pendet, non ex hominum moribus, ne aliquibus cadentibus qui magni habebantur, ipse scandalo pereat. Securus vero legem diligit, et est ei pax, et nullum scandalum, in qua lege etiam si multi peccant, ipse non peccat, nec peccare novit.

VERS. 6 (166). — « Expectabam salutare tuum, Domine, et mandata tua dilexi. »

Expectabam, [Aug.] Ecclesia est quæ loquitur. Quasi dicat: Dilexi legem, etc., o Domine, expectabam salutare tuum, antiqui justi primum adventum expectaverunt, nos secundum, pro quo et illi et nos mandata diligimus, nec profuisset antiquis dilexisse mandata nisi Christus qui est salutare Dei eos liberasset; Et mandata. Quasi dicat: Expectabam, et ideo dilexi mandata tua per quæ habeo salutare. Dico dilexi mandata tua, etc.

VERS. 7 (167). — « Custodivit anima mea testimonia tua: et dilexit vehementer. »

Custodivit anima mea testimonia tua, [Aug., Ambr., Cassiod.] Custodit testimonia, qui non negat, quod est martyrum, sed quia nil valet pati sine charitate, addit, Et dilexit ea vehementer: quod plus est quam custodire. Quod ait, custodivit, hoc ad tolerantiam pertinet. ne amitteret quod habet religio; quod ait, dilexit, hoc ad charitatem tormentis fortiorem. Et quia dilexi mandata et testimonia, ideo

VERS. 8 (168). — « Servavi mandata tua et testimonia tua, quia omnes viæ meæ in conspectu tuo. »

Servavi mandata tua et testimonia tua, [Alcuin.,

Aug.] Mandata in iubendo, testimonia in prohibendo accipe. Vel mandata, praecepta, testimonia, martyria. Et nota quod supradixerat mandata dilexi, et post, testimonia custodivi, et dilexi; nunc simul utraque ponit, ut utraque custodita scires, cum ait, servavi mandata tua et testimonia tua. Qui enim diligit ipsa veraciter et libenter servat, sed, quia modo inimici sunt mali, contra quos fortiter sunt custodienda testimonia, quod fecit utraque servans, Deo tribuit dicens: *Quia omnes viæ, etc.* Quasi dicat: Per hoc potui custodire, quia omnes viæ meæ sunt in conspectu tuo, id est, quia Deus dignatus est intendere, qui illuminat, et errores fugat. Quod si faciem avertisset, fierem turbatus, nec ea custodirem [Ambr.]. Ideo ait: omnes viæ meæ sunt in conspectu tuo, quia aliter nulla via bona est, nisi quam Deus illuminat.

COLLATIO IN Ψ SIN.

VERS. 6 (166). — *Mandata tua dilexi.* Hebræi אֲשִׁיחָא ASITHA, hoc est feci. Atqui mandata Dei procul dubio ex charitate fieri debent. Rom. XIII: *Plenitudo legis est dilectio* Ut quisquis mandata Dei efficaciter dilexerit, jam ea fecit.

THAU (179).

Appropinquet [Cassiod.] Qui supra gratas sibi fore tribulationes dicebat, in hac postrema littera Christo desiderat proximare, precans ut veniat, et ovem perditam revocet, studiosius se purgans, quanto fruitur vicinitate virtutis. Et, quia Christus veniens consummationem æternæ beatitudinis contulit, et ab errore ad patriam reduxit, [Ambr.] ideo huic octonario recte præmittitur littera *Thau*, quæ interpretatur *erravit* vel *consummavit*, quia hic dicit se habere consummationem, id est vitam æternam. Vel jam olim se errasse dicit, non modo: nunc autem dicit se reportandum ad patriam, a pio pastore. Ideo interpretatur congrue *erravit*, et non *errat*. Errasse enim præteriti temporis est, errare præsentis. Qui erravit, desinit errare, et veterem condemnat errorem. De eo enim dicitur *erravit*, qui in errore jam non sit. Quod si est, non errasse, sed errare dicitur. Errare enim est permanentis in vitio; errasse corrigentis est lapsus. Non est autem vitii, sed profectus, renuntiassse errori, est etiam in hoc consummatio, ut altera docet interpretatio, id est disciplinæ perfectio, quia plus est a vitio se revocasse, quam prope vitia ipsa nescisse. Imbutos enim a vitiis animos exurere atque emendare non solum perfecte virtutis, sed cælestis est gratiæ, quasi dicat: Quia sic et sic egi,

VERS. 4 (169). — *Appropinquet deprecatio mea in conspectu tuo, Domine; juxta eloquium tuum da mihi intellectum.*

Appropinquet tibi, o Domine, deprecatio mea. [Ambr.] Peccator longe est, hoc dicit vir perfectus. Hæc enim confidentia, non est nisi viri consummati; vel vox est hic viri non perfecti. Et ideo non ait, ego appropinquem, sed, deprecatio mea ap-

(179) Thau interpretatur juxta Hieron. signa.

PATROL. CXCI

propinquet. Et si non ego, quod dicere perfectorum est, scilicet appropinquare Deo. Deprecatio deo facta in conspectu tuo [Aug., Ambr.]. Quæ est illa deprecatio? ista da mihi intellectum juxta eloquium tuum, id est promissum tuum, quia dixisti supra: Intellectum tibi dabo. Vel, eloquium dicit legem Dei. Et est: Da mihi intellectum, quo sapiam, juxta eloquium tuum. Juxta eloquium Dei petit ut sapiat, ne per humanam prudentiam evanescat.

VERS. 2 (170). — *Intret postulatio mea in conspectu tuo; secundum eloquium tuum eripe me.*

Intret etiam ad te postulatio mea facta in conspectu tuo. [Ambr., Alcuin.] Gradatim ascendit. Prius enim dixerat *appropinquet*; hic dicit, *intret*, quod plus est. Ecce orationis virtus. Nota etiam quod deprecatio hic est de adhibendis bonis, postulatio de removendis malis. Unde subdit: *secundum eloquium tuum*, [Ambr., Aug.] id est, promissum eripe me. Grave est enim tandiu luctari hic. Vel eloquium dicit legem Dei. Et est, eripe me, a labe carnis scilicet, secundum eloquium 275 tuum, id est per eloquia tuæ legis. [Cassiod.] Nota quia qui supra secundum eloquium petit intellectum, ut superna videat, hic per idem eloquium ut a concupiscentiæ labe purgetur petit. Utrumque enim facit eloquium Dei, et bene hæc duo petit: Da mihi intellectum et eripe me; [Aug.] accipiendo quippe intellectum eripitur, qui per se ipsum non intelligendo, decipitur. Da intellectum, quia tunc

VERS. 3 (171). — *Eructabunt labia mea hymnum, cum docueris me justificationes tuas.*

Eructabunt labia mea, [Ambr., Hilar., Aug.] quasi de pleno, quia plenus est pane cæli, pane scilicet qui de cælo descendit; *hymnum*, id est laudem Dei. Intus deliciis Dei saginatus, hymnum eructat, quasi lingua non humano sensui, sed divino famulatur spiritui. Eructabunt dico, cum docueris me justificationes tuas. Aliter non eructabunt, nisi ipse doceat, quia unus est magister, qui docet, scilicet Deus. Docet vero Deus quando qui audit et discit venit ad eum, ut non solum memoria teneat, sed et faciat justificationes: et sic non in se, sed in Domino glorians, hymnum eructat. Qui autem didicit et doctorem suum laudavit, jam vult docere.

Unde subdit:

VERS. 4 (172). — *Pronuntiabit lingua mea eloquium tuum, quia omnia mandata tua æquitas.*

Pronuntiabit lingua mea, [Aug., Ambr., Cassiod.] ut sim minister verbi, eloquium tuum non otiosum verbum. Unde reddenda est ratio, sed eloquium tuum. Unde est salus, quod decet pronuntiari, quia æquitate fulget. Unde subdit, *quia omnia mandata tua æquitas*, [Aug., Ambr.] id est æquitate p'ena. Sciens autem iste quæ pericula sequantur docentem a contradicentibus, addit:

VERS. 5 (173). — *Fiat manus tua ut salvet me: quoniam mandata tua elegi.*

Fiat manus tua, [Aug., Hilar., Aug.] id est ad jumentum tuum, ut salves. Vel, salvet me de manu aliena, ne timeam; sed ut pronuntiem quod hac fiducia peto, quoniam mandata tua de omnibus aliis elegi et timorem amore compressi. Et

VERS. 6 (173). — « Concupivi salutare tuum, Domine, et lex tua meditatio mea est. »

Concupivi salutare tuum, o Domine. [Ambr.] Alii alia quaerunt; ego autem non nisi salutare tuum. Et ideo *lex tua meditatio mea est*. Qui enim cupit salutem Dei, meditatur in lege, nec inde avertitur aliqua cura hujus sæculi. Jugis est ei meditatio divinatorum decretorum.

VERS. 7 (174). — « Vivet anima mea et laudabit te: judicia tua adjuvabunt me. »

Vivet anima mea. [Cassiod., Ambr.] Quasi dicat: *Fiat manus*, et sic *vivet in futuro anima mea*. Ad ipsum loquitur, quem desiderat promittens animam in æternum vivere, quæ credit, et tunc plene *laudabit te novo cantico, et judicia tua* quibus judicabis, vel judicabit in futuro, quando dicet: *Venite, benedicti*, etc. [Matth. xxv] non perdent, sed *adjuvabunt me* perfecte, quia qui credit in me non damnabitur. Proderit enim illi fides, et suffragabitur ad veniam, etiamsi quam offensam habet. Vel ita: *Fiat manus*, adventum Domini orat, [Aug.] quia manus Patris est Christus. Unde Isaia: *Et brachium Domini cui revelatum est?* [Isa. lxi.] Et alibi: *Dextera Domini fecit virtutem*, etc. [Psal. cxvii]. Quasi dicat: Ut hæc prædicta impleantur, manus tua, id est Filius tuus, fiat, ex semine David, [Aug.] ut qui est Creator sit Salvator. Unde subdit, ut salvet me. Quod hac fiducia peto, quoniam mandata tua elegi, et vere, quia concupivi videre, o Domine, salutare tuum, id est Christum, quem antiqui cupierunt nasciturum, ipsum Ecclesia concupivit; de visceribus matris venturum, ipsum Ecclesia cupit ad dexteram Patris venturum. [Cassiod., Aug.] Salutare ergo dicit Christum nominando salutare. Aperte dicit, quod prius in enigmate dixerat, quem qui cupit ex Scripturis habet. Et hoc est quod sequitur, *lex tua meditatio mea est*, quia perhibet testimonium Christo, et licet occidatur caro, quæ te prædicat, vivet tamen anima mea et laudabit te, et judicia tua, quæ incipiunt a domo Dei, adjuvabunt me. Sanguine crevit Ecclesia.

VERS. 8 (175). — « Erravi sicut ovis quæ periit; quære servum tuum, Domine, quia mandata tua non sum oblitus. »

Erravi. [Cassiod., Aug.] Novissime aperitur quæ ex persona per totum psalmum loquebatur, scilicet generalis justus. Dico adjuvabunt, et vivam; sed olim ab Adam *erravi* lege peccati, quia declinavi a via ad vitia. Erravi dico *sicut ovis*. Ecce comparatio evangelica ubi dicitur, quod pastor, relictis nonaginta novem ovibus in deserto, ivit quærere centesi-

mam ovem perditam [Luc. xv]. Unde hic ait, *quæ periit*, quæ scilicet lupis exponitur quam nec fuga nec sua vis liberet. Dicit autem, *periit*, non perit, quia jam ex parte redempta: quod ut perficiatur, orat subdens: O Domine Christe, *requære servum tuum*, [Ambr., Aug., Alcuin.] tu Christe, requære, quia infirmus homo te non potest quærere quasi ut cæpisti, Perfice dico quære, quod ideo debes, quia, et si erravi, *mandata tua non sum oblitus*, quasi quære me, quia quæro te, ex hac parte, quia dicit, *mandata tua non sum oblitus*. Erat ovis inventa, sed adhuc ex alia parte quaeritur, et per fuscum sanguinem pastoris judaïcis vepribus lacerati in omnibus gentibus invenitur. Congrue vero post prædictorum meritorum gradus, veteres recolit collusiones, ut de sua perfectione non superbiat; sed humilis Deo tribuat totum, quia non ex operibus iustitiæ quæ fecimus nos; sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit, ut cum omnia bene fecerimus, dicamus: *Servi inutiles sumus; quæ debuimus facere fecimus* [Luc. xvii]. Hac humilitatis professione liberari meremur. Unde, in Ezechiele, illi soli liberantur, in quorum frontibus Thau reperitur scriptum [Ezech. ix], quia aliter humana conditio lassa non recrearetur, nisi abdicatis veteris vitæ erroribus, frons vitæ innovata virtute humilitatis insigniatur. Inde est quod parvulo post omnia dicenti: *Benedicamus Domino*, seniores alia voce idem respondent: *Deo gratias*, ut quanto perfectiores, tanto humiliores ad Deum omnia referant, se velut parvulos æstimantes, et puerili simplicitate, Deo post omnia gratias agentes. Ideo post omnia ponitur Thau.

COLLATIO IN T̃ THAU.

VERS. 4 (169). — *Appropinquet*. Sic Chaldaeus, Nebiensis, Pellicanus, Pratenis, Sanctes, et interpretes pro Cajetano. Hieronym. *ingrediatur*; Munsterus *præveniat*; Translator ad Campensem, *pene-tret*; Paraphrasis hujus, *admittatur*. Hebraice תִּקְרַב TIQRAB, simpliciter ad verbum est *appropinquavit*, sed ponderando affectum precantis, eundem sensum licet variis verbis efferre.

Deprecatio mea. רִנְנָתִי RINNATHI. Hieronymus, Nebiensis, laus mea. Idem Pellicanus, Chaldaeus et editio ad Campensem, similiter nobis. Cateri, *clamor meus*. Radix a qua deformatur dictio præscripta רָנָן RANAN, est *laudare, cantare, lamentari, precari*. Ob idque *appropinquet deprecatio* flebilis gratiarum actionis et laudis in conspectu tuo.

VERS. 4 (172). — *Pronuntiabit*. Sunia et Fre-tella, quia legerant in Græco φησεται, dicebant esse simpliciter, *nuntiabit*. Respondet Hieronymus: « Illud verbum, sive dicas *pronuntiabit*, sive *effabitur*, sive *loquetur*, idipsum significare. » Deinde subdit quomodo ex Hebræo verterit, *loquetur lingua mea sermonem tuum*. Nunc tamen invenio in Græcis codicibus φησεται pronuntiet. Ad sensum nihil interest.

PSALMUS CXIX.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

Ad Dominum cum tribularer. Titulus : *Canticum graduum*. [Cassiod.] Beatitudinem quam superior psalmus unita meritorum varietate cantavit, isti sequentes psalmi ordinatis xv gradibus, tam psalmodum quam meritorum in sacramentum Veteris et Novi Testamenti explicant. [Alcuin.] Septenarius enim ad vetus refertur, octonarius ad novum. Patres namque Veteris Testamenti hebdomadi, id est septenario serviebant; observabant enim septimum diem, vel Sabbatum, septimam septimanam, septimum mensem, septimum annum, et septimum annum septimæ decadis, qui jubileus dicitur (*Levit. xxiii, xxv*). Patres vero Novi Testamenti octodadi serviunt, id est octonario, quia servant octavum diem quæ Dominica dicitur, et octavas martyrum, et octavam resurrectionis expectant. Ideoque per octonarium et septenarium duo Testamenta signantur. Unde Salomon : *Da partes septem, nec non et octo* (*Eccle. xi*). [Hilar.] Quindecim graduum fit distinctio, ut per hæc significetur duorum Testamentorum doctrinam in his gradibus contineri. Et sunt hic quindecim gradus, sicut in templo Salomonis totidem erant gradus, quibus ascendebatur in templum quod est figura cælestis templi, ad quod his gradibus ascenditur. Hæc est scala Jacob. In scalis enim vidit Jacob angelos ascendentes et descendentes (*Gen. xxviii*). [Aug.] Hi sunt spirituales doctores, qui per hos meritorum gradus quasi per quædam interscalaria ascendendo proficiunt usque ad intellectum spiritualium, et quasi descendentes parvulis se contemperant non cadentes. Cadit enim qui deficit, descendit qui se contemperat parvulis. Cecidit Adam per superbiam intumescens; descendit Christus per misericordiam parvulis condescendens. Sic et sui per humilitatem descendunt, non per superbiam cadunt. Unde Apostolus : *Sive enim mente excedimus Deo, sive sobrii sumus vobis* (*II Cor. v*). His ergo gradibus inoffenso pede mentis ascenditur atque descenditur. Graduum autem nomen ambiguum est apud nos, quia gradus dicimus ascendentium et descendentium. [Aug., Cassiod., Aug.] Apud Græcos certum est quod ascendentium tantum sunt gradus. Est autem hic ascensus, qui fit non pedum passibus, sed promotione affectuum, ut de virtute in virtutem ascendatur, ubi charitas movet pedem. Ideoque quanto quis plus diligit, tanto magis ascendit : et ideo congrue præponitur canticum, quod est exsultatio mentis habita pro æternis. Et est sensus : hic est *canticum graduum*, id est mentis exsultatio de ascensu spirituali, quia spirituales gradus sunt isti. Ascendens ergo hic loquitur, sed videndum est quis ascendat, ubi et unde, et in quid ascendat, et per quem. Quis? vir justus; ubi fit ascensus? in corde. Unde alibi : *Ascensiones in corde suo disposuit* (*Psal. lxxxiii*). Unde ascendit? A convalle plorationis. In quid? in

A illud quod oculus non vidit, nec in cor hominis ascendit : (*I Cor. ii*). Per quem ascendit? per Verbum incarnatum, quod descendit ut per ipsum nos ascenderemus. Verbum enim caro factum, calicem bibens passionis, factum est nobis convalis plorationis. Manens vero apud Deum est mons ascensionis. Sic enim descendit ad te, ut maneret in se; descendit ad te, ut fieret tibi convalis plorationis; mansit in se, ut esset tibi mons, ad quem ascenderes. Ab exemplo ergo humiliationis ejus ascendatur ad voluntatem, et altitudinem deitatis ipsius. Primus autem gradus est a malis sæculi exire, et universæ vanitati renuntiare. [Cassiod., Alcuin.] Initium enim profectus est carnalia vitia relinquere, et Domino supplicare. Unde in veteri lege quando emebatur mancipium gentile radebantur ungues ejus, et capilli tondebantur (*Deut. xxi*). Quia oportet veterem vanitatem quemque exuere, ut Domini obsequio mancipetur. Hic ergo a renuntiatione sæculi, quibusdam gradibus meritorum, ad æternam et perfectam pervenitur charitatem, quæ in summo gradu locata est. Intentio : [Hilar.] Nos monet ascendere, quæ eadem est in omnibus, sicut et unus titulus. Modus : [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo ascendere incipiens, quia multos invenit obsistentes a linguis eorum cupit liberari. Secundo de permitione malorum conqueritur, ibi, *heu mihi!* Justus ergo volens exire de malis sæculi, quibus premebatur, dicit se clamasse ad Dominum sic :

C VERS. 1. — 276 « Ad Dominum, cum tribularer, clamavi; et exaudivit me. »

Cum tribularer, [Hilar.] peccatis, *clamavi* intentione cordis, *ad Dominum*, ut me educeret; et *exaudivit me*, [Aug.] constituendo ad gradus ascendendi, ubi orat contra linguas detrahentium, dicens :

VERS. 2. — « Domine, libera animam meam a labiis iniquis : et a lingua dolosa. »

D Domine, libera. [Aug., Cassiod.] Cum enim incipit homo ascendere, id est cogitat perficere contempto sæculo soli Deo hærens incipit pati linguas adversantium, id est detrahentium, et quod gravius est, quasi consulendo a salute avertentium. Has ergo qui non patitur, nondum proficere conatur. Ascensurus ergo primum contra eas precatur. Quasi dicat : Quia me in gradu constituisti, jam ergo, o Domine, libera animam meam a labiis iniquis, quæ iniqua suadent; et a lingua dolosa, quæ specie consulendi plus nocet. Hæc talia converso mox occurrunt, unde primus homo corruit. Labia enim iniqua fuerunt quibus expressum est : *Comede* (*Gen. ii*). Lingua dolosa, quæ palliato fine consilii dictum est : *Eritis sicut dii* (*Gen. iii*). Sed Dominus quasi exercens istum, dicit ei :

VERS. 3. — « Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam? »

Quid detur tibi. [Aug., Alcuin., Aug.] Quasi dicat : Tu dicis libera, sed quid detur tibi aut quid appo-

natur tibi, quo te munias ad, id est contra linguam adolosam quæ iniqua suadet? Duo verba posuit, dari et apponi, quia sagittæ dantur in arma, et carbones apponuntur quasi in consolatione. Unde Dominus respondens subjicit suæ interrogationi :

VERS. 4. — « Sagittæ potentis acutæ, cum carbonibus desolatoriis. »

Sagittæ potentis acutæ dabuntur cum carbonibus desolatoriis, vel, vastatoriis; quod idem est. [Aug.] Sagittæ acutæ sunt verba Dei, quia verbis Dei sagittatur cor ad amorem Dei, ut fiat in eo vulnus amoris, non livoris. Unde in Cantico: *Vulnerasti cor meum charitate* (Cant. iv). Carbones vero sunt exempla iniquorum conversorum ad Deum, qui bene dicuntur carbones, qui de mortuis reviviscunt, quando accenduntur et adhibiti mortuis eos accendunt. Ita qui se convertunt ad Dominum de mortuis, reviviscunt igne charitatis calefacti et suo exemplo alios accendunt ut vivant. Hi bene post sagittas exponuntur, quia post exhortationem verborum exemplis agendum est, ut quod verbis accepit quis, credat se posse, cum multi delicati, etiam feminae, ut Agnes, Agathes, jam illud impleverunt; et si multum peccaverunt, ut Paulus et Maria, eo amplius amaverunt. Hæc exempla dicuntur carbones desolatorii vel vastatorii, quia vastando ad desolationem ducunt carnales cogitationes, et sæculares amores, qui male fronduerant, ut ita sit locus purus ædificio Dei. Et est, sagittæ potentis acutæ dabuntur cum carbonibus desolatoriis, id est cum exemplo conversorum ad Deum. [Cassiod.] Est verba ipsius justi sunt, qui more nimis cogitantis hæsitat, et querit remedium, dicens: Quid detur, aut quid apponatur tibi ad linguam adolosam. Sententia horum verborum non mutatur: Deinde interrogationi suæ respondet, vel Deus dicens; Sagittæ potentis acutæ, etc. Non mutatur sensus.

PARS. II. VERS. 5. — « Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! habitavi cum habitantibus Cedar: multum incola fuit anima mea. »

Heu mihi. [Cassiod.] Secundo de incolatu et permistione malorum conqueritur. Quasi dicat: Accepi sagittas et carbones, sed adhuc inter malos sum. Et ideo, Heu mihi! Acceptis enim sagittis et carbonibus jam factus triticum nondum est in horreo, sed in area, ubi palea multa premitur. Videns ergo multa mala quæ ante non viderat, clamat. Heu mihi. Nulli homini apparent mali, nisi factus sit bonus. Hoc enim Dominus docet in parabola evangelica, qua dicitur quod cum crevit herba et fecit fructum, apparuerunt zizania (Matth. xiii). Inde: Heu mihi, quia incolatus meus, id est peregrinatio hujus sæculi, prolongatus est, quia, etsi breve sit tempus, tamen desiderio nimio longum videtur. [Hilar.] Cur inde gemis? quia habitavi, non cum bonis, sed cum habitantibus, vel tabernaculis Cedar (180). Cedar fuit filius Ismaelis. Unde Saraceni

(180) Ex Hier. in cap. Ezech. xxv.

A descenderunt, qui verius ab Agar dicerentur Agareni, sed a Sara digniori et libera nomen sibi vindicaverunt, quorum uterque in tabernaculis legitur habitasse. [Aug., Hier., Aug.] Tabernacula ergo Ismael, recte Cedar sunt dicta; quia Cedar ad Ismael pertinet, sicut in Genesi habetur (Gen. xxv). Per Ismael autem sive Cedar significantur mali, sicut per Isaac significantur boni, Isaac ergo modo est cum Ismael, id est spirituales cum carnalibus filiis ancillæ, a quibus et patiuntur sicut Ismael persequeretur Isaac. Et est habitavi cum habitantibus Cedar, vel, cum tabernaculo Cedar, id est cum malis qui significantur per Cedar. Vel secundum interpretationem nominis. Cedar enim interpretatur tenebræ. Et est, cum habitantibus Cedar, id est cum habitantibus tenebras, sed non est obscuratus ab eis, et est idem sensus cum præcedenti. Per hoc nota quia non est dimittenda unitas corporis Christi, id est Ecclesiæ; non præcedenda ecclesia, quia, si mali nunc a bonis non possunt separari, ferendi sunt. Dico habitavi cum malis, et diu. Et hoc est quod subdit: *Multum incola*, etc. Vel ita continua: Cur cum illis doles esse? quia multum incola fuit anima mea. Ideo dicit animam incolam, ne putes corporalem peregrinationem, sed spirituales. Sicut enim corpus peregrinatur locis, ita anima peregrinatur affectibus. Si enim Deum amat anima, ascendit ad Deum; si autem terram amat, a Deo anima peregrinatur.

VERS. 6. — « Cum his qui oderunt pacem, eram pacificus: cum loquebar illis, impugnabant me gratis. »

Cum his. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Multum incola fuit anima mea; et non solum longus, sed et gravis, fuit incolatus, quia cum his qui oderunt pacem. Vel sic junge, habitavi cum habitantibus, vel cum tabernaculis Cedar; et, cum his qui oderunt pacem, id est, qui conscindunt unitatem Catholicam, eram pacificus, id est servans unitatem, non iratus, non turbulentus. Et cum loquebar illis, id est cum prohiberem a malis, bona loquens, ipsi obstinati impugnabant me gratis.

COLLATIO IN PSALMUM CXIX: « AD DOMINUM, CUM TRIBULARER, CLAMAVI, » etc.

VERS. 3. — *Quid detur tibi aut quid apponatur tibi ad linguam adolosam.* Juniores vertunt active *Quid dabit, et quid apponet tibi lingua dolosa?* Hieronymus tamen per omnia sequitur Septuaginta. Ex quo rursus trahitur argumentum, præter infinita alia, hic non fecisse punctorum adscriptionem notatam. Nam istæ tres litteræ יתן possunt legi sic יתן UTEN, quod est dabit, vel יתן JUTAN, dabitur in conjugatione hophal, quam dicunt. Alterum verbum, apponatur, Hebraice est hiphil יסיר יוסר, quod proprie etiam includit aliquam personam patientem.

VERS. 4. — « Cum carbonibus desolatoriis. Hieronymus ac cæteri traducunt, cum carbonibus juniperorum seu genistarum, רתמים רתמים. Dicit Munster. cum carbonibus juniperi incenduntur, ignem diu retinent, et quando foris videntur extincti, intus adhuc ardent. Itaque per carbones juniperorum, nihil aliud intelligemus, quam carbones vehementer

ignitos, qui recte dicuntur desolatorii, ea ratione quam tradit Hieronymus in Commentar. « Pro desolatoriis, inquit, carbonibus, in Hebræo אֶרְצֵי-בִּי-וֹרֹת habet; *desolatorem* puto et in Isa., cap. vi, esse carbonem, qui ad labia ejus defertur, ut purget vitia quæ loquendo, sive optima quæque tacendo contraxerat. Et hoc itaque carbonem similem deprecatur, ut detur ei carbo de altario Dei, qui in ejus labiis peccatorum solitudinem faciat, id est a vitiiis eum præstet alienum.

VERS. 5. — *Incolatus meus prolongatus est.* Et Hieronymus similiter. Pratenis, incola sui Etruriæ

A Sanctes, Munsterus, Campenses ac Pellicanus reliquerunt ipsum Hebraicum מֶשְׁחָה MESCHAH, quam Pellicanus dicit, mosoc, exponens *Capadoce*. Interpretes pro Cajetano, pro MESCHAH habent *pro-pagatum*. Translator tamen ad Campensem ponit nobiscum, *prolongatur*. Cæterum מֶשְׁחָה MASCHAH, citra controversiam, Hebræis sonat, *prolongavit*. Unde Septuaginta deflexerunt participium מֶשְׁחָה MASCHUC, *prolongatus est*, et sensus longe melius quadrat.

PSALMUS CXX.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

Levavi oculos meos. [Aug., Alcuin.] Titulus : *Canticum graduum.* Idem titulus, qui supra. Et idem sensus, id est canticum ascensionis, ascendere autem est in Deum proficere. Profectus ergo gradus est. Secundus vero gradus est petere divinam defensionem, cui nil posse obviare monstratur, qui congrue præmissum gradum sequitur. Cui enim de mundo exeunti pericula occurrunt, exposcere debet divinum auxilium. Congrue ergo qui supra gemebat inter malorum insidias, hic contra eos orat juvari. [Aug.] Non enim est imperitus et improvidus, sicut ille paterfamilias, qui in Evangelio nescit quando sur venturus sit, et dormit (Matth. xxiv). Et ideo ipsum subito occupat hora, per quem significantur illi, qui præsumentes de cupiditatibus suis et deliciis hujus sæculi diffuentes tument et eriguntur adversus humiles. Hi sunt qui in diebus Noe nubunt, ducunt, et ædificant (Matth. xxiv), id est qui præsumunt de his qui hæc Deo præferunt. Et ideo eos comprehendit hora, sed filios lucis non comprehendit, quia semper vigilantes expectantes Dominum suum quando revertatur (Luc. xii). Talis est iste, qui oculos ad Deum levat. Intentio nos ad idem monens. Modus. [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo levat oculos et orat. Secundo quod oravit affirmat, ostendens virtutem auxilii impetrati, ibi, *Dominus custodit*. Qui ergo supra, quasi inclinatus clamavit, jam respirans oculos ad intercessores sanctos elevat, dicens :

VERS. 1. — « Levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi. »

Levavi oculos meos interiores ad montes spirituales, [Hier., Aug.] ad sanctos, qui prius illuminati sunt sole justitiæ, per quos apertæ sunt Scripturæ. *Unde veniet auxilium mihi*, quia de Scripturis eorum in hac vita auxilium habemus, sed non est præsumendum de illis, imo de Domino suo, quia

VERS. 2. — « Auxilium meum a Domino : qui fecit cælum et terram. »

Auxilium meum est a Domino per eos, [Aug.] quia et hi de plenitudine ejus accipiunt (Joan. i) : in quos tamen nisi leves oculos per Scripturas, non admoveberis, ut ab eo illumineris. Illi ergo ministri : Deus autem auctor est illuminationis, qui est lux vera, illuminans omnem hominem venientem in

hunc mundum, qui potest auxiliari. Ipse est enim qui fecit cælum et terram.

D VERS. 3. — « Non det in commotionem pedem tuum; neque dormitet qui custodit te. »

Non det. [Cassiod.] Lætus iste de tali auxilio sibi ipsi loquitur. Quasi dicat : Quia auxilium est Domino, ut ergo firmus sis in gradibus : *Non det Dominus pedem tuum*, id est cogitationem, in commotionem, ut cadas per superbiam, qua cecidit angelus et de angelo factus est diabolus. Sic enim ad perficiendum non movet pedem nisi charitas, ita ad cadendum superbia. Charitas enim ad celsitudinem 277 humiles provehit, superbia elatos in ruinam vergit. Dico : *Non det pedem in commotionem, neque etiam dormitet* (quod minus est) *qui custodit te*, id est non sinat te pigritari in fide, quia, si dormit in te fides, dormit in te Christus. Fides enim in corde tuo, Christus est in corde tuo. [Cassiod., Hilar.] Et dicitur hoc ab humana consuetudine, ut quando fessus custos dormitat, furtum patitur. Dormitat vero Christus, quando in fide tepescimus : talis est ipse nobis quales nos ei. Deinde his duobus duo alia reddit, dicens :

VERS. 4. — « Ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israel. »

Ecce non dormitabit. [Aug.] Ad hoc enim quod dixit non dormitet, refert non dormitabit; ad aliud vero quod dixit, non det in commotionem, refert neque dormiet. Quasi dicat : Ut autem tibi non dormiat, esto, Israel, quia ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israel, id est Christus qui custodit primo per fidem, post videntes per speciem. Si ergo per speciem nondum potes, per fidem vide; si faciem ejus videre non vales, quoniam ibi species, posteriora ejus vide. Hoc enim dictum est Moysi a Domino, quaerenti faciem ejus videre : *Non potes videre faciem meam, sed sta in foramine petrae, et protegam te dextera mea, et posteriora mea videbis, cum pertransiero* (Exod. xxxiii). Qui ergo non potest videre faciem, posteriora videat, cum transierit. Pertransiit enim Christus per passionem a morte ad vitam; qui transitus Hebraice dicitur pascha. Pascha quidem putatur græcum, quasi passio; sed vere Hebræum est, id est transitus. In hoc voluit Christus videri, id est credi, non modo in eo quod mortuus est, ut et iniqui credunt, sed quod resur-

rexit. Primum ergo est : *In principio erat Verbum* A
(Joan. 1); posterius : *Verbum caro factum est* (ibid.).
Qui ergo credit quod passus est et resurrexit,
Israel est. Et huic non dormit Christus. Vel ita :
Non det in commotionem. [Cass., Aug.] Loquitur
vir justus sibi ipsi, dicens : Non det in commotionem
pedem tuum. Non mutatur sensus horum verborum.
Deinde ipsi Dominus respondet ei, dicens : Neque
dormitet. Quasi dicat : Oras non moveri pedem
tuum. Ut autem non moveatur pes, elige tibi, homo,
custodem qui non dormit. Et hoc est quod ait : Ne-
que dormitet qui custodit te. Deinde querit vir ju-
stus, quis est custos qui non dormit? cui respondet
Dominus : Ecce, qui non dormit, ille scilicet qui
custodit Israel non dormitabit neque dormiet. Dor-
mitat Christus, adhuc mortalis; dormit moriens,
quod non jam Christus. *Christus enim resurgens a*
mortuis jam non moritur, mors illi ultra non domi-
nabitur (Rom. vi). Ipse est ergo qui vigilat, et nun-
quam dormit. Unde dicitur ad Jeremiam : *Quid tu*
vides, Jeremia? et ait : Virgam vigiliarum ego video,
quia ego vigilo super populum meum, dicit Dominus
(Jer. i). [Alcuin.] Et dicitur hoc a simili virgæ,
quam fur tenet, ut poma vel vestimenta alterius rap-
piat. Si dormierit ille cujus sunt vestimenta, fur
cum virga vigilat. Si autem vigilat ille, fur dormit,
et non rapit. Similiter, si homo custodit vestimenta
sua, ne ambulet nudus in via, id est bona opera
sua, Christus dormit, id est non punit. Si vero
dormit homo, Christus vigilat, id est corripit et
verberat. Hic est custos, de quo in Isaia dicitur :
Ad me clamat ex Seir, custos qui de nocte (Isa. xxi),
custos qui de nocte? et dixit : *Custos venit mane et*
nox, si queritis, querite. Convertimini et venite
(ibid.). Hic ergo non dormitabit neque dormiet.
[Aug.] Sed, ne adhuc putes de aliquo hominum
hoc accipi, subdit :

PARS. II. VERS. 5. — « Dominus custodit te;
« Dominus protectio tua, super manum dexteram
« tuam. »

Dominus custodit. Secunda pars, ubi quod orave-
rat affirmat, et quasi quis quæreret, quis est ille
custos? subdit : *Dominus custodit te*, quomodo?
ecce *Dominus est protectio tua*, vel, protegit te, alia
littera *super manum dexteram tuam*. Vel sic alii
transferunt, super manum dexteræ tuæ. Non siue
causa est quod non simpliciter dicit protegit te, vel
dexteram tuam, vel manum dexteram tuam; sed
transitive ait, manum dexteræ tuæ. Et non ait si-
nistre, cum ipse nos totos fecerit, et dexteram et
sinistram dederit. Aliquid ergo hic occultum abs-
conditur, ad quod pulsando pervenitur. Sinistra
ergo quidquid temporaliter habemus, quod etiam a
Deo est, dextera æternum. Illa ergo est consolatio :
hæc, beatitudo : secundum illud : *Læva ejus sub ca-*
pite meo, et dextera illius amplexabitur me. (Cant.
ii), etc. Et in Proverbiis : *Longitudo dierum et*
anni vitæ, in dextera ejus; et in sinistra ejus divitiæ
et honor (Prov. iii). Dextera ergo Dei est æterna fe-

licitas; sinistra mundana, quæ et a Deo. Ideoque
ad dexteram ejus locandi dicuntur, qui æterna quæ-
sierunt; ad sinistram, qui terrena. Sed quidam er-
rantes, hæc alternant habentes sinistram pro dextera,
et dexteram pro sinistra, sicut illi qui dixerunt :
Beatum populum cui hæc temporalia sunt (Psal.
cxliii). Contra quos Dominus dicit : *Nesciat sinistra*
tua quid faciat dextera tua (Matth. vi). Id est pro
terrenis bona non facias, sed pro æternis. [Aug.]
Ideo ait, nesciat, ut nec saltem se admisceat, par-
tim celo, partim mundo serviens. Ecce quid est
dextera; per manum vero accipitur potestas, sicut
ibi : *Mors et vita in manibus linguæ* (Prov. xvi).
Manus ergo dexteræ potestas est, quam Deus dedit
credentibus ut sint filii, ut sint ad dexteram secun-
dum illud : *Dedit eis potestatem filios Dei fieri, his*
qui credunt in nomine ejus (Joan. i). Est ergo sen-
sus : Dominus est protectio tua super manum dexte-
ram tuam, id est super potestatem quam dedit tibi
Deus, ut sis ad dexteram, ut sis filius : quæ pote-
stas est per fidem; sed non valet, nisi Deus prote-
gat. Vel manus est ipsa fides. Super ergo manum
dexteræ tuæ, id est super fidem quæ sunt filii, Do-
minus protegit, ut non sinat tentari supra quam
possint. Sed quare oportet ut protegat? propter
scandala, quæ sunt de duobus, quia et duo sunt
præcepta charitatis, in quibus tota lex pendet et
prophetæ, scilicet dilectio Dei et proximi (Matth.
xxii).

VERS. 6. — « Per diem sol non uret te, neque luna
« per noctem. »

Per diem sol non uret te, neque luna per noctem.
[Aug.] Deus est sol; dies, sapientia Dei, luna, Ec-
clesia; nox, caro Christi. Qui ergo errat in Deo, a
sole uritur et per diem, quia in ipsa sapientia errat,
de qua dicitur : *Dies dei eruat verbum* (Psal.
xviii). Id est perfecti sapientiam perfectis; nox vero
nocti indicat scientiam (ibid.), id est parvulis præ-
dicatur humilis Christi passio quæ est quasi nox;
sed non relinquuntur in nocte, id est in carnis hu-
militate; sed ad altiora divinitatis provehuntur,
quia lucet et luna in nocte, id est per carnem Chri-
sti prædicatur Ecclesia et proficit, quia caro ipsa
Christi caput est Ecclesiæ. Qui ergo in Ecclesia, id
est in carne Christi scandalizatur a luna uritur.
Et est sensus : Ideo oportet ut protegat, quia, si te
protexerit, *Sol non uret te per diem* [Aug., Hier.,
Alcuin.], id est non errabis in divinitate, sive in Dei
sapientia; *neque luna uret te per noctem*, id est non
scandalizaberis in Ecclesia, vel in carne Christi.
Vel, secundum litteram nostram, Dominus protectio
tua super manum dexteram tuam, id est bonam ope-
rationem proteget; et non solum operationem pro-
teget, sed et te intus. Ita quod, sol non uret te per
diem, id est ita proteget te, ut Christus non scan-
dalizet te in cognitione deitatis suæ; neque luna per
noctem. Id est ipse idem non scandalizet te in co-
gnitione humanitatis suæ, vel unitatis Ecclesiæ.
Vel, luna, id est Ecclesia, non uret te per noctem,

id est non permittit teneri nocte tribulationis. [Hier.] A Vel per diem, accipiuntur prospera; per solem elatio, quæ ex prosperis venit, per noctem, adversa; per lunam depressio, quæ ex adversis aliquando provenit. Et est, sol non uret te per diem, id est non ureris elatione prosperitatis; neque luna per noctem, id est non depressione adversitatis succumbes. Et est hoc dictum a simili beneficii collati antiquo populo, quia, ut olim in columna nubis et ignis præcedebat Judeos, ita nunc in prosperis et in adversis nos servat. Et quare sol et luna non uret te? quia

VERS. 7. — « Dominus custodit te ab omni malo; custodiat animam tuam Dominus. »

Dominus custodit te, [Gl. int., Aug.] Vel ita continua, et, ut breviter de omnibus concludam, *Dominus custodit te ab omni malo*, a scandalis in sole et luna positis, et a persecutionibus. Et *custodiat Dominus animam tuam*, ne cedat, etsi corpus occiditur, quia martyres occidi queunt, flecti nequeunt. Deinde cuncta concludit, dicens:

VERS. 8. — « Dominus custodiat introitum tuum et exitum tuum, ex hoc nunc et usque in sæculum. »

Dominus custodiat introitum tuum et exitum tuum, [Cassiod., Aug.] id est bonis initiis bonos exitus adjungat. Sed quis est introitus, quis exitus noster? ecce, quando tentamur, intramus. Unde vasa figuli probat fornax, et homines justos tentatio tribulationis; quando vincimus eximus. Intrantes custodit, ut sana fide intremus et humiles, ne vento superbiæ crepemus, et etiam, dum non sinit tentari supra vires, exitum vero custodit ex hoc instanti, quod nunc est et usque in sæculum, quia et nunc facit cum tentatione proventum; et cum exierimus, ab omni tentatione, jam in æternum nihil nocebit.

COLLATIO IN PSALMUM CXXI: « LEVAVI, » etc.

VERS. 5. — « Protectio tua. Sicque Hieronymus. Quod recentiores vertunt *umbra tua*, hoc est ad litteram *תַּיִל* TZILLECA. Est enim sole clarius Scripturam accipere umbram pro protectione, ut est illud: *Sub umbra alarum tuarum proleget nos*.

VERS. 6. — *Non uret te* וְלֹא יִכְרֹחַ LO IAKECAN, hoc est, non percutiet. Sed quid tandem esset, solem non ferire, nisi intelligatur de ejus ferventi ardore? Ac sæpius ipsi Septuaginta tropos metaphoricos eadem opera explicant. Unde Chaldeus: *In die quando dominatur sol, non nocebunt tibi diurni*.

PSALMUS CXXI.

PSALMI TITULUS. « CANTICUM GRADUUM. »

Lætatus sum. Titulus: *Canticum graduum*. Patet. [Alcuin., Aug.] Tertius gradus est magnum gaudium, quod habet vir sanctus, eo quod se et alios videt in Ecclesia publice pura mente conversari, atque digne Deo in hac peregrinatione militari. Unde suspiramus ad coelestem Jerusalem ad quam duabus alis dilectionis levamur; amor namque, qualiscunque sit, vacare non potest. Nam si terrenus est animam ad concupiscenda terrena inclinat; si vero coelestis est, ad coelestia sublevat, et ad æterna inflamat. Obligata enim anima terreno amore, viscum habet in pennis, volare non potest; sed amor sanctus ab hoc visco solutam ad superna levat ad coelestem Jerusalem, scilicet ubi sunt concives nostri angeli. Intentio: Monet ad desiderium illius. Modus: [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo gaudet se admonitum ire ad coelestem Jerusalem, ubi sancti securi sunt, et cum Domino judicabunt. Secundo ascensuris optat abundantiam pacis, ibi, *rogate*. Quia ergo iste de coelesti civitate, jam a multis multa audierat, ipsum ad eam velut ad solemnem festivitatem ire monentibus exauditis admodum lætus ait:

VERS. 1. — « Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi; in domum Domini ibimus. »

Lætatus sum, [Hilar., Aug.] id est spem habui et gaudium in his quæ dicta sunt mihi, a Spiritu sancto, et a prophetis et ab apostolis, qui priores viderunt patriam, et invitant ut curramus ad eam. Quot sunt

C illa? quod, scilicet *ibimus in domum Domini, non manufactam*. Et cum hæc dicerentur,

VERS. 2. — « Stantes erant pedes nostri in atriis tuis, Jerusalem. »

Pedes nostri, [Aug., Alcuin.] id est affectus erant stantes in atriis tuis, o Jerusalem. Hæc est domus Domini, in qua jam stabant pedes. Qui currit ita cogitet. Quasi dicat: Jam ibi sit spe, et ibi stet. Stantes ideo dicit, quia omnia ibi stant. Nihil transit vel cadit, ibi non transit Belial, ibi non est macula; ibi Rachel non dolet vel timet. Unde alibi: *Qui posuit fines tuos pacem* (Psal. CXLVII). Et nota quod ait, in atriis, a parte totum accipit. [Cassiod.] Atria quidem sunt introitus, sed 278 etiam hic pro penetralibus accipiuntur. In atriis cujus? Jerusalem, [Aug.] non illius quæ prophetas occidit, quæ servit cum filiis suis, quæ corporeis parietibus erigitur, sed illius

VERS. 3. — « Jerusalem quæ ædificatur ut civitas, ejus participatio ejus in idipsum. »

Jerusalem, quæ ædificatur, [Aug., Haym., Gl. int.] non saxorum molibus, sed divinis lapidibus quæ virtutum soliditate consurgit, -et sanctorum societate nunquam dissolvenda extruitur *ut civitas*, id est ad similitudinem civitatis. Non enim est corporalis civitas, sed ei similis *cujus participatio ejus est in idipsum*, quod de nulla carnali potest dici. Hic enim habent homines diversa bona et deficientia; ibi vero bonum quod fuerit singulorum erit omnium. Ideo ait, participatio ejus est in idipsum. Quid est idipsum?

sum? [Aug.] Idipsum est quod semper eodem modo est, id est æternum. Non potuit expressius dicere. Stabilitatis ergo particeps est illa civitas, quæ non est hic in aliqua creatura. Deus ergo est idipsum qui ait: *Ego sum qui sum* (Exod. iii.) Et unde scis quo ibimus?

VERS. 4. — « Illuc enim ascenderunt tribus, tribus Domini; testimonium Israel ad confitendum nomini Domini. »

Enim, [Haym.] hoc est quia *illuc ascenderunt*, id est ascendit tribus, non omnes, sed *tribus* quæ sunt Domini. Quæ sunt Domini? in quibus est *testimonium Israel*, id est qui se testantur Israel, per bona opera. Vel ita ascenderunt tribus in quibus, scilicet quæ ascenderunt, est testimonium Israel, id est in quibus cognoscitur quia vere Israel sunt. Quando enim grana sunt cum palea, totum palea putatur; sed cum separabuntur, tunc erit testimonium Israel. Et quia ascenderunt *ad confitendum nomini Domini*, non sibi, sicut superbi. Ut enim superbia de se præsumit, ita humilitas confitetur Deo. Et vere ibimus in domum Domini, quia

VERS. 5. — « Quia illic sederunt sedes in iudicio; sedes super domum David. »

Illic sederunt, [Aug.] id est sedebunt, in *iudicio sedes*, id est iusti in quibus Deus sedet, et inde iudicat quidquid iudicat. Unde in libro Sapientiæ: *Anima iusti thronus est sapientiæ* (Sap. vii.) Quæ sunt hæc *sedes* quæ sunt *super domum David*? quia et hi sedebunt cum Christo super duodecim sedes, ut iudicent domum David (Matth. xix), id est familiam Christi, cui dederunt cibum in tempore. Iudicabunt autem illi, qui omnia reliquerunt, Christum sequentes (Matth. xxiv), qui sunt amici de mammona iniquitatis ut recipiant dantes in æterna tabernacula (Luc. xvi). Et hæc est pax Jerusalem, dando et accipiendo, ut opera misericordiæ corporea jungantur operibus predicationis. Unde apostolus: *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si carnalia vestra metamus* (I Cor. ix). Et hæc est æqualitas quam Paulus dicit, qua qui multum habuit non abundavit, et qui modicum, non minoravit. [Aug.] Subveniunt enim spirituales hic et in futuro carnalibus, a quibus sumunt temporalium fenum. Unde iste convertit verba ad iudices, dicens:

VERS. 6. — « Rogate quæ ad pacem sunt Jerusalem; et abundantia diligentibus te. »

Rogate [Cassiod.] Secunda pars ubi loquitur ad iudices optans eis abundantiam pacis, quam pacem prædicavit amore fratrum. Quasi dicat: Et quia sedebitis, ergo, o sedes Domini, qui sedetis, ut iudicetis, *rogate*, id est, interrogate. [Aug., Cassiod.] Iudicium enim est interrogare iudicandos, quia iudicans debet omnia rimari. Interrogate dico, qui fecerunt *quæ ad pacem sunt Jerusalem* [Aug.], id est opera misericordiæ, quæ qui fecerunt, sumuntur ad Jerusalem; alii non, *quia iudicium sine misericordia fecit illi qui non fecit misericordiam* (Jac. ii). Caveant ergo sibi omnes interrogandi et quæ sunt ad

A *pacem*, ea per quæ *abundantia* est in æternum. Hic enim sunt pauperes omnes, ibi divites, quia hic dederunt sua. Sed quibus est abundantia? *diligentibus te*, non dicit multa dantibus, sed diligentibus. Qui enim in alio amat bonum quod ipse non potest habere, imputatur ei quasi haberet. Unde, si charitas non habet quid det, det calicem aquæ frigidæ (Matth. x), et tantum imputatur ei, quantum Zachæo multa, qui dimidium patrimonii sui donavit pauperibus (Luc. xix.) Quare hoc? ille tam modicum dedit, ille tam multum dedit, et tantum illi imputabatur, tantum plane. Impar enim facultas, sed non impar charitas. Et ideo, o Jerusalem,

VERS. 7. — « Fiat pax in virtute tua, et abundantia in turribus tuis. »

B *Fiat pax in virtute tua*, [Aug.] id est in charitate. Charitas enim est virtus fortis ut mors, cui nil resistit, cum venit; cum regibus et ignibus et aliis possit resisti, quæ et occidit quod sumus, ut aliud simus. Et ideo comparatur morti. Hæc sic occidit, ut vivificet, unde Apostolus: *Vivo ego, jam non ego* (Gal. ii.) Per hanc reguntur infirmi, a firmis, ideo ait, fiat pax in virtute tua et per hanc virtutem et pacem, fiat *abundantia* in numero, et in præmio, in *turribus tuis*, vel in excelsis tuis. Pauci quidem sunt iudices, sed multi ad singulos pertinebunt, quos recipient in æterna tabernacula, et tunc erit abundantia in turribus tuis, Deus autem erit tota abundantia eorum, tam recipientium quam receptorum. Sed, quia charitas est, non nostra, sed quæ aliorum sunt querere: Ideo, cum de charitate diceret, subdit:

VERS. 8. — « Propter fratres meos et proximos meos loquebar pacem de te. »

Propter fratres. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat: Fiat pax, et ego jam loquebar, id est hic prædicabam aliis de te pacem, o Jerusalem, et hoc non propter me, sed *propter fratres meos et proximos meos*, id est, ut fratres et primi vinculo charitatis astringantur.

VERS. 9. — « Propter Domum Domini Dei nostri, quæsi vi bona tibi. »

Propter domum Dei nostri, [Aug., Alcuin.] scilicet non propter me, sed propter Ecclesiam, propter peregrinos ut et ipsi ascendant, *quæsi vi bona tibi*, id est prædicavi de te bona, o tu cælestis Jerusalem, quia domus Dei es, et ita in hoc quod te diligo, Deum diligo. Vel ita lege, ut hic versus sit expositio præcedentis. Quasi dicat: Loquebar pacem de te propter proximos et fratres, scilicet quæsi vi bona tibi propter domum Domini Dei nostri. Sententia horum verborum non mutatur.

COLLATIO IN PSALMUM CXXI: « LETATUS SUM IN HIS QUÆ DICTA SUNT MIHI, » ETC.

VERS. 2. — *Letatus sum in his quæ dicta sunt mihi*. Præterea, Sanctes et Munsterus sic reddunt ut significetur communitas lætantium et dicentium. Septuaginta autem et alii, ut lætitia ostendatur dictorum. Etenim illi hoc modo: *Letatus sum cum dicentibus*, aut *cum his qui dicunt mihi Hieronymus*

autem, *latatus sum eo quod dixerunt mihi*. Diversitas suboritur, ex littera beth, quæ modo notat in modo cum.

VERS. 2. — *In atriis tuis* בִּשְׁעֵי בֵּיתְךָ DISCHCARAHC, hoc est in portis tuis. Septuaginta respexerunt sensum, cum atrium sit prima pars et introitus domus.

VERS. 3. — *Cujus participatio ejus in idipsum*. Præsentis et Sanctes aliam lectionem reddunt satis, ut puto, obscuram; ille, *quæ conjuncta est simul*. Clarius habet Munsterus, *quæ conjuncta est sibi ipsi pariter*. Vel, ut habet Hieronymus, *cujus participatio ejus simul* שְׁכַרְבָּהּ לָהּ יְחַדְדָּהּ CHEUBERAH LAH IACHDAU, quia tamen sancti solent etiam idipsum interpretari de Christo, commodior est, quantum arbitror, nostra lectio.

VERS. 7. — *In virtute tua*. Vertunt, in muris tuis, vel antemuralibus בְּחֵיל בֵּנֵהֶלְעָא BEHELECA. Septuaginta probe figuratam locutionem aperuerunt, etiamsi אֵלִיָּהוּ ALIHAUL, Hebræis significet fortitudinem ac exercitum. Non enim perpetuo metaphoras ad planum convertunt, sicut quod sequitur: *In turribus tuis*, sive, ut alii volunt, *in palatiis tuis* בְּאַרְמוֹנֶיךָ DEARMOT-HAHC.

VERS. 8. — *Pacem de te*. כָּךְ שָׁלוֹם SCHALOM BAC. Hieronymus dicit, *pacem tibi*, plerique, *pacem in te*. Sanctes stat a nobis, *pacem de te*, siquidem hoc vel aliud libere sonat Hebræis.

PSALMUS CXXII.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUUM. »

Ad te levavi Titulus. *Canticum graduum* [Cassiod.]

Quartus gradus est inter quaslibet angustias constanter de Domino præsumere, donec misertus exaudiat. Intentio: Monet ascendere. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo, vox est tribulatorum Deum respicientium, non ad alia patrocina. Secundo precatur misericordiam contra insultantes, ibi, *miserere nostri*, etc., et attende progressum ascendentis, unde gradus cantici dicitur. Qui enim supra ad montes, nunc ad ipsum Deum, quod majus est, oculos levat, dicens: O tu.

VERS. 1. — « Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cælis. »

Qui habitas in cælis, [Aug.] id est in justis, qui propter justitiam cæli dicuntur. Ego affectu dilectionis ascendens *ad te levavi oculos meos*, scilicet oculos fidei et charitatis. Unde se mundat iste, ut cælum fiat. Ascensus ergo est in affectu. Desiderio enim bono levamur ad cælum sicut desiderio malo ad ima præcipitatur, et sicut affectu ascendit aliquis ita et cælum in quo habitat Deus est in justitia, id est per justitiam. Et bene ait: *Levavi oculos ad te*. Quo enim levaret, nisi quo ascendens tendebat? Non se attendit iste ut superbus qui placet sibi, et ideo displicet Deo. Deo placet, cui Deus placet; cui vero Deus placet, ipse sibi displicet. Attende etiam quia cum multi hoc dicant, non pluraliter, sed singulariter, quasi unus homo loquitur dicens: *Ad te levavi*. Per charitatem namque, multi unus homo sunt, qui a finibus terræ clamat, et per eandem Christo unimur, ut cum ipso quasi unus Christus simus, secundum quod ipse dicit in Evangelio: *Nemo ascendit in cælum nisi qui descendit de cælo, Filius hominis qui est in cælis* (Joan. III), descendit quidem caput, ascendit idem cum corpore, scilicet Ecclesia vestitus, quam sibi exhibuit sine macula et ruga (Ephes. V). Solus ergo ascendit, qui nobiscum unus est solus. Unitas enim nos compaginat uni; cum illo ergo ascendit, qui cum illo unus esse voluit per charitatem, nobiscum est in terra, per charitatem cum illo sumus in cælo. Ille deorsum est compassione charitatis, nos sursum spe

B charitatis. Omnes ergo in Christo sumus unus homo, qui non angitur de terrenis ut mali, sed quia peregrinatur et desiderat patriam. Cum ergo singuli dicimus, quia omnes unum sumus in Christo, unus homo illud dicit, ad te levavi, non levavimus, oculos meos qui habitas in cælis. Et quasi aliquis quæreret, quomodo levasti? subdit per simile:

VERS. 2. — « Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum. »

Ecce, [Aug., Cassiod.] *sicut oculi servorum*, qui jubentur cædi, sunt in manibus dominorum suorum, ut jubeant parcere. Servus enim levat oculos in manus Domini quando eget, vel quando vapulat, quia utrumque est in Domini potestate. Et

VERS. 5. — « Sicut oculi ancillæ in manibus domini suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum; donec misereatur nostri. »

Sicut oculi ancillæ sunt in manibus domine suæ, ita oculi nostri, [Cassiod., Aug.] omnium, etiam in prosperis sunt *ad Dominum Deum nostrum*, quare? donec, id est ut *misereatur nostri*, id est liberet ab omni tentatione et opprobrio, quia tota vita super terram tentatio est, tota plagæ. Clamandum est ergo quod sequitur: *Miserere nostri, Domine*. Nota congruam comparisonem, et 279 mysterio servientem. Servus enim est populus fidelis, Dominus, Christus; ancilla, Ecclesia; domina Dei, virtus et Dei sapientia. Etsi jam filii et amici sumus per gratiam; servi tamen sumus per creaturam, quia omnis creatura Deo servit, per manum Domini potestatem accipe, quam boni attendunt qui sentiunt se cædi. Qui enim apponit scientiam, apponit dolorem (Eccle. I). Mali vero perdiderunt sensum doloris, et eo ipso gravius vapulant atque cæduntur. Boni ergo in flagellis manum Domini, id est potestatem attendunt, quoadusque dicat: *Parce*, ex cujus jussione cædimur de paradiso ejecti. [Cassiod.] Dat autem similitudinem de servo et ancilla, et domino et domina, ne femineus debiliior sexus se exceptum putet. Nam et hic per justitiam cæditur, et huic per misericordiam parcitur. Servus ergo qui vapulat, oculis levatis ad Deum erumpit in necessariam vocem, dicens:

PARS. II. VERS. 4. — « Miserere nostri, Domine,

« miserere nostri, quia multum repleti sumus despectione. »

Miserere nostri, Domine, etc. [Cassiod., Aug., Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi precatur misericordiam contra insultantes, dicens: O Domine, miserere nostri. Hæ sunt voces vapulantis: et geminat, miserere nostri. Hoc ideo geminat, quia corpus passionibus, et anima opprobriis laborat, et necesse est ut miserearis, quia multum repleti sumus despectione, id est abundant passionibus, in quibus despecti sumus. Irridetur enim a tenente quod amat, qui sperat non visa, et ei dicitur: Quid credis, insane? vides, quid credis? Reversus est aliquis ab inferis, et retulit tibi, quid ibi agitur? ecce quod ego amo, video et fruor. Deinde exaggerando subdit:

VERS. 5. — « Quia multum repleta est anima nostra; opprobrium abundantibus, et despectio superbis. »

Quia multum repleta est despectione anima nostra. [Cassiod., Aug.] Nulla pars est immunis; deinde a quibus, et quare despiciatur, subdit: opprobrium sumus, quia pauperes abundantibus, scilicet diviti-

bus qui hic felices sunt. Abundantes ergo dicit, qui abundant pecunia, putata justitia et nequitia. Justus autem dicit: *Egenus et pauper sum ergo* (Psal. CVIII, 22). Pauper enim in corpore est infirmo: pauper est in justitia, dum tentationi subest. Et despectio sumus superbis, quia humiles sumus.

COLLATIO IN PSALMUM CXXII: « AD TE LEVAVI OCULOS MEOS, » etc.

VERS. 5. — *Quia multum repleta est anima nostra, opprobrium abundantibus et despectio superbis.* Linguae, quæ gaudent varia casuum terminatione, facile indicant constructionis statum et ordinem, Hebræa autem laborans inopia diversæ inflectionis sæpe relinquit constructionem ambiguum, ut unusquisque quod sibi consequentius videtur transferat. Ideo לַאֲנִי לַאֲנִי, potest esse casus rectus, aut ablativus, id est opprobrium aut opprobrio. Deinde שְׂאֵנִים שְׂאֵנִים, abundantibus vel abundantium. Postea בְּזֵז, despectio vel despectione. Postremo לַאֲנִי לַאֲנִי, superborum aut superbis. Proinde poterat sic uti: *Repleta est anima nostra opprobrio abundantium, et despectione superborum*; quo modo transtulit Hieronymus. Similiter et alii.

PSALMUS CXXIII.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUUM. »

Nisi quia Dominus erat in nobis. Titulus: *Canticum graduum.* [Cassiod., Aug.] Quintus gradus est ut liberati a periculis non sibi, sed Domino tribuant. Et notandum quod aliquando unum, aliquando inducit plures: una tamen est Ecclesia, quia in omnibus membris est unitas, per quam multi homines unus homo sunt. Cantant ergo fideles hoc exsultantes, quia evaserunt. Quod est in spe cantare, si sunt in corpore, vel in re, si jam ex corpore exierunt, omnium tamen simul unus est cantus. Intentio. Monet liberationem nostram Deo ascribere. Modus. [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo, sancti memores quanta evaserunt soli misericordiae ascribunt. Secundo gratias agunt, quod liberati sunt ibi, benedictus. [Aug.] Hi ergo non dicto unde evaserunt, cœperunt sic cantare:

VERS. 1. — « Nisi quia Dominus erat in nobis, dicat nunc Israel, nisi quia Dominus erat in nobis. »

Nisi quia Dominus. [Aug.] Tanta est eorum exultatio, ut antequam exponant pericula, dicant se liberatos, et per quem, sic: *Nisi quia Dominus erat in nobis.* Jam securi hoc dicunt respicientes quæ passi sunt, et quot transilierunt, et quo venerunt. Et hoc est quod dico. *Dicat nunc Israel* quia jam evasit. Hoc, scilicet dicat nisi quia Dominus erat in nobis.

VERS. 2. — « Cum exsurgerent homines in nos, forte vivos deglutissent nos. »

Homines cum exsurgerent, [Aug.] persequendo in nos, in quibus Deus erat. Quid ergo possurt contra Dominum in nobis? nisi, inquam, hoc esset, forte

deglutissent nos vivos, id est scientes malum et tamen facientes, ut qui thurificat sciens idolum nihil esse. Vivunt enim qui sciunt idolum nihil esse. Mortui sunt, qui illud putant aliquid esse. Ergo mortui absorbentur qui putant malum faciendum quod faciunt. Vivi autem, qui quidem sciunt malum esse quod faciunt, sed persecutione superati in societatem transeunt impiorum, et Deo hujus vitæ dulcedinem præferunt, sicut quidam qui timore mortis idolis thurificaverunt. Attende etiam quod Petrus, id est Ecclesia absorbet multos, sed non vivos. Cui dicitur: *Macra et manduca* (Act. x). Nul- lum enim manducat, id est membris inserit, nisi macratum, id est renuntiantem diabolo. Macratur ergo in malo, sed [vivificatur in bono] qui manducatur a Petro. Econtra accidit, quem deglutit diabolus.

VERS. 3. — « Cum irasceretur furor eorum in nos, forsitan aqua absorbuisset nos. »

Cum irasceretur furor eorum. [Aug., Cassiod.] Ut supra vicit linguas dolosas, per verba Dei et exempla de morte vivificatorum, sic, si Dominus adest, vincit jam minantes de quibus ait, et cum furor eorum, qui est sine ratione, quia ira et invidia iudicio carent. Unde Job: *Stultum occidit iracundia, et parvulum invidia* (Job v). *Irasceretur in nos, nisi quia Dominus erat in nobis, forsitan absorbuisset nos aqua,* [Aug.] id est peccator populus, et est a similitudine Egyptiorum dictum, quos aqua maris absorbit. Ac si diceret: Nisi esset Dominus in nobis, moreremur more Egyptiorum, non transiremus exemplo Israelitarum. Sed qualis est ista aqua? torrens est, fluit cum impetu, sed cito transit

VERS. 4. — « Torrentem pertransivit anima no-

«stra; forsitan pertransisset anima nostra aquam intolerabilem.»

Torrentem pertransiit. [Aug.] Quasi dicat: Nisi Dominus esset, aqua absorbuisset nos, sed per Dominum, *anima nostra pertransiit torrentem*, de quo et caput bibit in via (*Psal. cix.*), et transit, non hæsit, quia passus est; sed resurrexit, et ascendit. Per quod et nobis transire dedit. *Forsitan pertransisset*, vel pertransiit, etc.; forsitan ponunt Latini, ut ponunt pro Græco ἀνα dubitationis verbo, quod intelligibilis dicitur putas, pertransiit *anima nostra*. Et est sensus, quasi nos per Dominum pertransivimus. Et forsitan, id est an putas, pertransiit anima nostra *aquam intolerabilem*. Vel, sine substantia, quasi magnitudo periculi vix sinit hoc credi. Aqua autem sine substantia sunt vitia, et peccata, et dulcedo hujus vitæ, quæ inopiam habent, non substantiam; egestatem, et non subsistentiam, quia hæc vere non sunt, sed transeunt omnia sine fructu. Nam et qui peccando lucratur aurum et hujusmodi sine substantia est, quia et hic fidem amittit, et in infernum descendens, hæc non secum portat. Majus ergo amisit, ut minus lucraretur, pecuniam auxit, fidem neglexit, vel exstinxit. Abundat nescio quid in arca, sed multo magis quiddam diminutum est in corde; de arca gaudes, de corde non plangis. [Alcuin.] In hac aqua sine substantia perdidit ille filius junior substantiam quam accepit a patre, et adhæsit uni civium regionis illius, id est diabolo, pascens porcos, id est terrenis et immundis actibus delectatus, desiderans manducare siliquas porcorum, quæ implent ventrem, et non satiant (*Luc. viii.*). Ita et peccata etsi ad horam delectant, veram tamen satietatem non præstant, sed totius boni indigentiam ingerunt. Hæc est ovis errabunda, quam pius pastor in Evangelio legitur quæsiisse relictis nonaginta novem in deserto (*Luc. xv.*); sed, antequam reduceret a longe, est comminatus baculo Moysiæ legis, ut ovicula se errasse cognosceret, et ultra errare pertimesceret, atque per se redire non valens reductorem humiliter expectaret et desideraret: qui eam vivifica baptismi aqua lotam, siccata aqua sine substantia, consortio angelico redderet, prodigum filium necessitate longa confectum ad patrem reducent. Vel ita secundum litteram nostram, forsitan, quasi per Dominum transiit, sed forsitan et si Dominus non esset in nobis, dices tu aliquis, anima nostra pertransisset aquam intolerabilem quod omnino non esset in nobis.

VERS. 5. — «Benedictus Dominus, qui non dedit nos in captione dentibus eorum.»

Benedictus. [Cassiod.] Secunda pars, ubi sancti gratias agunt, quod liberati, et quod laqueus est contritus, quasi et quia transivi. *Benedictus Dominus qui non dedit nos in captione*, vel in venatione, *dentibus eorum*, [Aug., Cassiod.] quasi more ferarum

A sitientium sanguinem nostrum. Dico non dedit, sed potius.

VERS. 6. — «Anima nostra, sicut passer, erepta est de laqueo venantium.»

Anima nostra erepta est, [Aug.] et si corpus passum. *De laqueo*, vel muscipula venantium, quia non capitur dulcedine præsentis vitæ. Unde sequitur occisio. Venantes sunt, persequentes; esca in muscipula, dulcedo hujus vitæ est. Esca ergo in muscipula ponitur, cum per hujus vitæ dulcedinem, in nequitiam trahere contendunt. Dico erepta est anima nostra, quæ prius erat, sicut passer, quia incaute instabilis ceciderat; sed, sicut aliquo faciente strepitum magnum passer volat de muscipula venantium, sic anima nostra, quæ ante vitæ dulcedine tenebatur, Domino faciente maximum strepitum gehennarum, eruta est de muscipula. Vel modo: anima nostra est sicut passer, quia sicut passer vitat laqueum; sic sancti dulcedine hujus vitæ, quæ est quasi laqueus. Et iste

VERS. 7. — «Laqueus contritus est. Et nos liberi sumus.»

Laqueus contritus est, [Aug., Cassiod.] Quia occisus martyribus non restat dulcedo hujus vitæ, qua possint iterum capi; sed ipsi non simul contriti sunt, imo liberati. *Et nos sumus liberati*, qui hæseramus ante in muscipula. Et nota quod ait laqueus contritus est, quasi qui ferreus erat. Non ait ruptus, ut stupa rumpitur: tanta fortitudo mali, tanta potentia liberantis. Quare contritus est laqueus, et nos liberati? quia

VERS. 8. — «Adjutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit cælum et terram.»

Adjutorium nostrum in nomine Domini, [Cassiod.] contra quem nullus prævalet, *qui fecit cælum et terram*, id est omnia cælestia et terrestria.

COLLATIO IN PSALMUM CXXIII: «NISI QUIA DOMINUS ERAT IN NOBIS,» etc.

VERS. 4. — *Torrentem pertransiit anima nostra*, Hieronymus et cæteri, *torrens pertransiit super animam nostram*. «Quod est melius, ait Hieronymus in Commentario istius loci, quod intelligo quantum ad litteram. Siquidem quantum ad sensum attinet, tribulationem quæ per torrentem accipitur pertransiit anima nostra, dum fortiter resistendo vincit, et eadem super animam 280 pertransit, dum affligit quidem, sed non absorbet: quin potius quasi superficialitatenus transcurrendo tangit.»

Aquam intolerabilem. Hieron. *transissent aquæ superbiæ*: et pene ad idem cæteri. Hujusmodi aquæ *superbiæ*, seu, ut vertit Munsterus, *intumescens*, energiam suam retinent in *aqua intolerabili*. Non pigebit addere quid in hoc sit commentatus D. Hieron. Verbum ἀνυπόστατος apud Græcos ambiguum est, et potest sonare quod non subsistat, et quod intolerabile sit, hoc est quod nemo ferre queat. Pro quo et Aquila et Symmachus, et Theodotius, et omnes interpretes pari voce consentiunt, *superbas aquas et arrogantes*, pro ἀνυπόστατους transferentes. Hactenus ille. Hebraice est הַיָּם הַמְּחַמְּדִים HAZZEDONIM.

PSALMUS CXXIV.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

Qui confidunt in Domino. Titulus : *Canticum graduum.* [Cassiod., Aug.] Sextus gradus est confidentia fidelissimi Christiani, solidissimis montibus comparata, quam habet in Domino, ne zelet felices in hoc sæculo, ut eos imitemur. Hic namque psalmus docet non intendere in prosperantes in hoc sæculo : de qua prosperitate, superbia evenit, ut se præferant omnibus hominibus per superbiam, quibus sunt inferiores per iniquitatem. Inde etiam cor durum fit contra imbrem gratiæ Dei, ne fructum ferat : quos attendentes infirmi nutant, qualiter supra infirmi cujusdam pacem peccatorum videntis, moti pedes leguntur; sed credendum est sapientiæ Dei, quod omnia bene facit, etsi non videamus quomodo. Et ita erit rectum cor, ut confidamus in Domino, et non movebuntur pedes nostri. Intentio. Monet confidere in Domino. Modus. [Cassiod.] Bipartitus est. Primo asserit non posse moveri eum, qui confidentiam in Dei virtute ponit. Secundo precatur ut bonis prosperitas, malis veniat vindicta, ibi *Benefac.* Ostendens ergo fidentem in Deo non posse moveri, ait :

VERS. 1. — « Qui confidunt in Domino sicut mons Sion; non commovebitur in æternum, qui habitat in Jerusalem. »

Qui confidunt in Domino. [Aug., Cassiod.] Et qui sunt isti? *Qui habitat in Jerusalem*, spirituali, id est in Ecclesia Christi, non commovebuntur, alia littera, in æternum. Terrenæ Jerusalem cives, sæpe sunt captivati; non spiritualis, quæ sursum est. Non commovebuntur dico, sicut mons Sion non commovebitur in æternum, id est Christus in quo fundata est Ecclesia. Mons enim ille in fine sæculi movebitur. Vel ita secundum aliam litteram : *Qui confidit in Domino*, est, sicut mons Sion, id est illi solidissimo monti comparabilis est. Et, qui habitat in Jerusalem, non commovebitur in æternum, [Aug.] sicut passer, qui instabilis est, et cito volat hinc inde. [Cassiod.] Vel secundum litteram nostram, ut partim pluraliter, partim singulariter, legatur sic : Qui confidunt in Domino sunt sicut montes Sion, ad litteram, id est illi monti comparabiles. Non commovebitur in æternum qui habitat in Jerusalem. Prius dicit, confidunt, pluraliter; post, non commovebitur, singulariter : quia numerosa est unitas hujus populi, quia et multi sunt, et unum sunt. [Aug.] Deinde qualis est ista Jerusalem breviter describit, subdens :

VERS. 2. — « Montes in circuitu ejus : et Dominus in circuitu populi sui, ex hoc nunc et usque in sæculum. »

Montes in circuitu ejus. [Aug.] Quasi dicat : Non commovebitur qui habitat in Jerusalem, quia montes, id est angeli, prophetæ, et angeli sunt, in circuitu ejus, quasi murus, et antemurale, sed ne in montibus re-

A maneas, addit : *Et Dominus*, qui habitat in montibus, est in circuitu populi sui, ne ergo spes sit in montibus, sed in vertice montium. Unde Isaias : *Erit in novissimis diebus, mons domus Domini in vertice montium* (Isa. 11). Hic ergo mons, magnus est, in circuitu populi sui, ex hoc nunc et usque in sæculum. Quos enim assumit ut sint populus suus, constringit in unum vinculo charitatis et pacis, ut in æternum non moveantur. Et vere non commovebuntur.

VERS. 3. — « Quia non derelinquet Dominus virgam peccatorum super sortem justorum, ut non extendant justi ad iniquitatem manus suas. »

Quia non relinquet dominus virgam peccatorum super sortem justorum, [Alcuin, Cassiod., Aug.] id est super justos sorte electos, vel qui sunt sors et hæreditas Dei. Super hos, non relinquet Dominus virgam, id est dominium, peccatorum. Dominantur enim aliquando propter disciplinam bonorum; sed semper non erit hoc, ut hic aperte dicit Propheta. Et quare non relinquit? *Ut non extendant justi ad iniquitatem manus suas.* Intelligentes hoc pondus tribulationum ad tempus esse; et ideo patienter ferant. Si enim sic semper esse videretur, desererent justitiam; sed ideo non deficiunt, quia sciunt tempus futurum quo Christus in claritate sua apparens, congregabit ante se omnes gentes, et dividet eas, sicut pastor dividit hædos ab ovibus; ovesque ponet a dextris, hædos autem a sinistris (Matth., xxv).

PARS. II. VERS. 4. — « Benefac, Domine, bonis et rectis corde. »

Benefac, Domine. [Cassiod., Hier., Aug.] Secunda pars, ubi, confirmato populo, precatur quod scit futurum, scilicet ut bonis prosperitas, malis vindicta veniat. Quasi dicat : Et quia sic placet eis Deus per omnia, *benefac, Domine, rectis opere, et rectis corde*, qui nolunt perire, sed sequi.

VERS. 5. — « Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem; pax super Israel. »

Declinantes autem, a jussis Dei qui scandalizantur in viis Domini, adducet Dominus cum operantibus iniquitatem, [Aug., Cassiod.] quorum facta imitati sunt, quorum præsentis lætitiæ amaverunt. Adducet dico, in obligationes culpæ et pœnæ. Iniquitas enim obligat eos malis, nec sinit eos liberos. Ecce pari sententia pereunt, qui declinant jussa principis, et qui eos operari velle mala contendunt, id est deficientes cum cogentibus deficere. [Aug.] Sed quid erit rectis corde? ecce, *pax erit super Israel* uno verbo omnia bona dicit. Uno enim nomine quod est pax, patria hæreditas dicitur, quæ est Christus. Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. 11), qui pacem super pacem dabit nobis.

COLLATIO IN PSALMUM CXXIV: « QUI CONFIDUNT IN DOMINO, » etc.

VERS. 1. — « Hebræi finiunt primum versum in eo quod est: *Qui habitat*, ac mox exordiantur alterum versum: *Jerusalem montes*, etc. Hieronymus sic vertit: *Qui confidunt in Domino quasi mons Sion immobilis, in æternum habitabilis*: nec respexit verborum regulas. Munsterus cum eo quod admisit, satis apertum reddidit sensum: *Qui confidunt in*

Domino, immobiles erunt sicut mons Sion, qui non nutat, sed stat in sæculum. Frequentius dictum est LXX passim, distinguentes sententiarum ordinem, versuum periodos secus assignare quam in Hebræo, ubi metricæ scripti sunt. Et si verbum verbo reddens hunc versiculum vix posset intelligi בְּיָמֵינוּ הַבְּתוֹמִים הַבְּתוֹמִים חָדָר צִיּוֹן לֹא יִרָחַץ לְעַלְמָא נְהָר תְּצִיּוֹן לֹא יִיָּמֹת לְעֹלָמָא יִשְׁכַּח. HADOTENIM BADONAI KEHAR TZION LO IIMNOT LEOLAM IESCHER.

PSALMUS CXXV.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUM. »

In convertendo Dominus. Titulus: *Canticum graduum*. [Cassiod., Alcuin.] Septimus iste gradus, in figura Veteris Testamenti, quod per septenarium significatur, per venturum Christum reversionem fidelium de captivitate vitiorum, quæ Babylonia prophetat: pro qua reversione, jam consolatio est, et seminatio est in operibus misericordiæ, ut plus metatur. [Hilar., Aug., Cassiod.] Et loquitur hic Propheta de illa reversione, velut præterita, cum tamen esset adhuc futura prophetali certitudine, in persona eorum qui fuerunt vel sunt redempti sanguine Christi, et conversi a captivitate spirituali, secundum mentem quia serviunt legi Dei, qui hæc cantant dum peregrini et gementes sunt in via, redemptionem corporis expectantes. Ex parte ergo jam sunt redempti, et ex parte adhuc redimendi. Intentio: Monet ad gaudium pro spirituali liberatione. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo magnitudo facti cum magnitudine gaudii ostenditur. Secundo precatur conversionem a captivitate, quia adhuc futura, ibi, *convertere, Domine*. In persona ergo redemptorum quasi redeuntium de Babylonia, ait:

VERS. 1. — « In convertendo Dominus captivitatem Sion facti sumus sicut consolati. »

In convertendo captivitatem Sion, [Aug.] ut redeuntium de Babylonia, quam conversionem Dominus fecit, facti sumus, etc. Vel secundum aliam litteram: Cum converterit Dominus captivitatem Sion, quæ eadem est et Jerusalem, quæ in angelis est æterna, in hominibus captiva, facti sumus sicut consolati, etsi nondum securi, id est gavisi sumus, tanquam consolationem accipientes. Consolatio non est nisi miserorum; gemimus in re, consolamur in spe; cum transierit res, de gemitu gaudium veniet æternum, ubi non erit necessaria consolatio, quia miseria nulla sauciabimur. Et nota quod non ait, consolati, sed sicut consolati, per quod videtur non esse vera consolatio, sed quadam similitudo consolationis. Sed sciendum quia sicut non semper ad similitudinem ponitur, sed ad proprietatem exprimendam refertur, ut hic ad proprietatem relatum est, et exempla de communi locutione hominum danda sunt, ut facile intelligamus quando Dominus, sicut vixit Pater, ita et Filius, ad similitudinem refertur. Item, cum Dominus, sicut pecus moritur, ita moritur homo, ad similitudinem dicitur, ad proprietatem refertur, ut cum dicitur, fecit sicut

justus in quo non justus negatur, sed quod vere non ostenditur: quæ sit ejus proprietas monstratur, ita facti sunt isti sicut consolati, id est gavisi sunt, ut consolationem animæ accipientes, in resurrectionem Christi qui præcessit ut nos sequamur: per cujus resurrectionem nostram speramus. Attende etiam quod ait per præteritum, cum converterit, quasi enim de præterito loquens, futura prænuntiat.

VERS. 2. — « Tunc repletum est gaudio os nostrum: et lingua nostra exultatione. »

Tunc repletum est. [Aug.] Quasi dicat: Dominus convertit, et tunc in illa conversione, os nostrum repletum est gaudio, non mundi, sed redemptionis, quod in spe gaudet. Os accipitur cordis arcanum hic, hoc est os cordis, unde procedit bonum vel malum, quod nos mundat vel coinquinat. De quo in Evangelio Dominus dicit: *Quod procedit de ore, inquinat hominem* (Matth. xv): non de ore carnis, sed de ore cordis. Non enim si nominas furta et alia mala, immundus es, sed dum cogitas, etiamsi sileas. Et ne quis illud acciperet de ore corporis, ibidem Dominus quasi exponendo 281 subjunxit: *De corde exeunt cogitationes malæ* (ibid.) [Cassiod., Aug.] Os ergo cordis est, ubi gaudia primum concipiuntur, quæ post officio linguæ erumpunt. Et lingua nostra, scilicet corporis, repleta est exultatione, vel potius de lingua interiori, quæ intus clamat ad Dominum, accipiendum est, qua Moses tacens clamabat (Exod. xiv); et Susanna (Dan. xiii). Vel secundum pro eodem accipitur, os et lingua, et ut figura præteriti futura se cogitare ostendat, ait

VERS. 3. — « Tunc dicent inter gentes: Magnificavit Dominus facere cum eis. »

Tunc dicent. [Aug., Cassiod.] Quod jam de futuro est. Unde etiam et post, ut hæc fiant, orat cum ait: *Converte, Domine, captivitatem nostram*. Quasi dicat: Quando fiet conversio, tunc dicent inter gentes: Hoc fit cum de toto orbe ad Ecclesiam curritur. Non ait: Dicent gentes, quia non omnes credent, sed aliqui inter omnes. Quid dicent? *Magnificavit Dominus facere cum eis fidelibus*. Hoc ideo dicunt, quia vident eos etiam virtutes operari, et est firmum testimonium ab adversario. Ita dicent. Et vere

VERS. 4. — « Magnificavit Dominus facere nobiscum; cum; facti sumus letantes. »

Magnificavit Dominus facere nobiscum. [Aug.] Nos nobis malefecimus, qui sub peccato nos vendidimus.

Unde Redemptor nos liberans benefecit. Hoc ideo dicit, ne dubites de verbis gentium. Dico quod Dominus benefecit. Unde: *Facti sumus letantes*, qui prius eramus captivi.

PARS. II. VERS. 5. — « Convertite, Domine, captivitatem nostram: sicut torrens in austro. »

Convertite, Domine. [Cassiod. Aug.] Secunda pars, ubi precatur conversionem, quia futura erat, in qua fieret seminatio spe gaudii. Adventus namque Domini redemptione superius prædicta, dimitti peccata sua iterum precantur, in generali remissione gaudent, et sibi veniam precantur. Quasi dicat: Dominus solvet captivitatem, et misso redemptore, o Domine, *convertite captivitatem nostram*, qua captivi sub diabolo tenemur. Captivitas enim nulla in diebus David facta est, sed sub diabolo mundus captivus erat. Convertite dico, *sicut torrens convertitur in austro*, id est austro flante, qui est calidus ventus, quo solvuntur torrentes, ut currant, per quem significatur Spiritus sanctus, sicut per aquilonem frigidum ventum diabolus. Unde in Canticis: *Surge, aquilo, et veni, auster, et perfla hortum sponsæ, ut fluant aromata illius* (Cant. iv). Ideoque Scriptura monens de bonis operibus, ait in libro Jesu filii Sirac: *Sicut glacies in sereno, ita solvuntur peccata tua* (Eccli. iii). Peccata enim ligant nos, ne bene operemur, vel ad patriam curramus, ut frigus vel glacies aquam ne currat. Quando autem fiat calidus ventus auster, liquescit glacies, implentur torrentes: sic flante Spiritu sancto, solvimur a peccatis, et currimus ad patriam, in quo cursu labor est. Sed non ideo desistendum, quia

VERS. 6. — « Qui seminant in lacrymis; in exultatione metent. »

Qui seminant in lacrymis, [Aug.] id est in hac vita plena lacrymis, *in exultatione metent* fructum æternæ beatitudinis, quem colligunt ex his que seminant, sed quid seminant? opera bona, opera misericordiæ, ad quæ sufficit voluntas, si desit facultas. Noli ergo esse tristis, si est tibi bona voluntas, unde metitur pax. Num enim dicitur pax in terra esse divitibus? non, sed solis hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii). Hanc habuit Zachæus, et in hac seminavit, non minus quam in opere, qui Deum gaudens hospitio suscepit, et dimidium patrimonii sui pauperibus daturum se promisit, dicens: *Dimidium bonorum meorum, Domine, do pauperibus, et si quem defraudavi, reddo quadruplum* (Luc. xix). Ad hoc retinuit dimidium, non ut haberet quod possideret, sed ut haberet unde redderet debita (Matth. xviii). Magna voluntas multum seminavit. In hac etiam voluntate illa vidua quæ duo minuta misit (Luc. xxi), non parum seminavit, imo tantum quantum Zachæus. Minores ferebat facultates, sed parem habebat voluntatem. Si attendas quid dederunt, diversa invenies; si attendas unde dederunt, paria invenies. Sed est et aliud vilis, quo seminato metitur illa messis, scilicet calix aquæ frigida. Unde Dominus: *Qui dederit calicem aquæ frigida,*

A non perdet mercedem (Matth. x). Si ergo ille qui illud habet, det illi qui non habet, tantum dedit, si de plena charitate dedit, quantum illa vidua in duobus minutis, et quantum Zachæus in dimidio rerum suarum. Quod si nec homo aliquis habet, securus tamen sit, si adsit voluntas. Tantum illud timeat, ne habeat et non faciat. Si enim habet et non facit, intus gelavit, quia voluntas frigida est, nec seminat ille in lacrymis. Et ideo non metet in exultatione. [Cassiod.] Et nota quod ait, *seminant in lacrymis*. Spiritualis enim seminatio semper fit in lacrymis. Unde: *Beati qui lugent* (Matth. v). Qui vero seminant in carne, cum lætitia seminant; sed post sequetur fletus, quia *extrema gaudii luctus occupat* (Prov. xiv).

B VERS. 7. — « Euntes ibant, et flebant; mittentes semina sua. »

Euntes ibant. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Et quia qui seminant in lacrymis metent. Ideo etsi cum fletu seminant, tamen exsultabunt. Et hoc est quod ait: Hi tales qui seminant in lacrymis, *euntes ibant*, propectu melioris vitæ, *et flebant*, quia miseri erant inter miseros. Melius est enim ut nullus sit miser, quam ut tu facias misericordiam. Qui enim ut faciat misericordiam optat esse miseros, crudellem habet misericordiam, sicut crudelis est medicus, qui, ut exerceat artem suam, optat multos ægros. Ibant dico, et flebant, *mittentes semina*. Quasi dicat: Ante se præmittentes in illo sæculo futuro. Semina, scilicet misericordiam et bona opera, hinc ascenditur. [Cassiod.] Semina dico, *sua*; scilicet non de rapina, sed de proprio labore facta. Isti in via flebant,

VERS. 8. — « Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos. »

Venientes autem ad iudicium, [Cassiod., Aug.] quod erit commune omnium, *venient cum exultatione*, et hoc tantum bonorum, quod ad gaudium non nisi boni venient. Venient dico, *portantes manipulos suos*, fructum seminis, scilicet coronam gaudiorum et exultationis. Tunc erit triumphus lætantium. Et ipsi morti insultantium, in qua hic gemebatur.

COLLATIO IN PSALMUM CXXV: « IN CONVERTENDO DOMINUS CAPTIVITATEM SION. » etc.

VERS. 1. — *In convertendo Dominus*. Hebraismus est, בִּשְׁבוּרֵי בִּשְׁבוּרֵי BESCHUB. Similiter et Græcanica locutio, quanquam Græce est, ἐν τῷ ἐπιστρέφειν Κύριον.

Sicut consolati. D. Hieronymus, et omnes alii, *sicut somniant*. עֲלֵמִים HOLEMIM, a radice חָלַם HALAM, quæ etiam interdum pinguescere significat, ut satis congruat consolationi, quanquam somnium probe innuat quietem consolationis. Unde translator ad Campensem dixit, *quieti restituti sumus*; et Chaldaeus, *erimus veluti infirmi qui convalescunt*. Cæterum D. Hieronymus in Commentariis, hunc locum conciliat, dicens: *Pro consolati*, omnes pariter editiones *somniantes* transtulerunt. Et pulchre *somniantes*, nondum est enim plena lætitia in captivitate constitutis.

VERS. 5. — *Sicut torrens in austro*. Sanctes, *sicut torrens in arido*. Consentit Nebiensis, quod idem valet. Etenim נֶגֶב NEGB, significat meridiem,

sive austrum ventum calidum. Alii ferme transferunt, sicut *torrentes* aut *vivos*, sub accusandi casu. Utrumque fuerit aliquid commodum subaudiendum est. *Converte captivitatem nostram sicut torrens aut*

A torrentes in austro. Hinc Chaldaeus paraphrastes, Converte, Deus, captivitatem, sicut convertitur terra, quando abundant fluentia aquarum, tempore siccitatis.

PSALMUS CXXVI.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM SALOMONIS. »

Nisi Dominus aedificaverit domum. Titulus : *Canticum graduum Salomonis.* [Aug.] Iste est octavus gradus in figura Novi Testamenti, quod octonario numero signatur, ubi agitur de aedificatione domus Dei, id est Ecclesiae per verum Salomonem facta, id est per Christum, qui est verus pacificus, qui fecit utraque unum (*Ephes. ii*), et in se lapide angulari Ecclesiam de duobus parietibus Judaeorum et gentilium construxit. In cujus rei significatione, Salomon templum aedificavit (*III Reg. vi*). Unde congrue hic additur, praeter solitum *Salomonis*, quia is aedificavit templum in figura veri pacifici, scilicet Christi qui aedificat Ecclesiam, ut dictum est, de duobus parietibus. Ne ergo acciperes illum Salomonem, ideo Psalmus ait : *Nisi Dominus aedificaverit domum* (*Psal. cxxvi*). In hoc spes ponenda, non in ullo hominum, quia et ille Salomon cecidit, qui templum aedificaverat. Ille enim Salomon vehemens amator fuit mulierum, et usque adeo laqueus fuit illi illa cupiditas, ut idolis a mulieribus sacrificare cogeretur (*III Reg. xi*). Et est sensus tituli; hic est *Canticum graduum Salomonis*, id est laetitia de ascensu, scilicet de aedificatione et propectu Ecclesiae, quam Christus aedificavit.

Intentio : Monet ascendere. Modus : [Cassiod.] Bipartitus est psalmus. Primo dicit quomodo ascendentes se habere debeant, id est ut discant, quod aedificatio non nisi a Deo est, et exaltatio in futuro non est nisi post humiliationem. Secundo dicit quae sit hereditas, et quomodo collecta, ibi, *ecce hereditas*. No quis ergo alium aedificatorem acciperet, nisi Dominum, ait :

VERS. 1. — « Nisi Dominus aedificaverit domum; » in vanum laboraverunt qui aedificant eam. »

Nisi Dominus. [Hilar.] Quasi dicat : Jam venit Jesus, jam de captivitate nos reduxit, jam civitas aedificatur Jerusalem; sed discant ascendentes, quod aedificatio et custodia non est nisi a Deo, et exaltatio in futuro non erit nisi post humiliationem. *Etsi enim laeti de gratia Novi Testamenti, tamen in tanto munere non est praesumendum alicui, quia nisi Dominus, id est Christus, aedificaverit domum, in vanum laboraverunt, etc.* [Aug.] Dominus Christus aedificat sine cooperante interiori, frustra laborant praedicatores foris loquentes tanquam ministri aedificationis, et custodes aedificatorum. Domus est populus civitas Dei : ad hanc ascendit omnis qui proficit; cadit ab hac omnis qui deficit, amando Deum ascendis, amando saeculum cadis. [Cassiod.] Sunt enim ista cantica amantium, et quodam desiderio sancto flagrantium. Nisi, ergo, Dominus aedi-

ficaverit, hanc domum, in vanum laboraverunt qui aedificant eam, quia neque qui plantat aliquid est, neque qui rigat; sed qui incrementum dat Deus (*I Cor. iii*). [Aug.] Omnes autem in hac aedificatione laborant, qui in Ecclesia praedicant verbum Dei, ministri sacramentorum Dei. Postquam egit de aedificatione, subdit de custodia, dicens :

VERS. 2. — « Nisi Dominus custodierit civitatem, » frustra vigilat qui custodit eam. »

Nisi Dominus custodierit civitatem, frustra vigilat qui custodit eam. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Ecce de domo transit ad civitatem, quae plures habet domos, ut nec in singulis, nec in munita collectione sit praesumptio, et quamvis domus et civitas secundum metaphoram, quae de diversis inducitur, sint diversa, una tamen est Ecclesia, quam utraque significant. Deinde ne aliqui velint exaltari, ante humiliationem conversus ad illos, ait :

VERS. 3. — « Vanum est vobis ante lucem surgere : » **282** surgite postquam sederitis, qui manducatis panem doloris. »

Vanum est; [aug.] quasi dicat : Vanus est labor et custodia civitatis, nisi Dominus operetur, et etiam *vanum est vobis surgere ante lucem* id est Christum. Surgere est exaltari et securos esse, quasi dicat : Vanum est vobis, si surgitis antequam lux surgat. Lux Christus est, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (*Joan. i*). Post quem surgendum est non ante, ut ille facit qui se ei praeposit, volens hic esse altus, ut ille humilis fuit, ut filii Zebedaei voluerunt : qui antequam humiliarentur secundum passionem Christi, sibi loca eligebant, ubi sederent in regno Dei, unus ad dexteram, alius ad sinistram (*Matth. xx*). Ante lucem volebant isti surgere, sed resurrectio, id est exsultatio, sequitur sessionem, id est humiliationem, ut lux nostra sit Christus. Post mortem surrexit alius. Ideoque subdit : *Surgite autem postquam sederitis*, scilicet peracta sessione, id est post humiliationem. Dico, postquam sederitis, non dico sedere ad judicandum vel gaudendum, sed ad humiliandum. Unde subdit, *qui manducatis panem doloris*. Sessio enim aliquando humilitatem significat, aliquando honorem judicandi. Hic autem humiliationem designat, quod ostenditur per hoc quod ait, qui manducatis panem doloris. Manducat panem doloris, qui gemit in hac peregrinatione, qui in valle plorationis de afflictione se reficit, dicens : *Factae sunt mihi lacrymae meae panes die ac nocte* (*Psal. xli*). Et quasi quis diceret. Modo sedere jubemur, modo surgere promittitur nobis; sed quando hoc erit? subdit :

VERS. 4. — « Cum dederit dilectis suis somnum. »

Cum dederit somnum. (Aug.) id est mortem temporalem, in qua est secunda pausatio. Dederit, dico, dilectis suis. Post mortem enim surgent dilecti. Dominus enim post mortem exaltatus est. Ergo et tuam exaltationem post mortem spera. Sede ergo prius, et sic surges.

PARS II. VERS. 5. — « Ecce hæreditas Domini, filii, et merces fructus ventris. »

Ecce hæreditas Domini. [Cassiod., Aug.] Secundo dicit quæ sit hæreditas, et quomodo collecta. Quasi dicat : Dilecti post somnum surgent. Et qui sunt dilecti ? Filii : qui filii ? qui sunt fructus ventris. Et istis quid erit ? Ecce his erit tunc hæreditas Domini. Quæ est illa hæreditas ? ecce, merces, id est vita æterna. Attende quod ait, fructus ventris. Non omnes filii Ecclesiæ, quæ quasi quædam mulier, in dolore parturit, sunt fructus ventris, sed soli boni. Venter enim Ecclesiæ, ut Eva, in dolore parturit filios bonos et malos, ut Rebecca geminos inter se dissidentes utero gestabat (Gen. xxv), quos cum partus apparuisset, discernit et dilexit Jacob. Ita et Ecclesia in cuius figura dictum est : *In dolore paries filios* (Gen. iii), bonos parit et malos. Unde Apostolus : *Filioli mei, quos iterum parturio* (Gal. 4). Boni vero sunt fructus ventris, ut Jacob dilectus matri, horum est merces, surgere post sessionem; lætari post panem doloris. Modo ergo dolor et gemitus est eis; sed in resurrectione hæreditas tunc apparebit partus Ecclesiæ, tunc videbitur qui sint, sed per quid acquisiti sunt hi filii ? per sagittas, quia

VERS. 6. — « Sicut sagittæ in manu potentis : ita et filii excussorum. »

Sicut sagittæ in manu, etc. [Hilar., Cassiod.] Vel ita, ecce hæreditas. Quasi dicat : Qui sunt dilecti ? Ecce hæreditas Domini, scilicet filii, renati ex aqua et Spiritu sancto, isti sunt hæreditas. Qui tales sunt, merces fructus ventris, id est sunt merces reddita homini Christo, qui est fructus uteri virginalis, qui eos acquisivit per obedientiam passionis. Unde : *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem* (Psal. ii). [Aug.]. Et nota quod secundum hanc lectionem est hic psalmi partitio. *Sicut sagittæ.* Quasi dicat : Sed unde facta est tanta hæreditas ? per sagittas, quia sagittæ in manu potentis, sunt excussæ, id est apostoli excussi per manum Christi, usque ad fines terræ ierunt, quia potens Dominus, dum fortiter de arcu sacræ Scripturæ sagittas excussit, usque ad fines terræ pervenerunt illæ excussæ. Apostoli autem dicuntur sagittæ, quia sunt missi a Domino, velut sagittæ celeriter omnia transeuntes, et sine errore ferientes. Sic sunt autem et filii excussorum excussi, quomodo et illæ excussæ. Ita et filii. Quasi dicat : Et, sicut sagittæ in manu potentis sunt excussæ, ita filii excussorum, id est apostolorum, sunt excussi, id est missi, et sic acquisita est hæreditas. Dicuntur ergo apostoli, quia missi a simili sagittarum. Vel excussi dicuntur apostoli quia ipsi sunt, quibus dictum est a Domino : *Cum erieritis de civitate in qua non audierint vos,*

A excutite pulverem de pedibus vestris (Matth. x). Sed dicit aliquis quod propter hoc videntur dicendi excutientes, non excussi, et secundum hoc melius deberent dici filii excutientium quam filii excussorum. Ad quod respondemus, quod propter hoc bene possunt dici excutientes. Verum et quod excutitur, ut pulvis, excussum dicitur, et unde excutitur aliquid ut vestis, et secundum hoc bene dicuntur apostoli excussi. Vel potius alia sententia est hic, quam prætermittere minime debemus. Ideo enim forte obscurius positum est, ut multos intellectus generet, et discedant ditiores homines, quia clausum invenerunt, quod multis modis aperiretur, quam si uno modo apertum invenirent. Sciendum ergo filios excussorum dictos esse apostolos filios, prophetarum, qui dicuntur excussi. Excuti enim aliquid dicitur, ut sacculus, ut exeat quod intus latebat clausum. Prophetæ ergo clausa continent sacramenta, excussi sunt a prædicatoribus, accedente eorum diligentia et Domino apertiente, et quæ abscondita erant, prodierunt aperta sicut illud Isaïæ. Obscurum erat : *Cognovit bos possessorem suum, et asinus præsepe domini sui ; Israel autem me non cognovit* (Isa. i). Hoc involutum aliquis prædicator excutens dixit : Venit bos trituranus de gente Judæorum, quia inde trituranus apostoli ; omnis enim qui prædicat verbum Dei, monet, objurgat, terret, triturat aream, bovis implet officium. Asinus vero est populus veniens de gentibus, ut insidat ei Christus, significatus in Evangelio per pullum asinæ, cui nullus insederat (Matth. xxi), quia ad eum nec lex missa, nec propheta. Utrique populo Christus est in præsepi, utrique cibus est in altari. Ecce qualiter illud involutum excussum est. Ideoque prophetæ dicuntur excussi, quibus excussis generati sunt apostoli. Vel ita, apostoli sunt excussorum filii qui a manu Dei sunt missi, usque ad fines terræ. Et est sensus litteræ. Quasi dicat : quomodo collecti sunt filii ? ecce, quia, sicut sagittæ sunt in manu aliqujus potentis hominis, ut eas mittat ad feriendum, ita filii excussorum, id est apostoli, filii prophetarum sunt missi a manu Dei. Et,

VERS. 7. — « Beatus vir qui implevit desiderium suum ex ipsis ; non confundetur cum loquetur inimicis suis in porta. »

Beatus vir est ille qui implevit desiderium suum ex ipsis prædicatoribus, [Aug.] quod facit qui non amat sæculum. Qui enim desiderio sæculi plenus est, non est quo intret, quod illi prædicaverunt. Funde ergo quod portas, et sic fies capax ad id quod non habes. Et vere beatus est qui implet, quia non confundetur cum loquetur in porta, id est in Christo, inimicis suis quia non erubescit qui in Christo loquitur, et ejus honorem quærit, non suum. Vel non confundetur cum loquetur inimicis suis in porta, id est in communi, ut omnes noverint quid loquatur.

COLLATIO IN PSALMUM CXXVI : « NISI DOMINUS EDIFICAVIT DOMUM, » etc.

VERS. 3. — *Vanum est vobis ante lucem surgere ;*

surgite postquam sederitis. In D. Hier. non est, *surgite*: *Frustra est vobis de mane consurgere, postquam sederitis.* Pratensis, aliter, *vanum est vobis diluculo provenientibus surgere, retardantibus sedere.* Et ad consimilem modum pene ceteri. Translator tamen ad Campensem, quasi accedit ad D. Hier. *Frustraneum est si postquam quieveritis quam maturime surgatis.* Porro in Hebræo est una particula, quæ per se significat *mane surgere*, ac mox sequitur altera significans simpliciter *surgere* *וַיִּשְׁכַּבְתִּי מִשְׁכַּבִּי מִשְׁכַּבִּי* MAS-CAIME quæ, quod est *ad verbum mane surgentes, surgere.* LXX sensum tenuerunt. Deinde, *postquam sederitis*, non est ab Hebræo. alienum *וַיִּשְׁכַּבְתִּי* MEAHARE SCHREBET. Quasi dicat: a post sedere, quam locutionem non agnoscit latina consuetudo.

Panem doloris D. Hiero. ad Marcellam, de hoc loco disceptat in hæc verba: *Inveni pro pane doloris*, scriptum *לֶחֶם הַעֲלָוִים* LEHEM HAATZABIM, quod Aquila interpretatus est, *ἀπὸν δυνάμειον*, id est *panem elaborationum.* Symmachus, *ἀπὸν μακροθυμίας*, quod exponunt *panem ærumnosum.* Quinta editio et Theodotus, qui in cæteris cum LXX translatoribus facit, *panem idolorum.* Sexta, *ἰδωτός*, id est erroris. Nec mirandum est de Aquila, si *δυνάμειον*, pro *idolis* ponat, cum opera manuum hominis sint, et propheticæ populus arguatur ad templum diluculo frustra consurgere, et post quietem ad sanctuarium festinare cum idola Dei honore venerentur, secundum quod Ezechiel scripsit in ipso templo, sacrificare idolis sacerdotibus. Ut autem plenius adducaris pro *dolore* in Hebr. *idola* posita, hoc ipsum verbum, hoc est *עֲלָוִים* ATZABIM etiam in CII psalmo scriptum est. LXX quoque *idola* transtulerunt. Nam et in eo loco ubi legimus, *idola gentium argentum et aurum, opera manuum hominum*, in Hebr. habetur, *עֲלָוִים* ATZABEHIM, quod Aquila interpretatur *elaborationes eorum.* Unde cum ita veritas se habeat, non frustra quidam *laboris panem*, aut hereticorum intelligunt sacramenta, aut vitæ istius miserabilis et ærumnosæ interpretantur laborem, apud quam in sudore faciei comedimus panem

A nostrum, et inter spinas et tribulos, brevis vitæ aliena nascuntur (*Gen. iii*).

VERS. 4. — *Mercès fructus ventris.* Ex Hebr. videtur quod fructus sit nominandi casus, eo quod scribitur *פֶּרִי שָׂרָה* SACAR PERI. Alioquin, juxta hebraismi proprietatem, dicendum foret *פֶּרִי שָׂרָה* SECAR, ut esset in statu constructionis. In Græco tamen manifeste est casus paternus, quomodo etiam interpretatur August. *ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς τῆς γαστρός.* Igitur juxta rectum casum, Christus fructus ventris, est merces filiorum, qui dilecti sunt hæreditas Domini. Juxta vero possessivum, mater Ecclesia parturit filios ventre charitatis et fidei, ac merces hujus fructus ventris, erunt filii in resurrectione partulari.

VERS. 5. *Ita filii excussorum.* Hier. et pene ceteri, filii juventutis aut adolescentiæ. Cæterum *בְּנֵי נֶאֱרָה*, significat *excutere.* Hinc passivum *נֶעֱרִים* NEURIM, id est *excussi.* Est præterea quandoque nomen *adolescentiam* sonans, quomodo acceperunt alii interpretes. *Excussos* autem D. Hier. ad Marcellam attestatur LXX transtulisse pro *juvenibus*, ut intelligamus robustos, vegetos, ac expeditos. Et in corroboracionem ejus adducit Neem. cap. iv, ubi legimus: *Media pars juvenum eorum faciebat opus, et media pars parata erat ad bellum, et lanceæ et scuta, et arcus, et lorice.* LXX dixerunt, *Medii excussorum faciebant opus, et medii eorum, habebant hastas et scuta, et arcus et thoraces.* Alteram quoque translationem prosecutus est, ut intelligas adolescentiæ populos, Christianos exacti sensus.

VERS. 7. — *Desiderium suum.* Omnes alii habent pharetram suam, ex Hebr. *תֵּשֶׁבַע אֲשַׁכְּפָתוֹ*. Sed LXX per metaphoram intellexerunt reconditum gaudium, speique plenitudinem, qua homo spiritu intentus, quasi sagitta directa cœlestia penetret. Nostra etenim conversatio in cœlis est. (Philip. iii). Car vero in Hebr. pro desiderio *pharetra* posita sit, explicat D. Hieron., in Commentariis, etc., ut quia sagittas præmiserat, in comparacionem sanctorum, consequenter pharetram sagittis inferat explendam. Chaldaus *נַפְּשָׁתוֹ* interpretatur scholas.

PSALMUS CXXVII.

283 PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUUM. »

Beati omnes qui timent Dominum. Titulus: *Canticum graduum.* [Cassiod.] Nonus gradus est ut pacificus castè timeatur, qui solus ædificat, custodit, exaltat. Intentio: Monet castè timere. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo bona timentis enumerat. Secundo optat bona timenti, ibi, *benedicis tibi.* Ad timorem ergo Dei monens ait:

VERS. 1. — « Beati omnes qui timent Dominum; D
« qui ambulant in viis ejus. »

Beati sunt qui timent Dominum. [Cassiod.] Miseri sunt qui mundana timent. Sciendum est quatuor esse timores præter naturalem, quæ omnibus inest, scilicet, mundanum sive humanum, servilem, initialem, castum vel filialem. Humanus timor est, quando timemus pati pericula carnis, vel perdere bona mundi, propter quod delinquimus. Hic timor malus est qui in primo gradu cum mundo deseritur. Sed divinus timor comes est per omnes gradus. [Aug.] Timor servilis est cum propter timorem gehennæ continet se homo a peccato, præsentiam judicis et penas metuit, et timore facit quidquid boni facit, non timore amittendi æternum

PATROL. CXCI.

bonum quod non amat, sed timore patiendi malum quod formidat. Non timet ne perdat amplexus pulcherrimi sponsi, sed timet ne mittatur in gehennam: bonus est iste timor et utilis, per quem sit paulatim consuetudo justitiæ, et succedit initialis timor, quando incipit quod durum erat amari, et sic incipit excludi servilis timor a charitate, et succedit. Deinde castus timor, quo timemus ne sponsus tardet, ne discedat, ne offendamus, ne eo careamus. Timor iste de amore venit. Ille quidem servilis, utilis est, sed non permanens in æternum, ut iste de quo hic dicit Propheta: *Beati omnes qui timent Dominum* casto, scilicet timore, et qui sunt isti? *Qui ambulant in viis ejus*, id est in fide, in bonis operibus. [Cassiod., Aug.] Hoc ideo ait, ut non tantum a malis separemur, sed etiam in fide ambulemus. Et nota quod a pluribus cœpit, dicens: *Beati.* Sed quia omnes unum sunt in Christo, singulariter loquitur.

VERS. 2. — « Labores manuum tuarum, quia
« manducabis: beatus es, et bene tibi erit. »

Labores manuum tuarum manducabis. [Aug.] Quasi dicat: Ita beati sunt qui timent, quia man-

ducabis, labores, etc. Vel sine, quia, lege: quasi A
dicat: Beati sunt qui timent, et o vos qui timetis,
vel o tu qui times; utrumque enim bene dicitur,
quia omnes unus homo sunt. Tu inquam,
manducabis labores manuum tuarum, vel *fructuum*
tuorum, alia littera. Labores fructuum dicit, cum
deberet dicere, fructum laborum; sed quia labores
cum gaudio sumuntur, propter spem, et ipsi jucundant,
et modo sunt cibus; sed jucundior eorum
fructus erit, quando sancti venientes cum exsultatione,
portantes manipulos suos; postea de utroque
subdit, *beatus es*, jam in presenti de labore,
et bene tibi erit in futuro de fructu; et tunc vere
bene, ubi bene est, omnia bona tibi confluent ad
gaudium suavitatis. Deinde qualiter beatus sit subdit:

VERS. 3. — « Uxor tua sicut vitis abundans: in
« lateribus domus tuæ. »

Uxor tua, etc. Elsi ad litteram hoc accipi posset,
[Alcuin.] tamen nec omni timenti Deum convenit,
nec soli, sed mystice bene accipitur, et omni timenti
generaliter convenit. Quasi dicat: Ita beatus es, o tu
timens, quia *uxor tua*, id est sensualitas, est sicut
vitis abundans in lateribus domus tuæ, id est bene
est subdita rationi, et sic manens in paradiso, id
est in quiete, abundat in bonis operibus Et

VERS. 4. — « Filii tui sicut novellæ olivarum:
« in circuitu mensæ tuæ. »

Filii tui, id est opera, sunt sicut novellæ olivarum,
[Hilar., Cassiod.] quia virent oleo charitatis inuncta,
et sunt in circuitu mensæ tuæ quia quitalia opera
faciunt, pane cœlesti reficiuntur. Vel uxor dicitur
sapientia viri, de qua Salomon: *Ama sapientiam
tanquam sponsam, et ipsa amplexabitur te* (Sap. viii),
quæ ut vitis uvas, jucundos fructus bonorum operum
dedit. Domus ergo est cogitatio, cujus parietes sunt
duo Testamenta, in quibus mens ut in lateribus domus
solidatur. Et est, uxor tua, id est sapientia, est
sicut vitis abundans in lateribus domus tuæ, id est
abundat fructibus bonorum operum, quæ procedunt
ex bona cogitatione informata et munita doctrina
duorum Testamentorum. Et de sapientia uxor nati
sunt filii tui. Non dicit filia, feminino genere,
sed filii, pro firmitate, id est imitatores tui. Et hi
sunt in circuitu mensæ tuæ, id est circumdant
mensam, id est altare, quando pane satiantur cœlesti,
scilicet Dominico corpore, et spirituali doctrina; et
isti sunt sicut novellæ olivarum, [Cassiod.] id est
isti comparantur novellis olivis, quæ viridiores,
et fortiores, et uberiores sunt in fructu. Unde et
lumen est, et fessorum levamen. Et notandum quia
hic vitis et oliva memorantur, sicut in vulnerato a
latronibus infunditur vinum et oleum (Luc. x). In vino,
austeritas justitiae est; in oleo, lenitas misericordiae.

Illud ad vetus, hoc ad novum Testamentum pertinet. [Aug.]
Vel per uxorem intelligitur Ecclesia, et dirigitur
sermo ad Christum caput, cum dicitur tua, et tui;
nec tamen mutatur vox vel persona, propter unitatem
capitis et corporis. Unus enim homo Christus caput
est et corpus, et in capite quisque fidelium hæc habet.
Dicit ergo Christo, uxor tua, est sicut vitis abundans.
Uxor Christi est Ecclesia, quæ est fertilis vinea, quæ
non in omnibus fertilis est et abundans, ut in paleis.
Sed in lateribus domus tuæ, id est in illis, qui tibi
o Christe adherent, qui latera tua sunt. Sicut enim
dicimus de aliquo qui malis consiliis utitur, mala habet
latera: et ita de illo qui bonis consiliis utitur, dicimus,
bona latera habet. Ita ergo latera domus Christi dicuntur
qui ei adherent. Et, filii tui. Idem sunt filii Christi,
qui et uxor, id est Ecclesia. Ipsa enim est conjux
Christi, et ipsa est filii. Hi filii sicut novellæ olivarum,
quia pacifici sunt. Oleum enim pacem significat,
quia charitatem, sine qua nulla est pax: et hi filii
sunt, in circuitu mensæ tuæ, quia satiantur mensa
cœlesti. Deinde sequitur conclusio beati.

VERS. 5. — « Ecce sic benedicetur omnis homo:
« qui timet Dominum. »

Ecce sic. [Aug.] Quasi dicat: Sed quare hoc?
Ecce ex timore Dei, sic enim benedicetur omnis homo
qui timet Dominum.

PARS II. VERS. 6. — « Benedicat tibi Dominus
« ex Sion: et videas bona Jerusalem omnibus diebus
« vitæ tuæ. »

Benedicat tibi Dominus. [Aug.] Secunda pars,
ubi ex pietate postulat benedici timentes. Optat enim
hic bona timenti, sed quæ non sunt malis communia.
Quasi dicat: Benedicentur timentes Dominum, sed, o
timens, ne quæras has benedictiones quæ non sunt ex
Sion, quæ etiam in malis sunt; sed potius benedicat
tibi Dominus, benedictione, quæ est ex Sion cœlesti,
id est æterna benedictione, et ibi positus nunc spe,
postea re, videas bona, etc. [Cassiod.] Vel, Dominus
progressus ex Sion Judæorum, benedicat tibi. Et, ita,
ut videas bona, non quæ transeunt, sed bona Jerusalem
omnibus diebus vitæ tuæ, id est æterna, quæ videbuntur
semper: quod non ista possunt, tumulus bonorum,
est æternitas.

VERS. 7. — « Et videas filios filiorum tuorum:
« pacem super Israel. »

Et videas filios filiorum tuorum, [Aug., Cassiod.]
id est fructum bonorum operum, vel eos qui de doctrina
tua generantur. Et ut breviter omnia concludam
vel comprehendam. Videas pacem super Israel,
omnia illa bona nominantur pax.

(In psalmum cxxvii, nihil est annotandum.)

PSALMUS CXXVIII.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

Sæpe expugnaverunt. Titulus : *Canticum graduum.* [Cassiod., Aug.] Decimus gradus est, ut qui caste Deum timet, pro eo omnia patienter ferat : quod tunc expedit Ecclesiæ inter malos. Mali enim etsi audiunt verbum Dei, tamen turbant Ecclesiam quotidie scandalis et tribulationibus, qui in Evangelio comparantur petrosis locis, ubi semen aruit, quia non habent radicem (*Luc. viii*). Hos tales ab Abel Ecclesia toleravit. Intentio : Monet ad patientiam. Modus : Bipartitus est psalmus. [Cassiod., Aug.] Primo ostendens quæ tulerit, consolatur infirmos. Secundo agit de reprobatione persequentium, ibi, *Dominus justus.* Ecclesia ergo quasi respondeat querelis infirmorum murmurantium : quod tot malos ferant, incipit : « O filii, nolite mirari ad ista, quasi nova, quæ jam diu sustinui, et ne turbemini, quia »

VERS. 1. — « Sæpe expugnaverunt me a juventute mea; dicat nunc Israel. »

Expugnaverunt me matrem, sæpe [Aug.] hoc dicit pro frequentia passionum. Et hoc, *a juventute mea*, scilicet a primo tempore ætatis ab Abel. Aliquando enim in solo Abel Ecclesia erat, et expugnata est a fratre malo, et perditio Cain (*Gen. iv*). Et istud, *dicat Israel nunc*, dum licet ut alii instruantur. Istud ergo dicat, et non timeat istud, cum senectus expugnatur, consolatur se de præteritis. Quid dicat?

VERS. 2. — « Sæpe expugnaverunt me a juventute mea; et enim non potuerunt mihi. »

Sæpe expugnaverunt me a juventute mea. Et quare expugnaverunt? [Aug.] quia non consensi eis, quod ita ait : *Etenim non potuerunt mihi*, scilicet prævalere, ut me traherent in consensum peccati. Quod cum non possem,

VERS. 3. — « Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, prolongaverunt iniquitatem suam. »

Supra dorsum. [Aug.] Quasi dicat : Quia non potuerunt facere, ut consentiam, fecerunt ut portem ipsos, et fero usque in finem. Vel ita : Etenim, quasi dicat, expugnaverunt me, sed mihi non nocuerunt. [Cassiod.] Etenim, id est quia : Non potuerunt mihi prævalere, ut me finirent et consumerent, quia etsi quidam sanctorum ad cælum missi sunt, tamen Ecclesia non potuit finire. Ideo ait : Non potuerunt, quia Ecclesia crescit adversis. Et cum palam non possent nocere, *supra dorsum meum fabricaverunt peccatores*, id est conati sunt occulte mihi nocere, quia quod mali nequeunt publice omnibus, occulte singulis tentant suadere, ut qui a facie venientes viderentur, a tergo non sentiantur. Et sicut sæpe expugnaverunt, ita et diu. Quod ita dicit : *Prolongaverunt iniquitatem*, vel in iustitiam suam quia non sunt momentaneæ eorum insidiæ, sed diutinae. [Aug.] Vel ita : Sæpe expu-

gnaverunt, tamen prolongaverunt iniquitatem suam, id est longe fecerunt a me in iustitiam suam, quia etsi mali cum bonis sint in sæculo, si etiam in Ecclesia sint, ne quis tamen putet iniquitatem juxta iustitiam. Et si eos porto, tamen longe est a me iniquitas eorum. Ne quis ergo timeat mistos sibi malos qui longe sunt.

VERS. 4. — « Dominus justus concidet cervices peccatorum; confundantur et convertantur retrorsum, omnes qui oderunt Sion. »

Dominus justus. Secunda pars, ubi agit de reprobatione persequentium. Quasi dicat : Expugnaverunt me peccatores, sed hoc non semper erit, quia *Dominus concidet cervices peccatorum.* In hoc superbos et cervicosos peccatores notat. In cervice enim notatur superbia. Et ~~284~~ confundantur ipsi, quod erit cum viderint se damnari, et convertantur retrorsum, id est inefficaces appareant, omnes qui oderunt Sion, [Aug.] id est Ecclesiam, quam non tantum manifesti persecutores, sed etiam qui fecte intrant, oderunt. Qui enim nolunt observare verbum Dei, oderunt Ecclesiam.

VERS. 5. — « Fiant sicut fenum tectorum; quod priusquam evellatur exaruit. »

Fiant etiam sicut fenum tectorum. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat : Est herba quæ in alto nascitur, sed sine radice. Feno ergo tectorum comparantur mali quia in culmine superbiæ nascuntur, ubi non solide stant qui sæpe dispereunt antequam de vita tollantur. *Quod priusquam evellatur exaruit*, [Aug.] quia mali ante sicci sunt, quam de vita abeant. Nondum enim finiti sunt in judicio Dei, et jam non habent succum viriditatis.

VERS. 6. — « De quo non implevit manum suam qui metet; et sinum suum qui manipulos colliget. »

De quo, scilicet feno, id est de malis et aridis, *non implevit manum suam qui metet*, et *sinum suum qui manipulos colliget*. [Aug.] Angeli sunt messores qui bonos fructus colligent, ut offerant Deo : qui grana separabunt a paleis (*Matth. xiii*), sed hi de malis non implebunt manum vel sinum, [Haym., Hilar.] id est non colligent ex eis bonam operationem, vel bonam cogitationem, quia nullus in talibus fructus comperietur, qui manu vel sinu ab angelis portetur. Manus ad opera, sinus ad conscientiam refertur, sed in neutro fructus est malis.

VERS. 7. — « Et non dixerunt qui præteribant : Benedictio Domini super vos : benediximus vobis in nomine Domini. »

Et non dixerunt. [Alcuin., Aug.] Quasi dicat : Quos non colligent angeli, quibus non prædicaverunt apostoli. Et hoc est quod ait : Et illi non colligentur, quibus non dixerunt illi qui præteribant, scilicet apostoli et prophetæ, *benedictio Domini sit super vos.* Maxime Judæis mos erat, quibuscunque operantibus

hoc dicere : Benedictio Domini super vos. Hic enim A mos inter Hebr. erat, ut major operantibus benediceret (*Ruth. 11*). Unde hic dicitur e contrario, quia inaniter operantibus nulla benedictio datur. Illi ergo qui præteribant, sunt qui per vitam istam currendo transeunt ad patriam, ut prophetae et apostoli, qui radicates charitate benedicunt. Superbis vero dicunt, benedictio Domini super vos, sed quod futuri sunt, scilicet miseri, et non dixerunt talibus : *Benediximus vobis in nomine Domini*. Bonis benedicitur. Si ergo bene vivis, vide te benedictum. Omnes enim viventes benedicunt, non utique in suo nomine, sicut hæretici; sed in nomine Domini a quo omnia bona dicunt esse, non ab eis. Qui enim dicunt, non sanctificat nisi Deus, nec quisquam bonus est, nisi dono Dei. Ipsi in nomine Domini benedicunt, B non in suo, quia amici sunt sponsi, nec volunt esse adulteri sponse

COLLATIO IN PSALMUM CXXVIII. « SÆPE EXPUGNAVERUNT, » etc.

VERS. 3. — *Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores*. In Hebr. est *araverunt, arantes, sive aratores*, דָּרָשׁ דָּרָשִׁים HARESCHU HORESCHIM. Longa et diuturna persecutorum molestia hoc et illo modo significatur, veluti et quod statim sequitur : *Prolongaverunt iniquitatem suam* לְעֵתֵיהֶם הִרְבּוּ HEERICU LEMANITHAM, hoc est *prolongaverunt sulcum suum*. Perseverat enim in metaphora, qua semel coeperat. Et LXX sensum eruerunt, qui decebat.

VERS. 4. — *Cervices peccatorum*. Hebr. habent pro cervicibus funes. Sciendum autem quod si עֲבֹתֵי ABOTH, scilicet plurale hujus nominis עֵבֶר AB, recte sonat res densas et incrassatas, quibus significatur more Scripturæ superbia, etiam cervice pingui designata. Unde Deut. xxxii, ubi arguitur duritia et obstinatio filiorum Israel, dicitur עֲבֹתֵי אֲבִיתָא *incrassatus fuisti*. Si autem ABOTH fuerit ab עֲבֹתֵי ABOTH, sunt funes fortes, et densa vincula, quemadmodum accipere volunt Hebræi. Utrobique sententia digna est.

PSALMUS CXXIX.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

De profundis. Titulus : [Cassiod.] *Canticum graduum*. Undecimus gradus pœnitentialis supplicatio, qui congrue post prædictos gradus ponitur, quia nec timens tantum Deum, nec omnia ferens dignum se penitus sentit Christo, quia in corpore nullus sine peccato est. Et ideo una securitas est precibus inclinari. [Alcuin.] Et est iste sextus psalmus in ordine pœnitentialium psalmorum, et undecimus in ordine canticorum (181). Per senarium notatur perfectio, quia sex diebus perfecit Deus mundum. Per undenarium notatur transgressio, quia et denarium excedit, et ad duodenarium non pervenit. Unde et undecim erant vela capillatia in tabernaculo Domini (*Exod. xxvi*). [Alcuin.] et undecim sunt psalmi Asaph, et in undenario fuerunt apostoli, semoto felicissimo Juda; sed ad duodenarium redierunt, substituto Matthia. In his ergo datur intelligi quod quantecunque perfectionis sit aliquis, non tamen sine peccato est, pro quo necessaria est pœnitentia, quia est senarius cum undenario. Intentio : [Cassiod.] Monet ad pœnitentiam. Modus : Bipartitus est. Primo pœnitens captat a sua persona misera, et a misericordia judicis, unde sperat magna. Secundo ponitur læta conclusio, cum certitudine veniæ, ibi, *speret Israel*. [Aug.] Hic ergo pœnitens sciens se esse in profundo, a simili Jonæ clamat,

VERS. 1. — « De profundis clamavi ad te, Domine; Domine, exaudi vocem meam. »

De profundis clamavi ad te, Domine. Hæc est vox ascendentis. [Aug.] Attendat ergo quisque in quo profundo sit, de quo clamat ad Deum. Clamavit Jonas de profundo, scilicet de ventre ceti (*Jon. 11*), quia nec venter belluæ potuit tenere vocem precantis, quæ omnia penetravit et ad Dei aures usque

pervenit : Ita et iste de hac vita mortali clamat, quæ est nobis profundum. Qui enim sentit se fore in profundo, ubi fluctibus interioris et exterioris miseriæ atteritur, imago Dei gemit, clamat donec eam liberet Deus, ita ut renouetur et reparetur a Deo, qui illam impressit, cum hominem formavit; sed cum de profundo clamat, surgit de profundo : et ipse clamor non eum sinit multum in imo esse. Valde enim in profundo sunt qui nec clamant cum viderint se quotidianis peccatis obrutos, et acervis quibusdam et molibus iniquitatum pressos; sed potius illos irrident, qui eos Deum rogare movent. Hoc est profundum in quo peccator contemnit. Sicut dicit Scriptura : *Peccator cum venerit in profundum malorum contemnit* (*Prov. xviii*). [Cassiod.] Deinde subdit quid clamaverit : *Domine, exaudi vocem meam*. Deinde aliis verbis idem repetit, dicens, et

VERS. 2. — « Fiant aures tuæ intendentes : in vocem deprecationis meæ. »

Fiant aures tuæ, [Aug.] id est auditus clementiæ intendentes in vocem deprecationis meæ. Precibus Deum placeat, ut clementer audiat. Deinde ostendens de quo profundo clamat, ait :

VERS. 3. — « Si iniquitates observaveris, Domine, Domine, quis sustinebit? »

Si iniquitates. [Aug.] Hoc est profundum de quo clamat; sub molibus namque et fluctibus suarum iniquitatum clamat. Circumspectis enim omnibus nullum bonum videns, sed undique mala et catervas scelerum suorum cernens, quasi expavescens exclamat, o Domine, si iniquitatem vel iniquitates, observaveris, id est ad vindictam æternam servaveris, Domine, quis sustinebit? te judicem? nullus. Non tantum ego, non dixit, ego non sustinebo, sed quis sustinebit? quia prope omnis humana vita peccatis suis circumlatratur, omnisque conscientia suis

(181) Ex Aug. xv De civitate Dei, cap. 20.

cogitationibus accusatur, et non est castum cor, A (Matth. x). Inde in lege caput et cauda hostiæ Domino offerebatur (Levit. iii), [Aug.] et quia ea hora Christus immortalis surrexit. Ille ergo sperat a vigilia matutina, qui non aliud a Deo quam immortalitatem sperat.

VERS. 4. — « Quia apud te propitiatio est; et propter legem tuam sustinuit te, Domine. »

Quia apud te propitiatio est. [Aug.] Quasi dicat: Quia spe clamat, quia est in eo misericordia, quod ita ait, quia apud te, etc. Vel ita jungit. Nullus potest sustinere, si observaveris iniquitatem; sed tamen non despero, quia apud te propitiatio est. In hoc mihi est spes, quia apud te propitiatio, scilicet sacrificium quod pro nobis oblatum est, quo peccata solvit, scilicet innocens sanguis Christi, pro nobis fusus et oblatum, quo delentur omnia peccata nocentium: quo captivi de manu captivantis inimici redimuntur. In hoc ergo mihi spes est. Nam si iudex solum esse velles, et misericors esse nolles, omnes iniquitates observares. Et quis ante te staret in iudicio tuo? Una ergo spes est, quia apud te propitiatio est, et propter legem tuam, scilicet misericordiae, cum olim premeres sub lege veteri, reos faciente, sustinui te, Domine, scilicet propter legem misericordiae et charitatis quæ vivificat, sustinui: quæ peccata condonat, et de cætero monet, ne offendant homo. Et sit titubavi, remedium dat orandi: *Dimittite nobis debita nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi). Et quia hanc legem dedisti in ipsa necessitate, sustinui te, expectans quando venias, et liberes ab omni necessitate. Sine hac igitur lege misericordiae et charitatis, qua alter alterius onera portat, nullus sustinet, vel frustra sustinet. Deinde quasi quis diceret: [Gl. int.] Est-ne verum quod propter illam legem sustinueris? conversio sit ad auditores, et ait: Utique,

VERS. 5. — « Sustinuit anima mea in verbo ejus: speravit anima mea in Domino. »

Sustinuit anima mea in verbo ejus, [Aug.] quod non fallit, quod regnum promisit post veniam. Accipimus quidem veniam peccatorum, sed æternam vitam nondum tenemus: debita sunt deleta, sed merces est adhuc futura, quam speramus in verbo ejus. Si verbum nostrum esset, deberemus timere. Sed quia verbum Dei est, non fallit. Securi ergo speremus in ejus verbum, quod fallere non potest, propter quod subdit, speravit anima mea in Domino.

VERS. 6. — « A custodia matutina usque ad noctem; speret Israel in Domino. »

A custodia, vel vigilia, matutina usque ad noctem. [Aug.] Ideo dicit a vigilia matutina, quæ est finis noctis, quia Dominus tunc surrexit, quod et in nobis speramus. Et ex tunc hoc cœpit sperare anima nostra, et sperat usque ad noctem, id est usquequo non moriamur. [Alcuin.] Aliter non valet, quia qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit tantum

(Matth. x). Inde in lege caput et cauda hostiæ Domino offerebatur (Levit. iii), [Aug.] et quia ea hora Christus immortalis surrexit. Ille ergo sperat a vigilia matutina, qui non aliud a Deo quam immortalitatem sperat.

Speret Israel, etc. [Cassiod.] Secunda pars, ubi est læta conclusio, ubi de se securus prædicat aliis ut semper sperent in Domino. Quasi dicat: Sicut anima mea speravit, similiter speret Israel in Domino a custodia matutina usque ad noctem. [Aug.] Sed quomodo sperat peccator quod habuit ille, qui sine peccato erat? bene.

VERS. 7. — « Quia apud Dominum misericordia; et copiosa apud eum redemptio. »

B Quia apud Dominum est misericordia; [Aug.] quia ille qui sine peccato præcessit, delet peccata sequentium; Et apud eum est copiosa redemptio, scilicet sanguis pretiosus, qui totius mundi peccata redemit.

VERS. 8. — « Et ipse redimet Israel ex omnibus iniquitatibus ejus. »

Et adeo copiosa, [Aug.] quod ipse qui sine peccato præcessit, redimet Israel. Israel se vendere potuit, et non redimere: ille qui sine peccato est, potest redimere. [Cassiod.] Hic jam dicit, quid sit facturum ille, quem dixit misericordem esse et copiosum, scilicet quod redimet Israel ex omnibus iniquitatibus ejus.

C COLLATIO IN PSALMUM 126: « DE PROFUNDIS CLAMAVI. »

VERS. 4. — Propter legem tuam. Hunc locum diligenter examinavit D. Hier. ad Suniam et Fretellam, ex cujus pertractatione palam advertimus ipsum legisse biblia Hebraica absque punctorum distinctione; simul et jod, ubi legimus vau, quod vau, et quosdam interpretes prius tenuisse describit, a quibus nostram lectionem habemus in usu, sed præstat eum audire loquentem. Dicitis in Græco vos legisse, ἵναται τοῦ ὀνύκωτος σου, id est propter nomen tuum, et nos confitemur plura exemplaria sic reperiri; sed quia veritati studemus, id quod in Hebr. sit, simpliciter debemus dicere. Pro nomine enim sine lege apud eos legitur thira, quod Aquila interpretatus est φόβος, hoc est timorem. Symmachus et Theodotion φόβος, id est legem, putantes תורה THORAH, propter litterarum jod et vau similitudinem et formam, quæ tamen magnitudine distinguuntur. Quinta editio terrorem interpretata est. Sexta verbum. Hactenus D. Hier. Cæterum nunc cum punctis legimus, תירי TIUARE, id est timeberis.

VERS. 6. — A custodia matutina usque ad noctem.

משחרים לבקר שחרים לבקר MISCHOMRIM LABOQER SCHOMRIM LABOQER, quod interpretatur D. Hier., a vigilia matutina, usque ad vigiliam matutinam; Præterea, supra observantes mane, supra observantes mane; Sanctes, magis quam custodes mane, custodes mane; Munsterus, ante custodes matutinos, ante custodes, inquam, matutinos, ac ceteri pari forma. Quæ translatio eo tendit, quo insinuetur perfecta, indefessa, et jugis in Deum fiducia. Ubi ergo sensus tenetur, verborum cacozelia aspernanda est.

PSALMUS CXXX.

PSALMI TITULUS : « CANTICUM GRADUUM. »

Domine, non est exaltatum. Titulus : *Canticum graduum.* [Cassiod.] Duodecimus gradus est humilitas, quam intus et extra hic se habere ostendit. Intentio: Monet ad humilitatem. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo proponens se humilem, penam indicit non humili. Secundo suo exemplo ad spem monet, ibi, *speret Israel.* Ostendens ergo se humilem intus et extra, ait ; o

VERS. 1. — « Domine, non est exaltatum cor meum : neque elati sunt oculi mei. »

Domine, non est exaltatum intus, cor meum. [Haym., Cassiod., Aug., Haym.] Per hoc nota contrarium, id est humiliatum est cor meum, quod est sacrificium Deo ; neque jam elati sunt extra, oculi mei quia signum superbiæ exterius non ostendi.

VERS. 2. — « Neque ambulavi in magnis : neque in mirabilibus super me. »

Neque ambulavi superbiendo, in magnis, neque in mirabilibus super me. [Aug.] id est non fui superbus, nolui quasi in mirabilibus innotescere hominibus, non quæsi aliquid supra vires meas, unde apud imperitos jactarem me, ut qui mirabilia sibi optant, sicut Simon Magus in mirabilibus voluit supra se ire, delectatus potentia apostolorum, non justitia. Talia voluit facere, qualia apostoli faciebant, sed non talis esse (Act. viii). Ideo supra se, id est supra vires suas erat quod volebat, sed potius querendum est ne quis discordet in corpore Christi, quod est Ecclesia, nec majori invidet, sed in alterius bono, ut in suo gaudeat. Et qui in gratiis abundat, magis se humiliet, secundum illud : *Quanto major es, humilia te in omnibus (Eccli. iii).*

VERS. 3. — « Si non humiliter sentiebam : sed exaltavi animam meam. »

VERS. 4. — « Sicut ablactatus est super matre sua, ita retributio in anima mea. »

Si non humiliter, [Gl. inf., Aug.] quasi dicat : Non ambulavi in magnis, sed humiliter sentiebam, beneficia a Deo mihi data. Et non exaltavi animam meam, superbiendo. Totum repetit seriatim. Et si non humiliter sentiebam, sed exaltavi animam meam, ita fiat retributio in anima mea. Ita per eam ego sicut aliquis incumbens super matrem suam, id est indigens foveri sinu matris, perit, si sit ablactatus, id est a lacte matris separatus, obstringit se iste maledicto. [Cassiod., Alcuin.] Hoc autem solems dicere, quando de causa bene confidimus. Vel ita : Si non humiliter. Utitur similitudine, ablactati in maledicto, agens de Ecclesia in figura lactantis matris. Sicut enim quinque tempora notantur in carnali procreatione et alitione, ita in spirituali. Prius enim concipimur in utero, deinde ibidem alimur, donec in lucem edamur, deinde manibus matris gestamur, et lacte nutrimur quousque ablactati ad mensam patris accedamus. Primum ergo tempus

A est conceptionis, secundum alitionis in utero ; tertium emissionis, quartum portationis et lactationis, quintum ablactationis, ita et in utero matris Ecclesie, primo concipimur, dum fidei rudimentis instruimur. Inde quasi in ejusdem utero alimur, in eisdem primordiis profitentes ; deinde in lucem edimur dum per baptismum regeneramur. Deinde quasi manibus Ecclesie portamur, et lacte nutrimur, cum post baptismum in bonis operibus informamur, et lacte simplicis doctrinae proficiendo nutrimur, donec jam grandiusculi a lacte matris separati ad mensam Patris accedamus, id est a simplici doctrina, ubi prædicatur Verbum caro factum, accedamus ad Verbum in principio apud Deum. Inde est quod Abraham non in nativitate Isaac, non in circumcissione, sed in ablactatione magnum convivium legitur fecisse (Gen. xxi). Hæc quinque tempora sancta observat Ecclesia. Dum enim in quarta feria quartæ hebdomadæ militiæ Christianæ, agonistæ Christi vocantur, quasi Ecclesie infantia concipitur. Tunc enim per exorcismum et catechismum rudimentis Christianitatis imbuuntur. Deinde quasi in utero Ecclesie aluntur, usque ad Sabbatum sanctum, in quo per baptismum ad lucem generantur. [Alcuin.] Deinde quasi manibus Ecclesie gestantur, et lacte nutriuntur usque ad Pentecosten. Quo tempore nulla difficultas indicuntur, non jejunatur, non media nocte surgitur. Soror namque nostra parva est, et ubera non habet (Cant. viii), ideo paulatim nutrienda. Unde tunc illud Petri in Ecclesia cantatur : *Quasi modo geniti infantes, rationabiles sine dolo, etc. (II Petr. ii).* Postea Spiritu paraclete confirmati, quasi ablactati incipiunt jejunare, et alia difficultas servare. [Aug.] Multi vero pervertunt hunc ordinem, ut hæretici et schismatici, se ante tempus a lacte separantes, unde exstinguuntur : hic vero servasse se dicit, obstringens se maledicto, sic : Quasi dicat : Non modo in aliis fui humilis, sed etiam in scientia, quia humiliter sentiebam, prius nutritus in lacte, quod est Verbum caro factum, ut sic crescerem ad panem angelorum, scilicet ad Verbum quod erat in principio apud Deum.

Nam ipse est panis de quo infans pascitur ; panis enim de mensa trajicitur per matris mamillam, ut sic perveniat idem alimentum ad parvum infantem : sic Christus cum esset Verbum in principio apud Patrem, qualem pro modo suo angeli capiebant, ut panem angelorum manducaret homo, ipsum Verbum caro factum est, ut per carnem panis cœlestis transiret ad infantes. Et secundum hoc ipsum Verbum crucifixum est, sed non est mutatum in hominem : homo mutatus est in illo, ut melior fieret quam erat, non ut ipsa substantia Verbi converteretur. Per id quod homo erat, mortuus est Deus ; et per id quod Deus erat, homo excitatus est et resurrexit.

Quidquid passus est homo, non potest dici non passus Deus, quia Deus erat homo; sed nemo mutatus in hominem. Quomodo non potes dicere non te passum injuriam? si vestis tua conscindatur, quamvis vestis tua non sis tu, multo magis ergo quidquid patitur caro Christi unita Verbo, debet dici pati Deus, quamvis Verbum nec mori poterit, nec corrumpi, nec mutari. Sed quidquid horum passus est, in carne passus est. Dominus ergo Christus, panem angelorum fecit nobis lac incarnatus, apprensus mortalibus. Et non exaltavi animam meam, ut hæretici, qui si utcumque aliquid ceperint, vel visi sunt capere, inde superbiunt; et cum adhuc teneri super matrem suam sint, et portentur manibus Ecclesiae, ut crescunt qui portati fuerunt in utero ut nascerentur, a lacte matris ante tempus separantur. Unde exstinguuntur. Quod ego non feci. Et si non feci, sed exaltavi animam meam, ante tempus discedens a lacte. *Ita retributio in anima mea*, sicut fit illi qui ablactatus est habens adhuc necesse incumbere, super matre sua obstringit se esse maledicto. Quasi dicat: Ita fiat mihi ut illi qui supra matrem incumbens, et non grandiusculus ablactatur. Vel ita, egit de humilitate qua parvulus est malitia, non altus superbia. Hic agit de exaltatione, qua altus est secundum scientiam, non humilis. Est enim altitudo bona et mala: similiter et humilitas. Humilis enim debet esse homo propter superbiam, non secundum scientiam. Altus propter sapientiam, non superbiam. Unde Apostolus: *Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote, ut mentibus perfecti sitis* (I Cor. xiv). Bonum est ergo humilem esse propter superbiam cavendam; altum, secundum sapientiam. Sed quidam ne sint superbi, diminuunt se, nihil volunt discere, et remanent in lacte: quos redarguit Apostolus, dicens: *Facti estis, quibus opus est lacte, non solido cibo* (I Cor. iii). Lactare ergo ut nutriaris et crescas, et ablactatus panem comedas.

Dicit ergo: *Si non humiliter sentiebam, sed exaltavi animam meam*, id est si non mente, sed malitia parvulus fui: *Ita fiat retributio in anima mea*, sicut sit illi qui grandiusculus et adultus est, id est retribuat mihi, quod retribuitur puero, qui ablactatur a matre, ut jam sit idoneus panem comedere; nec obstringit se hic maledicto, sed asserit sibi bonum reddi. Et est sana sententia, sed discordat quod addit, super matrem, non dicit a matre, vel a lacte matris. Quod si diceret, planus fieret sensus, sed ait: Super matrem, quod non bene convenit. Infirminus enim qui super matrem est, ut prædictum est,

A si ablactatur, exstinguitur. Bonum est ergo adultum ablactari, sed ei qui super matrem est, perniciosum est. Ne ergo ablacteris quousque super matrem es; sed si adultus errat, redeat ad lac matris; et sic revelabit ei Deus, quod aliter sapit (*Philip. iii*), quia *superbis resistit Deus, humilibus dat gratiam* (Jac. iv), ut hæc sententia stet, littera legi sic potest. Ita fiat retributio in anima mea, sicut fit illi qui prius incumbens super matrem suam, postea grandiusculus adultus factus est, ablactatus, id est a lacte matris separatus, ut valeat accedere ad mensam Patris. Vel si sunt in littera ablativi casus, idem sensus manifestus est, ut dicatur sic: *Ita fiat retributio in anima mea sicut, illi qui est, ablactatus super matre sua*, id est a matre sua.

B PARS II. VERS. 5. — « Speret Israel in Domino, ex hoc nunc et usque in sæculum. »

Speret Israel. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi est conclusio psalmi, ubi suo exemplo cæteros monet: Quasi dicat: Et quia ita ago, ergo meo exemplo, *speret Israel in Domino*, quia sic mala sæculi tolerare poterit. Speret dico, *ex hoc nunc et usque in sæculum*, id est semper sine fine, quousque ad æternitatem veniat, quia postea non erit spes, sed res.

286 COLLATIO IN PSALMUM CXXX: « DOMINE, NON, » ETC.

C VERS. 3. — *Si non humiliter sentiebam; sed exaltavi animam meam.* In versionibus alia ponuntur verba, nihil tamen sonant, quam ex tenore modestiæ nihil sibi tribuere. D. Hieronymus, *si non posui et silere feci animam meam*. Præterea, *si non posui et humiliavi animam meam*; Sanctes, *nisi posui et silere feci animam meam*. Munsterus, *si non posui et compescui animam meam*; Pellicanus, *si non modestiæ studui et silui*; interpretes pro Cajetano, *si non æquavi et silere feci animam meam*. Translator ad Campensem, *sed pono et compesco animam meam*. Ecce clare vides, quod intelligentiam assecuti sunt.

Sicut ablactatus est super matre sua, ita retributio in anima mea. Quia in Hebr. ponitur ablactatio animæ ad infantis ablactationem, quo significetur mutua collatio similitudinis: idcirco LXX. Aptè posuerunt secundo loco, *ita retributio in anima mea*, pro eo quod est, *ita ablactata ad me anima mea*; sic enim fit vicissim utrinque mutua redditio כָּבֹד לְעִלֵּי נַפְשִׁי

D כָּבֹד לְעִלֵּי נַפְשִׁי KEGAMUL ALE IMMO CAGAMUL ALAI NAFSCH. Divus Augustinus ad eum modum interpretatur, *sicut aolactatus ad matrem suam, ita ablactata ad me anima mea*; Præterea, *sicut ablactatus super matrem suam, sicut ablactatus super me anima mea*; Sanctes quidem de suo addit, *sicut ablactatum super matrem suam, sicut ablactatum eam quæ est in me animam meam, hæc faciat mihi Deus, et hæc addat.* Reliqui in commemoratis ferme leguntur

PSALMUS CXXXI.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUUM. »

Memento, Domine, David. Titulus: *Canticum graduum.* [Aug.] In hoc decimo tertio gradu, jam humilis et mansuetus satagit de ædificatione spiritua-

lis domus Dei, ut et David ad litteram fecit, qui domum Deo edificare voluit. Et congrue post gradum humilitatis agit de ædificatione domus, quia per humilitatem efficitur aliquis domus Dei. Unde:

Super quem requiescit spiritus meus, nisi super humilem et quietum, et trementem sermones meos? (Isa. lxxv)

Intentio : [Cassiod.] Monet ut et nos et alios ædificemus domum Deo. Modus : tripartitus est psalmus. Primo ostendens votum ædificandi domum, precatur ut impleat. Secundo ostendit domum ædificatam : et ubi? ibi, *ecce audimus eam in Ephrata*. Tertio dicit promissiones Dei factas, ædificatæ Sion, ibi, *juravit Dominus David*. [Aug.] Volens ergo ædificare domum Domino, ait in persona totius Christi, o

VERS. 1. — « Memento, Domine, David, et omnis mansuetudinis ejus. »

Domine Pater, memento David, [Aug.] spiritualis manus fortis, qui in mansuetudine diabolum vicit; Et omnis mansuetudinis ejus. Ad litteram, David rex ille filius Jesse, valde mansuetus fuit. Adeo ut Sauli malum pro malo non redderet, quando in spelunca ad quam diverit Saul causa purgandi ventrem datus est in manus ejus : cui pepercit David, nolens eum occidere : erga quem tantam servavit humilitatem, ut illum regem, se vero canem aut pulicem fateretur (*I Reg. xxiv*). Sed non de illo hic agitur. Imo de ejus significato. Per illum enim typice significatur ille unus homo, cujus vox sæpe in psalmis auditur, scilicet totus Christus caput et corpus, cujus humilitas et mansuetudo commendatur hic :

VERS. 2. — « Sicut juravit Domino, votum vovit Deo Jacob. »

Sicut juravit. [Aug.] Quasi dicat : Ad hoc memento ut impleat sicut juravit et votum vovit, id est sicut firmiter promisit, et ex voto voluntatis Domino Deo Jacob, id est futura attendentium, id est ita memento David ut impleat quod promisit Deo. Nemo præsumat viribus suis, reddere quæ vovit. Qui enim te hortatur ut voveas, ipse te adjuvat ut reddas. Vovit autem Ecclesia in mansuetudine, ut sit domus Dei, quo nihil gratius potest Deo offerri. Domus autem est si sua non querit, sed gaudet de comuni. De propriis enim fuerit mala.

VERS. 3. — « Si introiero in tabernaculum domus meæ, si ascendero in lectum strati mei. »

Si introiero in, etc. usque, donec inveniam locum Domino, tabernaculum Deo Jacob. [Alcuin.] Hucusque littera suspenditur. Et est aposiopesis. Ac si diceret : Si hoc vel illud fecero, nunquam de cætero mihi credatur. [Aug.] Quasi dicat : Juravit David Domino dicens : Si introiero in tabernaculum domus meæ, id est si quaesiero quæ mea sunt, non quæ Dei. Quasi dicat : Non queram. Sciebat enim se proprio impediri, ne fiat locus Deo, et si ascendero in lectum strati mei, id est si acquievero carni, quasi non acquiescam. Ideo dicit ascendero, quia res privata superbos facit. Et

VERS. 4. — « Si dederò somnum oculis meis, et palpebris meis dormitationem. »

Si dederò somnum, [Aug.] id est carnalem delectationem oculis meis mentis. Quasi dicat : Non dabo, terre-

æ felicitates somnia sunt dormientium, quæ cito transeunt. Quomodo enim qui videt thesauros in somnis dormiens dives est, sed evigilans nil reperit, sic qui dormiunt torpentes in divitiis et voluptatibus sæculi, cum evigilaverint post hanc vitam, nihil inveniunt in manibus suis : quod iste se non fecisse qui vult invenire locum Domino dicit : « Si dederò somnum oculis meis, Et ut plus dicam, Si dederò palpebris meis dormitationem quod minus est quam dormitio. Quasi dicat : Non dabo, est qui non dormit, sed dormitat. Modo enim retrahitur a terrenis, modo revolvitur, illo crebro inclinat caput tanquam qui dormitat. Dum ergo quod minus est, a se removet, de se plus dicit,

VERS. 5. — « Et requiem temporibus meis, donec inveniam locum Domino, tabernaculum Deo Jacob. »

Et, [Aug.] ut etiam minus dicam, id est quod minus est a me removeam. Si dederò requiem temporibus meis. Quasi dicat : Non dabo. A requie temporum somnus venit ad oculos, quia dormituris tempora gravari incipiunt, et cum senserint sibi gravari tempora jam imminet somnus. Cum ergo aliquid temporale te incipit delectare ad peccatum, jam gravantur tibi tempora ; sed ne des te illi delectationi, et somnus non venit ad oculos. Ista cogitatione quasi confricans frontem excutis somnum, et speras locum Domino, donec inveniam. Quasi dicat : Non introibo in tabernaculum, non ascen-

dam in lectum, nec cætera quæ sequuntur faciam, donec inveniam locum Domino, non quod post illa faciat, sed in loco parato in se et in aliis requiescit Deus ac si diceret : Non illa faciam, sed istud ideo dicit inveniam, quia diu quaesivit. Locum enim Domino in se quaerebat, qui super humilem et quietum requiescit (*Isa. lxxvi*). Locus autem Dei est, si sua deserit re, vel saltem amorem si se non amat, sed Deum. Deinde quod dixerat locum, dicit tabernaculum, subdens, tabernaculum Deo Jacob. Tabernaculum dicitur secundum præsentem statum, in quo militatur. In futuro erit domus pacis, ubi pausabitur. In tabernaculo adhuc gemimus, in domo laudabimus, quia gemitus est peregrinantium laudatio, jam in patria conmorantium [Cassiod., Hilar.] Et nota quod Deo Jacob dicit se solvisse, sicut supradixit promississe. Vel ex persona Christi capitis potest legi ab illo loco : Si introiero. Quasi dicat : Juravit David, id est Christus, dicens : Si introiero in tabernaculum domus meæ, scilicet cælestis habitationis. Tabernaculum enim cælestis et habitatio. Et si ascendero in lectum strati mei, id est ad dexteram Patris, ubi est requies et finis laborum. Et si dederò somnum oculis meis, id est requiem mortis triduanæ. Deinde aliis verbis idem repetit, et palpebris meis dormitationem. Et requiem temporibus meis, donec inveniam locum Domino, tabernaculum Deo Jacob, [Alcuin.] id est Ecclesia sancta predicatione, donec fundata sit aposiopesis. Quasi dicat : Non amplius credatur mihi

PARS II. VERS. 6. — « Ecce audivimus eam in A
« Ephrata : invenimus eam in campis sylvæ. »

Ecce audivimus. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi ostenditur ædificata domus, et ubi : et precatur ut exaltetur, et ne Judæi penitus, sint alieni. Quasi dicat : Hoc promisit David et implevit. Nam *ecce audivimus eam* neutraliter, [Haym., Gl. int.] scilicet locum, sedem, domum; vel eum scilicet locum vel Deum; vel, eam: Quam eam? scilicet sedem Domini. In Ephrata. Ephrata enim interpretatur *speculum*. [Aug.] Domus ergo Dei futura in lege et prophetis prædicata est, in quibus fuit imago et umbra. Inventa autem est in gentibus, unde subdit : *Invenimus eum*, vel *eam in campis sylvæ*, id est in gentibus incultis, ubi erant vepres idololatriæ, quia quod in imagine, id est in figura prædicatum est Judæis, in fide gentium manifestatum est. Unde : *Misit Dominus Verbum in Jacob, et cecidit in Israel* (Isa. ix). Vel ad litteram ita : Ecce audivimus eum, [Hilar.] scilicet Dominum nasciturum, in Ephrata. Hæc est Bethlehem ubi natus est Dominus. Et invenimus eam in campis sylvæ. Auditum quippe est nasci in Bethlehem, sed propter fidem gentium in campis sylvæ comperitus est. Et ut amplius confirmet, dicit se introisse, subdens :

VERS. 7. — « Introibimus in tabernaculum ejus, « adorabimus in loco ubi steterunt pedes ejus. »

Introibimus. [Aug.] Quasi dicat : Nos quoque perseverando in militia, non tantum invenimus, sed introivimus. Vel, introibimus in tabernaculum ejus Dei Jacob. Qui intrat ut habitet ipse, a Deo habitatur; ad hanc domum pertinet, qui aliis tanquam vivis lapidibus charitate compaginatus est. Intrat ergo qui diligit; et qui intrat, domus Dei efficitur. Et etiam *adorabimus in loco ubi steterunt pedes ejus* Domini. Domus Dei est ubi debet adorari, præterquam non audit Deus ad vitam æternam. Ille ad domum Dei pertinet qui charitate compaginatus est aliis. Et est sensus : Adorabimus in loco ubi steterunt pedes ejus, Dei, id est ita quod de eis erimus, in quibus stant pedes ejus. Hi sunt qui perseverant usque in finem. Vel ita, ut ad ipsam domum referatur ejus, adorabimus in loco ubi steterunt pedes ejus, scilicet domus Dei. Locus ubi stant pedes domini Domini, Christus est, in quo perseverant. Deinde conversus ad Dominum ait :

VERS. 8. — « Surge, Domine, in requiem tuam : « tu et arca sanctificationis tuæ. »

Exsurge, Domine. [Aug.] ei dicitur hoc qui dicit : *Dormivi conturbatus* (Psal. lvi). Quasi dicat : ut hæc prædicta fiant, o Domine, surge a morte in requiem tuam, ut jam non conturberis, quia mors illi ultra non dominabitur (Rom. vi). Et, o Domine, te prius exaltato, exaltetur postea Ecclesia, tu et arca, quasi dicat : Surge : Tu, prior et arca; [Cassiod.] non arca Noe vel Testamenti, quæ figura fuit, sed sanctificationis tuæ, id est Ecclesia surgat quam sanctificasti. [Aug.] Hæc sibi resurrectionem

te eunte ad Patrem

VERS. 9. — « Sacerdotes tui induantur justitia : « et sancti tui exsulent. »

Sacerdotes tui induantur justitia, [Aug.] id est regale sacerdotium induatur fide, quia *justus ex fide vivit* (Habac. ii). Unde Petrus ait : *Vos estis genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, et populus acquisitionis*. Et *sancti tui* (I Petr. ii), id est membra tua, accepto pignore Spiritus sancti, *exsulent*, id est letentur, spe resurrectionis. Et accepit eosdem sacerdotes et sanctos, scilicet omnes fideles. [Alcuin.] Vel per sacerdotes significat prælatos Ecclesiæ, per quos, subjectos fideles; arcam vero quam surgere precatus erat, per partes ipsius Ecclesiæ distinguit dicens : Sacerdotes tui, id est prælati, induantur justitia, et aliis virtutibus. Ut enim in veteri Testamento sacerdotes diversis ornamentis vestium utebantur, ita hi evangelici sacerdotes 287 diversis virtutibus adornantur. Hæc sunt ornamenta quæ Deus exigit. Quæ enim legales pontifices in vestibus gestabant, illa evangelici sacerdotes in cordibus habere debent. Et sancti tui, [Alcuin.] id est minores et subditi exsulent. Deinde ex persona ipsius David rogantis Deum Patrem, subditur :

VERS. 10. — « Propter David servum tuum, non « avertas faciem Christi tui. »

Propter David servum tuum non avertas faciem, [Aug.] penitus a Judæis, o Deus Pater, faciem Christi tui; quia enim Christus a Judæis, a quibus crucifixus est, faciem suam avertit ad gentes, rogatur propter reliquias Israel, ut salvæ fiant : quod in apostolis et in pluribus aliis impletum est. Et nota quod ait, propter David, ac si diceret : Mei etiam memento, ut propter me Judæos funditus non repellas.

PARS III. VERS. 11. — « Juravit Dominus Da- « vid veritatem, et non frustrabitur eum ; De fructu « ventris tui ponam super sedem tuam. »

Juravit Dominus. [Cassiod.] Tertia pars ubi dicit promissiones Dei factas ædificatæ Sion, id est Ecclesiæ. Et loquitur David in sua vel totius Christi persona. Quasi dicat : Bene dico, propter David, quia *Dominus juravit veritatem David* illi actuali filio Isai. *Et non frustrabitur eum David*. [Aug.] Vel secundum aliam litteram, non *penitebit eum* scilicet Dominum. Penitere dicit Dominus, non propter consilii, sed operis mutationem. Non enim penitentiam patitur Deus, aut in aliquo fallitur, ut velit corrigere in quo erravit. Sed quomodo homo qui penitet mutare vult quod fecit, sic ubi audis, quia penitet Deum, mutationem ipsam intellige. Aliter facit illam Deus, aliter tu. Tu enim facis, quia erraveras; ille facit, quia vindicat vel liberat. Juravit dico, dicens : *De fructu ventris tui ponam super sedem tuam*. Poterat dicere, de fructu femoris tui, sed significantius ait, de fructu ventris tui, quia de femina tantum natus est Christus, quo, id est ad quam

feminam vir non accessit. Unde et illud, ex cantu A
Ecclesiae: *Et exivit per clausam portam lux et decus*.
Christus positus est super sedem David patris sui,
iuxta illud: *Et dabit illi Deus sedem David patris sui*
(Luc. 1). [Alcuin.] quia quod David temporaliter
rexit, Christus spiritualiter. Et non modo illum po-
nam super sedem throni, sed etiam,

VERS. 12. — « Si custodierint filii tui testamen-
tum meum: et testimonia mea hæc quæ docebo
eos. »

Si custodierint filii tui testamentum meum [Aug.]
tunc et filii eorum sedebunt. Meritum videntur fa-
cere parentes filiis suis, per hoc quod dicit: Si cus-
todierint filii tui, et filii eorum sedebunt. Sed scien-
dum est quod homines spem suam dicunt filios ge-
nerare et relinquere, filii spes eorum sunt. Ideo fi-
liorum nomine spem posuit; per filios autem filio-
rum fructus spei accipitur. Et est sensus: *Si filii*
tui, id est spes filiorum tuorum, *custodierint testa-*
mentum meum, [Rem., Hay.] scilicet pactum baptis-
mi, id est si filii tui bene sperantes custodierint
pactum baptismi, *Et testimonia mea*, id est præcep-
ta vitæ, scilicet *hæc quæ docebo eos*, non quæ ipsi
sibi constituunt.

VERS. 13. — « Et filii eorum, usque in sæculum
sedebunt super sedem tuam. »

Et filii eorum [Aug.] id est fructus eorum usque
in sæculum, id est in æternum, *sedebunt super sedem*
tuam, id est tales fructus habebunt, ut spes eorum
non fallat; sed veniat quo sperat. Vel ita: Per filios
accipe homines, per filios eorum imitatores: et est:
Si custodierint filii tui, id est homines ex te nati,
testamentum et testimonia mea hæc quæ docebo eos.
Hoc non mutatur. Et etiam, *filii eorum*, id est sequa-
ces eorum, si custodierint, et distingue, et postea
inferas, *usque in sæculum*, [Alcuin.] id est quan-
diu durabit hoc sæculum, *sedebunt filii tui et filii*
eorum super sedem tuam, id est spirituales reges
sui et aliorum erunt ut tu temporalis; si custodie-
rint, sedebunt. [Aug.] Quid ergo si non custodierint,
perit promissio? non, quia si in te non impletur, im-
pletur in alio. Nam et filii David sunt non stirpe, sed
cultu Dei et fide. Si ergo non custodiunt testamentum
meum, non sunt filii. Non ergo glories de carne.
[Alcuin.] Vel ita, ut per David intelligatur Christus,
et agit de promissione facta Christo hoc modo: *Ju-*
ravit Dominus Pater David, id est Christo *verita-*
tem et non frustrabitur, vel *pœnitēbit eum*, dicens:
De fructu ventris tui ponam super sedem tuam, id
est, illos quos paries ad fidem, o tu Christe, faciam
reges, sed non tamen omnes, sed custodientes te-
stamentum: Si tamen, *custodierint filii tui testamen-*
tum meum, et *testimonia mea hæc quæ docebo eos*.
Hoc non mutatur, et *filii eorum* si custodierint, *se-*
debunt super sedem tuam, id est participes erunt
tuæ beatitudinis, ut sicut es regis potestatis, ita et
ipsi pro modo suo. Et hoc usque in sæculum, id
est in æternum. Hoc est illud sæculum, cuius non

erit finis. Ac si diceret: non est temporale præmium,
sed æternum.

VERS. 14. — « Quoniam elegit Dominus Sion;
elegit eam in habitationem sibi. »

Quoniam elegit Dominus, [Hilar.] quasi dicat: Hoc
promisit Deus, et gratis, non pro meritis, quoniam
elegit Dominus sola gratia Sion, id est Eccle-
siam. Ad quid *elegit eam? in habitationem sibi*, ut
spiritualiter habitet, qui ubique est. Elegit, dicens:

VERS. 15. — « Hæc requies mea in sæculum
sæculi: hic habitabo, quoniam elegi eam. »

Hæc est requies mea. [Aug.] Verba Dei Patris sunt
hæc, quia sic amat nos Deus, ut dicat se requiescere
in nobis, si nos requiescamus in illo. Non enim ipse
aliquando turbatur aut requiescet in se; sed dicit se
requiescere in nobis, quia nos in illo requiem habemus.
Hæc est ergo requies mea, [Hilar.] ubi scilicet
requiesco. Et hoc in sæculum sæculi, quia durat in
æternum. Hoc ad litteram non posset dici, cum sæpe
sit eversa illa terrena Jerusalem, hic, id est in Ec-
clesia habitabo, non merito suo, sed quoniam elegi
eam dans benedictionem.

VERS. 16. — « Viduum ejus benedicens benedi-
cam; pauperes ejus saturabo panibus. »

Et benedicens benedicam jugi benedictione *viduum*
ejus [Cassiod., Aug.]. Vidua est anima omnis quæ
intelligit se desertam omni auxilio, nisi solius Dei,
et ego saturabo panibus, scilicet cœlesti pane. Deus
enim est panis qui in carne se lac fecit; quos satu-
rabo? *pauperes ejus* Sion, scilicet non præsumentes
de se, sed de Deo. Unde alibi: *Edent pauperes et*
saturabuntur (Psal. xxi). Superbi vero saturati
sunt in se, nec saturabuntur; sed humiles quanto
plus esuriunt, tanto plus manducant; et tanto plus
esuriunt, quanto magis manes sunt a sæculo. Plenus
fastidit et quidquid illi daturus est respuit.

VERS. 17. — « Sacerdotes ejus induam salu-
tari. Et sancti ejus exsultatione exsultabunt. »

Sacerdotes ejus, [Aug.] id est genus electum, sci-
licet omnes fideles induam salutari, id est Christo,
secundum illud: *Quotquot in Christo baptizati estis*
Christum induistis (Gal. iii). *Et sancti ejus*, idem
qui et sacerdotes, *exsultatione exsultabunt*, quia in-
duti sunt salutari. [Alcuin.] Non enim in se lux
sunt, sed in Domino. Vel distingue inter sacerdotes
et sanctos, sicut supra. Et est: sacerdotes ejus, id est
pælatos induam salutari, id est Christo, ut honesti
sint ad docendum, et sancti ejus id est subditi exsul-
tatione exsultabunt de Christo.

VERS. 18. — « Illuc producam cornu David: pa-
ri rami lucernam Christo meo. »

Illuc, vel illic, vel ibi *producam*, vel suscitabo
cornu David, [Aug.] id est Christum, ut de Christo
præsumatur. Ipse est enim altitudo quam significat
cornu non carnalis, sed spiritualis. Ipse est qui bap-
tizat potestate et auctoritate. Ergo secure in eo ex-
sultant, qui bene per cornu significantur, quia cornu
carnem excedit, et Ecclesie altitudo spiritualis, quæ
carnem excedit Christus est, qui per gratiam nobis

carnem vincere præstat (Joan. v), cui Joannes lucerna paratur. Unde subdit: *Paravi lucernam Christo meo*. Hæc lucerna est Joannes qui illum ostendendo prædicat, dicens: *Hic est qui baptizat* (Joan. i), [Alcuin.] qui Joannes præcurrens Christum nuntiatur, homines baptismo assuefaciens viam præparat Verbo. Ipse enim est præco Verbi, paronymus sponsi, lucerna Christi. Inde est quod in diebus quibus festum non celebratur, unus cereus ante Evangelium defertur. Hic est Joannes qui Christum præcessit prædicando, baptizando. In festivis autem diebus duo cerei præcedunt, quia bini et bini sunt missi apostoli ad prædicandum in Judæam ante Christi mortem et resurrectionem (Luc. x).

VERS. 19. — « Inimicos ejus induam confusione: super ipsum autem efflorebit sanctificatio mea. »

Inimicos autem ejus, id est Christi, induam confusione. [Cassiod.] Hoc faciet Filius, cui omne iudicium datum est. [Aug.] Sed nota Patrem qui hic loquitur facere quod Filius facit. *Super ipsum autem Christum efflorebit sanctificatio mea.* Non tantum erit, sed et efflorebit, quia ipse solus sanctificat, et nemo alius. In eo floret ad gloriam sanctificatio a simili arboris, quæ cum floret pulchrior est. Floret ergo ad gloriam sanctificatio in Christo, in quo est potestas sanctificationis. In homine autem qui senem est, cujus omnis claritas est, ut flos feni (Isa. xl), non posset florere.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXI: « MEMENTO, DOMINE, CASSIODORUS, » etc.

VERS. 1. — *Mansuetudinis ejus.* D. Hieronymus et alii transferunt, *afflictionis ejus*. Et licet afflictio quam patienter perpassus est David, ejus mansuetudinem plus satis patefecerit, verumtamen apud Hebræos quoque, qui hic legunt לְיָדוּרִי אֲנָחִי, ANACH significat *mansuetum et humilem a themate עָנָה ANACH* hoc est *humiliavit, oppressus est*.

VERS. 5. — *Et requiem temporibus meis.* Istud non habetur in Hebræis codicibus. « Multa autem ut manifestum est, a septuaginta viris, Hebraice lectioni non otiose addita comperimus, inquit D. Ambrosius, ac superius multo pluribus ostensus est. » sciendum tamen hic non accipi tempora, pro ætatum spatiis, sed, pro capitis lateribus, quod apertius liquet ex Græco τοῖς ὑποτάτοις.

VERS. 6. — *Ecce audivimus eam in Ephrata; invenimus eam in campis sylva.* Faber contendit debere legi eum in masculino, quia præcessit, locum. Quod si in feminino legeretur, non haberet quo referretur, nisi foris emendicaretur, quemadmodum D. Augustinus subaudit *sedem*. Et recte tamen ex Hebræo, tum ex Græco ΣΧΗΜΑΝΟΥΑ *audivimus eam*, אֲנָחִי METZANOUA *invenimus eam*, Græce ἀνέτην. Verum est tamen D. Hieronymum, bene vertisse

A sub masculino; non enim debet, ut ipse sæpius admonet, reddi verbum verbo.

VERS. 7. — *In loco ubi steterunt pedes ejus.* Hebraice legitur לָחָדוֹם רַגְלָיו LAHADOM RAGLAU, hoc est *scabellum pedum ejus*; quod et eodem recidit. Nam et locus ubi pedes stant, scabellum utique solet esse, ac utrobique humilis prædicatio apostolorum, et fidelium perseverantia congruenter insinuat.

VERS. 8. — *Sanctificationis tuæ.* Hebraice dicitur זָכָהּ UZCA, homo est fortitudinis tuæ. Atqui sancti sunt, qui amore Dei firmiter roborati sunt: et sanctum, firmum sane dicitur. Unde Chaldaeus paraphrastes, et *arca in qua est lex tua*.

VERS. 11. — *Non frustrabitur eum.* In feminino genere legitur in Hebr. in Græco similiter ΚΑΤΑΡΤΙΣ ΜΙΜΝΕΝΑΗ, KATARTIS MIMMENAH. Cæterum legunt divi Hilarius 288 et Augustinus sub masculino. Ille refert ad David, hic ad Deum, quia legit, non *penitebit eum*. Qui vero sub feminino, respiciunt veritatem, a qua Deus non avertetur. In sensu nulla est discrepantia. Nec magni negotii est, mutuum transitum fieri in quavis lingua similitudinis cognatione.

VERS. 16. — *Vidua.* D. Hieronymus vertit *venationem*, et cæteri *viaticum, escam, victum* aut quid simile. At Græci trifariam variant. Quidam codices habent θύρα, id est *januam*, alii θύρα, hoc est *venationem*. Sed obtinuit usus, inquit Hieronymus in Commentariis, et ex parte tangit in questionibus, ut unius litteræ demutatione, diceretur θύρα, id est *vidua*. Sed Faber et Cæcus admodum suadent, ut in posterum psallatur *viaticum ejus*, etc. Reclamat D. Hilarius, qui nec ignorat *translationem venationis*. Ait enim: « Quidam translatorum interpretatus esse ita repertus est: *Captionem ejus benedicens benedicam*, tanquam venatoribus et piscatoribus hominum effectis apostolis, hæc eorum benedicta sit captio, maxime quod Bethsaida ex qua apostoli sunt, per interpretationem lingue Hebraice, *domus venantium* nuncupetur. Sed nobis sequenda est prima illa, et sub Judæorum temporibus, ante Domini adventum, ad Ecclesiæ doctrinam, consignata translationis auctoritas, *vidua ejus benedicens benedicam*. » Ita Hilarius. Quod autem D. Augustinus legerit et exposuerit *vidua* notius est. Denique in Hebræo legitur צִדָּה TZEDAH. Quod si inclinetur a radice צָד TZOD significat *venationem*, vel *cibum*; si a radice צָד TZADAH, quod interdum denotat *desolatam*, præsertim in passivo, ut est illud Sophon. iii: *Desolata sunt civitates*. צָד נִיזְדוּ NIZDU, haud absurde significabit *vidua desolatam atque derelictam*. « Vidua, inquit D. Augustinus, est anima quæ se intelligit desertam omni auxilio, nisi solius Dei. »

VERS. 19. — *Sanctificatio mea.* Hebr. נִזְרוֹ NIZRO, consecratio, diadema, corona, sanctificatio. Sed ubi legunt Hebræi per vau, *corona ejus*, Septuaginta legerunt per jod, notam pronominis primæ personæ, quod frequentissime fit. Unde Hieronymus in Commentariis, de hoc loquens simpliciter retulit citra quodvis pronomen. Scribit ergo, *pro sanctificatione* נִזְרִי NEZER, in Hebr. habetur, quod Aquila consecratum interpretatur, et significat laminam ex auro, quæ in fronte pontificis ligabatur sculptum habens nomen Domini.

PSALMUS CXXXII.

PSALMI TITULUS: CANTICUM GRADUUM. »

Ecce quam bonum. Titulus: *Canticum graduum.* [Cassiod.] Quartus decimus gradus est charitas proximi, quæ facit fratres habitare in unum. Unde est benedictio et vita. Et est hic psalmus atomus, id est sine divisione, ubi charitas proximi commen-

datur, quæ nullam admittit alienationem mentis seu divisionem. Hic ergo vir justus de fratrum cohæbitione exsultans, ait:

VERS. 1. — « Ecce quam bonum et quam jucundum, habitare fratres in unum. »

Ecce. [Cassiod.] Quod ostendentis est, quasi plus

ostensione quam lingua explicetur quod dicturus est. *Quam bonum*, id est utile, et *quam jucundum*, id est delectabile, [Hilar.] hoc ideo subdit, quia sunt bona quæ non delectant. Quid est bonum et jucundum? *fratres habitare in unum*. [Aug.] Recte tamen dispositis singulorum officiis quod non impedit unitatem, sed facit quæ unitas erat inter illos, de quibus dicitur: *Erat illis cor unum, et anima una*. [Act. 4] Hoc autem quod hic dicit, scilicet habitare in unum, omnibus Christianis convenit, qui in unum debent habitare mente et fide; sed proprie convenit monasteriis et fratribus in unum cohabitantibus, non modo corde, sed etiam corpore, ut et illis fratribus de Judea, qui omnibus suis positus ad pedes apostolorum, in unum habitabant de quibus dicitur: *Erat illis cor unum, et anima una; et erant illis omnia communia* (ibid.). Iste namque versus velut dulcis sonus et suavis melodia, toto orbe notissimus, ut tuba Spiritus sancti, divisos corpore congregavit in unum, et monasteria plurima peperit, a quibus tamen benedictio ad cæteros descendit: qui, si non corpore in unum habitant, mente tamen. Et quia ostendendo dixerat, ecce, ostendit quam bonum sit et quam jucundum, subdens:

VERS. 2. — « Sicut unguentum in capite quod descendit in barbam, barbam Aaron. »

Sicut unguentum. [Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Ita est bonum et jucundum habitare fratres in unum. *Sicut unguentum in capite quod descendit in barbam, barbam Aaron*. Dicunt quidam hic fieri comparisonem inter cohabitationem fratrum et actualem unctionem Aaron, et rorem Hermon; sed nihil est, cum hoc magna non sit, et illi montes magno intervallo divisi sint. Spiritualiter ergo intelligenda sunt. Aaron sacerdos est, qui seipsum obtulit, id est Christus, qui intravit in sancta sanctorum, qui fuit et victima et sacerdos: qui cum in mundo non inveniret mundum quod offerret, seipsum obtulit, qui cum Ecclesia est unus et totus Christus. In capite ejus est unguentum, quia in eo habitavit plenitudo divinitatis corporaliter, (Colos. 1), cui non est datus Spiritus ad mensuram (Joan. 11), sed a capite Christo ascendente ad cælos, venit Spiritus sanctus in barbam ejus, id est in fortes, strenuos, alacres: quos barba significat, quæ est indicium virilitatis. Ideoque cum fortem aliquem describimus dicimus: Barbatus est. Descendit ergo unguentum in barbam, primum in apostolos, et in illos qui primos impetus sustinuerunt; sed vinci non potuerunt, et ab illis descendit etiam in oram vestimenti. Vestis Christi est Ecclesia, quæ est sine macula et ruga (Eph. 5); ora vestis finis est, in quo vestis perficitur. Hi sunt perfecti qui in unum habitant, qui Christi legem implent, quæ est: *Alter alterius onera portate* (Gal. 6). Et est sensus: Ita est illud bonum et jucundum, *sicut unguentum*, [Hier.] id est unctio Spiritus sancti, quæ fuit prius in capite Christo. Et dicitur hoc a similitudine regum et sacerdotum, qui in Veteri Testamento in figura

A Christi inungebantur. [Aug.] Quod unguentum postea descendit a capite Christo, in barbam. Deinde determinat in cujus barbam, subdens, *barbam Aaron*, scilicet Christi veri sacerdotis. Ecce determinatio, id est in apostolos, et alios primitivos sanctos, qui primo pro fide certaverunt; sed vinci non potuerunt, quia jam caput ipsum præcesserat, a quo descendit unguentum præcedente tali exemplo qui vinceret barbam. Dico descendit in barbam unguentum.

VERS. 3. — « Quod descendit in oram vestimenti ejus, sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion. »

Quod unguentum postea descendit in oram vestimenti ejus, [Hilar.] id est Christi, id est in illos perfectos, qui in unum habitant. Et fit comparatio inter cohabitationem fraternam et spiritualem unctionem, scilicet inter causam et effectum. [Aug., Cassiod., Aug.] Vel ora ad quam descendit unguentum accipitur, non illa quæ est in lateribus vestis, sed quæ capiti vestis est. Tales sunt qui habitant in unum. Sicut enim per istas oras intrat caput hominis ut vestiat se, sic per fraternam concordiam intrat Christus, ut ab Ecclesia vestiatur, et significatur idem per oram vestis, qui et prius, sed juxta aliam proprietatem. Vel per oram quæ est finis vestis, intelliguntur sancti, qui erunt in novissimis temporibus Ecclesie, scilicet tempore Antichristi. Est et sensus. Descendit in oram vestimenti ejus, id est usque ad extremitates Ecclesie in fine mundi, quæ est tunica indivisibilis. Deinde aliis verbis diversa notantibus idem dicit, *sicut ros*. Quasi dicat: Ita bonum est et jucundum habitare fratres in unum, *sicut bonus est et jucundus ros Hermon*. Ros de cælo veniens, gratia est, qua fratres in unum habitant, non suis viribus vel meritis. Hermon, ad litteram, mons est trans Jordanem. Si ergo hoc ad litteram accipiat, mirum est quod ab eo ros descendit in Sion, imo impossibile, sed spiritualiter intelligendum est. Hermon enim dicitur lumen exaltatum, id est Christus prius in cruce, postea in cælo exaltatus, a quo ros gratiæ descendit; in Sion, id est in Ecclesiam. Et est sensus: Ita est illud bonum *sicut ros Hermon*, id est gratia Christi, prius in cruce, postea exaltati in cælo, *qui ros descendit in montem Sion*, id est in Ecclesiam. Non enim in uno est Ecclesia, nisi ejus dono et gratia. Idem igitur significat hic Sion, quod supra barba et ora vestimenti. Idem vero ros Hermon, quod supra unguentum, scilicet gratia, per quam fit cohabitatio. Qui enim in uno sine rore charitatis sunt, sunt inquietum jumentum in junctura, quod non trahit, sed turbat. Odiosi enim sunt, molesti sunt, et turbulentissimi sunt, anxietate sua cæteros turbant, et quærent quid sinistri de aliis dicant. Hi etiam murmurant, de quibus dicitur etiam in libro Jesu filii Sirach: *Præcordia fatui, rota carri fenum portat, et semper murmurat* (Eccli. xxxiii). Hi tales sunt qui relinquuntur in mola, in agro, in lecto (Matth. 17).

qui in unum corpore solummodo sunt; ceteri vero assumuntur qui in unum sunt corde. Vel ita: [Hayni] Hermon mons pascualis est, sicut et mons Sion. Per Hermon ergo significantur gentes, quæ pabulum receperunt verbi. [Hilar., Cassiod.] Et est hoc bonum, sicut ros Hermon, id est gratia quam gentes acceperunt. Qui prius descendit in montem Sion, id est super Judæos. Vel per Hermon, qui interpretatur *anathema*, accipiuntur peccatores; per Sion Ecclesia. Ros est tenuis aqua, unde terra germinat; et significat gratiam, qua peccatores convertuntur. Ros ergo ejus, id est Hermon est ros gratiæ, qui peccatores nutrit in bono. Qui ros descendit in montem Sion. Quando illi hoc rore rigati convertuntur ad Ecclesiam, quæ eos recipit. Et est sensus: Ita est etiam illud bonum, sicut ros Hermon, id est gratia nutrienda peccatores. Qui descendit in montem Sion, id est quo illi convertuntur ad Ecclesiam.

VERS. 4. — « Quoniam illic mandavit Dominus benedictionem; et vitam usque in sæculum. »

Quoniam illic. [Aug.] Quasi dicat: Ideo bonum est, et jucundum habitare fratres in unum, quoniam illic, id est in fratribus qui habitant in unum, mandavit Dominus benedictionem, id est hic præcepit, ut hic benedicerent Deum. Concordes enim benedicunt Deum; discordes non. Nam in discordia non est vera benedictio, quia si lingua sonat, cor silet. Et mandavit, id est promisit vitam in futuro, duraturam usque in sæculum, id est in æternum.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXI: « ECCE QUAM BONUM ET QUAM, » etc.

VERS. 2. — Sicut unguentum. Dicunt Hebræi oleum optimum, quia שֶׁמֶן SCHEMEN, significat oleum, et adjiendo particulam optimum, fiet unguentum odoriferum. Et Chaldaus habet, unguentum bonum.

PSALMUS CXXXIII.

PSALMI TITULUS: « CANTICUM GRADUUM. »

Ecce nunc benedicite Dominum. Titulus: *Canticum graduum*. Decimus quintus gradus est charitas Dei. [Cassiod., Alcuin., Cassiod.] Et est iste psalmus tertius de charitate Dei, de qua hic agit, sicut supra de charitate proximi, non quod alia gratia sit qua diligitur Deus, et alia qua proximus; sed quia diversi actus habet ipsa virtus, et diversa diliguntur ea. Intentio: monet ad diligendum Deum. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo invitat pluraliter benedicere Deum. Secundo optat benedici, ibi, *benedicat*. Monens ergo ad benedicendum ait:

VERS. 1. — 289 « Ecce nunc benedicite Dominum, omnes servi Domini. »

Ecce, [Hier., Hilar.] Demonstrantur est, et quibus faciat hanc demonstrationem determinat: vos servi Domini omnes, adunati in unum nunc, scilicet tot gradibus conscensis. Vel, nunc, id est in hoc tempore in adversis benedicite Dominum. vos dico,

VERS. 2. — « Qui statis in domo Domini, in atrii domus Dei nostri. »

Qui statis, [Cassiod., Hier., Aug.] id est perseveratis, in domo Domini, id est in penetralibus, id est maiores et perfectiores in Ecclesia, et vos etiam qui statis in atrii domus Dei nostri, id est in ingressu, scilicet incipientes. Sunt enim in hac domo diversi stantium ordines. Et nota quod ait, statis, non sedetis, quia servorum non est sedere in domo domini. Vel de eisdem accipitur, et per domum intelligitur Ecclesia, per atria latitudo charitatis. In charitate enim extenditur usque ad inimicos latitudo est. In odio, angustia. Quasi dicat: Vos benedicite, qui statis, id est perseveratis, in domo Domini, id est in Ecclesia, et, qui statis in atrii domus Dei nostri, id est in latitudine charitatis, ubi nullus angustiat, etc.

VERS. 3. — « In noctibus extollite manus vestras in sancta; et benedicite Dominum. »

In noctibus, [Aug.] id est in adversis, non solum in diebus prosperitatis, extollite manus vestras corporis et operis, [Hilar.] sicut Moyses manus suas levavit pugnante populo Israel contra Amalec (Exod. xvii). Extollite, dico, in sancta, ut intentione æternorum bonum operemini. Aliter enim non valet. Et benedicite Dominum, nil boni vobis tribuentes, sed totum Deo.

PARS. II. VERS. 4. — « Benedicat te Dominus ex Sion: qui fecit cælum et terram. »

Benedicat te, [Cassiod., Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi optat benedici fideles. Quasi dicat: Dixi, benedicite, et ut hoc possitis, benedicat te Dominus benedictione quæ est ex Sion, qui potest, quia ipse est qui fecit cælum et terram. Nota quod supra hortatur plures benedicere uni; ipse vero unum benedicit tantum, id est benedici hortatur, et precatur quod notat, dicens singulariter, benedicat te, quia et si plures sint, tamen in unum sunt, et unitati benedictio convenit. Unde unus in piscina sanabatur, qui prior descendeat (Joan. v). Esto ergo in uno et pervenit ad te benedictio. Attende etiam, quia vir justus qui tot gradibus conscendit benedictionem supernam loco remunerationis accipit: quia omne munus ascendentium, benedictio est.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXIII. « ECCE NUNC BENEDICITE DOMINUM, OMNES, » etc.

VERS. 2. — [In atrii domus Dei nostri. Adjectum est a Septuaginta emphaseos gratia; id enim non est apud eos insolitum, ac cur quædam addiderint vel omiserint, satis multis superius ostensum est. Sed quid de hoc sentiat D. Hilarius dicamus: « Reperi quosdam ambiguos circa hoc, in atrii domus Domini, fuisse dicentes. Idcirco hoc a translatoribus primis adjectum esse, quia sub iisdem versibus sequenti psalmo continetur, opinantibus

ipsius, scriptorum vitio in libris Hebraicis fuisse A revocant Hebraei ad præcedentem versum, sed stare in domo Dei in noctibus, et attollere manus in noctibus, utrumque idipsum designat.

PSALMUS CXXXIV.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

Laudate nomen Domini. Titulus : *alleluia.* [Cassiod.] Post gradus qui ducunt ad aternitatem, congrue ponitur alleluia, ut Ecclesia fruatur laudibus Dei, cui tale munus paratum est. Intentio : Monet ad laudem. Modus : Tripartitus est psalmus. Primo demonstrativa oratione utens propheta, monet Deum laudare, propter ejus potentiam enumerans ejus magnalia. Secundo idolorum cultores redarguit, ibi, simulacra. Tertio omnes ordines monet ad laudes, ibi *domus Israel*. Propheta ergo quasi intentionem suam aperiens, post gradus prædictos stans in domo alloquitur, ut post beneficia Deum laudent, dicens :

VERS. 1. — « Laudate nomen Domini; laudate servi Dominum. »

Laudate nomen, id est potentiam, *Domini.* [Aug.] Unde vos meliores estis, non ipse. Deus enim nec melior fit, si laudaveris, nec deterior, si vituperaveris, sed tu laudando melior eris, vituperando deterior. Bonus autem ille manet ut est, deinde qui et quare laudare debeant, subdit : laudate, servi, Dominum. Quasi dicat : Quis diceret. Qui debent laudare, et quare? ecce vos servi estis : et quia servi estis, laudate Dominum, alioquin, id est nisi laudent offendunt, cum ipsi servi sint. Et ipse Dominus, deinde addit :

VERS. 2. — « Qui statis in domo Domini, in atriis domus Dei nostri. »

Qui statis. [Aug., Cassiod.] Quasi dicat : Vos servi laudate, *qui statis*, non titubantes, non ruitis unde eum laudare debetis. Statis dico in domo Domini in atriis domus Dei nostri, id est qui statis, vel in secretario, vel in ingressu. Deinde repetit,

VERS. 3. — « Laudate Dominum quia bonus Dominus; psallite nomini ejus, quoniam suave. »

Laudate Dominum. [Aug.] Propter hoc laudate quia bonus est Dominus. Proprie a quo sunt omnia bona uno verbo laudis causa explicata est. Si enim omnia laudantur, quia bona sunt; præcipua causa laudis est, quia bonus est ex se, et in se cujus bonitas, non qualitas, sed natura est. Ille bono suo, bonus est. Non aliunde participato bono. Ille seipso bonus, non adhærendo alteri bono qui non eguit aliquo ut fieret bonus; sed egerunt illo cætera, ut fierent bona. Sed quia ipse a nobis non potest videri qualiter in natura sit bonus, vel id est saltem opera videamus. *Psallite nomini ejus quoniam suave*, vel suavis, dum dedit se posse gustari carnem factum, ut de pane angelorum vivat homo : quod est præcipuum inter alia opera. Et ideo ante alia hoc ponitur. Et est, psallite nomini ejus, id est laudate

eum, eo quod hoc fecit, quod res nominis sui exigit, cum se incarnatum dedit hominibus gustari. Et hoc ideo, quoniam suave est nomen gustanti, id est res nominis. Et notandum quod ita temperatur laus Dei in hoc psalmo, ut et firmorum sit et infirmorum. Sicut per Moysen, quando mitteret eum ad filios Israel, cum dixisset : *Ego sum qui sum, hæc dices filiis Israel : Qui est misit me ad vos (Exod. iii).* Quod non capit homo, ideo continuo temperavit et dixit quod potest capi ab homine, ita : *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob (ibid.).* Quod nomen propter hominem ne videretur temporale addit : *Hoc nomen mihi est in æternum (ibid.),* non quia illi sint æterni, sed quia illos fecit æternos postea sine fine. Habuerunt quippe initium, sed finem non habebunt, in quibus tota Ecclesia intelligitur, totum semen Israel cogitatur.

VERS. 4. — « Quoniam Jacob elegit sibi Dominus, Israel in possessionem sibi. »

Quoniam Jacob elegit. [Aug., Cassiod., Aug.] Quasi dicat : Ideo psallite, quia ista quæ sequuntur fecit, quæ capere valeatis dico, scilicet *quoniam Dominus elegit*, gratia, non merito, *Jacob*, id est Judaicum populum qui intelligitur per Jacob qui interpretatur luctator, et significat illos qui contra spirituales nequitias luctantur. Aliis verbis idem repetit *Israel elegit sibi in possessionem*, ad litteram, cæteras gentes posuit Dominus custodiendas sub angelis; Jacob vero, id est Judaicum populum, sibi elegit, quem ut agrum coleret, seminaret, possideret, servaret. Et quasi aliquis quæreret unde scis hoc? subdit :

VERS. 5. — « Quia ego cognovi quod magnus est Dominus; et Deus noster præ omnibus diis. »

Quia ego, [Aug.] raptus ad superna cognovi quod magnus est Dominus, in se. Quod non omnes possunt scire, sed credant noscenti, qui intravit in sanctuarium Dei, et forte audivit arcana verba et ineffabilia, quæ non licet homini loqui (II Cor. xii), qui dixit quod posset hominibus dici; et tenuit apud se quod non posset dici. Si enim diceremus illi : Rogamus te, explica magnitudinem illius. Nonne forte responderet nobis : Non est valde magnus quem video, si a me poterit explicari? *Et Deus noster est præ omnibus diis*, id est super omnes deos, qui sunt in cælo et in terra, quia eos fecit.

VERS. 6. — « Omnia quæcunque voluit Dominus fecit in cælo et in terra, in mari et in omnibus abyssis. »

Omnia quæcunque. [Aug.] Hic redit ad opera quæ capiantur. Quasi dicat : Magnus est in essentia,

magnus quoque in operibus, quia *Dominus fecit in celo et in terra omnia visibilia et invisibilia quaecunque voluit*. [Cassiod., Aug.] Breviter concludit omnia, et bene ait, quaecunque voluit. Causa enim omnium quæ fecit voluntas ejus est, et nulla necessitas, et non tantum in celo et in terra, [Cassiod., Aug.] sed *in mari*, quod commeatur, et *in omnibus abyssis*, id est in profunditate ignoti oceani, quod firmiter credendum est. Si ergo omnia opera ejus comprehendere non possumus, hoc de eis firmiter teneamus quod omnia facta sunt.

VERS. 7. — « Educens nubes ab extremo terræ; fulgura in pluviam fecit. »

Educens nubes. [Cassiod.] Quæ fecit narrat ad litteram. Secreta naturæ Deum dicit ministrare. Quasi dicat: Fecit quæ voluit. Ipse dico *educens nubes ab extremo terræ*, id est sive ab imo terræ, unde educes, sive a circumdatione finium terræ, unde educit eas ad medium terræ, ut ibi pluant. Et *fulgura fecit in pluviam* quia fulgura sine pluvia terreant, et nihil darent; fulgura terrorem, pluvia gaudium facit. Qui ergo terruit fulgure, reficit pluvia, Ipse est etiam

VERS. 8. — « Qui producit ventos de thesauris suis: qui percussit primogenita Ægypti ab homine usque ad pecus. »

Qui producit ventos de thesauris suis. [Aug.] Id est de occultis causis nescis unde veniat, sed scis, quod jussu Dei fiat. Quod enim fiat ventus, sentis; sed qua causa fiat, vel de quo thesauro rationis eductus sit, nescitur. Ipse est *qui percussit*, etc. Hæc quæ sequuntur in hominibus fecit, propter populum suum. Si dixit quæ amares in creaturis, audi quæ timeas. Ipse est enim *qui percussit primogenita Ægypti ab homine usque ad pecus*. Hoc sæpe repetit ad indicandam potentiam Dei, ut non hæc casu facta putarentur, sed in magna futuri significantia.

VERS. 9. — « Et misit signa et prodigia in medio tui, Ægypte, in Pharaonem et in omnes servos ejus. »

Et misit, [Aug.] vel, *emisit signa et prodigia in medio tui*, 290 *Ægypte, in Pharaonem, et in omnes servos ejus*. Hæc ita manifesta sunt, ut expositione magis obscurantur. Dum vero audis, quæ facta sunt in impios, cave ne et in te fiant. Ideo hæc utilia sunt cum leguntur. Deinde quæ Dominus fecerit, postquam populus eductus est de Ægypto, subdit:

VERS. 10. — « Qui percussit gentes multas, et occidit reges fortes. »

Qui percussit gentes multas, [Aug.] quæ possidebant terram, quam populo suo dare volebat; et *occidit reges fortes*.

VERS. 11. — « Seon regem Amorrhæorum, et Og regem Basan, et omnia regna Chanaan. »

Seon regem Amorrhæorum et Og regem Basan. [Aug.] Hoc sub Moyse factum fuit. De his in libro Numeri legitur, quod cum prohiberent filios Israel per fines suos transire, percussit sunt ipsi ab eo et

A possedit Israel terram eorum (Num. xxi). Et omnia regna Chanaan percussit sub Josue, mortuo jam Moyse. Hæc patent.

VERS. 12. — « Et dedit terram eorum hæreditatem Israel populo suo. »

Et dedit terram. [Aug.] Quasi dicat: illos impios expulit, et dedit terram eorum hæreditatem, hæreditatem Israel populo suo. Pro his factis sequitur exultatio laudis.

VERS. 13. — « Domine nomen tuum in æternum; Domine, memoriale tuum in generatione et generationem. »

Domine, nomen tuum. [Aug.] Quasi dicat: Cum hæc feceris impletum est os meum laude, et dixi: Domine, nomen tuum, etc. Hæc quidem ad litteram quomodo sunt scripta vidimus, sed et aliquid significant quod explicari oportet.

Repetamus ergo ab illo loco: *Omnia quaecunque voluit Dominus fecit in celo et in terra*, etc. Typice hæc in hominibus possumus accipere, et agnoscere. Cælum enim sunt spirituales, terra carnales. Ex his duobus tanquam celo et terra constat Ecclesia; in his facit quaecunque vult. Et etiam in mari facit quod vult, id est in infidelibus, in quibus nihil sit sine jussu Dei, nec sæviunt, nisi permittantur a Deo, nec vindicatur in eos, nisi Deus jussit; et in omnibus abyssis quæ voluit fecit. Abyssi sunt latentia corda mortalium, profundæ cogitationes hominum. Et ibi facit Deus quod vult, quia interrogat justum et impium, latet cor bonum, latet et cor malum, et in utroque est abyssus; sed Deus hoc videt, quem nihil latet, et consolatur cor bonum, et torquet malum. Et ipse est *educens nubes ab extremo terræ*. Nubes sunt prædicatores. Unde: *Mandabo nubibus meis, ne pluant super eam imbres* (Isa. v). Et item: *Qui sunt isti qui ut nubes volant* (Isa. lx). Quas nubes non tantum de filiis Israel misit, sed ab extremo terræ excitat, et in fines orbis terræ mittit. Sed quid de ipsis nubibus facit? [Alcuin.] *Fulgura in pluviam fecit*, id est minas ad misericordiam flexit, de terroribus irrigavit. Prædicatores namque et terrent, et blandiuntur: terrent comminando æterna supplicia; mulcent, promittendo æterna gaudia. Ideoque de manna legitur quod liquescebat ad solem et indurabatur ad ignem (Exod. xvi). Manna enim cælitus datum figura est divini eloquii quod liquescit ad solem, dum mentes fidelium futuræ claritatis promissione latifacit, ut cum ait: *Fulgebunt justi sicut sol in regno Patris eorum*. (Matth. xiii). Induratur autem ad ignem, dum peccantium conscientias futuræ pœnæ comminatione adurit, ut illud: *Omnis arbor quæ non facit fructum bonum exstinguitur et in igne mittitur* (Matth. iii). Ideo in veteri lege in veste summi pontificis erat coctus bis tinctus, qui habet speciem ignis (Exod. xxviii). Ignis vero duo facit, urit scilicet et lucet, quia prædicator peccantium cor adurere debet fulgure, id est terrore comminationis, et piorum mentes confovere, et promissione æternæ lucis. Inde est etiam

quod baculus pontificalis ex inferiori parte pungitur, superius in anteriora extenditur, quia praeicator pungere debet vitia carnis, et mentis vires in anteriora dirigere. Ita tamen, ut ad sui considerationem semper redeat, ne cum aliis praedicaverit, ipse reprobus efficiatur (I Cor. ix). [Aug.] Et in principio sermonis sui accusator sit sui (Prov. xviii), ne videat festucam in oculo alterius, gestans trabem in suo (Luc. vi). Ideo dicitur, fulgura in pluviam fecit. Sequitur: *Qui producit ventos de thesauris suis*. Idem praedicatores et nubes sunt et venti. Nubes sunt propter carnem, venti propter spiritum. Nubes videntur; venti sentiuntur, et non videntur. Et quia caro de terra est, ideo dicitur: Nubes excitat ab extremo terrae, sed spiritus hominis ignoratur unde veniat. Unde recte dicitur, qui producit ventos de thesauris suis, vel propter aliud, venti dicuntur apostoli, sed totum mundum velociter percurrerunt. *Qui percussit primogenita Aegypti*. Primogenita fides est, unde incipimus bonum, quia via proficit homo in melius. Aegyptus interpretatur afflictio. Percussit ergo primogenita Aegypti, quia quicumque affligit Ecclesiam et scandala facit, etsi Christianus dicitur, perdit fidem. Percussit dico, *ab homine usque ad pecus*, id est a docto usque ad indoctum. Homo enim doctum significat, qui et post se trahit indoctas turbas, id est pecora. *Et misit signa et prodigia in medio tui, Aegypte in Pharaonem et in omnes servos ejus*. Pharaon interpretatur dissipatio; Aegyptus, ut diximus, afflictio. Dissipatio ergo praecedit ut rex, et sequitur afflictio. Dissipati enim affligunt Ecclesiam, ut enim affligant dissipantur. *Qui percussit gentes multas, et occidit reges fortes*. Quas gentes et quos reges? *Sehon regem Amorrhæorum*, occidit. Audi nomina sacramentis graviora. Seon interpretatur *tentatio oculorum*, et Amorrhæi interpretantur *amaricantes*. Amaricantes ergo regem habent tentationem oculorum; tentatio oculorum non est nisi in mendacio oculorum. Putat habere rem, veritatem non habet. Retur enim quod non est, non intuetur quod est. Tentatio ergo oculorum, id est fallacia et simulatio, ut rex praecedit, et sequitur amaricatio. Inde enim amaricant, quia fingunt. Occidit Deus in homine illum regem cum populo suo, quando homo damnat simulationem et diligit veritatem, et desinit amaricare. Occidit etiam alium regem, scilicet Og regem Basan. Og interpretatur *conclusio*, per quod significatur diabolus, [Aug.] qui intercludit viam ad Deum, ne credatur in eum, sicut Christus aperit, et ipse Christus est via. Cui ergo clauditur via, ne credat in Deum Christum, cum venerit Christus, confundetur. Ergo Basan, id est confusio, quia confusio conclusionem sequitur. *Et omnia regna Chanaan*. Chanaan interpretatur *paratus humiliationi*. Et intelligitur hic humiliatio, non quæ virtus est, sed quæ poena est, de qua dicitur: *Qui se exaltat humiliabitur* (Luc. xviii). Chanaan ergo est omnis superbus, qui modo exaltat cor suum, qui in die iudicii humiliabitur:

A modo autem non humiliatur, sed paratur humiliationi, id est damnationi. *Et dedit terram eorum hereditatem, hereditatem Israel populo suo*. Per terram eorum significantur omnes gentes, quæ sunt hereditas Israel, id est fidelis populi, quam pascunt tribulatione docentes patientiam. Et ideo dicuntur hereditas Israel, quia eas Israel excolit conformando sibi.

Aliter ab illo loco: *Percussit primogenita Aegypti ab homine usque ad pecus*. Aegyptus mundus est iste, primogenita sunt principalia mundi vitia, quæ destruit in prudentibus et in idiotis. *Et misit signa et prodigia in medio tui, Aegypte* [Hilar., Cassiod.], quia palam et visibiliter signa fecit in mundo, ut in passione terra tremuit, et sol obscuratus est. Et in Pharaonem, et in omnes servos ejus, misit signa contra diabolum et malos homines. *Qui percussit gentes multas*, id est innumera vitia, et occidit reges fortes, id est dominantia vitia. Vel reges sunt immundi spiritus, qui sunt occisi dum nequeunt in nobis quod volunt. *Sehon regem Amorrhæorum*. Per Amorrhæos intelliguntur vitia. Amara enim sunt qui tollunt beatitudinem, quorum rex, diabolus est, qui dicitur Seon, qui transfigurat se in angelum lucis. Sehon interpretatur *tentatio oculorum*, qui etiam est rex confusionis qui intercludit viam ad Deum. *Et Og regem Basan, et omnia regna Chanaan*, id est omnes illos qui male humiliantur. Chanaan enim dicitur *humiliatio mala*, quando ab honore sancto decidunt. *Et dedit terram eorum hereditatem, hereditatem Israel populo suo*, id est celestem beatitudinem, quam demones per superbiam deseruerunt, dedit fidelibus. Hæc est vera terra promissionis, quæ verius dicitur hereditas, quæ in pace est, quam illa actualis, quam sæpe amiserunt filii Israel. Ita hæc predicta spiritualiter sane accipiuntur, cum tam tamen ad litteram factiata sint. Si ergo corporaliter tunc illos occidit Deus, modo etiam non cessat manus ejus. [Aug.] Et ideo ne putares hæc tunc pacta cessasse, inquit: *Domine, nomen tuum*, id est operatio potentiae tuæ est in æternum, id est non cessat manus tua facere hæc in sæculo, quæ tunc prænuntiasti in figura. Et, o Domine, *memoriale tuum est in generatione presenti, et generatione futura*. Generatio una est, qua renascimur per baptismum, altera qua resurgemus. In utraque est memoriale Dei, quia non est oblitus Deus in hac vocare, et in illa coronare.

VERS. 14. — *Quia iudicabit Dominus populum suum: et in servis suis deprecabitur.*

Quia iudicabit. Causa laudis hic ostenditur. [Hilar., Cassiod.] Quasi dicat: Ideo laudabilis est, quia Dominus iudicabit populum suum Judaicum, cui tot fecit, prophetas misit, post etiam filium proprium; sed quia duri fuerunt, iudicabit eos in futuro; et in servis suis, id est in fidelibus, deprecabitur, vel consolabitur, cum præmia æterna eis restituet. Ecce gradatio laudis usque ad iudicium perducta est. Vel ita ut de presenti accipiatur, ju-

dicabit. Quasi dicat : Ideo est laudandus, quia præter iudicium futurum, Dominus iudicabit, in præsentem, populum suum, id est Judæorum. [Aug.] Hoc jam complevit, quia jam iudicavit Dominus Judæos, alios assumendo, alios reprobando, quia separati inde sunt iusti et remanserunt iniusti. Hoc est iudicium discretionis de quo ipse ait. *In iudicium veni in hunc mundum, ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant* (Joan. xix). Et, illis iudicat, in servis suis deprecabitur, vel advocabitur. Non enim repulit Deus plebem suam, quam præscivit (Rom. ii). Habet et suos de omnibus gentibus. Unde convertit se Propheta ad exprobranda idola, quæ jam a suis cultoribus irridentur, dicens :

PARS II. VERS. 15. — « Simulacra gentium
« argentum et aurum ; opera manuum homi-
« num. »

Simulacra. [Cassiod., Alcuin.] Secunda pars, ubi postquam se laudibus Dei explevit, idolorum cultores, irridendo redarguit, quia perfecta laus veritatis est destruere falsitatem. Supra in alio psalmo fuerunt eadem dicta, sed repetita verecundiam augent. Quasi dicat : Deus noster est magnus, *simulacra gentium* autem sunt, *argentum et aurum* quantum ad materiam, *et opera manuum hominum*, quantum ad formam.

VERS. 16. — « Os habent et non loquentur ; oculus
« habent et non videbunt. »

VERS. 17. — « Aures habent et non audient :
« neque enim est spiritus in ore ipsorum. »

Aures habent et non audient. [Cassiod.] Deinde concludit omnia ostendens quod nec hominibus, nec pecoribus possunt comparari, cum ait : *Neque enim est spiritus in ore ipsorum*, [Aug.] id est illa exteriora artifex potuit facere, sed non spiritum dare, nec auditum auribus, nec lucem oculis, nec vocem ori. Hoc scientes, irrident idola, sed quid nescientes ?

VERS. 18. — « Similes illis fiant qui faciunt ea,
« et omnes qui confidunt in eis. »

Similes illis fiant, [Aug.] interiorius, *qui faciunt ea*, et omnes qui confidunt in eis. Et ita procul dubio fit. Exprimatur namque in eis quædam similitudo idolorum, non quidem in carne eorum, sed in interiori homine. Aures enim habent, nec audiunt Deum ad ipsos clamantem. Oculos habent, non vident fidem ; nares habent nec sentiunt bonum odorem Christi.

PARS III. VERS. 19. — « Domus Israel, benedicite
« Domino : 291 domus Aaron, benedicite Do-
« mino. »

A *Domus Israel.* [Cassiod.] Tertia pars, ubi post irrisa idola laudes Dei celebrare omnes monet ordines. [Aug.] Quasi dicat : Cultores idolorum similes illis fiant, sed vos qui estis domus Israel, scilicet domus quæ quotidie suscitatur de lapidibus, de quibus potens est Deus filios Abrahæ suscitare (Matth. iii), *benedicite Domino* ; et vos qui estis domus Aaron, scilicet præpositi, *benedicite Domino*, et vos qui estis

VERS. 20. — « Domus Levi, benedicite Domino ;
« qui timetis Dominum, benedicite Domino.

Domus Levi, id est ministri, *benedicite Domino*, præpositi et omnes, *qui timetis Dominum*. [Aug.] Scilicet omnes populi, *benedicite Domino* ; præpositi sunt domus Aaron, ministri, domus Levi, populi omnes qui timent, omnes generaliter sunt domus Israel. Omnes ergo una voce dicamus :

VERS. 21. — « Benedictus Dominus ex Sion, qui
« habitat in Jerusalem. »

Benedictus Dominus. [Gl. int., Cassiod.] Et loquitur in persona omnium fidelium, vel in propria persona dicit hoc Propheta, et facit quod alios facere docuit. Quasi dicat : *Benedicite Domino* : et ego ex parte mea dico : *benedictus sit Dominus* qui venit ex Sion, homo factus, *qui habitat in Jerusalem*, ubi ad litteram prædicavit et multa miracula fecit. [Aug.] Vel, juxta interpretationes nominum, Sion enim interpretatur *speculatio*, Jerusalem *risio pacis*. Nunc ergo ex Sion *benedictus est*, id est a nobis, qui quandiu in spe vivimus, sumus in Sion, quia speculamur quoad veniat ; finita vita, erimus cum illo in æterna civitate, quia ipse est qui habitat in Jerusalem cælesti, quæ nunquam ruitura est, ubi videbimus eum in æterna pace.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXIV : « LAUDATE NOMEN
DOMINI, » etc.

VERS. 14. — *In servis suis deprecabitur.* Juxta Hebr. יִתְנַחֵם יְהוָה, caperetur passive, hoc est placabilis erit, ut vertit D. Hieron., aut, ut alii volunt, consolabitur, vel ignoscet. Hoc tamen est inusitatum apud Latinos, ut deprecatur sumatur in passiva significatione. Et D. Augustin. legit *advocabitur*. Hilarius et Arnobius, *consolabitur*, quemadmodum etiam habet psalmodia Romana. In Græco est vox passiva, quanquam interdum significantia sit activa. παρακληθήσεται. Denique mos Scripturæ est usurpare sicut interdum verba activa, ut tamen actio sit, in altero passio. Exempli gratia Rom. viii : *Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus*, hoc est postulare nos facit. Sic accipiendo deprecari active, sensus erit quod Deus faciat suos servos deprecari, ut quocunque verteris, eodem conspiret intelligentia rei.

PSALMUS CXXXV.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

Confitemini Domino. Titulus : *Alleluia.* [Aug.] Psalmus iste laudem Dei continet, ubi etsi multa in laudibus Dei dicantur, maxime tamen hic misericordia Dei commendatur. Unde et diversa initia

versuum in unum finem conveniunt, quia quidquid hic dicitur, ad misericordiam Dei refertur, sine qua non subsistit, quæ omnia operatur. [Cassiod.] In misericordia ergo perseverare monemur. Magna virtus hujus psalmi in Paralipomenon ostenditur,

ubi legitur quod cum cœpissent filii Israel Deum laudare et dicere: *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus* (II Paral. v), statim implevit gloria Dei templum Dei. Ita præsto est divinæ gratiæ præsentia, si pure cantatur. Intentio. Monet ad laudem. Modus. Tripartitus est psalmus. Primo, magnificentiam Dei, et totius orbis conditionem exponit. Secundo dicit quæ in Ægypto et in gente Judæorum fecit, in figura nostri, ibi qui percussit. Tertio agit de Christianis, ibi et dedit terram eorum. Ad laudem ergo Dei invitans ait:

VERS. 1. — « Confitemini Domino, quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Confitemini laudes et peccata Domino, [Hilar.] quoniam bonus est, quia laudes audit, et peccata dimittit. [Alcuin.] Ideo omnes et semper laudare debemus: modo laudemus, ut cum angelis laudare mereamur. Ipsa laus est nostra refectio, ut nulla videatur similis delectatio. Ipsa est remuneratio, quæ et operatio. Ergo *confitemini Domino*, ideo quoniam in æternum, [Cassiod.] id est hic et in futuro est misericordia ejus, quia hic parit, ibi coronat. Vel, in æternum, id est in sæculum præsens est, misericordia ejus, per quam a miseria peccatorum nos liberat. [Aug.] Vel ita, dico: confitemini, nec pro hac confessione estis aliquid temporale sumpturi. Quoniam in æternum, id est post judicium, est misericordia ejus, id est beneficium quod misericorditer præstat, æternum est, quia beatitudo per misericordiam data æterna erit. Deinde ostendens excellentiam illius cui confiteri nos monet, subdit:

VERS. 2. — « Confitemini Deo deorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Confitemini Deo deorum. [Aug.] Deos dicit homines, ad quos sermo Dei factus est (Joan. x), in alio psalmo, ubi ait: *Ego dixi: Dii estis* (Psal. lxxxi). Et non ideo dicuntur dii quod omnes sint boni. Si enim omnes boni essent, non diceret in eodem psalmo: *In medio autem deos diducat*. Vel discernit, de quibus etiam subdit:

VERS. 3. — « Confitemini Domino dominorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Confitemini Domino dominorum. [Aug.] Pluraliter dicit deos et dominos. Siquidem sunt dii multi, et domini multi, ut ait Apostolus (I Cor., viii, 5), super quos ipse est

VERS. 4. — « Qui facit mirabilia magna solus, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui facit. [Aug.] Sciendum quod sicut in fine versuum ponitur ubique quoniam in æternum misericordia ejus, sic in capite omnium, licet non sit positum, subaudiendum est, confitemini: quod apertius est in Græco, ut si diceremus facienti mirabilia, vel ei qui facit mirabilia, ubi necessario subaudiretur, confitemini: quod nostra locutio in his omnibus servare non potuit. Et ideo Latino sermone dici non potest, nisi in quibusdam subaudiatur hoc totum, ei qui facit, vel fecit. Unde ob-

scurem est quod hic dicitur, ita ut possit putari sententia sic jungi: *Qui facit mirabilia, qui fecit cælos*, etc., quoniam in æternum misericordia ejus. Quasi dicat: Ideo fecit ista, quia in æternum est misericordia ejus, cum potius pertineant ad misericordiam hi quos a peccatis mundat et de miseria liberat. Hoc autem ad bonitatem, quod cælum, terram et omnia valde bona creavit ut essent. Dicendum est ergo, etsi positum non sit, confitemini ei qui facit vel fecit, hæc vel illa, ideo, quia ejus misericordia est vobis æterna, ut finis singulorum versuum referatur ad principium, hoc modo: Confitemini ei qui facit mirabilia magna solus, ideo confitemini, quoniam in æternum, etc., ita et in cæteris. Solus Deus dicitur mirabilia facere, quia quæ per homines vel angelos fiunt, ipse facit, et quedam magna, ipse solus sine ministerio hominis vel angeli facit quæ exsequitur dicens:

VERS. 5. — « Qui fecit cælos in intellectu, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui fecit cælos in intellectu, [Gl. int.] id est intelligibiles, scilicet empyreum: quod etsi sit corporeum, tamen tantæ est tenuitatis ut a mortali videri non possit,

VERS. 6. — « Qui firmavit terram super aquas, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui firmavit terram super aquas. [Aug.] Universam creaturam ergo per se non per creaturam fecit, cujus aliquas excellentiores partes posuit, ex quibus omnia cogitentur, id est intelligibiles cælos et visibilem terram. Sed quia sunt et visibiles cæli, per eorum luminaria totum celeste corporeum intelligere nos admonet, subdens:

VERS. 7. — « Qui fecit luminaria magna, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui fecit luminaria magna, [Aug.] scilicet solem et lunam et stellas. Vel per cælos celestem machinam accipiamus. Et est sensus: Qui fecit cælos, non alterius opera secutus, sed in intellectu suo, id est in sapientia sua. Unde: *Omnia in sapientia fecisti* (Psal. ciii). Quod dictum est de cælis, de omnibus aliis debet intelligi hoc modo: Qui firmavit terram super aquas, subaudi intellectu. Sed et quomodo gravior terra ab aquis levioribus portatur? Sed sive ita, sive aliter sit, ne adversus eos qui se putant ista certis rationibus comperisse contentiose agere videamur, habemus quod de proximo intelligamus. Dicitur enim terra super aquas fundata, eo quod aquis circumfluentibus supereminet, sicut dicitur illa vel illa civitas super mare fundata, non quod mare sub ea sit, sed quia mari supereminet, sicut Dominus super puteum sedit, id est juxta puteum sedit (Joan. iv). Quæ fecit luminaria magna?

VERS. 8. — « Solem in potestatem diei: quoniam in æternum misericordia ejus. »

Solem in potestatem diei. [Aug., Cassiod.] Hæc solus per se facit. Sol est potestas diei, quo omnia declarantur.

VERS. 9. — « Lunam et stellas, in potestatem A »
 « noctis, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Lunam et stellas fecit in potestatem noctis. [Aug.] id est ut sint lux noctis. Vel typice hæc accipi possunt. Fecit ergo in intellectu cælos, id est spirituales sanctos, quibus non modo credere, sed divina intelligere dedit; simplices autem qui solem fidem tenent, quasi infra cælos terra dicuntur, qui quia in baptismo quem acceperunt, firma fide consistunt, quasi super aquas terram firmavit. *Qui fecit luminaria magna*, id est dona gratiarum suis fidelibus contulit. Quæ? *Solem in potestatem diei, lunam et stellas in potestatem noctis.* Per solem accipitur donum sapientiæ, quod datur diei, id est spiritualibus, ut possint lucere; per lunam, spiritus scientiæ; per stellas, alia minora dona, quæ dantur nocti, id est minoribus, ut et ipsi possint lucere in nocte hujus sæculi, hoc est quod Apostolus ait : *Alii per spiritum datur sermo sapientiæ* (I Cor. xii), hic est sol; *alii scientia*, hæc est luna; *alii fides, curatio*, etc., hæc sunt stellæ. Nihil enim horum est, quod in nocte hujus sæculi non sit necessarium : postea cessabunt, cum transierit nox ista, et venerit dies. Hæc autem fecit, in potestatem diei, vel noctis, id est, ut potestas sit diei, lucere, vel noctis. Distat autem sapientia a scientia, testante sancto Job, qui quodammodo singula diffiniens ait : *Sapientia est pietas* (Job xxviii), id est Dei cultus, quæ est in cognitione et delectatione ejus, quod semper est et incommutabile manet, quod Deus est : scientia vero est abstinere a malis (Philipp. ii), id est in medio prævæ nationis, quasi in nocte hujus sæculi prudenter versari, ut abstinendo quisque ab iniquitate non confundatur tenebris proprii muneris lucediscretus; aliter etiam potest dici mystice, ab illo loco : *Qui fecit luminaria magna*, id est cælestes spiritus, qui sunt ante omnia lucentia. *Et fecit solem*, [Cassiod.] id est sapientes, *in potestatem diei*, ut per eos majores luceant, *et lunam*, id est Ecclesiam, *et stellas*, id est diversos ordines, *in potestatem noctis*, ut per hæc quoque minores luceant

PARS II. VERS. 10. — « Qui percussit Ægyptum, cum primogenitis eorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

292 *Qui percussit.* [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi dicit quæ in Ægypto fecit, et in gente Judæorum sub figura nostri. Et notandum quod supra dixit, quæ solus fecit, hic jam incipit ostendere quæ per angelos vel per homines fecit. Quasi dicat : Confitemini ei *qui percussit Ægyptum cum primogenitis eorum*. Typice ita percussit et sæculum, cum his quæ præcipua putantur in sæculo. [Cassiod.] Primogenita namque Ægypti percussit, quando gloriam sæculi damnavit; quæ putabatur præcipua. Lux enim, superbia, avaritia sunt, quæ primo generat venter, et ut charos filios amplectitur; sed Deus a se excludit

(182) Ex Orig. hom. 2 in Exodum.

VERS. 11. — « Qui eduxit Israel de medio eorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui eduxit Israel de medio eorum. [Aug.] Sic et sanctos de malorum conversatione educit. Eduxit dico,

VERS. 12. — « In manu potenti et brachio excelso, quoniam in æternum misericordia ejus. »

In manu potenti et brachio excelso. [Cassiod., Aug.] Manus Dei est invincibilis actio, quæ a brachio venit, id est ab omni potentia singulari. Hoc est brachium de quo dictum est : *Et brachium Domini cui revelatum?* (Isa. lxi.)

VERS. 13. — « Qui divisit mare Rubrum in divisiones; quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui divisit mare Rubrum in divisiones. [Cassiod., Aug.] Ad litteram, in divisiones duodecim, pro numero tribuum, ut singulæ tribus suas vias meandi haberent. Typice, sic per varias vias de mundo ad Deum transitur : per mare quippe Rubrum sæculum accipitur. Vel per mare Rubrum intelligitur baptismus, quem nunc dividit Deus, ut unus et idem baptismus aliis sit in vitam, aliis in mortem.

VERS. 14. — « Et eduxit Israel per medium ejus, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Et eduxit Israel per medium ejus. [Aug.] Sic etiam reducit innovatum populum per lavacra regenerationis.

VERS. 15. — « Et excussit Pharaonem, et virtutem ejus in mari Rubro, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Et excussit Pharaonem et virtutem ejus in mari Rubro. [Aug., Cassiod.] Ita interimit peccata suorum per baptismum. Vel Pharaonem et virtutem ejus in mari Rubro, id est diabolus cum ministris ejus, celeriter in baptismo excussit, ut pulverem, qui celeriter excutitur. In hac celeritate et virtus deitatis ostenditur, et illi terrenæ sordes esse indicantur, quas solemus excutere (182). Et congrue per Pharaonem diabolus intelligitur. Pharaon enim masculos necat et feminas servat : ita diabolus virtutes præfocat et concupiscentiam nutrit.

VERS. 16. — « Qui traduxit populum suum per desertum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui traduxit populum suum per desertum. [Aug.] Ita et nos per hoc sæculum traduxit, ne in eo pereamus vel adhæreamus.

VERS. 17. — « Qui percussit reges magnos, quoniam in æternum misericordia ejus. »

VERS. 18. — « Et occidit reges fortes, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui percussit reges magnos, et occidit reges fortes. [Aug.] Ita et in fidelibus suis diabolicas et noxias potestates percutit et occidit.

VERS. 19. — « Schon regem Amorrhæorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Schon regem Amorrhæorum. [Aug.] Sic germen A « fuit nostri, quoniam in æternum misericordia inutile, vel calentem tentationem amaricantium occidit.

VERS. 20. — « Et Og regem Basan, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Et Og regem Basan. [Aug.] Ita et coacervantem diabolum regem Basan, id est confusionis. Quid enim coacervat diabolus, nisi confusionem?

PARS III. VERS. 21. — « Et dedit terram eorum hæreditatem, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Et dedit terram eorum hæreditatem. [Cassiod.] Tertia pars, ubi descendit ad Christianos, exponens beneficia eis data, ut sic auctorem omnium unum scias.

VERS. 22. — « Hæreditatem Israel servo suo, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Hæreditatem Israel servo suo. [Aug.] Quasi dicat: Ita percussit prædictos reges. *Et dedit terram eorum hæreditatem, hæreditatem Israel servo suo.* Sic et quod possidebat diabolus hæreditatem dat semini Abraham, quod est Christus. Et accipit per Israel servum, Christum. Vel per Israel servum accipit Christianos, quibus data est promissio Judæorum. [Cassiod.] Et est sensus: Prædicta beneficia ad litteram contulit Judæis. Et dedit terram eorum hæreditatem. Hæreditatem Israel servo suo, id est promissionem eis sub figura factam, dedit Christianis. Etsi enim hoc videatur de Hebræis dici, ad Christianos tamen proprie pertinet, quibus datur promissio illis facta, ad quos proprie pertinet humilitas, quam Christus docuit.

VERS. 23. — « Quia in humilitate nostra memor

« ejus. »

Quia in humilitate nostra, [Cassiod.] scilicet in interiori, quæ est propria Christianis. Vel, *in humilitate*, id est in dejectione, *nostra memor fuit nostri*, quando advenit.

VERS. 24. — « Et redemit nos ab inimicis nostris, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Et redemit nos ab inimicis nostris. [Aug., Cassiod.] Hoc proprie de Christianis, quos redemit sanguine unigeniti Filii. Pro Hebræis enim nullum pretium dedit Ægyptiis.

VERS. 25. — « Qui dat escam omni carni, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Qui dat escam, [Aug.] spiritualem, de qua dicitur: *Caro mea vere est cibus* (Joan. vi). *Omni carni*, id est omni generi hominum, Israel scilicet et gentium, non sicut manna soli Judæo dedit. Et quia sic facit, ergo

VERS. 26. — « Confitemini Deo cæli, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Confitemini Deo cæli. [Aug.] Hoc est quod supra dixit, Deo deorum: unde et hic repetit quod ibi subjunxit,

VERS. 27. — « Confitemini Domino dominorum, quoniam in æternum misericordia ejus. »

Confitemini Domino dominorum. Ideo confitemini, quoniam in æternum misericordia ejus.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXV: « CONFITEMINI DOMINO QUONIAM BONUS, » etc.

Pro titulo in Græco ponitur: Alleluia. In Hebræo est finis versus ultimi in superiori psalmo. Illud est perpusillum. Cætera satis conciliata sunt.

PSALMUS CXXXVI.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID PROPTER JEREMIAM. »

Super flumina Babylonis. Titulus: *Psalmus David propter Jeremiam.* [Cassiod.] Tertius psalmus de lamentatione Jerusalem est hic de hoc, quia a Babylonis destructa est. Præcedunt alii duo, scilicet: *Ut quid, Deus, repulisti* (Psal. LXXIII), ubi agitur de captivitate facta a Romanis; et: *Deus, venerunt gentes* (Psal. LXXVIII), ubi agitur de vastatione facta sub Antiocho (I Mach. i). Hic autem agitur de captivitate facta a Nabuchodonosor (IV Reg. xxv), quam Jeremias quadruplici alphabeto deploravit, propter quod titulus hujus psalmi nomen ejus continet. Et est sensus: *Psalmus* iste est *David propheta* [Aug.] ens vel compositus, *propter*, id est juxta, *Jeremiam*, quia agit de captivitate Judæorum, quam desleivit Jeremias in figura nostri, qui spiritualiter captivi tenemur. Sicut enim duæ fuerunt civitates, Jerusalem et Babylonia, quarum altera afflixit alteram, atque captivavit, ita modo duæ civitates sunt, una bonorum, altera malorum, permixtæ corpore, separatae corde, scilicet Jerusalem et Babylonia. Tene-

tur ergo Jerusalem captiva in Babylonia, sed non tota. Cives enim ejus sunt angeli, omnis miseræ exsortes, sed tenetur captiva secundum homines prædestinatos ad gloriam, qui per peccatum captivi sunt, et a patria peregrini. De ea igitur captiva per peccatum hic agitur: de reditu supra agit, in psalmo illo: *Te decet hymnus, Deus, in Sion* (Psal. LXXIV); hic: *Super flumina Babylonis illic sedimus et flevimus.* Si enim cives sumus de Sion, in atriis Jerusalem stamus spe; sed hic in ista Babylonia, id est in confusione hujus sæculi, non cives habitamus, sed captivi tenemur et sedemus humiles, poenitendo, confitendo. Sunt autem et alii futuri Jerusalem cives mente, qui jam sunt prædestinatione; sed adhuc corpore et corde sunt cives Babylonis, eique serviunt. Habet enim Babylonia amatores suos consulentes paci temporali, et nihil ultra sperantes, totumque gaudium suum ibi figentes, et videmus eos pro republica terrena plurimum laborantes. Sed quicumque in ea non superbe, sed fideliter versantur, ut quantum intelligunt, fidem exhibeant, quam possunt, et quibus possunt, eos non sinit Deus per-

ire in Babylonia prædestinavit enim eos cives Jerusalem. Intelligit enim captivitatem eorum, et ostendit eis aliam civitatem pro qua laborent, cui suspirant, ad quam et alios adhortentur. Unde dicit Jesus: *Qui in modico fidelis est, et in magno fidelis est* (Luc. xvi). Et rursus: *Si in alieno fideles non fuistis, quod vestrum est quis dabit vobis?* (ibid.) de talibus tamen non agit hic psalmus, sed de illis qui mente et desiderio sunt cives Jerusalem. Intentio. Monet non conformari Babyloniæ, sed in supernam Jerusalem suspirare. Modus. Bipartitus est psalmus. [Cassiod.] Primo captivos longe post per Nabuchodonosor (quos dessevit Jeremias) hic sua mala flere, nec inter mala oblivisci Jerusalem, inducit in figura nostri. Secundo contra hostes ad Deum fit conversio, ibi, *memor esto*. Propheta ergo in persona captivi qui quasi laudibus stantium in domo excitatus est, lamentationem hanc profundit desiderio patriæ, dicens:

VERS. 1. — « Super flumina Babylonis illic sedimus et flevimus, dum recordaremur tui, Sion. »

Super flumina Babylonis illic, [Aug.] scilicet in tam notabili loco, *sedimus* humiliati, non erecti per superbiam, non jacentes per ruinam. Flumina Babylonis sunt omnia quæ hic amantur et transeunt. Quod attendentes sancti, non se eis amore immiscunt, sed supra sedent contemnendo et flent vel eos qui rapiuntur, vel se qui captivi ibi sunt. Unde sequitur: **293** *Et flevimus*, scilicet incolatum nostrum. Sedimus dico et flevimus, *dum recordaremur tui, Sion*, ubi nihil fluit. Non de alia re flevimus nisi pro Sion, ut multi faciunt. Multi enim flent fletu Babylonis, qui et gaudent gaudio Babylonio, quia gaudent lucris et flent pro damnis temporalibus. Utrumque de Babylonia est. [Cassiod.] Flere utique debet quisque, sed recordando Sion. In hostili enim terra dulcis est recordatio patriæ. Et

VERS. 2. — « In salicibus in medio ejus suspendimus organa nostra. »

In salicibus [Aug.], id est in malis quæ sunt, *in medio ejus* Babylonis, quæ scilicet rigantur fluminibus Babylonis, sed steriles sunt in bono opere, et sunt in medio Babylonis, id est multum mali, scilicet cupidi et avari. Sunt enim aliqui in exterioribus partibus Babylonis, id est non sic concupiscentiis obruti. In illis, inquam, salicibus, quæ sunt in medio Babylonis, id est ab illis valde malis, *suspendimus*, id est distulimus et subtraximus, *organa nostra*, id est Scripturas et promissa Dei. Ab his enim porcis et canibus Scripturas avertimus, non eis inferendo alligamus, sed differendo suspendimus. [Cassiod.] Et sciendum quod vis doloris exaggeratur, quando delectatio qua se consolari solebant, suspenditur. Et quia suspendimus organa,

VERS. 3. — « Quia illic interrogaverunt nos qui captivos duxerunt nos, verba cantionum. »

Quia illic, [Aug.] id est in Babylonia, *interrogaverunt nos*, tentantes. non proficientes, *qui captivos duxerunt nos*, scilicet diabolus et angeli ejus, qui

A interrogare dicuntur, dum illi interrogant in quibus operantur. Quid interrogaverunt? *Verba cantionum*, vel canticorum, id est rationes aggratulationis et professionis nostræ, ut cum querunt hujusmodi: Quid prodest Christus? vel quæ est alia vita? Nonne ex quo venit Christus, pejora sunt in rebus mundanis, quam fuerunt antea? et feliciores erant tunc humanæ res quam modo? Dicant nobis Christiani: Quid boni attulit Christus? Quare mihi imperas ut credam de Christo, et de alia vita quam non video?

VERS. 4. — « Et qui abduxerunt nos, hymnum cantate nobis de canticis Sion. »

Et qui abduxerunt nos, [Aug.] a societate angelorum scilicet, vel *adduxerunt*, alia littera, ad has miseras, subaudi interrogaverunt nos verba cantionum dicentes: *hymnum cantate nobis de canticis Sion*. Cantate nobis, sed his respondemus: Babylonia vos portat, Babylonia vos continet, Babylonia vos nutrit: non nostis capere, nisi quod fulget in tempore; æterna meditari ignoratis, pleni estis cupiditatibus malis. His autem qui sunt malis pleni, non debemus organum percutere ut sonet, sed suspendere. Diabolus enim astute querit per suos ut irideat. Unde est respondendum eis sic:

VERS. 5. — « Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? »

Quomodo cantabimus. [Aug.] Quasi dicat: Ita ipsi dicunt. Sed nos respondemus eis: *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena?* Cavendum est ne quis timens talibus displicere, affectet amicitias eorum et incipiat delectari in Babylonia. Passus autem iste undique interrogatores adulates, irrisores, reprehensores, quasi inter eos periclitans, animum erexit ad recordationem Sion, et constrinxit se juramento, dicens:

VERS. 6. — « Si oblitus fuero tui, Jerusalem, oblivioni detur dextera mea. »

Si oblitus fuero. [Aug.] Quasi dicat: Illis non cantavi, sed si, inter verba illorum, *oblitus fuero tui, Jerusalem*, ut illis placere velim, *oblivioni detur*, vel obliviscatur me, alia littera, *dextera mea*, id est vita æterna, quæ est dextera nostra. Unde alibi: *Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me* (Cant. ii). Sinistra nostra est vita temporalis. Quidquid ergo facis pro vita æterna, dextera operatur; si et alio intendis, sinistra se immiscuit, et in ea delectatus, quasi in dextera perdit æterna. Nofa quod conditionem ponit, quam necesse est fieri, ut scilicet oblitus Jerusalem detur oblivioni. Item ait:

VERS. 7. — « Adhæreat lingua mea faucibus meis, si non meminero tui. »

Adhæreat lingua mea faucibus meis, si non meminero tui, [Aug.] id est obmutescam et mutus fiam in laudibus Dei, si non fuero tui memor, quod est consolatio fletus et miseriarum: sic contingit ut pronuntiat. Mutus enim fit qui memor ejus non est, quia ut quid sonat, ut quid loquitur, qui canticum Sion non sonat? Canticum Jerusalem nostra lingua

est, scilicet lingua fidelium; canticum delectationis sæculi hujus, lingua barbara est. Mutus est Deo qui oblitus est Jerusalem. Unde bene ait: *Si non memineris tui*, scilicet cum amore. Unde subdit:

VERS. 8. — « Si non proposuero tui, Jerusalem, in principio lætitiæ meæ. »

Si non proposuero tui vel te, o Jerusalem, in principio lætitiæ meæ, [Hilar., Haym.] id est si non est mihi præcipua lætitia de te et in te, o Jerusalem (183). Ibi est enim summa lætitia, ubi Deo perfruemur, ubi de fraternitate coherente securi sumus vel erimus. [Aug.] Nihil enim ibi delectabit nisi bonum. Morietur omnis necessitas et orietur summa felicitas.

PARS II. VERS. 9. — « Memor esto, Domine, filiorum Edom; in die Jerusalem. »

Memor esto, [Cassiod., Gl. int.] Secunda pars, ubi contra hostes ad Deum fit conversio. Quasi dicat: Ego ita me habeo, sed, o Domine, memor esto filiorum Edom; in die Jerusalem. Edom idem est qui et Esau. Dictus enim Edom, Esau et Seir (Gen. xxxvi). Filii autem Edom, [Alcuin.] id est Idumæi, impedimento fuerunt Judæis reedificantibus Jerusalem post reditum de Babylonia, vel in destructione Jerusalem fuerunt conjuncti Babyloniis. Unde postea dicit: *Filia Babylonis*. Et est sensus: Memor ero illorum, id est puniam eos, pro eo quod fecerunt, in die restitutionis, Jerusalem, quam impediunt. Vel in die quo evertere volunt Jerusalem, adjuncti Babyloniis. Ecce qui faciunt:

VERS. 10. — « Qui dicunt: Exinanite, exinanite, usque ad fundamentum in ea. »

Qui dicunt: Exinanite, exinanite, [Gl. int.] quidquid est in ea usque ad fundamentum, id est nec unus remaneat in Jerusalem.

VERS. 11. — « Filia Babylonis misera; beatus qui retribuet tibi retributionem tuam, quam retribuet nobis. »

Filia Babylonis, [Gl. int., Aug., Alcuin.] Quasi dicat: Illi ita, sed, o filia Babylonis, vel, tu etiam filia Babylonis, misera es in tua exultatione et presumptione. Et dicit filiam Babylonis, Idumæam, quæ Babyloniis se addidit; sed beatus qui retribuet tibi retributionem tuam, quam retribuisti nobis. Deus scilicet retribuet. Quam retributionem?

VERS. 12. — « Beatus qui tenebit et allidet parvulos tuos ad petram. »

Beatus, [Aug.] scilicet qui tenebit et allidet parvulos suos vel tuos ad petram.

[Aug.] Vel mystice potest legi. Esau enim omnes carnales significat, Jacob spirituales. Esau autem appellatus est Edom a cibo quodam lenticulæ rubro, pro quo vendidit primogenita sua minori fratri suo Jacob (Gen. xxv). Ille autem concessit cibum voluptatis et sumpsit honorem dignitatis. Ita factus est ille major dignitate, qui erat minor tempore. Major itaque est carnalis homo; minor spiritualis,

A quia prius est quod animale est, postea quod est spirituale (I Cor. xv). Omnis enim homo qui nascitur, carnalis et animalis incipit esse. Si autem a captivitate convertitur, in reditu Jerusalem renovatur, et fit renovatio quædam secundum interiorem hominem. Et sicut ille major frater Esau inimicus fuit Jacob, ita omnes carnales inimici sunt spiritualibus. Unde ait: *Memor ero, Domine, filiorum Edom*, id est carnalium qui sunt inimici sanctorum, id est libera nos ab illis, in die, sequestrationis, Jerusalem, id est quando sequestrabuntur a Jerusalem, id est ut ipsi mali puniantur et boni coronentur. Qui dicunt: *Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea*. Jerusalem, scilicet in Ecclesia. Dicitur hoc a simili cisternæ. Unde si aqua hauritur, ad fundamentum pervenitur; sed quid prodest etiam vitam talibus tollere, quibus in fundamento, quod est Christus, vita æterna est? Dum putant mali nocere, coronas dant. [Aug.] Deinde convertens sermonem ad ipsam civitatem malorum ait: Sed, o filia Babylonis, misera es ipsa exultatione tua et ipsa presumptione tua et inimicitis tuis. Nota quod civitas malorum Babylon dicitur et filia Babylonis; quomodo Dei Ecclesia Sion et filia Sion? sed per successionem et immutationem facta est filia Babylonis, sicut per successionem Ecclesia fit filia Sion. *Beatus qui retribuet tibi retributionem tuam*, scilicet allisionem spiritualem pro allisione carnali, quam retribuisti nobis, scilicet odium pro dilectione nostra. Quam retributionem? *Beatus qui tenebit et allidet parvulos tuos ad petram*, id est Christum, qui reducet ad viam veritatis cives tuos, qui, dum parvuli sunt, possunt reduci, non omnino in malitia obdurati. Vel secundum moralem sensum totum potest accipi. Edom enim qui interpretatur terrenus vel sanguineus carnalitas est, quæ per illicitos motus tanquam per illicitos suos nos seducit. Et est: *Memor esto, Domine, filiorum Edom*, [Hilar.] id est illicitorum motuum carnis, ut allidas eos in die Jerusalem, id est in bonis, qui sunt dies Ecclesiæ. Unde: *Dies dei eruat verbum* (Psal. xviii). Qui dicunt: *Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea*. Coacervatione enim vitiorum subrept diffidentia, sed *filia Babylonis misera*. Filia Babylonis est caro quæ confusionem peccatorum ingerit,

C cui digna compensatio datur, ut sicut concitat ad vitia, ita repressa subdatur virtutibus. *Beatus qui retribuet tibi retributionem tuam, quam retribuisti nobis*. Quod carni retribuere, beatorum est, qui etiam parvulos qui ex carne nascuntur, id est malos motus, antequam crescant, retinent, ne sint liberi, et allidunt ad petram Christum, ut confracti dispercant. *Beatus qui tenebit parvulos tuos, vel suos, ad petram*. [Aug.] Ecce digna retributio. Ut enim Babylonia natos in mundo dum parvi sunt, parentum et sæculi hujus suffocat erroribus, ita qui jam juvenes sunt, data agnitione Dei parvulos Babylonis

(183) Ἐάν μὴ προανατὰ ξωματικὴν Ἱερουσαλὴν.

allidunt, nascentes cupiditates, antequam robur accipiant; sic facilius vincuntur, scilicet dum parvulæ sunt, sed et ad petram majores occidendæ sunt.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXVI: « SUPER FLUMINA BABYLONIS ILLIC SEDIMUS, » etc.

VERS. 3. — *Qui abduxerunt nos hymnum cantate.* D. Hieronymus. *Qui affligebant nos læti*; Præteritis, deridentes nos lætitiæ; Pellicanus, qui rapuerunt nos lætitiæ; interpretes pro Cajetano, *ejulatus nostros lætitiæ*, ut hæc referantur ad verbum quod præcesserat, nempe interrogaverunt; Campensis, *qui insultabant manifeste nobis, jubebant nos signa lætitiæ edere.* Secus autem Sanctes et Munsterus: Ille, *citharis suspensis verba lætitiæ*; hic, *cum suspendissemus instrumenta lætitiæ.* Porro omnes in hoc conveniunt, quod שָׂדֵה SCHIMEAH, id est lætitiæ, ubi dicimus hymnum copulans superioribus, et nos posterioribus. Quia quando legimus hymnum cantate, hi dicunt simpliciter cantate, propterea quod jam particulam hymnum, aut lætitiæ denotantem, junxerant, ut dictum est, antecedentibus. De alio vocabulo תּוֹלַלֵנוּ TOLALENU, est controversia, etiamnum testante Munstero apud Hebr. Quidam enim derivant a radice יָלַל IALAL, id est ululavit. Ululatus autem denotat satis aut afflictionem, aut derisionem, aut insultationem. Alii volunt esse תִּלְיִי TALAI, hoc est suspendimus. 294 a schemate תִּלְיִי TALAI. Nos autem sequimur quod certius est.

VERS. 6. — *Oblivioni detur dextera mea.* Sanctes et Munsterus addiderunt de proprio operis sui, quod mere est voluntarium. Id fecisse videntur, eo quod oblivisci in Hebr. est activum, ut aliquid commodum subaudiendum fuerit. Cæterum activum et passivum nihil distant supra apicem affixionem תִּשְׁכַּח TISCHACH, vel תִּשְׁכַּח TISCHACHAN,

A rursus si quidquam subaudiendum erat, poterat id fieri, ut habet translatio Romana; cum persequuntur divi Hilarius et Augustinus, utpote *obliviscatur me dextera mea*, cujus sensus idem erit cum eo, quod est *oblivioni detur dextera mea*, id et quod attestatur D. Hilarius his verbis: « Sed id quod ait, *obliviscatur me dextera mea*, obscurum est per conditionem Latinitatis. Nam secundum Græcitatē proprietatem, qua dictum est, *ὀλιψθήναι τὴν δεξιάν μου*, non ut ipsa obliviscatur, sed ne oblivio ejus fiat ostenditur; et magni periculi res est, si dextera nostræ fiat oblivio. » Denique D. Hier. Præteritis et Pellicanus consentiunt nostræ lectioni. Similiter Chaldaeus et Nebiensis.

VERS. 12. — « *Allidet parvulos suos ad petram.* Hebraice, Græce et Latine habetur *tuos*, et sic legunt omnes antiqui, לַלְלִיךְ OLALALICH. Verum si exponamus tropologice, quemadmodum faciunt D. Hier. in Commentariis, et ad Eustochium de custodia virginis, Augustinus, Hilarius et Arnobius, idem sensus erit: *Beatus qui allidet parvulos suos*, hoc est qui cohibebit concupiscentiarum suarum primas titillationes. Et *beatus qui allidet, o filia Babylonis, parvulos suos ad petram*, ut alloqui intelligamur nostrum hominem exteriorem. Secundum historiam vero non perinde quadraret quod hic prædicatur vindicta exercenda in Babylonios ab aliis, jubente Deo, ut beatus sit futurus qui parvulos Babylonie alliserit ad petram, quasi in repensationem malorum quæ ipsi Babylonii dura captivitate egerant in parvulos Judæorum. Idcirco vitio liberiorum videtur factum, ut legamus suos pro tuos, nisi velimus abuti pronomine reciproco, pro non reciproco, ac si esset: *Beatus qui allidet parvulos ejus ad petram.* Tamen, ut prædixi, secundum intelligentiam quam tradunt sancti, nihil est scrupuli.

PSALMUS CXXXVII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS IPSI DAVID. »

Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo. Titulus: *Psalmus ipsi David.* [Alcuin.] Captivus qui supra flevrat, sedens super flumina Babylonis, jam quasi reædificata Jerusalem, et templo restituto, et quasi factus concivis illi parti Jerusalem, quæ non fuit captiva, id est angelis exsultat et laudat Christum, cui fit hic psalmus. Et hoc est: *Psalmus iste fit ipsi David*, id est Christo, cui fit hujus psalmi tota confessio. Intentio. [Cassiod.] Monet ad laudem, Modus. Bipartitus est psalmus. Primo commendat beneficia sibi data. [Aug.] Secundo dicit quomodo hæc ad omnes dilatentur, ibi, *confiteantur*, etc. Ex voce igitur Ecclesiæ quæ in superioribus est spe, expectans ibi esse in re, ait:

VERS. 1. — « *Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo*, quoniam audisti omnia verba oris mei. »

Confitebor tibi, Domine, [Aug.] id est laudabo te, in toto corde meo. Totum cor in aram tuæ confessionis impono, totum accende flamma tui amoris. Ideo confitebor, quoniam audisti verba oris mei interioris, cui prope est Deus. Longe a Deo non facit, nisi iniquitas sola, cui adhærens intus non clamat ad Deum, etsi extra vociferetur.

C VERS. 2. — « *In conspectu angelorum psallam tibi*; adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. »

In conspectu angelorum psallam tibi. [Aug., Alcuin.] Coram angelis enim psalterium et gaudium mecum est, quod est de superioribus, non coram hominibus, qui de inferioribus gaudentes nesciunt gaudium justī, sed putant miserum quem vident flagellari. Vel ita: In conspectu angelorum psallam tibi, id est laudando propono mihi angelos ut imiter eos, quibus æquari sicut laude nunc, ita dignitate post exspecto. Hi autem in laude Dei nihil aliud sibi proponunt quam ipsum Deum. In conspectu ergo angelorum, id est in ea puritate qua te angeli conspiciunt et laudant, scilicet ut in te solo sibi acquiescant, ego psallam tibi. Inde et Moses jubetur construere tabernaculum Domino, secundum exemplum quod ei monstratum est in monte (Exod. xxv). Et adorabo ad templum sanctum tuum; id est in templo sancto tuo. Intra nos enim est quo adoremus. Unde Apostolus: *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. iii). Templum enim Dei est sedes Dei. Porro sedes Dei est anima justī (Sap. vii). Tamen et angeli templum Dei possunt intelligi, [Aug.] quia et in angelis habitat Deus: angeli sur-

sum, fideles deorsum sunt. Ecclesia ergo sursum, A
Ecclesia deorsum. Sed si gaudent de spiritualibus,
non de terrenis, ad illud templum angelicum, ubi
angeli sunt, adorant futuri socii eorum, pro quibus
venit Dominus angelorum. Et est, adorabo ad tem-
plum sanctum tuum, id est adorabo pro æternis,
scilicet ut sim socius angelorum. Et *confitebor no-
mini tuo*, id est laudabo te.

VERS. 3. — « Super misericordia tua et veritate
tua, quoniam magnificasti super omne nomen
sanctum tuum. »

Super, [Aug.] id est de misericordia tua qua vo-
cas, qua peccatorem respicis; et veritate tua qua
remunerat, qua promissiones reddis. Hæ sunt uni-
versæ viæ Domini, misericordia scilicet et veritas
(Psal. xxiv), quia non sunt aliæ viæ quibus ad nos
venit; non sunt aliæ, quibus ad eum veniamus. Hæ
ergo Deo reddamus, misericordiam in subveniendi,
veritatem in iudicando. His duobus adjuvamus, his
promeremur Deum. Deinde quare confiteatur sub-
dit. [Haym.] Ideo scilicet, *quoniam magnificasti san-
ctum*, id est Christum, *super omne nomen cæle-
stium, terrestrium et infernorum* (Philipp. ii). [Cas-
siod.] Vel, magnificasti *super nos*, alia littera, no-
men sanctum tuum, quando nobis cultura tua inno-
tuit. Et quia ita fecisti, ergo

VERS. 4. — « In quacunq[ue] die invocavero te,
exaudi me, multiplicabis in anima mea vir-
tutem. »

In quacunq[ue] die, [Cassiod., Aug.] id est in quo-
cunq[ue] tempore, vel quando sine nube cupiditatis,
invocavero te, exaudi me, quia jam non terrena peto,
Novo instructus Testamento. Sed hoc quod sequitur,
scilicet *multiplicabis*, id est multiplica, in anima mea,
non in carne peto, sed in anima. Et quia in anima
potest fieri carnalis multiplicatio, addit *virtutem*,
quasi dicat: nihil aliud peto in anima, nisi virtu-
tem, in quo plene exprimit sanctum desiderium. Si
enim diceret simpliciter, multiplicabis me, de terrena
possessione posset intelligi cogitasse. Ideo addit, in
anima. Rursus ne in anima vitia cogitares, addit
virtutem.

PARS II. VERS. 5. — « Confiteantur tibi, Domine,
omnes reges terræ, quia audierunt omnia verba
oris mei. »

Confiteantur. [Cassiod., Hilar., Aug.] Secunda
pars, ubi dicit quomodo hæc bona ad omnes sint di-
latanda, quasi meo exemplo. *Confiteantur tibi, Do-
mine, omnes reges terræ*, id est moderati viri, qui
carnem regunt et spiritui subdunt. Hoc jam fit
quotidie et ita fiet. Jam ostenditur non frustra præ-
dictum, cur debent confiteri, *quia audierunt obe-
dienter omnia verba oris tui*, quæ prius erant abscon-
dita in una gente Judæorum, quibus credita sunt
eloquia Dei (Rom. iii); sed modo ubique revelata
sunt, et ad omnes gentes missa, quod significatum
est in vellere Gedeonis, qui iturus contra Madiani-
tas petiit signum a Domino, scilicet ut vellus irri-
garetur, sicca manente area. Deinde petiit ut siccato

vellere complueretur area (Judic. vi). Area est
orbis terrarum; vellus, gens Judæorum in medio
orbis terrarum, habens gratiæ sacramentum, non in
manifesto, sed in nube secreti, tanquam pluviam in
vellere circa vellus area existente sicca, id est toto
orbe circa Judæorum gentem, sed expresso vellere,
id est revelato figurarum secreto, pluvia in area, id
est in toto orbe manifestata est, non operata. Solus
Christus suavitas pluviae est, id est gratiæ. Hunc
solum ergo nescis in Scripturis, o Judæe, per quem
factæ sunt quæ orbis terrarum recipit, quo irri-
gata est area. Et ita vellere siccato, omnes reges
terræ audient omnia verba oris tui. Dico confitean-
tur reges,

VERS. 6. — « Et cantent in viis Domini, quoniam
B magna est gloria Domini. »

Et cantent reges terræ, [Aug.] ut viatores cantent,
et quo tendunt pervenire festinant. Cantent dico,
in viis Domini, quæ sunt misericordia et veritas.
Quid cantent? hoc: *quoniam magna est gloria Do-
mini*, non regum. Si humiles sunt, hoc amant, hic
cantant; nam etsi extulerint, timeant quod se-
quitur:

VERS. 7. — « Quoniam excelsus Dominus et hu-
C milia respicit, et alta a longe cognoscit. »

Quoniam excelsus Dominus. [Aug., Cassiod., Aug.]
Et licet sit excelsus, tamen humilia respicit oculo
misericordiæ. Si ergo volunt respici, sint humiles.
Non enim est hic humana conditio, ubi humilis des-
picitur, superbus respicitur, sed Dominus humiles
respicit. Si autem aliqui superbi sunt, non eum la-
tent, sed a longe videntur: Unde subdit *et alta*,
id est superbos, a longe vel longe, *cognoscit*, quia per
gratiam non est cum eis, quos tamen perfecte videt.
Non ergo hoc agit superbus, ut minus perfecte vi-
deatur a Deo; sed ut non sit cum illo a quo videtur.
Alta a longe cognoscit. [Cassiod.] Sed si contingit
justis tribulatio, adest Deus vivificator. Et hoc est
quod ait, conversus ad Dominum:

VERS. 8. — « Si ambulavero in medio tribulatio-
nis, vivificabis me; et super iram inimicorum
D meorum extendisti manum tuam, et salvum me fe-
cit dextera tua. »

Si ambulavero in medio tribulationis, [Aug.] quæ
semper instat, saltem a diabolo, *vivificabis me*. Vel
ita: *et alta longe*, alia littera, id est valde superbos,
cognoscit. Dicit hoc a simili superbiorum, qui ex ni-
mia superbia non conspiciunt ad pedes suos elata
fronte incedentes. Alta longe ergo sunt, id est valde
superbi, qui non vere invenerunt tribulationem et
dolorem hujus sæculi peregrinationis, aestimantes
hic esse patriam et beatitudinem, quia nesciunt vel
non amant veram patriam. His ergo quasi nescien-
tibus evenit tribulatio, quia eam non agnoscunt.
Econtrario in medio tribulationis sunt, qui in hac
vita degentes, eam totam tribulationem esse et mi-
seriam agnoscunt, legentes hunc incolatum. Si am-
bulavero. Quasi dicat: Illos ita, sed si ego ambula-
vero in medio tribulationis, id est si in hac vita fuero

quasi in medio tribulationis, eam totam miseriam reputans et veram patriam querens, *vivificabis me*. Aliter vero non vivificat aliquem, nisi sit in medio tribulationis. Unde: *Beati qui lugent*; et: *Vae ridens* (Matth. v; Luc. vi). Et super iram inimicorum meorum extendisti manum tuam, id est super id quod possunt inimici est manus tua. Possunt enim ut plus occidere, sed non a te separare. Vel ita: Super iram inimicorum tuorum extendisti manum tuam, id est amplius vindicas inimicos meos, non diutius licet eis contere me, quia vel moriuntur, vel convertuntur, ut pauci jam aperte impugnent nomen Christianum. **295** Quanta ira inimicorum saeviebat, quando sanguis martyrum fundebatur! sed ecce illi qui martyres persequabantur, memorias martyrum inquirunt. [Alcuin.] Vel ita: Et super iram inimicorum meorum extendisti manum tuam, id est hoc ipsum quod irascuntur mihi. Tua est in illis animadversio, id est punitio. Est enim irasci eis pena, non tantum culpa. Dum ergo hoc promittis, super eos vindictae manum extendis. Et *salvum me fecit dextera tua*, non sinistra, quae temporaliter salvat. [Aug.] Et est quaedam salus in dextera, est alia in sinistra. Salus temporalis in sinistra est, salus aeterna in dextera. Non habet Deus in se dexteram vel sinistram, sed dextera Dei dicitur felicitas aeterna, sinistra felicitas temporalis. Aliquando ergo non salvat in sinistra sanctos suos, sed semper salvat eos in dextera; impios autem plerumque salvat in sinistra, non autem in dextera. Et quasi quis diceret: Quare tu non vindicas? respondet:

Vers. 9. — « Dominus retribuet pro me, Domine, misericordia tua in saeculum: opera manuum tuarum ne despicias. »

Dominus retribuet, [Aug.] vel *retribues*, vel *retribuere*, alia littera. Quasi dicat: Ego non retribuam, sed Dominus retribuet pro me, quia ego non possum, nec debeo. Unde Apostolus: *Non vosmetipsos defendentes, charissimi, sed date locum irae* (Rom. xii). Unde: *Mihi vindictam et ego retribuam*, dicit Dominus (Deut. xxxii). Vel hic est alius intellectus non negligendus, et forte magis est intelligendus; tangit illud quod in Evangelio legitur de Christo, qui cum vellet solvere censum pro se et pro Petro, dicit illis qui tributum exigebant, dixit Petro: *Vade, et mitte hamum in mare, et piscem qui primo ascenderit tolle, et aperi os ejus, et invenies statrem*, id est duas drachmas (Matth. xvii). Stater enim genus est ponderis habens quatuor drachmas. Et addidit: *Da illis pro me et pro te* (ibid.). Hoc specialiter fecit Christus, qui quod non rapuit, pro nobis solvit (Coloss. i). Christus ergo primus piscis, hamo mortis captus, primus surgens de mari, quia primogenitus a mortuis, in cujus ore invenimus duas didrachmas, id est quatuor drachmas, scilicet quatuor Evangelia, quibus a vexationibus hujus saeculi liberamur, ne jam debiores remaneamus. Ibi enim omnia peccata nostra solvuntur. Pro nobis ergo reddidit, qui pro

se nihil debuit, in quo princeps mundi peccatum non invenit quare occideret (Joan. xiv). Ideo iste humiliter ait: Domine, retribue, etc., quasi dicat: Salvasti me, et hoc gratia tua, quia retribues pro me pretium redemptionis. Et, o Domine, misericordia tua est in saeculum, id est in aeternum. Et ideo nolo diem hominis, qui temporalis est; sed aeternum per misericordiam tuam. Et, o Domine, ne despicias opera manuum tuarum, id est ne despicias nos quod homines sumus, quod creati a te sumus, vel quod justificati a te sumus, et creati in bonis operibus (Ephes. ii). Opera ergo tua in nobis videas, quia opera nostra si videris, damnas; tua si videris, coronas.

B COLLATIO IN PSALMUM CXXXVII: « CONFITEBOR TIBI, DOMINE, IN TOTO CORDE MEO, » etc.

Vers. 1. — *Quoniam audisti verba oris mei*. Haec clausula non habetur in Hebr. A LXX est addita non continuo post ea verba: *Confitebor tibi in toto corde meo*; sed interjecto versiculo, in conspectu angelorum psallam tibi. De ratione hujusmodi affatim dictum est. Et veteres manifeste legerunt, et interpretantis suis ornarunt, quoniam audisti verba oris mei. Cujusmodi sunt Arnobius, D. Augustinus et Hilarius. Hieronymus quidem indicat non haberi in Hebræo. Nihilominus interpretatur.

Vers. 3. — *Magnificasti super omne nomen sanctum tuum*. In Hebræo pro eo quod est *sanctum tuum*, habetur *verbum tuum*. Sed et quidam ex junioribus censent faciendam esse diastolen post illam particulam *omne*, ac inter *nomen* et *verbum tuum* conjunctionem copulativam infulciendam. Quod si verum sit, ipsi viderint. Igitur ut res dilucidior fiat, referamus in medium multorum versiones. D. Hier., *magnificasti super omne nomen eloquium tuum*; Prætextus, *magnificasti super omne nomen tuum eloquium tuum*; Pellicanus et Sanctes consimiliter. Sed Munsterus, *magnificasti super omnia nomen tuum et eloquium tuum*. Nec ab eo recedunt interpretes pro Cajetano. Translator ad Campensem, *eloquium tuum secundum nomen tuum magnificas*. Paraphrasis, *multo namque plura, quam tu verbis tuis promiseras praestitit nobis augustissimum illud nomen tuum*. Quid circa hoc nobis sentiendum sit, audiamus Hieron. ad Suniam et Fretellam: « In Graeco reperisse vos dicitis, *ἐπὶ πάντας*, id est *super omnes*. Sed in LXX legitur, *ὅτι ὑπεράνωθεν ἐπὶ πᾶν τὸ ὄνομα τὸ ἁγίον σου*, sicut et nos in Latinum vertimus. Caeterum apud Hebr. ita esse cognoscite, quoniam *magnificasti super omne nomen verbum tuum*. Juxta editionem autem Latinam, hic sensus est: *Quoniam magnificasti super omne nomen*, hoc est quod in caelo et in terra: dici potest *sanctum Filium tuum*. » Hactenus ille. In Hebræo est *מְבָרַךְ* *IMBAREC*, *verbum tuum*. Et psal. ii legitur super Filio Dei: *Dominus dixit ad me*, ut magnifico illo sensu interpretatur Apostolus Hebr. i. Ac in Hebr. legis verbum *אָמַר* *AMAR*. Unde deflectitur quod hic dicunt *verbum tuum*, sive *eloquium tuum*.

Vers. 9. — *Retribuet pro me*. Sic Sanctes. D. Hier., *operabitur pro me*. Alii *perficiet pro me*. Munsterus admiscuit quod placuit, nempe pietatem suam. *יִשְׁלַח* *ISLACH*, hoc est *retribuet, perficiet, operabitur*. Id valet et vocabulum significat. D. Hilarius interpretatur de vindicta soli Deo servanda. Et August. itidem, alteram nihilominus superaddens interpretationem, quod solvendo pares non eramus, adeoque oportuerit Christum pro nobis miseris satisfacere. Chaldaeus priorem modum de vindicta sequitur.

PSALMUS CXXXVIII.

PSALMI TITULUS : « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Domine, probasti me et cognovisti me. Titulus : *In finem psalmus David.* [Aug.] Iste psalmus profunditate mysteriorum plenus est. Unde et obscurissimus est. Hæc autem obscuritas mysteriorum ex peccato primi parentis accessit, cui dictum est : *In labore et sudore vultus tui vesceris pane tuo* (Gen. iii). Ex primo igitur peccato, hanc pœnam subimus, quod in sudore vultus nostri et labore manducamus panem, qui est Christus, qui ait : *Ego sum panis vivus qui de cælo descendi* (Joan. vi). Illic panis in prophetis est velatus, in Evangelio revelatus. Subest tamen labor, etiam nunc ad percipienda mysteria ejus. Loquitur autem in hoc psalmo totus Christus, tanquam unus et integer vir, propter nimiam unionem capitis et corporis, quæ unio significata est in primorum parentum conditione, quia et femina de viro facta est, et dictum est : *Erunt duo in carne una* (Gen. ii). Quod exponens Apostolus dicit magnum sacramentum hoc esse in Christo et in Ecclesia (Ephes. v). Unde vere dicitur, 'quod jam non duo sunt Christus et Ecclesia, sed una caro, quia Christus de nobis carnem suscepit, non una divinitas nobiscum est, quia ille Creator, nos creatura. Quidquid ergo hic loquitur ex persona susceptæ carnis, et ad caput pertinet, quod jam ascendit in cælum, et ad membra, quæ adhuc peregrinantur in terra, ut sint duo in voce una, sicut sunt duo in carne una. Quantum vero ad membra, loquitur in persona superioris captivi, qui jam spe in Jerusalem restitutus, memor discessionis suæ, in qua Deum latere non potuit, in qua et eum secuta est manus Domini. Deliberat non esse ulterius ab eo fugiendum, sed ad eum per eum, et ab irato ad placatum. Unde sibi magna bona dicit esse, et quod non nocent sibi mala sæculi. Et hoc dicit ex persona totius humanæ naturæ revertentis ad Deum, tanquam ex voce prodigi filii de longinqua regione redeuntis ad Patrem (Luc. xv). Sensus tituli talis est : *Psalmus iste dirigens nos in finem*, id est Christum, attribuitur *David*, id est toti Christo, in cujus persona loquitur hic Propheta. Intentio. Monet non fugere a Deo, sed ad eum per eum. Modus. Quatuor sunt partitiones. Primo agit de notitia Dei, quæ comprehendit omnia opera, et reversi, et exsultantis, quæ cogit eum qui latere non potest reverti, maxime cum manus Dei ibi eum tetigerit. Secundo dicit non esse a Deo fugiendum, sed ad ipsum, ibi, *quo ibo*. Tercio quanta sit exsultatio revertenti ad Deum dicit, ibi, *confitebor tibi*. Quarto quomodo ei mali non noceant, aperit, ibi, *si occideris*. Ait ergo Propheta ex persona capitis loquentis ad Patrem : O

VERS. 1. — « Domine, probasti me et cognovisti me; tu cognovisti sessionem meam, et resurrectionem meam. »

Domine. [Aug.] Quasi dicat : Hoc dicit Christus

A Patri secundum quod homo. Non enim Dominus ejus est Pater ejus, nisi quia dignatus est nasci secundum carnem : Pater est Dei, Dominus est hominis. Ergo quia Pater et Dominus est, Pater est formæ Dei, Dominus est formæ servi : unus tamen et idem Dei et hominis filius. Qui secundum quod homo, ad Patrem ait : *Domine, probasti me* experimentis ut in passione, *et cognovisti me*, ut in resurrectione. Non dicit eum novisse tunc, quod ante non noverat; sed aliis tunc notum fecit, quem ante non fecerat; ita et probatum aliis ostendit. *Et tu, Domine, cognovisti*, id est voluisti, approbasti, secundum voluntatem tuam factum est. Quid cognovisti? *sessionem meam*, id est humilitatem in passione, *et resurrectionem meam*, id est glorificationem in resurrectione. Potest et hoc accipi ex voce membrorum. Ut enim Christus caput sedit et resurrexit, sic et sui sedent. Humiles in patientia, surgent erecti in spe vitæ æternæ. Item, sedent confitentes peccata sua; surgent justificati gratia. Dicamus ergo et nos : Domine probasti me et cognovisti me, quod postea exponit, scilicet tu cognovisti sessionem meam, quod in humilitate patientiam habeo, et peccata confiteor. Et resurrectionem meam, scilicet quod per gratiam justificatus surgo, et in spem vitæ æternæ erigor.

VERS. 2. — « Intellexisti cogitationes meas de longe; semitam meam et funiculum meum investigasti. »

C *Intellexisti.* [Aug.] Hoc prius ex persona membrorum, ubi incipit agere de exilio suo, sub similitudine prodigi filii. Quasi dicat : *Probasti me, et cognovisti me*, et etiam, *intellexisti cogitationes meas de longe*, vel de longinquo, cum adhuc in peregrinatione sum, antequam ad patriam veniam, ut filio minori redeunti occurrit pater, quia intellexit ejus cogitationes de longinquo, qui apud se dixerat egestate confectus : *Surgam, et ibo ad patrem* (Luc. xv). Hanc cognitionem præcognoscens, pater ei occurrit. *Et intellexisti semitam meam*, scilicet malam, quam tanquam occultus ivi, patrem meum deserens, et *investigasti funiculum meum*, vel limitem, scilicet quousque perveni, longe quidem ieram : sed tu ibi eras, a cujus oculis longe non eram, ut deprehensus fugitivus loquitur sequente se legitima vindicta Dei vindicantis.

VERS. 3. — « Et omnes vias meas prævidisti, quia non est sermo in lingua mea. »

Et omnes vias meas. [Aug.] id est opera, *prævidisti*; 296 et hoc antequam irem eas; et permisisti ire in laborem, ut redirem si nollem laborare. Hoc modo fateor, *quia non est sermo*, sine veritate scilicet; vel, *dolus*, alia littera, *in lingua mea*, id est in lingua mei, jam gratia tua justificati. Et vere prævidisti omnes vias meas, quia

VERS. 4. — « Ecce tu, Domine, cognovisti omnia,

« novissima et antiqua ; tu formasti me, et posuisti A
« super me manum tuam. »

Ecce tu, Domine, cognovisti omnia, scilicet novissima mea, quando porcos pavi, et antiqua, quando partem substantiæ petii. Hoc secundum parabolam, sed mystice antiqua nostra fuerunt, quando per antiquum peccatum lapsi sumus. Novissima est hæc poena, scilicet quando in hanc mortalitatem venimus, scilicet quæ est ultima, si redire velimus, alioquin restat æterna, tu formasti me ad istos labores, ad quos omnes nati sumus. Et posuisti vel gravasti, super me manum tuam, vindicem gravantem, superbium, salubriter ut erigat humilem, et in gravata manu,

VERS. 5. — « Mirabilis facta est scientia tua B
« ex me, conforta est, et non potero ad eam. »

Mirabilis facta est scientia tua ex me, [Aug.] id est ex peccato meo, mira et incomprehensibilis facta est mihi scientia tua. Mihi enim non facile est contemplari te, quem superbus reliqui, ut prius erat, cum essem apud te, quando dixi : Da mihi portionem substantiæ meæ. Confortata est vel invaluit, adeo quod, et ego non potero ad eam attingere : me. Ecce in his verbis gentilis populus suæ cæcitatatis recordatur, quæ non solum super Judæos, sed etiam super gentes olim invaluit, unde et eadem verba, quæ in Exodo Judæorum cæcitatem significant, ponit hic, scilicet, posuisti super me manum tuam. In Exodo enim legitur Dominus dixisse Moysi : Non poteris videre faciem meam, sed ponam te in foramine petræ, et protegam te dextera mea, donec transeam, tollamque manum meam ; et cum transiero, posteriora mea videbis (Exod. xxxiii). Moses est Judaicus populus ; manus Domini super eum, ut non videat faciem transeuntis, cæcitas est in Judæis, ut non cognoscant divinitatem Christi, donec per passionem pertransiit de hoc mundo ad Patrem ; post transitum tollit Dominus manum suam, et vidit Moses posteriora sua, quia post resurrectionem ablata est cæcitas eorum qui crucifixerant Dominum. Sicut ergo super gentilem populum posita manu Dei, incomprehensibilis facta est scientia Dei, ita gravata manu super Moysen, id est Judæos, non potuerunt videre Christum esse Deum, donec transiit ad Patrem. Tunc enim prædicante Petro multi de illis conversi sunt. Concluit ergo Deus omnia in infidelitate, ut omnium misereatur (Rom. ii).

VERS. 6. — « Quo ibo a spiritu tuo ? et quo a
« facie tua fugiam. »

Quo ibo ? [Aug.] Secunda pars, ubi jam deliberat non esse a Deo fugiendum, sed ad eum, ab irato, ad placatum, quod erit per ipsum. Quasi dicat : Et cum fugitivus te non lateo, cujus limitem vides, Quo ibo a spiritu tuo, quo plenus est mundus ? Spiritus enim Domini replevit orbem terrarum, sicut legitur in libro qui Sapientia Salomonis inscribitur (Sap. i). Et quo a facie tua, id est ab ira tua vel præsentia, fugiam ? Se vertit hac et illac, quasi querens locum fuge, et dicens :

VERS. 7. — « Si ascendero in cælum, tu illic es,
« si descendero ad infernum, ades. »

Si ascendero. [Aug.] Quasi dicat : Quo fugiam te iratum ? nusquam, quia si ascendero in cælum, tu illic es, id est, si me superbiendo extulero, invenio te repressorem ; si justitia mea superbiero, tu ita es ad percutiendum, cujus est vera justitia. Item : Si descendero ad infernum, id est si peccando venero in profundum malorum, et nolens confiteri dicam : Quis me videt ? etiam illic ades ut vindices. Quo ergo iturus sum, ut faciem tuam fugiam ? id est te iratum non sentiam ? invenit iste consilium.

VERS. 8. — « Si sumpsero pennas meas diluculo ;
« et habitavero in extremis maris. »

Si sumpsero pennas meas. [Aug.] Quasi dicat : Quæro quo fugiam, sed sic potero fugere iratum, scilicet si sumpsero pennas meas, id est duas alas charitatis, quas perdideram. Et hoc in diluculo virtutum, vel in directum, alia littera, scilicet ut nec erigar superba presumptione, nec mergar desperatione. Et si habitavero mente, non in medio, ubi mergerer, sed in extremis maris, id est in fine sæculi, non ut sæculum amem, sed ejus finem, in quo sit mihi requies. Illuc ergo jam volumus spe et desiderio, habentes alas geminæ charitatis ; sed et ipse illuc nos ducit. Unde subdit :

VERS. 9. — « Etenim illic manus tua deducet me,
« et tenebit me dextera tua. »

Etenim illuc. [Aug.] Quasi dicat : Et potero habitare, etenim illuc manus tua deducet me, ut erigar, quasi in aere, non tangens cælum per elationem, nec terram per desperationem. Et tenebit me, ne recidam, sed perseverem, dextera tua, id est gratia tua. Considerans autem longinquitatem viæ, et qualiter abundante iniquitate refrigescit charitas (Matth. xxiv), subdit :

VERS. 10. — « Et dixi : Forsitan tenebræ concul-
« cabunt me ; et nox illuminatio mea in deliciis
« meis. »

Et dixi : Forsitan. [Aug.] Quasi dicat : Ita cogitavi volare, etc. Et cum cogitarem, dixi mihi : Forsitan tenebræ, scilicet tot mala sæculi, conculcabunt me. Abundat enim iniquitas sæculi, qua pennæ charitatis refrigescere possunt. Et quia in nocte desperavi transire mare, id est per me, ideo et nox facta est illuminatio mea, id est hæc tota misera vita facta est mihi illuminatio. Et hoc, in deliciis meis, id est per delicias meas. Nostræ deliciæ Christus est, de quo exultamus. Venit enim mulier, scilicet sapientia Dei, quæ drachmam, ubi est imago regis, id est hominem factum ad imaginem Dei, perdiderat, et accendit de se lucernam, quæ de luto est, id est carnem luce divinitatis replevit, noctemque illuminavit, et nocte illuminata invenit drachmam (Luc. xv). Vel ita : Nox, quæ prius erat horror, est illuminatio mea in deliciis meis, id est illuminata est, deliciarum mearum. Et bene dico quod a te est illuminata,

VERS. 11. — « Quia tenebræ non obscurabuntur

« a te, et nox sicut dies illuminabitur; sicut tenebræ
« ejus, ita et lumen ejus. »

Quia tenebræ, [Aug.] id est peccata et homines mali, qui cum peccant, utique sunt tenebræ, non obscurabuntur a te, sed flagellando erudis homines, ut confiteantur peccata, et confitentes vera luce illuminas. Qui enim non confitetur peccata, tenebras suas tenebrat; sed si confitetur, Deus illuminat, et, o Domine, nox hujus noctis illuminabitur a te, sicut et dies ejus noctis. Notandum quod nox illa quam supra posuit, id est hæc vita misera, et noctem habet et diem. Hujus enim nostræ noctis, id est humanæ vitæ miserae nox, est sæculi adversitas, dies ejusdem prosperitas. Sed si Deus inhabitat in anima promittens aliam lucem, illuminat noctem hujus noctis, sicut diem docens, scilicet non letari prosperis, vel frangi adversis. Et tunc incipit homo his indifferenter uti. Et sic est ei nox hujus noctis, ut dies ejus; et in omni tempore benedicat Deum, ut Job. Sicut tenebræ, etc. Quasi dicat: et cum hoc sit, sicut tenebræ ejus noctis sunt mihi, id est adversa, ita indifferenter, et lumen ejus, id est prospera. Et si hoc est, tenebræ non conculcabunt me, quem lumen non extollit. Et quasi quis diceret: Unde in hæc differentia est tibi? respondet,

VERS. 12.— « Quoniam tu possedisti renes meos, « suscepisti me de utero matris meæ. »

Quoniam tu, o Domine, possedisti renes meos. [Aug., Gl. int.] Quasi dicat: hæc indifferentia est mihi, quia interior possessor non solum cor, id est cogitationes, tenet, sed etiam renes, id est delectationes, ut non delectet me lux noctis, sed lux sapientiæ. Dico, possedisti, et suscepisti me. Præpostere hic dicit. Prius enim est suscipere quam possidere. Suscepisti, inquam, de utero matris meæ, [Aug.] id est consuetudine civitatis meæ Babylonis, in qua prius sum natus, sum captivus; ubi non indifferenter habebam lucem et tenebras noctis

Aliter ab illo loco: Si ascendero. Et legitur similiter in persona membrorum, quasi dicat: Nescio quo fugiam a facie tua, quia, si ascendero mente in cælum, id est ad supercælestes angelos, tu illic es, quia quod perstitit angelus, tuum est. Et, si descendero ad infernum, id est ad eos angelos qui non perstiterunt, illic etiam ades, per vindictam; et si sumpsero pennas meas, id est, bona facere volo, in diluculo, virtutum; et si habitavero in extremis maris. Hoc non mutatur, scilicet ades. Quasi dicat: Non sine te possum hoc facere, et vere: Etenim illic manus tua deducet me, et tenebit me dexteram tuam, hoc non mutatur. Et dixi, id est deliberavi, etiam sic: Forsitan tenebræ conculcabunt me. Tenebras dicit illam inferiorem partem rationalis creaturæ, nobis contrariam insistentem, scilicet iniquos homines, vel carnem, unde timet. Et est, tenebræ conculcabunt me, id est inferior rationalis creatura, tenens sinistram viam, forsitan conculcabunt me. Ita timebam, sed, et nox facta, illuminatio mea, erit in deliciis meis, id est illi etiam qui prius nox erant illu-

minati, erunt in deliciis meis. Bene dico illuminati, quia tenebræ, id est peccatores, nec obscurabuntur a te, sed illuminabuntur; et nox, id est peccator de gentibus, illuminabitur a te sicut dies, id est sicut sancti de Judæis. Dico quod nox illuminabitur a Deo. Et sicut sunt tenebræ ejus, noctis, ita et lumen ejus, Dei. Quatenus namque agnoscis tenebras tuas, eatenus Deus ignoscit. Sed unde hæc prædicta mihi? Quia tu possedisti renes meos, suscepisti me de utero matris meæ. Hæc non mutantur.

VERS. 13.— « Confitebor tibi, quia terribiliter magnificatus es; mirabilia opera tua; et anima mea cognoscet nimis. »

Confitebor tibi. [Aug.] Tertia pars, ubi dicit quanta est exultatio et multiplicatio revolanti ad Deum, Deo illuminante et renes possidente. Quasi dicat: Quia suscepisti me, ideo confitebor tibi, id est laudabo te, quia terribiliter magnificatus es, vel mirificatus es, id est eo ipso quo te miramur terribilis es, et ita cum tremore gaudemus, quia timeamus ne superbi perdamus quod humiles percipimus. Et mirabilia sunt opera tua, non modo tu es mirabilis; et anima mea non cognoscet nimis, vel valde. Jam cognoscit anima mea valde, ante erat mirascentia tua ex me, nec poteram ad eam, sed modo possum, quia noctem illuminasti, renes possides, de utero suscepisti, id est quia venit mihi gratia tua et illuminavit me. Et merito cognoscit, quia

VERS. 14.— « Non est occultatum os meum a te « quod fecisti in occulto; et substantia mea in inferioribus terræ. »

Os meum quod fecisti in occulto, non est occultatum a te [Aug.] Os hic dicitur ab osse, non ab ore. Est ergo quedam firmitas interior, quæ est abscondita hominibus; sed tu qui fecisti eam, vides quæ frangi non potest. Occidi enim possunt sancti, sed flecti nequeunt. Unde hominibus tristes esse extra videbantur; Deo autem, qui intus videt, gaudent. Unde Apostolus: Quasi tristes, semper autem gaudentes (II Cor. vi) et substantia mea et in inferioribus terræ, id est ego subsisto in carne corruptibili, et tamen os non cedit malis hujus regionis inferioris. Non ita mirum est si angelus est fortis, quoniam si caro est fortis, quod est ex osse occulto.

VERS. 15.— « Imperfectum meum viderunt 297 « oculi tui; et in libro tuo omnes scribentur, dies « formabuntur et nemo in eis. »

Imperfectum meum. [Aug.] Qui hucusque locutus est ex persona corporis, hic jam loquitur in persona capitis in eadem voce. Quasi dicat: Mihi fecisti os occultum, sed quid de his fiet in quibus non est hæc fortitudo? Christus qui ab initio psalmi cepit loqui, post interposita membrorum verba, item dicit Patri ex persona sua: Et imperfectum meum viderunt oculi tui, quia etiam titubantes respicit Deus misericorditer, ut Petrum, ne pereant. Et in libro tuo, scilicet in me, quem dedisti formam justitiæ hominibus, scribentur, id est instruentur,

et nominabuntur, omnes, non modo perfecti, sed et imperfecti. Non ergo desperent.

[Hilar.] Aliter ab illo loco: *Intellexisti*, et legitur ex persona capitis, scilicet Christi, qui secundum quod homo loquitur Patrem, sicut in primo versu cœpit. Quasi dicat: Probasti me et cognovisti me, intellexisti etiam cogitationes meas de longe, præscientia deitatis hic ostenditur, quæ de longe intelligit, non loco, sed tempore, quia omnia antequam sint videt. *Intellexisti cogitationes meas, semitam meam et funiculum meum investigasti*. Semita ad tacitas cogitationes pertinet, directio ad justa iudicia. [Cassiod., Gl. int.] Vel semitam dicit arctiora præcepta, quæ servare docuit; funiculum hæreditatem æternam, quam pro illis observatis promisit. Et omnes vias meas prævidisti. [Hilar.] Viæ pertinent ad humanos actus, quibus in mundo conversatus est. Hæc omnia dico te novisse, quia dolus non est in lingua mea, ut in lingua Adæ et filiorum ejus: ego autem non nisi veritatem loquor, quamvis dixerim quædam quæ videntur sibi adversa, ut illud: *Pater major me est* (Joan. xiv), et illud: *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x), quæ non esse contraria ei advertit, qui quid secundum quid dicatur, animadvertit. Secundum humanitatem namque Pater major Filio; secundum divinitatem æqualis est Patri Filius, et cum eo unum. Et vere non est dolus, quia ecce, Domine, tu cognovisti omnia novissima, de incarnatione, et antiqua, scilicet quæ sunt de æterna divinitate. Novissimum est Verbum caro factum (Joan. i), scilicet puer natus est nobis (Isa. ix); antiquum, in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum (Joan. i). [Alcuin.] Hæc sunt nova et vetustissima, de quibus in Levitico Moses ait: *Vetustissima veterum comedetis, et novis supervenientibus vetera abjicietis* (Levit. xxvi). Alia sunt vetera, alia sunt nova, alia vetustissima. [Hilar., Cassiod.] Vetera sunt promissiones legis et prophetarum de venturo tunc Christo. Nova sunt promissionum impletio, veritatis exhibitio. Vetustissima, quæ ad divinitatis æternitatem pertinent. [Alcuin.] Novis ergo supervenientibus vetera sunt projicienda, sed vetustissima servanda, quia exhibitæ veritate Dominici adventus, figura et promissio cessare debent. Inde est quod tres missæ in natali celebrantur. In prima de æterna Filii genitura cantatur: *Dominus dixit ad me*; in secunda, de promissione adventus: *Lux fulgebit*, etc.; in tertia, de impletionem promissionis: *Puer natus est nobis*. Et quia idem ille qui est Dei Filius, factus est hominis filius, ideo in illo missæ officio ubi cantatur de æterna genitura, *Dominus dixit ad me*, etc., legitur evangelium de temporali Christi nativitate: *Liber generationis*; et in missa ubi cantatur de temporali Christi nativitate, legitur evangelium agens de æterna Verbi genitura. Cantatur enim: *Puer natus est nobis*; et legitur: *In principio erat Verbum*. Et quia veritate exhibitæ figuræ cessare debent, ideo officium missæ ad promissionem pertinens se-

quentibus diebus non repetitur, sed illud quod pertinet ad promissionis completionem, scilicet *Puer natus est nobis*.

Hæc ergo sunt novissima Christi et antiqua, quæ novit Pater et cui Filius revelat, quæ abscondit a sapientibus et prudentibus (Matth. x), id est de scientia intumescentibus, Scribis scilicet et Pharisæis omnibusque hæreticis, [Hilar.] qui novissima et antiqua in Christo recipere refugiant. Tu formasti me, secundum hominem, et posuisti super me manum tuam, ut juvenes me. Unde: *Manus enim mea auxiliabitur eum* (Psalm. xviii). Quam manum non posuisti super primum hominem. Et scientia tua ex me, [Cassiod., Gl. int.] id est per meam predicationem facta est mirabilis, hominibus. Scientia enim Patris per Christum prædicata facta est mirabilis hominibus, quibus tot arcana patuerunt. Per illum vero, scilicet per primum hominem, despicibilis fuit. Et confortata est, in pectoribus hominum, cum firmiter crederent; sed per illum, scilicet Adam, infirmata est. Et tamen non potero ad eam, [Hilar., Cassiod.] ex eo quod homo, veritas humanæ conditionis ostenditur, cum ait, non potero ad eam, quia homo assumptus divine substantiæ non potest æquari in scientia vel in alio. Deinde ostendit præsentiam Dei nihil posse latere, subdens: *Quo ibo a spiritu tuo et quo fugiam a facie tua?* id est a præsentia tua fugiam? nusquam. Quia si ascendero in cælum, ut in ascensione fecit, tu illic es, ubi sum locandus ad dexteram tuam, Et si descendero ad infernum, ut fecit cum expiravit, ades, cujus virtute debellavit aereas potestates. Et si sumpsero pennas meas, quæ potestatis meæ sunt, id est efficaciam deitatis, qua corpus de sepulcro levavit, et hoc diluculo, id est ante lucem, et habitavero in extremis maris, id est super finem sæculi, tu ades. Has utique pennas sumpsit Christus ante lucem, id est tempore resurrectionis, et habitavit in extremis maris, super sæculi amplissimum finem. Et vere ades; etenim illic manus tua deducet me, et tenebit me dextera tua, id est Filius tuus, scilicet Verbum mihi unitum. Et dixi hoc: *Forsitan tenebræ concubabunt me*. Ironia est, et irrisio opinantium hæc, quod ipse qui est lux mundi conculetur a tenebris. Non ergo dubitative hoc dicit, sed ad irrisorem illorum qui hæc opinantur. Ac si diceret: Utique hoc non facient, sed ego potius eas conculcabo, quia auferam cæcitatem. Et, id est quia, et nox erit illuminatio mea, id est illi qui prius erant nox, illuminabuntur a me, et illuminati erunt, in deliciis meis. Et vere nox est illuminatio, quia tenebræ, id est mystica Scripturarum, non obscurabuntur a te, et nox, [Cassiod.] id est tenebrosus et obscurus sermo, illuminabitur sicut dies, id est patebit sicut apertus sermo, et sicut sunt tenebræ ejus, Scripturæ, ita et lumen ejus, quia in utrisque, scilicet in apertis et in opertis, similis veritas est, et utraque per Christum revelata sunt. [Hilar., Cassiod.] Ideo

tenebræ non conculcabunt me, quia tu possedisti *renes meos*, ut sine peccato fieret conceptus meus et ortus; et suscepisti me de utero matris meæ, virginis; tua enim operatione totum factum est hoc. Ideo confitebor tibi, id est laudabo te, quia *terribiliter per me magnificatus es*, per illum, scilicet Adam, decidit homo. Per me eminuit quam sis magnificus. Et *mirabilia sunt opera tua*, circa me, ut patuit in passione et in resurrectione et in cæteris. Et *anima mea cognoscat nimis*, quia nemo novit Patrem nisi Filius (Matth. xi). [Gl. int.] Et non est occultatum os meum, id est divinitas, a te, quod fecisti in occulto, id est fecisti malis oculum: et *substantia mea*, secundum hominem est, in *inferioribus terræ*, id est de fragili terra. [Aug.] Ille primus homo inter angelos creatus fuit, nec tamen stetit. Ego inter peccatores natus non peccavi. Et ideo, scilicet propter prædicta, *oculi tui viderunt*, misericorditer *imperfectum meum*, id est imperfectos, non modo perfectos, [Gl. int., Haym.] et in libro, scilicet in me, omnes scribentur, hoc non mutatur. Et *dies*, id est majores, ut apostoli, scilicet de quibus dicitur: *Dies diei eructat verbum* (Psal. xviii), *formabuntur*, in me, a quo perfectionem gratiæ sumunt; et nemo, meorum formabitur, in eis, quia non dicuntur esse Petri vel Pauli, sed Christi, a quo Christiani dicuntur. Sed tamen

VERS. 16. — « Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus; nimis confortatus est principatus eorum. »

Mihi autem nimis, [Gl. int.] id est valde honorificati sunt, quia sunt amici tui, o Deus, et principatus eorum confortatus est nimis, ultra quam dici possit. [Aug.] Vel *nimis*, ponit pro valde. Vel ita, ubi habetur: *Dies formabuntur*, secundum aliorum editionem legitur alia littera, scilicet, *per diem errabunt, et nemo in eis*. Dies hic manens adhuc Christus erat, unde dicebat: *Ambulate, dum lucem habetis* (Joan. xii), qui inter suos multa mira fecerat, et tamen imperfecti trepidabant, ut Petrus, ne in morte eum perderent (Matth. xxvi). Et hoc est quod hic ait, *omnes scribentur*, sed tamen per diem errabunt. Imperfecti adhuc, id est de Christo non recte sentientes, errabunt. Et nemo prorsus fuit in eis, qui non erraret, nec etiam ille qui dixerat: *Tecum ero usque ad mortem* (Matth. xvi); scilicet Petrus, qui illum confessus fuerat Dei Filium, sed tunc timuit, ne sicut hominis filius moreretur, et non resurgeret ut Dei Filius. Erat utique Filius Dei, erat et filius hominis. Filius Dei erat in forma Dei, Patri æqualis; filius hominis in forma servi, in qua Patre minor est. Timuit ergo Petrus, ne in forma servi periret forma Dei, et non potius præsumpsit, quia forma Dei revivisceret ex forma servi. Per diem ergo erraverunt, cum hic positum Dominum non intellexerunt; sed non perierunt, quia imperfectum meum viderunt oculi tui. Et scilicet errabunt, mihi tamen nimis honorificati sunt. Idem ipsi qui errabunt, et ipsi in quibus nemo fuit, qui

A non erraret. *Amici tui facti sunt*, o Deus, et mihi honorificati sunt nimis, quia factum est in illis os in occulto post resurrectionem, quando sunt induti virtute ex alto. Quo confirmati verbum Dei ubique prædicaverunt, et pro ejus nomine passi sunt, in cuius passione trepidaverunt. Et *nimis confortatus est principatus eorum*, quia facti sunt apostoli duces, et greges, et pastores Ecclesiæ.

VERS. 17. — « Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur; et surrexi, et adhuc sum tecum. »

Dinumerabo eos. [Aug.] Quasi dicat: Merito eos confortavi, quia ego, non aliquis homo, dinumerabo eos, quos in fide genuerunt. Et ipsi enumerati super arenam multiplicabuntur. Quasi dicat: Tam innumerabiles sunt nati per illos qui per diem erraverunt, quam innumerabilis est arena. Dum ait dinumerabo, ostendit quod Deo numerabiles sunt; subdens vero, super arenam multiplicabuntur, ostendit nobis innumerabiles esse. Vel ita dico: *Confortatus est principatus eorum*, et putasne paucos bonos per eos esse natos? [Hilar.] Ne putes, quia *dinumerabo eos*, qui sunt stellæ, scilicet bonos. Et *multiplicabuntur super arenam*, id est super Judæos, qui propter sterilitatem arena dicuntur. Unde in promissione dictum est Abraham: *Multiplicabo semen tuum, sicut stellas cæli, et sicut arenas maris* (Gen. xxi). Per stellas populus Christianorum intelligitur, qui numerosior est populus Judæorum, qui arenæ comparantur propter sterilitatem. Et hoc totum ideo, et, id est quia, surrexi a morte et adhuc sum tecum, [Aug.] nondum cum ipsis per notitiam, quia nondum agnoscent, quia non mox post resurrectionem Christum agnoverunt, sicut in Evangelio legitur. Vel ita: surrexi, et adhuc, id est toto tempore vitæ præsentis, tecum sum, id est occultus ad dexteram tuam, donec omnibus videar in iudicio. Tòto enim hoc tempore Christus in occulto est ad dexteram Patris antequam reveletur in ea claritate in qua venturus est. Vel ita, surrexi, a morte. Hoc non mutatur. [Alcuin.] Et adhuc, id est post mortem, sum tecum, sicut ante mortem. Quod putaverunt se tulisse Judæi. Vel ita, et adhuc, scilicet in ipsa morte, sum tecum: quod non videtur de mortuo. Vel ita, ego surrexi, et licet resurrectio sit signum divinitatis, tamen adhuc sum occultus pluribus, tecum, id est ut tu. Deinde subdit ex persona membrorum quid interea patitur, per commistionem malorum in Ecclesia, et per separationem hæreticorum, dicens:

PARS II. VERS. 18. — « Si occideris, Deus, peccatores, viri sanguinum, declinate a me. »

Si occideris. [Aug.] Quarta pars, ubi dicit quomodo a malis non noceatur ei. Ordo verborum talis est: Quasi dicat: *Tecum sum*, sed tamen adhuc patior ab hæreticis in corpore meo, quod est Ecclesia, quia, o Deus, si, id est quando, *occideris peccatores*, id est hæreticos, qui fastu superbiæ se ab aliis corporaliter dividunt, qui occiduntur, cum per su-

perbiam qua tumescunt, amittunt gratiam. Accipiant, vel accipient, ipsi occisi in vanitate, civitates suas, id est populos **298** suos vanos, eorum vanitatem sectantes, qui ipsos nomine justitiæ inflatos sequuntur, disrupta unitate. Est autem occasio inflatis hæreticis, seducentibus populos, separandi se et illos ab unitate, talis scilicet quia mali ibi, id est in Ecclesia sunt, quibus nolunt misceri. Et sunt vere in Ecclesia, non modo boni quos infamant, sed et certe mali. Et hac occasione, se et alios a bonis dividunt corporaliter. Et etiam ideo, quia Deus monet bonos, ut a malis se separent. Ideoque interponit, *vir sanguinum, declinate a me.*

VERS. 16. — « Quia dicitis in cogitatione: Accipiant in vanitate civitates suas. »

Quoniam dices alia littera in cogitatione. [Aug.] Quasi dicat: Ideo accipient hæretici in vanitate civitates suas, id est, ideo seducent in separatione propria populos, quia tu, o Deus, dices, id est immittes, in cogitatione, justis, ut dicat malis hoc: *Vir sanguinum, declinate a me*, id est, quia mones bonos ut a malis se separent, non utique loco, non corpore, sed mente, non aperte adhuc, ne et bonos deserant; sed puritate vitæ. Quod autem modo dicit Deus malis in cogitatione bonorum, in iudicio dicit aperte: *Amen dico vobis, non novi vos* (Matth. vii). Hæretici ergo qui innocentes sæpe infamant, quos tanquam malos se fugere simulant, videntes malos inter quos triticum gemit, usurpant hanc auctoritatem, et dicunt imperitis ut separent se a malis corporaliter, qui cum bonis sunt; quia Deus monet justos, ut dicant, viri sanguinum, declinate a me. Et ideo nisi id fecerint quod Deus monet eos, non esse justos dicunt; sed non sicut hæretici putant, illud monet Deus. Non enim monet ut ante novissimam ventilationem, ut putant hæretici, se corporaliter dividant a malis, sed per vitæ dissimilitudinem se sejungant a viris sanguinum. Viri autem sanguinum sunt qui oderunt fratres, sicut Joannes dicit: *Qui odit fratrem suum, homicida est* (I Joan. iii).

VERS. 20 — « Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam? »

Nonne qui oderunt te. [Aug.] Quasi dicat: Hæretici non intelligentes accusant in bonis communionem malorum. Sed quid mihi calumniantur, dicit corpus Christi de commistione malorum? Nonne etiam misti illis separati sumus ab illis? quod ita ait: *Nonne, o Domine, oderam illos qui oderunt te?* Cur exigunt a me corporalem a malis ante tempus messis separationem, ut ante tempus ventilationis perdam tolerantiam sustinendi paleam? ut antequam omnia genera piscium ad finem sæculi, tanquam ad littus separanda perveniant, retia pacis unitatisque dirumpam? (Matth. xiii.) Et nonne super inimicos tuos quos videbam præterire legem tuam tabescebam? utique zelo domus tuæ vidi insensatos. Et tabescebam. Quasi dicat: Sacramentis malorum, non factis communico. Et zelo domus tuæ super eos tabesco, sed tamen

VERS. 21. — « Perfecto odio oderam illos; inimici facti sunt mihi. »

Perfecto odio oderam illos, [Aug.] id est, iniquitates eorum odi, non naturam. Hoc est perfecto odio odisse, ut nec propter vitia homines oderis, nec propter homines vitia diligas. Quomodo ergo commistione malorum contaminor, sicut calumniantur mihi hæretici? de quibus adjungit: *Et inimici facti sunt mihi*, non tantum Dei, sed et mei inimici sunt in quo illos odio habeo.

VERS. 22. — « Proba me Deus, et scito cor meum; interroga me, et cognosce semitas meas. »

Proba me, Deus. [Aug.] Hucusque egit de hæreticis et aliis eos sequentibus ab Ecclesia separatis, nunc etiam agit de malis vel fictis sibi conjunctis, quos patitur Ecclesia et gemit. Quasi dicat: Hæretici se et alios separant. Ergo cum separatis hæreticis, et suis sequacibus restent mali inseparati, inter quos gemit Ecclesia, quos et patitur, quid ait ipsa? Vide quid, o tu Deus, *proba me, et*, pro id est, *scito cor meum*, quia non consensio factis malorum, tu Deus, *proba*, tu scito quod non potest homo non hæreticus, qui nec probare novit, nec scire cor meum; sed tu solus qui rimaris occulta cordium. Ecce quid ait proxima Christi inter filias. Hæ sunt voces ejus: *proba me, Deus, et scito cor meum*. Hæc conscientia munda est, et species filiae regis intrinsecus est, quæ est inter filias, ut lilium inter spinas (Cant. ii). Quasi dicat: Illi sunt inimici; tu vero, Deus, *proba me, et scito cor meum. Interroga me*, ut negare non possim. Quasi dicat: Questionibus interrogatus, non potest negare quæ gesta sunt; et *cognosce semitas meas*, id est perscrutare consilia et cogitationes. Ut quid? ecce:

VERS. 23. — « Et vide si via iniquitatis in me est; et deduc me in via æterna. »

Et vide si via iniquitatis in me est, [Aug.] faciendo vel consentiendo. Si quid autem inveneris in via mea, quod oculis tuis displiceat, quia via mea mortalis est. Tu deduc me in via æterna, quæ est Christus. Christus enim æternus est, qui dixit: *Ego sum via, veritas et vita* (Joan. xiv). In hac ergo via nulla est iniquitas, quia si quis peccat, advocatum habemus apud Patrem Jesum Christum (I Joan. xiv).

Vel ex persona capitis potest accipi ab illo loco: *Si occideris*. [Haym., Gl., int.] Quasi dicat: Et quia surrexi et tecum sum, ideo, o Deus Pater, *si occideris* peccatores, in futuro dicens, *vir sanguinum, declinate a me*, ideo, quia dicitis de præconibus meis, in cogitatione, quod pejus est quam dicere ore. Hoc, inquam, dicitis: *Accipiant in vanitate civitates*, non quidem in æternitate civitates suas, id est populos suos. Si, inquam, occideris, *nonne qui oderunt te, Domine, oderam?* Utique, id est si occideris, et ego occidam. Et nonne super inimicos tuos tabescebam? irascendo peccatis eorum? utique. Et *perfecto odio oderam illos*; non mutatur sensus. Et *inimici facti sunt mihi*. Nec hoc mutat. *Proba me, Deus*, [Hier., Cassiod.] quam libere cuncta egerim; et *scito cor*

meum; interroga me et cognosce semitas meas, quibus mundum pertransivi. Et vide si via iniquitatis in me est. Hoc secure dicit, in quo princeps mundi nihil invenit, vel habuit. Et deduc me, hominem, ad dexteram tuam, in via aeterna, id est per Verbum tibi coeternum.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXVIII: « DOMINE PROBASTI ME, ET COGNOVISTI, » etc.

VERS. 2. — *Cogitationes meas.* Hebr. רֵעִי REI. D. Hieronym. inclinavit id vocabuli a רֵעָ ROA, quia vertit *malum meum*. Sic et interpretes pro Cajetano. Pellican. deformavit a radice רֵעָ REAH, id est *sociavit*, vertit enim *amicum meum*. Videtur secutus Chaldaeus interpretem, qui habet, *vestigatus sum quo sim in societate Ecclesiae tuae*. Translator ad Campensem a themate רֵעָ RAAH, quia transtulit *prospicit rectui meo*. Septuaginta, quibus astipulantur Præteritis, Nebiensis, Sanctes, Munsterus et Campensis ab eodem themate, secundum aliam significantiam.

Funiculum. D. Hieronymus et ceteri juniores traducunt accubitionem, seu accubitus meum. Cæterum dicitur Deus cognoscere funiculum meum, quando novit quousque perventurus sum, ut illic conquiescam, quod est accubare, sicque id sensus emergit, quamquam fortasse Septuaginta acceperint vocabulum per metathesim, quod aliquoties solitum est fieri, ut sit רֵעִי REI, pro רֵעִי RIBI. Siquidem רֵעִי REI. interim notat *tegmen* seu *filum* quod stamini subtextitur.

Investigasti. D. Hieronym. et nonnulli alii, *ventilasti*; Præteritis et Munsterus, *circumdedisti* זִרְתָּ ZERITHA. Sed *eventilare* et *investigare* ad propositum idem valent, ac rursus hoc et illud providentiam Dei circa peccatores revocandos insinuant.

VERS. 3. — *Non est sermo.* Romana psalmodia, quam D. Augustinus imitatur, habet *non est dolus*. Et ita nunc Græci codices habent οὐκ ἔστι δόλος. Atqui D. Hieronymus ad Suniam, censet esse de sexta editione. Apud Septuaginta et omnes alios interpretes secus dicit haberi.

VERS. 4. — *Tu cognovisti omnia.* Hic faciunt distinctionem Heb., ac juniores transferunt *totum ipsum*; D. Hieronymus et Nebiensis, *omnia*; Chaldaeus paraphrastes, *cogitationes cordis mei omnes*. Deinde quod sequitur, *novissima et antiqua*, copulatur verbo subsequenti, et dicunt, *retrosum et ante formasti me*. Tota diversitas pendet ex hoc quod Septuaginta אָנֹכִי ANOKI, et קִדְמָה QUEDEM, acceperunt sub significato nominis. Quasi dicat: *Tu cognovisti omnia quæ sunt novissima, et quæ fuerunt ante*. Eoque sensu facienda erat altera periodus in altero ordine. Non enim distinctio pausarum in Hebr. semper facit distinctionem sententiarum. Si Septuaginta sequimur auctoritatem ex visione qua dicitur, *ante et retro*, caballistæ somniant hominem fuisse creatum cum duobus vultibus, anteriori et posteriori.

VERS. 8. — *Si sumpsero pennas meas diluculo.* Ac ad eum modum D. Hieronymus pluraliter *meas*. Cæterum alii vertunt *diluculi* sive *auroræ*, quia in Hebræo est status regiminis, כְּנָפֵי CANPE SCHABAR. Non dubito Septuaginta legisse aut extulisse כְּנָפֵי CENAPHA, id est *pennas meas*. Sic enim et Græci reddunt. In Hebr. autem hæ litteræ כְּנָפֵי, possunt hoc aut illo modo dici. Idecirco frustra causatur ac rhetoricatur Faber, quod hic *meas* superfluum sit, imo absurdum. Siquidem D. Hilarius putat grande esse mysterium. Interpretatur enim de Christo, qui propria virtute ad immortalitatem evolavit. D. Augustinus pro *diluculo*, legit in *directum*; quod est de veteri translatione.

In extremis maris. Pro mari, Sanctes et Campensis ponunt *occidentem*; יָם IAM, *mare* et *plagam oc-*

cidentalem significat. « Eo quod mare magnum, inquit Sanctes, est in occidente ad respectum terræ Israel. » Omnes alii stant a Vulgata lectione. Denique sensus ne tantillum quidem variatur.

VERS. 10. — *Et nox illuminationis mea in deliciis meis.* In Hebræo non videtur esse in *deliciis meis*. Sed sciendum quod dictio hic posita, si simpliciter scribatur non signata punctulis, manifeste poteris invenire hoc, in *deliciis meis*. בְּרֵעִי Nam pronuntiando בְּרֵעִי BAADANAI, littera num erit essentialis a radice אָדָן ADAN, quod est *delectari voluptate*. Nec dubito Septuaginta hoc pacto accepisse, alioqui quid somniasset? Nunc autem legunt Hebræi בְּרֵעִי BAADANI, ubi littera num servilis est, ac vertit D. Hieronymus *circa me*, vel ut alii plerique volunt *pro me*. Quin et Sanctes addidit de suo verbum *occultabit*. Nox, inquit, *occultabit lucem pro me*. Alii non sic accipiunt, sed ut nihil Deum latere possit. Unde D. Hieron. in hunc locum: « In Hebr. sensus iste est: *Et dixi: Forsitan tenebræ conculcabunt me; e contrario autem nox ipsa apud te lumen fuit, quia nihil celare te potest.* » Quod Symmachus melius interpretatus est, etc., et nox lux circum me sedet.

VERS. 11. — *Sicut tenebræ ejus, ita et lumen ejus.* Hic advertendum quod pronomen ejus utrobique est femininum, ac refert noctem quæ mox præcesserat. Id claret ex Græco ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὗτως καὶ τὸ φῶς αὐτῆς. Cæterum magis arridet D. Augustinus, qui utrumque censet pertinere ad noctem, quam Faber qui vult prius referre noctem, sed posterius diem. In Hebr. nunc non leguntur hæc relativa; verum Septuaginta acceperunt aspirationem he pro relativo feminino, quod solent facere Hebræi, quando addunt punctum, quod vocant mappic. Hebraicantes autem sumunt illud he tanquam paragonem כְּאֶשְׁכֶּחָה CANASCHEGAH. כְּאֶרְבָּה CAORAH, vel sic כְּאֶרְבָּה.

VERS. 13. — *Terribiliter magnificatus es.* In Hebr. נִפְלְאָה נִפְלְאָה, si ad verbum reddas נִפְלְאָה נִפְלְאָה NORAOH NIPHLETHI, hoc est *terribiliter mirificatus sum*. D. Hieronymus legit sub activa significatione, et ut iud sit nota pronominis primæ personæ, aut duo iodium legerat. Dicit enim, *Terribiliter magnificasti me*, nisi quod sensum aliter 229 expressit, quam littera sonaret. Siquidem alii eandem intelligentiam quasi sequuntur verbis accommodatis. Præteritis ita, *terribiliter et mirifice formatus sum*. Et ad eundem modum Munsterus et Campensis. Sanctes paulo aliter, *Terribilia sunt opera tua, mirabilis sum*. Tantum restat Septuaginta legisse נִפְלְאָה NIPHLETA, diminutione iud. Nebiensis, et Latina versio respondens Chaldaeo, sunt cum Hieronymo.

VERS. 14. — *Non est occultatum os meum a te quod fecisti in occulto.* Omnes interpretes pene conveniunt. Sanctes tamen et Munsterus pro *osse meo* posuerunt *corpus meum*, vel *substantiam corporis mei*. Et Nebiensis *essentiam meam*. Asserit autem Munsterus id se fecisse ex opinione Kimhi, qui accipit עֲצָמַי ATZAM, pro גִּידֵי גִּידֵי GIDAI, id est *pro corpore*. Sed eodem tendit intelligentia de plasmatione corporis humani, quod non subsistit nisi in ossibus. Unde Chaldaeus, *non sunt abscondita ossa mea a te*.

Et substantia mea in inferioribus terræ. Propter verbum חֲסִידֵי חֲסִידֵי CHASIDAI, quod est proprie distinguere variis coloribus, metaphoram diversis modis extulerunt. Eo tandem veniunt, ut mirabilis significet hominis formatio in utero matris. Sic ergo D. Hieronymus, *imagnatus sum in novissimis terræ*; Præteritis, *formatus sum in inferioribus terræ*; Pellicanus, ingeniosissime, *contextus sum in inferioribus terræ*. Sanctes, variis membris decoratus fui instar operis phrygionici in vulva, quæ est ut pars inferior terræ; Munsterus, variis distinctus membris inferioribus terræ. Interpretes pro Cajetano et Nebien-

sis, *Acu pictus sum in inferioribus terræ. Paraphrasis Campensis, veluti tapetum e nervis et venis, contextus sum in utero matris, loco magis abdito, quam ullum antrum terræ.*

VERS. 15. — *Imperfectum meum, גלמי GOLMI, omnes interpretantur massam rudem et informem, seu solum in utero incompositum. Unde D. Hieronymus in Commentariis, imperfectum hic pro incomposito posuit: quod etiam elementa hominis antequam formentur in utero, cognoscat Deus. Interim nescio quid secutus verterit translator ad Campensem, errores meos. Nec enim respondet ei paraphrasis, sicut nec sæpe aliubi. Dicit tamen Sanctes in suo Thesaurio, quod eo nomine appellatur homo rudis, qui est absque sapientia.*

In libro tuo omnes scribentur. Quia ex Hebræo potest indifferenter verti omnes, vel omnia sub masculino et neutro. Et rursus omnes potest referri, vel ad homines, aut dies, aut oculos: ob id consequitur diversitas interpretationum. D. Hieronymus lectionem nostram prorsus sequitur, ac exponit quod nullus nascatur absque voluntate Dei, nec quisquam ejus subterfugiat notitiam. Munsterus, Sanctes, Campensis, referunt ad membra corporis, quorum omnium Deus rationem habeat. D. Hilarius vult omnes dici de oculis, quos interpretatur apostolos. In Hebræo habetur כלם KULLAM, id est omnes illi vel omnia illa.

Dies formabuntur et nemo in eis. Hic locus varie redditur ex Hebræo, variat in Græco, et dissimilis est apud Latinos. Pratenensis et translator ad Campensem, assonant Septuaginta, et sensus est dies formatos esse, priusquam aliquis nasceretur, quanquam a Deo prænosceretur nasciturus. Si tamen alio rem sequamur intelligentiam secundum Septuaginta, interprete, D. Hieronymo, sic exponitur: Tu omnes in die formas, tu cunctos vis esse filios dei; sed nullus est in hominibus, qui non peccato obnoxius fiat, et per hoc filius noctis esse incipiat, nec quisquam eorum luce ipsius diei toto vitæ suæ tempore digna perficiat. Unde et Apostolus ad eos qui filii noctis esse cessaverant loquitur: Nos autem, fratres, non sumus filii noctis, sed filii diei (I Thess. v). Ex hoc arguitur quod nunc dixeramus in Græco variare. Siquidem colligitur ex verbis his D. Hieronymi Septuaginta vertisse ἡμέρας, hoc est die, eo quod carent Græci sexto casu, et ita comperimus plures codices habere, secundum quos, quantum ad hanc partem divi Augustinus et Hilarius suos habent contextus. Alii codices plane habent ἡμέρας, hoc est dies, quos sequitur Arnobius vetustus auctor. Unum tamen adnotandum est quod eis, quando dicitur nemo in eis, non debeat referri ad dies, sed ad homines: dico si Græcos ac Septuaginta placet tenere. Nam constat apud eos esse masculini generis ἐν αὐτοῖς. Secus autem Hebr. quantum ad dies. Hinc D. Hieronymus hoc pacto reddidit: Dies formati sunt, et non est una in eis. Quæ quem sensum habeant in Commentariis explicat, etc. Hunc locum Symmachus transtulit, dies quibus formati sunt, ne una quidem ex eis deest. Et est sensus: Omne tempus ætatis, cui jam ab exordio vitæ istius sunt curricula deputata, certo fine decurrit. Nec una dies aut plus aut minus est quantum, Conditor, esse voluit. Pellicanus non longe est ab hac sententia. Dies, inquit, observabuntur, et non unus in eis, scilicet est nobis assignatus, ad nostrum arbitrium, sed statuta Periodus vitæ a Deo, præteriri non potest a nobis. Sanctes et Munsterus, aliam faciunt intelligentiam in qua duo concordant. Ille dicit: Diebus multis membra formata sunt, nec fuit unum ex eis tibi incognitum. Hic autem: Quæ per dies formata sunt, cum adhuc nullum eorum exstaret. Paraphrasis Campensis secus aliquanto: Quæ estis nonnisi multis diebus ad justam magnitudinem excrecere possint, apud te tamen, o Domine,

non est ea dierum varietas, sed unus perpetuus dies. D. Hilarius legit, die replebuntur, indicans quosdam codices habere, die formabuntur. D. Augustinus, omnino aliam habet lectionem, per diem errabunt. In secunda tamen parte conveniunt, nemo in eis. Juxta Hilarium, die, id est Christo, replebuntur apostoli, et nemo in eis præter diem, juxta Augustinum. Per diem errabunt, scilicet infirmi relinquentes diem Christum, et nemo in eis, quia omnes fugerunt. Chaldæus paraphastes, alium refert sensum, in die qua creatus est mundus, a principio creatæ sunt omnes creaturæ, et non in uno die, unico in illis.

VERS. 16. — *Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus. Omnes fere accedunt præter Sanctem, Munsterum, Campensem ac Nebiensem, et mihi, aiunt, quam pretiosæ fuerunt cogitationes tuæ. Alteram tamen interpretationem non tacet nec improbat Munsterus in scholio רעקא REECA, anceps est, commune cogitationibus, sociis vel amicis.*

Nimis confortatus est principatus eorum. Qui vertunt pro eo quod est principatus, capita aut principes, pauillo distant. Qui vero transtulerant cogitationes in præcedenti clausula, perseverantes in illo modo dicunt summæ earum, videlicet cogitationum, vel secundum Nebiensem, computatio earum. Solus Hieronymus traduxit, pauperes. Ex quo arguitur manifeste ipsum legisse sine aleph ראשם RASCHEM, ubi habemus ראשם RASCHEM, id quod et tetigit Eugubinus. Sed cum interpretatur de apostolis, eodem recurrit sensus, ut qui fuerint principes, et pauperatis primarii duces.

VERS. 17. — *Dinumerabo eos et super arenam multiplicabuntur. Nulla est dissonantia apud translatores, nisi quod qui in superiori versu dixerant cogitationes, ad eas hunc versiculum, adaptant tantum mutato genere ac re subjecta.*

VERS. 18. — *Si occideris, Deus, peccatores; viri sanguinum, declinate a me. Solos invenio Sanctem et Campensem, quibus placuerit distare a lectione Vulgata. Ad hoc tamen non cogeat Hebraismus. Eaque dicunt: Si occideris, Deus, impium, et viros sanguinolentos, quibus dico: Recedite a me.*

VERS. 19. — *Quia dicitis in cogitatione. Pratenensis, quoniam loquuntur de te in scelere; Sanctes, qui dixerunt contra te abominationem; Munsterus et Campensis, itidem. Sed fortasse D. Hieronymus, Pellicanus, translator ad Campensem et Nebiensis acceperunt ימרו IOMERUA a radice מרה MARAH, id est rebellis fuit, quia vertunt, contradicent tibi scelerate, aut rebellant pro audaciam, quanquam regula exigit ימר IMRECA. Alii autem ducunt ab אמר AMAR, deficiente aleph. Deinde למזימה LMZIMMAH, a themate זמה ZAMAH, quod est cogitare scelus. Et cogitatio, de qua in nostra lectione, intelligitur secundum Cassiodorum, deprava. Quod autem habemus sub secunda persona, et si sensus non læditur, eo quod dirigebatur superior sermo ad viros sanguinum, et congrue subdebatur, quia dicitis, etc. Verumtamen colligimus Græcos codices variasse, et ex verbis D. Hilarii, et ex lectione quam comperimus nunc in Græcis exemplaribus. Interpretatus proinde hunc locum D. Hilarius, ait: « Latina translatio dum virtutem dicti ignorat, magnam intulit obscuritatem, non discernens ambigui sermonis proprietatem. Quod enim nobiscum scribitur, quoniam dices in cogitatione, cum Græcis hoc modo est οτι ἐπαις εἰς διαλογισμὸν, et illud, ἐπαις pronuntiatione distinguitur, ut aut dices intelligatur, aut contentio. Utrumque enim sub iisdem verbis significatur hoc dicto. Sed hi qui Hebraici sermonis scientiam consecuti sunt, non dices, sed contentiones in eo quod ἐπαις, translatum est prodiderunt. Et sane ita esse ratio et intelligentia monstrabit. Viri, inquit, sanguinum, declinate a me, ac paucis interjectis: Ut igitur, viri sanguini-*

num sunt, quorum adulans doctrina est, ita et viri sanguinum, quorum dolosa est doctrina. Dolosa autem doctrina hæreticorum, sub nomine Dei blasphema, sub prætextu religionis impia, sub veritatis specie fallax. Quorum in animo et cogitatione, solum contentionis studium persistit, nihil ad salutem hominum laborant, nihil ad spem acquirunt, nihil pacificum cogitantes, ut omnibus his in cogitationibus labor sit, et pugnam meditentur. Hæc D. Hilarius. Cæterum alia est lectio apud exemplaria Græca quæ licuit videre, tametsi eodem tendat *ἐν τῇ διὰ τοῦ εἰς διδασκαλίαν*, hoc est quoniam litigiosi sunt in cogitationibus, vel ut alii habent *ἐστὶν*, hoc est *estis*. Denique contextus quo utitur D. Augustinus est, *dices in cogitatione*. Et in bonam partem refert, juxta quod adducit magister.

Accipiant vel accipient in vanitate. נָשָׂא נַפְשָׁא NASU NASCHANE, a diversis varie redditur. D. Hieronymus, *elevati sunt frustra*. Præterea similiter ac Nebiensis. Pellicanus vertit sub nomine, *elevatio inanis*. Interpretes pro Cajetano, active ad verbum, *assumpserunt, elevaverunt frustra*. Sed Sanctes, Munsterus, *addiderunt quod eis videbatur, utpote nomen tuum. Assumpserunt in vanum. nomen tuum, dicit Sanctes; Munsterus, assumiturque nomen tuum frustra; Campensis, usurpabant contemptum nomen tuum; Chaldaeus, qui jurant in vano patroni inimicitiae tuæ*. Denique nostra lectio respondet veritati Hebraicæ, quanquam non servatur verbi tempus. Cæterum, ut dicit Sanctes, potest esse hic נָשָׂא NASU, pro נָשָׂא NASU.

Civitates tuas. Omnes translationes præter eam quæ est Pellicani habent *hostes vel adversarios tuos*, in casu convenienti regimini. Certe אֲרָעָא ARECA,

potest esse ab אֲרָעָא, quod est *inimicus*, vel אֲרָעָא, quod est *civitas*. Pellicanus quidem habet *civitates*, sed pronomen *tuas*, non *suas*, ut in Hebræo. Verum sicut in Græco oportuit variare exemplaria, cum nunc legamus *τὰς πόλεις σου*; veteres autem Latini cujusmodi sunt D. Augustinus, Hilarius, Arnobius, Cassiodorus legerunt *civitates suas*, sic non minus probabile est contigisse Hebræo.

VERS. 22. — *Interroga me*. Interpres Latinus videtur legisse in Græco ἀνέρω, id est *pete*, pro *ἐρωτάω*, id est *examina, scrutare*. Hebr. בְּחַנֵּנִי BHO-NENI. Sed Hilarius et Arnobius scribunt *interroga me*, cum Vulgata lectione.

Semitas meas. שְׂעֵי שַׂרְכַּפַּי SARCAPAI, hoc est *cogitationes meas*. Et hæc profecto sunt mentis institutiones, quæ non absurde *semite* dicuntur. Affectibus etenim quasi quibusdam pedibus ingreditur anima. Unde Chaldaeus interpres, *cognosce affectus meos*.

VERS. 23. — *In via æterna*. Ita D. Hieronymus et aliquot alii. Præterea, Sanctes et interpretes pro Cajetano, vertunt *per viam sæculi*, aut *mundi*, cum tamen testificetur D. Hieronymus. ad cap. 1, ad Gal.

עוֹלָם OLAM, maxime cum vau dici de 300 æternitate: Denique haud scio quid sibi velit Paraphrasis Campensis, *puniar equo animo, ut more aliorum impiorum occidas me*. Verum Eugubinus docet esse Hebraicam dialecton, ut sit *imprecatio*. Si cum impiis sentio, *duc me in viam mundi*, id est in mortem ad quam totus mundus contendit. Et hoc est quod dicit Chaldaeus, *deduc me in via rectorum mundi*. Hæc tamen non satis quadrant sententiæ Hieronymi, nec sanctorum expositioni.

PSALMUS CXXXIX.

PSALMI TITULUS: « IN FINEM PSALMUS DAVID. »

Eripe me. Titulus: *In finem psalmus David*. [Aug.]

Per David hic intelligitur Ecclesia, quæ est corpus Christi. Et est hic conquestio et gemitus et oratio corporis Christi, inter malos constituti, nondum habentis in re, sed in spe bonum, ubi est plena exultatio. In hoc ergo psalmo sonat vox corporis Christi: Hæc est vox nostra, si tamen sumus in corpore Christi ubi quisquis non fuerit in eis erit, inter quos illud corpus gemit, aut membrum Christi, aut hostis Christi erit. Et est sensus tituli: *Psalmus hic dirigens nos in finem*, id est in Christum, est *David*, id est Ecclesiæ, quæ hic loquitur.

Intentio: [Cassiod.] Monet ut contra mala sæculi ad Deum oremus. Modus: Tripartitus est psalmus. Prius proponit qui hostes, quæ mala movent, opponens eis preces. Secundo dicit quod auxilium habeat contra mala, ibi, *dixi Domino*. Tertio quæ sint mala inimicorum aperit, ibi, *caput circumitus*, etc. Ecclesia ergo inter malos laborans, clamat: O

VERS. 1. — « Eripe me, Domine, ab homine malo; a viro iniquo eripe me. »

Domine, eripe me ab homine malo, [Aug.] non ab uno, sed a toto genere malorum, cum principe suo diabolo, qui et homo dicitur in figura. Unde: *Inimicus homo hoc fecit qui superseminavit zizania* (Matth. XIII); et vir dicitur, quia fortis ad nocendum, unde subdit: *A viro iniquo eripe me*. Vir iniquus est qui nocet, omnis autem malus nocet.

Unde cum dixisset, ab homine malo, quasi exponens subjunxit, a viro iniquo, volens significare quod omnis malus iniquus sit qui nocet sibi vel alii. Alii quidem nocet, vel mox ut malus est vel postea. Sunt enim quidam mali, qui non videntur iniqui, quia non sunt sævi, non sunt asperi, non sunt persequentes, et pressuras hominibus non facientes; sed tamen luxuriosi, ebriosi, voluptatibus dediti: qui etsi aliis nocere non videantur, sibi tamen nocent, et ita non sunt innocentes. Innocens enim est, qui nec sibi, nec aliis nocet. Si quis tamen alte consideret, etiam aliis nocet, saltem exemplo, quia vivit tecum, et ad id quod agit te invitat, postea vero nocebit, et opere. Cum enim quod habet voluptuose vivendo consumpserit; postea rapit aliis, quod effundere possit. Ex voluptate ergo et luxuria, quibus aliis nocere non videbatur, procedit quo te pungit, sicut spinæ in radice sunt lenes, sed inde procedit quod pungit. Incendatur ergo radix, et non est unde procedat spina. Ita dum aliquis voluptuose vivit, nulli nocere videtur, sed post rapit, quod effundit. Corrigatur ergo voluptas tanquam radix, et non nascetur rapina quæ pungat velut spina. Deinde qualiter mali persequuntur, exsequitur. [Alcuin.] Impugnant tribus modis, scilicet lingua, manu, corde, et de corde præmittit dicens:

VERS. 2. — « Qui cogitaverunt iniquitates in corde, tota die constituebant prælia. »

Qui cogitaverunt. [Aug.] Quasi dicat: Eripe me a populo malorum, qui etsi in labiis plerumque bona prætendant, tamen *cogitaverunt iniquitates in corde*, ab his maxime eripe, facilius enim vitaretur aperta inimicitia quam occulta. Ille enim difficile vitatur, qui in labiis bona portat, et in corde mala occultat, quia nulla pestis efficacior quam familiaris inimicus et hi tales *tota die*, id est continue *constituebant prælia*, id est schismata et hæreses, contra quæ pugnarem. De cordibus enim talium, bella semper perveniunt, etsi verba sint pacata. Per hoc quod ait, *tota die*, [Cassiod.] continua eorum nequitia ostenditur, non lassata per moram, deinde qualiter lingua persequantur, ostendit:

VERS. 3. — « *Acuerunt linguam suam sicut serpentes; venenum aspidum sub labiis eorum.* »

Acuerunt linguas suas, [Cassiod.] id est verba nequitiae suæ polluerunt, addit *sicut serpentes*. [Aug.] Congruè comparat eos serpentibus. In serpente enim astutia et dolus nocendi est. Ideo et serpit, non habens pedes ut audiatur dum venit. In itinere lenis est tractus, sed non rectus. Sic ergo mali serpunt ad nocendum, sub leni contactu verborum habentes occultum venenum. *Venenum aspidum*, id est venenum insanabile, est *sub labiis eorum*. In labiis alia habent. [Hilar.] Deinde de persecutione quæ sit manu, id est opere, subdit dicens:

VERS. 4. — « *Custodi me, Domine, de manu peccatoris; et ab hominibus iniquis eripe me.* »

Custodi me, Domine, de manu peccatoris, [Cassiod.] id est diaboli, quia validus est ad nocendum, unde princeps mundi dicitur (*Joan. xii*). Ideo, iste petit custodiri ab eo, quia per multa diabolus fallit, quæ iste per se nequit præcavere; et *ab hominibus iniquis*, id est a membris ejus, per quos conatur, quod per se nequit, *eripe me*, ut non noceant. Non dico in causis sæculi, sed in via Domini. Unde subdit:

VERS. 5. — « *Qui cogitaverunt supplantare gressus meos: absconderunt superbi laqueum mihi.* »

Qui cogitaverunt supplantare gressus meos, [Cassiod., Aug.] id est decipere a via Dei, scilicet retrahere, per hoc quod ait, supplantare: nota quod vicinas viæ Dei foveas parant. Deinde qui sunt inimici ostendens subdit, *absconderunt superbi laqueum*, vel, muscipulam *mihi*; superbi hoc nomine breviter totum corpus diaboli ostendit et explicavit. Inde scilicet ex superbia est, quod et justos plerumque se dicunt, cum sint iniqui. Inde est quod nolunt confiteri peccata. Inde etiam est quod invident veris justis. Omnis enim superbus et invidus est, sicut diabolus qui invidit homini quod perdidit. Quia enim amisit regnum, hominem illuc pervenire nolit, et non vult; et id agit nunc, ut homo illuc non perveniat, unde ille ejectus est.

VERS. 6. — « *Et funes extenderunt in laqueum; juxta iter scandalum posuerunt mihi.* »

Et illi superbi quid fecerunt? Ecce *extenderunt funes* vel restes *in laqueum mihi*, [Aug.] id est peccata sua, quæ mihi suadent facere, de quibus dicit Isaïas: *Væ his qui trahunt peccata, sicut rastem longam* (*Isa. v*). Restes dicuntur peccata, quia in peccatis perseverantes addunt peccata peccatis; et cum deberent accusatione peccati sui corrigi, defensione duplicant, ut qui defendit quod male egit, et plerumque aliis peccatis vult esse munitus propter illa quæ commisit; fecit adulterium: et ne occidatur parat homicidium; addit peccato peccatum, scilicet adulterio addit homicidium; et pro illo rursus forte veneficium, et ita producitur restis, non utique de rectis, sed de lortis filiis, ut sit ei unde in fine ligentur manus et pedes, et mittatur in tenebras exteriores. Hos igitur funes, extenderunt mihi, dicit vir iste justus: ubi extenderunt? ecce: *Juxta iter*, vel, *semitas scandalum posuerunt mihi*. Juxta dicit iter, non in itinere. Iter sunt præcepta Dei. Non ergo excas a via Dei, id est a præceptis Dei, et non ruïs in scandala.

PARS II. Διάψαλμα. VERS. 7. — « *Dixi Domino: Deus meus es tu; exaudi, Domine, vocem deprecationis meæ.* »

Dixi Domino. [Aug.] Secunda pars, ubi dicit quod auxilium sit contra prædicta mala: quasi dicat: Tot modis mali impugnant, et quod remedium est tibi inter tot mala, quid restat in his periculis? Clamare ad Dominum. Ideoque ego clamans, *dixi Domino: Deus meus es tu*. Illi homines sunt, et non mei; tu vero es Deus et meus. Magna fiducia hoc dicit. Et si omnium sit Deus, per recreationem, proprie tamen est Deus eorum qui eo fruuntur, deinde petit dicens: *Exaudi, Domine, vocem deprecationis meæ*. Non aliud quero. Vocem deprecationis meæ, non simpliciter dicit deprecationem meam, sed quasi evidentius exprimens, affectum animi sui, ait, vocem deprecationis meæ. Sunt enim deprecationes malorum sine voce; quia ex bono cordis affectu non proveniunt; deprecatio justorum vero vocem habet, quia ex ruedulla dilectionis procedens digna est auditu. Vox enim proprie hominum est et animatorum. Sonus vero cæterorum est. Qui ergo precantur Deum, et non de Deo bene sentiunt, sonum habent et non vocem, quia et ibi vita non est, id est affectus charitatis. Qui vero de Deo bene sentiunt eorum deprecatio habet vocem, quæ est vita et anima deprecationis. Talis itaque dicit: O

VERS. 8. — « *Domine, Domine, virtus salutis meæ, obumbrasti super caput meum in die belli.* »

Domine, Domine, [Aug.] id est verissime Domine, non ut homines domini sunt, qui emunt sacello, tu vero sanguine tuo. Tu, inquam, exaudi, qui es *virtus salutis meæ*, id est qui das vires salutis meæ, id est perseverantiam, qua sim salvus. Hoc dicit iste, quia videbat pericula, videbat mala abundantia, pro quibus refrigescit charitas et abundat iniquitas (*Matth. xxiv*), sed et vidit solatium, scilicet

quod qui perseveravit usque in finem, hic salvus erit (*ibid.*). Perseverantia igitur ad virtutem pertinet. Quia ergo difficile est in longinqua via perseverare, ait: Tu es virtus salutis meae, id est tu das vires perseverandi, ut perseverando sim salvus. Et unde spero quod est virtus, quia in die belli, scilicet dum pugno contra filios et contra legem membrorum, obumbrasti super caput meum, id est in pugna qua luctor foris contra fectos, et intus contra legem membrorum gratia tua me refrigerat. Ad hoc autem valebit mihi hoc obumbraculum, ut

VERS. 9. — « Non tradas me, Domine, a desiderio meo peccatori, cogitaverunt contra me, ne derelinquas me, ne forte exaltemur. »

Non tradas me, Domine, peccatori, [Aug.] id est diabolo a desiderio meo, id est ut æstum non patiar a me ipso, a desiderio meo, quo locus sit diabolo, sine quo nihil facit quantumcunque sæviat hostis. Quod ut exemplo clarius fiat: ecce diabolus proponit lucrum, ut trahat te ad fraudem. Non habebit lucrum, nisi fraus. Lucrum esca est; fraus laqueus est, quo capiaris, si fraudem feceris. Quem ergo vicit desiderium, cadit in laqueum, sed æstum desiderii, contemperat umbraculum Dei, et nusquam est locus diabolo, nisi ex tuo desiderio. Ideo iste ait: Non tradas me, Domine, a desiderio meo peccatori, id est non sinas me tradi per meum desiderium diabolo. [Cassiod.] Taliter dicitur hic tradere qualiter Apostolus dicit: Tradidit illos Deus in desideria cordis eorum (Rom. 1). Tradidit quidem relinquo, sinendo tradi, non malitiam impertiendo. Hoc autem ne fiat, scilicet ne tradatur a desiderio suo peccatori, probabilis res sequitur, ut sicut illi faciant in malum consilium, ita virtus Dei det auxilium. Cogitaverunt inimici contra me, et tu, o Domine, ne derelinquas me, ne forte illi exaltemur, [Aug.] id est ne de me victo triumphant et gaudeant. Seducto enim homine, gaudet et triumphat diabolus et sui. Unde alibi: Exultabunt, si motus fuero (Psalm. xii).

PARS III. Διαφάσμα. VERS. 10. — « Caput circuitus eorum; labor labiorum ipsorum operiet eos. »

301 Caput circuitus. [Aug.] Tertia pars ubi dicit quæ sint mala inimicorum, quasi dicat: Me tegit umbra tua in die belli, sed illos tegit caput circuitus eorum, id est superbia, mali eunt in gyrum erroris, ubi est iter sine fine. Hujus circuitus superbia est caput, quia initium omnis peccati superbia est. Et quia omnis superbus fictus est, et omnis fictus mendax, ideo subdit: Labor labiorum ipsorum, id est mendacium, operiet eos, id est proteget eos et detendet. Mendacium recte dicitur labor; laborat enim qui fingit quid dicat: veritas autem facile dicitur. Vel, labor labiorum ipsorum, id est falsa et mendax assertio eorum, operiet eos, [Cassiod.] quia de sua falsa assertione superantur. Vel ita: Tu, Domine, es mihi umbraculum, sed caput eorum, scilicet qui cogitant contra me mala, est circuitus, id est

A diabolus qui nunquam recte incedit, et error ei temporalia. Et, labor labiorum ipsorum operiet eos: hoc non mutatur, et præterea

VERS. 11. — « Cadent super eos carbones, in ignem deicies eos, in miseriis non subsistent. »

Cadent super eos. [Haym.] Hic in terra, antequam veniat ignis æternus carbones, scilicet ignis concupiscentiæ, iræ et luxuriæ. Et in ignem, id est in illos carbones, deicies eos, id est permittes dejici. Et dicit idem carbones et ignem. [Aug.] Vel secundum aliam litteram, cadent super eos carbones ignis in terra, et deicies eos, id est in hac vita, antequam veniat ignis æternus. Cadent super eos carbones ignis, scilicet sancti qui ex mortuis revixerunt: qui cum essent tenebræ aliquando, nunc sunt autem lux in Domino (Ephes. v); qui cum alios accendunt, alios deiciunt. Et deicies eos, scilicet malos. Cum enim vident mali sanctos lucere invident eis, et sic sancti super eos cadunt, quia ex bona vita et prædicatione ipsorum, mali ruinas incurrunt. Unde Apostolus: Aliis sumus odor vitæ in vitam, aliis odor mortis in mortem (II Cor. 11). Et hi tales in miseriis hujus sæculi non subsistent, quia in his miseriis impatientes cadunt, id est deficiunt, quas boni patienter transeunt. Vere non subsistent, quia

VERS. 12. — « Vir linguosus non dirigetur in terra; virum injustum mala capient in interitu. »

C Vir linguosus, [Aug.] cui voluptas est loqui, nec attendit quid dicat: non dirigetur in terra hac, id est in hac vita. Vir linguosus namque amat mendacia, non cavens quid loquatur. Ideoque non potest fieri ut dirigatur. Quisquis ergo vult dirigi, magis oportet audire quam loqui, sicut Jacobus ait: Sit omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum (Jac. 1). Nam si quis vera dicat, sed præter necessitatem, vir linguosus est. Perfectius igitur esset omnes audire sponsum, ut Joannes qui non tantum gaudebat quod docebat, quantum quia audiebat, ait: Amicus sponsi stat, et audit, et gaudio gaudet propter vocem sponsi (Joan. 11). Sed propter imperitos necesse est loqui aliquando ut doceantur. Qui ergo semper vult docere, semper vult imperitos habere quos doceat. [Aug.] Gaudium ergo sit taciturnitatis, et sponsum audiendi in voluntate vox doctrinæ sit in necessitate, et ita non erit vir linguosus, qui nunquam dirigitur. Intus audiendum est a veritate, ut intremus in gaudium Domini, sicut dictum est servo fideli: Intra in gaudium Domini tui (Math. xxv). Quem vero delectat loquendo foras exire timidus est: et quia foris est quod amat, mittetur in tenebras exteriores. De interioribus ergo sit gaudium, de exterioribus necessitas, non voluntas. Virum injustum; quasi dicat: Non modo non dirigetur vir linguosus, sed et mala capiet virum injustum etiam et justum. Sed injustum capient in interitu; quasi dicat: Omnes volunt se abscondere a malo, quod etiam et boni fugiunt; sed malum capit omnes bonos, non ad interitum, quia modo et anima coronatur, et in posterum caro repara-

bitor. Malos vero capit ad interitum, quia in miseris non subsistent; quod non fit inopi, qui etsi capitur malis, non tamen in interitum. *Flagellat enim Deus omnem filium quem recipit* (Hebr. xii). Hæc mala modo sunt malis, sed et de futuro.

VERS. 13. — « Cognovi quia faciet Dominus iudicium inopis, et vindictam pauperum. »

Cognovi ego quod illi non prævident, [Cassiod.] scilicet quia Dominus tandem faciet, etsi non modo facit. Faciet dico iudicium inopis qui esurit iustitiam, querit et pulsatur; et faciet vindictam, [Aug.] vel, causas, alia littera, pauperum spiritus.

VERS. 14. — « Verumtamen iusti confitebuntur tui nomini; et habitabunt recti cum vultu tuo. »

Verumtamen iusti. [Aug.] Hic est conclusio psalmi, ubi dicit, quod si boni liberati sunt, et de inimicis vindicati, non sibi dant, sed Deo. Unde et habitabunt cum eo; [Cassiod.] quasi dicat: Et licet boni modo sint afflicti, *verumtamen iusti confitebuntur*, hic inter gravia, quod laudabilis est; et maxime in futuro, dum et causas eorum et iudicium facies. Confitebuntur, dico, *nomini tuo*, [Aug.] quia meritis suis nihil tribuent, sed tuæ misericordiae. Vel ita sunt, *recti*: qui enim ad se flectit cor, torquet; qui vero intendit in Deum, dirigit. Et ideo ibi in eis requies, ubi cor habent. Unde addit: *Et habitabunt*. Ii quibus male erat in vultu suo, in cuius sudore pacem ederunt. Habitabunt *cum vultu tuo*, quia Deum trinum, prout est, videbunt, et tunc detergo sudore finitisque laboribus, perenni letitia implebuntur. Et ideo nihil timetur ab eis in mundo.

COLLATIO IN PSALMUM CXXXIX, « ERIPE ME, DOMINE, AB HOMINE MALO, A VIRO, » etc.

VERS. 9. — *Ne tradas me, Domine, a desiderio meo peccatori*. D. Hieronymus et fere cæteri, vertunt, *ne des, Domine, desideria impij, aut ne perficias, Domine, desideria impij*. Sed quia Septuaginta subaudiri voluerunt pronomen, *me*, quod non raro

fit Hebræis, aut aliud si commodum est, ob id paulo diversum reddiderunt sensum. Pellicanus est cum Septuaginta, *non des me, Domine, desiderio impij*. Sed et Septuaginta videntur in voce צָרָתִי accepisse men servile in principio, et iud in fine, ubi legimus צָרָתִי מֵאֲוִיָּה, a radice צָרָה IVA, desideravit.

Cogitaverunt contra me. D. Hieronymus, *scelus ejus*; vel, ut alii habent, *nefarium cogitatum ejus*, seu quid simile. Certe Septuaginta videntur legisse צָרָתִי ZEMAMAI, quod potest esse *cogitationes contra me*. Sed habemus nunc per vau, litteram forma paulo distantem ab ipso iud, צָרָתִי ZEMAMO,

Ne derelinquas me. Hebr. תַּחַן אֵל AL TAPHEQ, ubi quoquomodo vertere volueris, iuxta diversam vocabuli significantiam in conjugatione hiphil, aliquid conveniens foris emendicandum est. D. Hieronymus vertit, *ne effundas*, sive *ne effundantur*, scilicet in opus. Et Sanctes traduxit, *ne perficias*; Praten-sis, *ne consummes*; Munsterus, *non permittas progredi*. Et quia id verbi in conjugatione quam dicunt Cal. significat quandoque *impingere*, idcirco recte ad verbum hic verteris, *ne facias impingere*, videlicet me, quod idem valet, *ne derelinquas me*.

VERS. 10. — *Caput circuitus eorum*. Recentiores vertunt, *caput aut principem circumdantium me*, sicque sunt cum sensu nostræ lectionis. D. Hieronymus, aliud secutus est, cum ait: *amaritudo convivarum meorum*. Siquidem רֹשׁ ROSCH, homonymum est, ad *caput*, *principem*, et *amaritudinem*. Quod sive intelligas de superbia, sive de ipso diabolo, nihil non quadrat. Deinde si צָרָתִי MESIBAI, traxeris a themate צָרָה SARBAB, recte est *circumdantium me*; si autem a צָרָה SARBAB, significat iuxta Hieronymum, *convivas meos*.

VERS. 11. — *In miseriis non subsistent*. Alii in foveas, ut referatur ad verbum superius, *dejicies*. Deinde dicunt, *non resurgent*, aut *ut non resurgant*. Non variatur intelligentia, qua indicatur *desperabilis miseria*, per foveas profundas, a quibus nemo potest exurgere, וְצָרָתִי בְּמַחְסוֹתֵי בַּיָּדָהּ BEMAHABOTH BAL IAHUHU.

VERS. 12. — *Virum injustum mala capient in interitum*. Sic etiam ad verbum Hieronymus. Alii verbis mutatis eundem sensum referunt. Virum iniquum malum venabitur in expulsionem seu præcipitationes. Venatio est capio præcipitationis, damnatio æterna. Hinc Chaldaeus paraphrastes, *virum pravam et malignum venabitur angelus mortis, et detruhet in gehennam*.

PSALMUS CXL.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID. »

Domine, clamavi. Titulus. *Psalmus David*. [Aug.] Psalmus iste subobscurus est. Sunt enim in Scripturis sanctis profunda mysteria, quæ ad hoc absconduntur, ne vilescant; ad hoc queruntur, ut exerceant; ad hoc aperiuntur, ut pascant. Scriptura enim sacra si nusquam aperta esset, non te pasceret; si nusquam occulta, non te exerceret. Hic tamen non alia dicuntur quam in aliis psalmis dicta sunt, sed eadem, licet diverso modo. Ideo eadem, quia oportet sæpius commemorari quod cogit mundus oblivisci. Ideo etiam divina multipliciter dicta sunt, ut varietas locutionis, fastidium tolleret veritatis. Illud autem de quo hic et in aliis psalmis tractatur, est charitas; charitas vero et amor est, sed non quilibet. Est enim amor æthereus; est et amor tartareus. Amant enim se invicem mali; sed iste

amor tartareus est. Alia est charitas Christianorum qua Deum propter se, et proximos propter Deum diligunt, quam Paulus diffinit dicens: *Finis præcepti est charitas, de corde puro et conscientia bona, et fide non ficta* (Philipp. i). Alibi vero quasi scientibus loquens dicit: *Finis legis est charitas* (Rom. xii); et non dicit ibi quæ charitas, quia alibi dixit. Non enim omnia ubique dici, aut possunt, aut debent. Ideoque ibi non dicit, qualis charitas sed ibi determinavit ubi addidit, *de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta*. Puro autem cor in charitate habes secundum Deum, quando diligis hominem qualiter et te ipsum debes diligere; quod non est inter malos. Hæc autem charitas nos Christo compaginatur. Per charitatem namque, quasi unus homo est caput et corpus; proprium vero capitis est loqui pro omnibus membris, sicut lingua nostra

personam omnium membrorum suscipit. Ipsa enim pro omnibus verbo fungitur, dicens pro pede : Calcas me ; et pro manu : Vulnerasti me. Ita et Christus, qui est caput pro membris loquitur, cum quibus est unum. Charitas enim unum facit nos cum Christo. Sive ergo caput loquatur sive membra, sive quod dicitur capiti conveniat, sive membris Christus loquitur ; sed in voce ejus quisque agnoscat suam, tanquam hærens in Christi corpore. Aliquando enim dicit quod sibi soli competit, non tamen separat se a verbis nostris ; sed a suis propriis ad nostra redit, et a nostris, interdum ad sua propria transit. Christus ergo per totum hunc psalmum loquitur sive in sua, sive in persona membrorum [Cassiod.]. Intentio : Monet ad Deum clamare. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo sciens Propheta hominem implicari peccatis, orat ut audiat subdus a quibus maxime vult liberari. Secundo dicit quod a justo correptus, spernet falsos laudatores, ibi, *corripit*, etc. In persona ergo hominis peccatis circumventi, ait : O

VERS. 1. — « Domine, clamavi ad te, exaudi me ; intende voci mee, cum clamavero ad te. »

Domine, clamavi, [Cassiod., Aug.] jam diu ad te : quid clamavi ? Exaudi me, et item adhuc clamo intende voci mee ; quando ? Cum clamavero ad te intentione cordis. Nondum enim finitus est clamor, quia nondum finita est tribulatio. Si finita est tribulatio, finitus sit et clamor. Si vero manet usque ad finem sæculi, nunquam cessit clamor, o Domine,

VERS. 2. — « Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo ; elevatio 302 manuum mearum sacrificium vespertinum. »

Oratio mea, [Cassiod.] igne charitatis incensa dirigatur in conspectu tuo sicut incensum, id est sit tibi incensum, id est bonus odor, in cujus figura in veteri lege incensum dicebatur offerri in odorem suavitatis Deo (Exod. xxix). Et elevatio manuum mearum, [Alcuin.] id est operatio mea bona, quæ sit pro æternis, sit tibi sacrificium vespertinum, id est placeat tibi, ut sacrificium quod in veteri lege offerebatur, quod erat acceptabilius (Num. xxviii), quia figura erat illius veteri sacrificii, quod in fine mundi in cruce est oblatum. [Cassiod.] In lege namque sacerdos jugiter et mane et vespere offerebat, scilicet quod in vespere offerebatur dignius erat ; vel quia vespera nostra finis est vitæ, potest sacrificium dici vespertinum pœnitentia, quia in fine munda-mur. Et est elevatio manuum mearum sit tibi sacrificium vespertinum, id est opera mea bona sic tibi sint accepta, ut pœnitentia quæ agitur in vespem, scilicet in fine vitæ, in quo si perfecte offerimus recte purgamur. Hoc dicit, ut nemo desperet, qui in fine penitet. [Aug.] Vel de Christo potest accipi hoc. Hoc enim de capite omnes intelligunt, qui ad vespem animam posuit recepturus, non amisit invitus ; sed tamen nos ibi figurati sumus. Quod enim illius pependit in ligno, de nobis accepit. Vespertinum ergo sacrificium est passio Christi, oblatio vi-

ctimæ salutaris, quod fecit in resurrectione munus matutinum. Oratio ergo pure directa de corde fidei, tanquam de ara sancta incensum surgit. Et elevatio manuum mearum in cruce expansarum est sacrificium vespertinum, quia tunc animam deposuit. Deinde subdit ex voce corporis : Et o

VERS. 3. — « Pone, Domine, eustodiam ori meo : et ostium circumstantiæ labiis meis. »

Domine, pone custodiam ori, [Cassiod.] vel, cordi meo, ne iniqua cogitet, et pone ostium circumstantiæ labiis meis, ne stulta promat. [Alcuin.] Et dicitur hoc a simili illius qui circumstat ostium, ut non intret vel exeat, cui non licet. Dicit enim Jeremias : Mors intravit per fenestras nostras (Jer. ix). Et Petrus ait : Adversarius noster diabolus tanquam leo rugiens circuit, quærens quem devoret (I Petr. v). [Cassiod.] Et nota quod et cordi et ori petit apponi custodiam. Duplici enim munimine opus est, ut nec cogitatio iniqua sapiat, nec prava voluntas in fatua verba erumpat. Vel ita : Pone custodiam ori meo, ne incongrua verba exeant, et ostium continentia, alia littera, labiis meis, non dixit claustrum continentia, sed ostium. Ostium et clauditur et aperitur : ita et ostium laborum aperiatur ad confessionem peccati, et clauditur ad excusationem, et ita erit ostium continentia non ruina. Ad quid prodest hoc ostium ? ad hoc, ut

VERS. 4. — « Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis. »

Non declines cor meum, o Deus. Hoc Christus dicit ex persona Ecclesiæ. [Aug.] Cum enim unum ex membris hoc orat, ipse orat, ut cum alibi dicit in persona membrorum : Saule, Saule, quid me persequeris ? (Act. ix.) Et item : Esurivi et non dedistis mihi manducare (Matth. xxv). Ita et hic, non declines cor meum, id est meæ Ecclesiæ, cor utique corporis mei, in verba malitiæ, scilicet ad excusandas excusationes in peccatis, quasi omnia casu agantur.

VERS. 5. — « Cum hominibus operantibus iniquitatem : et non communicabo cum electis eorum. »

Cum hominibus operantibus iniquitatem, [Cassiod.] id est sicut excusant homines qui operantur iniquitatem. Et est sensus : Ad hoc pone ostium ut non excusent peccatum meum, quod summum vitium dominatur hominibus, unde tardius pœnitent. Unde in libro Regum dicitur : Quasi peccatum ariolandi est repugnare, et quasi scelus idololatriæ est nolle acquiescere (Reg. xv). Nota quod ait, ad excusandas excusationes in peccatis. [Aug.] Hæc est consuetudo imprudentium, ut deprehensi primum per aliqua falsa se excusent, et inde convicti alia quærant, temporari, vel necessitati mala imputantes, nequando veritati cedant. Et non communicabo ; quasi dicat : Non declines cor meum. Et si hoc fuerit, ego non communicabo, vel, combinabor cum electis eorum, non Dei, id est non ero socius eorum. Electi eorum sunt, qui se justificant cæterosque despiciunt, ut Phariseus qui dicebat : Non sum sicut ceteri hominum, etc. (Luc.

xviii), qui peccata defendunt, quibuscunque modis. Cum talibus non vult iste combinari, id est sociari, ne impediatur ab eis. [Cassiod.] Combinari enim proprie dicuntur, quando duo rei simul uno vinculo ligantur, ut alter alterum impediatur, ne sit fuga libera.

PARS II. VERS. 6. — « Corripiet me justus in misericordia et increpabit me; oleum autem peccatoris non impinguet caput meum. »

Corripiet me. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi fidelis iste jam econtra a justo correctus, spernit falsos laudatores, malis verbo et moribus profuturus, in qua parte etiam custodiri petit; quasi dicat: Non communicabo cum illis, ut defendam peccata; sed potius *justus corripiet me, et increpabit me in misericordia.* Non enim odit qui arguit, et eo magis arguit quia non odit. Justus iste Christus est vel quilibet frater, vel ipse idem secundum interiorem hominem corripit se secundum carnem quasi uxorem. *Oleum autem peccatoris*, id est falsa laus adulatoris et simulata dilectio, quæ mentes a rigore veritatis emollit ad noxia, *non impinguet*, vel, impinguabit, *caput meum*, id est mentem meam; id non crescit caput meum de adulatione falsa, non me delectat oleum peccatoris. Inde est quod et homines cum falsa laude aliquem irriserint, de illo dicunt: Unxi illi caput. Amet ergo fidelis argui a viro justo in misericordia, et non laudari a peccatore cum irrisione. Habeat secum conscientia oleum, quod l'le prudentes virgines secum portabant (Matth. xxv): non querat oleum peccatoris.

VERS. 7. — « Quoniam adhuc et oratio mea in beneplacitis eorum; absorpti sunt juncti petrae juncit dices eorum. »

Quoniam adhuc; [Rem.] quasi dicat: Non impinguet caput meum, et ita vere erit, *quoniam adhuc futurum est hoc quod dicam, et quid est illud?* Ecce, *et oratio mea erit in beneplacitis eorum*, id est illi peccatores orabunt pro æternis ut ego. [Aug.] Vel ita conjunge: Non communicabo cum malis, corripiet me justus, quoniam adhuc, expecta, et oratio mea, erit in beneplacitis eorum. Primis temporibus vituperabantur Christiani, sed adhuc expecta. Et oratio mea, erit in beneplacitis eorum, id est veniet tempus, quo placebit eis oratio mea, ut dicant: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi). Et item: *Habemus apud Patrem advocatum Jesum* (I Joan. ii). Et oratio mea, id est mei capitis, scilicet oratio quam ipse docuit, vel qua ipse interpellat pro nobis, erit in beneplacitis eorum, id est beneplacebit eis. Et etiam *judices eorum*, id est potentes, docti, qui de moribus judicant, ut Plato, Aristoteles, Pythagoras *absorpti sunt juncti petrae*, id est comparati Christo crucifixo. Vel absorpti sunt juxta petram, alia littera. Idem sensus est, id est juxta Christum, id est comparati Christo, per se videntur aliquid dicere, sed junge,

A id est compara illos Christo, et nihil sunt; mortui jacent; stulta sapientia eorum est (184). Surrexit enim Christus, et omnes eum colunt. Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, in cujus rei figura serpens Moysis dracones magorum devoravit, quia sapientia Christi *stultam fecit sapientiam hominis mundi* (I Cor. i). [Aug.] Quid ergo de eis erit? Ecce ipsi tandem

VERS. 8. — « Audient verba mea quoniam potuerunt; sicut crassitudo terræ erupta est super terram. »

Audient verba mea. Quare audient? *quoniam ipsa verba potuerunt*, [Aug.] vel prævaluerunt, id est potentiam habent, et prævaluerunt verba mea verbis eorum. Si enim illi locuti sunt diserte, ego vere. Aliud est laudare loquacem, aliud commendare veracem. Præterea verba mea prædicant, qui pro eis nec mori timent, secundum illud: *Ecce ego mitto vos sicut oves in medium luporum* (Matth. x); et: *Nolite timere eos qui occidunt corpus*, etc. (Ibid.); ac si diceret: Nolite timere mortem. Quid ergo mortes illorum fecerunt? *Ecce sicut crassitudo terræ, etc.*; quasi dicat: Prosunt verba mea eis; prosunt etiam mortes. Et hoc per simile ostendit, quia sicut crassitudo terræ *erupta est*, vel dirupta est *super terram*. Unde proventus fertilitatis evenit, licet vilis sit res, ita

VERS. 9. — « Dissipata sunt ossa nostra secus infernum, quia ad te, Domine, Domine, oculi mei; in te speravi, non auferas animam meam. »

C *Ossa nostra*, id est corpora testium Christi *dissipata sunt*, [Aug.] id est ex dissipatione ossium nostrorum summa utilitas venit. Et est congrua comparatio. Crassitudo enim terræ est quedam contemptibilia, unde terra tamen accipit pinguedinem: sic ex eo quod contempsit mundus, accepit pinguedinem, unde seges Ecclesiae feracius pullularet. Hæc est mors sanctorum, quæ contemptibilis est sæculo, sed pretiosa agricolæ, id est Christo, qui novit ibi utilitatem, et uberem succum, unde crevit Ecclesia. Contemptibilia enim mundi elegit Deus, et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt evacuentur ex illis (I Cor. i). Modo jam saginata est terra, exurgente segete Ecclesiae. Vide sane quomodo nobile et præcipuum mundi humiliatum est. Imperator venit Romam, quo festinat? Ad palatium imperatoris, an ad memoriam piscatoris? Utique piscatori hominum supplicat. *Secus infernum*; [Gl. int.] quasi dicat: Dissipata sunt ossa nostra, et hoc, secus infernum, id est pro velle profundorum, id est pro voluntate eorum qui sunt infernus, id est profundi in vitiis. Vel secus infernum dicit, non in inferno, quia etsi communi forte moriuntur, non tamen descendunt in infernum ut mali, sed vita æterna datur illis. Vel ita ab illo loco: *Absorpti*, ubi agit de contradicentibus Christo et Ecclesiae, scilicet de hæreticis et schismaticis; quasi dicat: Oratio mea placebit eis, quod si qui

sunt qui contradicant absorbentur. Et hoc est quod ait, *judices eorum*, scilicet doctores hæretici, *absorpti sunt a profundo vitiorum*, entes *juxta petram*, id est *juxta Christum*, et non super petram, quia communicant sacramentis, non tamen in Christo sunt. Et ideo merguntur in profundum peccati. Et merito, quia *audient verba mea*, nec corrigentur: quod mirum est, *quoniam ipsa verba, potuerunt, vel prævaluerunt*, omnibus aliis verbis. Et ideo magis rei sunt, quia contendunt. Et sicut *crassitudo terræ erupit est super terram*, unde sit morbus in corporibus; sic tabe malitiæ eorum *dissipata sunt ossa nostra*, id est corpora martyrum Christi. Crassitudo enim terræ quando eruat, aerem corrumpit, et tunc lues in hominibus late diffunditur; sic superbia eorum tabe malitiæ suæ corpora martyrum sauciat, qui sunt ossa et firmamenta fidelium. [Alcuin.] Vel ita ab illo loco: *Audient*, aliis quæ præcedunt non mutatis, quasi adhuc placebit illis oratio mea, et vere quia ipsi *verba mea audient aure obedientiæ*, non sicut Adam qui audivit Dominum dicentem: *De ligno scientiæ boni et mali ne comedas* (Gen. 11); sed non obedivit. Prædestinati autem ad vitam audient aure audiendi verba mea. Quoniam ipsa verba mea *potuerunt*, id est potentiam habent ut penetrent corda. Et ideo audient ea, et recurrentes ad Adam, ejusque excessum recolentes, dicent: Adam fuit perditio nostra, qui non stetit; stemus nos, ut repatriemus, et dicent: Adam est sicut *crassitudo terræ erupit est super terram*, quia sicut crassa terra præ abundantiam germinat spinas, ita Adam præ divitiis liberi arbitrii, quasi luxurians terra, lignum vetitum usurpavit: sed sicut agricola eam proscindit, ne ultra luxuriet, ita *dissipata sunt ossa nostra a Deo*, id est Deus dissipavit interiora nostra, ubi osseos, id est firmos nos esse oportuit, id est infirmos et inconstantes nos fecit Deus. Nos dico **303** *projectos, secus infernum*, [Cassiod.] id est maledictioni proximos, quia ad te, dicta fragilitate hominis, ad divina remedia confugit. Quasi dicat: Hæc prædicta sunt in nobis, sed, o Domine, non auferas, id est non auferri sinas a bonis tuis, animam meam, et si corpus perimitur. [Aug., Cassiod.] Hoc ideo petit, quia sciebat multos cedere adversis. Ideo non auferas, quia *oculi mei sunt*, ad te, Domine, non ad minas persecutorum. Novi enim quid pro me passus sis, quid promiseris, et per hoc secure *speravi in te*, et ideo non auferas a me a bonis tuis, sed spes mea semper sit in te, et oculi mei semper te intendant. Non enim petit iste contra hoc quod sancti volunt, scilicet de sæculo eripi, et esse cum Christo.

VERS. 40. — « Custodi me a laqueo quem statuerunt mihi; et a scandalis operantium iniquitate. »

Custodi me, [Aug., Cassiod.] quasi dicat: Non auferas animam, sed potius *custodi me a laqueo*, vel muscipula, *quem*, vel quam *statuerunt mihi mali a deceptione*, ubi esca ducit ad laqueum; et a *scandalis*

A *operantium iniquitatem*, id est a manifestis perturbationibus inquietorum. Per laqueos et scandala totius mundi mala breviter notat. Laquei enim sunt blandi nexus decipere volentium, et carnis desideria. Si per hos diabolus non perficit nitiur scandalis, quæ per inquietos movet.

VERS. 41. — « Cadent in retiaculo ejus peccatores; res; singulariter sum ego, donec transeam. »

Cadent, [Cassiod.] quasi dicat: Me custodi, sed peccatores ruentes de vitio in vitium, *cadent in retiaculum*, vel, retiaculo ejus iniquitatis. Dicendo, cadent in retiaculum peccatores, aperta verba comparationi ponit. Nam quasi quadam circuitione peccatorum clauduntur, dum de vitio in vitium corruunt, cum istis talibus non vult iste combinari.

B Unde addit, *singulariter sum*, quasi dicat: Illi cadent, sed ego singulariter, vel singularis sum, quia cum pessimis non ambulat, neque consensum cum eis habet. Singulariter sum dico, *donec*, ut viator, transeam viam hujus mundi, quam inoffenso gressu transit, quia nulla voluptate capitur.

[Aug.] Vel aliter ab illo loco: *Custodi me*. Et dicit statuente laqueum persecutores manifestos, operantes autem iniquitatem, consentientes illis, qui timore persecutionis deficiunt. Et est, ne auferas animam meam, sed potius custodi me a *laqueo persecutionis, quem statuerunt mihi*. Hoc faciunt persecutores, qui escam vitæ hujus quasi in muscipulam ponunt. Si amat avis hanc escam, cadit in muscipulam, quia timore mortis persecutioni succumbit. Et custodi me a *scandalis operantium iniquitatem*, id est a scandalo eorum, qui illis consentiendo labuntur, et ita iniquitatem operantur. Hoc ergo de eis dicitur qui consenserunt illis qui apostataverunt. Ex utrisque vult iste custodiri, id est a terrentibus et a lapsis; ac si diceret: Custodi me a persecutoribus qui terrent, et a lapsis, qui territi sunt, ut nec illos timeam, nec istos imiter. Et non modo alii operantur iniquitatem; sed etiam ipsi primi, scilicet apostoli hærentes ori ejus defecerunt. Et hoc est: *Cadent in retiaculum ejus*, scilicet iniquitatis, *peccatores*, id est apostoli, qui usque eo fuerunt peccatores, ut sic amarent vitam istam, ut eam præponerent æternæ. Nondum enim eis factum

D erat quod in alio psalmo dicitur: *Ego confirmavi columnas ejus* (Psal. LXXIV). Deinde ex persona capitis subditur, *singulariter sum*, etc. Nec mutatur vox propter unitatem capitis et corporis. Quasi dicat: Quare est hoc, scilicet quod defecerunt? Quia singulariter, vel singularis sum ego, id est quia solus sum in tempore passionis, quia nullus cum ea vel ante eum pro nomine ejus passus est, et apostoli defecerunt, et in cruce pendens unico solum latronem comedit. Singularis sum dico, *donec transeam de mundo ad Patrem*. Tunc confirmabo columnas, quia in resurrectione Christi didicerunt mortem non timere. Singularis ego sum, donec transeam: cum vero transiero, multiplicabor. Hoc est illud idem quod in Evangelio ait: *Nisi granum frumenti*

cadens in terra mortuum fuerit, ipsum solum manet; A si autem mortuum fuerit, multum fructum affert (Joan. xii). Et item: Cum exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me (ibid.). Ergo solus erat antequam esset mortificatus, et a terra exaltatus. Propterea nondum habebant apostoli tales vires. Accepturi erant vires sequendi, quia non habebant vires præcedendi. Nemo enim ante Christum occiditur propter Christum, id est propter confessionem nominis Christi, ne pro nomine Christi moriendo antecederet Christum. Elsi enim multi mortui sunt, martyres sunt. Et licet prophetae multi talia passi sunt, non tamen ideo moriebantur, quia prænuuntiabant Christum; sed quia peccata hominum dicebant in eos, et eorum iniquitatibus resistebant, et habentur eorum quidam inter martyres. Nec etiam Joannes, quo major non surrexit inter natos mulierum (Matth. xi), pro Christi testimonio occisus est; sed pro Herodis adulterio, quia dicebat: Non licet tibi habere uxorem fratris tui (Matth. xiv). Pro lege veritatis vero mortuus est, pro iustitia martyr fuit, non pro nomine Christi. Sic et alii antiqui, proprie tamen martyres dicuntur, qui pro confessione nominis Christi patiuntur.

COLLATIO IN PSALMUM CXI. : DOMINE, CLAMAVI AD TE, EXAUDI ME, INTENDE VOCI MEÆ, » ETC.

VERS. 3. — Ostium circumstantia labiis meis. Ferme omnes vertunt, *serua ostium labiorum meorum*, quod idem pollet. Sed Hieronymus transtulit, *serua paupertatem labiorum meorum*. Siquidem לִי sine punctis potest efferrī לִי per KAMETZ, et est *pauper* sive *paupertas*, aut לִי DAL, per patha deficiente thau in fine, et est *janua*, ostium. Interpretes pro Cajetano dixerunt, *elationem*.

VERS. 4. — Ad excusandas excusationes in peccatis. D. Hieronymus, *volvere cogitationes impias*; Munsterus, *ne occuper in operibus impietatis*. Et alii fere ad consimilem modum. Pellicanus tamen accedit ad censum Vulgatæ lectionis, ut *non adinveniam studia in impietate*. Nam אֲלֵל ALAL, est *adinvenire* לֵחִיתוֹלֵל LEHITHOLEL, *ad inveniendum*. Deinde אֲלִילוֹת ALILOTH, *adinventiones*, recte *excusationes in peccatis* indicant.

VERS. 5. — Non communicabo cum electis eorum. D. Hieronymus, *neque comedere in deliciis eorum*. Cæteri etiam ad consimilem modum, verbi gratia, Sanctes, *non comedam cibum voluptatum eorum*; Munsterus, *non comedam de his quæ sunt eis jucunda*. D Verum eodem recurrit sensus si dixeris, *non communicabo cum his quæ sunt electa*, et *non communicabo cum his quæ sunt eis jucunda*, vel *non communicabo cum his qui sunt eis electi*, et *cum his qui sunt eis jucundi*, sive *deliciosi*. Nam expositio sanctorum est de ipsis hominibus, non item de rebus.

VERS. 6. — Oleum peccatoris. D. Hieronymus, *oleum amaritudinis*. Alii *oleum capitis*, alii *oleum primum seu præcipuum*. Dictum est in superiori psalmo רֹאשׁ ROSCH anceps esse. Et quia interim designat *fel.* Septuaginta et Hieronymus pro peccatore aut peccato accipiunt. Quo quid acrius?

Non impinguet caput meum רֹאשׁ לִי AL IANI ROSCH. D. Hieron. est nobiscum, ubi verbum redditur juxta rei commoditatem. Alii enim vertunt, *ne frangat*; vel *ne prohibeat*, sive *non prohibebit caput meum*. Sic autem est sententia ambigua. Siquidem potest accipi, ne delicia peccatoris turbent caput iusti, aut sensu converso, ut oleum primum, quod dicunt, sit habitum a viro pio loco beneficii, quanquam revera foret durum vulnus. Tagtum abest ut injuria retaliet, quin quod est per se molestum candido pectore amplexatur. Quantum vero ad nostram lectionem, nihil magis turbat aut dementat caput, id est mentem hominis, quam fallax adulatio, ut apposite verum sit secundum proprietatem intelligentiæ, non impinguet caput meum.

VERS. 7. — Oratio mea in beneplacitis eorum. D. Hieron., *oratio mea pro malitiis eorum*. Et cæteri eodem tendunt. Præterea, *inter mala eorum*. Sanctes vertit paraphrasticos, ut *eruat me a malis eorum*. B Munster., *contra mala eorum* בְּרֵעוֹתֵי בְּרֵעוֹתֵי בְּרֵעוֹתֵי BERAOTHEHEM. Si eliciat a radice רֵעַ ROA, procul dubio significat *malitias eorum*. Si a רֵעָה RAHA, aut sit plurale, interim designat voluntates, quæ sane beneplacita sunt.

Absorpti sunt. D. Hieron., *sublati sunt*; Præterea, *distrahantur*; Sanctes et interpretes pro Cajetano, *derelicti sunt*. Alii, *precipitati sunt*, aut simile quid, quod respondet nostræ lectioni. Cæterum נִשְׁמַטוּ NISCHMETU, a themate שָׁמַט SCHAMAT, quod est *dejecit*, *dimisit*, *præcipitavit*, *excussit*, potest varie reddi.

Juncti petra. Præterea, *super cacumina lapidum*. Sanctes et Munsterus, *in locis petrosos*. Ad hiteram dicendum foret, *in manibus rupis seu petrae* בְּיָדֵי סֵלָה BIDE SELA. Sed juxta phrasin Hebraicam יָד IAD, id est manus, cuique rei pro commoditate officii accommodatur. D. Hieronymus dixit *juxta petram*. Consentit Nebiensis.

VERS. 8. — Audient verba mea quoniam potuerunt. Alii transferunt pro eo quod est *potuerunt*, *jucunda*, *dulcia*, aut *decora fuerunt*, quia Hebraei dicunt נֶעְדָּה NAEMU. Certe ubi verba placent, ibi efficaciam suam obtinent; quod est verba posse et prævalere. Recte admonet Sanctes interpretem Latinum legisse in Græco ἰδὺντοσσαν, pro ἰδὺντοσσαν.

Sicut crassitudo terræ erupta est super terram. D. Hieronymus in eundem sensum, *sicut agricola, cum scindit terram*. Sive convertas ad superiora, sive referas ad sequentia, scilicet vel quod audientur verba Dei, sicut pinguescit aut fructificat terra, vel quod ossa martyrum instar terræ discissæ contemptim dispergentur. Sanctes et Munsterus admiscuerunt quod tantum libuit, et sequitur Campensis, *sicut qui frangit et dissecat ligna in terra*. Alii non addentes ligna, videntur etiam secundum accipere sensum, quem modo indicavimus propter aliam distinctionem versiculorum כֹּד פֶּלֶא וּבֶקֶע בָּאֶץ D

VERS. 11. — Singulariter sum. Sic et Pellicanus post Chaldaicum, *singularis sum*. Cæteri vertunt סימול מִכֵּנִי מִכֵּנִי IAHAD ANOCHI, indifferens est, tamen transferendo simul, ambiguum erit, an simul respiciat superius, utpote cadent simul, an inferius, simul transibo, quandoquidem in Hebr. est pausa membrum in רִשְׁעִים RESCHAIM.

Donec transibo. Sanctes et Munsterus dicunt, *in sæculum transibo*. D. Hieronymus neutrum ponit, sed tantum, *simul autem ego transibo*. Unum tamen est quod דֹּעַ AD, anceps est, *donec* sive *sæculum*. Hinc Chaldaeus, *donec tempus transeat*. Et Nebiensis, *donec transeam*.

PSALMUS CXLI.

PSALMI TITULUS : « INTELLECTUS DAVID CUM ESSET
IN SPELUNCA, ORATIO. »

Voce mea. Titulus : *Intellectus David cum esset in spelunca.* Oratio. [Aug.] Psalmus iste quintus est eorum qui nomine orationis intitulantur, ubi non alia dicuntur, quam quæ in aliis psalmis dicta sunt, sed eadem quia repetitione communi consulitur infirmitati, non supervacue iterantur, ut repetita melius memoriæ commendentur. Unde scriptum est in Proverbiis : *Thesaurus desiderabilis requiescit in ore sapientis* (Prov. xxi); vir autem stultus glutit illum, quia sapiens quæ audierit cogitat, et retractando ruminat; stultus vero glutit, id est non cogitat, oblivioni dat. Et hæc sunt illa munda animalia in lege, quæ ruminant, et ista immunda quæ non ruminant. Quod vero ait, *cum esset David in spelunca*, ad litteram manifestum est. [Alcuin.] David enim fugiens Saulem in spelunca latuit, de quo tamen **304** non hic agitur, sed de significato. David enim significat Christum; spelunca vero, carnem, vel sæculum, vel sepulcrum. David ergo in spelunca, Christus cum membris est in sæculo, vel Christus in carne, vel in sepulcro. Et est sensus tituli : Hic est *intellectus David*, id est totius Christi, quæ habuit *cum esset in spelunca*, id est in sæculo, vel in carne, vel in sepulcro. [Cassiod.] Et est hic oratio. Intentio : Monet nos orare. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo ponitur oratio contra mala. Secundo agit de fine malorum, ibi, *clamavi*. In persona ergo totius Christi, quasi de spelunca ad Deum clamantis, ait :

VERS. 1. — « Voce mea ad Dominum clamavi;
« voce mea ad Dominum deprecatus sum. »

Voce mea interiori, non strepitu labiorum. *Clamavi ad Dominum*. [Aug.] Deinde hoc quod dixerat exponit, subdens, *voce mea ad Dominum deprecatus sum*, quod enim dixit, clamavi, dicit, deprecatus sum. Quod ideo adjunxit, quia clamant ad Dominum etiam qui blasphemant, ac si diceret : Clamor meus deprecatio est, non murmur, non blasphemia. Et adhuc

VERS. 2. — « Effundo in conspectu ejus orationem meam : et tribulationem meam ante ipsum pronuntio. »

Effundo copiose ut purum fontem, orationem meam factam in conspectu ejus, [Cassiod.] id est videt Deus, scilicet in abscondito conscientie, ubi solus videt ille qui reddit. Ibi ergo effunde precem tuam; si homines reddunt, ante eos effunde. Si vero redditurus est Deus, in occulto ora, sicut præcipit in Evangelio : *Tu autem cum oraveris, intra in cubiculum tuum, et clauso ostio ora Patrem tuum; et qui videt in abscondito reddet tibi* (Matth. vi). *Et tribulationem meam*, id est orationem quæ sit in tribulatione ante ipsum pronuntio, id est intus de con-

A scientia. Vel innocentia securus in occulto ad eum dirigo. Et hoc facio dicit Ecclesia.

VERS. 3. — « In deficiendo ex me spiritum meum; « et tu cognovisti semitas meas. »

In deficiendo ex me spiritum meum, [Aug.] vel, dum defecit a me spiritus meus, alia littera, id est dum ex me virtus defecit : quod fit, ne de viribus suis præsumat, ne virtutem quam habet, sibi arroget, et sciat quod alius in eo operatur, secundum illud : *Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis* (Matth. x). Si ergo tuus spiritus deficit, loquitur in te Spiritus Dei, et forte quia homines audientes, defecit spiritus meus. Putant eum dejectum. Et addit : *Et tu cognovisti semitas meas*, id est semitas justitiæ et præceptorum, quas illi non vident, qui me captivum putant, per quas illis cadentibus, securus ambulo;

VERS. 4. — « In via hac qua ambulabam : absconderunt superbi laqueum mihi. »

In via hac, [Aug.] quasi dicat : Si illi putant me dejectum quia spiritus meus defecit, tu me stantem vides, cujus spiritus me vivificat, et illi qui pro Christo me persequuntur, *absconderunt mihi laqueum in via hac qua ambulabam*, id est in Christo. Hoc enim zelant, quod Christi sum. In hac via ponunt laqueum, non secundum rei veritatem, sed quantum ad se, id est quantum ad opinionem suam, quia in via ponere intendunt; sed extra viam ponunt sicut heretici, non in via ut volunt, sed extra abscondunt laqueum. Unde alibi : *Juxta iter scandalum pone mihi* (Psal. cxxxix). In via ergo secundum votum eorum ponitur laqueus; sed juxta viam, secundum rei veritatem. Christus enim est via, qui non sinit eos laqueum ponere in via, ut non sit nobis quæ eamus. Sinit tamen ponere juxta viam, ne a via declinemus. In via se putat ponere scandalum qui dicit : *Colis Deum crucifixum*. Reprehendit enim crucem Christi, quoniam non intelligit. Hoc enim intelligenti non est scandalum, sed gloria. Vel via hic accipitur charitas. Nota quod pluraliter dixit supra, *semitas meas*, hic singulariter *via*, quia multæ sunt viæ, et una; multæ sunt viæ, quia multa sunt præcepta; una est via, quia omnia ad unum, id est ad charitatem rediguntur. In via ergo hac, id est in charitate, quæ in me omnia tolerat, qua ambulabam, pro te patiendo, absconderunt persecutores, juxta opinionem suam, laqueum mihi. Illis autem undique frementibus et crebris exultationibus exprobrantibus, ego contemnens præsentia,

VERS. 5. — « Considerabam ad dexteram, et videbam : et non erat qui cognosceret me. »

Considerabam ad dexteram, [Aug.] id est ad æterna respiciebam, et videbam ipsam dexteram, quam mali non videbant. Qui enim in dexteram attendit, videt; qui vero in sinistram attendit, excecatur.

Ideoque mali sinistram attendentes, dexteram non vident. Et hoc est quod sequitur : *Et non erat qui cognosceret me*, cum enim pateris omnia, quis novit quid attendas, utrum in dexteram aut sinistram oculum dirigas?

VERS. 6. — « Periiit fuga a me; et non est qui requirat animam meam. »

Periiit fuga, [Aug.] quasi dicat : persecutores absconderunt laqueum mihi, sed tamen non fugi, imo *periiit fuga a me*. A duobus perit fuga, scilicet a concluso vel a forti. Conclusus enim fugere non valet; fortis non vult. Et duplex est fuga: Una quæ sit corpore, quam Dominus permittit dicens: *Si vos persecuti fuerint in unam civitatem, fugite in aliam* (Matth. x); altera, quæ sit animo, quam Dominus in Evangelio vituperat, dicens: *Mercenarius autem et qui non est pastor, videt lupum venientem, et fugit* (Joan. x). Talis quidem fuga ab isto perit. Ideoque ait, *periiit fuga a me*, id est non fugi. Ab illo enim *periiit fuga* qui non fugit, quasi circumclusum se dicit, quia sicut circumclusus non fugit corpore, quia non potest, ita iste non fugit mente, quia non vult. Periiit ergo fuga ab illo, quia nunquam fugit animo, licet corpore aliquando. *Et non est de illis persequentibus, qui requirat animam meam*, non dico ad persequendum, sed ad imitandum. Quæritur enim anima duobus modis, aut a persecutoribus, aut a dilectoribus, sicut fuga perit duobus modis, et a capto, et a forti.

PARS II. VERS. 7. — « Clamavi ad te, Domine, dixi: Tu es spes mea; portio mea in terra viventium. »

Clamavi. [Cassiod., Aug., Hilar., Cassiod.] Secunda pars, ubi agit de fine malorum. Quasi dicat: Ita mihi. Et ideo, *clamavi ad te, Domine, et dixi: Tu es spes mea*. Hic ideo omnia tolero. *Et portio mea*, tu es, non hic, sed in terra viventium, ubi se ipsum videndum dabit. Vel in persona Christi potest accipi ab illo loco: *Considerabam*, qui in passione etiam a discipulis derelictus ait: *Considerabam ad dexteram*, ad litteram, et videbam, si essent ibi apostoli mei. *Et non erat ibi qui cognosceret me*. Apostoli enim non stabant ad dexteram ut solebant, quia carnali timore dispersi sunt; sed ego perstiti. Unde sequitur: *Periiit fuga a me*, fuga, scilicet tam corporis quam animi. *Et non est qui requirat animam meam*, quia nulla consolatio ei data est, sed solus ad passionem relictus est. Unde alibi: *Et sustinui qui consolaretur, et non inveni*. Et ideo *clamavi ad te, Domine, et dixi: Tu es spes mea*, quia ex omnibus te eligo, et tu es *portio mea in terra viventium*. Humiliter dicit et communiter portionem sibi esse in terra viventium, cum tota sit sua. Hoc patet ex hoc quod dixit latroni: *Hodie mecum eris in paradiso* (Luc. xxiii), qui est terra viventium æternaliter. Deinde sequitur ex persona totius Christi:

VERS. 8. — « Intende ad deprecationem meam, quia humiliatus sum nimis. »

Intende, [Aug.] quasi dicat: Quia tu es spes mea.

A Ideo intende ad deprecationem meam et necesse est quia humiliatus sum nimis. Humilio enim me intus invisibiliter, et humilior a persequentibus extra visibiliter. Et

VERS. 9. — « Libera me a persequentibus me, quia confortati sunt super me. »

Libera me a persequentibus me, [Aug.] non ut corpus non ruat, sed anima. Ad hoc enim diabolus per vasa sua, id est per filios diffidentie agit persecutionem corporis, ut intus fiat cordis ruina. Si ergo cadente corpore stat anima, muscipula est comminuta. Et necesse est ut liberes, *quia confortati sunt super me*. Crevit enim numerus persequentium, abundat iniquitas, refrigescit charitas (Matth. xxiv). Deinde ex persona Ecclesie loquens, exponit unde sit liberandus, dicens:

VERS. 10. — « Educ de custodia animam meam ad confitendum nomini tuo; me exspectant justi donec retribuas mihi. »

Educ de custodia, vel carcere, alia littera, *animam meam*. [Aug.] Ille custodia, vel hic carcer forte est spelunca illa, quam titulus dicit. Ille autem carcer mundus potest dici, ubi omnia vana sunt, quia omnia sub sole vanitas. Unde iste rogat educi animam, quæ inde multa patitur, id est orat educi de hoc mundo, de sub sole, ubi omnia vanitas. Vel carcer dicitur corpus humanum, sed non est magnum de corpore exire, quod et mali habent, et omnes cito vel sero hoc habent; nec est charitas, si justus ad hoc nimis festinat. Debet enim velle manere in carne, si necesse est propter fratres. Vel potius corpus est carcer, non utique secundum id quod Deus fecit ipsum bonum, sed secundum id quod corrumpit et aggravat animam, id est corruptio ejus, quæ venit ex peccato carcer est. De qua corruptione iste vult educi, ut fiat incorruptibilis, et in incorruptibili carne quiescat anima, quæ nunc in corruptibili carne gemit et angustiat. Nunc ergo corpus animæ carcer est, propter corruptionem; in futuro erit domus propter incorruptionem et libertatem. Merita enim carcerem faciunt, sicut unum habitaculum incluso carcer est, custodi domus est; libertas domum facit, servitus carcerem. Ita ergo non caro, quam Deus fecit, sed corruptio et tentatio carcer est, de quo precatur educi, dicens: *Educ animam meam de custodia*, vel carcere, id est de corruptione corporis, quia in corruptione quæ est pœna corporis angustiat, post quas angustias in domo Dei tota vita erit confessio, id est laus Dei. Unde subdit *ad confitendum*, id est ut confiteatur nomini tuo. Modo impedit carcer confiteri, *me exspectant justi*. Hoc ex capite, id est ex persona capitis subdit, non mutata voce, quale fuit illud quod supra in fine præcedentis psalmi dixit, *singulariter sum donec transeam*. [Cassiod.] Vel totum ex persona capitis potest accipi ab illo loco: *Libera me a persequentibus me*, Judæis, *quia confortati sunt super me*, me occidendo. Et, o Domine, *educ de custodia*, vel carcere, sepulcri scilicet *animam meam*, id est carnem animæ reddenden-

dam. Ad quid? Ad *confitendum nomini tuo*, ut pariam consistentes tibi. Et debes educere, quia *me expectant justii, donec retribuas mihi*, suscitando me tertia die. Dico *retribuas mihi*, resurrectio enim ipsa, passionis est retributio.

COLLATIO IN PSALMUM CXLI: « VOCE MEA AD DOMINUM CLAMAVI VOCE MEA, ETC. »

VERS. 6. — *Periit fuga a me*. D. Hieronymus, Nebiensis, Pellicanus et Sanctes, itidem reliqui transferentes, *periit refugium a me*, expositionem sanctorum labefactant, et oppositum statuunt, quia sancti interpretantur de Christo aut justo, qui non fugit, sed sponte se offert pro veritate defensanda: et tamen non est qui requirat animam ejus, aut imitando aut attingendo. Si autem dixeris, *periit refugium a me*, nihil magis **305** abest a Christo, vel justo. Cæterum כַּסֵּם MANOS est refugium vel fuga.

A VERS. 10. — « *Me expectant justii donec retribuas mihi*. In Hebr. ponitur כִּי־רִיבֵי KITER, quod frequentius sonat *cinxit*, aut *coronavit*. Et quæ illi junguntur, varie reddunt, juxta hanc vel illam rei consequentiam. D. Hieronymus ait, *in me coronabuntur justii, cum retribuieris mihi*. Itaque sermo Nebiensis et interpretes pro Cajetano, Pellicanus, *in me circumdabunt justii, quia retribuies super me*; Pratensis, *me circumdabunt justii, cum retribuieris mihi*; Sanctes, *propter me coronabunt se justii, cum retribuas mihi*; Munsterus, *me cingent justii, eo quod retributionem facturus sis mihi*; translator ad Campensem, *quod si mihi dones, justii sociabunt se mihi*; Paraphrasis, *in modum coronæ justii cingent me, ubi senserint te ultum injuriam meam*. Porro cum כִּי־רִיבֵי KITER, significet interim *expectavit*, ut Job xxxvi, ubi circa initium capitis legimus *sustine*. In Hebræo habetur כִּי־רִיבֵי KATER, et Munsterus *expecta*. Idcirco probe reddiderunt LXX.

PSALMUS CXLI.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID, QUANDO PERSEQUEBATUR EUM FILIUS SUUS ABSALON. »

Domine, exaudi orationem meam. Titulus: *Psalmus David, quando persequabatur eum filius suus Absalon*. [Cassiod.] Psalmus iste septimus est poenitentialium psalmorum, qui ideo sunt septem, ut eodem numero quo peccamus, peccata diluamus. Sicut enim in hebdomada mundi hujus peccamus, ita hoc numero psalmorum, remedium poenitentiae peccatis opponitur. In quibus psalmis talis est forma, quia a lacrymis incipitur, et in gaudio finis est, ne quis de venia desperet. [Aug.] Historia vero quam titulus tangit, ex libro etiam Regum nota est, ubi legitur Absalon inimicus patri suo exstitisse, et gessisse contra eum, non solum civile, sed etiam domesticum bellum (*II Reg. xv*). De quo tamen non agit psalmus, sed de significato. David ergo Christum significat, et corpus ejus; Absalon vero Judam vel persecutores, vel pravos motus. Sicut ergo Absalon David, sic Judas persecutus est Christum, et falsi fratres persequuntur corpus ejus, quod est Ecclesia, vel ipsi illiciti motus et carnis desideria, et prava operatio unumquemque fidelem. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, David agit de hoc quod significatum est, tunc quando persequabatur eum filius suus Absalon*. [Cassiod., Alcuin., Aug.] Intentio: Monet ad poenitentiam et orationem. Modus: Quatuor sunt partitiones. Primo capit. per exordium. Secundo narrat mala sua, et quid contra egerit, ibi *quia persecutus est*. Tertio ponitur deprecatio carnis confirmata, ibi, *velociter exaudi me*. Quarto ponitur laeta conclusio, ibi, *spiritus tuus*. Ad orandum ergo monens in persona totius Christi, dicit: O

VERS. 1. — « Domine, exaudi orationem meam, auribus percipe obsecrationem meam, in veritate tua exaudi me in tua justitia. »

Domine, exaudi orationem meam. [Aug.] Deinde aliis verbis idem repetit, dicens, *auribus*, id est audita clementiae tuae, *percipe obsecrationem*, vel deprecationem meam, et iterum repetit, quia repe-

B titio, confirmatio est, *exaudi me in veritate tua*, id est ut verax et justus videaris, qui promisisti, in *justitia tua*, [Greg.] id est propter tuam justitiam, quæ in me est, quam per fidem passionis filii tui a te habeo. A te enim est homini justitia. [Aug.] Et est hic gratiae commendatio, cum ait, in tua justitia, non in illa quæ est ex lege, quam quidam volentes constituere, justitiæ Dei non sunt subjecti (*Rom. x*). [Cassiod.] Vel justitiam et veritatem dicit, quia parcit poenitentibus, et se damnantes absolvit, et accipit pro eodem veritatem et justitiam. Et est sensus: Exaudi me in veritate tua, in justitia tua, id est secundum justitiam et veritatem, quam poenitentibus et se accusantibus indulges. Non est hoc contra humilitatem qua petebat audiri, sed veritas et justitia Dei est, ne eum rogante disceptet, ne eum qui se damnat judicet. Unde subdit:

C VERS. 2. — « Et non intres in iudicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens. »

Et non intres in iudicio, vel iudicium cum servo tuo, [Rem., Aug.] id est non districte tecum agas in futuro, quia servus tuus sum. Indignum est enim cum servo intrare iudicium, ne dicam cum amico. Et si tu dicis me amicum, ego servum; misericordia indigeo, fugitivus ad te redeo, pacem quero, non sum dignus vocari filius tuus. Non ergo intres tecum in iudicium, quia nec ego volo intrare tecum. Intran iudicium cum Domino qui justitiam suam constituunt; quod non iste humilis facit. De illis dicit propheta: *Quid tecum vultis contendere in iudicio, omnes derelinquitis me, dicit Dominus* (*Jer. ii*). [Cassiod., Aug.] Ecce per hoc quod hic dicit, non intres in iudicium, patet quod supra non petivit justitiam iudicii futuri, dicendo: *Exaudi me in tua justitia, cor hoc times? quia etsi apud se, non tamen justificabitur in conspectu tuo*, id est intus, ubi vides, *omnis homo vivens*. Hic in carne, quia etsi qui ab hominibus sancti videntur, non tamen Deo qui intus videt, ubi nemo hic vivens, plene est mundus. Ideo Salomon ait: *Ante mortem non leu-*

des hominem (Eccli. xi); nec Paulus se perfectum ait, dicens : *Nihil mihi conscius sum, non tamen in hoc justificatus sum* (I Cor. iv). Et nota quod ait, *omnis vivens*. [Cassiod.] Per hoc enim generaliter intelligitur omnis homo, etiam infans, qui originali peccato tenetur. Nemo ergo per se, nisi per gratiam potest liberari. Vel ita : *Non justificabitur in conspectu tuo, id est tui comparatione, omnis vivens*. [Hilar., Hier.] Non dicit omnis homo, sed *omnis vivens*, scilicet non apostolus, non propheta, non angeli, non throni, non ceteræ virtutes. Solus enim Deus est, in quem peccatum non cadit, id est non potest cadere. Cetera cum sint liberi arbitrii, in utramque partem possunt flecti, in cujus conspectu astra non sunt munda.

PARS. II. VERS. 3. — « Quia persecutus est inimicus animam meam, humiliavit in terra vitam meam. »

Quia persecutus est. [Alcuin., Aug.] Secunda pars, ubi est narratio malorum quæ partitur, et dicit quid contra egerit, quasi dicat : Exaudi, libera. Et necesse est, dicit Ecclesia, *quia inimicus*, id est diabolus, vel quicumque, *persecutus est animam*, vel occulte *animam meam* hoc nos dicimus, hoc caput pro nobis dicit, *et humiliavit* quantum in se est, *in terra*, id est in terrenis, *vitam meam*. Hoc enim agit quicumque persequitur, ut relicta spe cælesti terram sapiamus, quantum in se est, hoc agit, sed non mihi hoc contingit. Sequitur ex persona corporis prius. Et

VERS. 4. — « Collocavit me in obscuris sicut mortuos sæculi : et anxius est super me spiritus meus, in me turbatum est cor meum. »

Collocavit me inimicus, [Hier., Cassiod., Gl. int.] quantum ad se, *in obscuris*, id est in tenebris vitiolorum, *sicut mortuos sæculi*, id est cæteros desperatos. *Et spiritus meus anxius est* in vicinitate periculi. Spiritus dico extensus, *super me visa miseria*, apud Deum querens refugium. [Cassiod., Hier.] Vel quasi extra me factus, *et cor meum turbatum est*, id est sapientia confusa est, *in me*, vel, turbatum est cor meum ad poenitentiam. Quare turbatum? quia

VERS. 5. — « Memor fui dierum antiquorum, meditatus sum in omnibus operibus tuis; in factis manuum tuarum meditabar. »

Memor fui dierum antiquorum, [Cassiod.] quibus punitus est Adam : unde mihi timor est. Recolens autem iste quod Deus fecit cælum et terram, et omnia, et quod bene fecit antiquis patribus, quasi obliviscitur miserationum mundi. Et ex his quæ fecit Deus se consolatur, dicens : *Et meditatus sum in omnibus operibus tuis, et non desisens, in factis manuum tuarum meditabar*; attendens enim quæ in naturalibus fecisti, et quanta bona contulisti antiquis, consolationem habeo ex tua bonitate, spem veniæ assumens. [Aug.] Vel ex persona Christi potest accipi ab illo loco : *Collocavit me in obscuris*, etc. Nam et Christus in obscuris fuit collocatus, scilicet in passione, in sepulcro; sed non ut mor-

A tuus sæculi, quantum ad se, quia cur moreretur non habuit, sed juxta opinionem crucifigentium, collocatus est sicut mortui sæculi, quia eum in morte delinere putaverunt. Ex ejusdem persona : *Et anxius est*, vel tedium passus est in me *spiritus meus*, secundum illud : *Tristis est anima mea usque ad mortem* (Matth. xxvi). Et item : *Capit Jesus pavere et tædere* (ibid.), in quo nos figuramur. Transfiguravit enim in se corpus humilitatis nostræ. Et nota quod non ait ex me, sed *in me*; quasi dicat : Non in aliis, quia omnes deseruerunt eum; et illi qui inhæserant, recesserunt. Et quia cum mori videbant, aliud aliquid putaverunt, et vici sunt a latrone, qui tunc confessus est, quando ipsi defecerunt. Memor fui, hoc dicunt membra, non caput in sua persona. Quomodo enim memor est dierum, per quem factus est omnis dies, et qui nunquam obliviscitur? corpus ergo loquitur inhærens illi in charitate et devota humilitate. Et sit, *memor fui dierum antiquorum*, quibus bona facere, sed non esse cœpisti, *et meditatus sum in omnibus operibus tuis*, quia utique omnia bona sunt in quo percipit, quod quidquid in se boni est, a Deo est. Et *in factis manuum tuarum meditabar*; ac si diceret : Quæsi in opere artificem, et in conditis omnibus Conditorum. Creatura tua facta mihi spectaculum, et cum viderem omne bonum esse a te, dicit Ecclesia :

VERS. 6. — « Expandi manus meas ad te, anima mea sicut terra sine aqua tibi. »

C *Expandi in oratione, manus meas ad te*, [Cassiod., Rem., Aug.] formam crucis significans, quæ est salus. Vel, expandi manus meas ad te, id est dilatavi affectus vel opera, quæ prius erant contracta. *Et anima mea* quæ est per se, *sicut terra sine aqua* tibi hæret tibi, non mihi, qui eam rigare non possum. Tu ergo complue eam, ut fructum faciat.

PARS. III. VERS. 7. — « Velociter exaudi me, Domine, defecit spiritus meus. »

Velociter exaudi me. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, ubi ponitur deprecatio carnis confirmata. Quasi dicat : Quia sic sitio, ideo *velociter exaudi me, Domine*, id est cito audi. Quia differebat Deus ad inflammandum desiderium, ac si differretur pluvia ad inflammandam sitim. Si ergo ideo differebas, jam da, quia sitit anima in te. Ideo audi, quia *defecit spiritus meus*. Ideo impleat me spiritus tuus, quia defecit meus; jam enim sum pauper spiritu. In quo enim vivit spiritus suus, ille superbus est, spiritu suo extollitur contra Deum. Unde alibi : *Auferes spiritum eorum, et deficient* (Psal. ciii). Et quia defecit spiritus meus, id est quia non sum superbus,

VERS. 8. — « Non avertas faciem tuam a me, et similis ero descendentibus in lacum. »

Non avertas faciem tuam a me, jam humili. [Aug.] Avertisti olim a superbo, et factus sum conturbatus : quod ideo fecisti, ut probarem, quid erat esse a te. Quod ergo abstulisti superbo, jam redde hu-

mili. Ideo non avertas. *Et id est quia si averteris similis ero descendantibus in lacum*, id est in profundum peccati, in quo contemnunt homines, et perit confessio. Ille enim **306** descendit in profundum, qui etiam confessionem perdit, ut qui proponit sibi licentiam peccandi sine spe veniæ, habens iniquitatis effusis. Talis non audit Deum dicentem: *Convertimini ad me, et ego convertar ad vos* (Malach. III). Dico non avertas, sed potius

VERS. 9. — « Audita fac mihi mane misericordiam tuam, quia in te speravi. »

Fac mihi audita misericordiam tuam. Et hoc mane, [Cassiod., Aug.] id est post noctem peccatorum. Mane enim est, cum peccata laxantur. Vel, mane, id est post finem sæculi, cum videbimus, quod modo credimus. Ideo fac misericordiam, quia **B** in te speravi. In nocte quidem sumus, sed in te speravi, donec transeat iniquitas nocturna. Nox querit patientiam in expectando. Lætitiam vero dabit dies. Et quia non satis est in hac nocte sperare, sed opus est aliquid agere, quod per me non possum, ideo precor:

VERS. 10. — « Notam fac mihi viam in qua ambulem, quia ad te levavi animam meam. »

Notam fac mihi viam in qua ambulem. [Aug.] Hoc fecit Deus, cum prophetico sermonem accendit. Cui, sicut Petrus ait, debemus intendere tanquam lucernæ in caliginoso loco, donec dies illucescat (II Petr. I). Ideo etiam et se lumen in testa carnis posuit, ad quod lumen ambulemus, et ad formam servi ambulando, pervenimus ad formam Dei, ad luxem purum, scilicet ad Verbum in principio apud Deum. Et qua fiducia hoc petat, subdit, quia et animam meam ad mundum non declinavi, sed ad te levavi, non contra te, quia apud te est fons vitæ, ut vas ad fontem attuli. Imple ergo illud. Et ideo

VERS. 11. — « Eripe me de inimicis meis, Domine, ad te confugi, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu. »

Eripe me de inimicis meis, Domine, [Aug.] scilicet a diabolo, et a suis quos implet. Non enim in solum Judam intravit, imo multi sunt Judæ, quos implet Satanas, in quibus ipse Satanas expugnatur. Illum non visum expugno, illos visos patior. Ideo eripe me, quia non a te, sed ad te confugi, a te fugit Adam, et abscondit se inter ligna paradisi. De quo dicit Job: *Tanquam servus fugiens dominum suum, et consecutus est umbram* (Job VII). Ad umbram enim a te fugit, ego vero ad te. Et ideo, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu. Si enim me non doces, faciam voluntatem meam, et de-

seret me Deus meus. Ergo doce me, quia Deus meus es tu. Ad alium currerem, si ab alio factus essem; tu es totum meum, non solum dator hereditatis, sed ipsa hereditas. Tu me creasti per Verbum Domini manentem apud te; etiam recreasti per Verbum carnem factum propter nos. Tu ergo, es Deus meus. Et ideo doce me, ut magister meus.

PARS. IV.—VERS. 12.—« Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam, propter nomen tuum, Domine, vivificabis me in æquitate tua. »

Spiritus tuus. [Alcuin., Aug.] Quarta pars, ubi est læta conclusio; quasi dicat: Doce me, quod utique facies, quia *spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam*, non spiritus meus malus, qui duxit in terram perversam, sed deduci nullo modo merui, quia, **B** o Domine, non propter merita mea, sed propter nomen tuum, [Haim., Cassiod.] id est ut rem nominis tui impleas, quod est Jesus, *vivificabis me*; ego me occidi, sed tu vivificabis me, et hoc in æquitate tua, non mea. Gratia Dei hic commendatur, quia non ex meritis, sed ex nomine quod est Jesus se vivificandum dicit. Sed cum hac gratia æquitatis meminit, quia licet Deus omnia gratis faciat, justitiæ tamen ejus est supplices vivificare, quos demones videt impetere. [Aug.] Vel ita, vivificabis me in æquitate tua. Hoc non mutatur. Propter nomen tuum, Domine, id est ut inde lauderis. Unde alibi: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* (Psal. CXIII).

VERS. 13.—« Educes de tribulatione animam meam; et in misericordia tua disperdes omnes inimicos meos. »

VERS. 14.—« Et perdes omnes qui tribulant animam meam, quoniam ego servus tuus sum. »

Educes de tribulatione hujus sæculi, animam meam. [Cassiod.] Hoc fit quando data venia de sæculo jubet exire quasi de carcere, et in misericordia tua, non in merito meo, *disperdes omnes, hic inimicos meos*, quia nihil poterunt contra me, et in iudicio futuro perdes omnes qui tribulant animam meam, id est diabolum et omnes obstinatos. Dico tribulant, quoniam ego servus tuus sum. Vel merito perdes me tribulantes, quoniam ego servus tuus sum.

D COLLATIO IN PSALMUM CXLII: « DOMINE, EXAUDI ORATIONEM MEAM, AURIBUS PERCIPE, » etc.

VERS. 4.—*Sicut mortuos sæculi.* D. Hieronymus, sicut mortuos antiquos. Accedit et Munsterus, sicut qui ab olim mortui sunt. Nec abhorret Campensis. Alii autem nobiscum sunt. Et utroque modo potest reddi, ex Hebr. כִּמְתֵּי KEMETHE, quanquam sententia parum aut nihil distet.

PSALMUS CXLIII.

PSALMI TITULUS: « PSALMUS DAVID AD GOLIAM. »

Benedictus Dominus Deus meus. Titulus: *Psalmus David ad Goliath.* [Aug.] Psalmi hujus titulus brevis est numero verborum, sed gravis pondere mysteriorum, sumptus de historia libri Regum, ubi

legitur quod cum Philisthæi dimicarent adversus populum Dei, egressus est de castris Philisthæorum quidam nomine Goliath, qui impropere Israelitis dicebat: *Eligite ex vobis virum unum, qui mecum ineat singulare certamen; et si vicerit me, erimus*

obis servi; si autem ego vicerō, vos nobis servietis (I Reg. xvii). Quod cum audisset Saul et viri Israel, timuerunt valde. Tunc forte David, pascens gregem patris sui, missus est ab illo portare panes et quædam alia fratribus suis, qui erant in exercitu Saul. Quo cum venisset David, audivit Philisthæum præfata dicentem, et circumstantibus dixit: *Quid dabitur viro qui percusserit hunc Philisthæum?* (Ibid.) Et auditis his verbis adductus est ad Saul, dixitque ei: *Ego servus tuus pugnabo contra Philisthæum hunc.* Cui cum dixisset: *Non poteris, quia puer es, et ille vir bellator fortis* (ibid.); ait David: *Ego servus tuus leonem et ursum interfeci; et Dominus qui eripuit me de ore leonis et ursi, ipse liberabit me de manu Philisthæi* (ibid.) Tunc dixit Saul: *Vade, Dominus sit tecum,* et tradidit ei arma sua, quæ, quia nimis gravia erant, David deposuit, et assumpsit quinque lapides de torrente, quos posuit in petram pastorem, et fundam tulit in manu: et sic armatus processit contra Philisthæum. Quem cum vidisset Philisthæus, contempsit. Cumque iret contra David, festinans David, misit manum in peram, et tulit unum lapidem, quem funda jecit: nec primo Philisthæum percussit, nec secundo [Alcuin.], sed tertii lapidis jactu percussit eum in fronte, atque dejecit. [Cassiod.] Cumque cecidisset, David currens stetit super eum, et accipiens gladium ejus abscondit caput ejus, et ita victor exstitit. De qua victoria non superbit, sed totum Deo tribuens, in hoc psalmo gratias agit, [Aug.] et in illa figurali victoria spiritualem Christi et fidelium contra diabolum victoriam significari intellexit, quia omnia in figura contingebant illis (I Cor. x), et de utraque victoria in hoc psalmo gratias agit.

David ergo totus Christus est, scilicet caput et corpus. Goliath, diabolus; arma Saul, legalia sacramenta sunt, quibus oneratus erat Judaicus populus, scilicet circumcisio, sacrificia, et alia visibilia sacramenta. Sed quia lex non potest vivificare, ut prementia non adjuvantia, in tempore gratiæ Christus et caput et corpus, legis deposuit sacramenta. Et quinque lapides, id est ipsam legem, scilicet quinque libros Mosi tulit de flumine, id est a populo illo, qui per flumen significatur, quia labitur omne sæculum. Per flumen enim sæculum. Ergo in illo flumine, id est illo populo lapides vacabant inutiles. Sed ut lex esset utilis, David accepit vas pastorale, id est gratiam, sine qua lex non poterat impleri, quia plenitudo legis est charitas (Rom. xiii), quæ est ex Spiritu sancto. Hoc est ergo lapides mittere in vase pastorali, quo lac mulgere solebat legi, scilicet admiscere gratiam. Sic armatus procedit totus Christus adversus superbum, anum lapidem misit, quo dejecit, quia unitas diabolum vincit; percussit in fronte, quia ex eo loco corporis sui cecidit, id est in illis membris, ubi signum Christi non habuit. Deinde illo percusso atque dejecto, gladio ejus caput abscondit, quia quando magni ejus credunt, quos ille in manu habebat, et

A de quibus animas trucidabat, contra eum loquuntur. Et sic caput ejus suo gladio inciditur. Sicut ergo David parvus superbum Goliath de se præsumentem superavit, ita Christus superbum diabolum occidit, id est humilitas superbiam. Deus enim sit humilis, ut diaboli superbiam sternat, et ut superbi qui humiles sanctos indignarentur sequi, hunc saltem velint imitari. De hac ergo victoria agitur hic. Et est sensus tituli: *Psalmus iste, est David propheta, qui hic loquitur in sua vel totius Christi persona.* [Cassiod.] Psalmus dico, habitus ad Goliath, id est contra Goliath figuralem et spirituales, quia hic agit David de sua figurali, et mystica Christi victoria, ex qua et sua processit. Agens ergo gratias Deo de sua victoria ut solet homo, præcatur etiam ut ille veniat qui diabolum vincat, et fideles liberet. Non insolescit David de victoria, ut solet homo, sed virtuti Dei dat. Et est iste triumphalis psalmus. Intentio: Monet ad gratiarum actiones pro victoria, scilicet quod David figuralter vicit Goliath. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo agit de victoria, scilicet quod David figuralter vicit Goliath, spiritualiter ipse cum aliis sanctis diabolum, quæ tota victoria inde esse dicitur, quia Christus de ejus semine veniet vincere superbiam mundi, unde adventum ejus præcatur. Secundo promittit se victori cantare in Novo et Veteri Testamento, præcans eum per eum liberari, ibi canticum novum. David ergo non insolescens de victoria, sed humiliter gratias agens Deo, ait:

« Benedictus Dominus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium: et digitos meos ad bellum. »

VERS. 1. — *Benedictus sit Dominus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium,* [Haim.] quod de prope sit, et digitos meos ad bellum quod de longe sit. Deinde ostendens sibi hoc esse ex gratia, subdit:

VERS. 2. — « Misericordia mea et refugium meum, susceptor meus et liberator meus. »

Misericordia mea et refugium meum. [Haim.] Unde hoc mihi? A Deo meo, quia ipse est, *misericordia mea et refugium meum, et susceptor meus et liberator meus,* et

VERS. 3. — « Protector meus, et in ipso speravi, qui subdit populum meum sub me. »

Protector meus, [Cassiod.] quia prolixum est multas causas plene explicare breviter singulas singulis verbis tangit. Misericordia ei fuit quando ultimus fratrum in regem victus est. Refugium fuit ei, quando contra Goliath consilium dedit ei, ut petra dejiceret eum, cum quo non poterat pugnare. Susceptor fuit ejus quando fecit eum generum regis; liberator, quando a periculo regiæ iræ liberavit eum; protector ejus fuit quando David in spelunca jus in Saulem accepit. Et in ipso speravi vel sperabo qui subdit vel subdis, etc. Post tanta beneficia sibi collata, sit David a tali spe non esse cessandum. Et ideo post enumerata beneficia congrue hoc addit; quasi dicat: *Hæc bona fecit mihi Dominus, et ideo, ego, sperabo in ipso qui subdit,*

vel quia tu es, qui subdis *populum meum sub me*. A Hoc vel ad litteram de futuro accipitur, quia imperatorius erat populis vel semini suo Christo, populos subdendos prædicit. Deinde post tot beneficia non solum se fatetur exiguum, sed etiam totum genus humanum beneficiis Dei indignum dicens : *Domine, quid est homo*, etc. [Gl. int.] Vel ex persona corporis Christi totum accipi potest. Et quasi humilis David ait : *Benedictus sit, Dominus Deus omnium, sed meus proprie, cui me subjeci et dedi, Qui docet manus meas ad prælium*. Congruus ordo est hic, dum prius ait : *Deus meus*, deinde subdit ; *qui docet*, etc. [Aug.] Si enim primo das te Deo, tunc et illo docente et iuvante pugnabis. Et digitos meos ad bellum : Non sine causa manus et digitos posuit. Sicut enim in una manu multi digiti sunt, ita in uno spiritu divisiones gratiarum sunt. In digitis ergo notatur divisio operationis, quæ est in radice unitatis, ut Apostolus ait : *Alii datur per spiritum sermo sapientie, alii sermo scientie per eundem Spiritum, alii fides, alii hoc, alii illud, sed in uno spiritu. Omnia enim operatur unus et idem Spiritus, dividens singulis prout vult* (1 Cor. xii). Ecce radix unitatis.

His ergo digitis pugnat corpus Christi, et in bellum docte procedit. Et est sensus : *Qui docet manus meas ad prælium, et digitos meos ad bellum*, id est per Spiritum sanctum dat mihi dona gratiarum, quibus me facit et docet pugnare, et procedere ad bellum contra principes tenebrarum et contra carnem, cuius desideris et illi mala proponunt ; sed vincit ille qui lapidem immittit in lactis exceptorium, id est qui gratiam attendit, qui spiritu Dei ducitur. Et quia in pugnando periclitaris, id est periculum pateris ne vincaris, dic quod sequitur : *Tu es, misericordia mea*, id est tu das ut misericors sim, et sic vincam, quia de nullo sic vincitur diabolus inimicus, ut de misericordia, quæ in duobus consistit, scilicet in dando et in dimittendo ; qui enim dimittit, etsi peccavit, dimittitur ei ; qui dat, datur ei. De hac dicit Jacobus : *Superezzaltat misericordia iudicio vel iudicium* (Jac. ii), id est supponitur iudicio, quia in quo fuerit inventum opus misericordie, et si habuerit forte in iudicio quo puniatur, unda misericordie quasi aqua peccati ignis exstinguitur ; in quo non est injustus Deus, nec iudicii veritatem deserit, cum talibus ignoscit, quia iustitia est ut secundum quod quis fecit aliis fiat ei. Unde Dominus ait : *In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis* (Matth. vii), ac si diceret : Si ignoscis, ignosco ; si est apud te mensura veniæ dandæ, invenies apud me veniæ accipiendæ ; si est apud te mensura tribuendi quod habes, invenies apud me mensuram accipiendi quod non habes. Dimitte ergo, et dimitto ; da, et do, *tu es refugium meum* quasi turris in tribulatione, et liberator meus, ne cadam ; et susceptor meus, ne in via hæream ; et protector meus, ne feriar. Deinde convertens sermonem ad alios ait : *Et in ipso speravi*, in omnibus laboribus et præliis. Deinde ex persona capitis, qui subdit, etc. Ecce

caput loquitur nobis, vel Patri loquitur dicens : *Quibdis populum meum sub me*. [Cassiod.] Deinde ex persona David et ipsius Ecclesiæ conjunctim fatentis genus humanum beneficiis Dei indignum, cum despectu et admiratione subditur :

VERS. 4. — « Domine, quid est homo quia innotuisti ei ; aut filius hominis quia reputas eum. »

Domine, quid est homo, [Aug.] quasi dicat : Hæc beneficia das. Et o, *Domine, homo*, qui per se fragilis est et peccato, *quid est*, id est quam magnum. Quid est per hoc ? *quia innotuisti ei*, per assumptam humanitatem ; quasi dicat : Per se nihil est, per te dignum quid est. Totum enim quod est, inde est, quia innotuisti ei. Deinde quasi exponens cui quis innotuerit, subdit, *aut*, id est et *filius hominis*, quid est per hoc, etiam *quia reputas*, vel æstimas eum alicujus pretii ? Quid est quod eum tanti facis ? pretiosum utique quiddam eum ostendis. Magnum est enim quod Deus æstimat, et tantum facit ut pro eo mittat Filium, vel dederit, cui sit panis, qui est panis angelorum. Non enim sic Deus hominem ut homo, qui charius emit equum quam hominem.

VERS. 5. — « Homo vanitati similis factus est : dies ejus sicut umbra prætereunt. »

Homo vanitati, [Aug.] quasi dicat : Quem ita æstimas illum qui per se similis est vanitati et umbræ ? Homo, enim qui prius fuit veritati similis, postea peccando factus est similis vanitati. Quando enim homo conditus est, veritati similis factus est, sed peccando similis factus est vanitati. Vana enim sunt omnia transitoria in comparatione semper manentis Deitatis. Et quamvis talis sit factus, tamen innotuisti ei, æstimas eum. Ecce hic dicit quid per se homo est, dum dicit, similis vanitati. Vanum est quod de sua substantia cadens vanescit, ut fumus, umbra ; ita et ipse homo tabescit. *Dies ejus*, id est vita ejus motoria, *prætereunt sicut umbra*. Videtur quidem, sed non habet firmitatem manendi ut umbra ; et dum est, in nocte est.

VERS. 6. — « Domine, inclina cælos tuos, et descende ; tange montes et fumigabunt. »

Domine, inclina cælos. [Cassiod.] Hoc prius ex persona David precantis pro incarnatione accipitur, qui hic jam aperit quod supra dixit, *innotuisti ei*, quia tunc innotuit Deus homini, quando incarnatus apparuit, quasi dicat : Talis per se est homo, sed ut per se reformetur, o *Domine, inclina cælos tuos et descende* ad nos, quia hæc nisi inclinata Deitate fieri non poterant. Inclinati sunt cæli, quando virtus et honor supernorum ad hominem descendit, et forma Dei formam servi suscepit. [Aug.] Vel ex persona Ecclesiæ potest hoc dici. Humilis enim David, plenus gratia, id est corpus Christi præsumens de Deo pugnans, hic invocatur adiutorium Dei ; quasi dicat : In lucta sumus, sed ut non deficiamus, o *Domine, inclina cælos tuos*, id est contempera hominibus apostolos, ut humiles dicant aliis excellentiam tuam. Et per eos descende in notitiam aliorum ; et tange de tua gratia montes, id est elationes terræ,

tumidas granditates, id est superbos, *et fumigabunt*, A psalterio decachordo psallam tibi, id est in lege decem

id est fitebuntur peccata; contra eos autem qui conspiraverunt contra te,

VERS. 7. — « Fulgura coruscationem; et dis-

« sipabis eos; emitte sagittas tuas, et conturbabis

« eos. »

Fulgura, [Aug.] vel fulgora, vel corusca, id est clarifica *coruscationes* vel coruscationem, id est crebrece miraculis, et solvetur conspiratio eorum: quia crebris miraculis territi nil audebunt; et *dissipabis eos* ab invicem. Ecce bellum Christi contra diabolum; et de eodem subdit: *Emitte sagittas tuas*, id est verba tua, *et conturbabis eos* ad pœnitentiam. [Cassiod.] Deinde Propheta adventum Christi precat, et ad patrem verba convertit, dicens:

VERS. 8. — « Emitte manum tuam de alto, eripe me; et libera me de aquis multis, et de manu filiorum alienorum. »

Emitte manum. [Cassiod., Aug.] Quasi dicat: Ut hæc fiant *emitte manum tuam*, id est Christum, de alto ubi cum Patre est, ut induat carnem. Vel de secundo adventu agit ex persona Ecclesiæ. Quasi dicat: Fac ita modo. In fine autem, *emitte manum tuam de alto*, id est Christum de cœlo ad iudicium. Veniet enim ipse Dominus in voce angeli, et in tuba Dei descendet de cœlo (I Thess. iv). Deinde ex persona Ecclesiæ subdit, *eripe*. Quasi dicat: Emitte manum et per eam manum *eripe me*, et libera me de aquis multis, id est de populis multis, foris vel intro pugnantibus. Hæ sunt aquæ contradictionis, a quibus eruit Deus humilitatem David. Et quid est de aquis multis? ecce scilicet. *De manu filiorum alienorum*, qui scilicet de averso patre diabolo nati sunt. Qui sunt illi?

VERS. 9. — « Quorum os locutum est vanitatem; et dextera eorum dextera iniquitatis. »

Quorum os locutum est vanitatem exaggerat eorum malitiam. Unde addit: *Et dextera eorum dextera iniquitatis*. [Hilar.] Id est dextera eorum est sinistra.

PARS II. VERS. 10. — « Deus canticum novum cantabo tibi; in psalterio decachordo psallam tibi. »

Deus canticum. [Cassiod.] Secunda pars, ubi quasi ille quem precabatur victor et liberator jam venerit, ei se cantare in Novo et Veteri Testamento promittit, et per eum precatur liberari ab eis qui beatitudinem putant in terrenis. [Aug.] Quasi dicat: Dicis quod os eorum locutum est vanitatem. Quid ergo tu inter eos in vase pastoralis habens quinque lapides agis? quomodo inter eos te habes? Ecce quomodo, o Deus, ego *cantabo tibi* inter verba illorum *canticum novum*, id est novi hominis, scilicet canticum Novi Testamenti, canticum de nova gratia. Strepitus enim aquarum contradictionis non facit me obmutescere. Postquam dixit quid cantet, subdit in quo instrumento cantet, scilicet *et in psalterio decachordo psallam tibi*, hoc alio nomine significat legem quam per quinque lapides designavit. Et est sensus: In

psalterio decachordo psallam tibi, id est in lege decem præceptorum tibi psallam, tibi gaudebo, tibi cantabo canticum novum, quia plenitudo legis est charitas (Rom. xiii), qua qui caret psalterium portare potest, cantare non potest.

VERS. 11. — « Qui das salutem regibus, qui re-

« demisti servum tuum, de gladio maligno eripe me. »

Qui das salutem. [Aug.] Quasi dicat: Tibi cantabo, *qui das salutem regibus*, id est montibus jam fumigantibus, *qui redemisti David servum tuum*, scilicet totum Christum caput et corpus, et tu qui hæc facis, *eripe me de gladio maligno*, ideo addit *maligno*, quia est benignus gladius quo Deus loquitur veritatem, de quo Dominus ait: *Non veni pacem mittere, sed gladium* (Matth. x). Hic est gladius bis acutus, utroque acumine præpotens, scilicet Veteris et Novi Testamenti, quo omnis putredo a membris Christi abscinditur. Benignus ergo gladius est, quo illi loquuntur vanitatem. Unde alibi: *Et lingua eorum gladius acutus* (Psal. lvi). Quas ergo superius aquas dixit, ipsum hic dicit gladium. Unde et hic addit quod ibi dixit:

VERS. 12. — « Et erue me de manu filiorum alienorum, quorum os locutum est vanitatem; et dextera eorum dextera iniquitatis. »

Erue me de manu filiorum alienorum. [Cassiod.] Hæc repetitione reddit iniquos detestabiliores, *quorum os locutum est vanitatem*, scilicet quod terrena sunt beatitudo; *et dextera eorum est dextera iniquitatis*, quia terrena habent pro dextera [Aug.]. Deinde qui sunt alieni, et quæ eorum dextera, quæ dicitur iniquitatis, et qualiter locuti sunt vanitatem exponit, dicens:

VERS. 13. — « Quorum filii sicut novellæ plantationes in juventute sua. »

Quorum filii, etc. [Aug.]. Hic felicitatem eorum enumerat. Hæc est dextera eorum, hæc est vanitas quam loquuntur, dum hæc dicunt esse beatitudinem. Primo ergo ostendens quæ sit eorum dextera, ait: *Quorum filii sunt sicut novellæ*, vel novella, *plantationes*, vel plantationis, vel novellæ constabilitæ in juventute sua, alia littera. Et

VERS. 14. — « Filia eorum composita circum-

« ornata, ut similitudo templi. »

Filia eorum, [Aug.] sunt, *composita et circumornata ut similitudo templi*. Et

VERS. 15. — « Promptuaria eorum plena: eructantia ex hoc in illud. »

Promptuaria eorum vel cellaria, *plena eructantia ex hoc in illud*. Et

308 VERS. 16. — « Oves eorum fetosæ abundantes in egressibus suis; boves eorum crassæ. »

Oves eorum [Aug.] sunt *fetosæ abundantes in egressibus suis*; boves eorum *crassæ*, vel crassi. Et

VERS. 17. — « Non est ruina maceriae, neque transitus, neque clamor in plateis eorum. »

Non est ruina maceriae, [Aug.] vel sepi, *neque transitus vel exitus, neque clamor in plateis eorum*, id est nullus tumultus sed pax quieta est, in plateis

eorum. Ecce quæ est eorum dextera. Deinde ostendit quam vanitatem loquuntur, subdens :

VERS. 18. — « Beatum dixerunt populum cui hæc sunt; beatus populus cujus Dominus Deus ejus. »

Beatum dixerunt. [Aug.] Quasi dicat : Non hæc quæ habent, arguo tanquam sint mala ; sed inde arguo eos, quia *beatum dixerunt populum cui hæc sunt.* Illud quod est in sinistra, ponentes in dextera. Felicitas quidem est habere filios incolumes, et filias ornatas, et cætera temporalia ; nec præcipitur justis eam fugere, sed non dexteram putare. Non enim inde reprehendit istos quia his abundant, sed quia pro dextera habent, id est pro beatitudine. Et hæc est vanitas quam locuti sunt his Abraham et Jacob abundavit sine amissæ justitiæ damno, felicitas est in his ut dictum est ; sed sinistra, id est temporalis, mortalis, corporalis. Ita hæc ad litteram accipi possunt, ut dictum est [Hier.]. Vel mystice possunt accipi ab illo loco : *Quorum filii.* Et agit de erroribus malorum, et pessimis cogitationibus, ostendens eos esse hæreticos, de quibus etiam quædam ad litteram exponuntur. *Quorum*, scilicet prædictorum, *filii sunt sicut novellæ plantationes, in juventute sua*, id est filii eorum sunt novella plantatio, qui non de apostolis sunt fundati, sed de perversitate novitatis generati. Ecce post mala ipsorum enumerata supra, nunc etiam bona eorum accusat, dicens quod filii pravo dogmate sunt generati, qui non antiquis ritibus Patrum viguerunt, sed novis erroribus pullulaverunt. Et *filie eorum*, quæ non habent vires constantiæ sunt *compositæ*, quia non natura sunt pulchræ, sed ab hominibus compositæ ; et *circumornatæ ut similitudo templi.* Hæ filie sunt cogitationes vel prædicationes eorum, quæ non habent veram Ecclesiam, sed similitudinem. Et *promptuaria eorum*, id est corda, sunt *plena*, id est diversis rebus farcita ; et sunt *eructantia*, quia de illis pessimas eructationes exhalant quæ fetent, et simplices corruptunt. Eructantia dico, *ex hoc in illud* [Cassiod.], quia in uno victi fugiunt ad alium instabiles, quia non habent radicem veritatis. Et *oves eorum fetæ sunt.* Hæc ad litteram accipi possunt, quia vult eos ostendere caducis rebus hæerere, quasi dicat : Peculium eorum fetosum est, cum ipsi fide erint steriles. Vel mystice, *oves eorum* sunt discipuli eorum. Hæ oves sunt fetosæ, quia ipsi alios plures in errore generant, *abundantes in egressibus suis.* Non ait in ingressibus suis, quia totum quod habere videntur, ab eis egreditur cito perituris. Et *boves eorum sunt crassæ*, ad litteram. Boves eorum non sunt labore macri, sed otio pingues, ut his qui affluunt divitiis, cum ipsi sint a veritate jejuni. Vel mystice : *Boves eorum* sunt magistri, qui sint crassi, quia terrenis affluunt. Non est ruina maceriarum, neque transitus, neque clamor in plateis eorum, ad litteram. Maceria est quæ de solis saxis, in hortis, vel in vineis fit. Sed nec illa ruit illis, adeo prosperi sunt, nec transitus, nec clamor turbidus

A interruptit quietem eorum. Vel mystice, maceria est ars philosophorum, quæ non potest in eis destrui, [Hier.] ut justī facti transeant ad Christum. Neque clamor Dei, qui est in angustia via quæ ducit ad vitam, est in plateis eorum, id est in lata via eorum, quæ ducit ad mortem. Hæc prædicta sunt eis. Et *beatum dixerunt populum cui hæc, prædicta sunt*, filii alieni hoc dixerunt. Sed tu, David, quid dicis ? quid dicis tu corpus Christi ? quid vos non filii alieni ? ecce : *Beatus*, est, *populus cujus Dominus*, est voluntate, ille qui est, *Deus ejus*, potestate. Scien- dum est quod de hac victoria quam psalmus iste triumphalis decantat, quasi terminum omnium mundanarum rerum sibi fecit Propheta. Non enim post hanc aliquid dicturus est, vel de Ecclesiæ persecutio- ribus, vel de ærumnis sæculi, vel de poenitentia, vel de lamentatione pia, vel de Antichristi elatione ; sed septem reliqui divinis præconiis et cœlesti lætitia pleni sunt, ut quasi repulsis nubibus peccatorum, serenis mentibus ad laudes Dei veniantur. Ea quasi completis omnibus quibus humana ignorantia fuerat instruenda, nunc ad sola præconia Dei vacandum est. Unde specialiter sequens psalmus intitulatur laudatio.

COLLATIO IN PSALMUM 143 : « BENEDICTUS DOMINUS DEUS MEUS QUI DOCET. » etc.

VERS. 4. — *Innotuisti ei.* Hebr. cognovisti eum. וַיִּתֵּן וַתֵּדָעוּ, idem est sensus. Nam et Deus cognoscit nos, et cognoscimus eum per sua beneficia.

C VERS. 13. — A 13 versu usque ad penultimum inclusive, ubi legimus pronomen relativum tertie personæ, translationes habent per pronomen nos aut noster, juxta exigentiam regiminis, ut sic accipiendo contrarius sit sensus. Nam secundum nos hi versus dicuntur in deteriorem partem, quasi mali suam felicitatem collocent in hujusmodi terrenis. Secundum alios dicentur cum bonis omnia prospere succedant. Diversitas oritur ex duobus. Prius est quod in primo versu omnium illorum de quibus loquimur, ponitur וַתֵּדָעוּ, quod D. Hier., Neb., Sanctes, et Munst. interpretantur per ut, alii per quia, quoniam, aut quomodo, et LXX per relationem, quorum. Id enim particula illa sæpissime designat, ac singulo quoque versu retinuerunt illius vim. Id est enim *filie eorum*, et *quorum filie*, *promptuaria eorum*, et *quorum promptuaria*, et cætera. Deinde ubi legitur pronomini nota וַנּוּ, hoc est noster, secundum diversos casus juxta exigentiam, apparet LXX legisse וַנּוּ cum punctulo dagesch, quod est, D ei, ejus, eum. Et quanquam sit singularis numeri, tamen potest accipi pro eo, unoquoque illorum. Talem igitur videntur secuti fuisse intelligentiam. Nunc ad singula quæ singularem faciunt difficultatem descendamus.

VERS. 14. — *Filie compositæ circumornatæ ut similitudo templi.* LXX metaphoram quæ erat in Hebr. ad ipsum sensum accommodarunt. Sic enim habet D. Hier. *quasi anguli ornati ad similitudinem templi*; Pratenſis, *velut anguli tessellati*, etc. Sanctes, sicut anguli incisī palatii; paraphrasis, *veluti angulares columnæ, summo studio exornatæ, quales in templis et regum domibus conspiciuntur.* Ac cæteri ad consimilem modum.

VERS. 15. — *Promptuaria plena eructantia ex hoc in illud.* Similiter D. Hier., Pratenſis, *anguli pleni redundantes e victu in victum*; Sanctes, *anguli pleni, educentes de specie in speciem*; Munsterus, *penuria plena sint, ut efferant de specie in speciem.* Sic ferme

cæteri. Quantum ad primum vocabulum convenimus. Nam quod aliqui vertunt *angulos*, intelligunt domus latebras ac penurias. Sed differimus in novissima parte. Quod enim dicimus, *ex hoc in illud*, ponunt de victu in victum, aut de specie in speciem. Licet autem non dissideat sensus, hoc aut illo modo, quoniam omnis generis annona utroque significatur, tamen LXX et D. Hieron. *דן זן*, pro *דן זן*, id est hoc, pro victu aut specie. Siquidem citra punctorum distinctionem, non longe distant littera nun finalis et vau. Pellicanus quoque sic legisse videtur, vertit enim, *expensas facientes ex hoc in illud*.

VERS. 16. — *Oves fetosæ, abundantes in egressibus*. Interpretes nostri sententiam tenuerunt, corticem verborum reliquerunt. Dicit D. Hiero. *Pecora in millibus, et innumerabilia in compitis nostris*. Et alii eodem recurrunt.

Bovæ crassæ. Ad consimilem modum D. Hier. Alii interpretantur, *fortes ad portandum*. מַעֲשֵׂה סִבְלִים SUBALIM, id est ad verbum onustos, ubi subaudiendum est *carne*, et sic *pingues*. Ad quod Sanctes indicavit. Nec tamen dissident qui vertunt *aptos ad onera portanda*, quamquam magis quadraret, *fortes ad labores sustinendos*, cum boum sit potius agriculturae deservire, aut plaustra trahere. Uticunque fuerit, bona habitio jumentorum significatur.

VERS. 17. — *Non est ruina maceriae neque trans-*

A *itus*. מִן פֶּרֶץ וְעַתָּה יִצְלֶה EN PERETZ VEEN IOTZETH, ad verbum, *non fractio, non exitus*. Potest intelligi quod nulla sit captivitas, in qua urbium et ædificiorum materies conquassatur. D. Hiero. pene idem. *Non est interruptio, et non est egressus*. Unde Munsterus addidit, *ad captivitatem*, alii referunt ad sterilitatem, quæ non sit. Hinc Sanctes vertit, *non est sterilis neque quæ egrediatur*; Præteris, *non est fractio, et non est faciens abortivum*.

VERS. 18. — *Beatum dixerunt populum cui hæc sunt*. Hebræus habet אֲשֶׁר הָיָה שְׂכָחָהּ ASCHKE HAAM SCHECACHA LO, *beatus populus cui sic ipsi*. Hoc videtur firmare veram felicitatem, quam nostra lectio solum fucatum innuit, et ab hominibus deprecicatum. Quod si intelligatur de rebus ipsis temporalibus, ut sonat littera, non est dubium Christiano contra fidem esse, si beatitudinem constituas in divitiis transitoriis. Debuit ergo subaudiri, ut sane interpretati sunt LXX verbum *dixerunt*, quod et frequentius fit Heb. Unde Munst. psalm. cxvii: *Omnes gentes circumierunt me*. Deinde in sequenti clausula vult subaudiri: ET DIXI: *In nomine Domini, quia ultus sum in eos*. Consimiliter in aliis duobus versiculis sequentibus. Item Sanctes psalm. ix, ubi dicimus: *Quæretur peccatum illius, et non invenietur, vertit, quæres impietatem illius, quam dixit quod non invenies*. In Hebr. non habetur *quam dixit*.

PSALMUS CXLIV.

PSALMI TITULUS: « LAUDATIO IPSI DAVID. »

Exaltabo te. Titulus: *Laudatio ipsi David* (185).

Breviter continet hic psalmus quæ in divinis Scripturis ad laudem Dei pertinentia late diffunduntur, in quonovem loci laudis distinguuntur, ex quibus omnis laus Dei sumitur. Ubicunque enim de laude Dei agitur, legitur vel opera, vel potentia, vel aliquid cæterorum. Ad hujus autem psalmi præconia, sequentes psalmi pertinent, qui cum isto septem sunt. Ut enim septem sunt psalmi penitentiae, ita et septem sunt psalmi laudis, quibus in die laudandus est Deus (Exod. xxxvii). Sicut Propheta dicit: *Septies in die laudem dicam tibi*. Sicut et septem sunt spiritus gratiarum, qui laudes Dei concinunt, sicut legitur in Apocalypsi (Apoc. v). Juxta hoc sacramentum præcepit Deus Mosi in tabernaculo septem lucernas ponere, perpetuo lumine lucentes. In his septem psalmis sufficienter Deus docuit quomodo laudari velit; ne quis in ejus laude errare possit [Aug.]. Ad hoc enim Spiritu sancto Deus implet sanctos, ut laudent eum, et ne erremus in laudando iter laudis in Scriptura constituit, qui ut bene laudaretur ab homine, seipsum laudavit, ut inveniat homo qualiter laudet eum. Non enim potest hoc dici Deo quod dictum est homini: *Non te laudet os tuum* (Prov. xxvii). Si enim se laudat homo, arrogantia est; si Deus se laudat, misericordia est, quia laudando se amabilem facit, et nos amando meliores sumus, non ipse. Ideoque Spiritus ejus in servis suis laudat eum, et tunc seipsum laudat, quia laudari se facit. Et est sensus: *Hæc laudatio fit ipsi David*, id est Christo, qui de semine David natus est.

[Cassiod.] Intentio: Monet ad laudem. Modus: Tripartitus est. Primo præmittit Propheta infinitam laudem. Secundo omnes perfecturos Dei laudem novem modis dicit, ibi, generatio, etc. Tertio eadem latius explicat, ibi, miserator, etc. Propheta ergo in persona Ecclesiæ septiformi Spiritu plenæ, laudem promittit dicens: O

309 VERS. 1. — « Exaltabo te, Deus meus rex; et benedicam nomini tuo in sæculum, et in sæculum sæculi. »

Rex, [Aug., Cassiod.] Christe, qui de Juda natus es, unde reges erant in Veteri Testamento, qui es etiam *Deus meus*, scilicet creator et recreator, ego *exaltabo te*, id est te notum faciam prædicando, quod es, et *benedicam nomini tuo*, id est laudabo te, in *sæculum*, scilicet hic, et in *sæculum sæculi*, scilicet in æternum. Qui enim hic non incipit, in futuro mutus erit. Deinde quod dixerat, exponit, dicens:

D VERS. 2. — « Per singulos dies benedicam tibi; et laudabo nomen tuum in sæculum, et in sæculum sæculi. »

Benedicam tibi per singulos dies. [Aug.] Ecce quid dixerat, in sæculum sæculi, sine intermissione in lætis vel tristibus; et per hoc, *laudabo nomen tuum in sæculum, et in sæculum sæculi*. [Cassiod., Alcuin.] Qui enim hic per singulos dies Deum laudat, in æterno die merebitur laudare, continua exultatione. De qua laude alibi dicitur: *In sæcula sæculorum laudabunt te* (Psal. lxxxiii), quia semper amabunt, quem semper videbunt, qua visione nihil est delectabilius. [Aug.] Benedicam ergo nunc, per

singulos dies, ut cum venerit unus sine fine dies, A eas ex laude in laudem, sicut ex virtute in virtutem. Deinde quasi causam laudis subdit, quia

VERS. 3. — « Magnus Dominus et laudabilis nimis; et magnitudinis ejus non est finis. »

Magnus est Dominus in essentia, et *laudabilis nimis* vel valde. [Aug.] Hoc uno verbo dedit cogitare quod non potest capi plene. Et nunquam cesses a laudibus. Ideo valde est laudabilis, et, id est quia, *magnitudinis ejus non est finis*, quia incomprehensibilis est cogitatione vel loco. Et quia non est finis magnitudinis, ideo non potest laudem ejus finire.

PARS. II. VERS. 4. — « Generatio et generatio laudabit opera tua; et potentiam tuam pronuntiabunt. »

Generatio. [Cassiod.] Secundo omnes perfecturos laudem Dei novem modis promittit. Novem sunt modi laudis, scilicet opera, potentia, magnificentia, sanctitas, mirabilia, virtus terribilium, magnitudo, memoria, justitia, quæ post explicabuntur. Ex his quasi ex locis et seminibus omnis trahitur laus, ad quem modum omnia argumenta de paucitate locorum sumuntur. [Aug.] Quasi dicat: Laudabo ego, *laudabit etiam generatio et generatio*, id est omnis generatio. Repetitio enim dicentis in infinitum misit animum cogitantis. Vel duæ generationes hac repetitione insinuantur, scilicet generatio qua in præsentem nascuntur filii Dei; et generatio futura, qua filii resurrectionis erunt. De qua dicitur in Evangelio: *In generatione cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ* (Matth. xix). Regenerationem vocavit resurrectionem. *Generatio* ergo et generatio *laudabit opera tua* quæ licet intueri, ut tu lauderis qui talia operaris. Si ergo in magnitudine defecimus, cujus non est finis. Vel, id est saltem, de operibus laudemus operantem, de conditis Conditorum, de creatura Creatorem. Videamus quæ hic fecerit, quæ nobis nota sunt: *Et potentiam tuam*. Hic est secundus locus laudis. Quasi dicat: *Laudabunt opera*. Et in illis laudandis, *pronuntiabunt potentiam tuam*. Non enim opera laudant, nisi ut virtutem operantis annuntiant; sed quidam eloquentes laudant creaturam obliti Creatoris. Sancti vero laudatores, si opera amant, laudant magis operatorem, et hæc propter illum amant et laudant, quod utique faciendum est. Si enim in rebus factis sentitur aliqua species, vel utilitas, vel virtus. Et laudatur magis in illo qui fecit. Quid enim pulchrius est eo qui omnia fecit? quid utilius, quid potentius? lauda ergo facta propter facientem. Sed si opera laudas, et te qui es opus Dei laudas, et occurrit illud: *Non te laudet os tuum, et arrogans videris* (Prov. xxvii). Sed non est arrogantia, quia Deum in te non laudas. Sequitur tertius locus laudis:

VERS. 5. — « Magnificentiam gloriæ sanctitatis tuæ loquentur, et mirabilia tua narrabunt. »

Magnificentiam gloriæ. [Cassiod.] Deinde quartus locus. Et magnificentiam gloriæ sanctitatis tuæ lo-

quentur. Alii libri apertius habent, *magnificentiam majestatis tuæ et sanctitatis tuæ loquentur*. Sequitur quintus locus laudis: *Et mirabilia tua narrabunt*. Deinde sextus:

VERS. 6. — « Et virtutem terribilium tuorum dicent, et magnitudinem tuam narrabunt. »

Et virtutem terribilium tuorum dicent. [Aug.] Non enim tantum blanditur, sed etiam minatur. Blanditur, ut exhortetur; minatur ut terreat et corrigat. Si enim non minaretur, nulla esset correctio; si non blandiretur, nulla esset exhortatio. Est itaque amabilis et terribilis. Dicent ergo virtutem disciplinantis et punientis. Si prædicant regnum æternum, non tacent ignem æternum. Sequitur septimus locus laudis: *Et narrabunt magnitudinem tuam*, cujus non est finis, sed narrabunt ea, cum talem esse laudabunt. Sequitur octavus locus laudis: *Et*

VERS. 7. — « Memoriam abundantiae suavitatis tuæ eructabunt, et justitia tua exsultabunt. »

Memoriam suavitatis tuæ eructabunt foris, intus ea pleni sunt. [Aug.] Memoriam abundantiae suavitatis dicit, quod Deus non est oblitus nos oblitos eum, et non oblitus facit nos reminisci sui. Ipse enim per abundantem suavitatem suam, prius nostri memor est vocando, gratia sua nos præveniendū; inde nos ejus. Et nota quod non ait manducabunt, sed, eructabunt. Manducat enim qui discit, eructat qui docet, hoc tamen eructat quod manducavit. Hæc ergo memoria, quia valde dulcis est, manducanda est et eructanda. Sic ergo manduca ut eructes. Sequitur nonus locus laudis: *Et exsultabunt justitia tua*, non sua, quam scilicet memores tui accipiunt a te. Cui ergo debent quia sunt, illi debent, quia justificati sunt. Nemo ergo Deo tribuat quia est, et sibi tribuat quia justus est. Melius est enim quod sibi vult tribuere, quam quod illi. Totum illi da, in toto ipsum lauda.

PARS. III. VERS. 8. — « Miserator et misericors Dominus: patiens et multum misericors. »

Miserator. [Cassiod.] Tertio latius explicat, quæ secundo breviter proposuit. Quasi dicat: Merito in his laudabunt, quia Dominus est miserator effectus, et misericors natura. Partes laudis ponuntur hic, quæ superius positæ sunt, sed non singulæ possunt explicari plene. Quis enim opera vel potentiam ejus ad plenum explicaret? et sicut supra, ita et hic ab operibus incipit, ut miserator dicatur, dum cadentes restituit. Misericors natura, et dum creat. Et ipse est, *patiens*. Hoc sumitur de secundo loco laudis, scilicet de patientia quam hic laudat, non quod terras suspendit, et maria coerruit, et cælum stellis depinxit, etc., sed quia tolerat peccantes ut convertantur. [Aug.] Vel ita, ut misericors et miserator pro eodem accipiat. Quasi dicat: Hæc prædicta laudant et annuntiant, et quod de his laudant et exsultant, tu Domine, fecisti, merita illorum tua dona sunt, quæ per misericordiam eis præstantur. Nam Dominus est miserator et misericors, his quibus jam veniam dedit, per quod laudant et exsul-

tant. Et est patiens; his scilicet quibus nondum dedit, sed exspectat ut det. Repetit de misericordia. *Et multum misericors et generaliter.*

VERS. 9. — « Suavis Dominus universis, et miserationes ejus super omnia opera ejus. »

Suavis est Dominus universis, [Cassiod., Aug.] scilicet bonis et malis, et maxime gustantibus se. Hoc de magnificentia sumitur, quia nil magnificentius est quam suavem esse gustantibus, et misericordiam omnibus suis impendere operibus: non autem his quæ diabolus facit, ea enim potius damnat, sed suis misericordiam præstat. Unde subdit: *Et miserationes ejus sunt, super vel in omnia opera ejus*, quia ipse est qui suum solem facit oriri super bonos et malos (Matth. v), et in hujusmodi. Et in hoc quod exspectat in peccato manentes et monet converti, bene omnibus facit, et miserationes omnibus exhibet. Quod si punit, severitas est; non in ejus, sed in tua opera; si enim tollas opera tua mala, et non in te remaneant nisi opera ejus, non te dimittit misratio ejus; si autem tu non dimittas opera tua, erit ejus severitas in opera tua, cum dicet: *Ite, maledicti, in ignem æternum* (Matth. xxv). Et quia misratio tua est super omnia opera tua,

VERS. 10. — « Constitute tibi, Domine, omnia opera tua; et sancti tui benedicant tibi. »

Domine, constitute tibi opera tua, [Aug.] id est laudent te, omne quod est constituitur vel per se, vel per rationales creaturas, sicut ea quæ non habent sensum laudandi, quæ sunt materia laudis, quia dum inquiris, invenis magnam vim in eis quæ a Deo est. *Et sancti tui*, id est angeli et homines in confessione operum tuorum insipientes, *benedicant tibi*, vel te. Insipientes creaturam tuam confitentem, et benedicant te, hoc de sanctitate sumitur. Ipsa enim est sanctitas Dei, id est hoc exigit. Sanctitas dicitur, ut ei sancti debeant confiteri. Deinde quid in constituendo dicant, subdit:

VERS. 11. — « Gloriam regni tui dicent: et potentiam tuam loquentur. »

Gloriam regni tui dicent, etc. [Aug.] Quasi dicat: Quid enim dicunt? *Gloriam regni tui dicent*, et potentiam tuam loquentur, id est dicent quam potenter et mirabiliter quidquid facis et disponis in regno. Dicent enim quam gloriosus et mirabilis est Deus qui fecit cælum et terram, et diversis bonis implevit; quam potens est Deus qui fecit hæc et continet. Et sumitur hoc de mirabilibus.

VERS. 12. — « Ut notam faciant filiis hominum potentiam tuam, et gloriam magnificentie regni tui. »

Ut notam faciant. [Aug.] Quasi dicat: Loquentur ad hoc utique, ut notam faciant filiis hominum potentiam et gloriam, vel, sicut alii dicunt, *decorem magnificentie regni tui*, vel *gloriam magnitudinis decoris regni tui*. [Cassiod.] Hoc sumitur de virtute terribilium. Sanctis enim prædicantibus nota facta est potentia Dei, qua vindicabit in malos. Et gloria regni qua coronabit bonos notificata est, ne igno-

A rata minus quæreretur. Nota etiam facta est, quando apostoli virtutes fecerunt, et per notitiam utriusque quidam timore præni, quidam spe gloriæ convertuntur. Et nota quod post potentiam commendat decorem regni, quod ideo facit, ut potentia nominata amantem non terreat. Habet enim regnum quo delectemur, et illud regnum habet decorem cui magnifico nil comparetur. De cujus regni magnitudine subdit,

VERS. 13. — « Regnum tuum regnum omnium sæculorum; et dominatio tua in omni generatione et generationem. »

Regnum tuum, etc. [Aug.] Quasi dicat: Cujus regni decorem prædicabunt? Non hujus sæculi. Regnum prædicari ab eis dico, quod et decorem habet; sed non est ubi magnitudo decoris, sed tuum, quia *regnum tuum*, est *regnum omnium sæculorum*, id est æternum, et *dominatio tua est in omni generatione et generationem* per successionem. Vel in hac generatione et futura, per quod ostenditur regnum esse forte. [Cassiod.] Laudat enim regnum de perpetuitate et dominationis effectu, et sumitur hoc de magnitudine. Si enim magnum est ad tempus imperare, majus est dominationis terminum non habere.

VERS. 14. — « Fidelis Dominus in omnibus verbis suis, et sanctus in omnibus operibus suis. »

Fidelis est Dominus in omnibus verbis suis, [Aug.] quia adventus dona complevit, et quidquid promisit dedit, et per data fecit fidem cæteris dandis quæ promisit et quasi chirographo scribi fecit; et sumitur hoc de abundantia suavitatis. Unde supra dixit: *Memoriam abundantie suavitatis tue eructabunt, et sanctus in omnibus operibus ut verax est in promissis*, ita sanctus in operatione.

VERS. 15. — « Allevat Dominus omnes qui corruunt, et erigit omnes elisos. »

Dominus allevat omnes qui corruunt, [Cassiod.] scilicet qui nondum corruerunt, sed qui corruiere incipiunt. Quos omnes allevare dicitur, non quod omnes allevet, sed quia quicumque allevantur, hoc est per eum, et erigit omnes elisos, scilicet qui ruinam peccati, et lapsum passi sunt jam. Corruentes ergo dicit incipientes labi; et elisos, jam lapsos. Et hoc ad abundantiam quoque pertinet, scilicet quod elevat ruentes, et erigit elisos, unde recordatio suavitatis habetur, et in laudibus ejus eructatur. [Aug.] Vel aliter secundum aliam litteram, *allevat Dominus omnes qui decidunt a malis suis*, id est a vitiis et a peccatis, quos omnes allevat Dominus, et accipitur hoc in bono; vel non de casu a vitiis, sed de eo quod cadunt homines ab his temporalibus hic agit. Sancti enim ut Job qui in hoc sæculo aliquid perdunt, et abjecti fiunt, decidentes sunt, qualiter Job decedit a gloria pristinae lucis temporalium rerum, quibus nitebat ad tempus; decedit a gloria domus suæ, et in stercore sedebat. Ita et alii sanctorum multi, sed hos omnes allevat Deus et confirmat, quia

septies cecidit justus in die, et resurgit (Prov. xxiv). Impii autem infirmantur in malis. Et erigit omnes elisos ad se scilicet pertinentes, quia superbis resistit. Et quia hæc facis,

VERS. 16. — « Oculi omnium in te sperant, Domine; et tu das escam illorum in tempore opportuno. »

Oculi, [Cassiod.] id est, intentiones omnium in te sperant, Domine. Hic de justitia latius agit ut qui misericordem audit, justum timeat, et justitia est ut sperantes satiet corporaliter et spiritualiter. [Aug.] Unde addit : *Et tu das escam illorum corporalem vel spiritualem, non passim, sed in tempore opportuno.* Non enim semper danda est esca, sed in tempore opportuno. Multis enim petentibus salubriter differtur. Dat ergo quasi medicus ægro quod convenit; et quando convenit non ut homo desiderat et petit, ne obsit, si det. Petit enim Apostolus de angelo Satanæ, ut auferretur ab eo, et non accepit, sed propter perfectionem suam, quia tempus adhuc erat exercendæ infirmitatis. Petit diabolus ad tentationem Job, et accepit, sed ad damnationem suam. Ipse Christus mori venerat, et tamen transfigurans in se infirmos ait : *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste (Matth. xxvi).* Et licet non acciperet quod petere videbatur ait : *Non quod ego volo, sed quod tu vis (ibid.), benedicens in omni tempore.*

VERS. 17. — « Aperis tu manum tuam, et imple omne animal benedictione. »

Aperis tu, etc. [Cassiod.] Quasi dicat : Quam escam das? ecce *aperis tu manum tuam*, id est, benignitatem potentie tue, quia omnia in potestate ejus sunt; et *imple benedictione omne animal* rationabile, scilicet quod potest benedici. Quasi dicat : Etsi non das aliquando, das tamen in tempore opportuno. Differs quidem, sed non auferis.

VERS. 18. — « Justus Dominus in omnibus viis suis : et sanctus in omnibus operibus suis. »

Justus est Dominus. [Cassiod., Aug., Cassiod.] Ipso nomine justitiam aperit, ut manifeste ostendatur hic laus esse de justitia. Justus dico, in omnibus viis suis. Viæ sunt dispositiones et voluntates quæ omnes justæ sunt, etiam si verberat. Justus ergo est et quando cædit et quando curat. Sic confessi sunt Daniel et omnes sancti in tribulationibus, scilicet quod justa sunt judicia Dei. *Et sanctus in omnibus operibus suis.* Pius, patiens, dator omnium bonorum. Sciendum quod viæ ad dispositionem pertinent, opera ad effectum. Hæc secundum nos dividuntur, sed apud illum, hoc est velle quod facere, quia ex ejus voluntate res habent esse. Et

VERS. 19. — « Prope est Dominus omnibus invocantibus eum; omnibus invocantibus eum in veritate. »

Dominus [Cassiod.] qui ubique prope est, id est pro-

pitius omnibus invocantibus eum, etsi non facit statim eis quod petunt. Ideo enim magis non facit, quia proprie est, et hoc de justitia sumitur. Sed quibus invocantibus? [Aug.] Omnibus invocantibus eum in veritate non secundum vana desideria, quæ aliud quærunt quam ipsum Deum. Et ipse

VERS. 20. — « Voluntatem timentium se faciet, et deprecationem eorum exaudiet : et salvos faciet eos. »

Faciet aliquando, [Aug.] etsi non mox ut petunt, voluntatem timentium se. Si tamen ideo timent, ut ejus faciant voluntatem, et deprecationem eorum de salute exaudiet et salvos faciet eos. Deinde concludit de justitia dicens :

VERS. 21. — « Custodit Dominus omnes diligentes se; et omnes peccatores disperdet. »

Custodit Dominus omnes diligentes se : et omnes peccatores disperdet. [Aug.] id est qui perseverant in peccatis, disperdet. In utroque enim est æquitas. Æquum est et diligentes custodire, et peccatores perdere. Et nota per hoc quod ait, custodit, ostenditur apud eum esse suavitatem; per hoc quod ait, disperdet, monstratur apud eum esse veritatem.

VERS. 22. — « Laudationem Domini loquetur os meum; et benedicat omnis caro nomini sancto ejus in sæculum et in sæculum sæculi. »

Laudationem [Cassiod.] Expositis omnibus locis laudis sequitur brevis conclusio, qua concludit quod non potest explicari. Quasi dicat : Quoniam omnia ita se habent, *laudationem Domini loquetur os meum.* Ecce concludit in laude et in eo exemplo *benedicat omnis caro*, id est homo, scilicet conversus ad Deum *nomini sancto ejus*, et hoc in sæculum, id est in presenti, et in sæculum sæculi, in futuro.

COLLATIO IN PSALMUM CXLIV : « EXALTABO TE, DEUS MEUS REX, » etc.

VERS. 3. — *Magnitudinis ejus non est finis.* Itaque Chaldaeus D. Hieronymus pro eo quod non est finis, dicit non est investigatio. Et ferme alii *הָעֶקֶר* HEGER, sensus est idem. Nam tanta est Dei magnitudo, ut quanto plus investigaveris, tanto magis inveniendum sit. In aliquot versiculis ubi habemus tertiam personam, ubi pluralem Hebr. habent primam singularem sensu illæso, ut exempli gratia, est illud *mirabilia narrabunt.* D. Hieronymus loquar, alii *meditabor* ac id genus. Certe Psalmista narrabat Dei mirabilia, ut et nos postea narrabimus, quin in Hebr. modo ponitur singulare, modo plurale intercise, ut palam sit idem esse.

VERS. 8. — *Exsultabunt* D. Hieronymus. et alii *laudabunt* sive *cantabunt* *יְהַלְלוּ* JERANNENU, vel *jubilabunt.* Hæc profecto exsultationem in Dei laudibus aperte demonstrant.

VERS. 14. *Fidelis Dominus.* Hic versiculus non est in Hebr. Existimo a Septuaginta repositum esse, eo quod hic psalmus scriptus est ordine alphabetario, et si non hic versus poneretur, deficeretur littera nun. Siquidem per id elementi, Hebraice fidelis incipitur *נֶחֱמָן* NEEMAN.

PSALMUS CXLV.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

Lauda, anima mea. Titulus : *Alleluia* [Cassiod., Aug.] Vox ista est quasi musica salutaris, harmonia cœlestis, quæ non solum homines, sed etiam angelos delectat, laudem Dei exprimens, quæ congrue huic psalmo præscribitur, ubi vir justus exhortatur animam suam ad laudem Dei ; quia aliquando in adversis velint nolint perturbatur anima, unde supra dixit : *Quare tristis es, anima mea, et quare conturbas me?* (Ps. xli.) Sed ut auferat ei perturbationem suggerit gaudium de spe, si non de re, animæ perturbatæ et mœrenti dicens : *Spera in Deo quoniam adhuc confitebor illi* (ibid.). [Cassiod.] Hac igitur spe erecta anima Deum laudat hic. Intentio : Monet ad laudem. Modus : Tripartitus est. Primo Propheta sibi quasi omnibus consulit laudare, ne in vanis otietur, et quasi acquiescens consilio, asserit se laudaturum ibi, ubi poterit plene. Secundo, alios monet non sperare in homine, ibi, *nolite confiteri*. Tertio docet omnem spem, in omnipotenti ponendam, ibi, *beatus*. Vir itaque justus animam suam ad laudem exhortans ait:

VERS. 1. — « *Lauda, anima mea, Dominum, laudabo Dominum in vita mea, psallam Deo meo, quando fuero.* »

Lauda, anima mea, Dominum. [Aug.] Quasi dicat : Quid de aliis satagis? Sta mecum in laude Dei. Sed quare, a quo, et cui hoc consulatur. Si caro dicitur consulere animæ, non videtur esse verum, cum a meliori et digniori soleat inferiori dari consilium. Caro autem inferior est anima. Anima enim licet vituperabilis, quia peccatrix, tamen melior dicitur per naturam corpore laudato in suo genere, quia spiritualis natura præstat corporeæ quam movet, regit, sensificat, et caput ipsa spiritualis natura infinita vicina est substantiæ Dei. Sic aurum vituperatum quia sordidum est præest plumbo in puritate laudato ; sic et malus homo optimo equo. Non ergo datur animæ consilium a carne, quamvis domita valde et pacata quæ tamen mortua est propter peccatum, nunc etiam immortalis facta consulit animæ, quia semper in terra anima est, sed purior pars animæ, scilicet mens, quæ cogitat sapientiam divinam illi inherens, et in illam inspirans videt quasdam animæ partes, scilicet sensualitatem perturbari motibus sæculi, et cupiditate terrenorum ad exteriora rapi, a quibus ad superiora et interiora revocat eam. Se ergo secundum inferiorem partem exhortans anima, secundum rationem dicit : *Lauda, anima mea, Dominum.* Quid enim tibi placet in hoc sæculo quæ divisa es per tot sæcularium rerum amores? Quid te occupat mortalium rerum cura? collige te ad actorem. Illic tibi pax et securitas. Sta ergo mecum, et lauda Dominum. Deinde respondit anima menti, quasi hic prægravata, et non valens ita consistere ut dignum est : *Laudabo perfecte in vita*

A mea aterna, quæ est vere vita, scilicet cum perfecte ei inhaesero, a quo separari ut modo fit, mors est, hic in morte ista laudo tenuiter, id est exiliter, quia corpus animam aggravat, et terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem (Sap. ix). Sed hic spes consolatur et pascit, in qua quodammodo vivens laudat. Vita erit in futuro. Ideo hic gemo, ibi plene laudabo. Et quomodo laudabis? Sic laudabo, quia tunc *psallam Deo meo, quando fuero*, vel *sum*. Hic est homo et aliis intentus. Et ideo non semper psallit et perfecte, sed in æterno est. [Cassiod.] Non sic psallam, imo, quando fuero, vel sum, non ideo hoc dicit quod aliquando non sit, quia in æternum erit, et ideo vere diu. Vel de præsentī potest accipi, psallam. Quasi dicat : In futuro perfecte laudabo, et etiam hic, ubi non semper ero, psallam Deo meo, quando fuero.

311 PARS. II. VERS. 2. — « *Nolite confidere in principibus : in filiis hominum, in quibus non est salus.* »

Nolite confidere. [Aug.] Secunda pars, dato consilio et affirmato quod laudabit ubi plene poterit, quasi longe remotos interim dum mala sunt quibus turbatur anima, monet hic non sperare in homine, sed in Deo. Quasi dicat : Ego laudabo et psallam, vos autem pusilli, qui nondum, vel, id est etiam de Deo speratis, interim dum mala sunt in Deo, non in homine speretis. [Cassiod., Aug.] Quod ita ait : *Nolite confidere in principibus tenebrarum, id est in demonibus ; et in filiis hominum, id est in baptistis, in quibus non est salus.* In uno Filio hominis est salus, et in ipso sperate, non quia Filius hominis est, sed quia Filius Dei est ; non propter illud quod suscepit ex te, sed propter illud quod servavit in se, quia Domini est salus. Et in alio psalmo dicitur, non principium sæculi, non baptistarum, qui jactant se dare sancta, quorum tantum sunt instrumenta. Si enim homo aliquid dare posset, minus a Deo peteretur. [Cassiod.] Vel ita, nolite : Respicit Propheta ad novissima tempora consummationis sæculi, et quasi in fine sæculi mente positus cito finienda docet, non amare pro æternis. Quasi dicat : Ita me habeo, ut dixi, et meo exemplo, nolite, vos alii, maxime novissimi, confidere in principibus et in filiis hominum, id est in illis qui maxime temporalia amare suadent, prius ut salutaris medicus munda corda prohibendo a noxiis, ut post salutaria infundat monendo salubria. In quibus, id est in filiis hominum, non est salus. Vide enim quid sint.

VERS. 3. — « *Exibit spiritus ejus, et revertetur in terram suam ; in illa die peribunt omnes cogitationes eorum.* »

Spiritus, [Aug.] id est anima ejus, id est hominis *exibit subito*, quando non vult vel scit et exeunte spiritu *revertetur caro in terram suam*, unde cepit initium. Et in illa die, mortis scilicet, *peribunt*, id

est frustrabuntur, omnes cogitationes eorum, quæ in A
diversos sæculi ambitus tendebant.

PARS III. VERS. 4. — « Beatus cujus Deus Jacob
« adjutor ejus, spes ejus in Domino Deo ipsius; qui
« fecit cælum et terram, mare, et omnia quæ in eis
« sunt. »

Beatus cujus. [Cassiod., Aug.] Tertia pars, ubi
docet omnem spem in omnipotenti ponendam, quem
ex factis describit, ut gentilitas tam frequenter vi-
cta quiescit. Et notandum quod supra remotis no-
xilis docet hic quod salutis est, scilicet in quo spe-
randum sit. Et quasi quis quereretur: In quo ergo
est sperandum? Respondet, in Domino, quia *beatus*
est cujus Deus est, non angelus vel homo. Sed,
Deus Jacob, id est qui sperat in illo, qui fuit Deus
Jacob. Ipse dico *adjutor ejus*, Jacob, id est adjutor
hujus viri Jacob, sicut fuit adjutor illius actualis
Jacob. Ipsius Jacob sic fuit adjutor, ut de Jacob
faceret Israel, qui jam videret adiutorium, [Aug.]
scilicet Israel videret Deum qui est adiutorium, sic
si hic non vides, sed habes adiutorem Deum, eris
tandem de Jacob Israel, et videns; et cessabit omnis
gemitus et dolor. Dicit ergo, *beatus et ille cujus*
Deus est Deus Jacob adjutor ejus, id est hujus viri
Jacob, sicut illius. Cur est beatus? quia *spes ejus*
est in Domino Deo ipsius, et quia etiam cultoribus
dæmonum spes est in Deo suo, determinat in quo
debet esse spes, dicens: *Qui fecit*. Quasi dicat:
In quo Domino Deo? in illo, qui fecit *cælum et ter-
ram, mare*, [Cassiod., Aug.] id est in Christo, et
hoc usque in finem psalmus ostendit, describendo
eum per opera. Nam etsi sunt dii multi et domini,
nobis tamen unus est Deus, ex quo omnia (I Cor. viii).
Et est hic laus ab operibus, quia etsi non ejus sub-
stantiam, tamen actus ejus aliquatenus nostra ca-
pit notitia, de quibus subdit: *Et omnia fecit quæ*
in eis sunt, scilicet in cælo et in terra, in mari.
Ila curat et de te inter alia. Omnia, dicit, ne quem
aliud putes Creatorem. Vel, id est etiam et mino-
rum, et præter cætera addit, hoc aliud ad nos per-
tinens. Ipse est

VERS. 5. — « Qui custodit veritatem in sæcu-
lum, facit judicium injuriam patientibus; dat
« escam esurientibus. »

Qui custodit veritatem in sæculum, id est, in æter-
num. [Cassiod., Aug.] Hic est Christus qui est ve-
ritas. Omnis homo mendax. His verbis et amandum
prædicat, et timendum in quo custodit veritatem.
Ecce facit judicium quibus? *patientibus injuriam*;
non omnis molestia est injuria, quod enim jure pa-
teris non est injuria, ut quod patitur latro et alii
scelerati. Aliud est ergo pati injuriam, aliud pati
supplicium. Supplicium enim jure quis patitur; in-
juria autem juri contraria est *dat etiam escam* utram-
que, scilicet corporalem et spiritualem, *esurientibus*,
de quibus dicitur: *Beati qui esuriunt et sitiunt justi-
tiam* (Matth. v). Non ergo homo se jactet. Quasi
dicat: Etenim solus Deus dat hæc duo, scilicet
quod facit judicium et dat escam, hoc ad justitiam

pertinet. Christus enim justus iudex, vindicat pa-
tientes propter nomen suum; et dat escam diligen-
tibus se.

VERS. 6. — « Dominus solvit compeditos; Domi-
nus illuminat cæcos. »

VERS. 7. — « Dominus erigit elisos: Dominus
« diligit justos. »

Dominus solvit compeditos, [Aug., Cassiod.] mor-
tali corpore. Hos solvit ex mortalibus faciens im-
mortales. Vel, compeditos, culpis *Dominus solvit* a
peccatis. Et *Dominus illuminat* sapientia *cæcos* igno-
rantia, [Aug.] id est eos qui cæci sunt, facit sapien-
tes. Hæc ad abundantiam suavitatis pertinent. Et
elisos per superbiam *Dominus erigit*, per humilita-
tem. Quos enim diabolus elidit, Deus dirigit. Et *Do-
minus diligit justos*, quos locat in æterna beatitudine.
Et quia diligit, ideo facit judicium eis injuriam pa-
tientibus. Qui sunt just? et quomodo diligit? ecce
justi sunt pupillus et vidua; diligit hos custodiendo.
Et hoc est quod ait:

VERS. 8. — « Dominus custodit advenas, pupil-
lum et viduam suscipiet; et vias peccatorum dis-
« perdet. »

Dominus custodit advenas, [Aug.] scilicet eos qui
dicunt: *Non habemus hic manentem civitatem* (Hebr.
xiii). *Pupillum et viduam suscipiet*, id est omni ope
et auxilio destitutos in hoc sæculo, ut sperent in
Deum, et etiam qui habent terrena, et non in eis
confidunt, pupilli et viduæ sunt Dei. Vel per adve-
nas Ecclesia intelligitur gentium. Omnis enim Ec-
clesia gentium adventitia est ad Patres, quorum
non carne, sed imitando est filia. Pupilli sunt om-
nes fideles in hac peregrinatione, quibus absens est
Pater; et omnis fidelis anima, est vidua Sponso ab-
sente, id est quandiu Sponsus abest. Unde magis
Patrem et Sponsum desiderant, et hos omnes Deus
protegit, non visus sed desideratus. Et ipse *disper-
det riam*, vel, vias latas *peccatorum*, qui hic nostram
arctam viam irridet, quorum via exterminata nu-
bis quid restat? utique regnum, de quo supponit.

VERS. 9. — « Regnabit Dominus in sæcula, Deus
« tuus, Sion, in generatione et generationem. »

Regnabit Dominus in sanctis suis in sæcula. [Cas-
siod.] Hoc de magnificentia sumitur. *Regnabit Domi-
nus*, quando corda nostra erunt in eo firma, quod non
modo est. Quis Dominus? *Deus tuus*, o Sion, regnabit.
Quasi dicat: Ad te pertinet, o Ecclesia, quia tu es
ejus regnum, non Babylonia. Deinde quod dixerat
in sæcula exponit, in *generatione et generationem*, id
est semper.

COLLATIO IN PSALMUM CXLY: « LAUDA, ANIMA MEA,
DOMINUM, LAUDABO DOMINUM IN VITA, » etc.

VERS. 3. — *Exibit spiritus ejus et revertetur in ter-
ram suam*. Faber et Cæcus volunt dici, *exibit spiri-
tus eorum et revertetur in terram*, cum præcesserit
plurale in filiis hominum, et item sequatur, *peribunt*
cogitationes eorum. Adde quod non congruit spiritum
reverti in terram, qui est incorruptibilis. Omnes
tamen interpretes et Græci et Latini vertunt singu-
lariter, et ita Hebraice legitur יָשׁוּב תְּשׁוּבָה, id quod

miratur *haber*. Desinat autem mirari, quando intelligitur *caro revertetur*. Hinc Munsterus transtulit, *revertetur homo in terram suam*. Et quod ipsi argumentantur plurale præcessisse, præsertim in Greco, nihil obstat quoniam sic accipimus *ab homine exibat*

A *spiritus ejus et revertetur in terram suam*, id quod translator ad Campensem fecit. Paraphrasis tamen sub plurali exposuit. Nec de hoc est minus diligendum, cum res sit in syllabis.

PSALMUS CXLVI.

PSALMI TITULUS : *ALLELUIA.*

Laudate Dominum. Titulus : *Alleluia.* [Aug.] Illic agit item de laude Dei, ubi Propheta monet laudare colligentem Israel. Intentio : Monet ad laudem Dei. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo ostendit quos colligat et quomodo. Secundo post prædicta adhuc herentes et dubios increpat, ostendens unde possint laudare, scilicet si fuerint humiles, ibi præcinit. Omnes ergo tam majores quam minores ad laudem invitans, ait :

VERS. 1. — « *Laudate Dominum, quoniam bonus est psalmus; Deo nostro sit jucunda decoraque laudatio.* »

Laudate Dominum. [Aug.] Hoc dicitur omnibus gentibus. Et quasi quereremus, quare laudabimus? Laudis causam attulit : *Quoniam bonus est psalmus.* Hæc est tota merces laudantium. Quasi dicat : Ideo laudate, quoniam bonum est laudare. Ipsa enim laus Dei est nostra beatitudo. Et notandum quod non dixit quoniam bona est laus, sed ut laudis modum exprimeret, dixit, quoniam bonus est psalmus. Ipse enim psalmus est laus Dei, qui sit non sola voce sed in organo, manibus voci concordantibus. Per quod significatur quod voci debent opera consonare, quorum laus cessare non debet etiam vocis laude intermissa. Semper ergo laudat, qui semper bene operatur. Qui vero male agit blasphematur. Hæc laus perficietur in æterna gloria, ad quam perventuri modo exerceamur in laude bonorum operum. Bonus ergo est psalmus, quia bona est laus Dei. In laude namque Dei ipse actus est merces, quæ et in futuro erit. Et quia bonus est psalmus, ideo *Deo nostra sit jucunda decoraque laudatio*. Quod utique est, si est decora, id est vitæ moribus speciosa. Jucunda enim est Deo quæ est speciosa, quod non more peccatorum, qui bonæ cantilenæ malis obstrepunt moribus.

VERS. 2. — « *Ædificans Jerusalem Dominus, dispersiones Israelis congregabit.* »

Ædificans. [Cassiod.] Quasi dicat : Ideo laudandus est Deus, quia Dominus est *ædificans*, id est ædificat *Jerusalem* spirituales, scilicet cælestem Ecclesiam, quam sic ædificat, quia *dispersiones Israelis*, id est dispersiones fidelium, scilicet fideles dispersos de toto mundo *congregabit* ad regnum. [Aug.] Et est hic laus de factis mirabilibus. Vel ita, et accipit *Jerusalem* generalem Ecclesiam, cujus pars triumphat in cælis, pars militat in terris : est enim æterna *Jerusalem* in cælis, ubi cives angeli sunt, et ad eam pertinet etiam populus Israel, qui modo per peccatum peregrinus est. Omnes illi qui

sunt in magna illa civitate et cælesti gaudent quibus spectaculum est ipse Deus; sed nos ab illa civitate peregrinamur peccato expulsi, **312** ne ibi maneremus et mortalitate prægravati, ne illo rediremus. Sed respexit Deus peregrinationem nostram. Vel ipse qui ædificat *Jerusalem*, etiam lapideam partem restituit, et olim dispersos in Christo collegit, quem misit ad captivitatem nostram redimendam pretio sanguinis. Et est quasi dicat : Dicis ut laudemus Deum. Et quis noster Deus est? [Gl. int.] Dominus ædificavit *Jerusalem* cælestem, quam de vivis lapidibus exstruit, ruinam angelicam reparans, et ipse qui ædificat *Jerusalem*, congregabit [Aug.] in una fide et charitate, dispersiones Israelis, id est fideles olim dispersos quos colligit, ut de illis ædificium cæleste formetur. Sic, id est per talia opera se commendat Deus laudatoribus suis, id est commendat charitatem suam fidelibus. [Quid ergo eis daturus est in præmium? Seipsum. Sed quomodo colligit? Quid agit? ut congreget, ecce ipse est

C VERS. 3. — « *Qui sanat contritos corde, et alligat contritiones eorum.* »

Qui sanat. [Aug.] Hic ex parte in futuro plenarie, *contritos corde*, id est eos qui offerunt Deo sacrificium spiritus contribulati. Hos sanat, quia humiles elatos elidit; sed in futuro, perfecta erit sanitas, ubi corruptibile hoc induet incorruptionem. Modo vero ut medicus fracturas alligat. Unde subdit, *et alligat nunc contritiones eorum*, a simili medici. Frangitur enim a medicis, quod tortum est ut fiat postea rectum, sic pravam cor cui displicet Deus, in his quæ fuerit debet frangi et conteri, ut dirigatur. Quod si non potest dirigere vel frangere, et Deus dirigit. Frange, inquam, confitendo, prænitendo, puniendo : quod significat pectorum tonsio. Unde alibi : *Scindite corda vestra* (Joel II). Ad hoc enim eliditur cor, ut contritum dirigatur atque sanetur. Male enim erigitur, quod non primo per contritionem corrigitur. [Hier.] Contere ergo tuum, et Dominus alligat contritiones, qualiter Samaritanus, ille qui descendebat de *Jerusalem* in *Jericho*, quando vidit vulneratum jacentem in itinere, colligavit vulnera ejus (Luc. X). Cæterum de his qui non obtulerunt cor, dicitur per *Isaiam* : *Non est malagma imponere, neque oleum, neque alligaturas* (Isa. I). [Aug.] Alligamenta autem Dei sunt temporalia sacramenta, quibus interim consolationem habemus, quæ tunc detrahentur cum erit perfecta sanitas; sic medicus perfecta sanitate detrahit fracturæ ligaturam. Ipse est

VERS. 4. — « Qui numerat multitudinem stellarum; et omnibus eis nomina vocat. »

Qui numerat multitudinem stellarum. [Aug.] Non est hoc adeo magnum ad litteram, si Deus omnes stellas numerat, cui capelli capitum numerati sunt. Sed stellæ sunt luminaria quædam in Ecclesia quæ lucent inter perversos omnes, scilicet de quibus dicit Apostolus: *In medio nationis pravæ et perversæ appareis, tanquam luminaria in mundo* (Philipp. II). Tales numerat Dominus in suos, quia novit Dominus qui sunt ejus (II Tim. II). Si quis vero adumbrata fidei specie se interserit talibus, novit ille qui numerat, quia supra numerum est. Unde alibi: *Multiplicati sunt super numerum* (Psal. XXXIX); quia intra parietes præsentis Ecclesiæ plures sunt, quam futuri sint in regno Dei. Ideo ait, qui numerat, id est, discernit, multitudinem stellarum, id est electorum. Novit enim Dominus qui sunt ejus, et omnibus eis numeratis nomina vocat, vel vocans, quia nomina eorum scripta sunt in libro vite, id est in Dei prædestinatione. Hæc novit, hoc est totum præmium nostrum. Unde gaudere debemus non de aliis rebus, nec de donis quibusdam spiritualibus, sicut quidam faciunt. Quibus male usis quibusdam donis Spiritus sancti, dicit in fine: *Non novi vos* (Matth. VII). Discipulis etiam ait: *Nolite gaudere, quia vobis spiritus subjecti sunt; sed quia nomina vestra scripta sunt in cælo* (Luc. X). Quod gaudium de prædestinatione in nobis sit per charitatem, sine qua et cætera dona Spiritus sancti, quæ habentur ad tempus, tolluntur, sicut Dominus ait: *Qui habet, dabitur ei; et qui non habet, et id quod habet auferetur ab eo* (Matth. XIII). Habet enim gratiam possidendi nomen, sed non habet charitatem utendi. Vel ad litteram potest dici: *Qui numerat multitudinem stellarum*, hoc patet: et omnibus eis nomina vocat. [Cassiod.] Vel sicut habet alia translatio: *Omnes nomine suo vocat*, non alieno, ut astrologi qui eas Jovem, Venerem appellant, et huiusmodi. Vel typice de sanctis potest accipi. Nec mutatur illud a prima sententia, qui numerat multitudinem stellarum, id est sanctorum, et omnibus eis nomina vocat, id est cuique proprium donum dat, alios per humilitatem, alios per castitatem vocando. Vel, omnibus eis nomina vocans, id est omnes sunt in ejus familiaritate. A simili domini dicitur hoc, qui famulorum suorum nomina novit. Quid plura dicam?

VERS. 5. — « Magnus Dominus noster, et magna virtus ejus; et sapientiæ ejus non est numerus. »

Magnus est Dominus noster. [Aug.] Plenus gaudia Propheta eructat: quod non potest explicari. Quisi dicat: Tamen cogitabat, prout valebat, et magna virtus ejus. Hic est laus a magnitudine. Et sapientiæ, vel intelligentiæ ejus non est numerus, id est finis. Non potest enim ab aliquo comprehendi. Ille ipse

A qui numerat stellas, non potest numerari. Nemo enim ipsum numerum et mensuram et pondus Deus ubi omnia disposuit, potest metiri vel numerare, vel appendere, id est ipsam sapientiam Dei. Sicut enim in libro Sapientiæ dicitur: (186) *Disposuit Deus omnia in numero, mensura et pondere* (Sap. II), id est in seipso, qui est mensura omni rei, modos præfigens et numerus omni rei speciem præbens, et pondus omnem rem ad stabilitatem trahens, id est terminans et formans et ordinans omnia quæ incomprehensibilia sunt. [Aug.] Conticescant ergo humanæ voces; requiescant humanæ cogitationes ad incomprehensibilia Dei, nemo se extendat quasi comprehensurus, sed quasi participaturus. Participes enim erimus, et non hoc quod capiemus erimus, nec totum capiemus. Sed cujus rei participes erimus? et qualiter erimus participes, cum partes non sint, apud Deum, vel per partes dividatur? Quis ergo explicet quomodo sint participes unius simplicis plures? non puto ante dici quam videatur. Constat ergo infirmitatem, qui pervenire vis ad firmitatem, [Aug.] cujus intelligentiæ non est numerus. Sed in hac difficultate intelligendi, esto mansuetus, et quare? subdit, quia

VERS. 6. — « Suscipiens mansuetos Dominus, et humilians autem peccatores usque ad terram. »

Dominus est suscipiens mansuetos, ad intelligentiam arcanorum. [Aug.] Si ergo vis intelligere, mitis esto, non obscura Scripturarum accusas quæ fecit Deus, ut te everceat, neque dicas: Sic diceretur melius. Sic enim dictum est ut dici debuit. Non corrigat æger medicamenta quæ medicus temperat. Novit medicus quippe ea modificare, ei crede qui te curat. Ante ergo quam scias quare quid dictum sit, non judices, crede ita debuisse dici, ut dictum est. Et hæc pietas facit te capacem. Si autem resistis adversus clausa Dei, vide quid sequitur: *humilians, etc.*; quasi dicat: Mansuetos suscipit peccatores autem, id est immites contrarios mansuetis, est *humilians usque ad terram*, ut terrena tantum de Deo sapiant. Quia enim reprehendunt intelligibilia, ideo sentiunt terrena, de Deo incorporeo corporaliter cogitantes. Hæc facit Deus his qui volunt irridere legem, antequam noscant. Quia ergo D magnus est proficere ad intelligibilia et spiritualia, simus mansueti, pulseamus, faciamus quod sequitur:

PARS II. VERS. 7. — « Præcinite Domino in confessione; psallite Deo nostro in cithara. »

Præcinite, vel incipite Domino in confessione. [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi ex prædictis, quasi adhuc hærentes increpat et impellit, ostendens unde possint intelligere, scilicet si humiles et non superbi sint. Quasi dicat: Et ut intelligere valeatis præcinite, vel incipite Domino in confessione peccatorum et laudis. Te prius accusa, inde Deum lauda. Sic pervenietur ad intelligentiam perspicuam veri-

tatis. Sic imago Dei in te reformabitur. Post confessionem vero sequuntur opera bona, unde subdit: *Psallite operibus Deo nostro in cithara*, ubi manus sequitur vocem, ita vocem laudis sequantur opera. Et quasi quis quaereret: cui Deo?

VERS. 8. — « Qui operit cælum nubibus; et parat terræ pluviā. »

Qui operit cælum nubibus. [Cassiod., Aug.] Ad litteram memorat opera, per quem potestas ostenditur. Vel potius mystice qui operit cælum nubibus, id est qui contegit sacram Scripturam figuris et sacramentis, ut incitet ad quaerendum. Et ne timeas de operata Scriptura, quia inde parat gratis, non meritis habetur, pluviā terræ, ad hoc enim voluit quædam obscura esse in Scripturis, ut haberent servi Dei quod interpretando influerent super aures, et corda hominum, excipientium de nubibus Dei saginam lætitiæ spiritualis. Et ipse est

VERS. 9. — « Qui producit in montibus fenum, et herbam servituti hominum. »

Qui producit fenum et herbam. [Aug.] Ecce fructus pluviæ, non modo in terra humili, sed etiam in montibus, id est in excelsis sæculi, quæ magis amant divitias. Ecce unde produxit, et quibus produxit, *servituti hominum*, id est prædicatoribus qui hominibus serviunt. Unde Apostolus ait: *Nos autem servos vestros per Jesum Christum* (II Cor. iv). Hi seminant spiritualia, et recipiunt ab excelsis sæculi fenum et herbam, id est, temporalia. Omnia enim quæ dantur Ecclesiæ a divitibus fenum sunt. Et ipse est

VERS. 10. — « Qui dat jumentis escam ipsorum, et pullis corvorum invocantibus eum. »

Qui dat jumentis, vel pecoribus, id est simplicibus Ecclesiæ, scilicet gregibus Domini, *escam ipsorum*, [Aug.] id est pabulum divini verbi, quia eos pascit Deus per homines: qui accipiunt fenum, id est, per prædicatoribus qui largiuntur eis spiritualia, a quibus prædicator carnalia, et dat *escam pullis corvorum invocantibus eum*. Corvi sunt gentiles nigri in peccatis. Unde et Judæi qui se solos justos dicebant, omnes gentiles peccatores dicebant. Et vere patres nostri corvi fuerunt, quia peccatores et idololatræ, nos autem non sic remanemus: tamen recte pulli corvorum dicuntur et sumus. [Cassiod., Aug.] Pulli enim corvorum dicuntur rere cæli vesci, et beneficio ætatis ignorant paternas escas, id est sectores cadaverum: sic filii paganorum non imitantes paternos ritus, innocentes sunt qui invocant, corvus non invocatur. Nos vero dimissi invocamus. Ergo dat escam pullis corvorum, id est filiis paganorum, invocantibus eum.

VERS. 11. — « Non in fortitudine equi voluntatem habebit; nec in tibiis viri beneplacitum erit ei. »

Non in fortitudine equi. [Gl. int.] quasi jumenta pascit et pullos, sed non habebit voluntatem, id est beneplacitum, in fortitudine, vel in potentatu equi, id est in superbia contumacium. Per equum enim superbia intelligitur, quia de equo altior incedit

A homo. Et cervix ejus vere indicat superbiam. Rapi-
dus etiam est in cursu. *Nec beneplacitum erit ei in tibiis viri*, id est in in composito habitu præsumptuosi et audacis. [Alcuin.] Per virum enim audacem præsumptionem notat. In tibiis notatur incessus incompositus. Vel secundum aliam litteram, *neque in tabernaculis viri*, id est, in conventiculis hæreticorum, *beneplacitum erit ei*. [Aug.] Nota quod non ait, in tabernaculis Dei, sed viri, per hoc designans audacium hæreticorum tabernacula, quia est et tabernaculum Dei, scilicet Ecclesia a qua se dividentes hæretici, sibi tabernacula posuerunt. Unde pullus corvi forte in Ecclesia, carens temporali honore, ait: *Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculo peccatoris* (Psal. LXXXIII). Non enim extra Ecclesiam sibi facit tabernaculum, in quo non sit beneplacitum Deo.

VERS. 12. — « Beneplacitum est Domino super timentes eum; et in eis qui sperant 313 super misericordia ejus. »

Beneplacitum. [Gl. int.] Quasi dicat: In superbis et hæreticis et incompositis non est beneplacitum ei. *Beneplacitum est Domino super timentes eum, et in eis qui sperant super misericordia ejus*, id est beneplacitum est Domino, in his qui timent et sperant. Timori spem conjunxit, quia non valet timor sine spe veniæ. [Aug.] Judas enim pœnitens timuit; sed non speravit in misericordia. Ideoque desperando cucurrit ad laqueum, et se suspendit. Qui ergo timet Deum speret, et ab ipso ad ipsum fugiat, ab irato ad placatum. Placabis autem eum si speres in misericordia ejus; atque de cætero ita caveas peccare, ut de præteritis deprecetur ut tibi dimittantur.

COLLATIO IN PSALMUM CXLVI: « LAUDATE DOMINUM QUONIAM BONUS EST PSALMUS. » ETC.

VERS. 1. — *Laudate Dominum quoniam bonus est psalmus. Deo nostro sit jucunda*, etc. Hebr. aliter distinguunt, ut id quod est *Deo nostro*, pertineat ad superiora hoc pacto, *quoniam bonum est canere Deo nostro*: sed ea quæ sequuntur abunde manifestant utrovis posse referri, nec omnes qui transferunt assignant ubique eandem hypostiginem. Dicit enim Sanctes, *laudate Dominum, quoniam bonum est canere Deo nostro, quoniam dulcis, decora est laus*. At Munsterus, *quoniam bonum est canere Deo nostro atque jucundum, optabilis est laus*. Cur autem vertit, *optabilis est laus*, ubi alii dicunt *pulchra est*, rationem reddit, quia Hebraicum נָאֵם נָאֵם, quidam deducunt ab נָאֵם נָאֵם, hoc est desideravit, ut sit passivum ejus, alii autem a נָאֵם נָאֵם, quod decorum significat.

VERS. 9. — *Et herbam servituti hominum*. Hac clausula non invenitur in Hebr. Pleraque alia a LXX adjecta sunt, non sine Spiritus sancti auctoritate, aut quavis alia ratione, ut multis superius non semel discussum est. D. Hilar. deprehendit quosdam codices habere, quosdam non habere. Græci procul dubio hanc partem nunc legunt.

VERS. 11. — *Nec in tibiis viri*. Divi Hilarius et Aug. ac Psalterium Romanum habent, *nec in tabernaculis viri*. Arnobius autem indicat Græce esse in tibiis, in ταῖς κνίμας, quas tamen Hieronym. interpretatur περισκελίδας, hoc est ornamenta crurum, quæ tropologice refert ad incessum libidinosum. Arnob. accipit pro stabilitate, quasi non possimus

per nos stare aut perseverare. Fortasse lectum est in nonnullis Græcis *συναίς*. Indubie autem in Hebraeo legitur in tibiis, *בְּצִלְצִי* BESCHOQUE.

PSALMUS CXLVII.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA AGGÆI ET ZACHARIE (187). »

Lanna, Jerusalem. Titulus : *Alleluia, Aggæi et Zachariæ.* [Aug.] Prophetæ isti in Babylonica captivitate prophetaverunt reparationem Jerusalem, quæ ut Jer. prædixit (*Ser. xxv*), post LXX annos facta est, in qua intellexerunt spirituales restaurationem cælestis Jerusalem, eamque sub figura illius prædixerunt, et pro ea Dominum laudaverunt, quæ post LXX annos, id est post volubilitatem totius temporis, quod septem diebus agitur, perficienda est, et pro ea hic Prophetæ Deum laudat, sicut et prædicti prophetæ sub figura Deum laudaverunt. Et est sensus tituli : Illic est *alleluia*, id est laus Dei. Laus dico, *Aggæi et Zachariæ*, id est de reparatione cælestis Jerusalem, quam illi prædixerunt, et pro ea Deum laudaverunt, et facit psalmus iste in nobis amorem futuræ Jerusalem, quam multipliciter commendat. Totus quoque hic psalmus potentiam Dei prædicat.

[Cassiod., Aug.] Intentio : Monet ad laudem. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo dicit bona futuræ Jerusalem. Secundo dicit quæ bona hic dantur sanctis, ibi, *qui emittit*. In captivitate ergo hujus sæculi adhuc constitutus, Prophetæ videns beatum populum æternæ Jerusalem præmisso gaudii spei, ante gaudium speciei, quasi conjungens cor eisi non corpus angelis, dicit : O

VERS. 1. — « Lauda, Jerusalem, Dominum ; lauda Deum tuum, Sion. »

Jerusalem, cælestis jam secunda, lauda Dominum. Hoc solum est negotium tuum. Hoc ideo dicit Prophetæ, ut modo exsulemus in spe, et desideremus ipsam qui audimus eum vel eam sic ructantem Dei laudem ; et repetit : *Lauda, Deum tuum, o Sion.* Eadem est Sion et Jerusalem. Jerusalem enim interpretatur *visio pacis*, Sion *speculatio* ; vel contemplatio et visio pacis est : contemplatio Christi, qui est pax nostra. Vel secundum aliam editionem, *collauda*, o Jerusalem, Dominum : non simpliciter dico lauda, sed collauda, quia ex multis constas. Tu ergo constans ex multis, collauda. Et o tu, Sion, lauda Deum tuum. Ideo simpliciter subdo, lauda, quia unum facta es, et accipit idem Sion et Jerusalem, quod prius. Et quasi dicat : Quare laudabo ? respondet :

VERS. 2. — « Quoniam confortavit seras portarum tuarum, benedixit filiis tuis in te. »

Quoniam confortavit, vel confirmavit, non tantum posuit, *seras*, vel vectes portarum tuarum. Vectium confirmatio non fit nisi clausis portis. Per hoc ergo notat clausam esse januam, admissis prudentibus,

A et exclusis fatuis virginibus ut nemo jam exeat vel intret. [Aug.] Et congrue post laudis admonitionem subdit de clausis januis. Clausa enim janua Jerusalem secure laudat, quia nemo exit unde doleat. Nemo intrat quem timeat, quia non exit inde amicus, nec intrat illuc alienus, sicut modo fit. Unde et sunt scandala. Et est : *Benedixit filiis tuis in te*, quos olim peperisti, qui jam quiescunt, in te, non foris peregrinantur. Volarunt enim de nido timoris in cælestia et æterna tabernacula, ubi filii sunt et securi. Quis benedixit ?

VERS. 3. — « Qui posuit fines tuos pacem ; et adipe frumenti satiat te. »

F. *Qui posuit fines tuos pacem*, [Aug.] perfectam. Quasi dicat : Quidquid enim iungitur est, pace fruitur. Extra est gehenna, et in pace illa est saturitas, et nulla indigentia. *Satiat te adipe frumenti*, id est pane qui de cælo descendit, qui carne clausus in mundo sola fide est cognitus. Tunc autem videbimus, sicut est, et erit illa perfecta saturitas vel securitas.

PARS II. VERS. 4. — « Qui emittit eloquium suum terræ, velociter currit sermo ejus. »

Qui emittit, [Cassiod., Aug.] Secunda pars, ubi subdit quæ munera hic dantur electis, per quæ veritas futuri possit agnosci. Quasi dicat : Hæc prædicta erunt ibi, sed quid interim in peregrinatione ista dat nobis ? Ecce ipse est *qui emittit eloquium suum terræ*, id est verbum, assumpta carne, *terræ* ut in terra cognoscatur. Aliter enim non levaremur ad adipem frumenti satiantem, nisi mitteret Verbum terræ, quæ gravamur et impediuntur ad redditum. In terra enim laboramus fessi, languidi, pigri, frigidi ; sed in eremo nos non deserit, sed manna pluit, quia mittit Verbum suum terræ, et *velociter currit sermo ejus*, [Cassiod.] quia sermo Christi vel Christus cito implevit mundum cognitione veritatis, [Aug.] vel secundum aliam litteram, *usque in velocitatem currit sermo ejus*, vel, verbum quo electius vel expressius dici non potuit. Non ait velox est Verbum ; velox enim fit aliquid velocitate, quia plus vel minus participat, sicut participatione caloris aliquid dicitur calidum, et participatione frigoris frigidum. Est autem aliquid alio magis vel minus, velox vel calidum, quanto scilicet velocitate vel calore magis vel minus participat. Et sicut calore quo calent cætera nihil est calidius, ita velocitate qua cætera dicuntur velocia nihil est velocius. Sicut ergo de aliquo diceretur, calet usque in calorem, id est adeo calet, quod ipse calor potest dici, sic de Verbo Dei dicitur. Cucurrit usque in velocitatem, id est, adeo ut sit ipsa velocitas, quod tamen per quamdam similitudinem dicitur. Quod enim velox

est sicut equus, vel angelus, vel ventus, alicubi est, non ubique. Velocitas autem ipsa, ubique est, non est in parte, nusquam arctatur, quæ modo non est in equis vel in ventis, sed in aliis infinitis, et in eisdem temporum punctis, ubique terrarum diffunditur. Hoc autem pertinet ad Verbum Dei, scilicet non esse in parte, sed ubique esse per seipsum. Hæc est Sapientia Dei, quæ sicut in libro Sapientie legitur : *Attingit a fine usque ad finem fortiter* (Sap. viii), non tamen motu locali, sed immobilitate tanquam si moles aliqua saxeæ impleat locum aliquem. Dicitur quod attingit a fine ejusdem loci usque ad finem : cum tamen alterum non deserat alterum occupando. Non habet ergo motum illud verbum, et sapientia illa solida est, et ubique. Sed et de sapientie spiritu dicitur in libro Sapientie, *actus mobilis, certus, incoquinatus* (Sap. vii). Sed hoc facit ipsa velocitas quod Sapientia dicitur actus mobilis, non ut hoc deserat, illud tangat; sed ut ubique semper sit, et nusquam inclusa teneatur. Sed quis sufficit ista cogitare? utique nullus. Est tamen spes ad capiendum verbum, quia prædestinavit nos Deus. Et hoc est quod ait :

VERS. 5. — « Qui dat nivem sicut lanam; nebulam sicut cinerem spargit. »

Qui dat nivem sicut lanam nebulam. [Aug.] Hic dicit quæ præstet adventus Christi. Sicut enim nix sursum gelat, et in ima decidit, sic refrigerante charitate decedit humana natura in terras, et pigro corpore involuta, ut nix facta est. Sed in hac nive prædestinati sunt, qui sunt velut lana, de quibus scilicet aliquid facturus est; lana enim est materia vestis, et de his spiritu adhuc frigidis, qui prædestinati sunt, fit tunica Christi sine macula et ruga. Unde merito vestis Christi in monte refulsit sicut nix, quia de hac nive fit vestis Christi. Et est : *Qui dat nivem*, id est congelatos, *sicut lana*, quæ est materia vestis, id est de congelatis et frigidis, quos prædestinavit facit vestem Christi sine macula et ruga. Sed prædestinati vocandi sunt ad poenitentiam, secundum illud : *Quos prædestinavit, hos et vocavit* (Rom. viii). Non autem venit vocare justos, sed peccatores, id est peccata et inscitiam suam confitentes; et hos in poenitentia. Et dum vocat ad poenitentiam, *nebulam sicut cinerem spargit*. Cinis ad humilitatem et poenitentiam pertinet, quia cinis et cilicium sunt arma poenitentium; nebula vero caligine peccati, et ignorantiam notat. Et dum vocatur quis ad intelligendum Deum, et dicitur illi : Cape veritatem, incipit velle capere veritatem, et non sufficit, sed patitur caliginem. Adhuc ergo est illi nebula, ut sciat se nescire et non capere posse quod oportet eum scire. Sed si non potest penetrare veritatis arcanum, poeniteat eum peccatorum suorum quibus in hanc difficultatem videndi venit, et ita erit ei salubris nebula, quam spargit Deus ut cinerem, id est tollit per humilitatem poenitentiae, quæ significatur per cinerem. Ut et Abraham dicit Deo : *Cinis sum* (Gen. xvi), hæc confessio est hu-

A militas poenitentis. Ergo nebulam, quæ est pro caligine peccati, spargit sicut cinerem, id est tollit per humilitatem et poenitentiam, ad quam vocat et qui prædestinavit, et ad poenitentiam vocavit.

VERS. 6. — « Mittit crystallum suum sicut buccellas : ante faciem frigoris ejus quis sustinebit? »

Mittit crystallum suum, vel, suam sicut buccellas, vel frusta panis. [Aug.] Crystallum dicit obstinatos, de quibus tamen et alios pascit. Et est sensus; crystallum suum, id est obstinatos quos quidem prædestinavit, qui non facile ut **314** nix solvuntur. Mittit ut buccellas, vel, frusta panis [Aug.] id est tales facit ut pascant alios verbo Dei, et prædicent veritatem, quam impugnabant, quibus sunt quasi panis. Unde ait Apostolus : *Multi unus panis sumus in Christo* (I Cor. x). Omnes ergo unus panis sunt; singuli vero frusta sunt. Talis fuit Paulus. Ipse namque fuit crystallum, id est durus et nitidus : Durus, quia persecutus est Ecclesiam Dei, obnitens veritati, clamans adversus Evangelium; nitidus fuit, quia in lege peritus, qui tamen postea factus panis veritatem docuit soluta nive, nebula et crystallo ante faciem. Hic aggeret periculum, ut major sit gratia liberationi, quasi quidam sint nix, nebula, et crystallum. Hæc autem Deus solvit, sed, nisi solvat, quis sustinebit, vel subsistet ante faciem frigoris, vitiorum et obstinationis? *Frigoris dico, ejus*, scilicet Dei. Frigus dicitur esse ejus, non quod faciat illud, sed quia fieri sinit, scilicet quia deserit peccatorem, et non vocat, non aperit sensum, non infundit gratiam. Nisi ergo solvat, quis sustinebit? nullus. Et quis alius solvet nisi ipse? nullus. De hoc frigore dicit Apostolus : *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, et captivantem me in legem peccati mortis. Et quis liberabit me de corpore mortis hujus?* (Rom. vii.) Ac si diceret : Frigescio, miser sum, nullus solvit ab hujus frigoris miseria, nisi gratia Dei. Unde et hic subdit :

VERS. 7. — « Emittet verbum suum, et liquefaciet ea; flabit spiritus ejus et fluent aquæ. »

Emitte verbum suum. [Aug.] Quasi dicat : Elsi nullus possit subsistere per se ante faciem frigoris, non tamen est desperandum, quia *emittet Dominus Verbum suum* carne assumpta; et *liquefaciet ea*, scilicet nubem, nebulam, crystallum. Verbo Dei namque veniente, nec frigus, nec obscuritas, nec duritia desperare potest. Salubriter enim liquefiunt, et fluenta beneficii spiritualis superfundunt aliis. Et *flabit spiritus ejus*, scilicet calidus Auster; et *aquæ*, [Aug., Cassiod.] fluenta doctrinæ et gratiæ fluenta ut inde bibant alii, juxta illud : *Omnes sitientes, venite ad aquas* (Isa. lv). Ita mystice hæc prædicta sane accipiuntur. Ad litteram vero manifestata sunt, quia spargit Deus nivem quasi lanam, nebulam ut cinerem. Crystallum facit ut frusta panis candidi. Est autem crystallum species quædam in modum vitri, sed candidum est. Dicitur autem esse nix glacie indurata per multos annos, ut resolvi non pos-

sit. Et congrue hæc tres similitudines hic notantur, quæ juxta litteram, magna opera Dei monstrant. Sed aliud hæc innuunt mystice intellecta, quod ante prosecuti sumus, et in prosecutione hucusque processimus.

VERS. 8. — « Qui annuntiat verbum suum Jacob, et justitias et judicia sua Israel. »

Qui annuntiat. [Aug.] Quasi dicet : Spiritus ejus flabit. Ejus, inquam, qui annuntiat verbum suum Jacob, id est novo populo Christianorum, qui significatur per Jacob ; et annuntiat justitias et judicia sua, id est justa judicia sua Israel. Idem significatur per Israel et Jacob, scilicet populus fidelium, cui annuntiat justa judicia sua, scilicet quod non tantum injusti, imo et justi patiuntur hic pro merito justo Dei judicio. Quod judicium, sicut ait Petrus, incipit a domo Dei (I Petr. iv), in præsentia a fidelibus. Solus enim Christus quæ non rapuit solvit, in quo princeps mundi nil invenit, et si initium est a nobis, quis finis erit eorum qui non credunt Evangelio ? et si vix justus salvabitur, iniquus ubi parebit ? (I Petr. iv) Et hoc judicium Dei, quod scilicet patiuntur justi et injusti pro merito suo, et quomodo justi non meritis suis, sed gratia Dei liberantur, non omni genti nuntiavit Dominus, sed soli Israel, id est novo populo, in quo sunt et gentes.

VERS. 9. — « Non fecit taliter omni nationi : et judicia sua non manifestavit eis. »

Non fecit taliter omni nationi, vel, genti, et judicia sua non manifestavit eis. [Aug., Alcuin.] Jam enim gentes quæ abscissæ de oleastro insertæ sunt bonæ

A olive, non debent dici gentes, sed populus unus in Christo. Vel ad litteram. Per Jacob et Israel Judæos accipit, quibus per seipsum Christus annuntiat verbum suum, et judicia sua non manifestavit eis. Quod non fecit aliis : unde addit : Non fecit taliter omni nationi : et judicia sua non manifestavit eis, quia per se non prædicavit alii nationi vel genti, juxta illud : Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel (Matth. xv). Vide ordinem qui est in predictis quatuor psalmis laudum Dei ; prius enim de præceptis divini præconii egit. Secundo de pervertitate mundi fugienda. Tertio de congregatione Ecclesiæ. Quarto jam collectæ in pace laudes imperat pro sua securitate et dilectione. Illi autem choro de mundi partibus congregato trina exultatione subnectit esse gaudendum ; tres alios psalmos laudis subjungens, ut in hoc opere gratia Trinitatis eluceat.

COLLATIO IN PSALMUM CXLVII : « LAUDA, JERUSALEM, DOMINUM. » etc.

VERS. 5. — *Nebulam sicut cinerem*. D. Hieronymus scribit in Commentariis, quod Latinus male interpretatus est *nebulam*. Quod enim *δριχλῶ* dicitur in Græco, in Hebræo habet *יַעַר כְּפֹר*, id est *pruinam*. Arnobius quidem legit *nebulam*, interpretatur tamen *pruinam*. Cujus sunt hæc verba, *nebula* quæ sicut cinis spargitur : pruina quæ fruges universas intra terræ viscera clausas impingat, quæ quanto plus incubuerit satis, tanto uberius proficit in aristis. Attamen ipse D. Hieronymus, ubi vertit Amos iv, *faciens matutinam nebulam*, Septuaginta habet *πρωὴν δριχλῶν*.

PSALMUS CXLVIII.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA AGGÆI ET ZACHARIE (188). »

Laudate Dominum de cælis. Titulus : *Alleluia Aggæi et Zachariæ*. [Aug.] Aggæus et Zacharias qui in Babylonia captivitate prædixerunt liberationem terræ Jerusalem, multum nos exigunt ad futuram liberationem spiritualis Jerusalem, quam sub illa actuali intellexerunt, et pro ea Dominum laudaverunt specialiter. Ut et nos exemplo eorum, quasi contempta hujus nostræ peregrinationis Babylonia securi præmeditemur hic laudem quam in æternum solvemus. Unde et hic Propheta, per paucorum commemorationem universam creaturam hortatur laudare Deum. Omnia enim laudant Deum vel in se, vel in aliis. Sunt enim quedam quæ habent spiritum laudandi Deum, et laudant in illo affectu, quo illis placet Deus ; quedam vero non habent intellectum, sed quia et ipsa bona sunt in ordine suo et ad pulchritudinem universitatis referuntur. Per se quidem non laudant, sed ab ipsis per attendentes ea laudatur Deus. Et ita quodammodo laudant, quia de illis nascitur in nos laus Dei, ad quam nos monet hic Propheta pro nobis liberatione spirituali, quam præ-

dicti Propheta in mysterio futuram significaverunt. Ideoque titulus continet nomina eorum. Et est sensus : Hic est *alleluia*, id est laus Dei *Aggæi et Zachariæ*, id est pro futura liberatione, pro qua prædicti Propheta laudaverunt. Intentio : Monet ad laudem. Modus : Bipartitus est psalmus. Primo cælestia hortatur ad laudes. Secundo terrestria, ibi, *laudate Dominum de terra*. Et congrue primo de cælis laudatur Deus ; postea de terra. Ipse est enim qui fecit cælum et terram, et in cælestibus et terrestribus omnia continentur. Sic ergo aliquibus bona operantibus applaudentes dicimus : Facite, facite. Ita Propheta angelis Deum laudantibus aggratulans ait : O vos, qui estis,

VERS. 1. — « Laudate Dominum de cælis ; laudate eum in excelsis. »

De cælis, [Aug.] scilicet vos angeli, *laudate Dominum*. Non præcipit vel admonet angelos hoc facere, sed adjungit aggratulationem suam eis hoc facientibus, quia placet sibi quod faciunt. Et levato corde cum illis est spe, et repetit : O vos qui estis in *excelsis*, *laudate eum*. Deinde quibus aggratulationem suam faciat, exprimit.

(188) *Aggæi et Zachariæ* additum est a Septuaginta.

VERS. 2. — « Laudate eum, omnes angeli ejus; laudate eum, omnes virtutes ejus. »

Laudate eum, omnes angeli ejus; laudate eum, omnes virtutes ejus. [Cassiod.] Virtutes generale nomen est omnium coelestium spirituum, quandoque tamen pro uno ordine accipitur; dum vero mittuntur, angeli nominantur.

VERS. 3. — « Laudate eum, sol et luna; laudate eum, omnes stellæ et lumen. »

Laudate eum, sol et luna. [Hier.] Notandum quod ab invisibilibus quæ digniora sunt incœpit, deinde ponit visibilia quæ minus sunt digna. Sol enim et luna et omnia visibilia invisibilibus cedunt, de quibus hic incipit dicens: *Laudate eum, sol et luna; laudate eum, omnes stellæ et lumen.* [Cassiod.] Et per lumen generaliter accipit omnia lumen habentia, quæ dinumerari non possunt.

VERS. 4. — « Laudate eum, cœli cœlorum; et aquæ quæ super cœlos sunt, laudent nomen Domini. »

Laudate eum, cœli cœlorum, [Cassiod.] Pluraliter dicit, quia plures sunt cœli. *Et aquæ, quæ super cœlos sunt* divisæ ab his quæ sub firmamento sunt, *laudent nomen Domini.* Et ita faciunt et cœli et aquæ. Nimia enim laus est, quod et tenuitas cœlorum firma consistit, et aquas quæ graviore sunt sustinet. Quæ, nisi jussæ, defluunt per pruinas; quæ, sicut dicitur, apertis cœli cataractis per pluviâ mittuntur, et quasi quis quæreret? Quid eis contulit, unde laudent? subdit, multum.

VERS. 5. — « Quia ipse dixit, et facta sunt; ipse mandavit, et creata sunt. »

Quia ipse dixit et facta sunt. [Aug.] Ecce his verbis significat Verbum per quod omnia facta sunt. Unde: *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil* (Joan. 1). *Ipse ergo dixit, id est Verbum genuit, et per ipsum facta sunt.* [Cassiod.] Hoc dicit contra illos qui dicunt mundum Deo coæternum. *Ipse mandavit Verbo suo, et creata sunt.* Prius dixit facta, postea creata, facere enim et nos possumus, sed non creare, quod proprie est de nihilo aliquid facere. Ipse ergo solus creat quod proprium Deitatis est.

VERS. 6. — « Statuit ea in æternum et in sæculum sæculi; præceptum posuit et non præteribit. »

Statuit ea, omnia superiora, omnia cœlestia, in sæculum et in sæculum sæculi, [Aug., Cassiod.] quia etsi erit cœlum novum, Deo tamen bene statuta dicuntur, quæ novantur per ipsum et meliora permanent, et hic est laus a potentia. Omnipotens enim est cujus opera non mutantur. *Et posuit eis præceptum, id est legem et conditionem, scilicet ut laudent eum, Et non præteribit quin fiat; laudent enim omnia vel in se, vel in aliis.*

PARS II. VERS. 7. — « Laudate Dominum de terra; dracones et omnes abyssi. »

Laudate Dominum [Aug.] Secunda pars. Enumeratis coelestibus descendit ad terrestria. Conversus ergo ad illa tamquam exhortans nos, ut eorum con-

sideratione laudemus Deum, quæ considerata apriori laudem Dei, ait: O vos qui estis de terra, *laudate Dominum*, scilicet dracones, etc. Dracones circa aquam versantur, et prodeuntes de speluncis feruntur in aere, et concitatur propter eos aer, quibus non sunt majora animalia super terram. Unde ab eis cœpit. *Et omnes abyssi.* Abyssi sunt profunditates aquarum lactentium et maria omnia. Aer quoque nebulosus ad abyssum pertinet, ubi sunt nubes, venti, tempestates, pluvie, coruscationes, tonitrua, grando, nix, et generaliter quidquid de humido, 315 et caliginoso aere vult fieri super terram, [Aug.] totum terræ nomine appellavit, quia nimis mutabile est. Hæc autem omnia etsi mutabilia et turbata sint, habent tamen locum et ordinem suum, et pro modo suo implent decorem universitatis, et sic laudant Deum. Ipsa ergo nos consideratione eorum hortatur laudare subdens:

VERS. 8. — « Ignis, grando, nix, glacies, spiritus procellarum; quæ faciunt verbum ejus. »

Ignis, grando, nix, glacies, spiritus procellarum, [Aug.] qui laudant nomen Domini. Quæ omnia etsi perturbata videantur, quibusdam stultis et casibus agitari, tamen *faciunt verbum ejus.* Hoc ideo dicit, quia visum fuit quibusdam quod Deus superiora regeret, sed hæc inferiora despiceret; et a casibus regerentur. Sed et hæc agit Deus, et in his minimis laudatur, et alleluia cantatur.

VERS. 9. — « Montes et omnes colles, ligna fructifera et omnes cedri. »

VERS. 10. — « Bestiæ et universa pecora, serpentes et volucres pennatæ. »

Montes et omnes colles, ligna fructifera et omnes cedri. [Hier.] Bestiæ majores, et universa pecora, serpentes et volucres pennatæ laudent, et cætera. Deinde ad homines venit dicens:

VERS. 11. — « Reges terræ et omnes populi, principes et omnes judices terræ. »

VERS. 12. — « Juvenes et virgines, senes cum junioribus, laudent nomen Domini, quia exaltatum est nomen ejus solius. »

Reges terræ et omnes populi, principes et omnes judices terræ. Juvenes et virgines, senes cum junioribus, [Cassiod.] scilicet homines de omni sexu et de omni ætate laudent nomen Domini. Et quare? supponit, laudent a magnificentia, [Aug.] ideo scilicet *quia exaltatum est nomen ejus solius.* Nemo enim exaltatur nisi sub eo.

VERS. 13. — « Confessio ejus super cœlum et terram; et exaltavit cornu populi sui. »

Confessio [Aug.] Supradixit prius de cœlo; postea de terra: hic de omnibus simul. Et accipit per cœlum omnia superiora; per terram omnia inferiora. Et est, *confessio ejus super cœlum et terram*, id est illum omnia confitentur, vel in se vel in aliis. Pulchritudo omnium vox est confitentium in attendentibus ea, id est attendentes ea, laudent eum, et de terrenis et de cœlestibus, quo non est aliquid melius. Quidquid enim fecit infra illum est, et quid

quid placet in his minus est quam ipse. Si ergo amas visibile quod fecit, multo magis invisibilem qui fecit. Per visibilia intelliguntur ejus invisibilia. [Cassiod.] Vel, confessio ejus est super cælum et terram, id est major est laus ejus ex ipso quam ex creaturis, quia magis laudandus propter se, quam propter creaturas. *Exaltabit, vel exaltavit.* Quasi dicat: Dico ut laudent, quia exaltatum est nomen ejus. Et ita ideo, quia exaltabit, vel exaltavit cornu, id est potestatem et dignitatem populi sui. Ecce quid prophetabant Aggæus et Zacharias in captivitate, scilicet exultationem populi Dei. Modo quidem humile est in tribulationibus cornu populi sui, sed cum venerit Dominus exaltabitur.

VERS. 14. — « Hymnus omnibus sanctis ejus, filiis Israel, populo appropinquanti sibi. »

Hymnus. [Aug.] Quasi dicat: Exaltabis cornu. Unde modo sit *hymnus omnibus sanctis ejus*, quibus et in fine erit hymnus perpetuus. Unde: *In sæcula sæculorum laudabunt te* (Psal. LXXXIII). Hymnus

A autem tria habet, canticum, laudem et Dei, id est hymnus est laus Dei cum cantico. Hunc ergo modo dicant sancti in fine æternum hymnum accepturi. Et qui sunt sancti quibus debet esse hymnus? *filiis Israel*, scilicet sit hymnus, qui sunt filii Israel? qui appropinquant Deo. Et hoc est, *populo*, scilicet appropinquanti sibi, non carne, sed fide sit hymnus.

COLLATIO IN PSALMUM CXLVIII: « LAUDATE DOMINUM DE CÆLIS, » ETC.

VERS. 1. — *Quia ipse dixit et facta sunt.* Hæc clausula non est Hebr. Et quæ sequitur: *Ipsæ mandavit et creata sunt*, videbatur exponere dicere Dei in principio Genes. Ob id interpretes præmiserunt eum tropum loquendi priorem quo posteriori cohæreret.

VERS. 8. — *Glacies.* Recentiores vertunt *vapor*, quem intelligunt, ut videtur, calidum et siccum, quoniam translator ad Campensem dixit *camna*. Munsterus autem ex suo lexico, adnotat etiam aliquos accipere קיטור quitor, pro *glacie*, id quod fecit D. Hieronymus.

PSALMUS CXLIX.

PSALMI TITULUS: « ALLELUIA. »

Cantate Domino. Titulus: *Alleluia* [Cassiod.] Post omnes creaturas, quas in præcedenti psalmo monuit laudare Dominum eo quod ab ipso creatæ sunt, hic proprius et specialius Israel invitat ad novum canticum pro novitate sibi facta, quæ est mirabilior Dei operatio. [Aug., Cassiod.] Hæc est sanctificatio Israel per quam de veteri factus est novus. Intentio: Monet ad laudem. Modus: Bipartitus est psalmus. Primo multis modis monet laudare regem, quia eis benevolus et beneficus est. Secundo agit de gaudiis sanctorum et potestate ibi, *exultabunt*. Exhortans itaque fideles ad novum canticum, ait:

VERS. 1. — « Cantate Domino canticum novum; laus ejus in ecclesia sanctorum. »

Cantate Domino canticum novum de mysterio redemptionis, de promissione æternitatis. [Aug.] Quasi dicat: Qui vult cantare hoc canticum, diligat æterna ubi fiat novus. Vetus enim homo canticum vetus cantat de terrenis. Novus homo novum cantat de spiritualibus, canticum, scilicet pacis, canticum charitatis. Quisquis enim sequitur veterem animositatem, non novam charitatem, novum canticum non cantat. Deinde determinat ubi et a quibus debeat cantari hoc canticum dicens, *laus ejus est in ecclesia sanctorum* scilicet. Hæc enim laus non ubicunque, vel a quibuscunque cantanda est, sed in Ecclesia catholica, et a sanctis, qui sunt Israel.

VERS. 2. — « Lætetur Israel in eo qui fecit eum, et filiae Sion exsultent in rege suo. »

Lætetur Israel, [Aug.] spe licet et hic multa patiatur. Lætetur Israel in eo qui fecit eum, etiam secundo ut sit Israel, et filii, vel filiae Sion, idem sunt Israel, et filiae Sion, *exsultent in rege suo*, id est in Christo, qui est rex et sacerdos. Ut

rex enim pugnavit pro nobis de cruce diabolus vincens, ut sacerdos se pro nobis obtulit, nihil inveniens in hominibus quod pro eis offerret.

VERS. 3. — « Laudent nomen ejus in choro, in tympano et psalterio psallant ei. »

C Laudent nomen ejus. [Aug.] Qualiter? In choro, id est in concordia morum et in tympano, id est in mortificatione carnis, et psalterio, id est spirituali operatione psallant ei. Et quare psallant, subdit:

VERS. 4. — « Quia beneplacitum est Domino in populo suo; et exaltavit mansuetos in salutem. »

Quia beneplacitum est Domino in populo suo. [Cassiod.] In prima conditione rerum legimus omnia placuisse Deo, sed post mutatis qualitatibus, et poenitere et gaudere. Unde: *Pœnitet me fecisse hominem* (Gen. vi). Et alibi: *Gaudeo super uno peccatore poenitentiam agente* (Luc. xv). [Aug., Cassiod.] Sed hoc dicit hic, *beneplacitum est Domino in populo suo*, cum peccata dimittit. Vel de futuro potest accipi ab illo loco: *Laus ejus erit in ecclesia sanctorum*, id est in futura Jerusalem, et ibi: *Lætetur Israel in eo qui fecit eum: et filiae Sion exsultent.* In quo? In rege suo, id est in Christo quem nunc videbunt facie ad faciem; et *laudent nomen ejus in choro*, id est in unitate charitatis, quia jam tunc nulla erit dispersio, sed charissima unitas. Et, in tympano et psalterio psallant ei, id est de hoc quia tympanum et psalterium fuit eis hic. Tunc enim exultatio erit sanctis de tympano et psalterio, non ipsi actus. Ideo psallant, quia *beneplacitum* ibi Domino in populo suo, quod tunc apparebit, cum parem angelis faciet. Unde addit, *et exultabit, vel exaltabit* in salutem æternam.

VERS. 5. — « Exsultabunt sancti in gloria, læt- A
buntur in cubilibus suis. »

Exsultabunt. [Cassiod.] Secunda pars, ubi agit de gaudiis sanctorum et potestate. Legitur hæc series prius de presenti, usque ad finem psalmi. Quasi dicat : In futuro exaltabit mansuetos, et pro eo, *exsultabunt hic sancti in gloria.* Gloria est bonorum actuum, frequens laudatio, de qua *justi lætabuntur.* Ubi? non extra in populari favore, sed in *cubilibus suis*, [Aug.] id est in conscientia. Ideo, quia habent tam bonum Dominum, qui dat peccatoribus veniam et gratiam, immeritis vitam æternam. Fatuus extra in fabulis hominum lætatur; sanctis vero hic modus gaudii est, ut ad illum referant bona qui dedit.

VERS. 6. — « Exsultationes Dei in gutture eorum, B
et gladii ancipites in manibus eorum. »

Exsultationes Dei, [Aug.] non fuerunt in *guttore* vel *faucibus eorum*, id est in lingua. Sic enim lætantur in cubilibus et faucibus, id est in corde et lingua, ut non sibi tribuant, quod boni sunt, sed Deo a quo acceperunt quod sunt, et sperant id quod nondum sunt. Et *gladii*, vel *frameæ ancipites*, vel bis acuti, vel acute, id est sermo Christi, qui acutus est Veteri et Novo Testamento, erunt in *manibus*, id est in potestate *eorum*, ut dicant ubi velint et cui velint. Ad quid?

VERS. 7. — « Ad faciendam vindictam in nationi-
bus, increpationes in populis. »

Ad faciendam vindictam in nationibus, [Aug.] id est ad hoc ut occidant, illo gladio peccatores bis acuto, ut sic vivificentur secundum illud : *Ego occidam, et vivere faciam* (Deut. xxxii). Et, ne putares sanguinem fundi exponendo determinat, id est *ad faciendas increpationes*, vel objurgationes, in *populis*. Et

VERS. 8. — « Ad alligandos reges eorum in com-
pedibus, et nobiles eorum in manicis ferreis. »

Ad alligandos reges eorum in compedibus, [Aug.] id est in præceptis Dei, et ad alligandos nobiles *eorum in manicis*, vel *vinculis ferreis*, id est Dei mandatis, quæ dicuntur vincula ferrea dura, quia sunt et insolubilia. Ut est illud : *Quod Deus conjunxit, homo non separet* (Matth. xix). Et item : *Alligatus es uxori, noli quærere solutionem* (I Cor. vii). His *vinculis* ligantur gentium reges et nobiles sæculi ab infirmis et contemptibilibus hujus mundi, quos elegit Dominus, ut fortia confunderet, ipsosque implevit Spiritu sancto, et dedit eis frameas bis acutas ut ad Christi timorem nobilium corda converterent, et sæculari nobilitate contempta paupertatem eligerent et nobilitatem in Christo. Voluit enim prodesse imperatori, de piscatore, non piscatori de imperatore. Per hos ergo ligavit reges et nobiles vinculis ferreis, ne progredierentur ad illicita. Et hoc est iudicium quod faciunt sancti, per omnes gentes. Unde subdit :

316 VERS. 9. — « Ut faciant in eis iudicium conscri-
ptum : Gloria hæc est omnibus sanctis eius. »

PATROL. CXCI.

Ut faciant. [Aug.] Quasi dicat : Ad hoc habent gladios in manibus, *ut faciant in eis iudicium conscriptum*, id est a Patribus sancitum. Ista enim antea scripta sunt, et modo complentur. Legebantur enim aliquando nec fiebant; modo sunt. Et concludit ita : *Gloria hæc est omnibus sanctis ejus*, ita, scilicet ut dictum est, scilicet per omnes gentes. Per totum mundum hoc agunt sancti, sic gloriantur, sic exsultant in faucibus, sic lætantur in cubilibus, sic exsultabunt in gloria, sic cantant canticum novum, sic dicunt alleluia corde, ore, vita. Vel ita : Hæc est gloria, quasi dicat : Ita et ita faciunt sancti. Et gloria hæc est omnibus sanctis ejus, id est ita consequentur æternam gloriam. [Cassiod.] Vel ita ab illo loco : *Exsultabunt*, et accipit totum de futuro, et prædicatur virtus Dei et potentia in gloria sanctorum; quasi dicat : Exsultabit mansuetos, et tunc *sancti exsultabunt in gloria*, id est in vindicta malorum. Vindicta enim peccantium gloria est sanctorum. Et *lætabuntur in cubilibus suis*, id est in divisis mansionibus, de quibus Dominus ait : *In domo Patris mei mansiones multæ sunt* (Joan. xiv). Et tunc erunt *exsultationes Dei in gutture eorum*, quia in corde et in lingua, non desinunt laudare Deum, a quo æterna habent, et *gladii ancipites*, id est verbum Dei vel sententia iudicii de bonis et malis erunt, in *manibus*, id est in potestate *eorum*. Tunc enim potestatem verbi Dei accipientes cum Domino iudicabunt, sedentes super duodecim sedes. Et tunc vere fiet vindicta et increpatio in populis. Unde subdit, *ad faciendam*, etc, quasi dicat : Gladios habebunt, in *manibus*, *ad faciendam vindictam in nationibus*, et *increpationes in populis*. Ecce quanta gloria et gaudium sanctorum tunc erit, quando pauperes, qui erant hic derisui, habebunt hic potestatem vindicare in superbos. *Ad alligandos reges eorum in compedibus*, et *nobiles eorum in manicis ferreis*, quia tunc reges terræ et nobiles sæculi ligabuntur in compedibus, de quibus non erit liberum exire; ferent vincula ferrea, ut gravia ad portandum, et quæ non possunt rumpi, scilicet tormenta gehennæ, et sic fiet *iudicium conscriptum*, *ut faciant in eis iudicium conscriptum*, id est comprobatum ab angelis et universis sanctis, vel in pluribus Scripturæ locis memoratum. De quo Apostolus : *Nescitis quia angelos iudicabimus?* (I Cor. vi.) Et ne putes hanc potestatem esse solis apostolis, addit, et *gloria hæc*, scilicet potestas iudicii, *est omnibus sanctis ejus*, scilicet omnibus perfectis, qui pro Christo omnia terrena reliquerunt.

COLLATIO IN PSALMICALIX : « CANTATE DOMINO
CANTICUM NOVUM, » etc.

VERS. 2. — *Filiæ Sion.* Tametsi idem polleant filii Sion, et filię Sion, manifestum est tamen in Hebræo et in Græco esse filii Sion, ac sic omnes interpretes legunt בְּנֵי צִיּוֹן BENE SION, יְלֵדֵי צִיּוֹן. Denique, Scriptura subinde nunc dicit *filios Sion*, nunc *filias*. Atqui admonemur a D. Hieron. ad Suniam, ubi nulla est sensus mutatio, declinare superfluum contentiones, quas dicit esse inertias.

VERS. 3. — *In psalterio.* Hebr. צִנּוֹר CINNOR, id est cithara. Sed scribit Hieronymus ad Marcellam in ea epistola quæ disserit quid sit SELAN Hebræis, quod tunc temporis psalmi juncta voce ad organum canebantur. Ob id non debet esse mirum, quod acceperint *psalterium* pro *cithara*.

VERS. 7. — *Exsultationes Dei.* Hebræus et Græcus habent exaltationes, ac ad eundem modum le-

git Arnobius. Hebr. רִנּוֹת רִנּוֹתֵינוּ ROMEOTH, Græcus, ὑψώσεις. D. tamen Augustinus legit *exsultationes*. Et ne quis causatur scriptoris vitium, semel et iterum repetit in enarratione, jungens ei quod mox dixerat, *letabuntur in cubilibus suis*. Utcunque fuerit exsultationes Dei, et exaltationes sunt ejus laudes. Proinde parvi refert.

PSALMUS CL.

PSALMI TITULUS : « ALLELUIA. »

Laudate Dominum in sanctis ejus. Titulus : *Alleluia*. Psalmus iste est tertius eorum. Qui sunt sine divisione. Atomus enim est hic psalmus, in quo intenditur, ut laudetur Deus, quia congregavit sanctos, et deposita fragilitate suæ imagini restituit, et jam conformes gloriæ suæ in beatitudine locavit, ubi est omnis abundantia. Hic ergo agitur de laude Dei in sanctis ejus, qui glorificati sine fine laudant. Monet enim civitas Dei, scilicet unitas omnium sanctorum, ore et animo canere. In hoc culmen divinæ laudis, omnis psalmodia perducitur, quæ laus hic nuptiali dulcedine decantatur. Quibus ergo Propheta in principio libri hujus recte conversationis formam ostendit, jam in illa cœlesti Jerusalem receptis dicit in eis laudandum esse Deum, quia omnia eis dedit, sic incipiens :

VERS. 1. — « Laudate Dominum in sanctis ejus ;
« laudate eum in firmamento virtutis ejus. »

Laudate Dominum in sanctis ejus, pro his quæ sanctis suis dedit. *Laudate eum in firmamento virtutis ejus*, id est pro eo, quia morte sua diabolum superavit, et credentes ad cœlum perduxit. Et

VERS. 2. — « Laudate eum in virtutibus ejus :
« laudate eum secundum multitudinem magnitudi-
« nis ejus. »

Laudate eum in virtutibus ejus [Cassiod.] , vel in potentatibus ejus, scilicet quia omnia sunt subjecta sub pedibus ejus, cui flectitur omne genu, cœlestium, terrestrium et infernorum, sicut Apostolus ait (Philipp. 11). *Laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus*, sed quomodo hoc fieri potest, cum ejus magnitudinis non est finis? Sed spiritualibus et sanctis dicitur hoc qui sine fine laudant. Et cum non sit finis magnitudinis ejus, secundum eam laudatur, cum sine fine laudatur. Et est laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus, id est sine fine, sicut non est finis magnitudinis ejus. [Cassiod.] Quomodo autem laudari debeat per similitudines mysticas usque ad finem psalmi dicit, subdens :

VERS. 3. — « Laudate eum in sono tubæ, laudate eum in psalterio et cithara. »

Laudate eum in sono tubæ, laudate eum in psalterio et cithara. [Cassiod.] Quasi dicat : Tuba concrepet regi, psalterium canat Deo, cithara cum reliquis instrumentis canat sponso. Tuba enim terribilis, vel in bello sumitur, vel in adventibus regum apparatur. Psalterium in laudibus Dei sonat, et a summo red-

dit sonum. Cithara sponso cantat, et ab imo sonat. Hæc omnia humanis actibus comparata, id est considerata, juxta usum humanorum actuum, figuraliter ibi dicuntur laudes Dei personare. In tuba enim rex esse significatur; in psalterio, Deus; in cithara, sponsus. Et est sensus : *Laudate eum in sono tubæ*, id est laudate ut regem, quia vos in bello diaboli vincere fecit. Et, *laudate in psalterio*, id est ut Deum, quia vos fecit summos. Et *laudate eum in cithara*, id est ut sponsum, quia vos ab imis liberavit.

VERS. 4. — « Laudate eum in tympano et choro ;
« laudate eum in chordis et organo. »

Laudate eum in tympano et choro, [Aug.] id est in carne mutata, et vocum cordiumque concordia. Tympanum sit de corio extenso in ligno. Chorus vero est temperata vocum collectio. *Laudate eum in chordis et organo*. Chordas ponit pro omni instrumento musico, quod chordarum tensione sonat. Organum est quasi turris fistulis diversis fabricata, flatu folium sonans. [Cassiod.] Et, ut hæc omnia de hominibus acciperes, ad os hominis venit; et exponens quid sit laudare in chordis et organo, subdit :

VERS. 5. — « Laudate eum in cymbalis bene sonantibus ; laudate eum in cymbalis jubilationis.
« Omnis spiritus laudet Dominum. »

Laudate eum in cymbalis bene sonantibus, [Aug., Cassiod.] Cymbala bene sonantia labia nostra sunt, quæ cordi concinna, in laudibus Dei bene sonant, in quibus est similitudo cymbalorum, et harmoniam reddunt. Et ideo inter instrumenta musica bene sunt. Ad litteram, cymbala bene tinnientia sunt ex permistis metallis parvissimæ phialæ, quæ acutum sonum reddunt, et harmoniam faciunt. [Aug., Cassiod.] Et ne putes esse cymbala ista sine anima addit : *Laudate eum in cymbalis jubilationis*, id est in labiis jubili intus conceptum extra monstrantibus. Et quia omnia spiritualiter intelligi vult, apto fine concludit *omnis spiritus*, scilicet angelicus et humanus, *laudet Dominum*; non caro et sanguis, quæ non possidebunt regnum Dei, non ambitus sæculi; sed quod est in natura rerum sublimius ad laudem monetur, quod scilicet cœlestia sapit, æterna capit, scilicet spiritus brevis et perfecta scientia de modo divinæ laudis in hoc psalmo docetur, scilicet ut Deum spiritualiter omnia laudent. [Aug.] In his totius musicæ perfectio est. Etenim flatus in tuba prius in cithara; et in cymbalis, vox in choro. Quibus musicis instrumentis significatur spiritualis harmonia, quæ non auribus sed pura mente advertitur. Vel ita

ab illo loco : *Laudate eum in firmamento virtutis ejus*, id est quia sanctos ita firmavit sua virtute, ut amplius non moriantur. Virtus ejus est in hoc firmamento. Est enim virtutis magnæ quod sancti jam non moriuntur, et mors eis ultra non dominabitur (Rom. vi). Et *laudate eum in virtutibus*, vel in potentatibus ejus, id est pro potentatu quem sanctis suis contulit. Potentatus enim Dei quem fecit in eis, dicitur quod regnant cum illo in æternum; et ipsi sancti sunt multitudo magnitudinis ejus. Unde subdit, *laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus*, id est sanctos, quia eos magnos fecit, et tam multos, scilicet millia millium. Unde : *Millia millium ministrabant ei, et decies centena millia assistebant ei* (Dan. vii). Idem ipsi sancti sunt in omnibus musicis instrumentis significati, quæ ponit pro significantia divinæ laudis, id est ut significet ea pro quibus laudare debent et quomodo. Et a tuba incipit, dicens : *Laudate eum in sono tubæ*, id est propter excellentissimam laudis claritatem quæ in vobis est, *laudate eum in psalterio et cithara*, id est de cœlestibus et terrestribus, tanquam eum qui fecit cœlum et terram. Psalterium enim a superiori sonat, ut dictum est, cithara ab inferiori. Ideoque per psalterium cœlestia, per citharam terrestria significantur. *Laudate eum in tympano*, id est in carne mutata, quæ est sine omni corruptione. Tympanum enim fit decoro siccato et infirmato. Et *choro*, id est in pacata societate. Et *laudate eum in chordis*, id est in carne jam a corruptione liberata, quam ante per tympanum significaverat; et *organo*, id est in concordii diversitate. Organum est generale nomen omnium musicorum vasorum, licet usu dicatur organum quod inflatis foliis sonat. Chordæ vero sunt caro jam a corruptione libera, quibus addit organum, non ut singuli sonent, sed ut diversitate concordissima consonent, sicut fit in organo. Habebunt enim sancti tunc differentias suas consonantes, non dissonantes, id est consentientes sicut et diversis vocibus, sed non adversis fit cantus suavis. *Laudate eum in cymbalis bene sonantibus*. Cymbala invicem se tangunt ut sonent. Ideo labiis nostris a quibusdam comparantur, sed melius in cymbalis intelligi puto illos qui invicem se honorantes dant laudem Deo. Et est, *laudate eum in cymbalis bene sonantibus*, id est in his quæ se invicem monentes et honorantes laudant Deum et delectant. Et notandum quia tria sunt genera sonorum, **317** quorum nullum hic prætermittitur. Fit enim sonus voce, ut per eorum; statu, ut per tibiam; pulsu, ut per citharam. Hæc omnia ad hymnos nuptiales pertinent, sed per similitudines non proprietates referuntur ad Dei laudem in sanctis ejus. Ideoque ne putes cymbala sine anima hic intelligi, addit : *Laudate eum in cymbalis jubilationis*. Est enim jubilatio ineffabilis laus quæ non nisi ab anima proficiscitur. *Omnis spiritus laudet Dominum*, qui non nisi spiritualiter laudandus est.

Sciendum quia psalmus iste centesimus quinquage-

simus est. Hunc enim librum David composuit in numero centum quinquaginta psalmorum, per hoc nobis magnum commendans sacramentum, quod patebit si quindenarii non ignoretur mysterium. Quod enim valet quindecim in ordine singulorum, id est unitatum, hoc centum quinquaginta in ordine denariorum, et mille quingenti in ordine centenariorum, et quindecim millia in ordine millenariorum, quia, sicut quindenarius ex quindecim unitatibus suberescit, sic centum quinquaginta ex quindecim denariis, et mille quingenti ex quindecim centenariis, et quindecim millia ex quindecim millenariis. Ideoque quod significatur per quindecim, hoc idem per centum quinquaginta, et per alios duos numeros significatur. Cognito ergo sacramento quindenarii reliquorum non latebit mysterium. Quindecim itaque significat duorum Testamentorum concordiam. Constat enim ex septenario et octonario. Septenarius autem significat Vetus Testamentum, quia in Veteri Testamento observabatur Sabbatum, qui est dies septimus, et septima septimana, et septimus mensis, et septimus annus septimæ decadis, qui jubileus dicitur. Octonarius vero ad Novum Testamentum refertur, quia in Novo Testamento Dominicus dies observatur, qui est octavus post septimum. Idem est et primus post Sabbatum; et primus in prima rerum conditione, secundum hoc mysterium est numerus psalmorum. Ideo enim centum quinquaginta sunt, qui numerus eodem adnotatur mysterio quo quindenarius, ut ostendatur libri hujus doctrina, utrique consonare Testamento. Ecce quare hoc numero psalmi conscripti sunt.

Nunc animadvertendum quare per quinquagenas et per tres hoc opus distinguatur. Ideo per quinquagenarium distinguitur, quia hic numerus magnis ac diversis adnotatus est sacramentis. Constat enim hic numerus, scilicet quinquaginta de septima septimanarum, id est de septem septenariis, addito uno, tanquam ipso octavo, ad determinandum quinquagenarium. Per septenarium vero septiformis Spiritus figuratur, et per ipsum quoque quinquagenarium, quia tot diebus completis post resurrectionem venit Spiritus sanctus super congregatos in Christo, qui Spiritus septenario numero præcipue in Scripturis commendatur. Hoc igitur numero distincti sunt psalmi, ut significetur nos septiformis gratiæ Spiritus sancti fieri participes, si doctrinam psalmorum custodiamus. Ideo etiam hoc numero fit psalmorum distinctio, quia hic numerus, scilicet quinquaginta in quadraginta et decem dividitur. Unde et Christus eum sic divisit, qui quadragesimo die post resurrectionem in cœlum ascendit. Inde post decem dies Spiritum sanctum misit. Per quadraginta vero temporalis habitatio hujus mundi ostenditur. Et lex Moysi per quaternarium ostenditur. Per denarium lex. Quaternarius enim in quadragenario, et ex quatuor et decem in se ductis multiplicato prævalet quantum

ad significationem. Quatuor enim partes habet mundus et annus, et quatuor sunt elementa, ex quibus omnia corpora constant: denarius autem legem significat propter Decalogum mandatorum, quæ fuerunt scripta in tabulis. Huic autem numero, scilicet quadragenario, additur denarius, ut quinquaginta compleantur. Denarius viro vitam æternam significat. Constat enim ex tribus et septem. Ternarius ad sanctam Trinitatem refertur. Septenarius vero qui constat ex tribus et quatuor ad duplicem hominis naturam, qui constat ex anima et corpore. Ad animam pertinet ternarius propter triplicem vim animæ; quaternarius pertinet ad corpus propter quatuor elementa. Tunc igitur æternitatis beatitudo in nobis perficietur, cum utriusque naturæ nostræ sabbatismo potiti Trinitati increate conjungemur. Addito ergo denario quadragenario velut mercede, pro impleta in hac vita lege Dei reddita, ipsa æternitas figuratur. Ideo ergo hoc numero psalmos distinxit, ut significet eos qui in præsentī hujus psalmodiæ doctrinam servant legem implere, et denario æternæ vitæ in futuro coronari, assignata gemina ratione, quare per quinquaginta distincti sunt psalmi. Videndum est quare distinguantur per tres quinquagenas. Ideo scilicet ut insinuetur beata Trinitas, quæ omnia prædicta præstat. Donat enim septiformem gratiam, juvat ad implendam legem, et in futuro remunerat, sicut cum trinitas multiplicat quinquaginta, faciunt centum quinquaginta, qui numerus omnium psalmorum est summa et plenitudo.

(189) Quæri quoque solet utrum unus sit liber Psalmorum, an plures. Hieronymus quinque libros dicit esse propter quinque distinctiones, quæ sunt per fiat, fiat. Cui obviare videtur quod dicitur in Actibus apostolorum: *Sicut scriptum est in libro Psalmorum (Act. 1)*, non in libris dicit, sed in libro dicit, quasi unus sit liber, non plures, quod tamen superiori non repugnat. Bene namque multi libri, unus liber dicuntur, ut multæ Ecclesiæ una, et multi cæli unum cælum. Unde Scriptura dicit quod aquæ sunt supra firmamentum, id est cælum (Gen. 1). Et eadem ait: *Et aquæ, quæ super cælos sunt*. Idem significans per cælos et firmamentum, id est cælum. Potest etiam dici in libro Psalmorum, id est in aliquo libro illorum quinque, quod tamen in usu locutionis vel non est, vel raro est. Duodecim prophetarum etiam unus liber dicitur, et omnes etiam canonicæ Scripturæ a quibusdam unus liber esse dicuntur, eo quod mirabili et divina unitate concordent. Illud quoque non vacat, sed magna consideratione dignum videtur, quod primus quinquagesimus agit de penitentia; secundus, de mi-

sericordia et judicio; tertius, de laude Dei in sanctis ejus. Isti sunt namque tres status religionis Christianæ. Sic enim ad æternam beatamque vitam tendimus. Prius per penitentiam peccata damnamus, vocante Deo ad penitentiam, quos apud se in occulto prædestinavit. Inde per misericordiam justificati benè vivimus, ne judicium in futuro timeamus, Deo vocatos justificante hic per misericordiam et timore judicii, in quo judicio de civitate Domini disperdentur omnes qui operantur iniquitatem. Tandem ad vitam glorificati intramus, ubi Deum sine fine laudamus, ad hoc etiam, id est ad hos tres status designandos, quod Dominus ait in Evangelio: *Ecce efficio damonia, et sanitates perficio hodie et cras, et tertia die consummor (Luc. xiii)*. Dæmonia ejicit cum nos a peccatis penitentiam solvit. Sanitatem perficit cum per misericordiam juste vivere facit. In futuro consummabitur, cum nos coronabit. Quos status etiam in sua passione et dormitatione et evigilatione ostendit. In cruce enim patiendo, de diabolo triumphavit, in sepulcro quievit, in resurrectione exsultavit: ita et nos penitentia qua vincimus diabolum, cruciat. Justitia qua a malis quiescimus, tranquillat. Vita æterna, ubi videtur Deus sicut est, glorificat atque jucundat. Penitentia igitur vox est: *Miserere mei, Deus*. Justitiæ vox est: *Misericordiam et judicium cantabo tibi, Domine*. Vitæ æternæ vox est: *Omnis spiritus laudet Dominum*.

C COLLATIO IN PSALMUM CL: « LAUDATE DOMINUM IN SANCTIS EJUS, » etc.

VERS. 1. — *Laudate Dominum in sanctis ejus*. D. Hieronymus, in *sancto ejus*; alii, in *sanctitate*, sive *sanctuario ejus*; Septuaginta, *ἐν τοῖς ἁγίοις*. Hæreticus posset calumniari hunc locum, si quispiam adduceret ad causam honoris sanctorum. Sed quam sunt infinita loca alia, quibus certo certius demonstratur sanctos esse venerandos honore debito, non tamen extra viam hic locus ad hoc citaretur, vel juxta veritatem Hebraicam. Nam, qui sic vertunt, intelligi volunt de sacrario cœlesti, ut adnotat Munsterus in scholiis. Nemo autem Catholicus potest dubitare virum sanctum esse Dei templum, juxta Epistolam 1. Cor. 3 et 6. Et Chaldaus interpretatur, in *domo sanctuarii ejus*. Adde psalm. cxliii, ubi psallimus: *Facta est Judæa sanctificatio ejus*. Hebræi legunt *לְקוֹדֶשְׁכֶּנּוּ*, id est si reddas ad verbum, in *sanctificatione ejus*, quod hic legitur, *לְקוֹדֶשְׁכֶּנּוּ*. Insuper in principio psalmi cxlviii, dicebatur: *Laudate Dominum de cælis, laudate eum in excelsis*, non arbitror aliqua excelsiora esse ipsis sanctis, extra Deum super excelsum. Denique D. Chrysost. in hunc psalmum citans utramque lectionem, nihilominus interpretatur de sanctis. « Alius, inquit, in *sanctos ejus*, alius, in *sanctificatione ejus*. Aut de populo hic ait, aut propter vitam sanctam, et viros sanctos, aut propter sacerdotium. » Hæc ille.

(189) De libris Psalmorum fuse in prologo.

PETRI LOMBARDI

MAGISTRI SENTENTIARUM

PARISIENSIS QUONDAM EPISCOPI

COLLECTANEA

IN OMNES D. PAULI APOSTOLI EPISTOLAS

Ex DD. Augustino, Ambrosio, Hieronymo aliisque nonnullis S. Scripturæ primariis interpretibus summa arte diligentiaque contexta. Ovis eximium et anno 1140 conscriptum, nunc primum in lucem editum.

(Parisiis, apud hæredes Jodoci Badii Ascensii, 1535, mense Decembri, in-fol.)

PETRI LOMBARDI PRÆFATIO.

Principia rerum requirenda sunt prius, ut earum notitia plenior haberi possit. Tunc enim demum facilius poterit causæ ratio declarari, si ejus origo discatur. Si ergo epistolarum scripturæ post Evangelium editæ modum et rationem ostenderimus, poterit videri verum quod dicimus. Sciendum igitur quod sicut in Veteri Testamento post legis Mosaicæ eruditionem, ubi culturæ divinæ mandata continebantur, prophetica doctrina fuit necessaria, quæ rediviva populi peccata suppliciorum denuntiatione compesceret, atque eundem populum bonorum re-promissionibus ab obediendum ac serviendum Domino viventi commoneret, ita in Novo Testamento post Evangelium, in quo Christianæ religionis ordo et perfectæ sanctitatis doctrinæ traditur, Epistolarum Pauli et aliorum perutilis secuta est doctrina, ut Ecclesiam Dei contra hæreticas communiret pravitates, et suborientia vitia reseccaret, et post futuras quæstiones excluderet. Illi sunt panni, qui ad extrahendum Jeremiam de lacu, funibus circumligati sunt (Jer. xxxviii). Epistolarum siquidem doctrina, legis et prophetiæ atque Evangelii consonis testimoniis, velut triplici fune, circumligata (Eccl. iv), de lacu ignorantiae et infidelitatis peccator ad lucem gratiæ et veritatis educitur. Inter omnes vero epistolarum scriptores, Paulus in tribus et pluribus forte excellit, scilicet in operis profunditate, in fidei assertionem et gratiæ commendationem, seu spei sublevationem: In operis profunditate, quia hoc opus et cæteris prolixius est, et ad intelligendum difficilius; in fidei assertionem, quia Paulus in lege et prophetis peritus ad fidei catholicæ assertionem congrua auctoritatum legis et prophetiæ induxit testimonia, ut esset basis sub columna; in gratiæ commendationem, seu spei sublevationem, quia contra superbos et arrogantes, et de suis operibus præsumentes, pro

A commendanda Dei gratia fortiter, prudenter atque acriter dimicavit. Quæ nimirum in illo evidentior et clarius apparuit, quia inter alia opera violentè Ecclesiam Dei persecutus, pro quo summo dignus fuit supplicio, pro maledictione consecutus est gratiam, et pro damnatione suscepit misericordiam. In quo ipso spes nostra plurimum sublevatur. Sicut enim cum audimus David homicidam et adulterum per poenitentiam prophetiæ spiritum recuperasse, omnis veniæ diffidentia peccatori tollitur, ita, cum Paulum prius Ecclesiæ persecutorem, postea factum apostolum et prædicatorem advertimus, non modicum spes nostra attollitur. Inde est quod in Ecclesia hæ Epistolæ Pauli plus cæteris frequentantur ut psalmi David magis aliis prophetis.

B Sciendum vero est quod xiv scripsit Epistolas, x ad Ecclesias, iv ad personas singulas, sub hujusmodi mysterii insinuatione, ut scilicet in hoc opere utriusque Testamenti summa contineri monstraretur. Per denarium namque Vetus Testamentum significatur. Quaternarius vero Novi Testamenti nota est. Ideo itaque xiv scripsit, ut utrique legi se consentire insinuaret, atque æmulum calumniam dirueret, ut ipsum legis Dei per Moysen datæ destructorem esse calumniantium, eumque in odium Judæorum trahentium; quos placatos habere volens, x ad Ecclesias scripsit. Ut sicut Moyses Israelitico populo a Pharaonis et Ægyptiorum servituteeducto x mandatorum doctrinam tradidit, ita et ipse Apostolus Dei Ecclesias a diaboli potestate, et idololatriæ servitute redemptis, x epistolarum doctrina informaret. Ideo et xiv scripsit, ut duorum Testamentorum concordiam atque convenientiam significaret, quam et Moyses in duabus tabulis lapideis simul junctis, quibus legis Decalogus inscriptus erat, ostendit. Moyses quoque noster, id est Christus

idem in cœna cum discipulis Pascha celebrans figuravit. Ibi enim lapis reprobatus, quem gessit angelus, mira præstans in oculis nostris, panem supercœlestem cum typico agno conjunxit, finiens Testamentum Vetus et inchoans Novum. Per agnum etenim qui in veteri lege solemniter erat hostia, et panem qui novæ legis sacramenti forma est, duo Testamenta figuravit, atque illa duo conjungens, prædictorum Testamentorum consonantiam declaravit. Est enim rota in medio rotæ, sicut vidit Ezechiel.

Ex prædictis itaque patet mysterii evidentissima ratio, qua Epistolas xiv scripserit et distincte x ad Ecclesias, iv ad personas direxerit. Unde quorundam insania repercutitur, dicentium Epistolam, quæ ad Hebræos scribitur, non fuisse Pauli, sed Barnabæ, vel Clementis, vel Tertulliani, vel Lucæ. Quos in hunc errorem occasio deduxit hujusmodi, quia nec salutatio ejus nomine intitulata præscribitur, et longe facundiore et splendidiore stylo quam cæteræ edita est. Quibus sufficienter respondetur hoc modo : Quia si ideo non est dicenda Pauli, quia nomen ejus in titulo non habet : ergo nec Barnabæ, nec alicujus prædictorum, cum nullius eorum nomine scripta sit. Nec ob id quoque Pauli non esse putanda est, quia diligentius est scripta, cum naturale sit unicuique plus valere in sua lingua quam in peregrina : illam enim Hebraice, cæteras vero Græce scripsit. Nomen vero suum ideo præmittere noluit, quia Hebræis odiosus erat, eum legis destructorem arbitrantibus. Quocirca de legis atque cæremoniæ abolitione tractaturus, recte nomen suum tacuit, ne præscripti nominis invidia, utilitatem sequentis excluderet lectionis. Est itaque et illa Epistola Pauli, sicut et aliæ.

De ordine quoque Epistolarum quæri solet, quare non ordine sint dispositæ, quo ab Apostolo editæ, quod constat non esse, cum Epistola quæ ad Romanos scribitur, prima ponatur, quæ tamen non est ante alias omnes scripta. Epistolam enim quæ ad Corinthios scribitur, ante istam scripsisse videtur, quia hanc de Corintho scripsisse evidenter monstratur ex eo quod dicit : *Commodo vobis Phæben sororem nostram, ministram Ecclesiæ quæ est Cenchris* (Rom. xvi). Cenchris enim dicitur locus Corintho vicinus, imò portus ipsius Corinthi. Ex hoc ergo apparet de Corintho scripta, et ex eo quod dicit : *Salutat vos Caius hospes* (ibid.) ; de quo scribens Corinthiis commemorat dicens : *Gratias ago Deo meo, quod neminem vestrum baptizavi nisi Crispum et Caium* (I Cor. i).

Hæc ergo Epistola ad intelligendum cæteris difficilior, in qua Apostolus videtur perfectior, primum obtinuit in corpore Epistolarum : non quod ab Apostolo prima sit scripta, sed causa dignitatis Romanorum, qui tunc temporis universis gentibus imperabant. Interpretantur autem Romani *sublimes* aive *tonantes*, quia illo tempore, quo Apostolus hanc

A Epistolam eis misit, cunctis gentibus dominabantur : ideoque sublimiores erant omnibus populis, et intonabant præcepta publica et privata : eorumque fama omnium hominum resonabat in ore. Haimo autem ab Athenis Apostolum scripsisse Romanis dicit his verbis : « Ab Athenis civitate Græcorum scripsit Apostolus Romanis hanc Epistolam, quos non ipse, non Petrus, non aliquis xii apostolorum primum instruxit, sed quidam Judæorum credentium, qui fide Christi ab apostolis percepta, venientes Romam, ubi princeps orbis residebat, cui erant ipsi subjecti, quæ apud Jerosolimam didicerant, Romanis evangelizaverunt. » Attende diligenter, quod Haimo dicit Apostolum ab Athenis scripsisse, Origenes vero, de Corintho. Item inspicere quod idem Haimo ait Petrum Romanis primum prædicasse, cum ecclesiastica historia sic contineat : « Claudii temporibus clementia divinæ providentiæ Petrum ad urbem Romam misit. Ille adveniens primus in urbe Roma Evangelii sui clavibus januam regni cœlestis aperuit. » Hieronymus quoque super Epistolam ad Romanos, ubi scriptum est : *Ut aliquid impertiar vobis gratiæ spiritualis* (Rom. i), sic ait : « Romanos Petri prædicatione fidem tenentes confirmare se velle Paulus dicit : non quod minus acceperant a Petro, sed ut duobus apostolis attestantibus atque doctoribus, eorum corroboraretur fides. »

Harum itaque auctoritatum conflictum qui videtur dirimentes, dicimus Petrum primum prædicasse Romanis, quantum ad alios apostolos, sed non primum quantum ad omnes credentes. Item, dicimus Athenis Paulum Epistolæ partem scripsisse, Corinthi vero perfecisse, atque inde eam Romanis destinasse. Vel potius igitur prima ponitur, quia primum gradum erroris destruit, scilicet superbiam, omnium malorum radicem, sicut scriptum est : *Initium omnis peccati superbia est* (Eccli. x). Quæ natione cœlestis sublimium mentes inhabitat, sub cinere et cilicio latitans. Quæ Romanos adeo occupaverat, ut inter se altercantes, et se sibi invicem præferentes dissensiones et schismata facerent. Erant enim Romani de Judæis et gentibus ad Christum conversi. Judæi autem proper sanctos Patres, D a quibus originem ducebant, et propter legem quam soli inter cæteras gentes acceperant, gentiles credentes despiciebant, dicentes propter observantiam legis cui servierant meruisse accipere gratiam Christi, et fidem Evangelii, et propter merita operum legis, sibi venisse Evangelium Domini nostri Jesu Christi. Atque his inflati, gentibus se præferebant dicentes : Nos de lege Abraham sumus, cui primum facta est promissio, nos populus peculiaris Dei sumus ; nos de Ægypto forti manu et mirabilibus signis Dominus eduxit ; nos sicco vestigio mare Rubrum transire fecit, in deserto manna pavit, aquam de petra produxit, et aliis sub silentio relictis, nos soli sumus digni legem Dei accipere et ejus voluntatem cognoscere. Ad nos quoque specialiter Dei Filius

venit, ut ipse in Evangelio ait: *Non eum missus nisi ad oves quæ perierunt domui Israel (Matth. xv).* Gentiles autem contra dicebant: Quanto beneficia plura vobis exhibita memoratis, tanto vos deteriores esse ostenditis. Eisdem siquidem pedibus quibus mare transivistis, ante idolum postea saltavistis, quod et propriis manibus fecistis. Et illo ore quo paulo ante de submersione in Pharaonis et Ægyptiorum laudem Deo persolveratis, idola adorastis. Præterea manna cœlitus datum in deserto fastidistis, cupientes redire in Ægyptum ad ollas carnum. Sæpe etiam Dominum in iram irritastis. Ad ultimum Christum vobis in lege et prophetis promissum occidistis. Nonne itaque vobis digniores sumus, qui ut de Christo audivimus, in eum credidimus? Unde per Prophetam Dominus ait: *Populus quem non congregavi, serviet mihi, in aurem autem obediet mihi (Psal. xvii).* Unde constat nos non ex militia sed ex ignorantia deliquisse. Si enim prophetas aut apostolos ante habuissemus, idola non coluissemus. Quod autem de generis nobilitate vos jactatis, si qua talium gloria est, tunc Ismael et Esau possunt pariter gloriari, cum de eisdem parentibus sint nati.

His itaque altercationibus Apostolus se medium interposuit, omnes illorum contentiones hinc inde dirimens, et quasi bonus concionator voce sonora illos alloquens, ad unam omnes concordiam adduxit, ostendens nullos eorum suis meritis esse salvatos (quia omnes et Judæi et gentiles sub peccato tenebantur), sed per gratiam Dei. Pro altercatione itaque prædicta scribit Romanis, confutans modo Judæos, modo gentiles, et docens eos humiliari, ut omnia attribuant gratiæ Dei, et ostendens

A omnibus gratis venisse gratiam fidei Evangelii Christi: quam propterea et gratiam vocari ostendit, quia non quasi debitum justitiæ reddita est, sed gratuito data. Quid enim est gratia? Gratis data, donata, non reddita. Si enim tibi debebatur, antequam gratiam haberes, merces tibi reddita est, non gratia donata. Merito itaque hæc Epistola prima ponitur, quia omnium malorum, ut prædictum est, radicem perimit.

Assignatis rationibus operis, numeri et ordinis Epistolarum, explicato quoque, unde et quare Apostolus Romanis scripsit, superest de materia et intentione et modo tractandi exsequi. Generalis omnium Epistolarum materia est doctrina Evangelii; intentio, monere ad obediendum evangelicæ doctrinæ. Præter hæc autem in singulis proprias intentiones et materias requiremus. Prima itaque Epistola materiam habet Romanorum vitia, atque gratiæ Dei bona, ad quæ eos hortatur: intentio, vitia eorumdem increpare et ad veram pacem et fraternam concordiam sub manu gratiæ humiliare. Modus tractandi talis est: More scribentium epistolas salutationem præmittit, in qua tria facit. Commendat enim personam suam et negotium et auctorem negotii: in quibus congrue capiat benevolentiam. Post salutationem vero utriusque partis vitia arguit, ostendens gentiles a naturali ratione, et Judæos a lege exorbitasse. Deinde pluribus modis ostendit justitiam et salutem æque utrisque esse, non per legem, sed per fidem Christi Jesu, ut a lege eos tollat, et in sola fide Christi eos constituat. Circa finem vero moralis subditur instructio, atque in actione gratiarum finem tenet Epistola. Præmittit autem salutationem, dicens:

IN EPISTOLAM AD ROMANOS.

I CAPUT PRIMUM.

Vers. 1, 7. — « Paulus servus Jesu Christi, vocatus apostolus, segregatus in Evangelium Dei, quod ante promiserat per prophetas suos in Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem, qui prædestinatus est Filius Dei in virtute, secundum spiritum sanctificationis ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri, per quem accepimus gratiam et apostolatam ad obediendum fidei in omnibus gentibus pro nomine ejus, in quibus estis et vos vocati Jesu Christi, omnibus qui sunt Romæ dilectis Dei vocatis sanctis. Gratia vobis et pax a Deo Patre nostro et Domino Jesu Christo. »

Hucusque pendet littera ut perficiatur sententia, et subintelligitur, mandat, vel scribit. In hac autem salutatione primum personam commendat quatuor modis, scilicet a nomine, a conditione, a dignitate,

ab officio. A nomine, dicens, *Paulus*; a conditione, *servus*; a dignitate, *apostolus*; ab officio, *segregatus in Evangelium Dei*. Ex nomine autem laudem sortitur; si vis ipsius nominis et ratio impositionis animadvertatur. Paulus enim Hebraice, *quietus* Græce, *modicus* Latine sonat, id est hoc nomen Paulus, quod est Hebraicum origine et inventione, non terminatione, impositum est Apostolo proprie in notam geminæ virtutis, scilicet modicitatis et quietis, quarum alteram notat hoc nomen generali appellatione apud Græcos, id est quietem; alteram, apud Latinos, id est modicitatem. Hoc enim nomen Paulus, cum sit appellativum apud Græcos, Hebræos et Latinos, impositum Apostolo proprium fuit, qui, ut ait Beda super Actus apostolorum, anno passionis et resurrectionis Christi ad fidem venisse perhibetur; tertio vero decimo anno post Christi passionem apostolatam gentium cum Barnaba, et Pauli vocabulum accepisse. Prius enim vocabatur Saulus

a Saule persecutore, quia sicut ille David, ita hic Ecclesiam Dei est persecutus. Quarto autem decimo anno, juxta conductum apostolorum, ad magisterium gentium est profectus. Huic autem sententiæ de nomine Pauli, consentit Augustinus sic dicens: (1) Non ob aliud hoc nomen, quantum mihi videtur, Paulus sibi elegit, nisi ut ostenderet se parvum tanquam minimum apostolorum: ipse primo Saulus, postea Paulus dictus est: nec quasi jactantia aliqua nomen sibi mutavit Apostolus, sed ex Saulo factus est Paulus, id est ex superbo modicus, id est humilis; paulum enim modicum est. [Ambrosius] Immutatum ergo se esse significans, ex Saulo quod interpretatur inquietudo vel tentatio, Paulum se dicit, id est quietum. Qui enim prius tentationes aliis inferebat, post eas passus est. [Victor episcopus Cap.] Porro ex more sanctorum apostolorum id fecisse perhibetur, qui in virtutibus proficientes mutato nomine sunt vocati, ut essent etiam ipso nomine novi, ut Cephas, et filii tonitru, et hujusmodi. Unde et sancta Ecclesia jam in consuetudinem duxit, ut quos in cathedra beati Petri apostoli sublimat, nomina eis mutet. Vel, sicut Hieronymus ait: Paulus a primo spolio quod sanctæ Ecclesiæ contulit, scilicet a Paulo Sergio proconsule, quem apud Cyprum convertit, hoc nomen sibi imposuit, ut sicut Parthicus, qui Parthos superavit, et Germanicus, qui Germaniam vicit, est dictus, sic ab eo principe quem prius subjugavit Paulus sit appellatus. [Origenes] Sed, quia nulla talis in Scripturis divinis consuetudo deprehenditur magis placet quod in nostra consuetudine frequenter reperitur. Invenimus enim in Scripturis, alios binis, alios ternis usos esse nominibus, et hoc utique in utroque, ut Salomon qui Ecclesiastes et Idida vocatus est; et Matthæus qui et Levi dictus est, et alia plura in hunc modum. Secundum ergo hanc consuetudinem videtur nobis et Paulus duplici vocitatus vocabulo, sicut scriptum est in Actibus apostolorum: *Saulus qui et Paulus* (Act. xiii). Ubi evidenter ostendit Scriptura non ei tunc primum Pauli nomen impositum, sed veteris appellationis id fuisse assignat. A Hieronymo autem in libro Hebraicorum nominum Paulus *mirabilis* sive *electus* interpretari dicitur, quem et Dominus ipse vas electionis vocavit (Act. ix), et tam vita quod doctrina mirabilem fecit.

Servus Jesu Christi. Ecce conditio. [Origenes] Sed querendum est cur servus dicatur, qui alibi scripsit: *Non enim accepistis spiritum servitutis, etc.* (Rom. viii). Et iterum alibi: *Itaque jam non est servus sed liber* (Gal. iv). Et Dominus apostolis ait: *Jam non dicam vos servos, sed amicos* (Joan. xv). [Haim.] Ad quod dicendum est quod duo sunt genera servitutis: Est enim servitus timoris, et pene servilis; et est servitus amoris et filiationis et humilitatis, qua, instar filii, qui servit, non vult offendere patrem. Si ergo id secundum humilitatis et amoris servitutem dictum putemus, non errabimus.

(1) Augustinus De spiritu et littera, et in psal. lxxi.

[Origenes] Non enim per hoc læditur veritas libertatis in Paulo, quia omni libertate nobilior est servitus Christi. Dicendo ergo servus, nomen humilitatis ponit, ut ad eam provocet superbos quibus scribebat. Et ne misera servitus videatur, non simpliciter ait servus, sed addit, Jesu, id est Salvatoris, cui merito omnes servire debent: ei etenim servire regnare est. *Jesu* vero Hebraice, *sother* [σωτηρ] Græce, Latine *salvator* dicitur. [Haim.] Quod nomen ab angelo fuit impositum Dei Filio, eo quod salvum faciat populum suum a peccatis eorum (Matth. i). Addit, Christi, id est regis et sacerdotis. *Christus* enim Græce, *messias* Hebraice, Latine dicitur *unctus*, et in Veteri Testamento reges et sacerdotes ungebantur. Christus autem unctus est, non oleo visibili, sed invisibili, id est oleo gratiæ spiritualis. Unde in Psalmo: *Unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ* (Psal. xlii). Hoc nomen aliis olim fuit adjectum, sed Jesu factum est proprium. Et est hoc sacramenti nomen. [Augustinus, Haim.] Servum autem Jesu Christi se profitens Apostolus, a lege factorum se exutum ostendit, et utrumque nomen ponendo, id est Jesu Christi, unam Dei et hominis contra hæreticos personam esse testatur, ne alium quidem Jesum, alium vero Christum suspicaremur fuisse, sed unum et eundem sciremus esse. *Vocatus Apostolus* (2). Ecce dignitas ad quam promotus est, ecce de humili factus est altus. Ac si illis superbis quibus scribebat diceret: Ex servo et humili fecit me Deus apostolum et sublimem, ita et vos humiles sitis ut exaltemini: *Qui enim se humiliat exaltabitur* (Luc. xiii). Gratiam vero commendans, non simpliciter ait Apostolus, sed et ponit, vocatus, quasi non a se veniens tanquam sibiimet honorem sumeret, sed a Deo vocatus est Apostolus, id est ad apostolatam; et æterna electione, quæ est secundum propositum, et temporali missione qua a Christo missus est, ex qua et apostoli vocati sunt. (3) Nam, sicut Græce *angeli*, Latine *nuntii* vocantur, ita Græce *apostoli*, Latine *missi* vel *legati* appellantur. Vel, vocatus Apostolus, id est dictus ab hominibus excellentia et privilegio nominis, sicut excellenter, cum dicitur Urbs, intelligitur Roma.

Segregatus in Evangelium Dei. Ecce officium.

[Ambrosius] Quasi dicat: Paulus dico, segregatus, id est a doctrina Scribarum et Phariseorum et ab utero Synagogæ ubi locum doctoris habebat, utpote Phariseus separatus in Evangelio Dei, predicandum. Et dicitur hoc contra Judæos a quorum lege dissimulavit, ut Christum prædicaret, qui quod lex non potuit credentes justificaret. Vel segregatus, [Haim.] id est a grege separatus; scilicet ab aliis apostolis, non mente, sed corpore. Unde Spiritus sanctus in Actibus apostolorum ait: *Segregate mihi Barnabam et Paulum in opus ad quod assumpsi eos* (Act. xiii), ut scilicet prædicent nomen meum in gentibus. Unde et hic addidit, in Evangelium, scilicet

(2) Irenæus mart. in lib. iv contra hæreticos.

(3) Augustinus super Joan.

cet prædicandum in gentibus. [Ambrosius, Haim.] Destinatus est Apostolus gentibus totius orbis prædicator, at reliqui, singulis provinciis facti sunt legati ac prædicatorum. Est autem Evangelium, bona annuntiatio, *ἡ* enim Græce, Latine *bonum, ἀγγελος* nuntius, inde Evangelium, *bonum nuntium*, vel bona annuntiatio. Ea vero est de his quæ ad fidem Catholicam et bonos mores pertinent. Evangelium dico, Dei, quasi non ab homine inventum, sed divina inspiratione revelatum. *Quod ante promiserat.* Hic est commendatio negotii, id est Evangelii, quod commendat quatuor modis: A temporis antiquitate, ab auctore, a testibus, a materia. A temporis vero antiquitate et ab auctore simul commendat, sic dicens quod Evangelium ante completionem promiserat gratis Deus Pater. Non venit ut subitum, sed longe ante promissum et pronuntiatum. Unde in Evangelio Joannis: *In hoc verbum verum est, quia alius est qui seminat, et alius qui metit* (Joan. iv). [Ambrosius] Promiserat, dico, *per prophetas suos*, unde Jeremias ait: *Ecce dies veniunt et consummabo testamentum novum super domum Israel, et super domum Juda* (Jer. xxxi). Item: *Feriam, inquit, vobiscum pactum sempiternum* (Jer. xxxii). Idem et alii, qui non ex se, sed ex Deo magni sunt, ut non ex se mendacium loquerentur, sed ex Deo veritatem. Ecce quam vera et magnifica promissio. Nemo enim rem vilem magnis præcursoribus nuntiat. Et ad majorem confirmationem addidit, *in Scripturis*, quasi non modo promiserat verbis, sed etiam in Scripturis, ne daretur oblivioni. Et ad cumulum veræ protestationis, addit, *sanctis*, non ethnicis. Sanctæ sunt, quia vitia damnant, et sacramentum unius Dei et incarnationem Filii Dei continent. Scripturis dico sanctis, non de quibuscunque, sed, *de Filio*, quod omnes ad Filium ducunt. De Filio dico non adoptivo, sed, *suo*, scilicet proprio et sibi consubstantiali, coæterno, coæquali. Et est hæc, commendatio a materia. *Qui factus est*, etc. Ecce commendatio auctoris, quem commendat quatuor modis; ab origine, ibi, *ex semine David*; a virtute, ibi, *qui prædestinatus est Filius Dei in virtute*; a gratia, ibi, *secundum spiritum sanctificationis*, etc.; a liberalitate, ibi, *per quem accepimus*, etc. [Augustinus] Quasi dicat: Scripturæ sanctæ agunt de Filio, qui Filius factus est ei, scilicet Deo Patri, id est ad honorem ejus, factus dico tantum, *secundum carnem*, non secundum divinitatem. Hoc dicit, ne putetur homo tantum. Dicendo namque eum factum secundum carnem, innuit alteram esse naturam, secundum quam est non factus, *2* scilicet divinam. [Ambrosius] Eum namque qui erat Dei Filius secundum Spiritum sanctum, id est secundum Deum, quia Deus spiritus est, et sine dubio sanctus est, factum dicit secundum carnem juxta illud: *Et Verbum caro factum est* (Joan. i), ut

A jam unus sit Dei et hominis Filius Jesus Christus, qui factus est secundum carnem opere Spiritus sancti de Virgine, id est natus (4). Ubi occurrit impietati hæreticorum, qui obtuso corde hoc capitulum intelligentes, Christum tantum hominem accipiunt; divinitatem vero in eo non intelligunt. Addendo enim, secundum carnem, servavit divinitati suam dignitatem, qua Christus Verbum Dei est, per quod facta sunt omnia. Non enim factus est secundum id quod Verbum Dei est; omnia enim per ipsum facta sunt; nec fieri cum omnibus posset per quem facta sunt omnia, neque ante omnia factus est, ut per eum fierent omnia (5). Ideoque Apostolus, cum factum diceret Christum, addidit, secundum carnem, ut secundum Verbum, quod est Filius Dei, non factum a Deo, sed natum esse monstraret. (6). Factus est autem sine dubio id quod prius non erat secundum carnem; secundum vero Deum, erat prius: et non erat quando non erat. Factus est autem, ut ita dixerim, humanatus Deus, qui etiam in assumptione carnis, Deus esse non destitit, inconvertibilis manens assumpto convertibili homine, naturam suam non minuens hominis assumpta natura (7). Secundum carnem ergo ex semine David factus est. Deus autem ante sæcula ex Deo natus est (8). Qui ergo erat, factus est. Sed quid erat? quid est factus? Verbum erat, Filius Dei erat, filius hominis factus est; Deus erat, homo factus est; suscepit humanitatem, non amisit divinitatem; factus est humilis, mansit sublimis (9). Dei ergo Filius, hominis factus est filius; natus secundum veritatem naturæ ex Deo Dei Filius, et secundum veritatem naturæ ex homine hominis filius, ut non adoptio ne vel appellatione, sed vere in utraque nativitate filii nomen haberet nascendo, et esset verus Deus et verus homo, unus Filius. Pater enim Deus de sua natura genuit Filium Deum sibi æqualem, et eadem qua ipse naturaliter æternus est, divinitate coæternum. Sed idem Deus Filius cum sit Deus æternus et verus, pro nobis est homo factus verus et plenus. In eo verus, quia veram habet Deus ille humanam naturam; in eo plenus, quia carnem suscepit humanam et rationalem animam. Unde idem unigenitus Deus, secundo natus dicitur, semel ex Patre, semel ex matre. Natus est enim de Patre, Dei Verbum; natus de matre, Verbum caro factum. Unus igitur atque idem est Dei Filius, natus ante sæcula, et natus in sæculo. Item: Deus unigenitus dum conciperetur, veritatem carnis accepit ex Virgine; et cum nasceretur, integritatem virginis servavit in matre. Istaque causa est qua Deus factus est filius Virginis, et Virgo facta est mater Unigeniti Dei, ut quem Pater genuit ex æternitate, ipsum Virgo conceptum proferret in tempore. Dei ergo Filius, ut carnem hominis animamque mundaret, susceptione carnis et animæ rationalis animatus est, vel incar-

(4) Augustinus, in Epist. ad Rom.

(5) Ut Arian. dicebant.

(6) Origenes, in Epist. ad Rom.

(7) Cassiod., in psal. iv. lib.

(8) Augustinus, in lib. iv De Trinit.

(9) Id., contra hæreses.

natus (10). Unde etiam se ipso, Christus minor factus est, formam servi accipiens, non enim sic accepit formam servi, ut abjiceret formam Dei, in qua æqualis Patri, ut in forma servi, et in forma Dei idem ipse sit unigenitus Filius. Est ergo Dei Filius Deo Patri natura æqualis, habitu minor: in forma enim servi quam accepit minor est Patre; in forma Dei, in qua erat antequam hanc accepisset, æqualis est Patri. In forma Dei, Verbum: in forma servi, factus est ex muliere. In forma Dei, hominem fecit; in forma servi, factus est homo.

(14) Ergo, quia forma Dei accepit formam servi, utrumque Deus, utrumque homo. Christus tamen est Deus æternus et verus, veraciter secundum tempus conceptus et natus ex Virgine. Illo, scilicet Deo facto naturaliter hominis filio, qui unus est naturaliter Filius Dei Patris, qui omnium naturarum Creator et Dominus creavit Virginem, creandus ex Virgine. Hic autem Deus humanam naturam in unitate personæ suscepit, qui se humilians per misericordiam incorruptæ Virginis uterum ex ea nasciturus implevit. Formam ergo, id est naturam servi, in suam accepit Deus ille personam, non enim accepit personam hominis, sed naturam. Cumque tota Trinitas operata sit formationem suscepti hominis, quoniam inseparabilia sunt opera Trinitatis; solus tamen Filius accepit hominem, id est formam servi, in singularitate sive in unitate personæ, non in unitate seu singularitate divinæ naturæ. Si autem adhuc queris: Ipsa incarnatio quomodo facta sit? (12) C Ipsum Verbum Dei dico carnem factum, id est hominem factum: non tamen in hoc quod factum est conversum atque mutatum, sed carne ut carnalibus congruenter appareret indutum. Ita sane factum ut ibi sit non tantum Verbum Dei et hominis caro, sed etiam rationalis hominis anima, atque hoc totum et Deus dicatur propter Deum, et homo propter hominem (13). Agnoscamus igitur geminam substantiam Christi; divinam, scilicet qua æqualis est Patri, et humanam qua major est Pater. Utrumque autem simul, non duo, sed unus est Christus, ne sit quaternitas, non trinitas Deus. Ac per hoc Christus est Deus, anima rationalis et caro. Tanta est enim unio utriusque naturæ ut totum dicatur Deus, totum homo, et vicissim Deus homo, homo Deus (14). D Quod si difficile intelligitur, mens fide purgetur magis magisque a peccatis abstinendo, et bona operando. Difficilia enim sunt hæc. [Joan. Damascenus.] Ut tamen breviter dicam, non aliud fuit illa Dei summi exinanitio, nisi formæ servilis, id est naturæ humanæ susceptio. Utraque est igitur in Christo forma, quia utraque vera et plena est in Christo substantia. Inconverse enim et inalterabiliter unitæ sunt

A adinvicem naturæ, neque divina distante a propria simplicitate, neque humana, aut conversa in divinitatis naturam, aut in non existentiam divisa, neque ex duabus una facta est composita natura (15). Christus ergo una persona est, geminæ substantiæ, nec tamen Deus, vel homo pars hujus personæ dici potest. Alioquin Filius Dei, antequam formam servi susciperet, non erat totus, et crevit cum homo divinitati ejus accessit (16). Sciendum tamen quod non semper factum esse, ad creationem refertur, sicut ibi: *Domine; refugium factus es nobis* (Psalm. LXXXIX). Et item: *Factus es mihi in salutem* (Psalm. CXVII). Non utique creationis definitio, vel editio hic declaratur, sed nobis in refugium, vel salutem esse dicitur quod prius non erat. (17) Sed B queri potest cum nos Salvatorem nostrum profiteamur, curj Apostolus eum factum dicat, ex semine David, cum aliud sit fieri, aliud nasci. Qui etiam alio loco dixit: *Factum ex muliere* (Gal. IV). Aliquid igitur significavit hoc dicto. Quia enim non humano semine concreta est caro Domini in utero Virginis et corpus effecta, sed effecta et virtute Spiritus sancti, ideo Apostolus dicit, factum non natum. Aliud enim est semine admisto, et sanguinis coagulo generari; aliud non permistione, sed virtute procreari. Possunt homines generare filios homines, sed non facere. Item, etsi non intercessit semen hominis in conceptione Virginis, tamen, quia ex ea carne Christus formatus est, quæ constat ex semine, recte dicitur factus ex semine. Querens autem utrum debeat dici creatura, vel res creata simpliciter, audiat Augustinum super hoc ita disserentem (18): *In principio erat Verbum* (Joan. I), et: *Verbum caro factum est* (ibid.), propter nativitatem incarnationis ejus quæ facta est in tempore ex Virgine; et: *Omnia per ipsum facta sunt* (ibid.). Neque dicit omnia nisi quæ facta sunt, id est omnem creaturam. Unde liquido apparet ipsum factum non esse per quem facta sunt omnia. Etsi factus non est, creatura non est; si autem creatura non est, ejusdem cum Patre substantiæ est. Omnis enim substantia quæ non est Deus, creatura est; et quæ creatura non est, Deus est. Si Filius non ejusdem substantiæ est cujus est Pater, ergo facta substantia est; etsi facta substantia est, non omnia per ipsum facta sunt. At omnia per ipsum facta sunt, Facta igitur substantia non est; qui tamen, sicut ait Apostolus, factus est ei, scilicet ad honorem Patris, secundum carnem, infectus vero secundum deitatem. factus dico et specialiter, ex semine David, [Haim.] quia Maria fuit de stirpe David, ex cujus semine formata est caro Dominica opere Spiritus sancti, in utero virginali. Sed atten-

ignis. Augustinus contra Maximinum.

(16) Ambrosius in lib. De Trin.

(17) Id., in lib. Quæstion. Vet. et Nov. T. qui ab ignorantibus intitulatur Augustini.

(18) Augustinus in lib. De Trin. An Christus dicendus sit creatura.

(10) Augustinus, in lib. De Tri.

(11) Id., De fide ad Petr.

(12) Id., in IV, De Trin. de modo incarn.

(13) Augustinus, super Joan.

(14) Id., De fide ad Petrum.

(15) Utrum cibus in corpus ut gutta in camino

dendum est quare specialiter hic nominat David, A cum constet quod promissio facta est Abraham, sicut et David : sed Apostolus, volens gratiam commendare, maluit David dicere, qui et criminosus fuit, non de semine Abraham, qui justus fuit, ut non pro merito sed gratia natus de David putetur : et etiam ideo ut ex homine rege secundum carnem rex natus ostendatur, sicut de Deo rege rex ante sæcula natus est. Deinde a virtute commendans eum, subdit :

Qui prædestinatus est Filius Dei in virtute, secundum spiritum sanctificationis ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri. Hic primo videndum est, quid sit prædestinatio, et de quo sit prædestinatio, utrum de eo quod semper fuit, an de eo quod ex tempore fuit ; et utrum de persona, an de natura : et, si de persona est, postea attendendum est, secundum quam naturam sit prædestinata (19). Prædestinatio est gratiæ preparatio, qua ab æterno Deus homini Christo et cunctis quos præscivit conformes fieri imagini Filii sui, bona sine meritis preparavit. Præclarissimum enim lumen prædestinationis et gratiæ est, ipse mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (I Tim. ii). Ille enim homo, ut a Verbo Patri cœterno in unitatem personæ assumptus Filius Dei unigenitus esset, unde hoc meruit, quod ejus bonum qualecunque præcessit, ut ad hanc ineffabilem excellentiam perveniret ; faciente ac suscipiente Deo Verbo, ipse ex quo cœpit esse homo, Filius Dei unicus esse cœpit ; Filium Dei unicum femina illa gratia plena concepit de Spiritu sancto. Ex Virgine Maria Deus unicus natus est, non carnis cupiditate, sed solo Dei munere. Libera in illo voluntas erat, et tanto magis, quanto magis peccare non poterat. Apparet itaque nobis in nostro capite ipse fons gratiæ, a quo in cuncta membra ejus gratia diffunditur. Ita enim ab initio fidei suæ homo quicumque gratia sit Christianus, sicut gratia homo ille ab initio factus est Christus : de ipso Spiritu hic renatus est, de Spiritu ille natus est : spiritu fit in nobis remissio peccatorum ; spiritu factum est in illo ut nullum haberet peccatum (20). Qui fecit illum hominem sine ullis ejus præcedentibus meritis, nullum quod ei dimitteretur, vel origine trahere, vel voluntate perpetrare peccatum, ipse nullis eorum præcedentibus meritis facit credentes in eum quibus dimittat omne peccatum : qui fecit illum talem ut nunquam habuerit nec habiturus sit voluntatem malam, ipse facit in membris ejus ex mala voluntate bonam. Et illum ergo et nos prædestinavit, quia et in illo ut esset caput nostrum, et in nobis ut ejus corpus essemus, non præcessura merita nostra, sed opera futura sua præscivit (21). Hæc se Deus esse facturum profecto ab æterno præscivit. Ipsa est igitur prædestinatio sanctorum, quæ in Sancto sanctorum maxime claruit, quam negare

quis non valet, recte intelligentium eloquia veritatis. Humana igitur merita conticescant hic, quæ 3 perierunt per Adam, et gratia regnet per Jesum Christum. Quisquis in capite nostro præcedentia merita singularis illius generationis invenerit, ipse in nobis membris ejus præcedentia merita fidei et regenerationis requirat. (22) Neque enim Christo tributum est, nec nobis pro aliquo merito, sed gratis tributum est. Ille quippe nos fecit credere in Christum, qui nobis fecit in quem credimus Christum. Ille facit in nobis principium fidei, qui fecit hominem principem fidei et perfectorem Jesum. (23) Nullum igitur est illustrius prædestinationis exemplum, quam ipse mediator. Quisquis ergo fidelis vult eam bene intelligere, attendat Christum atque in illo inveniet, et se ipsum qui in eo veram humanam naturam credit suscipiente Deo Verbo ita sublimatam, ut qui suscepit et quod suscepit, una esset in Trinitate persona. Neque enim in homine assumpto Trinitas facta est, sed Trinitas mansit, assumptione illa ineffabili faciente personæ unius in Christo et homine veritatem. Hoc de ipsa prædestinatione sufficiat.

Deinde videamus, utrum de re quæ semper fuerit, vel de eo quod non semper fuerit sit ipsa prædestinatio, et utrum de persona an de natura. Eundem sane ipsum, qui secundum carnem factus est ex semine David, prædestinatum dicit Filium Dei in virtute. Item, (24) recte quippe dicitur Filius Dei non prædestinatus, secundum id quod est, Verbum Dei, Deus apud Deum. (25) Utquid enim prædestinaretur, cum jam esset qui jam erat sine initio, sine termino sempiternus ? Illud autem prædestinandum erat quod nondum erat, ut sic suo tempore fieret, quemadmodum prædestinatum erat, ante tempora ut fieret. Quisquis ergo Filium Dei prædestinatum negat, hunc eundem Filium hominis negat (26). Prædestinatus est ergo Jesus, ut qui futurus erat secundum carnem filius David, esset in virtute Filius Dei. Item, in quantum homo factus est Filius Dei, prædestinatum esse dicimus. Ecce ex his patet prædestinationem esse de persona, id est de Christo Jesu, non secundum id quod semper fuit, sed secundum id quod non semper fuit, id est non secundum divinitatem, sed secundum humanitatem. Et est sensus : Christus factus est secundum carnem ; qui, Christus secundum quod est homo, est prædestinatus, id est sola gratia præelectus, ad hoc, ut ipse homo sit Filius Dei, non utique adoptivus ut nos sumus, sed in virtute, id est in eadem potentia cum Patre ; non per gratiam adoptionis, sed per unionem Verbi, id est per gratiam qua humana ejus natura unita est Verbo. Non ergo per adoptionem filius, neque adoptivus filius. Dicit enim Ambrosius : Volvi et revolvei divinam Scripturam, et Filium Dei

(19) Augustinus, De prædest.

(20) Id., De bono perseverantiæ.

(21) Id., De prædest.

(22) Id., De tract. psal. cxviii.

(23) Augustinus, De bono perseverantiæ.

(24) Id., in Epist. ad Rom.

(25) Id., super Joan.

(26) Id., in libro ad Prosperum et Hilarium.

nusquam adoptivum inveni. Sed, sicut Christus in quantum Deus est, naturaliter habet, ut sit naturalis Dei Filius, et sit Deus; ita, in quantum homo per gratiam habet, ut sit idem Filius Dei, naturalis. (27) De Filio vero, hoc est de Domino nostro Jesu Christo scriptum est, quod semper cum Patre fuit, et nunquam eum, ut esset, voluntas paterna præcessit; et ille quidem natura Filius est, nos vero adoptione; ille vero nunquam Filius non fuit, nos, antequam essemus, prædestinati sumus, et tunc spiritum adoptionis accepimus, quando credidimus in Filium Dei. (28) Contendunt hæretici adimere Patri quod Pater est, dum volunt Filio auferre quod Filius est. Adimunt autem, cum dicunt, quod non de natura sit Filius. Non ex natura autem est, quando non eadem in se habet natus et generans. Neque enim Filius est, cui alia ac dissimilis erit a Patre substantia. Pater autem quomodo erit si non quod in se est substantiæ atque naturæ genuerit in Filio? Dominus dicens: *Clarifica Filium tuum* (Joan. xvii), non solo nomine contestatus est se esse Filium Dei, sed et proprietate. Nos filii Dei sumus, sed non talis hic Filius. Hic enim verus et proprius est Filius, origine, non adoptione; veritate, non nuncupatione; nativitate, non creatione. (29) Idem natura Filius est, quia eandem naturam quam ille qui genuit habet. Nos sumus filii gratia, non natura: Unigenitus autem natura, non gratia. An hoc etiam in ipso Filio ad hominem referendum est? Ita sane; quod enim Unigenitus est, æqualis Patri, non est gratiæ, sed naturæ: quod autem in unitate personæ Unigeniti assumptus est homo, gratiæ est, non naturæ (30).

Quæri solet a quibusdam, an secundum quod homo Christus sit Deus, vel Dei Filius: Quod ita esse, ita probare conantur: Christus secundum quod homo prædestinatus est, ut sit Dei Filius; sed illud est quod ut sit prædestinatus est. Ergo, quia prædestinatus est, secundum quod homo ut sit Filius Dei, etiam secundum quod homo est Filius Dei. Ad quod respondemus, dicentes Christum esse id ad quod prædestinatus est, ut sit; sed non est illud secundum id, secundum quod prædestinatus est. Est enim prædestinatus, ut sit Dei Filius. Et ipse itaque est vere Filius Dei, sed prædestinatus est ad hoc, secundum quod homo, quia per gratiam hoc accepit, secundum quod homo; ipse tamen secundum quod homo non est illud, nisi forte, secundum unitatis sit expressivum personæ, secundum enim aliquando conditionem humanæ naturæ vel divinæ exprimit, aliquando unitatem personæ, conditionem naturæ, ut cum dicitur, secundum quod homo, id est in quantum homo, vel secundum quod Deus, id est in quantum Deus, unitatem personæ exprimit, ut cum dicitur, Christus secundum quod homo dimittit peccata, id est ipse homo, qui est Christus, vel persona ipsa quæ est homo. Aliquando etiam, se-

cundum notat causam, ut cum dicitur, secundum divinitatem judicabit, id est ex virtute divinitatis. Hæ distinctiones suis locis diligenter animadvertendæ sunt.

Quæri etiam solet utrum Christus, secundum quod homo, sit persona. Ad quod dicimus: Si secundum causam vel conditionem naturæ notat, secundum quod homo non est persona, quia ex eo quod homo vel in quantum homo est, persona non est, quia, si ex eo quod homo est, persona est, ergo vel tertia in Trinitate, vel alia; sed alia non est. Ergo tertia in Trinitate; ergo Deus, item. Ideo in quantum homo non dicitur persona, quia non est in quantum homo personali proprietate discretus a Patre et Spiritu sancto, quia in quantum homo non est genitus a Patre, vel Filius Patris. Filiatio autem proprietas est, quia persona Filii distinguitur ab aliis. Sed, si in quantum homo, non est persona tertia in Trinitate, quomodo ergo supra dixit Augustinus: Qui suscepit et quod susceptus una est in Trinitate personæ. Hæc enim auctoritas innuere videtur quod natura humana cum Verbo sit una persona in Trinitate. Quod si est, ergo natura humana cum Verbo est Deus. Ergo aliqua natura cum Verbo est Deus, quæ non semper fuit Deus. Ergo non tantum divina natura est Deus, sed et alia. Quod quia absurdum videtur, et alia plurima quæ sequuntur inconvenientia, prædicta Augustini verba, et illis ubicunque inventa fuerint similia, hoc modo intelligenda nobis videntur. Qui suscepit et quod susceptus, una est in Trinitate persona, id est ita Deus suscepit hominem quod eadem persona quæ prius erat, immutata permansit. Unio enim suscipientis et suscepti unitatem personæ, nec divisit nec variavit: et tunc factum est, ut illa persona, quæ ante erat Deus, eadem homo esset. Unde super Joannem ait: Quando Verbum caro factum est, una persona facta est Verbum et homo, id est tunc factum est ut eadem persona quod est Deus esset homo. Movet nos quoque quomodo supra dixerit Augustinus illum hominem assumptum a Verbo, cum ille sit persona, et persona non sit assumpta. Alibi (31) quoque expressius idem dicit quo magis movemur: Si quis dixerit atque crediderit hominem Jesum Christum a Filio Dei assumptum non fuisse, anathema sit. Et ita videtur quod persona a persona sit assumpta, quod nefas est dicere aut sentire. Prædictarum auctoritatum verba sic intelligi sane possunt, ut homo Christus sive homo ille, ideo dicatur assumptus a Verbo, quia anima ejus et caro, in quibus subsistit homo, sunt assumpta a Verbo, ut ad ipsius hominis Christi naturam respicias, non ad personam, cum assumptum dicis. Item, quæri solet utrum homo ille cœpit esse, vel semper fuerit, sicut simpliciter enuntiamus Christum, vel Dei Filium semper fuisse nec cœpisse. De hoc Augustinus ita ait (32): Habuit

(27) Hieron. super Epist. ad Ephes.

(28) Hilarius in lib. ii contra Arium.

(29) Id., lib. iii.

(30) Hilar., in serm. 29, super Joan, in serm. 20.

(31) Id., in sermone de fide ad Petr.

(32) Id., super Joan.

aliquando Dei Filius quod nondum habuit idem ipse hominis filius, quia nondum erat homo. Item, sic nos electi, quomodo ille clarificatus, quia, priusquam mundus esset, nec nos eramus, nec ipse mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (1 Tim. ii). Item (33), Christus noster, etsi forte homo recens est, tamen æternus Deus est. Alibi autem legitur quod puer ille creaverit stellas, et ipse Christus ait: *Ego principium qui et loquor vobis* (Joan. viii).

His itaque auctoritatibus in nullo refragantes dicimus quod ille homo, in quantum homo est, esse cœpit; in quantum est Verbum, semper fuit. In hujusmodi enim locutionibus siue adjectione determinationis, nihil responderi convenit. Unde Augustinus (34): Pater per ipsum in quantum Verbum ejus est, etiam quæ futura sunt fecit; sed profecto secundum id quod homo est, ipsum pro nobis glorificavit (35). Ipse ergo secundum quod homo prædestinatus est, id est sine meritis sola gratia præelectus, non solum ut esset caput nostrum, et ut nec origine traheret, nec voluntate perpetraret peccatum, et ut e mortali natura clarificaretur in immortalem, sed etiam ut esset Filius Dei in virtute, id est in eadem potentia cum Patre. Et quod ipse sit Filius Dei, potest videri ex hoc quod conceptus est et natus, secundum Spiritum sanctificationis, id est quia ex Spiritu sancto conceptus est. Considera vero quia non fuit ei Spiritus sanctus pro semine, nec dicimus illum patrem esse hominis Christi, ne dicantur duo esse patres. Sed de Spiritu sancto conceptus dicitur, ideo, quia operatione Spiritus, per quem omnia sanctificantur. [Haimo] Et Dei munere facta est illa conceptio. [Aug.] Probat etiam esse Filius Dei, ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri, id est suorum, id est quia mortuos fecit secum resurgere, qui fuerunt ejus, quia ad se pertinebant, secundum illud: *Multa corpora sanctorum qui dormierant resurrexerunt cum eo* (Matth. xxvii). [Haimo] Et nota quod proprium nomen posuit pro pronomine, more Hebraico, quæ locutio in Scripturis est usitatissima, et in veteribus præcipue libris celeberrima, ut: *Fecit Moses, sicut præcepit Dominus Mosi* (Exod. xxxviii) [36]. Vel ita, secundum spiritum; quasi dicat: Christus probatur esse Filius Dei, secundum spiritum, id est quia suis dedit spiritum sanctificationis, sanctificationis dico inceptæ ex resurrectione animæ, id est a remissione peccatorum per quam anima resurgit a vitis. (37) Est enim duplex resurrectio una animæ, altera corporis. De resurrectione animæ ait Apostolus in sequenti: *Surge, qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit tibi Christus* (Ephes. v). Resurrectione, dico, mortuorum Domini nostri Jesu Christi, id est eorum qui mortui erant in peccatis, qui dicuntur Christi, quia eos nullus alius curare

A potuit, qualiter aliquis curandus a medico, illius medici dicitur infirmus. Potest etiam de humana natura hoc accipi, quod ait Apostolus, qui prædestinatus est, ut etiam ipsa vere dicatur prædestinata. 4 Unde ait Augustinus (37): Prædestinata est ista humanæ naturæ tanta et tam excelsa et summa subvectio, ut quo attolleretur altius non haberet, sicut pro nobis ipsa divinitas quo usque se deponeret humilior non habuit, quam suscepta natura hominis cum infirmitate carnis usque ad mortem crucis. De hoc eodem Haimo ait: Non de Verbo loquitur hic Apostolus, sed de homine, qui non erat antequam factus esset: humanitas enim, quæ non erat antea, illa prædestinata est, secundum hoc sic lege litteram: qui Christus secundum quod homo, prædestinatus est, id est ejus humanitas prædestinata est, et præordinata sine suis meritis, ut esset Filius Dei in virtute, id est esset assumpta a Verbo existente in eadem virtute divinitatis cum Patre, et unita illi in unitate personæ. Secundum spiritum sanctificationis: Hoc ad illud refertur, quod supra dictum est, factus est ex semine David secundum carnem. Jungatur ergo ita, qui factus est ex semine David secundum carnem; factus dico, secundum spiritum sanctificationis, id est secundum operationem Spiritus sancti, qui sanctos facit homines, qui etiam formavit et sanctificavit ipsum hominem in utero virginali ex semine mulieris, sine semine viri. Ex resurrectione mortuorum. Hoc refertur ad illud quod dixit, Filius Dei, quasi dicat: Et quod ipse est Filius Dei, cui humana natura unita est, patet ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri, id est suorum, id est ex hoc quod secum mortuos resurgere fecit. Et hunc ordinem verborum etiam Augustinus ponit, sed dicit alterum ordinem certiorum et meliorem videri. Vel ita potest legi, ut prædestinatus sicut præscitus accipiat et referatur hoc, ad cognitionem hominum, sicut et illud: *Ero illorum Deus* (II Cor. vi), id est cognoscar, et sit sensus: [Ambrosius] Qui Dei Filius qui latebat in carne quid esset, prædestinatus est id est, præscitus ab æterno, manifestari Filius Dei in virtute resurgendi, scilicet cum resurgat a mortuis. Omnis enim ambiguitas et diffidentia, resurrectione ejus calcata est et compressa. D Nam in morte ejus etiam discipuli ejus dubitavere, sed in resurrectione virtus divinitatis emicuit, sicut ait: *Cum ego exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum* (Joan. xii), id est tunc cognoscar omnium esse Dominus. Præscitus est itaque manifestari Filius Dei in virtute resurrectionis secundum Spiritum sanctificantem, id est quia suis dedit Spiritum sanctum. Deinde quam virtutem dixerit, exponit, subdens: Ex resurrectione mortuorum; neque dicit ex resurrectione Christi, sed mortuorum Jesu Christi Domini nostri, quia sua resurrectio nostram facit

(33) Hilarius, super Psal.

(34) Id., super Joan.

(35) Id., De prædest. sanctorum; in lib. De bono perser.; super Joan. in Epist. ad Rom.

(36) Hilarius, ex tract. psal. lxxvii.

(37) Id., in Epist. ad Rom.

(37') Ex tract. psal. cxviii.

generalem resurrectionem. Ac si diceret, manifestatus Dei Filius ex resurrectione mortuorum Jesu Christi Domini nostri, id est quia resurrexit; per quod etiam nos in anima et corpore resurgere fecit. Unde videtur mortem destruxisse ut nos redimeret: quare et Dominum nostrum vocat, dicens Jesu Christi Domini nostri. In hoc vere apparet Dominus quod mortuus mortem vicit. Hæc enim major virtus et victoria videtur in Christo quod ea potestate operatur mortuus qua operatus fuerat vivus.

Per quem accepimus. Hic commendat eum a liberalitate. (38) Hic enim ostenditur quid auctor ei contulit; quasi dicat, talis est Christus per quem talem nos apostoli cum aliis fidelibus accepimus, id est qui talis dedit gratiam, scilicet remissionem peccatorum et patientiam omnium laborum, [Ambrosius] per quam remunerabimur in futuro, et alia dona quæ omnia nobis data sunt gratis et accipimus nos soli apostoli apostolatam, [Augustinus] id est auctoritatem et legationem prædicandi. [Haimo] Accepit enim apostolus gratiam per Christum cum omnibus fidelibus; apostolatam vero, non cum omnibus, sed cum apostolis tantum: [Origenes] et ideo congrue non tantummodo apostolatam dicit se accepisse, (39) ne ingratus existeret gratiæ, qua illi peccata dimissa sunt, ut nemo audeat dicere vitæ prioris meritis se ad Evangelium esse perductum, cum nec ipsi Apostoli qui cæteris supereminet apostolatam accipere potuissent, nisi prius cum cæteris gratiam, quæ peccatores sanat et justificat, accepissent. [Ambrosius] Ideoque opportune tenens ordinem causæ, ait, accepimus gratiam et apostolatam, id est potestatem apostolatus. Ubi? *In omnibus gentibus.* Ergo in Judæis, quia Judæi cohabitatione sunt, in gentibus. Vel accepimus apostolatam, non solum in una gente Judæorum, sed etiam in omnibus gentibus. Ad quid? *Ad obediendum fidei,* id est ut faciam ego cum apostolis aliis eos obedire fidei Christi, accepimus apostolatam: et hoc pro nomine ejus, scilicet Christi, id est vice ejus, quia ejus vicarii sumus. Vel pro nomine ejus dilatando, id est pro ejus gloria non nostra, sicut vos Romani facitis. Deinde ut familiarius admo- neatur, convertit se ad eos dicens: *In quibus,* id est inter quas gentes, [Haimo] et vos Romani, id est Judæi et gentiles Romæ habitantes, estis vocati per gratiam et interiorem inspirationem Jesu Christi, id est a Jesu Christo. Genitivus pro ablativo, more Græco. [Augustinus, Ambrosius] Vel vocati estis, ut sitis Jesu Christi, qui omnium gentium salus est. Cum audiunt Romani inter cæteros se vocatos, scire possunt quod non debent subleagere, quia sine lege susceperunt cæteræ gentes fidem Christi, cæteri populi vocati sunt sine lege Moysi, et hi eam servare debent. *Omnibus qui sunt Romæ dilectis Dei vocatis sanctis.* Hucusque pendet littera, quasi dicat, Paulus talis et talis scribit, omnibus qui sunt Romæ, non aliis, sed dilectis Dei, id est dilectis a Deo.

(38) August. in epist. ad Rom.

(39) Ibid.

A Quamvis enim Romanis scribat, illis tamen se scribere significat, qui in charitate Dei sunt. Qui sunt hi, nisi qui de Filio Dei recte sentiunt? hi sunt sancti et vocati dicuntur. [Augustinus] Et adverte quia etiam hic significavit Apostolus benignitatem Dei potius quam meritum illorum. Non enim ait diligentes Deum, sed dilectis Dei. Prior enim dilexit nos ante omnia merita, ut nos eum dilecti diligere- mus. Unde etiam addidit, vocatis sanctis, ut nemo sibi tribuat quod vocatus est. [Ambrosius] Non enim ita intelligendum est quod ait, vocatis sanctis, tan- quam ideo vocati sint quod sancti erant, sed ideo ef- fecti sancti quia vocati sunt: [Haimo, Augustinus] Et ideo vocati, quia dilecti, ut sit sensus, scribit di- lectis Dei vocatis sanctis, id est illis quos dilexit, ut ad sanctitatem vocaret, quia sancti essent sanctifi- cati per baptismum. Restat autem ut Apostolus dicat salutem et compleatur usitatum Epistolæ prin- cipium: ideo subdit:

Gratia vobis, etc., pro eo quod aliis olent dicere sa- lutem, ait, gratia vobis, etc. Quasi dicat: Apostolus scribit Romanis, et in scribendo salutem, sic optan- do dicens, gratia sit vobis, id est remissio peccato- rum. Ea enim est gratia qua justificatur impius, et fit justus qui prius fuerat impius, et ideo pereipien- dæ hujus gratiæ merita nulla præcedunt, quia me- ritis impii non gratia sed pœna debetur, nec ista esset gratia, si non daretur gratuita, sed debita red- deretur. [Ambrosius] Addit: *Et pax,* scilicet sit vobis, id est reconciliatio ad Deum et tranquillitas mentis. (40) Sicut enim gratia Dei est, qua donan- tur nobis peccata, ita pax est qua ex inimicis recon- ciliamur Deo; tamen sciamus etiam utrumque scilicet gratiam et pacem ad generalem Dei gratiam per- tinere, etsi ita distincta sint. Et, ut ostendat univer- sum bonum esse a Deo, subdit: *A Deo,* quasi dicat: Hæc scilicet gratia et pax sint vobis a Deo Patre nostro, id est ab eo qui potest dare, quia Deus est, et vult, quia Pater. [Ambrosius] Et ut sine Christo nullam esse pacem et gratiam doceret, adjecit, *et Do- mino Jesu Christo,* sine quo nulla bona sunt nobis. (41) Quod autem non adjungit Spiritum sanctum, non mihi alia ratio videtur, nisi quia ipsum donum Dei Spiritum sanctum intelligimus. Gratia porro et pax quid aliud est quam donum Dei? Unde nullo modo hominibus gratia dari potest, qua liberamur a peccatis, et pax qua reconciliamur Deo, nisi in Spi- ritu sancto: et ideo ipsa Trinitas pariterque incom- mutabilis unitas in ista salutatione cognoscitur. [Haimo] Unitas apparet, per hoc quod ait, a Deo. De hoc eodem ita ait Haimo: Spiritus sancti nomen non posuit, quoniam in donis suis comprehendit eum, id est in gratia et pace, quia enim per eum di- vinitus honorantur electi, ideo in donis suis intel- ligitur.

Vers. 8-10. — « Primum quidem gratias ago a Deo meo per Jesum Christum pro omnibus vobis:

(40) August. in lib. Retract.

(41) Id., in Epist. ad Rom.

quia fides vestra annuntiatur in universo mundo. Testis enim est mihi Deus, cui servo in spiritu meo in Evangelio Filii ejus, quod sine intermissione memoriam vestri facio semper in orationibus meis, obsecrans si quo modo tandem aliquando prospectum iter habeam in voluntate Dei veniendi ad vos.

Præmissa salutatione, ante alia de bonis eorum gratias agit. [Augustinus] Gratias vero agere Deo est sentire omnia bona a Deo data esse, et pro eo laudare voce et opere et corde. Finita ergo præfatione, prius lenit eos quibus scribit, post graviter eosdem increpaturus. Congaudet enim hic de bono incepto eorum, et præcipue in hoc gaudere se dicit, quia fides illorum in omni loco currebat, quamvis enim fidem non accepissent, secundum regulam ab auctoribus traditam veritatis, tamen, quia quod de uno Deo audierant, interposito nomine Christi cœperant venerari, gratulatur Apostolus, sciens illos posse proficere. Per quod etiam charitatem suam erga illos ostendit, et hortatur ad profectum, ita dicens: *Primum quidem*, quousque dicat, quousque inceptis perficite, quia adeo bonum est quod de eo ante alia Deo gratias refero; et hoc est, primum quidem, id est ante omnia ago gratias Deo pro omnibus vobis, quod et vos ipsi faciatis. Hæc ante omnia se agere dicit, quia fides illorum multis proficit. Nam et illi qui crediderant roborati sunt, videntes principes suos fratres sibi factos in fide, et qui non crediderant, facile poterant credere eorum exemplo, prompte enim facit inferior quod viderit fieri a potiore. [Haimo] Vel ita, ago gratias Deo meo pro omnibus scilicet vobis et aliis; et cum pro aliis, primum quidem, id est præcipue pro vobis de quibus magna utilitas venit, sicut antedictum est, cui ago gratias. Deo meo, quem scilicet meum facio, quod non vos, Romani facitis. Non est otiose accipiendum, quod ait, Deo meo, non enim vox ista potest esse, nisi sanctorum quorum Deus dicitur, sicut Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob. Cum ergo omnium unus sit Deus per naturam, eo quod sit Creator omnium, illis tamen proprie per gratiam Deus dicitur esse, qui merito fidei et justitiæ, ejus cultores esse probantur. [Ambrosius] Per quod ago gratias? non per legem neque prophetiam, sed per Jesum Christum mediatorem Dei et hominum, per quem Deus vobis dedit omnia bona, quia ipse est minister omnium beneficiorum Dei. Deinde quare pro eis præcipue vel ante omnia gratias agat, ostendit subdens: *Quia fides vestra*, quasi dicat: Cum multa sint talia in vobis, pro quibus gratias agere debeo (erat enim disciplina mirabiles, et boni operis cupidus, studiosque magis agendi bene quam loquendi) in hoc tamen præcipue gratias ago, quia fides vestra, etsi non perfecta, annuntiatur in universo mundo, quia Roma caput mundi erat, et ideo fidei illorum fama omnem locum peragrabat, unde profice-

rent multi. Et nota quod non laudat Apostolus fidem illorum, tanquam perfectam, sed facilitatem fidei, quia in auditu auris crediderunt, et votum erga Christum, id est affectum propensum, quem erga Christum habebant. *Testis est*, etc. Di rit se pro illis gratias agere, nunc dicit se pro eisdem orare, in quo etiam affectum suum circa illos ostendit, ut suadeat illis charitatem. Ad hoc autem Deum testem dat cui servit, dicens: *Testis est enim Deus* ut melius sibi credatur quod dicturus est.

(42) Præmissa est igitur auctoritas, id est juramentum quo sit fides dicendis: Nisi forte quis dicat quod non juraverit, quia non dixit per Deum, sed dixit testis est Deus: ridiculum est putare hoc; si dicas, per Deum, juras; si dicas, testis est Deus, non juras? Quid enim est per Deum, nisi testis est Deus? aut quid est testis, est Deus, nisi per Deum? Ecce dico charitati vestræ, et qui per lapidem jurat falsum, perjurus est, quia creatorem Deum adhibet testem. Nec facit Apostolus qui hic et alibi sæpe juravit, contra Domini mandatum, qui volens justitiam nostram abundare plus quam Scribarum et Phariseorum, dicit in Evangelio: *Ego vobis dico, non jurare omnino* (Matth. vi). Et item: *Sit sermo vester, est, est, non, non. Quod amplius est, a malo est* (ibid.). Ibi enim prohibuit Dominus quod est malum, suasit bonum, quod est appetendum, indulsit quod est necessarium; prohibuit enim falsum, vel sine necessitate jurare, suasit verum loqui: indulsit juramentum, quod est necessarium, cum ait, quod amplius est. Juramentum enim faciendum est in necessariis, cum pigri sint homines credere quod eis est utile; non est juratio bona, id est appetenda, non tamen mala, id est prohibita, cum est necessaria, licet sit a malo infirmitatis eorum quibus aliquid dicitur. Si enim jurare cogeris, scias de necessitate venire infirmitatis eorum quibus aliquid persuades, quæ infirmitas utique malum est unde nos quotidie liberari precamur, dicentes: *Libera nos a malo* (Matth. vi). Ideoque non dixit Dominus quod amplius est, malum est: tu enim non facis malum qui bene uteris iuratione, ut alteri suadeas quod utile est, sed a malo est illius. Et notandum quia multum interest, si exigit iurationem, qui novit illum juraturum falsum, an non. Qui autem nescit et ideo dicit: Jura mihi, ut ei fides sit, non audeo dicere non esse peccatum, tamen humana tentatio est: si autem novit fecisse et cogit jurare, homicida est. Jurat ergo sine peccato Apostolus, cum ait: *Testis est mihi Deus*, etc., quasi dicat: Quod habetis Domino imputo. Et recte, nam habenda ab eo oro: et vere, quia sine intermissione memoriam vestri facio semper in orationibus. Vel ita, se dixit gratias agere, modo exponit quando gratias agit, scilicet in orationibus, et quomodo, scilicet sine intermissione, [Haimo] quasi dicat: Pro vobis gratias ago, et hoc modo,

quia in orationibus *meis* quæ pro vobis, et pro aliis **A** sunt, semper habitis in horis constitutis ad orandum. Facio memoriam, id est Deum memorem. Memor dicitur Deus esse cum dat, oblitus cum cessat. Et hoc, sine intermissione. [Ambros.] Vel facio memoriam vestri sine intermissione. Hoc ideo dixit Apostolus, scilicet se esse memorem illorum in orationibus, ut seminet in illis charitatem, id est ut eum ament, et sic desiderent eum audire. Quis enim non amet eum quem audit memorem sui esse! Quod autem ita sit, juramento affirmat, testis, etc. quasi dicat: Et credendum est ita esse ut dico. Enim id est quia testis est mihi Deus, et ideo non est totum mentiri, cum nihil eum lateat. Cui servio in spiritu meo, non in carne, id est in voluntate quia enim Deus spiritus est, animo illi debet serviri. Vel servio, non in carne, id est in carnalibus observantiis, sed in spiritu meo, id est in spiritalibus, scilicet in fide, spe et charitate: *In quo servio? In Evangelio*, prædicando, non in lege, non in circumcisione, non in eo quod Moyses servus tradidit, sed in eo quod Filii unicus docuit. Quantum enim distat servus a domino, tantum distat Evangelium a lege. Evangelio dico *Filii ejus*, quod scilicet Filiius ejus tradidit, non scribendo, sed mentibus inspirando.

Obsecrans, si quomodo tandem aliquando prosperum iter habeam in voluntate Dei veniendi ad vos. Quasi dicat: Pro vobis gratias ago et oro. Ego dico obsecrans, id est per obsecrationes tentans. Obsecratio est per sacra adjuratio, ut per nativitatem et passionem. Tentans, inquam, si quomodo, id est aliquo modo, prospero vel adverso scilicet quacunque ex causa, facili vel difficili, habeam tandem, scilicet post longa desideria, aliquando, scilicet hieme, vel æstate, iter veniendi ad vos; iter dico prosperum, quod non reputat Apostolus esse, nisi ita sit ut perveniat ad illos quibus desiderat donum Dei prædicare. Prosperum enim iter est, non incasum laborem itineris subire. Prosperum iter habeam, prosperum dico, in voluntate Dei, secundum voluntatem Dei, non sicut mali qui reputant prosperitatem sibi esse in suo malo perpetrato. Sunt enim quidam, qui per Dei permissionem non voluntatem prosperum iter videntur sibi accipere ad malum, si aliquod scelus perpetraverunt. [Orig.] Hoc ergo voluit intelligi Apostolus, addens, in voluntate Dei, quia non semper prosperitas itineris Dei voluntate perficitur, quia multi in rebus sæculi prosperis utuntur successibus, et exsultant in prosperitatibus suis, sed non est talis prosperitas in voluntate Dei. [Ambros.] Apostolus vero iter solummodo reputat prosperum, si sit in voluntate Dei, quia tunc utilis erit adventus Apostoli.

VERS. 11, 12. — « Desidero enim videre vos, ut aliquid impertiar vobis gratiæ spiritalis ad confirmandos vos, id est simul consolari in vobis per eam quæ invicem est fidem vestram atque meam. »

Quasi dicat: Ideo obsecro venire ad vos, *enim*, id est quia *desidero videre vos*. Illis, quos scripto corrigebat, et a carnali sensu abstraherebat, ideo sui præsentiam necessariam dicit, quia ea quæ scribit etiam perverse possunt accipi, quia aliter dicta solent ad aliud referri ab hæreticis. Ideo ergo desiderat eos videre, ut præsens doctrinam evangelicam sensu quo scribit eis tradat, ne sub auctoritate litterarum ejus non auferretur, sed confirmaretur error, et etiam ideo, ut quæ verbis suadere non poterat, præsens suaderet virtute miraculorum. Sed deinde desiderii sui causam exponens, addit: *Ut aliquid*, quasi dicat: Ad hoc desidero vos videre, ut *impertiar vobis aliquid gratiæ spiritalis*, id est vos participes faciam gratuiti beneficii Dei scilicet doctrinæ evangelicæ. Gratiæ autem dico, non carnalis sed spiritalis, quia modo carnaliter sapitis. Cum enim dicit, gratiæ spiritalis, carnalem illos sensum assecutos significat, [Augustinus] quia sub nomine Christi, Judæi eis contraria Christo traderant. Qui consulens infirmitati humanæ, fide sola addita legi naturali, humanum genus salvare crevit. Impertiar spiritualem gratiam, *ad confirmandos vos*, [Ambrosius] quia aliquid jam habetis, *id est consolari in vobis simul*, vel, id est ut *consolemur vobiscum*, alia littera, *per eam quæ invicem est fidem vestram atque meam*; quasi dicat: Desidero vobis impertiri gratiam ad confirmationem, quæ confirmatio adeo est mihi grata, quia id, scilicet vos confirmari, est me consolari in vobis. Hoc ideo dicit, legi naturali, humanum genus salvare dolet tamen de non recta fide. Aliena enim dolebat vitia, quasi sua. Addit simul, quasi dicat: Hæc consolatio mea fiet simul vobiscum, quia et vos consolabimini. Modo enim ego sum desolatus, sicut et vos, ctsi non sentitis, sed sic consolaremur simul. Vel secundum aliam litteram sic potest legi, eodem sensu manente; quasi dicat: Desidero venire, ut impertiar vobis gratiam ad confirmandos vos, id est ut consolemur vobiscum. Deinde per quid fiat consolatio, subdit, consolari dico per eam fidem non utique novam, sed vestram atque meam, quæ est invicem, id est communis, id est per hoc potest esse consolatio, si unius ejusdemque fidei sumus in Christo; vel, per eam fidem vestram atque meam quæ est invicem, id est quæ per dilectionem operatur.

VERS. 13. — « Nolo autem vos ignorare, fratres, quia sæpe proposui venire ad vos, et prohibitus sum usque adhuc, ut aliquem fructum habeam in vobis, sicut et in cæteris gentibus. »

Propositum et votum suum ostendit Apostolus, quod quædam illos scire non ambigit per eos fratres qui a Jerusalem vel a confinibus civitatibus, causa aliqua sive religionis gratia Romam veniebant. Cumque sæpe vellet venire, et prohiberetur, sic factum est, ut scriberet Epistolam, ne diu in malo detenti difficiliter corrigerentur, quasi quis diceret: Desideras venire, cur ergo non venis? Ait: *Quia*

prohibitus sum, cum hoc proposuerim. [Haimo] *Nolo autem*, vel non arbitror, *vos ignorare, fratres*, hoc, scilicet *quia saepe proposui*, non solum volui *venire ad vos*, et *prohibitus sum* venire, aliquibus impedimentis Deo id agente, [Ambrosius] sed *putetis culpa vestra fieri*, ut modo dignos vos paretis. Non ergo otiose se prohibitum dicit, sed et causas morarum discernit, qui et hos ut se præparent adhortatus est, [Orig.] ut audientes gratiam sibi spiritalem ministrandam fore, dignos se efficerent a vitiis carnalibus abstinentes ad excipiendam eam. Prohibitus sum dico *usque adhuc*, id est usque in præsens. Per hoc ostenditur, id etiam esse curæ Deo, quo unusquisque apostolorum vel debeat ire, vel non debeat, et quod dispensatione quadam, aliis quidem sinat prædicare verbum Dei, aliis prohibeat. *Fratres*, autem eos vocat, non solum, 6 quia renati erant, sed etiam, quia erant inter eos qui recte sentirent, licet pauci; unde supra dixit, *vocatis sanctis*. *Ut aliquem fructum habeam in vobis*, *sicut et in cæteris gentibus*, quasi dicat: Ideo desidero venire, ut habeam in vobis fructum, id est ut vos fructificetis per meam prædicationem; vel, ut habeam fructum aliquem in vobis, id est ut ego aliquod præmium pro vobis acquiram. Pro utilitate ergo communi, cupidum se veniendi ad hos declarat, ut et hi salutem spiritualis gratiæ consequantur, rectam habentes fidei professionem: et hic fructum habeat apud Deum, ministerii sui. Fructum habeam in vobis, dico, sicut et in cæteris gentibus. Exemplo cæterarum gentium lacescit illos ad fidem rectam, promptior enim fit quis ad rem sibi traditam, si illi multos videat assentiri.

VERS. 14, 15. — « Græcis ac barbaris, sapientibus et insipientibus debitor sum: ita quod in me promptum est, et vobis qui Romæ estis evangelizare. »

[Haimo] Quasi dicat: Ideo volo fructum habere in omnibus, quia debitor sum omnibus evangelizare. *Græcis ac barbaris*, id est omnibus gentibus. Græcos præposuit, quia ab eis omnis philosophia mundana exordium sumpsit; barbaros vero eos dicit, qui sunt quasi exleges, qui nec Hebræi, nec Græci, nec Latini sunt. *Et debitor sum evangelizare, sapientibus et insipientibus*, ut nemo de utroque populo excludatur. [Ambros.] Sapientes vero dicit illos qui mundialibus rationibus eruditi erant, insipientes qui illarum rerum imperiti sunt. His autem omnibus se debitorem testatur, quia missus ad omnes; nulli enim gentium populo specialis debetur hæc prædicatio, quia ad hoc missus fuit, ut omnibus prædicaret, qui ad hoc accepit doctrinam ut aliis traderet. De Judæis autem tacet, quia magister gentium erat; et sicut aliis debeo, ita et vobis qui Romæ estis debeo evangelizare, quia omnibus debitor sum. Quod tale scilicet evangelizare vobis, *in me promptum est*. Et si ego ad hoc paratus sum, ergo alterius culpa remansit. Quamvis missum se dicat præ-

A dicare omnibus gentibus promptum tamen Romanis se assertit evangelizare, apud quos regni Romani caput est, et sedes. Ad membra enim pertinet, si caput inquietum non fuerit. Ideo Romanorum pacem optat, ut non multum se jactet Satanæ, et ut meliores sui operis fructus habeat.

VERS. 16. — « Non enim erubesco Evangelium. Virtus enim Dei est in salutem omni credenti, Judæo primum et Græco. »

Quasi dicat: In me promptum est, et vere, quia *non erubesco Evangelium*, sicut illi qui falsa prædicant, et qui crucem Christi putant ignominiam. [Haimo] Hoc enim dicto tangit eos qui non recta tradiderant; vel qui de cruce confundebantur, de qua potius gloriari deberent cum ipso Apostolo. Ideo non erubesco Evangelium, quia ipsum Evangelium est *virtus Dei*, id est virtutem Dei annuntiat, non infirmitatem; sapientiam non insipientiam. *Quod enim infirmum Dei, fortius est hominibus; et quod stultum Dei est, sapientius est hominibus* (I Cor. 1). Vel Evangelium est virtus Dei, nobis credentibus, non aliis: quia per doctrinam evangelicam peccatum dimittitur credenti, et, cum res exigit, fiunt miracula quibus commendatur doctrina. Quia enim incredibile videbatur quod prædicabatur, ideo signis et prodigiis ab apostolis factis firmabatur, ne diffiderent homines de his quæ dicebant qui tanta faciebant. [Ambros.] Nulli enim dubium est virtuti verba cedere. Ideoque non se dicit Apostolus erubescere de Evangelio Dei; illos autem erubescere significat, quia quod tradiderant, in reprehensionem veniebat, nec quoquam virtutis testimonio firmabatur, et discordabat, a doctrina evangelica et apostolica. Evangelium igitur est virtus Dei, quia invitat ad fidem, et dat salutem omni credenti dum peccata remittit, et justificat, ut a secunda morte detineri non valeat, signatus mysterio crucis. Unde subdit: Evangelium dico, valens in salutem omni credenti. Quod vero dixit omni, determinat: *Judæo primum credenti, et Græco*, id est gentili, quod in Græco manifestum est. In Græco enim gentilem significat. Quamvis autem præponat Judæum causa patrum, tamen et ipsum simili modo indigere dicit dono Evangelii Christi. Si itaque et Judæus non justificatur nisi ex fide Christi, quid ergo opus est esse sub lege? [Hesychius] Vel ita: Judæo primum et Græco, quasi dicat: Evangelium valet in salutem omni credenti; Evangelium dico, necessarium Judæo, et Græco, id est gentili; sed primum, id est maxime Judæo. Judæi enim hanc Evangelii salutem et liberationem habebant necessariam valde, utpote etiam alios seducentes.

VERS. 17. — « Justitia enim Dei in eo revelatur ex fide in fidem, sicut scriptum est: Justus autem ex fide vivit. »

[Haimo] Quasi dicat: Vere Evangelium est credenti in salutem, quia est ei in justitiam, quæ est causa salutis, quod clare ostenditur in ipso Evangelio. Et hoc est quod ait: *Justitia enim Dei revelatur in eo*,

scilicet Evangelio. (43) *Justitia Dei est qua gratis justificat impium per fidem sine operibus legis, ut alibi dicit Apostolus: Inveniar in eo non habens meam justitiam quæ ex lege est, sed eam quæ ex fide est (Philip. iii).* (44) *Hæc est justitia Dei, quæ in Testamento Veteri velata, in Novo revelatur; quæ ideo justitia Dei dicitur, quia impartiendo eam justos facit. [Ambros.] Hanc autem justitiam Evangelium revelat, ipso effectu, [Haimo] scilicet dum dat fidem homini per quam justificatur, qui credit Deum justum et veracem in promissis. Revelat etiam hanc justitiam Verbo, dum in eo dicitur: Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi), id est justus. [Ambr. Magnus] Vel justitia Dei est, quia quod promissit dedit, quæ justitia revelatur, in eo qui credit se consecutum, quod promiserat Deus per prophetas suos. Qui enim hoc credit et confitetur, justum Deum probat, et testis est justitiæ ejus. Et loquitur Apostolus hic contra Judæos, qui negant hunc esse Christum, quem promissit Deus. Secundum hoc, ita lege: Bene dixi esse in salutem omni credenti, quia in eo qui credit, sive Judæus sit, sive Græcus, revelatur justitia Dei, id est justus apparet Deus et verax. In eo vero qui non credit, injustus videtur; negat enim veracem esse Deum, qui non credit eum dedisse quod promissit. Unde subdit: *Ex fide in fidem*; quasi dicat: Justitia Dei revelatur, tendens ex fide Dei promittentis in fidem hominis, qui credit ei, quia in credente justus apparet Deus. Vel secundum alteram præmissam sententiam sic procede: Justitia Dei est ex fide, hæc autem justitia fidei, est ei homini qui transit ex fide in fidem. [Haimo] Hoc dicit, propter omnes partes fidei, ut omnis qui vult per fidem justificari universos articulos Symboli habeat, ut transeat Judæus et quicumque alius ex fide Veteris Testamenti, ubi unus Deus colebatur, in fidem Novi Testamenti, ubi Pater, et Filius, et Spiritus sanctus colitur, ex fide primi adventus in fidem secundi, ut utrumque credat ex fide primæ resurrectionis, quæ est in anima, in fidem secundæ quæ erit in corporibus; ex fide promissionis, in fidem redditionis, ut credat Deum promississe ac reddidisse, vel redditurum fore; (45) ex fide prædicatorum in fidem populorum, ut credat quod credunt majores et minores; ex fide seminantium, id est prophetarum, in fidem metentium, id est apostolorum transeat justificandus, vel transeundum fore intelligat de fide verborum et spei in fidem verum et speciei. [Haimo] Est enim fides qua creduntur quæ non videntur, quæ proprie dicitur fides. (46) Sed tamen etiam est fides rerum, qua non verbis, sed rebus ipsis præsentibus creditur: quod erit, cum per speciem manifestam se contemplandam sanctis præbebit ipsa Dei sapientia. Non*

A ergo esset justitia fidei, nisi esset absconditum quod prædicatum crederemus, et credendo ad videndum perveniremus. (47) Dicit ergo justitiam illi esse qui transit ex fide verborum quibus credimus quæ non videmus, in fidem rerum qua credita obtinebimus, scilicet ex fide in qua ministratur Deo, in illam ubi fruatur Deo, quæ tamen improprie dicitur fides. Et quia de fide sit mentio hic, videndum est quid sit fides, et quot modis accipiatur fides, et de quibus sit. Fides est virtus qua creduntur quæ non videntur, apparentia enim non habent fidem, sed agnitionem: Fides enim est, quod non vides credere. (48) Accipitur autem fides tribus modis scilicet pro eo quod creditur, et est virtus; et pro eo quod creditur, et non est virtus; et pro eo quod creditur. Fides enim qua creditur, cum charitate virtus est, et hoc est fundamentum omnium bonorum, in qua nemo perit. Hæc fideles facit, et vere Christianos. Alia vero dæmonum est, et nomine tenus Christianorum; nam et dæmones credunt, et contremiscunt (Jac. ii). Hæc est, informis qualitas mentis, quæ dicitur informis, quia sociam non habet charitatem, quæ est forma omnium virtutum. Pro eo autem quod creditur accipitur fides, sicut ibi: *Hæc est fides Catholica, quam nisi, etc.*, (49) ita hic accipitur cum ait, ex fide in fidem. Fidei enim quæ creditur, id est Symboli fidei, multe sunt partes, quarum aliquæ sunt hic positæ. Eodem quoque modo accipitur fides, cum dicitur fides Catholica, quasi quod universaliter ab omnibus credendum est.

C Solet autem a quibusdam inquiri utrum illa informis qualitas mentis quæ in malo dicitur Christiano fides, qua universa credit, quæ verus Christianus credit, accendente charitate, remaneat, et fiat virtus, an ipsa eliminetur, et alia succedat qualitas quæ virtus sit. Ad quod potius divinum oraculum implorandum videtur, quam aliquid a nobis diffiniendum. Utrumlibet tamen sine periculo dici potest. Est autem fides de bonis, et de malis, et de præteritis, et de præsentibus, et de futuris. [Ambr.] Spes autem de futuris, tantum, et de bonis. Sicut scriptum est: convertit se Apostolus ad exemplum prophetæ Habacuc, [August.] ut declaret olim ostensum non justificari hominem per legem apud Deum, sed per fidem; quasi dicat: Ex fide est justitia, et ita ex fide est salus, non ex lege, sicut scriptum est in Habacuc: *Justus autem ex fide vivit*. Sic expone: Justus est ex fide, omnis 7 qui justus est, [Aug.] et ita, vivit, non vita ista quæ præsens est, sed futura, id est æterna, quæ est merces fidei. Merces enim fidei est videre quod credidimus antequam videremus. Sciendum autem aliter esse in Habacuc quam hic posuit Apostolus. In Habacuc enim ita est: *Justus autem meus, ex sua fide vivet. (Habac. ii).* Sed et hoc, et alia plura testimonia qua

(43) Ambros. ad Opert.

(44) August., De spiritu.

(45) Primasius, in Apoc.

(46) August., in lib. Questionum evange.

(47) Ibid. In psal. cx.

(48) August., in homil. quadam.

(49) Ex Athan. Symb.

ponit ab Hebraicæ veritatis translatione, quæ nunc utimur, videntur discordare. Quod ideo est, quia aliquando sumit a LXX Interpretibus, aliquando, sicut loquens eodem spiritu quo propheta, sensum sumit tantummodo suis utens verbis suaque dispositione.

VERS. 18, 19. — « Revelatur enim ira Dei de cælo super omnem impietatem et injustitiam hominum et eorum, qui veritatem Dei in injustitia detinent, et quia quod notum est Dei manifestum est in illis. Deus enim illis revelavit. »

(50) Commendata pietate fidei, qua justificati grati Deo esse debemus, contrarium detestando, id est impietatem, subinfert, quod gentiles inflati, et leves in idolorum signa tanquam deciderunt, ubi non requiescerent, sed confracti desilirent in lapides. Hic enim specialiter aggreditur gentiles, secundum priorem statum, quia jactant bonam naturam, et excusant turpitudines per ignorantiam. E contra autem Apostolus dicit eos, et prius habuisse notitiam, et perdidisse per culpam, et bonam naturam sibi ipsis a Deo relictam in omnia mala præcipitatem. Quasi dicat: Ex fide est justitia, et inde, salus (51), quia ex impietate est injustitia, et inde ira, id est pœna, et hoc revelatur in Evangelio Dei, et hoc est: *Revelatur enim in Evangelio, ira Dei*, id est pœna. Quoties ira Dei legitur, non perturbatio animi ejus est intelligenda, sed iudicium quo irrogatur pœna pro peccato. [Haimo.] Dei, dico, venturi de cælo ad iudicium; ira, dico, processura super omnem impietatem et injustitiam. Non dicit super omnes impios, sed quod plus est super omnem impietatem et injustitiam, id est super omnes impietates et injustitias partes. [Orig.] Impietas est in Deum peccare, iniquitas in homines. Vel impius pro infideli hic ponitur, id est a pietate religionis alienus, sicut idololatra. Iniquus vero dicitur qui pravitate operis ab æquitate discordat. [Haimo.] Et est sensus: Vindicta Dei de cælo venturi ad iudicium vivorum, et mortuorum in Evangelio manifestatur ventura super omnem impietatem et injustitiam. [Ambros.] Vel ita lege: Ira Dei, ventura super omnem impietatem et injustitiam, revelatur de cælo. Quod accusat eos quia indicavit eis Creatorem vel Salvatorem. Ex ipsa enim cæli fabrica iratus illis Deus ostenditur, qui ideo tam pulchra astra condidit, ut ex his quantus et quam admirabilis Creator eorum est possit agnosci, et solus adorari. Reum igitur facit Apostolus gentilem per legem naturæ, per quam potuit deprehendere fabrica mundi testificante auctorem Deum solum diligendum; sed injustitia et impietas in eis apparet, dum hæc videntes dissimulant a veritate, non fatentes unum Deum. Unde subdit:

Eorum qui veritatem Dei in injustitia detinent, quasi quis diceret: (52) Cur est eis ira Dei de impietate, cum non cognoverunt Deum? ad quod re-

spondet, merito est eis ira, quia poterant quidem cognoscere Deum, et aliqui etiam eorum partim cognoverunt, sed sibi tollunt malentes morari injuste in sua voluptate. [Haimo] Sic lege litteram: Hominum, dico, eorum qui veritatem Dei, id est veram de Deo cognitionem detinent, cum sponte se eis offerat; ipsi dico manentes in injustitia, id est in opere malo. (53) Bonum est quod tenent, sed malum est ubi tenent. Veritatem enim tenent, et in iniquitate. Invenisti enim Deum, o tu gentilis, o philosophe, et colis idolum; invenisti veritatem, et ipsam detines in injustitia; et quod per Dei opera cognovisti, per hominis opera perdidisti. Totum considerasti rerum ordinem, et non vis attendere quod mundus opus Dei sit; idolum opus fabri. Si faber idolo sicut dedit figuram, daret et cor, ab ipso idolo faber adoraretur. Quomodo ergo homo faber tuus Deus non est, si homo idoli faber est? Quis est Deus tuus qui fecit te? Quis est Deus fabri? Qui fecit illum. Ergo si idolum cor haberet, nonne fabrum adoraret qui fecit illud? Ecce quomodo detinent veritatem Dei in injustitia. Occurrebat autem Apostolo, ut ei diceretur: Unde illi veritatem detinent, ad quos locutus non est Deus? nec legem acceperunt, sicut populus Israel? Respondet, et ostendit unde: *Quia quod notum est Dei, manifestum est in illis: Deus enim revelavit illis*; quasi dicat: Vere detinent veritatem Dei, quia hoc Dei quod nolum est, id est quod de Deo noscibile est, manifestum est in illis, ductu rationis; quasi dicat: In se habent unde noscere possint. Quod cognoscibile est de Deo, scilicet naturalem rationem. Ideo dicit quod de Deo cognoscibile est, quia multa sunt quæ de Deo per naturam sciri non possunt, ut de mysterio redemptionis et incarnationis. [Orig.] Notum Dei est, hoc quod ex hujus mundi dispositione, et naturali ratione assequi possumus. Ignotum vero Dei, est ratio substantiæ ejus, vel naturæ, quæ omnem laet creaturam. Similiter et mysterium humanæ liberationis. [Ambros.] Et vere manifestum est in illis quod est noscibile de Deo, quia non solum ratio naturalis ad hoc profuit, sed et Deus illis revelavit, vel manifestavit per opus suum, per quod eos adjuvit. Hoc dicit, ne sola natura sufficere videretur. Ut enim Deus, qui natura invisibilis est, etiam a visibilibus posset sciri, opus fecit quod opificem visibilitate sui manifestavit, ut per certum incertum posset sciri, et ille esse Deus omnium crederetur qui hoc fecit quod ab his impossibile est fieri. (54) Hæc philosophi nobiles quæsierunt, quasi interrogantes creaturas de Creatore, et omnium specie ac dispositione quasi voce respondente ex arte artificem cognoverunt.

VERS. 20-23. — « Invisibilia enim ipsius a creatura mundi, per ea quæ facta sunt intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque ejus virtus et divinitas, ita ut sint inexcusabiles. Quia cum co-

(50) August., De spiritu et lit.

(51) Id., De civitate Dei.

(52) August., in sermone quodam.

(53) August., De verb. Dom.

(54) Ibid.

« gnovissent Deum non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt; sed evanuerunt in cogitationibus suis, et obscuratum est insipiens cor eorum. Dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt; et mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, et volucrum, et quadrupedum, et serpentium. »

Ostendit quid de Deo, et quomodo scire potuerunt, et quasi quis quæreretur, quomodo potuit id quod notum est Dei, manifestum esse in illis qui non acceperunt legem, subdit: *Invisibilia enim*, etc. Et notandum quia cum Deus una sit et simplex essentia, nec ex diversitate aliqua constet, pluraliter tamen dicit, invisibilia; quia pluribus modis per ea quæ facta sunt cognoscitur, scilicet quod æternus, ex perpetuitate creaturarum; omnipotens, ex magnitudine creaturarum, et huiusmodi. Ex quorum etiam gubernatione virtus ejus conspicitur; et ex eo quod omnia replet, ejus divinitas, id est bonitas, intelligitur. Et hoc est quod ait: Vere quod Dei notum est manifestum est in illis. *Enim*, id est quia, *invisibilia ipsius*, id est ipse natura invisibilis intellecta, non corporea, vel imaginaria visione, sed tantum intellecta ea vi mentis, quæ dicitur intellectus. *Intellecta*, dico, *per ea quæ facta sunt*, et si non per legem scriptam quam non habuerunt, *conspiciuntur a creatura mundi*, id est ab homine, non solum ab angelis. [Haimo] Homo vero creatura mundi dicitur per excellentiam, quia excellit inter alias creaturas, vel quia convenientiam habet cum omni creatura. Est enim localiter in loco, ut quodlibet corpus; sentit cum animalibus, intelligit cum angelis. Unde in Evangelio Dominus ait: *Prædicate evangelium omni creaturæ* (Marc. xvi), id est homini. Et attende quod ait: Ipsa invisibilia intellecta per ea quæ facta sunt, (55) quia per cælum et terram, et alias creaturas, quas immensas et perpetuas esse intellexerunt, ipsum Conditorum incomparabilem, immensum, æternum mente conspexerunt. Viderunt enim summi philosophi, quos cæteris non immerito fama atque gloria prælatos cernimus, nullum corpus esse Deum; et ideo cuncta corpora transcederunt quærentes Deum. Viderunt etiam quidquid mutabile est, non esse summum Deum; et ideo animam omnem mutabilesque spiritus transcendunt. Deinde viderunt omnem speciem in re quacunque mutabili, quæ naturaliter est, omneque universi mundi corpus non posse esse nisi ab illo qui incommutabiliter et simpliciter est, quia non aliud est illi esse, aliud vivere, aliud intelligere, beatum esse; sed quod est illi vivere, intelligere, beatum esse, hoc est illi esse. Propter hanc incommutabilitatem, et simplicitatem intellexerunt eum, omnia ista fecisse, et a nullo fieri potuisse. Consideraverunt enim quidquid est in substantiis, vel corpus esse, vel spiritum; meliusque aliquid spiritum esse, quam corpus; speciemque corporis esse

A sensibilem; spiritus vero speciem intelligibilem et intelligibilem speciem sensibili prætulerunt. Sensibilia dicimus, quæ visu tactuque corporis sentiri queunt; intelligibilia quæ conspectu mentis queunt intelligi.

Cum igitur in eorum conspectu corpus et animus magis minusque speciosa essent; si autem omni specie carere possent, nulla omnino essent, viderunt esse aliquid ubi esset prima et incommutabilis species, ideoque incomparabilis (56) atque ibi esse rerum principium rectissime crediderunt, quod factum non esset, et ex quo cuncta facta essent: (56) atque sic invisibilia Dei intellecta per ea quæ facta sunt conspiciuntur. Sed mirum est quod dixit esse invisibilia; et rursus dixit, conspiciuntur; sed addendo intellecta, determinatur modus visionis. Tria enim genera visionis in Scripturis inveniuntur. Est enim visio corporalis, spiritualis vel imaginaria, et intellectualis. De tertio genere est ista visio, quam hic commemorat Apostolus. Hac enim visione videtur Deus, cum per pietatem fidei, et agnitionem morum optimorum corda mundantur. Vel ita lege litteram: Vere quod notum est Dei, manifestum est in illis, quia invisibilia ipsius mundi conspiciuntur, id est intellectu mentis capiuntur, per ea quæ facta sunt a creatura mundi, id est a constitutione mundi. Et ut omnino impietas excusari non possit, adjecit: *Virtus* quæ omnia gubernat, conspicitur per ea quæ facta sunt, et divinitas, [Ambros.] id est bonitas Dei quæ omnia replet, similiter per eadem conspicitur. [Haimo; August.] Vel sicut quidam volunt potest hic intelligi Trinitas ut per invisibilia intelligatur Pater; per virtutem, Filius; per divinitatem, Spiritus sanctus: ut sit sensus, invisibilia ipsius, id est Pater; sempiterna quoque virtus ejus, id est Filius, et divinitas, id est Spiritus sanctus, intellecta conspiciuntur per ea quæ facta sunt a creatura mundi. Secundum hoc videtur quod per ea quæ facta sunt illius summæ Trinitatis notitiam habuerint gentium philosophi. Alibi vero dicit Augustinus philosophos non pertigisse usque ad notitiam tertie personæ, scilicet Spiritus sancti, in illo videlicet loco super Exodum, ubi magi Pharaonis defecerunt in tertio signo, non in primo vel secundo, quia summi gentium philosophi, inquit, περί τοῦ ἀγαθοῦ, id est de summo bono, scilicet Patre, et de νοῦ, id est mente ejus, scilicet Filio, philosophati sunt. Sed in tertio signo defecerunt magi, quia usque ad tertiam personam non valuerunt pervenire philosophi. Quomodo ergo hic dicitur, quod tres personas per facta intellexerunt, vel cognoverunt? Ad quod dicimus eos hanc distinctionem summæ Trinitatis, quam fides Catholica proficitur nullatenus habuisse, vel habere potuisse absque doctrinæ, vel internæ inspirationis revelatione. Fit enim revelatio tribus modis, per opera, per doctrinam, per inspirationem.

(55) August., De civit. Dei.

(56) Id., contra Manichæos.

Revelavit eis Deus per opera veritatem, sed non per doctrinam vel per inspirationem. Viderunt ergo de longinquo veritatem, sed non appropinquaverunt per humilitatem. [Aug.] Non ergo illas tres personas ideo dicuntur intellexisse, quod eas distincte veraciter et proprie intellexerint: sed quia illa esse cognoverunt in Deo, quæ illis tribus personis in sacra Scriptura frequenter solent distinctim ac specialiter attribui, scilicet potentia, sapientia, bonitas. Potentia enim Patri, sapientia Filio, bonitas Spiritui sancto sæpe attribuitur: tum una eademque sit potentia, et sapientia, et bonitas trium personarum, et tres illi eadem bonitas, sapientia et potentia sunt: quod quare fiat, non est otiosum inquirere. Sicut enim ex motibus et administratione corporis animam, quam non vides, intelligis, sic ex administratione totius mundi, et regimine omnium Creatorem intellexerunt.

Ita ut sint inexcusabiles. (57) Illos quippe inexcusabiles Scriptura dicit, quos non latet veritas, et in eis perseverat iniquitas. De hoc, scilicet quia cum per naturalem rationem et creaturæ revelationem cognovissent Deum, [Haimo, Ambros., August.] usque adeo ut faterentur unum principium esse, a quo omnia initium sortita sunt, non sicut Deum glorificaverunt, bene vivendo et colendo; aut, id est et, gratias non egerunt, de cognitione, sed sibi attribuerunt, in quo vani et falsi fuerunt. Unde subdit: Sed evanuerunt in cogitationibus, putantes se aliquid esse, cum nihil sint, quod vere vanitas erat. Cogitationibus dico suis, quæ scilicet a se ipsis sunt, non a Deo. Et ideo, scilicet quia Deum non glorificaverunt, cor, id est ratio eorum, quia ab eis credita est esse, obscuratum est, timore superbiæ obdurante, ita ut sit insipiens, id est paulatim usque ad insipientiam cor eorum deductum est. Nebula enim erroris contexit cor illorum, quia cum Creatorem ex creaturis cognovissent, nec sicut Deum glorificassent, amplius obtusi sunt. Unde obscuratum est cor eorum? Ecce ex hac superbia, dicentes ore vel corde, se esse sapientes a se non a Deo, stulti facti sunt in Deum. Ecce illa duo quæ dixerat, hic aperte signat, scilicet quomodo evanuerunt, quod ostendit, ibi, dicentes se esse sapientes, ubi culpa monstratur; et quomodo obscuratum est cor eorum, ibi, stulti facti sunt, quod est vindicta. Sapientes enim in naturis rerum, stulti facti sunt in Deo. [Ambrosius] Investigabant enim rationem physicam, perscrutantes cursus siderum et quantitates elementorum; Deum autem eorum spernebant. Ideoque stulti sunt. Si enim hæc laudanda sunt, quanto magis Creator illorum? (58) Viderunt ergo quo veniendum esset, sed ingrati ei qui illis præstitit ut viderent, sibi voluerunt attribuere quod videbant; (59) et facti superbi, amiserunt etiam quod videbant; elisi sunt, vel cæcati sunt, quia superbi erant. Superbia caput pec-

cati est, de qua dictum est: *Initium omnis peccati superbia est* (Eccl. x). Superbierunt autem dicentes se esse sapientes. Non debebant sibi arrogare quod Deus donaverat, nec se jactare ex eo quod non a se ipsis, sed ab illo habebant. Quod utique illis credendum fuit, ut ad hoc tenendum quod videre poterant, ab illo sanarentur qui dederat ut viderent. Si enim hoc facerent, humilitatem servarent, et possent purgari, atque illi beatissimæ contemplationi coherere. (60) Quia vero superbia erat in eis, obumbravit eos cæcitas. Quod enim curiositate invenerunt, per superbiam perdiderunt. Quod enim Deus dederat gratis, tulit ingratis. (61) Et conversi sunt a veritate, ad idola et simulacra, et ad culturas dæmoniorum: et adoraverunt creaturam, contempto Creatore. Urde subdit: *Et mutaverunt*. Ecce quomodo obscuratum est cor eorum, ut videlicet majestatem invisibilis Dei, quem ex creaturis cognoverant, non in homines, sed (quod pejus est et inexcusabile crimen), in similitudinem hominum immutarent, ut forma corruptibilis, Deus ab eis vocetur, hoc est simulacrum hominis, ut quos vivos hoc nomine donare non audeant, mortuorum imagines in gloriam Dei reciperent. Quanta hebetudo! quanta est stultitia eorum, apud quos plus potest imago quam veritas! et potiores sunt mortui quam vivi! A vivo enim Deo recedentes, mortui favent. [Ambros.] De quorum numero et ipsi sunt, sicut in libro Salomonis dicitur: *Mortuus mortuum fingit, operibus iniquis* (Sap. xv). Lege litteram, quasi dicat: Non solum sensu et cogitatione peccaverunt, sed etiam opere. Et id est quia, *gloriam incorruptibilis Dei*, id est culturam debitam Deo, qui incorruptibilis est, mutaverunt, quantum ad se, prius, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, id est in imaginem ejus cui erat assimilata. Et, postea, in similitudinem imaginis volucrum. Ecce major hebetudo! et, inde, *quadrupedum, et deinde serpentium*. [August.] Hæc dixit ad cumulum hebetudinis ostendendum. Sic enim Dei majestatem et gloriam minuerunt, ut horum quæ minima et parva sunt similitudini, Dei honorificentiam darent. Sic ergo damnat simulacra impiorum in quibus alii solem, alii terram, alii homines mortuos, et hujusmodi plura venerabantur. Ideo autem dicit, in similitudinem hominis, et volucrum, et quadrupedum, et serpentium, quia horum simulacra diversis temporibus a Romanis colebantur. Mos enim fuit ab antiquo Romanis adorare simulacra hominum, ut Romuli, Jovis, et aliorum, et maxime ab adventu Æneæ in Italiam. Volucrum autem et quadrupedum, et serpentium simulacra coluerunt, ex quo Alexandria ab Augusto victa est, et Romæ subjugata.

VERS. 24, 25. — Propter quod tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, in immunditiam, ut contumeliis afficiant corpora sua in semet-

(57) August., Ad Valentinum monachum.

(58) Aug., super Joan.

(59) Id., De spiritu et litu.

(60) August., in sermone de monte.

(61) August., De verb. Dom.

« ipsa, quia commutaverunt veritatem Dei in mendacium, et coluerunt, et servierunt creaturæ potius quam Creatori, qui est benedictus in sæcula. Amen. »

Hic item vindicta Dei contra eos ostenditur. [August., Ambrosius] Quia enim ad injuriam Creatoris Dei, fragmenta et similitudines rerum deificaverunt, traditi sunt illudendi desideriis carnis, non ut illa gererent quæ volebant, sed ut illa perficerent quæ desiderabant. [Orig.] Tradere autem est permittere, non incitare aut immittere. Præcedentibus quippe culpam causis, jure et merito deseruntur a Deo hi qui veritatem Dei in iniquitate detinent, et Creatoris gloriam creaturæ attribuunt, et per hoc deseruntur, et traduntur desideriis. Ista vero peccata, quia de superbia sunt, non solum peccata, sed etiam supplicia sunt. (62) Omne quippe peccatum quod tamen citius penitendo non tegitur, aut peccatum est, et causa peccati: aut peccatum, et poena peccati. [Gregorius.] Peccatum namque quod penitentia non diluitur, suo pondere mox ad aliud trahit. Unde fit ut non solum peccatum sit, sed et causa peccati. Ex illo quippe culpa subsequens oritur. Peccatum vero quod ex peccato oritur, non solum peccatum, sed et poena peccati est, quia iusto iudicio Deus cor peccantis obnubilat, ut præcedentis peccati merito, etiam in alia cadat. Quem enim liberare noluit, deserendo percussit, et hoc est quod ait: *Propter quod*, [Haimo] scilicet propter idolatriam, et quia cultum et religionem Dei imaginibus tradiderunt, *Deus tradidit illos*, id est subtrahendo gratiam tradi permisit. Nihil enim absque ejus permissione fit, etiam in malis. Ista utique obscuratio, vindicta, et poena jam fuit, et tamen per hanc poenam, id est per cordis cæcitatem quæ fit deserente luce sapientiæ, in plura et graviora peccata collapsi sunt. Tradidit, dico, prius in desideria prava, cordis dico; quod erat eorum, id est a Deo sibi ipsis relictum, a quibus sic paratum fuit, non a Deo, et post ea tradidit illos in immunditiam, id est in actum immunditiæ, ut ipso actu operarentur turpitudinem tantam, ut afficiant corpora sua contumeliis, quantum ad naturam, id est ut corpora naturaliter repugnantia, quadam vi applicarent, et vitio aptiora facerent. [Augustinus] Et ostenditur hic item vindicta, qua traditi sunt, non modo in desideria prava, sed et in immundas actiones et contumeliosas, quibus afficiunt et inficiunt corpora sua. Ipsi dico habentes hæc, in semetipsis, id non aliunde, sed a semetipsis. (63) Non enim habet homo hæc a Deo, sed dicitur his tradi, quia desertus a Deo cedit his atque consentit: vincitur, capitur, trahitur, possidetur. A quo enim quis victus est, huic et servus addictus est; et sit peccatum consequens poena præcedentis peccati. Vel ita, afficiant cor, ipsi dico agentes, contumeliis in semetipsis, id est in suo sexu, masculi cum masculis, feminae cum feminis.

(62) August., in serm. quodam.

(63) Aug., contra Julianum.

A Diligenter animadvertendum est quod hic, et subsequenter ait: Tradidit Deus, [Augustinus] qui hominum malitiam non facit, intentator enim malorum. Qui ergo dicit Deum homines ad ista non cogere, sed dignos descri tantum deserere, verissime dicit. (64) Deserit autem Deus non apponendo gratiam, vel appositam subtrahendo. Manifestum est enim Deum operari in cordibus hominum ad inclinandas voluntates eorum quocumque voluerit, sive ad bona pro misericordia sua, sive ad mala pro meritis eorum; [Ambrosius] iudicio utique suo, aliquando aperto, aliquando occulto, semper autem iusto. Et nota quod dicitur Deus operari in cordibus hominum ad inclinandam voluntatem eorum ad malum: quod non ita intelligendum est, quasi Deus malitiam impertiat, sed quia sicut apponit gratiam, unde inclinatur hominum voluntas ad bonum, ita subtrahit a quibusdam, qua subtracta incurvatur voluntas eorum ad malum.

C Quia commutaverunt veritatem Dei in mendacium, et coluerunt, et servierunt creaturæ potius quam Creatori, qui est benedictus in sæcula. Amen. Hic exsequitur latius per partes culpam eorum, et poenam, ut comparet invicem, et est hic repetitio prædictorum. [August.] Ostendit enim per partes eos mutasse gloriam Dei, scilicet quod Deum putaverunt qui non erat, et coluerunt, et servierunt creaturæ potius quam Creatori. Et exsequitur subsequenter partes immunditiæ, scilicet quod feminae in feminas, masculi in masculos turpitudinem operabantur; in quibus comparat poenam culpæ, ut sicut contra naturam creantem peccaverunt, ita in natura propria punirentur, unde concludit in subsequenti sic: *Et mercedem erroris quam oportuit (infra, 27), etc.*, quasi dicat: Illi afficiunt, id est deturpant corpora sua. Qui commutaverunt veritatem Dei in mendacium, [Ambros.] id est id quod de Deo verum est, dederunt idolo, scilicet quod sit Deus; et dicit hic veritatem Dei, quod supra vocavit gloriam Dei. Veritas quippe Dei est gloria Dei. (65) Veritatem Dei tenere, est unum Deum colere; veritatem in mendacium convertere, est creaturæ servire pro Creatore. Vera enim religio in unius constat veri Dei servitio. Ipsa namque veritas verus Deus est. D Ipsa enim una veritas est, una vere divinitas, et ita non possunt duo veri dii veraciter dici, sicut ipsa una veritas naturaliter non potest dividi. Verum itaque Deum colere, veroque Deo servire, non est utique veritatem Dei in mendacium commutare. [Ambros.] Ille autem Dei veritatem commutat in mendacium, qui Deo non vero æstimat serviendum. Commutaverunt ergo veritatem Dei in mendacium, dum nomen Dei qui verus est, dederunt his qui non sunt dii. Lapidibus enim et lignis atque metallis auferentes quod sunt, dantes quod non sunt, ut Dei veritas sit mendacium, ut quando lapidem dicant Deum esse, non enim negant Deum, sed

(64) August., De lib. arbit.

(65) Fulgentius ad Donatum.

serviunt creaturæ potius quam Creatori : hoc est mutare verum in falsum. Ut enim viderentur digne hæc colere, Dei nomen et honorem eis imposuerunt. (66) Veritas quippe creaturæ a Deo est, sed non est Deus, quam illi in mendacium convertunt, creaturas tanquam Creatorem colentes. Sed ne quis dicat : Non colo simulacra, sed res eorum, ut solem et lunam, et hujusmodi, addit, et coluerunt creaturam, diligenter orando eam; sed et servierunt actibus creaturæ. [Ambros.] Hic damnat ea quæ in simulacris intelligebant. Servierunt, dico, creaturæ potius quam Creatori, quasi illud esset melius. Qui tamen licet ab illis privetur honore suo, est benedictus, id est super omnia exaltatus, et hoc, in sæcula, id est sine fine. Amen; quasi dicat : Hoc est verum, quod Deo vero est benedictio in sæcula. Diis autem gentium ad tempus impietas dat honorem, ideoque quod illi dicunt, est falsitas.

VERS. 26, 27. — « Propterea tradidit illos Deus in passionibus ignominie. Nam femine eorum immutaverunt naturalem usum in eum usum qui est contra naturam. Similiter autem et masculi relicto naturali usu femine exarserunt in desideriis suis in invicem, masculi in masculos turpitudinem operantes, et mercedem quam oportuit erroris sui in semetipsis recipientes. »

Iterum hic vindicta repetitur. Quasi dicat : Et quia ita peccaverunt in naturam creantem, propterea tradidit illos Deus, id est tradi permisit. Hic item vindicta repetitur sicut ante repetit culpam. *In passionibus ignominie*, id est voluptates carnis, quæ etsi delectant, sunt passionibus naturæ non nominandæ. [Haimo] Ignominia eorum dicitur quasi sine nomine dignitatis. Inde ignominiosus, qui desinit habere dignitatis nomen, dum in aliquo crimine deprehenditur. Tradidit ergo illos Deus prius in passionibus ignominie, id est in ardorem libidinis, quæ est passio naturæ, nec nominanda. Postea tradidit in ipsum actum libidinis, et vere. *Nam femine eorum immutaverunt naturalem usum viri legitimi in eum usum qui est contra naturam*, inter se, scilicet agentes. [Haimo] Naturalis usus est ut vir et mulier in uno concubitu coeant; contra vero naturam, ut masculus masculum polluat, et mulier mulierem. Si quis vero relicta conjugē aliam cognoverit, turpitudinem operatur, et peccat; sed non est contra naturam. Qui vero et cum ipsa conjugē alio modo quam decet dormierit, contra naturam operatur. *Similiter autem et masculi relicto naturali usu femine exarserunt in desideriis suis invicem* : ecce peccata voluntatis. Desideriis, dico, suis, quæ scilicet a se sunt, non a Deo. [Ambros.] Hæc irato Deo propter idololatriam humano generi provenisse, testatur Apostolus, ut femina feminam, masculus masculum turpi desiderio ad usum appeteret indebitum. Quod enim est mutare naturalem usum, in

A eum qui est contra naturam, nisi sublato usu concessio aliter uti quam concessum est, cum illa pars corporis non habeat hujusmodi usum datum a natura. Quod enim habet homo concessa et licita, in alium ordinem conversa, et aliter facta, quam sunt concessa, peccatum sunt. (67) Si jam putas, o Juliane, Apostolum ex hoc laudasse libidinem, quia usum femine dixit esse naturalem, omnem profecto usum femine laudare compellis. At per hoc, et ea quæ committuntur cum feminis stupra laudabis, quia et illic utique usus naturalis est, quamvis damnandus, quia legitimus non est. Unde et filii non legitimi, sed naturales vocantur, qui inde nascuntur. Non ergo concupiscentiam carnis in illo verbo laudavit Apostolus, sed naturalem usum appellavit illum usum, unde natura humana potest nascendo subsistere. Nec dixit usum conjugalem, sed naturalem, eum volens intelligi qui fit in membris ad hoc creatis, ut per ea possit ad generandum sexus uterque misceri. (68) Ac per hoc cum eisdem membris aliquis, etiam meretrici miscetur, naturalis usus est, nec tamen laudabilis, sed culpabilis, ab ea vero parte corporis quæ non ad generandum est constituta. Si etiam quis cum uxore utatur, contra naturam est et flagitiosum. *Masculi in masculos*. Quasi dicat : non tantum exarserunt, sed etiam masculi fuerunt *turpitudinem operantes actu in masculos*. Et ita fuerunt *recipientes mercedem erroris sui*, id est pro errore suo, quam oportuit, scilicet quæ peccato congrua fuit, id est receperunt vindictam dignam culpa. [Ambros., August.] Quantum enim idololatria per impium et gravissimum delictum, tantum et compensatio ejus horrenda et persordida est passio quam receperunt. *In semetipsis*, scilicet in natura sua vindicantes Deum, id est vindictam Dei sustinentes in suo sexu, scilicet deformitatem operantes (69). Et nota quod dicit eos oportuisse istam mercedem recipere. Hic utique vides causam propter quam traditi sunt sine ulla ambiguitate monstratam. Dixit enim quid mali ante fecissent, et postea adjunxit : *Propterea tradidit*, etc. (70) Proinde præcedentis hæc est pœna peccati, et tamen ipsa peccatum est. Judicio enim justissimo Dei traditi sunt, sive deserendo, sive alio modo explicabili, vel inexplicabili. In passionibus ignominie, ut crimina criminibus vindicarentur, et supplicia peccantium non tamen sint tormenta, sed etiam vitiorum incrementa. Sed istas pauci vident pœnas. Propterea eas maxime commemorat Apostolus, enumerat multa quæ peccata sunt, et pœnæ peccati. Inter primum enim peccatum apostasie, et ultimam pœnam ignis æterni, media quæ sunt, et peccata sunt, et pœnæ sunt.

VERS. 28-31. — « Et sicut non probaverunt Deum habere in notitia, tradidit illos Deus in reprobum sensum, ut faciant ea quæ non conveniunt;

(66) August., De unico baptismo.

(67) Aug., contra Julianum hæreticum.

(68) Id., in eodem.

(69) Aug., contra Julianum hæreticum.

(70) Aug., contra adversarium legis et prophetarum.

« repletos omni iniquitate, malitia, fornicatione, avaritia, nequitia, plenos invidia, homicidio, contentione, dolo, malignitate, susurrone, detractores, Deo odibiles, contumeliosos, superbos, elatos, inventores malorum, parentibus non obedientes, insipientes, incompósitos, sine affectione absque fœdere, sine misericordia. »

Et sicut, vel quia non probaverunt Deum habere in notitia, tradidit illos Deus in reprobum sensum.

[Ambros.] Ecce item quia nondum resipiscunt in alia cadunt pro eadem culpa. Per hoc autem quod dicit, sicut, poenam peccato assimilât, ut sicut peccaverunt in sensu Dei, arbitantes Deum nescire mala sua, sic puniti sunt in proprio sensu. Et hoc est et sicut probaverunt, id est putaverunt, Deum non habere in notitia peccata hominum, ita tradidit illos in reprobum sensum, etc., vel ita, ut legitur ibi, quia non, sicut, hoc modo. Et quia non probaverunt Deum habere in notitia sua, id est quia non noverunt Deum, quod ratio probabat eis. Vel, quia probaverunt, id est putaverunt, Deum non habere in notitia mala, id est Deum nescire vel negligere mala hominum, ideo tradidit illos Deus in reprobum sensum, [Orig.] scilicet ut nihil intelligant, nisi quod a probitate remotum est, quos sua cœcitas a veritatis lumine funditus excludit. Tradidit, dico, ut faciant opere ea, quæ non conveniunt rationi. Illos dico repletos omni iniquitate, quasi non parum habentes. Deinde enumerat iniquitatis partes, ut apertius accuset. **10** Illos dico repletos malitia. Malitia est quando damnum molitur quis alicui. *Fornicatione.* Fornicatio est omnis usus carnalis commisionis præter legitimum concubitus. *Avaritia.* Avaritia est multum acquirere nec superflua pauperibus erogare. *Nequitia.* Nequitia est temeritas, quando quis audet quod nequit; vel, nequitia est intemperantia sui. Illos dico plenos invidia, id est dolore alieni boni. [Haimo.] Invidus enim dicitur qui alterius felicitate torquetur, et sic scinditur in duplicem passionem, cum aut quod ipse est alium esse non vult, aut alium videns meliorem, dolet se non esse consimilem.

Homicidiis, pluraliter dicit, quia sunt homicidia actus et voluntatis. *Contentione.* Contentio est impugnatio veritatis per confidentiam clamoris. *Dolo.* Dolus est quando aliud simulatur, et aliud agitur. *Malignitate.* Malignitas est mala voluntas cum ultra non potest, vel de beneficiis gratiam non referre. *Susurrone,* inter amicos discordias seminantes. *Detractores,* qui aliorum bona negant vel invertunt, et ne levia poterunt susurratio et detractio, quia in verbis sunt, addit de eis : Deo odibiles, et contumeliosos, qui dictis vel factis contumelias et turpia inferunt. *Superbos* in honoribus. *Elatos.* Elati sunt illi qui nolunt pati priorem vel parem. *Inventores malorum,* qui novum genus mali cujuscunque inveniunt verbo vel opere. *Parentibus,* carnalibus vel spiritualibus, non obedientes, scilicet feris indomitiore. *Insipientes,* id est non discernentes inter

A bonum et malum. *Incompósitos,* habitu vel incesso. *Incompositio* corporis indicat qualitatem mentis. *Sine affectione,* id est sine dilectione proximi. *Absque fœdere,* id est sine societate, sine misericordia, quia non compatiuntur miseris.

VERS. 32. — « Qui cum justitiam Dei cognovissent, non intellexerunt quoniam qui talia agunt digni sunt morte, non solum qui ea faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus. »

Qui cum justitiam, etc. Item hic ostendit eos ulterius cadere, dicens, qui tales cum cognovissent prius ratione. Justitia Dei, id est justum Deum. Non tamen intellexerunt, hoc scilicet quoniam qui talia agunt, digni sunt morte æterna. Ne putarentur his poenis prædictis tantum affligi, quibus delectantur, addit hic ultimam mortem æternam. Et non solum qui faciunt ea, digni sunt morte, sed etiam qui consentiunt facientibus, ut nullus excusetur. [Ambros.] Consentire est tacere cum possis arguere, vel errorem adulando fovere.

CAPUT II.

VERS. 1, 2. — « Propter quod inexcusabilis es, o homo omnis qui judicas. In quo enim judicas alterum, te ipsum condemnas. Eadem enim agis quæ judicas. Scimus enim quoniam judicium Dei est secundum veritatem in eos qui talia agunt. »

Supra contra gentiles locutus est, superbiam eorum, et turpitudines, in quas propter eam traditi sunt detestans : [Haimo] Hic autem communiter de gentibus et Judeis agit, qui se invicem judicabant, nec tamen a malis cessabant. Quasi dicat : Propter quod, scilicet quia omnis faciens et consentiens est dignus morte, inexcusabilis es, o homo, scilicet carnis. Omnis, scilicet tam Judæus quam gentilis, qui judicas alterum, id est damnas, in quo ostendis te esse quod non es, id est justum. Judæus judicat gentilem, secundum priorem statum : et gentilis Judæum, et uterque homo, non spiritus, id est carnalis, non spiritualis, et uterque inexcusabilis. Si enim gentilem judicat Judæus de idololatria, et ipse idololatra; si gentilis Judæum de legis prævaricatione, et ipse prævaricator est legis naturalis; ideoque uterque inexcusabilis est. Vel specialiter propter Judæos hæc dicit, etsi nondum eos nominatim exprimit, qui in lege gloriantur, et agunt ea quæ damnant in aliis, sicut in sequenti ostenditur. Et quia nondum nominatim eos exprimit, ideo in sequenti nominat. Et quia non solum qui in lege peccaverunt peribunt, sed etiam qui sine lege peccaverunt; ideo et de gentibus ibidem addidit dicens : *Iram in omnem animam hominis operantis malum, Judæi et Græci, et gloria omni operanti bonum Judæo et Græco.* [Haimo] Quasi dicat : Propter quod, scilicet quia gentiles prædicta facientes sunt inexcusabiles, multo magis, o homo omnis qui judicas, id est o Judæe, qui per legem instructus alios damnas, inexcusabilis es, quia te ipsum non servas ab his in quibus alios reprehendis. Quod autem inexcusabiles sint probat, sive specialiter de Judæis sive communiter de Judæis et gentibus; quasi di-

cat: Vere inexcusabilis es tu qui judicas. *In quo enim aliterum judicas, te ipsum condemnas*, id est tu ipse es testis damnationis tuæ, dum alium judicas. Quare hoc? Enim, id est quia eadem agis quæ judicas, id est in aliis reprehendis. Scimus enim, vel autem, quoniam iudicium Dei est, secundum veritatem in eos qui talia agunt. Inanem excusationem Judæorum et gentilium sua auctoritate destruit hic Apostolus. Posset enim in excusationem sui peccati dicere Judæus: et si eadem ago quæ judico, me tamen Judæum defendit genus et lex; et contra gentilis: me defendit ignorantia. Contra quod Apostolus ait: *Scimus, etc.*, ostendens Judæos non posse excusari per legem vel genus, nec illos per ignorantiam. [August.] Ignorantia enim in eis qui intelligere noluerunt, peccatum est; et in eis qui non potuerunt, poena peccati. Scimus, etc. [Haimo] Quasi dicat: Vos ita opinamini, sed nos scimus quia iudicium, etc., vel si est ibi enim, ita lege: Vere inexcusabilis es, quia scimus, quia iudicium Dei est secundum veritatem, id est æquitatem rei, non secundum acceptionem personarum, in eos, id est contra eos, qui talia agunt, sive Judæi, sive gentiles sint, id est in eos qui illa faciunt quæ in aliis reprehendunt. Homines in iudicio attendunt personas potentium divitum propinquorum, sed Dei iudicium in hoc verum est, quia qui verax est non attendit personam, sed vitæ meritum. [Joan. Dam.] Humanum quippe iudicium multis modis corrumpitur, amore, odio, timore. Sæpe iudicium integritate violatur, et contra justitiæ regulam interdum misericordia inclinatur. [Ambros., Orig.] Iudicium vero Dei est secundum veritatem, quia unicuique reddet secundum mensuram boni vel mali. Veritas quippe iudicii hoc postulat, ut malus mala, bonus recipiat bona. Sed illud in hoc loco videtur ostendi, quod solius Dei sit secundum veritatem iudicium, quia corda hominum nosse solius Dei est, et mentis secreta dignoscere. Sunt enim quædam quæ committuntur opere quidem malo, animo autem non malo, ut si quis verbi causa hominem non voluntate occiderit. Alia vero sunt opere quidem bono, sed animo non bono, ut si quis misericordiæ opus non pro mandato Dei, sed ut laudetur ab hominibus faciat.

Vers. 3-6. — « Existimas autem hoc, o homo qui judicas eos qui talia agunt, et facis ea, quia tu effugies iudicium Dei? An divitias bonitatis ejus, et patientiæ, et longanimitatis contemnis? Ignoras quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adducit? Secundum autem duritiam tuam et impoenitens cor, thesaurizas tibi iram in die iræ et revelationis justi iudicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera ejus. »

Quasi dicat: Nos apostoli ita scimus, sed tu, o homo, scilicet carnalis, non spiritualis, omnis qui judicas eos qui talia agunt, qualia supra memoravimus. Et tamen facis ea existimas, id est opinaris, hoc, scilicet quia tu effugies quocunque modo iudicium Dei? et an hoc facis? Quasi dicat: Mirum est.

Et est hic increpatio cum ironia. Irascitur enim eis Apostolus, quia impunitatem sibi promittunt, alios judicantes. [Ambros.] Et cum hoc capitulum generaliter agat contra Judæos, et gentiles, potest etiam specialiter accipi contra quemlibet supersticiosum prælatus Ecclesiæ, qui per hypocrisim examen fallit intuentium; ut cum puniendus sit, honore dignus appareat. Similiter et de Judæo, qui simulat quod non est. Et ideo congrue ait, judicas quasi aliorum doctor; non te accusas, sed alios, impunitatem sperans, quia hæc potestas data est tibi, et non est in mundo, qui te judicet. Sed etsi desit ad præsens qui te judicet, effugere tamen iudicium Dei quod in mundo evasisti, in futuro non poteris. Et quasi ille diceret: Cur ergo non punit? Ait Apostolus: Quia bonus Deus expectat te. Quod tu ignoras, et ideo contemnis. Et hoc est:

Tu contemnis divitias bonitatis ejus, [Orig., Haimo] id est copiosam bonitatem ejus. Copiosa est bonitas Dei quæ multis peccantibus multa bona ministrat, blandiens ut ad poenitentiam attrahat. Et contemnis divitias patientiæ, id est copiosam patientiam Dei, quæ tot et tanta peccantes sustinet, nec cito eos punit. Subdit, et contemnis divitias, longanimitatis ejus, [August., Orig.] id est copiosam longanimitatem Dei, quæ non ad horam est, sed longa, et per multa expectans tempora. Hanc exhibet Deus, quia modo tempus est misericordiæ. Et, an hoc facis? Quasi dicat: Mirum! Videtur autem longanimitas, quæ alibi sustentatio dicitur, a patientia differre, quia qui infirmitate magis quam proposito delinquant, sustentari per longanimitatem dicuntur: qui vero pertinaci mente exsultant in delictis suis, ferri patienter dicendi sunt. [Haimo] Patientia ergo est qua per superbiam, et pertinaci mente peccantes non statim punit. Longanimitas est qua per infirmitatem, et non deliberati animi malitiam peccantes diu portat, expectans ad poenitentiam. [August.] Hæc autem contemnit qui non sic utitur ad poenitentiam, ut Deus intendit, sed ad impunitatem vertit. Quem ut sollicitum faciat atque apertius redarguat, addit: Ignoras quare contemnis bonitatem Dei, et etiam: Ignoras quoniam benignitas Dei adducit te, quantum in se est, ad poenitentiam? Ecce Deum misericordem nescis. Et an hoc facis? Quasi dicat: Mirum est! Severe in his omnibus loquitur, quia mala mens non revocatur ad vitam nisi timore. [Ambros.] Et attende in his tribus versibus tres peccatorum gradus adnotatos. Peccas enim, o homo, dum tu impunitatem promittis: quod ibi notatur, existimas autem, etc. Item, gravius peccas, quia contemnis bonitatem Dei. Unde ibi, an divitias bonitatis, etc. Et gravissime peccas, quia ignoras te contemnere. Unde ibi, ignoras, etc. An hoc facis? Increpatio est; quasi dicat: Mirum est! Secundum autem duritiam tuam et impoenitens cor **II** thesaurizas tibi iram; quasi dicat: Benignitas Dei te adducit ad poenitentiam, sed non adducis. Imo

Thesaurizas tibi iram, id est accumulās tibi vin-

dictam : et hoc, *secundum duritiam tuam, et cor im-*
pœnitens, id est quia durus es, et in malo tuo per-
 tinax, de quo nec corde pœnites. Sunt enim quidam
 quibus mala quæ agunt displicent, et ducti pœniten-
 tia cordis, quatenus eis datur, ex eis exire laborant,
 de quibus non loquitur hic. Sunt alii quibus placent
 mala, et de misericordia Dei nimis præsumentes, et
 patientia abutentes, in eis pertinaciter perdurant.
 [August.] In quo illius ostendunt patientiam, et
 suam accumulunt sarcinam deterius peccando. Sunt
 alii quibus displicent quidem mala, sed quoniam ea
 gravia esse intelligunt, putant sibi jam non posse
 ignosci, sicut Cain qui dixit : *Major est iniquitas*
mea quam ut veniam merear (Gen. iv). (71) Et hac
 desperatione subrept eis, ut quidquid libuerit tan-
 quam damnationi destinati sine pœnitentia faciant.
 Illi ergo nimia spe Deum non justum autumant, isti
 vero desperatione Deum non bonum existimant. Ex
 utroque igitur periclitabuntur, et sperando et de-
 sperando. (72) Contrariis rebus, et contrariis affec-
 tionibus laborantes peribunt. Ista enim duo occidunt
 animas scilicet desperatio, et perversa spes. His
 duobus fit blasphemia in Spiritum sanctum. Unde
 dicitur in Evangelio : *Qui peccaverit*, id est blasphe-
 miam verbum dixerit, *in Spiritum sanctum non remit-*
tetur ei hic neque in futuro (Matth. xii). De quo et
 Joannes in Epistola canonica ait : *Est peccatum ad*
mortem, non pro eo dico ut oret quis (73). Peccatum
 ad mortem, vel in Spiritum sanctum committitur
 duobus modis, scilicet per obstinationem, vel de-
 sperationem. Obstinatio est indurare in malitia men-
 tis pertinacia, per quam fit homo impœnitens ; et hæc
 impœnitentia est blasphemia in Spiritum sanctum.
 Desperatio est qua quis penitus diffidit de Dei boni-
 tate. Et utrumque dicitur peccatum in Spiritum
 sanctum, quia Spiritus sanctus amor est Patris et
 Filii, atque benignitas quæ tanta est cujus finis
 non est. (74) Vere igitur in Spiritum sanctum de-
 linquunt qui suam malitiam Dei bonitatem excedere
 putant, tollentes in hoc turbulentissimo iniquitatum
 mari, portum divinæ indulgentiæ, quo se recipiant
 fluctuantes. Atque ipsa desperatione addunt pec-
 cata peccatis, dicentes : Misericordia nulla est, et
 super peccatores necessaria damnatio debetur, qui
 etiam pertinaciter malo inhaerent in Spiritum san-
 ctum, id est contra Dei bonitatem peccant, quæ eos
 patientissime sustinens, plurimis donat bonis atque
 ad correctionem et pœnitentiam undique vocat.
 Vocat enim beneficiis creaturæ, vocat impartiendo
 tempus vivendi, vocat per flagellum correctionis,
 vocat per misericordiam consolationis ; sed observa
 ne longitudine misericordiæ Dei, male utendo the-
 saurizes tibi iram. Non tibi videatur sic Deus mise-
 ricors, ut non videatur justus ; non ita justus, ut

A misereri non velit. Ad hoc non parcitur homini, ut
 convertatur, et non sit, qui damnetur.

(75) Solet hic quæri quare peccatum in Spiritum
 sanctum irremissibile dicatur. De quo diversi vari
 sentiunt. Alii enim ideo dicunt irremissibile, qui ali-
 ter peccantes pœnitere non possunt, habentes corda
 indurata, velut lapides, sicut de diabolo dicitur : *In-*
duratum est cor ejus tanquam lapis (Job xli). Alii vero
 dicunt, ideo dici irremissibile, quia taliter peccantes
 nunquam pœnitent, cum tamen possint, et ideo nun-
 quam eis remittitur. (76) Utrique vero in assertionem
 suæ opinionis auctoritates in medium conferunt.
 Augustinus namque ait : Ista impœnitentia, vel cor
 impœnitens quandiu quisque in hac carne vivit, non
 potest judicari. De nullo enim desperandum est,
 B quandiu patientia Dei ad pœnitentiam adducit. Pa-
 ganus est hodie, Judæus infidelis est hodie, quid si
 eras amplectatur Catholicam pacem, et sequatur Ca-
 tholicam veritatem ? Quid si isti quos in quocunque
 genere erroris notas, et tanquam desperatissimos
 damnas antequam finiant istam vitam agant pœni-
 tentiam, et inveniant veram vitam in futuro ? No-
 lite ergo antequam tempus veniat quemquam judi-
 care. (77) Item, præbendo patientiam Dominus dat
 locum pœnitentiæ, nolens aliquem perire, id est di-
 gna morte facere, vel adhuc damnare. Super Mat-
 thæum autem contra dicitur : Tanta est labes illius
 peccati, ut deprecandi humilitatem subire non pos-
 sit, etiamsi peccatum suum mala conscientia co-
 gnoscere et enuntiare cogatur. Super Marcum
 C quoque dicitur quod taliter peccans digne pœnitere
 non potest. Advertentes igitur utramque auctorita-
 tem attestationem sine præjudicio alicujus illarum
 partium dicimus, ideo irremissibile nobis videri di-
 ci, non quæ nunquam pœniteant, vel pœnitere non
 possint, sed quia vix raroque atque difficulter pœni-
 teant. Unde Augustinus ait super illum locum Psalmi :
Convertam in profundum maris, id est eos qui erant
 desperatissimi. Unde Joannes caute non ait, dico ut
 non quis oret, sed non dico, ut non quis oret (I Joan. v).
 Et quod dicuntur tales non posse pœnitere, vel humili-
 tatem deprecandi subire, intelligendum est, non posse
 nisi vix, et difficulter et raro. Unde Augustinus ait :
 Quasi invitatus in reos vindicat Dominus, qui invitatus
 D non mortem a principio constituit homines. Ipse enim
 infert sibi interitum, qui medentis contempsit consi-
 lium Domini. Ergo dum tempus est, pravitatem suam
 unusquisque deserat, Dei patientiam pertimescat,
 ne, quem nunc tranquillum despicit, iratum postmo-
 dum evadere nequaquam possit. Tales Apostolus
 deterrens ait : Thesaurizas tibi iram, id est accu-
 mulas tibi vindictam. [Hier.] Perspicuum enim est
 iram in Deum non cadere, sed clementissimum vitiis
 nostris ad vindictam provocari. Iram dico exercen-
 dam, in die iræ, et revelatione justi judicii Dei. [Am-

(71) Augustinus super Joan.

(72) Id., De verb. Dom.

(73) Id., De peccato in Spiritum sanctum.

(74) Id., De verb. Domini.

(75) Ibid.

(76) Ibid.

(77) Id., contra Julianum hæreticum.

brosius] Tempus iudicii appellat diem iræ et revelationis. Diem vocat, non pro tempore, sed quia omnia tunc erunt aperta quæ modo sunt occulta; iræ, quantum ad peccatores qui tunc punientur; revelationis, quia tunc revelabitur quod a nobis modo nescitur, ut confiteantur etiam inviti iustum iudicium Dei, quod modo futurum negatur. Bene dixit, iusti iudicii, quia ipse est qui reddet unicuique juxta opera sua. (78) *Reddet enim Deus tunc unicuique secundum opera sua*, qui modo illis quos liberat non reddit secundum opera sua. Cujus etiam erga iniquos modo est larga bonitas. [Gaudentius, August.] In futuro autem reddet mala pro malis, quoniam justus est; et bona pro malis, quoniam bonus est; et bona pro bonis, quoniam bonus et justus est; tantum mala pro bonis non reddet, quoniam injustus non est. Reddet ergo mala pro malis, scilicet poenam pro injustitia, ut in reprobis: et bona pro malis, scilicet gratiam pro injustitia, ut in parvulis; et bona pro bonis, scilicet gratiam pro gratia, ut in adultis, qui bona operando vitam meruerunt. Sed forte aliquis quaeret: Quomodo secundum opera reddet, et iuste retribuet, cum pro temporali opere peccati perpetuo puniatur? Ad quod respondetur sic: [Gregorius.] Ad districti iudicis iustitiam pertinet, ut nunquam careant supplicio, quorum mens in hac vita nunquam voluit carere peccato; et nullus datur iniquo terminus ultionis, qui, quandiu valuit, habere noluit terminum criminis. Postremo quaeritur utrum mala voluntas atque conscientia reproborum in gehenna punitorum sit peccatum, vel tantum poena: et si peccatum est, utrum per illud mereantur poenam. Ad quod dicimus, post hanc vitam non esse tempus merendi, sed recipiendi. Nullus enim meretur, nisi dum in corpore est, sicut in consequentibus epistolarum locis legitur. Ideo quidam concedunt malam illam voluntatem quæ est in reprobis, post hanc vitam peccatum quidem esse, id est culpam simul et poenam, sed per eam nihil mereri, sicut bona voluntas in electis quidem bonum est, et gloriosa remuneratio, sed per eam nihil merentur. Alii vero dicunt illam malam voluntatem tantum poenam esse et non culpam. Si enim, inquit, culpa est, et puniri non meretur, impunita remanet, et ita nonnullum peccatum impunitum relinquit Deus, cum auctoritas dicat nullum malum impunitum, et nullum bonum irremuneratum. Ad quod alii respondent illud accipiendum fore de commissis vitæ præsentis, nec tamen illud impunitum concedunt, quia mala illa voluntas, non tantum culpa, verum etiam poena est. Deinde exsequitur Apostolus quomodo reddat singulis secundum opera, sic dicens:

VERS. 7-9. — « His quidem qui secundum patientiam boni operis gloriam et honorem et incorruptionem querentibus vitam æternam, his autem qui sunt ex contentione, et qui non acquiescunt veri-

tati, credunt autem iniquitati, ira et indignatio, tribulatio et angustia in omnem animam hominis operantis malum, Judæi primum et Græci. »

His quidem, etc., [Ambros.] id est qui bene usi patientia Dei operantur bona, reddet gloriam, quia fulgebunt ut sol in regno Patris sui; et honorem, quia ad dexteram Dei saneti erunt. *Et incorruptionem*, quia quod habebunt permanebit sine fine. Hoc ideo adjecit, ut alia gloria et alter honor ille intelligeretur, quam in præsentem habetur. In præsentem enim honor et gloria frequenter amittitur, quia corruptibilis est, et qui dat, et qui accipit. In futuro autem incorruptibilis datur honor et gloria. *His qui sunt secundum patientiam Dei boni operis querentibus vitam æternam*, id est qui hac intentione bona operati sunt, ut habeant vitam æternam, non ut videantur ab hominibus, sicut hypocritæ faciunt. *His autem qui sunt ex contentione*, id est qui contendunt inter se, ut vos Romani facitis, vel qui contendunt cum Deo nolentes poenitere, cum ipse multis modis ad poenitentiam vocet. *Et qui non acquiescunt veritati*, cum eis dicitur: *Credunt autem iniquitati*, id est impunitati diffidentes de Dei iudicio futuro. His, inquam, talibus erit post iudicium ira, id est poena materialis vel spiritualis: et in ipso die iudicii erit ejus indignatio, quia sibi ipsis indignabuntur; et interim ante iudicium post carnis absolutionem erit eis tribulatio et angustia, in anima sola; post iudicium autem erit ira et indignatio, ut dictum est. Vel ita ut duo sequentia sint expositio duorum præcedentium; quasi dicat: Illis talibus erit ira Dei, id est videbitur Deus iratus, in quo omnis tranquillitas et nulla est perturbatio. Nam Dei natura ab his passionibus immunis est. Et ne videantur irasci, et non vindicare, subdit: **12** indignatio, quia addens supra iram, injuriam suam Deum vindicatorum significat. Unde prædicta exponens subdit, tribulatio et angustia. Et appellatur tribulatio quod prius ira, et angustia quod prius indignatio. *In omnem animam hominis operantis malum, Judæi primum, et Græci*. Quod supra indefinite dixerat, dicendo: his qui sunt, etc, hic universaliter dicit, ut includat Judæum, et gentilem. [Haimo, Ambros.] Quasi dicat: Hæc poena veniet in omnem animam, tam Judæi quam gentilis, operantis malum. In hoc opere non solum facta significat, sed etiam perfidia professionem. De incredulo enim agit, et ideo in animam dixit, ut spirituales poenas intelligas, quia anima increduli pro perfidia arcebitur spirituali poena. In omnem dico animam, Judæi primum, id est maxime, quia etiam scriptam legem habuit, et Græci, id est gentilis. [Ambros.] Judæum semper anteposit, prærogativa Patrum, ut aut coronetur prius, aut damnetur gravius qui credens propter Abraham honorificentior est, diffidens autem pejus tractandus est, quia donum promissum Patribus refutavit.

(78) August. ad Valentinum.

VERS. 10-13. -- « Gloria autem et honor et pax A
omni operanti bonum, Judæo primum et Græco. Non
enim est acceptio personarum apud Deum. Qui-
cunque enim sine lege peccaverunt, sine lege per-
ibunt; et quicumque in lege peccaverunt, per legem
judicabuntur. Non enim auditores legis justi sunt
apud Deum; sed factores legis justificabuntur. »

Pax, quod supra, incorruptio, erit omni operanti
bonum, Judæo primum, tempore operanti, vel pri-
mum, id est maxime operanti bonum; quia melius
instructus, melius operatur; et *Græco*, id est gen-
tili. *Non enim est*, etc.; quasi dicat: Cœquo Judæum
et gentilem in pœna et gloria. *Enim*, id est quia,
non est acceptio personarum apud Deum, id est quia
Deus judicat, non secundum personas, sed secun-
dum merita, quia utrosque secundum modum pec-
cati damnat. [Ambros.] Non enim prærogativa ge-
neris sequitur ut suscipiat causa patrum diffiden-
tem, aut abiciat a se propter indignitatem causa
Patrum credentem; sed unumquemque proprio me-
rito, aut remunerat, aut condemnat. Et vere. Enim,
id est quia, quicumque peccaverunt sine lege, scilicet
scripta, id est gentiles, peribunt, id est damnabuntur,
sine lege, id est non pro legis prævaricatione. Nisi
de lege scripta diceret, quomodo diceret sine lege
peccare, cum omnes subditi sint naturali legi: sed
de Mosi lege dicit, cui Judæi obnoxii sunt. [Aug.]
Aiebat enim Apostolus, hic de illa lege, quam dedit
Dominus per Moysen populo Israel. Ideo ergo sine
lege dixit eos, id est gentiles peccare, quia non
acceperant legem quam se accepisse gloriabantur
Judæi: ideoque ait, quicumque sine lege peccave-
runt, scilicet scripta quæ per Moysen data est sine lege,
peribunt. (79) *Et quicumque in lege*, id est legem scri-
ptam habentes, peccaverunt, id est Judæi, judicabun-
tur per legem, id est etiam pro legis prævaricatione,
In quo aggravat eos. Qui ergo noverunt divina man-
data, aufertur ab eis excusatio quam solent habere
homines de ignorantia, sed nec ipsi sine pœna
erunt qui legem Dei nesciunt; et licet gravius sit
hominem peccare scientem quam nescientem, non
tamen ideo fugiendum est ad ignorantie tenebras,
ut in eis quisque excusationem requirat. Aliud est
enim nescisse, aliud scire noluisse. (80) Ignorantia
quippe quæ non est eorum qui scire nolunt, sed
qui tanquam simpliciter nesciunt, neminem sic ex-
cusat ut sempiterno igne non ardeat, sed fortasse
ut mitius ardeat, si propterea non credit quia non
audivit quod crederet: ideoque inexcusabilis est
omnis peccator, vel reatu originis, vel additamento
impropiæ voluntatis; sive qui novit, sive qui non
novit, sive qui judicat, sive qui non judicat, quia
et ipsa ignorantia in eis qui intelligere noluerunt,
peccatum est; in eis vero qui non potuerunt, pœna
peccati: ergo utrisque jam non est excusatio, sed
justa debetur damnatio. Ideo ait de utrisque, qui

sine lege peccaverunt sine lege peribunt, et qui in
lege peccaverunt per legem judicabuntur. (81) Quod
autem ait, judicabuntur, non ita est intelligendum, ut
quasi per ignem salvi fiant, ut quidam dicunt, sed
prorsus peribunt. Nonnulli enim Catholici tractato-
res in his verbis Apostoli parumper intendendo ali-
ter quam res se habet sapuerunt, ut dicerent illos
perire qui sine lege peccaverunt. Hos autem qui
in lege peccaverunt, judicari tantum, et non perire;
tanquam per pœnas purgatorias credantur esse
purgandi sicut ille de quo dictum est: *Ille autem
salvus erit, sic tamen quasi per ignem* (I Cor.,
III). [Aug.] Sed hoc merito fundamenti bonum in-
telligitur, de quo ibi agebat Apostolus. Ille au-
tem de Judæis ait Apostolus, qui sine fundamento
Christo sunt. Quis autem Christianus dicat non
perire Judæum, si non credat in Christum, sed
tantummodo judicari, cum Christus ipse dicat:
Quod tolerabilius erit Sodomæ in judicio quam Ju-
dæis in Christum non credentibus, qui tanta in eis
fecit mirabilia? (*Matth.* x.) Et item dicit quod ex-
cusationem non habebunt de peccato infidelitatis,
quia venit et locutus est eis (*Joan.* xv), de quo ha-
bent excusationem illi, quibus nec per se, nec per
suos locutus est, qui tamen non effugient damna-
tionem, quia qui sine lege peccaverunt, sine lege
peribunt, leviora tamen passuri. Cui enim plus
committitur, plus ab eo exigitur; et servus sciens
voluntatem domini sui, et non faciens, multis va-
pulabit (*Luc.* XII). Non enim, etc., et quasi aliquis
diceret: Dicis eos qui in lege peccaverunt, per le-
gem judicari, sed nonne lex sola salvat? ait enim,
quia non facit justos. Et hoc est: Vere etiam legem
habentes judicabuntur. *Non enim auditores legis
justi sunt apud Deum*, etsi apud homines, id est
non pro auditu legis solo aliqui justi sunt apud
Deum; sed *factores legis*, id est illi qui legem opere
implent [Ambros.], scilicet qui credunt in Christum,
quem lex promisit, quicumque sint quod quidem
est per gratiam, *justificabuntur*, id est justi habe-
buntur, [Aug.] justi deputabuntur apud Deum et
homines. (82) Vel ita lege, factores legis justifica-
buntur, id est justi fient a Deo, ut sint factores.
Non enim ita est intelligendum ut dicat eos qui
ante erant factores legis, postea justificari; sed po-
tius sic, ut sciamus aliter non esse factores legis,
nisi justificentur; ut non justificatio factoribus ac-
cedat, sed ut factores justificatio præcedat. Ut si
diceretur, homines creabuntur, non possit intelli-
gi eos creari, qui ante erant homines, sed ipsa crea-
tione fieri ut sint homines. Sic ergo intelligendum
est hic, factores legis justificabuntur, id est gra-
tia justificat eos, ut adimpleant legem, quia non
faciunt ut justificentur, sed justificantur ut faciant.
[August.] In aliis tamen quibusdam aliter invenitur,
ut cum dicitur: Facientes bonum honorabuntur, et

(79) Augustinus ad Valentinum.

(80) Id., libro De ignor. peccat.

(81) Id., in psal. cxviii.

(82) August., De sp. et lit.

homines liberabuntur. Intelligitur equidem honor accedere jam bonis, et liberatio illis qui jam erant homines, sed non ita hic accipiendum est, sed potius sicut supra dictum est.

VERS. 14-16. — « Cum enim gentes quæ legem non habent, naturaliter ea quæ legis sunt faciunt, ejusmodi legem non habentes, ipsi sibi sunt lex : qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis; testimonium reddente illis conscientia ipsorum et inter se invicem cogitationum accusantium, aut etiam defendentium, in die cum judicabit Deus occulta hominum, secundum Evangelium meum per Jesum Christum. »

Dixerat supra gentilem, si male operaretur, damnari, et salvari, si bene operaretur [Remigius] : sed cum legem non habeat, quasi nesciat quid sit bonum, quidve malum, videretur sibi neutrum debere imputari. [Hilarius, August.] Contra quod Apostolus ait : Etsi non habeat scriptam, legem, habet tamen naturalem, qua intelligit, et sibi conscius est quid sit bonum, quidve malum. Lex enim naturalis est, injuriam nemini inferre, nihil alienum præripere, a fraude et perjurio abstinere, alieno conjugio non insidiari, et cætera talia; et ut breviter dicatur, nolle aliis facere quod tibi non vis fieri (83) : quod evangelicæ concordat doctrinæ. Proinde non videtur hic alios significasse sub nomine gentium quam eos qui ad Evangelium pertinent. Ne moveat quod naturaliter dixit quæ legis sunt facere, non spiritu Dei, non fide, non gratia. Hoc enim agit spiritus gratiæ, ut imaginem Dei in qua naturaliter facti sumus instauret in nobis. Vitium quippe contra naturam est quod utique sanat gratia. Non ergo usque adeo in anima humana imago Dei terrenorum affectuum labe detrita est, ut nulla in ea lineamenta remanserint. Non omnino deletum est quod ibi per imaginem Dei, cum crearetur, impressum est. Proinde vitio sanato per gratiam naturaliter fiunt ea quæ legis sunt : non quod per naturæ nomen, ut dictum est, negata sit gratia; sed potius per gratiam reparata natura, qua gratia interiori homine innovat lex justitiæ scribitur quam deleverat culpa. Hoc enim illic scribitur per renovationem quod deletum erat per vetustatem. Et ideo talis, etsi legem Mosi scriptam non habeat, credendum est bene vel male operari, et merito salvari sive damnari : bene operari dico, et salvari quod tamen non est nisi per gratiam et fidem quæ renovat naturalem imaginem Dei in homine sopitam, sine qua renovatione male operatur quis et damnatur, accusante eum conscientia. [Orig., Ambros.] Quasi dicat : Vere factores justificabuntur, quia etiam gentes. Et hoc est : Cum enim gentes quæ legem, scriptam Mosi, non habent, naturaliter faciunt ea quæ legis sunt, id est naturali ratione illuminata per gratiam discernunt facienda et vitanda, quæ faceret lex; vel faciunt ea quæ legis sunt, id

est credere in Christum et Deum, quamvis ejusmodi legem non habentes, id est in scriptam, ipsi sibi sunt lex, id est valent sibi legem, qui ostendunt, indicibus operum, opus legis scriptum in cordibus suis, id est firmiter infixum rationi eorum, dum illa opera laudant, quæ lex jubet, illa damnant, quæ lex prohibet. [Ambros.] Vel, opus legis est fides quam ultro habent in cordibus, id est in intimo affectu, ubi fides per dilectionem operatur, quam cum quis exhibet Deo, naturali indicio ostendit semetipsum legem sibi esse, quia quod mandat lex, facit, scilicet ut credat in Christum.

Testimonium reddente illis conscientia ipsorum, et inter se invicem cogitationum accusantium aut etiam defendentium; quasi dicat : Opus legis habent scriptum in cordibus suis, unde ipsi testes erunt sibi in futuro boni et mali : inde scientes merito damnari, vel salvari. Et hoc est, naturaliter faciunt ea quæ legis sunt, 13 conscientia ipsorum, reddente testimonium salutis vel damnationis, etsi aliis non videatur. [Ambrosius] Et non solum conscientia operum, sed etiam conscientia cogitationum, id est malarum et bonarum cogitationum invicem accusantium eos. Et dicitur hoc de non credentibus, aut etiam defendentium. Hoc dicitur de credentibus. Non credentes enim accusabunt cogitationes malæ; credentes vero, defendent bonæ. Et hoc, inter se, quia illæ illos accusabunt, istæ hos defendent. Vel sunt hic genitivi pro ablativis more Græcorum, qui ablativis carent. Unde in libris quorundam per ablativos scriptum reperitur, sic : Et inter se cogitationibus invicem accusantibus, aut etiam defendentibus. Reddet autem eis testimonium conscientia in die, judicii futuri, cum judicabit Deus occulta hominum, id est ea quæ modo hic occulta sunt. Judicabit, dico, per Jesum Christum, quod totum est certum. Secundum Evangelium meum. [Origenes] Sciendum autem quod in illa die cogitationes accusabunt animas, vel defendent : non utique illæ cogitationes quæ tunc erunt, sed istæ quæ nunc sunt in nobis, quarum notæ quædam et signacula relinquentur in corde nostro velut in cera : quæ in occulto nunc pectoris posita, in illa die revelari dicuntur. Per Jesum Christum, quia Pater neminem judicat, sed omne judicium dedit Filio. Et hoc secundum Evangelium meum, Pauli, id est quod Paulus annuntiat.

VERS. 17-27. — « Si autem tu Judæus cognominaris, et requiescis in lege, et gloriaris in Deo, et et nosti voluntatem ejus, et probas utiliora instructus per legem confidis te ipsum esse ducem cæcorum, lumen eorum qui in tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiæ et veritatis in lege. Qui ergo alium doces, te ipsum non doces? Qui prædicas non furandum, luraris? Qui dicis non

(83) August., De litt. et sp.

• mœchandum; mœcharis? Qui abominaris idola, A
 • sacrilegium facis? Qui in lege gloriaris, per præ-
 • varicationem legis Deum inhonoras? Nomen
 • enim Dei per vos blasphematur inter gentes, sicut
 • scriptum est; circumcisio quidem prodest si le-
 • gem observes; si autem prævaricator legis sis,
 • circumcisio tua præputium facta est. Si igitur
 • præputium illius in circumcisionem reputabitur, et
 • iudicabit id quod ex natura est præputium, le-
 • gem consummans, te qui per litteram et circum-
 • cisionem prævaricator es legis?

Si autem tu Judæus cognominaris, etc., vel, tu
 autem Judæus cognominaris, alia littera. Hic Judæos
 specialiter aggreditur, gravius accusans eos de pec-
 catis, eo quod plura habent auxilia; quasi dicat:
 gentilis tantum habet naturalem legem. Tu autem, B
 o Judæe, plura habes, quia cognominaris Judæus,
 a Juda patriarcha, quasi ex cognatione hoc nomen
 tibi venit. Et requiescis in lege, id est non vagaris
 erroribus, certus quid debeas observare, sicut va-
 gantur illi qui sunt sine lege. Et gloriaris in Deo,
 id est de cognitione Dei. Et nosti voluntatem ejus,
 [Haimo] de redemptione humani generis, quam tibi
 per prophetas nuntiavit. Et probas utiliora, id est
 de utilibus utiliora scis eligere, quia es instructus
 per legem, et confidis te ipsum ducem esse cæcorum,
 id est non intelligentium, et confidis te ipsum esse
 lumen eorum qui in tenebris sunt, id est confidis
 quod etiam illuminare potes eos qui in tenebris
 sunt. Cæcos et in tenebris existentes dicit gentiles,
 qui et ratione privati cæci sunt, et si quid sciunt
 tamen in tenebris sunt. Et confidis te esse erudito-
 rem insipientium, id est Judæorum nondum prove-
 ctorum. Et magistrum infantium, id est Judæorum
 qui de lege adhuc disserere nesciunt. Et confidis te
 esse habentem formam, id est perfectionem, scien-
 tiæ in lege; et non tantum scientiæ, sed etiam veri-
 tatis, ut aliis exemplum scientiæ legis sis et veri-
 tatis. Non sine causa utrumque posuit, scilicet
 scientiæ et veritatis. Quidam enim scientiam et in-
 tellectum alicujus libri habent, et ita sentiunt sic-
 ut auctor ipse sensit. Non tamen habent inde veri-
 tatem, quia nesciunt quomodo sit verum, nec
 etiam esse verum; sed Judæus jactat se habere sen-
 sum legis, et scire verum esse ipsum sensum le-
 gis, ita ut aliis scire volentibus sit exemplar. Et
 cum hæc omnia habeas, o Judæe, qui ergo alium
 doces, cur te ipsum non doces? Vel si superius in
 littera est. Si, leges ita; quasi hæc et illa habes. Et
 si ita est, qui ergo alium doces, cur te ipsum non
 doces? et qui prædicas non furandum, sicut lex di-
 cit, cur furaris? scilicet sensum de Christo in lege.
 Et qui dicis non esse mœchandum, mœcharis? id est
 veritatem Christi de lege tollis, et mendacium ponis.
 Et cur hoc facis? Et qui abominaris idola, sa-
 crilegium facis? Christum negando vel cultum Dei
 dando idolis: quod sæpe fecerunt Judæi. Et cur
 hoc facis? Et tu qui in lege gloriaris, per prævari-
 cationem legis, id est quia sensum legis qui est de

incarnatione Christi, et divinitate præteris. Deum
 inhonoras, id est causa es quare alii inhonorent.
 Et vere. Nomen enim Dei, hodie blasphematur per
 vos inter gentes, [Augustinus] dum testimonium
 quod Pater dedit de Filio suo non recipitis in quo
 Patri detrahitur, quia in Christo Pater blasphema-
 tur, sicut ipse ait: Qui me recipit, non me solum
 recipit, sed eum qui me misit (Matth. x). Et ideo
 inter gentes blasphematur nomen Dei per Judæos,
 quia credentibus gentibus Judæi suadere nitebantur
 Christum non esse dicendum Deum. Et nota quia
 verbis Ezechielis prophete utitur Apostolus pro
 suis, qui Ezechiel ad Judæos sui temporis hoc di-
 cebat: Nomen Dei blasphematur per vos inter gentes
 (Ezech. xxxvi), quia olim gentes non animadver-
 tebant Judæos sibi traditos pro noxis suis, sed idoli-
 lis suis dabant gloriam de victoria, quasi Judæo-
 rum Deum vicissent in Judæis, et quod aliunde hæc
 verba sumpserit Apostolus ostendit dicens: Sicut
 scriptum est, in Ezechiele de contemporaneis suis.
 Circumcisio quidem prodest tibi, si legem observes,
 etc. Ostendit supra legem non juvare eos ad obti-
 nendam justitiam et vitam. Modo ostendit circumci-
 sionem non juvare, quasi dicat: Et cum Judæi sint
 tales, o Judæe, circumcisio quidem prodest tibi,
 qui es de genere Abraham: si tamen legem obser-
 ves, [Haimo, Ambrosius] id est spiritualiter custo-
 dias, ut Christo credas, quem lex promisit, ut de-
 ponas omnia turpia, ut cor circumcidas. Prodest
 ergo ad vitam spiritualiter; et hoc et alia sacra-
 menta legis intelligenti, quia obediendo Deo facit
 ei signum veritatis ut pie gaudeat, et spirituali
 suavitate veritatem contemplans in Christum cre-
 dat. Prodest etiam rudi populo litteram legis se-
 ctanti, dum sub timore Dei custoditur.

Quæritur autem quomodo hic dicat circumcisio-
 nem prodesse, cum in sequenti dicat: Si circumci-
 dimini, Christus vobis nihil proderit (Gal. v). Ad
 quod respondemus hoc dici secundum status diver-
 sorum temporum. Nam secundum statum veteris
 legis olim profuit circumcisio, sed non profuit ad
 salutem sine spiritualis legis observantia. Unde hic
 ait: Tempore autem gratiæ postquam exhibita est
 veritas non modo non prodest, sed etiam obest.
 D Unde in sequentibus dicit: Si circumcidimini, etc.
 Si autem prævaricator legis es; quasi dicat: Tunc
 prodest circumcisio si legem observes; si autem
 prævaricator legis sis, id est si non impleas quod
 circumcisio exigit, scilicet ut credas in Christum,
 circumcisio tua, carnalis, facta est præputium, id
 est non plus valet quam præputium. Deinde a con-
 trariis inferens, subdit: Si igitur, etc.; quasi dicat:
 Et quia circumcisio tua, o Judæe, fit præputium
 si legem præteris, igitur si præputium, id est gen-
 tilis quilibet custodiat justitias legis, [Ambrosius]
 id est mandata per quæ justificatur homo, vel fi-
 dem Christi quem lex ad justificationem venturum
 cecinit, quam ipsa dare non potuit. Nonne præpu-
 tium illius reputabitur in circumcisionem? ut sit fi-

lius Abrahæ qui est Pater fidei; quasi dicat: Nemo potest hoc negare. Et præputium, id est gentilis, consummans, id est perficiens, legem; quod est ei ex natura illuminata et adjuva per gratiam, dico perficiens legem, scilicet credendo in Christum in lege promissum. Nonne judicabit te, o Judæe, qui quamvis doctus sis per litteram, id est per scriptam legem, et circumcisionem, quæ est signum depositionis vitiorum, tamen prævaricator legis es? [Haimo] id est nonne comparatione sui te damnablem ostendit, qui non per naturam, neque per legem, neque per circumcisionem novisti, quod ille novit per naturam, id est Christum. Quasi dicat: Damnabit utique. Et ita patet quod lex non juvat. [Origenes] Videtur ergo [in presenti loco præputium dicere gentes, quæ in præputio carnis ad fidem Christi venerunt, quas legem spiritualem servantes comparat et præfert Judæis, qui per litteram et circumcisionem carnis prævaricatores sunt legis, quos et judicandos ab aliis dicit.]

VERS. 28, 29. — « Non enim qui in manifesto Judæus est, neque quæ in manifesto in carne est circumcisio; sed qui in abscondito Judæus est. Et circumcisio cordis in spiritu non littera, cuius laus non ex hominibus, sed ex Deo est. »

Quasi dicat: Bene potest Judæus fieri gentilis, et gentilis Judæus, sicut dictum est. Non enim vere Judæus est, qui in manifesto tantum Judæus est, scilicet et nomine et natione, et qui labiis constituitur, corde est remotus. Judæus enim interpretatur confitens, qui enim vere credit et vere constituitur, vere Judæus est. Neque illa est vera circumcisio quæ in manifesto est, scilicet quæ manu facta est. In carne, id est in ablatione cutis; sed ille est vere Judæus, qui est Judæus in abscondito cordis, id est qui est ex corde confitens. Et illa est vera circumcisio, quæ est circumcisio, id est mundatio cordis, ipsa, dico, facta in spiritu, id est per Spiritum sanctum, scilicet non littera, id est non lapideis cultis, ut littera legis in figura docebat. 14 Cujus circumcisionis laus, id est quæ circumcisio vere laudabilis, non ex hominibus, sed ex Deo est, id est ex gratia Dei. [Origenes, Augustinus] Circumcisio enim cordis est quæ purificat animam, et vitiorum maculas abscindit, ideoque talis circumcisio non ex hominibus est, sed ex Deo est, (84) qua illicita concupiscentia amputatur: quod non fit littera docente et minante, sed Spiritu juvante et subsequente. [Augustinus] Vel ita, cuius hominis laus, illius scilicet qui in occulto est Judæus et circumcissus, non ex hominibus, Judæis qui terrena sapiunt, et in carne gloriantur, sed ex Deo est. (85) Laudat enim Deus credentem, non carne circumcissum. Judæorum laus est ex hominibus, qui si faciunt quod lex jubet sine spiritu, faciunt timore pænæ, non amore justitiæ, [Haimo] qui sunt in carne Judæi, in corde pagani. [Augustinus, Am-

Ambrosius] Et ita non est coram Deo, quod apparet coram homine. Qui vero in spiritu gloriatur, hujus laus a Deo est. Spiritu enim credit, per quod placet Deo. Et ille vere beatus est, qui coram Deo justus est.

CAPUT III.

VERS. 1-3. — « Quid ergo amplius est Judæo, aut quæ utilitas circumcisionis? Multum per omnem modum. Primum quidem, quia credita sunt illis eloquia Dei. Quid enim si quidam illorum non crediderunt? Nunquid incredulitas illorum fidem Dei evacuavit? Absit! »

Hucusque demonstravit Apostolus quod non est apud Deum acceptio personarum, et eousque pervenit ut diceret quod Judæus carnalis fit gentilis, et gentilis spiritualis fit vere Judæus. Ideoque nunc objicit quod videt sibi nunc posse objici, ut solvat scilicet quæ dignitas sit Judæo, secundum priorem statum, major quam gentili. Quasi dicat: Quandoquidem Judæus fit gentilis et e converso, ergo quid amplius est, secundum priorem statum, Judæo, de lege, vel de legalibus observantiis, qui dicitur populus peculiaris Dei, quam gentili qui dicitur canis immundus. Aut quæ est ei utilitas circumcisionis, id est quid consecutus est de circumcisione? Ad hoc respondet: Valuit quidem olim, sed non ideo digniores sunt in fide. Et hoc est quod ait, multum, amplius est Judæo secundum priorem statum, quam gentili Et hoc, per omnem modum. Omnis modus est vel in administratione temporalium, vel in resurrectione spiritualium, in quo utroque multa Judæis Deus fecit, quæ non gentilibus, et ita secundum priorem statum digniores fuerunt. Primum quidem, prætermittens Apostolus de minoribus, id est de temporalibus, exemplum de præcipuis ponit, id est de spiritualibus, scilicet de eloquiis Dei. Quasi dicat: Ut alia minora de temporalibus prætermittam, hoc primum, id est præcipuum quidem pono, scilicet de eloquiis, quod factum est Judæis, scilicet quia eloquia Dei, id est lex et prophetæ sunt credita illis, ut amicis, per quæ intelligerent de futura redemptione, quæ promissa erat fieri per Christum. Quamquam ergo multa significet Apostolus quæ ad hominificationem pertineant seminis Abrahæ, [Ambrosius] hoc tamen solum aperte memorat, quia maxime laudis eorum est, ut legem per quam addicerent rectum a perverso distinguere, digni judicarentur accipere: et ideo plus est Judæis secundum priorem statum quam gentilibus. Sed dices: Non ideo plus factum est eis, quia non crediderunt eloquiis, ut Christum promissum redemptorem reciperent quidam eorum. Ad quod respondet dicens: Quid enim, etc, quasi dicat: Etsi non crediderunt quidam, non tamen ideo minus profuit credentibus. Quid enim obfuit credentibus, si quidam illorum non crediderunt? Non ideo minus factum est credentibus. Nam etsi quidam eorum non crediderunt, non ideo

(84) Augustinus, De spiritu et lit.

(85) Id., in Epist. ad Romanum.

fides evacuata est. Et hoc est: *Nunquid incredulitas eorum evacuavit, id est inexpectatam fecit fidem Dei? Absit, quod evacuata sit!* [Origenes] Fidem Dei dicit, vel quod quidam Judæorum crediderunt Deo; vel exhibitionem ejus boni, quod Deus homini promiserat. Quorumdam autem infidelitas non effecit ut quidam ad fidem Christi non accederent, vel ut Deus promissionem suam credentibus non impleret, id est non effecit quin aliqui Judæorum sint fideles Deo, credendo in Christum; vel ut Deus non sit fidelis in promissis illis qui credunt. Non enim quia aliqui credere noluerunt ideo præjudicabitur cæteris Judæis, ne digni dicantur accipere quod promisit Deus fidelibus: quippe cum sic facta fuerit promissio, ut credentibus proficeret. [Ambrosius] Ut autem firmaret Apostolus quod supra dixit, scilicet quia Deus in promissione sua fidelis est, subdit:

VERS. 4. — « Est autem Deus verax; omnis autem homo mendax, sicut scriptum est: Ut justificeris in sermonibus tuis, et vincas cum judicaris. »

Est autem Deus verax, etc., quasi dicat: Incredulitas illorum non evacuavit fidem Dei, sed potius Deus verax est, id est implens promissa. *Omnis autem homo mendax* ex se, etiam Judæus, et ita indignus est promissione. Hoc ideo dicit ne dignior Judæus videatur in novo statu, quam gentilis. [Ambrosius] Hac Prophætæ auctoritate, monstrat et Deum esse veracem, quod pertinet ad superiorum confirmationem; et hominem esse mendacem, quod pertinet ad hominis indignitatem. Hoc autem scilicet omnis homo mendax, ideo addit Apostolus, ut appareat promissionem Dei factam esse et completam, non propter aliquam hominis dignitatem, sed propter misericordiam Dei, ut gratia Dei detur indignis, et commendabilior sit gratia Dei. [Haimo] Deus autem dicitur verax, id est invariabilis tam in essentia quam in promissione. Homo mendax dicitur, id est nec habens verum esse, nec in qua conditus est, et per peccata diffuens. Hominis est enim fallere et falli: quem tempora et naturæ imbecillitas faciunt esse mutabilem. Natura enim quæ fallitur non absurde dicitur mendax. Deus autem apud quem nil futurum est immutabilis perseverat. Vel, omnis homo est mendax, scilicet qui non credit quod promisit Deus, qui negat Deum implere promissa. Hoc facit maxime Judæus, qui diffidens de promissis Dei, mendax est, et Deum mendacem pronuntiat, quoniam promissis ejus non credit, quem vincit Deus dum dat promissa. [Ambrosius.] Et est sensus utriusque sententiæ talis: Omnis homo, contradicens promissionibus Dei, mendax est. [Haimo] Vel, omnis homo in quantum a se ipso est mendax est, id est labilis in essentia, et per peccata diffuens. Quod autem verax Deus sit prophetico exemplo confirmat subdens, *sicut scriptum est*, quasi dicat: Deus est verax, sicut scriptum in David (Psal. 1). *Ut justificeris in sermonibus tuis et vincas cum judicaris.* [Haimo] Quasi dicat David: Ego

A peccavi et malum feci in adulterio et homicidio, ut tu, o Deus, mittendo Filium de stirpe mea sicut promisisti, in sermonibus justificeris, qui sunt de promissionibus Filii, id est justus esse, et ex sola justitia non ex meis meritis complexse comproberis, et vincas, implendo promissa, cum judicaris a populis non debere implere promissa propter mea peccata, id est non mittere Filium de stirpe mea. David enim postquam factus est adulter, et homicida uxorem Uriæ accipiendo, et illum gladio filiorum Amon occidendo, dicebant multi: Vacua efficietur promissio Dei, quæ facta est David, scilicet quod ex semine ejus Christus nasciturus sit, quia non nascetur Christus de homicida et adultero. Sed falsum erit quod sibi pollicitum asserebat. [Ambrosius] Deus autem verax est, quia misit Christum de semine David, sicut promisit; et sic vincit cum judicatur, quia dat quod daturus negatur. Cumque dat quod judicatur non daturus, vincit, ostendens se veracem, illum autem mendacem qui non credit verbis ejus. Et est hic, ut consecutivum, non affectivum vel causativum. Vel ita ut sit, ut causativum et respicit ad illud quod David prædixerat. A peccato meo munda me, quasi dicat: Ideo munda me ut justificeris, id est ut justus et verax comproberis, in sermonibus tuis, [Haimo] qui sunt de venia ingemiscientis. Dixisti enim: *Quacunque hora peccator ingemuerit, omnium iniquitatum ejus non recordabor amplius* (Ezech. xviii). Et vincas, indulgentiam peccati mihi dando; cum judicaris, ab hominibus mihi veniam non dare. Dicebant enim quidam David adeo graviter deliquisse, quod veniam peccatorum non posset habere. [Origenes.] Quos Deus mendaces ostendit, et se veracem exhibuit, quando ei indulsit. [Ambrosius.] Vel ita, et respicit ad illud quod dixerat, tibi soli peccavi; quasi dicat: Tibi tantum dico me peccasse qui vides quod homines non vident, qui et adeo justus es, ut dum ego et omnes peccamus, tu solus justificeris, id est justus appareas in omnibus sermonibus tuis, id est in omnibus promissis tuis.

Et vincas, id est superes omnes in justitia, cum judicaris, id est cum aliis in judicio compararis. Tantæ enim misericordiæ est Deus, ut velit comparari hominem secum. Unde per Isaiam ait: *Judicate inter me et vineam meam* (Isa. v). [Origenes.] Superat enim Deus in judicio homini comparatus. Invenitur enim dedisse homini omnes affectus, omnesque motus, quibus ad virtutes niti posset et progredi. Insuper etiam vim rationis inseruit, qua agnosceret quid deberet agere vel cavere. His autem acceptis homo neglexit iter virtutis incedere, cui ex Deo nil defuit, ipse vero invenitur defuisse his quæ a Deo data sunt sibi. Merito ergo dicitur talem in judicio Deus vincere, et justificari in verbis suis. Vel ita, tibi soli peccavi, qui a Deo justus es, ut justificeris, id est verax comproberis in omnibus sermonibus tuis. Solus enim inter homines per omnia verum dicere potuit homo Deus. Et adeo justus es, ut vincas, id est ut superes omnes homines in justitia, cum, id est

quamvis injuste, judicaris a Judæis. [Augustinus] A Justus enim judex a peccatoribus est judicatus injuste, et in eo tamen, id est in justitia vincit omnes homines. Huic itaque nullum peccatum habenti, dicit David: *Tibi soli peccavi, quia deo justus es, ut justificeris in sermonibus et vincas cum judicaris. (Psal. 5.)* Tu enim qui superas omnes judices in justitia, qui solus juste judicans, injuste judicaris. Vel aliis non mutatis, illud potest ita dici: Et vincas cum judicaris. Quasi dicat: Tu talis es ut justificeris in sermonibus tuis et talis etiam, ut vincas cum judicaris, id est quando judicaris a Pilato et a Judæis. Vicit enim homo Deus quando judicatus est, quia propter illam humilitatem dedit ei Deus Pater nomen quod est super omne nomen (*Philipp. 11*). Hic tamen sensus non pertinet **15** ad superius argumentum, id est ad sui propositi demonstrationem, scilicet ad probandum quod Deus sit verax, sed est additum ex abundantia.

VERS. 5, 8. — « Si autem iniquitas nostra justitiam Dei commendat, quid dicemus? Nunquid iniquus est Deus, qui infert iram? Secundum hominem dico. Absit! Alioqui quomodo judicabit Deus hunc mundum? Si enim veritas Dei in meo mendacio abundabit in gloriam ipsius, quid adhuc et ego tanquam peccator judicor? et non sicut blasphemamur? et sicut aiunt quidam nos dicere: Faciamus mala, ut veniant bona? quorum damnum justa est. »

[Ambrosius.] Ostenditur hic sensus qui ex verbis David prophetæ, quibus ipse dixit: Peccavi ut justificeris, injuste traheretur a carnalibus, causam divinæ justificationis nostra peccata fore intelligentibus. Erant enim quidam qui dicebant Deum velle nos peccare, ideo, ut comparatione nostri justus appareret, et, dum peccatum nobis dimitteret, quod misericors sit, patefaceret. Dicebant etiam eum velle nos mentiri, ut ipse solus verax inveniretur. Quod si ita esset, injuste ab illo damnamur. Contra illos tales loquitur hic Apostolus, quia non est hic sensus in verbis Prophetæ, sed malevolorum hominum prava interpretatione extorqueatur, asserentium quod peccata hominum et actus mali Dei justificationi proficiant, et per mala nostra justus appareat, et injustitia nostra justum illum ostendat. Dixit enim supra quod verax est Deus, et omnis homo mendax, et quod indignis dat bona, in quo apparet commendabilior ejus gratia et justitia. Unde carnalis dicens Deum uti malis quasi instrumento ad gloriam suam, eo rem deducit, ut dicat Deum iniquum qui peccata punit quæ sibi prosunt. Si enim iniustitia nostra ei proficit, sine dubio iniquus est si damnat peccantem. Quod removet Apostolus hic dicens: *Si autem*; quasi dicat: Deus est verax, et omnis homo est mendax, cui indigno dat bona, in quo apparet commendabilior gratia ejus et justitia. [Haimo.] Si autem, hoc

est, ita et iniquitas nostra commendat justitiam Dei, [Fulgentius, Haimo.] id est laudabilem facit justitiam et sanctitatem Dei.

Quid dicemus? id est ex hoc quid sequi videtur? quod iniquus est Deus, qui propter peccata infert iram, id est vindictam et condemnationem. Iram namque hoc loco Apostolus pro condemnatione posuit, quia Deus illius rei ultor est, cujus auctor non est, id est iniquitatis, quam potest Deus punire non facere. Etiam est sensus: Si iniquitas nostra Deum laudabilem facit, et quanto amplius peccamus tanto ei placet, secundum quod stolidissimi dicunt; et eo amplius justitia ejus et sanctitas crescit et apparet, iniquus est Deus inferendo vindictam pro malis quæ vult ut faciamus. Si enim vult ut peccemus, ut quidam stultorum dicunt, ergo quando damnat hominem peccatorem iniquus est. [Augustinus.] Sed nunquid Deus iniquus est qui infert iram? Videtur utique hoc quibusdam. Sed *absit!* ut sit iniquus, et quod nostra iniquitas commendat illum. [Haimo.] Si enim commendaret illum, ipse non vindicaret, quia justus est. Et quia hoc verum non est quod Deus sit iniquus, vel quod nostra iniquitas Deum commendat, addit Apostolus: *Secundum hominem dico*, id est secundum intelligentiam carnalis hominis, quia hæc questio carnalium est, quos constat et errare et falli, et fallere. [Ambrosius.] Nam Deus immutabilis perseverat, non potest non amare quod fecit. Non enim vult nos peccare, et quia justus est, ideo infert iram peccanti. Cum ergo peccatori justa pœna redditur, non est iniquitas, sed justitia apud Deum (86). Quo modo enim ex hoc justus videbitur Deus, quia adversatur injustitiæ; inducit enim iram hominibus pro eo quod in semetipsis locum injustitiæ dederunt. Non ergo injustus videtur Deus qui est ipsa justitia, cum irascitur adversus injustitiam. Cui enim non decet esse propitium, sed pervenit ira ejus etiam in homines, qui se ministros injustitiæ cui Deus irascitur, præbuerunt. Non est ergo iniquus Deus.

Alioquin, [Ambrosius] id est nisi hoc est quod non iniquus est Deus. *Quomodo judicabit Deus hunc mundum?* Quasi dicat: Non potest esse justus Judex. Quomodo enim judicabit si iniquus est? Quasi dicat: Male, bonis scilicet dans mala, et malis bona. *Si enim veritas*, etc. Interjecta remotione iniquitatis Dei, id est interposita demonstratione qua ostenditur quod Deus non est iniquus, unde apparet verba Prophetæ non eo quo dictum est sensu accipienda, reddit Apostolus ad probationem carnalis nitentis probare quod si Deus punit malos iniquus est. Quasi dicat: Vere si iniquitas nostra justitiam Dei commendat, iniquus est Deus quia punit. *Enim*, id est, quia si in meo mendacio, id est, per meum peccatum, *veritas*, id est, justitia Dei abundavit, id est crevit in gloriam ipsius id est

(86) Augustinus, De natura boni.

si ex meo peccato gloriosior est, ergo quid adhuc, id est cur etiam nunc non solum in futuro, *judicor ego tanquam peccator*, quod non sum. Manifestum est enim, quia si ad gloriam Dei proficit mendacium hominum, ut ille solus verus appareat, non sint dicendi peccatores qui peccant quia non voluntate sed impulsu ejus videbuntur peccare. Quod absit! [Haimo.] Accipitur hic veritas, quod supra justitia; et mendacium, quod supra iniquitas. Et est sensus: Si Deus meo mendacio, id est peccato verax appareat, quare me judicat tanquam peccatorem etiam in presenti, non modo in futuro? Vel, quid judicor tanquam peccator etiam adhuc, id est post conversionem, postquam dedit bona indigno, unde gloriosus apparet. Ante conversionem enim cum male mererer, ex meis non erat gloriosior. Et est sensus, ac si diceret, quod ante remissionem videri poterat, post videri non debet, scilicet quod ego peccator iudicandus sum, quia nunc certum est quod dimittendi veritas non abundasset in gloriam, nisi peccassem. Et non sicut, item aliud infert falsum Apostolus ex eodem quod dixerat, scilicet si veritas Dei ex meo mendacio abundavit in gloria. Quasi dicat: Et si istud est, scilicet quod veritas Dei in peccato abundet in gloriam, cur scilicet non facimus nos mala ut veniant bona, id est ut crescat justitia et gloria Dei? Sicut blasphemamur, nos apostoli.

Et sicut aiunt quidam nos dicere, id est sicut imponitur nobis apostolis blasphemando a quibusdam hoc sentire et dixisse, et etiam prædicasse quod est blasphemia. [Haimo, Ambrosius, Augustinus.] Quid imponitur nobis, dixisse? hoc scilicet: *Faciamus mala ut veniant bona*. Quidam enim perversi homines non intelligentes et ad reprehendendum proclives cum audissent a Paulo, et ab aliis apostolis prædicari: *Ubi abundavit delictum superabundavit et gratia* (Rom. v); dixerunt apostolos prædicasse, faciamus mala ut veniant bona, [Aimo.] et dicebant: Quanto ergo amplius majora mala commiserimus, tanto amplius majora bona percipiemus, et majorem gratiam, quia Deus vult ut peccemus, ut habeat quid dimittat, et ipse misericors appareat. Vel ita potest continuari hæc littera, cum præcedentibus, scilicet, si enim, ut proprius conjungatur, cum præcedenti littera quam ante. Quasi dicat: *Quomodo judicabit Deus hunc mundum, si est iniquus?* Quasi dicat, non recte, quod in parte ostendit, quia nec modo juste judicaret me, quasi peccatorem, quod ego non sum, et vere. Si enim veritas, etc. Sententia verborum non mutatur a prima expositione. *Quorum damnatio*, etc. Quasi dicat: Quidam imponunt nobis, *quorum*, talium, *damnatio justa est*, et ideo non est credendum eis.

VERS. 9, 18. — « Quid igitur? Præcellimus eos? nequaquam. Causati enim sumus Judæos et Græcos omnes sub peccato esse, sicut scriptum est: Quia non est justus quisquam, non est intelligens: non est requirens Deum. Omnes declina-

verunt, simul inutiles facti sunt: non est qui faciat bonum; non est usque ad unum. Sepulcrum patens est guttur eorum; linguis suis dolose agebant; venenum aspidum sub labiis eorum. Quorum os maledictione et amaritudine plenum est, veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem. Contritio et infelicitas in viis eorum, et viam pacis non cognoverunt, non est timor Dei ante oculos eorum. »

Quid igitur? [Origenes, Ambrosius.] Apostolus velut arbiter quidam medius inter eos qui ex circumcisione crediderant, et eos qui ex gentibus venerant, tam Judæos quam Græcos reos esse supra ostendit, ubi etiam demonstravit personarum acceptionem apud Deum non esse, ubi etiam quæsitum quod quærendum esse putavit, scilicet quid amplius sit Judæo secundum priorem statum. Et respondet, multum. Et in quo maxime demonstravit. Modo quæritur utrum in hoc statu gratiæ plus sit Judæo quam gentili; et respondet, non. Imo pares sunt, in hac gratia Evangelii, quasi dicat: Quia plus fecit Deus Judæo in priori statu, et quod bona eis implevit non est ex aliquo eorum merito.

Quid igitur? dicemus, *præcellimus eos*? [Haimo.] scilicet gentiles in hac gratia. *Nequaquam*, quia non est personarum acceptio apud Deum, sed in omni gente qui timet Deum hic acceptus est illi (Act. x). Vere non sumus nos Judæi digniores gentibus in hac gratia. *Causati enim sumus*. Id rationibus ostendimus superius, omnes, scilicet Judæos et Græcos, sub peccato esse, ante hanc gratiam, quia Judæi, prævaricando naturalem legem et scriptam, et gentiles naturalem, inventi sunt peccatores, sicut supra ostensum est. Et ideo nullum præcellit alterum et in statu gratiæ. [Augustinus.] His verbis dirimit Apostolus contentionem, et litem componit quæ inter Judæos et gentiles orta erat, cum illi tanquam ex meritis operum legis, sibi redditum Evangelii præmium arbitrantur; illi contra Judæis se præferre gestiebant tanquam interfectoibus Domini. Deinde propheticum testimonium subdit, quo ostendit etiam Judæos reos, de quibus minus videtur, 16 quia sub lege Dei vivere videbantur, dicens: *Sicut scriptum est*. Quasi dicat: Omnes sunt sub peccato. Sicut scriptum est, de Judæis de quibus minus videretur, *quia non est justus quisquam*, scilicet qui non venit ad Christum. Ideo non est justus, quia *non est intelligens*, id est quia non intelligit Christum esse Deum: et quod non intelligit, ex culpa sua est. Quia *non est requirens Deum*, id est quia non requirit Deum. Ex operibus enim poterant quærere et invenire quod Christus erat Deus. Non requirit dico, sed potius declinat ab eo. Et hoc est: *Omnes declinaverunt*. [Ambrosius] Nemini enim dubium est, quia omnes non quærentes Deum declinant ab eo, et inclinantur ad malum. Simul, scilicet cum ipsa declinatione, *inutiles facti sunt*, quia et alios declinare fecerunt. [Augustinus] Adeo

declinaverunt, quia, *non est aliquis de illis, qui faciat bonum, non est utique usque ad unum*, id est nec etiam unus. Vel, non est qui faciat bonum non est usque ad unum, scilicet præter unum Christum, quia nullus nisi Christus bonum facit. Christus enim tantum bonum in se, et in suis facit. *Sepulcrum*. Quasi dicat : Ita declinaverunt, ut diximus, et ita aliis inutiles fuerunt, quod *guttur eorum est sepulcrum patens*, id est fetor verborum et operum eorum corrumpit alios, et hiat recipere illos mortuos. [Ambrosius.] Nam malis mancipati bonos si posset fieri, devorare vellent, ut sicut sepulcrum patet ad recipienda cadavera, ita et adversus bonos guttura illorum. Et si non audent apertis malis persequi, *linguis suis*, id est malis, *dolose agebant*, verbis bona dicentes, sed malum corde cogitantes, quia *venenum aspidum*, id est odium insanabile erat, *sub labiis eorum*, id est sub corde eorum, quia huiusmodi hominum verba muscipula sunt. Ad hoc enim loquuntur ut decipiant. Ut sicut per labia serpentis peremptorium venenum infusum est, ita per labia eorum dolus et captio. *Quorum etiam os plenum est*, abundanter, *maledictione* [Haimo], id est, verbis maledicis, ut *Demonium habes*, et huiusmodi et, *amaritudine*, id est amaritis minis. Et etiam *pedes*, id est affectus eorum sunt *veloces ad effundendum sanguinem Christi et suorum*. Quasi dicat : Homicidæ sunt, ex deliberatione, ad bonum segnes, ad parricidium sunt veloces, sed inde erit eis hæc pœna scilicet, quia *contritio*, id est temporalis pœna, et *infelicitas*, id est æterna damnatio erit in *viis*, id est in operibus, *eorum*, id est, pro actionibus suis malis veniet eis contritio, et infelicitas. Talia enim faciunt, unde conterentur in hoc sæculo, per Titum et Vespasianum; et in futuro erunt infelices puniti anima et corpore. Et hoc ideo, quia *viam pacis*, id est Christum, *non cognoverunt*. [Haimo, Origenes.] Dum enim vitiorum bellis semper urgentur, viam pacis ignorant, id est Christum, per quem est pax multa diligentibus nomen Domini; nec saltem timor Dei eos reflexit a malo, quia *non est timor Dei ante oculos eorum*. [Ambrosius.] Non enim habent Dei timorem, qui est initium sapientiæ. De his dicit Jeremias : *Tunc omnes surrexerunt in prophetam Domini volentes occidere eum* (Jer. xxvi); et subiecit : *Omnis autem populus, non permisit illos* (ibid.). Sed contrarium videtur quod omnes insurrexisse dixit, et omnem populum non permisisse. Omnes ergo dixit insurrexisse, scilicet malos, et omnem populum non permisisse, scilicet bonos; et hic enim, non quia dicit, omnes declinaverunt, totam penitus plebem significat, sed alteram partem plebis. Semper enim duo populi sunt in una plebe. Hic enim populus quem increpat Dominus, dicens sub nomine Jerusalem *Jerusalem, quæ occidis prophetas* (Luc. xiii); et item : *Generatio mala et adultera* (Matth. xvi). [Ambrosius.] De qua

(87) Augustinus, De spiritu et lit.

A Isaías ait : *Væ genti peccatrici semini nequam*, etc. (Isa. i).

VERS. 19, 20. — « Scimus autem, quoniam quæcunque lex loquitur, his qui in lege sunt loqui. » tur, ut omne os obstruatur, et subditus fiat omnis mundus Deo, quia ex operibus legis non iustificabitur omnis caro coram illo. »

Scimus autem, etc. Ostendit Judæos ante gratiam fuisse sub peccato auctoritate Scripturæ David, sed ne Judæi auctoritatis David verba inverterent, et alio detorquerent, ait : *Scimus*, etc. Quasi dicat : Hoc David dicit : Nos autem scimus quoniam quæcunque loquitur lex, loquitur his qui in lege sunt, supple et de his qui in lege sunt. [Haimo.] Lex enim aliquando appellatur generaliter Vetus Testamentum, aliquando pro parte Veteris Testamenti accipitur, sicut ibi : *Aperuit Dominus discipulis sensum, ut intelligerent de Deo quæ scripta erant in lege et prophetis et psalmis* (Luc. xxiv). Nonnunquam vero psalmi lex vocantur; sicut Dominus ait. *In lege vestra scriptum est : Ego dixi : Dii estis, et filii Excelsi omnes* (Joan. viii). Et alibi, *Ut impleatur sermo qui in lege eorum scriptus est : Quia odio habuerunt me gratis* (Joan. xv). Ita et hic psalmi dicuntur lex, id est nomine legis intelliguntur, quia informant. Ut ergo ostenderet Apostolus ea quæ superius dixit de psalmo pertinere ad Judæos, quorum superbia confringenda erat, dixit : Scimus, quoniam quæcunque lex loquitur, in loco isto, id est psalmi, his loquitur qui in lege sunt, id est Judæis legem habentibus. *Ut, ita, omne os, etiam Judæorum, obstruatur*, (87) a sua gloria et omnis mundus, id est omnis homo, scilicet non tantum gentilis sine lege reus de impietate, sed etiam Judæus reus de legis transgressione, *fiat subditus Deo*; totum ei tribuens, [Haimo.] quia omnes peccatores sunt inventi, et gratia sunt salvati, non meritis. *Quia ex operibus*, etc. Hic incipit agere plenius de lege, ut ostendat iustitiam non esse ex ea; quasi dicat : Dico ut omnis mundus subditus sit Deo : quod debet, quia certum est, quod *ex operibus legis, non iustificabitur coram illo*, scilicet coram Deo, etsi coram hominibus, *omnis caro*, (88) id est homo, vel carnaliter vivens; et ideo illi qui cum sub lege essent Christo crediderunt, non quia iusti erant, sed ut iustificarentur, venerunt ad gratiam fidei. Destruitur autem hic superbia gloriantium de operibus legis, ne gratia fidei videretur non necessaria, sed etiam opera legis iustificare crederentur. [Augustinus.] Opera autem legis dicuntur quæ cum lege instituta, et terminata sunt, ut erant caeremonialia et figurativa quæ nunquam valuerunt conscientiam mundare, etiamsi cum charitate et devotione fierent. Si vero quaeritur, quare illa facta in charitate non iustificarent, sicut nunc opera bona quæ facimus in charitate iustificunt, respondemus quia illa non fuerunt instituta in iustificationem, sed in futurorum significationem, et peccati et infir-

(88) Id., De spiritu et littera.

mitatis ostensionem. Ex illis ergo nemo justificabitur, coram illo, scilicet Deo, qui intima videt, [Haimo] scilicet utrum ex amore justitiæ quod agatur, vel timore pænæ, quod non vident homines. Hic item queritur : Nunquid Moyses, David et alii boni ex lege non fuerunt justificati ? Ad quod dicitur : Fuerunt quidem justificati, sed non ex operibus legis. Unde Petrus ait : *Quid tentatis nobis imponere jugum, etc. ?* (Act. xv.) Sicut ergo nos salvamur modo per fidem Christi, sic et illi salvabantur. Et quare non ex operibus : Quia lex non venit tollere peccata, sed ostendere et punire. [Haimo, Ambrosius.] Decevit enim Deus per sacramentum mysterii fidei, quod in Christo est, hominem justificari, non per legem, quia lex non justificat apud Deum, sed fides. De lege autem loquimur secundum cæremonialia, ut dictum est, non secundum moralia, quæ utique justificant, et in Evangelio consummantur.

Vers. 20, 21. — « Per legem enim cognitio peccati. Nunc autem sine lege, justitia Dei manifestata est, testificata a lege et prophetis. »

Per legem enim (89) Quasi dicat : Vere ex lege non est justitia, quia, per legem tantum est cognitio peccati, non consumptio. Si ergo cognoscunt et non cavent, prævaricatio est; et ita ira, id est poena debetur. Cavere autem non potest homo peccatum, si non adjuvet gratia, ut cognitum caveatur : et ita sine dubio lex iram operatur, sicut in sequenti dicitur. [Haimo.] Quod ideo dicitur, quia ira Dei major est in prævaricatore, qui per legem noscit peccatum, et tamen facit. Quod autem dicit per legem peccatum cognosci, non ideo hoc dicit quod peccata ante legem prorsus nescirentur, cum etiam Joseph accusatus de crimine missus sit in carcerem; et fratres ejus dixerunt : *Merito hæc patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum* (Gen. xlii). Sed ideo dicuntur peccata cognosci per legem, quia quædam cognita sunt peccata, quæ ante ignorabantur esse peccata; et quædam graviora per legem cognita sunt, quam ante putarentur; et communiter omnia non impune futura apud Deum per legem cognita sunt. Nunc autem, etc. [Augustinus] Quasi dicat : Ex operibus legis non fuit olim justitia. Nunc autem, [Ambrosius] id est in hac gratia, quod est nunc, id est in adventu Christi, in tempore gratiæ, justitia Dei, non hominis data est, sine lege, id est sine legis auxilio : et non solum data est, sed etiam, manifestata est, non dubie, sed miraculis, scilicet. *Domino cooperante et sermonem confirmante, sequentibus signis* (Marc. xvi). [Haimo, Augustinus] Justitia autem Dei dicitur hic, non quia ipse justus est qui essentialiter justitia est; sed quia induit impium, quando misericorditer de infideli facit fidelem. Et ut homines certius credant, addit, justitia, dico, testificata, vel, testimonium habens a lege et prophetis. [Ambrosius] Quia lex eam multis

A sacramentis præfiguravit, eo ipso etiam lex perhibet testimonium justitiæ Dei, quia in ea nemo justificatur. (89*) Cum enim lex non justificat impium de prævaricatione convictum, mittit ad justificantem Deum, atque ita perhibet testimonium justitiæ Dei, dum jubendo et minando, et neminem justificando satis indicat dono Dei hominem justificari. [Haimo.] Propheta vero perhibet testimonium id prænuntiando quod Christi implevit adventus : Prænuntiaverunt enim Christum qui factus est nobis sapientia et justitia, et sanctificatio, et redemptio. [Augustinus, Ambrosius] Idcirco autem Dei justitia dicitur quæ magis proprie videretur dicenda misericordia, quia de promissione originem 17 habet, et cum promissum Dei redditur justitia Dei dicitur. Justitia enim est, quia exsolutum est quod promissum est; et cum suscipit confugientes ad se, justitia Dei dicitur, quia non suscipere iniquitas est.

Vers. 22-26. — « Justitia autem Dei, per fidem Jesu Christi, in omnes, et super omnes qui credunt in eum. Non enim est distinctio. Omnes enim peccaverunt; et egent gloria Dei, justificati gratis per gratiam ipsius, per redemptionem quæ est in Christo Jesu, quem proposuit Deus propitiatorem per fidem in sanguine ipsius ad ostensionem justitiæ suæ, propter remissionem præcedentium delictorum in sustentatione Dei ad ostensionem justitiæ ejus in hoc tempore, ut sit ipse C justus, et justificans eum, qui ex fide est Jesu Christi. »

Justitia autem Quasi dicat : Dixi justitiam esse ex Deo. [Haimo] Hæc autem justitia Dei est, id est hæc justificatio qua justificamur a Deo est per fidem Jesu Christi, id est per fidem qua creditur in Christum, justificatorem impiorum, quia fides impetra. quod lex imperat (90). Sicut autem ista fides Christi est dicta, non qua credit Christus, sic illa justitia Dei, non qua justus est Deus. Utrumque enim nostrum est, sed ideo Dei et Christi dicitur, quia ejus nobis largitate donatur. Justitia ergo Dei sine lege est, sed non sine lege manifesta. Quomodo enim per legem testificata, si sine lege manifestata? sed D justitia Dei sine lege est, quam Deus per spiritum gratiæ credenti confert sine adjutorio legis, id est non adjutis lege, sed non sine lege ostendit, quia per legem ostendit homini infirmitatem suam, ut ad ejus misericordiam per fidem confugiens sanaretur. Ideoque de sapientia ejus dicitur, quod legem et misericordiam in lingua portet : legem, qua reos ostendat superbos; misericordiam vero, qua justificet humiliatos. Ergo justitia est per fidem Christi. Hæc autem justitia venit in omnes, et, ut magis proprie dicatur, super omnes, quia cœlitus data est, scilicet super omnes Judæos et gentiles, qui credunt in eum.

(89) Augustinus, De gratia et libero arb.

(89*) Id., contra Pelagianos.

(90) Augustinus, De spiritu et littera

Et vere in omnes. *Non enim est distinctio* Judæi et gentilis. *Omnes enim*, [Haimo.] tam Judæi quam gentiles, *peccaverunt*, vel in semetipsis vel in Adam, quia sine peccato non sunt, vel quod originaliter traxerunt, vel quod malis moribus addiderunt (90'). Peccatum enim primi hominis non solum ipsum, sed etiam omne vitiauit genus humanum, quia ex eo omnes damnationem simul et culpam suscepimus, *peccaverunt* ergo omnes cum ex uno peccatore omnes nascuntur peccatores. *Et egent*, adhuc quotidie *gloria Dei*, id est iustitia Dei, non sua (91). Quæ ideo dicitur gloria Dei, quia per hoc Deus gloriosus apparet. Omnes igitur peccatores invenit gratia Christi, quia solus sine peccato venit. Et omnes egent gloria Dei, id est, ut ipse liberet, qui potest; non tu qui liberatore indiges (91'). Hæc igitur Christi gratia sine qua nec infantes, nec grandes salvi fieri possunt, non meritis redditur, sed gratis datur, propter quod et gratia nominatur (92). Universa enim massa pœnas debet, et si omnibus debitum damnationis supplicium redderetur, non injuste procul dubio redderetur. Qui ergo inde per gratiam liberantur, non vasa meritum suorum, sed vasa misericordiæ nominantur recte. Quisque ergo agat gratias misericordiæ Dei quos voluit liberantis, quia recte nullus posset iustitiam culpæ universos, si vellet, damnantis. Omnes enim peccaverunt et egent gloria Dei, id est indulgentia et venia peccatorum. [Haimo.] Unde gloriosus apparet Deus. Et quia omnes peccaverunt, ergo iustificati sunt *gratis*, id est sine meritis præcedentibus (92'). Et hoc, *per gratiam ipsius*, id est per gratuita dona. Gratia quippe Dei donum Dei est, donum autem maximum, ipse Spiritus sanctus est. Non igitur iustificati sunt [per legem, non per propriam voluntatem, sed per gratiam Christi; non quod sine voluntate nostra fiat, sed voluntas nostra ostenditur infirma per legem, ut sanet gratia voluntatem, et sana voluntas impleat legem, non constituta sub lege, nec indigens lege (93). Ipsa igitur est gratia qua iustificatur impius, et ideo præcipiendæ huius gratiæ merita nulla præcedunt, quia meritis impli non gratia, sed pœna debetur, nec ista esset gratia si non daretur gratuita (93'). Datur autem gratuita, quia nihil boni ante feceramus, unde hæc mereremur, quia nihil præcesserat in meritis nostris, nisi unde damnari deberemus. Non invenit igitur merita bonorum, sed merita suppliciorum. Ergo iustificati sunt gratis, quia nil operati erant. Per gratiam ipsius, [Ambrosius.] quia fide iustificati sunt, et præcipue, *per redemptionem, quæ est nobis, in Christo Jesu*, nusquam alibi, id est per pretium datum pro nobis a Christo Jesu. De quo Petrus ait, *Quia non corruptibilibus argento, vel auro, redempti estis, sed pretioso sanguine unigeniti Filii Dei* (1 Petr. 1) (94).

(90') Id., De natura et gratia.

(91') Id., ex lib. Hyponosticon.

(91') Id., in psal. xxx.

(92') Id., De natura et gratia.

A Nempe ut iustificarentur homines divina gratia, Veritas de Maria nata est, ut posset pro illis iustificandis offerre sacrificium passionis et crucis. Nisi enim a nobis sumeret carnem mortalem, Christus mori non posset.

Notandum vero quia recte dicitur redemisse nos, non emisse. Ipsius enim ante per naturam fueramus, sed nostris delictis alienati fuimus. Si ergo ad peccata non redeamus, fructuosa erit nobis redemptio Christi. *Quem Christum, Deus Pater proposuit*, id est longe ante disposuit, et prædixit; vel, proposuit, id est palam omnibus posuit propitiatorem, [Haimo] id est misericordem, et hoc, *per fidem in sanguine ipsius*, id est per fidem passionis, sine qua nihil placet Deo. Vel, per fidem in sanguine ipsius, id est per fidem et passionem. Hæc simul jungit, quia neutrum sine altero valet, dico quod proposuit eum propitiatorem, ad hoc utique [Ambrosius], scilicet *ad ostensionem iustitiæ suæ*, id est ut ostenderet se veracem in promissis, scilicet ut nos a peccatis liberaret, sicut ante promiserat. Quod cum implevit iustum se esse ostendit, quæ ostensio necessaria fuit, non solum pro remissione præsentium, sed etiam *propter remissionem præcedentium delictorum*, scilicet eorum quæ præcesserunt Christi adventum, delictorum dico existentium in sustentatione Dei, Deo, scilicet patiente et non puniente tunc. Sustentatio enim Dei est, ubi peccator non statim punitur ut peccat, sed per patientiam Dei adducitur ad pœnitentiam. [Origenes.] Quiddam igitur sublime dicit Apostolus, scilicet quod Deus proposuit Filium suum, propitiatorem humano generi. Per fidem in sanguine ipsius, id est per fidem et sanguinis sui effusionem, ut per hoc ostenderet iustitiam suam dum eis remitteret præcedentia delicta quæ pessimis tyrannis serviendo contraxerant, eo tempore quo sustinebat, et patiebatur Deus hoc fieri, [Haimo, Origenes.] quia diu sustinet et supportat peccata hominum. Quod nisi esset, in primo homine finis hominis per iudicium fuisset. Ad quid autem tunc pateretur, et sustineret, ostendit subdens, scilicet ad ostensionem iustitiæ ejus in hoc tempore. [Haimo.] Iustitia hic accipitur, qua iustificat Deus credentes in Christum. D Vel ipse Christus qui iustificat peccatores. Et est sensus: Ad hoc patiebatur delicta ut ostenderet in hoc tempore Christi suam iustitiam quæ justos facit, scilicet quod ipse iustificat et salvat. [Ambrosius.] Quod nullo alio tempore fieri potuit, nisi quo Deus dedit quod olim promiserat dandum. Vel ita, propter remissionem delictorum, non tantum præsentium hominum, sed etiam hominum præcedentium Christi adventum. Delictorum, dico, existentium in sustentatione Dei. Illi enim iusti qui præcesserunt Christi adventum in inferno tenebantur,

(92') Id., De spiritu et littera.

(93') Id., De verbis Domini.

(93') Id., in libro ad Sixtum.

(94') Id., in psal. xxxiii.

usque ad Christi passionem, ubi nec pœnis opprimebantur, nec tamen Deum videbant, quod erat eis pœna. Hoc autem erat eis pro peccato primi hominis, sive pro peccato originali, propter quod oclusus erat aditus regni cœlorum, qui per Christi passionem est reseratus. Unde Zacharias: *Tu quoque in sanguine testamenti tui emisisti vinclos tuos de lacu, in quo non est aqua (Zach. ix)*. Super hunc locum dicit Hieronymus: In resurrectione Christi, justi, qui pro peccato Adæ vincti in inferno tenebantur, resurrexerunt.

Solet autem quæri utrum antiquis justis qui in inferno tenebantur peccata essent remissa per fidem et pœnitentiam, quam eos vere habuisse constat; et si remissa erant omnia, qua de causa apud inferos detinebantur. Ad quod dicimus, quod omnia erant eis dimissa per fidem et pœnitentiam, sed omnimodum remissionis effectum consecuti non fuerant. Est enim duplex remissionis effectus, scilicet carere pœna, et frui gloria. Alterum habuerunt ante Christi mortem, quia pœnam actuale non sentiebant; alterum vero non, quia Deum non videbant, sed per Christi mortem data est eis gloria divinæ visionis a qua differebantur Deo sustentante eorum delicta. Ad ostensionem justitiæ ejus in hoc tempore, id est ut ostenderet in tempore mortis Christi justitiam suam qua coronat sperantes in se, ut sit ipse. [Ambrosius.] Quasi dicat: Ita justitiam ostendit, ut ipse sit, id est esse appareat, *justus*, in promissis, dans quod promisit, aliter non posset juvare, *Et sit justificans*, id est justum faciens, *eum qui est ex fide Jesu Christi*, non ex lege, id est qui credit in Christum.

VERS. 27. — Ubi est ergo gloriatio tua? Exclusa est. Per quam legem? Factorum? Non. Sed per legem fidei. Arbitramur enim justificari hominem per fidem sine operibus legis.

Ubi est, etc. Reddita ratione ad eos loquitur qui agunt sub lege, ostendens quod sine causa gloriantur, blandientes sibi de lege, et de genere Abraham, videntes non justificari hominem apud Deum, nisi per fidem. Quasi dicat: (94^a) Quia ex fide sine lege est justitia, ergo, o Judæe, ubi est gloria tua? Non potes gloriari; nam illa vitiosa gloriatio tua de superbia veniens exclusa est, id est ablata est. Et per quam legem, scilicet exclusa est? [Haimo.] Interrogat Judæum, ut consideret per quam legem exclusa est superba gloriatio. Nunquid per legem factorum? id est per legem Moysi, quæ carnalia mandabat. Non. Sed per legem fidei. [Augustinus.] Quasi dicat: Attende per quid exclusa est, non per laborem operum, sed facilitatem fidei. Vel ita, et agit de gloriatione bona. Quasi dicat: Quia ex fide est justitia (95^a). Ubi est ergo, o Judæe, gloriatio tua; id est, quid est in quo debes gloriari? Exclusa est gloriatio tua. Gloriationem laudabilem dicit que in Domino est,

A eamque exclusam dicit, id est ut emineret expressam; non ut abscederet, pulsam. Unde et exclusores dicuntur quidam artifices argentarii, in qua significatione etiam accipitur illud in Psalmo: *Ut excludantur qui probati sunt argento (Psalm. lxxvii)*, id est ut emineant hi, qui probati sunt eloquio Domini, ita et hic dicitur exclusa est, id est manifestata est, et expressa. Gloriatio tua, id est manifestum est in quo debes gloriari, scilicet non in lege factorum, sed in lege fidei, et hoc est quod subdit: Per quam legem? scilicet debes gloriari, per legem factorum? Non, sed per legem fidei.

Quæritur autem quare lex Mosi dicitur lex factorum, et non lex Evangelii, dicatur lex operum sed fidei, sed justitiæ, sed spiritus. Quod operæ pretium est considerare, si tamen valemus advertere atque discernere. Magna enim res est, lex enim Evangelii etsi non habet opera veterum sacramentorum, circumcisionis scilicet, atque cæterorum, habet tamen opera in sacramentis suis, huic tempori congruis, et habet opera misericordiæ in moralibus præceptis. Quare ergo et ipsa non dicitur lex factorum? Ad quod breviter dicam, quod lex quæ dicitur operum, minando imperabat, sed gratiam facienti non præstabat. Lex autem quæ dicitur fidei, opera quidem mandat, sed credendo impetrat, ut fiant, et illa opera sequuntur justitiam. Non enim ex ipsis est justitia, sed ipsa sunt ex justitia. Ideoque non justitiam operum, sed opera justitiæ dicimus. Itaque lex non operum, sed justitiæ vel fidei vel gratiæ dicitur, quia gratiam perficiendi opera præstat, et justos facit per fidem. Lex autem operum, ubi jubebantur opera, sed non dabatur gratia. Per legem operum dicit Deus homini: Fac quod jubeo; per legem fidei dicit homo Deo: Da quod jubes. Ideo enim jubet lex ut admoneat quid faciat fides, ut cui jubetur, si non potest, sciat quid petat. Si autem continuo potest et obedienter facit, debet etiam scire quo donante possit. Arbitramur enim quod lex fidei justificet, ab auctoritate sua ostendit. Quasi dicat: Vere per fidem justitia est. Nos enim, apostoli sic, arbitramur, scilicet hominem quemcumque etiam gentilem, justificari per fidem sine operibus legis, carnalibus, [Ambrosius.] id est sine circumcisione, aut neomeniis, aut veneratione Sabbati, vel sine operibus legis quibuslibet etiam moralibus. [Augustinus.] Sed hoc intelligendum est de operibus præcedentibus fidem, non sequentibus, sine quibus inanis est fides, ut ait Jacobus: *Fides sine operibus mortua est (Jac. ii)*. Et ipse Paulus ait: *Si habuero omnem fidem, charitatem autem non habuero, nihil sum (I Cor. xiii)*. (95^a) Bene igitur Apostolus fidem prædicans gentibus, ut ostenderet non merito bonorum operum perveniri ad fidem, sed fidem sequi bona opera, dicit hominem justificari per fidem sine operibus legis, non quin credens post per di-

(94^a) Augustinus. De spiritu et littera.

(95^a) Id., De spiritu et littera.

(95^a) Augustinus. De fide et operibus.

lectionem operari debeat, ut Abraham voluit filium immolare (96). Sequuntur enim opera justificatum, non precedunt justificandum, sed sola fide sine operibus præcedentibus sit homo justus, ut non magis sint iusti qui opera legis timore fecerant; cum fides per dilectionem operetur in corde, etiam si foris non exeat in opere (96). Nam fides quæ per dilectionem operatur, et si non sit in quo exterius operetur, in corde tamen serviens fervensque servatur (97). Et non meritis priorum operum, ad justitiam fidei venit, in quo Judæi se præferebant: bona opera etiam ante fidem inania sunt. Ita enim mihi videntur esse ut magnæ vires et cursus celerimus præter viam. Nemo ergo computet vere bona opera ante fidem, ubi fides non erat, bonum opus non erat. Bonum enim opus intentio facit, intentionem fides dirigit. Non valde attendas quid homo faciat, sed quid cum facit attendat, quo lacertos optima gubernationis dirigat.

VERS. 29-31. — « An Judæorum Deus tantum? Nonne et gentium? Imo et gentium. Quoniam quidem unus est Deus qui justificat circumcisionem ex fide, et præputium per fidem. Legem ergo destruiamus per fidem? Absit! Sed legem statuimus. »

An Judæorum Deus tantum? Quasi dicat: Arbitramur quemcumque hominem justificari per fidem, quod credendum est, quia etiam gentium Creator est. Et hoc est quod ait, an Judæorum Deus tantum, id est creator est, ut eorum tantum per hoc sit credendus justificator. Nonne et gentium creator est ut Judæorum? Imo et gentium creator est ut Judæorum. Et eorumdem credatur ita justificator ut Judæorum. Et vere utrorumque est ipse Deus. Quoniam quidem unus est Deus, id est creator est omnium. Quasi dicat: Cum aliis modis possit probari, hoc unum pono, et cum unus sit omnium Deus, justificat æqualiter omnes per eandem causam, id est per fidem. Et hoc est: [Augustinus.] Dico unus est Deus qui justificat circumcisionem, id est Judæos, ex fide. Et justificat præputium, id est imundos gentiles, per fidem (97). Non ad aliquam differentiam dictum est hoc, tanquam aliud sit ex fide et aliud per fidem, sed ad varietatem locutionis. [Ambrosius.] Idem est enim quod dicit ex fide et per fidem, quia Apostolus sæpe mutat præpositiones in eodem sensu; et quia dicimus omnes justificari per fidem. Ergo legem destruiamus per fidem? Absit! Non enim destruitur lex, cum impleta secundum spiritum, cessat secundum litteram. Unde subdit: Sed statuimus, id est confirmamus, legem, quia hoc gratia fidei est per quam impletur lex, quæ sine fide infirma esset. Firmatur enim status legis, quia mystica et caeremonialia spiritualiter implentur: et quod minus in moralibus continebat,

A in Evangelio additur; et quod promittebat eis venturum, fides advenisse testatur. Mystica ergo et promittentia in Evangelio impleta sunt, secundum spirituales intelligentiam. Littera vero occidens, tollitur, moralia autem, in quibus minus continebatur, etiam secundum litteram in Evangelio consummantur.

CAPUT IV.

VERS. 4-8. — « Quid ergo dicemus invenisse Abraham patrem nostrum secundum carnem? Si enim Abraham ex operibus justificatus est, habet gloriam, sed non apud Deum. Quid enim dicit Scriptura? Credidit Abraham Deo, et reputatum est illi ad justitiam. Ei autem qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum. Ei vero qui non operatur, credenti autem in eum qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam secundum propositum gratiæ Dei, sicut et David dicit, beatitudinem hominibus: Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata. Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum. »

Quod superius dixerat hominem justificari per fidem, ostendit per Abraham, in quo omnes confidunt, qui per fidem adeptus est justitiam et promissionem, et paternitatem. Quasi dicat: Et quia nemo justus est sine fide, ergo nec Abraham. Quid ergo dicemus Abraham patrem nostrum, quem, scilicet imitari debemus, invenisse secundum carnem, id est ex operibus legis? Dicemus quod fuit justus ex eis? Non. [Ambrosius.] Quia si Abraham justificatus est ex operibus legis, id est si ex carnali observatione vere justus est quod utique impossibile est, sequitur hoc aliud impossibile, scilicet quod ipso habet gloriam æternam, quæ ex justitia sequitur; sed a se habet eam, non apud Deum, id est non a Deo. [Origenes.] Vel ita, videtur sæpe Apostolus ostendere quod duæ quædam sunt justificationes, quarum unam ex operibus nominat, aliam vero ex fide. Et illam quidem quæ ex operibus est, dicit habere gloriam, sed apud hominem, non apud Deum: Illam vero quæ est ex fide dicit habere gloriam apud Deum, qui inspicit corda hominum, et scit qui credit in occulto, vel non. Et est sensus: Si ergo Abraham ex operibus legis justificatus est, ipse habet gloriam, de hac justificatione, sed apud homines; non secundum Deum (98), quia hæc justificatio est in opinione hominum, et non apud Deum quia non vera est. Avertat Deus talem gloriam, et illud potius teneamus, qui gloriatur, in Domino gloriatur. [Haimo.] Multi enim gloriantur de operibus, cum sint mali; sicut ille Phariseus gloriabatur, qui cum publicano in templum ascenderat, et opera sua jactabat dicens: Non sum sicut ceteri homi-

(96) Id., in lib. xxxiii Quæst.

(96) Id., de fide et operibus.

(97) Id., in psal. xxxi.

(97) Augustinus, De spiritu et litt.

(98) Augustinus in psal. xxxi.

num, etc. (*Luc. xviii*). [Augustinus.] Si ergo ex operibus justificatus est Abraham, non habet gloriam apud Deum, quia qui fecerit, inquit, legem vivet in ea, id est non morietur hic ut reus, nec tamen meritum ex hoc habebit apud Deum, sed fidei causa. Abraham autem gloriam habet apud Deum. Non ergo justificatus est ex operibus: et si hoc est, tunc ex fide justus est. Quod probat subdens: *Quid enim Scriptura dicit, in Genesi?* [Haimo.] Quasi dicat: Attende, quid dicat, et unde justus sit. Ecce: *Credidit Abraham Deo, dicenti: In semine tuo benedicentur omnes gentes* (*Gen. xxi*), et alia hujusmodi. Et ipsum credere reputatum est illi ad justitiam, id est fuit ei sufficiens causa justitiae ad salutem, et est aliis: sed tamen ei qui operatur, id est qui habet tempus operandi, merces non imputatur, id est non dabitur, secundum gratiam fidei tantum, sed secundum debitum operationis suae. Ei vero qui non operatur, id est qui non habet tempus operandi sicut Abraham habuit, credenti autem in eum qui justificat impium, [Ambrosius.] id est, si credit in Christum qui gratis peccata impio dimittit, fides ejus sola reputatur ad justitiam, id est sufficit ad justitiam quam opera non meruerunt, et ita sufficit ad salutem (98^a). Attende quod ait credenti in eum, non ei. Non enim continuo qui credit ei credit in eum. Aliud enim est credere in eum, aliud credere ei, aliud credere illum (99^a). Nam et daemones credebant ei, sed non credebant in eum. Et nos credimus Paulo, credimus et Petro, sed non in Paulum vel Petrum. Credere illi est credere esse vera ea quae loquitur, quod et mali faciunt. [Augustinus.] Credere illum est, credere quod ipse sit Deus, quod et mali faciunt. Quid vero est credere in eum? credendo amare, credendo diligere, credendo in eum ire, et ejus membris incorporari. Haec est fides quam a nobis exigit Deus, et non invenit quid exigat, nisi donaverit quod inveniat (99^a). Per hanc fidem justificatur impius, id est de impio fit pius, ut deinde ipsa fides incipiat per dilectionem operari. Ea quippe sola bona opera dicenda sunt, quae sunt per dilectionem Dei. Haec autem necesse est ut antecedat fides, ut inde ista non ab istis alia incipiat, quia **19** nullus operatur bene, nisi prius credat in Deum (100). Non ergo dicit Apostolus mercedem reddi secundum meritum operis tanquam opera quae Deus remunerat ex nobis sint, imo ex gratia Dei sunt. Nam Deus per gratiam dedit peccatoribus fidem per quam justificarentur, ut per fidem juste viverent, id est bene operarentur. Quod ergo bene operamur jam accepta gratia, non nobis, sed illi tribuendum est, qui per gratiam nos justificavit. Nam si debitam ante gratiam mercedem vellet reddere, poenam redderet peccatoribus debitam (101). Non ergo tibi blandiaris de meritis, cum tibi reddi mercedem secundum debitum operis audis, tanquam non

sit in opere gratia retribuentis, sicut in fide est gratia justificantis. [Origenes.] Vix enim mihi suadeo ullum opus diei ex debito remunerationem Dei deponere, cum etiam hoc ipsum quod agere aliquid possumus, vel cogitare, vel proloqui, ipsius dono et largitione faciamus.

Secundum propositum. Quasi dicat: Sine operibus praecedentibus justificatur impius, [Origenes.] et hoc secundum propositum gratiae Dei, id est secundum gratiam Dei propositam hominibus creditibus: Vel, secundum quod Deus longe ante proposuit. Vel ita ab illo loco: *Ei autem*, et agit contra illos qui merito praecedentium operum legis vel quorumlibet dicebant sibi datam esse fidei gratiam. [Augustinus.] Quod si ita est, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum. Quod si ita est, jam non est gratia. Si enim gratia est, gratis datur. Quid est gratis datur? Nihil boni fecisti, et datur tibi remissio peccatorum. Attenduntur opera tua, et inveniuntur omnia mala. Malis operibus quid debetur, nisi damnatio? bonis quid debetur? merces scilicet regnum caelorum. Quasi dicat: Abraham ex fide est justus, sed ei qui operatur illa carnalia legis opera, vel aliqua bona ut gratiam fidei et justificationis mereatur, si merces est, ei non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum, id est, non est ex gratia sed ex debito meriti sui. Ei vero qui non operatur, credenti autem in eum qui justificat impium, id est, illi qui non facit haec carnalia legis opera, sed tantum credit in Christum, ut gentilis facit; [Ambrosius.] vel qui non facit quaelibet bona opera ante fidem sed tantum credit, fides ejus reputatur ad justitiam, id est sufficit ad justitiam, et ita attribuit aliis quod dixit de Abraham, scilicet quod si est justus ex operibus, habet gloriam, sed non apud Deum: sed habet gloriam Abraham apud Deum, et ideo ex fide justus est. Dico quod ex fide est justitia, et hoc est secundum propositum gratiae Dei; sic enim decrevit Deus, ut, cessante onere legis, fides justificet. Hoc autem innuit exemplo prophetae David, subdens: *Sicut*, etc. Quasi dicat: Dico quod ex gratia est justitia et salus, sicut et David dicit beatitudinem, hic et in futuro esse hominis illius cui Deus accepto, id est acceptabili tempore, hoc est tempore adventus Christi [Haimo.] vel adverbialiter dixit, accepto quasi acceptabiliter, id est gratis, *feri*, id est quasi impotenti accedere infert, *justitiam*, id est remissionem, et opera bona, et hoc sine praecedentibus operibus. *Beati quorum*, etc. Exposito sensu verborum Prophetae breviter ponit ipsa verba quia David dicit, his utique verbis: *Beati sunt illi, quorum iniquitates*, [Ambrosius] sine opere et labore poenitentiae remissae sunt a Deo per baptismum, ut jam non domineatur peccatum in mortali corpore, et si s't. Et intelligitur hic per iniquitates originale peccatum, scilicet

(98^a) Id., super Joan.(99^a) Beda, De fide.(99^a) Id., in psal. LXVI.

(100) Augustinus prioribus in epist. ad Romanum.

(101) Id., De fide ad Petrum.

fomes peccati, qui dicitur concupiscentia, vel concupiscibilitas, sive lex membrorum, sive languor naturæ, et aliis nominibus. Ista aut concupiscentia, vel concupiscibilitas quæ dicitur fomes peccati, ante baptismum culpa est et pœna; post baptismum autem pœna est et non culpa, quod parvulum habilem concupiscere, vel non concupiscere facit. (102) Adultum vero etiam concupiscere, quæ licet in re generatis jam non deputetur in peccatum, quæcunque tamen proles nascitur, obligata est originali peccato.

Dimittitu, ergo concupiscentia carnis, in baptismo, non ut non sit, sed ut non imputetur peccatum, hoc est enim non habere peccatum, non esse reum peccati. [Augustinus.] Quomodo enim alia peccata prætereunt actu et remaneant reatu, ut homicidia et similia, ita e contrario fieri potest, ut concupiscentia, id est ut concupiscibilitas prætereat reatu, et maneat actu. De hac ita ait Augustinus: Manet quippe in corpore mortis hujus carnalis concupiscentia, cujus vitiosis desideriis nos non obedire præcipimur, quæ tamen concupiscentia quotidie minuitur in proficientibus et continentibus. Quia enim dum sibi invicem vir mulierque misceantur, sine libidine non est parentum concubitus, ob hoc filiorum ex eadem carne nascentium, non potest sine peccato esse conceptus, ubi peccatum non transmittit propagatio, sed libido; nec fecunditas humanæ naturæ facit homines cum peccato nasci, sed feditas libidinis quam homines habent ex illius primi justissima condemnatione peccati. Ideo beatus David propter originale peccatum quo naturaliter obstricti filii sunt iræ, dicit: *In iniquitatibus conceptus sum et in peccatis concepit me mater mea* (Psal. 1.). Ecce ex his liquet concupiscentiam esse originale peccatum (103). Originale autem dicitur, quia ex vitiosa originis nostræ conditione trahitur. Non enim quia ab Adam descendimus per carnis progaginem ideo originali peccato tenemur, cum et Christus ab eo descendit qui omni peccato caruit; sed quia vitiosa lege concipiendi, ex peccato primi hominis accedenti, concepti sumus, id est carnis concupiscentia, ideo peccati rei sumus, quod originale dicitur. Ecce breviter assignatum est quid sit originale peccatum, et quare dicatur originale, et quare imputetur posteris, et quomodo in baptismo remittatur, ut scilicet non remaneat post baptismum culpa, sed pœna: et illud quod remaneat non jam dominetur, si perseveret homo in gratia baptismi. Ideo caute ait: *Beati quorum remissa sunt*, etc, mitigatæ et quantum ad culpam deletæ, sed non quantum ad pœnam, et *Quorum peccata, actualia, tecta sunt in baptismo*. Peccata dicit quæ sunt in actu, quæ ita in baptismo tecta sunt ut ultra non videantur a Deo ad pœnam, quia hoc est Deum videre peccata. Omnes beati habent quod volunt, non tamen omnes qui habent quod volunt, continuo sunt beati: continuo autem

A miseri sunt, quod vel non habent quod volunt, vel id habent quod non recte volunt. Beatus igitur non est, nisi qui habet omnia quæ vult, et nihil vult mala. Et quia nullus est sine peccato originali, vel veniali, subdit: *Beatus, vir* (104) cui non imputavit Dominus ad pœnam peccatum, originale quod aliunde est, vel veniale. [Ambrosius.] Vel aliter, tres gradus delictorum fecit. Videtur enim tripartita ratio in his dictis propter delictorum varietatem. Primus gradus iniquitas, vel impietas est, scilicet cum Creator non agnoscitur, id est infidelitas. Secundus gradus est in operibus gravium peccatorum. Tertius vero, levium. Remittere vero et regere, et non imputare unius rationis et sensus sunt verba, quia et cum tegit remittit, et cum remittit non imputat. Sed ad laudem gratiæ Dei prolixius loquitur:

B Vrs. 9-12. — *Beatitudo hæc in circumcisione* tantum manet, an etiam in præputio? Dicimus enim, quia reputata est Abrahæ fides ad justitiam. Quomodo ergo reputata est? In circumcisione, an in præputio? Non in circumcisione, sed in præputio. Et signum accepit circumcisionis si-
gnaculum justitiæ fidei quæ est in præputio: ut sit Pater omnium credentium per præputium, ut reputetur et illis ad justitiam: et sit pater circumcisionis non his tantum qui sunt ex circumcisione, sed et his qui sectantur vestigia fidei quæ est in præputio patris nostri Abrahæ.

C *Beatitudo hæc, etc.* Ex verbis Prophetæ probavit beatitudinem esse ex gratia per fidem, nunc querit in quibus sit, an in Judæis tantum an etiam in gentibus. Quasi dicat: cum constet quod beatitudo ex gratia sit per fidem, modo queratur in quibus sit. *Beatitudo ergo hæc tantum manet in circumcisione*, hoc est in Judæis, an etiam in præputio, id est in gentibus; id est, nunquid beatitudo. Abrahæ filiis solis concessa est, an etiam his qui ex gentibus sunt? Deinde hujus questionis rationem aperit dicens: *Dicimus enim, etc.* Quasi dicat: Hoc ideo quæro, quia dicimus ex sensu legis loquentes, *Quia fides reputata est Abrahæ ad justitiam* non circumcisio; id est vobis legem intelligentibus constat de Abraham quod justus est per fidem. Et cum hoc constet, quomodo ergo reputata est, id est in quo statu, cum esset, in circumcisione, an etiam in præputio, id est postquam circumcisis est vel antequam esset circumcisis. Et, sicut in eo videbitur sic in aliis credi poterit. [Deinde solvit utrique simul questionem respondens: *Non in circumcisione tantum*, id est in Judæis, hæc est beatitudo, sed etiam in præputio, id est in gentibus similiter: non in circumcisione tantum, id est tempore circumcisionis reputata est fides Abrahæ ad justitiam, sed in præputio, id est tempore præputii. *Et signum accepit, etc.* Respondet Apostolus his quæ obijci recte poterant, scilicet cum ante circumcissionem per fidem justus esset, quare fuerit circumcisis. Et quasi quis diceret:

(102) Augustinus, De nupt. et concupisc.

(103) Id., ibid.,

(104) Augustinus, De Trinitat.

Cum ante circumcisionem justus esset Abraham, cur ergo circumciscus? [Augustinus, Ambrosius.] Respondet non sine causa, et non superflue. Sed *accepit signum circumcisionis*, id est, accepit circumcisionem in signum, scilicet non qua fieret, sed qua justus ostenderetur. Quasi dicat: Accepit circumcisionem, quæ circumcisio est *justitiæ* signum jam habitæ. Non ergo circumcisio aliquid magnæ dignitatis habebat, sed signum erat ei tantum. Circumcisio enim exterior dicitur signum interioris circumcisionis, tale scilicet signum, quod sit signaculum, id est habens similitudinem signatæ rei. Ut sicut carne libidinis homo in circumcisione spoliatur, sic anima spoliatur omnibus sordibus primæ nativitatis. Et quia nondum dixerat ejus rei signum sit, subdit, *justitiæ fidei*. Quasi dicat: Accepit circumcisionem in signum hujus rei, scilicet justitiæ fidei, id est justitiæ quæ ex fide, [Origenes.] vel alio modo, et alia ratione dicitur signaculum, quasi dicat: Accepit circumcisionem in signum, quod signum est signaculum, id est celans quoddam mysterium quod celatur inimicis, id est infidelibus, et servatur amicis, id est fidelibus ad similitudinem sigilli quod imprimitur, ut quod occultum volumus esse, omnibus non pateat. Hoc est autem mysterium quod circumcisio quasi celatum continet, scilicet quod sicut in octava die circumciditur homo, **20** sic in octava ætate post finem septem dierum sæculi, auferetur omnis vetustas, culpæ, scilicet et pænæ. [Alcuinus.] Hic videndum est in quo primo instituta fuerit circumcisio, et quare, et quid conferret, et quare mutata fuerit tempore gratiæ, succedente baptismo. Abrahæ primum circumcisio commendata est, ut sub lege mandati esset, et sic probaretur an compleret vel non. Sicut Adam mandatum accepit, ne de ligno manducaret, ad probationem obedientiæ, et sicut precepta fuit circumcisio Abrahæ, ita et semini ejus, id est Hebræis ex eo nascituris. Et fiebat octava die, lapideo cultro in carne præputii sicut præceptum erat. [Strabus, Augustinus, Ambrosius.] Quinque autem de causis data fuit circumcisio. Primum, ut per obedientiam mandati Abraham placeret Deo, cui per prævaricationem Adam displicuerat. Secundo, in signum magnæ fidei Abrahæ. Credidit enim se habiturum filium in quo benedicerentur omnes gentes per fidem, et per quem spiritualis circumcisio impleteretur, sicut justificatus est et ipse. Tertio, ut hoc signo discerneretur a cæteris nationibus ille populus. Quarto, ut circumcisio facta in virili membro per quod generatur creatura mortalium, et in quo libido solet dominari, castitatem mentis et corporis servandam, et impudicitiam recidendam indicet. Quinto, ideo præcepta fuit, quia non posset melius significari per Christum tolli originale peccatum: cum præputio quippe omnis homo nascitur, quemadmodum et cum originali peccato: et circumciscus

A præputiatum gignit, trajiciens in illum quo ipse jam caruit, sicut baptizatus in filium quem carne generat reatum trajicit originis, a quo ipse jam liber erat. In carne præputii ideo jussa est fieri, quia in remedium instituta est, scilicet contra originale peccatum, quod a parentibus contrahimus; concepti in concupiscentia, quæ in parte illa magis dominatur; et quia in illo membro culpam inobedientiæ primus homo cognovit, decuit ut in hoc membro obedientiæ acciperet. Fiebat autem octava die lapideo cultro, quia post septenarium vitæ hujus in octava ætate, quæ erit resurgentium, omnis ab electis per petram Christum abscidetur corruptio carnis et spiritus, quando liberabimur a servitute corruptionis: et per Christi resurrectionem in octava factam, circumcidetur a peccatis anima cujusque credentis in eum. Duæ itaque sunt res illius sacramenti: scilicet circumcisio a peccatis in hoc præsentis, et circumcisio ab omni corruptione in futuro. Conferebat autem circumcisio suo tempore remissionem peccatorum, sicut et nunc baptismus. [Bed.] Idem enim salutiferæ curationis auxilium circumcisio in lege contra originalis peccati vulnus præbebat, quod baptismus agere revelatæ temporæ gratiæ consuevit, excepto quod regni cælestis januam, necdum intrare poterant, tantum in sinu Abrahæ post mortem beata requie consolati supernæ pacis ingressum spe felici expectabant (105). Item, quod apud nos valet aqua baptismi, hoc egit apud veteres, vel pro parvulis sola fides, vel pro majoribus virtus sacrificii, vel pro his qui prodierunt de Abrahæ stirpe, mysterium circumcisionis. Ecce ex his auctoritatibus patet, per circumcisionem peccatorum fieri remissionem, sicut et per baptismum. Cur ergo mutata est circumcisio per baptismum? Quia sacramentum baptismatis perfectius est, quia et magis commune, et magis gratiæ plenum. In circumcisione namque tantum peccata remittebantur, sed non gratia ad bene operandum, per eam præstatur, nec virtutes dabantur vel augebantur. In baptismo autem peccata dimittuntur, et gratia cooperandi confertur, et virtutes augentur.

Ideo recte Apostolus ait quod Abraham accepit circumcisionem tantum in signum, quod est *signaculum*, in signum, dico, *justitiæ fidei*, quæ justitia fidei, vel fides est ipsi Abrahæ in præputio, id est in tempore præputii, scilicet antequam circumcidere-tur; et ideo in tempore præputii habuit ex fide justitiam, ut ipse sit, id est ut ostendatur esse pater, id est fidei auctor exemplo, *omnium credentium*. Si pater dico etiam, per præputium, id est tempore præputii. Vel, per præputium, id est id quod est ei datum in tempore præputii, id est post fidem. Nota diligenter, per insolentem præpositionem, id est præter solitum hic positam, quæ nonnulla animad-versa explicat. Potest enim sic intelligi: Per præputium, id est in præputio, ut dicitur per illud tem-

(105) Greg., in Moralibus.

pus, id est in illo tempore vel per praeputium, id est per id quod est datum ei in tempore praeputii. Si enim post circumcisionem, diceretur ex ea hoc accepisse, hic agit de paternitate, quam per fidem, Abraham consecutus est. [Ambrosius, Haimo.] Nam per carnem Judaeorum tantum pater est; fide vero omnium credentium tam Judaeorum quam gentium, ita eorum pater est. *Ut et illis, credentibus, reputetur, ipsum credere, ad justitiam*, id est ad remissionem peccatorum et bona opera, et ita sit, *pater spiritualis circumcisionis*, id est auctor justitiae quae ex fide sit per exemplum.

Non tantum his qui sunt ex circumcisione, carnali: [Haimo.] id est Judaeis, est Abraham pater, vel reputatur fides ad justitiam, *sed et his*, quicumque sint, *qui sectantur vestigia fidei Abraham*, ut ita ample credant, sicut ille credidit: Abraham dico, *patris nostri*, id est patris omnium credentium. Quae fides data est ei, *in praeputio*, id est in tempore praeputii, sicut jam dictum est. Non enim, etc. Dixit quod Abraham non per legem, sed per fidem justitiam consecutus est, et paternitatem. Nunc de promissione agens addit, quod per eandem fidem promissionem habuit, et hereditatem. [Ambrosius.] Quasi dicat: Per fidem est paternitas, quia per eam est promissio, non per legem vel circumcisionem quae nondum erant, et hoc est:

VERS. 13-15. — « Non enim per legem facta est promissio ipsi Abraham aut semini ejus ut haeres esset mundi, sed per justitiam fidei. Si enim qui ex lege haeredes sunt, exinanita est fides, abolita est promissio. Lex enim iram operatur. Ubi enim non est lex, nec praevaricatio. »

Non enim per legem facta est promissio, ipsi Abraham, aut semini ejus, [Ambrosius, Haimo.] id est ad opus seminis ejus, scilicet credentium omnium qui sunt semen Abraham, non carne sed imitatione. [Ambrosius.] Vel, semini ejus, id est Christo, cui dicitur facta promissio, quia in eo implenda erat. Quae promissio? haec scilicet *ut esset haeres mundi*. Nondum enim lex data erat, quando haec promissio facta est. Abraham dicitur haeres mundi, id est possessor aliquorum de toto mundo qui eum imitentur, [Haimo.] quia omnes credentes per fidem filii sunt Abraham, et ipse in Christo qui ex eo natus est, possidet omnia. Abraham ergo mundi haeres est, et in se et in semine suo, id est Christo: sed in se, per exemplum; Christus autem haeres est, id est Dominus mundi, secundum potestatem, per quem benedictio filiis Abraham sit, cui dedit Pater gentes, et terminos terrae, sicut ait David: *Dabo ei gentes*, etc. (Psal. 11). Itaque in illo est impleta promissio qua dictum est Abraham: *Patrem multarum gentium posui te* (Gen. xvii). Et item: *In semine tuo, benedicentur omnes gentes* (Gen. xxii), et alia hujusmodi. Haec promissio, ut dictum est, non est facta per legem, sed per justitiam fidei, per quam benedicuntur homines, et fiunt filii Abraham. *Si enim*, etc.

A Dixit per justitiam fidei promissionem hereditatis factam Abraham, non per legem: nunc dicit, per eandem justitiam fidei fieri haeredes Abraham, non per legem. Quasi dicat: Vere Abraham non est haeres mundi per legem, quia filii ejus non sunt per legem. Qui filii dicuntur hic haeredes? [Ambrosius.] scilicet quos ille habet possidentes. Et vere, non, quia si hoc verum esset, scilicet *si, illi qui sunt haeredes tantum ex lege sunt*, id est, esse dicuntur haeredes, haec inconvenientia sequuntur, quod *fides est exinanita*, id est frustrata, quia constat justum fuisse Abraham. *Et promissio est abolita*, [Augustinus] id est inexplata ut nulli sint haeredes. *Lex enim*, non facit aliquos haeredes, nam potius, *operatur iram*, id est poenam. Ad hoc enim data est ut reos faceret delinquentes, non efficienti causa, sed non adjuvante gratia. Vel ut reos faceret temporalibus poenis, iram operatur, nam praevaricationem: ex ea enim est praevaricatio. [Ambrosius.] Quod qualiter dictum sit, aperit dicens: *Ubi enim non est lex*. Quasi dicat: Ideo dico ex lege esse iram et praevaricationem, quia sine ea non est. Ubi enim non est lex, *nec praevaricatio*. Hoc ideo dicit, quia sublati de lege data est venia; justificatis, nulla est praevaricatio. [Augustinus.] Justificati enim sunt qui per praevaricationem legis fuerant peccatores. Nota quod non ait ubi non est lex, non est iniquitas; sed ait, non est praevaricatio. Omnis enim legem praeferens iniquus est, sed non omnis iniquus est legem praeferens. Qui enim legem non acceperunt, iniqui dei possunt, praevaricatores autem dici non possunt. In hoc ergo ostendit quod praevaricatio omnino esse non possit, ubi lex non fuerit, nec ira tanta, sine lege.

VERS. 16, 18. — « Ideo ex fide ut secundum gratiam firma sit promissio omni semini, non ei qui ex lege est solum, sed et ei qui ex fide est Abraham, qui pater est omnium nostrum; sicut scriptum est: Quia patrem multarum gentium posui te ante Deum cui credidisti, qui vivificat mortuos, et vocat ea quae non sunt, tanquam ea quae sunt. Qui contra spem in spem credidit, ut fieret pater multarum gentium, secundum quod dictum est ei. Sic erit semen tuum, sicut stellae caeli et arena maris. »

D *Ideo ex fide* etc. [Augustinus.] Ex praedictis infert, ex fide fieri haeredes Abraham: Quasi dicat: Et quia haec inconvenientia sequerentur, si ex lege essent haeredes, *ideo*, ex toto patet quod sunt haeredes, *ex fide*, [Ambrosius] quae est donum misericordiae. Et sic est firma promissio omni semini Abraham. Unde subdit: *ut firma sit promissio omni semini Abraham*, id est Judaeo et gentili imitatori. Solis enim imitantibus firma est promissio, scilicet quod filii sunt Dei. Firma sit dico secundum gratiam fidei, non secundum meritum legalium operum, seu quorumlibet fidem praecedentium. Firma enim promissio esse non potest omni semini, nisi ex fide, quia origo promissionis ex fide est, per quam purgandi sunt

ut digni sint dici filii Dei. *Non ei*, etc. (106). Quasi dicat: Firma est promissio per gratiam fidei omni semini, *non solum ei qui ex lege est*, id est non tantum ei qui ex veteri lege venit ad novam, id est Judæis, *sed et ei*, quicumque sit, *qui ex fide est Abraham*, id est qui sequitur fidem Abraham quam **21** Gentilis habuit, ut esset justus. [Haim., Ambros.] Velita, firma est promissio omni semini et non tantum *ei*, qui solus est ex lege, id est qui de operibus legis præsumit, quia hic talis a gratia Dei excidit; sed ei solummodo qui est ex fide Abraham, id est qui imitatur fidem Abraham. Et ideo causa fidei a lege recedendum est, ut firma promissio. Lex enim sine gratia promissionis non solum non aufert, verum etiam auget peccatum (107); non quia sit efficiens causa peccati, cum sit sancta et bona; sed quia ea data, augmentum peccati accessit, quod sine ea non accessisset. Multa enim sunt quæ dicuntur efficere aliqua, non quod ipsa efficiant, sed quia sine ipsis non fierent illa quæ sunt. *Qui, Abraham, est pater*, id est institutor per exemplum fidei, *omnium nostrum*, scilicet credentium pater est, *sicut scriptum est*, in Genesi. [Haimo.] Quasi dicat: Hoc est in quo consentit auctoritas dicens: *Quia posui te, o Abraham*, id est constitui te, *paterem*, id est auctorem, secundum fidem, non modo circumcisorum Judæorum, sed et *multarum gentium*, in quo percutitur Judæorum superbia, qui gloriantur de progenie Abraham descendere. [August.] Non enim carnaliter circumcisa genti tantum factus est pater, sed etiam incircumcisis gentibus, fidem Abraham imitantibus. Te, dico, qui es *ante Deum*, id est places Deo, *cui credidisti*. [Haimo.] Quasi dicat: Per fidem ei places, qui vivificat. Hæc sunt verba Apostoli. Quasi dicat: Et ipse est cui merito credendum est, quia ipse est qui vivificat, per fidem et gratiam, *mortuos*, id est Judæos mortuos in peccatis. In hunc ergo secure creditur, qui mortuos justificat. *Et vocat, per gratiam, ea quæ non sunt*, id est gentiles qui nil videbantur esse, *tanquam ea quæ sunt*, id est Judæos qui aliquid esse videbantur. Qui enim adherent ei per fidem et dilectionem, esse dicuntur; qui vero in peccatis mortui sunt, sicut erant gentiles, quia non adhererent ei qui vere est, non esse dicuntur, [Augustinus.] Vel ita, secundum aliam litteram: *qui vocat ea quæ non sunt tanquam sint*: non ait, ut sint, sed tanquam sint, quia prædestinata sunt, et disposita. Sic enim ea quæ futura sunt, jam apud Deum sunt; apud Deum quippe jam factum est, quod ejus dispositione, vel prædestinatione futurum est. Unde alibi: *Qui fecit quæ futura sunt*; et alibi: *Qui elegit nos ante mundi constitutionem* (Ephes. 1). Quis sufficit hoc explicare? (108) Eliguntur qui non sunt, nec errat qui eligit, nec vane eligit. Eligit tamen, et habet electos quos creaturus est eligendos, quos habet apud

A semetipsum, non in natura sua, sed in præsentia sua. Nondum erant, quibus promittebatur; sed quibus promissum est, et ipsi promissi sunt. Vocat ergo quæ non sunt, tanquam quæ sint, id est his qui non sunt, disponit et præparat ab æterno gratiam justificationis et glorificationis, apponendam in tempore tanquam sint, id est tanquam illis qui jam sunt apud Deum per prædestinationem: in quo sola apparet gratia. [Aug.] Non enim homo qui non erat, promeruit ut esset, vel ut bonus esset, vel beatus. Si [enim] promeruit, jam erat, sed nondum erat, ergo non promeruit; sed electionis gratiam habuit, ut totum corpus Christi dicat: *Gratia Dei sum, id quod sum* (1 Cor. xv). Communis (109) enim est natura omnibus, sed non gratia; nisi ipsa natura putetur esse gratia, quia gratis concessa est. Excepta ergo illa gratia, de qua modo non agitur qua condita est humana natura, scilicet qua homines sumus, quæ Christianis paganisque communis est; hæc est major gratia, et solis electis concessa, non quod per Verbum homines creati sumus, sed quod per Verbum carnem factum fideles beatique facti sumus. Vel vocat, id est agnoscit, ea quæ non sunt, in actu, tanquam ea quæ sunt. *Qui contra spem*, etc. Commendato illo cui credidit Abraham, incipit commendare fidem ipsius Abraham, ut alii eum imitentur. Quasi dicat: Merito Abraham est pater omnium, qui contra spem (110), priorem, quæ erat de natura, id est secundum naturalem consuetudinem, *credidit, Deo promittenti, in spem*, id est sperans et secure expectans quod promissum erat. Prior spes, secundum naturam fuit, [Haimo.] scilicet dum juvenis ex juvenula secundum naturam speravit, sobolem nec tamen habuit; modo contrarium illi spei speravit, scilicet ut vetulus ex vetula et sterili generaret ex Dei potentia, quæ spes est gratiæ. Credidit, dico, *ut ita, fieret, pater multarum gentium*. Per fidem ita impleri credidit, scilicet secundum quod dictum est ei, id est promissum, in Genesi scilicet: *Sic erit semen tuum, sicut stellæ cæli, et arena maris*, id est innumera-biles erunt, qui et boni per stellas significantur; et mali, qui per arenam intelliguntur. Ita Abraham credidit,

D VERS. 19-23. — « Et non infirmatus est in fide nec consideravit corpus suum emortuum, cum jam fere centum esset annorum, et emortuam vulvam Saræ. In repromissione etiam Dei non hæsitavit diffidentia; sed confortatus est fide, dans gloriam Deo: plenissime sciens quia quæcunque promisit Deus, potens est et facere. Ideo et reputatum est illi ad justitiam. »

Et non infirmatus est in fide. [Haimo.] Infirmatur ille qui hæsitat, etsi causam, qua posset infirmari, haberet, scilicet suam senectutem, et Saræ sterilitatem et senectutem. Unde ait: *Nec conside-*

(106) Augustinus, De bap. parv.

(107) Id., in psal. cxviii.

(108) Id., De verb. Dom.

(109) Id., De ver. Apostoli.

(110) Id., in v lib. de Trinitate.

ravit corpus suum esse emortuum, ab opere generandi filios, cum fere centum esset annorum. Et similiter non consideravit, vulva Saræ esse, emortuam. Non sine causa hæc et alia contra naturam fecit Deus. [Ambros.] Ideo enim talia fecit ut errorem auferret, et se omnipotentem Deum omnium monstraret. Aliquienim inflati ratione mundi, Deum neglexerunt. Ideo quæ mundo impossibilia sunt, fecit Deus, ut qui per hæc crederent salvarentur, Dei dominio mancipati. Attendendum est etiam quod non præter magnæ rei figuram, Isaac contra naturam generationis humanæ fuit promissus. Hoc enim fuit in signum, Dei Filium contra naturam humanam et rationem ex homine nasciturum, filiosque hominum per spiritum regenerationis ex peccatoribus filios Dei, ex mortalibus immortales generandos. Et non solum in promissione non hæsitavit Abraham, sed etiam in repromissione Dei, id est quando iterum angelus promisit: *Secundum tempus hoc veniam, et erit Saræ filius*. Etsi ipsa promissio differretur, Non tamen hæsitavit diffidentia; sed confortatus, id est confirmatus est fide, dans gloriam Deo, de constantia fidei; plenissime sciens, multo intuitu virtutis Dei, quia quæcunque promisit Deus, potens est facere, ut promittere, id est ita leviter potest facere, ut promittere. Hoc gentes imitari debent, ut scilicet credant, sicut Abraham credidit, scilicet Deum posse quæcunque promisit (111). Et nota quod non ait, quæcunque prædixit, vel præscivit, sed quæcunque promisit potens est facere, quia omne quod promisit ipse facit; et si enim faciunt homines bona quæ promisit, ipse tamen facit, quia facit ut illi faciant, non illi faciunt ut ipse faciat quod promisit (112). Alioquin ut Dei promissa implerentur, non in Dei, sed in hominum est potestate. Promisit ergo quod ipse facturus fuerat, non quod homines. Non enim de nostræ voluntatis potestate, sed de sua prædestinatione promisit. Congruè ergo non ait prædixit, vel præscivit. Nam et aliena facta potest prædicere atque præscire; sed promisit, ut hoc intelligeretur promittere quod ipse facit. Non enim ipse promittit, et alius facit: quod jam non esset promittere, sed tantum prædicere. Ideo, etc. Quasi dicat: Quia Abraham confortatus est fide, ideo et ipsum credere *reputatum est ei ad justitiam*. Quasi dicat: Per hoc quod credidit, et accepit premissum, et justus factus est. Et quasi aliquis dicere: Quid hæc ad nos? subdit:

Vers. 23-25. — « Non est autem scriptum tantum propter ipsum, quia reputatum est illi ad justitiam; sed et propter nos, quibus reputabitur creditibus in eum, qui suscitavit Jesum Christum Dominum nostrum, a mortuis, qui traditus est propter delicta nostra, et resurrexit propter justificationem nostram. »

Non autem scriptum est tantum propter ipsum id

A est propter laudem ipsius, hoc scilicet quia reputatum est illi ad justitiam; sed et propter nos instruendos, quibus reputabitur fides ad justitiam creditibus in eum, scilicet Deum Patrem, qui suscitavit Dominum nostrum Jesum Christum. [Haimo.] Quasi dicat: Qui hæc fecit, nobis proderit. Suscitavit dico, a mortuis, id est a sepulcro, qui proprie locus est mortuorum. Pater suscitavit Filium, et ipse Filius secundum quod Deus suscitavit semetipsum. Quod idem operatus est et Spiritus sanctus. Qui, Christus a Deo Patre, a Juda, a Pilato, traditus est in mortem propter delicta nostra tollenda, jure diaboli destructo. Et resurrexit propter justificationem nostram, id est ut juste vivamus, quod aliter non poteramus. [Aug.] Nota quod utraque, id est mors et resurrectio Christi, delicta nostra tollunt, et utraque justificant; tamen mors Christi sola interitum vitæ veteris significat, et in sola resurrectione, nova vita signatur; quæ a justificatione incipit, et in immortalitate perficietur. Ideoque congrue quantum ad significationis diversitatem verba divisit dicens: Traditus est propter delicta nostra, et resurrexit propter justificationem nostram.

CAPUT V.

Vers. 1, 2. — « Justificati ergo ex fide, pacem habeamus ad Deum per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem habemus accessum per fidem in gratiam istam in qua stamus et gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei. »

C 22 Ostendit justitiam esse ex gratia fidei, sine lege. Hic ostendit ex eadem alia plura bona esse. Quasi dicat: Quia ex fide est justificatio, igitur pacem habete cum Deo. Quasi dicat: Hæc dissensio quæ inter vos est, contra Deum est. [Haimo.] Judæi namque et gens inter se disceptabant: et Judæi quidem de antiquæ legis operibus, gentiles vero de nova Christi vocatione, presumptive gloriabantur, et merita jactabant; ideoque utrorumque jactantiam reprimens, ad pacem monet, et ne indigneantur se eis annumerat. Quasi dicat: Quia ex fide est justitia, igitur et nos justificati ex fide, non ex lege, non ex nobis, id est non propter aliquod meritum nostrum quod præcesserit fidem. *Pacem habeamus ad Deum*, quam non habetis, vos Romani, dum invicem arrogatis. (113) Attende quod hic ait: justificati ex fide. Qui supradixit justificati gratis per gratiam, hoc ideo dixit ne ipsa fides superba sit: nec dicat sibi, si ex fide, quomodo gratis? Quod enim fides meretur, cur non potius redditur quam donatur? Non dicat ista homo fidelis, quia cum dixerit: Ut merear justificationem habeo fidem, respondetur ei: *Quid habes quod non accepisti?* (1 Cor. iv.) Cum ergo fides impetrat justificationem, sicut unicuique Deus partitus est mensuram fidei, non gratiam Dei, aliquid meriti præcedit humani, sed ipsa gratia meretur augeri, ut aucta mereatur et perfici, volun-

(111) Augustinus, De correctione et gratia.

(112) Id., ad Prosperum et Hilar.

(113) August., ad Bonifac. pap.

tate comitante, non ducente, pedissequa, non prae-
via. [Ambrosius.] Vere igitur ex fide iustificati su-
mus, et per eam pacem habeamus ad Deum. Pacem
namque cum Deo habere fides facit, non lex: hæc
enim nos reconciliat Deo, sublatis peccatis, quæ
nos fecerant inimicos. [Cassiodorus] Pacem autem
ille habet cum Deo, qui adversum mandata ejus
contraria voluntate non litigat, qui sequitur iussa
Domini, et ad omne præceptum divinum suum
flectit arbitrium. Pax enim vera est, concordare
moribus probis, et litigare cum vitiis. [Paulinus.]
Contra pax hujus mundi, quæ peramica est vitiis,
Deo dissidet, quam Christus non venit mittere sed
tollere. Dico, habeamus pacem ad Deum, [Ambros.]
quia ei reconciliati sumus per ministerium gratiæ,
scilicet per Dominum nostrum Jesum Christum, id
est per auxilium et gratiam ejus. Per quem etc.
Enumerat beneficia, quæ a Christo habentur, di-
cens, per quem Christum, id est ejus ope: *Habe-
mus accessum per fidem*. [Haimo.] id est introitum,
vel aditum, non modo ad Deum, sed etiam in gratiam
istam, id est in bonam vitæ observantiam, in qua
stamus, [Ambrosius] spe supernæ claritatis erecti,
qui ante occidimus in Adam, et gloriamur in spe
gloriæ filiorum Dei, id est angelorum vel sanctorum,
id est gloriamur de eo quod speramus, gloriam
quam filii Dei habent, scilicet angeli vel sancti.

VERS. 3-5. — « Non solum autem, sed et gloria-
mur in tribulationibus, scientes quod tribulatio
patientiam operatur, patientia autem probatio-
nem, probatio vero spem. Spes autem non con-
fundit, quia charitas Dei diffusa est in cordibus
nostris per Spiritum sanctum, qui datus est
nobis. »

Non solum autem, gloriamur de spe gloriæ, sed
etiam gloriamur, per gratiam ejus, in tribulationibus,
quas pro Christo patimur, quibus itur ad gloriam.
Per tribulationes enim oportet nos intrare in regnum
cælorum, vel Dei (Act. xiv). Ideoque gloriamur
in his dicit, [Joannes Dam.] spei enim addita tribu-
latio augmentum facit præmii, indexque est fixæ
spei tribulatio. Non enim est magnum gloriari in
lætis; recti corde, etiam in tribulationibus glorian-
tur; magnitudinem præmii cognoscentes, de tribu-
latione finienda, infinitum præmium acquisituri.
Scientes etc. Quasi dicat: Cur gloriamur? quia
sumus scientes quod tribulatio operatur patientiam,
[Haimo.] quia per exercitium tribulationis docetur
aliquis strenuus, dum fortiter tolerat tormenta,
[Augustinus.] per quod sancti martyres vicerunt
sævitiis tyrannorum. Operatur ergo patientiam vel
eam augendo, vel potius ostendendo. Quod autem
tribulatio non tollit patientiam, sed auget, hoc
facit charitas, quæ est proprium donum Spiritus
sancti. Patientia operatur probationem, id est puri-
ficationem. (114) Quanto magis enim quis patitur,
tanto purior redditur, dum anima fidelis non resi-

stans ordinationi Dei, non diligit ejus voluntatem,
ejus malitiæ potestas datur in bonos, sed ejus
voluntatem a quo hæc potestas datur. Cum ergo
quis intelligens quod non est potestas, vel dæmo-
num, vel persecutorum, nisi a Deo, sustinet patien-
ter, probatur, id est bonus esse monstratur, et
efficitur melior, tanquam aurum quod per ignem et
purum ostenditur et purius redditur. Hæc vero
probatio operatur spem, id est certitudinem future
gloriæ. [Haimo. Ambrosius.] Spes enim est certa
expectatio future gloriæ, quæ humanæ rationi
vana videtur, sed testimonio virtutis, id est patien-
tiæ vel miraculorum firmatur. [Haimo.] Qui enim
inter tribulationes, et adversa probabilis existit per
patientiam, ille securus præmium future beatitudi-
nis expectat. [Ambros.] Spes autem hæc, quamvis
stulti et hebetes a perfidis judicemur, credentes ea
quæ mundana carent ratione, non tamen confundit,
id est non facit erubescere, quia impletur. Confun-
ditur enim qui quod sperabat non invenit, sicut
contingit illi qui sperat in homine. Hæc autem spes
ideo non confundit, quia est in Deo, qui non fallit,
nec fallere potest, non in homine mendace; male-
dictus enim qui spem suam ponit in homine.

Quia charitas. Quasi dicat: Dico quod spes non
confundit, id est impletur, et constat eam esse
implendam ex eo quia charitas Dei est, diffusa in
cordibus nostris per Spiritum sanctum. [Augustinus.]
Non enim a nobis est charitas nobis. Qui Spiritus
datus est nobis, id est ex eo constat eam imple-
dam, quia jam Spiritum sanctum in aëram habeo-
mus, quo charitate diffusa in cordibus nostris,
Deum late diligimus. [Haimo.] Verbum effusionis
largitatem muneris notat, sicut et in Joel: *Effun-
dam de Spiritu meo super omnem carnem* (Joel ii).
[Ambrosius, Augustinus.] Fidele autem promissum
Dei esse probat Spiritus sanctus datus nobis, qui
est pignus implendæ spei. Attende quod gradatim
Apostolus perducit usque ad charitatem Dei, quæ
major est aliis: quam cum dicit nos habere per
donum Spiritus, monstrat illa omnia Deo esse tri-
buenda. (115) Ergo unde est tibi, o homo, charitas,
nisi quia diffusa est per Spiritum sanctum in cor-
dibus? Ideoque ne quis eam putaret se habere per
proprium arbitrium, cum dixisset, charitas Dei
diffusa est in cordibus nostris, addidit, per Spi-
ritum sanctum qui datus est nobis. (116) A quo, nisi
ab illo qui ascendit in altum, id est ad Patrem?
Ipse enim dedit dona hominibus (Ephes. iv). Insi-
nuatur nobis auctoritas in Patre, nativitas in Filio,
communitas Patris Filiique in Spiritu sancto, æqua-
litas in tribus. Quod ergo commune est Patri et
Filio, per hoc nos voluit habere communionem, et
inter nos, et secum, quod ambo habent unum, id
est per Spiritum sanctum Deum, et donum Dei. In
hoc enim Divinitati reconciliamur, eaque delecta-
mur. Sicut enim veritate dicimus, ita charitate

(114) Augustinus, in lib. Quest. num. 83.

(115) Id., ad Julianum.

(116) Id., De blasphemia Spiritus sancti.

diligimus, ut et plenius cognoscamus, et beati cognito perfruamur : et quia peccatis alienabamur a possessione verorum bonorum, ideo data est charitas quæ operit multitudinem peccatorum (1 Petr. iv). (117) Arbitror ergo ideo Spiritum sanctum bis datum, ut nobis commendarentur duo præcepta charitatis, scilicet diliges Deum, et diliges proximum. Una est charitas, et duo præcepta; unus spiritus, et duo data: quia non alia charitas proximum diligit, nisi illa quæ diligit Deum. Quia ergo charitate proximum diligimus, ipsa Deum diligimus. Sed quia aliud est Deus, aliud proximus, etsi una charitate diliguntur, non sunt tamen unum quæ diliguntur. (118) Et ideo forte dicuntur duo præcepta, et alterum majus, et alterum minus. Hæc autem charitas, ut ait Apostolus, diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis. A quo datur? Ab illo, ut diximus, qui dedit dona hominibus. Quæ dona? Spiritum sanctum, qui tale dat donum qualis est ipse. (119) Magna est misericordia ejus. Donum dat æquale sibi, quia donum ejus Spiritus sanctus est, unus Deus, tota Trinitas est. Diffundit ergo charitatem in cordibus nostris Spiritus Patris et Filii, quem cum Patre amamus et Filio. Ipse ut diligeretur nobis dedit, qui non dilectus nos dilexit. (120) Ipse est fons de quo Scriptura dicit: Fons aquæ vivæ sit tibi proprius, et nemo alienus communicet tibi. Alieni enim sunt omnes qui non diligunt Deum; et ipse fons est Spiritus sancti, quem non possunt accipere mali; et charitas est, quam habere et malus esse non potest aliquis. Intelligamus ergo in dilectione Spiritum sanctum esse, sed nomen Christi, et baptismum habere, et corpus Domini sumere, et cætera sacramenta habere, et malus esse, potest. Charitas ergo est, proprium donum Spiritus et singularis fons. Et attende quod dicendo charitatem diffusam per Spiritum qui datus est nobis, ostendit quod Spiritus et Deus est, et Dei donum est: vel ita, ut accipiatur charitas Dei, non qua nos, id est secundum quam nos diligimus Deum, sed qua ipse diligit nos. Quasi ideo spes non confundit; quia charitas Dei diffusa est erga nos, id est quia Deus late diligit nos. [Ambrosius.] Et hoc habemus, in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis, qui facit nos intelligere charitatem Dei erga nos, qui diversis linguis præstitit ut etiam imperiti loquerentur cum interpretationibus; per quod et spes nostra confirmatur, et charitas Dei in nobis commendatur, ut quia charos Dei falli impossibile est, securos nos faceret de promissione, quia Deus est qui promisit, et his quos charos vult habere, promisit.

Vers. 6. 7. — « Ut quid enim Christus, cum adhuc infirmi essemus secundum tempus pro impiis mortuus est? vix enim pro justo quis mori-

tur, nam pro bono forsitan quis audeat mori? »

23 *Ut quid enim.* Ostendit supra quod spes implebitur per hoc quod Christus diligit nos, vel nos eum per Spiritum; nunc idem ostendit per hoc quod Christus mortuus est, quod et divinæ dilectionis effectus est, et causa spei nostræ implende. Quasi dicat: Cum nos Deus diligit, vel nos eum diligamus per Spiritum sanctum, constat quod spes implebitur, quia nisi ita sit, frustra passus est Christus. Et hoc est, vere spes implebitur, enim, id est quia nisi spes implenda sit, *ut quid Christus mortuus est*, id est cur tam magnum fecit, scilicet ut moreretur? Et hoc, *pro impiis*, id est pro dilectione impiorum. Vel pro impiis, id est vice impiorum qui deberent mori in æternum merito impietatis. Pro impiis, dico, non qui olim fuissent, et non tunc, sed potius mortuus est pro nobis impiis. *Cum essemus adhuc infirmi*, in peccatis, et ita medico indigentes, mortuus est, dico et hoc, *secundum tempus*, id est per triduum tantum, quia die tertia resurrexit. [Ambrosius, August.] Ne ergo desperes de ejus potentia, cujus apparet in morte benevolentia, et a quo tales arrhas accepimus, quod donavit impiis mortem suam, qui servat justis vitam suam. Mortuus est pro te, o homo mortalis, ut vivas cum illo; suscepit mortem nostram, ut donaret nobis vitam suam. Incredibilis est quod mortuus est æternus, quam ut in æternum vivat mortalis. Jam quod est incredibile tenemus, scilicet quod propter homines mortuus est Deus. Num est ergo victurus homo cum Deo? num mortalis victurus est in æternum propter quem mortuus est qui vivit in æternum? Sed quomodo mortuus est, et vixit, et potest mori Deus? Accepit ex te unde moreretur pro te; induit se ut moreretur pro te, induit te ut cum illo vivas; induit se carne mortali in virginitate matris, induit te vita perenni in æqualitate Patris. Ecce quomodo amatus es non amandus. Amatus enim es turpis et fœdus, antequam esset in te quod amari dignum esset. Amatus es prius, ut dignus fieres qui amareris; dilectus es prius, ut diligentem postea diligeres. Impius enim eras, damnari merueras: et tamen pro te mortuus est Christus. Vel secundum seriem verborum potest legi littera sic, non mutata sententia: Quasi dicat: Vere spes implebitur. *Ut quid enim*, nisi spes implenda sit, *Christus, cum infirmi essemus, mortuus est pro nobis impiis*, id est pro nobis qui adeo infirmi eramus, quod etiam impii. Mortuus dico, *secundum tempus*. Et est sensus: Pro nihilo tam magnum fecit Christus, nisi spes nostra implenda esset. Et vere magnum est hoc quod fecit. *Vix enim moritur quis*, id est raro moritur aliquis etiam, *pro justo*, [Haimo] id est pro dilectione justī, et boni, nedum pro impio. Ideo raro dico: *Nam forsitan potest inveniri quis*, id est aliquis qui audeat mori pro bono. [Ambrosius] Quasi dicat: Sed difficile est invenire, qui hoc faciat; Christus autem

(117) Augustin., in sermone de ascensione.

(118) Id., De verbis Apostoli.

(119) Id., in libro Sententiarum Prosperi.

(120) Id., ex ser. Epistolæ Joannis.

pro impietibus populi adhuc non sui, mortuus est. Vel ita, ut fiat distinctio inter justum et bonum. Justus enim pro exercitio virtutum hic dicitur, qui et bonus est; sed est bonus, qui non est justus, scilicet qui natus est in simplicitate; innocens, qui nondum laboravit, ut amplificaret se bonis, ut sunt parvuli in baptismo mundati. Justus autem bonum nature suæ exercitio melioravit, et licet justus secundum modum quo hic accipitur melior sit quam bonus, innoventiæ tamen causa est miserabilior quam justitiæ, quia non est hujusmodi justitia sine severitate. Et est sensus: Vere magnum fecit Christus moriendo pro impiis. Vix enim moritur quis pro justo, qui habet exercitium virtutum. Ideo dico pro justo; nam pro bono, id est simplici et innoventi, forsitan quis audeat mori. Dicendo de justo, vix et quis; et de bono, forsitan, et quis audeat: utrumque difficile ostendit, et rarum, sed alterum difficilius et rarius.

Vers. 8-10.—Commendat autem charitatem suam Deus in nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus Christus pro nobis mortuus est. Multo igitur magis nunc justificati in sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum. Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus, multo magis reconciliati salvi erimus in vita ipsius.

Commendat, etc. Quasi dicat: Pro justo, vel pro bono vix moritur aliquis, sed Christus pro nobis peccatoribus mortuus est. In hoc autem Deus commendat suam charitatem, id est in hoc laudabilior ejus charitas apparet quæ est effusa in nobis, qui indigni ea fuimus. In hoc enim magnus effectus dilectionis mittentis Patris, et venientis Filii nobis est exhibitus, quoniam, cum adhuc essemus. Quasi dicat: Dico quod Deus commendat charitatem in nobis, ita utique commendat, quoniam Christus mortuus est pro nobis, cum adhuc essemus peccatores, id est in hoc commendat quod Christus mortuus est pro nobis peccatoribus. Et si hoc est, quod utique est, igitur justificati sumus nunc, remissione peccatorum facta, in sanguine ipsius, id est per mortem ejus. Et si hoc est, quod utique est, multo magis nos jam justi salvi erimus per ipsum, viventem. Gravius est enim pro peccato mori, et peccatum tollere, quam jam justos et jam cooperantes salvare. Salvi erimus, dico, ab ira, id est a pœna æterna, cujus causa non est nisi peccatum quod abstulit. [Haimo.] Licet enim plerisque in locis iram Dei legamus, non est putandum tamen quod in illum cadat ulla perturbatio, qui semper idem manet, et in tranquillitate judicat; sed ira appellatur vindicta, et ultio ipsius. Advertendum est quod ad commendationem divinæ dilectionis sæpe Apostolus iterat de morte Christi, et ad repressionem humani tumoris, hominis repetit infirmitatem. Dixerat enim supra: Christus mortuus est pro impiis, et iterum repetit hic, Christus

A pro nobis mortuus est, cum adhuc peccatores essemus. [Augustinus.] Ecce, dum oderat nos secundum peccata, amabat secundum quod opus ejus eramus, quod et fecit ante mundi constitutionem (121). Incomprehensibilis est enim dilectio qua nos diligit Deus atque immutabilis. Non enim ex quo ei reconciliati sumus, per sanguinem Filii ejus, nos cepit diligere; sed ante mundum, prius quam omnino aliquid essemus dilexit nos, ut cum ejus Unigenito etiam nos filii ejus essemus. Quod ergo nos reconciliati sumus Deo per mortem Christi, non sic est intelligendum, quasi ideo nos reconciliaverit ei Christus, ut jam inciperet amare quos oderat, [Aug.] sicut reconciliatur inimicus inimico, ut deinde sint amici, et se invicem diligant qui ante se invicem oderant: sed jam nos Deo diligenti reconciliati sumus, cum quo propter peccatum inimicitias habebamus. Habebat enim ille charitatem erga nos, etiam cum inimicitias exercebamus adversus eum, operando iniquitatem (122). Sicut enim ei dictum est: *Odisti omnes qui operantur iniquitatem* (Psalm. v). Ita et illud ei dictum est: *Nihil odisti eorum quæ fecisti* (Sap. xi). Proinde miro et divino modo etiam quando nos oderat diligebat. Oderat enim nos quales ipse non fecerat, et quia iniquitas nostra non penitus consumpsit ejus opus. Noverat simul in unoquoque nostrum, et odisse quod feceramus, et amare quod fecerat. Et hoc quidem intelligi in omnibus potest. Quis ergo possit eloqui C digne quantum diligit membra unigeniti Filii sui, et quanto amplius Unigenitum suum? Ex his ergo non meritum nostrum, sed Dei misericordia commendatur, quia nos tales et tantum dilexit, ut pro nobis impiis moreretur; quod est testimonium atque pignus ejus dilectionis, qui enim proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus illum tradidit, quomodo non etiam cum illo nobis omnia donavit? (Rom. viii.) Dicendum utique hoc erat, scilicet quantum nos dilexerit, et quales: quantum, ne desperaremus, et ipsa desperatione non auderemus erigi in eum; quales, ne superbiremus et superbientes de meritis nostris magis ab illo resiliiremus et in nostra fortitudine magis deliceremus.

Illud quoque attendendum est quod dicit nos justificatos in sanguine Christi, et reconciliatos Deo, tanquam non alio modo posset nos reconciliare, et justificare nisi per mortem Christi (123), de quo dicimus, quod fuit et alius modus possibilis Deo, qui omnia potest, sed nullus alius nostræ miseriæ sanandæ fuit convenientior. Quid enim mentes nostras tantum erigit, et ab immortalitatis desperatione liberat, quam quod tanti nos fecit Deus, ut Dei Filius immutabiliter bonus in se manens quod erat, et a nobis et pro nobis accipiens quod non erat, præter naturæ suæ detrimentum dignatus nostrum inire consortium, sine ullo merito suo malo, mala nostra moriendo perferret, et credentibus dona

(121) August., super Joan

(122) Id., in eodem.

(123) August. in lib. De Trinit.

sua sine ullis meritis nostris indebita largitate conferret? Quia et ea quæ dicuntur merita nostra bona, dona sunt ejus. Dona namque Dei sunt merita nostra, quibus ad summum bonum pervenimus. (124) Est præterea alia ratio quare potius isto modo quam alio liberare voluit, quia sic, scilicet per mortem Christi, justitia superatur, diabolus, non potentia. Quod quomodo factum sit, ut pateat explicabo, prout potero. Quadam justitia Dei in potestatem diaboli traditum est genus humanum, peccato primi hominis in omnes utriusque sexus commissione nascentes originaliter transeunte, et debito primorum parentum obligante, quocirca omnes homines ab origine sunt sub principe diabolo. Unde Apostolus: *Eramus natura filii iræ* (Ephes. 11), [Augustinus] natura scilicet, ut est depravata peccato, non ut est creata ab initio. Modus autem ille quo traditus est homo in potestatem diaboli, non ita debet intelligi, tanquam Deus hoc fecerit, aut fieri jusserit, sed quod tantum permisit, juste tamen illo deserente, peccantem peccati auctor illico invasit: non tamen Deus continuavit in ira miserationes suas, nec hominem a lege suæ potestatis amisit, quando in potestate diaboli esse permisit, sed inter mala penalia, etiam malis multa præstitit bona, et tandem hominem quem commisitio peccatorum diabolo subdidit, remissione peccatorum donata, per sanguinem Christi eruit a diabolo, ut sic justitia vinceretur **24** diabolus, non potentia. Sed qua justitia? Jesu Christi. Et quomodo victus est ea? quia cum in eo nihil morte dignum inveniret, occidit eum tamen. Et utique justum est, ut debitores quos tenebat liberi dimittantur in eum credentes, quem sine ullo debito occidit. Ideo autem potentia vincere noluit, quia diabolus vitio perversitatis suæ amator est potentiæ, et desertor oppugnatoreque justitiæ, in quo homines magis eum imitantur, qui, neglecta vel etiam perosa justitia, potentiæ magis student, ejusque vel ademptione letantur, vel cupiditate inflammanur. Ideoque placuit Deo, ut non potentia sed justitia vincens, hominem erueret, in quo homo eum imitari disceret. Postea vero in resurrectione secuta est potentia. Justitia ergo prius, et potentia postea. Diabolum vicit justitia, quia nullum peccatum habuit, et ab illo injustissimo occisus est; potentia, quia revixit mortuus nunquam postea moriturus.

Sed nonne jure æquissimo diabolus vinceret, si potentia tantum Christus cum illo agere voluisset? Utique. Sed postposuit Christus quod potuit, ut prius ageret quod oportuit. Ad hoc autem erat opus illum esse et hominem, et Deum. Nisi enim homo esset, non posset occidi; nisi Deus esset, non crederetur voluisse quod potuit, sed non potuisse quod voluit. Justitia ergo humilitatis hominem liberavit, quæ sola potentia æquissime liberare potuit. Si enim tres illi in causam venirent, scilicet Deus,

A homo, diabolus, diabolus et homo quid adversus Deum dicerent? omnino non haberent, atque in actione causæ penitus deficerent. Diabolus enim injuriam fecisse Deo convinceretur, quia servum ejus, id est hominem, et fraudulenter abduxit, et violenter tenuit. Homo etiam injuriam fecisse Deo convinceretur, quia præcepta ejus contempsit, et se alieno domino mancipans, suæ servitutis damnum intulit. Homini quoque injuriam fecisse convinceretur diabolus, quia illum et prius promittendo bona decepit, et post mala inferendo, nocuit. Injuste igitur diabolus quantum ad se tenebat hominem, sed homo juste tenebatur, quia diabolus nunquam meruit potestatem habere super hominem, sed homo meruit per culpam pati diaboli tyrannidem. Si igitur **B** Deus, qui utique præerat, potentia hominem liberare vellet, sola suæ jussionis virtute hominem poterat justissime liberare, sed propter causam prædictam justitia humilitatis uti maluit, unde et Filium pro nobis in mortem tradidit, per quam justificati sumus et reconciliati Deo. [August.] Hoc est pretium reconciliationis nostræ, quod Christus obtulit Deo Patri, ut placaretur, non quod ante non dilexit nos, ex qua dilectione Filium pro nobis tradidit, nec Filius quasi non parcente Patre sibi, nobis velut invitatus est traditus; et cum de ipso dictum sit, tradidit semetipsum. Hoc ergo sicut et omnia alia Pater et Filius, et amborum spiritus simul et concorditer operantur. Sed si ante nos diligebat Deus, quomodo **C** per mortem Christi ei sumus reconciliati, et ab ira liberati? Ad quod dicimus, quod ira Dei, qui cum tranquillitate judicat, nihil est aliud quam justa vindicta. (125) Si ergo justa divina vindicta tale nomen acceperit, reconciliatio Dei recte intelligitur, cum talis ira finitur, scilicet cum a reatu pœnæ absolvimur. Non enim inimici eramus Deo, nisi quemadmodum justitiæ sunt inimica peccata, et ideo remissis peccatis tales inimicitiae finiuntur, et reconciliantur justo, quos ipse justificat. Peccata enim nostra diabolus tenebat, et per illa nos merito agebat in mortem; sed tantum valuit ille sanguis ut homines ab æterna morte debita liberaverit mors Christi indebita, quos tamen etiam inimicos utique dilexit. Unde recte sequitur: *Si enim per mortem Filii*, quasi **D** dicat: Vere jam vivens poterit amicos factos salvare. Enim, id est quia nos reconciliati sumus Deo, [Augustinus] qui prius juste eramus sub potestate diaboli, natura depravata peccato. Reconciliati dico per mortem filii ejus, cum adhuc essemus inimici, non quocunque modo peccatores. Et si hoc est quod utique est, ergo multo magis, nos reconciliati erimus, [Ambrosius] non modo ab ira liberati, sed etiam salvi, et hoc in vita ipsius, id est per vitam ipsius, scilicet quia resurrexit a mortuis. Et est sensus: Inde certum est quod vivens poterit amicos salvare, quia mortuus potuit justificare: quo facto inimici ex peccato sunt reconciliati. Nam amici Dei. [Au-

(124) Augustinus, in eodem.

(125) August., De Trinitate.

[gustinus] Et nota quod idem hic dicit, per mortem reconciliati, quo supra, in sanguine justificati. Dico, salvi erimus.

VERS. 41. — « Non solum autem, sed et gloriamur in Deo per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem nunc reconciliationem accepimus. »

Non solum autem salvi erimus, sed et gloriamur, jam spe de hoc quod erimus in Deo, id est idem cum Deo in futuro, non per naturam, sed per dilectionem et voluntatem, quia nihil diligemus, vel volumus nisi quod Deus. Vel gloriamur in presenti, non in nobis, sed in Deo, et hoc non per nos, sed per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem jam nunc in presenti reconciliationem ad Deum accepimus, qui a Deo, peccante Adam, discessimus.

VERS. 42, 43. — « Propterea sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt. Usque ad legem enim peccatum erat in mundo. »

Propterea sicut. [Ambrosius] Dixit supra per Christum reconciliatorem esse justitiam et vitam, et quod possit esse per eum. Per similitudinem in minori, id est per simile et minus probare intendit. Sicut enim per Adam purum hominem peccatum est et mors, ita per Christum hominem et Deum potest esse justitia et vita. Et quia per Adam peccatum est et mors, multo magis justitia per Christum potest esse et vita, ut quia etiam unus Adam peccavit in omnibus, unus Christus Filius Dei peccatum vinceret in omnibus. (126) Prolixius ergo Apostolus hic de duobus hominibus disputat, scilicet de primo Adam, per ejus peccatum tanquam hereditariis malis posteris ejus obligati sumus; et de secundo Adam, quo, solvendo pro nobis quod non debebat, a debitis et paternis et propriis liberati sumus. Quia ergo per illum unum diabolus tenebat omnes, per ejus vitiatam carnem concupiscentialiter generatos, justum est ut per hunc unum dimittat omnes per ejus immaculatam gratiam spiritualiter regeneratos. Et hoc est quod ait: *Propterea sicut*, etc. Insiste litteræ, ita ut a minori, et a simili ratiocinationis ordo ostendatur; quasi dicat: Dico quod per Christum est justitia et vita: et propterea per Christum justitia et vita procedit in omnes, per ejus gratiam regeneratos, subaudi, quia per unum hominem, scilicet per Adam a quo propagati sumus, peccatum originale intravit in hunc mundum, pro eodem peccato miserum, id est in omnes homines. (127) Mundum appellavit universum genus humanum. Sicut enim ab uno illo homine sunt, sic ab eodem peccato immunes esse non possunt, nisi ab ejus reatu per Christi baptismum absolvantur. (128) Ecce a minori probavit. Modo a simili idem ostendatur et legatur: sicut quod dimissum fuerat; quasi dicat: Ita per unum Christum est ju-

stitia ita et vita sicut per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum. Et non mutatur sensus. Et per peccatum mors, [Ambros.] id est dissolutio animæ et corporis intravit in ipsum Adam. Et ita per ipsum, mors pertransiit in omnes homines per ejus vitiatam carnem genitos.

[Orig.] Queritur quomodo per unum hominem, et non magis per unam mulierem, dicat Apostolus peccatum introisse in mundum, cum a muliere initium peccati fuerit, et ante a serpente, sive a diabolo. Ad quod dicimus Apostolum in his consuetudinis ordinem tenuisse, [dum successionem posteritatis humanæ quæ peccato et morti ex eo venienti succubuit, non mulieri, sed viro attribuit. Non enim a muliere posteritas, sed ex viro nominari solet: et ob hoc, mortalis posteritas, et corporalis, successio viro potius, tanquam auctori, et non mulieri deputatur. (129) Vel quia mulier de viro, et utriusque una caro est, et ideo sive a muliere, sive ab Adam dicatur, utrumque ad primum hominem pertinet. Præterea sciendum est hæreticos quosdam, qui nominati sunt Pelagiani, dixisse peccatum primæ transgressionis in alios homines non propagatione, sed mutatione transisse. Unde etiam in parvulis nolunt credere, per baptismum solvi originale peccatum quod in nascentibus nullum esse omnino contendunt. Sed si Apostolus peccatum imitationis, non propagationis intelligi voluisset, ejus principem, non Adam, sed diabolum daret, de quo in libro Sapientiæ dicitur: *Invidia diaboli mors intravit in orbem terrarum* (Sap. 11). Et quia non vult intelligi hoc esse factum propagatione, sed imitatione, continuo subjungit Scriptura: *Imitantur autem eum qui sunt ex parte ipsius* (ibid.), imitantur (quidem Adam quotquot per inobedientiam transgrediuntur mandatum Dei. Sed aliud est quod exemplum est voluntate peccantibus, aliud quod origo est eum peccato nascentibus. Nam et Christum imitantur sancti ad sequendam justitiam sed præter hanc imitationem, gratia ejus illuminationem justificationemque nostram, etiam intrinsecus operatur, quæ etiam baptizatos parvulos suo inserit corpori, qui nondum valent aliquem imitari. Sicut ergo Christus præter imitationis exemplum dat etiam sui spiritus aliquam occultissimam fidelibus gratiam, quam latenter etiam infundit parvulis, sic et Adam præter imitationis exemplum, occulta etiam tabe carnalis concupiscentiæ suæ tabificavit in se omnes de sua stirpe venturos. Unde recte subdit: *In quo omnes peccaverunt*; quasi dicat: merito per eum in omnes mors intravit, quia causa mortis per 25 eum in omnes intravit, id est peccatum. [Augustinus.] Et hoc est, in quo, scilicet Adam, omnes peccaverunt, ut in materia, non solum ejus exemplo, ut quidam dicunt. (130) Omnes enim illi unus homo fuerant, id est ab eo originale peccatum traximus, qui omnium

(126) August. in lib. xiii. De Trinitate.

(127) Id., in Enchirid.

(128) Id., ad consult. Hilarii.

(129) Augustinus De baptismo parvulorum.

(130) Id., ibid.

nostrum origo et materia fuit, ex quo secundum propaginis successionem per carnis concupiscentiam descendimus. Vel in quo peccato omnes peccaverunt proprie et circumspecte, et sine ambiguitate, dixit Apostolus hoc, in quo peccaverunt, sive enim intelligatur in quo, scilicet homine, sive in quo scilicet peccato, manifestum est. Alia enim sunt propria peccata, in quibus tantum peccant quorum peccata sunt; aliud hoc unum in quo omnes peccaverunt, quando omnes illi unus homo fuerant. Manifestum est itaque omnes in Adam peccasse, quasi in massa. [Ambrosius] Ipse enim per peccatum corruptus, quos genuit omnes nati sunt sub peccato. Ex eo igitur cuncti sunt peccatores, usque ad legem. (131) Et quasi dicat quis: In omnes pertransiit peccatum. Quid ergo egit lex? Nonne illa reconciliare potuit ut peccatum non transiret in omnes? Non, inquit, usque ad legem enim scriptam, vel naturalem, id est sub lege, etiam peccatum [Haimon.] originale et actuale, erat in mundo, id est in homine. (132) Quia nec lex potuit auferre peccatum, sed auxilium, sive naturalis in qua quisque iam ratione utens incipit peccato originali addere propria; sive scripta, quæ per Moysen data est populo, quæ subintravit ut abundaret delictum. (133) Non ergo ideo dicit Apostolus, usque ad legem peccatum fuisse in mundo quod deinceps in nemine fuerit, sed quia non poterat per litteram legis auferri quod solo spiritu gratiæ poterat fieri, ne quis fidens de viribus putaret libero arbitrio legem potuisse sufficere, et Christi gratiam derideret.

VERS. 13, 14. — « Peccatum autem non imputatur, cum lex non esset; sed regnavit mors ab Adam usque ad Moysen etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ, qui est forma futuri. »

Peccatum autem; [Augustinus] quasi dicat: Peccatum erat in mundo, sed homines non imputabant quia cæci erant. Et hoc est: *peccatum autem non imputabatur*, (134) id est ignorabat, et peccatum esse non putabatur ab hominibus. Non dico a Deo, cujus iudicio qui sine lege peccaverunt, sine lege peribunt; non imputabatur, dico, cum lex non esset, quæ peccatum prohibet. (135) Non dicit, peccatum non erat, sed non imputabatur, quia non erat sive lex rationis in parvulo, sive lex litteræ in populo, qua arguente demonstraretur peccatum. Sed regnavit, etc., [Haimo.] quasi peccatum non imputabatur ante legem, sed tamen mors, id est peccatum vel damnatio, regnavit ab Adam usque ad Moysen, (136) et usque ad legem quæ per Moysen divinitus promulgata est, quia nec ipsa potuit regnum mortis auferre. Regnum autem mortis vult intelligi quando ita damnatur in hominibus reatus peccati, ut eos ad vitam æternam, quæ vere vita est, venire non sinat; sed ad

A secundam, quæ pœnaliter æterna est, mortem trahit, id est ad gehennam, hoc regnum mortis sola in quolibet homine gratia destruit Salvatoris, quæ operata est etiam in antiquis sanctis; qui, antequam Christus in carnem veniret, ad ejus adjuvantem gratiam non ad legis litteram, tantum jubentem, non adjuvantem pertinebant. Hoc enim occultabatur in Veteri Testamento pro temporum dispensatione justissima, quod nunc revelatur in Novo. In omnes regnavit mors, præter illos qui Christi gratia adiuti sunt. Regnavit, dico, etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ, id est qui non sua propria voluntate peccaverunt sicut Adam, sed originali vitio tenebantur obstricti, quod ab eo traxerunt, præter illos qui Christi gratia nationem, nisi gratia Christi juvantur. (137) Et nota quod dicendo usque ad legem, vel usque ad Moysen includit quia etiam tunc, scilicet sub lege peccatum erat et mors, id est damnatio. (138) Sciendum quidem est plerosque Latinos codices sic habere: *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen in eos qui peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ*. Quod etiam ipsum illi qui legunt ad superiorem referunt intellectum, ut in similitudinem prævaricationis Adæ peccasse accipiant illos qui in illo peccaverunt, ut ei similes crearentur, scilicet sicut ex homine homines, ita ex peccatore peccatores, et ex morituro morituri, damnatoque damnandi. Græci autem codices, unde interpretatio facta est in Latinum, aut omnes, aut pene omnes habent, id quod primum positum est.

Vel aliis non mutatis, ab illo loco sic legi potest: *Sed regnavit*, et accipitur de corporali morte, quasi peccatum non imputabatur, id est ignorabatur ante legem; sed effectus indicabat, quia mors corporalis regnavit quotidie per aliquas passiones; et tandem dissolvendo, *ab Adam usque ad Moysen*, cum minus videretur; regnavit dico, non solum in his qui per se prævaricando mortem meruisse videntur, sed etiam in eos qui peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ, id est in pueros qui nihil a se addiderunt prævaricando legem. Vel ita ab illo loco, usque ad legem, etc.; [Ambrosius] quasi dicat: Bene dixi peccatum pertransisse in omnes, enim, id est quia usque ad legem, id est etiam ante legem, peccatum erat in mundo, cum non ita videretur, lege non docente. Dico, peccatum erat in mundo, peccatum autem non imputabatur, apud Deum, cum lex non esset. Imputabatur quidem peccatum apud homines, sed non apud Deum, apud quem putabatur impune futurum, cum nesciretur vindicaturus. Asserebant enim homines Deum incuriosum esse, et ideo apud cum impune futura peccata, sed non apud homines. Non enim lex naturalis penitus obtorpuerat, quia non ignorabant quod non debebant facere,

(131) Augustinus, Contra Julianum.

(132) Id., De baptismo parvulorum.

(133) Id., ad Hilarium.

(134) Id., De baptismo parvulorum.

(135) Augustinus, ad Hilarium.

(136) Id., De baptismo parvulorum.

(137) Id., contra Julianum.

(138) Id., De baptismo parvulorum.

aliis, quod pati nolebant. Nam usque adeo peccatum non erat ignotum inter homines quod Joseph, quamvis per calumniam, tum quasi reus clausus est in carcere, et pistor, et pincerna Pharaonis. Peccatum ergo non imputabatur, cum lex non esset, non dico apud homines, sed apud Deum. Sed ubi lex data est, noverunt Deum curare humana, et iudicare. Sed regnavit, quasi dicat: Ante legem non imputabatur peccatum, sed regnavit mors, animæ secure possidente homines diabolo pro impunitate credita. Impune etenim peccare se putantes, magis delinquebant, certa hæc peccata promptiores, quæ mundus quasi licita nutrebat. Quo facto gaudebat Satanās, securus, quod ex causa Adæ derelictum a Deo hominem possidebat. Regnavit, dico, ab Adam usque ad Moysen, per quem rediit cognitio unius Dei, quia per eum data est lex in qua præcipiebatur de uno Deo colendo. Regnavit ergo mors usque ad Moysen, id est usque ad legem, quia jam tunc datum est hominibus remedium quod possent liberari; sub qua tamen si essent similes prævaricationi Adæ, in eos mors regnaret, sed lex data est in initio regressionis de Ægypto docens, de uno Deo ne regnaret mors, scilicet diabolus, vel peccatum, et cæpit in Judæa primum destrui regnum mortis. Nunc vero ubique destruitur per Christi gratiam. Et nota hic, usque accipi exclusivum, in eos qui peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ. Alia littera in qua non legitur etiam et non; quasi dicat: Mors regnavit usque ad Moysen, non tamen in omnes, sed in eos qui peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ, id est in similes prævaricatori Adæ; qui scilicet neglecto Creatore servierunt creaturæ, deos sibi constituentes, quos colerent ad injuriam Dei, sicut ille loco Dei diabolo consensit. Peccatum enim Adæ non longe ab idololatria est, qui contempto Creatoris præcepto diaboli suasioni consentiens, quasi in loco Dei diabolus statuit, et sicut Deus esse volebat. Fuerunt autem qui peccaverunt, non præterito Deo; qui enim intellexit sive ex traduce, sive indicio naturali, et veneratus est Deum nulli honorificentiam nominis ac majestatis impartiens, si peccavit, quia impossibile erat non peccare, sub Deo peccavit, non in Deum. Ideoque in eos mors non regnavit, sed in hos qui in similitudinem Adæ peccaverunt, id est qui sub specie idolorum servierunt diabolo. Tales erant fere omnes usque ad legem; per pauci, ut Abraham, uni Deo servierunt, et non in eos regnavit mors, quia post mortem istam quæ prima dicitur, ad secundam non pervenerunt, quæ æternaliter punit; imo sub spe servati sunt in adventu Christi liberandi, sicut de Abraham legitur, quia quamvis apud inferos fuerit discretus, tamen longo intervallo erat a peccatoribus, ita ut chaos ingens esset inter justos et peccatores (Luc. xvi). Et sciendum quod liberos qui aliter habent dicit Ambrosius esse corruptos, ubi scilicet scriptum est mortem regnasse, etiam in

A eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ. Quæ littera etiam in Græcis codicibus legitur: quod quidam ita intelligunt, quia dicunt mortem corporum regnasse in cultoribus unius Dei, etiam usque ad Moysen, sed cur non usque ad finem sæculi? Sunt tamen quidam Latini codices quos constat a veteribus Græcis translatos, quasi ita habent in eos qui peccaverunt, etc., quos incorruptos simplicitas temporum servavit, et probat. Postquam vero a concordia animis dissidentibus, et hæreticis perturbantibus moveri quæstionem ceperunt, multa tam in Græcis quam in Latinis codicibus ab hæreticis contentionis studio mutata sunt, qui cum propria auctoritate uti non possunt ad victoriam, verba legis adulterant, ut sensum suum quasi verbis legis asserant, et contradicentibus sibi, quasi auctoritate resistant. Qui Adam, est forma, id est similitudo; futuri, scilicet Christi, quantum ad Adam tunc futuri. Adam autem dicitur forma futuri, id est Christi, quia jam tunc decrevit Deus in mysterio, id est in occulto suo disposuit per unum Christum emendare quod per unum Adam peccatum erat. Unde dicitur in Apocalypsi: *Agnus occisus est ab origine mundi*. Et forma futuri, id est Christi, dicitur a contrario, quia sicut in Adam omnes moriuntur, ita in Christo vivificabuntur (I Cor. xv). Sicut in illo illud, in isto sit istud. (139) Sed hæc forma, non ex omni parte conformis est, sicut subsequenter ostenditur. Vel forma Christi dicitur, quia sicut ille sine coitu a Deo factus est, ita Christus ex Virgine Spiritu sancto cooperante processit. Vel Adam dicitur forma Christi, quia sicut ille pater est omnium secundum carnem, sic Christus pater est omnium secundum fidem. Et sicut ex latere illius dormientis assumpta est costa, unde formata est Eva, sic ex istius latere profluxerunt sacramenta, scilicet aqua ablutionis, et sanguis redemptionis, per quæ salvatur Ecclesia. [Remigius] Ideoque sicut ille communicare potuit filiis suis peccatum et mortem, sic iste suis justitiam suam et vitam, et etiam iste plus boni suis confert quam ille mali, et ideo potest magis salvare quam ille perdere. Et hoc est quod subdit.

D VERS. 15, 16. — « Sed non sicut delictum, ita et donum. Si enim unius delicto, multi mortui sunt, multo magis gratia Dei, et donum in gratia unius hominis Jesu Christi in plures abundavit; et non sicut per unum peccatum, ita et donum; nam iudicium quidem ex uno in condemnationem, gratia autem ex multis delictis in justificationem. »

Sed non sicut. Quasi dicat: Adam est forma Christi, id est similes sunt Christus et Adam, sed, non sicut delictum Adæ est, ita est et donum Christi, id est majus est donum Christi quam delictum Adæ et ideo non sic est efficax peccatum Adæ ad damna-

tionem, ut gratia Christi ad salvationem: quod est dicere: Non sunt pares causæ eorum, nec etiam pares sunt effectus causarum. Quod ibi ostenditur. Et non sicut per unum; sed præmittit quo probat causas Adæ et Christi non esse pares, dicens: Si enim unus; quasi dicat: Vere non ita est donum Christi, ut delictum Adæ, quia delictum Adæ unum est, quo multi mortui sunt; Christi vero gratia multiplex est, qua multi vivificati. Si vero unum delictum multos mortificare potuit, patet quod multiplex gratia vivificare multo magis possit. Causa enim Christi est gratia abundans, ex qua omnia bona sunt homini, sine qua nil habet boni. Causa Adæ est peccatum illud originale, cuius rei sunt omnes carnaliter geniti; (140) cætera peccata habent ex se multa, etsi ex illo originali sint ad peccandum magis proni. Præterea etiam his qui per Christum redimuntur temporaliter valet forma mortis ex Adam; in æternum autem valebit vitæ forma per Christum. Quamvis igitur Adam sit forma futuri, plus tamen præstat regeneratis Christus, quam eis generatis Adam nocuerat. Et bene hæc causa Christi omnibus suis prodest, quia si causa Adæ omnibus suis nocuit, tunc et hæc hoc potuit suis: et hoc est, si enim, etc., quasi dicat: Vere non ita est donum ut delictum. Enim, id est quia, unius hominis Adæ delicto uno quidem, etsi ipsi plura admisit, in posteros tamen non nisi unum originale transmisit, multi, scilicet omnes filii sui ex eo carnaliter geniti, mortui sunt, id est peccatores constituti, etsi, hoc est tunc, gratia Dei et donum, id est gratuitum donum, vel gratia, id est remissio peccatorum, et donum, scilicet alia dona sancti Spiritus, multo magis abundavit, id est multo magis abundans transiit, in plures, id est omnes filios ejus. Abundans autem et major res omnibus suis magis prodest, quia non solum illud originale, sed etiam addita peccata solvit. Hoc autem donum datur, in gratia unius hominis Jesu Christi, id est per gratiam Christi. [Haimo] Gratiam dicit perfectionem virtutum quæ in Christo homine fuit, qui per suam bonitatem, de sua plenitudine nobis tribuit. (141) Et nota, plures, non ibi poni comparative, sed absolute, tanquam diceret multos. Non enim plures justificantur per Christum, quam condemnantur per Adam; sed ita dicendum est multo magis abundavit, ut donum Christi delicto Adæ comparetur et præferatur. Adam quippe ex uno delicto reos genuit multos, Christi autem gratia, etiam delicta propriae voluntatis, quæ originali culpæ in qua nati sunt addiderunt, solvit atque donavit. Major est ergo causa Christi quam causa Adæ. Et nunc sicut hic ostendit dispare esse effectus causarum; quasi dicat: Non solum causæ sunt dispare, sed etiam effectus. Et id est quia, non sicut per unum peccatum, fit, ita fit et per donum, sed plus fit per donum,

et hoc probat. Nam judicium Dei est procedens, ex uno tantum delicto originali ab Adam traducto, in condemnationem corporalis et æternæ mortis. Gratia autem Christi, non ex uno tantum, sed ex multis delictis, procedit in justificationem, quia non solum ignoscit, sed etiam justificat. (142) Et attende quod dictum est, judicium ex uno in condemnationem, quod non ideo dictum est, quod illud solum quod originaliter trahitur in iudicio sit damnum, sed quia etiam illud, si solum sit, damnationem facit. Christi autem gratia, non solum illud quod originaliter trahitur, sed etiam multa actualia dimittit, et insuper justificat, id est de impio pium facit, ac deinde de bono in melius proficere. Ecce in his ostendit effectus causarum Christi et Adæ dispare esse. Effectus causæ Adæ, id est peccati quod intulit, est non omnis damnatio, sed quæ pro illo uno debetur. Sunt enim, et ex nostris additis, aliæ damnationes. Effectus autem donorum Christi, cum remotis omnibus peccatis originalibus et actualibus, omnis justificatio et vita æterna, de qua addit in sequenti versu subdens:

VERS. 17. — « Si enim unius delicto mors regnavit per unum, multo magis abundantiam gratiæ et donationis et justitiæ accipientes in vita regnabunt per unum Jesum Christum. »

Si enim, quasi dicat: Gratia Christi procedit in justificationem, et bene hoc suis est, per unum Christum, quia si illa, id est damnatio, per unum Adam suis est, tunc et hoc potuit Christi gratia: et vere hoc potest, quia etiam in vitam æternam ducit. Et recte. [Augustinus] Enim, id est quia, in unius delicto, etiamsi propria non adderetur, mors, id est dissolutio animæ et corporis, regnavit, etiam ante mortem passiones inferens, per unum, Adam, quia quas vires habuit in illo, in omnes posteros exercuit, quorum materia ille fuit, sicut et culpa ejus solius fuit, quæ in omnes transfusa est, etsi, hoc est tunc homines, accipientes a Deo non a se habentes, abundantiam gratiæ, id est remissionis peccatorum. [Haimo] Abundantiam dicit, quia etiam propria solvuntur. Et abundantiam, donationis id est charismatum, et justitiæ, id est bonæ operationis. Multo magis regnabunt per unum Jesum Christum in vita, æterna, [Augustinus] id est æternaliter in incorruptione. Multo magis, dicit hos regnare, quia multo major res est hic, quam sit in regno mortis. Vel multo magis regnabunt in vita, quam in eis regnavit mors, quia in vita regnabunt æternaliter, mors autem regnavit in eis temporaliter et cum fine.

VERS. 18, 19. — « Igitur sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic et per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ. Sicut enim per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita per

(140) August. ad Hilarium.

(141) Id., De baptismo parvulorum.

(142) Id., in Enchirid.

unius obeditionem iusti constituentur multi.

Igitur sicut per unius delictum, etc. Ex prædictis infert disputationem suam in eodem quod proposuerat concludens : Quandoquidem Adam est forma Christi futuri, et quia majus est donum Christi, et plus confert, igitur sicut, id est quam digne. Per unius delictum, transiens, non imitatione, sed propagatione, in omnes homines, itum est ab homine vel processit sententia Dei in condemnationem corporis et animæ, sic, et, per unius iustitiam, valentem, in omnes homines, si ipsi velint, itum est ab homine, vel processit sententia Dei in justificationem quæ est causa vitæ. (143) Attende quod Apostolus videns non sola imitatione Adæ fieri peccatores, sed propagatione, nec sola imitatione Christi justificari, sed regeneratione spirituali, dixit omnes et omnes, non quod omnes geniti per Adam regenerentur per Christum, sed quia, sicut nullius carnalis generatio est, nisi per Adam, sic spiritualis nullius regeneratio est nisi per Christum. Si qui essent præter Adam generati, et si qui præter Christum regenerati, non diceret, omnes et omnes; **27** sicut autem nullus est homo præter illam generationem, sic nullus est iustus præter istam. Nemo enim nascitur nisi in concupiscentia carnali, quæ tracta est ex primo homine; et nemo renascitur nisi gratia spirituali, quæ data est a secundo homine; eosdem post dicit multos, sed aliter, ab illo loco, sed non sicut [delictum, etc., dixerat quod Adam est forma futuri. Forma utique in hoc est quod unus emendat, quod unus peccavit; sed tamen causa Adæ, non est talis qualis causa Christi, quia unum est delictum Adæ, quo multi, id est similiter prævaricantes, mortui sunt; gratia vero Christi in plures transit, quia et in hos, et in non similiter prævaricantes. Et attende quod agit hic de actuali peccato Adæ in quo dicit mortuos illos qui actualiter peccaverunt ad similitudinem ejus, et legitur, plures, comparative, quasi dicat : Vere non est ita donum ut delictum. Si enim in unius delicto mortui sunt, scilicet imitantes prævaricationem ejus, multo magis gratia Dei, et donum in gratia unius hominis, Christi Jesu abundat in plures. Plures enim gratiam consequuntur per Christum, quam mortui sunt delicto Adæ, quo mortui sunt qui in similitudine prævaricationis Adæ peccaverunt; gratia autem Christi, et in eos qui similiter peccaverunt, et in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ abundavit. Nam et in multos qui neglecto Deo servierunt creaturæ, ne ab hac vita decedentes a secunda morte exciperentur, et in cultores unius Dei qui paterno peccato ex Dei sententia apud inferos tenebantur, gratia abundavit in descensu Salvatoris, omnibus dans indulgentiam cum triumpho, sublati eis in cælum. Et non sicut per unum peccatum fit, ita fit et

(143) Augustinus, De baptismo parvulorum.

per donum. Nam iudicium Dei procedit ex uno in condemnationem, gratia autem ex multis, in justificationem vitæ. Manifeste ergo diversum est, quia in uno peccato Adæ similes ei, damnati sunt; gratia vero non ex uno, sed ex multis peccatis justificavit homines, et etiam in vitam perduxit, quod bene potuit. Enim, id est quia, in unius hominis delicto, per unum regnavit mors, scilicet diabolus vel peccatum. Et attende quod ait mors regnavit, non regnat, concordans superiori sensui, ubi dixit mortem regnasse usque ad Moysen, quia qui per legem noto Dei iudicio timorem ejus habuerunt, sublatis sunt de mortis imperio. Ante vero dum sine lege timor Dei in terris non erat, mors in similes Adæ prævaluit; et si ibi regnavit mors, multo magis homines accipientes abundantiam gratiæ et donationis, et iustitiæ in vita regnabunt per unum Dominum Jesum Christum, id est multo magis gratia regnare debet, quæ in plures transit quam mors, et vitam confert æternam. Quod autem post dicit omnes, similiter peccantes accipit. Item omnes credentes dicit, et hoc est quod subdit : [Ambrosius] Igitur si per unius delictum transiens in omnes homines, similiter peccatum est in condemnationem, sic et per unius iustitiam, - transeuntem in omnes homines credentes, itum est in justificationem vitæ. Non enim est generalis damnatio, vel justificatio in omnibus. Unde postea ait : Multi, sicut enim, etc. Hic jam determinat delictum unius, ut sicut ille merito peccati perdidit, ita iste merito iustitiæ nos liberasse videatur, et ordinem assignationis, unde superius loqui cœperat, scilicet qualiter Adam sit forma futuri, explicat hic, dicens :

Sicut enim per inobedientiam unius hominis, scilicet Adæ, peccatores constituti sunt multi, id est omnes sui qui non sunt Christi, ita, et merito, per obedientiam hominis unius, id est Christi, iusti constituentur multi, id est omnes sui. Et nota quod non ait per unius Dei vel Verbi, sed per unius hominis obedientiam justificari; ne putes antiquos justos solo verbo Dei, id est solius verbi fide sine fide incarnationis liberari, sine qua, nec antiqui, nec moderni liberari potuerunt (144). Illa enim sana fides est, qua credimus nullum hominem, sive majoris, sive parvulæ ætatis, liberari a contagione mortis antiquæ, et obligatione peccati quod prima nativitate contraxit, nisi per unum mediatorem Dei et hominum, hominem Christum Jesum, cujus hominis, ejusdemque Dei saluberrima fide, etiam illi iusti salvi facti sunt, qui priusquam veniret in carnem, crediderunt in carne venturum. Eadem fides pameque est, et nostra, et illorum, proinde cum omnes iusti, id est veraces Dei cultores sive ante incarnationem, sive post, nec vixerint, nec vivant, nisi ex fide incarnationis Christi, profectoque scriptum est non esse aliud nomen sub cælo in quo oportet salvari nos, ex illo tempore valet ad sal-

(144) Augustinus, ad Optatum.

vandum genus humanum, ex quo in Adam vitium est. Ille unus unum peccatum misit in mundum, iste vero unus non solum illud unum, sed cuncta abstulit quæ addita invenit. Ecce ostensum est quomodo Christi gratia Adæ delictum superat, quia non solum originale ab Adam propagatum, sed etiam actualia supradicta solvit, et iustitiam ac vitam præstat, quæ gratia antequam operetur in homine, ipsius est, atque infidelis. Per fidem enim impius justificatur. Sicut ergo per fidei virtutem adultus justificatur, ita et per fidei sacramentum parvulus, id est de impio fit pius, de infideli fidelis. (145) Sed querit Julianus per quid peccatum in parvulo invenitur, inquit: Non peccat iste qui nascitur, non peccat ille qui genuit, non peccat ille qui credit. Per quas ergo rimas inter tot præsidia innocentie peccatum fingis ingressum? Ei respondet sancta pagina. Per unum hominem, ait Apostolus, peccatum in mundum intravit per unius inobedientiam, ait Apostolus; quid querit amplius? Quid apertius, quid querit inculcatius? Quid querit latentem rimam, cum habeat apertissimam januam? Item inquit, si per hominem peccatum intravit in mundum, peccatum, vel ex voluntate, vel ex natura est; si autem ex voluntate est, mala est voluntas quæ peccatum facit; si autem ex natura, mala est natura. Cui respondeo: Ex voluntate, peccatum est. Queritur forte utrum originale peccatum sit ex voluntate. Respondeo, prorsus et originale peccatum ex voluntate esse, quia hoc ex voluntate primi hominis seminatum est, ut et in illo esset, et in omnes transiret. Quod autem dixit, si ex natura peccatum est, tunc mala est natura. Quæso ut, si potest respondeat. Manifestum est ex voluntate mala, tanquam ex arbore mala fieri omnia opera mala tanquam fructus malos; sed ipsam malam voluntatem unde dicit exortam, nisi ex bono? Si enim ex angelo, quid est angelus nisi bonum opus Dei? Si ex homine, quid erat ipse homo, nisi bonum opus Dei? Imo quid erant hæc duo antequam in eis oriretur mala voluntas, nisi bonum opus Dei, et bona, et laudanda natura? Ergo ex bono oritur malum, nec fuit homini, unde oriri posset, nisi ex bono. Dico ergo quia malam voluntatem nullum malum præcessit. Item dicit: Si natura opus Dei est, per opus Dei opus diaboli transire non sinitur. Sed nonne opus diaboli, quando primum fuit in angelo, qui diabolus factus est, ortum est in opere Dei? Quapropter si malum, quod omnino nusquam erat, in Dei opere oriri potuit, cur malum, quod jam alicubi erat, per opus Dei transire non potuit? homines autem sunt opus Dei. (146) Pertransiit ergo opus diaboli per opus Dei, et quia diabolus est factura vel opus Dei, pertransiit opus operis Dei per opus Dei, et venit usque ad parvulos, qui in ramo nil

A commiserunt, sed in radice perierunt: nil habent mali, nisi quod de fonte traxerunt, nisi quod de origine traxerunt. (147) Communis ergo fuit perditio, et communis est inventio. Sicut enim per inobedientiam Adæ, multi constituentur peccatores reatu, et ita per Christi obedientiam iusti constituentur multi.

VERS. 20, 21. — « Lex autem subintravit ut abundaret delictum; ubi autem abundavit delictum, superabundavit gratia, ut sicut regnavit peccatum in mortem, ita et gratia regnet per iustitiam in vitam æternam, per Jesum Christum Dominum nostrum. »

Lex autem. Ostenderat Christum dimittere omnia peccata, tam originalia quam actualia. Hic addit B etiam quod a peccato legis liberat, et a prævaricatione, ut Iudæi Christo magis sint obnoxii, (148) quasi dicat: Per Christum est justificatio; *lex autem Mosis subintravit*, id est latenter intravit, post culpam originalem et actuaalem, vel post naturalem legem. *Ut abundaret delictum*, id est ut homo superbe fidens de suis viribus acciperet præcepta, in quibus deficiens et factus est etiam prævaricator, liberatorem salvatoremque requireret, atque eum ita humilem factum timor legis, tanquam pædagogus, ad fidem gratiamque perduceret. Oportebat ergo ut superbis, et de libertate sui arbitrii præsumptibus lex daretur, qua prævaricata suam infirmitatem, et legis insufficientiam peccatum non consumentis intelligentes humiliarentur, et ad subvenientem current gratiam. (149) Natis enim in peccatis, et viribus suis multum assignantibus, datur lex a Deo ad domandam superbiam, qua dicebant: Non deest qui impleat, sed deest qui jubeat. Eorum igitur superbiam domare volens Deus, legem dedit, quasi dicens hominibus: Ecce do vobis præcepta, ne putetis deesse jubentem, non deesse qui jubeat; (150) sed deest qui impleat, quia homo in peccatis natus non valet implere, ideoque natus est Christus, id est gratia quæ sanaret. Hac ergo dispensatione lex data est ut crescente peccato humiliarentur superbi, et humiliati confiterentur, et confessi sanarentur. Non crudeliter hoc fecit Deus, sed consilio medicine. Aliquando enim homo videtur 28 sibi sanus, et ægrotat, et quia non sentit morbum, medicum non querit. Augetur morbus, crescit molestia, queritur medicus, et totum sanatur corpus. (151) Magnam ergo Dei consilium fuit, ut per legem abundaret delictum, ut in austeritate legis suam intelligentes infirmitatem, infirmi ad medicum confugerent, et auxilium gratiæ quaererent. (152) Per legem autem dicitur abundasse delictum, non quia lex delictum juberet, sed quia eo quod gratia ibi non erat, auctum est ex prohibitione desiderium, et tunc ex propria quasi virtute factum est grande vitium.

(145) Augustinus, contra Julianum hæreticum.

(146) Id., De baptismo parvulorum.

(147) Id., De spiritu et littera.

(148) Id., ad Eutropium et Paulinum.

(149) Augustinus, super Joan.

(150) Id., in psalm. civ.

(151) Id., ad Hilarium.

(152) Id., ex procem. epistolæ ad Romanos.

Sic ergo abundavit peccatum, quia et concupiscentia ex prohibitione ardentior facta est, et peccantibus contra legem prævaricationis crimen accessit. Consilium autem Dei quo legem dedit, Judæos ne scisse, satis significavit isto verbo, lex subintravit, etc. Vel ita : *Lex subintravit ut abundaret delictum*, id est in lege data abundavit delictum. Dicit enim hic Apostolus quid proveniret data lege, nunquid fecerit lex? Data erat lex in adjutorium nature, ut quia ipsi nature quodammodo sunt inserta justitiæ semina, adderetur lex, cujus auctoritate et magisterio ingenium naturale proficeret ad fructum justitiæ faciendum. [Ambrosius] Sicut enim natiuitas nisi nutrimenta habeat, interit, quibus fota adolescat, ita et naturale ingenium justitiæ nisi habeat quod respiciat, et veneretur, non facile proficit, sed ægrotat, et supervenientibus cedit peccatis. Consuetudine enim delinquendi premitur ne crescat in fructum, et per hoc exstinguitur. Providenter ergo, et ad bonum data est lex, sed populus veterem usum sequens multiplicavit peccata. Ipso enim usu plus cepit peccare quam ante peccaverat; et sic factum est ut data lege non minuerentur, sed abundarent peccata diabolo invertente legem bonam in malum, contra quod omnia Deus dimisit, sicut consequenter ostenditur. Vel ita :

Lex subintravit ut abundaret delictum, id est ad hoc data fuit, ut per eam abundantius cognoscere-tur delictum. (153) Si enim lex non fuisset, peccatum lateret; sed per legem genera peccatorum, et prævaricationis crimen homo agnovit, ut qui in sordibus erat prævaricando, magis sordesceret, id est se sordidum cognosceret. [Ambrosius] Lex ergo auctor est boni. Demonstranda enim fuerat homini feditas languoris sui, ut videret non modo doctorem sibi esse necessarium, verum etiam adjutorem. (154) Præterea data fuit lex, ut mediocriis pædagogum haberet, et perfectus signum, et durus sentiret flagellum. Et quia hic de lege magnus sermo occurrit, videndum est quibus modis lex accipiat, et cui populo data sit, et quare illi, et non alii; et quibus, et pro quibus de illo populo data sit, postremo quibus de causis data sit, summam dicendum est. Lex ergo aliquando dicitur tota scriptura Veteris Testamenti, aliquando Scriptura quinque librorum Mosi, aliquando Decalogus scriptus in tabulis, aliquando cæremonialia tantum, id est figurata secundum litteram, aliquando littera cum spiritali intelligentia, aliquando observantia alicujus mandati, sicut in eadem lege sæpe dicitur : Hæc est lex Paschæ, hæc est lex lepræ, hæc est holocaustorum lex, et hujusmodi. Inde est quod sancti de lege varia loquentes dissentire atque contraria dicere videntur. Ait enim Dominus per Ezechielem : *Dedi eis præcepta non bona, et justificationes non bonas, in quibus non vivunt* (Ezech. xx). Cui concordat Apostolus

A dicens : *Lex neminem ad perfectum duxit* (Hebr. vii). Et item : *Lex iram operatur*. [Beda] Et hic, *lex subintravit ut abundaret*, etc. (Rom. iv). Et Dominus in Evangelio : *Nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum et Phariseorum*, etc. (Matth. v). His autem videntur contraria hæc alia : Justitia legis suo tempore custodita, non solum bona temporalia, sed et vitam conferebat æternam. Et Apostolus ait : *Itaque lex quidem sancta, et mandatum sanctum, et justum, et bonum* (Rom. xii). Et Dominus in Evangelio : *Non veni solvere legem, sed adimplere* (Matth. v).

Ut hæc ergo sicut videntur non esse contraria pateat, sciendum est hæc esse dicta secundum diversas legis acceptiones. Cum enim dicitur, dedi eis præcepta non bona, et justificationes non bonas in quibus non vivunt, intelligendum est hoc de præceptis legalium cæremoniarum, quæ dicuntur non bona, non quia mala essent, sed quia bonos non faciebant observantes, secundum litteram. Hoc modo, et alia accipiendi sunt quæ dicta sunt in hac parte. Quæ autem e contrario dicuntur, accipiendi sunt de lege secundum spirituales intellectum, et secundum moralia, quæ in Evangelio non tolluntur, sed adimplentur, sicut in Matthæo ostenditur. Lex autem data est populo Judæorum tantum, ideo quia ille populus solus unum Deum colens dignus erat, cui eloquia Dei crederentur, cæteris idola colentibus. Ideo etiam quia de hoc populo nasciturus erat Dei Filius, et ideo data fuit ei lex, per quam illud intelligeret, et Dei Filium venturum expectaret. Cum lex data sit illi soli populo, data est etiam omnibus generibus hominum qui erant in illo populo, sed non pro omnibus. Erant enim in illo populo tria genera hominum, scilicet duri, insipientes et perfecti. His omnibus data est lex, sed non pro omnibus data est, duris in flagellum, insipientibus in pædagogum, justis in signum. Sed non pro justis data est lex. Ut enim alibi ait Apostolus : *Justo lex posita non est* (I Tim. i), quia per eam justitiæ nil crevit. Legem autem hic accipimus secundum legalia. Legalia vero dicimus, quæ in lege instituta sunt, et cum lege terminata. Lex autem data est ad mandandum superbum, ad flagellandum durum, ad instituendum insipientem, ad ostensionem delicti et humane infirmitatis, ad manifestationem et testimonium gratiæ, et futurorum significationem. Ubi autem hic agit de virtute gratiæ, et quanta efficit gratia ostendit : quasi dicat : Lege data abundavit delictum, sed non ideo despiciatur Judæus, quia abundavit, etc. (155) Vel ita continua : Delictum abundavit, per legem, sed etiam hoc sanat Christus, qui ubi abundavit delictum, superabundavit et gratia, omnia condonans. Totum enim quod de Adam traxisti, totum quod tuis pravis moribus addidisti, dimisit, totum delevit, orationem docuit, certamen in-

(153) Aug., super Lucam.

(154) Id., de spir. et lit.

(155) Aug., De verbis Apostoli.

dixit, laboranti subvenit, victorem coronabit. [Orig., Ambros.] Vel superabundavit gratia, quia non solum a praeiis peccatis absolvit, verum etiam a futuris commonuit. Vel superabundavit, quia gratia Christi, etiam his proficit quos diabolus vincere non potuit; et quia peccatum ad tempus regnavit, gratia autem in aeternum. *Ut sicut regnavit, etc.*, quasi dicat: Dico quod gratia superabundavit, eo tamen tenore, ne quis confusus gratiae securius peccet, sed vigeat gratia, et per iustitiam ducat ad vitam, sicut vignerat peccatum ducens in mortem, et hoc est quod ait, ut sicut, quasi eo tenore, dico gratiam superabundare, ut sicut peccatum, quod etiam praeter Adam est, quod lege data abundavit, quod non est originis, sed propriae voluntatis. [Haimo] Regnavit, ducens, in mortem aeternam, ita et gratia, remissionis peccatorum regnet in electis, per iustitiam bonorum operum perducens eos, in vitam aeternam; et hoc, per Jesum Christum Dominum nostrum, sine quo nulla iustitia est, sicut aliqua peccata praeter Adam sunt. Ideo cum dixisset, sicut regnavit peccatum in mundum, non addidit per unum, vel per Adam, quia de illo peccato hic agebat, quod non ex Adam traxerunt homines, sed sua voluntate addiderunt (156). Cum autem dicit, gratia regnet; et cum addidit, per Jesum Christum Dominum nostrum, quia per eum non tantum originalis, sed etiam voluntariorum fuit remissio peccatorum. Ab Adam autem tantummodo illud trahitur, quod est originale.

CAPUT VI.

Vers. 1, 2. — « Quid ergo dicemus? Permanebimus in peccato, ut gratia abundet? Absit! Qui enim mortui sumus peccato, quomodo adhuc vivemus in illo? »

Quia ergo dicemus? (157) Objicit Apostolus quod videt a perversis posse objici. Quidam enim perversi audientes praedicationem Pauli, et aliorum apostolorum, ubi debuerunt accipere vitam, acceperunt mortem, dicentes apostolos praedicare quod quanto amplius homo peccaret, tanto magis Deo placeret, et majorem gratiam consequeretur. [August.] Hoc autem perversi accipiunt ex illo loco ubi dictum est: Ubi abundavit delictum, superabundavit et gratia, tanquam dixerit propter abundantiam gratiae prodesse peccatum. Ille dicere est esse ingratos gratiae, et hoc est quod opponendo sibi ait: Quid ergo dicemus? quasi dicat: Et quia gratia viget, ubi delictum abundavit. Quid ergo dicemus? Dicemus, scilicet hoc quod permanebimus in peccato, ut gratia abundet, ut quidam nobis imponunt? Absit! ut nos hoc dicamus. (158) Non est enim permanendum in peccato, ut quidam nos dicere existimant pro majori gratia. Non enim percantis merito, sed subvenientis auxilio superabundavit gratia, ubi abundavit delictum. Non enim permanendum est in pec-

cato ut regnet gratia, sed potius per ipsam gratiam debemus, et possumus, peccato esse quasi mortui et sepulti, et resurgere in iustitiam ipsius in vitam aeternam. Quod consequenter ostendit Apostolus, et prius quod mortui sumus peccato, subdens: Qui enim, vel, si eni, quasi dicat: Vere non est permanendum. Enim, id est quia, mortui sumus peccato, in baptismo, id est liberati sumus a peccato, ut jam non dominetur in nobis per gratiam Dei. Mori enim peccato, est liberari a peccato. Et si hoc est, quomodo, etc.; vel si est ibi, qui ita leges, et qui, hoc jam habemus. Quomodo, id est qua ratione, adhuc, post tantum beneficium, vivemus in illo? et reddemus vires hosti? Cum enim hoc praestiterit gratia ut moreremur peccato, quid aliud facimus, si vivimus in eo, nisi ut gratiae simus ingrati? Neque enim qui laudat beneficium medicinae, prodesse morbos dicit, et vulnera a quibus illa hominem sanat; sed quanto laudibus majoribus medicina praedicatur, tanto magis vituperantur et horrentur vulnera et morbi a quibus liberat: quae ita laudatur, sicut laus gratiae et praedicatio, vituperatio est delictorum.

Vers. 3.-5. — « An ignoratis, fratres, quia qui cunque baptizati sumus in Christo Jesu in morte ipsius baptizati sumus? Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem, ut quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitae ambulemus. Si enim complati facti sumus similitudini mortis ejus, simul et resurrectionis erimus. »

An ignoratis, etc. Hic confirmat quod dixerat, scilicet quod mortui peccato quod sit in baptismo, non debemus ei iterum vivere, ut iterum mori sit ei necesse, quia cum baptizamus commorimur Christo, et hoc est quod ait, an ignoratis, etc.; et quasi quis diceret: An mortui sumus peccato? Respondet utique, sumus, quia nos, quicumque, id est cujuscunque conditionis, baptizati sumus, id est a vitis purificati, in Christo Jesu, id est in institutione Christi quae est in nomine Trinitatis vel in operatione ipsius, qui baptizat vere. Baptizati sumus in morte ipsius, id est in similitudine mortis Christi, ut sicut Christus semel mortuus est carne, et semper vivit, ita nos semel mortui malo per baptismum, semper vivamus bono. [Haimo.] Vel in morte ipsius dicit nos baptizari, quia mors ejus causa est hujus purificationis. Et an ignoratis, vos hoc, o fratres? quasi dicat: Hoc non debetis ignorare. Nota quia saepe illos arguit de ignorantia.

Consepulti enim sumus. Quasi dicat: [Augustinus, Haimo.] Vere in baptismo sumus similes mortis Christi, quia etiam consepulti sumus fide in baptismo cum illo, id est ad similitudinem ejus. Nos, dico, ducti, per baptismum in mortem, id est in peccatorum abolitionem. Ad hoc enim sumus commor-

(156) August., De baptismo parvulorum.

(157) Id., De spiritu.

(158) Augustinus, De spiritu et littera.

tui et consepulti, *ut quomodo Christus resurrexit*, longe a mortuis remotus, et hoc, per gloriam Patris, id est per Verbum Patris homini unitum, vel per gratiam Dei. Ita et tam firmiter nos a vitiis resurgentes ad bona opera ambulemus, de bono in melius, positi in novitate vite, per justitiam fidei et spem gloriæ. Si enim; quasi dicat: Dico ambulemus in novitate quod possumus. Si enim nos explantati, ad similitudinem arboris, de mala terra, facti sumus, a Deo: complantati, firmiter hærentes, similitudini mortis, id est si a veteri ritu remoti firmiter hæremus bono Deo faciente, et similes morti Christi sumus. Simul, id est mox, et erimus, complantati similitudini resurrectionis Christi, id est firmiter hærebimus similitudini resurrectionis Christi, ut sicut Christus deposita vetustate a morte novus resurrexit, ita et nos in novitate vite ambulemus. [Ambrosius] Tunc dicit nos posse fieri similes resurrectioni, si similitudini mortis ejus facti fuerimus complantati, id est in baptismo omnia vitia deponentes, postmodum non peccemus. Hæc enim similitudo mortis præstabit similitudinem resurrectionis, ut in novitate vite ambulemus. [Augustinus] Nota quod mors qua peccato mortui in baptismo dicimur, et vita qua nunc in justitia et post æternaliter cum Christo victuri sumus, in morte et resurrectione Christi demonstrata sunt. Mors enim Christi et resurrectio, non tantum res, sed etiam sacramenta sunt. (159) Quidquid enim gestum est in cruce Christi, in sepultura, in resurrectione, in ascensione, et in sedere ad dexteram Patris, ita gestum est, ut his rebus mystice non tantum dictis, sed gestis, configuretur vita Christiana. Attende ergo singula quæ facta sunt in his prædictis, et qualiter ex eis Christiana vita configuretur in Christo qui vixerat vetus homo, id est vetustate a primo homine contracta, non secundum culpam, sed secundum poenam, famem scilicet et sitim, et hujusmodi. Hoc modo ipsam vetustatem finivit et deposuit, ut dolorem crucis sustinens sic haberet membra distenta in cruce et fixa, ne ad priores actus moverentur, a quibus etiam sepultus quievit, humanis substractis aspectibus, per hæc exigens a nobis, ut nostram vetustatem peccatorum cum gemitu et dolore penitentiae deponamus, et membra nostra continentiae atque justitiae clavis confixa habeamus, ne ad priora mala redeamus, a quibus etiam ita perfecte quiescamus, ut nec eorum visio nec memoria habeatur; et sic ad bona resurgentes in novitate vite ambulemus, de virtute in virtutem ascenden-tes, quousque in dextera Dei locati Deum deorum sicut est videamus. [Augustinus] In cruce ergo est dolor confessorum, in sepultura requies absolutorum, in resurrectione vita justorum, in ascensione profectus perfectorum, in consensu ad dexteram gloria beatorum. Hæc autem non solum a nobis exigit Christus in sacramento passionis,

A sed etiam si volumus imitari efficit. Unde subditur:

VERS. 6-11. — Hoc scientes, quia vetus homo noster simul crucifixus est ut destruat corpus peccati, ut ultra non serviamus peccato. Qui enim mortuus est, justificatus est a peccato. Si autem mortui sumus cum Christo, credimus quia simul etiam vivemus cum illo, scientes quod Christus resurgens ex mortuis, jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur. Quod enim mortuus est peccato mortuus est semel; quod autem vivit, vivit Deo. Ita et vos existimate vos mortuos quidem esse peccato, viventes autem Deo in Christo Jesu.

Hoc scientes quia vetus homo, etc. Dixit nos per baptismum mortuos esse peccato, et idcirco non debere amplius vivere in illo, sed in novitate vite ambulare, et per quid hoc liceat ostendit, scilicet quia vetus homo crucifixus est, etc. [Augustinus] Quasi dicat: Dico, ambulemus in novitate vite. Nos dico, scientes hoc, quia vetus homo, id est fomes peccati et consuetudo noster, id est qui ex nobis est, non ex Deo, simul, cum Christo crucifixus est, id est cum crucifixione Christi ita debilitatus est, ut destruat, etc. (160) Vel, vetus homo noster, si cum Christo crucifixus, id est veteres actus nostri morte Christi crucifixi, id est mortui sunt ita ut destruat, dominante ratione, corpus peccati, id est omnia crimina quæ simul sunt quasi corpus et congeries peccati. Gratia autem Dei qui in similitudine carnis peccati in cruce pependit, per baptismum id agitur, ut vetus homo crucifigatur, et corpus peccati destruat, non ita ut in ipsa vivente carne concupiscentia respersa et innata repente absumatur et non sit, sed ne obis mortuo quæ inerat nato. Nam si post baptismum vixerit in carne, habet concupiscentiam cum qua pugnet, eamque adjuvante Deo superet, si tamen non in vacuum gratiam Dei susceperit, si reprobis esse noluerit. Non itaque hoc præstat in baptismo, nisi forte miraculo ineffabili Creatoris, ut lex peccati, quæ est in membris prorsus extinguatur et non sit; sed ut quidquid mali ab homine factum, dictum, cogitatum est, cum eidem concupiscentiæ subjecta mente serviret, totum aboleatur, ac velut factum non fuerit habeatur. [Ambrosius] Ipsa vero concupiscentia, soluto reatus vinculo quo per illam diabolus animam retinebat et a suo Creatore separabat, maneat in certamine quo corpus nostrum castigamus, et servituti subijcimus. Vetustas itaque nostra poenæ et culpe, quæ est ex maledicto primi hominis in cruce Christi destructa est, qui nostram mortalitatem suscepit, et peccata nostra pertulit in corpore suo super lignum, in cuius peccati et mortis figura etiam Moyses in eremo super lignum exaltavit serpentem; persuasione quippe serpentis, homo in damnationem mortis incidit. Itaque serpens, ad significationis ip-

(159) Augustinus, in Ench.

(160) August., De bapt. par.

sus mortis convenienter in ligno exaltatus est. In illa enim figura serpens pendeat in ligno. Quid autem pendit in ligno crucis nisi mors Domini, ut mortem moriendo superaret, et maledictum geminae vetustatis nostrae factus maledictum (*Gal. iii*) pro nobis consumeret?

Qualiter autem vetustas nostra in cruce consumpta sit videamus. Vetustas nostra sicut et maledictio in duobus consistit, scilicet in culpa et in poena. Alterum assumpsit Christus, id est poenam. Unde et dicitur factus maledictum, et utrumque in nobis consumpsit, quia nostram duplicem vetustatem sua simpla consumpsit. Unde et uno die et duobus noctibus in sepulcro quievit. Per unum diem simpla ejus vetustas signatur, per duas noctes gemina nostra vetustas. Quievit ergo in sepulcro una die et duobus noctibus, quia sua simpla vetustate nostram geminam tulit. Et qualiter videamus. Culpam delevit Christus, et praesentem et praeteritam et futuram. Praeterita peccata tulit ea remittendo, praesentia, homines ab eis retrahendo, et item remittendo; futura vero non ea remittendo tulit, sed gratiam qua vitarentur conferendo. Ergo futura tulit, quia ut non fierent fecit. Poenam quoque similiter consumpsit. Est autem poena duplex, gehennalis et temporalis. Gehennalem prorsus delevit, ut eam non sentiant vere poenitentes; temporalem vero nondum penitus tulit. Manet enim fames, sitis, mors et huiusmodi; sed regnum et dominium ejus dejecit, et tandem in novissimo eamdem penitus exterminabit. Sicut aliquis capiens hostem atrocissimum: non statim interficit eum, sed patitur eum cum dedecore et dolore aliquantulum vivere, ita et Christus poenam quasi prius alligavit, in futuro autem perimet. Victa ergo mors cum triumpho est, et cum ea diabolus, sed nondum penitus interempta. Inde est quod Petrus ante passionem ad vocem ancillae negavit, postea vero ante reges et praesides ductus non cessit. Ideoque congrue ait Apostolus: Vetus homo noster crucifixus est, id est debilitatus ira, ut destruat corpus peccati, carne subdita spiritui, ita ut ultra non **30** serviamus peccato, non dico ut non sit, sed ut non cogamur servire et vere non cogimur, quia justificati sumus. Et vere: *qui enim est mortuus* peccato, id est qui liberatus est a peccato, ut nos sumus, *justificatus est a peccato*, id est justus et liber est a peccato. *Si autem mortui sumus cum Christo*, id est si ita mortui sumus peccato, sicut Christus mortuus semel est poenae, credimus, etiam quia simul vivemus cum Christo, id est non alibi, sed ibidem cum eo. Id est dicere, si mortui sumus Christo, id est similes morti ejus, sicut supradictum est, praeter praedicta hoc habebimus, quia vivemus cum eo in aeterna vita. Vivemus dico, et tali vita quali ipse.

Scientes quod Christus resurgens longe ex mortuis remotus, jam, id est posthac, non moritur, id est

A dissolvitur, dissolutione animae et carnis. *Et mors illi ultra non dominabitur*, aliqua passione. *Quod enim mortuus est*, etc., quasi dicat: Vere Christus jam non moritur, quia Christus mortuus est semel; semel ideo, quia mortuus peccato, id est pro peccato tollendo quod una morte fecit, quae ad hoc sufficit.

(161) Vel mortuus est peccato, id est peccati similitudini, id est carni in qua non erat peccatum, sed similitudo peccati, cui mortuus est quando moriendo exutus est carne mortali simili peccatrici. In quo sacramentum baptismatis, quod in nobis celebratur, commendat Apostolus. (162) Ut quomodo ille semel moriendo similitudini peccati mortuus praedicatur, ita quicumque in illo fuerit baptizatus eidem rei cuius fuerit illa similitudo, moriatur, id est peccato, B et vivat a lavacro renascendo, sicut ipse a sepulcro resurgendo quamlibet aetatem gerat. (163) A parvulo enim recentior nato usque ad decrepitem senem, sicut nullus est prohibendus a baptismo, ita nullus est qui peccato non moriatur in baptismo, sed parvuli tantum originali, majores vero etiam actualibus quae originali addiderunt. (164) Nota etiam quod Apostolus hoc dicendo voluit intelligere mortem Deum non fecisse, quam utique Deus non fecit, sed homo manibus et verbis accersivit. Attende quod hic et alibi Augustinus Deum mortem dicit non fecisse. Idem tamen alibi ita dicit: (165) Videndum est ne male intelligatur quod dixi, Deus mali auctor non est, qui et omnium quae sunt auctor est, quia in quantum sunt, in tantum bona sunt; et ne tamen

C inde putetur non ab illo esse poena malorum, quae utique malum est his qui puniuntur. Sed hoc ita dixi, quemadmodum dictum est: *Deus mortem non fecit* (*Sap. i*); cum alibi scriptum sit: *Mors et vita a Domino Deo est* (*Eccli. xi*). Malorum ergo poena, quae a Deo est, malum est quidem malis, sed in bonis Dei operibus est numeranda, quoniam justum est ut mali puniantur, et utique bonum est omne quod justum est. Sic ergo dicitur Deus non fecisse mortem, quia non fecit illud pro quo mors infligitur, id est peccatum. Non enim Deo auctore fit homo deterior, sed vitium voluntatis est quo homo est deterior, quod vitium longe est a Dei voluntate. Deo autem auctore cum dicitur, Deo volente dicitur. D Quod autem quasi dicat: Mors non dominabitur Christo, sed potius vivit. Et quod vivit, non qualitercumque vivit; sed vivit Deo, id est ad similitudinem Dei Patris, quia sicut Patris vita, ita et vita Christi; nullam inquietudinem recipit, ita et nos. Quidquid supra dixit esse hominibus per gratiam Christi, hic Romanis attribuit quasi dicat: Sicut semel Christus mortuus est, et postea semper vivit, ita et vos, o Romani, existimate quidem vos mortuos esse peccato, vivere autem virtutibus Deo, id est in honorem Dei. Et est sensus: Sicut Christus mortuus est semel, ita peccatum in vobis semel moriatur, ut

(161) Augustinus contra Max. haeticum.

(162) Id., contra Julian. haeticum.

(163) Id., in Ench.

(164) Augustinus, ex lib. Hiponosticon.

(165) Id., de retractatione librorum.

non oporteat iterari; et sicut Christus semper vivit, ita et vos semper vivatis virtutibus, et hoc in Christo Jesu Domino nostro, id est in opere Christi, alibi nulla spes est.

VERS. 12-14. — « Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus. Sed neque exhibeatis membra vestra, arma iniquitatis peccato, sed exhibete vos Deo, tanquam ex mortuis viventes, et membra vestra, arma justitiæ Deo. Peccatum enim vobis non dominabitur. Non enim sub lege estis, sed sub gratia. »

Non ergo regnet, [Ambrosius] quia supra dixit nos mortuos peccato esse, et non debere vivere in eo, cum nemo sine peccato sit, determinat a quibus maxime est cavendum, ut scilicet, non obediamus concupiscentiis, quasi concludat illud quod supra quærebatur, scilicet, permanebimus in peccato; quasi dicat: Quia ita mortui estis peccato, ergo peccatum, id est fomes peccati, etsi sit, non tamen regnet in corpore vestro, scilicet quod est vestri juris per gratiam. *Corpore* dico nunc mortali per peccatum; sed fiet immortale in futuro, si non regnet modo peccatum. Vel non regnet peccatum in corpore hoc mortali, in æternum, id est quod per hoc moriturum est in æternum quod regnaverit peccatum (166). Lex carnis est quam hic Apostolus appellat peccatum, cum ait: Peccatum non regnet, quia lex vel peccatum non sic manet in membris eorum qui ex aqua et spiritu renati sunt, tanquam non sit eis facta remissio peccatorum interfectis omnibus quibus separamur a Deo, sed remanet in vetustate carnis tanquam superatum, et peremptum; nisi illicito consensu quodammodo reviviscat, et in regnum proprium dominationemque revocetur. Non regnet, dico, ita ut obediatis consentiendo et operando, concupiscentiis ejus, etsi cupitis ex infirmitate. [Augustinus] Si enim consenseris, regnat peccatum. Et non solum non obediatis, sed etiam neque exhibeatis membra peccato, id est concupiscentiæ, quæ tunc sunt, arma iniquitatis, id est quibus impleatur iniquitas. Et est sensus: Non solum non obediatis concupiscentiæ, sed nec concupiscatis: quod est exhibere, et habilia facere membra peccato, quæ tunc sunt arma iniquitatis. Hic autem nota quod concupiscentia aliquando est nomen fomitis, scilicet vitii innati, aliquando actus interioris, qui est etiam in primo motu qui dicitur propassio; et in secundo, qui dicitur delectatio; et in tertio, qui dicitur consensus. Hic autem non prohibet concupiscentiam quæ est in primo motu, quia non est in potestate nostra quin surgat, sed gratia Dei compescere possumus, ne usque ad delectationem et consensum perveniat quod prohibet, scilicet ut mente non delecteris, vel consentias concupiscentiæ carnis, quæ ex languore veniens rebellat adversum te. Languor autem iste tyrannus est qui movet mala desideria. Est ergo in nobis mala concupiscentia quæ non est

permittenda regnare. Sunt etiam ejus desideria quæ sunt actuales concupiscentiæ, quæ sunt arma diaboli. [Ambrosius] Per ea enim occasio datur illi ut deserente nos Deo accepta potestate illudat et mortificet. Si vis ergo esse victor tyranni et inimicum inermem invenire, et sic tibi subijcere, non obediatis concupiscentiæ male operando, nec etiam concupiscatis delectando vel consentiendo. Sed potius exhibete, id est habiles facite vos Deo; vos, dico, tanquam ex mortuis viventes. Quasi dicat: Exhibere vos Deo debetis et potestis, quia estis viventes virtutibus; et debetis, quia prius mortui eratis in peccatis, etsi implere non potestis opere quod bonum est. Vel, id est saltem velitis per quod habiles eritis et præparati. Et hoc est quod dicit cum subdit, et membra vestra exhibete Deo, ut sint arma justitiæ, quibus scilicet impleatur justitia. Sicut enim peccato arma præbemus membra nostra cum male agimus, ut verbi gratia, si surgenti damus iræ, vel linguam ad maledicendum, vel manus ad percutiendum, ita et justitiæ arma damus cum recte conversamur, membra vestra custodientes ab omni turpitudine. Peccatum enim, quasi dicat: Quod dixi facite, quod et leviter potestis. Peccatum enim vobis jam non dominabitur, ut olim solebat. Non enim estis sub lege quæ non juvabat, sed estis sub gratia, quæ refrigerat et juvat, ut etiam legis quisque sit factor, sine qua gratia, sub lege positus tantummodo erit legis auditor.

VERS. 15-18. — « Quid ergo? Peccabimus, quoniam non sumus sub lege, sed sub gratia? Absit! An nescitis quoniam cui exhibetis vos servos ad obediendum, servi estis ejus cui obedistis, sive peccati ad mortem, sive obediens ad justitiam? Gratias autem Deo, quod fuistis servi peccati; obedistis autem ex corde, in eam formam doctrinæ, in qua traditi estis. Liberati autem a peccato, servi facti estis justitiæ. »

Quid ergo? quasi dicat: Quia non sumus sub lege quæ terret, sed sub gratia quæ bonum promittit. Quid ergo faciemus? an scilicet, peccabimus [Haim.] hac fiducia, quoniam non sumus sub lege, sed sub gratia? Hoc quidam dicebant, qui legem quasi coherentem gratiæ prædicabant tenendam. Quod Apostolus removens ait: Absit! Vel ita: Dixi vos sub gratia esse non sub lege, et quoniam lex a Deo est, ne per hoc ei forte opponeretur, ipse sibi opponit; quasi dicat: Quia lex a Deo est. Quid ergo dicemus? dicemus hoc scilicet quod peccabimus, quoniam non sub lege, sed sub gratia sumus, id est quod legem dimisimus pro gratia? Absit! An nescitis, ne aliud proferentes, aliud faciamus; et cum Dei servi dicimur, gestis servi diaboli inveniamur, præmonet, et denuntiat nos esse servos ejus cujus voluntatem explemus operibus. Quasi dicat: Non debetis peccare, sed bene operari. [Ambrosius] Quoniam cui exhibetis, id est affectatis vos servos, ut pro-

nos *ad obediendum* consentiendo et operando, *servi estis*, id est cogemini quadam necessitate quam importat consuetudo ad voluntatem, *ejus, cui obedistis*, id est postquam ei obedistis; etsi non ante cum primum exhiberetis vos servos. Et an nescitis hoc? Servi estis, dico, id est *sive peccati, ducentis, ad mortem*, id est ad peccatum majus, vel ad æternam penam; *sive obeditionis*, id est justitiæ ducentis, *ad justitiam*, majorem, vel ad æternam vitam.

31 *Gratias, etc.*, quasi dicat: Ejus estis cui vos datis; ego autem gratias ago Deo de eo quod cum prius essetis servi peccati non modo, et hoc est quod ait, sic lege litteram; quasi dicat: Ita est ut dixi, et hoc in vobis apparet, qui *fuistis* aliquando *servi peccati*, nunc autem *obedistis*, et per hoc estis facti servi justitiæ, id est Christi. Ob-distis dico non specietenus, sed *ex corde*, id est animi judicio, quia per naturam non per legem, ex voluntate non ex timore obedistis fidei. De hoc autem, ago gratias Deo, scilicet, quod cum prius essetis tales, modo non estis, vos dico tendentes *in eam formam doctrinæ*, id est in doctrinam quæ est forma nostra. Doctrina Evangelii est forma quæ imaginem Dei deformatam restituit. In eam formam, dico *in quam formam* non per vos, sed gratia Dei, *traditi estis*, et per hoc *liberati estis*, per alium, *a peccato*, id est a fomite peccati ne regnet, *servi autem facti estis justitiæ*, consentiendo et operando.

VERS. 19-24. — « Humanum dico, propter infirmitatem carnis vestræ. Sicut enim exhibuistis membra vestra servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ in sanctificationem. Cum enim servi essetis peccati, liberi fuistis justitiæ. Quem ergo fructum habuistis tunc in illis in quibus nunc erubescitis? »

Humanum dico, etc. Hactenus ostendit Apostolus non esse peccandum. Hic dicit quid deinceps sit agendum, scilicet ut serviatur justitiæ, de quo nullus est qui possit se excusare, quia nullus est qui non possit bene operari, saltem voluntate, quod item est per gratiam. [Ambrosius] Et ne religio Christiana quasi importabilis et aspera videretur, et ideo fugeretur, quiddam humanum, id est leve præcipit, [Origenes] scilicet ea mensura servire Deo, qua prius famulabamur peccato, cum utique propensius deberet servi Deo quam peccato; quippe cum hic salus, illic damnatio sit, [Ambrosius, Origenes] Quasi dicat: Et quia liberi estis a peccato, ideo dico, id est præcipio vobis. Quiddam humanum, id est leve et sine onere, quod quidem est adultæ, sed non consummatæ justitiæ. Et hoc dico *propter infirmitatem carnis vestræ*, id est quæ est ex carne vestra, pro qua humanum dico, quia majora deberem dicere si possetis ferre, quia plus servitutis debetis justitiæ quam peccato; sed parco infirmitati vestræ non exigens plus boni a vobis, quam

A fecistis mali. *Sicut enim*, etc. Hic ostendit illud humanum, pudorem incutiens illis dum dicit, ut hoc saltem dependant justitiæ, quod prius immunditiæ detulerant. [Origenes] Quid ergo tam humanum, id est tam leve, tam sine onere quod prorsus nulla possit carnis infirmitas excusare? Quasi dicat: Vere humanum dico, quia hoc humanum. *Sicut enim exhibuistis*, id est voluntate duce præparastis, *membra vestra*, quæ vestri juris essent, si velletis, *servire* operando immunditiæ carnis, id est luxuriæ, quæ corpus inquinat, et iniquitati mentis, quæ etsi corpus non inquinat animam tamen corrumpit. Iniquitati dico ducenti, *ad iniquitatem*, id est ad mali consummationem. Ita, id est similiter nunc, cum sitis liberati a peccato, *exhibete*, id est præparate, *membra vestra*, quæ vestri juris sunt, *servire* operando, *justitiæ* ducenti, *in sanctificationem*, id est ad boni consummationem. Et est sensus. (167) Sicut tunc nullus timor coegit vos ad peccandum, sed libido voluptasque peccati duxit, sic modo ad juste vivendum, non vos supplicii metus urgeat, sed delectatio charitasque justitiæ ducat. Et hæc quidem, quantum mihi videtur, nondum est perfecta, sed quodammodo adulta justitia. Unde non frustra dicit, humanum. Humanum enim est quod ait: Sicut exhibuistis vos immunditiæ, ita exhibete vos nunc justitiæ, quia plus etiam debet amari justitia quam tunc fuerit iniquitas, ut scilicet pro justitia toleret homo dolores, et contemnat omnia, etiam mortem. Suavior est enim justitia et lucidior quam iniquitas, et ideo magis amanda. Appende enim justitiam et iniquitatem. Tantumne amanda est justitia, quomodo amata est illa? absit ut sic, et utinam vel sic ametur! Ergo plus amanda, plus omnino. In iniquitate consecutus es voluptatem, pro justitia tolera dolorem. Ecce plus, sed non dicit Apostolus plus, sed, sicut. [Augustinus] Si ergo non plus servitur justitiæ, vel, id est saltem tantum serviatur, quantum tuæ iniquitati serviebatur. Hoc dicit ne fides, quasi aspera et importabilis fugiatur. Inveniuntur tamen forsitan aliqui qui, sicut justitiæ peccati voluptatem præposuerunt, (168) ita præponant justitiæ delectationem voluptatibus carnis, pro justitia tamen penas mortemque pati formident. Humanum est hoc. Parum est ut contemnas quidquid te delectabat, contemne etiam quidquid terrebat, carceres, tormenta, etiam mortem. In utroque gradu. amatores justitiæ, vos præparate.

Cum enim, etc., quasi dicat: Ideo serviendum est justitiæ. Enim, id est quia cum essetis *servi peccati*, id est cum peccatum dominaretur vobis, *liberi fuistis justitiæ*, id est caruistis dominio justitiæ. (169) Servi addicti, queso, qualis potest esse libertas? Libertas servi est, quando eum peccare delectat, quod est ex libero arbitrio: liberaliter enim servit, qui voluntatem domini libenter facit. Ac per

(167) Augustinus, ad Anastasium.

(168) Id., in eodem.

(169) Augustinus, in Ench.

hoc ad peccandum liber est quia peccati servus est, A omnes qui cum delectatione peccant, et quibus sic et iustitiæ libere servit, qui amat, qui letatur. Ipsa est vere libertas propter recte facti letitiam, simul et pia servitus propter præcepti obedientiam. Hæc est ergo bona servitus et libertas; illa vero mala.

Quem ergo, etc., quasi dicat : Cum servi essetis peccato, caruistis iustitiæ, et etiam fuit vobis fructus talis unde erubescatis, et finis mors æterna. Et hoc dicit sub interrogatione; quasi dicat : Caruistis iustitiæ. Quem ergo fructum habuistis tunc? quasi dicat : Malum scilicet majorem turpitudinem habuistis dico, in illis turpitudinibus peccatorum, in quibus, id est in quarum memoria erubescitis nunc, cum sanæ mentis estis. (170) Est enim temporalis confusio quedam scilicet utilis perturbatio animi B respicientis peccata sua, et respectione horrentis, et horrore erubescitis, et erubescendo corrigentis. Et nota quod ideo mala priora memorat Apostolus, quia hæc rememoratio facit priora abhorrire, et magis obnoxios gratiæ.

VERS. 21-23. — « Nam finis illorum, mors est. « Nunc vero liberati a peccato, servi autem facti a Deo, habetis fructum vestrum in sanctificationem, « finem vero vitam æternam. Stipendia enim peccati, mors; gratia autem Dei, vita æterna in « Christo Jesu Domino nostro. »

Nam finis, quasi dicat : De fructu quæro, nam de fine patet, scilicet quod finis illorum, scilicet exitus vitæ, et actuum, est mors æterna, quæ illis operibus et talia operantibus succedit. [Ambrosius.] A morte enim peccati ad mortem æternam transitur. Ecce libertas illorum et maculis plena, et pœnarum squaloribus est mancipata. [Haimo.] De talibus dicit propheta : *Computruerunt jumenta in stercore suo* (Joel 1). Jumenta dicuntur homines irrationabiliter viventes sine honestate morum et conversationis. Jumenta ergo in stercore putrescere est in fetore luxuriæ, et turpitudine vitiorum, vitam finire. Nunc autem : quasi dicat : Ita fuit tunc, cum serviretis peccato. Nunc vero cum conversi estis, liberati estis a peccato, cujus tunc servi eratis. (171) Nota quod supradixit eos liberos fuisse iustitiæ, non liberatos; nunc autem a peccato non liberos dicit, ne sibi hoc tribuant, sed dicit provide ac vigilanter liberatos, referens hoc ad illam Domini sententiam : *Si Filius vos liberaverit, vere liberi eritis* (Joan. viii). Sed hæc voluntas quæ in malis libera est, quia delectatur malis, ideo non est in bonis libera, quia liberata non est; nec potest homo aliquid boni velle, nisi adjuvetur ab eo qui malum non potest velle. Et ideo hic vigilantissime dixit liberatos a peccato, et supra, liberos iustitiæ. Liberum enim arbitrium usque adeo in peccatore non perit, ut per ipsum peccent, maxime

placet, quod eis libet. Liberi ergo a iustitiâ non sunt nisi arbitrio libertatis; liberati autem a peccato non sunt, nisi gratia Salvatoris. (172) *Servi autem*; quasi dicat : Liberati estis a peccato, servi autem estis facti quasi per alium Deo, qui tunc liberi fuistis iustitiæ, et vos liberati et servi facti habetis in præsentī fructum vestrum, id est congruum; vos dico ducti, in sanctificationem, id est in virtutum consummationem; finem vero habebitis vitam æternam, [Ambrosius] id est in exitu et fine vitæ, habebitis vitam quæ est sine fine. *Stipendia enim*, etc., quasi dicat : Vere finis illorum mors est, quia mors æterna est stipendia peccati, id est digna retributio pro peccato. Vita autem æterna, quæ est finis justorum sola Dei gratia datur, et hoc in Christo Jesu Domino nostro, id est per Jesum Christum.

[Haimo.] Attende quod loquens de remuneratione peccati, stipendium nominavit, et de remuneratione electorum dixit gratiam Dei, quia qui militant diabolo propriam mercedem accipiunt, quasi dicat : Stipendium, id est diabolicæ malitiæ debitum. [Augustinus, Haimo.] Stipendium enim dicitur a stipe pendenda, id est substantia ponderanda. Antiquitus enim potius ponderabatur pecunia quam numerabatur, quæ militibus pro patria militantibus ex publico ærario tribuebatur. (173) Ideo dixit stipendium peccati mors, ut mortem peccato non immerito illatam, sed debitam demonstraret. Stipendia enim quasi emeritorum sunt, et stipendium pro opere diabolicæ militiæ debitum redditur, non donatur. Gratia vero, nisi gratis est, gratia non est. Intelligendum igitur est etiam bona ipsa hominis merita esse Dei munera, quibus cum vita æterna redditur, quid nisi gratia pro gratia datur? Et quia merita ex gratia sunt, et ita gratia pro gratia reddetur. (174) Posset ergo recte dicere stipendium iustitiæ, vita æterna, sed maluit gratia Dei dicere vita æterna, ut intelligeremus Deum ad vitam æternam pro sua miseratione nos perducere, non meritis nostris. (175) Quid enim est meritum hominis ante gratiam, cum omne bonum meritum nostrum non in nobis faciat nisi gratia?

32 Quippe cum Deus coronat merita nostra, nihil aliud coronat quam merita sua. Unde vita æterna quæ in fine a Deo meritis præcedentibus redditur, quia eadem merita quibus redditur non a nobis sunt, sed in nobis facta sunt per gratiam, recte et ipsa, gratia nuncupatur, quia gratis datur : nec ideo gratis, quia non meritis datur, sed quia data sunt et ipsa merita, quibus datur. (176) Conflendum est ergo ideo gratiam vitam æternam vocari, quia his meritis redditur, quæ gratia contulit homini. Unde in Evangelio legitur et gratiam pro gratia, id est pro eis meritis quæ contulit gratia. Certum enim est vitam æternam bonis operibus reddi, sed ipsa opera

(170) Augustinus, in psal. xxx.

(171) Id., ad Bonifa.

(172) Id., in eodem.

(173) Id., in Ench.

(174) Augustinus, ad Valentium.

(175) Id., ad Sixtum presbyterum

(176) Id., De cor. et gratia.

quibus reddetur, ad gratiam Dei pertinere. Unde Dominus ait : *Sine me nihil potestis facere* (Joan. xv). (177) Accipimus ergo gratiam pro gratia, sed gratiam glorificationis pro gratia justificationis indebitæ. Gratia enim justificationis omne meritum malum delevit, indebito beneficio, et confirmat jugi auxilio, cui gratia glorificationis juste redditur in primo.

CAPUT VII.

VERS. 1-3. — « An ignoratis, fratres, scientibus enim legem loquor, quia lex in homine dominatur, quanto tempore vivit? Nam quæ sub viro est mulier, vivente viro, alligata est legi; si autem mortuus fuerit vir ejus, soluta est a lege viri. Igitur vivente viro vocabitur adultera, si fuerit cum alio viro; si autem mortuus fuerit vir ejus, liberata est a lege viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio viro. »

An ignoratis, fratres, etc. Hactenus egit de vi gratiæ, ostendens ex ea non ex lege esse salutem : nunc dicit quod lex ultra non est tenenda, et agit de fine legis, et priori inutilitate legis. Non ergo mireretur Romani, quia Apostolus ait : *Non estis sub lege, sed sub gratia* (Rom. vi). Supra enim dicebatur lex non justificare; hic dicitur debere cessare, quia data est usque ad Christum; quasi dicat : Aliquis diceret : Cur dicis per Christum esse vitam, et non per legis observantiam? Respondetur : Quia jam finem habet ipsa lex, et non dat vitam, sed augeat peccatum. Et hoc est quod dicit sub interrogatione, et est ordo verborum talis : *An ignoratis, o fratres, hoc scilicet ignoratis, quia lex Mosi in homine dominatur, ut ei obediat homo, quanto tempore vivit, id est quandiu statum habet ipsa lex? quod non debetis ignorare. Enim, id est quia vos scitis legem, scilicet Mosi. Erant enim Romani de Judæis et gentibus. Et ego loquor scientibus legem, in qua quod dico manifestatur, si spiritualiter intelligatur. Deinde per simile illud ostendit subdens, (178) nam quæ iuro, per quam similitudinem explanat et probat quod dixerat. Sicut enim mulier vivente viro, alligata est legi viri. Si autem mortuus fuerit, soluta est, ita dum lex statum habet ei subjectus est homo, cum vero desinet habere statum, solvitur homo. Vel ita, an ignoratis? Agit de lege naturali. [Ambrosius] Ut enim firmet animos eorum in doctrina Evangelii, et retrahat a lege Mosi, utitur exemplo humanæ legis, ut per terrena suadeat cœlestia. Sciunt utique legem Romani, quia non sunt barbari, sed naturalem justitiam comprehenderunt partim ex se, partim ex Græcis, sicut et Græci ex Hebræis. Et hoc est, quasi dicat : Ideo dico per Christum et non per legem Mosi, quia lex finem habet, quod patet per exemplum humanæ legis. [Ambrosius] An ignoratis, fratres, quia lex naturæ quæ generalis est, sed non per omnes sui partes, ab omnibus recipitur vel observatur? In homine domina-*

tur, quanto tempore vitæ, id est quandiu statum habet. Mortua enim dicitur lex, cum cessat ejus auctoritas. Non debetis hoc ignorare, quia vos acitis legem naturalem. Et ego loquor scientibus legem, hoc de lege naturali litteris inscripta, sive consuetudine hominum comprobata ait, sub qua erant Judæi, Græci, Latini. Hæc enim lex generalis est; postea vero specialem legem proponit, per quam etiam vult probare apertius assertionem suam. Gradatim enim vult eis tradere veritatem. Unde subdit : *Nam quæ sub viro est, etc.* Vere dum statum habet lex dominatur, sicut per hoc exemplum ostendo. Nam mulier quæ sub viro est, viro vivente alligata est legi viri, ut non possit discedere ab eo, sic et lex, Mosi quandiu statum habet, debet servari. Hoc ergo sequenti exemplo apertius docet Christianum a lege factorum exutum, non ab omni lege, sicut mulier liberatur a lege viri, mortuo viro, non a lege naturæ, nec ultra debet Christianus esse sub lege. Si enim ei lex vivit, adulter est, non prodest ei Christianum dici, et hoc ostendit positum exemplum exsequendo : *Si autem mortuus fuerit vir ejus, soluta est a lege viri.* Similiter si lex statum amittit, solvitur homo; et quia vivente viro alligata est legi viri, igitur vivente marito vocabitur adultera, si fuerit cum alio viro : sic qui prævaricatur lege stante peccat. *Si autem mortuus fuerit vir ejus, liberata est a lege viri* : [Ambrosius] ita sublata lege data remissione peccatorum hi qui juncti sunt Evangelio per gratiam liberati sunt. Ut non sit, etc., quasi dicat : Ita libera est mulier, ut non sit adultera si fuerit cum alio viro : sic, finita lege non prævaricatur qui ad Christum transit, dimissis figuris. Mortua enim lege non sunt adulteri qui cum Christo sunt, imo si quis servans legem mortuam, vult esse fidei, adulter in utroque, nec prodest ei Christus.

VERS. 4-6. — « Itaque, fratres mei, et vos mortificati estis legi per corpus Christi, ut sitis aliterius qui ex mortuis resurrexit, ut fructificetis Deo. Cum enim essemus in carne, passiones peccatorum quæ per legem erant, operabantur in membris nostris, ut fructificarent morti. Nunc autem soluti sumus a lege mortis, in qua detinebamur, ita ut serviamus in novitate spiritus, et non in vetustate litteræ. »

Itaque, fratres mei. (179) Hucusque similitudo est. Dehinc incipit rem loqui, pro qua similitudinem induxit, et infert a simili; quasi dicat : Quia ita est inter virum et mulierem. Itaque juxta hanc similitudinem, fratres mei, et vos ut nos apostoli, mortificati estis legi, dimissis peccatis, [Ambrosius] id est mihi debetis legi, quæ data est usque ad Christum; quasi dicat : Non modo dimisistis legem, sed etiam facti estis, ut mortui legi, id est figurativis. Ita enim hic appellatur lex. Mortificati, dico, per corpus Christi, id est per mysterium incarnationis, vel per completionem veritatis, ad hoc estis

(177) Augustinus, Fulgentius.

(178) Id., lib. LXXXIII Quæstion.

(179) Augustinus, lib. LXXXIII Quæstion.

mortificati legi, ut vos sitis alterius, id est Christi cuius non pudeat vos esse, quia ipse est qui ex mortuis resurrexit, cuius utique sumus ut modo fructificemus Deo, qui prius fructificabamus morti sub lege, et vere modo fructificamus Deo, et non olim. Cum enim essemus in carne, id est quæ carnis sunt operantes quod erat sub lege, passiones peccatorum, id est concupiscentiæ quæ sunt causa peccatorum mortalium, [Augustinus] id est consensus operis, sub quibus tanquam sub viro dominante agebat anima, antequam gratia veniret per fidem, quæ, passiones per legem erant, vel notæ vel etiam auctæ, vitio faciente, operabantur in membris nostris, [Ambrosius] id est ducebant membra nostra ad mala opera, ita ut fructificarent morti, id est ut facerent digna æterna morte. (180) Nunc autem cum sumus Christi, soluti sumus, remissis peccatis, a lege, quæ est causa mortis, id est peccati. Aucta est enim concupiscentia, cum lex prohiberet ubi non erat fides; et ad cumulum peccatorum prævaricationis crimen additum est, quia ubi non est lex, nec prævaricatio. [Ambrosius] Vel lex mortis ideo dicta est, quia peccantes interficit, et reos punit. In qua lege detinebamur, nec unquam nisi gratia Dei solveremur. Soluti sumus, dico, ita ut serviamus in novitate spiritus, et non in vetustate litteræ, id est serviamus operibus novi hominis Christi, quæ non nostris viribus, vel lege attingimus, sed gratia Spiritus sancti, in quibus est sic immorandum, ut nihil addatur de operibus legis quæ vetusta sunt. Vel, serviamus in novitate, spiritus, id est lege fidei, quæ est in animo innovato, quæ etiam hominem facit spirituales, et ideo recte dicitur lex spiritus. Et non in vetustate litteræ, id est non secundum litteram quæ senuit, quia cessavit. [Augustinus] Attende quod in præcedenti similitudine tria sunt, scilicet vir, mulier, lex viri, et rursus in hac propter quam similitudo inducta fuit, similiter tria, anima, peccatorum lex. Hoc solum hic diversum est, quod in illa vir moritur, ut a lege viri soluta mulier moritur cui velit; hic autem non peccatum, sed ipsa anima moritur peccato. (181) Prædictis namque passionibus ipsa anima moritur quæ jam servit mente legi Dei, quamvis ipsæ passiones nondum mortuæ sunt, quandiu carne servit legi peccati. Restat ergo adhuc aliquid ei qui est sub gratia, quod cum tamen non vineat, nec captivum ducat. Quid ergo? Hic quaeritur utrum ipsa lex sit mala, quia videbatur culpasse legem dicendo passiones peccatorum esse per legem, et eandem vocando legem mortis et vetustatem litteræ; quæ verba male intellecta fomitem insanie furori Manichæorum subministrarent. (182) Manichæi enim legem Moysi dicunt non a Deo datam, et eam Evangelio contrariam esse contendunt, et quando cum eis agitur, prædictis testimoniis Apostoli quæ non intelligunt, conantur convincere

A Catholicos. Quod ergo sensit Apostolus posse intelligi, opponit, ut et hoc se intellexisse neget, et legem legis ipsius laude defendat, et quo sensu prædicta dixerit verba, aperiat: quasi dicat: Quando quidem lex mortis est, et auxit vires peccati detinens a bona operatione.

VERS. 7, 8. — « Quid ergo dicemus? Lex peccatum est? Absit! Sed peccatum non cognovi, nisi per legem. Nam concupiscentiam nesciebam, nisi lex diceret: Non concupisces. Occasione autem accepta, peccatum per mandatum, operatum est in me 33 omnem concupiscentiam. »

Quid ergo dicemus? Dicemus quia lex peccatum, id est docens vel faciens peccare. Vel talis pro qua donata peccavit auctor ejus, quasi male rei? Absit! non enim lex mala est, sed potius bona, quia peccatum non cognovi, nisi per legem, [Ambrosius] id est quia peccatum fecit cognoscere, quia prius nesciebantur quædam vel esse peccata, vel adeo esse gravia, vel esse punienda. Non ergo adeo prius cognovi peccatum, nisi per legem per quam innotuit, vel esse peccatum quod ignorabatur, vel esse grave, vel esse puniendum. Per hoc ostendit legem non esse peccatum, sed indicem peccati. (183) Quare intelligitur legem ad hoc datam esse, non ut peccatum insereretur, vel extirparetur, sed tantum ut demonstraretur quod animam faceret ream, ut quia peccatum sine gratia Dei vinci non possit, ipsa reatus sollicitudine, ad percipiendam gratiam converteretur. Quod autem per legem notum sit peccatum ostendit in parte. Nam concupiscentiam; quasi dicat: Peccatum non cognovi nisi per legem, sicut in hoc uno patet. Nam concupiscentiam nesciebam, vel peccatum esse, vel tam grave, nisi lex diceret: Non concupisces. [Augustinus] Ad probandum per legem cognosci peccatum, hoc elegit Apostolus quod est generale peccatum, scilicet concupiscentia. Unde omnia mala veniunt. Bona ergo lex quæ dum hoc prohibet, omnia mortalia prohibet. Non est lex peccatum, sed insinuatrix peccati. Per eam factus est homo doctus, sed peius est victus, dum sine gratia Christi erat. Et nota quod ait, nesciebam, non pro se hoc dicit, sed in persona sua generalem agit causam. Sed quaeritur quæ sit ista concupiscentia. D [Hieronymus] Dicunt quidam illam esse quæ prohibetur in Decalogo cum dicitur: Non concupisces rem proximi, vel uxorem proximi (Exod. xx). Alii ergo generaliter quamlibet concupiscentiam quorumlibet prohibitorum. Occasione autem, etc. Ecce ostensum est quod lex bona est quæ peccatum prohibet, et ostendit; sed tamen ex ea malum accessit, quia peccatum, id est fomes peccati, scilicet vitium concupiscentiæ, quod et carnalitas appellatur. [Ambrosius] Vel, peccatum, id est diabolus qui est auctor peccati, operatum est in me omnem concupiscentiam, id est consensus delectationis et operis. [Augusti-

(180) August., lib. LXXXIII Quæstion.

(181) Id., in eod.

(182) Augustinus, De verb. Domini.

(183) Id., ad Simplic.

mus] Aucta est enim concupiscentia ex prohibitione legis, quando adhuc deerat gratia liberantis; vel omnem concupiscentiam, id est omne peccatum; omnem enim dicens concupiscentiam, cuncta peccata significat. [Ambrosius] Erat enim ante peccatum, sed non omne, quando crimen prevaricationis adhuc deerat. (184) Sed modo omne peccatum accessit, quia etiam prevaricatio. Operatum est, dico, occasione accepta per mandatum, id est per legem. [Augustinus] Fomes occasionem accipit per mandatum, quia talis est nostra carnalitas, ut ardentius desideret prohibita, quibus non memoratis jaceret quasi sopita. [Ambrosius] et diabolus etiam ex mandato accipit occasionem, quia videns legem in auxilium hominibus datam, magis exarsit iracundia adversus hominem, et magis institit ut verteret legem illis in perniciem, cum prius quasi secure possidens minus tentaret. Vel, peccatum, id est diabolus vel fomes, est operatum in me omnem concupiscentiam. Non mutatur sensus horum verborum. Et hoc per mandatum operatum dico, occasione accepta, in ipsis rebus, ut visa muliere, vel auro, et hujusmodi. Attendente recte dici peccatum operatum omnem concupiscentiam per mandatum, vel occasionem accepisse per mandatum. Mihor enim erat concupiscentia ante legem, quando securus peccabat homo (185). Ibat enim post concupiscentiam, et quo trahebat, currebat, ejusque illecebras blandas, et ex carnali suavitate jucundas magnam felicitatem putabat. Sed veniente lege quasi opposito obice, vidit homo malum suum, voluit refrenare concupiscentiam, non ire post eam, strinxit se, conatus est homo de se presumens concupiscentiae fluvium siccare, sed non valuit. Frenatus quidem est flavius concupiscentiae, oppositis obicibus legis, sed non siccat; imo quia de se non de gratia homo presumpsit, aucta est concupiscentia opposita lege, et quae prius eum ducebat obice nullo, obruit eum obice rupto. Per legem enim doctus, ea praevariata pejus est victus, et factus est legis praevicator qui fuit ante nescius peccator; et ideo bene dicit omnem concupiscentiam. Omnis enim est quando transcendit legem.

Vers. 8-11. — Sine lege enim peccatum mortuum erat. Ego autem vivebam sine lege aliquando. Sed cum venisset mandatum, peccatum revixit. Ego autem mortuus sum, et inventum est mihi mandatum quod erat ad vitam, hoc esse ad mortem. Nam peccatum occasione accepta per mandatum seduxit me, et per illud occidit.

Sine lege enim, etc. Bene dixi per mandatum, sine lege enim, id est cum lex non erat, peccatum, id est diabolus seu fomes peccati mortuum erat, id est debile, quia non ita saeviebat ad illusionem hominum ante legem. [Ambrosius, Augustinus.] Patet quod non ex sua persona, sed ex persona hominis generaliter, loquitur Apostolus; et notatur hic primus

actus hominis ante legem, id est loquitur hic in persona hominis ante legem. Ego autem. Quasi dicat: Ante legem peccatum erat mortuum. Ego autem, rationalis homo, aliquando, id est in tempore ante legem, vivebam, ad comparisonem hujus mortis cum essem, sine lege. Nota duos homines in eodem, scilicet interiorem et exteriorem, id est rationem et fomitem: qui est in carne, interiorem dicit assentire legi, et ejus testimonio, bonam esse legem approbat; exteriorem vero dicit contra interiorem, et contra legem repugnare et captivare, et per legem majorem potestatem peccandi habere. Sed cum venisset. Hic notatur secundus actus sub lege, id est hic loquitur Apostolus in statu hominis positi sub lege. Quasi dicat: Sine lege vivebam, sed cum venisset mandatum legis, peccatum prius sopitum, [Augustinus] id est exterior homo, scilicet fomes peccati, revixit, id est coepit apparere et rebellare. Ego autem interior homo mortuus sum aucto peccato et addita praevicatione; vel ita ab illo loco, sine lege, et agit de peccato concupiscentiae, et de aliis quae per legem nota fuerunt, et respicit ad illud quod praedixerat, scilicet peccatum non cognovi nisi per legem, quasi dicat, et vere non nisi per legem. Quia sine lege peccatum mortuum est, id est ignotum latebat, non apparebat, omnino tanquam sepultum ignorabatur (186). Ego autem, vivebam sine lege aliquando, id est videbar mihi vivere, quia non timebar mortem ex peccato, quia non apparebat. Quasi dicat: Nesciebam esse peccatum, et ideo secure vivebam, quasi Deus non esset judicaturus actus humanos (187). Sed cum venisset mandatum peccatum revixit, id est apparuit et innotuit mihi; nec tamen ait vixit, sed revixit, quia vixerat aliquando in paradiso, quando contra praeceptum datum satis apparebat admissum; sed cum homines nati peccatores sine mandato viverent, tanquam mortuum latebat, sequebaturque concupiscentias carnis sine cognitione, quia sine cohibitione; sed, data lege, peccatum in notitiam nati hominis revixit quod in notitiam primam facti hominis, aliquando jam vixerat. Ego autem mortuus sum, [Augustinus] id est novi me mortuum, quia vidit se reum esse apud Deum ex his quae peccabat. [Ambrosius] (188) Ante enim erat sibi ignotus peccator, sed modo factus est sibi manifestus praevicator. Et ita inventum est alicui heus attendenti, mandatum legis, quod erat ad vitam obedienti vel observanti, vel erat ad vitam infentione dantis, quia bonum erat, hoc idem non aliud esse, ad mortem aeternam, mihi non observanti, et peccanti. Ad mortem autem non est ex sui vitio, sed ratione praedictae occasionis. Nam peccatum. Quia dixerat peccatum esse ad mortem, quomodo hoc sit determinat. Quasi dicat: Quomodo mihi est mandatum ad mortem? [Ambrosius] Ecce, quia per illud seductus sum falsa dulcedine, diabolus vel fomes,

(184) Augustinus ad Simplic.

(185) Id., De verbis Domini

(186) Id., De verbis Apostoli.

187) Augustinus, ad Bonifac.

(188) Id., De verbis Domini.

Et hoc est, nam peccatum, id est carnalitas vel diabolus, [Augustinus] *sefellit me vel seduxit*, id est a bono ad malum traxit me. *Occasione accepta per mandatum*. Quia quod concupiscitur, dulcius fit dum vetatur, et sic peccatum fallit per mandatum. (189) Ex prohibitionem namque ubi charitas deficit, desiderium mali crescit, quo aucto dulcius fit quod prohibetur, et ita peccatum fallit falsa dulcedine. Fallax enim est dulcedo quam plures atque majores poenarum amaritudines sequuntur, et non solum seduxit per mandatum, sed etiam per illud, mandatum occidit, quia etiam pravaricationis accessit reatus (190). Gladio ergo quem portabas te inimicus occidit, armis tuis te vicit, armis tuis te interemit. Mandato enim tanquam gladio armatus eras, ut inimicum occideres, quod non vales, si de te praesumis. Esto ergo humilis, non de te praesumas, et poteris vincere. Vide ergo parvum David contra magnum Goliath, sed in Dei nomine praesumentem non in viribus suis: *Tu venis, inquit, ad me cum clypeo et lancea, ego in nomine Domini omnipotentis*, sic omnino, et non aliter prosternitur inimicus. Vel ita lege: Dico quod peccatum me seduxit, et per illud, id est per hoc quod seduxit, occidit me, id est ad aeternam damnationem perduxit.

Vers 12, 13. — Itaque lex quidem sancta, et mandatum sanctum, et justum et bonum. Quod ergo bonum est, mihi factum est mors? Absit. Sed peccatum ut appareat peccatum, per bonum operatum est mihi mortem, ut fiat supra modum, peccans peccatum per mandatum.

Itaque lex quidem sancta, et mandatum, etc. [Augustinus] Supra legem peccatum esse negavit, defendens eam a crimine, hic eandem sui laude defendit. Aliud est a crimine objecto defendere, aliud debito praconio praedicare. Crimen objectum fuit, ubi dictum est, *lex peccatum est*.

34 Defensio subsecuta est cum ait: Absit! Uno verbo defensa est veritas, quia magna est defendentis auctoritas. [Ambrosius.] Hic autem uberrima laude legem commendat, ne quid suspicionis adversae remaneret in lege. Quasi dicat: Quia lex est ad vitam, et bona jubet et mala prohibet, et fecit peccatum agnoscere. Itaque lex quidem est sancta, id est sane docens, et mandatum, id est quod per eam praecipitur, est sanctum in se, et justum, id est iustificans peccatorem, et bonum, id est utile vitam acquirens. Quid ergo! Hic quaeritur utrum lex, et si sit bona, sit tamen efficiendo damnosa. Quod ex praedictis videbatur posse colligi. Dixerat enim mandatum esse ad mortem, et item dixerat esse bonum. Unde minus intelligentibus videri potest bonum efficiisse mortem. Quod sibi opponens removet, et quo intellectu dixerat mandatum esse ad mortem, exponit contra quosdam impios qui dicebant Vetus

A Testamentum esse a principe tenebrarum, Novum autem a Domino. Quasi dicat: Constat legem esse bonam, et cum constet modo quod bona est lex, et tamen ex ea mihi est mors, ut supradictum est; ergo quod bonum est mihi factum est mors, id est datur hoc bonum mihi a Deo, ita ut sit efficiens causa mortis: Absit! Non enim est ex ipsa lege mors, sed ex vitio hominis, quia non lex, sed fomes est efficiens causa mortis, qui bonam rem vertit in malum (191). Sicut enim medicina non est causa mortis, si ostendat venena mortifera, licet his mali homines abutantur ad mortem suam, vel aliorum; sic lex quae venena peccatorum demonstrat, et hominem libertate sua abutentem quasi freno cohibet, et composito gressu incedere docet, non efficiens causa peccati est, sed potius vitium hominis, id est fomes, et hoc est quod subdit, *sed peccatum*, id est fomes peccati, *operatum est mihi mortem*, id est peccatum actuale, quod est causa mortis. Operatum est dico, per bonum, id est per legem, non quia et ipsa sit efficiens causa, sed quia ex ea accepit occasionem, sicut praedictum est, *operatum est dico, ita, ut appareat peccatum*, id est efficiens causa peccati, quod tunc apparet, quando rationem trahit ad consensum, et ad operandum. (192) Vel ita: Peccatum, id est fomes peccati, operatum est mortem, id est peccatum et hoc per bonum, id est per legem, non utique efficientem peccatum, sed potius demorstrantem et prohibentem illud, ita ut per eam appareat peccatum, non dico ut sit per eam, sed appareat, quia etiam erat quando non apparebat, sicut supradictum est, *concupiscentiam nesciebam esse peccatum, nisi lex diceret: Non concupisces*. Non dixit, non habebam. (193) Bonum ergo est lex quae sanctitate sua et iustitia, malum esse concupiscentiam quam nesciebam ostendit. Non igitur imputo legi Dei, sed vitio meo peccatum, bona est enim lex, sed sine gratia tantum ostendit peccatum, non intulit. Ergo lex semper bona est, sive obsit inanibus gratia, sive prosit plenis gratia. Multa enim sunt bona quae tamen quibusdam vitio ipsorum sunt noxia, sicut sol sanos quidem oculos mulcet, dolentibus augeat dolorem. Similiter ergo lex prodest habentibus gratiam, quae est mentium sanitas. Inanibus obest non suo, sed illorum vitio. Dico operatum est mihi mortem, in tantum, *ut peccatum*, id est fomes peccati, *fiat peccans*, id est peccare faciens, *supra modum*, [Ambrosius] id est plusquam ante, non mediocriter, quia etiam pravaricatio accessit. Fiat peccans dico, et hoc, [Augustinus] *per mandatum*, sine quo non tantum ardebat fomes, et per quod accrevit pravaricatio. Concupiscentia enim carnis quae radix est malorum per mandatum magis praevaluit non defecit. Lex enim concupiscentiam non exstinxit. Ubi enim non est gratia liberatoris, augeat peccati desiderium, prohibitio peccatorum (194). Ideo ergo

(189) Augustinus, ad Simplic.

(190) Id., De verbis Domini.

(191) Hieronymus ad Alcasium.

(192) Augustinus, De verbis Domini

(193) Id., lib. contra Faust

(194) Id., 83 Quaestio.

dixit, per mandatum, quia praevaricatio addita est cum peccandi libidine. Et ideo dixit, supramodum, quia per legem non defecit, sed magis solutus cupiditatibus crevit. [Ambrosius] Vel per peccatum hic intelligitur diabolus, quia per bonum Dei incensus est iracundia contra hominem, et contraria atque illicita illi suasit, quia ei vidit a Domino provideri, in quo apparet peccatum, id est inimicus. Et hoc est peccatum, id est diabolus, operatum est mihi mortem, incensus per bonum, id est per legem, ita ut appareat, peccatum, id est inimicus, dum videns homini provideri per legem illicita suasit, ut pro vita ex lege ei mors proveniret. Operatum est dico in tantum, ut peccatum fiat peccans, id est peccare faciens. Supramodum, id est plusquam ante, et hoc, per mandatum, quo dato magis instituit, ut hominem gravioribus poenis subiceret. Per legem enim accepit occasionem operari homini mortem.

VERS. 14. — « Scimus enim quia lex spiritalis est; ego autem carnalis sum, venundatus sub peccato. »

Scimus enim, etc. Quasi dicat: Vere *lex* non est malum, sed est bonum, enim, id est, quia scimus quod *spiritalis est*, id est spiritum hominis alens, dum de spiritalibus instruit, vel, spiritalis, id est a Spiritu sancto data. [Ambrosius] Attende quod *lex Mosi* et *justa* dicitur et spiritalis. *Lex* autem Evangelii dicitur *lex spiritus*! Malis enim, id est quantum ad malos quos punit *lex Mosi* *justa* esse dicitur, bonis vero spiritalis est, quia peccatum prohibet, et visibilia coli. *Lex* ergo *Mosi* spiritalis dicitur, quia in ea sunt quae Dei sunt, et quia spiritaliter intelligenda est. [Augustinus] *Lex* autem spiritus dicitur *lex Evangelii*, quia ibi Deus ipse est. Ibi ergo sunt verba, hic res est. *Ego autem*, hucusque legem excusavit, quod non debet refundi in eam culpa. Hic dicit quod non refundi debet in principalem naturam, id est rationem, secundum illud quod a Deo habet, et ita non in Creatorem, sed in homines qui ex se vitiiati sunt, ut pravis moribus resistere nequeant. Quasi dicat: *Lex spiritalis est, ego autem carnalis sum*, id est impotens animae vitio resistere diabolo, quod vitium per concupiscentiam genitus ex carne contraxi. Et unde hoc sit, subdit: *Ego*, dico, *venundatus* in primo parente ita ut sim, *sub peccato*. [Augustinus.] Quasi dicat: Ecce unde infirmus sum, scilicet ex culpa primi hominis qui pro delectatione cibi vetiti se et omnes alios vendidit. (195) Adam enim vendidit se prior, ac per hoc omne semen ejus subiectum peccato, ut potestate sui uti non possit circa obedientiam legis. Adæ quippe praevaricatione atque, ut ita dicam, damnosa negotiatione; fraudulentæque comestione venditi sumus. Omnem enim prolem suam serpentis persuasionem seductus, illiciti cibi perceptione perpetuæ servituti addixit. Soletque hic mos inter vendentes ementesque servari, ut is qui se cupit alieno do-

mino mancipari aliquid pretii pro jactura propria libertatis et additione perpetuæ servitutis, a suo consequatur emptore, quod etiam inter Adam et serpentem manifestum est intercessisse. Ille enim pretium libertatis noxiæ, et mortiferi pomi a serpente accipiens, a naturali libertate discessit. Maluit enim se perpetuæ ejus servituti dedere, a quo veliti pomi letale pretium acceperat, quam deinceps conditione præcepti constringi, et ita non immerito omnem posteritatis progeniem ejus subdidit famulatu, cuius effectus est servus. (196) Vendere nos potuit, sed redimere non valuit. Vendidit nos consensu peccati, redimimur justitia fidei. Sanguis enim innocens datus est pro nobis ut redimeremur. In venditore ergo erubescat superbia, in redemptore gloriatur gratia. Vendidit se homo per liberum arbitrium, sub dominante iniquitate, et accepit pro pretio exiguum de arbore vitæ voluptatem. Creatus est ergo primus homo rectus sine culpa, sine vitio, sed ipso non rectum fecit se, quia deseruit imperatorem, et divertit ad desertorem, cadensque a manu figuli vas fractum est, quod Deus permisit, ut miseria sua probaret, quia sine Deo nihil potest. Se ergo et alios vendidit, voluntaria concupiscentia ut sub peccato, id est servi peccati sint. Quia enim continere cum posset noluit, inflictum est ei non posse cum velit. Per malum velle perdidit bonum posse, et factus captivus dicit, venundatus sum sub peccato. [Ambrosius] Vel unusquisque vendidit se consuetudine propriæ voluntatis.

VERS. 15-18. — « Quod enim operor, non intelligo. Non enim quod volo bonum, hoc ago, sed quod odi malum, illud facio. Si autem quod nolo, illud facio, consentio legi quoniam bona est. Nunc autem, jam non ego operor illud, sed quod habet in me peccatum; scio enim quia non habitat in me (hoc est in carne mea) bonum. »

Quod enim operor, etc. Probat quod servus est peccati, et loquitur in persona hominis sub lege. Quasi dicat: Vere sub peccato sum, id est, ut servus peccati sum, [Ambrosius] quia quod operor secundum exteriorem hominem dimittendo bona vel faciendo mala, intelligo, secundum interiorem hominem non esse operandum, quia aliud videt se per legem scire, et aliud agere. [Haimo.] Nota quia personam duorum hominum assumit hic Apostolus interioris, id est mentis, et exterioris, id est carnis, vel carnalitatis. *Non enim*, etc. Quasi dicat: Vere operor quod non intelligo, quia et dimitto bonum quod volo, et facio malum quod nolo. Et est probatio a partibus et ab effectu. Dimittere enim bonum, et facere malum, sunt partes operari malum. Dicitur enim larga acceptione et consueta locutione etiam ille operari malum qui dimittit bonum. Volo autem et nolo sunt effectus intelligo. Ex eo enim quod quisque intelligit aliquid esse bonum et aliud malum, vult it-

lud et non illud. [Ambrosius] Et hoc est, non enim hoc ego, id est bonum secundum exteriorem hominem, quod bonum ego interior, volo, id est approbo. Subiectus enim peccato facit quod non vult, quia naturaliter quidem vult bonum, sed voluntas hæc caret effectu, nisi gratia Dei addiderit velle suum ad amandum bonum quod ad effectum potest perducere. Est enim triplex velle, scilicet velle naturæ, velle gratiæ, velle vitii. **35** Velle naturæ per se impotens est, nec palmam meretur, et vincitur atque trahitur a velle vitii, nisi velle gratiæ subveniat, quod velle vitii fugat, et velle naturæ liberat. Ideo iste non redemptus gratia carens ait: *Non ago hoc quod volo, sed facio illud quod odio*, id est malum. Si autem, etc. Supra ostendit carnalem esse servum peccati, ex quo est malum. [Ambrosius] Hic alterum ostendit, id est bonam naturam a Deo creatam quæ consentit legi, et malum naturaliter non facit, quod prohibet lex, et ita probat legem esse bonam, quia naturæ suæ dicit esse quod mandat lex, dum invitus facit quod vetat lex. Quasi dicat: Non ago quod volo, et ago quod nolo. Si autem hoc, id est si quod nolo dimittere, tamen dimitto lege illud præcipiente, et quod nolo facere, illud tamen facio, lege illud prohibente, tunc ego, secundum interiorem hominem *consentio legi*, id est idem volo quod lex, quæ quod nolo prohibet, et quod volo præcipit, dico consentio legi, et testis sum quoniam bona est. Nunc autem, quia consentit legi nolens quod prohibet, declarat aliud esse cuius impulsu hoc agit, id est peccatum. Quasi dicat: Dixi facio malum, sed non ego interior facio. Quod nunc patet, quia nolo illud, et consentio legi. Et hoc est: *Nunc autem*, ego interior, jam scilicet sub lege, ante tempus gratiæ, non operor illud, [Augustinus] sed peccatum, id est lex carnis, ad quam diabolus ut ad suam legem accedit, quod habitat, id est semper est in me, id est in carne mea. Vel, in me, id est contra salutem meam (197). Cavendum est ne quis arbitretur his verbis auferri a nobis liberum arbitrium, quod non ita est. Nunc enim homo describitur sub lege positus ante gratiam. Tunc enim homo peccati vincitur, dum viribus suis juste vivere conatur sine adiutorio liberantis gratiæ, quæ liberum arbitrium liberat, ut liberatori credat, atque ita non peccet contra legem. Scio enim, quasi dicat: Per hoc patet quod peccatum habitat in carne. Enim, id est quia bonum non habitat in me, et hoc est in carne mea, scilicet sensuali homine. [Ambrosius] Et hoc scio, quia non habitat, etc. Quomodo habitat in carne peccatum cum non sit substantia, sed privatio boni? Ecce primi hominis corpus corruptum est per peccatum, ipsaque corruptio per conditionem offensionis manet in corpore, robur tenens Deum sententiæ datæ in Adam, cuius consortio anima maculatur peccato. [Augustinus] Per id ergo quod facti causa manet, in hac habitare dicitur peccatum in carne, hæc est

A lex carnis, ad quam diabolus accedit, [Ambrosius]: ut hominem malis suggestionibus decipiat, ne faciat homo quod lex præcipit.

VERS. 18-20. — Nam velle adjacet mihi; pertinet autem bonum, non invenio. Non enim quod volo bonum, hoc facio, sed quod nolo malum hoc ago. Si autem quod nolo illud facio, jam non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum.

Nam velle. Quasi dicat: Vere non habitat in me bonum, quia nec bonum velle, nec bonum perficere; bonum velle, non, nam velle bonum adjacet mihi, id est juxta carnem jacet, et quiescit, impotens per se surgere ad bene operandum. Juxta carnem ergo jacet velle, quia naturale est, quodammodo velle bonum per rationem, sed tale est hoc velle quod semper vi carnis superatur. Velle autem Dei carnem superat. [Ambrosius] Attende quia bona sunt quæ jubet lex, adeo ut naturaliter amet homo, et facere velit, sed deest virtus perficiendi, unde subdit: Perficere autem bonum prorsus non invenio, quia sic pressus est dominatione peccati, ut non possit ire quo vult, nec valeat vel audeat contradicere, quia potestatis ejus alter est Dominus. Ergo etsi velit, non tamen potest perficere bonum, quia ex Deo tantum est, cuius gratia adhuc caret. Non enim, quasi dicat: Dico quod bonum perficere non invenio, quod in parte de qua minus videretur ostendo, quia nec etiam illud bonum quod volo invenio, sed e contrario malum, quia etiam illud quod nolo, et hoc est: Non enim ago hoc bonum quod volo, sed e contrario, facio hoc malum quod nolo. Vel ita continua: Non invenio bonum, nec mirum, quia non est ibi, et verè non. Non enim quod volo, etc. Hoc ideo dicit quia multi stulti sunt qui non inveniunt bonum in aliqua re quod tamen ibi est. Si autem quod nolo, etc. Concludit superiorem sententiam, quod scilicet non operatur malum. Quasi dicat: ego non facio quod volo, et facio quod nolo. Si autem facio illud quod nolo, scilicet dimittere bonum, et facere malum, ergo ego non operor illud, id est malum ex quo prior quæstio concluditur, scilicet quod consentit legi Dei. Ego non operor, sed quod inhabitat in me peccatum, id est fomes peccati, vel carnalis concupiscentia unde omnia oriuntur peccata, (omne enim peccatum mortale concupiscendo committitur) quia iste ad peccatum trahitur, pressus enim peccato non suam, sed illius voluntatem perficit. [Ambrosius.] Sed nunquid quia invitum hominem dicit peccare, immunis debet videri a crimine? non utique. Ipsius enim vitio et desiderio hæc cæpta sunt, quia enim mancipavit se per assensum peccato, jure dominatur illius. Hoc ideo dicit, ut notet de quantis malis Deus hominem eruit, et quæ exitia ex Adam traxit, cui nec lex subvenire potuit. Per hæc ergo beneficia Christi demonstrat qui de tantis liberat.

VERS. 21-23. — « Invenio igitur legem volenti
 « mihi facere bonum, quoniam mihi malum adjacet.
 « Condelector enim legi Dei, secundum interiorem
 « hominem. Video autem aliam legem in membris
 « meis, repugnantem legi mentis meae, et captivan-
 « tem me in lege peccati, quæ est in membris meis. »

Invenio igitur. [Ambrosius] Dixerat legem esse bonam, et naturam esse bonam, quæ idem vult, et eidem consentit. Hic adjungit legem bonæ naturæ adjutricem, et tamen exterior homo, id est fomes peccati qui est ex carne, illa duo juncta vincit, ut homo per neutrum se posse evadere videns, obnoxius sit gratiæ. Quasi dicat : Quia ego non operor malum, imo nolo. Igitur invenio legem esse bonam, id est utilem et adjutricem, mihi, id est rationi, dum docet quid bonum vel quid malum sit, mihi dico volenti facere bonum. Quasi dicat : Ex eo probò legem esse bonam, quia nolo facere quod ipsa jubet, quoniam mihi, etc. Quasi dicat : Bene dico volenti tantum, quia perficere bonum non possum, ideo quoniam, id est quia malum adjacet, id est prope est insidians, mihi, rationi. In carne enim est quasi ad januam animæ, et ideo cogit aliud facere, quam vult homo et lex. Condelector enim, etc. Quasi dicat : Vere lex est bonum rationi, quia condelector legi Dei, volens quod ipsa jubet, et gaudens juvari ab ea. Condelector, dico, secundum interiorem hominem. Interior homo animus est, quem dicit oblectari his quæ a lege traduntur, quia in anima non habitat peccatum, sed in carne, id est causa peccati non est ex anima, sed ex carne, quia caro est ex origine carnis peccatricis, et per traducem omnis caro fit peccati, quia enim caro ex Adam traducitur, peccatum in se habet, id est causam peccati ; si anima traduceretur, et ipsa haberet, quia anima Adæ peccavit ; si vero peccatum in se haberet homo, non se cognosceret ; nunc autem cognoscit se, et condelectatur legi Dei. Video autem. Quasi dicat : Dico condelector legi Dei. Sed video aliam legem, scilicet fomitem peccati, qui regnat, in membris meis, ut in oculo ad concupiscendum, in manu ad operandum, et hujusmodi, repugnantem legi mentis meae, id est legi et rationi meæ conjunctis in unum. Fomes autem qui est ex carne, et repugnat menti, recte dicitur lex, quia legitime factum est, ut qui non obedivit suo superiori, ei non serviat suum inferius, id est caro. Supra te est Dominus tuus, infra te caro tua. Servi meliori ut serviat tibi inferior. Contempsisti superiorem, torqueris ab inferiori. Dico repugnantem, et, etiam captivantem me, vel captivum ducentem me, per consensum et operationem, quia consuetudine peccandi dominatur, captivantem dico, vel ducentem in legem peccati, id est in peccatum quod dicitur lex, quia dominatur. Quæ lex, ut prædictum est, est in membris meis, id est ex carne. Quanto autem vicinior, tanto est periculosior (198). Hæc est lex mala, qua quis-

que carnali consuetudine implicatus astringitur ; hanc repugnare ait legi mentis suæ, et se captivare. Unde intelligitur ille homo describi qui non est sub gratia. Et quia captivat me, ergo

VERS. 24-25. — « Infelix ego homo ! quis me liberabit de corpore mortis hujus ? Gratia Dei, per Jesum Christum Dominum nostrum. Igitur ego ipse mente servio legi, carne autem legi peccati. »

Infelix ego homo sum, [Ambrosius] quia natus est sub peccato, hostem secum habens peccatum, per quod aditum ad illum habet Satanas. Gradus enim fabricavit Adam per quos ad filios ejus expoliator ascendat, nisi clementissimus Dominus protegat. Propter quod subdit : Et quis me liberabit. Quasi dicat : Infelix sum, et cum per me non possum liberari. Quis me liberabit de corpore mortis hujus ? id est de dominio carnis in qua mors est. Non potest facere hoc nisi magnus aliquis. Sed ecce quis me liberabit ? non lex Mosi, non propriæ vires liberi arbitrii. Sed gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum, quem vera misericordia dedit nobis, ut per eum peccatorum remissione percepta, homo relevetur, ut de cætero possit respicere presso peccato. Potest enim homo exoneratus malis resistere adversario, potestate recepta contra illum dum juvatur a Deo. Et attende quod hic inducit quartam legem fidei, potiorem lege Mosi, quam et gratiam vocat. Quatuor enim leges in hac serie memorantur, scilicet lex naturæ, lex membrorum, quæ pro una cum lege peccati accipitur, lex Mosi, quarta lex fidei. Et notatur hic tertius actus, id est status hominis, in lege spiritus. 36 Loquitur enim hic Apostolus in persona hominis, sub gratia degentis. Igitur ego ipse, etc. Quia dixit se gratia esse liberatum, ne quis torpeat securus quasi peccatum non ultra noceat ; determinat quomodo facta sit liberatio, scilicet si in gratia manserit. Alioquin peccatum quidem iterum occupat. Quasi dicat : Quia liberat gratia, [Ambrosius] igitur ego, id est rationalis et interior homo, licet habens fomitem peccati ut prius, tamen servo, id est potens sum servire legi Dei ; et hoc mente, id est voluntate. Jam enim liber animus et in consuetudinem bonam revocatus gratia adjuvante, malas suggestiones potest spernere, et contraria superare. Carne autem. Quasi dicat : Mente servo legi Dei, carne autem servo legi peccati, et ideo non romissius agendum, sed cavendum est ne regnet. Aliter etiam potest legi ab illo loco : Ego autem carnalis sum, loquitur enim Apostolus in persona sua, vel alicujus justu sub gratia constituti. Dicit autem Augustinus (199), aliquando sibi visum fuisse in hoc Apostoli sermone describi hominem sub lege, ut ante dictum est, sed ut ait non est nisi homo gratiæ qui hic loquitur, qui condelectatur legi Dei, et consentit : qui non operatur malum, nec vult, et qui ignorat, id est non approbat, et cui nihil dam-

(198) Augustinus in præmio Epistolæ ad Rom.

(199) Id., contra Pelagianos ad Bonifacium.

nationis nunc est sicut in sequenti ostenditur, et tamen adhuc se esse carnalem, dicit his verbis: *Ego autem carnalis sum*. Quasi dicat: Lex est spiritualis, ego autem carnalis sum (200). Hæc non indecenter etiam de seipso dicit Apostolus, secundum carnem quandiu hic vivit, propter carnis motus quos sentit, et hoc etiam benedicit omnis sanctus. Idem ergo spiritualis est idemque carnalis; spiritualis, quia secundum spiritum vivit; carnalis, quia carnis concupiscentias sentit. Sed non totus carnalis, quia concupiscentiis non consentit. Ex parte igitur mortali carnalis est, ex parte spirituali spiritualis (201). Ex parte meliori, spiritualis, ex parte inferiori carnalis est. Et quia hoc ex peccato primi hominis accessit, subdit: Ego, dico, venundatus sub peccato, id est pretio malæ voluptatis Adæ, subjectus peccato, id est concupiscentiæ. Hoc enim peccati nomine appellat. Unde oriuntur omnia peccata, id est carnali concupiscentia (202). Quidquid enim peccatorum est in dictis, in factis, in cogitationibus, non oritur nisi ex mala concupiscentia, quæ a peccato facta est, et si consentientem traxerit atque illlexerit, concipit paritque peccatum.

A peccato ergo est, id est a fomite, et peccatum nisi refrenetur, generat. Quod enim determinat qualiter se carnalem dixerat, quia non operatur quod approbat, et hoc est, vere sub peccato sum. *Quod enim operor, non intelligo* (203), vel *ignoro* (204); alia littera, id est non approbo, non accepto, non mihi placet, non consentio. Aliter enim videretur contrarium esse illi sententiæ qua dixit, *peccatum ut appareat peccatum per mandatum*. Quomodo enim apparet si ignoratur? Sed ignoro, sic dictum est, hoc loco, ut intelligatur, non approbo. Secundum hanc locutionem dicit Dominus peccatoribus: *Non novi vos* (Matth. vii). Non enim eum aliquid latet. Sed quia peccata non inveniuntur in regulis præceptorum quas habet veritas, ideo ipsa Veritas dicit, *non novi*; et Apostolus dicit, *ignoro*, et vere *non approbo*. *Non enim ago hoc bonum quod volo*, scilicet non concupiscere; sed potius facio illud malum quod odi, id est concupisco ex carne; et si non assensum præbeo ex ratione, adhuc confingo, nondum vici. Magnum est mihi certamen, quia et si concupiscentiæ non consentio, tamen adhuc concupisco, et quod nolo facio. Facio ergo quod nolo, facio quod odio. Quid odio? concupiscere. [Augustinus] Non enim est intelligendum quod Apostolus vellet esse castus, et esset adulter, vel misericors et esset crudelis, et alia huiusmodi; sed audiens legem dicentem, non concupiscas, vitium agnovit, et odit; bellum habuit, quia volebat non concupiscere, et concupiscebat. Ideo dicit, quod nolo facio, id est concupisco. Non quod post concupiscentiam eat Apostolus, et eum

A ad mala trahat. Luctabatur, non subjugabatur.

De se hæc tibi proponit, ne de hoc desperes vitæ. Constituit tibi ante oculos pugnam suam, ne timeas tuam. Si enim hoc non dixisset Apostolus, cum videres concupiscentiam moveri in membris tuis, desperares, et diceres: Si ad Deum pertinerem, non sic moverer. Vide autem Apostolum pugnantem, et noli te facere desperantem (205). *Si autem*, etc. Quasi dicat: Odio quod facio, si autem quod nolo, ex mente, illud facio ex carne, id est nolo illud quod facio, scilicet concupiscere, ergo *consentio legi*, id est legem laudat voluntas mea, quæ non consentit concupiscentiæ carnis, quod lex prohibet quæ dicit, *non concupisces*, quia quod nolo consentio legi, non quia illud ago. Quod enim lex odit, ago, id est non approbat, dum consentire prohibet, cui in hoc consentio; et quia concupiscentiæ resisto, avertio mentem, nego arma, teneo membra. Et tamen sit in me quod nolo, quod non vult et lex. Volo idem cum lege, quia quod non vult nolo, et tamen facio, sed ei non consentio, imo legi et testis sum quia bona est, quoniam idem volo quod lex. Dicit enim lex, *non concupisces*, et ego nolo concupiscere; si vellem concupiscere, legi non consentire. Nunc autem quod non vult nolo, et quod vult volo, et quod jubet facio, quia concupiscentiæ non consentio. [Augustinus] Fervet ergo pugna non concupiscere. Namque omnino perfecti est; post concupiscentias vero non ire luctantis est, et laborantis. Attende quomodo dicat Augustinus hic legem nolle quod nolebat Apostolus. Illud enim quod Apostolus nolebat, et tamen faciebat, concupiscentia est, quæ est in primo motu quæ est veniale peccatum. Si ergo lex dicitur illam nolle, id est prohibere, tunc prohibet veniale peccatum, et jubet aliquid quod omnino fieri non potest. Præterea contrarium videtur ei, quod alibi legitur ubi dicitur prohiberi quod non potestatis nostræ est. Illud vero permitti quod vitare non possumus super illum locum: *Ira scimini, et nolite peccare* (Psalm. iv). Ad quod dicimus legem omnem illicitam concupiscentiam nolle. Sed aliter dicitur nolle concupiscentiam quæ est in primo motu, aliter concupiscentiam delectationis et consensus. Illam quippe non vult, id est reprobatur, detestatur, peccatum esse ostendit. Hanc vero non modo ostendit esse punctum, verum etiam prohibet, ut intelligatur quod dictum est, *non concupisces*, id est concupiscentiam carnis, omnino peccatum esse scito, et quantum vales caveto (206). Nunc autem dico facio quod nolo, nunc autem, ego interior homo, jam redemptus jam accepta gratia Christi, qui fui ante sub peccato venundatus, non operor illud. Libera est enim mens, sed caro captiva. Unde subdit *sed peccatum*, [Augustinus] id est fomes peccati, qui habitat in me, hoc est in carne mea; et

(200) Augustinus de verb. Apostoli.

(201) Id., lib. 83 Quæstion.

(202) Id., contra Julia.

(203) Id., de verb. Apostoli.

(204) Augustinus, lib. 83 Quæstion.

(205) Id., De verb. Apostoli.

(206) Id., in eod.

hoc habet, vivit tamen iste sanctus ex fide non A consentiendo ei. Sunt enim desideria mala, sed si non regnant, ipse non facit. Faceret autem si consentiret. Motus enim malorum desideriorum non ipse operabatur, quibus non consentiebat ad perpetranda peccata (207). Multum vero fallitur homo, qui consentiens concupiscentiae carnis suae, et quod illa desiderat decernens facere, et statuens putat sibi adhuc esse dicendum, non ego operor illud, etiamsi oderit quia consentit, simul enim est utrumque, et ipse odit, quia malum esse novit, et ipse facit quia facere statuit. Si vero etiam illud addat, ut quod facere statuit in corde, opere compleat et dicat. Non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum, ideo quia cum decernit et facit, displicet sibi, tantum errat, ut nec seipsum agnoscat, quando cum ex toto ipse sit, et corde statuente, et corpore implente adhuc seipsum esse non putat. Qui ergo dicit, non ego operor illud, si tantummodo concupiscit, verum dicit, non cordis consensione decernit, aut etiam ministerio corporis perficit (208). Motum porro illiciti desiderii, cui non obediendo, non cum operamur: ideo et nos agere dicimur, quoniam non est naturae vigor alienae, sed languor nostrae naturae qui eum operatur a quo in futuro liberabimur, quia vero non sumus hic sine peccato, ideo habemus desideria peccati, sed jam nos ea non operamur, non eis obediendo, sed quod in nobis habitat peccatum eadem commovendo. Et magnum est hoc, quod cum sit ex carne concupiscentia, et ad carnem pertineant corporis membra, non tamen regnat peccatum, id est carnis concupiscentia.

Scio enim. Quasi dicat: Bene dixi peccatum in me habitare, scio enim quod non habitat in me, hoc est in carne mea, bonum (209). Hoc utique ait, quia vitium carnis in re bona non est bonum: quod cum esse desisterit, caro erit; sed jam vitiosa vel vitiosa non erit (210). Hic enim est concupiscentiae vitium, quod mens quoque sed ex carne contrahit. Natura quippe humana non opere Dei cum vitio primitus est instituta, sed ex voluntatis arbitrio primorum hominum venienti vitio, est sauciata. Nam velle, vere bonum non habitat in carne. Nam velle bonum adjacet mihi, id est in me est: Perficere autem bonum non invenio, hoc est in me non est (211). Non ait facere, sed perficere, quia non nihil facit; rebellat enim concupiscentiae, et non consentit. Delectat enim uxor aliena, et non annuit; mentem avertit, in secretarium mentis intrat, videt foris strepentem concupiscentiam et intus mundat conscientiam mali (212). Agit ergo bonum, quia concupiscentiae non consentit, sed non perficit bonum, scilicet ut omnino non concupiscat, sic et

hostis ejus scilicet concupiscentiae agit malum, quia movet malum desiderium, et non perficit malum, quia non pertrahit ad malum, et in isto bello est tota vita sanctorum. Non enim, etc. Quasi dicat: Vere non perficio bonum. Non enim ago hoc bonum quod volo, [Augustinus] id est non concupiscere; sed facio hoc malum quod nolo, id est concupisco. Si autem quod nolo illud facio, non ego interior operor illud, sed peccatum, id est fomes peccati, quod habitat in me, quia non mente consentio, sed carne concupisco; et quia ego non operor, igitur invenio legem esse bonam, quia ostendit malum mihi, id est rationi, volenti facere bonum: volenti dico tantum, quia, id est quia malum adjacet mihi, id est vitium concupiscentiae inest mihi. Et vere volo bonum, condelector 37 enim legi Dei, et hoc secundum interiorem hominem, id est intus in mente quae saepe vel interior, vel superior homo dicitur, ex eo quod intus et desuper a Spiritu sancto secundata superioribus intendit (213). Ecce partim libertas reddita est, scilicet secundum mentem.

His atque hujusmodi consideratis in ista Scripturae apostolicae circumstantia recte intelligitur Apostolus, non se solum in sua persona, verum etiam alios sub gratia constitutos significasse. Utrum enim ex propria persona Apostoli, an ex universalis hominis persona sub gratia positi, hoc melius accipiat, non omnino perspicuum est. Video autem etc. Quasi dicat: Condelector legi, video autem aliam legem in membris meis (214). Ecce partim restat infirmitas. Lex quae in membris est repugnans menti, vitium carnis est quod ex poena peccati, et ex traduce mortis provenit (215), sed lex ista quae est in membris, remissa est regeneratione spirituali, et manet in carne mortali: remissa est, quia reatus solutus est sacramento quo renascuntur fideles; manet autem, quia operatur desideria, contra quae dimittant fideles. Repugnantem legi mentis meae, id est legi et rationi conjunctis; et captivantem me, ex carne, non mente in legem peccati, id est in motum concupiscentiae (216). Ipsa enim concupiscentia est lex peccati. Lex autem membrorum, vel carnis est morbidus quidam affectus, vel languor qui commovet illicitum desiderium, id est carnalem concupiscentiam, quam legem peccati vocat, quae hoc carnale nostrum captivum tenet (217). Lex ergo carnis me captivat sub ipsa lege peccati, id est sub concupiscentia sua. Captivum autem me ducit non ex mente, sed ex carne; non ex toto, sed ex parte, quia mens repugnat, et condelectatur legi Dei. Sic de ipso Apostolo convenienter accipitur, qui dicit se captivum duci ex carne. Mens enim non consentit peccato titillanti, suggerenti, blandienti, quia habet

(207) Augustinus, contra Julia. De nupt. et concupisc.

(208) Id., De verb. Apostoli.

(209) Id., in ser. quodam.

(210) Id., contra Julia.

(211) Id., De verbis Apostoli.

(212) Augustinus, in ser. de spirituali certamine.

(213) Id., super Joan.

(214) Id., super Joan.

(215) Id., contra Julianum haereticum.

(216) Id., ad Valerium.

(217) Id., De verbis Domini.

Interius alias delectationes, delectationibus carnis nulla ex parte conferendas. Mors ergo contendit, sed mens non consentit; et est in me, quiddam mortuum, et quiddam vivum (218). Vel lex peccati accipitur consensus et operatio peccati. Lex vero carnis vel membrorum, primus motus concupiscentiæ et hoc est, *video legem aliam*, scilicet concupiscentiæ motum, in membris meis, ut in oculo ad concupiscendum, sic et in aliis, *repugnantem legi mentis meæ*. Hoc non mutatur (219). *Et captivantem*; id est captivare me conantem, *in lege peccati*, ad consentiendum mente, implendumque opere peccatum. Vel potius eadem est lex membrorum, et lex peccati, scilicet carnalis concupiscentia, ut sit sensus, *captivantem me in lege peccati*, hoc est sub lege ipsa (220). *Qui est in membris meis*. Captivat autem me, ut prædictum est, ex carne, non ex mente. Quid mihi sperandum? Expectanda est liberatio in Christo (221). Nam ego, spiritualis homo, quia carnalis, *infelix sum*, non in mente, sed in carne, etc. *quis me liberabit de corpore mortis hujus*, id est de congregatione imminentium malorum, scilicet de motibus concupiscentiæ quibus nostrum corpus percutitur, in quo habitat peccatum? Vel, *de corpore mortis hujus*, id est de corpore isto, secundum quod mortale est. [August.] Non enim sic liberabitur, ut hoc corpus non habeat. Habebit enim hoc corpus, sed non jam mortis hujus. Ipsum erit, et non ipsum erit: ipsum erit, quia ipsa creatio erit; non ipsum erit, quia mortale non erit. Liberabitur autem tunc, cum mortale hoc induet immortalitatem, ubi nulla concupiscentia remanebit. Sed a quo liberabitur id? per quem? *Gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum*. Sicut enim per unum hominem mors fuit, ita et per unum hominem erit resurrectio mortuorum. Sed modo. Interim quid erit? pugna, lucta. Unde subdit: *Igitur ego ipse* etc. (222). Quasi dicat: Mente condelector legi, et carne captivus ducor. *Igitur ego ipse*, id est unus et idem prorsus, mente et carne servio, sed *mente servio, legi Dei*, non consentiendo peccato, *carne autem servio legi peccati*, concupiscendo. Ergo ego ipse servio in carne; ego ipse servio in mente (223). Non enim duo sumus inter nos contrariis de diversis principiis venientes, sed ego ipse mente servio legi Dei. Carne autem servio legi peccati, quandiu languor oblectatur salutis. Non enim alius in carne, et alius in mente, quia ego in mente, et ego in carne, et magis sum in mente quam in carne (224). Non enim sunt duæ naturæ contrariæ, ut Manichæi mentiuntur, sed ex utroque unus homo, quia unus est Deus a quo factus est homo. Mente igitur non consentio, carne concupisco. Semper itaque pugna est in corpore mortis hujus, quia ipsa concupiscen-

tia cum qua nati sumus, finire non potest quandiu vivimus; quotidie minui potest, finire non potest.

CAPUT VIII.

VERS. 1, 2. — « Nihil ergo nunc damnationis est his qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulant. Lex enim spiritus vitæ in Christo Jesu liberavit me a lege peccati et mortis. »

Nihil ergo etc. Quasi dicat: Quia mente servio legi, ergo nihil damnationis est, nunc, et si ante, non tamen nunc, cum in Christo sunt (225). Non est dico, *his qui sunt in Christo Jesu*, in quo omnia solvuntur, et ideo nihil damnationis est illis, quia etsi maculæ ex carne sunt, non obsunt, etsi enim habent desideria carnis, quibus non consentiunt, etsi lex in membris eorum repugnat legi mentis; tamen nil damnationis est, quia per gratiam baptismatis et lavacrum regenerationis solutus est, et ipse reatus cum quo erat natus, et quidquid antea consensisti male concupiscentiæ, sive cogitatione, sive locutione, sive actione. Deinde qui sint in Christo, determinat dicens: *Qui non ambulant secundum carnem*. Quasi dicat: His nil damnationis qui non ambulant secundum carnem, id est qui non obediunt carni, etsi aliquando cadunt. *Lex enim*. Hic ostendit per quid gratia Dei liberat, scilicet per Spiritum sanctum. Dixit autem nil damnationis esse his qui non ambulant secundum carnem, et quasi quis diceret: Potesne secundum carnem non ambulare? Respondet: Possum, quia *lex spiritus* etc. Vel sic continua: Ideo nihil damnationis est, quia lex spiritus, id est Spiritus sanctus, qui docet quid agendum sit, quid non, qui est dator vitæ, *liberavit me a lege peccati et mortis*, id est a lege Mosis quæ per peccatum, id est per prævaricationem est causa mortis. Et hoc *in Christo Jesu*, id est per Christum qui dat ipsum spiritum. [Ambrosius] Vel ita, lex spiritus accipitur, lex fidei quæ dicitur spiritus, quia Deus, cujus fides est, spiritus est (226). Discernenda hic sunt tres leges, et satis necessaria est ista discretio. *Lex*, inquit, *spiritus vitæ*; ecce una lex; *a lege peccati et mortis*, ecce altera lex; et *quod impossibile erat legi*, ecce tertia lex. Hæc est lex per Mosen data in monte Sina. Duæ ergo leges hic bonæ sunt, scilicet lex fidei quæ peccatum tollit, et lex Mosis quæ peccatum ostendit et prohibet, lex vero peccati mala, quia reos facit. [Augustinus, Ambrosius] Videndum etiam quid intersit, cum dicitur lex spiritualis, quod prædictum est de lege Mosis; et cum dicitur lex spiritus: quod hic dicitur de lege fidei. Hoc interest quod lex Mosis dicitur spiritualis, ideo quia prohibet peccare, sed non dicitur spiritus, vel vitæ, quia non vivificavit, remisit peccatis. Hæc autem dicitur lex spiritus vitæ, quia et peccari non vult, et a morte revocat; et quia

(218) Augustinus, ad Valerium.

(219) Id., in eodem.

(220) Id., De verbis Apostoli.

(221) Id., contra Adamantem.

(222) Id., super Joan.

(225) Augustinus, De verbis Apostoli.

(224) Id., de ver. Apost.

(225) Id., in sermone de concup. carnis.

(226) Id., De verb. Apost.

spiritu, id est mente creditur, et spiritus est quod creditur, et spiritus est cujus fides est. [Augustinus, Haimo] Quasi dicat : Ideo nihil damnationis, lex spiritus vitæ, id est lex fidei, per quam vivificamur, quam spiritus ponit in corde, liberavit me. Quæ liberatio facta est in Christo Jesu qui per fidem justificat, et sine cujus fide non est justificatio. Unde liberavit? (227) A lege peccati et mortis, id est a consensu et operatione peccati, quæ est causa mortis : quod non potuit tertia lex Mosi. Lex carnis, ut prædictum est, non est Dei, sed peccati et mortis, et hæc reos facit ; lex autem Mosi sancta et Dei est, quæ ostendit malum, sed non tollit ; lex autem spiritus, quæ est lex fidei et gratiæ, malum tollit.

Vers. 3-5. — « Nam quod impossibile erat legi, in quo infirmabatur per carnem, Deus Filium suum mittens in similitudinem carnis peccati, et de peccato damnavit peccatum in carne, ut justificatio legis impleatur in nobis, qui non secundum carnem ambulamus, sed secundum spiritum. Qui enim secundum carnem sunt, quæ carnis sunt sapiunt ; qui vero secundum spiritum sunt, quæ sunt spiritus sentiunt »

Nam quod impossibile. Quomodo in Christo facta sit liberatio, hic exponit. Quasi dicat : [August.] Bene dico in Christo Jesu nos liberatos, nam Deus est in Christo Filio suo, et ita per eum potest fieri liberatio nostra, quæ non poterat fieri per legem, et hoc est. Nam Deus Pater misit Filium, id est visibilem fecit Filium suum, id est sibi consubstantialem : non misit ubi non erat qui ubique est : venit in Virginem, qui ante in virgine erat, quam creavit, elegit ; quam elegerat, creavit ; attulit Virgini secunditatem, non abstulit integritatem veniens in utero Virginis. Sed si ante ibi erat, quomodo venit ? quia ibi alio modo cœpit esse quam ante erat. Fuit enim ibi per unionem nature, qualiter ante non erat. Ita etiam et in mundo erat, et in mundum 38 venisse dicitur, quia visibilis mundo apparuit. Misit dico, in similitudinem carnis peccati, non in carnem peccatricem, sed in ei similem per passibilitatem, et mortalitatem, et alios defectus (228). Cætera vero omnis hominum caro peccati est, sola illius non est caro peccati, quia non eum mater concupiscentia, sed gratia concepit. Habet tamen similitudinem carnis peccati, quia esurivit, sitivit, dormivit, et hujusmodi [Ambrosius]. Licet ergo eadem caro Christi sit quæ et nostra, non tamen ita facta est in utero, sicut nostra ; est enim in utero sanctificata, et nata sine peccato, et nec ipse in illa unquam peccavit. In pena ergo similis est nostræ, non in qualitate peccati ; [Orig.] venit enim ad corpus immaculatum, naturam quidem corporis habuit, pollutionem tamen peccati quæ ex concupiscentiæ motu concepta est, omnino non habuit. Ideo ergo non erat caro peccati, quia non ex carnali delectatione nata ; sed tamen erat similis, quia mortalis. In

A hanc similitudinem misit Deus Filium, ut sic damnaret peccatum. Unde subdit : *Et de peccato*, quasi misit Filium, et *mittens*, id est per hominem faciens cognoscibilem et visibilem, *damnavit peccatum*, id est destruxit diabolum, *de peccato*, facto in carne Christi, id est pro peccato quod fecit in carne Christi. [Ambrosius.] Per hoc enim amisit dominium retentorum animarum, sicut supra ostensum est. Vel, damnavit peccatum, id est debilitavit peccatum, id est fomitem peccati procedentem de peccato Adæ damnavit. Dico in carne Christi, eum quæ vetus homo noster crucifixus est, sicut supra monstratum est. [August.] Vel, damnavit peccatum omne, id est delevit, in carne Christi ; et qualiter in carne ostendit, de peccato, id est pro eo quod factus est

B hostia pro peccato. Portavit enim peccata nostra in corpore suo super lignum, ibique delevit. [August.] Ita hoc dicit, sicut in Veteri Testamento peccata dicebantur sacrificia pro peccatis, ita per eum damnatur peccatum. *Ut justificatio legis*, id est justitia quam lex Mosi promisit, impleatur, id est consummaretur, in nobis. Lex enim Mosi tantum præcipit, sed lex spiritus implet, in nobis, dico, talibus, qui non ambulamus, actibus, secundum carnem, etsi aliquando cadamus, sed secundum spiritum (229). Non ambulat secundum carnem qui non agit opera carnis ; secundum spiritum ambulat qui juvatur spiritu in mente ne post concupiscentias eat. Ecce duo dixit per Christum facta, scilicet peccatum damnatum, et justitiam impletam, ad quæ duo perficienda legem dicit esse invalidam, addens, quod impossibile etc. Quasi dicat : Damnavit peccatum, quod, scilicet damnare peccatum, erat impossibile legi, naturali, vel scriptæ, implevit justitiam, in quo, id est in qua re, scilicet in justificatione implenda, infirmabatur

C lex per carnem, id est per carnales observantias quæ non poterant justificare, vel, per carnem, id est per fomitem peccati, scilicet per carnalitatem quæ rebellabat, et audita lege amplius est incitata, et sic infirma est lex litteræ per carnem, et ideo ei erat impossibile liberare a lege peccati et mortis. Qui enim etc. Vere ambulans secundum carnem non est justus, quia nec etiam ille qui est secundum eam. Et hoc est, qui enim secundum carnem sunt, id est qui

D mente consentiunt carni, non sunt justii. Cur non ? Quia sapiunt ea quæ carnis sunt, id est intenti et curiosi sunt in carnalibus, carnalia pro summis bonis concupiscentes ; quod repugnat justitiæ. Qui vero : Probat quod ambulans secundum spiritum est justus, quia etiam ille qui est secundum eum. Et hoc est quod ait, ille qui est secundum carnem carnalia sapit ; qui vero secundum spiritum sanctum, vel, rationem sunt, consensu, id est consentiunt his quæ Spiritus sanctus docet, vel ratio insinuat, sentiunt ea quæ spiritus sunt, [Haimo] id est solliciti sunt ad ea implenda quæ spiritus approbat.

Vers. 6, 7. — « Nam prudentia carnis, mors est ;

(229) Id., De eod.

(227) Augustinus, De verb. Apost.

(228) Id., De verbis Apostoli.

« prudentia autem spiritus, vita et pax, quoniam
« sapientia carnis inimica est Deo. Legi enim Dei
« non est subjecta, nec enim potest. »

Nam prudentia carnis. Quasi dicat : Vere ille qui sapit ea quæ carnis sunt, non est justus. *Nam prudentia carnis est mors æterna*, id est dignus est morte æterna, qui habet prudentiam carnis; quod est cum studiosus implet quæ carnis sunt, appetendo bona temporalia, et fugiendo mala; et cum naturas rerum tantum sequitur; quod est grave peccatum. *Prudentia autem* ideo dicitur, cum res stulta sit, quia ita videtur secularibus hominibus. Prudentia carnis est mors. *Prudentia autem spiritus*, quæ est cum studiose quis agit spiritualia, est vita, id est causa vitæ in futuro, et hic pax mentis, vel est vita et pax, id est vita cum pace quæ erit in futuro. Vere prudentia carnis est mors, quia sapientia carnis, scilicet quæ adeo intendit carnalibus, inimica est Deo, id est qui sapit secundum carnem, inimicus est Deo, quem sibi finem non constituit, vel quia nil putat Deum posse præter quod in naturis rerum videtur [Ambrosius]. Et vere inimica est Deo, legi enim Dei non est subjecta, scilicet sapiens secundum carnem, bonis institutionibus Dei non obedit (230). Nota quod hæc numerando deterret a carnis obedientia, et vere non est subjecta legi Dei, nec enim potest esse subjecta. Quid est non potest? Non homo potest? non anima potest? non ipsa caro, quæ Dei creatura est? potest utique: sed prudentia carnis non potest; id est natura potest, vitium non potest. Sed medicus ad hoc venit ut pellat vitium. Venit enim Salvator ad genus humanum, nullum sanum invenit, id est magnus medicus venit, ad sanandum vitium, quo sanato, reparata est natura, et dicitur hoc contra Manichæos qui volebant aliam contra Deum inducere naturam mali, hoc verbo Apostoli suum confirmantes errorem. Sed unus homo eademque natura, a bono Deo condita bona, quæ heri sapiebat secundum carnem, hodie secundum spiritum sapit, quæ dum vitium habet non potest subjici legi Dei, sicut claudicatio non potest subjici rectæ ambulationi. Tolle vero claudicationem, et videbis rectam ambulationem. Ita excluso vitio, sanata est natura. Quid autem per singula immoror?

Vers. 8-11. — « Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. Vos autem in carne non estis, sed in spiritu; si tamen spiritus Dei habitat in vobis. Si quis autem spiritum Christi non habet, hic non est ejus. Si autem Christus in vobis est, corpus quidem mortuum est propter peccatum; spiritus vero vivit propter justificationem. Quod si spiritus ejus qui suscitavit Jesum a mortuis, habit in vobis, qui suscitavit Jesum Christum a mortuis vivificabit et mortalia corpora vestra, propter inhabitantem spiritum ejus in vobis. » Qui autem in carne sunt, id est qui post concupiscentias carnis eunt, et carnis voluptatibus dele-

ctantur, Deo placere non possunt. Vos autem. Veria ad ipsos Romanos convertit, et quod esse in carne, non vita, sed vitio intellexerit, ostendit. Quasi dicat : Qui in carne sunt, non placent Deo, vos autem, o Romani, non estis in carne, id est non facitis opera carnis. [Ambrosius] Quasi dicat : Non pro vobis dictum illud est superius, sed estis in spiritu, id est in his quæ suadet ratio, ita tamen hoc dico, si spiritus Dei habitat in vobis. Ecce hic docet quomodo quis ambulet secundum spiritum, scilicet si habeat spiritum Dei. Et nota quod ambigue dixit hoc, quia in legem inducti nondum perfectæ erant fidei, sed spes est proficiendi. Si quis autem. Quasi dicat : Si quis habet spiritum Dei, non est in carne. Si quis autem non habet spiritum Christi, id est Dei, quia etiam idem est spiritus Dei et spiritus Christi, hic non est ejus, id est Christi membrum. Ecce unde est secundum carnem ambulare, ex eo scilicet quod quis non habet spiritum Christi, quod est dum vivit secundum sensum carnis, vel secundum gesta carnis, id est dum mente cōsentit carni, vel ejus opera actum explet. Secundum quæ duo supra distinctum est, inter ambulare secundum carnem, et esse secundum carnem. Si autem. Quasi dicat : Qui non habet spiritum Christi, non est ejus, sed si Christus in vobis est, qui est idem cum Spiritu sancto. Quod est dicere : Si spiritus Christi in vobis est, corpus quidem mortuum est propter peccatum; spiritus vero vivit propter justificationem, id est licet hoc sit quod corpus est mortuum, tamen spiritus vivit. [August.] Nota quod non ait mortale, sed mortuum; mortale quidem fuit ante peccatum, id est potens mori; sed post peccatum fuit mortuum, id est habens in se necessitatem moriendi. Et ideo congrue addidit, propter peccatum, scilicet originale. Unde est hæc mortalitas, vel, mortuum est propter peccatum, scilicet vitandum, propter hoc enim hæc infirmitas reservatur, ut per hanc pœnam quam sentit, magis timeat peccare. [Ambrosius] Vel nomine corporis totum hominem significat, sicut propheta Ezechiel, e-converso totum hominem animæ nomine significavit, dicens : Anima quæ peccaverit, ipsa morietur (Ezech. xviii). Qui autem in peccatis mortuus prius erat, per gratiam spiritus postea vivit. Et est sensus : Si spiritus Christi in vobis est, licet corpus mortuum est, id est homo mortuus fuerit, propter peccatum, id est in peccatis, spiritus tamen, id est anima quæ fuerat impia, vivit, quia Deo, qui est vita, jungitur. Et hoc propter justificationem, id est peccatorum remissionem quæ est ex Spiritu sancto. Quod si spiritus etc. Quasi dicat : Hoc jam est vobis, quod spiritus, id est anima vivit per justitiam. Quod, id est sed si spiritus ejus, id est Dei Patris, qui suscitavit Christum a mortuis. Hæc est causa, quare suscitabit alios, quia Christus suscitatus est. Habitat in vobis, dico quod qui hoc potuit, scilicet qui suscitavit Christum Jesum a mortuis, sicut dictum est, vivificabit, et, id est etiam, corpora

39 *vestra*, id est impassibilia et immortalia corpora vestra (231); *mortalia*, non ait mortua, quæ modo sunt, cum et supra dixisset corpus mortuum; sed ait *mortalia*, quale fuit corpus hominis etiam ante peccatum. Tunc enim mortale erat, sed non mortuum, quia poterat mori si peccaret homo, sed non habebat in se necessitatem moriendi, sicut hoc corpus nostrum potest esse ægrotabile, quamvis non sit ægrum, et ita illud corpus jam tunc erat mortale, sed propter peccatum factum est mortuum, id est necessario moriturum. Ante peccatum ergo corpus erat animale, scilicet quod non necesse esset mori, modo mortuum est, scilicet quod necesse esset mori. Animale, idem est quod mortale. Bene ergo ait, *mortalia*, et non ait *mortua*, quia in resurrectione, cum mortale hoc induet immortalitatem, non solum necessitatis moriendi quam modo habet, sed nec etiam mortalitas, quam corpus animale habuit ante peccatum, remanebit, et hoc fit non pro nostra dignitate, nec propter nostra merita, (232) sed *propter spiritum ejus inhabitantem in nobis*, id est propter suam misericordiam, per quam Spiritus sancti gratia habitat in nobis. Evidentissime apparet, sed non tantum spiritus, sed et corporis mortem propter peccatum hominem meruisse, et per Spiritum sanctum utrumque liberatum a Christo. (233) *Dono namque ejus quod animæ datur, id est Spiritu sancto*, non solum anima cui datur, salva et pacata, et sancta fit, sed etiam ipsum corpus vivificabitur, eritque in natura sua mundissimum. Et est hic evidentissimum testimonium de resurrectione, et tam præclara et aperta sententia, ut non expositore, sed lectore indigeat. Et notatur hic quartus actus hominis. (234) In hac namque Apostoli serie quatuor hominis actiones designantur. Prima fuit ante legem, secunda sub lege, tertia sub gratia, quarta in vita æterna. In prima actione ante legem, nulla pugna est cum voluptatibus hujus sæculi; in secunda sub lege, pugnamus, sed vincimur; in tertia, pugnamus et vincimus; in quarta, non est pugna sed quies, et pax æterna, quia nobis subjungitur nostrum inferius, quod ideo non subdebatur, quia superiorem nobis Deum deserueramus. (235) Attende etiam quod Spiritus sanctus et spiritus Patris est dictus, ubi legitur: *Si autem spiritus ejus qui suscitavit Christum*; et spiritus Filii, ubi legitur: *Qui autem spiritum Christi non habet*, quia Spiritus sanctus de utroque procedit. Non enim duo sunt Spiritus sancti: unus Patris et alter Filii, sed potius unus Patris et Filii. Sicut ergo Filius non est a seipso, sed ab illo de quo natus est: ita et Spiritus sanctus non a seipso est, sed ab illo de quo procedit, id est a Patre et Filio. Distinguere autem inter illam generationem, et hanc processionem nescio, non valeo, non sufficio, quia et illa,

et ista ineffabilis est. Ideoque sicut Propheta de Filio loquens ait: *Generationem ejus quis enarrabit?* (Isa. LIII) ita de Spiritu sancto verissime dicitur: *Processionem ejus quis enarrabit?* Hæc ergo trinitas unius ejusdemque substantiæ est, quia Filius non de aliqua materia est, sed nec de nihilo est, sed de quo genitus est, et Spiritus sanctus non de aliqua materia, vel de nihilo, sed inde est unde procedit. Ergo, fratres, etc. Quasi dicat: Quia hæc bona a spiritu habemus, ex carne autem non est nisi mors.

VERS. 12-14. — «Ergo, fratres, debitores sumus spiritui, non carni, ut secundum carnem vivamus. Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. Quicumque enim spiritu Dei aguntur, hi sunt filii Dei.»

Ergo, fratres, debitores sumus spiritui, id est, ex debito servire debemus et obedire Spiritui sancto, vel rationi, non carni, ita, ut secundum carnem vivamus, id est secundum carnis voluptatem, etsi necessaria ei ministrare debeamus, quia caro non est malum. Creatura enim Dei est, et ab eo condita, a quo anima, nec illa est pars Dei, nec illa. Tota enim Trinitas est unus Dens, summe bonus. Anima vero magnum bonum est, non tamen summum. Item caro nec summum bonum, nec magnum est, sed parvum. Anima ergo vivens inter summum et parvum bonum, id est inter Deum et carnem, inferior Deo, et carne superior debetrix est Deo, ut secundum eum vivat, non carni, ut secundum carnis delectationes vivat: quod non est faciendum. Si enim secundum carnem vixeritis moriemini. [Ambrosius.] Hoc ideo dicit, quia ex sensibus corporis vitia nascuntur quæ carni deputantur. Si autem mortificaveritis facta carnis, id est si penitus abjeceritis quæ carni voluptuose exigit, et hoc Spiritu sancto, quod mox determinat ubi ait, *spiritu Dei*, vel *spiritu nostro* quod tamen non est nisi agente spiritu Dei, si hoc, inquam, feceritis, vivetis, hic in iustitia, in futuro in gloria. Hoc est enim opus nostrum in hac vita, scilicet actiones carnis spiritu mortificare, non concupiscentiis ejus consentiendo, et ipsas etiam concupiscentias minuendo, et ne se extolleret humanus animus, vel spiritus, et se ad hoc sufficientem jactaret, subdit: *Quicumque enim aguntur*. Quasi dicat: Quod facere potestis, qui filii estis, et vere. Qui enim aguntur, id est reguntur, *spiritu Dei*, non suo, non lege minante, præcipiente, promittente, non adjuvante, *hi sunt filii Dei*, id est ex dilectione servientes. Vel aguntur dicit, non reguntur, ut magnum gratiæ effectum ostendat. Plus est enim agi quam regi. (236) Agi enim dicimus aliquem quasi vix aliquid agentem; regi aliquem dicimus, quasi aliquid agentem. Qui enim agitur, agere vix aliquid intelligitur; qui autem regitur, aliquid agit, et ideo

(231) Augusti. De baptismo parvulorum.

(232) Id., De baptismo parvulorum.

(233) Id., De vera religione.

(234) Augustinus in psal. cxviii.

(235) Id., contra Maximianum.

(236) Id., in lib. senten. Prosperi.

agitur ut recte agat. (237) Ut ergo multum præstasse gratia Salvatoris intelligatur, dixit, aguntur, non ut nil agant, sed quia impetu gratiae aguntur, vix tamen ut agant. Nam tanto magis efficitur quis filius bonus quanto largius datur ei a Patre spiritus vel sanctus bonus, quo agitur et agit, et sic bene agit, si a bono agitur. (238) Quando ergo non agit, vel non omnino faciendo, vel non ex charitate faciendo, oret ut quod nondum habet accipiat.

Vers. 15. — « Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore; sed accepistis spiritum adoptionis filiorum. »

Non enim, etc. Quasi dicat: Filii esse debetis et non servi. Non enim accepistis iterum, ut olim in lege, spiritum servitutis in timore, id est spiritum qui vos invitos timore pœnæ servire faciat. Sed accepistis spiritum adoptionis filiorum Dei, id est Spiritum sanctum datorem honorum per quæ filii sunt, quod est ex misericordia Dei. (239) Cave ne ex eo quod ait servitutis, et spiritum adoptionis, diversum intelligas spiritum, cum sit unus atque idem spiritus, ille duntaxat, qui immunitate Trinitatis Spiritus sanctus accipitur. Quod Apostolus etiam ostendit dicens, iterum. Idem ergo spiritus est, sed propter diversa opera dissimiliter accipitur, ut Aegyptiis spiritus iræ dicitur, quibus aqua divisa spiritu nocuit; filiis Israel non dicitur iræ, quibus aqua divisa profuit. Similiter spiritus timoris dicitur esse Judæis, quia eodem spiritu in quo tabulis lex scripta est, timor incussus est eis, qui gratiam nondum intelligebant de sua infirmitate, et peccatis per legem convicti. Spiritus autem libertatis dicitur esse his quibus impartitur ejus opere gratia, et regeneratio in vitam valens æternam, id est fides quæ per dilectionem operatur (Gal. v) (240), non per timorem, non formidando pœnam, sed amando justitiam. Unde est ergo ista dilectio, nisi et unde ipsa fides, id est a Spiritu sancto? Non enim esset in nobis nisi diffunderetur in cordibus per spiritum. Charitas autem Dei dicta est diffundi in cordibus nostris, non qua nos ipse diligit, sed qua nos facit dilectores suos, sicut justitia dicitur Dei, qua nos justii ejus munere efficitur, et Domini salus, qua nos salvat; et fides Christi, qua nos fideles facit. (241) Unus ergo spiritus est qui duos timores facit. Duo enim timores hic insinuantur, unus qui est in perfecta charitate, scilicet timor castus, alter qui non est in charitate, scilicet servilis, in quo quamvis Deo credatur, non tamen in Deum: etsi bonum fiat, tamen non bene. (242) Nemo enim invitus bene facit, etiam si bonum est quod facit. Hi autem duo timores faciunt duo genera servorum. Est enim servus qui est et filius, qui timet dominum et honorat patrem. Unde per Malachiam Dominus ait: Si Dominus sum, ubi est timor meus? Si pater, ubi

est amor meus? (Mal. i) Et est servus qui timet pœnam, sed non diligit justitiam. Et quia de timoribus fit mentio, sciendum est præter naturalem timorem qui omnibus inest, quatuor esse timores, scilicet mundanum qui malus est, nec a Deo est; et servilem, qui bonus est et a Deo, sed non sufficiens; et initialem, qui bonus est et sufficiens; et castum, qui bonus est et perficiens, de quo hic agitur. Ipse enim generat nos filios

Vers. 15, 16. — « In quo clamamus, Abba Pater. Ipse enim spiritus testimonium reddit spiritui nostro quod sumus filii Dei. »

In quo. Quasi dicat: Dedit spiritum adoptionis, in quo, id est per quem nos liberi, de utroque populo in Ecclesia collecti, clamamus intense, scilicet non ingrati. Clamor iste cordis est non labiorum, intus sonat auribus Dei, qualiter Susanna clauso ore labisque immotis clamabat. Judæi quidem clamabant: Abba; gentiles vero, Pater. Quod tamen idem est. Abba enim Hebraice, Pater Latine dicitur; sed propter sacramentum, utrumque posuit Apostolus. Sicut et Marcus utrumque Dominum in passione dixisse commemorat. Et fortasse Dominus propter sacramentum Ecclesiæ insinuandum utrumque dixit, cui factus est angularis lapis, venienti partim ex Hebræis, ad quos pertinet, Abba, partim ex gentibus, ad quos pertinet, Pater, quia Ecclesia est de utroque populo in uno angulari lapide collecta, qui fecit utraque unum, ut unus esset grex, et unus pastor; cui Ecclesiæ bonus magister compatiens in se ostendit filios ejus, scilicet martyres, non debere desperare, si qua forte tempore passionis eorum, ex humana fragilitate tristitia irreperit cum eam vicerint, voluntati suæ præponendo voluntatem Dei. Eleganter ergo, et non frustra duarum linguarum verba posuit, et idem significantia propter universum populum, qui de Judæis et gentibus in unitatem fidei vocatus est.

Ipse enim, etc. Quasi dicat: Vere filii sumus, hoc enim recognoscere facit spiritus, scilicet nostrum spiritum. Et hoc est: Ipse enim Spiritus sanctus testimonium reddit spiritui nostro, id est recognoscere facit mente nostra, dum per eum facta remissione non agimus, de quo quod sumus filii Dei, [Ambrosius] (243) hoc facit cognoscere Spiritus sanctus, dum scilicet in Ecclesia fit remissio peccatorum in Spiritu sancto, quam remissionem cum Trinitas faciat, proprie tamen ad Spiritum sanctum intelligitur pertinere, quia Spiritus communis est Patri et Filio, amborumque unio, per quem fit societas et unitas, qua efficitur unum corpus unici Filii Dei. (244) Unitas enim nos compaginat, quam facit charitas, et charitas non est nisi a Spiritu sancto. Ergo spiritus est qui vivificat, quia viva facit membra:

(237) Augustinus, De cor. et gra.

(238) Id., in psal. cxviii.

(239) Id., in lib. Questionum Exodi.

(240) Id., De spiritu et littera.

(241) Augustinus, super Joan.

(242) Id., in lib. Sententiarum Prosperi.

(243) Id., De blasphem.

(244) Id., super Joannem.

nec viva facit, nisi quæ in corpore quod vegetat invenerit, sicut spiritus hominis non vivificat membrum, quod separatim invenerit a corpore. Hæc dicuntur ut amemus unitatem, et timeamus separationem. Nil enim sic debet Christianus formidare quam separari a corpore Christi, propter hanc societatem Spiritus sanctus descendit super viros congregatos in unum, qui et omnibus linguis locuti sunt, quia per linguas consonantior est societas humani generis. [Ambrosius] Spiritus ergo testimonium filiorum Dei reddidit, cum dono spiritus in eis signum paternum videtur.

VERS. 17-19. — Si autem filii, et hæredes, hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi, si tamen compatimur, ut et glorificemur. Existimo enim quod non sint condignæ passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Nam expectatio creaturæ revelationem filiorum Dei expectat. (245)

Si autem, etc. Quasi dicat: Filii sumus, hoc autem est quod non est parvum, vel leve. Si enim filii sumus et hæredes, id est ejusdem gloriæ participes, hæredes quidem Dei, quia ejus fruimur beatitudine, cohæredes autem Christi, in quo et cum quo beati erimus. Unde dicitur, quia similes ei erimus. Nota quod cum hæres dicatur, cum jam hæreditas morte decessoris firma teneatur, nec alio modo possit intelligi, hæres secundum quod dicitur humanis legibus, nos tamen hæredes Dei dicimur, et si non decedat, quia hæreditatem æternam nos filii sponsi, et sponsæ speramus quam in futuro possidebimus, non Patris morte, qui mori non potest, qui est hæreditas nostra. (246) Vel potest dici, quod decedet secundum modum cognitionis, quo nunc cognoscitur a nobis. Nunc enim ex parte cognoscimus, et per speculum videmus. Decedet ergo ut tunc non videatur per speculum in enigmate sicut nunc, sed facie ad faciem. Potest etiam dici quod Christus caput nostrum in passione decedens, nobis reliquit pacis ecclesiasticæ possessionem, sicut ipse ait: *Pacem meam relinquo vobis* (Joan. xiv). Attende etiam quod Christus hæreditas suorum est, et ipsi hæreditas ejus. Unde: *Dabo tibi gentes hæreditatem* (Psal. ii). Et e converso, *Dominus pars hæreditatis meæ et calicis mei* (Psal. xv). Sed quo merito sumus hæredes? Ecce, si tamen compatimur. Quasi dicat: Dico quod sumus cohæredes Christi, si tamen compatimur, id est ad ejus similitudinem patimur, quod pertinet ad illud, quod supradixerat, si facta carnis mortificaveritis. Mortificare autem facta carnis, nemo potest, unde erit vita sine molestia, cui necessaria est patientia. Patimur dico hac intentione, ut glorificemur. Existimo enim, quasi dicat: Dico si compatimur, et patiendum est pro gloria habenda, existimo enim, id est scio, quod passionibus huius temporis, id est temporales et momentaneæ simul omnes, non sunt condignæ, id

est sufficientes, si districte ageretur nobiscum, ad promerendam futuram gloriam. Tribulatio namque est cum fine, merces sine fine erit, et multo major erit tibi gloria, quam hic labor. Quæ gloria etsi nunc occulta sit quam oculus non vidit, nec auris audivit, tamen revelabitur omnibus, bonis et malis, non quidem esse in malis, sed tantum esse in nobis, bonis. Ecce hoc facit spiritus quod merita non possunt. Revelabitur, et vere, quod probat auctoritate expectantium. Nam expectatio creaturæ, etc., usque ibi, spe enim salvi. (247) Hoc capitulum obscurum est, quia non satis hic apparet, quid nunc vocet creaturam. Dicitur autem secundam catholicam disciplinam creatura quidquid fecit et condidit Deus Pater per Filium, qui non potest appellari creatura, quoniam per Christum facta sunt omnia. Hic autem videtur ostendere esse diversa, creaturam et filios, cum dicit, creatura expectat revelationem filiorum, et, creatura liberabitur a servitute corruptionis, in libertatem gloriæ filiorum Dei. Quasi non simus nos creatura, sed filii Dei. Item dicit, omnis creatura ingemiscit, et parturit usque adhuc, non solum autem illa, sed et nosipsi, tanquam aliud simus nos, aliud omnis creatura. Sciendum ergo quod nosipsi dicimur creatura et filii, sed quod sumus creatura, apparet; quod autem filii Dei, nondum apparet, sicut Joannes ait: *Charissimi, filii Dei sumus, sed nondum apparuit quid erimus; cum autem apparuerit ei similes erimus* (I Joan. iii).

[Augustinus] Distincte ergo nunc ante gloriam illam qua apparebit quod sumus. Vocatur creatura secundum quod modo anima et corpore dolemus, dum facta carnis per abstinentiam mortificamus, dum adversorum aculeos per patientiam sustinemus, quales nunc apparemus. Filii autem Dei dicimur secundum adoptionem, et secundum quod futuri sumus, quando apparebit quid erimus, quod nunc adoptione meremur. Itaque non naturæ alterius, sed alterius qualitatis diversitate a creatura filios, quasi distinguens ait: Expectatio creaturæ, id est expectans creatura, expectat. Quasi dicat: Assidue in actu expectandi est; geminatio namque assiduitatem notat. Expectat, dico, revelatio. em filiorum Dei, id est quando apparebit qualis futura est. Non enim creatura revelationem naturæ alterius expectat, sed ipsa qualis nunc est, expectat quando sit qualis futura est, ut si diceretur, operante pictore subjectis sibi coloribus, et ad opus ejus paratis expectatio colorum manifestationem imaginis expectat, nunc quia tunc alii erunt, aut non colores erunt. Sed quia aliam dignitatem habebunt. Vel simpliciter creatura dicuntur boni, eo quod manent in creatione Dei; vel iidem boni per excellentiam dicuntur creatura, quia sunt causa omnium. Hæc ergo creatura expectat, quia nondum apparet quod est, revelationem filiorum Dei, et ideo omnia toleranda sunt, ut illud obtineat quod expectat.

(245) August., De 83 Quæst.

(246) Id., super Joannem.

(247) Id., De 83 Quæst.

Ysa. 20-23. — « Vanitati enim creatura sub-
jecta est, non volens, sed propter eum qui sub-
jecit eam in spe, quia et ipsa creatura liberabi-
tur a servitute corruptionis in libertatem gloriæ
filiorum Dei. Scimus enim quod omnis creatura
ingeniscit et parurit usque adhuc. Non solum
autem illa, sed et nos ipsi primitias spiritus ha-
bentes et ipsi intra nos gemimus adoptionem fi-
liorum Dei, expectantes redemptionem corporis
(nostri). »

Vanitati, etc. Procede prius secundum illam
sententiam, ubi per creaturam accipiuntur boni.
Quasi dicat: Creatura expectat, et necesse est ei
expectare, quia vanitati subjecta est. Et potest
expectare, quia non amat vana, quæ sunt omnia
mundana. Et hoc est quod ait: Vanitati etenim
creatura, id est boni, subjecta est non volens, [Au-
gustinus] id est non amans ista caduca quæ vana
sunt. Unde Salomon: Vanitas vanitatum et omnia
vanitas (Eccle. 1). Omnia enim quæ nascuntur in-
firma, et corruptibilia sunt, ac per hoc vana, quia
statum suum tenere non possunt. Corruptio ergo
ipsa est vanitas, cui subjecta est creatura. Dico sub-
jecta est vanitati, sed tamen patienter ferens pro-
pter eum qui subiecit eam in spe, id est patienter
sustinet sciens Deum subiecisse ad conservationem
humilitatis, sed non sine solatio spei hujus, scilicet
quia et ipsa creatura liberabitur in futuro, ut Chris-
tus caput nostrum jam liberatus est. Vel, vanitati
enim, etc. Sicut supradictum est, creatura dicitur
quidquid modo in nobis dolet, id est nos ipsi secun-
dum: quod corpore et anima dolemus. Quæ utique
creatura est dum carnem mortificamus per jejunia
et adversa. Et hæc creatura, ut prædictum est, ex-
spectat modo quod erit in futuro. Quasi dicat:
Necesse est expectare, quia creatura, [Augustinus]
id est homo qui modo tantum creatura videtur, vani-
tati subjecta est, et hoc nolens, id est non sponte.
Homo quippe sponte peccavit, sed non sponte dam-
natus est. Peccatum itaque fuit spontaneum; con-
tra præceptum facere veritatis, sed non sponte fert
pœnam peccati. Luit enim meritas pœnas, peccati
vero pœna est quod subicitur fallaciæ. Dico quod
non est subjecta sponte; sed propter eum qui subie-
cit eam, id est propter justitiam et clementiam
ejus, qui et peccatum punit, et peccantem sanare
intendit, qui eam subiecit in spe, hac utique; quia
ipsa creatura liberabitur, sicut nos apostoli. Per hoc
enim quod non ait simpliciter ipsa, sed, et ipsa fa-
cit intelligi, quod nec de ipsis desperandum est,
qui nondum crediderunt, quia et ipsi credituri sunt,
et liberabuntur, qui nondum sunt filii Dei. Sed tan-
tum creatura modo dicuntur, cum 41 nondum gra-
tiam adoptionis receperunt. Homo enim sigillo imagi-
nis propter peccatum amisso remansit tantummodo
creatura. Et ipsa utique creatura, quæ modo ita vo-
catur cum nondum est filiorum forma perfecta, li-

berabitur, ut nos apostoli, qui jam filii sumus, et
si nondum apparet quid erimus, liberabitur dico,
a servitute corruptionis, vel interius, [Ambrosius]
id est a cura querendi victum, et vestitum, et alia
quibus servitur nostræ mortalitati, veniens in liber-
tatem gloriæ filiorum Dei, id est in gloriosam liber-
tatem quam habebunt filii Dei. Et hæc omnia per
spiritum fient.

Scimus enim, quasi dicat: Vere creatura subjecta
est vanitati, non volens. Scimus enim, quasi dicat:
Experto credite, quod omnis creatura ingeniscit.
Omnis creatura dicitur homo, quia omnis creatura
in homine numeratur, non quod in eo sint omnes an-
geli, et supereminentes virtutes, et celum, et terra,
et mare, et omnia quæ in eis sunt, sed quia omnis
creatura est, vel corporalis, vel animalis, vel spiri-
tualis (248). Corporalis per loca tenditur, animalis
vivificat corporalem, spiritualis regit animale. Et
tunc bene regit, cum seipsam Deo regendam subji-
cit. Hæc autem omnis creatura in homine est, quia homo
intelligit spiritu, ut angeli; et sentit anima; et cor-
pore localiter est, et movetur. Omnis igitur creatura
in homine est, quia intelligit, vivit, corpus habet;
sed non tota in ipso est, quia sunt præter eum, et
angeli, et alia quæ intelligunt, vivunt, et sunt. Si-
mile dictum est, omnis homo videt solem, sed non
totus, quia oculus tantum. [Haimo.] Omnis ergo
creatura, sed non tota, id est homo qui habet com-
munionem, cum omni creatura pro sua dejectione,
ingeniscit. Quasi dicat: Semper in hoc nova est,
quod notat per inchoativum verbum, et pro desiderio
patriæ celestis. Parturit, id est cum dolore opera-
tur, quasi dicat, pro irriguo inferiori et superiori, in
labore est et in sollicitudine. Et hoc, usque adhuc,
id est usque ad mortem. Vel, usque adhuc, quia ita
omnes præcedentes patres fecerunt, usque in præ-
sens. Vel, usque adhuc, dicit, quia etsi aliquis in
sinu Abrahamæ jam constitutus dolore destitit, tamen
in illis qui nondum sunt liberati, omnis creatura in-
geniscit et dolet adhuc, sicut et quæ præcessit, quia
in his qui nondum sunt liberati, omnis dolor est
propter spiritum, et animam et corpus. Cum ergo
omnis homo ingeniscit et dolet, omnis creatura in-
geniscit et dolet. Non enim hac universali locutione
colligit singula omnium generum, sed genera omnia
singulorum. Non solum autem creatura illa inge-
niscit et dolet, sed et nos ipsi apostoli, qui majores
alii sumus, per hoc quod primitias spiritus habemus,
unde subdit, nos dico, habentes primitias spiritus,
id est Spiritum sanctum, et tempore prius et cæte-
ris abundantius: nos inquam, et ipsi intra nos, vel,
in nobis gemimus, et est sensus: Non solum autem
creatura illa dolet, id est non solum in homine cor-
pus, et anima, et spiritus dolent ex difficultatibus
corporis, [Augustinus] sed et nos ipsi, scilicet apo-
stoli, primitias spiritus habentes, quorum jam spi-
ritus quasi in sacrificium oblatis sunt Deo, et di-

vino charitatis igne succensi, *geminus* in nobis A
ipsis, præter corpus, id est exceptis corporis mole-
stias suspirantes æternæ Jerusalem. Nos dico, *exspe-*
ctantes, secure et fortiter, nec dilatione, nec adver-
sis fracti, *adoptionem* perfectam *filiorum Dei*, id est
ut corpus etiam beneficium adoptionis accipiat, et ex
omni parte filii Dei sint. Hæc enim adoptio quæ jam
facta est in his qui crediderunt, spiritu non corpore
facta est. Nondum enim corpus reformatum est in
illam coelestem mutationem, ut spiritus jam mutatus
est, reconciliatione fidei ab erroribus conversus ad
Dominum. Ergo etiam in his qui crediderunt expec-
tat adhuc adoptionem corporis. Deinde quid dixerit
adoptionem exponit scilicet, *redemptionem corporis*
nostri, scilicet ut ipsum corpus redimatur a morta-
litate, quod prius emptum fuit a peccato. [August.]
Vel, nosipsi apostoli miseriam habentes, ut alii ge-
minus in nos, vel in nobis ipsis carne et mente,
quia in nobis est, unde gemimus, non solum pro
aliis.

Hoc capitulum si ita ut tractatum est aperiatur,
non incidimus in illas molestias, quibus plerique ho-
mines contra catholicam disciplinam quædam di-
cere cogantur. Scio enim vanos hæreticos de hoc
capitulo multa impia et inepta jactasse, quia enim
Apostolus universaliter ait : *Omnis creatura ingem-*
iscit, etc. Dicunt quidam, ut Origenes, quod etiam
dignior creatura, id est summi angeli sublimesque
virtutes doleant et gemant, antequam liberemur pe-
nitus. Sed non est verum. Nam etsi nos adjuvant,
sine dolore hoc facere credendi sunt, ne miseri exi-
stimentur, præsertim quia dixit eandem creaturam
quæ ingemiscit et dolet, vanitati subjectam esse,
quod de summis et excellentibus angelis nefas est
dicere, scilicet quod subjecti sint vanitati, et a cor-
ruptione liberandi. Sed omnis in homine dolet, et
omnis in homine liberabitur, etsi non in omnibus
hominibus. Vel ita, *omnis creatura ingemiscit et par-*
turit, etc. [August.] Parturire dolere est. [Ambrosius.]
Omnis autem creatura per quotidianum laborem
ingemiscit, et dolet usque adhuc, id est usque
modo, scilicet quandiu legitur. Omnis ergo crea-
tura ingemiscit et parturit, id est omnia elementa
cum labore sua explent officia, sicut sol et luna, non
sine labore statuta, sibi implent spacia; quod est
causa nostri. Unde quiescent nobis assumptis, et
ideo diligenter nos paremus, non solum autem illa,
scilicet elementorum creatura ingemiscit, *sed et nos-*
ipsi, etc., post creaturam mundanam adjicit, etiam
nos expectare, hoc et ingemiscere ad Deum, ut
hinc liberemur, quia Christianis mundus hic pela-
gus est.

Vers. 24-26. — « Spe enim salvi facti sumus.
« Spes autem quæ videtur non est spes. Nam quod
« videt quis, quid sperat? Si autem quod non vide-
« mus speramus, per patientiam expectamus. Si-
« militer autem et spiritus adjuvat infirmitatem no-

stram. Nam quid oremus, sicut oportet, nescimus;
« sed ipse spiritus postulat pro nobis gemitibus ine-
« narrabilibus. »

Spe enim. Quasi dicat : Dixi quod expectamus, et
non disfidenter; nam certi sumus, quasi jam salvi
simus. Et hoc est, spe enim, quasi quodam merito,
salvi, non dico simpliciter sumus, sed, *facti sumus*;
non enim a nobis est salus. Hæc ideo dicit spe nos
esse salvos, quia nondum res est, et ita adhuc sub
vanitate sumus. *Spes autem*. Quasi dicat : Spes sal-
vat, hæc autem non est de re visibili. Et hoc est :
Spes autem quæ videtur, id est res sperata quæ vide-
tur, non est spes, id est non est subjecta spei virtuti,
quæ non est nisi de non apparentibus; et vere non,
quia qua ratione videretur spes hæc? et hoc est.

Nam quod videt quis, quid sperat? id est cur vel quo-
modo sperat, id est dicitur sperare? quasi dicat :
Nullo modo. Hoc ideo dicit ut majus meritum spei
videatur, et ideo debeat salvare. *Si autem*. Quasi di-
cat : Quod videtur non speratur, sed potius quod
non videtur; si autem hoc est, id est si *speramus*
quod non videmus, crescit hoc meritum, dum per pa-
tientiam, quæ est adversorum, diu *expectamus*, ad-
huc in vanis agentes quæ sub sole sunt. Et ideo ge-
minus quia patientes adversa expectamus quod
non videmus, et hæc omnia nobis sunt ex spiritu.
Similiter autem. Quasi dicat : Non solum in prædi-
ctis adjuvat nos spiritus; sed similiter, id est per
eamdem gratiam suam spiritus, dum expectamus
quod non videmus, *adjuvat*, ad orandum, *infirmi-*
tatem nostram, docens et faciens nos orare sicut oportet.
[Ambrosius.] Quia enim, ut superius dictum
est, ingemiscimus, et in dolore positi liberari peti-
mus, et quæ longe futura sunt mox fieri volumus,
aut cito tolli ea per quæ ad interitum perveniamus,
ideo spiritus adjuvat infirmitatem nostram, ne vel
ante tempus, vel contraria petamus. Infirma enim
est oratio, quæ contra rationem postulat, ideoque
oportet infirmitatem hanc a Spiritu sancto adjuvari.
Adjuvat autem quia non sinit vel ante peti quam
debeat, vel contraria (249). Et nota quia non solum
illud quod oratio impetrat, sed etiam ipsa oratio in-
ter gratiæ munera reperitur. Quidquid enim oratio
impetrat, evidenter ostenditur donum Dei esse, ne
homo existimet a seipso esse : quod si in potestate
haberet, non utique posceret, sed ipsum orare ex
gratia est. Nulla enim orationis præcedunt merita,
quibus non gratuita dentur, sed debita reddantur,
jam enim gratia non esset. Et necesse est ut spiri-
tus adjuvet. [Ambrosius.] *Nam nos nescimus*. Ecce
infirmitas, *quid oremus, sicut oportet* orari. Ecce in-
firmitatem orationis nostræ ignorantiam esse decla-
rat. Fallimur enim putantes prodesse quod posci-
mus, cum non prosit, ut ipsi Paulo contigit, dum
oraret ut spiritus ab eo discederet, qui ex responso
Dei didicit contra se esse quod petebat. Est etiam
aliquando superba et stulta petitio, sicut fuit duo-

rum apostolorum, quibus dictum est : *Nescitis quid A* *petatis* (Matth. xx).

Sed ipse. Quasi dicat : Nescimus quod oremus : Sed ipse *spiritus postulat*, non contra nos, sed *pro nobis*, id est ipse facit nos postulare, et hoc *gemitibus inenarrabilibus* (250), quod facit nos gemere plus quam dici potest, tum pro hoc exilio, tum pro desiderio patriæ, vel gemitibus inenarrabilibus, id est qui sunt de re inenarrabili. Quomodo enim narretur quando desideratur quod ignoratur, nec tamen omnino ignoratur? Nam si penitus ignoraretur, non desideraretur; et rursus si videretur, gemitibus non quaereretur (251). Et sciendum quod secundum eandem locutionis figuram, qua dicitur apostolis a Domino : *Spiritus loquitur in vobis* (Matth. x), ait hic Apostolus, *spiritus postulat gemitibus* (252). Non enim Spiritus sanctus gemit, quasi indigeat, aut angustias patiat, sed quia ipse nos movet ad orandum cum gemimus; et quod ipso movente nos facimus, ipse facere dictus est (253). Ita ergo dictum est, spiritus postulat, non quod alicujus rei Spiritus sanctus sit indigens, sed quia nos postulare facit, nobisque interpellandi et gemendi inspirat affectum. Adjutorium igitur Spiritus sancti hic expressum est (254). Charitas enim quæ per Spiritum sanctum facta est in nobis, ipsa gemit, ipsa orat. Contra hanc aures claudere non novit, qui illam dedit. (255) Non ergo sic est intelligendum quod hic ait, ut æstimemus Spiritum sanctum qui in Trinitate incommutabilis Deus est cum Patre et Filio, ita interpellare pro sanctis tanquam aliquem qui non sit Deus, sed dictum est postulat pro sanctis 43 quia postulare facit sanctos; non enim spiritus, scilicet in semetipso in suæ æternitate substantiæ gemit, sed in nobis, quia gemere nos facit. Hic gemitus columbæ est. Hoc modo locutionis dictum est : *Tentat vos Deus, Deus vester, ut sciat si diligitis eum* (Deut. xii), id est ut scire vos faciat (256). Hoc locutionis tropo dicitur frigus pigrum, quia pigros facit; et dies lætus vel tristis, quia lætos vel tristes facit. Similiter de die illa dicitur Filius non scire, quia non facit nos scire. Hoc etiam modo locutionis, dixit Deus ad Abraham : *Nunc cognovi quia timeas Deum* (Gen. xxi), id est cognoscere feci (257). Ita etiam quod alibi ait Apostolus, nunc autem cognoscentes Deum, imo cogniti a Deo, ita dictum est ut intelligamus Deum in nobis fecisse cognitionem suam. Quid enim est quod ait : Cogniti estis a Deo (Gal. iv), id est cognitores suos vos facit. Facit enim Deus nos cognoscere se, unde dicimur cogniti ab eo. Quæ omnia sic debere intelligi, docet Apostolus, qui cum in loco quodam dicat : *Misit spiritum clamantem, Abba, Pater* (Gal. iv), alibi, quasi hoc exponens ait : *In quo clamamus Abba, Pater* (258).

(250) Augustinus, ad Probam de orando Deum.

(251) Id., De bono persev.

(252) Id., contra Manicheos.

(253) Id., ad Sixtum.

(254) Id., ad Sixtum.

(255) Id., super Epist. Joan.

Sic itaque et hic aperiens qualiter adjuvet infirmitatem nostram ait, *spiritus postulat pro nobis*, etc. Et sciendum quod aliter adjuvat nondum inhabitans, aliter inhabitans. Nondum inhabitans adjuvat, ut sint fideles; inhabitans adjuvat jam fideles.

Vers. 27, 28. — « Qui autem scrutatur corda, scit quid desideret spiritus, quia secundum Deum postulat pro sanctis. Scimus autem quoniam diligentes Deum omnia cooperantur in bonum his qui secundum propositum vocati sunt sancti. »

Qui autem. Quasi dicat : Spiritus facit postulare, et etiam impetrat, id est facit impetrare, quasi dicat : Non solum postulat, sed etiam idem ipse spiritus qui scrutatur corda ut sciat gemitus inenarrabiles, scit, id est approbat et implet, quid desideret. Id est quod desiderare facit, quia postulat pro sanctis, id est loco sanctorum, id est sanctos facit postulare, quod est secundum Deum, id est quod Deus vult. Scrutari autem spiritus dicitur corda, non quasi querens quod nesciat, sed quia nihil est occultum quod non sciat. Scimus autem, etc., quasi dicat : Non solum hoc facit spiritus quod prædictum est, sed etiam idem spiritus facit omnia venire in bonum, prospera, vel adversa diligentibus Deum. Hoc autem scimus, nos majores et doctores, quorum auctoritati credendum est. Hoc, scilicet scimus quoniam per Spiritum sanctum, omnia cooperantur in bonum, vel procedunt in verum bonum. Vel, Spiritus sanctus cooperatur, alia littera, omnia in verum bonum. Quibus? Diligentibus Deum, servando mandata, et perseverando usque in finem. Unde subdit : *His*, etc., quasi dicat : non recedentibus omnia cooperantur in bonum, quod ita ait, his, scilicet qui sunt vocati per prædicationes, vel interior, sancti, id est ad sanctitatem. Et hoc non propter meritum suum, sed secundum propositum Dei, id est secundum præscientiam et prædestinationem (Augustinus.) Quasi dicat : Quod vocati sunt, non aliunde est quam a prædestinatione Dei. Et inde est quod omnia cooperantur in bonum, non ex meritis eorum; talibus omnia cooperantur in bonum. Tales enim Deus consolatur prosperis, et exercet adversis (259). Nam propria ipsorum infirmitate exercetur humilitas, afflictione patientia, paterna contradictione, sapientia, odio, benevolentia. Et usque adeo talibus Deus omnia cooperatur in bonum, ut si qui eorum deviant, et exorbitant, etiam hoc ipsum eis faciat proficere in bonum, quia humiliores redeunt atque ditiores. Discunt enim cum tremore se exsultare debere, non sibi arrogando tanquam de sua virtute fiduciam permanendi. Unde : *Servite Domino in timore*, etc. (Psal. ii), et alibi : *Non alta sapientes* (Rom. xii) (260). Quamvis ergo ipsa mors carnis de peccato primi hominis originaliter venerit,

(256) Augustinus, contra Max.

(257) Id., in eod.

(258) Id., ad Sixtum.

(259) Id., De cor. et gra.

(260) Id., De Trinitate.

tamen bonus ejus usus gloriosissimos martyres fecit. Ideoque non solum ipsa, sed etiam omnia hujus sæculi mala, labores, doloresque hominum quanquam de peccatorum et maxime de originalis peccati meritis veniant, quo facta est et ipsa vita vinculo mortis obstricta, tamen etiam remissis peccatis remanere debuerunt (261), ut haberet homo cum quibus pro veritate certaret, et unde exerceretur virtus fidelium, ut novus homo inter hæc mala novo sæculo præparetur, miseriam quam meruit vita ista damnata sapienter tolerans, et quia finietur prudenter gratulans. Prosunt igitur ista mala, quæ fideles pie perferunt, vel ad demenda peccata, vel ad exercendam probandamque justitiam, vel ad demonstrandam hujus vitæ miseriam. Deinde exponens qui sunt qui vocentur secundum propositum, subdit:

Vers. 29. — « Nam quos præscivit et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus. »

Nam quos præscivit. Quasi dicat: Vere omnia cooperantur in bonum, quia præscire et prædestinare, etc. Et hoc est. [Remigius, Augustinus] Nam Deus prædestinavit, id est per appositam gratiam præparavit, ut verbo predicationis crederent illos, quos præscivit, id est longe ante prænovit. Hoc est propositum de quo dixit, secundum propositum vocati, præscivit dico, fieri conformes, in puritate vitæ modo, et postea in beatitudine, cujus conformes imaginis Filii ejus, id est Filii quæ est imago Patris usquequaque eadem cum Patre. Unde dicitur: Qui videt me, videt et Patrem (Joan. xiv). Et nota quod improprie accipitur hic prædestinatio secundum quod exposuimus (262). Accipitur enim de præsentī, scilicet pro gratiæ appositione, per quam præparantur ad recipiendum verbum. Proprie autem prædestinatio est præscientia et præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicunque liberantur (262). Prædestinatio igitur est gratiæ præparatio, quæ sine præscientia esse non potest. Potest autem sine prædestinatione esse præscientia. Prædestinatione quippe Deus ea præscivit quæ fuerat ipse facturus, sed præscivit Deus etiam quæ non est ipse facturus, id est omnia mala, quia etsi sunt quædam quæ ita peccata sunt, ut etiam pene sint peccati, secundum illud, tradidit illos, etc. (Rom. i), non tamen peccatum Dei est, sed judicium. Quocirca prædestinatio Dei, quæ in bono est, gratiæ est, ut dixi, præparatio: gratia vero est, ut dixi, prædestinationis effectus, et secundum hoc ita exponere litteram. [August., Ambrosius.] Nam Deus prædestinavit, id est in præscientia apud se ab æterno præparavit, id est ad præmia promissa elegit quos præscivit fieri conformes imaginis Filii ejus, ut scilicet portemus imaginem cœlestis, id est Christi, sicut portavimus imaginem terreni Adæ. [Fulgentius]

A Sua igitur bona quibuscunque Deus donat, procul dubio se donaturum esse præscivit, et in sua præscientia præparavit. Sciendum vero quia præparavit Deus, et malis ignem æternum, illis utique quos juste præparavit ad luenda supplicia, nec tamen præparavit ad facienda peccata (263). Præparavit enim Deus quod divina æquitas redderet, non quod humana iniquitas amitteret. Non enim sicut præparavit sanctos ad justitiam percipiendam, sic præparavit iniquos ad justitiam amittendam, quia privatis præparator nunquam fuit. Hæc igitur regula inconcusse tenenda est peccatores in peccatis præscitos esse, non præparatos, penam autem esse præparatam secundum quod præsciti sunt. Ut sit ipse. Quasi dicat: Dico conformes, ita tamen ut in multis fratribus, id est inter multos fratres, ipse sit primogenitus, id est jure hæreditatem Patris obtinens et aliis dispertiens, quod primogenitorum est. [Ambrosius] Vel primogenitus dicitur, quia ante omnem creaturam non factus, sed natus est, et quia primus sine peccato natus, et primus impassibilis resurgens, in quo habet fratres (263). Nam secundum id quod Unigenitus est, non habet fratres; secundum id autem quod primogenitus est, fratres vocare dignatus est omnes qui per ejus primatum in Dei gratia renascuntur.

Vers. 30-32. — « Quos autem prædestinavit, hos et vocavit, et quos vocavit, hos et justificavit; quos autem justificavit, illos et magnificavit. Quid ergo dicemus ad hæc? Si Deus pro nobis, quis contra nos? Qui etiam proprio Filio suo non peccit; sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? »

Quos autem, [Augustinus] quasi dicat: Quos præscivit, illos prædestinavit. Quos autem prædestinavit, quod fuit antequam essemus, hos, quamvis ante aversos, et vocavit per prædicatores, quia præparati erant in præscientia, vel vocavit, scilicet interiori vocatione (264). Est enim exterior vocatio, et interior. Exterior est quæ fit per prædicatores, quæ est communis bonorum et malorum, interior vero tantum electorum est. Vocare enim est cognitionem de fide adjuvare, vel compungere eum quem sciat audire, et hæc vocatio, ut diximus, est electorum tantum. Hæc vocatione impletur prædestinatio. Est et alia vocatio quæ fit per prædicatores, de qua dictum est: Multi vocati, pauci vero electi (Matth. xx). Et quos vocavit, scilicet secundum propositum, quia sunt et non electi, vocati exterius, hos et justificavit remissione peccatorum, et bona operatione. Quos autem justificavit, dum peccatores essent, illos et magnificavit, [August.] omni genere virtutum [Ambrosius, August.] Vel ponitur præteritum pro futuro, ut sit sensus: Magnificavit, id est magnificabit æterna remuneratione, ut similes Deo sint. Hoc au-

(261) August., De Trinitate.

(262) Id., De bono persever.

(263) Id., De prædest. sanctorum.

(263) Id., De bono persever.

(263) Id., De symbolo.

(264) Ambrosius ad Opertum.

tem futurum est, sed dicitur per prae^{ter}itum, quia dicitur fecisse quae ab aeterno disposuit facere. Unde Isaias : Qui fecit quae futura sunt, talibus, ut dictum est, omnia cooperantur in bonum, etiam quod deviant, et hoc scilicet ut inde cauti^ores sint, et in se non fidentes. Hoc ergo de praescitis intelligitur, et non de aliis; etsi enim ad tempus quidam credant, et boni videantur, tamen quia non permanent, non magnificantur. [August.] Nota quod cum hic sint quatuor memorata, scilicet praedestinatio, vocatio, justificatio et magnificatio, unum est in Deo, et tria in nobis. Praedestinatio enim nostra non in nobis est, sed in occulto apud Deum in ejus praescientia; tria vero reliqua in nobis, etc. Haec omnia praescitis sunt. Quid ergo dicemus ad haec, id est contra haec, vel quid dicemus ad haec, beneficia Dei aspicientes, **43** hoc utique quod nullus persecutorum potest nobis nocere? Si enim Deus pro nobis est, ut praedictum est praedestinando non existentes, vocando aversos, justificando peccatores, glorificando mortales, quis contra nos est? Nullus prorsus potest nocere, sed omnia cooperantur in bonum. Possunt enim mali ut plus perimere corpus et dilaniare, sed animam invictam educit auxiliator Deus. *Qui etiam.* Quasi dicat : Dico quod Deus pro nobis est, qui praeter alia etiam Filium suum pro nobis dedit. Et hoc est, qui etiam Filio suo, id est consubstantiali, non pepercit, sed pro nobis omnibus, etiam peccatoribus, quod majus est, id est pro reparatione omnium tradidit illum; et si Filium dedit pro nobis, quomodo non donavit nobis etiam cum illo omnia, id est in praesenti justitiam, et in futuro vitam aeternam, quod minus est. Quasi dicat : Non potest hoc negari. [Ambrosius] Minus est enim nobis omnia donare quam nostri causa illum morti tradere (265) : vel cum illo omnia donavit nobis, id est superiora, aequalia, inferiora quippe nostra sunt superiora ad videndum, ut Deus trinitas; nostra sunt aequalia ad convivendum, ut angeli, quibus aequabimur in futuro, modo vero inferiores sumus; nostra sunt inferiora ad dominandum, et sunt quaedam nunc superiora, ut sublimes angeli et universa caelestia Dei ministeria, quae modo nostra sunt non dominio, sed usu, sicut res domini famulorum sunt, non domini potestate, sed utendi facultate, quia utuntur eis ad victum, vel ornamentum, vel aliud hujusmodi. Angeli igitur nunc superiores sunt, et in futuro erunt pares, ita aliter modo nostri sunt, et aliter erunt in futuro. Nota quod hic dicitur quia Pater tradidit Filium. Verum calicis hujus auctor est, etiam ipse qui bibit (266). Unde Apostolus ait, Christus dilexit nos, ita tradidit semetipsum pro nobis. Si ergo Pater Filium tradidit et Filius seipsum, Judas quid fecit! Pater tradendo Filium bene fecit; Filius tradendo seipsum bene fecit; Judas tradendo Magistrum pro avaritia male fecit. Non enim quod nobis

A praestitum est de passione Christi, malitiae Judae deputabitur. Habebit ille mercedem malitiae, Christus laudem gratiae. Et cum hoc sit,

VERS. 33-39. — « Quis accusabit adversus electos Dei? Deus qui justificat. Quis est qui condemnat? Christus Jesus qui mortuus est, imo qui et resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis. Quis ergo nos separabit a charitate Christi? Tribulatio, an angustia, an fames, an nuditas, an periculum, an persecutio, an gladius? Sicut scriptum est : Quia propter te mortificamur tota die, aestimati sumus sicut oves occisionis. Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. Certus sum enim quia neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare a charitate Dei, quae est in Christo Jesu Domino nostro. »

Quis accusabit, ita ut ejus accusatio sit adversus electos Dei, id est ut noceat electis Dei quos praescivit ad vitam? utique nullius accusatio illis nocet. Nisus autem diaboli accusatio dicitur. Vere nullus nocet, quia nec Deus, nec alius. Alius enim non potest, Deus non vult, quia ipse est qui justificat. Nunquid ergo vult accusare suos? non. Et cum nullus accuset, quis est qui condemnet, id est qui possit inferre mortem? nullus poterit inferre qui velit. Solus enim Christus posset, sed non vult. Nunquid enim Christus Jesus qui mortuus est pro illis, vult damnare? dico mortuus, imo qui et resurrexit, quod majus est, ut et nos resurgamus, qui etiam, quod est maximum, est ad dexteram Dei, id est aequalis Patri, scilicet in honore quo Deus Pater est, vel ad dexteram Patris, [Ambrosius, Iaino] id est in potioribus bonis Dei, qui etiam medius inter Deum et homines, interpellat pro nobis, non voce, sed miseratione et representatione humanitatis, dum quotidie hominem quem assumpsit et grave genus mortis quod pro nobis sustinuit, vultui paterno offert, ut nostri misereatur; cujus postulatio cum tantus sit non potest contemni. Quis ergo. Quasi dicat : Et cum haec praedicta sint nobis a Deo, quis ergo separabit nos a charitate Dei? Nunquid separabunt nos haec adversa, scilicet separabit nos tribulatio, id est corporis afflictio? an angustia, id est mentis anxietas? an persecutio, quae est de loco ad locum? an fames, id est penuria cibi? an nuditas, id est penuria vestitus? an periculum, id est apparatus mortis? an gladius, id est ipsa mors? nil utique eorum separabit. Sicut scriptum est in Psalmo, his verbis : Quia mortificamur, variis tormentis, et hoc : propter te, id est quia ibi inseparabiliter haeremus, mortificamur dico tota die, id est tota vita. Vel aliter, sicut scriptum est. Quasi enim aliquis diceret : Cur ita commemoras? fiunt ne vo-

(265) Augustinus in lib. Quaest. Evangelii.

(266) Id., supra Joan.

bis hæc mala? Responsio. Utique ista mala sunt nobis, sicut scriptum est, quia propter te mortificamur tota die (267). Nota quod ait propter te, per hoc causam notat, sine qua corona martyrii non redditur. Martyrem enim non facit poena, sed causa; nam et rei cum Christo passi sunt, quibus similis erat Christus in poena, sed dissimilis in causa, quia propter nos passus est, ut et nos propter ipsum patiamur, et in utraque causa sua, scilicet propter nos et nostra, propter ipsum, consultum est nobis. *Estimati sumus, sine respectu misericordiae, ut oves occisionis*, quæ scilicet non prosunt nisi occisæ. Ecce mala hæc sunt nobis. *Sed in his omnibus*, scilicet tribulationibus, tormentisque positi, *superamus*, [Haimo, Ambrosius] id est superiores effluimur, et hoc non propter nos, sed *propter eum qui dilexit nos*, cujus beneficium superat prædicta. Superamus dico et vere. Certus enim sum, ex promissione Dei dicentis: *Non te deseram neque derelinquam* (Hebr. xiii). *Quia neque mors*, quam minantur; *neque vita promissa separabit me a Deo, neque angeli*, minor ordo, *neque principatus*, scilicet mediocris ordo; *neque virtutes*, scilicet major ordo, qui etiam miracula facit: [Ambrosius] hi autem ordines accipiuntur de malis angelis, vel de bonis, si fieri posset; *neque instantia*, scilicet præsentia bona vel mala; *neque futura*, bona vel mala; *neque fortitudo*, id est alicujus violentia; *neque altitudo humanæ potestatis*, vel elevatio Satanæ, [Augustinus] scilicet si diabolus in altitudinem se nobis ostendat subornatus fallaciis patris sui, ad seducendum nos; *neque profundum*, id est sapientia alicujus; vel, *neque profundum*, id est si diabolus monstret infernum, vel minetur præcipitium; vel, *neque altitudo*, *neque profundum* id est neque prospera, neque adversa. Unde Salomon ait: *Divitias et pauperitates ne dederis mihi, ne repletus mendax fiam, vel pauper rapiam, et perjurem nomen Dei* (Prov. xxx). Multi enim peccant altitudine, multi necessitate. Contra hoc proponitur Ahas in Isaia, qui volebat petere a Domino signum, neque in alto, neque in profundo (Isa. vii), remedium de Christo qui neque elatus fuit de potestate qua æqualis erat Patri, nec turbatus deiectione mortis: quod est signum in alto, et in profundo, ne ille, vel regia potestate extolleretur, vel ærumna turbaretur, sicut tunc erat pro bello Assyriorum. *Neque creatura quælibet, alia a prædictis*, vel alia, id est nova, scilicet contra naturam facta, ut equus bipes, si fiat ut fecit Jannes et Mambres, qui fuerant magi Pharaonis. Nil inquam istorum, *poterit nos separare a charitate Dei*, qua eum diligimus, quia omnibus melior est (268). Si ergo nulla res ab ejus charitate nos separat, quid esse non solum melius, sed etiam certius hoc bono potest? Id ipsum enim quod diligimus Deum mori non potest, nisi dum quis non diligit Deum, cui mors ipsa est non diligere Deum, quod nihil aliud est quam ei quid-

(267) Augustinus in sermone in natali Domini.

A quam in diligendo præponere. Charitas igitur Dei hic dicta est virtus quæ animi nostri rectissima affectio est, quæ conjungit nos Deo; *quæ charitas est nobis*, non quidem a nobis, sed *in Christo Jesu Domino nostro*, id est a Christo. Vel charitatem Dei dicit, quia Deus diligit nos, a qua non separatur, nisi qui a Deo dividitur; quæ charitas nobis ostensa est, in Christo Jesu Domino nostro. Deus enim charitatem suam in Christo nobis ostendit, quem pro nobis tradidit.

CAPUT IX.

VERS. 1-5. — « Veritatem dico in Christo Jesu, non mentior, testimonium mihi perhibente conscientia mea in Spiritu sancto: Quoniam tristitia mihi est magna et continuus dolor cordi meo. Optabam enim ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem, qui sunt Israelitæ, quorum adoptio est filiorum, et gloria, et testamentum, et legislatio, et obsequium, et promissa, quorum patres, ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen. »

Veritatem dico. [Ambrosius] Quia contra Judæos superius visus est loqui, qui ex lege justificari se putant, nunc votum et affectum suum circa eos ostendit, quod jurando firmat, ut firmiter credatur, ac per hoc dolet genus suum secundum carnem beneficio Christi privari. Quasi dicat: Aspere locutus sum contra Judæos, hoc autem fuit ex dilectione, non ex inimicitia. Veritatem enim dico, et non mentior, in aliqua parte positus, in Christo Jesu, conscientia mihi perhibente testimonium, et si vos non creditis, conscientia, dico, fundata, in Spiritu sancto. Quasi dicat: Et ipse spiritus testis est, de hoc scilicet quoniam mihi est magna tristitia, id est stupor mentis, et continuus dolor cordi meo, non specie tenus, sed intimo corde. Unde est dolor? pro fratribus meis, id est Judæis a Christo errantibus, et vere doleo, quia adeo, quod, *optabam ego ipse esse anathema*, id est separatus a Christo pro eisdem fratribus meis, [Haimo] id est si fieri posset, vellem ad horam, vel in hac vita, vel post mortem separari a Christo, ut fratres mei crederent. D [Ambrosius] Attende quod optabam, ait, non opto, quia scit tale, id est ita honestum membrum nullo præcedente vitio, non posse separari a Christo tamen affectum et dilectionem circa illos ostendit, de quibus multa præconia consequenter enumerat, ut omnibus pro eis dolorem inculat, quia non recipiendo Salvatorem, prærogativam patrum et promissionis perdiderunt, peiores etiam gentibus facti, quas prius abominabantur. Propensius enim malum est dignitatem perdidisse, quam non habuisse. Deinde merito dolere ostendit se, subdens; *qui sunt cognati mei secundum carnem*, et ideo amplius juvandi. *Qui sunt Israelitæ* veri, secundum bonos,

(268) Id., De Moralibus Catholica Ecclesiæ.

vel genere secundum omnes, et ipsi sunt *quorum* est adoptio filiorum Dei, id est ad quos pertinet adoptio, quia olim fuerunt adoptati filii et gloria, quia dicebantur populus peculiaris Dei, vel modo est eis gloria, per miracula quæ faciunt, et testamentum novum, et legislatio, scilicet quid vetus lex per figuram ferret, et obsequium, id est cultus unius Dei, et quorum promissa sunt, scilicet quibus factæ sunt promissiones, quorum sunt patres. Ecce laus a prioribus. Deinde sumitur laus a posterioribus cum ait, *ex quibus Christus est secundum carnem*, hoc est quod in Psalmo dicitur: *Homo natus est in ea* (Psal. LXXXVI). Qui Christus etsi secundum carnem sit natus de patribus, tamen est super omnia Deus benedictus in sæcula. Unde in eodem psalmo dicitur, *fundavit eam altissimus, Amen*. Quasi dicat: Verum est, quod ipse est Deus.

VERS. 6—8. — « Non autem quod exciderit Verbum Dei. Non enim omnes qui ex Israel sunt, hi sunt Israelitæ, neque qui semen sunt Abrahamæ, omnes filii sunt Abrahamæ; sed in Isaac vocabitur tibi semen, id est non qui filii carnis, hi filii Dei; sed qui filii sunt promissionis æstimantur in semine. »

Non autem quod exciderit, vel non autem excidit. [Ambrosius] Quia dolebat Apostolus de Judæis, consolatur dolorem suum, inveniens scriptum non omnes esse salvandos, sed tantum similes Isaac, ut illis solis condoleat qui non crediderunt. Possunt tamen credere: de quibus non est valde dolendum, quia non sunt prædestinati ad vitam. Quis enim plangat eum, qui olim mortuus haberetur? Hos namque olim Deus non salvandos decrevit præsciens, non personarum acceptor. Nullum enim damnat antequam peccet, nullum coronat antequam vincat; sed præscientia definitum habet qualis uniuscujusque sit futura voluntas ex qua damnetur, vel coronetur. Quasi dicat: Judæi non credunt in Salvatorem, unde mihi dolor est: sed hoc est, inquit, quod Deus dixit futurum, ut non omnes filii carnis sint semen Abrahamæ, sed qui fidem habent, per quam natus est Isaac: et hoc est, Judæi non credunt. Non autem ideo verum est, quod excidit verbum Dei; vel, non autem ideo exciderit verbum Dei, id est non irrita facta est promissio Dei, etsi non omnes salvi sint. Quamvis enim quidam ex eis erraverint, tamen illi qui sunt veri Israelitæ salvantur, ut promissum erat. Et hoc est quod ait: *Non enim omnes*, [Ambrosius, August.] quasi dicat: Vere non est inexplata promissio, etsi non omnes sint salvi, quia non omnes, qui ex Israel sunt, secundum carnem, hi sunt Israelitæ, id est ad Israel vere pertinentes; neque qui sunt semen Abrahamæ, secundum carnem, hi sunt filii, id est hæredes Abrahamæ. In his ostendit quod sola gratia, non genus, facit filios Dei. Aliter ab illo loco: *Veritatem dico*. Qualiter gratia confirmatus sit Apostolus supra ostendit dicens, nil enim posse dividere a Christo. Nunc vero quantum

A prius erraverit, dum Christi Ecclesiam persequeretur, cum dolore exponit. In quo Dei gratia commendatur. Quasi dicat: Modo nil potest me separare a Christo, sed olim sui ego separatus, unde modo doleo. Quod iuramento firmat dicens, *veritatem dico, et non mentior* in aliquo positus, in Christo Jesu testimonium mihi perhibente conscientia mea, fundata in Spiritu sancto, eidem contestante de hoc, *quoniam mihi est tristitia magna*, id est stupor mentis, et *continuus dolor*, id est compunctio, cordi meo, de malis quæ prius feci, et sic ipsa mala jam in bonum convertuntur. Et merito doleo, quia multum peccavi. *Optabam enim ego ipse*, qui modo sum Apostolus, *esse anathema*, [Haimo] id est separatio aliorum, a Christo. Anathema enim dicitur *separatio et separatus*: et hoc, *pro fratribus meis*, id est pro Judæis qui sunt fratres, in lege, quorum legem volebam defendere. Vel, *pro fratribus meis*, id est pro his retrahendis a Christo, qui modo sunt fratres in fide, qui etiam sunt, cognati mei secundum carnem. Et ita gravius peccabam, *qui sunt Israelitæ veri, quorum est adoptio filiorum Dei*, id est ad quos pertinet, etc., sicut superius exposita sunt percurrere usque ibi, *Amen*. Quasi dicat: Qui huic veritati olim contradicebam, modo confirmo. *Non autem, etc.*, dixit quod promissio æternæ hereditatis facta est Judæis, sed quia ipsi ex magna parte non crediderant, videbatur verbum Dei non esse impletum. Ad quod respondet. Quod etsi in quibusdam non est impletum, in aliis tamen impletum est et in gentilibus credentibus qui sunt veri filii Abrahamæ. Quasi dicat: Erraverunt Judæi, sed non ideo excidit verbum Dei, id est non ideo inexplata fuit promissio. Nam verbum Dei excidere est promissa non implere. Vere non excidit, etsi quidam non salventur. *Non enim omnes qui ex Israel sunt, hi sunt Israelitæ; neque qui sunt semen Abrahamæ, omnes filii Abrahamæ sunt.* Hæc non mutantur. Sed illi sunt filii Abrahamæ qui sunt similes Isaac, quia ita dicit Scriptura in Genesi, *in Isaac vocabitur tibi semen*, id est in semine reputabuntur similes Isaac, qui sunt præfigurati ab eo (269). In Isaac quippe qui promissus est filius Abrahamæ figurati sunt, non qui se ipsos justos, sed quos Deus facit. Unde per prophetam dicit Ecclesiæ: Ego sum Dominus qui facio (270). Isti sunt filii libere quæ sursum est, quæ est mater nostra. Filii vero carnis sunt terrena Jerusalem quæ servit cum filiis suis: et sicut Isaac non meruit ut nasciturus promitteretur, sic et isti: sed sola gratia promissa est eis, et data filiorum adoptio. Ideoque congruenter, ait, vocabitur, quia ex Dei vocatione, est aliquis semen Abrahamæ. [Ambrosius] Ideo autem dicit in Isaac, et non in Jacob vel Esau, quia alia causa est in Isaac, alia in Jacob, alia in Esau, quia Isaac in typo Christi natus est; Jacob vero et Esau typum habent duorum populorum, id est credentium, et non credentium. Fuerunt tamen boni et fideles de Esau

(2 9) Augustinus in Julianum.

(270) Id., De gestis Pelagii.

quod probat Job, qui fuit ex filiis Esau, quintus ab Abraham, hoc est nepos Esau. [August.] Deinde exponit ipse Apostolus auctoritatem subdens, *id est non qui filii carnis sunt, hi sunt filii Dei*, idem est quod filii Abraham, id est non sunt humano opere filii Dei, sed qui sunt filii promissionis, id est qui sola Dei promissione generantur, ut Isaac, *æstimantur in semine*, quia ex Dei vocatione sunt. Quod autem Isaac ex Dei promissione sit, ostendit ex ipsis verbis promissionis subdens:

VERS. 9 — 13. — « Promissionis enim verbum hoc est: Secundum hoc tempus veniam, et erit Saræ filius. Non solum autem illa, sed et Rebecca ex uno concubitu habens Isaac patris nostri. Cum enim nondum nati fuissent, aut aliquid boniegit sent aut mali, ut secundum electionem propositionem Dei maneret, non ex operibus, sed ex vocante dictum est ei: Quia major serviet minori, sicut scriptum est: Jacob dilexi, Esau autem odio habui. »

Promissionis, etc. Et quasi quis quæreret an Isaac ex promissione est, respondet utique, *promissionis enim verbum hoc est*, in Genesi. *Secundum hoc tempus*, scilicet eodem die revoluti anno, veniam ad te, o Abraham, et hoc efficiam quod, erit filius Saræ, id est quod Sara habebit filium. Non solum autem illa, scilicet Sara, habuit promissionem, sed etiam Rebecca habuit promissionem, habens scilicet duos filios, ex uno concubitu Isaac; hoc dicit, ne viderentur merita parentum esse differentia in generatis. Non enim potest dici tunc genitus Esau, quando parentes mali, et tunc genitus Jacob quando parentes erant boni. Isaac dico, patris, id est institutoris, nostri, quem scilicet imitari debemus, si volumus esse filii Dei. Et nota quod promissio facta Saræ ostendit quod propter genus nullus salvabitur, cum Ismael de Abraham natus reprobatus sit, de quo eodem Isaac natus sola gratia est salvatus. Ista vero promissio facta Rebecca, ostendit quod propter nullum meritum suum, vel parentum aliquis eligitur, sed sola gratia (271). Vigilantissime igitur ait, ex uno concubitu, ne paternis meritis vel maternis tribueretur, quod alter bonus, alter malus fuit. Cum enim, etc. Quasi dicat: Rebecca habuit promissionem, et vere, quia hanc, major, id est Esau, serviet minori, id est Jacob. Et ne quis putet hoc fieri ex præcedente merito illorum, enim, id est quia hoc, dictum est ei, id est matri, cum nondum nati fuissent, et quia possent in utero, etiam luctando aliquid meruisse videri, subdit, aut cum nondum egissent aliquid boni, aut mali. Ideo dictum est, ut propositum Dei, id est præscientia Dei maneret, id est impleteretur, id est impleri intelligeretur secundum electionem, id est secundum gratiam quæ elegit sicut prævidit, non secundum debitum meritum, quia eligendos

ipse fecit, non invenit, non ex operibus, sicut ostendit: non pro meritis præcedentibus illud fuisse dictum, ita nec pro futuris meritis amorum dictum fuisse hic ostendit. Quasi dicat: Dico non pro præcedentibus meritis, illud dictum esse. Item, dico quod, non ex operibus, bonis futuris, vel malis, quæ bona vel mala non erant futura, nisi apposita gratia, vel subtracta, sed ex vocante, vel ex vocatione, id est ex gratia vocantis Dei, dictum est ei, id est Rebecca in Genesi, hoc scilicet, major serviet minori. Quod ad litteram de illis duobus fratribus ita potest intelligi, id est Esau proficiet fratri suo Jacob persequendo eum; boni enim ex afflictionibus malorum proficiunt, dum eorum patientia exercetur (272). Vel ad litteram, hoc etiam aliter potest dici, quia Idumæi qui de Esau descenderunt, qui etiam Edom dicitur, subditi fuerunt filiis Israel, et in tempore David eis servierunt; sed magis in hac prophetia intenditur, quod populus Judæorum major, id est in cultu unius Dei prior, minori, id est posteriori populo Christianorum esset serviturus. Judæi namque capsarii nostri sunt, qui nobis codices portant. Sicut 45 scriptum est. Quasi dicat: Ita hoc ex gratia dictum est in Genesi, cum nondum nati essent, sed nascituri, sicut Malachias dicit de eisdem jam præteritis scilicet quod Jacob gratia sit electus, non merito, Esau vero subtracta gratia sit reprobatus. Et hoc est quod ait, sicut scriptum est in Malachia.

Jacob dilexi, Esau autem odio habui. [Ambros.] Sciendum quod alterum elegit præscientia, alterum sprexit, et in illo quem elegit propositum Dei manet, id est impletur, quia ita evenit ut præsciit; et in illo quem sprexit similiter manet, quia ita fit ut præsciit, hoc autem quod habetur in Malachia, scilicet Jacob dilexi, Esau autem odio habui. Jam de iudicio dicit Deus. Illud vero, scilicet major serviet minori, de præscientia ait, præsciendo enim quid quisque illorum futurus esset, dixit illud in Genesi Deus. Et dum illud prædiceret se futurorum præscium ostendit, et nil absque sua præscientia venire posse monstravit. Hoc aliud vero quod in Malachia est, de jam præteritis dicitur, ex quorum vita ante acta et operibus apparebat, alterum salvandum, alterum damnandum, et de actis iudicium fieri solet, et notis. Ideo ergo illud dixit Deus ante futurum iudicium, ut iudicaturus crederetur, et secundum merita redditurus (273). Ideo etiam illud dixit Deus, ut intelligeretur hoc apertum esse, postea per prophetam, quod antequam illi nascerentur erat in Dei prædestinatione per gratiam. Nam in Jacob antequam natus fecisset aliquid boni, quid diligebat, nisi gratuitum misericordie suæ donum? et in Esau quid oderat antequam natus fecisset aliquid mali, nisi originale peccatum? nam nec in illo diligeret iustitiam quam nullam ille fecerat, neque in isto

(271) August. ad Simplicianum.

(272) Id., De Quæst. 85.

(273) Id., ad Sixtum presbyterum.

odisset naturam quam bonam ipse fecerat; sed quoniam rem stupendam de nondum natis nec aliquid boni vel mali agentibus proposuerat, scilicet quod unum Deus dilexerit, alterum oderit, quomodo hoc recte fuerit cum nil egissent, quia res, ut dictum est, stupenda est, sibi obijcit exprimens, unde moveri posset auditor, et ait :

VERS. 14, 15. — « Quid ergo dicemus? Nunquid iniquitas apud Deum? Absit! Mosi enim dicit : Miserebor cui misertus sum, et misericordiam præstabo cui miserebor. »

Quid ergo dicemus? Quasi dicat : Quia sine omni merito elegit hunc, et illum reprobavit. Ergo quid dicemus (274)? Nunquid dicemus quod iniquitas sit apud Deum? id est dicitur iniquus Deus. Iniquum enim videtur ut sine ullis bonorum, vel malorum meritis operum, unum diligat, et alterum odit, quia in re si futura bona hujus vel mala illius, quæ utique Deus præsciebat attenderet, non diceret, non ex operibus, sed diceret ex operibus. [Ambros.] Quia ergo sine meritis alterum elegit, alterum reprobavit. Nunquid ideo iniquus? Absit! Non enim iniquus est, quia unum dilexit et alterum odit (275), quia hunc, id est Jacob, per misericordiam elegit; illum scilicet Esau per justitiam reprobavit. In quo neutro est iniquitas. Nemo autem dicat Deum quia futura opera prævidebat alterum elegisse, alterum reprobasse; [Ambros.] sed potius ne quisquam de suorum operum meritis audeat gloriari; ad Dei gratiam et gloriam commendandam valere quod dixit, demonstrat, subdicens : Mosi enim. Quasi dicat : Vere homo per misericordiam elegit, quia ita dicit Moses. Deus enim dixit Mosi, id est Deus inductus a Mose dixit : Miserebor, vocando interius, *cujus misereor*, prædestinando. Ecce nulla merita præcedunt pro quibus eligatur, sed sola gratia prædestinantis est ex qua vocatur et salvatur. Unde subdit : Et misericordiam præstabo, vitam æternam dando, *cujus misereor*, vocando. Vel ita, quasi dicat : Non est iniquus Deus, sed justus, scit enim quid faciat, nec retractandum est ejus judicium. Mosi enim dicit : Miserebor *cujus misertus ero*, id est illius miserebor vocando et gratiam apponendo, cui præscius eram, quod misericordiam daturus essem, sciens illum convertendum, et apud me permansurum. Deinde repetit ut repetitione magis confirmet, et misericordiam præstabo ei cui misericordiam præstitero, id est illi misericordiam dabo, quem præscio post errorem toto corde reversurum ad me, hoc est dare illi cui dandum est, et non dare illi cui dandum non est, ut eum vocet quem sciat obedire; illum vero non, quem sciat non obedire, quia non in voluntate petentis, sed in arbitrio dantis debet esse quod datur. An enim dandum sit, dantis debet judicio pensari. Et quamvis periculosum sit judicium Dei discernere, tamen propter hæsitantes ne putent injustum judicium Dei,

A quod non injuste judicat, rebus potius probemus quam verbis. Duo enim fuerunt, Saul et David. Inquiramus in historiis qualis unusquisque eorum reperiat, post judicium præscientiæ Dei. Videamus ergo si Saul in necessitate ita se gessit, ut David, qui accepta misericordia Domini minime contempsit, et post veniam peccatorum tam bene perstitit. Saul vero non auditus, non in prece perstitit, sed impatiens et de Dei judicio indignatus, ad idola quæ prius damnaverant conversus, ab eis auxilium requisivit. [Ambros.] Unde juste reprobatus a præscio videtur. Ex hoc enim justum esse judicium præscientiæ Dei etiam nolentibus manifestatur.

VERS. 16, 17. — « Igitur non volentis neque currentis, sed miserentis est Dei. Dicit enim Scriptura Pharaoni : Quia in hoc ipsum excitavi te, ut ostendam in te virtutem meam, et ut annuntiatur nomen meum in universa terra. »

Igitur non est volentis. Quasi dicat : Quia ex misericordia gratuita præparat quos vult et vocat, igitur velle bonum, non est volentis, neque currere, id est operari, est currentis hominis, sed miserentis est Dei, id est non est ex libero arbitrio hominis bonum volentis, vel operantis, ipsa bona voluntas vel operatio est, sed ex misericordia Dei qui per gratiam appositam facit nos velle et currere (276). Ecce non propter futura quæ prævideret elegit. Ubi ergo sunt merita? ubi opera vel præterita vel futura tanquam liberi arbitrii viribus impleta sive adimplenda? Nonne apertam protulit Apostolus de gratiæ gratiæ, id est veræ gratiæ commendatione sententiam cum ait, non est volentis neque currentis (277). Hoc si attenderes, o Juliane, non extenderes contra gratiam merita voluntatis, cum audias : Non est volentis neque currentis, sed miserentis Dei. Non ergo ideo misertus est Deus Jacob, quia Jacob voluit et cucurrit; sed ideo voluit et cucurrit, quia misertus est Deus. Paratur enim voluntas a Domino, et a Domino gressus hominis diriguntur (Prov. xvi). Ideoque congrue ait, non est volentis neque currentis, sed miserentis Dei (278), non quia hoc sine voluntate nostra agatur, sed quia voluntas nostra nil boni agit, nisi divinitus adjuvetur. Unde alibi Apostolus : Non ego autem, sed misericordia Dei mecum (I Cor. xv). Non ideo hoc ait, quia nil boni agebat, sed quia nil ageret si illa non adjuvaret. Ita et hoc dicit : Non est volentis, sed miserentis Dei (279), non quia nulla est hominis voluntas, atque cursus, sed quia nil potest, nisi ille misereatur. Deus enim est qui operatur in nobis velle et operari bonum, sed cum homo credere, vel sperare non possit, nisi velit, nec pervenire ad palmam, nisi voluntate currat, quomodo dicit, non est volentis neque currentis, nisi quia et ipsa voluntas præparatur a Domino? Forte aliquis accipiet hoc sensu dictum esse, non est volentis neque currentis, sed miserentis Dei, tanquam

(274) August., in Ench.

(275) Id., ad Sixtum.

(276) Id., ad Sixtum.

(277) Id., contra Julian. hæreticum.

(278) Id., De perfect. just.

(279) Id., in Ench.

diceretur, non sufficit sola voluntas hominis, si non sit et misericordia Dei. Cui dicitur e contrario, non sufficit etiam misericordia Dei, si non sit voluntas hominis; ac per hoc si recte dictum est illud, quia id voluntas hominis sola non implet, cur non etiam a contrario recte dicitur non miserentis est Dei, sed volentis hominis, quia id misericordia Dei sola non implet. [August.] Restat ergo ut ideo recte dictum intelligatur, ut totum Deo detur qui hominis voluntatem bonam, et præparat adjuvandam, et adjuvat præparatam; volentem prævenit ut velit, volentem subsequitur ne frustra velit. Cum autem Dei misericordiam commendasset verbis prædictis, ut etiam iudicium Dei commendaret, et apud eum iniquitatem non esse ostenderet, subiunxit : *Dicit enim Scriptura Pharaoni*. Quasi dicat : Sicut Jacob per misericordiam elegit, ita per justitiam Esau reprobavit. Vere illum per justitiam reprobavit, quia hoc dicit Scriptura, inducens Deum loquentem Pharaoni, quem per iudicium sicut Esau reprobavit. Vel ita continua. Quasi dicat : Misericordiae est velle vel currere, ex iudicio autem non ex iniquitate; contra sicut apparet in Pharaone; dicit enim Scriptura, etc., ac si diceret : Ex apposita gratia, quod quidem est per misericordiam, sunt bona, quia et ea subtracta quod quidem est per justitiam, sunt mala, sicut apparet in Pharaone. Dicit enim, etc. Vel ita continua : Ex misericordia est velle vel currere, quod apparet in aliis qui sunt ex eadem massa, cui debita est perditio, ut in Pharaone apparet. Dicit enim Scriptura, id est Dominus in ea Pharaoni : *Quia in hoc ipsum*, quod non continuatur hic, sed legitur ac si non esset, quasi *excitavi te*, o Pharaon, malus quidem eras, sed quasi sopitus. Ego autem ostendens tibi signa quæ feci per Moysen, excitavi te in hoc ipsum, id est in hanc eandem malitiam, ut deterior fias; et hoc justum est, ut qui in sordibus est nec respicere vult, sordescat adhuc (*Apoc. xxii*), id est meritum hominis id exigit ut ipse qui non vult peccatum deserere peccato amplius contaminetur, sicut Pharaon qui visis signis debuisset corrigi, sed deterior factus est vitio suo. Nec hoc inutile fuit, sed ut, in te, indurato, id est per te induratum, vel in te, id est contra te, ostendam, bonis, *virtutem meam*, ut in signis *Ægyptiis* feci. Ecce hic patet quod etiam malis bene utitur Deus. Ostendam dico, et per ostensam virtutem annuntietur nomen meum in universa terra. Nota quia exemplum de Pharaone qui iusto iudicio Dei reprobatus est, pertinet ad Esau qui eodem iudicio æquissimo, licet occulto, reprobatus est, sicut Jacob per misericordiam electus. Vel ita : *Quia in hoc ipsum excitavi*, alii codices sic habent, *in hoc ipso resuscitavi vel servavi te*, et est servavi te, o Pharaon. Hoc dicit ei Deus, cum tantis malis esset reus, ut indignus esset vivere, quem tamen Deus reservavit in hoc ipso, id est **46** ad hoc ut in eo ostenderet virtutem

(280) Augustinus, ad Sixtum.

(281) Id., in Ench.

A suam, id est ut multa signa et plagæ ostenderentur in eum. Vel suscitavi te, suscitatus dictus est, quia cum apud Deum mortuus esset, modicum tamen tempus accepit vitæ, ut in eo Dei virtutem omnes gentes addiscerent, et non esse alium Deum præter illum qui Judeorum erat.

VERS. 18. — « Ergo cuius vult miseretur, et quem vult indurat. »

Ergo cuius vult. [Ambrosius] Hic concludit de utroque, scilicet de misericordia et iudicio, et ex præmissis exemplis, ubi apparet gratuita misericordia, et iustum iudicium inferit. Quasi dicat : Quia miseretur Deus Jacob gratis, ergo patet quod cuius vult miseretur gratuito; et quia Esau et Pharaonem reprobavit, ergo patet quia quem vult indurat iusto iudicio (280). Si autem quarimus meritum obdurationis et misericordiae, obdurationis meritum invenimus; misericordiae vero meritum non invenimus, quia nullum est misericordiae meritum, ne gratia evacuetur, si non gratis donatur, sed meritis redditur. Meritum autem obdurationis est peccatum totius massæ damnatæ, nec obdurat Deus impartiendo malitiam, sed non impartiendo gratiam, sicut nec digni sunt : quibus enim non impartitur, nec digni sunt, nec merentur, potius ut non impartiat, hoc digni sunt, hoc merentur. [Augustinus] Quisquis igitur obduratus est, se obduratum debite et quisquis adjutus, se adjutum gratis agnoscat (281). Miseretur ergo magna bonitate et obdurat nulla iniquitate, ut nec liberatus de suis meritis gloriatur, nec damnatus nisi de suis meritis conqueratur. Sola enim gratia Redemptor discernit a perditis, quos in una perditionis concreaverat massa ab origine ducta perditionis causa communis. Universum quippe genus humanum tam iusto iudicio Dei in apostatica radice damnatum est, ut etiam, si nullus inde liberaretur, nemo recte posset vituperare Dei justitiam. In illis vero qui liberantur ostenditur, pluribus non liberatis, et in damnatione iusta derelictis quid commeruisset universa conspersio, et quo etiam istos debitum iudicium Dei duceret, nisi ejus indebita misericordia subvenisset (282). Non ergo intelligendum est quod Deus ita induret, quasi quemquam peccare cogat, sed tantum quibusdam peccatoribus misericordiam justificationis suæ non largitur, et ob hoc eos obdurare dicitur, quia non eorum miseretur, non quia impellit ut peccent, etiam autem non miseretur quibus gratiam non esse præbendam æquitate occultissima et ab humanis sensibus remotissima iudicat, quam non aperit Apostolus, sed miratur, ubi ait : *O altitudo divitiarum scientiæ et sapientiæ Dei!* (*Rom. xi*). Universa namque massa merito damnata, contumeliam debitam, cui vult reddit Dei justitia; honorem indebitum donat cui vult Dei gratia, non meritorum prærogativa, non fatali necessitate, non temeritate fortunæ, sed clausa altitudine sapientiæ et scientiæ

(282) Id., ad Simplic.

sue (283). Multi de isto profundo quærentes red-
dere rationem atque secundum conjecturas cordis
inscrutabilem altitudinem iudiciorum Dei cogitare
conantes in fabulas vanitatis abierunt, dicentes quia
animæ sursum in cælo peccant, et secundum sua
peccata ad corpora pro meritis diriguntur, et dignis
sibi quasi carceribus includuntur. Ierunt hi tales
post cogitationes suas, et volentes disputare de Dei
profundo, mersi sunt in profundum, dicentes ani-
mas in cælo ante conversatas, et ibi aliquid boni
vel mali egisse, et pro meritis ad corpora terrena
detrusas esse. Hoc autem respuit Catholica fides
propter evidentem Apostoli sententiam qua ait :
Cum nondum nati essent, aut aliquid boni vel mali
egissent (284). Melior ergo est fidelis ignorantia,
quam temeraria scientia. *Ergo cuius vult miseretur*
gratuita misericordia, et quem vult indurat veritate
rectissima (285). Quis porro tam impie desipiat, ut
dicat Deum hominem quas et quando voluerint, in
bonum non posse convertere, cum voluntati ejus
nil resistat, sed cum facit, per misericordiam facit,
cum autem non facit, per iudicium non facit (286).
Miseretur utique secundum gratiam quæ gratis da-
tur; obdurat autem secundum iudicium quod meri-
tis redditur. Unde datur intelligi ut obduratio Dei
sit, nolle misereri, ut non ab illo irrogetur aliquid
quo sit homo deterior, sed tantum quo sit melior
non irrogetur. Ideoque non quomodo dictum est,
non est volentis neque currentis sed miserentis Dei : ita
etiam dictum est, non est volentis neque currentis,
sed obdurantis Dei, [Augustinus] quia non obdurat
impertiendo aliquid mali, sed non largiendo bonum.
Quod facit æquitate sua, sicut ex misericordia sua
gratiam præstat. Constat itaque quod nullus libe-
ratur nisi gratuita misericordia, et nullus damna-
tur nisi æquissima iustitia (287). Sed cur potius
hunc quam illum liberet, vel non liberet, scrutetur
qui potest tam magnum profundum iudiciorum Dei,
verumtamen caveat præcipitium (288). Cur ergo il-
lum liberet et non illum, nolo ut a me quæras,
homo sum, profundum nimis esse adverto, non pe-
netro, expavescio, non scrutor. Inscrutabilia enim
sunt iudicia Dei. Præterea notandum est vel obdu-
ratio Dei tantum temporalis est. Obdurat enim tem-
poraliter, non ab æterno. Reprobatio vero alia ab
æterno, alia temporaliter. Quæ autem temporaliter
est, idem est quod obduratio, scilicet desertio. Quæ
autem ab æterno est, hoc est quod Deus præscit ali-
quem damnandum. Similiter diligenter distinguen-
dum est de prædestinatione, electione, dilectione et
odio.

VERS. 19-21. — « Dicis itaque mihi : Quid adhuc
« queritur? Voluntati enim ejus quis resistit? O
« homo, tu quis es qui respondeas Deo? Nunquid

A « dic't figmentum ei qui se finxit : quid me fecisti
« sic? An non habet potestatem figulus luti ex eadem
« massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud
« vero in contumeliam? »

Dicis itaque mihi, quia dixerat, *cui vult misere-*
tur, et quem vult indurat, videbatur carnali, quod
sicut non ex meritis est quod miseretur, ita non
esse ex meritis quod obdurat. Videbatur etiam ex
voluntate Dei esse, cui resisti non potest, quod ali-
quis est malus. Hoc igitur ex persona contradicen-
tis Apostolus sibi objicit. Quasi dicat : Quia ex vo-
luntate est quod miseretur vel obdurat. Dicis itaque
mihi hoc : Quid queritur, id est quare inquitur ?
Adhuc, id est postquam constat ex voluntate Dei
esse obdurationem, cur, inquam, queritur unde
alius sit bonus, alius sit malus? non est opus hoc
inquiri, quia talis erit quisque, qualem vult eum
Deus esse. *Voluntati enim ejus*, qui nos obdurat,
quis resistit? [Augustinus] Quasi dicat : Nullus. Et
ita ex voluntate ejus est aliquis bonus vel malus
dicit carnalis, et ideo injuste alium salvat, alium
damnat, vel, quid queritur ab aliquo ut benefaciat,
id est cur nititur aliquis benefacere? Adhuc, scilicet
postquam constat ex voluntate Dei esse, cum
nil possit, nisi quod Deus vult. *Voluntati enim ejus*
quis resistit? Vel ita cum ex voluntate sit obdura-
tio, *quid queritur*, id est cur conqueritur Deus si
offendimus? Adhuc, id est cur conqueritur de pec-
catis hominum, cum ipsi nequeant vitare quod Deus
vult? (289) Conqueritur enim Deus sæpe de homi-
nibus, sicut per innumera apparet sacræ Scripturæ
loca, quod nolunt credere et recte vivere, contra
quod carnales in voluptatibus suis viventes sic so-
lent, sicut dictum est, murmurare, et loqui adver-
sus Deum, et voluntati ejus, non vitio suo deputare
quod mali sunt. Quos redarguit Apostolus, revo-
cans ab hujusmodi præsumptione, et hujus impu-
dentiam questionis ita retundit. *O homo, etc.* (290)
Hoc autem non facit ex inopia reddendæ rationis,
sed hominem ad suæ capacitatis considerationem
revocat dicens, o homo (291). Quasi dicat : Te et
illum attende. Tu es homo, ille est Deus. Tu, in-
quam, o homo, id est caro, non spiritus, id est car-
nalis, non spiritualis; tu miser cui displicet quod Deus
conqueritur, et qui murmurat contra Deum, quod
aliud reprobat et alium eligit. *Quis es*, id est cujus
valentiæ es, *qui respondens*, id est intelligas quæ
facit, id est cur hujus miseretur, et te indurat. Quasi
dicat : Si tibi diceretur, nescires respondere, id est
intelligere pro tua carnalitate, nec te ad hoc juvat
sapientia tua, nec aliqua virtus tua. [Ambrosius]
Vel quis es? qui respondeas, id est contradicas,
Deo, id est rationibus contra Deum agas quod in-
juste eligat vel reprobet? Magna indignitas est, et

(283) August., De verb. Apostoli.

(284) Id., ad Bonifac.

(285) Id., in Ench.

(286) Id., contra Julian.

(287) Id., ad Sixtum.

(288) Id., De verb. Apostoli.

(289) Id., ad Simplic.

(290) Id., in eodem.

(291) Id., De verb. Apostoli.

præsumptio hominem contradicere Deo, iniquum A
justo, malum bono, imperitum perfecto, infirmum
firmissimo, mortalem immortalis, servum domino,
creaturam Creatori. Movetur autem iniquus eo quod
de eadem massa creatos alios justificat Deus, alios
reprobat. Ad hoc autem ostendendum recte fieri,
utilitur verbis Isaïæ, et figmenti similitudine, quod
adversus figulum non habet vocem conquerendi, di-
cens: *Nunquid figmentum dicit ei qui se finxit*, id
est ei a quo factum est, et qui nil ei debet, hoc sci-
licet: *Quid me fecisti sic?* Quasi dicat: Non potest
contra factorum suum opus conqueri, sic et tu
homo fingeris a Deo, et ideo nequis adversum Deum
causari quare fecit te sic, vel non sic (292). Si
enim pecus loqui posset et diceret Deo: Quare me
pecudem fecisti, cum istum feceris hominem, non
juste succenseres, et diceres: O pecus, tu quis es
qui respondeas Deo? quia vero questionis hujus ra-
tio ex hoc illi firma videtur quod ex una massa
facti sunt, reprobandi et justificandi, subdit: *An
non habet*. Quasi dicat: Vere non potest dicere opus
factori, quare me fecisti sic, quia figulus luti, id
est qui de luto operatur. *An non habet justam po-
testatem facere ex eadem massa aliud quidem vas in
honorem, aliud vero in contumeliam?* habet utique.
[Ambrosius] Manifestum est aliqua vasa fieri ad
honorem, quæ ad usus honestos sunt necessaria;
alia vero ad contumeliam, quæ usibus sunt culinæ
necessaria: unius tamen esse substantiæ, sed
differre opificis voluntate. Ita et Deus, cum ex una
eademque massa omnes simus in substantia, et
cuncti peccatores, alii miseretur, et alterum despi-
cit, non sine justitia. In figulo enim sola voluntas
est; in Deo autem, voluntas cum justitia. Sicut
igitur vas quod non fit in honorem, sed in contu-
meliam, si vile est, ex luto habet, non ex figulo;
sic tota massa **47** humani generis, non ex Deo,
sed suo vitio juste corrupta et lutosa est. Ideoque
si inde vas in honorem fit, misericordia est; si in
contumeliam justum est, quia hoc erat ex ra-
tura (293). Tota enim natura in ipsa radice vitata
divino judicio debite damnationi est subjecta, et
merito peccati universa damnata. [Augustinus]
Cum ergo id supplicii recipiant vasa iræ quod om-
nibus debebatur, et ab illa liberentur vasa miseri-
cordiæ, in altero æquitas, in altero misericordia
perspicua est (294). Massa enim illa si media esset,
ut sicut nil boni, ita nil peccati haberet, non frustra
videretur iniquitas, ut ex ea fierent vasa in contu-
meliam. Cum vero per liberum arbitrium primi ho-
minis in condemnationem universa defluerit, pro-
cul dubio quod ex ea fiunt vasa in honorem, non
est ipsius justitiæ, quæ gratiam in illa præcessit,
sed Dei misericordiæ (295). Quod vero in contu-

meliam, non iniquitati Dei, quæ penitus nulla est,
sed judicio deputandum est (296). Bene autem
dispensavit Dominus, ut nec omnes damnaret, nec
omnes liberaret: si enim omnes liberarentur, lateret
quid peccato per justitiam deberetur; si nemo li-
beraretur, lateret quod gratia largiretur, quia procul
dubio, quantum pertinet ad originale peccatum,
omnes pares erant, sed misericordia quos voluit
discrevit. Ibi gratuita est indulgentia, ubi justa pos-
set esse vindicta. Ecce ex his justitiæ Dei apparet,
in his qui non habent tempus operandi, scilicet in
parvulis; de his autem qui habent tempus operandi,
subdit:

VERS. 22, 23. — « Quod si Deus volens osten-
dere iram et notam facere potentiam, sustinuit
in multa patientia vasa iræ apta in interitum, ut
ostenderet divitias gloriæ suæ in vasa misericor-
diæ quæ præparavit in gloriam. »

Quod si volens. Vel quid si Deus volens. Quasi di-
cat: Jam ostensum est quod et si Deus nil boni
det homini, non tamen iniquus est. Sed quid dices,
si quibusdam etiam bona dedit, scilicet cum essent
apti iræ in interitum, sustinuit in multa patientia,
et hoc est quod ait. Quasi dicat: Non esset iniquus
Deus, etsi nihil daret boni, sed dat bonum quibus-
dam, per quod apparet bonus. Quia *sustinuit vasa iræ
apta in interitum in multa patientia*. Patientia et leni-
ganimitas Dei est quandiu sustinet malos, ut, si ve-
lint, corrigantur, vel in incepta malitia perdurantes
ordinate disperdat. (297) Diu enim expectati inexor-
abiles sunt, et ideo expectavit eos Deus, cum sci-
ret non credituros, et ut utatur illis quasi instru-
mento ad salutem bonorum. [Ambrosius] Novit
enim Deus bene uti malis, in quibus humanam na-
turam non ad malitiam creat, (298) sed perfert eos
patienter quousque scit oportere, non inaniter, sed
utens eis ad admonitionem vel exercitationem bo-
norum. (299) Nullum enim Deus vel angelorum vel
hominum crearet, quem malum futurum esse præ-
sciret, nisi pariter nosset quibus eos bonorum usi-
bus commendaret. (300) Dico quod sustinuit malos,
et interim dum expectabat, ostendit eis multis iu-
diciis vel ipsos aliquando puniendos, vel alios co-
ram eis, iram suam futuram, id est penam æternam
ut sibi caverent, et in hoc quod sustinuit eos, et
iram eis ostendit. Notam fecit potentiam suam, sci-
licet quod per malos purgat bonos. Si autem hoc
est, scilicet quod Deus *volens ostendere iram et no-
tam facere potentiam* suam, sustinuit vasa iræ apta
in interitum in multa patientia, quid respondeas
Deo? vel quid dices? quasi dicat: Poteris dicere
quod juste gratiam subtrahit talibus, et damnat eos
qui ita expectati de peccatis noluerunt respicere,
sed hac prædicta gratia abusi sunt. Ecce hic osten-

(292) August., De verb. Apostoli.

(293) Id., super Joannem.

(294) Id., ad Bonifac.

(295) Id., De civ. Dei.

(296) Id., ad Bonifacium.

(297) Id., ad Sixtum.

(298) Id., ad Simplic.

(299) Id., super Exod.

(300) Id., ex lib. Sent. Prosperi.

ditur iustitia circa eos qui habent tempus operandi. *Ut ostenderet.* Quasi dicat : Ad hoc patitur Deus malos, et præstendit eis iram, et ad notitiam suam attrahit, ut sic ostenderet in vasa misericordiae, id est electis per misericordiam, divitias gloriae suae, id est quam dives et quam magna sit gloriosa misericordia sua. Ob hoc enim dat tot bona malis, et tandem eos tolerat, ut convincat eos juste damnari; et ut fideles magis eum diligant, quibus gratiam malis non communem ipse conservavit. Vel ostenderet hic vasa misericordiae, id est in electis, divitias gloriae suae, id est copiosam et gloriosam misericordiam suam, per fornacem tribulationis, quam tolerant a malis, quia quanto magis tribulationibus exercentur, tanto puriores et meliores gratia Dei operante redduntur. Vel de futuro potest legi sic quod si volens. Quasi dicat : Non esset iniquus Deus, etiam si nil boni daret. Sed quid dices, si etiam bona dedit, et dedit utique quia Deus? Sustinuit in multa patientia vasa irae apta in interitum, id est malos quos cum posset judicare statim, diu sustinuit ut conquiri non possint damnati. [Ambrosius] Ideo ergo expectati sunt ut inexcusabiles deperirent, quos præcivit non credituros. Deus dico volens ostendere, in futuro, iram suam, id est penam aeternam, in perditis quos male usos patetia sua aeternaliter damnabit; et volens facere notam potentiam suam in salvandis, quos tunc glorificabit, cum vindictam sanguinis eorum super malos exercebit, qui cum ante putaretur, non iudicaturus quia diu dissimulavit, iudicando potens videbitur. Ut ostenderet, quasi dicat : ita modo sustinuit vasa irae, ut in futuro saeculo ostenderet, per comparisonem reproborum, in vasa misericordiae, id est electis per misericordiam, divitias suas, id est copiosam et gloriosam misericordiam suam. Ostendit enim quantum fecit eis quos liberavit et glorificavit, cum illi quos deseruit penam habent, quae pariter omnibus debebatur. Nota quia ex verbis Apostoli quibus usus est in hoc sermone, dicens : Jacob gratis dilectum et electum a Deo; Esau autem iudicio reprobatur sicut Pharaonem, et alios quos voluntate sua Deus obdurat, ostenditur quod quidam sunt, quibus nec gratiam apponit Deus, ut Esau et Pharaoni, cum aliis infert eam quasi coactis ut apostolo Paulo. [Ambrosius] In his autem causis præscientia Dei flagitanda est quia non aliter evenit quam futurum novit. Præscientia enim Dei est qua diffinitum habet, qualis unuscuiusque futura erit voluntas, per quam aut damnatur aut coronatur. Præsciens itaque Deus aliquos male voluntatis futuros, non habuit eos in numero bonorum, sicut et de præscientia Pharaonem damnandum esse censuit, sciens eum non se correcturum, Apostolum vero Paulum elegit præsciens quod futurus esset fidelis. Sunt autem et alii quidam, quibus gratia data est in usum, ut Sauli, Judæ, et illis discipulis quibus in Evangelio Dominus dixit : *Ecce nomina ve-*

stra scripta sunt in caelo (Luc. x), et post abierunt retro. Sed hoc de eis Dominus dixit, propter iustitiam cui deservebant, quia hoc est justum ut unicuique respondeat pro merito. Ac si diceret : Digni estis nunc vita aeterna, quia erant boni. Frequenter enim ante sunt mali, qui futuri sunt boni; et aliquoties prius sunt boni, qui futuri sunt et permansuri mali. Tales erant illi, et ideo nomina eorum erant scripta in caelo propter iustitiam, cui deservebant; secundum vero præscientiam, in numero erant malorum. De iustitia enim iudicat Deus, non de præscientia, quia iustitia non Dei præscientia causa est quare apud Deum aliquis dignus sit vita. Unde et Mosi dicit : *Si quis peccaverit ante me, delebo eum de libro vitae* (Exod. xxxii); ut secundum iustitiam iudicis videatur deleri cum peccat, juxta præscientiam tamen in libro vitae nunquam fuerat. Unde Joannes ait : *Ex nobis exierunt, sed ex nobis non erant* (Joan. ii). Econtrario vero tunc aliquis videtur ascribi, cum malus esse desinit, qui tamen secundum præscientiam nunquam defuit. Cum igitur ex gratuita misericordia apponat gratiam quibus vult, et liberet quos vult, manifeste ostenditur dives et gloriosa bonitas ejus in vasa misericordiae, quae præparavit, similiter expectando, sicut expectat vasa irae. [Augustinus] Præparavit dico, in gloriam futuram. Omnes enim sustinet Deus, sciens exitus singulorum, et utique bonis prodest quod malos exspectat.

VERS. 24-26. — « Quos et vocavit, non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus, sicut in Osee dicit : Vocabo non plebem meam, plebem meam; et non dilectam, dilectam; et non misericordiam consecutam, misericordiam consecutam. Et erit in loco ubi dictum est eis : Non plebs mea vos, ibi vocabuntur filii Dei vivi. »

Quos et vocavit. Cum ostensum sit quod ex sola gratia sint filii, incipit probare per auctoritates prophetarum quod hi sunt ex utroque populo. Quasi dicat : Illos qui sunt vasa misericordiae præparavit in gloriam. (301) Quos et vocavit, per prædicatores et interius, cum sint ex una massa Adæ, de qua et mali qui sunt vasa irae cui debita erat damnatio. Tota quippe ista massa iuste damnationis reciperet debitum, nisi ex ea faceret non solum justus, sed etiam misericors figulus alia vasa in honorem secundum gratiam, non secundum debitum, dum et parvulis subvenit quorum nulla merita dici possunt; et majores prævenit, ut habere aliqua bona merita possint, (302) quia stirpe inobedientiae ducitur propago peccati atque supplicii, non conditione divina, sed voluntatis iniquitate vitata natura quæ a Deo est condita bona. Si ergo male vivunt homines de suo est, vel quod originaliter traxerunt, vel quod insuper addiderunt; ideo non se excusent homines, qui nolunt recte vivere dicentes : Quid nos fecimus quod nos male vivimus, cum gratiam unde bene vi-

(301) Augustinus ad Optat.

(302) Id., ad Sixtum.

veremus non accepimus? Non veraciter possunt se excusare. Si enim vasa iræ sunt quibus debita perditio redditur, hoc sibi imputent, quia ex massa sunt quam merito peccati Deus juste damnavit. Si autem vasa misericordiæ sunt quibus ex eadem massa factis, supplicium reddere noluit, non se inflect, sed ipsum glorificent qui eis misericordiam indebitam præstitit. Vocavit, dico, *Non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus*, et primum pro gentibus auctoritatem Osee ponit, dicens: *Sicut in Osee dicit Deus*. Quasi dicat: Non Osee ex se hoc dicit, sed Deus in illo: *Vocabo non plebem meam*, id est gentes quæ prius non noverunt me, nec dicebantur plebs mea; *plebem meam*, ut scilicet cognoscant me, et dicantur plebs mea; *et non dilectam meam*, scilicet gentilem vocabo, *dilectam meam*, scilicet ut dilectione serviant; *et non misericordiam consecutam*, vocabo *misericordiam consecutam*, ut scilicet ad æternam gloriam perveniant. [Haimo] *Erit istud, quod dicam, scilicet quod in loco*, id est in toto mundo, *ubi dictum est: Non plebs mea vos, ibi in toto mundo, vocabuntur filii Dei*. [Ambrosius] Vel, in loco, id est in Judæa et inter ipsos Judæos qui dicebant: Dei populus non estis, ibi vocabuntur filii Dei ab eisdem Judæis.

VERS. 27-29.— « Isaias autem clamat pro Israel: Si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris, reliquæ salvæ fient. Verbum autem consummans et abbrevians in æquitate, quia verbum brevium faciet Dominus super terram. Et sicut prædixit Isaias: Nisi Dominus sabaoth reliquisset nobis semen, sicut Sodoma facti essemus, et sicut Gomorrha similes fuissimus. »

Isaias autem ait. Hic ponit auctoritatem Isaiæ pro Judæis. Quasi dicat: Osee ita pro gentibus dicit, Isaias autem clamat aperte pro Israel, id est pro Judæis, dicens: *si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris*, id est licet sint innumerabiles filii Israel. Tamen, solummodo, *reliquæ salvæ fient*. Ecce sic dicitur salus Judæorum, ut major pars sit excæcata. Vel arenæ comparat propter sterilitatem. [Augustinus.] Et est, si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris, id est licet sint steriles a gratia fidei, et fructu boni operis, non tamen ideo radix patriarcharum perit. Vel, in nos reliquæ salvæ fient, id est illi quos mihi reliqui, cum alios repuli. Vel, qui ab aliis relinquuntur, ut viles, vel pauci. Deinde subdit propheta, per quid salvi fiant, scilicet per verbum Evangelii, ut gloria legalium operum excludatur. Quasi dicat: Vere salvi fient. Dominus enim faciet *verbum consummans et abbrevians*, id est verbum Evangelii, quod dicitur consummans, quia ad perfectionem ducit; et abbrevians, quia omnia legalia in uno Christo abbreviavit (303), ut compendio fidei per gratiam salvet, non per innumeras observantias, quibus ille populus serviliter premebatur, et hoc licet

A verbis abbreviet, tamen æquum est priori verbo legis unde subdit, abbrevians, dico, *in æquitate*, ut nil desit ad justitiam de omnibus figurativis. Vel ideo dicitur, abbrevians in æquitate, quia quæ æqua sunt retinet, ut moralia quæ jus est tolli, ut figuras reeidit. Et ne quis dubitet de eo, propheta repetitione confirmat dicens: *Quia Dominus*, qui prius fecit verbum legis prolixum, ens super terram, id est ens in terra homo factus, *faciet verbum brevium*, contra antiquum verbum quod Deum fecisse constat. [Hieronymus] Vel, verbum consummatum et abbreviatum est charitas, quæ dicitur verbum consummans vel consummatum, quia consummat, et abbrevians, sive abbreviatum, quia in eo pendet lex et prophetæ; [duobus enim mandatis charitas universa abbreviat. Et sicut prædixit: Adhuc ponit auctoritatem Isaiæ, commendans illud verbum. Quasi dicat: Deus fecit verbum, et hoc verbum tam necessarium erat, quod, sicut prædixit Isaias, *nisi Dominus Sabaoth*, id est virtutum, vel exercituum, *reliquisset nobis semen*, id est verbum Evangelii, vel Christum, qui fructum vitæ protulit, *facti essemus sicut Sodoma*, etc. [Ambr.] Vel per semen accipiuntur reliquæ salvandæ, de quibus supra egit, id est apostoli et alii boni, quasi reliquæ salvæ fient, quia nisi per illas prædicatum esset verbum Dei, gentes perissent. Et hoc est quod ait, nisi Dominus Sabaoth, id est exercituum, quando alios excæcavit, reliquisset nobis, id est ad nostram utilitatem, semen, id est apostolos de quibus seges Christi crevit, facti essemus sicut Sodoma, quæ interpretatur *muta*, id est muti essemus ad constituendum. *Et fuissimus similes sicut Gomorrha*, quæ interpretatur *aspera*, id est, sine gratia asperi essemus spinis vitiorum operiti. Et nota quod non sine causa posuit *similes et sicut*, cum alterum posset sufficere. Sed hoc ideo fecit ut per alterum notet similitudinem culpæ nostræ, et illorum; per alterum similitudinem pænæ. Quasi dicat: Pares essemus in pœna, quia similes essemus in culpa.

VERS. 30-33.— « Quid ergo dicemus: Quod gentes quæ non sectabantur justitiam, apprehenderunt justitiam, justitiam autem quæ ex fide est; Israel vero sectando legem justitiæ, in legem justitiæ non pervenit. Quare? Quia non ex fide, sed quasi ex operibus. Offenderunt enim in lapidem offensionis; sicut scriptum est: Ecce pono in Sion lapidem offensionis et petram scandali, et omnis qui credit in eum non confundetur. »

Quid ergo? Auditis Osee et Isaiæ auctoritatibus inquit intellectum prophetarum, ne Judæi aliter inverterent. [Ambrosius] Quasi dicat: Quia ita dicit Osee et Isaias, *Quid ergo dicemus?* id est, quod intellectu prædicta prophetarum verba esse dicta intelligemus? hoc utique *quod gentes quæ per opera legis non sectabantur justitiam*, id est non præsumebant justificari, ex legalibus observantiis, *appre-*

henderunt (304), quasi subito et firmiter, *justitiam*, A non qualemcumque, *sed eam justitiam quæ est ex fide*, quæ per gratiam est, quam impetrando ex Deo, non ex seipsis præsumendo, *justitiam* apprehenderunt. *Israel vero sectando*, et hoc item ex prophetia Isaie. Quasi dicat: Gentes consecutæ *justitiam* sunt; Israel vero sectando, per opera legalia, *legem justitiæ*, id est legem Mosi quæ est *justitiæ*, si bene sit intellecta; vel, sectando legem *justitiæ*, id est *justitiam legis* quæ est ex timore pænæ, non ex amore *justitiæ non pervenit in legem justitiæ*, id est innocentiam, etc., quæ lex vere docet, et ideo competenter dicit, sectando. Secutus enim est Judæus legem, quasi retro, quia nunquam attingit spirituales intelligentiam qua justificaretur. Quare non pervenit? Quasi dicat: Attende diligenter, quare, scilicet *quia non ex fide*, quærebat justificari, *sed ex operibus legis*, quasi hæc possent justificare (305). Ideo ergo Judæus non pervenit in legem *justitiæ*, quia non ex *fide* quærebat *justitiam*; quia non petivit illam a Deo, non credidit in eum qui justificat impium, non credens Deum operari in homine qui justificetur, justificatio autem ex *fide* impetratur. Unde ergo contigerit, ut non crederent, supponit, *offenderunt enim*. Quasi quis quæreretur fidem non habent Judei? respondet, quia *offenderunt in lapidem offensionis*, id est quia offensionem protumore superbiam suæ, id est excecationem in Christo passi sunt qui dicitur lapis offensionis quadam ratione similitudinis. Christus enim latens in humilitate habilis fuit offendere ad similitudinem parvi lapidis a quo non cavetur. [Augustinus] Sperabatur enim venturus a populo Judæorum, et quia humilis venit, non est agnotus; quia lapis parvus erat, in illum offenderunt, et fracti sunt; sed crevit lapis, ut Daniel ait: *Et factus est mons magnus qui replevit totam terram* (Dan. 11). Sed quia primo humilis venit, offenderunt in illum Judei: cui ei attestatur Isaia. Unde subditur: *Sicut scriptum est in Isaia: Ecce*. Quasi dicat: In evidenti, patenter, *pono*, id est nasci facio, *in Sion*, id est in Judæis, *lapidem offensionis*, id est Christum, a quo, quasi parvo lapillo non caveatur, et *petram scandali*, id est eundem Christum ex toto conterentem malos in futuro et contristantem. Lapis ergo offensionis dicitur Christus secundum statum quo apparuit hic malis; petra scandali, secundum quod in futuro faciet malis. [Origenes] Scandalum enim dicitur cum in via obex aliquis invenitur qui gressus incedentis impediatur, quia igitur hi qui erant in Sion viam non bonam incedentes, et iter perditionis concito pede currentes, Christum in futuro sentient vindicem, ideo petra scandali dicitur. Vel sicut petra dicitur ante politionem, et lapis per politionem; ita Christus et petra dicitur ante politionem, et lapis per politionem. Politiō autem Christi passio fuit, qua infirmitatis miseriam de-

posuit, Christus ergo ante passionem fuit petra scandali, quia illo tempore scandalizati sunt in eum Judei irascentes et indignantes, quod Filium Dei se faceret. Lapis vero offensionis fuit Christus in politione, id est in passione, quando maxime offenderunt, et exæcati sunt, Deum non esse credentes quem mortuum videbant, a qua offensione quosdam liberat fides. [Haimo] Unde subdit: *Et omnis qui crediderit*, quasi non modo non est ipse offensio malis, sed remuneratio erit bonis; quia omnis sive sit Judæus sive gentilis, qui crediderit in eum, non confundetur, cum venerit in futuro.

CAPUT X.

VERS. 1-4. — « Fratres, voluntas quidem cordis B mei, et obsecratio ad Deum, sit pro illis in salutem. Testimonium enim perhibeo illis quod æmulationem quidem Dei habent; sed non secundum scientiam. Ignorantes enim justitiam Dei, et suam querentes statuere, justitiæ Dei non sunt subiecti. Finis enim legis Christus ad justitiam omni credenti. »

Ne ex odio videatur Apostolus loqui contra Judæos, vel ne gentes eos ex toto abjicerent, subdit, *fratres*, cur offenderunt, et tamen, o fratres, voluntas quidem mea est, ut salventur, et hæc voluntas non utique ficta, sed est *cordis mei*, id est vera, et etiam obsecratio fit a me ad Deum pro illis offendentibus, et hoc in salutem, id est ut Deus det illis fidem per quam salventur (306). Attende quia per hoc quod Apostolus deprecatur pro non credentibus, ut credant, pro adversis ut convertantur, innuit quod ex gratia detur, quia nec ipsa conversio sine Dei adiutorio fit (307). Voluntas enim ut ad vera credenda moveatur, non sibi sufficit, nisi per gratiam Deus opituletur. Unde ipse ait: *Nemo venit ad me, nisi ei datum fuerit a Patre meo* (Joan. vi). Testimonium enim. Quasi dicat: Obsecro pro illis et justum est et necesse, justum est, quia æmulationem Dei habent; et necesse est, quia secundum scientiam, et hoc est quod ait, testimonium enim, ego qui olim similis illis fui, perhibeo illis de hoc, quia æmulationem quidem Dei habent, id est zelum Dei. Et ideo justum est orare pro eis, sed non secundum scientiam, diligendi. [Haimo] Stultum est enim legem venerari, et Deum legis persequi, stultum est etiam Patrem confiteri et Filium negare. Et est sensus: Pro dilectione Dei putant se facere, sed veram Dei dilectionem non habent, et ideo necesse est pro eis orare. [Ambrosius] De his autem hoc dicit, qui non invidia et malevolentia, ut Scribæ et Pharisei, sed errore Christum tradiderunt. Quibus Petrus ait: *Scio, fratres, quia per ignorantiam hoc egistis* (Act. 13). Illi ergo æmulationem Dei habentes, sed voluntatem et consilium ejus nescientes, contra Deum agebant quem se defendere testabantur. [Augustinus] Quomodo autem non secundum scien-

(304) Augustinus, De spir. et litt.

(305) Id., in cod.

(306) Id., De verb. apost.

(307) Id., ad Paulum.

tlam habeant zelum, ostendit subdens: *Ignorantes enim*, etc. Quasi dicat: Vere non secundum scientiam habent zelum, quia, *ignorantes Dei justitiam*, non quia Deus justus est, sed quæ homini est ex Deo, id est quam dat homini, quæ est per fidem Christi, quæ est a Deo qui justificat impium, *et querentes*, vel volentes, ut superbi *statuere suam*, (308) quæ est per carnales observantias, quæ dicitur sua illorum, non quia lex ab illis est constituta, sed in lege quæ ex Deo est suam justitiam constinebant, [Ambrosius] cum eandem legem suis viribus implere posse credebant ut merita præcederent gratiam, non gratia præcederet justitiam. (309) Hoc, inquam, facientes, *non sunt subjecti justitiæ Dei*, qua justificat credentes, id est non credunt per fidem impios justificari. Hæc est enim justitia Dei, quæ non in præcepto legis quo timor incutitur, sed in adiutorio gratiæ ipsi constituta est. [Augustinus] Unde subdit: *Finis enim*. Quasi dicat: Vere ignorant justitiam Dei, quia ignorant Christum, qui *Christus*, finis est legis, id est qui adimplet in se et in nobis quod lex prædixit. (310) Qui etiam valet *ad justitiam omni credenti*, id est qui est dator justitiæ omni credenti. Ex Christo ergo non ex lege est justitia, quia si per legem scriptam vel naturalem esset justitia sine fide Christi, ergo Christus gratis moreretur. Si autem non gratis mortuus est, ergo in illo solo justificatur impius, cui credenti in eum deputatur fides ad justitiam. (311) Omnis ergo humana natura et justificari et redimi ab ira, id est a vindicta nullo modo potest, nisi per fidem, et sacramentum sanguinis Christi. Finis enim Christus, in quo lex justitiæ non consumitur, sed impletur. (312) Omnis enim perfectio in ipso est, ultra quem non est quo spes se extendat. Finis etiam fidelium Christus est. Ad quam cum pervenerit currentis intentio, non habet amplius quod possit invenire, sed habet in quo debeat permanere. Finis ergo dicitur, non quia consumit, sed quia perficit. Perficit ergo justitiam per fidem sine operibus legis, et sunt opera quæ videntur bona sine fide Christi; et non sunt tamen vera bona, quia non referuntur ad eum finem ex quo sunt bona, id est ad Christum qui est finis legis ad justitiam non utique humanam, sed divinam. Est enim humana justitia, et est divina. De humana ait ibi: *Moses enim*. De divina vero ait ibi, *quæ autem*, etc. De humana utique prius agens subdit:

VERS. 5-7. — « Moses enim scripsit, quoniam justitiam quæ ex lege est, qui fecerit homo vivet in ea. Quæ autem ex fide est justitia, sic dicit: Ne dixeris in corde tuo: Quis ascendet in cælum? id est Christum deducere, aut, quis descendet in abyssum? hoc est Christum a mortuis revocare. »

Moses enim. [Ambrosius] Quasi dicat: Vere

(308) August., De gratia et libero arb.

(309) Id., in eod.

(310) Id., De natura et gratia.

A Christus tantum est justitia ad salutem, quia justitia legis tantum ad præsentem vitam valet. Et hoc ostendit Moses: Moses enim scripsit in Numeris et in Levitico, *quoniam homo qui fecerit*, quasi sine gratia adjuvante, *justitiam quæ ex lege est*, quæ est ex timore, non ex amore, *vivet in ea* [Augustinus], id est non punietur legali pœna, quia lex Mosi reos illos non faciebat, si servaretur, id est vivebant faciendo legem. Et vocat hic justitiam legis opera illa legalia. Unde et in Mose ita habetur: *Qui fecerit ea, vivet in illis* (Levit. xviii). Timebant utique ne si non ea fecissent, paterentur lapidationem, vel aliquid hujusmodi. Vivet ergo in ea, id est habebit hoc præmium ne ista morte puniatur. Non est ergo magna justitia timere, nec habet meritum apud Deum. Aliud est ergo non justificari apud Deum, aliud non omnino justificari. Qui omnino non justificatur, nec illa servat quæ temporale habent præmium, nec illa quæ æternum; qui vero in operibus legis justificatur, temporalem inde expectat mercedem, nec justificatur apud Deum; sed tamen et ista quadam est, ut sic dicam, terrena carnalisque justitia. Deinde de justitia fidei subdit, *quæ autem*. Quasi dicat: De illa justitia legis ita dixit Moses; sed de justitia quæ est ex fide, id est de justitia fidei, sic Moses dicit in Deuteronomio: *Ne dixeris*, etc. (Dent. xxx). [Ambrosius] Vel ipsa justitia, quæ est ex fide sic dicit in corde hominis, scilicet quod observata ducit ad cælum, non observata ducit ad abyssum. Et hoc est quod ait, *ne dixeris*. Hæc autem justitia fidei est, ne dubitetur de spe Dei quæ est in Christo, ne diffidat homo Christum spoliassse infernum, et cum animabus cælum ascendisse, ex quibus efficitur justus. De hac ergo dicit Moses, vel ipsa in corde hominis hoc dicit,

O homo, *ne dixeris in corde tuo*, id est ne saltem cogites: *Quis ascendet in cælum*, id est nullus homo ascendet in cælum. Ideo ne hoc cogites, quia qui hoc cogitat negat Christum ascendisse. Et hoc est quod subdit, quia id cogitare est deducere Christum, id est negare Christum ascendisse. Et sunt hæc verba Apostoli, hoc est Christum, etc., de quibus aperit sensum præmissorum verborum Mosi. Aut ne cogites. *Quis descendet in abyssum*, scilicet in infernum, id est nullus descendet, quod est pro non observata lege. Ideo ne cogites, quia hoc cogitare est Christum revocare a mortuis, id est credere quod Christus non descendit in infernum, quia si illi qui justitiam non observant, non descendunt, tunc Abraham et antiqui patres multo minus descenderunt. Si autem illi non descenderunt, tunc nec Christus qui non nisi pro illis liberandis descendit. Et sunt item hæc verba Apostoli, ubi ait: Hoc est Christum. Vel ita, ne dixeris. Quasi dicat: Cum audieris post resurrectionem prædicari Christum ascendisse in cælum, ne dixeris, id est noli dicere

(311) Id., in lib. Sent. Prosp.

(312) Id., super Joannem.

in corde tuo, mendacium est. Quis enim ascendet in cælum, ideo ne hoc dicas, quia hoc dicere est Christum de cælo deducere, quantum ad te pertinet quia hæc infelicitas, quantum in te est, Christum de cælo ad terram deducit. Et similiter cum audis prædicari quod Christus ad infernum descendit, noli dicere mendacium est. Quis enim descendet in abyssum? ideo ne hoc dicas, quia hoc dicere est Christum revocare ex mortuis, quantum in te est.

VERS. 8-13. — « Sed quid dicit Scriptura? Prope est verbum in ore tuo, et in corde tuo. Hoc est verbum fidei quod prædicamus, quia si confitearis in ore tuo Dominum Jesum, et in corde tuo credideris quod Deus illum suscitavit a mortuis, salvus eris. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Dicit enim Scriptura: Omnis qui credit in illum, non confundetur. Non enim est distinctio Judæi et Græci. Nam idem Dominus omnium dives in omnes qui invocant illum. Omnis enim quicumque invocaverit nomen Domini salvus erit. »

Sed quid. Quasi dicat: Ne hoc dixeris, sed potius hoc crede de verbo quod Scriptura dicit de eo in Deuteronomio. Quid inde dicit! [Haimo, Ambrosius] Ecce, *Verbum*, id est Christus, qui est Verbum in principio apud Patrem, vel verbum, id est Christi prædicatio et doctrina, *prope est*, id est utile, quia justificat et salvat: verba veteris legis longe absistebant a justificatione et salute. Vel, prope est, quia non est aliquid inconveniens vel dicere vel credere, quia non longe a natura animorum et loquendi ratione quod nobis dicitur ut credamus. Et hoc verbum debet esse in ore tuo ad confitendum, et in corde ad credendum. Deinde Apostolus Scripturam Mosi exponit, dicens: Hoc est verbum fidei quod prædicamus, quo et baptisma consecratur. De hoc verbo Dominus ait: *Jam vos mundi estis propter verbum quod locutus sum vobis* (Joan. xv). Non ait propter baptismum. Quare? nisi quia et in aqua verbum mundat. Detrahe verbum, et quid est aqua nisi aqua! Accedit verbum ad elementum. Unde est ista tanta virtus aquæ, ut corpus tangat et cor abluat, nisi faciente verbo, non quia dicitur, sed quia creditur! Nam et in ipso verbo aliud est sonus transiens, aliud est virtus immanens. *Quia si confitearis*. [Augustinus] Quasi dicat: Et prope debet esse verbum, quia si confitearis in ore tuo, non opera legis. Sed *Dominum Jesum* resurrexisse, cum aliquis impugnat. Vel, quod Christus est Dominus Jesus, id est salvator, et in corde tuo credideris quod illum excitavit vel suscitavit a mortuis, salvus eris. Ecce laus fidei et merces fidei; laus fidei est si credideris quia Dominus est Jesus, et quia resurrexit; merces vero, salus æterna. Corde enim. Quasi dicat: Vere cre-

dere dat salutem, quia dat justitiam quæ est causa salutis. *Corde enim creditur ad justitiam*, id est per fidem cordis justificatur aliquis, id est de impio fit pius; *ore autem*, post cordis fidem, aliter enim non valet, *confessio fit*, non modo ad justitiam, sed etiam ad salutem, quæ confessio superadditur fidei, [Augustinus] ut in martyribus qui inter tormenta imminetia, fidem, quam corde tenebant, ore confessi sunt. Non ergo incassum additum est, ore confessio fit ad salutem. (313) Nam pene omnes qui Christum coram persecutoribus negaverunt, quod de illo credebant, corde tenuerunt, et tamen ore non confitendo perierunt, nisi illi qui poenitentia revixerunt, ut Petrus qui illa negatione intus veritatem tenebat, et foris mendacium proferebat. Cur enim lacrymis diluit, quod ore negaverat, saluti faciebat, quod corde tenebatur. (314) Quærens ergo a Deo pacem non aliud habeat in professione oris, aliud in arcano cordis. Nil enim prodest hoc esse in corde quod verum est, sed hoc dicitur voce quod falsum est, quia veritas et credenda et loquenda est. (315) Et nota quod non ait simpliciter creditur, sed corde creditur, quia cætera potest homo nolens credere non nisi volens, intrare ecclesiam, et accedere ad altare potest nolens, sed non credere, ideoque congrue ait, corde creditur. (316) De hac autem radice cordis surgat confessio. Confiteri enim est dicere quid sit in corde. Si enim aliud est in corde, aliud in ore, loqui est, non confiteri. (317) Quod ergo est in corde debet esse in ore, quia non sine causa signum crucis fit in fronte, id est in sede pudoris, ne Christi opprobrio Christianus erubescat. Peccatum fuit Petrum ore negare, cum corde crederet. Discedat ergo mala verecundia, accedat salubris confessio, non erubescamus de Christi nomine. Insultetur nobis, quia credimus in Christum crucifixum, plane dico, quia in occisum, sed hoc in illo occisum est quod sumpsit de me, non quo fecit me. *Dicit enim Scriptura*. Quasi dicat: Vere corde creditur ad justitiam. Dicit Scriptura per Isaiam: *Omnis non tantum Judæus, sed etiam gentilis, qui credidit in illum, non confundetur*, id est non erubescet in futuro, etsi hic videatur confundi. Et bene dixi omnis, non enim est distinctio Judæi et Græci, sed in omni gente qui timet Deum hic acceptus est illi. Et vere non est distinctio. [Ambrosius] *Nam idem est Dominus*, id est Creator omnium dives in omnes, id est sufficiens ditare omnes qui invocant illum, fide et opere; aliis non est ipse dives, quia participes non sunt honorum ejus; qui autem invocant recipient æternam remunerationem. Deinde ab auctoritate Isaie probat quod dixerat, *omnis enim Judæus vel Græcus, quicumque nomen Domini id est Filium Patris, invocaverit, bene se ei subjiendo, salvus erit*, in æterna beatitudine. Oratio ergo necessaria

(313) Augustinus, in lib. contra mendacium.

(314) Id., in lib. Sent. Propt.

(315) Id., super Joannem.

(316) Id., in psal. xxx.

(317) Id. De ver. Apostoli.

est. Orans enim invocatur, sed hoc vere non potest nisi prius credat. Qui ergo vere invocant, non modo credunt, sed etiam orant, ut postquam crediderit alicujus animus non desinat id postulare quod promissit Deus toto corde vigilantibus, quia credere dat remissionem peccatorum. Invocare autem impetrat promissa Dei. Ut autem ostendat quod non est vera invocatio sine fide, subdit, *quomodo ergo*, vel autem [Augustinus] probato quod de utroque populo assumuntur, ostendit per quid, scilicet per promissionem utriusque factam, quam qui non receperit inexcusabilis est. Quasi dicat : Invocatio salvat, ergo oportet credere.

VERS. 14, 15. — « Quomodo ergo invocabunt in quem non crediderunt? Aut quomodo credent quem non audierunt? Quomodo autem audient sine prædicante? Quomodo vero prædicabunt, nisi mittantur? Sicut scriptum est : Quam speciosi pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona. »

Quomodo invocabitur, etc., vel ita continua si est illi autem. Quasi dicat qui invocatur salvus erit. Hoc autem non potest aliquis adversus, quia quo modo invocabunt in quem non crediderunt? non invocabunt nisi credant. Aut quomodo credent ei quem non audierunt. Quasi dicat : Non credent nisi audiant, nec olim aliquis credidit qui non aliquo modo audivit, vel interioris, vel exterioris. [Ambrosius] Vel quomodo credent ei quem non audierunt, id est cui non obedierunt. Apertum est, quia non creditur illi cui obedientia negatur. *Quomodo autem audient sine prædicante?* id est nisi prædicetur eis, quasi dicat : Non audient nisi prædicetur. Vel, quomodo autem sine prædicante, id est si prædicanti resistant? Nec hoc obscurum est, quia qui prædicanti resistit, auctorem ejus non recipit. *Quomodo vero prædicabunt, nisi mittantur?* Neque istud recipit questionem, quia non sunt veri apostoli nisi missi, nec prædicabunt nisi mittantur. Nulla enim signa virtutum his perhibent testimonium. Ecce patet quod et ad gentes missi sunt prædicatores. Et sic refellit eos Apostolus quem putabant Judæis tantum prædicandum esse Evangelium. Hæc autem ad ipsam gratiam commendandam valent, ut per hoc totum bonum nostrum a gratia provenire ostendatur. Dicit enim quod credere ex auditu est, audire ex prædicatione, prædicare ex missione Dei, ut ita totum descendat ex fonte gratiæ. Prædicatio autem vere est ex missione, quia, etiam pseudo bene nuntiantes misit Deus, qui in bono malis novit uti. Aliquando etiam et malos malis ad eorumdem poenam, ut vicissim per se pereant, sicut iustum est meritis eorum exigentibus. *Sicut scriptum est.* Quasi dicat : Non prædicabunt nisi mittantur, sed missi sunt, sicut scriptum est in Isaia, vel in Naum propheta : *Quam speciosi sunt pedes, [Haimo] id est adventus apostolorum qui illuminant mundum, in quo apparet illos a Deo missos. Alio-*

A quin hoc non poterant facere. *Evangelizantium*, [Ambrosius] id est annuntiantium pacem, id est reconciliationem inter populum et populum diruta macerie legalis ritus in Judæis, et idololatriæ in gentibus, et inter Deum impios per fidem justificantem, et homines in eum credentes. *Evangelizantium* etiam bona futura, id est pacem super pacem, quia regnum Dei pax est. Quasi dicat : Valde speciosi sunt, quia illuminant mundum et quia evangelizant, id est bene nuntiant; bene enim nuntiant qui quod ore prædicant, opere complent.

VERS. 16, 17. — « Sed non omnes obediunt Evangelio. Isaïas enim dicit : Domine, quis credit auditui nostro? Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi. »

B Sed non. Quasi dicat : Omnes audierunt per apostolos : Sed non omnes obediunt Evangelio. Cum enim ex gratia sit auditus, necessaria est enim alia gratia quæ cor moveat. [Augustinus] Quod verò omnes non obediunt, propheticum firmat testimonio, aliquos non omnes obedire his verbis. *Isaïas enim dicit : Domine, quis credit auditui nostro*, id est his quæ a nobis audierunt, vel quæ nos audivimus a te, (318) quasi dicat : Aliquis credit, non omnis. Quidam inter se mussitant, et ubi possunt proclamant, et turbulenta disceptatione contendunt, dicentes : Quid fecerunt Judæi, vel quæ culpa eorum fuit, si necesse erat, ut sermo impleteretur Isaïæ quem dixit.

[Augustinus] Quam questionem urgent et profundiores faciunt, per ea quæ leguntur in Evangelio Joannis. Ait enim : *Propterea non poterant credere quod dixit Isaïas : excavit oculos eorum et induravit cor eorum* (Joan. xii). Quibus respondemus quod Deus præscius futurorum per prophetam prædixit infidelitatem Judæorum, sed non fecit, neque præscisset mala eorum, nisi ea haberent. (319) Non enim ideo quæcumque Deus cogit ad peccandum, quia futura hominum peccata prænovit, illorum enim præscivit peccata, non sua. Ideoque si ea quam ille præscivit, ipsorum non sunt, ipsorum non vera ille præscivit; sed quia illius præscientia falli non potest, sine dubio non alius, sed ipsi peccant, quos Deus peccaturos esse præscivit : et ideo, si non malum, sed bonum facere voluissent, non malum facturi

D præviderentur ab eo qui novit quod sit quisque facturus, et quod pro ejus opere sit eis redditurus. [Augustinus] Sed ex verbis Evangelii prædictis magis nos urgent quam ex illis Isaïæ. Dicunt enim nobis, si non poterant credere, quod peccatum est hominis non facientis quod non potest facere. Si autem non credendo peccaverunt, potuerunt ergo credere et non fecerunt. Si autem potuerunt, quomodo dicit Evangelium, non poterant credere, quia dixit Isaïas : Excavit oculos eorum, et induravit cor eorum. Etiam tantum procedunt, quod gravius est, ut ad Deum referant causam, qui vel quare non crediderunt, quoniam ipse excavit eos, et indura-

(318) Augustinus, super Joannem.

(319) Id., in eodem.

vit. Audistis propositam questionem et quam profunda sit cernitis, sed respondemus ut possumus. Si a me queratur quare credere non poterant, respondeo quia nolebant. Malam quippe eorum voluntatem prævidit Deus, et per prophetam prænuntiavit. Sed aliam causam, inquit, dixit propheta, non voluntatis eorum, hanc scilicet extæcavit oculos eorum et induravit cor eorum. Sed hic respondeo eorum voluntatem hoc meruisse. (320) Sicut enim extæcat Deus, sic obdurat, quod est deserendo, non faciendo, et hoc meruit voluntas. Hoc enim meritum cæcitatæ et duritiæ superbientis audacia et voluntatis, inflixit. Si ergo dicitur, non possunt Judæi credere, quia Isaias prædixit, respondeo imo non possunt quia nolunt, quod Deus præcivit et prædixit non fecit. [Augustinus.] Non igitur mirum est quod non poterant credere, quorum voluntas sic superba erat, ut tantum suis viribus attribuerent, ut negarent necessarium sibi esse divinum auxilium ad bene vivendum. Quotquot enim tam superbe sapiunt non possunt credere in Christum, non quia mutari homines in melius non possunt, sed quandiu talia sapiunt, non possunt credere. Sicut ergo quod Deus seipsum negare non potest, laus est voluntatis divinæ, ita quod illi non poterant credere culpa est voluntatis humanæ. Si quis istam questionem melius novit exponere, absit, ut non sim paratior discere quam docere. Ergo quasi dicat quia aliquis credit auditui et si non omnes. Ergo fides, aliquando et si non ubique est, ex auditu, et si enim Deus intus doceat, tamen præco exterius nuntiat. *Auditus autem* est non per nostra merita, sed *per verbum Christi*, id est per gratiam Christi doctores verbi Evangelici nobis mittentis. Nisi enim dicatur aliquid, nec audiri potest nec credi.

Ysa. 48-21. — Sed dico: Nunquid non audierunt? Et quidem in omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum. Sed dico: Nunquid Israel non cognovit? Primus Moyses dicit: Ego ad æmulationem vos adducam in non gentem, in gentem insipientem, in iram vos mittam. Isaias autem audet et dicit: Inventus sum a non querentibus me, palam apparui his qui me non interrogabant. Ad Israel autem dicit: Tota die expandi manus meas ad populum non credentem, sed contradicentem mihi.

Sed dico. Quasi dicat: Ex auditu crediderunt, sed qui se volunt excusare quod non crediderunt. Quasi dicat: Non audierunt, dico, *nunquid non audierunt?* [Haimo] Audierunt utique, sicut in psalmo ostendit David dicens: *Sonus*, id est fama, apostolorum vel eorum exivit, quidem, et, id est etiam, in omnem terram, id est non modo proximi, sed etiam ultimi audierunt, (321) vel, equidem alia littera, id est certe, in omnem terram exivit sonus eorum, et ita inexcusabiles sunt, et in fines orbis terræ, id est ex omni parte audita sunt. Tempore autem Aposto-

li nec hoc impletum est, sed Spiritu sancto revelante videt implendum in posteris. Quamvis ergo locutus sit præteriti temporis verbis, tamen quod fuerat futurum prædixit, non quod iam factum atque completum esset, sicut et ipse Propheta quo usus est teste, non ait exiturus est. Sed exiit sonus eorum, quod utique nondum erat factum. (322) Dicendo ergo, eorum non solum de apostolis, sed de eorum præteritis intelligi voluit, sicut et illud non solum apostolis dicitur: *Testes mihi eritis usque ad ultimum terræ* (Act. 1); et illud: *Vobiscum sum usque ad consummationem sæculi* (Marc. xvi); et illud: *Cum videritis hæc omnia, scitote quia prope est in januis* (Matth. xxiv). Sed dico, probavit omnes audisse et ita Judæos audisse constat, sed quia possent et audisse et non cognovisse, affirmat etiam eos cognovisse; quasi dicat: Omnes quidem audierunt, sed de Judæis specialiter dico: *Nunquid Israel non cognovit?* cognovit utique. Quia Moyses qui primus, id est maximus, fuit inter alios dicit eos cognovisse. Vel primus, id est antequam alii dicerent, dicit eos cognovisse quod et alii post eum dixerunt. Israel autem dicitur cognovisse doctrinam Evangelii, et Christi adventum, quia contradicere non potuit ratione, vel auctoritate, sed non vere cognovit, ut menti eorum bene sederet. Deinde verba Mosi ex persona Dei Patris loquentis in Deuteronomio ponit, dicens: *Ego adducam vos*, id est permittam vos adduci ad æmulationem habitam in non gentem, id est contra gentiles, id est ad invidiam de conversione gentilium, qui prius dicebantur non gens, quia sine lege erant. Vel modo sunt non gens, quia non gentiliter vivunt. [Ambrosius] Invidia enim Judæis est, dum gentes eorum Deum suum dicunt, et promissiones et legem eorum et prophetas ad se pertinere. In gentem, id est contra gentem, insipientem, id est contra gentiles, qui Deum verum non noverant. Mittam vos in iram, id est permittam vos irasci et persequi, et cum hoc factum videant, attendant quod venerit. Et non tantum Moses hoc dicit, sed et Isaias, et si prævideret sibi penam imminere, tamen audet, et dicit ex persona Christi.

Inventus autem sum a non querentibus me, scilicet gentilibus, id est sponte obtuli me illis qui per se non quærebant me, et inde est invidia Judæorum. Et palam, id est in manifesto, apparui his, qui me non interrogabant ab aliis. Ab Israel autem, etc. Quasi dicat: Ita hoc pertinens ad gentes dicit Isaias, ad Israel autem pertinens, hoc aliud dicit ex persona Christi. Tota die expandi manus meas. [Haimo] Hoc non dicit de manibus extensis in cruce, ubi tota die non fuit, sed de operibus quæ illi populo exhibuit. Et est tota die, id est toto tempore quo cum eis commoratus sum, et mundum illuminavi. Manus meas, id est opera, et affectus, expandi ad populum Judæum, id est ampliora ostendi Judæis, quia nullum beneficium eis negavit. [Ambrosius, Haimo]

(320) August., in eodem.

(321) Id. ad Isichium.

(322) Id., in eodem

Nam mortuos illorum suscitavit, diversas infirmitates curavit. Ille dicitur manus expandere, qui poscentibus beneficia largiter tribuit. Vel de manibus extensis in cruce potest accipi, ut positum sit totum pro parte. Tota ergo die, id est diei parte totius. *Expandi in cruce manus meas ad populum non credentem, sed contradicentem, quod pejus est, mihi.*

CAPUT XI.

VERS. 1-4. — « Dico ergo : Nunquid Deus repulit populum suum? Absit! Nam et ego Israelita sum ex semine Abraham, de tribu Benjamin. Non repulit Dominus plebem suam quam præsavit. An nescitis in Elia quid dicit Scriptura, quemadmodum interpellat Deum adversum Israel? Domine, prophetas tuos occiderunt, altaria tua suffoderunt, et ego relictus sum solus, et quærent animam meam. Sed quid dicit illi divinum responsum? Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curaverunt genua ante Baal. »

Dico ergo quia tot auctoribus confutavit Judæos, insultare possent gæntes, dicentes ex toto repulsos esse, contra quos incipit sic : Dico ergo, etc. Quia enim populum Israel incredulum ostendit, ne omnem Israel diffidentem dixisse putaretur, ostendit Deum non repulisse hereditatem suam. Quasi dicat : Quia dixi Israel esse populum non credentem. Ergo dico, id est dicere videor quod Deus ex toto repulit populum suum, vel hereditatem suam, id est Judæos quibus bona fecit. [Haimo, Ambrosius] Sed nunquid, hoc dico, vel,

Nunquid repulit Deus? Absit! Si enim dico Judæos esse infideles, non tamen omnes, et si Deus repulit eos ex parte, non tamen ex toto, quia me et alios prædestinatos non repulit. Nam et ego Israelita sum, id est Judæus, non proselytus, quod semine Abraham et ex tribu Benjamin. Quasi dicat : Ab Abraham descendit per lineam Benjamin, hoc ideo dicit ne putaretur esse de Ismael.

Non repulit. Quasi dicat : Sicut me non repulit, similiter non repulit Deus plebem suam, quam præscivit salvandam; præscivit enim posuit pro prædestinavit. Sic enim debere hoc accipi ex sequentibus patet. Idco autem dixit, quem præscivit, ne iterum superbiant Judæi ex eo quod dixit eos non repulsos et plebem Dei. *An nescitis?* Quasi dicat : Ita reliquias in hoc tempore non repulit Dominus, sed salvavit sicut tempore Eliæ multos sibi reservavit, cum solus sibi Elias videretur; qui si ignoravit non mirum si isti ignorant. [Ambrosius] Tempore namque Eliæ quando Achab rex Samariæ dedit filiam suam Joram regi Juda, tunc omnes Judæi videbantur idololatræ, ita ut Elias putaret se relictum solum in cultu Dei. Quando Achab rex Samariæ et Jezabel uxor ejus pseudoprophetas credentes, prophetas Dei persequabantur, qui in speluncis se occultabant, et ipsi item Achab et Jezabel populum ad idololatriam hortabantur, sed ostendit Deus Eliæ quod non remanserat

A solus, et hoc est quod ait : *An nescitis quid dicit Scriptura*, id est liber Regum, in Elia, id est ubi de Elia loquitur, scilicet quemadmodum interpellat, id est inter se et illos Deum judicem vocat, adversum Israel, dicens : Domine, prophetas tuos occiderunt; hoc sub Jezabel factum est, et altaria tua suffoderunt, id est a fundamento subverterunt, et ego relictus sum solus in cultu divino, et quærunt animam meam, id est vitam, tollere. Sed quid? Quasi dicat : Putavit se solum, sed quid dicit Scriptura illi dixisse responsum divinum? [Ambrosius] Ecce, reliqui, id est per gratiam reservavi, mihi septem millia virorum; id est omnes bonos, per septenarium enim universalitatis, per millenarium perfectio designatur, qui non curaverunt genua sua ante Baal, qui erat Deus B Achab et Jezabel.

VERS. 5-10. — « Sic ergo et in hoc tempore, reliquias secundum electionem gratiæ Dei salvæ factæ sunt. Si autem gratia, jam non ex operibus. Alioquin gratia jam non est gratia. Quid ergo? Quod quærebat Israel, hoc non est consecutus, electio aut consecuta est, cæteri vero excæcati sunt, sicut scriptum est : Dedit illis Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, et aures ut non audiant usque in hodiernum diem. Et David dicit : Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum, et in captionem, et in scandalum et in retributionem illis. Obscurentur oculi eorum ne videant, et dorsum eorum semper incurva. »

Sic ergo et in hoc tempore usque. Quasi dicat : Quia tunc erant multi boni, etsi nesciret Elias. Sic ergo, id est ita latenter; vel, sic id est per eandem gratiam, et in hoc tempore gratiæ ubi facilius est. Reliquias salvæ fient, [Ambrosius] vel factæ sunt, et hoc non secundum merita, sed secundum electionem gratiæ, id est per gratiam quæ electi sunt. Unde Dominus ait : *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos* (Joan. xv). Neque enim ante credideramus in eum, ut eligeret nos. Nam si credentes jam elegit, electos elegit. Si autem : Quasi dicat : Dixit per gratiam salvari. (323) Si autem gratia, id est per gratiam salvi sunt, jam non ex operibus legis, alioquin, id est si per opera legis salvi sunt, gratia jam non est gratia, sed debitum. Constat autem gratiam esse gratiam. Quid ergo? Auditio quod reliquias salvæ factæ sunt gratia, non ex operibus. Quid ergo dicendum est? hoc, scilicet quod Israel non est consecutus hoc quod quærebat, id est ex operibus justitiam legis. Electio autem consecuta est, id est per gratiam electi justitiam per fidem receperunt. Cæteri vero, non solum non consecuti sunt justitiam, sed etiam excæcati sunt vel fuerunt per judicium. (324) Electio igitur gratiæ est non meritum, excæcatio vero meritum est. Excæcati enim sunt quia credere noluerunt, sicut et illi quia voluerunt crediderunt. [Ambrosius] Misericordia igitur et judicium in ipsis voluntatibus facta sunt Deo illis per misericordiam

(323) Augustinus, super Joannem.

PATROL. CXCI.

(324) Id., De prædest. sanctorum

gratiam apponente, istos vero per iudicium deserente. Quicumque enim cum intellexisset noluit credere, id debet consequi quod vult, scilicet ne de cætero possit credere. In voluntate ergo sua adiuti sunt, non immissa malitia, sed deserente gratia, ut quia scientes verum dicerent esse falsum, de cætero non intelligerent quod verum est, et hoc meruit invidia malæ voluntatis. [Haimo] Non ita autem est de illis qui errore hoc agunt. Deinde auctoritate Isaia probat Judæos ex parte fuisse excaecatos dicens: *Sicut scriptum est in Isaia, licet et aliis verbis: Dedit enim illis Deus spiritum compunctionis*, id est malum, id est permisit eos habere malam compunctionem. Malam enim compunctionem hic significat, quæ sæpe fit ut etiam bonum sit homini molestum, sicut Phariseis displicebat doctrina Christi. Spiritum ergo compunctionis appellat mentem invidentem, quæ inviderunt doctrinæ Christi et saluti gentium. Dedit etiam, *oculos*, id est rationem, quæ per se videre potest, sed ipsi ita habent, *ut non videant*, per se, et *aures*, id est rationem, quæ alio docente intelligit, sed ipsi ita habent, *ut non audiant*. Et est sensus: Rationem eis dedit, quæ tamen nec per se intelligunt quæ per se possent intelligere si vellent, nec alio docente intelligunt, quæ per alium possent scire. Hæc autem eorum cæcitas durat, *usque in hodiernum diem*, id est quandiu poterit dici hodiernus dies, id est usque in præsentem diem omnium ad quos hoc scriptum pervenit. Deinde auctoritate Prophetæ idem confirmat subdens: *Et David dicit: Mensa eorum*, id est malitia quam mihi obtulerunt, quam dicitur fuisse, *coram ipsis*, quia iniquitatem noverunt, et tamen in ea præstiterunt, *fiat ipsis in laqueum*: quasi dicat: Sicut seipsos acetum mihi obtulerunt, sic fiat illis, ipsa iniquitas laqueus, ut eos impediat; et *in captionem*, ut eos teneat; et *in scandalum et in retributionem*, id est sit causa scandalum et pænæ æternæ. Vel mensam vocat Scripturam sanctam, ubi fidelium animæ spirituali cibo reficiuntur et saginantur. Judæi vero de littera legis præsumentes et spirituales intelligentiam contemnentes ad mensam sedent esurientes. Hæc ergo mensa, id est Scriptura sacra, eorum, id est eis ante alios oblata, *coram ipsis*, posita dicitur, quia in ejus carnalibus observantiis delectantur. Vel coram eis ideo posita dicitur, quia si rationi vellent intendere possent intelligere. Hæc, inquam, mensa fiat illis in laqueum. Scriptura enim quæ intelligentibus est panis refectionis illaqueat dum male intelligitur, et propterea prædicatio Christi respuitur. Et fiat eis in **52** captionem et scandalum et retributionem. Et ita facta est Judæis. Fuit enim eis Scriptura legis causa captivitatis, dum zelo ejus Christum occiderunt, et illa captivitate fuit eis causa scandalum et opprobrii, et post erit causa æternæ damnationis, quæ specialiter retributio dicitur. *Obscurentur oculi eorum*, id est ratio quæ videt, *ne videant se peccare*,

A quasi dicat: Quia sine causa non viderunt, fiat eis non videre; et *dorsum*, id est liberum arbitrium quod debet erigi sursum, *semper incurva*, id est peccatis aggravata. [Haimo] Nota quod hæc verba non optantis voto, sed prædicantis officio dicuntur.

Vers. 11, 12. — « Dico ergo: Nunquid sic offenderunt ut caderent? Absit! Sed illorum delicto salus gentibus, ut illos æmulentur. Quod si delictum eorum divitiæ sunt mundi, diminutio eorum divitiæ gentium, quanto magis plenitudo eorum? »

Dico ergo: Quasi dicat: Auctoritate prophetarum, dico Judæos esse excaecatos. Hoc ergo dicendo dico, [Haimo] id est dicere videor et reputor, quod sic offenderunt, ut, non tantum, *caderent* sine reparatione et utilitate. Sed nunquid putatis quod irrecuperabiliter, sine utilitate ceciderint, quia dico excaecatos auctoritate prophetarum? Imo et casus eorum prodest et possunt restitui, ne quis adeo despicatur eos. Nunquid enim sic offenderunt, ut inutiliter vel irrecuperabiliter caderent? Absit! Ut inutilis sit casus eorum, sed potius utilis, quia *illorum delicto*, quo cæci Deum occiderunt, [Augustinus] vel verbum repulerunt, *salus facta est gentibus*; ad quas relictis Judæis apostoli conversi sunt, ex quorum voce in Actibus apostolorum dicitur ad Judæos: *Quia repulistis verbum Dei, ecce convertimur ad gentes* (Act. XIII). Et ita ex eorum delicto quo repulerunt Verbum fuit salus gentibus. (325) Fuit etiam ex delicto quo Ipsum occiderunt salus gentibus, dum Judæi, pro peccato mortis Christi vastati, infelices a Romanis, et divisi per mundum, funditusque a suo regno eradicati in testimonium sunt, non fictas de Christo esse prophetias quas apostoli gentibus de Christo exposuerunt. *Ut illos*. Quasi dicat: Salus facta est gentibus, ita ut Judæi zelo legis et patrum, æmulentur illos, id est gentiles, id est invidentur eis, eosque odio habeant. Vel in bono potest accipi sic, quasi dicat: salus facta est gentibus, ita ut Judæi æmulentur, id est imitentur illos, id est gentiles. Hoc sæpe factum est, et plenius fiet in fine sæculi, quando Judæi Christianos sequentur in fide Christi. Tunc enim manus Mosi revocabitur in sinum, tunc Moses noster revertetur ad matrem et ad fratres. Potest etiam sic intelligi, quasi dicat: Salus erit gentibus, ita ut gentes æmulentur illos, id est imitentur illos, id est Judæos, ut credant sicut et ipsi credebant. Vel, ut gentes æmulentur, id est Dei æmulatione circa opera Judæorum mala moveantur. *Quod si delictum*. Dixi, delictum Judæorum prodesse, quod si est, magis eorum conversio proderit; et hoc est quod ait. Quasi dicat: Delicto eorum salus est gentibus. [Augustinus] *Quod*, id est sed, *si delictum eorum*, quo Christum occiderunt vel verbum repulerunt, [Ambrosius, Haimo] *divitiæ sunt mundi*, id est si eorum delicto ditatus est mundus:

et si *diminutio*, id est abiectione eorum, *divitiæ* sunt gentium, id est si pauci de eis conversi, ut apostoli dixerunt gentes, *quanto magis plenitudo eorum*, quod in fine mundi convertetur, erit *divitiæ* gentium, id est si malum eorum vertit Deus in bonum, id est in divitias mundi, multo magis bonum eorum, scilicet cum in fine mundi plenitudo eorum conversa ditabit gentes doctrina et exemplo. In quo ostendit nec inutilem nec irrecuperabilem casum Judæorum, et quasi aliquis quæreretur an poterunt converti? ait: Poterunt utique.

VERS. 13-24. — « Vobis enim dico gentibus: « *Quandiu* quidem ego sum gentium Apostolus, « *ministerium* meum honorificabo, si quo modo ad « *æmulandum* provocem carnem meam, et salves « *faciam* aliquos ex illis. Si enim amissio eorum, « *reconciliatio* est mundi: quæ assumptio nisi vita « *ex mortuis*? Quod si *deliberatio* sancta est, et « *massa*: et si *radix* sancta, et rami. Quod si ali- « *qui ex ramis fracti* sunt, tu autem cum oleaster « *esses insertus* es in illis, et socius radicis et pin- « *guedinis* olivæ factus es; noli gloriari adversus « *ramos*. Quod si gloriaris, non tu radicem portas, « *sed radix te*. Dicis ergo: *Fracti* sunt rami, ut « *ego inserar*. Bene. Propter incredulitatem fracti « *sunt*. Tu autem fide stas? Noli altum sapere, sed « *time*. Si enim Deus naturalibus ramis non peper- « *cit*, ne forte nec tibi parcat. Vide ergo bonitatem « *et severitatem* Dei. In eos quidem qui ceciderunt, « *severitatem*; in te autem, bonitatem Dei, si per- « *manseris* in bonitate, alioquin et tu excideris. « *Sed et illi* si non permanserint, in incredulitate, « *inserentur*; potens est enim Deus iterum inse- « *rere illos*. Nam si et tu ex naturali excisus es « *oleastro*, et contra naturam insertus es in bonam « *olivam*, quanto magis hi qui secundum naturam « *inserentur* suæ olivæ? »

Vobis enim dico gentibus, id est gentilibus qui mihi proprii estis, hoc scilicet, quod *quandiu* ego sum Apostolus quidem gentium, quod semper est, et non Judæorum, quia ad gentes missus sum, *honorificabo ministerium meum*, etsi Apostolus gentium sum, tamen honorifico ministerium meum ultra hoc quod debeo superaddendo, ut etiam de Judæis laborem, tentans si *quomodo*, scilicet vel cum prosperitate, vel cum adversitate *provocem*, id est provocare valeam *carnem meam*, id est Judæos de quibus natus sum, *ad æmulandum*, id est imitandum me, et cum pluribus modis experiar convertere Judæos ut si hac non succedit via, aggrediar aliam viam, quod non facerem si de salute eorum desperarem; provocem, dico, ad æmulandum, ut sic *salvos faciam*, gratia Dei adjuvante, saltem *aliquos ex illis*. Si enim, quasi dicat: Et ideo de illis laborem, quia utilis erit assumptio eorum ad informationem gentium. Et vere: (326) Si enim amissio eorum, id est infidelitas *reconciliatio est mundi*,

A *quæ erit assumptio* reliquorum, nisi *vita* gentium ex mortuis, id est ex eo quod mortuæ sunt. Quod autem Judæi possunt assumi ad reprimendam superbiam quorundam gentilium forte dicentium totum genus esse damnatum, probat per naturæ similitudinem subdens: *Quod si deliberatio*. Quasi dicat: Dixi quod assumptio eorum erit multum utilis, quam ne dicatis, o gentiles non posse fieri, quia si totum genus sit repudiatum. Quod, id est quia, si *deliberatio* facta est, id est si pauci de illis assumpti ad fidem, ubi apostoli et alii discipuli sunt facti sancti. Tunc et *massa est sancta*, id est gens potest sanctificari. Est autem *deliberatio* parva ex aliqua re assumptio ad experimentum totius massæ, ut ex cibo vel potu. Cum enim *deliberatio* unius substantiæ sit cum massa, non potest esse *deliberatio* sancta, et massa immunda. *Deliberatio* enim de massa est. Et si *radix est sancta*, id est si patriarchæ a quibus contrahunt humorem fidei sancti fuerunt, tunc *rami*, id est illi qui de genere eorum excreverunt, in eorum fide fundati, sancti sunt. [Haimo] Sicut enim *radix* bonæ bonum succum diffundit in ramos, ubi fiunt fructus boni saporis, ita apostoli et alii qui originem duxerunt a sanctis patribus et eorum fidem imitati sunt, boni et sancti fuerunt. *Quod si aliqui*. Probat adhuc Judæos posse assumi ut reprimat gentes, quasi dicat: Rami possunt sanctificari, quod, id est sed, si aliqui ex ramis naturalibus *fracti* sunt, id est a promissione excisi, scilicet ipsi blasphemii et impii de populo Judæorum. Tu autem, o gentilis cum *esses oleaster* (327), id est sterilis naturaliter et amarus, *insertus es*, id est aliena operatione conjunctus, *in illis*, id est in loco fractorum, et *factus es socius*, id est particeps, *radicis*, scilicet patriarcharum et prophetarum, et *pinguedinis*, id est apostolorum, qui præ omnibus habent spiritum radicis, dico, et *pinguedinis olivæ*, id est populi Judaici fructiferi ante adventum Christi. Si, inquam, hoc est,

Noli gloriari adversus ramos fractos, id est noli insultare malis alterius. Et si enim putata est oliva non tamen amputata. (328) Illi enim superbi et blasphemii per fragmentum jam ibi non sunt. Oleaster non ibi erat, ibi est. Illi per superbiam frangi meruerunt, iste per humilitatem inseri meruit. Illi amiserunt radicem, et iste tenuit eam, et factus est socius radicis, et pinguedinis olivæ in spe promissionis, [Ambrosius] quia non credentibus multis Judæorum, et gentes insite sunt per fidem in spe promissionis, ut dolor esset Judæis. Hoc autem dicitur contra morem et legem insertionis. Bona etenim arbor in non bonam inseri solet. Hic autem non bona in bonam. Dicit enim oleastrum insertum, ut surculus fructum radicis afferat. Noli ergo gaudere in incredulitate florum. Ut enim ait Salomon: Displicet Deo qui insultat malis alterius. Nec enim causa gentium abjecti sunt, sed quia non cre-

(326) Augustinus, De civit. Dei.

(327) Id., supra Joannem.

(328) August., in psal. cxxxiii.

adderunt, precandi gentibus occasionem dederunt. Vel, noli gloriari ad ramos stantes. *Quod si gloriaris adversus illos, dicitur tibi, o gentilis, quod non tu radicem portas, sed radix te, id est gens illa nil a te habet, sed ab ea fidem habes. Dicis ergo, o gentilis, fracti sunt rami, ut ego inserar.* Quasi dicat: Si non contra stantes, vel contra eos licet gloriari dicit gentilis, qui causa insertionis meae repulsi sunt, quod removet Apostolus, ita dicens: Bene dicis, id est verum est quod dicis, scilicet quod fracti sunt, sed quod addis ut ego inserar, illud non est causa efficiens, sed *fracti sunt, propter incredulitatem suam, id est suo vitio.* Unde tibi, opportunitas salutis fuit non propter te. Non enim Judæi sunt reprobati a Deo ut gentes intrarent, sed ipsi seipsos reprobos fecerunt spernentes Dei donum. Unde et occasionem dederunt gentibus ad salutem. Quam extollentiam reprimi vult, ut magis saluti congaudeatur, non infirmitati insultetur. Facile enim decipitur qui gaudet alienis malis.

Tu autem fide stas. (329) Quasi dicat: Vide gratiam Novi Testamenti. Quod stas Dei beneficium est, non tuum meritum. Et ideo, noli altum sapere, id est superbe sapere, ne et tu frangaris per superbiam ut ille per incredulitatem, *sed time, caste time, scilicet offendere, non scilicet incidas in supplicium, sed ne amittas tantæ gratiæ beneficium,* **53** timor enim castus est, cum cavet anima, ne Deus illam desertus deserat. (330) Et timere debes: *Si enim non pepercit Deus naturalibus ramis, id est Judæis, qui quodammodo naturales rami sunt, prærogativa patrum quibus facta est promissio, vide, scilicet ne hoc forte, contingat, quod utique contingere potest, ut nec tibi alieno parcat.* [Ambrosius, Haimo] Si enim Deus Judæis non pepercit, qui a sanctis patribus originem ducebant, et ex quorum gente ipse carnem assumpsit, multo magis nec vobis parcat, si a fide recesseritis, vel in superbiam intumueritis. Deinde duobus præmissis, duo alia reddens subdit: *Vide ergo.* Quasi dicat: Quia fide stas, vide ergo bonitatem; et quia illi per incredulitatem fracti sunt, vide severitatem, id est districtam justitiam Dei. Bonitatem et severitatem Dei memorat, quia bonitate suadet et severitate terret. Utrumque ergo, o gentilis, adverte, et per utrumque disce humiliari. *In eos quidem qui ceciderunt, vide severitatem; in te autem, vide bonitatem Dei, qua tibi beneficium confert.* Dico in te esse bonitatem Dei, tamen hac conditione, si permanseris in bonitate, ut scilicet totum Deo tribuas. Alioquin, id est nisi tu permanseris, et tu, sicut et illi, excideris a sancta radice, et senties Dei severitatem. *Sed et illi.* Quasi dicat: Non solum tu excideris, si non permanseris in bono: sed, et illi, id est Judæi, si non permanserint in incredulitate inserentur, et ideo non sunt despiciendi. Dico si non permanserint, quod utique potest fieri. *Potens est enim Deus inserere illud [illos] iterum.* Nam si, quasi

(329) Augustinus, De quæst. nat.

(330) Id., in serm. de timore Domini.

A dicat: potens est inserere et vere. Nam inserentur, et hoc a minori probat loquens ad gentilem, quasi vere inserentur. *Nam tu, o gentilis, excisus es ex oleastro, id est ritibus gentilium steriliū, naturali, tibi quia inde etiam natus es.* Idololatria enim, et hujusmodi gentibus ex usu sunt quasi naturalia. *Et insertus es in bonam olivam, id est unitus es per fidem patriarchis et apostolis, qui pinguedinem sancti Spiritus habuerunt.* [Ambrosius] Oliva enim hic intelligitur fides patriarcharum. Insertus es, dico, et hic *contra naturam*, quia naturale est ut surculum bonæ arboris inseramus in truncum malæ, non surculum malæ in truncum bonæ. Et hoc insititio dicitur. (331) Dicitur autem humano more contra naturam esse, quod est contra naturæ usum, mortalibus notum, sicut est illud, ut surculus fructum radici ferat. Id enim contra naturam, dicit Apostolus quod est contra consuetudinem naturæ, quam notitia humana comprehendit. Deus autem creator et conditor omnium naturarum, nil contra naturam facit, quia id est naturæ, vel naturale cuique rei quod facit, a quo est omnis modus, numerus, ordo naturæ, sed tamen non incongrue dicitur aliquid facere contra naturam, quando facit contra id quod novimus in natura. Hanc enim etiam cognitum nobis cursum appellamus, solitumque naturæ, contra quem cum Deus aliquid facit, magnalia, vel mirabilia dicuntur, vel nominantur. Contra vero illam summam naturæ legem a notitia remotam, sive impiorum, sive infirmorum, tam Deus nullo modo facit, quam contra seipsum non facit. *Quanto magis.* Quasi dicat: Et si hoc est quod utique est, quanto magis hi qui sunt *secundum naturam*, id est Judæi qui sunt edocti in lege cultum Dei, *inserentur suæ olive, id est unientur suo populo.*

VERS. 25-32.— « Nolo enim vos ignorare, fratres, « mysterium hoc, ut non sitis vobis ipsis sapientes, « quia cæcitas ex parte contigit in Israel, donec plenitudo gentium intraret, et sic omnis Israel salvus « fieret, sicut scriptum est: Veniet ex Sion qui eripiat et avertat impietatem a Jacob. Et hoc illis a « me testamentum cum abstulero peccata eorum. « Secundum Evangelium quidem inimici propter vos, « secundum electionem autem charissimi propter « patres. Sine penitentia enim sunt dona et vocatio « Dei. Sicut enim aliquando et vos non credidistis « Deo; nunc autem misericordiam consecuti estis « propter incredulitatem illorum, ita et isti nunc « non crediderunt in vestram misericordiam, ut et « ipsi misericordiam consequantur. Conclussit enim « Deus omnia in incredulitate, ut omnium misereatur. »

Nolo enim. Quasi dicat: Inserentur Judæi. Et vere quia et interim quidam et tandem in fine plenitudo. Et hoc volo vos scire, et hoc est quod ait: *Nolo enim vos, o fratres, ignorare, id est nolo quod vos ignoretis mysterium hoc, id est hoc occultum Dei judi-*

(331) Id., contra Faust.

cium, mysterium dico, ut non sitis ipsis vobis sapientes, id est ideo voco mysterium, ne putetis vos hoc vestro ingenio posse discutere. Et quod sit illud mysterium quod non vult eos ignorare ostendit, scilicet quia cæcitas, non ex natura, sed ex culpa eorum, contigit in Israel, et hoc ex parte. Non enim omnes excæcati sunt. Contigit dico, donec plenitudo gentium intraret, id est ut intraret, et donec intraret ut causa notetur et terminus, et sic, scilicet postquam intraverit, omnis Israel, prædicante Elia et Enoch, salvus feret, æmulando gentes, sic, etc., quasi dicat : Israel salvus fiet, sicut scriptum est, in Isaia : Veniet secundum carnem ex Sion, id est de Judæis, qui eripiat, quasi vi, quod et interim est quando aliquis Judæorum vix convertitur, et avertat, voluntarie, quod erit in fine quando facile convertentur, a Jacob, id est a Judæis, impietatem, id est infidelitatem, vel legalis observantiæ cultum. Cultus enim Judæorum ab adventu Christi impietas est. Et hoc testamentum erit illis a me, id est hæc promissio complebitur illis a me, quia ego ipse faciam quod promisi. Quando? Cum abstulero, id est remiserò, peccata eorum, hoc erit in fine, quando in prædicatione Eliæ et Enoch convertentur Judæi. (332) Unde per Malachiam dicitur : Mittam vobis Eliam Thesbiten qui convertet corda patrum ad filios, et corda filiorum ad patres, ut etiam intelligant filii, sicut patres, id est prophetæ intellexerunt (Malach. iv). [Haimo] Sic enim cor patrum convertetur ad filios, cum intelligentia eorum perducetur ad filios, et cor filiorum ad patres, dum id quod filii senserunt illi sentient, et isti, secundum Evangelium, quasi dicat : Tunc convertentur Judæi, sed modo inimici sunt Deo, et nobis; et hoc secundum Evangelium, id est propter Evangelium, quod contra legem eorum est, non propter genus. [Ambrosius] Et hoc totum fit propter vos, id est ad utilitatem vestram, o gentes, ut scilicet vobis esset locus intrandi ad fidem. Error enim Judæorum gentibus aperuit viam ante tempus intrandi ad fidem. Prius enim ubique omnibus Judæis prædicandum erat, et tunc demum gentibus. Sed quoniam non crediderunt Judæi, ablatum est eis regnum et datum est gentibus. Ipsorum igitur occasione gratiam Dei gentes citius perceperunt. Vel ita : Tunc convertentur, sed modo inimici quidem sunt Dei, et nostri interim ex se, id est ex suo vitio, sed hoc est secundum Evangelium, et propter vos, id est ad profectum Evangelii et vestrum. [Augustinus] Inimicitia enim eorum qua Christum occiderunt, Evangelio sine dubitatione profecit. (333) Et hoc ostendit ex Dei dispositione venisse, qui bene uti novit, etiam malis non quod eis prosint, sed ipso illis bene utente, prosunt electis. Est ergo in malorum potestate peccare, ut autem peccando hoc, vel hoc, illa malitia faciant, non est in eorum potestate, sed Dei permittentis. Ex se ergo possent inimicari, quod proficit Evangelio Deo utente malis ad bonum,

(332) Augustinus, De civit. Dei.

(333) Id., De prædest. sanctor.

ut cum faciant contra voluntatem, id est præceptum Dei, impleatur tamen de illis, et sinit ab illis voluntas Dei sapienter omnia disponentis. Secundum electionem autem. Quasi dicat : Quidam Judæorum sunt inimici secundum Evangelium, et propter vos; [Ambrosius] quidam autem eorum sunt charissimi et electi, et hoc non est propter eorum merita, sed secundum electionem, id est quia per gratiam sunt electi, et propter patres, [August.] id est promissiones patribus factas, quia dilectio Dei in his exsuscitatur memoria bonorum patrum, quorum prærogativa plurima a Deo beneficia perceperunt. Electi ergo sunt dilecti propter patres, quibus hæc promissa sunt.

Ecce ostensum est in his verbis prædictis, quare pars Judæorum excæcata est, scilicet suo vitio, et propter gentes, et pars illuminata, scilicet gratia electionis, et propter patres. Etsi enim quasi de eisdem loquatur, dicendo, inimici et dilecti, quia una gens erat omnium illorum; alii tamen sunt inimici Dei, alii charissimi et dilecti. (334) Sine penitentia enim. Quasi dicat : Dico quod secundum electionem, et propter patres sunt salvandi, quia non sunt vocati ea vocatione qua multi non præsciti vocantur, qui tamen pereunt, de qua dictum est : Multi vocati, etc. (Matth. xxii), sed illa qua vocantur electi, ad quam qui pertinent omnes sunt docibiles Dei, nec potest eorum quisquam dicere, credidi, ut sic vocarer, quia prævenit eum misericordia Dei, qua vocatus est ut crederet. Quæ vocatio est sine penitentia, id est sine mutatione, quia qui audit a Patre venit ad Filium, qui non perdit quidquam de omni dato; quisquis vero perit, non inde fuit : qui inde est, omnino non perit. Propter quod Joannes ait : A nobis exierunt, sed ex nobis non fuerunt (1 Joan. ii). [August.] Fuerunt enim de multitudine vocatorum, sed non de paucitate electorum. Si enim fuissent de nobis, mansissent utique nobiscum. Et hoc est quod ait : Quasi dicat : Vere sunt salvandi secundum electionem, et propter patres, quia dona, id est promissiones, et vocatio Dei, id est electio Dei ab eterno, sunt sine penitentia, id est sine immutatione consilii Dei, vel ita : Ideo dico secundum electionem, quia quibus Deus fidem inspirat, sine præcedente eorum penitentia inspirat. Et hoc est, sine penitentia enim 54 præcedente sunt dona et vocatio Dei; id est gratuita et interior vocatio, qua Deus vocat ad fidem quod nullius meritum prævenit. [Ambrosius] Vel ita : Dixerat, veniet qui avertat impietatem a Jacob, et hoc erit, cum abstulero peccata eorum. Sed ne quis putet eos non posse accipere misericordiam, quia non videt eos exteriori penitentia affligi, ait : Sine penitentia, quasi dicat : Nemo diffidat de eis, et si non exterius plangent, quia vocatio Dei qua vocat ad fidem et dona, id est remissio peccatorum quam præstat in baptismo, sunt sine peni-

(334) Aug. De prædest. sanctor.

tentia exteriori. Verum est, quia gratia Dei in baptismo non requirit gemitum, vel planctum, vel opus aliquod, nisi solam fidem et cordis contritionem; et omnia gratis condonat. Hæc ideo dicit, ne putent illos non posse accipere misericordiam, quia eos dolere non vident. *Sicut enim*. Hic ostendit posse fieri ut impietas avertatur a Jacob, quia et a gentibus ablata est, quæ aliquando non crediderunt. Quasi dicat: Ita opus erat ut alii Judæorum essent inimici, et alii electi. Sicut enim et vos, o gentiles, aliquando, id est longo tempore plus quam isti, non credidistis Deo, quod valuit ad hoc, ut humiles modo credatis, id est qua ratione permisit vos olim Deus non credere, scilicet ne causam superbæ haberetis postea conversi. *Nunc autem*, id est nuper consecuti estis misericordiam, probato quod deficit natura, id est quod per liberum arbitrium juvari non potestis. Consecuti estis dico, et hoc, propter incredulitatem illorum, quæ est aliqua causa vestræ misericordiæ. *Ita et isti*, id est Judæi, nunc non crediderunt, ne postea conversi materiam in lege gloriandi habeant. Non crediderunt, dico, venientes, in vestram misericordiam, id est non habuerunt fidei gratiam, per Dei misericordiam sicut et nos. Non crediderunt, dico, ut et ipsi humiliati consequantur vobiscum misericordiam, id est fidei gratiam. Ideo itaque de utriusque, id est de Judæis et gentibus ita factum est, quia Deus conclusit, [Haimo] id est permisit concludi omnia, id est Judæos et gentes, in incredulitate, [Ambrosius] quia aliter ex superbia ruerent. (335) Hic videtur aliquo modo mysterium exponere. *Conclusit enim Deus omnia in incredulitate*, ut de amaritudine infidelitatis suæ poenitendo confusi, et ad dulcedinem misericordiæ Dei credendo conversi, humiliores permanerent, et ut gratia muneris esset gratissima, et clamarent: Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine. (Psalm. xxx.) Conclusit, dico, tamen ita ut misereatur omnium, [Ambrosius] id est Judæorum et gentilium quod nullum damnaturus sit, quod quidam falso opinati sunt.

Vers. 33-36. — « O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei! quam incomprehensibilia sunt iudicia ejus, et investigabiles viæ ejus? Quis enim cognovit sensum Domini? aut quis consiliarius ejus fuit? aut quis prior dedit illi, et retribuetur ei? Quoniam ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia, ipsi gloria in sæcula sæculorum. Amen. »

O altitudo, etc. Præmiserat sententiam miræ profunditatis, scilicet quod Deus conclusit omnia in incredulitate, ut omnium misereatur, cujus profunditate, velut horrore percussus, et velut abyssi altitudinem expavescens Apostolus exclamat: O altitudo, etc. (336) Valde enim parvum sensum habemus ad discutiendam justitiam iudiciorum Dei, ad discutiendam gratuitam gratiam nullis meritis præ-

A cedentibus redditam; nec tam movet nos quod gratia præstatur indignis, quam quod indignis æque aliis denegatur. (337) Scio enim quod sicut impossibilitas, ita et iniquitas non est apud Deum; et scio quod resistit superbis, et humilibus dat gratiam. Illud vero obscurum est, quare quibusdam indignis dat, quibusdam negat. Aliquid est in abdito et profundo iudiciorum Dei. Similiter nec illud perspicuum est, quare hoc modo salvaverit Judæos et gentes, ut prius permitteret eos concludi in infidelitate. Si quis ergo quærat, quare sic salvantur, cum multi alii modi salvationum sint, hoc se nescire per animi rationem innuit Apostolus. [Ambrosius] Quasi dicat: Excæcavit Deus gentes et Judæos ad tempus, ut omnium misereatur. Quare sic factum sit, non putes posse comprehendere. Hæc est enim altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei, quæ gentiles et Judæos multifaria providentia acquisivit ad vitam. Hanc igitur admiratur Apostolus dicens: O altitudo divitiarum, hoc dicit quia multa scit, et profunda sapientiæ, [Haimo] quæ est de rebus spiritualibus, et scientiæ Dei, quæ est de mundanis. Omnium enim divinarum humanarumque rerum sublimis et profunda cognitio est apud Deum, qui solus sicut sunt omnia intuetur, ad cujus notitiam omnis sensus noster retunditur. *Quam incomprehensibilia, etc.* Quasi dicat: Sicut sapientia et scientia ejus sunt incomprehensibiles, sic et iudicia pro quibus cepit de sapientia et scientia. Et hoc est: *Quam incomprehensibilia sunt iudicia ejus*, id est dispositiones de omnibus rebus. *Et quam investigabiles viæ ejus*, id est impletiones dispositionis, quia nec in exhibitione potest cognosci quod disposuit. Deinde, utens verbis Isaïæ, altam esse sapientiam Dei probat subdicens: *Quis enim?* Quasi dicat: Vere est alta sapientia et scientia. *Quis enim cognovit*, hoc Isaïas dicit, *sensum Domini?* in sapientia et scientia? *Aut quis consiliarius ejus fuit?* in dispositione vel exhibitione rerum, id est quis fuit cujus consilio ageret, vel qui ejus consilium sciret? [Ambrosius] Patris consiliarius est unigenitus Filius ejus, qui et Angelus magni consilii appellatur; sed ex hominibus et angelis nullus ei fuit consiliarius. *Aut quis prior?* quasi dicat: Et si iudicia Dei non possumus scire, saltem hoc constat quod sola gratia dat bona, non ex præcedenti merito. Et hoc est quod ait: *Aut quis prior dedit illi fidem et bona opera*, priusquam ab ejus gratia præveniretur? *et retribuetur ei*, merces a Deo ex hoc quod fidem suam prior dedit illi? Nullus. [August.] Quoniam potius omnia sunt ex ipso Patre, ex quo Filius est; [Haimo] et per ipsum, Filium, per quem omnia facta sunt; [August.] et in ipso, Spiritu sancto, quia sola dilectione creavit, et conservat omnia. [Haimo] Ecce trinitas personarum hic ostenditur, et essentiæ unitas. Tres enim diversæ præpositiones, scilicet *ex*, *per*, *in* distinctionem personarum

(335) Augustinus, De civil. Dei.

(336) Augustinus, De cor. et grat.

(337) Id., De spiritu et lit.

indicant. [Augustinus] *Ipse* vero, id est pronomen repetitum identitatem substantiæ insinuat, sicut et illud quod subdit, *ipsi gloria*, non dicit ipsis. Non enim duos, aut tres deos fides Catholica prædicat, sed ipsam Trinitatem, unum Deum, non ut eadem Trinitas simul possit dici aliquando Pater, aliquando Filius, aliquando Spiritus sanctus, sicut Sabellius credit; sed ut Pater non sit, nisi Pater; et Filius non sit, nisi Filius; et Spiritus sanctus, non nisi Spiritus sanctus. Et hæc Trinitas, non nisi unus Deus. Hanc Trinitatem Apostolus creditur insinuassee, cum dicit, ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia. (338) Cum audimus omnia esse ex Deo, omnes utique naturas intelligere debemus, et omnia quæ naturaliter sunt. Neque enim ex ipso sunt peccata quæ naturam non servant, sed vitiant, quæ peccata de voluntate peccantium nascuntur, et cum in Deo sint omnia quæ condidit, non tamen inquinant eum qui peccant. De cuius sapientia dicitur: *Attingit omnia* (Sap. viii), propter suam munditiam, et nil inquinatum in eam incurrit. Attendendum etiam est quod non ait de ipso, sed ex ipso sunt omnia. Ex ipso enim non hoc significat penitus quod de ipso. Quod enim de ipso est, potest dici ex ipso, sed non omne quod ex ipso est, potest dici esse ex ipso, quia non est de substantia sua. Ex ipso enim sunt cælum et terra, quia ipse fecit ea; non autem de ipso, quia non de substantia sua. [Augustinus] Sicut aliquis homo si gignat filium et faciat domum, ex ipso est domus, ex ipso est Filius; sed filius de ipso, domus vero de ligno, et de terra est. (339) *Oportet* igitur ut Creatorem, per ea quæ facta sunt, intellectu conspicientes Trinitatem intelligamus, cuius Trinitatis vestigium in creaturis apparet. In illa enim Trinitate summa est origo omnium rerum, et perfectissima pulchritudo, et beatissima dilectio. Itaque illa tria a se invicem determinari videntur, et in se infinita sunt. Ita et singula sunt in singulis, et omnia in singulis, et singula in omnibus, et unum omnia. Non ergo confuse accipiendum est quod ait Apostolus ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia. Ex ipso dicit propter Patrem, et per ipsum propter Filium in ipso propter Spiritum sanctum. Non ait ex ipsis, per ipsos, et in ipsis; nec ait ipsis gloria, sed ipsi. Insinuare volens hanc Trinitatem unum Deum esse. [August.] Illud vero vigilanter intende, ne quia Patrem volens intelligi, dicit ex ipso, sic intelligas omnia esse ex Patre, ut neges omnia esse ex Filio, vel ex Spiritu sancto, cum ex Patre, et per Patrem, et in Patre omnia esse sane dici possit, similiter de Filio et Spiritu sancto dici potest. Ac per hoc dum dicitur ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia, sine dubio Patris, et Filii, et Spiritus sancti demonstrabitur aequalitas. (340) Et quia non ante nominaverat Patrem, vel Filium, vel Spiritum sanctum,

sed Deum et Dominum, quod ipso Trinitas dici potest, singula horum trium referri ad singulos voluit, subdens ex ipso. (341) Reliquet ergo vos vera religio uni omnipotenti Deo, quia inter mentem nostram qua illum intelligimus, patrem et veritatem, id est lucem interiorem, per quam illum intelligimus nulla interposita est creatura. [August.] Quare ipsam quoque veritatem nulla ex parte dissimilem; in ipso, et cum ipso Patre veneremur: quæ forma est omnium, quæ ab uno facta sunt, et ad unum referuntur, quæ tamen omnia neque fierent a Patre per Filium, neque suis finibus salva essent, nisi Deus summe bonus esset, qui et nulli nature quæ ab ipso bona esset, invidit: et in ipso bono, alia quantum vellent, alia quantum possent, ut manerent, dedit, quare ipsum donum Dei cum Patre et Filio aequè incommutabile colere, et tenere nos convenit, unius substantiæ trinitatem Deum a quo sumus, per quem sumus, in quo sumus, **55** a quo discessimus, cui dissimiles facti sumus, a quo perire non permissi sumus, principium ad quod recurrimus, et formam quam sequimur, et gratiam per quam reconciliamur, unum quo auctore conditi sumus; et similitudinem ejus, per quam ad unitatem reformamur; et pacem, qua unitati adheremus, scilicet Deum, qui dixit: Fiat; et Verbum, per quod factum est omne quod substantialiter et naturaliter factum est; et donum benignitatis ejus qua placuit, et conciliatum est auctori suo, ut non interiret quod ab eo per Verbum factum est. (342) Et hæc sunt res quibus fruendum est, scilicet Pater et Filius et Spiritus sanctus, eademque Trinitas, una quædam summa res est, communisque omnibus fruentibus ea; si tamen res dici debeat, et non rerum omnium causa, si tamen et causa. Non enim facile nomen, quod tantæ excellentiæ conveniat, inveniri potest, nisi quod melius dicitur, ita Trinitas hæc unus Deus, ex quo omnia, per quem omnia, in quo omnia, ita Pater et Filius et Spiritus sanctus, singulus quisque eorum Deus est, et simul omnes, unus Deus; et singulus quisque horum plena est substantia, et simul omnes una substantia. (343) Pater nec est Filius, nec Spiritus sanctus; Filius nec est Pater, nec Spiritus sanctus; Spiritus sanctus, nec Pater, nec Filius, sed Pater tantum Pater, et Filius tantum Filius; et Spiritus sanctus, tantum Spiritus sanctus. Eadem tribus æternitas, eadem incommutabilitas, eadem majestas, eadem potestas. In Patre unitas, in Filio aequalitas, in Spiritu sancto unitatis aequalitatisque concordia. Et tria hæc, dicimus unum omnia propter Patrem, aequalia omnia propter Filium, connexa omnia propter Spiritum sanctum; tamen unum, scilicet Dominum esse solum, cui servitus illa debetur, quæ latræ Græco vocabulo nuncupatur. Patri, enim

(338) August. De natura boni.

(339) Id., De Trinitate.

(340) Id., in eodem.

(341) Id., De vera religione.

(342) Id., De doctrina Christiana.

(343) Id., in lib. vi, De Trin.

et Filio et Spiritui sancto latria debetur. (344) Pater non habet Patrem, de quo sit; Filius autem de Patre est, ut sit, atque ut illi coæternus sit. Imago enim si perfecte implet illud cuius imago est, ipsa coæquatur ei, non illud imagini suæ, ubi jam est summa congruentia et prima æqualitas et prima similitudo, nulla in re dissidens et nullo modo inæqualis et nulla ex parte dissimilis; sed ad identidem respondit ei, cuius imago est, ubi est summa et prima vita, cui non est aliud vivere et aliud intelligere, sed id quod est ei intelligere, hoc est vivere et hoc esse est. Unum est hoc tanquam Verbum perfectum, cui non desit aliquid; et ars quædam omnipotentis atque sapientis Dei, plena omnium rationum viventium incommutabilium; et omnes unum in ea, sicut ipsa unum denuo, cum quo unum, ubi omnia novit Deus, quæ fecit per ipsam, et ideo cum discedant et succedant tempora, non discedit vel succedit aliquid scientiæ Dei. Non enim quæ creata sunt, ideo sciuntur a Deo, quia facta sunt. An non potius ideo facta sunt, quia immutabiliter a Deo sciuntur? Ille igitur ineffabilis quidam complexus Patris et imaginis, non est sine perfruitione, sine charitate, sine gaudio. Illa igitur dilectio, delectatio, felicitas, vel beatitudo, si tamen humana lingua vel voce digne dicitur, est in Trinitate Spiritus sanctus non genitus, sed genitoris genitique suavitas, ingenti largitate atque uberitate perfundens omnes creaturas pro capto earum ut ordinem suum teneant. Hæc igitur omnia quæ arte divina facta sunt, et unitatem quædam in se ostendunt et speciem et ordinem. Nam quodque verum creatorum et unum aliquid est, et aliqua specie formatur, et ordinem aliquem petit, aut tenet, et ita in creaturis, ut prædiximus, vestigium præluet Trinitatis. Nam propter hoc naturam summi boni simplicem esse dicimus, quia est in ea Pater solus, aut Filius in ea solus, aut Spiritus sanctus, id est quia sola est ista, non inde Trinitas, sine substantia personarum, sicut Sabelliani putaverunt; sed ideo simplex dicitur, quia est hoc quod habet, exceptio quod relative quoque persona ad alteram dicitur, nec est ipsa. Nam utique Pater habet Filium, ad quem relative dicitur, nec tamen est Filius; et Filius habet Patrem, non tamen ipse est Pater. Propter hoc itaque et natura hæc dicitur simplex, quod non sit aliud habens, et aliud id quod habet, sicut et in cæteris rebus est. Non enim habens liquorem, liquor est, nec corpus color, nec aer lux. Non ergo Pater solus, nec solus Filius, nec solus Spiritus sanctus, Deus est; sed ipsa Trinitas, unus Deus est solus. *Ipsi gloria*, quasi dicat: Et cum talis sit, *ipsi* secundum substantiam singulariter uni sit *gloria*, non ipsis, et hoc in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT XII.

VERS. 1, 2. — Obsecro itaque vos, fratres, per (344) Augustinus, in lib. vi, De Trin.
(345) Id., ad Maxim.

A misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum. Et nolite conformari huic sæculo, sed reformamini in novitate sensus vestri; ut probetis quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta.

Obsecro vos itaque. [Ambrosius] Post tractatum legis et fidei et naturam Judaici populi et gentilis ad bonam vitam agendam hortatur. Hucusque enim ne alter adversus alterum superbiret monuit. Hinc moralis admonitio, qua monet ut alter de alterius utilitate laboret, quasi dicat: Quia in ipso sunt omnia. Itaque obsecro vos, fratres. Quasi dicat: Quod rogo, fraternitas exigit, obsecro dico, et hoc, per misericordiam Dei, id est per apostolatum misericorditer mihi a Deo commissum, vel per misericordiam a Deo vobis factam et exhibitam. Quod rogo, ut exhibeatis, id est offeratis, corpora vestra, non tamen mentes, sed etiam corpora licet caro repugnet, offeratis, dico, hostiam, in mortificatione carnalium desideriorum, viventem, per bona opera; sanctam, in Deo, scilicet firmam, Deo placentem, ut bona intentione faciatis. (345) Verum enim sacrificium est omne quod agitur, ut inhæreamus Deo; relatum scilicet ad illum finem boni, quo beati veraciter esse possimus. Unde et ipse homo Dei nomine consecratus, et Deo votus in quantum mundo morimur, ut juvat Deo, sacrificium est verum. [Ambrosius] Tunc ergo corpora nostra sunt hostia Deo acceptabilis, si ipsa incontaminata servemus, dissimiles illis qui voluptatibus carnis serviunt. Et nota quod ait hostiam viventem olim quod, apud veteres, oblata hostia occidebatur, ut homines causa peccati, æternæ morti subjecti ostenderentur. Hunc autem quia per donum Dei purificati sunt homines, et a secunda morte liberati, vivam hostiam debent offerre ut sit signum vitæ æternæ. Non enim sicut tunc, corpora pro corporibus immolantur, sed corporum vitia perimuntur. (346) *Rationabile*, quasi dicat: Exhibete corpora vestra hostiam; tamen, *obsequium vestrum*, totum in prædictis sit, rationabile, id est cum discretionem ne quid minus sit, sed cum temperantia vestra corpora castigetis, ut non naturæ defectu cogantur dissolvi, sed vitis mori. Et nolite. Hic anima jubetur in sacrificium Deo offerri, sicut ante jusserat Deo corpora offerri. Si enim corpus quo inferiore tanquam famulo, vel instrumento utitur anima, cum ejus bonus usus et rectus ad Deum refertur, sacrificium est, multo magis anima ipsa sit sacrificium, cum igne divini amoris accensa, formam concupiscentiæ sæcularis amittit, et Deo se referens ei tanquam incommutabili formæ subdita reformatur. Et hoc est quod ait: quasi dicat: Offerite corpora vestra, et etiam animas hoc modo: Nolite, in vestra enim manu est, conformari huic sæculo, id est formam concupiscentiæ sæcularis accipere. [August.] Sed

(346) Id., De civit. Dei.

reformamini, qui in Adam fuistis deformati, quia in eo partim est amissa imago Dei (347). Nam si non amisisset homo imaginem Dei, et rursus si totum amisisset, non diceretur, reformamini in novitate sensus vestri vel mentis vestrae, ut incipiat illa imago ab illo reformari, a quo formata est. Non enim reformare se ipsam potest, sicut potuit deformare: vel reformamini, quasi dicat: Item itemque, de die in diem quæ reformatio fit in his qui semper proficiunt, et in ea quæ ante sunt, se extendunt, novum hominem Christum, imitantes. Unde subdit: Reformamini, dico, in novitate sensus vestri, vel mentis vestrae, id est mentem cui non damnantur peccata reformamini ad modum novi hominis. (348) Et nota quod hic est generalis prohibitio, et generalis jussio; prohibitio enim est, nolite conformari huic sæculo. Jussio autem est, sed reformamini in novitate sensus vestri. Illud pertinet ad non concupiscere, hoc ad diligere; illud ad continentiam, hoc ad justitiam; illud ad declinandum a malo, hoc ad faciendum bonum. Non concupiscendo enim vestustate exspoliatur et diligendo novitate induimur. Ad hoc utique reformamini, ut in vobis ipsis experimento probetis quæ sit voluntas Dei, id est quid Deus velit, quæ voluntas est bona, quia quidquid Deus vult bonum est. Et beneplacitis illis qui intelligunt et experti sunt. Et perfecta in omni bonitate, ut nihil sit melius. Et nota quia voluntas Dei dicitur, sive ipsa qua vult quæ in Deo Deus est, sive illud quod vult: hic autem accipitur Dei voluntas qua vult, quæ semper impletur, quæ beneplacitum Dei vel dispositio interdum appellatur. De qua Propheta ait: *Omnia quæcunque voluit fecit* (Psal. cxiii), et Apostolus: *Voluntati ejus quis resistit?* (Rom. ix). Omnia ergo bona quæ sunt, Deus, fieri vult, quorum ipse auctor est, mala vero non vult fieri, nec tamen vult non fieri. Si enim vellet non fieri, et fierent, voluntati ejus aliquid resisteret; sed tamen fieri ea præcitat. Præterea voluntas Dei dicitur ejus operatio vel permissio. Unde Augustinus (349): Non sit aliquid quod Omnipotens fieri non velit, vel sinendo ut fiat, vel ipse faciendo. Item voluntas fieri dicitur interdum ejus consilium, vel approbatio, præceptio, vel prohibitio.

56 Vers. 3. — Dico enim, per gratiam quæ data est mihi, omnibus qui sunt inter vos, non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem, et unicuique sicut Deus divisit mensuram fidei.

Dico enim per gratiam. Quasi dicat: Illud obsecro ut non conformemini sæculo, sed reformemini in novitate sensus vestri. Hoc autem prohibeo, dico enim per gratiam apostolatus, id est auctoritate apostolica, quæ data est mihi, non plus sapere, id est investigare de mysteriis divinis, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem, vel, ad temperantiam, id est sine presumptione, et temperanter,

A quod præceptum, omnes hæretici transgressi sunt. Et hoc dico non omnibus vobis, sed omnibus qui sunt inter vos tales, quia nec omnes hoc agebant, sed quidam inter illos. (350) Et sciendum quia hoc est sacrificium Christianorum, ut multi unum corpus sint in Christo. Hoc enim in sacramento altaris fidelibus voto demonstratur Ecclesiæ, quæ in ea re quam offert significatur. Sicut enim panis ex multis conficitur granis, ita ex multis fidelium membris sancta constat Ecclesia, qui Creatoris sui participatione congauderet, cujus munere sancti sunt et unum, quod in sequenti ostenditur, ubi ait: *Multi unum corpus sumus in Christo* (I Cor. x). Quod non potest fieri, nisi sapiant ad sobrietatem quod hic præcipit. Et unicuique. Sicut monuit ne de priori statu superbiant, ita ne de donis quæ in fide recipiuntur. Quasi dicat: Præcipio non plus sapere quam oportet, et præcipio, scilicet majori vel minori sapere, sicut divisit Deus mensuram fidei, id est ea ratione qua Deus dedit unicuique divisim dona mensurata, quæ fides meretur. Quod ideo fecit, ut nec indigeat, et sit subserviendi materia, ut ita sit mutua dilectio. [Ambrosius] Aperte ostendit Apostolus in his verbis hoc debere nos sapere quod justitiæ terminos non egrediatur, ut non nobis solis utile sit, sed et nulli obsit. Vel, ita: Et unicuique præcipio non plus sapere, sicut divisit mensuram fidei, id est secundum fidem quam Deus mensurate dividit. [August.] Nam et fidem mensurate paritior Deus unicuique, (351) et hæc est operans per dilectionem sine qua nulla cujusque bona opera existimanda sunt; ex qua omnis justitia sumit initium; quæ non est tribuenda libero arbitrio, nec illis præcedentibus meritis, quia inde incipiunt omnia bona quæcunque merita. Opera quippe bona sunt ab homine, fides autem sit in homine, sine qua illa a nullo sunt homine. Fides ergo donum Dei est quam partitus Deus unicuique, sicut et alia dona sancti Spiritus, sine quo Spiritu sancto constat Christum nos diligere, et ejus mandata servare non posse: et id nos posse atque agere tanto minus, quanto illud percipimus minus; tanto amplius, quanto illud percipimus amplius. Ideoque non solum non habenti, verum etiam habenti non incassum promittitur; non habenti quidem ut habeatur; habenti autem ut amplius habeatur. Nam si ab alio minus, ab alio non plus haberetur, sanctus Eliseus sancto Eliæ non diceret: *Spiritus qui est in te duplo sit in me* (IV Reg. ii). Christo autem, qui est Dei Filius, non ad mensuram datus est spiritus, quia in illo habitat omnis plenitudo divinitatis. Neque enim sine gratia Spiritus sancti, est mediator Dei et hominum homo Christus. Quod enim unigenitus est Filius, æqualis Patri, non est gratiæ sed naturæ. Quod autem in unitate personæ Unigeniti assumptus est homo, gratiæ et non naturæ. Cæteris autem omnibus

(347) Augustinus, De Trinitate.

(348) Id., De perfect justit. hom.

(349) Id., in enchirid. .

(350) Augustinus, De civit. Dei.

(351) Id., ad Julianum.

ad mensuram datur, et datus additur, donec unicuique pro modo suae perfectionis propria mensura compleatur. Unde Joannes de Christo loquens ait: *Non enim ad mensuram Deus dat spiritum* (Joan. 1). Ceteris vero dividitur, non quidem ipse spiritus, sed dona ejus. Et sciendum quod obtemperandum est Apostolo praecipienti unicuique sapere secundum mensuram fidei. (352) Si enim pro viribus suis alitur infans, crescit ut plus capiat; si autem vires suae capacitatis excedit, deficit antequam crescat.

Vers. 4-15. — « Sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent, ita multi unum corpus sumus in Christo; singuli autem alter alterius membra, habentes donationes secundum gratiam quae data est nobis, differentes; sive prophetiam, secundum rationem fidei; sive ministerium, in ministrando; sive qui docet, in doctrina; qui exhortatur, in exhortando; qui tribuit, in simplicitate; qui praest, in sollicitudine; qui miseretur, in hilaritate; dilectio, sine simulatione; odientes malum, adherentes bono, charitatem fraternitatis invicem diligentes, honore invicem praevenientes, sollicitudine non pigri, spiritu ferventes, Domino servientes, spe gaudentes, in tribulatione patientes, orationi instantes, necessitatibus sanctorum communicantes, hospitalitatem sectantes. Benedicite persequentibus vos. Benedicite, et nolite maledicere. Gaudete cum gaudentibus, flete cum flentibus. »

Sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non habent eundem actum, ita nos, multi, per diversa dona, unum corpus sumus in Christo, invicem subserviando. Ecce corporis exemplo docet non posse nos singulos habere omnia, ac per hoc curam nostri invicem nos agere debere, quia invicem officiis nostris indigemus. Singuli autem. Quasi dicat: Omnes unum corpus sumus in Christo, singuli autem sumus membra, alter quidem est membrum alterius, et ita sumus aliis servientes et aliis indigentes. Ideo dicitur singuli, quia nullus excluditur, major vel minor. Habentes autem, vel, igitur. Quasi dicat: Singuli sumus membra, ad hoc, autem sumus habentes donationes differentes, id est dona differentia. Habentes dico secundum gratiam, quae data est nobis. Vel ita lege, quasi dicat: Singuli sumus membra. Igitur, in differentibus donis hoc agatur. Et hoc est quod ait, quia sumus membra. Igitur habentes donationes secundum gratiam quae data est nobis, scilicet simus membra alter alterius. Quae autem illae sint gratiae, ex quarum diversitate dicuntur membra, et qualiter in illis nobis invicem subservire debeamus aperit dicens; sive habentes prophetiam, id est revelationem futurorum, vel quorum-

A libet occultorum, simus membra aliorum, ut illis prophetemus. Habentes dico, secundum rationem fidei, quia, ut exigit fides eorum, vel auditorum datur prophetia. [Ambrosius] Et nota quod in enumeratione gratiarum a prophetia incipit, quae est prima probatio, quod fides nostra sit rationabilis, quia credentes accepto spiritu prophetabant. Sive ministerium ecclesiasticum habentes, ut presbyteri simus, membra aliorum in ministrando assidue. Sive qui docet, id est qui habet gratiam docendi sit membrum alterius, in doctrina, id est in exhibitione doctrinae. Qui exhortatur, id est qui habet gratiam exhortandi sit membrum alterius in exhortando. Qui tribuit, elemosynas tribuat, non in duplicitate praesentis et futurae gloriae, sed in simplicitate futurae gloriae, et ita sit membrum alterius. Et qui praest, ut princeps praesit; in sollicitudine, id est ut sollicitate agat, et ita sit membrum alterius; et qui miseretur, id est qui habet gratiam compatiendi oppresso, hoc faciat in hilaritate, id est laeto animo subveniat, et ita sit membrum alterius, quoniam in multis offendimus omnes (Jac. 11), [Aug., Hier.] suggerit Apostolus Dominicam et quotidianam medicinam. Haec enim misratio est quotidiana medicina quotidianis et si levioribus tamen vulneribus et multis. Judicium enim sine misericordia fiet illi qui non fecit misericordiam (Jac. 11). Unde Dominus ait: Dimittite et dimittetur vobis. Date et dabitur vobis (Luc. vi). Et hoc utique justum est ut dimittatur dimittenti, et detur danti. Inest quippe Deo et misericordia judicanti, et judicium miseranti. Quisquis vero quasi nimis justus et securus judicium expectat sine misericordia, iram provocat. [Ambrosius] Misericordia haec est multiplex, scilicet dare alii, peccanti ignoscere, oppresso subvenire, etc. [Aug.] Et ideo non superflue hoc subdit de misericordia, ponendum unum misericordiae membrum, cum praemisum sit aliud membrum misericordiae ubi ait, qui tribuit in simplicitate, hoc dicit in hilaritate. Simplicitas excludit hypocrisim. Hilaritas gaudium ostendit fretum spe futuri. Omnis ergo misericordia, et simpliciter, et cum gaudio debet fieri. Dilectio qua diversa dona uniuntur, sit sine simulatione, et sic erit alter alterius membrum; et sitis odientes malum et adherentes bono; ut nec dilectio amici faciat malum amare, nec malum faciat bonum dimittere, et sitis diligentes invicem charitatem fraternitatis, id est quod fratres charitatem habent inter se; vel sitis volentes a fratribus rediligi; et sitis invicem praevenientes vos honore, id est in qualibet reverentia. [Ambrosius] Aliter non est fraternus amor, nisi mutuis se praeveniant obsequiis, et sitis in sollicitudine non pigri, id est si solliciti estis corde non sitis pigri opere. Maledictus enim est, sicut Jeremias ait, qui opus Dei fecerit negligenter (Jer. XLVIII). [Haimo] quia pigri in conversatione divina sine spe sunt. (353) Et ideo ut pigritiae frigus

pellatur, sitis *serventes spiritu*, id est igne charitatis, et si actu non potestis implere quod vultis. Ideo autem dicit, ferventes, quia Spiritus sanctus ignis est quo fervet charitas, quæ diffunditur in cordibus nostris per Spiritum **57** sanctum: cui fervori contrarium est, quod dicit Dominus: *Refrigesce* *charitas multorum* (Matth. xxiv). De hoc igne Dominus ait: *Ignem veni mittere in terram* (Luc. xii). Domino, vel tempori. Quasi dicat: Quamvis dixerim, ut spiritu serventes sitis, tamen non passim, et importune verba Dei ingeratis, sed tempori, id est opportunitati sitis *servientes*, ut modeste cum honestate, et aptis locis, et personis, et apto tempore fidei verba loquamini. Vel dando proximo sitis Domino servientes. Quasi dicat: Quod proximo impenditis, credite vos impendere Deo et in his sitis, *gaudentes spe*, ut nonnisi æterna speretis, et inde gaudeatis. Certi enim de futuris gaudent, quia sperant certissime se accepturos, et ideo patientes sunt in tribulationibus. Unde subdit, *in tribulatione*. (354) Quasi dicat: Hoc agite quæ dixi, etsi in his bonis mala occurrunt, sitis *patientes in tribulationibus*: et ut possitis mala pati, sitis *instantes orationi*, quia adhuc differtur res, et ideo necessaria est oratio. *Necessitatibus*, quasi dicat: Patiamini. Et *necessitatibus sanctorum sitis communicantes*, vestra, id est sanctis passis vestra communia facite, et recipite sanctos in hospitio, quod ita ait: sitis *sectantes hospitalitatem*, exemplo Abrahæ et Lot. [Ambrosius] Et etiam, *benedicite*, id est bona orate, *persequentibus vos*. Per hoc removet eos a communi consuetudine, ne irato animo incitati, ut prius facile maledicant, sed magis victa iracundia benedicant, ut laudetur Dominica disciplina. Ideoque repetit, ut hoc semper faciendum doceat dicens, *benedicite*. Quasi dicat: Item itemque. Et nolite maledicere. Quasi dicat, benedictio vestra sit sine admisione amaritudinis. Et etiam debetis *cum gaudentibus gaudere de profectu*, et debetis *cum fletibus flere*; de eo unde flendum sit, ut de lapsu alicujus, vel de gloriæ dilatione. Et sitis

Vers. 16-21. — « Idipsum invicem sentientes, non alta sapientes, sed humilibus consentientes. Nolite esse prudentes apud vosmetipsos, nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus. Si fieri potest (quod ex vobis est) cum omnibus hominibus pacem habentes, non vosmetipsos defendentes, charissimi, sed date locum iræ. Scriptum est enim: Mihi vindictam, et ego retribuam, dicit Dominus. Sed si esurierit inimicus tuus ciba illum; si sitit, potum da illi; hoc enim faciens, carbonem ignis congeres super caput ejus. Noli vinci a malo, sed vince in bono malum. »

Idipsum invicem sentientes, cum illis in gaudio, vel in fletu. [Ambrosius] Et pro his omnibus prædictis et aliis, non sitis *sapientes alta*, in corde sal-

tem; sed sitis *consentientes humilibus*, id est humilium imitatores. (354*) Et nota quod non ait, colloquentes humilibus, sed consentientes, quod non sit ore tantum, quia [tunc vera est humilitas, si non est lingua sola, sicut hypocrita qui dicit se peccatum non habere foris, fingit humilitatem, intus amplectitur vanitatem. Ergo in corde et in ore non habet veritatem. [Ambrosius] Ideo ergo dixit, non alta sapientes, ne sit elatio in animo, et ne præsumentes de se condelegant aliis, sed exprobrent, quasi peccatoribus. Hæc est superbia quæ cum se preponit offendit. Deinde adjunxit: *sed humilibus consentientes*, ut aliena causa sit eorum, ut ita gratiam habeant apud Deum qui superbis resistit, et humilibus dat gratiam (I Petr. v). Et nolite esse prudentes apud vosmetipsos, id est ne prudentiam vestram apud vos tantum, sed magis apud proximos exerceatis, etiamsi quis eorum offendit. Unde subdit: Nulli sitis reddentes malum pro malo, etiamsi qui offendant vos. [Ambrosius] Deinde monet ne etiam licita cum scandalo fiant, dicens: Et sitis providentes bona, non tantum coram Deo, id est in secreto cordis, sed etiam coram omnibus hominibus, ut non fiat scandalum, sed bonum exemplum, quia illud fieri debet, quod et Deo non displiceat et fratri scandalum non sit. Et etiam sitis, habentes pacem cum omnibus hominibus si fieri potest, ut assentiant, si vero non potest fieri, malorum iniquitate merente, saltem quod ex vobis est, facite, scilicet quod ad vos pertinet, id est pacem cum eis habete quantum in vobis est, ut etiam cum his qui oderunt pacem sitis pacifici (Psal. cxix). Vel sitis habentes pacem cum omnibus hominibus, si fieri potest, ideo dicit, si fieri potest, quia difficile est. Quod tamen licet sit difficile, est ex vobis, id est in potestate vestra, scilicet habere pacem cum omnibus. Et non sitis defendentes vosmetipsos charissimi, id est non sitis referentes adversarios. Sed date locum iræ, id est iudicio Dei. (355) Attende quod non præcipit ut nolint sancti vindicari a Deo quod clamant sancti, sed ut non seipsos vindicantes dent locum iræ Dei, qui dixit: Mihi vindictam, ad quem in Apocalypsi sancti clamant: Vindica, Domine, sanguinem nostrum (Apoc. vi). Quod aliter oporteat accipi, non est prætereundum, ne videantur sancti, propter exsaturandum odium desiderare vindictam, quod ab eorum perfectione longe est. Non ergo vindictam volunt propter exsaturandum odium; sed tamen scriptum est: Lætabitur justus cum viderit vindictam (Psal. lvn). Præcipit autem Apostolus hic, ut dictum est, ut non ipsi se vindicantes dent locum iræ Dei. Sed si vult bonus, ut Deus inimicum puniat, ubi ergo est illud: Diligite inimicos vestros, benefacite illis qui oderunt vos (Matth. v), et illud, Non reddentes malum pro malo? Nonne hoc est reddere malum pro malo? et non diligit, nec bonum facit inimico? Cum igitur et homo justus et homo malus de

(354*) Id., in psal. cxxx.

(355) Id., in psal. lxxxviii

(354) Augustinus, in psal. lxxxiii.

inimicis suis velint a Domino vindicari, in quo discernuntur. Sed bonus magis cupit corrigi inimicum quam puniri, et cum Deus punit non delectatur de pena inimici, quia non odit eum, sed de iudicio Dei, quia Deum diligit. Hoc ei placet quod Domino, quia et Deus, quem in hoc sequitur, pluit hic super justos et injustos (*Matth. v*): tamen et in hoc sæculo asperis corripit, et pertinaces in fine dampnabit. [Haimo] Huic ergo reservanda est vindicta. Unde ait, date locum iræ, id est vindictæ Dei, vel iræ adversariorum. Ille dat locum iræ adversarii, qui permittit adversario facere quod vult. Et debetis dare locum iræ Dei. *Scriptum est enim in Proverbiis: Mihi vindictam reservavi, vel vos servate, et ego retribuam dicit Dominus*, id est vindicabo, et qui non facit Deum contemnit. *Sed si esurierit*. Nota insolentiam sed conjunctionis; ita est enim prosequendum, quasi non sit ibi interposita utraque conjunctio. Ac si diceret sine sed, si esurierit, etc. Vel ita potest legi ut neutra superfluat conjunctio. Quasi dicat: Non solum non defendatis vos, sed si esurierit inimicus tuus, ciba illum; si sitit, potum da illi, id est in vitæ necessariis subveni illi. *Hoc enim faciens*. Quasi dicat: Ideo facito hoc, quia hoc faciens congeres carbonem igni, id est fervorem charitatis, vel sancti Spiritus, vel urentem poenitentiae ardorem, super caput ejus, id est mentem ejus. Et si non poenitet, tamen, noli vinci a malo, sed vince malum in bono, id est in patiendo, quia si reperiatur, similis ei nequam fies. Bonitate ergo contende contra illum. (356) Et est vera contentio et salubre certamen, ut sit bonus contra malum, non ut sint duo mali; si tu jam non es malus, opta malo ut sit bonus, displiceat tibi quod malus est, placeat ut fiat bonus, ne sint duo mali.

CAPUT XIII.

VERS. 1-6. — « Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Non est enim potestas nisi a Deo: quæ autem sunt, a Deo ordinatæ sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit, qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt. Nam principes non sunt timori boni operis, sed mali. Vis autem non timere potestatem? Bonum fac, et habebis laudem ex illa; Dei enim minister est tibi in bonum. Si autem malum feceris, time. Non enim sine causa gladium portat. Dei enim minister est, vindex in iram ei qui male agit. Ideoque necessitati subditi estote, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam. Ideo enim et tributa præstatis, ministri enim Dei sunt, in hoc ipsum servientes. »

Omnis anima. Et hic ad humilitatem invitat, videbatur enim quibusdam quod mali domini, et maxime infideles, non debent fidelibus dominari; etsi boni et fideles essent, bonis et fidelibus deberent esse pares. (357) Quam superbiam removet hic Apo-

stolus a parte superiore, id est anima significans totum hominem. Quid est enim omnis anima nisi omnis homo? Quasi dicat: Omnia prædicta facienda sunt, etsi ita perfecti estis in corpore Christi, tamen omnis anima, subdita sit, id est omnis homo subditus sit, quem nomine animæ, ideo significo ut non solum in corpore, sed et voluntate servatis. [Haimo, Augustinus] *Omnis ergo anima subdita sit*, ut etiam voluntate serviat homo, potestatibus sæcularibus, bonis vel malis, scilicet regibus, principibus, tribunis, centurionibus, et aliis hujusmodi. Si enim bonus fuerit qui tibi præest, nutritor tuus est; malus si fuerit, tentator tuus est. Et nutrimenta libenter accipe, et in tentatione approbare. Esto ergo aurum, et attende mundum istum, quasi fornacem aurificis. Sit ergo omnis anima subdita potestatibus sublimioribus, id est in hoc quod sublimes sunt, id est in mundanis. Vel causa notatur cum dicit sublimioribus, id est quia sublimiores sunt. *Non est enim*. Probat quod debent subjici, hoc modo: Quia omnis potestas est a Deo, sed quæ a Deo datæ sunt, ordinatæ sunt. Igitur potestas est ordinata, 58 id est quicumque habet potestatem Dei, ordinatione habet.

Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Et hoc est quod dicit, quasi dicat: Ideo debes subjici potestati, quia non est potestas alicui homini, vel bono vel malo, nisi a Deo data. Unde Pilato Dominus ait: *Non haberes in me potestatem, nisi datum esset tibi desuper* (*Joan. xix*). Malitia hominum, cupiditatem nocendi per se habet; potestatem si ille non dat, non habet. Ideoque diabolus antequam aliquid tolleretur Job, dicebat Domino: *Mitte manum tuam* (*Job i*), id est da potestatem, quia etiam nocentium potestas, non est nisi a Deo. Sicut scriptum est, loquente Sapientia: *Per me reges regnant, et tyranni per me tenent terram* (*Prov. viii*). Unde Job de Domino ait: *Qui facit regnare hypocritam propter perversitatem populi* (*Job xxxiv*). Et de populo Israel dicit Deus: *Dedi eis regem in ira mea* (*Ose. xiii*). (358) Nocendi voluntas potest esse ab hominis animo; potestas autem non est nisi a Deo; et hæc est abdita aptaque justitia. Injustum enim non est ut improbis accipientibus nocendi potestatem bonorum patientia probetur et malorum iniquitas puniatur. Nam per potestatem diabolo datam, et Job probatus est iustus appareret, et tentatus est Petrus, ne de se præsumeret, et Paulus colaphizatus ne se extolleret, et Judas damnatus ut se suspenderet. Cum ergo Deus justos faciat suos per potestatem diabolo datam, tunc pro iniqua nocendi voluntate, quæ diaboli ipsius fuit, ei reddetur in fine supplicium. Quæ autem sunt a Deo ordinata, id est rationabiliter ab eo disposita sunt. Job ait: *Deus potentes non abjicit, cum et ipse sit potens* (*Psal. xxxvi*). Gregorius Deum imitari desiderat, qui fastigium

(356) Augustinus, super psal. xxxiii.

(357) Id., super Joannem.

(358) Id., De natura boni.

potentiae alienis intentus utilitatibus, et non suis laudibus administrat. Qui praelatus ceteris prodesse appetit, non praesse. Timoris namque elatio, non ordo potestatis in crimine est, potentiam tribuit; elationem vero potentiae malitia nostrae mentis invenit. Tollamus ergo quod de nostro intulimus, et bona sunt quae Domino largiente possidemus, quia nequaquam justa potentia, sed actio prava damnatur. Itaque qui resistit, vel dolo, vel vi, potestati, id est homini habenti potestatem, in his scilicet quae ad potestatem pertinent, ut in tributo, et huiusmodi, Dei ordinationi resistit, id est habenti potestatem Dei ordinatione. Non ergo secundum Dei ordinationem agit. De potestate bona patet quod Deus praefecit eam rationabiliter; de mala etiam videri potest dum boni per eam purgantur, et mali damnantur, et ipsa deterius praecipitatur. Et nota quod nomine potestatis interdum accipitur potestas ipsa quae datur alicui a Deo, aliquando ipse homo habens potestatem, quod diligens lector distinguat. Qui autem, quasi dicat: Qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Hoc autem tam grave est, quod, qui ei resistit, ipsi sibi acquirit damnationem. Et ideo non deberet quis resistere, sed subijci. Si tamen illud jubeat quod non debes facere, hic sane contemne potestatem timendo majorem potestatem. Ipsos humanarum rerum gradus adverte, si quid jusserit curator, nunquid faciendum est, si contra proconsulem jubeat? Rursum, si quid ipse proconsul jubeat, et aliud jubeat imperator, nunquid dubitatur illo contempto illi esse serviendum? ergo si aliud imperator, aliud Deus jubeat, contempto illo, obtemperandum est Deo.

Nam principes. Quasi dicat: Merito acquirunt damnationem qui potestati resistunt. Nam principes boni vel mali non sunt, timori boni operis, sed mali, id est non sunt ad timorem his qui bene operantur, sed his qui male. Si enim bonus est princeps bene operantem non punit, sed diligit. Si vero malus est non nocet bono, sed purgat eum. Malus vero debet timere, qui instituti sunt principes ut mala puniant. Principes dicit illos quia propter corrigendam vitam, et prohibendo adversa creantur, Dei habentes imaginem, ut sub uno ceteri sint. Vis autem. Quasi dicat: Male operantibus sunt timori, tu autem vis non timere potestatem, quaecunque sit sive bona, sive mala, fac bonum, et non est unde timeas, imo habebis laudem ex illa; etsi mala est, dum tibi causa est majoris coronae. Si autem justa est potestas, habebis laudem ex illa, etiam ipsa laudante (359). Si iniqua est, habebis laudem ex illa, non ipsa laudante, sed ipsa tibi laudis occasionem praebente. Vere ex illa laudem habebis. Dei enim minister est tibi in bonum, id est tibi est faciens bonum sive bonus, sive malus sit, quia exercet, vel datus est a Deo in bonum tuum, ut tueatur te et tua. Manifestum est enim quod ideo dati sunt rectores a Deo,

ne malum fiat bonis. Si autem male feceris. Quasi dicat: Bono non est timendum; si autem male feceris time. Et timendum est, enim, id est quia portat gladium, id est habet judicariam potestatem, non sine causa, sed ut malos puniat, et hoc ostendit subdens. Dei enim minister est, id est loco Dei vindicat, ipse dico existens vindex in iram Dei, id est propter offensam Dei vindicandam. Vel vindex in iram Dei futuram ostendendam, id est propter vindictam Dei futuram ostendendam, quia haec puniatio vindicat persistentes in malo, gravius esse puniendos. Dico quod vindex est, et hoc, ei, id est ad damnum ejus qui malum agit, et quia minister Dei est, ideo subditi estote ei, quasi ex necessitate, vel necessitati, alia littera, id est necessariae ordinationi, subditi estote, et hoc non solum propter iram principis, vel Dei vitandam, sed propter conscientiam, scilicet ut munda sit vestra mens, praelatum a Deo diligendo, licet enim omnes fideles in quantum fideles sunt unum sint in Christo, in cujus fide non est distantia Judaei et Graeci, Domini et servi, et huiusmodi; differentia tamen est in conversatione moralitatis, et ejus ordinem in hujus vitae itinere servandum esse apostoli praecipunt. Alia sunt enim quae servamus in unitate fidei sine ulla distantia; alia in ordine hujus vitae tanquam in via, ne nomen Domini, et doctrina blasphemetur. Ideo enim, haec est probatio subjectionis, quasi dicat: Subditi esse debetis, quia etiam ideo, id est ad ostendendam subjectionem, praestatis tributa, quod est signum subjectionis, non ait solvitis, sed praestatis, quasi reddituris, quia reddunt serviendo in defensionem, dum pugnant pro patria, et dum agunt judicia; praestatis tributa, vos dico servientes Deo, in hoc ipsum, id est propter hoc ipsum servitis Deo, quod illis tributa datis. Vere per hoc servitis Deo; ministri enim Dei sunt. Ad hoc enim instituti sunt, ut boni laudentur, mali puniantur. Vel ita: ministri enim, quasi dicat: Debetis praestare tributa, quia ministri Dei sunt. Ipsi dico servientes vobis, dum patriam defendunt, in hoc ipsum, id est propter hoc, scilicet propter tributum serviunt vobis in defensione patriae, et quia ministri Dei sunt.

Vers. 7-10. — « Reddite ergo omnibus debita, cui tributum tributum, cui vectigal vectigal, cui timorem timorem, cui honorem honorem. Nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis. Qui enim diligit proximum, legem implevit. Nam: Non adulterabis: Non occides: Non furaberis: Non falsum testimonium dices: Non concupisces: et si quod est aliud mandatum, in hoc verbo instauratur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dilectio proximi malum non operatur. Plenitudo ergo legis est dilectio. »

Reddite omnibus debita, [Haimo] ut sic laudetur disciplina evangelica, hoc modo, cui debetis tributum reddite tributum. Tributum dicit quod regio-

(359) Aug., in serm. sancti Laurentii.

nes solvunt; cui debetis vectigal, reddite vectigal. Vectigal dicitur stipendium, quod datur dominis quando per patrias vehuntur; vel tributum dicitur, quod domi solvitur, vectigal quod ad domum domini vehitur. Cui debetis timorem reddite timorem, ut Dominum timeamus, et personas vereamur. Cui honorem debetis, reddite honorem, ut assurgere, et huiusmodi. Quis per singula? *Nemini quidquam debeatis nisi ut invicem diligatis*, id est cætera ita solvite ut non debeatis aliquid. (360) Charitatem vero ita solvite ut semper debeatis. Sola enim charitas est quæ etiam reddita semper detinet debitorem. Redditur enim cum impenditur. Debetur autem si reddita fuerit, quia nullum est tempus quo ipsa danda non sit, nec cum redditur amittitur, sed potius reddendo multiplicatur. Habendo enim redditur non carendo; ut pecunia quæ reddi non potest, nisi habeatur, nec haberi nisi reddatur. Imo cum redditur ab homine, crescit in homine, et tanto major acquiritur, quanto pluribus redditur. Hic autem fit mentio de charitate, quia valet ad humilitatem prædictam. [Ambrosius] Et nota quod pacem nos supra monuit habere ad omnes. Hic autem dilectionem dicit esse habendam inter fratres quod notat dicendo, *invicem*. Aliiter enim vere fratres non sunt, et vere dilectio est habenda, quia *qui diligit proximum, legem implevit*. Et hoc per partes ostendit, dicens: *Nam: Non, quasi dicat: Vere implevit, nam hoc præceptum: Non adulterabis; et hoc: Non occides; et hoc: Non furaberis; et hoc: Non falsum testimonium dices; et hoc: Non concupisces rem proximi tui. Et si quod est aliud mandatum, per Moysen datum, instauratur, id est continetur et impletur. In hoc verbo, id est in hoc mandato, quod Moyses fecit in Levitico, scilicet: Diliges proximum tuum sicut teipsum.* (361) In honore diligendus est proximus, non in malo, quoniam *qui diligit iniquitatem, odit animam suam* (Psal. xi); et ita non seipsum diligit, quia nec proximum sicut seipsum. Et nota quia cum duo sint præcepta charitatis, in quibus tota lex pendet et propheta (Matth. xxii), pro utroque sæpe unum ponitur, non immerito, quia Deus, nec sine proximo, nec proximus sine Deo diligi potest. Hic autem dilectio proximi ideo commemoratur, quia dilectio proximi in factis apparet. (362) Dilectio vero Dei amplius latet, et ideo hanc spiritualius ponit, de qua Dominus ait: *Mandatum novum do vobis ut diligatis invicem* (Joan. xiii), ubi illud mandatum majus dilectionis Dei videtur esse prætermisum. Sed bene intelligentibus utrumque invenitur in singulis, quia **59** qui diligit Deum, non potest eum contemnere quem Deus præcipit diligi. Et qui sancte ac spiritualiter diligit proximum, quid in eo diligit nisi

Deum? Ipsa est dilectio ab omni mundana dilectione discreta, quam distinguendo Dominus ait: *Sicut dilexi vos* (ibid.). Quid enim nisi Deum dilexit in nobis, non quem habebamus, sed ut haberemus; sicut medicus diligere dicitur ægros? et quid in eis diligit nisi salutem, quam cupit utique revocare, non morbum quem venit expellere? (363) Sic ergo et nos invicem diligamus, ait, quantum possumus invicem ad habendum Deum in nobis curam dilectionis attrahamus. Tunc est quippe optimus homo, cum tota vita sua pergit, in incommutabilem vitam, et toto affectu inhæret illi. Si autem se propter se diligit, non se refert ad Deum, sed ad seipsum conversus, non ad incommutabile aliquid convertitur, et ideo jam cum defectu aliquo se fruitur. Si ergo teipsum, non propter te debes diligere, sed propter illum ubi dilectionis tuæ rectissimus finis est, non succenseat alius homo, si etiam ipsum propter Deum diligis. Hæc enim est regula dilectionis divinitus constituta, ut diligas proximum propter Deum. Deum vero ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, ut scilicet omnes cogitationes tuas, et omnem vitam, et omnem intellectum in illum conferas, a quo habes ea ipsa quæ confers. Nemo ergo diligit proximum, nisi diligit Deum. (364) Quantum ergo potest, proximo impendat quem diligit, sicut seipsum, ut et ille diligit Deum, quem si ipse non diligit, nec se, nec proximum diligit. [Augustinus] Amator enim Dei, amator est sui; et non diligens Deum non diligit proximum, quia non diligit seipsum. (365) Qui autem se propter habendum Deum diligunt, ipsi se diligunt. Ergo ut se diligant, Deum diligunt. Non est hæc dilectio in omnibus hominibus. Pauci enim se diligunt, ut sit Deus omnia in omnibus (I Cor. xv).

Dilectio. Quasi dicat: Vere qui diligit proximum, bene facit, quia *dilectio proximi non operatur malum*, (366) id est diligens proximum, nullum malum mortale operatur. Proximum omnem hominem oportet intelligi, quia nemo est, cum quo sit operanda malum. Qui ergo amat homines, aut quia justi sunt, aut ut justi sint, amare debet. Sic enim et seipsum amare debet, scilicet vel quia justus est, vel ut justus sit. Qui enim aliter se diligit, injuste se diligit, quia ad hoc se diligit ut sit injustus. Ad hæc ergo ut sit malus, ergo jam non se diligit. Qui enim diligit iniquitatem, odit animam suam. Et quia dilectio non agit malum: *Ergo dilectio est plenitudo legis*, id est qui diligit plene implet legem. (367) Ubi enim charitas est quid est quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est quod possit prodesse? Cur ergo non dicimus qui hanc virtutem habet, habere omnes, cum plenitudo legis sit charitas, quæ quanto magis est in homine, tanto magis virtute est præditus. (368) Quanto autem minus, tanto minus

(360) August., ad Coelestinum.

(361) Id., De Trin.

(362) Id., sup. Joan.

(363) Id., De doctrina Christiana.

(364) Id., ad Hieron.

(365) Id., super Joannem.

(366) Aug. in psal. xi.

(367) Id., super Joannem.

(368) Id., ad Hieronymum.

inest virtus. Quanto minus inest virtus, tanto magis A
inest vitium. (369) In hac Decalogus legis impletur.
Decalogus enim legis decem præcepta habet, quæ sic
sunt distributa ut tria pertineant ad Deum, septem
pertineant ad hominem. Est enim bellum quod se-
cum agit homo, dimicans contra concupiscentias
malas, et frenans avaritiam, elidens superbiam, suf-
focans ambitionem, trucidans libidinem. Has pu-
gnas fac in occulto, et non vinceris in aperto. Ad
hoc docentur manus nostræ ad prælium. Non est
hoc in spectaculis vestris venator, quod citharista.
Aliud agit venator, aliud citharista. In spectculo
Dei unum est, tangis easdem decem chordas, et se-
ras occidis. Utrumque simul facis? tangis primam
chordam qua unus colitur Deus, cecidit bestia su-
perstitionis. Tangis secundam chordam, quia non
accipis nomen Dei tui in vanum, cecidit bestia erro-
ris et nefandarum hæresum. Tangis tertiam chor-
dam, ubi pro spe futuræ quietis facis quidquid fa-
cis, interficitur crudelior cæteris bestiis amor sæculi
hujus. Propter amorem hujus sæculi laborant ho-
mines in omnibus negotiis, tu autem in omnibus
opéribus tuis labora, non propter amorem sæculi,
sed pro sempiterna requie quam promittit Deus.
Honora patrem tuum et matrem tuam, tangis quar-
tam chordam, ut honorem parentibus deferas, et
cecidit bestia impietatis. *Non machaberis*, tangis
quintam chordam, cecidit bestia libidinis. *Non occi-
des*, tangis sextam chordam, cecidit bestia crudeli-
tatis. *Non furtum facies*, tangis septimam chordam,
et cecidit bestia rapacitatis. *Non falsum testimonium
dices*, tangis octavam chordam, et cecidit bestia
falsitatis. *Non concupisces uxorem proximi tui*, tan-
gis nonam chordam, et cecidit bestia adulterinæ co-
gitationis. Aliud est enim non facere aliquid tale
propter uxorem propriam, aliud non appetere alie-
nam uxorem. Ideo duo præcepta sunt: *non macha-
beris*, et *non concupisces uxorem proximi tui*. *Non
concupisces rem proximi tui*, tangis decimam chor-
dam, et cecidit bestia cupiditatis. Ita cadentibus
omnibus bestiis, securus, et innocens in Dei dile-
ctione et humana societate versaris.

VERS. 14. — « Et hoc scientes tempus, quia
« hora est jam nos de somno surgere, nunc enim
« propior est nostra salus, quam cum credidimus. D
« Nox præcessit, dies autem appropinquavit. Abji-
« ciamus ergo opera tenebrarum, et induamur
« arma lucis, sicut in die honeste ambulemus, non
« in commensationibus et ebrietatibus, non in cu-
« bilibus et impudiciis, non in contentione et
« emulatione, sed induimini Dominum Jesum
« Christum, et carnis curam ne feceritis in desi-
« deriis. »

Et hoc scientes. Alia commendatio charitatis est
lic. Supradixit quod malum non facit. Hic dicit
quod etiam opportunitatem parat bene operandi.
Quasi dicat: Scimus quia dilectio malum non opera-

tur, et hoc etiam scimus, quia hora est jam nos de
somno surgere. Et nos, hoc scientes, abjiciamus, etc.
Vel ita sicut quidam libri habent, hoc tempus: quasi
dicat: Dilectio est plenitudo legis, et nos scientes hoc
tempus, scilicet gratiæ, abjiciamus, etc. [Ambro-
sius] Quod debemus, quia jam, scilicet ex quo di-
lectionem habuimus, est nobis hora, id est opportu-
nitas, sed brevis, surgere de somno, id est de torpore
bene operandi et negligentia vel ignorantia quæ per
somnum significatur hic, et debemus surgere nunc.
Nunc enim nostra salus, id est æterna quæ nobis
promittitur, est propior, id est magis debita per bona
opera, quam tunc, cum tantummodo credidimus.
Manifestum enim est quia post lavacrum aliqua
bene operans et studeas charitati vicinus est æternæ
vitæ. Bona enim vita signum est et causa salutis fu-
tura; baptismus vero est ad veniam; vita bona
etiam ad coronam. Quia ergo credidimus et operati
sumus, turpius est nisi surgamus. Vel, nunc
est, scilicet hoc tempore, propior nostra salus,
quam credidimus, quia plus morti proximi su-
mus.

Nox præcessit, etc. [Haimo] Item hic ostenditur
cur surgere debent, quasi dicat: Ideo etiam debetis
surgere, quia, nox infidelitatis et ignorantie præ-
cessit, id est fuit, sed modo non est, cujus memoria
monet, ut caveatis. Dies autem, id est æterna beati-
tudo appropinquavit, dum peccata sunt remissa,
dum justi estis per gratiam. Vel ita, debetis surgere,
quia nox præcessit, id est vetus homo qui in bap-
tismo præterit, scilicet fomes peccati. Dies autem ap-
propinquavit, scilicet sol justitiæ Christus, cujus
luce veritatem didicerunt, ut sciant quid agendum
sit. Prius enim ignorantes Christum in tenebris
erant. At ubi lux orta est, transierunt a falso ad ve-
rum. Ergo, scilicet propter interseritas causas, abji-
ciamus opera tenebrarum, id est opera mala quæ ex
tenebris ignorantie venerunt, vel quæ tenebras
amant, et ad tenebras ducunt. Et induamur, tan-
quam ornamentum, arma lucis, id est virtutes quæ
sunt arma, quæ exigit lux, id est fides; et, acceptis
virtutibus, ambulemus honeste, id est in actu earum
exerceamur sicut decet in die fidei. Quæ autem sunt
opera tenebrarum ostendit, subdens: Non in com-
messationibus. [Haimo] Quasi dicat: Ambulemus
honeste, sed non in his, scilicet non commessatio-
nibus, id est luxuriosis conviviis, quæ aut collatione
omnium celebrantur, aut vicibus solent a contuber-
nalibus exhiberi. Et ebrietatibus, id est immoderatis
potationibus. Brian enim genere masculino dicimus
calicem aptum potationi, a quo dicitur ebrietas,
quæ est nimia potatio vini. Non in cubilibus, id est
in pigritia dormientium, et impudiciis, id est in
luxuria quæ in cibo et potu nimio venit. Et ideo
post commensationem et ebrietatem posuit, non in
contentione et emulatione, ambulemus, sicut sole-
bant facere se invicem preferendo, in quo minor

invidere majeri, et ita erat contentio, id est ambu-
latio. (370) Et nota Romanos in his tangi, et ideo
non est eis jus gloriandi. Horum autem morborum
superbia est mater, et humanæ laudis aviditas, quæ
etiam hypocrisis sæpe generat. Huic non resistitur
nisi crebris divinatorum librorum testimoniis incutia-
tur timor et charitas Dei. *Sed induite.* (371) Quasi
dicat: Ne faciatis prædicta. Sed induite, vel indui-
mini Dominum nostrum Jesum Christum, id est for-
mam Christi in omnibus, quem induti non cogemini
servire carni. Unde subdit: *Et carnis curam ne fece-
ritis*, non dico in necessariis ad sustentationem, sed
in desideriis illicitis. Sic enim sumenda sunt ali-
menta quemadmodum medicamenta. (372) Fames
enim et sitis ut quidam dolores urunt, et sicut fe-
bres necant, nisi alimentorum medicina succurrat,
quæ præsto est ex consolatione munerum Dei, qui
regnum Dei querentibus omnia adjicienda promisit.
(373) Sic ergo sumenda est alimonia ut medicina,
sed dum ad quietem satietatis ab indigentia transi-
tur in ipso transitu insidiatur laqueus concupiscen-
tiæ, et cum salus debeat esse causa edendi adjungit
se tanquam pedissequa periculosa jucunditas, et
sæpe conatur præire, ut ejus causa fiat quod salutis
causa faciendum erat, et sæpe incertum sit, utrum
necessaria corporis cura subsidium petat, an vo-
luptaria cupiditas fallacie ministerium suppetat. Ad
hoc incertum hilarescit infelix anima gaudens
non apparere quid satis est moderationi valetudinis,
ut obtentu salutis obumbret negotium voluptatis.
Nec idem utriusque modus est; nam quod saluti sat
est delectationi pater est.

CAPUT XIV.

VERS. 1-3. — « Infirmum autem in fide assu-
mite, non in disceptationibus cogitationum. Alius
enim credit manducare se omnia, qui autem infir-
mus est, olus manducet. Is qui manducat non man-
ducantem non spernat, et qui non manducat, man-
ducantem non judicet: Deus enim illum assum-
psit. »

Infirmum autem in fide. [Ambrosius] Quia ex Ju-
dæis erant qui Romanos ad fidem Christi assumpse-
rant admista lege; ideo quibusdam videbatur cibos
debere discerni, sicut lex mandabat, et hi non erant
perfectæ fidei. Alii vero qui Christum sine lege se-
quebantur videbatur econtrario, scilicet licere edere
omnes cibos; perfectæ enim fidei est nullum cibum
discernere et immundum putare, quia omnia munda
sunt mundis; sed quidam infirmi ut dictum est,
censebant, vel dicebant a quibusdam abstinendum,
et ita inter Romanos erat contentio. Unde præcipit
hic Apostolus tales assumere, non abicere; sed pa-
tiendo ad fidem erigere exemplo et verbo, etsi in-
cognitum est quo quis animo faciat, non inde dis-
ceptare. Tales igitur Apostolus tanquam ægros me-
dicis offerens ait: *Infirmum autem*, etc., quasi dicat:

A In nobis honesti sitis, ut dictum est. *Infirmum au-
tem in fide*, [Haimo] id est illum qui nondum perfe-
cte credit, scilicet qui non credit ut credendum est,
assume ad sanandum. [August.] Sicut Christus
ægros assumpsit ut eos sanaret, assume dico, non
in disceptationibus cogitationum, id est non ita ut de
occulis judicetis eum reum. Non est enim damnan-
dus, cujus cogitatio non est aperta, vel de quo nes-
cimus qualis post futurus sit. Non igitur nobis usur-
pemus dijudicare cogitationes aliorum, sed Deo præ-
beamus cogitationes nostras, et faciem boni videntes
gaudeamus; cor vero Deo committamus, pro quo
oremus. Dico, assume infirmum, et sunt inter vos
quidam qui hoc possunt. *Alius enim vestrum*, in fide
perfectus, credit se posse manducare omnia, huma-
nis usibus data; [Ambrosius] et hic talis potest as-
sumere alios. *Qui autem infirmus est*, id est qui ci-
bos discernit reputans alios mundos, alios immun-
dos, manducet olus. Hic indiget assumi qui permit-
titur edere olus, in quo nulla quæstio est, in cujus
esu omnis secta consentit. Infirmus ergo est qui ci-
bos discernit, eo quod Judæi prohibiti sunt edere,
hunc suo iudicio dicit relinquendum Apostolus; ne
cum scrupulo edat. Vel infirmus dicitur pronus ad
casum, qui facile impetu libidinis sternitur. Quasi
dicat: Licet perfecta fides sit quæ omnia licere cre-
dit, tamen qui infirmus est, id est qui timet casus
vitiolorum, manducet olus, id est tenues et aridos ci-
bos qui non fomentum vitiolorum, et absteineat ab illis
quibus libido excitatur. Crassitudo enim carnum,
et deliciosæ epulæ provocant corpus ad libidinem.
C Is qui manducat. Supra præcepit non disceptare de
cogitationibus aliorum. [Ambrosius] Hic præcipit
non spernere illos. Quasi dicat, et cum hæc ita sint,
is qui manducat omnia indifferenter non spernat
non manducantem, id est abinentem, quia volun-
tatis est edere, vel non edere, et ideo quæstio huic
ferri non debet. Omnia enim voluntati humanæ sub-
jaceant, sicut dominio humano subjecta sunt. (374)
Et qui non manducat omnia, non judicet manducan-
tem tanquam reum, id est non credat et asserat
eum peccare, cum nesciat quo animo faciat. De ma-
nifestis enim, non de occultis judicandum est. Mani-
festa vero sunt quæ non possunt animo bono fieri,
ut sunt stupra, blasphemie, furta, et hujusmodi;
de quibus judicare permittitur nobis. De quibus
etiam dicitur: *Ex fructibus eorum cognoscetis eos*
(Matth. vii). Sed ea quæ dubium est, quo animo
fiant, in meliorem partem interpretamur, ut de ci-
bis, quia possunt bono animo et simplici corde sine
vitio concupiscentiæ quicunque humani cibi indif-
ferenter sumi. De talibus enim rebus quæ possunt
bono animo fieri, et non bono, volebant illi, cum
homines essent, ferre sententiam in occulta cordis,
de quibus solus Deus judicat. Unde dicitur: *Nolite
ante tempus judicare* (I Cor. iv). Sunt ergo quædam

(370) Augustinus ad Aurelium episcopum.

(371) Id., in lib. Confess.

(372) Id., De serm. in mont.

(373) Id., in lib. Confess.

(374) Id., De sermone in monte.

media facta, quæ ignoramus quo animo fiant, quia A et bono et malo fieri possunt. De quibus temerarium est judicare, maxime ut non condemnemus. Deus enim. Quasi dicat: Nenter alterum judicet, uterque enim servus Dei est. Et hoc est. *Deus enim illum*, scilicet manducantem, *assumpsit ad fidem*, etc., hoc est, ergo.

VERS. 4-6. — « Tu quis es qui judicas alienum servum? Domino suo stat aut cadit; stabit autem; potens est enim Deus statuere illum. Nam alius judicat diem inter diem, alius autem judicat omnem diem. Unusquisque in suo sensu abundet. Qui sapit diem, Domino sapit, et qui manducat, Domino manducat, gratias enim agit Deo. Et qui non manducat, Domino non manducat, et gratias agit Deo. »

Tu quis es, id est cujus valentia es, qui judicas alienum servum? id est damnandum affirmas? quod non debes, cum sit alterius servus. Manifestum est enim servum non debere conservi voluntatem judicare, Sui, etc., quasi dicat: De incognito corde alieni servi, tu non habes judicare, quia suo domino, id est ad honorem domini sui, stat, qui stat, aut cadit, suo domino, quia ad eum pertinet etiam casus cadentis, qui erigere potest, vel judicare. Stat, aut cadit, ideo dicit, quia ambiguum est, quia forsitan stat qui putatur cadere; vel, suo domino stat aut cadit, quia qua conscientia edat vel non edat, Deus judex est, cujus servus est. *Stabit autem*, id est stare poterit, domino suo, quia neque si edit reus est; neque si non edit, culpabilis est, si tamen devotione hoc agit. Vel ita: Stabit autem, quamvis de omnibus regeneratis, et pie viventibus loqueretur Apostolus, dicens servum alienum, continuo tamen respexit ad prædestinatos cum ait, stabit autem, hoc de prædestinatis dicit. Et ne sibi stare arrogant subdit: *Potens est enim Deus statuere illum*, de quo nulli est ambiguum. Per hoc autem quod ait, stat aut cadit, ostendit se nescire quo animo ille se agat in dubiis. Cum vero addit, stabit autem, hic innuit quod ambigua debemus in meliorem partem vertere, et plus salutem quam mortem reorum optare, et in futuro spem boni habere, etsi aliter sit in presenti. Nam alius judicat. Supradixit quod alii omnia manducant, alii non omnia, de generibus ciborum agens; hic dicit quod alii omni, alii aliquo certo tempore abstinent, et utrumque recte posse fieri dicit, quasi dicat: Dico, stabit, et potest credi staturus esse, quia quod agit ex judicio Dei agit; et hoc est quod ait: Nam alius judicat, dicit esse eligendum in abstinentia interpositum, *inter diem et diem*. [Haimo] Alius autem omnem diem judicat esse eligendum in abstinentia, id est quidam certis diebus, quidam omni tempore putant esse abstinendum. Unusquisque autem eorum in suo sensu, in sua conscientia, abundet, in melius, ut qui edit cum gratiarum actione edat, et qui abstinet pro Deo faciat. Vel, in suo sensu, id est in suo consilio dimittatur ne scandalum passus, a charitate quæ est mater omnium vir-

tutum recedat. Dico quod in suo sensu sit abundans. Et ita faciet, qui sapit diem omnem. [Ambrosius] Vel, inter diem et diem, Deo Domino sapit, id est ad honorem Domini facit, quia Deo placere in hoc se putat. Et similiter qui manducat omnia, manducat Domino, id est ad laudem Domini et honorem, cujus omnia creata credit munda; et quia ei serviturus illis sustentatur, et quod Domino manducet, effectus indicat; *gratias enim agit Deo*, pro omnibus creaturis quibus sustentatur et pascitur. Et similiter qui non manducat, id est qui abstinet, Domino, id est ad honorem Domini est, quod non manducat, effectus indicat, et, id est quia, *gratias agit Deo*, pro collatis sibi abstinentia, et debemus edere vel non edere Domino. Enim, id est quia.

B VERS. 7-15. — « Nemo enim nostrum sibi vivit, et nemo sibi moritur. Sive enim vivimus, Domino vivimus; sive morimur, Domino morimur. Sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus. In hoc enim Christus mortuus est, et resurrexit, ut et vivorum et mortuorum dominetur. Tu autem quid judicas fratrem tuum? aut tu quare spernis fratrem tuum? Omnes enim stabimus ante tribunal Christi. Scriptum est enim: Vivo ego, dicit Dominus, quoniam mihi flectetur omne genu, et omnis lingua confitebitur Deo. Itaque unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo. Non ergo amplius invicem judicemus; sed hoc judicate, magis, ne ponatis offendiculum fratri vel scandalum. »

C Nemo nostrum, fidelium, vivit, spiritus aliter, scilicet in virtutibus, sibi, id est suæ voluntati Qui enim lege frenatur et regitur, non sibi vivit, sed Deo qui legem dedit. Si lex non esset, sibi quisque viveret, aut nemo nostrum moritur, vitis sicut sit in baptismo; sibi, id est ut sibi placeat: sed Domino, quo iudice damnatur, vel coronatur. Vel nemo vivit virtutibus, aut moritur 61 vitis, sibi, sed Domino. Et vere nemo, sibi. Sive enim vivimus, vita virtutum, Domino vivimus, id est a Domino iudicandi, vel ut ei placeamus, Sive morimur, vitis et peccatis, Domino morimur, id est ad similitudinem Christi, in cujus semel baptizati sumus; ut sicut Christus semel mortuus est, et semper vivit, ita et nos semel mortui peccato in baptismo, semper vivamus Deo. Vel ita: Nemo enim vivit temporaliter, scilicet conjunctione animæ et corporis, aut moritur, dissolutione animæ et corporis, sibi, id est ad laudem suam, sed Dei. Sicut enim magnitudinis ejus non est finis, sic nostræ laudis non erit finis. Non enim cum mortui fuerimus in hac carne desinemus laudare Deum, et secundum hoc de fidelibus tantum agit. Vel sibi, id est a se iudicandus, sed a Domino, secundum hoc de bonis ac malis accipitur. Et vere nemo sibi, sed Domino. Et hoc est: Sive enim vivimus, corporali vita, Domino vivimus, id est ad laudem Domini, vel sub iudicio Domini; sive morimur, temporaliter, Domino morimur, id est ad laudem Domini, vel a Do-

mino judicandi. Et quia utrumque est a Domino, [Ambrosius] ergo, sive vivimus sive morimur Domini sumus servi. (375) Vel, Domini, id est a Domino sumus judicandi. Cur ergo judicat homo? In hoc enim. Quasi dicat: Vere Domini sumus, quia pretio sanguinis eruit nos, nec tenebit mors illum pro quo mortuus est liber in mortuis. Et hoc est quod ait: In hoc enim Christus mortuus est et resurrexit ut dominetur, id est intelligatur dominari, et vivorum et mortuorum, et utrosque judicare, et accipit ad litteram vivos et mortuos. Hoc jam ideo dicit, ut non putetur Christus tantum judicare de mortuis, quasi dum vivunt hominibus sit commissum judicium, sed post mortem Deo. Hoc enim insipientium dogma perversum tradidit. Sed melius est ut utrumque dicatur Christus dominari, et utrosque judicare, quia quibus dedit filios Dei fieri, illi et nunc et post mortem regnant cum Christo. (376) Sed aliter nunc regnant cum illo sancti ejus. Aliter tunc regnabunt. Nunc regnant, quia quæ sursum sunt sapiunt et querunt; postremo regnabunt cum illo, ita ut sint in regno ejus, et sint etiam illi regnum ejus, quia et animæ piorum mortuorum non separantur ab Ecclesia, quæ etiam nunc est regnum Christi, quia regnat nunc cum Christo Ecclesia in vivis et mortuis. Alioquin nec ad altare Dei fieret memoria eorum in communicatione corporis Christi. Ergo fideles etiam defuncti, membra sunt ejus. Ideo ergo mortuus est, et resurrexit, ut ostenderetur Dominus atque iudex vivorum et mortuorum. Vel ita, ut mortuos et vivos mystice accipiamus. Quasi dicat: Vere Domini sumus. In hoc enim Christus mortuus est et resurrexit ut dominetur vivorum et mortuorum, id est ut ad Dominium suum traheret viventes in virtutibus et mortuos in peccatis. [Ambrosius] Per Christum enim creatura, quæ pro peccato alienata erat ab auctore, et facta captiva, est liberata, quem Pater de cælo misit ad terras, ne opus ejus periret, pro quibus liberandis et adjuvandis, Christus venit, mortuus est, et resurrexit. Mortuus enim est ut mortuos in peccatis liberet a peccatis, dum vixit, vivus salutis viam ostendit; resurrexit, ut iustificatos secum vivere faciat. Ex perditis ergo reformavit sibi servos.

Tu autem. Quasi dicat: Ex his apparet quod Christus debet dominari. Tu autem, manducans omnia, quid iudicas fratrem tuum non manducantem? Aut tu, non manducans, quare spernis fratrem tuum manducantem? Non ita debes facere. Omnes enim stabimus, ut judicandi, ante tribunal Christi, id est ante iudicem Deum sedentem. Et dicitur hoc a simili. Tribunal enim sedes iudicum est, quæ in excelso locatur, ut iudex ab omnibus videatur, et ipse ex eminenti loco omnes valeat intueri; ita et Christus quasi in tribunali sedebit, quia et ab omnibus videbitur, et ipse omnium conscientias videbit et

(375) Augustinus in Ench.

(376) Id., De civ. Dei.

causas dijudicabit. Et vere, scriptum est enim in Isaia: Viro ego, dicit Dominus. Quasi dicat: Qui olim sui mortuus jam vivo in potentia, quæ in hoc patet. Quoniam flectetur mihi in iudicio, omne genus, etiam inimicorum, et omnis lingua, id est conscientia cognoscens me esse Deum, confitebitur quid egerit mihi Deo. Et quia Scriptura ita dicit. Itaque unusquisque nostrum, judicandus a Domino, reddet Deo pro se rationem, non eludet ibi per ambages. Et, quia pro se quisque reddet rationem, non ergo amplius, sicut hactenus facimus, invicem iudicemus nos, ex opinione, quasi non usurpemus nobis, quod ad nos non pertinet. (377) Non reprehendamus ea quæ nescimus quo animo fiant; vel etiam, si aperta sint, non ita reprehendamus ut de sanitate desperemus. In his enim duobus tenerarium est iudicium, scilicet cum incertum est quo animo quidque factum est; vel cum incertum est qualis futurus sit qui nunc bonus vel malus manifeste apparet, et vel superbia est vel invidentia, de his judicare quod maxime faciunt qui magis amant clamare, vituperare quam emendare et corrigere. Unde dicitur: Nolite iudicare et non iudicabimini (Matth. vii), sed magis iudicate, id est observando discernite quod prorsus, ut hoc, scilicet ne ponatis fratribus offendiculum, id est aliquid unde pereat frater vestro exemplo idem faciens, vel scandalum, id est contristationem: quod minus est.

VERS 14-20. — « Scio et confido in Domino Jesu quia nihil commune per ipsum, nisi ei qui existimat quid commune esse, illi commune est. Si enim propter cibum frater tuus contristatur, jam non secundum charitatem ambulas. Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est. Non ergo blasphemetur bonum nostrum. Non est enim regnum Dei esca et potus, sed iustitia et pax et gaudium in Spiritu sancto. Qui enim in hoc servit Christo, placet Deo, et probatus est hominibus. Itaque quæ pacis sunt sectemur, et quæ edificationis sunt invicem custodiamus. Noli propter escam destruere opus Dei. »

Scio, etc. Quasi dicat: Dico ne ponatis fratri offendiculum, non autem dico, offendiculum vel scandalum, eo quod cibus sit immundus, quia, scio, per hoc et, id est quia, confido in Domino Jesu, id est per hoc quod confidentia est mihi in Jesu, qui postquam venit absolvit a lege, quia nihil est commune, id est immundum, per ipsum, id est per adventum ejus, vel per ejus creationem. Nota quia commune ponit pro immundo, et est tractum a vasis quæ ante erant omnibus usibus communia, quorum quedam postea sacrificiis dedicata jam non communia, sed sancta dicebantur. Vel tractum est a Judæis, quia ipsi Judæi dicebantur prius proprius populus Dei. [Haimo.] Alii vero omnes dicebantur communes et immundi, et ita Judæi cibos ex lege concessos tantum dicebant mundos. Quibus autem gentes com-

(377) Id., De civ. Dei.

munitur utebantur illis communes, id est immun-
dos appellabant, nihil est commune, dico, nisi ei
qui existimat quid commune esse, sed illi pro con-
scientia qua hoc aestimat, commune est. Unde Do-
minus in Evangelio ait : *Non quod intrat in os coin-
quinat hominem, sed quod procedit ex corde coinquinat
hominem* (Matth. xv). [Ambrosius.] Qui hoc existimat
est infirmus, de quo supra dixit : *olus manducet*. Dubi-
tando enim infirmus est, apud istum immundum est
quod putat non edendum. Si enim. Quasi dicat :
ideo ne ponas offendiculum vel scandalum fratri,
quia si propter cibum frater tuus, non dico scandali-
zatur, sed, quod minus est, saltem contristatur, jam
ex hoc solo patet quod non ambulas secundum cha-
ritatem. In quo peccas, scilicet quod non ambulas
secundum charitatem. Cave ergo ne contristes cibo
tuo fratrem tuum. Plus autem cave ne perdas. Unde
subdit : *Noli cibo tuo illum perdere pro quo Christus
tantum quidem fecit quod mortuus est, ex cujus morte
cognoscitur quantum valeat salus fratris. Debes ergo
illum confirmare in bonum, non scandalizare,
nec pro re frivola facere illi scrupulum; et quan-
tum frater contristatur, vel perditur cibo tuo.*
*Non ergo blasphemetur bonum nostrum, id est per
hoc minimum cetera bona non offuscentur, quia qui
habet opera bona, si reprehendatur in re minima,
bonum suum offuscat, et incipit bonum ejus bla-
sphemari per malum. Unde Ezechiel : Justitia justi
non profecerit ei, si erraverit* (Ezech. xviii). Vel, non
blasphemetur bonum vestrum, id est comestio in se
bona non sit blasphemabilis. Quod est, dum alii ho-
cet, et quia nocet, abstine, quia non est causa re-
gni Dei : Quod si esset, pro nullius scandalo
omitteres. Et quod non sit causa regni Dei di-
cit sic : *Non enim, etc.* Quasi dicat : Ideo, ab-
stine, quia esca et potus non est regnum Dei, id
est horum usu non acquiritur regnum Dei sicut
nec amittitur. Non enim usus ciborum, sed concu-
piscencia est refrenanda. Non enim interest omnino
quid alimentorum vel quantum quis accipiat, dum
modo id faciat, pro congruentia hominum cum qui-
bus vivit, et personæ suæ et valetudinis suæ neces-
sitate, sed quanta facilitate et serenitate animi ca-
reat his, cum vel oportet vel etiam necesse est his
carere ut dicere possit : *Scio abundare et penuriam
pati* (Philipp. iv), sic justificatur sapientia a filiis
suis, qui intelligunt nec in abstinendo nec in man-
ducando esse justitiam, sed in æquanimirate tole-
randi inopiam et intemperantia non se corrumpendi,
per abundantiam atque opportune sumendi vel non
sumendi. Justificatur igitur sapientia a filiis suis qui
intelligunt utendis terrenis opportuna tempora de-
bere esse. Facilitatem vero carenti talibus et amo-
rem fruendi æternis, non variari oportere per tem-
pora, sed perpetuo retinere. Unde subdit : *Sed ju-
stitia.* Quasi dicat : Esca et potus non est causa re-
gni, sed justitia, ut fratri facias quod tibi vis; et

A pax, id est concordia quæ est effectus justitiæ, et
gaudium, non utique in Epistolis ut multi solent, sed
in Spiritu sancto, id est de bonis Spiritus sancti
non superbire, sed humiliter et grate accipere.
Hoc gaudium oritur de fraterna pace, sicut de
disceptatione nascitur ira, ubi non est Spiritus
62 sanctus qui in solis pacificis est, cujus gra-
tia hæc tria sunt in aliquo, quæ non in vobis
sunt, o Romani. Qui enim. Quasi dicat : Vere ju-
stitia et pax causa regni est. Qui enim in hoc, scilicet
in justitia pace et gaudio, servit Christo, placet
Deo, qui hoc præcipit, qui nulli scandalum fecit, et
probatum est hominibus. [Ambrosius] Distingue. Pla-
cet utique Deo, secundum quod gaudium est in Spi-
ritu sancto. Probatum vero habetur hominibus, se-
cundum justitiam et pacem, et quia disceptatio discor-
diam parit. Itaque dimissis temerariis judiciis,
sectemur quæ pacis sunt, non discordiæ, et custodia-
mus invicem, scilicet Judæus erga gentilem, et gen-
tilis erga Judæum, quæ ædificationis sunt, cum
pace docendo alios, ut ceteri ædificentur, vel jam
ædificati conserventur. Noli, etc. Quasi dicat : Hæc
sectemur, sed non destruamus opus Dei. Vel ita
junge : Ideo iterum non debes cum offendiculo fra-
tris edere, quia destrueres opus Dei. Et noli, pro-
pter escam, sumptam vel non sumptam, destruere
opus Dei, id est fidem et alias virtutes, et bona quæ
in eis Deus operatus est, non dico propter escam
quin munda sit, quia

C VERS. 20-23. — « Omnia quidem sunt munda,
sed malum est homini qui per offendiculum man-
ducet. Bonum est non manducare carnem, et non
bibere vinum, neque in quo frater tuus offenditur,
aut scandalizatur, aut infirmatur. Tu fidem habes?
« penes te ipsum habere coram Deo. Beatus qui non
« judicat seipsum in eo quod probat. Qui autem discer-
« nit si manducaverit, damnatus est, quia non ex fide.
« Omne autem quod non est ex fide, peccatum est. »

Omnia, creata quidem, munda sunt, quia, ut in
Genesi legitur, omnia fecit Deus valde bona (Gen. 1).
[Ambrosius.] Sed malum est homini, qui manducat
per offendiculum, aliorum, quanto magis Dei, ut
Adam pomum, Esau lentem, Judæi carnes in de-
serto. (378) Dei enim non parva in Israelitis erat
offensio, repudiare quod dabat sapientia, et mur-
murare, quia id deerat in quod inhiabat concupi-
scentia. Fastidiebant quippe quod habebant, et quod
non habebant impudenter petebant. (379) Petierunt
culpabili concupiscentia quod malo suo impetrave-
runt; concupierunt carnibus vesci, quibus plueba-
tur manna de cælo, ut sciremus non Dei creaturam
esse culpabilem, quia creatura Dei omnis bona est;
sed inobedientiam contumacem, et inordinatam
cupiditatem; non propter porcum, sed propter po-
mum mortem primus homo invenit; et Esau pri-
matum suum perdidit, non propter gallinam, sed
propter lenticulam. Non ergo immunditiam obsonii

(378) Augustinus, super Joan.

(379) Id., in psal. LXXI.

timeo, sed immunditiam cupiditatis. (380) Scio enim Noe omne genus carnis quod cibo esset usui manducare concessum, Eliam cibo carnis refectum, Joannem mirabili abstinentia præditum animalibus, id est locustis in escam cedentibus non fuisse pollutum; et scio Esau lenticulæ concupiscentia deceptum, et David propter aquæ desiderium a seipso reprehensum, et Regem nostrum non de carne, sed de pane tentatum. *Bonum est.* Quasi dicat: Ab his pro offendiculo debes abstinere, quia etiam ab omni carne et vino. Bonum est tibi, o homo, non manducare carnem, et non bibere vinum, neque aliquid facere, in quo frater tuus offenditur, perturbatus, nesciens quid teneat, id est in quo esset ei causa damnationis. Offenditur enim, quia a fide recta discedit. Aut scandalizatur, id est contristatur. Aut infirmatur, ut dubitet, etsi non offenditur. Infirmitur enim qui non recedit, sed dubitare incipit. Tu fidem. Quasi dicat: Hoc bene potes facere, quia de tuo bono nihil perdis, et hoc est, tu habes fidem, qua credis omnia esse munda et edenda, et hoc, penes temetipsum, id est in corde, quam, scilicet nullus auferat. *Habe*, tantum, coram Deo, non coram abstimente ne ei noceas, ut ita pacem serves cum fratre, quod est utile apud Deum. [Ambrosius.] Ideo istud fac, quia beatus est ille qui non iudicat semetipsum, id est qui non facit se culpabilem, in eo quod probat, id est in eo quod bonum esse iudicat, nocendo aliis de suo bono. Vel, beatus est qui non iudicat se in eo quod probat, id est qui non aliud facit quam quod bonum æstimat. Beatum ergo dicit qui non aliud facit, quam quod utile probat, sed proprio iudicio illum censet fore damnandum, qui quod dicit se non debere facere facit. Qui autem. Quasi dicat: Ille est beatus, sed qui discernit cibos, reputando alios mundos, alios immundos; si manducaverit, cum illa conscientia, damnatus est. [Haimo., Ambrosius.] Verum est quia qui iudicat non edendum et edit, damnatus est. Ipse enim reum se facit, quando id quod inutile sibi asserit facit. Ideo damnatus est, quia non manducat, ex fide, id est secundum conscientiam. Contra fidem utique edit, qui edendum non credit. Omne autem, etiam si bonum sit in se, quod non est ex fide, id est quod fit contra fidem ut credamus malum esse, peccatum est, non tamen omne quod fit cum fide, bonum est, quia ignorantia quæ est ex culpa nocet. Omne igitur quod ad conscientiam pertinet, si aliter fiat dicit esse peccatum, quamvis etiam fiat quod bonum est, si tamen non faciendum credatur, vel sic non faciendum ut sit, peccatum est. [Haimo.] Vel ita, conversus ad fidem Christi qui discernit cibos, postea iudicans alios mundos, alios immundos. Damnatus est, id est damnationem sibi acquirit, et præcipue, si manducaverit. Qui non manducavit ex fide, id est quia infideliter egit non credens omnia munda esse, dubitans in fide, et ea

comedens quæ immunda putat, et ita non secundum fidem agit. Fides enim nostra vult ut homo agat hoc quod bene intelligit esse agendum, et peccatum est quod aliter fit, quam probatum est. (381) Peccat ergo ille qui ad fidem conversus est in hoc quia cibos discernit, et in hoc maxime si manducat, quia non ex fide agit, sed tanquam infidelis. Omne autem quod non ex fide, est peccatum, id est omnis infidelium vita peccatum est, quia omnis infideliter vivens vel agens, vehementer peccat, et nil bonum est sine summo bono, ubi deest agnitio æternæ et incommutabilis veritatis, falsa virtus etiam in optimis moribus.

CAPUT XV.

VERS. 1-7. — « Debemus autem nos firmiores imbecillitates infirmorum sustinere, et non nobis placere. Unusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum, ad ædificationem. Etenim Christus non sibi placuit, sed, sicut scriptum est: Improperia impropertantium tibi ceciderunt super me. Quæcumque enim scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt, ut per patientiam et consolationem Scripturarum, spem habeamus. Deus autem patientiæ et solatii, det vobis idipsum sapere in alterutrum, secundum Jesum Christum, ut unanimes uno ore honorificetis Deum et Patrem Domini nostri Jesu Christi. Propter quod suscipite invicem, sicut et Christus suscepit vos in honorem Dei. »

Debemus autem. Quasi dicat: Infirmitur si edit damnatur, sed nos firmiores debemus, non provocare, non contemnere, sed sustinere, id est pati et erigere, imbecillitates infirmorum, cum illi non possint se ad nos erigere; et debemus non nobis placere, id est non nostræ voluntati obedire, id est non quod nobis tantum placeat vindicare, sed quod fratri, quia invicem curam agere debemus. [Ambrosius.] Ille dicitur sibi placere qui ita facit quod sibi bonum videtur, ut non curet, sive placeat, sive non placeat proximo, quod non convenit. Sed potius unusquisque nostrum charitati studens, placeat, id est placere curet, proximo suo, id est omni homini non in malum, sed in bonum, id est ad id quod utile est, ad ædificationem. [Haimo.] Et vere non debemus nobis placere, etenim Christus non sibi placuit, id est quod non placeret carni fecit, sicut ipse dicit in Evangelio: Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me (Joan. vi). Non sibi placuit dico, sed Deo Patri, sicut scriptum est in Psalmis: Improperia, Psalmographus ex persona Salvatoris verba facit Deo Patri dicens, improperia, vel detractiones Judæorum impropertantium tibi in me, o Pater, ceciderunt super me, id est causa fuerunt oppressionis meæ, id est cum facerem voluntatem tuam, o Deus, in hoc, quia eeci malos de templo quod fecerunt speluncam latronum, et in omnibus aliis Judæi mihi improperia ingesserunt, quia dixerunt me peccare in te, qui potius me non

(380) Augustinus, sup. Joan.

(381) Id., in libro Sent. Prosperi.

recipiendo quem misisti exprobraverunt te, et peccaverunt in te, non recipiendo me, et ideo me occiderunt, quasi peccantem in Deum, et sic peccata peccantium in Deum, ceciderunt super Christum, quia innocens a peccatoribus occiditur quasi blasphemus. *Quaecunque enim scripta sunt ad nostram doctrinam scripta sunt.* Quasi quis quaereret, quid hæc ad nos pertinent, quæ de Christo dicis? Respondet, multum ad nos pertinent [Augustinus] quaecunque enim scripta sunt, de Christo in divinis libris. Unde dicit supra, scriptum est, ad nostram doctrinam scripta sunt. Christi enim vita, et vite nostræ, et morum est disciplina; deinde subjungit utilitatem divinæ lectionis dicens: *Ut per patientiam et consolationem Scripturarum spem habeamus*, id est per ea scripta doceamur pati pro proximis, et consolemur in ea per exemplum Christi, et ita speremus quod Christus accepit. *Deus autem.* Quasi dicat: Scriptura sacra est ad doctrinam per quam patientia et solatium habetur, sed Deus, qui est dator patientiæ et solatii det vobis sapere idipsum, id est indifferenter, et hoc in alterutrum, scilicet ut quod unus sentit alter sentiat et hoc non præter Christum, sed secundum Jesum Christum, ut, secundum doctrinam Christi sapiatis, ut *unanimes*, [Augustinus] id est eadem voluntate, et uno ore, id est eadem vocis confessione, *honorificetis Deum et Patrem Domini nostri Jesu Christi*, id est honorificetis eum qui est Deus essentia, qui et Creator est, et qui Pater Christi natura, et nostri gratia, qui benevolus apparet Christum mittendo. Quia ergo Creator est, et quia benevolus, honorificet eum ideam sapiendo. Quasi dicat: Nisi ideam sapiatis, Deum honorare non poteritis. *Propter quod*, scilicet: ut Deum honoratis, *suscipite invicem*, infirmos sicut et Christus suscepit vos, id est infirmos, *in honorem Dei*, id est ut faceret vos immortales.

VERS. 8-14. — « Dico enim Christum Jesum ministrum fuisse circumcisionis propter veritatem Dei ad confirmandas promissiones patrum; gentes autem super misericordia honorare Deum, sicut scriptum est: Propterea confitebor tibi in gentibus, Domine, et nomini tuo cantabo. Et iterum dicit: Laetamini, gentes, cum plebe ejus. Et iterum: Laudate, omnes gentes, Dominum, et magnificate eum, omnes populi. Et rursus Isaias ait: Erit radix Jesse, et qui exsurget regere gentes, in eum gentes sperabunt. Deus autem spei repleat vos omni gaudio et pace in credendo, ut abundetis in spe et virtute Spiritus sancti. Certus sum autem, fratres mei, et ego ipse de vobis, quoniam et ipsi pleni estis dilectione, repleti omni scientia, ita ut possitis alterutrum monere. »

Dico enim. Vere Christus suscepit infirmos, quia Judæos et gentes. Judæos utique ita suscepit, ut esset minister eorum, id est apostolus et prædicator eorum, et hoc est quod ait, dico enim Christum Jesum fuisse ministrum, id est apostolum et prædicatorem, *circumcisionis*, id est Judæorum ad quos corporaliter

A venit, sicut ipse dixit: *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel* (Matth. xv), id est Christus minister fuit Judæorum. [Ambrosius] Et hoc propter veritatem Dei, scilicet ad confirmandas promissiones patrum, id est ut verus esset, id est ut se esse veracem ostenderet in promissis, et compleret promissa patribus Judæorum; promiserat enim Abraham: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xxviii). Et David: *De fructu ventris tui, ponam super sedem tuam* (Psal. cxxx). Et item dicit: *Orietur stella ex Jacob* (Num. xxiv). Ecce ex his patet quia non repulit Deus Judæos, quibus proprie veritas exhibitæ est, gentibus vero misericordia præstita est, quibus nulla promissio facta erat. Impleta ergo est veritas Dei in Israelitis qui crediderunt. Venit unus paries ex circumcisione applicans se ad lapidem angularem, sed ille lapis, angulum non faceret, nisi in se parietem alium susceperet. Ille itaque paries, tanquam pertinet ad veritatem; ille vero alius ad misericordiam. Unde subdit: *Gentes autem.* Quasi dicat: Non modo Judæos Christus assumpsit propter veritatem, sed et gentes sumpsit propter misericordiam. Et ideo dico gentes debere honorare Deum super, id est de, misericordia, qua eas non pro eis missus, nec ad eas missus suscepit, et velut oves adduxit. Hoc autem testimonio prophético probat subdens, sicut scriptum est in Psalmo cujus auctoritate confirmat de gentibus quod assumptæ sunt de quibus minus videretur. Propter hoc, vel propterea confitebor tibi in gentibus, id est faciam tibi confitentes de gentibus. [Ambros.] Confessio autem non tantum peccatorum est, sed et laudis Dei. Et nomini tuo cantabo, id est faciam cantantes tibi canticum novum, et cum lætitia te laudantes. Et iterum Isaias dicit: *Laetamini, o gentes*, quia assumptæ estis, ut sitis unum ovile, cum plebe ejus, id est cum Judæis, quia cum eis unum estis. Et iterum David dicit: *Laudate, omnes gentes, Dominum.* Et laudantibus omnibus gentibus Deum, omnes populi, scilicet duodecim tribus, magnificate eum, qui auxit numerum plebis suæ gentibus adjectis. Et rursus Isaias, quiddam ad idem pertinens, ait: *Jesse*, qui fuit pater David, qui et Esai dictus est, *erit radix.* David arbor fuit, quæ per ramum, id est Mariam fecit fructum Christum, quia Maria genuit Christum, dico quod Jesse erit radix, et ex hac radice erit ille qui exsurget a morte regere gentes, per fidem et opera bona. Et ideo gentes sperabunt in eum. *Deus autem spei.* Quasi dicat: Moneo vos invicem suscipere, Deus autem, dator spei, [Haimo] id est qui dat spem, vel Deus spei, id est in quo speramus, repleat vos omni gaudio, spirituali, ut nec unus vestrum doleat, sicut solebatis dolere in lite. Et, ut possitis gaudere, repleat vos, pace, habita, in credendo, id est det vobis pacem, id est concordiam adinvicem, et hoc utique erit si sit sana fides, ut abundetis. Quasi dicat: Hæc prædicta det vobis Deus, ut per ista habita abundetis, in spe, id est certiores sitis de æterna beatitudine. Et abunde-

tis in virtute Spiritus sancti, id est in fortitudine bonæ operationis quæ datur per Spiritum sanctum. Certus sum autem, vel, enim, ne videretur intelligere Apostolus omnes esse discordes, et ad corrigendum insipientes, removet hoc quod ideo incipit, ut admoveat perfectiores de correctione minorum. Et inde proponit se exemplum qui laborat de aliis, et opus est ut isti hæc faciant cum ipse aliis impeditus ad eos venire non possit. Quasi dicat: Et si ita moneo vos suscipere invicem, non tamen omnes indigetis hac admonitione. Certus sum enim, etc. Vel, si est in littera, autem, sic junge, moneo vos suscipe, sed tamen, et ego ipse, qui ita loquor, certus sum, de vobis, o fratres mei, de hoc, quoniam, et vos ipsi, non solum ego, pleni estis dilectione, qua velitis bonum, et repleti scientia, qua possitis cognoscere, omni, scilicet veteris et novæ legis, ita repleti estis his duobus, ut possitis, nisi culpa vestra remaneat monere vos, ut non dicam docere, alterutrum, [Ambrosius] id est vicissim alter alterum. Nota, quia per hanc laudem provocat eos ad meliora more exhortantis. Qui enim videt se laudari, laborat ut vera sint quæ dicuntur. Unde nec dicit eos se docere, sed monere, id est non dicit ut se doceant, sed moneant, quasi quod sciatur, sed subterfugit animo, hoc enim solet moneri, quod cum sciatur aliquando, subterfugit animo aut negligerenter habetur.

Vrs. 15.22. — « Audacius autem scripsi vobis, o fratres, ex parte, tanquam in memoriam vos reducens propter gratiam quæ est data mihi a Deo, ut sim minister Christi Jesu in gentibus, sanctificans Evangelium Dei, ut fiat oblatio gentium accepta et sanctificata in Spiritu sancto. Habeo igitur gloriam in Christo Jesu ad Deum. Non enim audeo aliquid loqui eorum quæ per me non efficit Christus in obedientiam gentium in verbo et factis, in virtute signorum et prodigiorum, in virtute Spiritus sancti, ita ut ab Jerusalem per circuitum usque ad Illyricum repleverim Evangelium Christi. Sic autem prædicavi Evangelium hoc, non ubi nominatus est Christus, ne super alienum fundamentum ædificarem; sed, sicut scriptum est: Quoniam quibus non est annuntiatum de eo videntur, et qui non audierunt de eo intelligent. Propter quod et impediabar plurimum venire ad vos, et prohibitus sum usque adhuc. »

Audacius autem. Quasi dicat: Pleni estis dilectione et scientia, sed tamen, etsi pleni sitis, audacius, id est aliquantulum audacter, scripsi vobis, o fratres, dico ex parte perfectorum, id est perfectis omnibus; nam quantum ad alios non esset audacia. Vel scripsi, ex parte, scilicet Ecclesie Dei, vel, ex parte, scilicet Epistolæ. [Haimo] Scripsi dico, non quasi putans vos insipientes, sed, tanquam reducens vos in memoriam, id est quasi faciens vos memores quid agere debeatis. In quo eos quasi oblitos latenter arguit. Dico quod scripsi vobis audacter, sed non temere, quia hoc ad me pertinet, propter gra-

tiam, quæ data est mihi, id est propter apostolatam mihi datum, a Deo. Quasi dicat: Pro officio meo omittere non potui, data est mihi dico gratia ad hoc, ut sim minister Christi Jesu, quæ, scilicet ipse non alius instruit. [Ambrosius] Minister dico, in gentibus. Non ergo temere scribit eis, sed Apostolus gentium audet omnibus gentibus scribere, auctoritate sibi data per gratiam Dei. Ego dico, sanctificans, id est sanctum esse ostendens, et confirmandum, Evangelium Dei, bona operatione et miraculis, ut oblatio gentium fiat accepta, Deo, et sanctificata, id est ut gentes quas offero sint acceptæ Deo, fidei perfectione; et sanctificatæ bona operatione, et hoc in Spiritu sancto, cujus gratia est fides, et bonum opus. Et, quia ita ago, habeo igitur gloriam, id est meritum dignum gloria, sic et vos, si de fratribus laboratis, gloriam dico referendam, ad Deum in Christo Jesu, id est per Christum Jesum, cujus gratia hoc ago. Habeo dico gloriam, et recte, non enim audeo, ut pseudo, loqui aliquid eorum quæ per me non efficit Christus, id est ea loquor tantum quæ per me, id est ministerio meo Christus efficit, in obedientiam gentium, id est ut gentes obediant Evangelio. Hoc ideo dicit Apostolus, ut nil minus se posse probet quam apostoli qui cum Christo fuerunt, nec aliquid minus inter gentes virtutum operatum esse. Efficit dico, verbo et factis, etiam virtute in signorum minorum, et prodigiorum majorum, id est per prædicationem meam, et bonam operationem, et per potentiam majorum et minorum miraculorum, factorum in virtute Spiritus sancti, qui in me talia operatur, quo in me operante, ita laboravi ut repleverim, id est plene prædicaverim, Evangelium Christi per circuitum, id est circumquaque ab Jerusalem usque ad Illyricum mare; in quo magna Spiritus sancti virtus apparet quod tot gentes per me Evangelium receperunt. Hoc autem Evangelium prædicavi sic, id est in tali loco ubi non est nominatus Christus a pseudoapostolis, quare? Ne ædificarem super alienum fundamentum. [Ambrosius] Si enim aliud facerem hoc inde contingeret, quod ædificarem super alienum fundamentum, id est super doctrinam a pseudoapostolis traditam. Non sine causa Apostolus hoc fecit, quia sciebat pseudoapostolos aliter quam oportebat Christum tradere, et sub nomine Christi falsa docere, quod postea corrigere maximi laboris erat. Ideo sollicitus erat prævenire pseudo, et veritatem integre tradere ubi nondum nominatus erat Christus, ut integra linea, et superficies ordinata, incolume fundamenti robur exhiberet, quod testimonio prophete probat subdens, Sicut scriptum est. Vel pro bonis apostolis hoc dicit, sicut autem prædicavi, et hoc non ubi nominatus est Christus, ab aliis apostolis. Quare? Ne ædificarem super alienum fundamentum, id est prædicarem jam per alios conversis, non quod hoc non facerem si contigisset, sed malebam jacere fundamentum fidei ubi non erat, quam super aliorum prædicationem. Hoc autem prophetico testimonio

confirmat dicens, Sicut scriptum est. Quasi dicat: A dero. *Igitur nunc*, id est indilate, *proficiscar* in Ita hoc feci, sicut scriptum est in Isaia, *quoniam quibus non est prius annuntiatum de eo*, id est de Christo, *ipsi ridebunt*, id est credent, *et qui non audierunt prius alicujus prædicationem, intelligent meam prædicationem esse veram*. Ut enim verus esset et inviolabilis de verbo Dei intellectus, festinavit Apostolus gentes veritate imbuiere. Propter quod, scilicet quia tot prædicavi, *impediebar plurimum venire ad vos*, sicut et in initio epistolæ dixit, *quia sæpe* [inquit] *proposui venire ad vos, et prohibitus sum usque adhuc*. Quod nunc absolvit, ostendens quia causa sit impeditus, ut scilicet excluderet pseudoapostolorum prava commenta. Denique, postquam omnibus in circuitu prædicavit, vacare sibi dicit venire Romam, quod olim optaverat, venturum tamen se pro tempore promittit, quo in Hispaniam erat iturus, ita subdens:

VERS. 23-33. — « Nunc vero ulterius locum non habens in his regionibus, cupiditatem autem habens veniendi ad vos ex multis jam præcedentibus annis, cum in Hispaniam proficisci cœpero, spero quod præteriens videam vos, et a vobis deducar illuc, si vobis primum ex parte fruius fuero. Nunc igitur proficiscar in Jerusalem ministrare sanctis. Probaverunt enim Macedonia et Achaia collationem aliquam facere in pauperes sanctorum qui sunt in Jerusalem. Placuit enim illis, et debitores sunt eorum. Nam, si spiritualium eorum participes facti sunt gentiles, debent et in carnalibus ministrare eis. Hoc igitur cum consummavero et assignavero eis fructum hunc, per vos proficiscar in Hispaniam. Scio autem quoniam veniens ad vos, in abundantia benedictionis Christi veniam. Obsecro ergo vos, fratres, per Dominum, nostrum Jesum Christum, et per charitatem sancti Spiritus, ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum, ut liberer ab infidelibus qui sunt in Judæa, et obsequii mei oblatio accepta fiat in Jerusalem sanctis, ut veniam ad vos in gaudio per voluntatem Dei, et refrigerer vobiscum. Deus autem pacis sit cum omnibus vobis. Amen. »

Nunc vero ulterius non habens locum, id est causam morandi, in his regionibus, cupiditatem autem veniendi ad vos habens ex multis jam præcedentibus annis, cum cœpi proficisci in Hispaniam. [Ambrosius] Hoc ideo dicit, quia et hos præoccupare festinat, et quia ad illos difficile iter fuerit pseudoapostolis, jam tardare licuit, cum, inquam, illuc proficisci cœpero.

Spero. Quasi dicat: Ex me nil possum, sed in misericordia spero quod videam vos, sed, præteriens, quia non indigetis longa mora, sed interim vos præparetis ne me a cæteris retardetis. Videam vos dico, et a vobis deducar illuc, scilicet in Hispaniam, si tamen vobis primum fruius fuero, id est de fructu vestro lætatur ex parte illa quæ modo discors est. Vel, ex parte temporis, id est aliquandiu, et quia hic non habeo locum, et vos videre desi-

dero. *Igitur nunc*, id est indilate, *proficiscar* in Jerusalem ministrare sanctis, [Augustinus, Ambrosius] qui omnium rerum venditarum pretia posuerunt ante pedes apostolorum; et passi sunt a contribulibus suis. De his communis cura erat omnibus apostolis. Proficiscar ministrare

Probaverunt enim, non eos coegi. Macedones, et Achaici vel Achæi, vel Macedonia et Achaia collationem facere aliquam in pauperes sanctorum qui sunt in Jerusalem. Hi totos dederunt se divinis obsequiis, nil mundanum curantes, exemplum bonæ conversationis præbebant credentibus [Ambrosius]. Istis interdum fecerant Achaici et Macedones collectam, per quam rem ad hujusmodi opera Romanos Apostolus invitat, quia per misericordiam Dei vivit, et justificatus est; pius debet esse causa fratris. Placuit. Quasi dicat: Bene dico probaverunt. Placuit enim illis, et etiam debitores esse eorum, adeo vult amplius eos esse misericordes, ut et hoc deberi dicat ab eo qui misericordiam exspectat; et vere sunt debitores. Nam, si gentiles facti sunt participes spiritualium, id est prædicationis et sacramentorum, eorum, id est Judæorum qui miserunt eis prædicatores ab Hierosolymis, debent, utique, et ipsi ministrare eis in carnalibus, id est Judæis. Hoc igitur. Quasi dicat: Quia illis hoc placuit, scilicet facere communionem sanctis, qui sunt in Jerusalem. Igitur, cum consummavero hoc, id est cum perfecero opus ministrationis, et assignavero eis, id est sub signo cujusque Ecclesiæ, ostendero eis fructum hunc, proficiscar, in Hispaniam, et hoc, per vos. Et ideo interim corrigite vos. Scio autem. Quasi dicat: Per vos transibo, sed tamen scio, certus de gratia Dei, quoniam jam diu veniens voto ad vos, tandem veniam reipsa, et hoc, in abundantia benedictionis Christi, id est ita quod vobis multum prodero per benedictionem Christi. Hæc autem benedictio est virtus signorum qua confirmati sunt. Et quia venturus sum, obsecro ergo vos, fratres, per Dominum nostrum Jesum Christum, id est si eum diligitis, et per charitatem Spiritus sancti, id est si in vobis est charitas quam facit Spiritus sanctus habere, ut adjuvetis me in orationibus vestris, directis ad Deum, id est per orationes vestras ad Deum factas. Non ideo hoc dicit Apostolus, quia ipse minus mereatur quam illi minores, sed ordinem sequitur, ut ab Ecclesia pro rectore suo fiat oratio. Et bene utique rogat Apostolus minores pro se orare. Multi enim minimi, dum congregantur unanimes, fiunt magni, et multorum preces impossibile est ut non impetrent. Si ergo cupiunt eum videre, orent ut liberatum eum recipiant cum gaudio charitatis. Unde subdit, ut liberer. Quasi dicat: Obsecro ut juvetis me in orationibus. In hoc scilicet oretis pro me, ut liberer ab infidelibus, qui sunt in Judæa, ne quod defero auferant. Et ita oblatio obsequii mei, id est mihi injuncti, fiat accepta. Quasi dicat: sufficiens, non diminuta, sanctis qui sunt in Jerusalem. Vel fiat illis oblatio

accepta, ut illi intellecta charitate Apostoli erga seipsos, cum illo unanimes Deo gratias agant. Magnus enim profectus est ei, cujus ministerio multi facti læti Deum laudant. Orate ita fieri, ut hoc factu veniam ad vos in gaudio per voluntatem Dei. Hoc dicit ut ostendat omnia cum Dei voluntate se agere. *Et refrigerer vobiscum*, quod erit illis pacatis. *Deus autem pacis*. Quasi ipse ait: Venturum me spero ad vos; sed sive veniam, sive non, Deus pax sit cum omnibus vobis. Deus pacis Christus est qui ait: *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis* (Joan. xiv), qui cum suis est usque ad consummationem sæculi, sicut ipse ait: *Vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii). Ita cum istis cupit eum Apostolus esse. Amen. Quod est confirmatio sui desiderii.

CAPUT XVI.

VERS. 1-16. — « Commendo autem vobis Phœben sororem nostram, quæ est in ministerio Ecclesie, quæ est Cenchris, ut eam suscipiatis in Domino digne sanctis, et assistatis ei in quocunque negotio vestri indignerit. Etenim ipsa quæ astitit multis, et mihi ipsi. Salutate Priscam et Aquilam adjuutores meos in Christo Jesu (qui pro anima mea suas cervices supposuerunt, quibus non solus ego gratias ago, sed et cunctæ Ecclesie gentium) et domesticam Ecclesiam eorum. Salutate Epenetum dilectum mihi, qui est primitivus Asiae in Christo Jesu. Salutate Mariam, quæ multum laboravit in vobis. Salutate Andronicam et Juliam cognatos et concaptivos meos, qui sunt nobiles in apostolis, qui et ante me fuerunt in Christo. Salutate Ampliatum dilectissimum mihi in Domino. Salutate Urbanum adjuctorem nostrum in Christo Jesu, et Stachyn dilectum meum. Salutate Apellen probum in Christo. **65** Salutate eos qui sunt ex Aristoboli domo. Salutate Herodionem cognatum meum. Salutate eos qui sunt ex Narcissi domo, qui sunt in Domino. Salutate Tryphenam et Tryphosam, quæ laborant in Domino. Salutate Persidam charissimam, quæ multum laboraverit in Domino. Salutate Rufum electum in Domino, et matrem ejus et meam. Salutate Asyncritum Phlegontem, Hermam, Patrobam, Hermem et qui cum eis sunt fratres. Salutate Philologum et Juliam, Nereum et sororem ejus, et Olympiadem, et omnes qui cum eis sunt sanctos. Salutate invicem in osculo sancto. Salutant vos omnes Ecclesie Christi. »

Commendo vobis, id est commendabilem vobis ostendo Phæben sororem nostram vel meam, in fide, quæ est in ministerio Ecclesie, quæ est Cenchris. [Haimo.] Phæbe ditissima mulier fuit, et nobilissima, quæ Ecclesiam in loco quæ dicitur Cenchris sustentabat sua substantia. Ea vero tunc temporis pro aliquo negotio Romam profecta est per quam forsitan hanc Epistolam misit. Commendo, dico, ut suscipiat eam in Domino, vel pro Domino, digne sanctis, ut dignum est sanctos suscipere. Vel sicut quidam

A codices habent, *suscipiatis digne satis*, id est valde honeste et honorifice; et assistatis ei, id est auxiliemini ei, in quocunque negotio indignerit vestri. Et justum est; etenim ipsa quoque astitit multis, et mihi ipsi. Salutate Priscam vel Priscellam, Prisca enim ipsa est quæ et Priscella vocabatur in Actibus apostolorum. Priscillam et Aquilam, adjuutores meos in Christo Jesu, id est in prædicatione Christi Jesu. [Ambrosius.] Aquila vir Priscellæ fuit, qui adjuutores Apostoli fuerunt, et Romam non otiose, sed ad confirmationem Romanorum venerant: sic et omnes alii quos salutat hic, Romæ fuisse intelliguntur. Hos autem iterum laudat, ut pericula pro eo pati non abnuisce dicat, subdens: *Qui pro anima mea, id est liberanda, supposuerunt suas cervices gladio, in ministrando mihi, quibus non ego solus gratias ago, sed et cunctæ Ecclesie gentium*, quia hi laborant ad profectum gentium, exhortantes fidem Christi qui pericula pro Apostolo pati non recusaverunt. Unde et Romani eis obedire debent. Et salutate domesticam Ecclesiam, id est familiam, eorum. Salutate Epenetum dilectum mihi, qui primitivus est Asiae in Christo, id est qui primus in Asia credidit in Christum. Salutate Mariam, quæ multum laboravit in vobis, quæ impensius laboravit ad exhortationem eorum quæ discordiam protulit ad Apostolum. Salutate Andronicum et Juniam cognatos meos, quia Judæi sunt; et concaptivos, quia causa fidei passi sunt captivitatem. [Haimo, Augustinus] Spiritualiter quoque cognati sunt, quia spiritu Apostolo erant conjuncti, et spiritualiter concaptivi secundum illud: *Quandiu sumus in corpore peregrinamur a Domino* (II Cor. v). *Qui sunt nobiles in apostolis*, id est in prædicatoribus. Id est famosi inter prædicatores, qui et ante me fuerunt in Christo, id est in fide Christi. Salutate Ampliatum dilectissimum mihi in Domino. Iste amicus erat Apostolo in Domino, sed non concaptivus. Salutate Urbanum adjuctorem nostrum in Christo, id est qui operis particeps, et socius mihi est, et aliis in exhortatione fidei. *Stachyn dilectum meum*, [Ambrosius] qui amicus meus proprius est, etsi non adjutor et particeps operis. Salutate Apellen probum, id est probatum, in Christo. Per tentationes enim iste inventus est fidelis in Christo, quem salutat, etsi non amicus esset vel particeps operis. Salutate eos qui sunt ex Aristoboli domo. Aristobolus ille solebat congregare fratres in Christo, quos salutabat Apostolus adeo probans factum illius. Salutate Herodionem cognatum meum. Salutate eos qui sunt ex Narcissi domo. Narcissus iste dicitur fuisse presbyter sicut legitur in aliis codicibus, qui peregrinando confirmabat sanctos fratres, quia qui tunc præsens non aderat suos salutabat Apostolus, et quia non omnium illorum merita noverat, discernit subdens: *qui sunt in Domino*, id est eos quos dignos videritis quia non omnes digni erant. Salutate Tryphenam et Tryphosam, quæ laborant in Domino, scilicet in ministerio sanctorum, et in angustiis. Salutate Persidam charissimam meam, quæ multum, scilicet plusquam

prædictæ, laboraverit in Domino. Labor est hic et in exhortatione et in ministerio sanctorum, et in pressura, et in egestate propter Christum. *Salutate Rufum electum in Domino*, quia promotus erat ad res Domini agendas, scilicet ad sacerdotium; et matrem ejus, carne; et meam, beneficiis. [Haimo] Pro sanctitate ejus vocat eam Apostolus matrem suam, cui filium proponit pro ecclesiastico officio. *Salutate Asyncritum, Phlegontem, Hermam, Patrobam, Hermem, et qui cum eis sunt fratres*. [Ambrosius.] Hos omnes simul salutatur, quia sciebat eos esse junctos la Christiana amicitia. *Salutate Philologum et Juliam, Nereum et sororem ejus, et Olympiadem, et omnes qui cum eis sunt sanctos*. Hi omnes simul unanimis erant, et ideo simul salutatur eos. *Salutate omnes vos invicem in osculo sancto*. Omnes quibus scribit, et quos noverat jubet salutare se invicem in osculo sancto, id est in pace Christi, ut religiosa sint oscula, non carnalia. *Salutant vos omnes Ecclesie*, horum locorum. Ecclesie, dico, Christi, id est quæ in Christo confidunt, non in alia re.

VERS 17-21. — « Rogo autem vos, fratres, ut ob-
servetis eos qui dissensiones et offendicula præ-
ter doctrinam quam vos didicistis faciunt, et de-
clinat ab illis. Hujusmodi enim Christo Domino
nostro non serviunt, sed suo ventri, et per dul-
ces sermones et benedictiones seducunt corda in-
nocentium. Vestra enim obedientia in omni loco
divulgata est. Gaudeo igitur in vobis, sed volo vos
sapientes esse in bono, et simplices in malo. Deus
autem pariter conerit Satanam sub pedibus ve-
stris velociter. Gratia Domini nostri Jesu Christi
vobiscum. Salutatur vos Timotheus adjutor meus,
et Lucius, et Jason, et Sosipater, cognati mei.
Saluto vos ego Tertius, qui scripsi Epistolam, in
Domino. Salutatur vos Caius hospes meus, et uni-
versa Ecclesia. Salutatur vos Erastus arcarius civi-
tatis, et Quartus frater. Gratia Domini nostri Jesu
Christi cum omnibus vobis. Amen. »

Rogo autem. [Ambrosius.] Quasi dicat: Hos præ-
dictos salutatur, et imitami. Hos autem alios vita-
te. Et hoc rogo vos, o fratres, ut observetis, id est
discernatis, eos qui faciunt dissensiones et offendicula,
id est qui faciunt vos dissentire et offendere invi-
cem. Illos dico docentes, præter doctrinam quam vos
didicistis, a veris apostolis, quia illi de lege agebant,
quia cogeant credentes judaizare. In hoc pseudo-
apostolos tangit, quos in tota Epistola cavendos esse
monet. Observetis dico, et declinat ab illis, etiam
debetis. Hujusmodi enim, homines, non serviunt
Christo Domino nostro, sed suo ventri. Aliis enim adu-
lantur, et aliis detrahunt ut possint suum ventrem
implere. Et per dulces sermones et benedictiones se-
ducunt corda innocentium. [Haimo] Compositis enim
verbis suam traditionem commendabant, quibus sim-
plicium corda decipiebant. Vestra enim. Quasi di-
cat: Ideo moneo vos vitare illos, quia fides vestra
et obedientia ubique laudatur. Et hoc est: Vestra
enim obedientia divulgata est in omni loco, quia estis

A in capite mundi, et sic exemplo vestro jam possunt
alii corrumpi. Vel, rogo vos vitare, et secure, quia
obedientia vestra, id est facilitas obedientie vestre,
divulgata est in omni loco; ubique enim notum est,
quia leviter obedisti, quod bonum est, et inde gau-
deo. Unde subdit: Gaudeo igitur in vobis, sed volo
vos esse, id est ut vos sitis, sapientes in bono, discer-
nendo, et sitis simplices in malo, id est sine aliqua
parte mali. Deus autem. Quasi dicat: Volo ut sitis
sapientes. Deus autem, dator pacis, scilicet Chri-
stus, conerit Satanam, id est falsos prædicatores,
vel quemlibet vobis adversantem hominem vel dia-
bolum, sub pedibus vestris, ut scilicet vos lædere non
valeat; sed potius, si diabolus est, coneritis caput
ejus, sicut Evæ dictum est (Gen. iii). In figura Ec-
clesie vel sensualitatis, id est primos motus sugge-
stionum ejus contemnatis. [Ambrosius.] Et hoc fa-
ciat velociter, scilicet in adventu meo. Quod ut fiat,
gratia Domini nostri Jesu Christi sit vobiscum. [Augu-
stinus] Vel, interim autem, gratia Domini, etc. Gra-
tiam quam promisit in adventu suo jam optat eis.
Salutat vos Timotheus adjutor meus, [Ambrosius]
qui est quasi coepiscopus; et Lucius, et Jason, et So-
sipater. Quasi dicat: His estis curæ, qui cognati
mei sunt genere vel fide. Ecce tot et tanti congau-
dent cæpto vestro, et ideo perseverare vos deceat.
Saluto vos ego Tertius, non in e, non numero, qui
scripsi Epistolam, in Domino. Iste Tertius erat notarius
Apostoli, cui concessit sub nomine suo salutare.
C Salutatur vos Caius hospes meus. Hic est ille cui Joannes
scripsit in Epistola canonica gaudens, quia fratri-
bus his sumptus ministrabat; et universa Ecclesia.
Supra dixerat omnes Ecclesias salutare illos, et hic
dicit universam Ecclesiam salutare illos: Quod pu-
to non otiose dictum, vel superflue, nil enim tantus
vir superfluum posuit, sed hic dicit Ecclesiam alteri-
us provincie unde Caius erat. Salutatur vos Erastus
arcarius civitatis Atheniensium. [Haimo] Arcarius
dicitur ab arce. Quasi dicat, princeps. Vel potius dici-
tur ab arca, quia præerat arce, ubi ponebantur cen-
sus tributorum et vectigalium, vel dispensator civi-
tatis, et Quartus frater. Quartus proprium nomen est
sicut et Tertius. Gratia. Quasi dicat: Isti hoc mo-
do salutant vos, gratia Domini, etc. Vel, hi prædicti
D salutant vos, et ego ipse subscribo propria manu,
gratia Domini sit cum omnibus vobis. Amen.

VERS. 25-27. — « Ei autem, qui potens est vos
confirmare, juxta Evangelium meum et prædica-
tionem Jesu Christi, secundum revelationem my-
sterii temporibus æternis taciti, quod nunc pate-
factum est per Scripturas prophetarum, secun-
dum præceptum æterni Dei ad obeditionem fidei,
in cunctis gentibus cogniti, soli sapienti Deo per
Jesum Christum, cui honor et gloria in sæcula
sæculorum. Amen. »

66 Ei autem, quasi dicat: Ego sic moneo vos.
Ei autem, scilicet Deo Trinitati, qui potens est vos
confirmare in fide perfecta, sit honor et gloria, a
quo solo omnia bona sunt. In quo Epistolæ, nota-

tur summa, quia hoc principaliter intendit Apostolus, illos monere, ut omnia gratiae Dei attribuant. Dico qui potens est confirmare vos, et hoc, *juxta Evangelium meum*, a quo non discordat praedicatio Christi, unde subdit: *Et secundum praedicationem Jesu Christi*. Quod Evangelium, quae etiam praedicatio est, *secundum revelationem mysterii taciti aeternis temporibus*, id est secundum quod revelatum est mihi de occulto Dei consilio, et ab aeterno tacito. [Haimo] Aeterna enim tempora dicit quae praecesserunt mundi exordium. Vel, quod Evangelium est secundum revelationem mysterii taciti aeternis temporibus, id est revelat ipsum mysterium tacitum a mundi exordio. Mysterium dicit incarnationem Christi et caetera talia, quae aeternis temporibus erant abscondita, quia licet ex aliqua parte antiquis Patribus cognita fuissent, plene tamen a nullo fuerunt praescita, quousque suo tempore per Jesum Christum sunt revelata, Scripturis prophetarum ab eo reseratis, testimonium dantibus huic praedicationi, et hoc est quod dicit: *Quod, mysterium patefactum est a Christo per Scripturas prophetarum*, reseratas ab eo. Patefactum est dico, et hoc *secundum praeceptum*, id est dispensationem aeterni Dei, qui ab aeterno hoc ordinavit, quasi dicat, non est fictum. Solus Deus proprie aeternus dicitur. (382) Dicitur autem et ignis aeternus, et poena aeterna, sed non sicut Deus dicitur aeternus. Ignis enim dicitur aeternus, eo quod sine fine sit; non est tamen sine initio, Deus autem etiam sine initio. Illa est ergo vera aeternitas, quae est vera immortalitas. Haec est illa summa incommutabilitas, quam solus Deus habet qui immutari omnino non potest. Aliud est enim aliquid non mutari, cum possit mutari; aliud autem non posse prorsus mutari. Sicut ergo dicitur homo bonus non tamen sicut Deus, de quo dictum est: *Nemo bonus nisi solus Deus* (Matth. xix), et sicut dicitur anima immortalis, non tamen sicut Deus, de quo dictum est: *Solus habet immortalitatem* (I Tim. vi). Et sicut homo dicitur sapiens, non tamen sicut Deus, de quo dictum est: *Soli sapienti Deo*; sic dicitur ignis aeternus, non tamen sicut Deus, cujus solius immortalitas ipsa est vera aeternitas. Ad obeditionem. Quasi dicat: Patefactum est illud mysterium; et hoc, *in cunctis gentibus ad obeditionem*. Vel *ad obediendum*, id est ut obediunt fidei bene operando.

Dico mysterii taciti, utique aliis sed cogniti soli sapienti Deo, quia, etsi modo sit hominibus revelatum cum soli Deo cognitum est qui solus perfecte novit, cur ita factum est? In quo reprimit inquisitores qui querunt cur tantum distulit Deus venire, cur tot gentes perire permisit. In hoc autem quod ait, soli sapienti Deo, error quibusdam subrepat, (383) arbitrantibus hic solum Patrem significari, et solum vere sapientem esse, cum tamen non sit dictum soli sapienti Patri, sed soli sapienti Deo, et

A Deus unus ipsa est Trinitas, ut sic intelligamus solum Deum sapientem, sicut intelligimus solum potentem, id est Patrem et Filium et Spiritum sanctum, qui est unus et solus Deus, cui soli servire jubemur. Si tamen dixisset Apostolus, soli sapienti Patri, nec si tamen separaret Filium vel Spiritum sanctum, sicut in Apocalypsi de Filio legitur, qui habet nomen scriptum quod nemo scit nisi ipse (Apoc. xiv). Nec ideo tamen dicitur Pater nescire hoc nomen, a quo est Filius inseparabilis. Sicut ergo scit Pater quod nemo scire dictus est, nisi Filius, quia inseparabiles sunt Pater et Filius, sic etiam si dictum esset soli sapienti Patri, simul intelligi deberet etiam Filius et Spiritus sanctus, quia inseparabiles sunt. Dico quod mysterium patefactum est, et hoc *per Jesum Christum cui*, scilicet soli Deo, vel, cui, scilicet Christo, est honor, a nobis, et gloria, in saecula, quia ipse est vera gloria, et beatitudo, et summum bonum, et hoc, *in saecula saeculorum*, id est sine fine. Ecce ostensum quomodo ei, et cui, legi possint. Quidam autem legunt sine cui, si autem auferas cui, absoluta est lectio, sed beatus Augustinus dicit apponi, et tradit quomodo debet accipi ut non superfluat, et legit alio modo quam prius dictum est, sic: *Et autem*. Quasi dicat: Potens est vos confirmare ut scilicet Deo Patri, vel Deo Trinitati. Potens est dico, *juxta Evangelium meum, et praedicationem Jesu Christi, secundum revelationem mysterii temporibus aeternis taciti*. Haec non mutantur. C (384) Quod mysterium nunc patefactum est, per Spiritum sanctum vel per Christum. Et hoc, *per Scripturas prophetarum secundum praeceptum Dei, ad obeditionem fidei in cunctis gentibus cogniti, cui soli sapienti Deo*. Haec non mutantur. Cui, inquam, id est Deo Trinitati, vel Deo Patri sit honor et gloria *per Jesum Christum, cui cum honor a nobis, gloria in saecula*. Quod additur cui gloria, cum sufficeret ei gloria, inusitatae nostrae linguae est locutio, non sensus ambiguus. Idem est enim dicere, ordine inusitato verborum, ei gloria, per Jesum Christum cui est gloria, quod usitato ordine dicere ei gloria, cui per Jesum Christum est gloria. Quid enim sensui deperit sive hoc sive illo modo dicatur? Per Christum vero est Patri gloria, id est clara cum laude notitia quia per eum innotuit hominibus Deus Trinitas, quod est mysterium tacitum ab aeternis temporibus, quod per Christum revelatum est. Quod ergo interpositum est per Jesum Christum, non debet accipi tanquam dicatur soli sapienti Deo per Jesum Christum, ut scilicet Deus solus sapiens per Jesum Christum sapiens esse intelligatur, non participando sed gignendo sapientiam, quae est Christus Jesus, sed potius ita debet accipi ut intelligatur per Jesum Christum gloria esse soli sapienti Deo. Quis enim audeat dicere per Jesum Christum fieri ut sit sapiens Deus Pater, cum secundum substantiam suam non dubitandum sit eum sapientem esse? po-

(382) Augustinus, De natura boni.

(383) Id., contra Maximum.

(384) Id., contra Maximum.

tinsque sit substantia Filii per gignentem Patrem quam substantia Patris per genitum Filium? Restat ergo ut soli sapienti Deo, gloria sit, per Jesum Christum, id est clara cum laude notitia, qua innuit gentibus Deus Trinitas. Ideo per Christum, quia ut alia taceam ipse praecepit gentes baptizari in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, ubi praeceptum commendata est hujus individuae gloria Trinitatis. Deus itaque, qui est ipsa Trinitas, propterea solus sapiens recte dicitur, quia solus secundum suam

substantiam sapiens est, non secundum accedentem participationem sapientiae, qualiter sapiens est rationalis creatura. Ideo ergo dixit soli sapienti Deo quia Deus est Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, et ista Trinitas est solus sapiens Deus, qui nec unquam potuit esse insipiens, nec unquam poterit per gratiam particeps esse sapientiae, sed sapiens immobilitate, atque immutabilitate naturae. Ei, ergo, sit gloria per Christum, cui est honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

IN EPISTOLAM I AD CORINTHIOS.

ARGUMENTUM.

Corinthii sunt Achaici, et hi similiter ab Apostolo audierunt verbum veritatis, et subversi sunt multifarie a falsis apostolis, quidam a philosophiae verbosa eloquentia, alii secta legis Judaicae inducti sunt. Hos revocat Apostolus ad veram fidem et evangelicam sapientiam, scribens eis ab Epheso per Timotheum.

CAPUT PRIMUM.

VERS. 1-3. — *Paulus, vocatus Apostolus Jesu Christi per voluntatem Dei, et Sosthenes frater Ecclesiae Dei quae est Corinthi, sanctificatis in Christo Jesu, vocatis sanctis, cum omnibus qui invocant nomen Domini nostri Jesu Christi, in omni loco ipsorum et postro. Gratia vobis et pax a Deo Patre nostro et Domino Jesu Christo.*

Hanc epistolam scribit Apostolus Corinthiis. [Ambrosius] Corinthii autem sunt Achaici, hi ab ipso Apostolo sunt conversi, qui praecepto Domini admonitis resedit apud Corinthios annum unum et menses sex, docens inter eos verbum Dei; sed post per pseudoapostolos multifarie subversi sunt, ut scilicet de baptistis se jactarent, unitatem Ecclesiae scindentes, et sacramentorum virtutem, et usum ex ministrorum meritis judicantes. Putabant enim sacramenta majoris esse usus, si per bonos tractarentur, majoris autem vel minoris esse usus si per magis vel minus bonos darentur. Ita quoque subversi erant ut contempto Apostolo de sapientibus saeculi se jactarent, quorum eloquentia et terrena philosophia delectabantur, ut sub nomine Christi his imbuerentur quae contraria sunt fidei. Inflati quoque erant eo quod non iret ad eos Apostolus. Fornicatorem quoque qui uxorem patris tenebat inter se esse patiebantur. Sunt et alia capita in suis locis notanda. [Ambrosius.] De his et hujusmodi magna cum fiducia et charitatis affectu scribit eis Apostolus, aliquando commonens, aliquando blandiens, aliquando arguens. Nam multae sunt causae propter quas scribit eis Apostolus, ab erroribus ad rectam fidem et a schismatibus eos revocans ad unitatem.

B Est igitur intentio Apostoli in hac Epistola Corinthios ab erroribus et schismatibus ad fidem rectam, et a vitiis et aliis peccatis ad bonos mores revocare, et in eis confirmare. Modus talis, huic Epistolae sicut et aliis salutationem praescribit, et nomen suum quod celebre erat omnibus gentibus, praepositum; magistri nomine audito acquiescant correctioni, et quia eis vilis erat apponit dignitatis nomina non humilitatis, ut servus, post salutationem pro donis eorum qui boni erant inter eos gratias agit. Deinde increpat illos qui de baptistis se jactabant, post retrahit eos ab amore terrenae sapientiae. Deinde redarguit eos de fornicatore quem inter se esse ferebant. Deinde increpat eos quia **67** sibi invicem injurias, et fraudes faciebant, et infidelium examina requirebant. Postea instruit eos de matrimonii, et de perceptione Eucharistiae, ubi plurimum errabant, et de aliis plurimis. Circa finem vero subditur moralis admonitio. Praemittit autem salutationem dicens:

Paulus vocatus, [Ambrosius] id est electus a Deo, Apostolus Christi Jesu, id est Dei voluntate missus ad praedicandum Christum. Vel, vocatus, id est ab hominibus privilegio nominis dictus, Apostolus Christi Jesu. Hic aliter incipit quam ad Romanos, quia alia causa est hic quam ibi. Hic enim non vocat se servum sicut ibi, quia opus erat hic potius auctoritate, et commendatione contra superbiam Corinthiorum apud quos viluerat. Apostolus dico, et hoc non per iram, sed per voluntatem Dei, quod non illi vestri pseudo qui nec missi sunt a Deo, nec verum est quod dicunt. Et Sosthenes frater. Hic dicitur Apostolo de eis nuntiasset, et ideo eum sibi in hac salutatione adjungit, per hoc indicans quod pro illis valde sollicitus erat. Ecce per eum qui inter eos conversabatur, culpas eorum se scire innuit. Ideo autem frater dicit, quia per hoc removet suspicionem sinistram ab illo, ostendens quod non malo animo de eis nuntiavit, sed ex charitate, et desiderio correctionis. Paulus, inquam, et Sosthenes, scribit hanc Epistolam Ecclesiae Dei, non ho

minum, ut vos facitis eam, arbitantes ministeriorum dispensatores esse gratiarum auctores. Ita enim esset Ecclesia hominum, non Dei. Quos autem Ecclesiam Dei dicat, aperit subdens, scilicet *sanctificatis*, in baptismo, et hoc in Christo Jesu, id est per Christum Jesum, non per homines, imo a pseudo eversi sunt. Ipsi dico, *vocatis sanctis*, id est vocatis per prædicatores, et deinde sancti sunt. Vel, vocatis sanctis, id est præelectis a Deo ad hoc ut sancti sint. Hoc ideo dicit ut ostendat nil boni esse ab homine, sed totum a Deo. His inquam Apostolus scribit, cum omnibus, id est et omnibus scribit suffraganeis Corinthi, qui in eisdem vitiis laborant. Unde subdit: *Qui in omni loco*, Corinthiorum, *ipsorum et nostro*, id est primitus mihi commissio, *invocant nomen Domini*, non aliud a Deo, qui vere invocant dum servi ejus sunt. De quibus dicitur, prope est omnibus invocantibus eum in veritate. Hoc enim invocatur aliquid quod vult ad se venire. Quid est invocare, nisi in se vocare: (1) Qui ergo Deum invocatur ut dives fiat, Deum non invocatur. Nam, cum dicitis: Deus, da mihi divitias, non vis ut ad te veniat ipse Deus, sed ut divitiæ veniant ad te. Deus autem gratis se vult coli et diligere. Hoc est enim caste amare, non quia dat aliquid præter se, sed quia dat se. Talibus dicit Apostolus: *Qui invocant nomen Domini nostri Jesu Christi*, id est Salvatoris et regis, quem vere invocant dum ab eo credunt se salvari et regi. *Gratia vobis*, etc. Ecce salutat. Quasi dicat: Paulus et Sosthenes scribunt vobis hanc Epistolam, et ante alia salutant vos, optantes ut gratia sit vobis, stantibus ut maneant, lapsis ut redeant. *Et pax*, id est mentis tranquillitas. Et hoc a Deo Patre et Domino nostro Jesu Christo, qui ab eo quidem personali proprietate distinctus est, sed unus cum ipso unitate substantiæ Deus. Ideo ergo Patrem nominavit et Christum, ne unio personæ inter eos esse putetur.

VERS. 4-12. — *Gratias ago Deo meo semper pro vobis, in gratia Dei quæ data est vobis in Christo Jesu, quia in omnibus divites facti estis in illo, in omni verbo et in omni scientia, sicut testimonium Christi confirmatum est in vobis, ita ut nihil vobis desit in ulla gratia expectantibus revelationem Domini nostri Jesu Christi, qui et confirmabit vos usque in finem sine crimine, in die adventus Domini nostri Jesu Christi. Fidelis Deus per quem vocati estis in societatem Filii ejus Jesu Christi Domini nostri. Obsecro autem vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata. Sitis autem perfecti in eodem sensu, et in eadem scientia. Significatum est enim mihi de vobis, fratres mei, ab his qui sunt Chloes, quia contentiones sunt inter vos. Hoc autem dico quod unusquisque vestrum dicit: Ego quidem sum Pauli; ego autem Apollo: ego vero Cephæ; ego autem Christi.*

Gratias ago, etc. Hic gratias agit de donis illorum qui boni erant inter eos. In illa enim plebe alii

A erant boni qui digni erant laude, alii digni increpatione. Post salutationem ergo primum proponit de bonis ut his aliis conformetur dicens: *Gratias ago*, etc., corde, lingua et opere, *Deo*, [Ambrosius] a quo omnia esse credo, non ab hominibus, *meo* omnium quidem Deus potestate qua creat, sed eorum proprie dicitur Deus, qui eum diligunt, qui eum tenent, qui illum possident, quibus subvenit, qui ab illo alieni non sunt. *Semper pro vobis*, et hoc, *in gratia Dei, quæ data est vobis*, id est dum considero gratiam, id est dona Dei. Quæ data sunt vobis et hoc, *in Christo Jesu*, id est a Christo non aliunde et hæc gratia a Deo est multiplex, *quia in omnibus donis, facti estis divites in illo*, id est in Christo, non in homine. Et quia dixit in omnibus illos esse ditatos, supponit partes aliquas, scilicet divites facti estis, *in omni verbo*, id est in omni genere linguarum vel, in omni verbo, id est in omni modo prædicandi scilicet mediocribus et perfectis et minoribus. *Et in omni scientia*, id est Scripturarum intellectu. Et in his ditati ita estis, quod ita tenetis, *sicut testimonium Christi confirmatum est in vobis*, id est ita verba et scientiam tenetis de eo quod de Christo prædicavi, sicut testimonio prophetarum confirmavi. Vel, ditati estis, id est donis repleti, sicut testimonium Christi confirmatum est in vobis, id est quia firmiter tenetis fidem quam prædicavi vobis. Dico quod divites estis, *ita ut nihil desit vobis in ulla gratia sancti Spiritus*. Vobis, dico, *expectantibus*, cum desiderio, quia certi inde et parati, *revelationem Domini nostri Jesu Christi*, id est visionem Christi, et cognitionem quæ post mortem præstatur cuique fidei. Vel revelationem dicit, quæ erit in die iudicii quam impii timent. *Qui et confirmabit vos*. Quasi dicat: Expectatis revelationem Christi, a qua expectatione non deficietis. Ipse est enim qui et confirmabit vos *usque in finem*, cujusque, ita ut sitis *sine crimine*, etsi non sine peccato. Confirmabit, dico. Usque in finem, id est in die adventus Domini nostri Jesu Christi. Cujus adventus intelligitur, cum cuique post mortem manifestatur. Vel ita, confirmabit vos, dico, semper mente euntes in illum diem, scilicet in diem adventus Christi, etc. *Fidelis Deus*. Quasi dicat: Confirmabit et vere, quia Deus est fidelis, id est verus in promissis, *per quem vocati estis*, cum essetis aversi. Qui ergo aversos vocavit, facilius confirmabit. Vocavit, dico, *in societatem*, non modo angelorum vel apostolorum, sed *filii ejus Domini nostri Jesu Christi*. Obsecro autem vos, fratres. Hucusque bonos laudavit: His laudatis invitatur alios, ad horum simile. Quasi dicat: Pro bonis gratias ago, vos autem, alios, o fratres, obsecro per nomen Domini nostri Jesu Christi, id est si vultis esse ejus a quo nominamini Christiani, *ut dicatis omnes oris confessione*, et interius habeatis in corde idipsum, quod dicunt prædicti, *et non sint in vobis schismata*, id est divisiones; sed *sitis in eodem sensu*, id est

(1) Augustinus, in psal. xxxv.

in eadem voluntate qua prædicti. *Et in eadem scientia*, id est in eadem intelligentia. Ita quod perfecti sitis, hoc ideo dico, quia *significatum mihi, litteris est, de vobis tamen, o fratres mei, ab his qui sunt Chloes*. Chloes locus est ubi illi erant qui apostolo significaverunt. Vel, qui sunt Chloes, id est, illius matronæ; Chloes enim potest esse nomen vel loci vel personæ. Aliquibus enim videtur locus esse, ut si diceretur, ab his qui sunt Antiochiæ; aliquibus videtur femina fuisse Deo devota, cum qua multi essent colentes Deum. Quid enim significatum est *de vobis*: hoc scilicet, *quia contentiones sunt inter vos*, de disciplina Dominica. *Hoc autem dico*. Hic contra baptistas agere incipit, de quibus illi gloriabantur. Quasi dicat: Non solum seio contentiones quæ sunt inter vos, sed et verba quæ dicitis. Et hoc est: Hoc autem dico *quod unusquisque vestrum dicit*. Nam alius dicit hoc, scilicet: *Ego quidem sum Pauli*; alius illud dicit: *Ego sum Apollo*; alius vero; *Ego sum Cephæ*. Quasi dicat: Alius dicit: *Ego sum baptizatus baptismo illius*; alius dicit: *Ego illius*. Sed hoc dicere est quasi idololatria. Et sciendum quia sub nomine suo, et apostolorum honorum notat pseudo. Nam illi quos nominat sine dubio boni erant, sed sub horum specie falsos apostolos tangit, ne si diceret in nomine illius vel illius, videretur eis invidere, et sibi velle attribuere. Vel ideo apposuit nomina honorum apostolorum, ut ostendat, quia si in nomine majorum non est gloriandum, nec in nomine illorum, quorum doctrina prava est. Inter eos autem hos laude dignos designat qui dicebant se esse Christi. Unde subdit: Alius autem dicit: *Ego sum Christi*, baptismo baptizatus. (3) Hic bene dicit quales supra laudavit, qui tales sunt, ostium habent per quod intrandum est, quod est Christus, per quem cognoscitur Pater. Nemo enim novit Filium nisi Pater, neque Patrem nisi Filius, et cui vult Filius revelare. Sicut ergo ipse per se novit Patrem, nos autem per illum; sic intrat in ovile per se, et nos per ipsum ostium. Christus enim se prædicat, et nos Christum prædicamus, et ideo ipse per seipsum, et nos per ipsum intramus. Christus ergo ostium est et pastor intrando per se, et quod pastor est dedit etiam suis, quia et Petrus pastor, et Paulus pastor, et alii sunt pastores. Ostium vero nemo nostrum se dicit. Hoc enim sibi proprie tenuit. Nullus ergo ostium est nisi Christus, etsi pastores sint alii. Sed, quia oves indiscipline acceperunt facere schismata, et alia ostia sibi ponere quibus intrarent, non ut congregarentur, sed ut errarent et dividerentur, dicentes; *Ego sum Pauli*, etc., subdit:

68 Vers. 13. — *Divisus est Christus? Nunquid Paulus crucifixus est pro vobis? aut in nomine Pauli baptizati estis?*

Divisus est Christus? Quasi dicat: Discite quantum erratis, et quantum de Deo præsumatis, et quan-

A tum hominibus tribuatis, qui inter eos gloriam partimini. [Ambrosius] Divisus est ergo Christus, secundum vos. Quasi dicat: Multos facitis Christos, id est datores gloriarum. Adeo enim errabant isti ut putarent gratiam dari ab homine, non modo quasi ministro sed auctore. Vel putabant Christum in baptismo magis operari per meliorem baptistam, et minus per minus bonum, et ideo ait: *Divisus est Christus?* Quasi dicat: Qui operatur idem in omnibus divisus est, quantum ad vos, dum creditur in isto plus operari, in illo minus. Vel ita, quia hæc dicitis, ideo Christus modo a vobis divisus est, id est separatus. Vehementer isti errabant, quia ostia sibi præter Christum constituebant, et fundamenta diversa ponere præsumebant, cum unum sit fundamentum Ecclesiæ quod nemo mutare potest, scilicet Christus Jesus. Ipse enim solus est petra, supra quam fundata est Ecclesia, a qua nominatus est Petrus, Domino ad illum dicente: (3) *Tu es Petrus*, etc. (Matth., xvi.) Simon enim antea vocabatur. Hoc autem nomen, scilicet Petrus, a Domino ei impositum est. Et dicitur Petrus in figura Christiani populi, a petra Christo. Quia enim petra Christus dicitur, et Petrus dicitur populus Christianus. Ita ergo Petrus a petra, non petra a Petro dicitur, quomodo non a Christiano Christus, sed a Christo Christianus vocatur. Tu es ergo, inquit, Petrus dictus a petra, quam confessus es, quam cognovisti, dicens: *Tu es Christus Filius Dei*, et supra *hanc petram*, id est super meipsum Filium Dei, non super te ædificabo Ecclesiam meam, super me ædificabo te et alios, non me super te. Non enim dicuntur esse Petri, sed Christi, non a Petro petri, sed a Christo Christiani, ne esset spes in homine. Maledictus enim qui spem suam ponit in homine (Jer. xvii.) (4) Et ne essent tot baptismi quot servi, mysterium quidem baptizandi dedit Christus servis suis, potestatem vero sibi retinuit. Quam si vellet poterat dare, ut servus daret baptismum suum tanquam vice sua; et potestatem suam poterat constituere in aliquo servo, ut tanta vis esset in baptismo servi, quantam vim habet baptismus a Domino datus. Sed hoc noluit, ideo. Ut in homine non esset spes baptizatorum. Noluit enim servum ponere spem in servo. Baptizat enim servus ut minister, baptizat autem Dominus tanquam potestatem habens. Et potuit hanc potestatem servo dare, ut dictum est, sed noluit. Si enim daret hanc potestatem servis, id est ut ipsorum esset quod Domini erat, tot essent baptismi quot essent servi, ut quomodo dictus est baptismus Joannis, sic diceretur Petri baptismus, baptismus Pauli, et huiusmodi. Ille enim baptismus, Joannis dictus est. Sed forte aliquis dicit: Proba nobis quod ille baptismus Joannis dictus est. Probabo, ipsa Veritate dicente, quando interrogavit Judæos: *Baptismus Joannis unde est?* (Matth., xxi.) Ergone tot baptismi dicerentur?

(4) Id., super Joannem.

(2) Augustinus, super Joan.

(3) Id., ex tract. Evangelii.

quot essent servi qui baptizarent, sibi tenuit Dominus potestatem baptizandi, servis ministerium dedit. Si ergo servus dicit se baptizare, recte dicit, sed tanquam minister baptizat, et ideo non differt sive bonus sive malus cui baptizandi contigit ministerium. (5) Inde etiam nemo dicit, baptismus meus, cum tamen dicat, Evangelium meum, prudentia mea, gloria mea, licet hæc sint a Deo. In quibus differentia est; in his enim alius alio doctior est, et alius alio melius operatur, in evangelizando, nec sunt omnes æquali sapientia præditi; alius autem alio magis minusve baptizatus, sive ab inferiore sive a majore baptizetur, dici non potest.

Ad hoc autem quod dicit Augustinus Christum potestatem baptismi servis posse dedisse, opponitur sic a quibusdam. Potestas sive potentia Dei essentia divina est, quia non est aliud Deo esse, aliud posse. Si ergo non potuit eis dare, ut essent quod ipse, nec potuit dare posse suum, vel potentiam suam, scilicet quæ ipse est: alioquin, si potentiam suam potuit eis dare, quæ ipse est, potuit eis dare ut ipsi essent quod ipse est. Ad quod dicimus quod non potuit eis Christus dare, ut essent quod ipse est, et tamen potuit eis dare potestatem quam habet, id est potestatem qua possent remittere peccata, quod ipse solus potest. Hæc est enim, quam dicit potestatem baptismi, scilicet potestas remittendi peccata. Potuit ergo eis dare auctoritatem baptismi quibus contulit ministerium, ita tamen ut ipse principalis auctor existeret. Potestatem vero qua ipse est, sive posse suum quod est suum esse, eis potuisse dare non dicimus, qualiter dicimus eum dedisse nobis scire quod ipse scit, et dedisse prophetis scientiam futurorum quam habet, non quod nobis dederit esse quod habet, vel prophetis scientiam quæ est essentia divina, sed quia nobis dedit per gratiam scire futura, quæ ab æterno ipse novit natura. Alii dicunt potestatem baptismi, ut in nomine eorum daretur baptismus, in quo fieret remissio peccatorum, sicut fuit in nomine Christi, et hoc potuit dare, sed noluit.

Nunquid Paulus. Quasi dicat: Vos dicitis ego sum Pauli, ego Apollo, etc. Sed nunquid Paulus crucifixus est pro vobis, id est ut sit vobis auctor salutis? Aut in nomine Pauli baptizati estis, scilicet quod peccata dimitterem vobis? quasi dicat: Non. (6) Revocat illos ad unum nomen qui multa nomina sibi facere volebant, repellit eos ab amore hominis, ut Christus ametur. Quasi dicat: Nolo ut mei sitis, sed mecum sitis, mecum estote, omnes illius sumus qui pro nobis crucifixus est. Dimittuntur enim nobis peccata per nomen ejus, non per nomen alicujus hominis. Unde Joannes ait: *Scribo vobis, filii, quia remittuntur vobis peccata per nomen ejus* (Joan. 1). (7) Et nota quod per hoc verum quod tenebant illi Corinthii, facit illos erubescere de falsis

A quæ tenebant. Hoc enim erat proprium et detestabile eorum vitium, quod dicebant, ego sum Pauli, nec illos quos in schismata dissiluisse redarguit, arbitrator veram fidem habuisse in hoc quod dicebant, ego sum Pauli, etc. Hoc enim falsum erat. Quod vero sciebant Christum pro se esse crucifixum, et se in ejus nomine, non Pauli baptizatos, non erroris eorum, sed divini muneris erat, hanc Dei veritatem in iniquitate suorum schismatum detinebant. Per hanc ergo veritatem quam tenebant, ipsorum falsitatem convincit. Verum, quippe baptismum habebant, et ex ejus veritate, ut corrigerent falsitatem ab ipso audiunt, nunquid Paulus, etc. Prorsus fieri potest ut aliqui verum habeant baptismum, et non veram habeant fidem, sicut isti. Per veritatem B ergo quam habebant corrigit falsitatem quam tenebant, sicut per Christi resurrectionem quam credebant probat resurrectionem mortuorum quam negabant. (8) Erant enim inter eos qui mortuos resurgere non credebant, credebant tamen Christum resurrexisse.

VERS. 14-18. — *Gratias ago Deo meo, quod neminem vestrum baptizavi, nisi Crispum et Caium, ne quis dicat quod in nomine meo baptizati estis. Baptizavi autem et Stephanie domum. Cæterum nescio si quem alium vestrum baptizaverim. Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare, non in sapientia verbi, ut non evacuetur cruz Christi. Verbum enim crucis pereuntibus quidem stultitia est, his autem qui salvæ sunt, id est nobis, Dei virtus est.*

C *Gratias ago, etc.* Quasi dicat: Et quia baptismis gloriamini. Ago gratias Deo meo, etc., de hoc quod neminem vestrum contententium baptizavi. Nullum enim vestrum baptizavi, nisi Crispum et Caium, qui non sunt de contentione vestra. Et non ideo hoc dico quin bonum sit baptizare; sed, *ne quis dicat quod baptizati estis in nomine meo*, de quo magis gloriaremini. (9) Poterat quidem, ut dictum est, Dominus Jesus, si voluisset baptismi sui potestatem dare alicui, vel aliquibus præcipuis servis suis, ut quemadmodum per virgam florentem demonstratus est Aaron sacerdos, ita per aliquod signum demonstrarentur excellentioris dignitatis ministri, et dispensatores mysteriorum qui soli baptizare deberent. Sed, si hoc fieret ipsorum jam baptismus diceretur quamvis eis a Domino attributus, sicut baptismus Joannis fuit. Ideo Apostolus agit Deo gratias quod neminem eorum baptizavit, qui tanquam oblii in ejus nomine baptizati essent, per hominum nomina se dividebant. Cum enim tantum valet baptismus per hominem contemptibilem, quantum per apostolum datus, ita nec illius nec illius, sed Christi esse cognoscitur, quod Joannes per speciem columbæ se didicisse testatur. Nam secundum quid aliud dixerit: *Et ego nesciebam eum* (Joan. 1), non plane video, nisi quia secundum aliquid eum sciebat, et secun-

(5) Augustinus, in eod.

(6) Id., in psal. LXXII.

(7) Id., De unico baptismo.

(8) Id., in eod.

(9) Id., contra baptistas, De bapt.

dum aliquid eum nesciebat : sciebat quidem sponsum esse et Filium Dei, sed nesciebat utrum esset daturus aliis potestatem baptismi, an proprium baptismum esset habiturus, et baptismi potestatem recepturus. Sed hoc per Spiritum didicit, velut per columbam descendentem et manentem super Christum. Unde ad ipsum dicitur : *Super quem videris Spiritum quasi columbam manentem et descendentem, hic est qui baptizat (ibid.). Baptizavi autem.* Quasi dicat : Non solum illos prædictos baptizaverim, sed etiam baptizavi *Stephanæ domum*, id est illius matronæ familiam quæ non est de hac contentione. *Cæterum*, quasi dicat : De his certus sum quod baptizaverim eos. *Cæterum nescio si quem alium vestrum*, qui sit de contentiosis, *baptizaverim. Non enim.* Ratio hic ostenditur cur tam paucos baptizavi. Quasi dicat : Ideo tam paucos baptizavi, quia non misit me Christus baptizare, quod a minoribus fieri potest, ut retardaretur a prædicatione, de qua subdit, *sed evangelizare.* (10) Perfecte enim baptizare etiam minus docti possunt, perfecte autem evangelizare multo difficilius et rarioris est operis. Ideo doctor gentium pluribus excellentior evangelizare se missum dicit, non baptizare.

Hoc tamen necessitate **69** instante interdum egit. *Non in sapientia.* Quasi dicat : Dico quod misit me evangelizare, non utique, in sapientia verbi, id est in sapientia philosophorum, quæ dicitur sapientia verbi, quia dicitur sapientia etsi non sit. Vel ideo dicitur sapientia verbi, quia verbosus facti, ideo non misit me in sapientia verbi, *ut non evacuaretur crux Christi.* (11) Per illam enim sapientiam crux Christi, id est mors Christi evacuatur, et impossibile secundum naturam judicatur, ut Deus immortalis moreretur. Vel, evacuatur crux Christi, si quomodo, vel bona natura, vel alio aliquo modo præter eam credatur esse justitia et vita æterna. Acute quippe videntur hæc dici, sed in sapientia verbi, qua evacuatur crux Christi. Non est ista sapientia desursum descendens. Si ergo secundum Scripturas sapiamus, non cogimur contra Christi gratiam disputare, et ea dicere quibus demonstrare conemur naturam humanam, neque in parvulis medico indigere, quia sana est, et in majoribus sibi ad justitiam, si velint, posse sufficere. (12) **D** Quocirca non præsumit Apostolus in sapientia verbi prædicare, sed Scripturarum auctoritate contentus simplicitati studet, potius quam tumori. Vel non misit me prædicare in sapientia verbi, id est in lepore et ornatu verborum, quia prædicatio Christiana non indiget pompa, et cultu sermonis ne videatur esse ex versutia, et calliditate humanæ sapientiæ non ex veritate. [Ambrosius] Ibi enim compositio verborum quaeritur, ubi teste Veritate ipsa se non commendat Veritas sicut in sapientia mundana. Qui ergo fidem Christi verbis exornare

A vult, obscurat illam splendore verborum, ut non illa, sed ipse laudetur. Ideo causam ostendens, quare non in sapientia verbi, addit, ut non evacuaretur crux Christi, sicut pseudoapostoli, ne stulti viderentur prudentibus mundi, in sapientia humana Christum prædicabant dupliciter, scilicet eloquentiæ studentes, et quæ mundus stulta iudicat. Evitantes verbum enim. Quasi dicat : Quis quaereret an evacuaretur crux Christi ? respondet : Utique. *Verbum enim*, id est prædicatio crucis *stultitia quidem est*, id est esse videtur pereuntibus, id est sapientibus hujus mundi, quorum sapientia perit, et falsa ostenditur, et inde ipsi damnandi sunt. Ideoque pro eo quod debebat dicere sapientibus, dixit pereuntibus. *His autem.* Quasi dicat, pereuntibus verbum crucis stultitia est. Sed his qui *salvi fiunt, id est nobis*, scilicet credentibus, *virtus Dei est*, quia credentes in cruce Christi vii tutem Dei intelligant, dum sciunt quod occisus diabolus vicit, et hominem liberavit. Vel, virtus Dei est, id est virtutem dat credentibus, per quam, cum res exigit, fiunt miracula.

Vers. 19-22. — *Scriptum est enim : Perdam sapientiam sapientium, et prudentiam prudentium reprobo. Ubi sapiens, ubi scriba, ubi inquisitor hujus sæculi ? Nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi ? Nam quia in Dei sapientia non cognovit mundus per sapientiam Deum, placuit Deo per stultitiam prædicationis salvos facere credentes, quoniam Judæi signa petunt, et Græci sapientiam quaerunt.*

C *Scriptum est enim.* Quasi dicat : Ideo non misit me prædicare in sapientia, quia prædixerat quod eam non reciperet in prædicatione evangelica ; sed perderet, et reprobaret de collegio prædicatorum snorum, et hoc est quod ait : *Scriptum est enim in Abdia : Perdam sapientiam sapientium sæculi, et prudentiam prudentium reprobo*, id est sapientiam mundanam, et prudentiam eliminabo. A prædicatoribus Evangelii, ut tales sapientes inter prædicatores non recipiam, et sic est factum, *Ubi est enim sapiens, inter prædicatores ? inter quos si esse voluerit, sapientiam illam abjicere oportuit.* Et nota quod primum ponit genus ; deinde subdit species, dicens : *Ubi scriba ? ubi inquisitor hujus sæculi ?* Sapiens genus est utriusque, scilicet scribæ et inquisitoris. Scriba est qui etiam de moribus et artibus præcepta dat. Conquisitor est qui secreta naturæ rimatur. Tales enim recipit Deus inter prædicatores, sed stultos fecit. Unde subdit : *Nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi ?* Vel ita : *Scriptum est enim.* Quasi dicat : Bene dico, pereuntibus ; sic enim *Scriptum est*, scilicet quod proderet, et reprobam falsamque faceret sapientiam hujus mundi : et hoc est, perdam, id est irritam faciam sapientiam sapientium. [August.] Non utique meam in eis perdam, sed illam quæ est eorum quam sibi

(10) Augustinus, contra Pelagium.

(11) Ambrosius, De natura et gratia.

(12) August., contra Felicianum.

arrogant. [Hier.] Non enim vera sapientia, et vera prudentia perditur a Domino, sed falsi nominis scientia quam sibi thesaurizant lingua mendacii, et deficiunt scrutantes scrutinia. Et prudentiam prudentium reprobabo, quam scilicet excogitavit ad aliquid probandum. Non ideo hoc dicit ut veritatis intelligentia possit a Deo reprobari, sed quia eorum prudentia reprobat, qui in sua eruditione confidunt. Ubi sapiens? [Ambrosius, Haimo] Probatur, falsæ scilicet scientiæ, insultat Apostolus dicens: Ubi sapiens? tam de Judæis quam de gentibus, quasi nil valet. Et est hæc inductio in Judæos et gentiles, unde distincte de utroque subdit: Ubi scriba de Judæis? Ubi inquisitor hujus seculi, id est gentilis naturas rerum tantum inquirens? Quasi dicat: Victa est eorum sapientia, et stultitia facta. Nam scriba Judæorum, et legis doctores, etsi nil impossibile Deo credunt, tamen, quia in lege non adeo aperte habent, diffidunt l'ei Filium esse mortuum, et hujusmodi; gentilibus vero pro humana ratione stultitia est. Sed nonne stultam fecit sapientiam hujus mundi? Sapientia est hujus mundi, ubi infirmum et stultum Dei contemnunt, quæ est secundum rationes mundi, quæ impossibile judicat quæ in naturis rerum non videt. Hanc autem Deus stultam fecit, possibile fore declarando atque faciendo quod ipsa impossibile judicat. Nam quia, quasi dicat: Vere sapientiam mundi stultam fecit Deus, quia per stultitiam salvat credentes; et hoc placuit ei facere, et hoc est quod ait: Nam placuit Deo, ex beneplacito enim ejus est, salvos facere credentes, et hoc, per stultitiam prædicationis, id est per prædicatores imperitos in mundana sapientia, qui stulti videbantur. Vel, per stultitiam prædicationis, id est per rem prædicatam quæ stulta videtur, sicut est passio Christi, et mors, ubi est humilitas. [Ambrosius] Et cur hoc fecerit ostendit per id quod in serie præmisit, scilicet quia mundus non cognovit Deum, per, id est propter, sapientiam suam, id est sapientes mundi non cognoverunt Deum propter sapientiam suam, ubi est superbia. (13) Non cognoverunt, dico, Judæi per sapientiam, id est per Filium incarnatum, qui cum in carne manifestatus est Filius Dei, in hunc mundum missus est. (14) Non igitur per locorum spatia veniendo, sed in carne mortali mortalibus apparendo, venisse a Deo dicitur. Illuc ergo venit ubi erat, quia erat in hoc mundo, quia mundus per eum factus est, et mundus eum non cognovit (Joan. 1). (15) Hæc est lux quæ in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt (ibid.). Ut autem comprehenderetur, ideo Verbum caro factum est (ibid.). (16) Sicut enim curatio via est ad sanitatem, sic medicina sapientiæ Dei per hominis susceptionem nostris est accommodata vulneribus, de quibusdam contrariis curans, et de quibusdam similibus. Serpentis enim sapientia, id est astutia, decepti sumus,

(13) August., De Trinitate.

(14) Id., super psal. xxxiii.

A Dei sapientia liberamur. Et sicut illa sapientia vocabatur; erat autem stultitia, sic ista, quæ vocabatur stultitia sapientia est. Ecce contraria. Similia vero sunt, quod per seminam deceptos per feminam liberavit, homo homines, mortalis mortales. [Ambrosius] Vel ita, dico, quod non cognovit mundus per sapientiam suam, et hoc factum est in Dei sapientia, et hoc fecit Deus alto consilio, scilicet ne superbi-
rent, et ut fides et salus cognoscat, esse ex Deo, non ex sapientia humana, quoniam et Judæi. Quasi dicat: Non cognovit mundus per sapientiam Deum. ideo, quoniam Judæi, consueti ab antiquo, petunt signa potentiæ, nescientes humilitatem Dei, et Græci, id est gentiles, querunt sapientiam, non veram, sed quæ ingenio hominis sapientia videatur, scilicet utrum quod prædicatur, natura patiat.

Vers. 23-31. — Nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam, ipsis autem vocatis Judæis atque Græcis Christum Dei virtutem et Dei sapientiam. Quia quod stultum est Dei, sapientius est hominibus. Et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus. Videte enim vocationem vestram, fratres, quia non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles, sed quæ stulta sunt mundi elegit Deus ut confundat sapientes. Et infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia; et ignobilia mundi et contemptibilia elegit Deus et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriaretur omnis caro in conspectu ejus. Ex ipso autem vos estis in Christo Jesu, qui factus est nobis sapientia a Deo et iustitia, et sanctificatio et redemptio, ut, quemadmodum scriptum est, qui gloriatur, in Domino gloriatur.

Nos autem, contra, prædicamus, scilicet Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum. Quasi dicat: Quod non est Judæis signum potentiæ, sed scandalum, quia irascuntur contra prædicatores rubore sceleris sui; gentibus autem stultitiam. Quasi dicat: Hoc quod prædicamus videtur gentibus stultitia, ita et vobis si de sapientibus estis. Vel ita continet: Ideo videtur stultitia quod prædicamus, quoniam Judæi petunt signa, et Græci sapientiam querunt. Nos autem, contra facimus, 70 scilicet prædicamus Christum Judæis quod scandalum est, gentibus autem stultitia; et tamen per istam stultitiam salvat Deus credentes, ut dictum est. Ipsi autem, sic junge: Dico quoniam petunt signa Judæi, et Græci sapientiam. In crucifixione quam prædicamus est magna virtus Dei, et magna sapientia Dei. Quod videtur, vel apparet Judæis atque Græcis, non utique omnibus, sed ipsis vocatis, [August.] id est ipsis qui vocati sunt ad vitam, non communi vocatione, sed illa qua præsciti vocantur. Illis enim apparet Christi passio virtus, et sapientia, ut scilicet salus sit ex Deo, non ex arbitrio Judæi, vel Græci, et si reprobus aliter videtur. Ipsi ergo vocatis prædicamus Christum, id

(15) Id., De Trinitate.

(16) Id., super Joannem.

est crucifixum, scilicet Dei virtutem, et Dei sapientiam, id est Christi crucifixionem, in qua apparet virtus Dei, quod mortuus vicit mortem, id est diabolus et Judæum; et Dei sapientiam, qua callide diabolus decepit [Ambrosius]. Vel, ipsis vocatis prædicamus Christum, id est Christi fidem, vel passionem, scilicet Dei virtutem, quod per fidem eorum, et peccata remittuntur, et dæmones pelluntur; et cum res exigit, miracula fiunt; et Dei sapientiam, quia credentes in Christum crucifixum, intelligunt Christum esse Dei sapientiam. (17) Christus enim sapientia Patris est, sicut virtus Patris; ipse est Verbum Patris, et manus Patris, per quem tanquam manu et verbo Pater omnia fecit. Unde : *Opera manuum tuarum sunt cæli* (Hebr. 1). Et item : *Verbo Dominicali firmati sunt* (Psal. xxxiii). Quod ergo verbo, hoc manu; et quod manu, hoc verbo fecit.

Potest ergo sic accipi : Prædicamus Christum esse Dei sapientiam, et Dei virtutem. Cave ne intelligas Filium dici sapientiam Dei tanquam ipse solus sit intelligens, vel sapiens sibi, et Patri, et Spiritui sancto. (18) Si enim ibi solus Filius intelligitur sapiens, et sibi, et Patri, et Spiritui sancto, ad illam reditur absurditatem, ut Pater, nec sit sapiens de seipso, sed de Filio; nec sapientia sapientiam genuerit, sed ea sapientia dicatur Pater sapiens esse, quam genuit. Ubi enim non est intelligentia, nec sapientia esse potest. Et ideo si Pater non intelligit ipse sibi, sed Filius intelligit Patri, profecto Filius Patrem sapientem facit; et si hoc Deo esse quod sapere, et ea illi essentia quæ sapientia, non Filius a Patre quod verum est, sed a Filio potius Pater habet essentiam quod falsissimum est. Est ergo Deus Pater sapiens, ea quæ ipse est sua sapientia; et Filius sapientia Patris est sapiens, de sapientia quæ est Pater de quo est genitus Filius. Sic et Pater est intelligens ea quæ ipse est sua intelligentia, Filius autem intelligentia Patris, est intelligens de intelligentia quæ est Patri, de qua genitus est. *Quia quod*, etc. Quasi dicat : Vere in crucifixione Christi est Dei virtus, et Dei sapientia. *Quia quod stultum est Dei*, id est quod sapientibus mundi videtur stultum de Deo, ut passio et mors, *sapientius est hominibus*, id est quam homines possunt videre vel esse. *Et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus*. [Ambrosius] Sine dubio celestia vincunt terrestria, et ideo infirmum Dei non vere est infirmum, sed videtur, quia infirmitas Christi magna victoria est; cum enim victus est, vicit mortem quam nemo gigas evasit. *Videte enim*. Quasi dicat : Vere stultum et infirmum Dei, sapientius et fortius est hominibus, quod in vobis potestis experiri. *Videte enim vocationem vestram*, o fratres, id est per quos vocati estis. Insipientes enim et infirmi vos vocaverunt, inter stulta et infirma mundi annumerati sunt. Tales sunt vocato-

res vestri, qui tamen confundunt sapientes et fortes; et vere sunt tales, *quia non multi*, de vocatoribus sunt; *secundum carnem sapientes*, id est secundum sapientiam humanam; *non multi potentes*, lata dominatione; *non multi nobiles*, generis claritudine. Primo nulli tales fuerunt inter doctores Christianæ fidei, quando duodecim apostoli sunt electi. Vel non multi dicit, non ait nulli, forsitan pro se qui solus inter apostolos sæcularium litterarum peritus, et terrenarum opum dives, Romanæ dignitatis parentela conspicuus fuit, qui tamen hæc nihili pendit, nec usus est eis. *Sed quæ stulta*, etc. Quasi dicat : Non sapientes elegit, sed potius, *elegit Deus quæ stulta sunt mundi*, id est ignaros mundanæ sapientiæ, ut confundat, id est ut faciat erubescere, et ad insipientiam redigat sapientes. *Et infirma mundi elegit Deus*, id est impotentes, ut confundat fortia, ut Neronem. *Et ignobilia mundi*, et quod plus est, *contemptibilia elegit Deus*, et ea quæ non sunt, id est ignobiles et contemptibiles, qui nil esse videbantur, elegit Deus, ut destrueret, id est vincendo humiliaret, ea quæ sunt, id est quæ cum ex se nihil sint, tamen aliquid esse sibi videntur.

Ecce contra ordinationem Dei faciunt aperte qui sapientiam sæculi jactant, cum Deus humilitatem proponat. [Ambrosius] Venit enim humilis Deus querere humiles non altos, qui, etsi primum elegerit pauperes, indoctos, infirmos, non tamen reliquit sapientes, divites et nobiles; sed si eos primos eligeret, merito talium rerum viderentur sibi eligi, atque inflati de his rebus salutem humilitatis non reciperent, et ita esset in eis superbia qua homo cecidit. Ideoque non elegit reges, vel senatores, vel philosophos, vel oratores. Imo elegit plebeios, pauperes, indoctos piscatores. Nisi fideliter præcederet piscator, non humiliter sequeretur orator. Unde Nathanael doctus non est in apostolum electus. Ut autem humilitatis causa, hæc esse facta intelligantur, subdit : *Ut non gloriatur*, etc. Quasi dicat : Ideo infirmos elegit et non sapientes, *ut non gloriatur omnis caro*, id est ut nullus homo justus, vel injustus gloriatur ex se, sed de Deo. Quod ostenditur ibi : *Qui gloriatur in Domino gloriatur*. Non gloriatur de se, dico, *in conspectu ejus*, scilicet Dei, vel sui ipsius, id est si Deum conspiciat, vel se attendat. *Ex ipso autem*. [August.] Quasi dicat : Tales elegit Deus, sed tamen vos estis in Christo Jesu, id est in fide Christi. Et hoc, ex ipso, id est per ipsum Christum, non per nos. Vel ita junge : dico ut non gloriatur aliquis ex se, sed tamen est alia bona gloria, scilicet quod, *ex ipso vos estis in Christo Jesu*, qui Christus factus est nobis sapientia a Deo, id est illuminans vos ad veritatem. (19) Ideo autem dicitur, factus est nobis sapientia, quia temporaliter, id est ex aliquo tempore nos ad illum convertimur, ut cum illo maneamus in

(17) Ambros., in psal. xviii.

(18) Aug., De Trin.

æternum, et ipsa sapientia caro facta est, et habitavit in nobis, et hoc facit, id est nos illuminat, quia factus est nobis *justitia*, id est quia prius iustificat nos bona operatione. *Justitia* enim quæ vivit in seipsa, procul dubio Deus est, atque immutabiliter vivit. Sicut autem cum sit in se vita, etiam nobis sit vita, cum ejus efficiamur participes: ita cum in se sit *justitia*, etiam nobis sit *justitia*, cum ei coherendo juste vivamus, et per hoc est ipse nobis *justitia*, quia prius est *sanctificatio*, id est quia prius in baptismo mundat nos. Et hoc ideo, quia prius est factus nobis *redemptio*, id est quia prius redemit nos patiendo. Et hoc totum ideo sic factum est ut nullus gloriatur nisi de bonis Dei, *quemadmodum scriptum est in Jeremia: Qui gloriatur, in Domino gloriatur*. In Jeremia tamen sic habetur: *In hoc gloriatur qui gloriatur scire, et nosse me, quia ego Dominus (Jer. x).*

CAPUT II.

VERS. 1-8. — *Et ego cum venissem ad vos, fratres, veni non in sublimitate sermonis aut sapientia, annuntians vobis testimonium Christi. Non enim judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum. Et ego in infirmitate, et timore, et tremore multo fui apud vos; et sermo meus, et prædicatio mea, non in persuasibilibus humanæ sapientia verbis, sed in ostensione spiritus et virtutis, ut fides vestra non sit in sapientia hominum, sed in virtute Dei. Sapientiam autem loquimur inter perfectos, sapientiam vero non hujus sæculi, neque principum hujus sæculi, qui destruuntur, sed loquimur Dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est, quam prædestinavit Deus ante sæcula in gloriam nostram, quam nemo principum hujus sæculi cognovit. Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent.*

Et ego cum venissem ad vos. Quasi dicat: Sicut et alii non sapientes electi sunt ad apostolatam, ita et, id est etiam ego, qui eram sapiens, fui quasi non essem sapiens, cum venissem ad vos, o fratres, quia veni ad vos non in sublimitate sermonis, secundum logicam, scilicet ut logicis rationibus uterer; aut in sublimitate sapientia, secundum physicam, ut physicis rationibus illud confirmarem, quæ duo in pseudo laudatis contra Deum; sed veni, annuntians vobis testimonium Christi, id est ea quæ de Christo testati sunt prophetae. *Non enim judicavi.* Quasi dicat: Vere non per illam sublimitatem veni, quia nec etiam per eam quæ de Deo est, et hoc ex iudicio mentis feci. *Judicavi enim me non scire aliquid inter vos,* minus capaces, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum, id est nisi hoc quod Christus est rector et salvator noster. (20) Et hoc per crucifixionem. Et sciendum quod Christum prædicat non solum qui fidem astruit, sed etiam qui mores quibus in eo vivitur instruit. Hoc intelligi potest, etiam in eo quod commemorat Apostolus, cum ait:

A Nil judicavi me scire inter vos nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum. In crucifixo enim dicitur, quia vetus homo crucifixus est, ut ultra non serviamus peccato (Rom. vi). Non ergo ita accipiendum est quod hic dicit Apostolus tanquam ea tantum dixerit quæ sunt credenda de Christo, sed etiam quæ observanda in vita, et 71 moribus ei accedit qui accedit ad compaginem corporis. *Et ego,* etc. [Augustinus] Quasi dicat: Humilis fuit prædicatio mea apud vos, humilis etiam et persona. Quod ita ait, *et ego fui apud vos in infirmitate*, id est in tribulatione, et timore animi, id est anxio animo; et tremore multo corporis: *Et sermo meus*, qui privatim fiebat, et prædicatio mea, quæ fiebat in communi, non fuit in persuasibilibus verbis humanæ sapientia. Quia etsi persuasibilia fuerint verba mea, non tamen per humanam sapientiam, ut verba pseudoapostolorum. Sed fuit in ostensione spiritus et virtutis, id est in sermone et prædicatione mea ostendi me habere Spiritum sanctum, et virtutem in miraculis faciendis.

Ideo ita feci, ut fides vestra non sit, id est non esse intelligatur, in sapientia hominum, sed in virtute Dei, id est ut fides vestra non attribuatür homini, sed Deo. *Sapientiam autem.* Quasi dicat: Inter vos incapaces simpliciter locuti sumus, sapientiam autem, quæ est de secretis Dei, loquimur inter perfectos. Hic dicit non perfectos cognitores et doctores, quibus opus non est doceri, sed auditores jam capaces. Quam sapientiam? non vero sapientiam hujus sæculi, quæ humanis rationibus nititur; neque, sapientiam principum hujus sæculi, id est malignorum spirituum, vel philosophorum, qui principes mundi videbantur, qui destruuntur, id est quorum sapientia destruitur. Sed loquimur Dei sapientiam, id est Christum, in quo ostensa Dei est sapientia de redemptione hominum. Loquimur, dico, in mysterio, id est exponendo mysteria Veteris Testamenti, in quibus Christus significatur, ut in hostia Abel, vel Abraham. [Ambrosius] Quæ, sapientia Dei, abscondita est, ut nesciant pseudo quia non in verbis, sed in virtute est; non humana ratione comprehensibilis, sed spiritus efficacia credibilis. Quam sapientiam Deus prædestinavit, id est præparavit, ante sæcula, id est ante quam mundus esset, in gloriam nostram, scilicet apostolorum, qui eam prædicamus. Vel in gloriam nostram, scilicet omnium credentium, ut scilicet omnes per eam, æternam gloriam consequamur. *Quam nemo.* Quasi dicat: Bene dico abscondita est, quia ipsa est sapientia, quam nemo principum hujus sæculi, id est dæmonum, vel philosophorum, vel doctorum in lege, cognovit. Quod inde apparet: Enim, id est quia si cognovissent dæmones sapientiam Dei, de redemptione humani generis per Christi mortem implendam, nunquam crucifixissent Dominum gloriæ, id est non suggessissent crucifigi, quia non suggereret eum dia-

bolus crucifigi, per quem jus suum se perdere sci-
ret. Vel de Judæis potest accipi, quorum quidam
cognoverunt Christum; alii vero non cognoverunt.
De ignorantibus dicit Petrus: *Scio, fratres, quia
per ignorantiam id gessistis (Act. III).* Isti non co-
gnoscebant illum esse qui in lege promissus erat eis.
Majores vero, ut principes sacerdotum, Scribæ et
Pharisæi cognoverunt ipsum esse qui in lege pro-
missus erat; sed Deum esse, vel Filium Dei nescie-
runt. Et ideo de utrisque sic potest accipi: si co-
gnovissent, vel minores illum esse Messiam in lege
promissum, vel majores illum Deum esse, vel Dei
Filium, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent. (21)
Non enim hoc facerent, si Deum esse scirent. Si
enim dæmones Deum factum hominem non intel-
lexerunt, quanto magis homines? Non igitur illum
aliter scierunt dæmones, quam scierunt principes.
Sciebant enim ipsum esse qui promissus erat in
lege, non tamen mysterium ejus quod Filius Dei
erat, et ab æterno; neque sciebant sacramentum
incarnationis, passionis et redemptionis.

Quod ergo in Evangelio clamant dæmones: *Quid
nobis et tibi, Jesu Fili Dei (Marc. V)?* magis ex suspicio-
ne quam ex cognitione dixisse credendi sunt. Vel, si
cognovissent, ita quod menti eorum benesederet, nun-
quam Dominum gloriæ crucifixissent. Nota quod ait,
Dominum gloriæ crucifixerunt. (22) Ex forma enim
servi crucifixus est, et tamen Dominus gloriæ crucifi-
xus est. Talis enim erat illa susceptio quæ Deum homi-
nem faceret, et hominem Deum. Quid tamen propter
quid, et secundum quid dicatur prudens, et dili-
gens, et pius lector intelligat. Nam ecce dicimus
quia secundum in quod Deus est, glorificat suos;
secundum hoc, scilicet quod Dominus gloriæ est,
et tamen Dominus gloriæ crucifixus est, quia recte
dicitur Deus crucifixus, non ex virtute divinitatis,
sed ex infirmitate carnis. Una enim persona est
Christus, Deus et homo. Ideo dicitur: *nemo ascen-
dit in cælum nisi qui de cælo descendit (Joan. III)* (23).
Si ergo attendas distinctionem substantiarum, Fi-
lius Dei descendit, et filius hominis crucifixus est;
si autem unitatem personæ, et filius hominis descen-
dit, et Filius Dei crucifixus est. Propter hanc au-
tem unitatem personæ, non solum filium hominis
descendisse de cælo, sed etiam dixit esse in cælo
cum loqueretur in terra. Absit ut sic Christus sen-
serit mortem, ut quantum in se est vita, vitam per-
diderit. (24) Si enim hoc ita esset, vitæ fons arui-
set. Sensit igitur mortem participatione humani
affectus, quem sponte susceperat; non naturæ suæ
perdidit potentiam, per quam cuncta vivificat. Sic
in sepulcro carnem suam commoriendo non dese-
ruit, sicut in utero virginis cum nascendo formavit.
Mortuus est ergo non discedente vita, sicut passus
est non pereunte potentia. Nemo auferit animam
ejus ab eo, quia potestatem habet ponendi, et po-
testatem sumendi. Ecce habes auctorem operis,

A ponet animam suam; ecce habes opus auctoritatis,
et ut generaliter concludam, quoties in carne
Christus aliquid patitur, opus auctoris est, quia
enim potestate sua non alio cogente perpetitur. Ipse
auctor est operis. Non ergo ad Mariam locali motu
verbi divinitatis venit, sed ineffabili potentie suæ
plenitudine non privata; nec dimisit Patrem Chri-
stus cum venit in Virginem. Ubique totus, ubique
perfectus. Uno igitur eodemque tempore totus erat
in inferno, totus in cælo, vere mortuus, vere vivus,
in quo et mortem susceptio mortalitatis excepit, et
vitam divinitas non perdidit. Mortem igitur Dei
Filius, et in anima non pertulit, et in majestate
non sensit, sed tantum participatione infirmitatis
rex gloriæ crucifixus est.

B VERS. 9-15. — *Sicut scriptum est: Quod oculus
non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis
ascendit, quæ præparavit Deus his qui diligunt illum.
Nobis autem revelavit Deus per Spiritum suum. Spi-
ritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei.
Quis enim hominum scit quæ sunt hominis, nisi spi-
ritus hominis, qui in ipso est? Ita et quæ Dei sunt
nemo cognovit, nisi Spiritus Dei. Nos autem non spi-
ritum hujus mundi accepimus, sed spiritum qui ex
Deo est, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis,
quæ et loquimur non in doctis humanæ sapientiæ ver-
bis, sed in doctrina Spiritus, spiritualibus spiritualia
comparantes.*

Sicut, etc. [August.] Quasi dicat: Dico si cogno-
vissent, non crucifixissent, sed non cognoverunt,
sicut scriptum est in Isaia, ubi hoc est scriptum:
*Quod oculus corporis non vidit, quia non est color;
nec auris audivit, quia non est sonus; nec in cor
hominis ascendit, quia non est homo, id est carna-
lis, sed spiritus, id est spiritualis qui novit. Et est
sensus: Oculus non vidit, etc. id est visu corporeo,
vel auditu non potest cognosci, nec ejus hominis
ratione qui non est spiritus. Non enim cognoscitur
hoc ratione ejus qui carnalis est, non spiritualis. Vel,
non ascendit in cor hominis, quia non est aliquid ter-
renum. [Ambrosius] Quod enim in cor hominis
ascendit, infra cor hominis est. Ideo in cor hominis
ascendit, quia supra illud est cor qua ascendit.
Quod enim ascendit in cor hominis de imo est ad
hominem; quo autem ascendit cor hominis, sursum
est ab homine. Infra ergo cor hominis est quod in
cor ascendit; supra cor est æternum, ad quod cor
ascendit, et hoc est quod Deus reservat bonis. Unde
subdit: *Quæ præparavit Deus.* Vel, non ascendit in
cor hominis, id est alicujus carnalis. Tunc res di-
citur ascendere in cor, cum bene intellecta placet.
Quæ præparavit. Quasi dicat: Non vidit oculus,
nec audivit auris, scilicet ea quæ Deus præparavit,
in præmium his qui diligunt illum. Hæc est sapien-
tia Dei, id est Christus qui diligentibus Deum in
præmium præparatus est, quem nemo principum
cognovit. Nobis autem. Quasi dicat: Illi non nove-*

(21) Aug., in lib. Quæst. Nov. et Vet. Test.

(22) Id., in lib. De Trinitate.

(23) Id., contra Maximum.

(24) Id., contra Felicianum.

runt, sed nobis spiritibus, non hominibus, id est spiritualibus, non carnalibus, quod pseudo non sunt, *revelavit Deus* quæ præparavit diligentibus se. Intelligimus enim Deum præparatum bonis in præmium. Revelavit, dico, et hoc per Spiritum sanctum. Nota quod in Isaia ita habetur: *Oculus non vidit, Deus, absque te, quæ præparasti diligentibus te* (Isa. LXIV). Quod pene idem est in sensu cum eo quod Apostolus posuit, et sicut ibi dicitur *absque te*, ita et hic bene addit Apostolus nobis, *revelavit Deus per Spiritum suum*.

Et bene per eum. *Spiritus enim scrutatur omnia*, et id est etiam *profunda Dei*, ut de essentia Dei. Scrutari autem dicitur Spiritus Dei omnia, non utique ut quod nescit inveniatur, sed quia nihil relinquit omnino quod nesciat. [Augustinus] Vel ideo dicit, quod Spiritus Dei scrutatur omnia, quia scrutari te facit. Quod enim dono ipsius tu facis, ille facere dicitur, quia sine illo tu non faceres. *Quis enim*. Quasi dicat: Vere Spiritus Dei, et non alius scit omnia quæ Dei sunt. Quod a minori ostenditur. *Quis enim hominum scit ea quæ sunt hominis* alicujus, id est voluntates et secreta, nisi spiritus, id est animus, hominis ipsius, et non alterius, qui in ipso est? [Ambrosius.]

Manifestum est enim cogitationes nostras a nullo sciri, nisi ab animo nostro, quem spiritum dicit Apostolus. Ita et quæ Dei sunt, scilicet occulta et secreta Dei, nemo cognovit, qui adhuc sit homo, id est carnalis, nisi Spiritus Dei, id est Spiritus sanctus, et illi quos cognoscere facit. Unde subdit: **Nos 72** autem. Quasi dicat: Spiritus Dei novit. Nos autem accepimus eum, non utique accepimus spiritum hujus mundi, [Augustinus] id est spiritum pythonicum, qui solet conjecturis quæ mundi sunt divinare, qui per Sibyllam locutus est, qui per verisimilia sæpe fallitur, et fallit. Vel, non accepimus spiritum hujus mundi, id est spiritum elationis, quo doceamur sapientiam mundi, sed accepimus spiritum qui ex Deo est. (25) Spiritus ergo Dei, spiritus charitatis est; spiritus hujus mundi, elationis est. Non vos moveat quod tantum Spiritus sanctus hic nominatur, et solus scire dicitur quæ Dei sunt. Ab hac enim scientia non excluditur Pater, vel Filius; sicut ab eo quod Pater et Christus dicitur solus et verus Deus, non excluditur Spiritus sanctus, cum dicitur: *Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum, et quem misisti Jesum Christum* (Joan. XVII). (26) Attende etiam quod ait, accepimus Spiritum Dei. Spiritus utique, scilicet Patris et Filii est, nec non et noster. Quod enim datum est, et ad eum qui dedit refertur, et ad eos quibus dedit. Itaque Spiritus sanctus, non tantum Patris et Filii qui dederunt; sed etiam noster dicitur qui accepimus; et non est ille spiritus noster quo sumus, quia ipse spiritus est hominis qui in ipso est, et ipsum tamen spiri-

(25) Aug. contra Maximinum.

(26) Id., De Trin.

A tum qui hominis dicitur accepimus; sed aliud est quod accepimus ut essemus; aliud quod accepimus ut sancti essemus. Spiritus autem hominis in Scripturis accipitur ipsa anima, vel ipsius animæ potentia rationalis. Dedit enim nobis naturam ut essemus, animam ut viveremus, mentem ut intelligeremus. *Ut sciamus*. Quasi dicat: Ad hoc accepimus spiritum, ut per eum sciamus quæ a Deo donata sunt nobis. (27) Inde ergo probatur quod Spiritum Dei accepimus, quia hoc scimus quod utique scire expedit, quia sine hac scientia nemo beatus est. Multi quippe habent dona Dei, et nescientes a quo habeant, impia vanitate jactantur. Nemo autem de donis Dei beatus est, qui danti est ingratus. Unde in Evangelio, *qui habet dabitur ei* (Luc. VIII). [Augustinus] Plene enim habere, est scire unde habeas; non habere autem, nescire unde habeas. Qui ergo non habet, id est nescit unde habeat id quod habet, auferetur ab eo. *Quæ et loquimur*. Quasi dicat: Scimus quæ a Deo donata sunt nobis. Quæ et loquimur; illi, scilicet pseudo, alia loquuntur. [Hieronymus] Loquimur dico, non in verbis humanæ sapientiæ doctis, ratione vel ornatu. Malebat enim illa ostendere sola puritate veritatis, quam eloqui tinctione fucare. Sed in doctrina Spiritus sancti, quia Spiritus sanctus interius docet auditores; loquimur, dico, ita moderanter omnia scilicet comparantes, id est tradentes, spiritualia spiritualibus, quod, vos, Corinthii, non estis, et ideo culpa vestra, et non nostra, quod majora non diximus vobis.

Vers. 14-16. — Animalis autem homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei; stultitia enim est illi, et non potest intelligere, quia spiritualiter examinatur. Spiritualis autem judicat omnia, et ipsa a nemine judicatur, sicut scriptum est: *Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis instruxit eum? Nos autem sensum Christi habemus*.

Animalis autem homo. Quasi dicat: Nos scimus quæ donata sunt nobis, sed animalis homo, ut pseudo sunt, non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei, ut partum Virginis, et resurrectionem. [Augustinus] Nil enim æstimat posse fieri, nisi quod novit quomodo fiat. (28) Homo autem dicitur animal, vel vita, vel animi sensu. Vita animalis dicitur quæ fertur dissoluta lascivia, animæ suæ quam intra naturalis ordinis metas spiritus rector non continet, eo quod ipse Deo se regendum non subijcit. Animi vero sensu dicitur animalis, qui de Deo juxta corporum phantasiam, vel legis litteram, vel rationem philosophicam judicat. Quare autem animalis ea quæ Dei sunt non percipit, subdit, *stultitia enim est illi*, secundum humanum sensum, et ideo non potest intelligere spiritualia. Et vere animalis non potest intelligere spiritualia, quia examinatur, id est examinatio, et comprobatio fit illorum spiritualium tantum, spiritualiter, id est a spiri-

(27) Id., De sanct. viduit.

(28) Aug. in lib. LXXXIII Quæst.

tuuli. Et impersonaliter legitur, examinatur. Vel ita, vere animalis non intelligit spiritualia, quia spiritualiter, id est per spiritualia tantum, examinatur animalis, id est probatur quod animalis est, quia audita improbat, et non ob aliud ei proponuntur nisi ut examinetur. *Spiritualis autem*. Quasi dicat: Animalis non potest intelligere, *spiritualis autem iudicat*, id est intelligit et discernit, omnia, non quidem quæ continet divina scientia, sed quæ ad iustitiam et vitam sufficiunt, scilicet omnia iudicanda. [Augustinus] Spiritualis autem est homo vita vel scientia; spiritualis est vita, qui spiritum Domini habens rectorem, animam regit; scientia vero spiritualis est, qui etsi ex parte et per speculum videt, tamen de Deo secundum imagines corporum, vel legis litteram, vel humanam philosophiam non sapit, sed Spiritui Dei Deus subiectus, certissime ac fideliter, iudicat omnia, certa fide occultorum non patenti cognitione. *Et ipse a nemine*, scilicet a nullo homine animali, iudicatur, id est intelligitur, utrum bene an male intelligat. Vel, a nemine iudicatur, id est reprehenditur, et hoc probat dicens: *Quis enim animalis novit*, id est *cognovit sensum Domini*, qui hæc fecit, per quem sapientia mundi stulta est, et ejus sensum nos habemus, et ideo non possunt non illi vestri iudicare, ut solent. *Aut quis instruxit eum*, ut dicat quid hoc fecisti sic? Quasi dicat, nullus. Si autem non possunt cognoscere sensum Domini, ergo nec nostrum, quia nos qui jam ultra homines sumus, unus spiritus cum Deo, habemus sensum Christi, fide certa tenentes ea quæ Christi sunt.

CAPUT III.

VERS. 1-8. — *Et ego, fratres, non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus. Tanquam parvulis in Christo, lac vobis potum dedi, non escam, nondum enim poteratis, sed nec nunc quidem potestis. Adhuc enim carnales estis. Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis? Cum enim quis dicat: Ego quidem sum Pauli; alius autem: Ego Apollo. Nonne homines estis? Quid igitur est Apollo? Quid vero Paulus? Ministri ejus cui creditis. Ut unicuique sicut Dominus dedit: Ego plantavi; Apollo rigavit, sed Deus nunc incrementum dedit. Itaque neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. Qui plantat autem et qui rigat unum sunt.*

Et ego fratres. Quasi dicat: Dico quod sensum Christi habemus, et tamen, o fratres, ego, qui possem, non potui, id est non debui, loqui vobis quasi spiritualibus, id est sicut soleo spiritualibus, loqui, sed quasi carnalibus. Et hoc tam diligenter feci, quia dedi vobis potum lac, id est facilem doctrinam et dulcem et nutrientem, tanquam parvulus in Christo, id est in cognitione Christi, non escam dedi vobis, id est non altiora prædicavi vobis;

quare? quia nondum poteratis capere. Ecce secundum hoc ostenditur quod Apostolus illis tanquam incapacibus minora, non altiora prædicavit. Vel ita, non potui vobis loqui quasi spiritualibus, etc. [Augustinus] Est questio utrum spirituales homines habeant aliquid in doctrina quod carnalibus taceant, et spiritualibus dicant. Quod utique videtur ex his verbis Apostoli. Dominus etiam ait: *Multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo* (Joan. xvi). Secundum quam intelligentiam hæc verba Apostoli supra exposuimus, sed est alius intellectus in his non negligendus, (29) Scire enim debet charitas vestra quod nulla videtur necessitas, ut aliqua secreta doctrinæ taceantur fidelibus parvulis, seorsum dicenda majoribus, id est intelligentioribus, cum eadem prædicaret Apostolus spiritualibus et carnalibus, quique pro modo suo capiebant illi, ut parvuli, isti ut majores, illi ut lactis alimentum, isti ut cibi solidamentum, quia etsi non audivit amplius, tamen intelligitur amplius. Non enim æqualiter mente percipitur, etiam quod in fide pariter ab utrisque recipitur. Ideo Apostolus ait: Non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus, id est non potestis accipere quod dicebam, quasi spirituales, sed quasi carnales. (30) Et tanquam parvulis in Christo lac dedi vobis potum, non escam, id est quod prædicavi vobis, fuit vobis quasi lactis potus, non solidus cibus. Sicut enim crux Christi, aliis stultitia, aliis scandalum, vocatis autem sanctis est virtus Dei et sapientia, ita idem aliis est lac, aliis est cibus, secundum quod capacitas eorum plus vel minus capit, ut hi qui dicunt, ego sum illius, vel illius, aliter acceperunt de crucifixo, quam ille qui dixit: *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Gal. vi). Eadem simul audiunt spirituales et carnales, et quique pro suo modo capiunt; nec necesse est ut aliqua secreta taceantur parvulis, dicenda perfectis. Ideoque dicit Apostolus, non potui vobis loqui, quasi spiritualibus, etc.; quod est dicere, non potuistis quod dicebam intelligere, ut spirituales, sed ut carnales. Si enim spirituales essent, non dicerent: Ego sum Pauli. *Nondum enim*. Quasi dicat: Bene dixi tanquam parvulis, quia nondum, quando vobiscum eram, poteratis capere escam, ut spirituales,

73 nondum quidem potestis escam recipere, etsi ab illis edocti sitis, scilicet a pseudo. *Adhuc enim estis carnales*. [Ambrosius] Arguit eos hic valde qui querebantur se dudum non audisse spiritualia, cum adhuc indigni essent audire. Carnales autem iidem sunt qui et animales; carnales a carne, animales ab anima dicuntur. *Cum enim sit*. Quasi dicat: Vere estis carnales. Cum enim sit inter vos zelus, id est invidia de baptistis, et contentio, in verbis, nonne carnales estis, eo quod ab homine aliquid putatis esse? Et nonne secundum hominem ambulatis? id est in pejus proficitis? utique. *Cum enim quis*. Ecce

(29) Augustinus, super Joannem.

(30) Id., super Joannem.

expositio zeli, et contentionis. Quasi dicat : Nonne secundum hominem ambulatis, cum enim quis dicat : *Ego quidem sum Pauli*; alius autem : *Ego Apollo*? non est hoc peccatum minus a gentilitate. Nonne homines estis? id est carnales ut sperantes in Deo sunt dii? Et quandoquidem in his gloriamini, quid igitur est Apollo? quid vero etiam Paulus, qui major est? Suntne ipsi gratiæ quæ in sacramentis datur auctores? non utique, sed tantummodo ministri Dei cui credidistis. Quasi dicat : Non sunt Deus qui det, sed sunt ministri per quos det; nec magis per meliores dat in baptismo, quam per minus bonos. Et ideo in Deo glorandum est, non in eis. Ministri sunt, dico, et hoc non faciunt uno eodemque modo, sed sicut Dominus dedit unicuique, id est sicut divisit officia singulis. Nam ego Paulus plantavi, id est prædicatione ad fidem converti; Apollo rigavit baptismo; sed Deus, non nos, incrementum dedit muneris. Et quia Deus tantum dat incrementum ex se, itaque neque qui plantat est aliquid, dando ex se; neque qui rigat, sed Deus solus qui dat intrinsecus incrementum. Qui autem. Quasi dicat : Plantat Paulus, Apollo rigat; qui autem plantat, et qui rigat, unum sunt, id est indifferentes. Extrinsecus enim tantum operantur. Nisi ergo revelet ille qui intus est, quid prodest quod faciunt? Frustra quidem operarius omnia moliretur extrinsecus, nisi Creator intrinsecus latenter operaretur. Ideo ait, unum sunt, sicut genere naturæ, ita ministerii ratione. [Augustinus] Hoc ideo dicit, quia posset videri quod et si nihil dant ex se, tamen Deus magis per hunc, quam per illum dari.

VERS. 8-13. — Unusquisque autem propriam mercedem accipiet secundum suum laborem. Dei enim sumus adjutores. Dei agricultura estis, Dei ædificatio estis. Secundum gratiam Dei quæ data est mihi, ut sapiens architectus fundamentum posui; alius autem superædificat. Unusquisque autem videat quomodo superædificet. Fundamentum enim aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus. Si quis autem superædificat supra fundamentum hoc, aurum, argentum, lapides pretiosos, ligna, fenum, stipulam; uniuscujusque opus manifestum erit.

Unusquisque autem. Quasi dicat : In dando non differunt, sed in labore et mercede, et hoc est quod ait : Unusquisque autem propriam mercedem accipiet secundum suum laborem, forinsecus ministrandi. Bene dixi, mercedem. Sumus enim adjutores Dei, in colendo agro Dominico, non depravatores, ut quidam aiunt. Et si ergo non damus incrementum, impendimus tamen aliquid adjumentum. Quod inde patet, quod vos estis Dei agricultura, dum extirpantur vitia. Et estis Dei ædificatio, impositione virtutum. (31) Apertissime ostenditur ex his verbis quod Deus est agricola, nos autem Dei agricultura sumus, quia colit nos ad fructum, et Dei ædificium,

(31) Aug. in lib. Sen. Prosper.

(32) Id., De fide et opere.

A quia qui colit nos, habitat in nobis; et ita idem est ager, et ædificium, quod non est in rebus visibilibus. Apostoli etiam possunt dici agricolæ; agricola enim est qui plantat et qui rigat; sed quoniam nec hoc de suo habent, sed sicut Deus divisit unicuique, rectius ipse dicitur agricola. Apostoli vero operarii ipsius agricolæ: et hoc ipsum ab ipso impertitis viribus, et donata gratia. Homo enim agricola vineam colit, et cætera adhibet quæ pertinent ad agricolarum diligentiam, incrementum vero dare sacramentis non potest, formare fructus non potest. Deus autem qui omnia potest, proprie agricola est. Nota quod nos colimus Deum, et Deus colit nos; sed non sic colimus Deum ut inde melior fiat. Colimus enim adorandoeum, non orando; ille autem sic colit nos, quod meliores nos reddit, secundum gratiam. Quasi dicat : Dei agricultura et ædificatio vos estis, quibus ego posui prædicatione fundamentum, id est fidem Christi, non aliam, sed quæ per dilectionem operatur. Posui, dico, ut architectus, id est princeps ædificii, sapiens, id est discretionis utens; et hoc secundum gratiam quæ data est mihi, id est per apostolatam mihi gratis datum. Quasi dicat : Non a me hoc habui. Ego posui fundamentum; alius autem, super hoc fundamentum ædificat, bona opera, quod utique non uno modo fit; sed unusquisque videat quomodo, id est cuiusmodi opera, superædificet. De superædificatione videndum est tantum : (32) Fundamentum enim aliud nemo potest ponere, ad quod videntur niti pseudo, præter id quod positum est a me, qui est Christus Jesus, id est Christi fides, scilicet quæ per dilectionem operatur, per quam Christus habitat in cordibus : alia non est fundamentum. Hæc autem neminem sinit perire. Fides enim Christianæ gratiæ, id est quæ per dilectionem operatur, posita in fundamento neminem perire permittit. Si quis autem. Quasi dicat : Fundamentum nemo potest mutare, sed de superædificatione videndum est, quia manifestum erit cuiusque opus, et hoc est quod ait : (33) Si quis autem supra fundamentum hoc superædificat aurum et argentum, lapides pretiosos, lignum, fenum, stipulam, uniuscujusque opus manifestum erit. Quod ita intelligendum quidam putant, ut illi videantur superædificare super hoc fundamentum, aurum argentum, lapides pretiosos, qui fidei quæ est in Christo Jesu bona opera adjiciunt, illi autem, ligna, fenum, stipulam, qui cum eadem fidem habeant, male operantur. Unde arbitrantur per quasdam penas ignis posse purgari ad salutem percipiendam merito fundamenti. [Augustinus] Hoc si ita est, falsa ergo erunt illa quæ obscuritatem ambiguitatemque non habent, scilicet : Si omnem habeam fidem, charitatem autem non habeam, nihil sum (I Cor. xiii), falsum erit et illud : Neque fornicatores, neque avari, etc. regnum Dei possidebunt (I Cor. vi). Illud denique quomodo verum est : fides sine operibus mortua est!

(33) Id., De fide et opere.

(Jac. II). Aliter ergo intelligendum est quod hic dicit Apostolus. Hoc autem si subtilius disserere coner, vereor ne ad intelligendum difficilius sit ipsa expositio. Enitar tamen, quantum Dominus adjuvat, breviter et dilucide, quantum potero, expedire quæ sentio. Supra fundamentum Christianæ fidei, alius superædificat aurum, argentum, lapides pretiosos, is videlicet qui cogitat quæ Dei sunt, quomodo placeat Deo; alius ædificat super hoc fundamentum, lignum, fenum, stipulam, is videlicet qui cogitat quæ mundi sunt, quomodo placeat mundo. Non enim hæc tria de malis operibus accipienda sunt, quasi fides sine operibus salvet, quod non est; sed ligna, fenum, stipulam, non absurde possunt accipi sæcularium rerum, quamvis licite concessarum tales cupiditates, ut amitti sine animi dolore non possint. Qui ergo adhuc amant sæcularia, et negotiis terrenis implicati sunt, et dediti sunt vinculis quibusdam et affectionibus carnis domibus suis, conjugibus, possessionibus, et tamen Christiani sunt, ita ut cor eorum non recedat a Christo, et nil præponant Christo, ædificant lignum, fenum, stipulam; et ut apertius dicam, qui circa divitias suas quodam carnali affectu tenetur, et tamen ex eis multas elemosynas facit, nec tamen ad eas augendas fraudem vel aliquid rapinæ molitur, nec earum minuendarum vel amittendarum metu in aliquod crimen labitur, lignum, fenum, stipulam ædificat. Qui autem bene vivunt, et Deum honorant, et laudant, et patientes sunt in tribulationibus, et desiderant patriam, aurum, argentum, lapides pretiosos ædificant. Hæc enim tria ædificant contemtores sæculi, qui omnia sua pauperibus dant, vel qui tanquam non habentes habent. Nec frustra tria et tria expressit. Aurum enim ædificant, in contemplatione Dei, argentum in dilectione proximi, lapides pretiosos in operibus bonis, quæ non consumuntur ab igne, sed nihil vel parum sentiunt. Lignum, fenum, stipulam ædificant, qui etsi aliena non rapiunt, rebus tamen infirmitati concessis aliqua delectatione inhærent, qui secundum suos amandi hæc modos, diutius ut lignum, vel minus ut fenum, vel minimum ut stipula ignem sustinebunt. Et quia hæc Deo non præponunt, salvi erunt per fundamentum. Qui vero hæc Deo præponunt, vel crimina committunt, non superædificant, sed destruunt fundamentum. Et est sensus: Si quis ædificat super fundamentum hoc, id est supra fidem Christi, aurum, contemplando Deum; argentum, diligendo proximum; lapides pretiosos, bona opera faciendo, id est qui tales sunt, ut tantum cogitent quæ Dei sunt. Et si quis ædificat lignum, fenum, stipulam, id est qui his temporalibus infirmitati humanæ concessis utuntur cum aliquo amore, scilicet dum divisi cogitant quæ mundi sunt, quibus sine dolore carere non possunt, uniuscujusque opus manifestum erit tandem, et si non modo. Et vere,

(34) Augustinus, in psalmo cxxiii.

(35) Id., De civit. Dei.

VERS. 13-15. — *Dies enim Domini declarabit, quia in igne revelabitur, et uniuscujusque opus quale sit ignis probabit. Si cujus opus manserit quod superædificavit, mercedem accipiet. Si cujus opus arserit, detrimentum patietur; ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem.*

Dies enim Domini, id est dies judicii, in quo secreta patebunt, *declarabit* cujusque opus. Hic est dies hominis pro nutu suo agentis; sed in judicio, vel in morte, cujusque est dies Domini, secundum merita judicantis. Et vere *declarabit, quia in igne*, id est in pœna purgatoria hominis, *revelabitur*, quicunque modo **74** neget, et *uniuscujusque opus quale fuerit*, id est firmum vel solubile, *ignis futuri judicii probabit*; duos enim ignes legimus futuros, unum æternum quo æternaliter punientur reprobī, qui sequitur judicium, alterum qui præcedet quo exuretur facies mundi hujus, qui emundabit eos qui superædificaverunt lignum, fenum, stipulam. (34) Qui autem superædificaverunt aurum, argentum lapides pretiosos, de utroque igne securi sunt, non solum de illo æterno quo in æternum cruciaturus est impius, sed etiam de illo emendatorio quo purgabuntur quidam salvandi. Ignis enim extremi judicii tandiu durabit, quousque purgati sint qui salvandi erant. *Et si cujus opus manserit inconsumptum in illo igne, quod superædificavit accipiet mercedem*, quia nihil perdet, et quod amavit inveniet. [Augustinus] Sed, *si cujus opus arserit*, id est cremabile erit, *ille patietur detrimentum* minoris gloriæ. (35) Vel, *patietur aliquid pœnæ; ipse autem salvus erit*, propter fundamentum Christum cui nihil præposuit. Sic tamen salvus erit, quasi rem cremabilem ferens, *per ignem* transitorie tribulationis, qua cremata evadit ipse, et post istius sane corporis mortem, donec veniatur ad diem damnationis et remunerationis, si hoc temporis intervallo spiritus defunctorum qui ædificaverunt lignum, fenum, stipulam. Hujusmodi ignem dicuntur perpeti, quem alii non sentiunt, qui hujusmodi ædificia secum non portaverunt, ut inveniant ignem transitorie tribulationis, venialia cremantem? non redarguo, quia forsitan verum est, sed quia dicitur, *salvus erit, contemnitur ille ignis*. Gravior tamen ille erit ignis, quam quidquid potest homo pati in hac vita. (36) Vel ita potest dici dies Domini, ut de die præsentī, et igne præsentī accipiatur. Nam etiam hic dies Domini est, dum judicium incipit a domo Dei (I Petr. IV), id est a salvandis, incipit pœna quæ consummabitur in reprobis. Ideo enim hic puniuntur electi, ut ibi non puniantur, in quo die est etiam ignis tribulationis quorū amor temporalium rerum, dum homines contristantur amissis. Unde dicitur: *Tribulationem carnis habebunt hujusmodi* (I Cor. VII). [Augustinus] Quod enim sine illiciente amore non habent, sine urente dolore non perdunt. Quasi dicat: Manifestum erit; dies enim Domini, scilicet dies præsentis tri-

(36) Id., in psalmo cxxii.

bulationis declarabit, et vere quia igne tribulationis declarabitur. Eamdem quippe tribulationem ignem vocat, et *uniuscujusque opus quale sit*, scilicet firmum, vel solubile, ignis presentis iudicii probabile; hoc igne illius opus non exurit, qui non ea dilexit, quorum amissione crucietur; cui non est natum quidquid temporaliter fuit. Exurit autem illius opus, qui hæc temporalia dilexit, quoniam sine dolore non pereunt, quæ cum amore possessa sunt. Si cuius opus manserit, in igne, ut opus illorum quos amissio temporalium non cruciat. Qui superædificat, mercedem accipiet non solum post finem quando hoc smet unde cogitavit, sed etiam in hac vita ubi habet requiem suam anima contententis omnia. (37) Si cuius opus arserit, id est cremabile erit, patietur detrimentum; quia quod dilexit perdet, et pro eo quod dilexit, hic vel in futuro punietur. Sed quoniam alterutra conditione proposita eis potius mallet carere quam Christo, nec timore amittendi talia deserit Christum, quamvis doleat cum amitti, salvus quidem erit ipse. Quod sic tamen erit, quasi per ignem, quia etsi uritur dolore amissorum, non tamen ea præfert Deo. Etsi ergo urit eum dolor amissorum, non subvertit, neque consumit eum fundamenti stabilitate, et incorruptione munitum. [Augustinus] Et ideo salvus erit, sed quasi per ignem. Iste ignis est tentatio tribulationis, de qua scriptum est: *Vasa figuli probat fornax, et homines justos tentatio tribulationis* (Eccli. xxvii).

Hic quæri solet quomodo opus illius exuri dicatur, qui ædificat lignum, fenum, stipulam, cum non de malis accipiantur operibus, ut dictum est. Non enim opus ardet, vel detrimentum patitur, nisi malum fuerit. Aut igitur non ardent opera per illa tria signata, aut mala sunt. Ad quod dicunt quidam per illa tria mala opera non intelligi, sed bona quæ ad sustentationem sui, et suorum aliqui faciunt, vel ad sustentationem indigentium ex misericordia, sed quia hæc opera faciunt cum aliquo amore temporalium, ideo hæc opera dicuntur arsuræ, non quod eo puniantur, quia hæc faciunt, sed quia terrenum affectum aliquem habent cum hæc faciunt: nec ille terrenus affectus est adeo malus, ut destruat fundamentum, id est fidem quæ per charitatem operatur. Simul ergo et charitatem, et talem affectum aliqui habent. Talis enim affectus venialis est. Vel potius lignum, fenum, stipula accipiuntur non opera bona, nec mala quæ sint damnabilia, sed peccata venialia. Unde Gregorius (38): Quamvis hoc de igne tribulationis presentis possit intelligi, tamen si quis de igne future purgationis accipiat, pensandum sollicite est, quia illum dixit per ignem posse salvari, non qui super hoc fundamentum ferrum, vel æs, vel plumbum ædificat, id est peccata majora, et ideo duriora, atque tunc insolubilia; sed qui ædificat ligna, fenum, stipulam, id est peccata minima atque levissima, quæ ignis facile consumat. De quibus tamen,

(37) Aug., De fide et opere.

(38) Greg., in lib. Dialog.

licet minimis, illic nihil purgationis quis obtinebit, nisi in hac vita positus hoc promereatur. (39) De hoc autem ait Augustinus. Non sibi quisque polliceatur habens nefaria opera regnum Dei; et dicat: quoniam habeo signum Christi, et sacramenta, non delebor in æternum, sed per ignem salvus ero. Ait enim Apostolus: *Fundamentum positum est*, etc. Quid est etiam inquit, quod sequitur, alius superædificat aurum, argentum, lapides pretiosos; alius lignum, fenum, stipulam. Hoc est qui supra fundamentum iusta opera ædificat, aurum, argentum, lapides pretiosos ædificat; si autem peccata, lignum, fenum, stipulam. Grillius quoque ait: (40) Natura peccati similis est materie, quæ cito consumitur igni, quam ædificari Apostolus a peccatoribus dicit, qui supra fundamentum Christi ædificant lignum, fenum, stipulam. In quo manifeste ostenditur esse quædam peccata ita levia, ut stipulæ comparentur, feno et lignis. Sciendum quoque quod sicut fundamentum corporalis fabricæ est imo, ita fundamentum spiritualis fabricæ est in summo: ideoque sicut parietum pondus tendit ad ima, ubi est suum fundamentum, ita spiritualis ædificatio tendit ad summa, ubi suum est fundamentum. Nam et ponderum gemina sunt genera, quorum alia ima petunt, ut lapis super aquam positus, et aqua super oleum. Alia vero summa petunt, ut ignis et oleum. Semper enim superiora ignis petit. Et oleum etiam subter aquam fenum non se patitur. Sic Ecclesia nunc in imo posita tendit ad cælum, ubi fundamentum ejus est Christus, sedens ad dexteram Patris.

Vel aliter potest accipi ab illo loco: *Ut sapiens architectus fundamentum posui*.—*Sapiens architectus* est qui secundum disciplinam auctoris collocat fundamentum, id est qui secundum traditionem Salvatoris evangelizat. Alius autem superædificat, scilicet illi qui venientes post apostolos docent, sive boni, sive mali sint. [Augustinus] Sed videant ut ædificatio congruat fundamento. Unde subdit: *Unusquisque autem videat quomodo superædificet*, utrum secundum nos qui sumus veri Christi apostoli, an secundum alios, ne si obliqua fuerint et frivola quæ superædificant, ruinam faciant, manente tamen incolumi fundamento, quia etsi male aliquis docuerit, tamen Christi nomen permanet. Ideo de superædificatione videndum est. *Fundamentum enim nemo potest ponere, præter id quod positum est Jesus*. [Ambrosius] Quia nemo præter Christum, loquens sua commenta commendaret, ideo quamvis aliqui hæretici sint, non tamen docent nisi sub nomine Christi, ut res contrarias et absurdas nominis dignitas acceptabiles faciat. Si quis autem superædificet supra fundamentum hoc, aurum, argentum, lapides pretiosos, lignum, fenum, stipulam; uniuscujusque opus manifestum erit. In auro, argento, lapidibus pretiosis, præclaram doctrinam significat. In tribus aliis frivola et vana doctrina significatur, quæ etsi modo fallit.

(39) Augustinus, in psalmo lxx.

(40) Grillius in Leviticum.

in igne tamen apparebit, quia ardebit bona permanente. Et vere manifestum erit, dies enim Domini declarabit quia in igne revelatur, id est mala doctrina in igne omnibus apparebit, nunc enim quosdam fallit. *Et uniuscujusque opus quale fuerit ignis probabit*, quia si in aliquo non invenerit quod exurat, manifestat illum fuisse bonum doctorem; mala vero doctrina ignis esca est. *Si cujus opus manserit quod superadificavit, mercedem accipiet*. Cum enim nihil in eo sordis inventum fuerit pravæ doctrinæ, sicut ignis non consumit aurum, argentum, lapides preciosos, ita et bonus magister incorruptibilis permanebit, et erit ei merces vita æterna. *Si cujus opus arserit, detrimentum patietur*. Opus quod ardere dicitur mala doctrina est, quæ interibit: detrimentum pati, est poenam perpeti. Quis enim in poena positus jacturam non sentit? *Ipsæ autem salvus erit*, quia non interibit substantia qua constat, id est bona doctrina in qua fundatus est, sicut doctrina mala peribit, quæ accidens est. Salvus erit, dico, *sic tamen quasi per ignem*, quia non sine poena erit salvus. Per hoc enim ostendit salvum illum futurum, sed poenas ignis passurum, ut per ignem purgatus fiat salvus, et cum perdidit in æternum pereant, prodest illis ex parte credidisse Christum.

VERS. 16-20. — *Nescitis quia templum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Dei violaverit, disperdet illum Deus. Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos. Nemo se seducat. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat ut sit sapiens. Sapientia enim hujus mundi stultitia est apud Deum. Scriptum est enim: Comprehendam sapientes in astutia eorum; et iterum: Dominus novit cogitationes sapientium, quoniam vanæ sunt.*

Nescitis quia templum Dei estis, etc., sic continet: Iste salvus erit per ignem qui a fundamento non discedit; sed si quis, vel pseudoapostolus male docendo, vel homo ei assentiendo, *templum Dei, quod vos estis, violaverit* in se, vel in aliis volens subvertere fundamentum, et Catholicam societatem disjungere, *disperdet illum Deus* corpore et anima, quasi sacrilegum. [Augustinus] Et merito, *templum enim Dei sanctum est*, a tempore baptismi, quia in nemine habitat Deus, quem non ante Spiritus sanctus sanctificet et purget, quasi templum Dei, *quod estis vos*, secundum animam et secundum corpus. Cavete

75 ergo vobis, *quia vos estis templum*, id est tales in quibus, scilicet Deus sedet et habitat. Templum dico Dei, id est Spiritus sancti. Unde subdit: *Et Spiritus Dei, id est Spiritus sanctus habitat in vobis*, qui vos consummat in bonis, et nescitis hoc. [Augustinus] Nota quod Spiritus sanctus dicitur hic Deus. [Ambrosius] Cum enim præmiserit, *estis templum Dei*, non subdit, et Deus habitat, (41) sed Spiritus Dei in vobis habitat, in quo aperte ostendit Spiritum Dei esse Deum. Ubique adest Spiritus sanctus, ad homines in æternam vitam regenerandos;

(41) Aug., contra Maximin.

A et non est eis Deus, imo vero est Deus verus, quia vera Dei membra templum ejus sunt, et utique subiectum est templum illi cujus est templum. Quomodo ergo rex non est cujus templum est, quæ membra sunt regis? Quomodo etiam non considet Patri et Filio qui replevit Filium, qui etiam membra Filii suam possidet domum? Deinde cum de Patre procedat, quomodo cum Patre non sedet? Cum ipsa sessio non sit utique cogitanda carnaliter, et cum etiam de membris ejus dicat Apostolus: *Suscitavit et consedere fecit in cælestibus* (Ephes. ii). Quomodo ergo Spiritui sancto subtrahitur a nobis, quisquis ille est confessus, tanquam sedere cum Patre et Filio sit indignus, qui nos eadem sede efficit dignos? Spiritus ergo sanctus, et in cælestibus sedet cum Patre et Filio, et in templo suo habitat, scilicet in sanctis qui sunt templum Dei, modo secundum fidem ambulantes, et templum Dei erunt aliquando etiam secundum speciem, qualiter etiam nunc templum sunt angeli Dei.

[Augustinus] Sed dicit aliquis: Antequam faceret Deus cælum et terram, antequam faceret sanctos, ubi habitabat? In se habitat Deus apud te, et apud se est. Non ergo sic sunt sancti domus Dei, ut ipsa subtrahita cadat Deus. Imo sic habitat Deus in sanctis, ut si ipse discesserit, cadant. (42) Præterea sciendum quod non dici nisi stultissime potest Spiritum sanctum non habere locum in nostro corpore, quod totum nostra anima impleverit; stultius etiam dicitur angustiis alicubi inpediri Trinitatem, ut Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, alicubi simul esse non possint. Verum illud est multo mirabilius, quod cum Deus ubique sit totus, non tamen in omnibus habitat. [Augustinus] Quis porro audeat opinari, nisi inseparabilitatem Trinitatis penitus ignoret, quod in aliquo potuit habitare Pater, aut Filius, in quo non habitat Spiritus sanctus? Aut in aliquo Spiritus sanctus, in quo non est Pater, aut Filius? Attendendum igitur est ubique esse Deum per divinitatis præsentiam, sed non ubique per inhabitationis gratiam. Propter hanc enim habitationem, ubi gratia dilectionis ejus agnoscitur, non dicimus: *Pater noster qui es ubique*, cum et hoc verum sit, sed qui es *in cælis* (Matth. vi). Illud quoque mirabile est quod Deus est inhabitator quorundam nondum cognoscentium Deum, et non quorundam cognoscentium Deum. Illi enim ad templum Dei non pertinent, qui cognoscentes Deum, non sicut Deum glorificant; et ad templum Dei pertinent parvuli sanctificati sacramento Christi, et regenerati Spiritu sancto, quod nondum possunt cognoscere Deum. Igitur quem potuerunt illi nosse, nec habere, isti potuerunt habere antequam nosse. Beatissimi autem sunt illi quibus hoc est Deum habere quod nosse. Christianis ergo et fidelibus loquens ait, *templum Dei estis*, etc. [Ambrosius] Hoc præmisit, ideo ut compungat illos qui turpiter viventes cor-

(42) Id., ad Dardan.

pora sua violent, maxime illi qui uxorem patris A
habet, et quasi templum Dei violans disperdetur. Ideo nemo seducat se, vel nos, quasi Deus hoc negligat, sed potius, si quis inter vos videtur sapiens esse in hoc sæculo, id est secundum sapientiam hujus sæculi, stultus fiat apud se, et Deum contra naturam credat posse. Ut ita sit vere sapiens, quia stultus sæculo prudens est Deo. Et merito apud se stultus est, quia ita est apud Deum. Sapientia enim hujus mundi stultitia est apud Deum, id est sapientiam illam stultitiam Deus probat, qui facit quod mundus posse fieri negat. Et nota quod aliquando in Scripturis sapientia ponitur pro astutia, abusione verbi, non proprietate. Quod autem mundi sapientia sit stultitia confirmat auctoritate. Scriptum est enim in Job : *Comprehendam, id est falsos ostendam sapientes mundi in astutia eorum*, faciendo aliter quam ipsi dicunt. Et iterum, in Psalmo scriptum est : *Dominus novit cogitationes sapientium mundi, vel hominum, scilicet carnalium, quoniam vanæ sunt*, id est falsæ, et quia stultitia est apud Deum sapientia mundi.

VERS. 21-23. — Nemo itaque gloriatur in hominibus. Omnia enim vestra sunt, sive Paulus, sive Apollo, sive Cephas, sive mundus, sive vita, sive mors, sive præsentia, sive futura. Omnia enim vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei.

Nemo itaque gloriatur in hominibus, baptistis, vel doctoribus, quasi melius ab uno quam ab alio recipiat, cum non sint datores gratiarum, sive boni, sive mali sint, sed tamen ministri. Omnia enim vestra sunt. Quasi dicat : Non debetis in hominibus gloriari, quia vestri sunt, et vere, quia omnia vestra sunt, id est ad serviendum vobis data, et non est gloriandum, nisi de rebus excellentioribus. Et de quibus dixerit omnia vestra sunt, aperit subdicens : Sive Paulus, sive Apollo, qui sunt de maioribus, sive Cephas, qui omnibus major, quasi non solum minores vestri sunt, sed etiam majores. Et hoc ideo dicit ut non singulos doctores sibi defendant cum omnibus utantur. [Ambrosius] Deinde exsequitur de aliis quæ sunt eorum, sive mundus noster est, sive vita præsens, sive mors. Mundus itaque noster est, si de illo secundum Dei voluntatem sentimus, et cursus ejus in Dei voluntate ponimus. Vita præsens nostra est, si modeste et eum gloria Dei agitur. Mors nostra est, si spe futuri libenter pro Christo morimur. Sive præsentia nostra sunt, quibus sustentati Deo serviunt, sive futura, spe quorum serviunt; præsentia enim nostra sunt, si sic utimur eis ad sustentationem, ut non offendamus. Futura nostra sunt, si ea credentes, magis optamus. Vel ita : Sive mundus noster est. Hoc ideo dicit, quia etiam elementa mundi nobis serviunt, sive vita doctorum, sive mors, eorundem nostra est. Nam et vita et mors doctorum ad ædificationem subditis esse debent. Vel per vitam sanctos

homines, et doctores, et angelos accipe, qui student profectui fidelium; per mortem diabolum, et membra ejus accipe, qui dum persequuntur, utilitati servorum Dei serviunt. Alia non mutantur. Omnia enim, vel autem. Quasi dicat : Hæc nostra sunt, quia omnia, quotquot sunt in mundo, vestra sunt. Vos autem estis Christi, non hominis. Et ideo non in homine gloriandum, sed in Christo cujus sumus creatione et recreatione. Hoc ideo dicit Apostolus, ut sicut hæc nostro judicio concessa sunt, et subiecta, ita nos Christo subjiciamus. Christus autem est Dei Patris proprius Filius, ejus faciens voluntatem, ut et nos ipsius faciamus. Et si famuli Christi sumus, cur ergo ad injuriam Christi de hominibus aliquid speratis? [August.] Cavendum est ne sic intelligatur, Christus est Dei, qualiter illud, omnia vestra sunt. Et illud, vos, estis Christi, (43) nam omnia illis, et illi Christo subduntur, ut res dissimiles, et in natura diversæ. Christus autem subditur Deo Patri, non tanquam dissimilis aut alterius naturæ, sed tanquam Patris Filius. (44) Sciendum etiam quod in hac enumeratione rerum sibi connexarum, qua dicitur, omnia vestra, vos Christi, Christus Dei, nulla sit commemoratio Spiritus sancti; sicut nec ibi : Caput mulieris vir, caput viri Christus, caput Christi Deus (I Cor. xi). Ideo utique quia fere nunquam in his quæ sibi connexa sunt, numerari solet ipsa connexio. Connexio autem Patris, et Filii est Spiritus sanctus, qui est deitas Patris et Filii, et ipsa deitas dilectio est secundum illud : Deus charitas est (I Joan. iv). Tacito ergo nomine Spiritus sancti, dicit : Vos estis Christi, Christus Dei, et ita mediante Christo vos estis Dei.

CAPUT IV.

VERS. 1-5. — Sic nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores ministeriorum Dei. Hic jam quaritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat. Mihi autem pro minimo est ut a vobis judicer, aut ab humano die. Sed neque meipsum judico, nihil enim mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum. Qui autem judicet me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium, et tunc laus erit unicuique a Deo.

Sic nos existimet homo. Hactenus egit de gloria pseudo, hinc agit de suo contemptu. [Ambrosius] Quasi dicat : Et cum hoc sit, scilicet quod Deus est auctor, nos autem adiutores sumus, nec nimis, nec minus de nobis arbitrenini, sed potius, homo quilibet sic existimet nos, non ut dominos, sed ut ministros Christi, quod non pseudo sunt. Hoc ideo ait Apostolus, quia de eo minus sentiebant, sed sic homo sentiat ut Deus, qui eum elegit, et sic existimet nos, (45) ut dispensatores ministeriorum Dei, ve mysteriorum Dei, quia secundum modum cujusque mysteria dividimus, vel ministeria. Et scien-

(43) Augustinus, in lib. LXXXIII Quæstionum.

(44) Id., De symbolo.

(45) Augustinus, ad Audacem.

dum quia non solum boni, sed etiam mali dispensatores sunt. Si enim per bonos nos dispensaretur, non recte Apostolus diceret: *Imitatores mei estote* (I Cor. iv). Rursus si per malos non dispensaretur, non diceret Dominus de quibusdam: *Quæ dicunt, facite; quæ autem faciunt, nolite facere* (Matth. xxiii). Dispensatores sunt per quorum ministerium pervenitur ad æternam salutem. Non enim esse salutis illius dispensatorem per verbum et sacramentum, est illius esse participem. *Hic jam queritur*, etc. Quasi dicat: Ita de nobis existimandum est ut dixi, sed *hic*, id est inter nos quod non alibi, *jam*, scilicet in præsentem cum expectandum esset donec Deus judicet, *queritur quis inter dispensatores inveniat* ut *fidelis*, scilicet cui possit credi ut bene dispenset. *Mihi autem*, quasi dicat: Hoc inter vos queritur quod non esset *quærendum*, **76** sed quidquid alii faciant. *Mihi pro minimo est ut a vobis judicer*, quasi infidelis dispensator, *aut ab humano die*, id est humano intellectu, qui non videt occulta, et potest falli. Vel, ab humano die, id est ab hominibus, dum sunt in suo die, et non est dies Domini. Humano dicit, quia est dies Domini quo judicabit. [Augustinus] Quando unusquisque pro se rationem reddit, tunc secreta cordium patebunt. *Sed neque*. Quasi dicat: Minimum mihi est, si a vobis, vel ab aliis judicer. *Sed neque* ego, qui melius me novi quam vos, *judico meipsum*, et ita periculum est vobis de ignotis cordis mei, vel aliorum judicare. Tanta enim profunditas credenda est esse in homine, quæ lateat ipsum hominem, in quo est, ut in Petro, profunditas infirmitatis latebat, cum se cum Domino moriturum temere promittebat. (46) Cum ergo quisque de se, aut non omnino, aut vix possit veram ferre sententiam, quomodo potest de alio judicare cum nemo scit quid agatur in homine nisi spiritus hominis. Ideo Apostolus non præsumens de se definitam dare sententiam, ait: *Neque meipsum judico* qui melius me novi quam illi, sed melius me novit Deus quam ego, et ideo illi relinquendum est iudicium. *Nihil enim mihi conscius sum*. [Augustinus] Id est in nullo me remordet conscientia mea, *sed non in hoc justificatus sum*, id est non ideo me iustum puto, quia potest esse quod nescio. *Delicta enim quis intelligit?* (Psal. xviii.) Et quis gloriatur mundum se habere cor? Humiliat se Apostolus hoc dicens, ut homo loquitur, qui potest habere culpam nescius. *Qui autem*. [Ambrosius] Quasi dicat: Neque ego debeo me judicare neque vos, sed *qui judicat me Dominus est*, id est qui potest et debet me judicare, Dominus solus est, qui novit omnia; et quia Dominus est qui potest judicare, itaque nolite *judicare ante tempus* iudicii, scilicet quousque *veniat Dominus* judicare. Aliter enim injuria iudici fit, quia iudicis injuria est, si ante iudicium ejus a servo procedat sententia. Ecce iudicium prohibet Apostolus, quia occulta sunt nobis corda

(46) Aug. in lib. viii, quæst. 83.

(47) Id., super Job.

A hominum. In his plerumque nostra credulitas fallitur.

(47) Sed cavendum est ne perniciose opinione fallamur, ut quia non possumus hominum indagare conscientiam, de ipsis rebus habeamus veram certamque sententiam, hoc modo, ut si nescimus an ille, vel ille homo sit impudicus pudicusve, vel iustus, sive iniustus. (48) Oderimus tamen impudiciam et injustitiam; et pudicitiam, et justitiam diligamus. Et hæc appetenda, illaque vitanda in Dei veritate conspiciamus, ut cum de ipsis rebus quod appetendum est, appetimus, et quod devitandum est vitamus, ignoscatur nobis qui de hominibus aliquando imo assidue non vera sentimus. Hæc enim ad humanam tentationem pertinent, sine qua ista vita non ducitur. Unde Apostolus: *Tentatio vos non*

B *apprehendat nisi humana* (I Cor. x). Et si ergo suspensiones vitare non possumus, quia homines sumus, iudicia tamen, id est definitas firmasque sententias, continere debemus. Si ergo suspicamur quod est humana tentatio, saltem non iudicemus. Quando ergo non erratur in rebus ut recta sit improbatio vitiorum virtutumque approbatio, profecto si erratur in hominibus, venialis est humana tentatio. Quod autem perniciosum est prohibet Apostolus dicens: Nolite ante tempus judicare quoadusque *veniat Dominus, qui et illuminabit*, id est aperta faciet abscondita tenebrarum, id est peccatorum, et *manifestabit consilia cordium*, id est bonas cogitationes. [Ambrosius] Quia gesta et cogitata bona, vel mala tunc erunt aperta.

C Et quia tunc erunt omnia nota omnibus, poterunt de se judicare, et de aliis. *Et tunc unicuique bene agentis, vel cogitantis erit pro modo suo laus*, id est remuneratio a Deo. Hic autem nescitur quis sit laude dignus. Hæc autem, quia superius dixerit illos dixisse, ego sum Pauli, ego Apollo, cum tamen hoc forsitan nullus dixerit, aperit hic. Quasi dicat: Dixi non esse gloriandum in nobis.

VERS. 6-9. — *Hæc autem, fratres, transfiguravi in me et Apollo propter vos, ut in vobis discatis, ne supra quam scriptum est, unus adversus alterum inflatur pro alio. Quis enim te discernit? Quid autem habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis? Jam saturati estis, jam divites facti estis. Sine nobis regnatis, et utinam regnetis ut et nos vobiscum regnemus. Puto enim quod Deus nos apostolos novissimos ostendit tanquam morti destinatos, quia spectaculum facti sumus mundo, et angelis et hominibus.*

D *Hæc autem, o fratres, in me et Apollo transfiguravi, cum in nobis non gloriaremini, id est me et Apollo proposui figuram pro omnibus, ut ab omnibus abhorreatur hoc, sicut a nobis. [Ambrosius] Hæc ergo in se, et Apollo transfiguravit dum pseudo et apostolorum gloriam, et traditiones perversas sub sua persona et Apollo evacuat, summatis illos designans, non sigillatim, ne major nasceretur discordia. Nemo enim audiens nomen suum taxari, vel*

(48) Id., in eodem.

ejus cui favet contentus est tacere, tacito vero nomine, audiens de se aliquid dictum dissimulat. Et hoc feci, *propter vos*, id est propter utilitatem vestram. Hanc scilicet *ut in nobis*, qui majores sumus, *discatis*, ne unus infletur adversus alium, pro se alio, ab illo, id est meliori quam ille, id est quasi sit alius ab illo, id est melior qui nullus est quantum ad se, vel quantum ad ministerium. Vel, infletur pro doctore alio, a ministris aliis, id est meliore quam alii sint. Infletur dico, agendo *supra*, id est ultra, et aliter *quam scriptum est* in Jeremia, scilicet: *Qui gloriatur, in Domino gloriatur* (Jer. 1x; II Cor. x). In quo debes gloriari, non in homine. (49) *Quis enim te discernit a massa perditorum?* nullus, nisi Deus solus ipse separat te a perditis. Sed quia homo inflatus posset respondere, vel voce, vel cogitatione, et dicere: Discernit me fides mea, et oratio mea, et justitia mea, occurrit Apostolus subdus: *Quid autem* dicat: Dico quis te discernit, sed dicis fides tua, vel oratio tua, vel justitia. Item interrogo: *Quid habes boni, quod non accepisti a Deo?* [Augustinus] Sciendum est neminem posse discerni ab illa perditionis massa, nisi qui hoc bonum habet, ut credat quod quidquid boni habet gratia Salvatoris accepit. Sciendum etiam quod sicut supra temerarium iudicium prohibuit, ita hic aliud genus arrogantiae admonere conatur, scilicet ne homo superbiat propter aliquam gratiam a Deo sibi datam, putans se eam habere, a se, vel a ministro, quod Apostolus redarguens ait, quid habes quod non accepisti: *Si autem accepisti a Deo, quid gloriaris in te*, vel in illis, *quasi non acceperis a Deo*; sed a te, vel ab illis? Vel ita, ne unus infletur adversus alium, pro baptista alio, id est meliore quam sit alius, et non debes. Quis enim baptista, quantumcunque bonus sit, discernit te ab eo qui baptizatus est a minus bono? Quasi dicat: Si baptizatus es a Petro, quomodo discernis ab eo qui baptizatus est a Paulo? Nihil utique illi habet a baptista, nihil tu. Quid autem hic redarguit illos eosdem qui gloriabantur de magisterio pseudo, contemnentes doctrinam Apostoli. [Ambrosius] Quasi deat: Gloriaris pro illis. Sed quid habes ab illis, quod non accepisti a me? Ad unum videtur loqui, sed ad partem plebis loquitur. Si autem accepisti a me, quid gloriaris contra me, quasi non idem acceperis a me?

Hoc dicit contra illos qui eadem quae ab Apostolo acceperant, audientes de magisterio pseudoapostolorum gloriabantur, qui per eloquentiam se commendantes, gloriam in se vertebant, cum Apostolus se contemptibilem videri fecerat, ut gloriam Deo faceret. Ideo Apostolus ironice eis loquitur, quasi concedens quod eis de seipsis videbatur, cum subdit: *Jam saturati*. Quasi dicat: Increpo vos. Quid dicens gloriaris, etc., sed non recte videor hoc facere, quia vos jam, id est tam cito, saturati estis, id est pleni Spiritu sancto. Et jam divites facti estis. Quasi

(49) Aug., De cor. et grat.

A dicat: Et alios saturare potestis. Ironia est, ac si diceret: Non est ita. Irascentis enim verba sunt, non confirmantis. *Et regnatis*, id est regitis vos, *sine nobis*. [Ambrosius] Sic putabant illi gloriantes de pseudoapostolis. *Et utinam vere regnetis!* Vere regnare, est de spe et promissis Dei securum esse, et in adversis gaudere. Nota quia ut pius pater etiam his ingratis filiis bene optat. Regnetis, dico, ita ut et nos regnemus vobiscum. Non dico vos nobiscum, cum nos sequi dedignemini; sed dico nos vobiscum, ut nos sequamur vos, si non vultis sequi nos quos quidem sequi deberetis, quia nos revera regnamus. Sed timeo ne sine vobis. *Puto enim*. Quasi dicat: Vos sine nobis putatis regnare, et hoc ideo, quia puto; quasi dicat: Quod nullatenus putandum est. Ironice enim loquitur, *quod per mala quae patimur, Deus ostendit nos apostolos novissimos*, id est vilissimos de quibus non curet, *tantum morti destinatos*, id est quasi ad nullam utilitatem, sed morti reservatos. Quod per hoc videtur, *quia facti sumus mundo spectaculum*. Ad spectaculum enim nostri, quasi ad monstrum conveniunt homines, per quod magis probamur amici Dei. Vel ita: Puto enim: quasi dicat: Ideo deberetis regnare, quia ego puto, et certus sum, quod Deus ostendit nos apostolos novissimos, id est similes novissimis sanctis, scilicet Eliae et Enoch, in tribulationibus; nos dico, tantum morti destinatos, quia ita fit nobis, ut illis qui a victoribus morti servabantur, ad quod spectaculum conveniebat populus, sicut ad derisionem Eliae et Enoch tunc convenient, et modo ad derisionem apostolorum conveniunt mali. Unde subdit: *Quia spectaculum facti sumus mundo*. Quid nomine mundi intellexerit, subdit: *Et angelis, et hominibus* (50), id est utrisque, bonis vel malis; sed bonis, ut confortent et laudent; malis, ut insultent et vituperent. Boni enim angeli et boni homines laudant, et mali irrident. Haec sunt dextra et sinistra. His utimur, quasi armis ad feriendum hostem, id est diabolum, scilicet laudantibus et vituperantibus. Sed nec ista elewant, nec illa frangunt.

77 VERS. 10-14. — *Nos stulti propter Christum, vos autem prudentes in Christo. Nos infirmi, vos autem fortes. Vos nobiles, nos autem ignobiles. Usque in hanc horam, et esurimus, et sitimus, et nudi sumus, et colaphis cedimur, et instabiles sumus, et laboramus, operantes manibus nostris. Maledicimur, et benedicimus; persecutionem patimur, et sustinemus; blasphemamur, et obsecramus; tanquam purgamenta hujus mundi facti sumus omnium peripsema usque adhuc. Non ut confundam vos, haec scribo, sed ut filios meos charissimos moneo.*

Et nos stulti sumus propter Christum, cujus crucem praedicamus. Quod vos tacentes, videmini in Christo prudentes. Unde subdit: *Vos autem prudentes in Christo*, et est hic increpatio cum ironia. Quasi dicat: Quod totum contra est. [Ambrosius]

(50) Augustinus in psalmis 11.

Item : *Nos infirmi sumus, id est afflicti. Vos autem fortes potestate et securi. Vos nobiles, id est reve- rendi. Nos autem ignobiles, id est despecti. Et usque in hanc horam, id est continue, id est usque ad hoc tempus, nos esurimus, et sitimus, et nudi sumus; li- bere enim et sine adulatione veritatem prædicantes, et gesta prævæ vitæ arguentes, gratiam apud homi- nes non habent; et colaphis cædimur, et instabiles sumus, quia pro persecutione mutamus loca. Fuga- mur enim a perfidis, ne plures doceamus; et laboramus manibus nostris, scilicet nobis necessariis ope- rantes, quia nemo dat nobis. Et maledicimur, et be- nedicimur, hortando alios ad bonum; et persecutio- nes, id est tormenta patimur, et patienter sustine- mus; et blasphemamur, quasi magi et malefici, et obsecramus Deum pro illis; vel eos, ne blasphe- ment nos; et facti sumus, id est reputati, tanquam purgamenta hujus mundi, de quibus manentibus mundus inquinetur, vel abjectis purgetur. Quia fa- cti sumus peripsema omnium. Peripsema purgamen- tum est ferri, vel pomi, et quidquid de qualibet ma- teria ut purgatior reddatur, abjicitur, ut limatura æris, et hujusmodi, et quælibet domorum quisquilia. Per hæc omnia vero probamur in Christo prudentes et fortes, etsi illis aliter videatur. Quasi dicat : Ab- jectiores omnibus facti sumus, et hoc usque adhuc, id est continue, usque ad hoc tempus. Non ut con- fundam vos, aspera blandis mitigat ut salutaris me- dicius. Quasi dicat : Etsi dixerim vos inflatos, etc., tamen, non hæc scribo ut confundam vos; id est ut erubescantiam faciam vobis; sed moneo vos, ut filios meos charissimos, pro quibus tot mala passus sum. Et bene dixi, quod vos estis filii. Nam ego pater sum. Et hoc est quod ait :*

VERS. 13-21. — *« Nam si decem millia pedagogo- rum habeatis in Christo, sed non multos patres. Nam in Christo Jesu per Evangelium ego vos genui. Rogo ergo vos, imitatores mei estote, sicut et ego Chri- sti. Ideo misi ad vos Timotheum, qui est filius meus charissimus, et fidelis in Domino, qui vos commone- faciat vias meas, quæ sunt in Christo Jesu, sicut ubi- que in omni Ecclesia doceo. Tanquam non venturus sim ad vos, sic inflati sunt quidam. Veniam autem ad vos cito, si Dominus voluerit; et cognoscam non sermonem eorum qui inflati sunt, sed virtutem. Non enim in sermone est regnum Dei, sed in virtute. Quid vultis? In virga veniam ad vos, an in charitate et spiritu mansuetudinis? »*

Nam si habeatis decem millia pedagogorum. Fini- tum pro infinito posuit, id est quantamlibet multi- tudinem eruditorum in Christo, qui non genuerunt vos; sed tamen non habetis multos patres, qui ge- nuissent vos in fide Christi. Nam ego tantum genui vos, non in me, sed in Christo Jesu, id est in fide Christi. Et hoc per Evangelium, id est per prædica- tionem meam. (51) Cum prædixisset, ego genui vos in Christo, addidit, per Evangelium, ne ipsius puta-

retur esse quod Dei est. Ait enim Dominus in Evan- gelio : Ne vobis dicatis patrem in terra, unus enim est Pater vester Deus (Matth. xxiii). Quod non ideo dixit, ut hoc nomen cæteris tollatur, sed ne gratia Dei qua in æternam vitam generamur naturæ vel potestati, vel etiam sanctitati cujusquam homi- nis tribuatur. Appellantur quidem et alii patres, sed non sicut Deus Pater unus est, qui regenerat Spi- ritu sancto, quos facit filios ad hæreditatem æter- nam; homines vero dicuntur patres propter honoris gratiam, propter ætatem curamque pietatis. Notan- dum etiam quod dum loquens Corinthiis pædagogos nominat pueros illos esse significat. Rogo ergo vos. Quasi dicat : Quia genui vos, ergo, o fratres, estote imitatores mei, non pseudoapostolorum, sicut et ego Christi, imitator sum. Et hoc rogo vos, quia ex de- bito mihi obedire debetis. Ideo etiam, scilicet ut imitemini me, misi ad vos Timotheum, per hunc creditur missa eis Epistola, qui est filius meus in fide, et charissimus, bene agendo, et fidelis in Do- mino, id est in prædicatione Domini, qui vos com- monefaciat vias meas, id est instructiones meas, quæ sunt in Christo Jesu, et ideo tenendæ. Commonefaciat dico, ita, sicut ego doceo eas ubique terra- rum, in omni Ecclesia; et ideo authenticæ. Dico misi Timotheum, et opus erat mitti. Quia quidam ve- strum sic inflati sunt de philosophis, quorum terrena sapientia gloriantur, tanquam non sim venturus ad eos. Veniam autem cito ad vos. [Ambrosius] Ecce post commonitionem promittit se ire ad illos, sed si Dominus permetteret. Unde subdit : Si Dominus voluerit. Quasi dicat : Veniam ad vos nisi culpa ve- stra impedierit. Ideo dicit, si Dominus voluerit, ut ostenderet, si non iret Deum voluisse, causa utique indignationis illorum. Veniam dico, et cognoscam, id est probabo, et queram, non sermonem humanæ sapientiæ, sed virtutem, in fide et bona operatione, eorum qui inflati sunt superbia alta sapiendi et cæ- teros judicandi. Non enim. Quasi dicat : Ideo non queram sermonem, quia regnum Dei, id est causa regni Dei, non est in sermone, sed in virtute, id est non sermo humanæ sapientiæ, sed virtus est causa regni. Quid vultis, etc. Quasi dicat : Ego vere ve- niam. Sed quid horum vultis, scilicet an veniam ad vos in virga correctionis, ubi etsi sit charitas non tamen esse videtur; an in charitate, id est in mani- festa dilectione, ut bona suppleam, et spiritu man- suetudinis, ut peccatis parcam? Terroris verba infert, ut inflati humiliarentur, et se præpararent ad recipiendum eum. Absit ut pii filii dicerent : Si in virga correctionis venturus es, noli venire. Melius est enim erudiri in virga patris quam in blandimento perire prædonis.

CAPUT V.

VERS. 1-5. — *Omnino auditur inter vos fornicatio, et talis fornicatio, qualis nec inter gentes, ita ut uxorem patris sui aliquis habeat. Et vos inflati estis,*

et non magis luctum habuistis, ut tollatur de medio vestrum qui hoc opus fecit. Ego quidem absens corpore, præsens autem spiritu, jam iudicavi ut præsens eum qui sic operatus est, in nomine Domini nostri Jesu Christi, congregatis vobis et meo spiritu, cum virtute Domini Jesu tradere hujusmodi hominem Satanæ in interitum carnis, ut spiritus saluus sit in die Domini nostri Jesu Christi.

Omnino inter vos, etc. Hic redarguit illum fornicatorem qui uxorem patris tenebat, et illos qui illum tolerabant. Erant enim ipsi participes, dum patienter eum tam ingentis peccati secum incorruptum convenire. Non ergo solum illum aperte reum mortis, sed etiam adhærentes illi non immunes a crimine demonstrabat. Quasi dicat: Quæro an ad vos veniam in virga, et opus est virga, nisi vos corrigitis. Quia auditur omnino, id est ab omnibus, inter vos, qui inflati estis, nec corrigitis. Quid auditur? Fornicatio, res utique infamis, et talis est, illa fornicatio, qualis nec etiam inter gentes, ut grave istud peccatum ostenderet nec ab his etiam dicit admitti qui Deum nesciunt. Deinde criminis orodit genus, dicens: Ita ut uxorem patris aliquis habeat. Et hoc publice, ubi testibus opus non est. Publice enim novercam suam loco uxoris habebat, nec tergiversatione aliqua poterat tegi crimen. Sciendum quod causa hujus fornicationis, scilicet de uxore patris, incipit de fornicatione, postea monebit de omni carnali videlicet et spirituali. Et vos, tamen. Quasi dicat: Et cum tantum scelus sit inter vos, tamen vos inflati estis vento superbæ, quæ pellit misericordiam, quam si unum membrum patitur, compatiuntur cætera. Et non habuistis luctum, id est dolorem, pro peccatis illius, quod magis faciendum esset ita utique dolere deberetis, ut qui hoc opus, quod nullo modo tegi poterat fecit, tollatur de medio vestrum, quia omnes estis participes. Ego quidem. Quasi dicat: Vos non tulistis eum qui præsentis eratis, sed ego absens quidem corpore, præsens autem spiritu, id est sollicitudine mentis et providens vobis, jam sine mora, iudicavi eum qui sic operatus est, ut præsens, ac si præsens essem, iudicavi, dico, in nomine Domini nostri Jesu Christi, id est in vice ejus. Et hoc modo iudicavi, scilicet tradere hujusmodi reum Satanæ, vobis congregatis et in eo spiritu cum virtute Domini Jesu, id est hoc modo iudicavi, ut vos congregati in unum sine aliqua dissensione quibus mea auctoritas, et virtus Christi cooperabitur, tradatis hujusmodi Satanæ.

Vel ita potest ordinari littera hoc modo: Iudicavi, scilicet vobis congregatis et meo spiritu cum virtute Domini Jesu tradere hujusmodi Satanæ in nomine Domini nostri Jesu Christi, id est ut vos congregati, tradatis hujusmodi Satanæ in nomine Domini, id est ad honorem Domini, et gloriam, cujus gloria est in hujusmodi iudicio, non pro odio vestro iudicavi tradere Satanæ. Et hoc in interitum carnis, id est ut

A Satanæ eum corporaliter vexet, et sic ille resipiscat. Hanc enim potestatem dicitur habuisse Apostolus, ut cum aliquem a stultitia sua non posset dimovere, diabolo eum vexandum traderet, quousque pœnitentiam profitens a malo desisteret. Unde subdit: Ut spiritus ejus saluus sit in die Domini nostri Jesu Christi, id est ut anima ejus salva sit, hic scilicet si quando illius cor visitat Dominus, si quando luceat illi Dominus in corde. Et appellat diem Domini, ortum lucis scilicet appositionem gratiæ. Vel anima salva sit, in die Domini nostri Jesu Christi, id est in die iudicii. (52) Ex his verbis manifestat Apostolus non se odio sed amore illum fecisse. Sic enim Apostolus non crudeliter sed amabiliter, et zelo charitatis Satanæ tradidit, sicut Moses in cultores idoli paucos quidem vindicavit in præsens terrens, in posterum disciplinam sanciens. Nam eum nulla crudelitate, sed magna dilectione fecisse quod fecit, apertissime cognoscitur in verbis ejus pro peccatis Judæorum orantis et dicentis ad Dominum: Aut mitte illis, aut dele me de libro tuo (Exod. xxxii). (53) Sic et Elias et alii viri boni nonnulla peccata morte punierunt, quia sic et viventibus utilis metus incutiebatur, et illis qui morte puniebantur non ipsa mors nocebat, sed peccatum quod augeri posset, si viverent, minuebatur; non temere judicabant, quibus tale iudicium donaverat Deus. Inde est quod Elias multos morte affecit, et propria manu et igne divinitus impetrato. Unde et hoc exemplum Eliæ non reprehendit Christus in discipulis memorantibus quod ab eo factum sit, et petentibus etiam sibi ipsis dari potestatem dandi ignem de sublimi ad consumendum eos qui sibi hospitium non præberent (Luc. ix). Sed ignorantiam vindicandi in apostolis reprehendit, quia odio non amore correctionis desiderabant vindictam. Tales vindictæ etiam in Novo Testamento non defuerunt. Nam et Petrus sic et in Ananiam et uxorem ejus vindicasse legitur, quando exanimis ceciderunt nec resuscitati sunt (Act. v). Vel ita, tradidit, etc., ut non de illa corporali vexatione accipiatur, sed de privatione ecclesiasticæ communionis, quæ fit per excommunicationem. Quasi dicat: Iudicavi eum qui hujusmodi est tradere Satanæ, scilicet ab Ecclesia expellere, admonitionem ecclesiasticam ab illo suspendere, et liberum illi facere ire in interitum carnis, scilicet facere secundum quod expetit caro ejus in interitum illum dicens. [Ambrosius] Omnis enim carnalis voluptas a diabolo est, et ideo cum huic voluptati relinquitur, traditur Satanæ, et cum carnis desiderio se jungit anima, interitum patitur. Non autem hæc amaritudine odii facit, sed ea intentione, ut expulsio hæc ad revocandum illum valeat. Unde subdit ut spiritus ejus saluus sit in die adventus Domini nostri Jesu Christi, id est ut anima ejus salva sit in die iudicii. Vel ideo tradidit eum Apostolus Satanæ, abjiciendo ab Ecclesia ut Spiritus sanctus, quo conta-

(52) Augustinus, De sermone in monte.

(53) Id., De sermone in monte.

minati nudantur, salvus sit eis non amissus. In die Domini, scilicet in die iudicii. Nisi enim ejectus fuisset, non fieret salvus spiritus Ecclesiae in die iudicii. Deserebat enim omnes contaminationis causa, ut in die Domini nudi a Spiritu sancto invenirentur.

VERS. 6-8. — *Non est bona gloriatio vestra. Nescitis quia modicum fermentum totam massam corrumpit? Expurgate vetus fermentum, ut sitis nova conspersio, sicut estis azymi. Etenim pascha nostrum immolatus est Christus. Itaque epulemur, non in fermento veteri, neque in fermento malitiæ et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis.*

Non bona est. Quasi dicat: Et quia talis fornicator: inter vos est, igitur non bona est gloriatio vestra, quæ justos vos esse jactatis qui talem inter vos partitini; et si ergo in aliis boni sitis hæc tamen gloriatio mala est, quia hæc omnia bona impedit, quia modicum fermentum, id est consensus hujus peccati, quod cognitum non arguitur, totam massam corrumpit, [Ambrosius] id est omnes contaminat, qui cum possint arguere dissimulant. Participes enim erant dum paterentur reum. Sed si quis potestatem non habet quem scit reum abjicere vel probare non valet, immunis est, et iudicis non est sine accusatore damnare, ut nec Christus Judam abiecit, quia non est accusatus. Vel, modicum fermentum, id est unus fornicator alios suo exemplo ad peccatum trahendo, totam massam corrumpit, id est omnes qui norunt et non devitant, Et an nescitis? hoc, expurgate. Quasi dicat: Et quia modicum fermentum vos corrumpit, ergo, expurgate vos, ejiciendo a vobis, vetus fermentum, [Augustinus] id est eum qui corrumpit vos, qui est membrum veteris hominis, et acidus. Ejecto igitur illo fornicatore vetus fermentum ejicitur. Expurgate, dico, ut sitis, id est perseveretis, nova conspersio, id est innovati virtutibus et sine corruptione peccati, sicut estis, facti in baptismo azymi, id est a corruptione peccati puri. Conspersio enim est farina per aquam glutinata, sine fermento: idem est et azyma. Vult ergo Apostolus ut isti sint nova conspersio, id est unum quid per dilectionem, et a corruptione peccati puri sicut in baptismo, sunt facti azymi, id est mundi, sine corruptione. Zyma enim græce, latine dicitur fermentum. Etenim (54) quasi dicat: Ideo puri esse debemus, etenim id est quia Christus immolatus, quem scilicet edere debemus, est pascha nostrum, scilicet per quem transire debemus de mundo ad Patrem. Pascha enim non sicut quidam existimant Græcum nomen est, sed Hebræum. Opportunissime tamen occurrit in hoc nomine quædam congruentia utrarumque linguarum. Quia enim pati, Græce *πάσχειν* dicitur, ideo pascha passio putatur esse, vel hoc nomine a passione sic appellatum. In sua vero lingua, id est in Hebræa pascha transitus dicitur, ideo quia tunc primum pascha celebravit populus Dei, quan-

do ex Ægypto fugientes mare Rubrum transierunt. Nunc figura illa prophetica in veritate completa est, cum sicut ovis ad immolandum ducitur Christus, cujus sanguine illitis postibus nostris, id est ejus signo crucis signatis frontibus nostris, a perditione hujus sæculi tanquam a captivitate Ægyptiaca liberamur, et saluberrimum transitum agimus cum a diabolo transimus ad Christum. Ab isto instabili sæculo ad ejus fundatissimum regnum. Ideo enim ad permanentem Deum transimus, ne cum hoc mundo transeunte transeamus. Pascha immolatio est, non transitus sicut quibusdam videtur. [Ambrosius] Prius enim pascha est, et sic transitus, quia ante exemplum est Salvatoris, et sic salutis. Itaque. Quasi dicat: Et quia Christus immolatus est pascha nostrum, itaque epulemur non in fermento veteri, id est in corruptione veteri, quia aliter non transiremus. Deinde fermentum corruptionis per partes distinguit, id est neque in fermento malitiæ, quæ in alium exerceatur; et nequitiae, quam in se quis habet. Malitia enim est iniquitas quæ sit in alium, nequitia est iniquitas quam in se quis committit. Sed in azymis sinceritatis et veritatis, id est in sinceritate a vitiiis et veritate honorum operum quæ per azymos significantur. Vel, in azymis sinceritatis, id est novæ vitæ, et veritatis, ut sine omni fraude simus, id est ut sinceritas mundam vitam faciat, et veritas omnem fraudem excludat.

VERS. 9-13. — *Scripti vobis in epistola: Ne commisceamini fornicariis. Non utique fornicariis hujus mundi, aut avaris aut rapacibus, aut idolis servientibus, alioquin debueratis de hoc mundo exisse. Nunc autem scripti vobis non commisceri. Si is qui frater nominatur inter vos est fornicator, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicus, aut ebriosus, aut rapax, cum hujusmodi nec cibum sumere. Quid enim mihi de his qui foris sunt judicare? Nonne de his qui intus sunt vos judicatis? Nam eos qui foris sunt Deus judicabit. Auferte malum ex vobis ipsis.*

Scripti vobis. Quasi dicat: Moneo vos ab hoc fugare, et sine hac admonitione debueratis facere, quia jam in alia Epistola, scripsi vobis, hoc scilicet: *Non commisceamini fornicariis.* [Ambrosius] Significat se prius scripsisse eis aliam Epistolam ubi monuit illos ne jungerent se malæ vitæ hominibus; et quia non intellexerant quæ scripserat qualiter accipienda sint, determinat: *Non utique fornicariis hujus mundi, id est gentilibus, qui post varias concupiscentias suas euntes fornicantur a Deo, quibus misceri non prohibuit, sicut isti prius intellexerant. Aut ne commisceamini avaris, aut rapacibus, aut idolis servientibus.* Hæc et in illa Epistola prohibuerat, quæ et modo debent observare. A fratribus talibus scripsit esse recedendum, qui sunt fornicarii, vel avari, vel rapaces, vel idololatæ, sed non a gentilibus. Alioquin, id est si præcepissem gentilibus non commisceri, debueratis exisse de hoc mun-

(54) Augustin., super Joan.

do, id est necesse esset de mundana conversatione exire, cum ubique tales sint. Non enim possunt homines in hoc mundo viventes nisi cum talibus vivere, nec etiam possent tales Christo lucrari, si colloquium eorum vitarent, et convivium. Unde et Dominus cum peccatoribus et publicanis comedit. Vel ita dico, ne commisceamini, alioquin, id est si commisceamini, debueratis de hoc mundo exisse, id est melius esset vobis mori. Compendium enim id male agentibus, si citius moriantur, quam diutius in peccatis versentur. *Nunc autem scripsi*, vel ergo. Quasi dicat: Quia non de illis scripsi. Ergo nunc apparet quod scripsi vobis, non commisceri, etc. **79** Vel ita junge tunc *scripsi*, et non bene accepistis; *nunc autem determinate scripsi* vobis non commisceri. Hoc modo, scilicet: Si is qui nominatur frater, etsi non sit, est fornicator, nominabilis et manifestus, et falce evangelica præcisus vel notatus. Vel secundum aliam litteram: Si quis frater nominatur fornicator, idem sensus, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicus, id est detractor, aut rapax, aut iracundus, aut ebrius usu. In his omnibus notat eos. Cum huiusmodi, id est cum his et aliis similibus scripsi et scribo, jussi et jubeo, nec cibum sumere, nedum orare, ut sic erubescens corrigatur. Attende quod non simpliciter jubet, non cibum sumere cum fornicatoribus vel avaris et cæteris; sed præmittit:

Si quis frater nominatur. [Ambrosius] Per hoc enim quod ait frater, ostendit quod cum infideli et gentili non prohibuit cibum sumere. Qui etiam alibi ait: Si quis vocat vos ex infidelibus ad cenam, et vultis ire, omne quod appositum fuerit manducate (I Cor. x). (55) Dicendo autem nominatur, ostendit non temere et quomodo libet, sed per judicium auferendos malos esse ab Ecclesiæ communione, et si per judicium auferre non possunt, tollerentur potius. Nos enim a communione quemque prohibere non possumus, nisi aut sponte confessum, aut in aliquo iudicio vel ecclesiastico, vel sæculari nominatum atque convictum. Hoc igitur dicendo noluit hominem ab homine judicari, ex arbitrio suspicionis, vel etiam extra ordinarium usurpato iudicio, sed potius ex lege Dei secundum ordinem Ecclesiæ, sive ultro confessum, sive accusatum et convictum. [Ambrosius] Eam igitur nominationem hic intelligi voluit Apostolus, quæ fit in quemque cum sententia ordine judiciario, atque integritate profertur. Nam si nominatio quælibet sufficit, multi damnandi sunt innocentes, quia sæpe falso in quoquam crimina nominantur. Quid enim? Quod non de gentilibus agat, sed de fratribus prædictis criminibus notatis, hic ostendit. Quasi dicat: De his dico tantum qui fratres sunt. Quid enim mihi est, id est mihi attinet, judicare de his qui foris sunt? id est extra Ecclesiam. His enim potius blandiendum est. Ac si dicat: Nil attinet ad me de his judicare. Sed his qui intus sunt, in Ecclesia

A professione et nomine, nonne vos vidi? utique; in his enim putredo secanda est. Nam eos qui foris sunt Deus tantum judicabit; non nobis commisit ut eos nunc judicemus. Et quia jubeo non commisceri talibus, ergo auferite malum hominem ex vobisipsis, qui inde inquinamini.

CAPUT VI.

VERS. 1-6. — Audet aliquis vestrum, habens negotium adversus alterum, judicari apud iniquos et non apud sanctos? An nescitis quoniam sancti de hoc mundo judicabunt? Et si in vobis judicabitur mundus, indigni estis qui de minimis judicetis? Nescitis quoniam angelos judicabimus, quanto magis sæcularia? Sæcularia igitur judicia si habueritis, contemptibiles qui sunt in Ecclesia, illos constituite ad judicandum. Ad verecundiam vestram dico: Si non est inter vos sapiens quisquam, qui possit judicare inter fratrem suum, sed frater cum fratre iudicio contendit; et hoc apud infideles?

Audet aliquis. Occasione hujus iudicii de quo supra tractavit, incipit agere de iudiciis in quibus multis modis peccabant, scilicet quod contemptis fidelibus infideles iudices adibant, vel stultos iudices instituebant, et litigabant, fraudabant, et alia huiusmodi. Quasi dicat: Dixi quod debetis judicare de his qui intus sunt, et cum hoc debeatis, aliquis vestrum habens negotium adversus alterum fidelem, audet judicari apud iniquos, [Ambrosius] id est infideles, qui iniqui sunt fidelibus quocunque modo possunt, et leges divinas aut omnino spernunt, aut propter opprimendos bonos falsa expositione interpretantur; et non potius apud sanctos, qui Domini timentes iustitiam, et legum veritati salva charitate, et charitati salva veritate iudicando deservirent? Quasi dicat: Revera audacia est, et stultitia hoc facere. Et quasi aliquis diceret: Debentne sancti de huiusmodi judicare? Et ait: An nescitis quoniam sancti de hoc mundo judicabunt, qui in errore est? Quod non otiose dixit Apostolus. Ideo enim dixit de hoc mundo, ut et alterum ostendat, quia est et alter superior. De hoc autem judicabunt sancti meliores facti comparatione, quia exemplo fidei illorum, perfidia huius mundi damnabitur. Judicabunt etiam auctoritate et potestate. Et si in vobis judicabitur mundus, id est per vos, quia aliquos sanctos habetis qui iudicabunt, indigni estis qui judicetis de istis minimis. Quasi dicat: Non et vere de his potestis judicare, quoniam judicabimus etiam angelos apostatas, qui cum essent creati digni, id est in dignitate, tamen lapsi sunt, cum isti fragiles stent, et ideo etiam angeli judicabuntur, quia impugnantes sanctos, victi sunt ab eis. Et nescitis vos hoc, scilicet quod angelos judicabimus, et quanto magis possumus judicare sæcularia, id est de rebus sæculi? Sæcularia igitur, etc. Sicut jam reprehendit eos, qui causas agebant apud infideles, contemptis fidelibus, ita nunc reprehendit eos quod contemptibiles iudi-

ces, licet fideles constituebant. Quasi dicat : Et quia debetis judicare, igitur si habueritis *sæcularia judicia*, ideo dicit, si habueritis, quia nec habenda sunt, sed potius est condonandum, vel contemnendum. Si, inquam, habueritis, *constituite ad judicandum illos contemptibiles*, id est indiscretos et vilcs, qui sunt in Ecclesia. Quasi dicat : Hoc est quod vos fecistis. Unde coacti fratres recurrunt ad illos, id est ad infideles, hoc redarguit in eis Apostolus, ironice eis loquens, et quia sic fieri non debet, adjecit : *Ad verecundiam*, vel reverentiam vestram dico. Quasi dicat : Non impero, sed memoro, ut verecundemini, et debetis erubescere, quia non est inter vos quisquam sic, id est adeo sapiens, qui possit judicare inter fratrem et fratrem suum, ut ita necesse sit ut stultos statuatis judices. Et hi tamen potius statuendi sunt, quam ad infideles judices eatur, si desunt sapientes; sic, inquam, non est sapiens. Sed frater cum fratre in judicio contendit; quod malum est, et hoc apud infideles; quod pejus. Vel ita, *sæcularia* igitur. Quia dixerat Apostolus eos posse de his minimis judicare, determinat qui ad hujusmodi negotia definienda sint constituendi, scilicet contemptibiles qui sunt in Ecclesia; majores enim spiritualibus intendere debent. Quasi dicat : Et quia judicare debetis, igitur hoc modo facite. Si *sæcularia* negotia habueritis, constituite ad judicandum qui sunt in Ecclesia contemptibiles, id est aliquos sapientes, qui tamen sunt minoris meriti. (53) Apostoli enim predicando circumeuntes talibus non vacabant. Sapientes ergo qui in locis consistebant fideles et sancti, non qui hac atque hac propter Evangelium discurrebant, talium negotiorum examinatores esse voluit. A quibus non excusare non possumus, etsi velimus. [Augustinus.] Christum enim testem invoco, quoniam mallem per singulos dies certis horis aliquid manibus operari, et cæteras horas habere liberas ad legendum, orandum, vel ad agendum aliquid de divinis litteris, quam tumultuosissimas perplexitates causarum pati de negotiis sæcularibus, vel judicando dirimendis, vel interveniendo præcidendis. Dico constituite contemptibiles. Hoc autem ad reverentiam vestram dico, ut vide licet si terrenas causas examinent, qui exteriorum rerum sapientiam perceperunt. Qui autem spiritualibus donis ditati sunt, terrenis non debent negotiis implicari, ut dum non coguntur inferiora bona disponere, valeant bonis superioribus deservire. Sed curandum magnopere est ut hi qui donis spiritualibus emicant nequaquam proximorum infirmantium negotia funditus deserant; sed hæc aliis quibus dignum est tractanda committant vel per se gerant. Sic non est. Reddit ad illud quod supra redarguit, scilicet quod ad infideles judices ibant. Quasi dicat : Non debetis judicari apud infideles. Quia sic non est inter vos quisquam sapiens, etc., usque apud infideles. Quasi dicat : Est utique inter vos

A sapiens qui potest judicare. [Gregorius] Eosdem enim quos contemptibiles nominaverat, sapientes postea vocat, cum ait, sic non est inter vos.

VERS. 7-12. — *Jam quidem omnino delictum est in vobis, quod judicia habetis inter vos. Quare non magis injuriam accipitis? Quare non magis fraudem patimini? Sed vos injuriam facitis et fraudatis, et hoc fratribus. An nescitis quia iniqui regnum Dei non possidebunt? Nolite errare; neque fornicarii, neque idolis servientes, neque adulteri, neque molles, neque masculorum concubitores, neque fures, neque avari, neque ebriosi, neque maledici, neque rapaces regnum Dei possidebunt. Et hæc aliquando quidem fuistis, sed abluti estis, sed sanctificati estis, sed justificati estis in nomine Domini nostri Jesu Christi, et in Spiritu Dei nostri. Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt.*

Jam quidem. Quasi dicat : Quia contentiose et apud infideles vestra repetitis non simpliciter. *Jam quidem omnino delictum est in vobis*, id est ex hoc solo delictum est in vobis, scilicet quia *judicia* hujusmodi *habetis inter vos*, inter quos non decet. Peccatum enim est litigare **80** cum pax esse debeat. (54) Ex hoc apparet, quia peccatum est judicium habere contra aliquem. Sed ne excusos quod juste hoc agis, quia pateris injuriam quam judicii sententia vis a te removeri, occurrit et ait : *Quare non magis injuriam, id est apertam violentiam, accipitis? Quare non magis occultam fraudem patimini.* Quasi dicat : Mirum est quod non potius hoc facitis. Unde et Dominus ait : *Si quis voluerit tunicam tuam tollere, et judicio tecum contendere, dimitte ei et pallium* (Matth. v). Et alibi : *Qui abstulerit tua, noli repetere* (Luc. vi). Sed tamen hoc secundum veniam infirmis Apostolus concedit, cum sinit in Ecclesia talia judicia finire inter fratres, fratribus judicantibus, extra Ecclesiam vero hæc fieri terribiliter vetat. Ut autem prædicta verba Augustini, quibus ait, peccatum est judicium habere contra fratrem, sane intelligantur, dicendum est hic quid in hujusmodi liceat, vel conveniat perfectis et quid non; et quid liceat infirmis vel non. Perfectis igitur licet sua repetere simpliciter, scilicet sine causa, sine lite, sine judicio; sed non convenit eis inde movere causam ante judicem. Infirmis vero licet repetere sua, movendo causam ante judicem, et judicium habendo contra fratrem; sed non contentiose vel fraudulentem, nec apud infideles judices. Sed vos. Quasi dicat : Debetis injuriam pati et fraudem quod non facitis, sed potius vos facitis injuriam, id est apertam violentiam, dum contenditis; et fraudatis, dum judices corruptis donis; et hoc facitis fratribus, quos juvare deberetis. Hoc facitis, et sic regnum perditis. Et pejus est quia scientes. Nam an nescitis quia iniqui quilibet non possidebunt regnum Dei? Ergo nec salutem, quia non est salus præter regnum. Nolite errare, quasi de misericordia confisi, quia neque fornicarii, neque idolis servientes;

(53) Augustinus, De opere monachorum.
PATROL. CXCI.

(54) Augustinus, in Ench.

singula horum sufficiunt ad regnum tollendum; *neque adulteri, neque molles*, id est pathici, *neque masculorum concubitores, neque avari*; in his omnibus nota eos argui; *neque fures, neque ebriosi, neque maledici, neque rapaces regnum Dei possidebunt. Et hæc quidem*, id est tales, *fuiſtis*, sed *abluti estis* in baptismo, et ideo turpius est, si reditis. Et non solum abluti, sed *sanctificati estis*, id est confirmati ad bene operandum, Spiritu sancto dato. Et non modo sanctificati, sed *justificati estis*, scilicet bene operando. Nota sed repetitam conjunctionem non parvum pondus dare sententiæ. *In nomine*. Quasi dicat: Abluti estis, et hoc *in nomine Domini nostri Jesu Christi*, et Spiritu Dei nostri, id est operatione Spiritus sancti. *Omnia mihi licent*, etc. Quia dixi id potius esse ferendum, quam causas male agere, ne quis putet sua ullo modo repetenda supponit. Omnia, etc. Quasi dicat: Non est contendendum cum fratre, tamen omnia mea licent, id est licita sunt repeti, id est omnia mea licet repetere mihi, sed tamen non repetam, quia non omnia expediunt ad cursum meum, sed impediunt. Item per aliam causam idem ostendit dicens:

VERS. 12, 13. — *Omnia mihi licent, sed ego sub nullius redigar potestate. Esca ventri, et venter escis; Deus autem et hunc et has destruet.*

Omnia mihi licent, id est licita sunt; sed tamen ego non repetam, quia cum sim liber, sub potestate nullius redigar hominis vel rei, id est nolo redigi sub potestate iudicis, vel nolo esse sub dominio alicujus rei, ut causa ejus fratrem offendam. Tunc enim res super nos dominium habet, cum amorem ejus amoris proximi præponimus. *Esca*, etc. Quasi dicat: Propter hoc quod dixi non sunt repetenda, tamen propter hoc licet repetere, quia *esca* debetur ventri, pro quo creata est. Reficimus enim quotidianas ruinas corporis edendo et bibendo. Per escam, nota necessaria nature; et *venter* debetur escis, quia aliter non potest sustentari; et ideo licet nostra repetere. *Deus autem*. [August.] Quasi dicat: *Esca* debetur ventri, et *venter* escis, sed non multum pro his laborandum est, quia destruentur; et hoc est quod subdit, *Deus autem*, et hoc et illud, vel, *hunc et has*, id est ventrem et escas, *destruet*, secundum hunc statum: quod erit, cum corruptibile hoc induet incorruptionem (1 Cor. xv). (55) Vel ita, omnia mihi licent: De his dicit quæ ad escam pertinent. Erant enim inter eos qui cibos discernebant, judicantes alios mundos, alios immundos. Alii omnibus cibis vescendum esse putabant. Quasi dicat: Non solum in iudiciis et in aliis prædictis offenditis, sed etiam in cibis. Omnia quidem mihi licent, id est omnibus cibis vesci licet, non legali doctrina, sed libera potestate. (56) Sed non omnia expediunt. Nota quod potest aliquid licere et non expedire; expedire autem quod non licet non potest, ac per hoc non omnia quæ licita sunt, id est quæ nullo præcepto Do-

A mini prohibentur, expediunt. Omnia vero illicita non expediunt. Sicut enim omnis qui Christi sanguine redemptus est homo est, non tamen omnis qui homo est, etiam Christi sanguine redemptus est. Ita omne quod non licet non expedit, nec tamen omne quod non expedit etiam non licet. Ut igitur inter id quod licet et expedit, et quod non licet, atque ideo non expedit, aliquo certo sine nitamur distinguere. [Augustinus] Fateor quod ea mihi videntur licere et non expedire, quæ per justitiam, quæ coram Deo est, permittuntur; sed propter offensionem hominum, ne ob hoc impediatur ad salutem, vitanda sunt; ea vero non licere, et ideo non expedire; quæ sic ipsa iustitia vetantur, ut facienda non sint, etiamsi ab eis laudentur quibus in notitia fuerint prolata. Quod si ita est, ideo non nisi illicita prohibentur a Domino, ut ea quæ licita sunt, et non expediunt, non legis vinculo, sed libera dilectionis beneficentia et consilio charitatis caveantur. Hæc sunt quæ amplius erogantur saucio, qui curandus ad stabulum Samaritani illius miseratione perductus est. (57) Hæc non præcipiuntur a Domino, quamvis Domino moneantur offerri, ut tanto intelligantur esse graviora, quanto magis ostenduntur indebita. Illicita ergo prohibentur, licita vero quæ non expediunt libere caveantur. Omnia mihi licent. Hic repetit quod dixerat ut addat quod non dixerat, scilicet sed et ego, etc. Quasi dicat: Omnia mihi licita sunt, sed ego sub nullius rei potestate redigar; quod facerem, si cum offendiculo fratris manducarem: C ita enim amore escæ fratrem offenderem. *Esca*, etc. [Augustinus] Quasi dicat: Vere omnia mihi licent, quia *esca* debetur ventri, et *venter* escis. Non mutantur ista. Unde et post, Apostolus ait: *Omne quod in macello venit manducate* (1 Cor. x), sed non cum scandalo manducandum est. Unde alibi dicit: *Non manducabo carnem in æternum, ne fratrem meum scandalizem* (1 Cor. viii). Itemque alibi: *Omnia quidem munda sunt, sed malum est homini qui per offendiculum manducat* (Rom. xiv). *Deus autem*. Quasi dicat: *Esca* debetur ventri, et *venter* escis, sed tamen non edam cum scandalo, quia Deus et hoc et illud, vel, hunc et has destruet. [Ambrosius] Vel ita, omnia licent: Præmittit hic Apostolus quod postea plenius acturus est. Dicit enim quod sibi licet ab aliis sumptus accipere, sicut alii apostoli accipiebant a subditis suis. Sed quoniam sciebat pseudo occasionem querere accipiendi, noluit ab his accipere, ne causa ventris vigor ecclesiasticæ veritatis torpesceret. Quod ergo dicit Apostolus, omnia licent, non de malis, sed de bonis intelligi oportet. Quibusdam enim videtur propter libertatem concessi arbitrii hoc Apostolum dixisse, quasi omnia liceant, sed non expediant, sed nunquam dicitur licere quod prohibetur. Unde et Joannes ad Herodem ait: *Non licet tibi habere uxorem fratris tui* (Marc. vi). Quod si illud esset quod illi aiunt, de-

(55) Augustinus, ad Polentum.

(56) Id. in eodem.

(57) Id., in eodem.

buti dicere, licet tibi, sed non expedit. Et Dominus similiter mulieri Chananæ ait: *Non licet panem filiorum mittere canibus* (Math. xv). Et ideo quod ait Apostolus, omnia mihi licent, non agitur de malis sed de bonis. Quasi dicat: Vos me contemnitis, et aliis inferiorem, quia sumptus non accipio, æstimatis: sed non ideo dimitto quin mihi liceat accipere. Nam omnia mihi licent quæ et coapostolis, quæ lex naturalis habet, non Mosi qui multa pro duritia illius populi prohibuit. Hoc dicit quia licebat ei sumptus accipere, unde post acturus est; sed noluit quia non expedit. Unde subdit, sed non omnia expediunt, sicut non expedit accipere sumptus. Si enim ab his acciperet quos in tantis vitiis arguebat, auctoritatem magisterii inclinaret. Non enim potest instanter argui a quo accipitur, maxime cum ille promptus sit ad dandum ut sibi humiliet præpositum. Unde et dicit: Sed ego sub nullius redigar potestate, minuendo libertatem meam, reprehendendo quod facerem, si sumptus ab eis susciperem. Pseudo autem apostoli qui non causa religionis, sed quæstus prædicant, nolunt amari esse peccantibus. Esca, etc. Vere licet mihi accipere necessarios sumptus, quia esca debetur ventri, et venter escis; sed non tamen accipiam, quia Deus et hoc et illud destruet. Non mutatur horum verborum sensus. Vel ita omnia licent. Quasi dicat: Illi qui prædicta vitia habent, non possidebunt regnum, et ideo vitanda sunt, quia etiam si licerent, fugienda essent. Ponatur enim quod omnia licent, id est ponat aliquis licere omnia, non quia illi liceant, sed quia licere quibusdam videntur ideo quia non impendent legalia tormenta, sed non omnia expediunt, quia propter se vitanda sunt. Item repetit omnia licent, sed ego sub nullius redigar potestate. Cum enim mens concepta desideria sequitur, et amor cuiuslibet rei ubi dominatur, servire rebus vincitur, quarum amore superatur. Esca, etc. Quasi dicat: Sub nullius redigar potestate; et vere, quia nec etiam pro esca, etsi esca debeatur ventri, et venter escæ. Deus autem et hoc et illud destruet.

VERS. 13-17. — *Corpus autem non fornicationi, sed Domino, et Dominus corpori. Deus vero et Dominum suscitavit, et nos suscitabit per virtutem suam. Nescitis quoniam* **81** *corpora vestra membra sunt Christi? Tollens ergo membra Christi faciam membra meretricis? Absit! An nescitis quoniam qui adhæret meretrici, unum corpus efficitur? Erunt enim, inquit, duo in carne una. Qui autem adhæret Domino unus spiritus est.*

Corpus autem. [Ambrosius] Hic redit Apostolus ad superiorem sensum, quasi esca debetur ventri, et venter escis, sed corpus non debetur fornicationi. Et ideo de hoc iudicium non potest prætermitti, ut vos, o Corinthii, soletis, sed debetur Domino, id est servitio Domini, et Dominus debetur corpori, ut glorificet illud et suscitetur, et suscitabit, quia et Do-

A *minum suscitavit Deus.* Si vero suscitavit Dominum, et nos suscitabit per virtutem suam, cui nihil est impossibile. *Nescitis quoniam.* Quasi dicat: Corpus non debetur fornicationi, sed Domino, quoniam corpora nostra, non solum animæ, sunt membra Christi, ut eum imitemur. Et nescitis, vos hoc. Attende quod corpora nostra dicit esse membra Christi, quoniam Christus caput nostrum est, (58) eo quod homo factus est propter nos, corpus autem ejus Ecclesia est. Si ergo Christus tantummodo animam humanam susciperet, membra ejus non essent nisi animæ nostræ, quia vero corpus suscepit, per quod etiam caput est nobis, qui ex anima et corpore constamus, profecto illius membra sunt corpora nostra, quia enim corpus accepit et corporum caput est. Si **B** ergo aliquis cupiens fornicari vilescat sibi, et in seipso contemnat seipsum, non in se contemnat Christum. Non dicat: Faciam hoc, nihil sum, quia corpus ejus membrum Christi est. Et cum Christi membra sint corpora nostra, *tollens ergo a servitio Christi membra Christi*, cui in te parcendum est, *faciam meretricis?* Ut ejus serviam voluntati? itane vilis dignitas ista quæ tam benigne præstita est? Absit, ut hoc fiat! [Augustinus] Notandum quia corpora nostra quæ hic dicit Apostolus esse membra Christi, alibi dicit esse templum Spiritus sancti, propter corpus Christi, quod ex genere corporis nostri suscepit; (59) corpora nostra membra sunt Christi propter inhabitantem spiritum Christi, eadem corpora sunt templum Spiritus sancti. Et non potest non esse sanctum corpus, quo sanctificato utitur spiritus. (60) Ut alia taceam non possunt simul esse membrum Christi, et membra meretricis; nec isti dicendi sunt manducare corpus Christi qui sunt membra meretricis. Hoc est enim non sacramento tenus, sed revera corpus Christi manducare, in Christo manere, ut in illo maneat et Christus.

Non itaque manent in Christo qui non sunt membra Christi, nec sunt membra ejus, qui sunt membra meretricis. *An nescitis?* Quasi dicat: Ideo non decet ut tollam membra Christi, et faciam membra meretricis, quoniam qui adhæret meretrici, unum corpus efficitur cum ea. [Ambrosius] Fornicatio enim ambos et unum corpus facit; ut quomodo in natura sic et in macula unum sunt. Et an nescitis hoc? et quasi quis quæreret an unum sunt, respondet: Utique. Quia, inquit, liber Genesis etiam de legitime conjunctis: *Erunt duo in carne una*, id est carnali opere, quod inter conjuges potest fieri sine peccato, et etiam in carne sunt secundum naturam, quia in natura sunt unum vir et mulier. Manifestum est enim, non quia mulier de viro ambo in carne una sunt. *Qui autem.* Quasi dicat: Quia adhæret meretrici unum est cum ea. *Qui autem adhæret Domino*, semper Dei faciens voluntatem, non una caro, sed *unus spiritus est cum Spiritu Domini*,

(60) Id., De civit. Dei.

(58) August., de verb. Apost.

(59) Id., in eod.

cum quo est unus spiritus, non substantiæ identitate. Diverse enim substantiæ sunt spiritus hominis et Spiritus Domini, sed quia accedit iste spiritus ad participationem naturæ veritatis et beatitudinis illius. [Augustinus] Unus ergo spiritus est cum Spiritu Dei, cum ei sic adhæret ut sit particeps beatitudinis : quod plene erit cum satiabitur desiderium ejus in bonis immutabilibus, scilicet in ipsa Trinitate Domino suo, cujus imago est. Non ergo spiritus hominis ita est unus vel unus cum Spiritu Dei, sicut Filius cum Patre unus est, et unus Deus. Sic enim dicimus de Patre et Filio, unum sunt, quia unius substantiæ duo sunt ; et dicimus, unus est, sed addimus quid unus, scilicet unus Deus. Diligenter attende, quod quando de rebus duabus vel pluribus dicitur, unus est ; et additur quid unus vel quid una, et de his quæ diversæ, et de his quæ sunt unius substantiæ dici potest. (61) Diverse enim substantiæ sunt spiritus hominis, et Spiritus Dei ; et tunc dicitur, qui adhæret Domino, unus spiritus est. Ubi autem dicitur de duobus aut pluribus minister nec additur quid unum, non diverse intelliguntur, sed unius esse substantiæ, sicut dictum est : *Qui plantat et qui rigat unum sunt* (Joan. x). Item : *Ego et pater unum sumus* (1 Cor. iii). Si ergo de his quæ diversæ substantiæ sunt recte dicitur quod sint unus spiritus, quanto magis quæ unius substantiæ sunt recte dicuntur unus Deus esse.

VERS. 18-20. — *Fugite fornicationem. Omne enim peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est ; qui autem fornicatur, in corpus suum peccat. An nescitis quoniam membra vestra templum sunt Spiritus sancti, qui in vobis est, quem habetis a Deo, et non estis vestri? Empti enim estis pretio magno. Glorificate ei et portate Deum in corpore vestro.*

Fugite. [Haimo.] Quasi dicat : Qui adhæret meretrici unum corpus efficitur, ideo *fugite fornicationem*. Cum aliis nempe vitiis potest expectari conflictus, sed hanc fugite, ne approximatis, quia non aliter melius potest vinci. [Augustinus] Et fugere debetis : *Omne enim peccatum quodcumque fecerit homo, excepta fornicatione, extra corpus est*, id est sine corporis contaminatione. Cætera enim peccata animam tantum maculant. *Qui autem fornicatur, in corpus suum peccat*, quia fornicatio non modo animam, sed etiam corpus contaminat. Non enim sine desiderio carnis quæ habet proprium motum, anima concupiscit carnaliter, quamvis caro sine anima nil possit. Vel ita, omne peccatum. Quasi dicat : Ideo debetis fugere fornicationem, quia omne peccatum aliud quodcumque fecerit homo extra corpus est, id est extra vinculum carnalis concupiscentiæ sunt cætera peccata comparatione hujus, etsi per corpus gerantur. (62) Hic enim anima sub corpore est. Alia enim peccata, etsi per corpus committantur, non tamen animum humanum concupiscentiæ carnali

A ita efficiunt, obstrictum et obnoxium, sicut in solo opere fornicationis corporalis fit cum misceri facit animum vis libidinis cum ipso corpore, et unum cum ipso quodammodo cui agglutinatur, unde subdit : *Qui autem fornicatur, in corpus suum peccat.* [Augustinus] Hic enim proprie servit anima corpori, in tantum, ut nihil aliud in ipso momento et experimento, hujus tam magni flagitii cogitare homini liceat, aut intendere, quia mentem captivam subdit ipsa submersio et absorbitio libidinis quia libidinis ardore quo nullus major est ; voluptas ipsius corporis animum servum tenet, efficitque captivum. Liberum enim est animo in aliis quibusque sæcularibus, et unum aliquid eorum operari, et eodem tempore alibi cogitationes eorum distendere : quod in fornicationis opere ac tempore non licet animo. Sic enim totus homo absorbetur a carne, ut jam dici non possit, ipse animus suus est, sed simul totus homo dici possit caro. Ut secundum hoc recte dici possint duo esse in carne una, hæc quidem dicta sunt de speciali fornicatione hujus corporis. Verum quia non modo fornicatio in sacris litteris specialiter sed generaliter etiam accipitur, conemur, Deo adjuvante, et hoc aliter dicere. Generalis enim fornicatio humanæ animæ est cum aliquis non adhærens Deo adhæret mundo, unde dicitur : *Amicus mundi, inimicus est Dei* (Jac. iv). Et item : *Si quis dilexerit mundum, dilectio Patris non est in illo* (Joan. ii). Qui ergo hærens mundo longe est a Deo, in corpus suum peccat, quia corporali concupiscentia in quæque temporalia animus distrahitur, serviens potius creature quam Creatori. Sed qui hæret Deo non mundo, quodcumque aliud peccatum a concupiscentia carnali alienum fragilitate humana incurrit, vel ignorando, vel negligendo, vel obliviscendo extra corpus peccat, ut hoc sit quod dictum est, omne peccatum quodcumque fecerit homo extra corpus est, quia non corporali vel temporali concupiscentia peccat, sed humana tentatione quæ facile ignoscitur. Cum autem adhæret mundo, temporaliter diligit et concupiscit, merito in corpus suum peccare dicitur, quia universæ concupiscentiæ carnali deditus et subditus est tanquam totus creature servus ab ipso Creatore alienus. Sic ergo, quantum D mihi videtur, salva fide intelligi potest utriusque fornicationis malum, scilicet specialis et universalis in hoc capitulo.

Vel ita potest legi : *Omne enim, etc.* [Hieronymus] Quasi dicat : Ideo fugite fornicationem, quia *omne aliud peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est*, id est extra conjugem, quæ dicitur corpus viri qui est ejus caput : aliud peccatum non fit contra honorem conjugii. (63) *Qui autem fornicatur in corpus suum peccat*, id est contra honorem sui corporis scilicet conjugis suæ agit. *An nescitis.* Quasi dicat : Ideo item fugienda est fornicatio, *quoniam*

(61) Augustinus, contra Maximinum.

(62) Id., in sermone de eadem re.

(63) Augustinus, contra Maximinum.

certum est quod membra, id est corpora, *vestra templum sunt Spiritus sancti*, id est templum dicatum opere Spiritus sancti, qui et in vobis habitat, unde subdit, *qui in vobis est*, qui Deus templi est. *Quem habetis a Deo*, et ita eum hospitem et Deum datorem offenderetis. Ex hoc patet quia Spiritus sanctus Deus est, quod vos negatis. Si enim Spiritus sanctus, non esset Deus, templum utique nos ipsos non haberet, non solum autem Spiritus sanctus, sed etiam Pater et Filius templum nos habent. Templum ergo Dei, hoc est totius sanctæ Trinitatis, sancta Ecclesia est. Et an nescitis hoc? *Et non estis*. Alia causa hic ostenditur quare debent fugere fornicationem. Quasi dicat: Item propter hoc fugite, *et*. id est quia, *non estis vestri juris*, id est potestatis vestræ, sed Dei qui vos emit a diabolo. Unde subdit: *Empti enim estis pretio magno*, sanguinis Jesu Christi. Et quia ita est, ergo *glorificate Deum*, scilicet Spiritum sanctum, cum Patre et Filio, id est per bona opera aliis gloriosum ostendite; *et*, licet adversa urgeant, tamen *portate Deum in corpore vestro*, id est carnis molestias et quolibet adversa propter Deum sustinete. Vel, portate Deum in corpore vestro, **82** ut secundum legem ejus ambuletis. [Ambrosius] Per legem enim ejus ipse videtur esse in nobis. Portare ergo Deum est imaginem Dei in rebus bene gestis ostendere. Et est sensus: Portate Deum in corpore vestro, (64) id est si non parcis tibi propter te, vel parce tibi propter Deum qui sibi fecit te domum; quam si evertis, peccas in Deum: quod grave est genus peccati. Aliud vero genus est peccare in hominem. Hæc enim duo genera sunt peccatorum, peccare scilicet in Deum et peccare in hominem. Peccatur autem in Deum, etiam corrumpendo templum ejus.

CAPUT VII.

VERS. 1, 2. — *De quibus autem scripsistis mihi: Bonum est homini mulierem non tangere. Propter fornicationem autem unusquisque suam uxorem habeat, et unaquæque suum virum habeat.*

De quibus autem scripsistis mihi. Occasione fornicationis quam prohibet, de nuptiis continuat, de quibus illi quæsierant. [Ambrosius] Cum enim pseudo per hypocrisim, et cæteris puriores esse viderentur, nuptias improbarent, et spernendas dicerent, quia hoc non placuit Corinthiis, qui non delectabantur hac sententia, hoc solum ab Apostolo quæsierunt per Epistolam prætermisissis cæteris, quibus hic respondet, tractans de conjugio fidelium et infidelium. Et agit tripliciter de ipso, scilicet secundum consilium, secundum indulgentiam, secundum præceptum, quorum singula suis locis diligens lector distinguat.

Hic dicendum est breviter quod sit conjugium, et quæ sit efficiens causa conjugii, et causam propter quam contrahi debeat, et quæ legitimæ sint personæ ad contrahendum matrimonium, et quæ sint bona

A conjugii quibus excusatur carnalis coitus. Conjugium utique, sive matrimonium, est maritalis conjunctio maris et feminae inter legitimas personas, individualem vitæ consuetudinem retinens. Hac autem descriptione matrimonium fidelium ac legitimorum tantum includitur, et est bona res conjugium. Est enim unum de sacramentis Ecclesiæ, tenens imaginem conjunctionis Christi et Ecclesiæ, sicut Apostolus ait: Hoc autem dico magnum sacramentum esse in Christo et in Ecclesia (*Ephes. v*). Constat itaque rem bonam esse conjugium; quod quidam hæretici negant, nuptias detestantes, quas Christus approbans nuptiis interfuit, et eas miraculo commendavit. Hoc etiam propter hoc apparet, quia primum conjugium inter primos parentes instituit.

B Apostolus etiam ait: *Virgo non peccat*, si nubat. Matrimonii autem efficiens causa est consensus maritalis de præsentī per verba expressus, secundum illud Nicolai papæ: Sufficiat solus secundum legem eorum consensus, de quorum conjunctionibus agitur. Qui si solus in nuptiis defuerit, cætera etiam cum ipso coitu celebrata frustrantur. Unde est etiam illud: [Ambrosius] Matrimonium non facit coitus, sed voluntas. Hinc etiam illud: Non defloratio virginitatis, sed pactio conjugalī matrimonium facit. Causa vero propter quam contrahi debet; est procreatio proles, vitatio fornicationis. Sunt et aliæ causæ honestæ, ut inimicorum reconciliatio, et pacis rei integratio, et hujusmodi. Personæ autem legitimæ ad matrimonium sunt, juxta institutionem Ecclesiæ. Aliæ namque fuere legitimæ in exordio nostræ originis, et ante legem Mosi. Aliæ sub lege, aliæ in tempore gratiæ. Item in primitiva Ecclesia quædam erant legitimæ, quæ modo non sunt; et earum quæ modo legitimæ sunt vel illegitimæ, quædam sunt plene legitimæ, quædam omnino illegitimæ, quædam neutræ. Plene legitimæ sunt quas non impedit votum continentiæ, vel ordo, vel cognatio, vel dispar cultus, vel conditio, vel naturæ frigiditas. Omnino autem illegitimæ per votum, per ordinem, per cognationem, per disparem cultum.

C Neutræ vero, id est nec omnino illegitimæ, nec plene legitimæ sunt, per conditionem vel frigiditatem. Si enim tales nescientes conjuncti fuerint, possunt permanere quibusdam causis accidentibus, et eisdem deficientibus dividi. [Ambrosius] Bona vero conjugii sunt tria, scilicet fides, proles, sacramentum: Fides, ne cum alio vel alia coeatur; proles, ut religiose educetur; sacramentum, ne conjugium separatur. Separatio autem gemina est, corporalis scilicet et sacramentalis. Corporaliter vero non debent separari, nisi ex communi consensu, quod interdum fit causa religionis; sacramentaliter vero separari nequeunt, dum vivunt, si plene legitimæ sint personæ. Et attende quod tertium bonum conjugii dicitur sacramentum, ideo non quia sit ipsum conjugium, sed quia ejusdem rei signum est, id est spi-

(64) Ambros., in serm. de duobus generibus peccatorum.

ritualis et inseparabilis conjunctionis Christi et Ecclesiae. His tribus bonis excusatur coitus carnalis, qui est inter conjuges, ita ut vel non sit peccatum vel sit veniale. Quando enim causa prolis conveniunt tantum, sic excusatur ut non sit peccatum, quando vero causa concupiscentiae satiandae et refrenandae, veniale est. Unde Augustinus (65) : Conjugalis concubitus generandi gratia non habet culpam; concupiscentiae vero satiandae, sed tamen eum conjugē, habet culpam, propter thori fidem, venialem. Item, quod conjugati victi concupiscentia utuntur invicem ultra necessitatem liberos procreandi, ponam in his pro quibus quotidie dicimus : *Dimitte nobis debita nostra sicut, etc. (Matth. vi).* Ubi autem haec bona non sunt, nullam habet coitus excusationem. Unde dicitur : Omnis vehemens amator propriae uxoris, adulter est. Contingit autem saepe contrahi conjugium, in quo haec bona non reperiuntur : quia nec fides servatur, nec proles religiose educatur. Haec de his sufficient. Quasi dicat : Fornicatio fugienda est, sed nubere licet. Et hoc est quod ait : *De quibus autem scripsistis mihi*, id est, de his quae scripsistis mihi. Hoc dico : *Bonum est homini non tangere mulierem, propter fornicationem.* Quasi dicat : Bonum est non tangere, sed tamen propter fornicationem vitandam unusquisque habeat suam, non alienam, uxorem, non concubinam. Hoc ideo dicitur, ut excludantur illi qui divinis auctoritatibus uxores habere non possunt, Et similiter, unaquaeque mulier habeat suum virum, scilicet legitimum. Hoc dicit Apostolus secundum indulgentiam non secundum praeceptum. [Fulgentius] Peritus enim medicinae caelestis Apostolus, non tam sanos instituit, quam infirmis medicamenta monstravit. [Gregorius] Magnum itaque bonum est mulierem non tangere, quod debet omnis fidelis principaliter observare. Tamen si quis adhuc plus est de sua infirmitate sollicitus quam de Domini virtute securus, si continentiam non novit, uxore utatur. (66) Sed quia nuptiae tales esse non possunt quales primorum hominum esse potuerunt, sint tales quales sanctorum patrum fuerunt, ut carnis concupiscentiae quae necessario est in corpore mortis hujus non serviantur; sed ipsa potius non nisi ad propagandam prolem servire cogatur : et sic infirmitas incontinentiae, ne cadat in ruinam flagitiorum, excipitur honestate nuptiarum.

VERS. 3-6. — *Uxori vir debitum reddat, similiter autem et uxor viro. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir; similiter autem et vir sui corporis potestatem non habet, sed mulier. Nolite fraudare invicem, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi; et iterum revertimini in idipsum, ne tentet vos Satanas propter incontinentiam vestram. Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum immoderium.*

(65) Augustinus, De bono conjugali.

(66) Id., De nup. et conjug.

A *Uxori vir debitum reddat. Quasi dicat : Concedo viro habere uxorem, et mulieri virum; et postquam conjuncti fuerint, vir reddat debitum uxori, similiter et uxor viro.* [Ambrosius] Invicem sibi subijci in hac causa dicit, ut una sit illorum voluptas in lege naturae. Ideo alter alteri reddat, quia *mulier non habet potestatem sui corporis* ad alium, *sed vir; similiter autem vir non habet potestatem sui corporis* ad aliam, *sed mulier.* In hoc pares sunt vir et mulier, quia neque viro neque mulieri corpus suum licet alii tradere. [Augustinus] Invicem enim sibi debitores sunt in hac causa, ne peccandi daretur occasio, in aliis vero praest vir. Ergo hic non dominium tollitur viro, sed vitium. (67) Debent ergo sibi conjugati ad illicitos concubitus evitandos mutuam quodammodo servitutem; ut etsi alteri eorum perpetua continentia placeat, nisi ex alterius consensu, non possit. Sed ad hoc, uxor non habet potestatem sui corporis, sed vir. Similiter vir non habet potestatem sui corporis, sed mulier. Ut etiam quod non filiorum procreandum, sed infirmitatis et incontinentiae causa expetit, vel ille de matrimonio, vel illa non sibi alterutrum negent, ne per hoc incidant in damnabiles corruptelas. Reddere enim debitum conjugale nullius est criminis; exigere autem ultra generandi necessitatem, culpae est venialis; fornicari autem vel moechari puniendi est criminis. *Nolite, etc.* Quasi dicat : Et quia nec vir nec mulier potestatem sui corporis habet, ergo *nolite fraudare invicem*, id est subtrahere debitum, quod posset esse causa adulterii. [Augustinus] Hoc ideo dicit Apostolus ut convenient in re uxoria, ne dissensio generet fornicationem. *Nolite dico, nisi forte ex consensu ad tempus*, scilicet ut ex conducto abstinere propter gratiarum actiones, unde subdit, *ut vacetis expeditis orationi.* Ut enim misereatur Deus, mundus exorandus est. Et si munda sint conjugia, tamen etiam a licitis abstinendum est, ut facilius ad effectum deducatur oratio. *Et iterum revertimini in idipsum*, id est naturalem usum. Ubi et si culpa est, tamen venialis est : [Ambrosius] quod non est in fornicatione. Revertimini, dico, *ne tentet vos Satanas propter intemperantiam, vel incontinentiam vestram*, [Augustinus] ne occasio detur diabolo trahendi in laqueum fornicationis 83 vel adulterii. [Ambrosius] Hoc enim ideo dicit Apostolus, ut fornicationem excludat, non ut ad meliorem vitam tendentibus iter claudat. Et quia Apostolus dixerat, unusquisque habeat suam, et quaeque suum, et item revertimini, ne videretur hoc praecipiendo dixisse, subdit :

Hoc autem totum dico secundum indulgentiam, non secundum imperium. Et ideo non peccat qui aliter agit, id est qui continet, imo peccat qui sic agit. Quia aliqua culpa est ibi, sed levis. Propter huiusmodi peccata, oportet quotidie erebroque

(67) Id., De bono conjugali. Hic aliter August. dicit quam supra.

orare Dominum et dicere : *Dimitte nobis debita nostra*, etc. (68) Non ergo illud præcepit Apostolus, sed permisit. Aliud est enim quod permittitur infirmitati, aliud quod præcipitur fidei. Quod ostendit ex eo quod ait, hoc dico secundum indulgentiam, non secundum imperium. Quasi dicat : Non hoc jubeo castitati, sed permitto infirmitati, non est laudabile, sed veniale. Sed forte aliquis dicet, si hoc secundum veniam concessit Apostolus, ergo peccatum sunt nuptiæ. Cui enim venia nisi peccato conceditur, ubi est incontinentiæ malum? Plane quod infirmitati concessit Apostolus secundum veniam, audeo dicere peccatum esse. Veniam namque concedens Apostolus, concubitus attendit conjugatorum, ubi est incontinentiæ malum. Incontinentiæ malum est quod vir cognoscit uxorem etiam ultra necessitatem procreandi liberos, sed et ibi est nuptiarum bonum. (69) Non enim quia incontinentia malum est, ideo concubitus quod est præter intentionem generationis non est bonum, imo vero non propter illud malum culpabile est hoc bonum; sed illud malum fit veniale, propter bonum nuptiale, quod est tripartitum, scilicet fides, proles, sacramentum : Fides, ne cum alio vel alia coearet; proles, ut religiose educetur; sacramentum, ne conjugium separaretur. Hoc bonum nuptiarum non reprehendit Apostolus, sed malum incontinentiæ. (70) Concubitus enim necessarius causa generandi inculpabilis, et solus ipse nuptialis est. Ille vero qui ultra necessitatem progreditur, non rationi, sed libidini obsequitur. Cum igitur culpabilis non sit generandi intentione concubitus, qui proprie nuptiis imputandus est, quid secundum veniam concedit Apostolus, nisi quod conjuges debitum carnis exposcant, non voluntate propaginis, sed voluptate libidinis? quæ tamen voluptas non propter nuptias cadit in culpam, sed propter nuptias accipit veniam. Quocirca etiam hinc sunt laudabiles nuptiæ, quia etiam illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se. Neque enim iste concubitus, quo servitur concupiscentiæ, agitur, ut impleatur fetus quem postulant nuptiæ. (71) Omnino igitur in genere suo nuptiæ bonæ sunt, quia fidem thori servant, et proles suscipiendæ causa utrumque sexum commiscunt, et impietatem separationis horrent.

VERS. 7-11. — *Volo autem omnes homines esse sicut meipsum. Sed unusquisque proprium donum habet ex Deo, alius quidem sic, alius vero sic. Dico autem non nuptis et viduis; bonum est illis si sic permanserint sicut et ego. Quod si non se continent, nubant : melius est enim nubere quam uri. His autem qui matrimonio juncti sunt, præcipio, non ego, sed Dominus, uxorem a viro non discedere. Quod si discesserit, manere innuptam, aut viro suo reconciliari. Et vir uxorem non dimittat.*

Volo autem. Quasi dicat : Hoc indulgeo. Sed ta-

A men volo omnes homines esse castos sicut meipsum. Quantum ad benevolam et sollicitam magistrum pertinet, omnes tales, si fieri posset, volebat esse sicut seipsum, id est continentes. Sed etsi non sint omnes casti, habent tamen alia quibus salvari possunt, quod ita ait : *Sed unusquisque habet donum ex Deo*, quia et conjugium est ex Deo sicut continentia. Donum dico proprium, id est sibi competens, quia in hoc quisque adjuvatur, quod appetit avidius. *Alius quidem sic*, scilicet in conjugio potest salvari; *alius vero sic*, scilicet in viduali vel virginali continentia. [Ambrosius] Et ideo non debet quis constringi, ne prohibitus a licitis, admittat illicita; sed ipse quid sequatur sibi eligat, sed tamen in hoc propensior esse melius est. (72) Satis hic ostendit etiam pudicitiam conjugalem esse donum Dei; non tantum enim continentium, sed etiam conjugatorum castitas, donum Dei est. *Dico autem.* Quasi dicat : Coniuncti debitum reddant, sed non nuptis, id est virginibus, et viduis dico, quod bonum est illis si sic, id est caste permanserint, vel, eant sicut ego, quod si non continent, nubant legitime. Et quare hoc dicat, adjungit : *Melius est enim nubere quam uri*, id est ardere libidine. Uri enim est desiderii angere vel vinci. [Ambrosius] Non igitur ideo dicit melius, quod bonum sit uri, et nubere melius, sed consuetudinem locutionis est secutus. *His autem.* Quasi dicat : Hoc consulo non conjunctis. *Sed his qui matrimonio juncti sunt præcipio non ego*, quasi hoc præceptum invenerim, sed Dominus in propria persona præcipit, *uxorem a viro non discedere*, hoc supple, nisi causa fornicationis. (73) Hæc est enim causa quam Christus excepit, quæ hic tacetur, quia notissima est, scilicet causa fornicationis. Hanc enim solam causam excepit Dominus; cæteras vero universas molestias, si quæ forte exstiterint, jubet pro fide conjugii, et pro castitate fortiter sustineri. Et nota quod aliud est discedere, aliud est communi consensu continere. Illud enim malum est, hoc bonum; et dicitur hoc de conjugio, ubi uterque fidelis est. *Quod si.* Quasi dicat : Non discedat, quod si discesserit, scilicet causa fornicationis, præcipio manere innuptam, viro vivente, aut reconciliari viro suo, si ipsa non continet. [Augustinus] Si enim se non continet, mulier viro debet potius reconciliari quam alteri nubere. Et similiter, vir non dimittat uxorem suam, nisi causa fornicationis. Præter quam non debet vir dimittere uxorem, quia faceret eam moechari. Quod si illa est adultera, ipse non facit, sed adulteram dimittit. Supplendum est hic quod de uxore præmisit, scilicet quod si dimiserit, ne ducat aliam, vel reconcilietur uxori. Similis enim forma servatur in viro, et in muliere. Ambrosius tamen dicit : Ideo non subdit hoc de viro sicut de muliere, quia licet viro aliam ducere, quia inferior non omnino hæc lego

(68) Augustinus, in sermone de ver. Apostoli.

(69) Id., super Genesim.

(70) Id., De bono conjugio.

(71) Id., contra Julianum hæreticum.

(72) Id., De nupt. et conjug.

(73) Id., De sermone in monte.

utitur qua potior. Quod a falsariis dicitur esse ap-
positum. Nam ceteris. Postquam egit de conjugio
fidelium, transit ad imparia conjugia. Quasi dicat:
Ubi uterque fidelis est, hoc praeceptum Domini dedi.

Vers. 12-14 — *Nam ceteris ego dico, non Domi-
nus: Si quis frater uxorem habet infidelem, et hac
consentit habitare cum illo, non dimittat illam. Et si
qua mulier habet virum infidelem, et hic consentit
habitare cum illa, non dimittat virum. Sanctificatus
est enim vir infidelis per mulierem fidelem, et sancti-
ficata mulier infidelis per virum fidelem. Alioquin
filii vestri immundi essent, nunc autem sancti sunt.*

Nam ceteris, scilicet ubi non est uterque fidelis,
quod in initio Ecclesiae contingit, cum Evangelium
gentibus praedicari cepit, ego dico, ex Deo quidem,
non Dominus proprio ore, quod si quis frater, id est
si quis fidelis conversus ad fidem in conjugio, habet
uxorem infidelem, et hac consenserit habitare cum
illo, non dimittat illam. [Augustinus] Non hoc prae-
cipit Apostolus, sed consulit, ut si quis aliter agat
non sit transgressor, sicut et post de virginibus con-
sultit. Monet ergo quod est lucrandi occasio, cum
posset licite relinquere, sed non expedit. Tunc
enim non expedit id quod licitum est, quando per-
mittitur quidem, sed usus ipsius potestatis aliis
affert impedimentum salutis, sicut est illud unde
jam diu loquimur, scilicet discessio fidelis ab infi-
deli, quam non prohibet Dominus, quia coram illo
non est injusta. Sed Apostolus ne fiat, consilio
charitatis suadet, ut nemo in ea remissionis neces-
sitate teneatur, sed consilii voluntate libere faci-
at. Hoc ergo mihi visum est Apostolum monende
dixisse. Conjug enim fidelis licite potest relinquere
infidelem. (74) Idololatria enim et quaelibet noxia
superstitio fornicatio est, et Dominus causa forni-
cationis permisit quidem uxorem dimitti, sed non
jussit: et sic dedit Apostolo locum monendi, ut qui
voluerit, non dimittat infidelem quae forsitan fiet fi-
delis: et qui voluerit, licite dimittere possit. (75)
Quia enim fidelis infidelem relinquere licite potest,
ideo Dominus non prohibet. Quod enim Dominus
prohibet, fieri omnino non licet: hoc autem fieri
licet. Nam si fornicatio carnis detestanda est in
conjugio, quanto magis fornicatio mentis, id est in-
fidelitas. Sed quia ita licitum est, ut non expediat,
ne propter conjugum separationes ipsam doctrinam
salutis homines offensi exhorreant, intendit Apo-
stolus et monet non fieri. Si ergo ab infidelibus nec
jubentur a Domino, nec prohibentur fideles rece-
dere. Nam si dimittere tales jubentur a Domino,
nullus esset locus consilii admonentis Apostoli, ne
hoc fieret. Legitur tamen quod Esdras propheta,
imo Dominus per eum non modo permisit, sed etiam
jussit Israelitis uxores dimittere alienigenas, per
quas ibant ad deos alienos (1 Esdr. x); non illae
per maritos acquirebantur Deo. Recte itaque hoc

A praecepit, quia nondum tanta gratia Salvatoris il-
luxerat. Et per Moysen Dominus jusserat, ne quis
uxorem alienigenam duceret (Num. xviii). Merito
ergo quas duxerant Domino prohibente, Domino
jubente dimiserunt. [Augustinus] Non enim impu-
tandum matrimonium quod extra decretum Dei
factum est, sed cum cognoscitur emendandum
est. (76) Cum vero cepisset gentibus Evangelium
praedicari, jam conjunctos gentiles gentilibus com-
perit conjuges, ex quibus si non ambo crederent,
sed unus vel una, et infidelis cum fidele consentit
habitare, nec prohiberi a Domino debuit fidelis in-
fidelem dimittere, nec juberi, ideo nec prohiberi,
quia iustitia permittit a fornicante discedere; et in-
fidelis hominis fornicatio est major **84** in corde. Ideo
autem nec juberi, quia non contra jussionem Domini
gentiles fuerunt ambo conjuncti. Licitum ergo erat
per iustitiam, sed licitum non erat faciendum
propter liberam benevolentiam; quod dixerat de viro
subdit de muliere.

Et si qua mulier habet virum infidelem, et hic con-
sentit habitare cum illa, non dimittat illum: deinde
consilii causam et finem supponit dicens: Sancti-
ficatus est enim vir infidelis per mulierem fidelem,
vel in muliere fidele; et sanctificata est mulier in-
fidelis per virum fidelem, vel in viro fidele. (77) Cre-
do jam provenerat ut nonnullae feminae per viros
fideles, et viri per uxores fideles in fidem venient,
quia saepe hoc contingit quod alter per alterum ad
fidem convertitur. Vel ita, sanctificatus est vir in-
fidelis per mulierem fidelem, id est mundus est vir
infidelis quantum ad fidelem mulierem, quia nullam
ex ejus conjunctione immunditiam mulier fidelis pa-
titur; et sanctificata est mulier, etc., id est munda est
mulier infidelis quantum ad virum fidelem, quia vir
fidelis ex ejus conjunctione non contaminatur. Ve-
ram enim fidelis habet pudicitiam etiam cum infidele
conjugue. Alioquin, etc. [Ambrosius] Quasi dicat:
Dico ut non dimittat fidelis infidelem consentien-
tem habitare. Alioquin, [Haimo] id est si disceditis,
si dimittitis invicem volentes cohabitare, et aliis
vos copulatis, [Ambrosius] et ita non est legale ma-
trimonium, adulteri estis, et filii vestri, qui de hac
copula nascuntur, immundi essent, id est spurii sunt.
Nunc autem, si permanetis, filii vestri sancti sunt,
id est mundi, quia de licitis conjugiiis nati sunt, et
sub Creatoris veneratione nati sunt ex pare. Vel
ita, ut agat de filiis jam natis quae in fidelitate re-
manent, si vicissim se dimittunt. Quasi dicat: Dico
ut fidelis non dimittat infidelem. Alioquin, id est si
vos invicem dimittitis, filii vestri, qui majorem
partem sequuntur, immundi essent, id est in in-
fidelitate remanebunt: major enim tunc erat nu-
merus infidelium quam fidelium. (78) Nunc autem
filii vestri sancti sunt, id est Christiani, sive uno ex
parentibus auctore, sive utroque, quod non fieret

(74) Augustinus, de sermone in monte.

(75) Id., ad Polentium.

(76) Id., in eodem.

(77) Id., de sermone.

(78) Id., de serm. in mont

si uno credente dissociaretur conjugium, et non tolleretur infidelitas conjugis usque ad opportunitatem credendi.

VERS. 15 — 19. *Quod si infidelis discedit, discedat; non enim servituti subjectus est frater aut soror in ejusmodi. In pace autem vocavit vos Deus. Unde enim scis, mulier, si virum salvum facies? aut unde scis, vis, si mulierem salvam facies? Nisi unicuique sicut divisit Dominus. Unumquemque sicut vocavit Deus, ita ambulet, et sicut in omnibus Ecclesiis doceo. Circumcisus aliquis vocatus est, non adducat præputium. In præputio aliquis vocatus est, non circumcidatur. Circumcisio nihil est, et præputium nihil est, sed observatio mandatorum Dei.*

Quod si infidelis, etc. Quasi dicat : Fidelis non dimittat infidelem consentientem habitare. *Quod si infidelis, vir vel mulier, discedit, odio fidei, discedat, non pro eo fidem fidelis deserat.* (79) Eo enim modo mulier infidelis rectissime dimittitur, si viro suo dicat : Non ero uxor tua nisi mihi de latrocinio divitiis congeras, nisi solita lenocinia exerceas, et hujusmodi. [Ambrosius] Tunc ille cui uxor hæc dicit, si veraciter Christianus est, plus tenebitur amore divinæ gratiæ, quam carnis uxoriæ, et membrum quod eum scandalizat fortiter amputat. *Non est enim.* Quasi dicat : Ideo dico discedat, non est enim servituti subjectus frater fidelis, aut soror in hujusmodi, scilicet in cohabitatione, et in aliis talibus, id est non cogitur fidelis sequi infidelem odio fidei discedentem. Sed quandiu in pace simul esse possunt non separentur, si in eo poterant vocari, in eo manendum est. Et ideo ait non est subjectus, quia non debetur reverentia conjugii ei qui horret conjugii auctorem. Non est enim ratum matrimonium quod sine Dei devotione est, et ideo non est peccatum ei qui dimittitur propter Deum, si alii se copulaverit. Contumelia enim Creatoris solvit jus matrimonii circa eum qui relinquitur ne accusetur alii copulatus. Infidelis autem discedens et in Deum et in matrimonium peccat. Itaque non est ei fides servanda conjugii, quia Deo recessit, ne audiret nomen Christi. Si vero ambo crediderint per cognitionem Dei, confirmatur conjugium. Nota quod Ambrosius sibi contradicere videtur. Supra enim dixit, quod si fidelis dimittens infidelem alii copulaverit, se adulter est; hic vero dicit quod ei dimisso non est peccatum si alii se copulaverit, quod a quibusdam sic determinatur. [Augustinus] Aliud est si dimittat infidelem volentem cohabitare vel commanere, et aliud si dimittitur propter Deum ab illo qui abhorret nomen Christi. Ibi benevolentiae lex non servatur, hic veritas custoditur. Ideoque cum liceat semper dimittere, non tamen semper licet se alii copulare, sed tunc tantum cum propter Deum dimittitur. Vel ut alii dicunt potest se alii semper copulare fidei, sed non alii infidei. *In pace autem.* Quasi dicat : Fidelis non est subjectus servituti in hujusmodi sed pacem

debet servare. [Ambrosius] quia in pace vocavit nos Deus, et ideo non debemus esse causa discordiæ. Et non oportet nos litigare cum discedente, quia odio fidei discedit. (80) Unde enim supra hortatus est ne fidelis deserat infidelem per ea quæ forte evenerunt, id est quia sanctificatus est vir, etc. Nunc quia eadem fieri possunt, idem hortatur reddens rationem cur non expediat, ut fidelis dimittat infidelem, quamvis liceat. [Ambrosius] Hæc autem non jubente lege sed libera charitate sunt. Quasi dicat : Vere manendum est cum infideli, quia, unde scis, tu mulier fidelis, si virum infidelem salvum facies? Hoc ideo dicit quia forsitan possunt credere qui non horrent nomen Christi. Deinde dicit viro idem de muliere : *Aut unde scis, vir fidelis, si mulierem infidelem salvam facies?* Unde, inquam, hoc scis, o vir vel mulier, nisi ita habeas te ad tuum comparem, sicut Deus divisit unicuique, id est sicut dedit utrique, scilicet viro præses, uxori subesse? Vel quomodo scis hoc quod prædictum est nisi patienter expectes florere, sicut divisit Deus unicuique? [Ambrosius] Divisit enim cuique quando salvetur, id est scit quando credet, et sustinet donec credat; sic et tu exspecta. Et quomodo scis, o vir vel mulier, quod prædictum est, nisi quisque vestrum ambulet scilicet perseveranter, et si non statim proficit ita, sicut Deus vocavit unumquemque, id est in eo statu in quo Deus quemque vocavit, non a quo, ut scilicet conjux cum conjuge perseveranter maneat. Ne quis autem forte diceret quod solis Corinthiis, et non cæteris fidelibus hoc prædicaret, ait : Et hoc ita prædico in vestra Ecclesia, sicut in omnibus Ecclesiis, hoc est ubique, doceo. Tenendum est ergo vobis quod omnes tenent. *Circumcisus.* Quasi dicat : In eo statu potest quisque manere, scilicet conjugii, sicut in cæteris, quæ salutis impedimentum non afferunt, ut verbi gratia, si aliquis circumcisus vocatus est, non adducat, id est non cogatur adducere præputium, id est ritus gentilium. Et si in præputio aliquis vocatus est, non circumcidatur, id est non cogatur ad Judaicos ritus. Serrat Apostolus ubique quod congruere videt, sive Ecclesiis gentium sive Judæorum. [Augustinus] Nusquam enim aufert consuetudinem, quæ servata non impedit salutem, moneas ne in talibus spes salutis ponatur, etiamsi pro offensione infirmorum fratrum serventur. Unde et dicit nil esse, subdens : *Circumcisio enim nihil est, et præputium nihil est.* Quia ad salutem nec prodest nec obest, hoc vel illud, id est Judaicus vel gentilis ritus, sed observatio mandatorum Dei.

VERS. 20 — 28. *Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. Servus vocatus es, non sis tibi cura, sed, et si potes fieri liber, magis utere. Qui enim in Domino vocatus est servus, liberus est Domini. Similiter qui liber vocatus est, servus est Christi. Pretio empti estis, nolite fieri servi hominum. Unusquisque ergo in quo vocatus est frater, in hoc*

(79) Augustinus, De fide.

(80) Id. ad Polen.

permaneat apud Deum. De virginibus autem præceptum Domini non habeo, consilium autem do, tanquam misericordiam consecutus a Deo, ut sim fidelis. Existimo enim hoc bonum esse propter instantem necessitatem, quoniam bonum est homini sic esse. Alligatus es uxori? noli querere solutionem. Solutus es ab uxore? noli querere uxorem. Si autem acceperis uxorem non peccasti; et si nupserit virgo non peccavit. Tribulationem tamen carnis habebunt huiusmodi. Ego autem vobis parco.

Unusquisque. Quasi dicat: Gentilis non adducat circumcisionem, vel Judæus præputium. Sed unusquisque permaneat in ea vocatione, id est in ea conditione, vocationi non repugnante, in qua non a qua, vocatus est. [Augustinus] Hoc enim ad eas condiciones vel consuetudines vitæ retulit, quæ nihil obsunt fidei bonisque moribus. Sicut conjux, sic et latro ad Christi fidem vocatur; sed illè in conjugio, non a conjugio; iste vero non in latrocinio, sed a latrocinio. Non enim necesse est ut conjuges desinant esse conjuges propter Christi fidem, sicut necesse est ut latrones desinant esse latrones. Servus, etc. Supraposuit unum exemplum de ritu vivendi; hic aliud de conditionis officio. Quasi dicat: Quisque permaneat in quo vocatus est, sicut si servus vocatus es, non sit tibi curæ, quasi velis hoc effugere, sed si potes fieri liber, magis utere servitute, [Ambrosius] quia hæc est causa humilitatis quæ ad eam quæ in Domino est pertinet libertatem, quia quanto quis **85** propter Deum despectior est in hoc sæculo, tanto magis exaltabitur in futuro: Qui enim in Domino vocatus. Quasi dicat: Ideo non debet esse curæ, si quis vocatus est servus, quia reque ut dominus suus servus est Christi. Quod ita ait: Qui enim existens servus vocatus est in Domino, id est in fide Domini, vel in operatione Domini, libertus est Domini. Ac si diceret, servus Domini est, sed honestius nomen posuit dicendo libertus, quod esse recte dicitur, quia ereptus est a peccatis, quæ servos faciunt. [Ambrosius] Similiter qui vocatus, dum liber esset, vel a Deo per elationem, quod crimen est, vel ab homine per conditionem, servus est Christi, quod profectus est. Ergo nec servus conditione despiciatur, nec liber elatus servo se præponat. Pretio, etc. Quasi dicat: Uterque servus Christi est, quod utique justum est, quia empti estis pretio, id est sanguine Christi. Et quia empti estis, nolite fieri servi hominum, ita, scilicet ut postponatis servitium Dei. Quasi dicat: Quia empti estis, reddite vicem emptori ut servi sitis Christi, non hominum. Hi sunt servi hominum qui humanis se subjiciunt superstitionibus, quod contingit vobis si dicatis: Ego sum Pauli, ego Apollo, et huiusmodi. Unusquisque, etc. Quod supradixerat hic iterat, ut plene commendat dicens, unusquisque frater in hoc statu maneat apud Deum, id est in observatione mandatorum Dei, in quo vo-

A catus est, non a quo vocatus est, quia nullus status nocet, in quo aliquis vocatur.

De virginibus autem. Superius ubi ait: Dico autem non nuptis et viduis, non tantum virginibus, sed etiam viduis continendi consilium dedit. Nunc iterum dat de virginibus idem consilium. Quasi dicat: De conjunctis præceptum Domini dedi, ubi uterque est fidelis; vel meum consilium, ubi alter est infidelis. De virginibus autem non habeo præceptum Domini, aliqua lege præcipientis ut contineant, vel nubant. [Augustinus] Consilium autem a Spiritu sancto mihi inspiratum do, idem quod supra dedi, scilicet non nubendi, sed continendi, nisi tamen aliud licet. Consilium do, tanquam consecutus a Domino misericordiam, id est apostolatam, ita ut sim fidelis in dispensatione mihi credita, ac per hoc constat quod sum idoneus in dandis consiliis salutaribus. [Ambrosius] Existimo ergo. Quasi dicat: Quia Apostolus sum et fidelis, ergo hoc consilium do, scilicet non nubendi, quia existimo hoc, id est in virginitate manere, bonum esse propter instantem necessitatem conjugii vitandam. Necessitatem dicit penuriam sæculi, quam sæpe patiuntur conjugati. Infirmis infirmam rationem præterdit. Posset enim digniorem reddidisse rationem virginitatis munus amplius commendando. (81) Supergreditur enim virginitas conditionem humanæ naturæ, per quam homines angelis assimilantur. Major tamen victoria virginum quam angelorum. Angeli enim sine carne vivunt, virgines vero in carne triumphant. Inde est quod in tabernaculo Domini supremum operimentum erat de pellibus hyacinthis, per quod intelligitur cælum vita. Habet enim hyacinthus speciem similem throno, ita qui in carne virgineam puritatem servant, supercælestibus simulantur. Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati, et sequuntur Agnū quocunque ierit (Apoc. xiv). Quoniam, etc. Quasi dicat: Ita existimo ut dixi, et bene quoniam vere ita est, bonum est homini sic esse, id est in virginitate; et licet sit hoc, bonum tamen si alligatus es uxori, noli querere solutionem, et si instat necessitas. Sed si solutus es ab uxore, noli querere uxorem, si potes continere. [Haimo, Ambrosius] Hæc consilia sunt quæ nullo Domini-constringentis imperio, in potestate dimissa sunt. In his audiendus est Apostolus, in spiritu scilicet monens et consulens. Si autem. Quasi dicat: Noli querere, sed tamen, si acceperis uxorem, non peccasti; et similiter si nupserit virgo, non peccavit. Tribulationem, etc. Quasi dicat: Non peccant si nubunt vel ducunt, tamen levius est esse sine conjugio, quia huiusmodi, scilicet conjugati, habebunt tribulationem carnis, [Haimo.] pro rebus necessariis providendis sibi et filiis. Ego autem. Quasi dicat: Consulo evitare conjugium, quod et tamen concedo. Sed in his ego parco vobis, dum consulo hæc evitare quæ tribulationes carnis et sollicitu-

(81) Ambrosius, De institutione viduarum.

dines memoratas habent, vel dum concedo vobis A quod vultis, parco vobis, etsi grave sit.

VERS. 29-35. — *Hoc itaque dico, fratres: Tempus breve est, reliquum est ut et qui habent uxores, tanquam non habentes sint, et qui flet tanquam non flentes, et qui gaudent tanquam non gaudentes, et qui emunt tanquam non possidentes, et qui utuntur hoc mundo tanquam non utantur. Præterit enim figura hujus mundi. Volo autem vos sine sollicitudine esse. Qui sine uxore est, sollicitus est quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori, et divisus est. Et mulier innupta et virgo cogitat quæ Domini sunt, ut sit sancta et corpore et spiritu; quæ autem nupta est, cogitat quæ sunt mundi, quomodo placeat viro. Porro hoc ad utilitatem vestram dico, non ut laqueum vobis injiciam. sed ad id quod honestum est, et quod facultatem præbeat sine impedimento Dominum obsecrandi.*

Hoc itaque, hic ad temperantiam monet. Quasi dicat: Quia conjungemini, dum sine peccato potest fieri. Itaque hoc consilium do vobis. [Augustinus] Dico vobis, o fratres, quoniam tempus breve est, quo non generatione carnali propagandus est populus Dei, sed regeneratione spiritali colligendus. Et quia tempus breve reliquum est, id est hoc solum restat agendum, ut qui habent uxores sint tanquam non habentes, (82) studendo Dei servitio, non operi carnis: Quod utique facit, qui habet uxorem; reddit, non exigit debitum. Et qui propter infirmitatem propriam ducit uxorem plangens potius, quia sine uxore esse non potuit, quam gaudens, quia duxit, et maxime qui pari consensu continentiam servant. (83) Beatiora sane conjugia judicanda sunt, quæ sive filiis procreatis, sive in prole contempta continentiam pari consensu servare poterunt. Et qui flet, pro casibus conjugii, vel pro aliqua tristitia sæculi, sint tanquam non flentes, et spe futuri boni non cedant, vel frangantur; et qui gaudent pro aliqua prosperitate sæculi, sint tanquam non gaudentes, ut intus timeant spiritaliter corrumpi; et qui emunt, ut faciunt conjugati, qui provident filiis, sint tanquam non possidentes, scilicet non apponant cor perituris rebus; sed sic habeant, ut amore illis non hæreant. (84) Et ut universaliter colligam, qui utuntur hoc mundo, sint tanquam non utantur, ut scilicet ex bonis ejus faciant bona, non mali fiant: quæ bona ne putentur mala, bonis dantur. Itemque tolerant ut probentur, ne vero putentur magna vel summa, dantur et malis. Itemque eis tolluntur ut crucientur. Præterit enim. [Haimo, Augustinus] Quasi dicat: Ideo hæc mundi alia quasi non sint sunt æstimanda, quia figura, id est pulchritudo non substantia, hujus mundi præterit, id est quotidie senescit, et tandem in judicio mundanorum ignium cum flagratione peribit. Non substantia, sed figura

atque ipsa libera substantia eas qualitates habebit, quæ corporibus immortalibus mirabili mutatione convenient. Et ideo non dixit mundus perit, sed figura, quia substantia non perit, sed qualitas. Volo autem. Quasi dicat: Si nubitis, hoc facere consulo. Sed magis volo vos esse sine sollicitudine rei uxoriæ; qua diminuta in Dei rebus propensius vigilatur. Et recte hoc volo, qui sine uxore est, sollicitus est, ut compleat ea quæ Domini sunt, et quomodo placeat interiori pulchritudine Deo, non quomodo ei serviat. Qui autem cum uxore est, sollicitus est de his quæ sunt mundi, scilicet de domo regenda, et hujusmodi, quomodo et placeat uxori. [Haimo] Magna enim amaritudo est in domo uxor tristis, et divisus est, non natura, sed actu, quia partim Deo, partim servit B mundo. Et similiter mulier innupta, id est vidua, et virgo cogitat quæ sunt Domini. [Augustinus] Jam non cogitat ne damnetur a Deo, quod facit timor custos malorum. [Fulgentius] Hæc autem de damnatione non timens, et de salute secura, cogitat tantum quæ sunt Domini, scilicet, ut sit sancta corpore, id est actionibus quæ geruntur ministerio corporis, et spiritu, id est voluntate. (85) Hoc etiam et nupta fidelis, et casta facit: quæ non modo spiritu, sed etiam corpore sancta est, non enim potest fieri, ut non sit sanctum corpus, quo sanctificatus utitur spiritus. Sed amplius innupta hoc facit, quæ libera a necessitatibus mundanis, quibus constricta est nupta, intensius vacat cælestibus præceptis. Quæ autem nupta est, cogitat quæ mundi sunt, et quomodo C viro placeat. Non ideo hoc dicit, ut et ipsa sancta non sit corpore et spiritu, sed minus quam innupta. Hæc itaque loquens Apostolus de innuptis et nuptis, ampliorem innuptarum et in corpore et in spiritu sanctificationem intelligi voluit, non corpus nuptiarum omni sanctificatione privavit. Porro hoc. Quasi dicat: Consulo non nubere, sed hoc dico ad vestram utilitatem majorem, scilicet ut expeditius Deo serviatis, non ut, si incontinentes estis, injiciam vobis laqueum fornicationis. Non hoc dico ut laqueum vobis injiciam, sed hoc dico, ad id tendens quod honestum est, scilicet ut homo sit castus animo et corpore. [Augustinus] Non hoc ideo dicit quod turpe sit conjugium, sed quod hoc honestius est. Et ad id D tendo quod præbeat facultatem, vel facilitatem alicui observandi 86 se Domino sine impedimento, quod est in conjugio. (86) Cum igitur ait ad id quod honestum est, non matrimonium turpe esse monstravit, sed quod honesto erat honestius, generalis honesti nomine commendavit, quia honestius quid est, nisi quod magis honestum. Sicut ergo bono melius, et beato beatius est, sicut honesto honestius est, quod honestum voluit appellare.

VERS. 36-40. — *Si quis autem turpem se videri existimat super virgine sua, quod sit superadulta; et ita oportet fieri, quod vult faciat; non peccat si nua*

(82) Augustinus in psalmo cxlvii.

(83) Id., De sermone in monte.

(84) Id., In epistola ad justificandam continentem.

(85) Id., De sancta viduitate.

(86) Id., De sancta viduitate.

bāt. Nam qui statuit in corde suo firmus, non habens necessitatem, potestatem autem habens suæ voluntatis, et hoc iudicavit in corde suo servare virginem suam, bene facit. Igitur et qui matrimonio jungit virginem suam, bene facit; et qui non jungit melius facit. Mulier alligata est legi, quanto tempore vir ejus vivit: quod si dormierit vir ejus, liberata est a lege; cui autem vult nubat, tantum in Domino. Beatior autem erit, si sic permanserit secundum meum consilium. Puto autem quod et ego Spiritum Dei habeam.

Si quis autem. Sicut de virginibus determinavit quid sit melius et honestius, sic et de custodibus virginum determinat quid illis sit faciendum, si virgines continere voluerint, vel noluerint. Quasi dicat: Hoc est honestius et expeditius, scilicet esse sine conjugio, sed tamen si quis existimat se videri quandoque turpem super, id est de virgine sua, eo quod vel quæ sit superadulta, scilicet ultra pubertatem, et ita oportet fieri, [Ambrosius] scilicet ut nubat, quia virgo non vult continere. Quod vult virgo, faciat custos, quia non peccat custos, si nubat virgo. Hoc ideo dicit, ne et si virgo non peccat, custos ejus videatur peccare. Ideo dico, si oportet, non peccat. Nam de isto alio patet, quia bene facit, non tantum non peccat ille, scilicet qui statuit in corde suo servare virginem suam, non ingerens ei fomitem nuptiarum. [Augustinus] Statuit, dico, firmus in proposito suo, non curans, vel sobolem, vel aliud hujusmodi. Et non habens necessitatem, cum virgo velit continere, sed habens potestatem, secundum alumne continentiam, voluntatis suæ perficiendæ. Ille qui hoc statuit, bene facit, et ille, utique qui hoc non ex levitate statuit, sed in corde iudicavit, id est ex iudicio mentis bonum esse discernit, et quia oportet fieri ut diximus, igitur qui matrimonio jungit virginem suam bene facit, quia licet quod facit. [Ambrosius] Et qui non jungit, cum habeat potestatem suæ voluntatis, melius facit, quia apud Deum meritum illi collocat, et a sæculi sollicitudine liberat illam, et ideo recte ait, melius facit. [Augustinus] Melius est enim quod licet et expedit, quam quod licet et non expedit. (87) Hic enim bene utitur homo malo, ibi vero bene utitur bono. Duo enim hæc, scilicet bonum et malum, et alia duo, scilicet usus bonus et usus malus, sibi met adjuncta, quatuor differentias faciunt. Bene utitur aliquis bono continentiam dedicans Deo. Male utitur quis bono continentiam dedicans idolo. Male utitur quis malo concupiscentiam relaxans adulterio. Bene utitur malo concupiscentiam restringens connubio. Sicut ergo melius est bene bono, quam bene uti malo, cum utrumque sit bonum, ita qui dat virginem suam nuptui bene facit; et qui non dat, melius facit. Bonum est enim pudicitia conjugal, sed melius continentia virginalis, vel vidualis. (88) Mulier alligata

A est, etc. Quasi dicat: Virgo potest nubere, similiter et vidua potest nubere, sed beatius est continere. Et hoc est quod ait: Mulier alligata est legi viri quanto tempore vir ejus vivit, ut non liceat alii nubere. Quod si dormierit vir ejus, liberata est a lege viri et permittitur ei ut cui vult nubat. [Augustinus] Ideo dicit, cui vult, quia invitæ nuptiæ solent proventus malos habere. Cum vero dicit, nubat, lege loquitur naturali, quanquam primæ nuptiæ tantum a Domino sint institutæ, secundæ vero permissæ sunt. Denique primæ nuptiæ sub benedictione Dei celebrantur sublimiter, secundæ vero etiam in præsentia carent gloria. Nubat dico, et hoc tantum in Domino, faciat scilicet sine turpitudinis suspicionem, et viro suæ religionis nubat. Vel ita continua; mulier, etc. Quasi dicat: Virgo quocunque tempore potest nubere, sed conjugata, etiamsi causa fornicationis dimissa est, non potest, dum vivit vir ejus. Quia mulier alligata est legi viri quanto tempore vir ejus vivit, quod si dormierit vir ejus, liberata est, cui vult nubat, tantum in Domino. Beatior autem erit, si sic, id est innupta, permanserit secundum meum consilium. (89) Satis ostendit beatam esse, et post mortem viri, iterum in Domino nubentem fidelem; sed beatior, non nubentem. Unde maxime Calaphrygarum et Novatianorum hæreses concidunt, quas buccis sonantibus non sapientibus Tertullianus inflavit, dum secundas nuptias tanquam illicitas maledico dente concidit, quas omnino licitas Apostolus sobria mente concedit. De tertiis autem et quartis, et de ultra pluribus nuptiis solent homines movere questionem, sed quis audeat definire quod nec Apostolum video definivisse? Ait enim: Si dormierit vir ejus, etc. Non dicit primus, vel secundus, vel tertius, vel quotslibet. Nec nobis definiendum est quod non definit Apostolus. Unde, ut breviter respondeam, nec ullas deo damnare, nec eis verecundiam numerositatis auferre. Ipse etiam Christus, Apostoli ac noster magister et Dominus, septemviram mulierem in Evangelio non damnat, nec dicit in resurrectione non posse esse; sed tantum ait: Neque nubent neque nubentur (Matth. xxi). Unde nec contra humanæ verecundiæ sensum audeo dicere, ut quoties voluerint, nubant, nec ex meo corde præter Scripturæ sanctæ auctoritatem quotaslibet nuptias audeo condemnare. (90) Quod autem dicitur univiræ viduæ, hoc omni dicitur viduæ, scilicet beatior erit, si sic permanserit secundum meum consilium. Et ne quis hoc consilium tanquam humanum et non divinum putaret contemnendum, adjecit: Puto autem quod ego, sicut et alii apostoli, spiritum Dei habeo, quo inspirante, hæc et alia suadeo, quod vos non putatis (91). Nota quod dicens, puto, non dubitat Apostolus, sed contemptores increpat, ut et Dominus non dubitat, sed increpat

(87) Augusti., De baptismo parvulorum.

(88) Id., De sancta viduitate.

(89) Id., De sancta viduitate.

(90) Id., ad Polentium.

(91) Id., super Joan.

dicens : Si me sciretis, forsitan et Patrem meum sciretis (Joan. viii). Et alibi : Cum venerit Filius hominis, putas inveniat fidem in terra? (Luc. xviii.) Verbo dubitationis arguitur infidelitas, non opinatur divinitas.

CAPUT VIII.

VERS. 1-4. — *De his autem quæ idolis immolantur, scimus quia omnes scientiam habemus. Scientia inflat, charitas vero ædificat. Si quis autem se existimat scire aliquid, nondum cognovit quemadmodum oporteat eum scire. Si quis autem diligit Deum, hic cognitus est ab eo. De escis autem quæ idolis immolantur, scimus quia nihil est idolum in mundo, et quod nullus Deus nisi unus.*

De his autem quæ idolis, etc. Supra egit de nuptiis, de quibus ipsi quæsierant. Hic agit de idolothytis, id est immolatiis idolorum, in quibus adeo indiscretum usum quidam habebant, ut ex eo aut scandalizarentur, aut saltem confunderentur infirmi : et ipsi qui licitis inordinate utebantur, ecclesiasticam in se formam confunderent, et unitatem scinderent. Scientes enim omnia ex creatione munda, immolata idolis coram infirmis in idolo manducabant. Quod infirmi videntes, putabant eos edere sub veneratione idoli, et exemplo eorum sub veneratione idoli edebant. Illos igitur increpat Apostolus hic. Quasi dicat : De his predictis quæsisitis, e. docui, sed de istis aliis non fuit opus quærere, quia de istis scitis ut ego. Et hoc est quod ait : *De his autem quæ idolis immolantur, an licet edere vel non? Scimus.* Quasi dicat : Ego scio, et vos scitis æque mecum, quod licet ea comedere. Vere scimus ego et vos, quoniam omnes scientiam habemus de Creatore et creaturis. Hoc dicit de his inter eos majoribus, qui habentes scientiam cum offendiculo minorum edebant : quos primum arguit, nec sufficienter scire dicit, quia offendiculum proximi non vitabant. Alii autem ignari sub veneratione idoli edebant. *Scientia.* [Augustinus] Quasi dicat : Habetis scientiam, sed non valet hæc scientia, quia facit vos superbire contra ignaros. *Scientia* enim, si sola est, inflat, id est in superbiam extollit; *charitas* vero, quæ non inflatur, ædificat infirmos : quæ quod eis obesse potest dimittit. (92) Et ideo eam habete, non inflantem scientiam. Addite scientiæ charitatem, et utilis erit scientia. Per se enim inutilis est scientia, cum charitate utilis est; per se inflat in superbiam, ut dæmones, qui Græco nomine a scientia sic sunt nominati, in quibus scientia est sine charitate. Propter hoc autem vitium, id est elationem scientiæ reprimendam, datus est Paulo stimulus Satane, a quo tunditur ne erigatur. [Augustinus] *Præponenda* est etiam scientia scientiæ. Melius est enim scire infirmitatem nostram, quam naturam rerum. Laudabilior enim est animus cui nota est infirmitas sua, quam qui ea non respecta, siderum viam scrutatur.

et terrarum fundamenta, et cælorum fastigia; sed meliores sunt qui apponunt nosse seipsos, quia scientiam talem scilicet qui apponit, apponit dolorem peregrinationis ex desiderio patriæ et conditoris. *Si quis autem.* Quasi dicat : Habetis scientiam de idolothytis, sed nec perfecta scientia est illa, quia et si quis existimat se scire aliquid, scilicet quod licet eis uti, nondum tamen cognovit quemadmodum oporteat eum scire, id est nondum novit quod sic ea scientia debeat uti, ne noceat alii. [Ambrosius] Ipsos ergo qui de scientia gloriantur, ostendit non ita cognovisse, sicut cognoscendum est. Dum enim charitatem quæ omnium bonorum mater est, non sectantur, non sciunt sicut oportet. *Si quis autem.* Quasi dicat. Hic non perfecte scit, sed qui diligit fratrem, vere scit Deo approbante, et hoc est quod ait :

Si quis autem diligit Deum, hic cognitus est, id est approbatus ab eo. Hic diligit Deum, qui charitatis causa scientiam mitigat, ut prosit fratri, pro quo Christus mortuus est. [Haimo.] *De escis autem.* Vituperata scientia eorum, tandem aperit quæ est ea. Supra enim non dixerat quæ esset eorum scientia, sed hic ostendit. Quasi dicat : His predictis modis non valet scientia, sed tamen in hoc vera est, quod de escis, quæ idolis immolantur, scimus ego et vos, quod licet comedi, et quod ab idolo non contaminata sunt; et scimus quia nihil est idolum in mundo, id est inter creaturas mundi. (93) Materiam enim Deus formavit, sed stultitia hominum formam dedit. Habet quidem formam quamdam humanam, sed ipse homo per verbum factus est. Quæcunque enim facta sunt naturaliter, quæcunque sunt in creaturis, facta sunt per Verbum; sed forma hominis in idolo non est facta per Verbum, sicut peccatum non est factum per Verbum, sed est nihil, et nihil sunt homines dum peccant. Vel, idolum nihil est in mundo, id est illud quod putabant idolum esse, nihil est. Existimabant enim idolum esse personam subsistentem ex simulacro et spiritu presidente. Vel, idolum nihil est in mundo, id est nullius rei quæ sit in mundo similitudinem habens. Idolum enim hic appellat speciem quam non videt oculus, sed animus sibi fingit. Ut si quis humanis membris caput canis, vel arietis formet, vel in uno habitu hominis duas facies, et huiusmodi, qui hoc facit, non similitudinem, sed idolum facit. Facit enim quod non habet aliud simile sui, sed quod mens otiosa et curiosa reperit. Ideo distincte dictum est in lege : *Non facies idolum neque omnem similitudinem rei* (Exod. xx; Levit. xxvi). Similitudo vero est cum aliquid ex his quæ sunt, vel in cælo, vel in terra, vel in aquis formatur. Et scimus quia nullus Deus est nisi unus. Hoc dicit ne putetur esse Deus in idolo. (94) Unus enim tantum Deus est Pater, et

(92) Aug. De civi. Dei.

(93) August. super Joannem.

(94) Id. contra Maximinum hæreticum.

Filius, et Spiritus sanctus, id est ipsa Trinitas unus Deus est, nullaque sit partium in Deitatis unitate divisio. Non enim Deus Pater pars est Dei. Tres enim personae sunt, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Et hi tres quia unitus substantiae sunt, unum sunt, et summe unum sunt, quia ibi nulla naturarum, nulla est diversitas voluntatum. Si enim natura unum essent, et consensione non essent, non summe unum essent. Si vero in natura dispares essent, unum non essent. [Augustinus] Porro Christus una persona est geminae substantiae, quia Deus et homo est; nec tamen Deus, vel homo pars huius personae dici potest. Alioquin Dei Filius antequam sumeret formam servi non erat totus, et crevit, cum homo divinitati ejus accessit. Quod si in una persona pars non potest esse Deus, quanto magis pars Trinitatis esse non potest, quicumque unus in tribus? Huius ergo Trinitatis, nec tertia pars est unus, nec majus aliquid omnes, quam singuli. Tu nempe dixisti unum Deum ex partibus non esse compositum, et hoc de patre vis intelligi. Ille, inquis, virtus est ingenua simplex. Huius autem virtutis quam simplicem esse dixisti, nunquid partes sunt bonitas, sapientia, clementia, et potentia? Si dixeris, partes sunt, simplex ergo virtus ex partibus constat, quae te diffiniens unus est Deus, ergo Deum ex partibus compositum esse dicis. Non dico, inquis, non sunt ergo partes. Si ergo in una Patris persona, et illa invenis, et partes non invenis; quanto magis Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, et propter individuum deitatem unus est Deus, et propter uniuscujusque proprietatem tres personae sunt, et propter singulorum perfectionem partes nullius Dei non sunt? Virtus est Pater, virtus est Filius, virtus est Spiritus sanctus. Hoc verum dicis, sed quod virtutem de virtute genitam, et virtutem de virtute procedentem, non vis eandem naturam habere? Hoc falsum dicis. Hoc contra fidem catholicam dicis.

VERS. 5-7. — *Nam etsi sunt qui dicantur dii, sive in caelo, sive in terra, siquidem sunt dii multi, et domini multi, nobis tamen unus Deus Pater, ex quo omnia, et nos in illo; et unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia, et nos per ipsum. Sed non in omnibus est scientia. Quidam autem cum conscientia usque nunc idoli quasi idolothytum manducant, et conscientia ipsorum, cum sit infirma, polluitur.*

Nam etsi, etc. [Augustinus] Quasi dicat: Unus tantum est Deus. Et vere; nam etsi sunt qui dicantur dii, participatione deitatis, ut sancti, sive in caelo, jam recepti, ut qui de corpore exierunt, sive in terra, morantes, ut qui adhuc in mortali corpore peregrinantur, et non falso putatos, dico deos, sed in veritate Dei sunt, siquidem multi sunt dii, participatione deitatis ut sancti, et sunt domini multi, qui aliis praesunt: apostoli in terra, archangeli in caelo. Etsi, inquam, hoc sit nobis, tamen est tan-

tum unus Deus Pater, qui naturaliter, et substantive est Deus unus cum Filio et Spiritu sancto. Dicitur enim tribus modis Deus, substantive, adoptive, nuncupative. Substantive dicitur Deus Trinitas; adoptive, sancti qui per adoptionis gratiam dii sunt; nuncupative, daemones et idola, quia nomine tantum dii sunt, non natura vel participatione. (95) De diis adoptivis dictum est, etsi sint qui dicantur dii, sive in caelo, sive in terra, siquidem dii sunt multi, et domini multi. Eos enim intelligi voluit qui digne etiam dicuntur dii, ita sane ut latría, quae interpretatur latine *servitus*, eis non debeatur, qui prohibiti sunt in lege maledici, ubi legitur: *Dii non maledices, vel detrahes.* (Exod. xxii). Sed non sunt jussi sacrificiis, vel ullis latría obsequiis honorari. [Ambrosius, Haimo.] Vel potest etiam de nuncupativis diis dici illud, nam etsi sunt qui dicuntur dii, a gentibus, sive in caelo, ut sol et luna, sive in terra, ut Apollo, vel Esculapius, Hercules, et hujusmodi; ideo dixi dicantur, siquidem dii sunt multi, opinione paganorum, et domini multi, nobis tamen est tantum unus Deus Pater, cui credimus, et nos in se credentes facit deos, secundum illud: *Dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in eum* (Joan. i). [Augustinus] Nobis ergo unus est Deus, gentibus vero plures quos noster terret, id est daemones; qui volentes videri dii sibi exigunt illa quae Deo vero debentur, scilicet aras, sacrificia, et alia hujusmodi. Noster vero Deus homines deos facit, qui non est factus, et ideo est verus Deus. Deos autem homines esse appellatos invenimus in illo psalmo: *Deus stetit in synagoga deorum* (Psal. lxxxii). Et item: *Ego dixi: Dii estis* (ibid.).

Sed quaeritur, si homines dii vocantur, utrum angeli vocandi sint dii cum hominibus sanctis, quibus maximum praemium promittitur aequalitas angelorum. Et in Scripturis quidem nescio, utrum vel possit, vel facile possit reperiri aperte angelos dictos deos. Si ergo nusquam in divinis eloquiis reperitur ea mihi causa potissimum occurrit, quare angeli non dicuntur dii, ne ab hominibus putarentur colendi; ne homines ad hoc inclinarentur, ut servitium religionis quae liturgia vel latría dicitur, angelis exhiberent, sed nomine officii multo utilius vocantur angeli, qui Latine dicuntur *nuntii*, ut ille colatur, cujus sunt nuntii. Quod ergo dicitur Deus deorum (Psal. xliix), Rex magnus super omnes deos (Psal. lxxxi), non nisi de sanctis accipitur, quibus est unus Deus Pater. Deinde ostendit quod recte dicitur, et Deus, et Pater. Quasi dicat: Vere est Deus. Quia ipse est ex quo credimus esse omnia. Et vere Pater est, quia credimus nos fore in illo, id est in illius gratia. Quaeritur si debeat dici quod Christus sit nobis Pater, vel Spiritus sanctus. Sane dicimus quod debet, quia gratia qua regeneramur, ita est Filii, et Spiritus sancti, ut Patri;

et quidquid est nobis a Patre, est nobis a Filio et a Spiritu sancto. Et ideo dicimus quod Deus Trinitas unus nobis est Pater, una majestas, vel unus magister qui regnat, qui illuminat, sicut unus Creator. Sed item quaeritur, si Deus Trinitas unus nobis est Pater, an sit ille Pater, qui aeternaliter Pater est Filium gignendo, an non, et si non, an sit alius Pater. Ad quod dicimus quod non simpliciter debeat dici, Deus Trinitas est Pater, ne intelligatur persona Patris. Sed est nobis Pater, nec ille Pater qui est tertia persona, nec alius, sed est Deus unus qui est nobis Pater ex tempore, et qui est ille Pater, sicut Filius est unus Deus cum Patre, nec tamen est Deus qui genuit. [Ambrosius] Et nobis est *Jesus Christus unus Deus*, et *Dominus*, cum Patre in substantia, id est nobis unus Deus est, et Dominus Pater et Christus, *per quem Christum omnia creata sunt*. Omnia enim a Patre, sed per Filium creata sunt. (96) Nec alia per Filium, alia per Patrem, sed eadem. Alioquin jam non omnia per Patrem, nec omnia per Filium. Si autem omnia per Patrem, et omnia per Filium, ergo eadem per Patrem quae per Filium facta sunt. Aequalis ergo est Patri Filius, et inseparabilis operatio utriusque. Et nos per ipsum Christum sumus in Deo, quia per ipsum reformati sumus in cognitione Dei, per quem fueramus creati. Sed, etc. Quasi dicat: Nos hoc scimus quod unus est Deus. Sed non in omnibus est haec scientia, id est non omnes mysterium unius Dei cognoscimus. Quidam autem, vel enim. Quasi dicat: Vere non in omnibus est haec scientia, quia quidam, etc., vel nos scimus quia idolum nihil est. Sed quidam manducant de sacrificiis cum conscientia idoli, quia putant idolum aliquid divinum esse. Et hoc, usque nunc, id est etiam nunc post conversionem, sicut ante conversionem. [Ambrosius] Manducant, dico, cum conscientia et quasi idolothytum, id est cum reverentia idoli, quasi aliqua illic esset divinitas. Et conscientia **88** ipsorum cum sit infirma, polluitur per illos qui habent scientiam unius Dei, sed non cum charitate, per quos in hunc errorem infirmi inducebantur, quorum non cibus polluitur, sed conscientia.

VERS. 8-15. — *Esca autem non commendat nos Deo. Neque enim si manducaverimus abundabimus, neque si non manducaverimus deficiemus. Videte autem ne forte haec licentia vestra offendiculum fiat infirmis. Si enim quis viderit eum qui habet scientiam in idolo recubentem, nonne conscientia ejus, cum sit infirma, aedificabitur ad manducandum idolothyta, et peribit infirmus in tua conscientia frater, propter quem Christus mortuus est? Sic autem peccantes in fratres, et percutientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis. Quapropter, si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo carnem in aeternum, ne fratrem meum scandalizem.*

(96) Augustinus, de Trinitate.

Esca autem. Quasi dicat: Illis nocet vestra comestio, nobis autem non prodest, quia esca sumpta, vel non sumpta, non commendat nos Deo, sed fides escae, qua creduntur omnia creata a Deo munda. Et vere. *Neque si non manducaverimus deficiemus*, id est minus habebimus bonum; *neque si manducaverimus abundabimus*, in bono virtutum, vel beatitudinis, sed ex fide ejus tantum. *Videte autem.* Quasi dicat: Quantum ad vos nihil est esca ipsa. [Haimo.] Sed videte ne forte hac licentia vestra fiat offendiculum infirmis in fide, qui nesciunt adhuc idolum nihil esse, et potest esse offendiculum. Si quis enim infirmus viderit eum qui habet scientiam, recubentem in idolo, id est in praesentia idoli, nonne conscientia ejus, cum sit infirma, per se aedificabitur ad manducandum idolothyta, id est ad manducandum carnes sacrificiorum sicut idolothyta? Videns enim quis fratrem peritum in idolo sacrificata edere incipit et ipse edere, non illa conscientia qua ille peritiae causa sciens nihil esse idolum, sed esse putat illic unum, cum videt fratrem peritum illic edere, nec horrere; et ita peribit infirmus frater in tua conscientia, id est quia te sapientem videt comedere, putans sub idoli veneratione, propter quem salvandum Christus mortuus est, et ita graviter peccas. Sic autem. Quasi dicat: Ita in fratres peccatis. Sed sic peccantes in fratres, et percutientes conscientiam ipsorum infirmam, in Christo peccatis, cujus membra sunt. Cum enim charitatis non aemuli sunt, qua Christus nos liberavit, peccant in Christo, non in Christum, quia in Christum peccare, est negare Christum. In Christo autem peccare, est in his quae Christi sunt peccare. Sicut hic qui sub lege est, in lege dicitur peccare, ita hi qui in Christo sunt, in Christo peccare dicuntur. In Christo ergo peccatis, cujus regnum diminuitis. Et quia in Christo peccatis, quapropter, abstinete sicut et ego etiam ab omni carne, quia si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo, non solum immolata, sed etiam omnem carnem in aeternum, id est nec hic nec in futuro. Sicut enim constat quod non post mortem, sic certus sum quod nec in vita manducabo, non quod mala sit esca, sed ne scandalizem fratrem meum.

CAPUT IX.

VERS. 1-7. — *Non sum liber? Non sum apostolus? Nonne Christum Jesum Dominum nostrum vidi? Nonne opus meum vos estis in Domino? Et si aliis non sum apostolus, sed tamen vobis sum. Nam signaculum apostolatus mei vos estis in Domino. Mea defensio apud eos qui me interrogant, haec est: Nunquid non habemus potestatem manducandi et bibendi? Nunquid non habemus potestatem sororem mulierem circumducendi, sicut et ceteri apostoli et fratres Domini, et Cephas? Aut ego solus et Barnabas non habemus potestatem hoc operandi? Quis militat suis stipendiis unquam? Quis plantavit vineam, et de fru-*

et ejus non edit? Quis pascit gregem, et de lacte Agregis non manducat?

Non sum liber? Incipit se proponere in exemplum, ut sicut ipse abstinere a licitis pro scandalum fratrum vitando, ita et illi abstineant. Ipse enim apostolica dignitate potestatem habens non operari manibus, sed de Evangelio vivere, ne quem tamen accipiendo scandalizaret, abstinuit. Quasi dicat: Abstinete ab hoc licito, quia et ego habeo libertatem accipiendi stipendia, et tamen non accipio. Et vere habeo libertatem. Nunquid enim non sum liber accipere? Utique liber sum accipere, quia licet mihi quod et aliis apostolis, scilicet de Evangelio vivere. Hoc etsi sic inductum sit, intendit tamen comprobare se apostolum, quia occasione pseudoapostolorum minus de eo senserunt Corinthii. Unde subdit: *Non sum apostolus?* [Haimo.] Quasi dicat: Vere sum liber, quia sum apostolus, et vere sum apostolus, quia Christum vidi, pro quo, id est si non viderem, minus viderer apostolus, et hoc est quod dicit, sub interrogatione loquens ut iratus: *Nonne Dominum nostrum Jesum Christum vidi in via, vel in templo Hierosolymis, dum orarem?* *Nonne?* Quasi dicat: Vere sum ego apostolus, quia vos estis opus apostolatus mei. Et hoc dicit sub interrogatione: *Nonne opus meum vos estis, o Corinthii?* tamen, in Domino, id est Domino cooperante. Vel, in Domino, id est in gloriam Domini. Et quia estis opus meum. Ideo et si non sum apostolus aliis, id est Judæis quorum legem evacuabat, sed tamen vobis, qui per me conversi estis, sum apostolus, quia vos estis opus meum perfectum. Et vere vobis sum apostolus; nam *signaculum*, id est forma, *apostolatus mei vos estis in Domino*, id est Domino auctore, a simili sigilli, quia in vobis apparet quod ego sum apostolus, dum ea habetis per me, quæ et alii. Per alios apostolos, et ideo per vos apud alios qui dubitant, apostolus defensor. Et hoc est quod ait: *Mea defensio*, hoc est, vos scilicet apud alios qui de me interrogant utrum sim apostolus. Et quia sum apostolus, nunquid, ego et mei, non habemus potestatem manducandi et bibendi vestra, id est vivendi de stipendiis vestris? [Augustinus] Quasi dicat: Utique habemus. Permisit enim Dominus, sed non jussit apostolis accipere necessaria a subditis, ut quisquis vellet eo uteretur quod sibi liceret ex Domini constitutione; si quis vero uti nollet, non contra jussum faceret, sed de suo jure cederet. Potestas vero est, non jussio Domini, accipere sumptus. Et nunquid non habemus potestatem circumducendi nobiscum sororem mulierem, ut nobis ministraret, sicut et ceteri apostoli, et etiam fratres Domini, qui majores sunt, sicut Jacobus, et Judas et reliqui, et Cephas, id est Petrus, qui est princeps apostolorum? [Haimo.] Non hoc reprehendit, sed eorum more sibi probat licere. Mulieres enim desiderio doctrinæ Dominiæ et cupidæ virtutum sequebantur apostolos

ministrantes et sumptus et servitia, sicut et Salvatore secute sunt ministrantes ei de facultatibus suis. (97) Dominus enim noster cui angeli ministrabant infirmis compatiens oculos habuit, in quibus mitteretur pecunia a fidelibus data victui necessaria, quos commendavit Judæ, ut etiam fures, si non possemus vitare, disceremus in Ecclesia tolerare. Et mulieres ministraturas sequi se voluit, ostendens quid a plebibus deberetur evangelistis. [Augustinus] Ideo etiam Dominus in comitatu suo mulieres habuit, ne viderentur alienæ a salute, quæ et ministrabant ei sicut et apostolis. *Aut ego.* Quasi dicat: Ceteri apostoli hanc potestatem, Domino constituenta, habuerunt. *Aut, id est an, ego solus et Barnabas non habemus,* secundum vos utique, *potestatem hoc operandi?* Quasi dicat: Habemus potestatem hoc operandi, id est accipiendi. Operandi enim ait pro accipiendi, ut honestius loqueretur. Vel secundum aliam litteram, quæ habet: *Non habemus potestatem non operandi?* Quasi dicat: Habemus utique potestatem non operandi manibus nostris, id est cessandi a labore manuum. Et ne, quia abstinere, coapostolos reprehendisse videretur, addit: *Quis militat*, etc. Probat hic per similitudines humanas id licere sibi et aliis, et supponit auctoritatem legis, et ipsius Domini tandem. Quasi dicat: Recte utique sive nos, sive illi, hanc potestatem habemus. *Quis enim militat suis stipendiis unquam?* Et quis plantavit vineam, et de fructu ejus non edit? Et quis pascit gregem, et de lacte non manducat? Utique nullus. Lac gregis dicitur quidquid a plebe præpositis datur. Illis verbis satis Apostolus indicat non sibi aliquid usurpasse ultra debitum coapostolos suos; sed sicut Dominus constituit, ex Evangelio viventes panem gratuitum manducabant, ab eis sumptum quibus gratuitam gratiam prædicabant. Hæc quidem secundum humanæ consuetudinis licentiam dicta sunt.

VERS. 8-15.—*Nunquid secundum hominem hæc dico? An et hæc lex non dicit? Scriptum est enim in lege Moysi: Non alligabis os bovi trituranti. Nunquid de bobus cura est Deo? An propter nos utique hoc dicit? Nam propter nos scripta sunt, quoniam debet in spe qui arat arare, et qui triturat, in spe fructus percipiendi.* **89** *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si nos carnalia vestra metamus? Si alii potestatis vestra participes sunt, quare non potius nos? Sed non usi sumus hac potestate, sed omnia sustinemus, ne quod offendiculum demus Evangelio Christi. Nescitis quoniam qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt edunt? et qui altario deserviunt, cum altario participant? Ita et Dominus ordinavit iis qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere. Ego autem nullo horum usus sum.*

Sed nunquid secundum hominem, tantum, hæc dico, id est humana similitudine tantum hoc proba? An non et lex dicit hæc, id est nonne lex Moysi idem

probat? utique. *Scriptum est enim in lege Moysi: Non alligabis os bovi trituranti*, id est non prohibebis prædicatorem vivere de Evangelio, id est de prædicatione, sed ne hoc videatur ad litteram esse dictum, subdit: *Nunquid de bobus cura est Deo?* id est ut de eis in lege præcipiat? Non pro bobus, hoc dicit, quia propter nos tantum dicit, quod ita ait: *An propter nos, utique hoc dicit?* Quasi dicat: Dicit utique. Nam, etc. [Ambrosius] Quasi dicat: Vere hoc propter nos dicit, quia hæc et alia eodem spectantia, propter nos scripta sunt, ut hoc ipsum verum est. *Quoniam qui arat, id est prædicator qui corda aperit ad fidem, debet arare in spe stipendiorum temporalium*, non propter hanc spem; non enim hæc debet esse intentio sua, et finis in ministerio suo. *Et qui triturat*, id est bonos a malis, quasi grana a paleis discernit, morum qualitate, debet hoc similiter facere, in spe percipiendi fructus stipendiorum. *Si nos vobis*. Postquam probavit per similitudines, nunc probat per rationes quod licet eis accipere. Quasi dicat: Vere potestatem accipiendi habemus, quia si nos seminavimus vobis spiritualia, scilicet ea quæ spiritum vestrum vivificant, vel quæ a Spiritu sancto data sunt, [Augustinus] scilicet verbum Dei, et mysterium regni cælorum, est magnum si nos metamus ad sustentationem vestra carnalia, id est hæc temporalia quæ vitæ et indigentiae carnis indulta sunt. Si alii. Item a minori probat sibi licere sumptus ab eis accipere, dicens: Si alii, scilicet pseudo, sunt participes vestræ potestatis, id est tam potenter utuntur vestris, ut vos ipsi, quare non potius nos apostoli qui causa salutis vestræ laboramus. Sed tamen, etc. Quasi dicat: Ecce manifestum est, quia licet nobis accipere, sed tamen non sumus usi hac potestate. Et quia forsitan eum non egere dicerent, contra hoc subdit Apostolus: *Sed omnia sustinemus ne quod offendiculum demus Evangelio Christi*, quia si acciperet Apostolus, jam pseudo libere acciperent, et sic in prædicatione durarent, et ita impedimentum fieret Evangelio. [Ambrosius] Ut ergo regulæ Christianæ jus maneret, licita quasi illicita fecit. Vel ideo hoc dicit, quia forsitan et hi avari erant, et ideo Apostolum odirent, si quidquam ab eis acciperet. Vel hoc ideo dicit, quia si acciperet ab eis, putarent se emisse licentiam peccandi, et ita libertatem arguendi Apostolus minueret.

Nescitis, etc. Redit rursus ad illud quod inceperat, etiam atque etiam commendans, id est pluribus modis ostendens, quod sibi liceat accipere, et tamen non faciet. Naturalis ratio etiam hoc habet, ut quis vivat inde, ubi laborat. Hic ergo item probat se potestatem habere accipiendi, per similitudinem sacerdotum gentilium vel Judæorum, cui rei naturalis ratio consentit, ut nec leve faciat, nec otiosum quod tantis testimoniis commendat. Quasi dicat: Vere licet mihi accipere, quod per hoc patet, quoniam qui in sacrario, id est templo, operantur, ut artifices, quæ de sacrario sunt dunt, et qui altario

A deserviunt, ut sacerdotes, cum altario participant, quia partem habent de his quæ offeruntur altari. [Ambrosius] Et nescitis, hoc, vel illud: de gentilibus sacerdotibus dicit, scilicet, qui in sacrario operantur; et hoc de Judæis, scilicet, qui altario deserviunt. Per sacrarium enim intelligit templum gentilium; per altare Judæorum, quorum utrorumque ministri eorum quæ offeruntur partem sumunt. Et sicut hic fit, ita et Dominus Christus ordinavit, id est rationabiliter disposuit de prædicatoribus; ordinavit enim his qui annuntiant Evangelium, id est prædicatoribus quid disposuit? scilicet, vivere de Evangelio. Hoc rationabiliter fecit ut expeditiores sint ad prædicandum verbum Dei, quam licentiam Dominus dedit eis, quando misit eos ad prædicandum dicens: *Ecce ego mitto vos*, etc. (Luc. x). Et post paulo: *In eadem domo manete edentes, et bibentes quæ apud illos sunt. Dignus est enim operarius mercede sua* (ibid.) *Ego autem*. Quasi dicat: Tot modis licere constat. Ego autem nullo horum, id est auctoritate, vel exemplo, usus sum, in accipiendo. [Augustinus] Et ne forte quisquam arbitraretur, ideo eum non accepisse, quia illi non dederant, et de sua potestate hæc toties hac de causa dixisse, ut deinceps darent, subdit:

Vers. 15-17. — *Non autem scripsi hæc, ut ita fiant in me: bonum est enim mihi magis mori, quam ut gloriam meam quis evacuet. Nam et si evangelizavero, non est mihi gloria; necessitas enim mihi incumbit. Væ enim mihi est, si non evangelizavero! Si enim volens hoc ago, mercedem habeo; si autem invitatus, dispensatio mihi credita est.*

Non scripsi. Quasi dicat: non sum usus, sed nec uti volo, quod ita ait, *non scripsi autem hæc*, scilicet quod liceat accipere, ut ita hæc in me fiant, id est ut ego accipiam. Bonum est enim. Quasi dicat: Vere non ideo scripsi ut accipiam, quia si sumerem perderem gloriam. Et bonum est mihi magis mori, id est malo ego mori; vel volo magis mori, id est affligi, quam ut quis evacuet gloriam meam: quod esset si acciperem, id est evangelizarem ut acciperem (98). Gloriam suam dicit, quam habet apud Deum infirmis compatiens. Quisquis enim eo quod sibi debetur uti non vult, amplius impendit Ecclesiæ. Maximam igitur gloriam habet Apostolus apud Deum, non exigendo stipendii debitum ab infirmis, sed de suis laboribus transigendo quotidianum victum. Hoc est quod stabulario, ad quem vulneratus ille qui incidit in latrones perductus est, Dominus ait: *Si quid amplius erogaveris in redeundo, reddam tibi* (Luc. x). [Ambrosius] Amplius erogabat Apostolus qui suis stipendiis militabat. Vel gloriam suam dicit, quam apud Deum habet, de hoc quod pseudo repellebat a prædicatione non accipiendo, qui non nisi pro temporalibus prædicabant. Ideo enim Apostolus abstinet a sumptibus, ne sit forma accipiendi pseudo apostolis rapacibus. Nam si. Quasi quæreret aliquis: An evacuetur gloria, si

(98) Augustinus, De opere monachorum.

evangelizares, ut ita hæc in te fierent? Respondet: Utique, quia non ex dilectione prædicarem, et ita non esset gloria. *Nam si evangelizavero* tantum, ita quod non pro dilectione Dei et proximi illud faciam, et ex libera voluntate, *non est mihi gloria* apud Deum. Et vere de hoc solo non est gloria, quia necesse est hoc pro injunctione; quod ita ait: *Necessitas enim præcepti mihi incumbit*: nec audeo omittere, quia vix erit mihi. Unde subdit: *Vix enim mihi est, si non evangelizavero*, sicut injunctum est mihi. Si autem. Quasi dicat: si necessitate facio, non est mihi gloria, sed si volens hoc ago, id est si voluntas adjungatur necessitati, ut ex dilectione prædicem, habeo mercedem æternam. Si autem invitatus ago, dispensatio tantum mihi credita est, quia etsi mercedem non habeo, aliis tamen dispenzo et proficio. Manifestum est enim quia nemo accipit remunerationem apud Deum ejus rei quam invitatus facit. Si autem voluntarius facit, dignus est mercede, quia consentit Deo, et quod voluntate sit, melius sit. Qui autem indevotus aliquid facit, non voluntate, sed necessitate facit, quia facit invitatus quod sibi præceptum est.

Vel ita, ab illo loco, *nam si*, ubi dicit gloriam evacuare suam si pro sumptibus quibus sustentetur prædicet, quod utique videretur si non abstineret, ubi expediret: [Ambrosius] Quasi dicat: Vere evacuaretur gloria mea; *nam si evangelizavero*, ut ita hæc fiant in me (99), id est si ideo evangelizavero ut ad illa perveniam, et sine Evangelii in cibo, et potu, et vestitu collocavero, *non est mihi gloria*, apud Deum: Quare non est gloria si ita evangelizavero? (100) Quia tunc esset pro necessitate. Et hoc est, quia necessitas sustentandæ hujus vitæ mihi incumbit. Et vere. *Vix enim*, id est penuria mihi est sicut pseudo, *si non evangelizavero*, id est malo meo non evangelizabo, quia fame cruciabor, et unde vivam non habeo. Hæc est ergo necessitas quæ mihi incumbit ut evangelizem, quia unde vivam non habeo. Vel ut acquiram temporalem fructum de prædicatione æternorum. Sic enim necessitas est in evangelizando, non voluntas. Si autem volens, id est sine ulla necessitate hujus vitæ, hoc ago, *mercedem habeo*, sempiternam; si autem invitatus hoc ago, ut qui necessitate hujus vitæ cogar, *dispensatio est mihi credita*, id est aliis provideo, non mihi. Et est sensus: (1) Si coactus inopia earum rerum quæ temporali vitæ sunt necessariae, prædico Evangelium, alii per me habebunt mercedem, ego autem non, quia ipsum Evangelium non diligo, sed ejus pretium in illis temporalibus constitutum. [Augustinus] Quod nefas est fieri, ut non tanquam filius ministret quisque Evangelium, sed tanquam servus cui dispensatio credita est, ut tanquam alienum erogans, nihil inde ipse capiat præter cibaria. Alibi tamen et se dispensatorem dicit Apostolus. Potest enim et servus 90 in filiorum numero adoptatus

99) Augustinus, De sermone in monte.

100) Id., De opere monachorum.

A eandem rem, in qua coheredi sortem meruit, fideliter dispensare participibus suis. Hic autem dispensator talis intelligitur, ut quasi servus alienum dispenset, unde ipse nil capiet præter cibaria. Alibi vero, ut dictum est, dispensator dicitur, qui ut filius ministrat Evangelium coheredibus suis. Ergo simplici corde debemus operari bonum. Non ergo debemus ideo evangelizare, ut manducemus; sed ideo manducare, ut evangelizemus, ut cibum non sit bonum quod appetitur, sed necessarium quod adjicitur, ut illud impleatur: *Quærite primum regnum Dei, et hæc omnia adjicientur vobis* (Matth. vi). Non dixit primum quærite regnum Dei, et deinde quærite ista, quamvis sint necessaria: sed ait, *hæc omnia adjicientur vobis*, id est hæc consequentur, si illa quæritis; ne cum illa quæritis, illinc avertamini. Aut ne duos fines constituatis, ut et regnum propter se appetatur, et ista necessaria propter illud. Ergo propter regnum Dei tantum debemus operari omnia, non solam vel cum regno Dei mercedem temporalem meditari.

VERS. 18-22. — *Quæ est ergo merces mea? Ut Evangelium prædicans, sine sumptu ponam Evangelium, ut non abutar potestate mea in Evangelio. Nam cum liber essem ex omnibus, omnium me servum feci, ut plures lucrificerem. Et factus sum Judæis tanquam Judæus, ut Judæos lucrarer. His qui sub lege sunt, quasi sub lege essem, cum ipse non essem sub lege, ut eos qui sub lege erant lucrificerem. His qui sine lege erant, tanquam sine lege essem, cum sine lege Dei non essem, sed in lege essem Christi, ut lucrificerem eos qui sine lege erant. Factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucrificerem. Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos.*

Quæ est ergo. Quasi dicat: Quia ex voluntate est merces, ergo videamus quomodo. Quod dicit sub interrogatione ita: *Quæ est ergo merces mea?* id est quid faciendo et quomodo mercedem æternam habeo? Respondet: Ita, scilicet habeo mercedem, si tantam regni habeo charitatem, ut prædicans Evangelium Christi, etiam sine sumptu, ponam, id est stabiliam illud Evangelium, ut non abutar potestate mea in Evangelio prædicando; [Augustinus] quod esset si acciperet, quia tunc non libere argueret, nec infirmis compateretur. Et est sensus: Mercedem habeo, si ex dilectione ita facio, ut potius patiar penuriam, quam abutar potestate: quod utique facerem, si sumptuosum credentibus Evangelium esse importune exigendo, vel indiscrete accipiendo monstrarem. Unde forte hoc contingeret, quod putarent ad hoc sibi evangelizari, ut Evangelium venderetur, per quod etiam vigor evangelicæ auctoritatis, et arguendi libertas torpesceret. [Ambrosius] Humanæ etiam infirmitati non compateretur, propter quod etiam multa alia feci. Unde sequitur: *Nam cum liber essem. Quasi dicat: Hoc utique quod dixi faciam; nam et majus feci, scilicet*

f (1) Id., De sermone in monte.

cum liber essem ex omnibus, id est nullius meritis obnoxius, feci me servum omnium, ut commodis omnium deservirem. Servum omnium se factum dicit, dum se per humilitatem similem omnium imbecillium exhibuit, ut eos per patientiam firmaret ad salutem futuram, confovens animos illorum. Et hoc feci, ut *plures lucrificerem*, id est lucrum predicationis meae facerem. Et etiam me modificavi omnibus: quod ita ait: *Factus sum Judæis tanquam Judæus*, in cibis accipiendis vel non accipiendis, et in hujusmodi. [Haimo] Et Timotheum etiam circumcidit, quæ non quasi simulasse videtur, quod solent adulatores facere. [Augustinus] Vir enim divinus et medicus spiritualis, sciens omnium causas et vulnera, magna industria confovet illos, et compatitur. Factus est ergo Judæis tanquam Judæus, quia propter scandalum illorum circumcidit Timotheum, et purificatus ascendit in templum, ne occasionem per eum acciperent blasphemandi. Et hoc ideo, ut *lucrificerem*, vel *lucrarer* Christo. [Haimo] *Et his qui sub lege sunt*, scilicet Samaritanis, qui quinque libros tantum Moysi recipiunt, quibus non continentur Judæi, factus sum quasi essem sub lege, dum non negat legem esse a Deo, sed ex ea docet Christum, sicut mulier Samaritana, per legem docta, dixit: *Scio quia Messias venit*. Cum tamen ego ipse non essem sub lege serviliter. Et quare eis ita factus sum? ut *lucrificerem eos qui sub lege erant*. Qui sub lege erant Samaritani intelliguntur. Sunt autem ex origine Persarum et Assyriorum, quos rex Assyriorum, sublati filii Israel, ad incolenda loca Samariæ posuit. Et factus sum his qui sine lege erant, id est gentibus, tanquam sine lege essem, dum eis assentit secundum philosophicas rationes mundum esse factum a Deo, et quæ in eo facta sunt, et animam esse immortalem, et ab ipso nos originem habere, et hujusmodi. Cum tamen non essem sine lege Dei, sed in lege Christi, non in Judaica. Et ideo ita factus sum, ut *lucrificerem eos qui sine lege erant*, id est gentiles.

Et factus sum infirmis in fide infirmus, abstinendo a licitis. Quare? *Ut lucrificerem infirmos*. Quid per singula? *Omnibus omnia factus sum*, quasi omnium sectarum essem. Prudens enim et spiritualis Apostolus omnibus cessit, propositum tamen veræ religionis non excessit, quia ubi si cessit, ad hoc cessit ut proficeret. Unde subdit: *Ut omnes facerem salvos*.

Attende quod in his verbis: *Factus sum Judæis tanquam Judæus*, etc., dissentire videntur Hieronymus et Augustinus. Vult enim Hieronymus quod non Judæus vere fuerit, et legalia non vere servaverit, sed dispensatorie simulaverit. Volebat enim legalia illa post Christum sine peccato non posse servari. Augustinus vero ait quod nullo modo se Judæum, vel illa legalia servare simulavit; sed vere Judæus fuerit, et vere non spem ponens illa legalia servaverit, quæ dicebat post Christum sine peccato

posse servari. Inquit enim Hieronymus: *Factus sum Judæis tanquam Judæus*. Ideo dicit tanquam, quia non vere Judæus erat, sicut nec vere gentilis, quibus in cibis et in hujusmodi assensit, nec tamen in cultu idolorum, quia in Christo Jesu, nec circumcisio est aliquid, nec præputium (Gal. v). Dispensatorie itaque simulabat se Judæum. Sed Augustinus dicit hoc fieri compassione misericordiæ, non simulatione: ut qui ministrat ægroto, sit quasi æger; non cum se febres habere mentitur, sed cum animo condolentis cogitat quomodo servi sibi velit si ægrotaret. Ait enim Augustinus ita: *Factus sum Judæis tanquam Judæus*; quod non simulandi versutia dixit, sed compatiendi misericordia, id est non ita hoc dixit, ut se fingeret Judæum, sicut quidam putant. Libere enim illa fecit, sicut ait: *Circumcisis quis vocatus est, non adducat præputium* (I Cor. vii), id est non sic vivat quasi præputium adduxerit. Et alibi ait: *Circumcisio tua præputium facta est* (Rom. ii). Secundum igitur hanc sententiam suam, fecit illa quæ non intell'gentibus, et parum attendentibus finxisse putatus est. Judæus enim erat, et circumcisis vocatus, noluit adducere præputium, id est noluit ita vivere, ac si circumcisis non esset (2). Hoc enim jam in potestate habebat, et sub lege quidem serviliter non erat. Vere ergo non fide ut Judæus quod erat, vixit, sicut nec fallaciter gentilem se finxit; sed licite omnibus cibis quos etiam damnant Judæi permisit uti, cui omnis creatura Dei non simulate, sed vere bona erat. Sicut ergo hos ritus gentilium vere, sic et Judæorum sacramenta non fallaciter suscepit, ut illis simplex, istis esset duplex, aliud habens in corde, aliud in ostensione. Cum enim a te quæsissem in epistola quomodo ideo putetur factus Judæis tanquam Judæus, quia fallaciter suscepit sacramenta Judæorum, cum et gentibus factus sit tanquam gentilis; nec tamen fallaciter suscepit ritus gentilium. Tu respondisti: Et eo factum gentibus tanquam gentilem, quod indifferenter permiserit vesci cibis omnibus, etiam quos damnant Judæi. Quæro ergo utrum et hoc simulate fecerit, quod si absurdissimum atque falsissimum est, ergo et illa in quibus Judæorum consuetudini congruebat, libertate prudenti, non necessitate servili, vel dispensatione fallaci agebat. Car enim oleastro inserto veritatem servavit, et naturalibus ramis nescio quod dispensatorium simulationis velamen obtendit? Ita etiam cum dicit: *Quis infirmatur, et ego non infirmor?* (II Cor. xi). Non infirmitatem alterius simulavit, sed doluit; ita etiam quod factus est infirmis infirmus, non erat mendacium, sed vere hoc dixit, sicut et cætera superius ubi dixit, et sibi sumptus deberi; et tamen abstinuit ne videretur Evangelii venditor, et ne verbi Dei cursum apud imperitos in malam suspensionem decidens impediret. Nōluit accipere quod ei jure Dominico debebatur: nec ideo quia

(2) Augustinus idem dicit in epistola ad Hieronymum.

noluit utique mentitus est. Non enim dixit non sibi deberi, sed deberi ostendit, et debito se usum non esse, nec omnino uti velle professus est, eo ipso factus infirmis infirmus. Non est ergo fallax et versipellis simulatio, sed omnibus congruit ejus misericors compassio, portatque infirmitatem eorum in compassionis similitudine, non falliens mendacii fictione, ita eis, scilicet Judæo vel pagano subveniendo, sicut ipse sibi si similis esset, subveniri voluisset, quasi infirmitates eorum ipse haberet. Fit enim quasi agrotus qui ministrat agrotis, non cum febris se habere mentitur, sed cum animo condolentis cogitat, quomodo sibi vellet serviri, si agrotaret. Se ergo Judæis dixit tanquam Judæum, et gentilibus tanquam gentilem, non ideo quod misericorditer illa simulaverit, sed quia ea sic non simulavit quæ fecit similia Judæis, sicut nec ea quæ fecit similia gentibus; **91** et sic omnibus omnia factus est, non mentientis astu, sed compatiens affectu, id est non omnia mala eorum fallaciter agendo, sed omnium malis tanquam sua essent misericorditer medicando, aliis agens quæ sibi fieri vellet, si opus esset. Cogitat enim ut homo se esse potuisset in eis vitis in quibus sunt alii. Unde alibi dicit: *Considerans te ipsum ne et tu teneris* (Gal. vi).

VERS. 23-27. — *Omnia autem facio propter Evangelium, ut particeps ejus efficiar. Nescitis quod hi qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unum accipit bravium? Sic currite, ut comprehendatis. Omnis autem qui in agone contendit, ab omnibus se abstinere, et illi quidem ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. Ego igitur sic curro, non quasi in incertum, sic pugno non quasi aerem verberans; sed castigo corpus meum, et in servitutem redigo, ne forte, cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar.*

Omnia. Ecce quare omnibus se contemperat; quasi dicat: Omnibus omnia factus sum, etc. Hæc autem omnia facio propter Evangelium, ut currat sine impedimento; et ut efficiar particeps promissionum ejus, id est justitiæ et beatitudinis eternæ. *Nescitis quod hi qui in stadio, etc.* Agonistarum similitudine ostendit faciendum quod dixit, id est abstinendum ab his quæ contraria sunt. Quasi dicat: Propter Evangelium omnia prædicta facio, recte utique, quia nisi omnia fecero et ab omnibus quæ contra sunt abstinuero, non habeo præmium, sicut per similitudinem apparet. *Nescitis enim quod hi qui in stadio currunt, omnes quidem currunt:* In labore quidem pares sunt, sed unus accipit bravium. Bravium est præmium cursus. [Augustinus] Similiter et vos, sic currite, per opera charitatis perseverantes usque in finem, ut comprehendatis bravium eternæ vocationis. Vel ita, nescitis, etc. [Ambrosius] Ostendit hoc exemplo quanta est utilitas legis nostræ, in qua non uni, sed omnibus promissa est palma, quod non in illo stadio, in illo

A spettacolo. Ibi enim unus tantum accipit bravium, cæteri victi discedunt, qui similiter laboraverunt. hic autem non est sic. (3) Quotquot enim currunt, si perseveranter currunt, accipiunt: et qui prior venerit, expectat ut coronetur cum posteriori. Agonem quippe istum non cupiditas, sed charitas facit. Omnes currentes amant se, et ipse amor cursus est. Quasi dicat: Ideo sic omnibus insto, quia omnes possunt habere coronam, quod non in agone mundiali. Nescitis enim quod hi qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed tantum unus, hic vero omnis, accipit bravium; vos autem omnes, sic currite, ut comprehendatis. Vel ita, nescitis, quasi dicat: Ideo sic omnibus insto, quia etsi multi vocati, tamen pauci sunt electi. Ideoque insto, ut vel sic ex multis pauci salventur, sicut apparet in hoc simili. Nescitis quod hi qui in stadio currunt omnes quidem currunt, sed unus, quasi dicat rarus, non omnis accipit bravium. Et quia non omnis currens accipit, ideo sic, id est tam perfecte currite, ut comprehendatis. Et nota quod convenit hæc sententia cum prima in parte.

Omnis autem, vel, enim. Quasi dicat: Vere sic est nitendum, quia etiam in minori hoc apparet, ubi unus accipit, enim, id est quia omnis qui contendit, etc. Vel ita junge: Ita facite ut dixi, hæc autem debere fieri, in minori apparet, quia omnis qui contendit in agone, ab omnibus se abstinere, quæ præmium agonis impediunt; ita et vos ab offensivis debetis abstinere. (4) Attende quod de rebus non laudandis trahuntur multæ similitudines, ut in Evangelio de iniquo iudice, qui viduam nolebat audire; et de illo pigro qui non propter amicitiam, sed tædio victus panes commodat petenti; et in psalmo datur similitudo de marso, qui incantat ut educat aspidem de tenebrosa caverna. Et ita hinc non commendatur agonistica, et ludrica, et tamen inde similitudo trahitur. Et illi. Quasi dicat: Vere debemus abstinere ab offensivis, cum illi abstineant a contrariis, quia res major est hic. Et, id est quia, illi quidem abstineant, ut accipiant corruptibilem coronam, nos autem abstinere debemus ut accipiamus coronam incorruptam. [Ambrosius] Nobis enim non terrenis et marcescentibus floribus, sed æternis consorta gemmis in modum regalis diadematis, spiritualis corona servatur. Et quia talis corona servatur, igitur ego sic, id est tam legitime operando, curro, non quasi in incertum, id est ut sim incertus de præmio. In incertum currit, qui talia facit, ut ex quibusdam sperare, ex aliis possit desperare. Hoc autem se non fecisse dicit Apostolus, in quo ponit se aliis in exemplum. Sic pugno, contra hostes, non quasi aerem verberans, id est non verbis, sed rebus contendendo, vel non inaniter pugno, ut qui pro hoste ferit aerem, sed castigo corpus meum, id est reprimam illicitos motus corporis, et in servitutem rationis

(3) Augustinus, in psal. xxviii.

(4) Id., in psal. lvii.

redigo illud, cum alio tenderet. Servituti enim sub-
jicitur, dum non suam, sed spiritus perficit vo-
luntatem. Ideo ita facio, ne forte, cum aliis prædi-
caverim, ipse reprobis efficiar, id est a Deo repro-
batus. [Augustinus] Suo timore nos terruit Apo-
stolus. Quid enim facit agnus ubi tremit aries?
Nos ergo terret suo exemplo, dicens se timere
quod cito contingere posset, tunc aliis magis ca-
vendum est ne offendendo sint reprobi.

CAPUT X.

VERS. 1-4. — *Nolo enim vos ignorare, fratres, quoniam patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes mare transierunt, et omnes in Moyse baptizati sunt in nube et in mari, et omnes eandem escam spiritalem manducaverunt, et omnes eundem potum spiritalem biberunt. Bibebant autem de spiritali consequente eos petra, petra autem erat Christus.*

Nolo enim, etc. In præcedentibus abstinere a li-
citis inductione similium, et exemplo sui docuit.
Illic, exemplo Judæorum qui negligentia sua offen-
derunt, nos sollicitos facit, ostendens antiquos,
per sacramentorum veterum communicationem,
pœnam non evasisse. Quasi dicat: Volenti com-
prehendere sic est agendum, ut dixi: Non enim
baptismus et cætera sacramenta sufficiunt, ut qui-
dam putant, sicut nec Judæis beneficia Dei value-
runt, cum post peccarent.

Nolo enim vos ignorare, o fratres, quoniam pa-
tres nostri, id est institutores nostræ fidei. Omnes,
scilicet tam boni quam mali, fuerunt sub nube, C
protegente eos ab æstu et contra Ægyptios, ne vi-
derentur ab eis. Vel, sub nube fuerunt, quia in
figura nostri contingebant illis omnia. Et omnes
transierunt, mersis hostibus, mare Rubrum; et
omnes in Moyse, id est in ducatu Moysi, baptizati
sunt in nube et in mari. [Ambrosius] id est purgati
per visa signa illa; quia per ea, et a morte immi-
nente liberati sunt; et ab ignorantia Dei quæ pre-
mebat tunc omnes gentes mundati, præparati sunt
ad accipiendam legem: et omnes eandem escam
spiritualem manducaverunt, scilicet manna; et
eundem potum spiritalem biberunt, scilicet aquam
de petra. Manna, et aquam quæ fluxit de petra,
dicit spiritualia, quia non natura, non mundi
lege, sed Dei virtute parata sunt, sine elemento-
rum commitione, habentia etiam in se figuram
futuri mysterii, quod nos sumimus in memoriam
Christi. Ideoque panis angelorum dictus est, quia
virtute qua angeli subsistunt creatus est, hoc si-
gnificans quia de cælis venturus erat, qui spiri-
tualiter pasceret. Unde et manna prius Dominico
die venit de cælo ad saturitatem populi. Ideoque
secundum hoc recte escam, et potum illorum
dicit spirituales, id est spirituales aliquid signifi-
cantem. Bibebant autem de spiritali petra, quia Dei
virtute ex ea fluebat aqua consequente eos, id est

A satisfaciente voluntati eorum, quia quoquo irent
aquæ inundantes secute sunt eos; sic Christus in
deserto hujus mundi suos comitatur. Vel, de petra
consequente, id est secururam veritatem signifi-
cante. De qua subdit:

Petra autem erat Christus, in signo. [Augustinus]
Solet enim res quæ significat, nomine rei quam
significat nominari. Erat ergo Christus petra, non
per substantiam, sed per significationem. Unde et
recte petra sequens, dicta est petra quæ intelli-
gitur Christus. Ubi enim deficiebat eis humanum suf-
fragium, aderat Christus. Non enim petra aquam
dedit illis, sed Christus.

Vel, patres nostri, non illorum, quia eis non si-
miles sumus, non illi superbi: et agit tantum de
bonis patribus, omnes sub nube fuerunt, et omnes
mare transierunt. Hæc non mutantur. Et omnes in
Moyse baptizati sunt in nube et in mari. (5) Bapti-
zati dicuntur in Moyse, in nube et in mari, quia
illa omnia gerebant figuram nostri sacramenti, id
est baptismi. Moyses enim Christum, nubes Spiritu-
tum sanctum, mare Rubrum baptismum significat,
sanguine Christi consecratum; populus transiens
significat fideles; mors Ægyptiorum significat
ablutionem peccatorum. Illa ergo omnia nostri fue-
runt figuræ. Illa tunc figurate gesta, nunc in no-
stra salute complentur, quia tunc futura pronun-
tiabantur, nunc præterita leguntur, et præsentia
cognoscuntur. Et est omnes in Moyse, id est illo
duce, baptizati sunt in nube et in mari, id est
signum baptismi acceperunt, quod et credenti-
bus idem valuit. (6) Ecce quid est quod dixerat
mare transierunt. Hic exponit cum ait: Omnes
baptizati sunt in Moyse in nube et in mari. Si
ergo figura maris tantum valuit, species baptismi
quantum valebit? Si quod gestum est in figura
trajectum populum ad manna perduxit, quod exhi-
bebit Christus in veritate baptismi sui trajecto 92
per eum populo? per baptismum enim traiecit, cre-
dentes occisis omnibus peccatis tanquam hostibus.
Quo traiecit? ad manna. Quid est manna? Panis
vividus qui de cælo descendit (Joan. vi). Et omnes
manducantes escam eandem spiritalem, quam et
nos. (7) Cum dicit spiritalem ostendit illud spiritua-
liter intelligi in Christo, et hoc de omnibus innuit,
scilicet quod spiritualiter debent intelligi, cum
unum exponit, scilicet petra erat Christus, quo
aperto cuncta fulserunt. Exponendo enim hoc
unum, in cætera introduxit intellectum. Et est
sensus: Manducaverunt escam, utique corporalem
et spiritualem; sed spiritualem eandem, quam et
nos; corporalem vero alteram, id est manna, quod
significat Christum, et idem credentibus effecit.
Alii vero, scilicet qui non crediderunt, manducave-
runt et mortui sunt æternaliter, quod non Moyses,
et alii boni. Quare? (8) Quia cibum visibilem spi-

(5) Augustinus, super Joannem.

(6) Id. super Joannem.

(7) Id., contra Faustum.

(8) Id., super Joannem.

ritualiter intellexerunt, spiritualiter esurierunt, spiritualiter gustaverunt, ut spiritualiter satiarentur, et nos hodie accipimus visibilem cibum; sed aliud est sacramentum, aliud virtus sacramenti. Sacramenta illa fuerunt, sacramenta sunt et nostra, et utique ejusdem rei. Manna enim Christum significavit: hunc panem significat altare Dei, id est in altari est quod significat. Christus enim est panis qui de cœlo descendit (Joan. vi.). Si quis manducaverit ex hoc pane, non morietur in æternum (ibid.): sed quod pertinet ad veritatem sacramenti, non ad visibile sacramentum: qui manducat intus non foris, qui manducat corde, non qui premit speciem, scilicet et dente (9). Ideo Apostolus vigilanter, non simpliciter ait, manducaverunt eandem escam, sed addit spiritalem, quia spiritualement eandem manducaverunt quam et nos. Nam corporalem alteram, quia illi manna, nos aliud, ita et vigilanter ait, patres nostri, non illorum, per hoc tantum bonos significans, quibus nos similes sumus, non illi fuerunt qui eandem spiritualement escam manducaverunt, quam et nos. Et tamen aliud illi, aliud nos, sed specie visibili, aliud tamen quod idem significaret, virtute spirituali. Et omnes biberunt potum, utique corporalem et spiritualement. Sed spiritualement eundem, quem et nos; corporalem vero alteram, id est aquam quæ fuit signum sanguinis Christi, et idem credentibus effecit (10). Spiritualement ergo dicit potum, quem biberunt ipsi et nos bibimus, quia idem illorum potus et noster significatur. Ideoque idem spiritualis potus et cibus noster et illorum, quia idem in mysterio est cibus et potus illorum qui noster, sed significatione idem, non specie; quia idem Christus illis in petra est figuratus, nobis in carne manifestatus, et in altari sub specie panis significatus (11). Insignis utique diversis eadem est fides, sed illi venturum, nos venisse credimus. Ideo non ait simpliciter, eundem potum biberunt, sed addit, spiritualement; spiritualement enim eundem biberunt, quem nos, corporalem non eundem. Quid enim biberunt? *Bibebant autem de spiritali, consequente eos petra*; spiritali, scilicet quæ Christum significabat, et fide idem fuit. Manete ergo in fide, videte signa variata. Ibi enim petra erat Christus, nobis quod in altari Dei ponitur, est Christus. Si speciem visibilem attendas, aliud est; si intelligibilem significationem, eundem potum spiritualement biberunt (12). Erant enim in illi populo, etiam qui spiritualiter intelligerent, habentes fidem quæ postea revelata est, non ad legis litteram, sed ad gratiam spiritus pertinentem; et secundum hoc, eundem potum biberunt de spiritali petra. De qua? (13) Petra autem erat Christus. In signo autem percussa est petra de virga bis. Gemina percussio, duo ligna crucis significat. De petra educta est aqua accedente, virga;

A quia ligno accedente ad petram Christum, gratia spiritualis manavit (14). Multum hæc locutio notanda est, ubi aliqua significantia, earum rerum quas significant nomine appellantur.

VERS. 5-11. — *Sed non in pluribus eorum beneplacitum est Deo; nam prostrati sunt in deserto. Hæc autem in figura facta sunt nostri, ut non simus concupiscentes malorum, sicut et illi concupierunt. Neque idololatræ efficiamini, sicut quidam ex ipsis, quemadmodum scriptum est: Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere. Neque fornicemur, sicut quidam ex ipsis fornicati sunt, et ceciderunt una die viginti tria millia. Neque tentemus Christum, sicut quidam eorum tentaverunt, et a serpentibus perierunt. Neque murmuraveritis, sicut quidam eorum murmuraverunt, et perierunt ab exterminatore. Hæc autem omnia in figura contingebant illis; scripta sunt autem ad correptionem nostram in quos fines sæculorum devenerunt.*

Sed non. Ostendit temporalia beneficia Judæis collata, tam bonis quam malis, et tamen mali perierunt. Quasi dicat: His omnibus beneficiis ad litteram usi sunt Judæi, sed non est beneplacitum Deo in pluribus eorum, Judæorum, scilicet in illis qui offenderunt Deum. Cum dicit, non in pluribus, ostendit quod aliqui erant ibi, in quibus beneplacitum est Deo. Et cum essent omnibus communia sacramenta, non tamen omnibus communis erat gratia, quæ est virtus sacramentorum. Ita etiam nunc, baptismus communis est omnibus baptizatis, sed non virtus baptismi, id est ipsa gratia. Nam, etc. Quasi dicat: Inde apparet quod in quibusdam eorum non est beneplacitum Deo. Nam, id est quia prostrati sunt in deserto. [Augustinus] Ne autem putetis homines finxisse hæc, subdit: *Hæc autem sunt*, non dico dicta vel scripta, sed *facta in figura nostri* (15). Non enim propter ipsos tantum, hæc facta sunt, sed propter nos, scilicet propter correptionem nostram. Iste enim pænæ figuræ fuerunt nostrarum pœnarum. Quantæ ergo pænæ sunt, quarum illæ figuræ fuerunt. Sicut enim in bonis multo melius est, id quod per figuram signatur quam ipsa figura, ut regnum cœlorum melius est quam terra promissionis, ita in malis longe pejus est quod significatur quam figura significans, ut gehenna peior est quantumlibet atroci pœna temporali. Omnes enim pænæ minores gehenna, et ideo vigilantia majore cavendæ. Ut non, etc. Quasi dicat: In figura nostri facta sunt, ita ut considerantes illorum supplicia, non simus concupiscentes malorum, sicut et illi concupierunt, id est non ita peccemus sicut illi, ne similiter pereamus. Neque efficiamini idololatræ, per idolothytam. [Ambrosius] Illos enim tangit qui in idolio epulabantur, putantes se immunes a crimine. Non efficiamini dico, sicut quidam ex ipsis

(9) Augustinus, super Joannem.

(10) Id., in psalmo LXXIV.

(11) Id., super Joannem.

(12) Id., in psalmo LXXVII.

(13) Id., super Joannem.

(14) Id., in lib. Locutionum.

(15) Id., in psal. LXXII.

fuerunt, *quemadmodum scriptum est in Exodo de illis: Sedit populus, id est quidam de populo; totum pro parte ponit, [Augustinus] sedit, inquam, manducare et bibere coram vitulo: ita et vos in idolio. Per commemorationem illorum notat ea quæ in Corinthiis sunt, ostendens quam graviter punita sint in Judæis: Et surrexerunt ludere, id est ludos facere in veneratione vituli; Vel, ludere, id est adorare, quod est ludo puerorum simile. Facilis utique ad lulum est pueritia. Quid autem lusui puerili tam simile est quam idola adorare? [Ambrosius] Neque fornicemur, ut aliqui in vobis faciunt, sicut quidam ex ipsis fornicati sunt cum Madianitis mulieribus, et ideo ceciderunt una die viginti tria millia. Neque tentemus Christum, ut faciunt illi qui desperant de resurrectione, sicut quidam eorum tentaverunt, dicentes: Nunquid poterit parare mensam in deserto? (Psal. xvii). Nota Christum esse Deum quem tentaverunt Judæi. Et ideo a serpentibus perierunt, donec serpens æneus erectus est, quem qui intuebantur a morsibus serpentium sanabantur. Neque murmuraveritis ut contra me facitis, vel qui minora dona Spiritus habent contra Deum, sicut quidam eorum murmuraverunt contra Moysen, et ideo perierunt ab exterminatore angelo, qui extra terminos promissæ terræ eos percussit. Hæc autem omnia. Quasi dicat: Propter sua peccata hæc eis contigerunt, et non modo propter hoc, sed etiam ut figuraretur, quod pro similibus periremus, et hoc est quod ait: Hæc autem omnia contingebant illis in figura nostri. Scripta sunt autem ad. [Ambrosius] Per hæc enim exempla ad correctiorem vitam provocamur, ut aut premium si obediētes fuerimus, aut propensorem poenam inobediētes mereamur. Ad hoc enim relatæ sunt peccantium poenæ ut corrigamur: aliter erit major poena. [Augustinus] Ecce hic aperuit cur illæ litteræ veteris testamenti accipiuntur a nobis, et cur illa rerum signa jam non sit necesse observari a nobis. Dum enim dicit, *scripta sunt ad correctionem nostram*, demonstrat quanta nobis cura legenda et intelligenda sint. Cum vero dixit, *in figura*, ostendit jam non esse opus ut figurarum prænuntiantium celebrationi serviamus, cum res ipsa manifesta sit. Ad correctionem nostram, dico, in quos, scilicet nos, devenerunt fines sæculorum, id est sexta ætas, qui in ultima ætate sæculi sumus, et tot exemplis priorum magis corrigi debemus. Vel, fines sæculorum devenerunt in nos, id est sæcularitas et carnalitas, scilicet amor rerum temporalium in nobis finitur per Christum, et ideo turpius est, si peccamus.*

VERS. 12-15. — *Itaque qui se existimat stare, videat ne cadat. Tentatio vos non apprehendat, nisi humana. Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione etiam proventum ut possitis sustinere. Prop-*

ter quod, charissimi mihi, fugite ab idolorum cultura. Ut prudentibus loquor, vos ipsi judicate quod dico.

93 *Itaque, etc.* Quasi dicat: Et quia illi etsi beneficiis usi perierunt, itaque eorum consideratione, qui se existimat stare, per bona opera, videat ne cadat a se. A Deo enim stat qui stat, a se cadit qui cadit. Ideo ait, videat ne cadat peccando, vel peccare alios faciendo. Ut illi qui præsumentes de scientia, cum scandalo fratrum edebant idolothyta, et de doctrina pseudoapostolorum gloriantes, judicabant Apostolorum, cum ipsi essent rei. Superbiam ergo amputat ne per eam tententur, sicut Judæi tentati sunt, et perierunt, quia sicut illi Mosi detrahentes Deum tentaverunt, ita hi detrahentes Apostolo Deum tentant. Dico ne cadat, non quod penitus aliquis sine casu sit, sed tentatio, id est peccati delectatio, non apprehendat vos, id est non ducat rationem in consensum, et omnino nulla sit in vobis tentatio nisi humana, id est nisi de his sine quibus ista vita non agitur. Vel, non apprehendat vos tentatio nisi humana. [Augustinus] Hortatur, ut humana tentatio illos apprehendat non alia. Humana enim tentatio est, ut in necessitate, vel pressura non diffidat homo de Deo, auxilium humanum requirendo. [Ambrosius] Propter Christum ergo pati, humana tentatio est, per quam proficitur apud Deum (16). Vel humana tentatio est aliter sapere quam res se habeat cum bono animo. Nimis autem amando sententiam suam, vel invidendo melioribus usque ad præcidendæ communionis, et condendi schismatis, vel hæresis sacrilegium pervenire, diabolica præsumptio est; in nullo autem aliter sapere quam res se habet, angelica perfectio est (17). Humana igitur tentatio est, credo, cum bono quis animo secundum humanam tamen fragilitatem in aliquo labitur consilio, vel cum irritatur in fratrem studio corrigendi, plus tamen quam Christiana tranquillitas postulat. Et quia homines sumus, sed spe angeli sumus, quibus in resurrectione æquabimur, si non est in vobis perfectio angeli, non sit præsumptio diaboli. Ideo ait, tentatio vestra non apprehendat, et si fiat, quam permittit Deus per Satanam fieri ad probandos vel exercendos bonos, et puniendos malos; non apprehendat, dico, nisi humana. Fidelis autem Deus. Quasi dicat: Ego vos ad hoc hortor, sed Deus est fidelis, id est verus in promissionibus, qui se protectorem suorum electorum fore promisit, qui non patietur vos, pro se tribulatos, tentari supra id quod potestis ferre, quia vel cadere non sinit, vel a casu erigit. Sed faciet cum tentatione etiam proventum, id est virtutis augmentum. Qui enim dat tentanti diabolo licentiam, ipse dat tentantis misericordiam. Ita facit proventum, ut possitis perseveranter sustinere, ne deficiatis in lucta, sed vincatis, quod fit per humilitatem. Humilitas enim custodit in omni tentatione, ut illi non cre-

(16) Augustinus, De sermone in monte.

(17) Id., De bapt. parvulorum.

ritualiter intellexerunt, spiritualiter esurierunt, spiritualiter gustaverunt, ut spiritualiter satiarentur, et nos hodie accipimus visibilem cibum; sed aliud est sacramentum, aliud virtus sacramenti. Sacramenta illa fuerunt, sacramenta sunt et nostra, et utique ejusdem rei. Manna enim Christum significavit: hunc panem significat altare Dei, id est in altari est quod significat. Christus enim est panis qui de cœlo descendit (Joan. vi.) Si quis manducaverit ex hoc pane, non morietur in æternum (ibid.): sed quod pertinet ad veritatem sacramenti, non ad visibile sacramentum: qui manducat intus non foris, qui manducat corde, non qui premit speciem, scilicet et dente (9). Ideo Apostolus vigilanter, non simpliciter ait, *manducaverunt eandem escam*, sed addit *spiritalem*, quia spiritualement eandem manducaverunt quam et nos. Nam corporalem alteram, quia illi manna, nos aliud, ita et vigilanter ait, patres nostri, non illorum, per hoc tantum bonos significans, quibus nos similes sumus, non illi fuerunt qui eandem spiritualement escam manducaverunt, quam et nos. Et tamen aliud illi, aliud nos, sed specie visibili, aliud tamen quod idem significaret, virtute spirituali. Et omnes biberunt potum, utique corporalem et spiritualement. Sed spiritualement eundem, quem et nos; corporalem vero alteram, id est aquam quæ fuit signum sanguinis Christi, et idem credentibus effecit (10). Spiritualement ergo dicit potum, quem biberunt ipsi et nos bibimus, quia idem illorum potus et noster significatur. Ideoque idem spiritualis potus et cibus noster et illorum, quia idem in mysterio est cibus et potus illorum qui noster, sed significatione idem, non specie; quia idem Christus illis in petra est figuratus, nobis in carne manifestatus, et in altari sub specie panis significatus (11). Insignis utique diversis eadem est fides, sed illi venturum, nos venisse credimus. Ideo non ait simpliciter, eundem potum biberunt, sed addit, spiritualement; spiritualement enim eundem biberunt, quem nos, corporalem non eundem. Quid enim biberunt? *Biberant autem de spiritali, consequente eos petra*; spiritali, scilicet quæ Christum significabat, et fide idem fuit. Manete ergo in fide, videte signa variata. Ibi enim petra erat Christus, nobis quod in altari Dei ponitur, est Christus. Si speciem visibilem attendas, aliud est; si intelligibilem significationem, eundem potum spiritualement biberunt (12). Erant enim in illi populo, etiam qui spiritualiter intelligebant, habentes fidem quæ postea revelata est, non ad legis litteram, sed ad gratiam spiritus pertinentem; et secundum hoc, eundem potum biberunt de spiritali petra. De qua? (13) Petra autem erat Christus. In signo autem percussa est petra de virga bis. Gemina percussio, duo ligna crucis significat. De petra educta est aqua accedente, virga;

A quia ligno accedente ad petram Christum, gratia spiritualis manavit (14). Multum hæc locutio notanda est, ubi aliqua significantia, earum rerum quas significant nomine appellantur.

VERS. 5-11. — *Sed non in pluribus eorum beneplacitum est Deo; nam prostrati sunt in deserto. Hæc autem in figura facta sunt nostri, ut non simus concupiscentes malorum, sicut et illi concupierunt. Neque idololatæ efficiamini, sicut quidam ex ipsis, quemadmodum scriptum est: Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere. Neque fornicemur, sicut quidam ex ipsis fornicati sunt, et ceciderunt una die viginti tria millia. Neque tentemus Christum, sicut quidam eorum tentaverunt, et a serpentibus perierunt. Neque murmuraveritis, sicut quidam eorum murmuraverunt, et perierunt ab exterminatore. Hæc autem omnia in figura contingebant illis; scripta sunt autem ad correptionem nostram in quos fines sæculorum decesserunt.*

Sed non. Ostendit temporalia beneficia Judæis collata, tam bonis quam malis, et tamen mali perierunt. Quasi dicat: His omnibus beneficiis ad litteram usi sunt Judæi, sed non est beneplacitum Deo in pluribus eorum, Judæorum, scilicet in illis qui offenderunt Deum. Cum dicit, non in pluribus, ostendit quod aliqui erant ibi, in quibus beneplacitum est Deo. Et cum essent omnibus communia sacramenta, non tamen omnibus communis erat gratia, quæ est virtus sacramentorum. Ita etiam nunc, baptismus communis est omnibus baptizatis, sed non virtus baptismi, id est ipsa gratia. Nam, etc. Quasi dicat: Inde apparet quod in quibusdam eorum non est beneplacitum Deo. Nam, id est quia *prostrati sunt in deserto*. [Augustinus] Ne autem putetis homines finxisse hæc, subdit: *Hæc autem sunt, non dico dicta vel scripta, sed facta in figura nostri* (15). Non enim propter ipsos tantum, hæc facta sunt, sed propter nos, scilicet propter correptionem nostram. Iste enim pænæ figuræ fuerunt nostrarum pænarum. Quantæ ergo pænæ sunt, quarum illæ figuræ fuerunt. Sicut enim in bonis multo melius est, id quod per figuram signatur quam ipsa figura, ut regnum cælorum melius est quam terra promissionis, ita in malis longe pejus est quod significatur quam figura significans, ut gehenna peior est quantumlibet atroci pænâ temporali. Omnes enim pænæ minores gehenna, et ideo vigilantia majore cavendæ. Ut non, etc. Quasi dicat: In figura nostri facta sunt, ita ut considerantes illorum supplicia, non simus concupiscentes malorum, sicut et illi concupierunt, id est non ita peccemus sicut illi, ne similiter pereamus. *Neque efficiamini idololatæ, per idolothyta*. [Ambrosius] Illos enim tangit qui in idolio epulabantur, putantes se immunes a crimine. Non efficiamini dico, sicut quidam ex ipsa

(9) Augustinus, super Joannem.

(10) Id., in psalmo LXXIV.

(11) Id., super Joannem.

(12) Id., in psalmo LXXVII.

(13) Id., super Joannem.

(14) Id., in lib. Locationum.

(15) Id., in psal. LXXVII.

fuerunt, quemadmodum scriptum est in Exodo de illis: *Sedit populus*, id est quidam de populo; totum pro parte ponit, [Augustinus] sedit, inquam, *manducare et bibere* coram vitulo: ita et vos in idolo. Per commemorationem illorum notat ea quæ in Corinthiis sunt, ostendens quam graviter punita sint in Judæis: *Et surrexerunt ludere*, id est ludos facere in veneratione vituli; Vel, ludere, id est adorare, quod est ludo puerorum simile. Facilis utique ad lusum est pueritia. Quid autem lusui puerili tam simile est quam idola adorare? [Ambrosius] *Neque fornicemur*, ut aliqui in vobis faciunt, *sicut quidam ex ipsis fornicati sunt* cum Madianitis mulieribus, et ideo *ceciderunt una die viginti tria millia*. *Neque tentemus Christum*, ut faciunt illi qui desperant de resurrectione, *sicut quidam eorum tentaverunt*, dicentes: *Nunquid poterit parare mensam in deserto?* (Psal. xvii). Nota Christum esse Deum quem tentaverunt Judæi. Et ideo *a serpentibus perierunt*, donec serpens æneus erectus est, quem qui intuebantur a morsibus serpentium sanabantur. *Neque murmuraveritis* ut contra me facitis, vel qui minora dona Spiritus habent contra Deum, *sicut quidam eorum murmuraverunt* contra Moysen, et ideo *perierunt ab exterminatore angelo*, qui extra terminos promissæ terræ eos percussit. *Hæc autem omnia*. Quasi dicat: Propter sua peccata hæc eis contigerunt, et non modo propter hoc, sed etiam ut figuraretur, quod pro similibus periremus, et hoc est quod ait: *Hæc autem omnia contingebant illis in figura nostri*. *Scripta sunt autem ad*. [Ambrosius] Per hæc enim exempla ad correctionem vitam provocamur, ut aut præmium si obedientes fuerimus, aut propensioem pœnam inobedientes mereamur. Ad hoc enim relatæ sunt peccantium pœnæ ut corrigamur: aliter erit major pœna. [Augustinus] Ecce hic aperuit, cur illæ literæ veteris testamenti accipiuntur a nobis, et cur illa rerum signa jam non sit necesse observari a nobis. Dum enim dicit, *scripta sunt ad correctionem nostram*, demonstrat quanta nobis cura legenda et intelligenda sint. Cum vero dixit, *in figura*, ostendit jam non esse opus ut figurarum prænuntiantium celebrationi serviamus, cum res ipsa manifesta sit. Ad correctionem nostram, dico, in quos, scilicet nos, *devenerunt fines sæculorum*, id est sexta ætas, qui in ultima ætate sæculi sumus, et tot exemplis priorum magis corrigi debemus. Vel, fines sæculorum devenerunt in nos, id est sæcularitas et carnalitas, scilicet amor rerum temporalium in nobis finitur per Christum, et ideo turpius est, si peccamus.

VERS. 12-15. — *Itaque qui se existimat stare, videat ne cadat. Tentatio vos non apprehendat, nisi humana. Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione etiam proventum ut possitis sustinere. Prop-*

ter quod, charissimi mihi, fugite ab idolorum cultura. Ut prudentibus loquor, vos ipsi iudicate quod dico.

93 *Itaque, etc.* Quasi dicat: Et quia illi etsi beneficiis usi perierunt, itaque eorum consideratione, qui se existimat stare, per bona opera, videat ne cadat a se. A Deo enim stat qui stat, a se cadit qui cadit. Ideo ait, videat ne cadat peccando, vel peccare alios faciendo. Ut illi qui præsumentes de scientia, cum scandalo fratrum edebant idolothyta, et de doctrina pseudoapostolorum gloriantes, iudicabant Apostolum, cum ipsi essent rei. Superbiam ergo amputat ne per eam tententur, sicut Judæi tentati sunt, et perierunt, quia sicut illi Mosi detrahentes Deum tentaverunt, ita hi detrahentes Apostolo Deum tentant. Dico ne cadat, non quod penitus aliquis sine casu sit, sed *tentatio*, id est peccati delectatio, non apprehendat vos, id est non ducat rationem in consensum, et omnino nulla sit in vobis tentatio nisi humana, id est nisi de his sine quibus ista vita non agitur. Vel, non apprehendat vos tentatio nisi humana. [Augustinus] Hortatur, ut humana tentatio illos apprehendat non alia. Humana enim tentatio est, ut in necessitate, vel pressura non diffidat homo de Deo, auxilium humanum requirendo. [Ambrosius] Propter Christum ergo pati, humana tentatio est, per quam proficitur apud Deum (16). Vel humana tentatio est aliter sapere quam res se habeat cum bono animo. Nimis autem amando sententiam suam, vel invidendo melioribus usque ad præcidendæ communionis, et condendi schismatis, vel hæresis sacrilegium pervenire, diabolica præsumptio est; in nullo autem aliter sapere quam res se habet, angelica perfectio est (17). Humana igitur tentatio est, credo, cum bono quis animo secundum humanam tamen fragilitatem in aliquo labitur consilio, vel cum irritatur in fratre studio corrigendi, plus tamen quam Christiana tranquillitas postulat. Et quia homines gumus, sed spe angeli sumus, quibus in resurrectione æquabimur, si non est in vobis perfectio angeli, non sit præsumptio diaboli. Ideo ait, tentatio vestra non apprehendat, et si fiat, quam permittit Deus per Satanam fieri ad probandos vel exercendos bonos, et puniendos malos; non apprehendat, dico, nisi humana. *Fidelis autem Deus*. Quasi dicat: Ego vos ad hoc hortor, sed Deus est fidelis, id est verus in promissionibus, qui se protectorem suorum electorum fore promisit, qui non patietur vos, pro se tribulatos, tentari supra id quod potestis ferre, quia vel cadere non sinit, vel a casu erigit. *Sed faciet cum tentatione etiam proventum*, id est virtutis augmentum. Qui enim dat tentanti diabolo licentiam, ipse dat tentatis misericordiam. Ita facit proventum, ut possitis perseveranter sustinere, ne deficiatis in lucta, sed vincatis, quod fit per humilitatem. Humilitas enim custodit in omni tentatione, ut illi non cre-

(16) Augustinus, De sermone in monte.

(17) Id., De bapt. parvulorum.

pent in fornace, qui non habent ventum superbie. *Propter quod.* Quasi dicat: Quia sola sacramenta non salvant, et quia qui cadit punitur, et quia auxilium Dei non deest, propter quod, o *charissimi mihi*, fugite ab idolorum cultura, id est abstinete ab omni satietate idololatriæ, ne per hoc nascatur in Deum tentatio. Nemo ergo sit assiduus in idolio, nil speret de eo. De eo enim sperare est, de Deo dubitare, ut Saul, relicto Deo qui ei fuerat pro delicto iratus, ad idololatriam rediit sperans aliquid de ea, cui et in præsentī obfuit, et in futuro gehennam ulticem generavit. Ideo Apostolus istos hortatur fugere ab idololatriæ superstitione, scilicet ne comedant sapientes idolothyta cum offensiculo infirmorum, quibus idololatræ videntur. Vel ne ipsi infirmi idololatræ sint, edendo sub idoli veneratione, et putando idolum aliquid esse. Et, ut fugiatis, loquor vobis ut prudentibus, id est loquor vobis altum quid, quasi prudentibus. Et ideo vos ipsi iudicate, id est diligenter diiudicate quæ dico, scilicet hoc, calix, etc. Vel ita ut prudentibus loquor. Quasi dicat: Moneo vos fugere ab idololatria, et hoc monendo, loquor infirmis qui sunt inter vos ut supra locutus sum. Prudentibus, et vos ipsi iudicate quæ dico, an vera et bona sint: quod per similitudinem et exemplum novi sacramenti ostendit, ut facilius suadeat, quia cui verba non satisfaciunt, solent exempla suadere. Ait itaque:

VERS. 16-18. — *Calix benedictionis cui benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? Et panis quem frangimus, nonne participatio corporis Domini est? Quoniam unus panis et unum corpus sumus, omnes qui de uno pane et de uno calice participamus. Videte Israel secundum carnem. Nonne qui edunt hostias, participes sunt altaris?*

Calix benedictionis, etc. Quasi dicat: Ideo fugiendum est a cultura idolorum, quia comedens idolothytum, ut idolothytum, unum est cum dæmone, sicut per corpus Christi digne et spiritualiter sumptum, unum est cum ipso Christo, quia calix, id est potus sanguinis Christi, benedictionis, id est per quem benedicitur participans, cui et nos benedicimus, id est quem nos fideles exaltamus, credendo et gratias agendo. Vel, calix benedictionis cui benedicimus, id est potus calicis, qui non solum a Christo in cœna est benedictus, sed cui etiam nos sacerdotes quotidie benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? id est nonne facit nos habere quandam communionem cum vita Christi? Quasi dicat: Utique facit. *Et panis quem frangimus* in sacramento, id est participatio fracti panis in altari, nonne participatio corporis Domini est, id est nonne facit nos unum esse cum ipso? facit utique (18). Nam quando Christus manducatur, vita manducatur. Sed quis audeat manducare Dominum suum? Et tamen invitans nos ad manducandum ait: Qui manducat me, vivit propter me (Joan. vi). Nec

A occiditur Christus, ut manducetur; sed mortuos vivificat, quando manducatur; reficit, non deficit. Et vivit manducatus, quia surrexit occisus. Nec quando manducamus, partes de illo facimus. Et quidem in sacramento sic fit. [Augustinus] Et norunt fideles quemadmodum manducant carnem Christi. Unusquisque accipit partem suam. Unde et ipsa gratia partes vocantur. Per partes manducatur in sacramento, et manet integer totus in cœlo: manet integer totus in corde tuo. Totus enim erat apud Patrem, quando venit in Virginem; implevit illam, nec recessit ab illo. Venit in carnem, ut cum homines manducarent, et manebat apud Patrem integer, ut angelos pasceret. *Quoniam unus panis.* Exponit quomodo calix benedictionis et panis fiant accipienti caro et sanguis Christi. [Ambrosius] Quasi dicat: Per hoc sumus unum cum Christo, quoniam omnes qui participamus, spiritualiter et digne, de uno pane, scilicet corpore Christi, et de uno calice, scilicet sanguine Christi, licet multi simus, tamen sumus unus panis, unione fidei et spei et charitatis. Et unum corpus illius capitis, quod est Christus, sumus per subministrationem operum charitatis, id est unum sumus, una Ecclesia, id est uniti vinculo fidei, spei, et charitatis, et mutua operum Dei exhibitione. [Augustinus, Haimo] Per unitatem enim panis, et unitatem corporis, fidem et charitatem oportet intelligi: quæ si desint, iudicium sibi sumit (19). Et quia unum sumus, unum sentire debere dicit, ut fides una unum habet sensum et opus. Typice autem unus panis et unum corpus Ecclesia Christi dicitur, pro eo quod sicut unus panis ex multis granis et unum corpus ex multis membris componitur, sic Ecclesia Christi ex multis membris componitur, sic Ecclesia Christi ex multis fidelibus charitate copulante connectitur. Hoc mysterium pacis et unitatis nostræ, Christus in sua mensa consecravit; qui accipit mysterium unitatis, et qui non tenet vinculum pacis, non mysterium accipit pro se, sed contra se. Nullique ambigendum est tunc quemque corporis et sanguinis Dominici participem fieri, quando membrum corporis Christi edificatur, nec alienari ab illius panis calicisque consortio, etiam si antequam illum panem edat et calicem bibat, de hoc sæculo in unitate corporis Christi constitutus abscedat, quia illius sacramenti beneficio non privatur, quando ille hoc quod illud sacramentum significat invenitur. In illo enim sacramento corpus et sanguinem suum commendavit nobis, qui etiam fecit nos ipsos. Nam et corpus ipsius facti sumus. *Videte Israel.* Similitudo inducitur hic ad intelligendum quod supra dictum est. Quasi dicat: Qui de uno pane et calice participant, sunt participes corporis Christi; quod per hanc similitudinem apparet. *Videte enim Israel secundum carnem*, id est Israel carnalem, et carnalia legis præcepta servantem, et in umbris sacrificiorum ser-

(18) Augustinus, De eucharistia.

(19) Id., De sacramentis fidelium.

vientem, ideo ait, secundum carnem, quia etiam est Israel secundum spiritum. Videte, dico, *nonne enim qui edunt hostias illas legis, scilicet carnalis Israel, participes sunt altaris?* [Augustinus] Sunt utique. Sic qui edunt carnem Christi et sanguinem ejus bibunt, participes ejus sunt. Vel ita potest legi, ut Israel sit vocativi casus. Quasi dicat: Ita est de nobis sumentibus panem et calicem, et o vos qui estis Israel, id est homines videntes Deum, videte, id est discite qualiter se habent ea quæ sunt secundum carnem, id est carnalia, scilicet idololatria. Sicut enim nos de uno pane et uno calice percipientes sumus conformes corporis Christi, sic qui edunt hostias, idolis oblatas, sunt participes altaris erroris, id est demonis. Et nonne? utique ita est.

VERS. 19-23. — *Quid ergo? Dico quod idolis immolatum sit aliquid? aut quod idolum sit aliquid? Sed quæ immolant gentes, demonis immolant, et non Deo. Nolo autem vos socios fieri demoniorum, quia non potestis calicem Domini bibere, et calicem demoniarum. Non potestis mensæ Domini participes esse, et mensæ demoniorum. An æmulamur Dominum? Nunquid fortiores illo sumus? Omnia mihi licent, 94 sed non omnia expediunt. Omnia mihi licent, sed non omnia ædificant.*

Quid ergo? Quasi dicat: Quod dico, fugite a cultura idolorum. *Quid ergo? Dico,* id est dicere videor, quod idolis immolatum sit aliquid magnum? Non hoc dico, sed potius dico quod ea, quæ gentes immolant, demonis immolant, non Deo, [Haimo] quia in idolo diabolus colitur, qui est pejor idolo (20). Et quia ab idololatria prohibebat, unde locus iste sumpsit exordium, ne putarent ideo non nocere, si de sacrificiis ederent idolorum; quia idolum nihil est, confirmavit et idolum nihil esse, et se non prohibere ista, ideo quod idolum aliquid sit, sed quia demoniis, et non Deo immolantur. Non ergo se excusent quia idolis insensatis dediti non sunt, demoniis magis dediti sunt, quod est periculosius (21). Nam si tantum idola colerent, sicut eos non adjuvarent, ita illis nihil nocerent; quia nec idola, nec eis immolata aliquid sunt, id est nihil per se possunt, sive ad juvandum sive ad nocendum, sed malis spiritibus est insita malitia quædam, et malevolentia nocendi nobis. *Nolo autem vos.* Dico quod immolant demoniis: ego autem nolo vos, qui fideles estis, fieri socios demoniorum: quod non est ex natura rei immolatiæ, sed conscientia idoli, vel conscientia fratris qui percutitur exemplo vestro (22). Ad hoc genus etiam pertinent consultationes et pacta quædam significationum cum demonibus placita atque fœderata, qualia sunt molimina magicarum artium, aruspicum, et augurum, atque ligaturæ et remedia quæ fiunt in præcantationibus, et quibusdam votis, vel in quibusdam rebus suspendendis et illigandis, nec illi ab hoc

A genere perniciosæ superstitionis segregandi sunt, qui genethliaci, ob natalium dierum considerationes, nunc autem vulgo mathematici vocantur, qui conantur actionum eventa prædicere. Ideo nolo, *quia non potestis bibere calicem Domini, simul et calicem demoniorum*, id est non potestis simul uniri Deo et demonio. Et prorsus, *non potestis esse participes mensæ Dei, et mensæ demoniorum*, id est non potestis esse unum cum Deo et cum demoniis. Deinde se illis annumerans, ait: *An æmulamur Dominum*, id est ad iram provocamus eum, vel invidemus ei idolothyta comedentes? Quasi dicat: Non debemus hoc facere. Videntur illi æmulari, et invidere Domino, regnum ejus diminuunt, qui cum scandalo fratrum comedunt idolothyta imitatores diaboli.

B Zelo enim invidiæ Satanias idololatriam invenit, ut homines negando Deum idolis serviant, et Creator sibi debitum cultum perdat. [Ambrosius] Sic et isti videntur zelare Dominum, unde male cedet eis, cum non fortiores eo sint. Unde subdit: *Nunquid fortiores sumus illo, ut valeamus ei resistere?* Non omnia mihi licent, et si illos peccare dicam qui comedunt idolothyta, non tamen dico illicitos esse hos cibos, quia omnia mihi licent. [Augustinus] De his dicit quæ ad escam pertinent, *sed non omnia expediunt*, id est adjuvant me in cursu, sed magis impediunt. Deinde idem aliter infringit, dicens: *Omnia mihi licent.* Potestate liberi arbitrii et doctrina legis naturalis. [Ambrosius] Omnia enim secundum legem naturalem licent, quia omnia munda sunt; de cibis enim et carne idolis immolata hic agitur. Ideo recte ait, *licent*, id est præcepto Domini nullo prohibentur. Vel, omnia licent, non quia omnia liceant, etiam illicita. Sed ecce ponamus omnia licere. *Sed non omnia ædificant proximos, ut quis facit, dum comedens idolothytum. Et scandalum facit proximo.* Et ideo,

VERS. 24-33. — *Nemo quod suum est quærat, sed quod alterius. Omne quod in macello venit, manducate, nihil interrogantes propter conscientiam. Domini est terra, et plenitudo ejus. Si quis vocat vos infidelium ad cœnam, et vultis ire, omne quod vobis apponitur, manducate, nihil interrogantes propter conscientiam. Si quis autem dixerit: Hoc immolatum est idolis; nolite manducare propter illum qui indicavit, et propter conscientiam. Conscientiam autem dico, non tuam, sed alterius. Ut quid enim libertas mea judicatur ab aliena conscientia? Si ego cum gratia participo, quid blasphemor pro eo quod gratias ago? Sive ergo manducatis, sive bibitis, vel aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite. Sine offensione estote Judæis et gentibus, et Ecclesiæ Dei, sicut et ego per omnia omnibus placeo, non quærens quod mihi utile est, sed quod multis, ut salvi fiant.*

Nemo quærat, tantum, quod suum est, id est quod sibi tantum aliquo modo utile est, sed quod alterius, ideoque a licitis aliquando temperandum

(20) Augustinus, contra inimicum legis.

(21) Id., in psal. xxvi.

(22) Id., De Christiana doctrina.

est, ut prosit alii. [Ambrosius] Et quia omnia licita sunt, et tamen non est utendum semper eis, determinat quomodo liceat edere vel non edere, dicens: *Omne quod in macello venit*, id est, est vel venditur, *manducate*, si vultis, *nihil interrogantes*, scilicet an immolatum sit vel non, vel huiusmodi, et hoc *propter conscientiam*, astantis infirmi. Dico manducate omnia, quod quidem secure potestis facere, quia auctoritate teste, *Domini est terra et plenitudo ejus*, id est omnia quibus impletur terra, et non potest esse immundum quod Domini est. Item, *si quis autem infidelium vocat vos ad cenam, et vultis ire, omne quod vobis apponitur manducate, nihil interrogantes propter conscientiam*. Si quis autem dixerit: *Hoc immolatum est idolis, nolite manducare*. Quare? Non quia immundus sit cibus, sed *propter illum qui indicavit*, ne credat te manducare sub veneratione idoli, et gloriatur in superstitione sua; et qui idolis servit, gloriabitur quasi veneris idola, et confirmabitur in errore suo, quia videt te libenter appetere idolothytum, et fratribus datur malum exemplum. Hoc ergo sapientibus loquor, qui contemnentes idolum quia nihil est, manducabant de sacrificio cum scandalo infirmorum. Dico propter illum, et *propter conscientiam* aliorum, scilicet ut mox determinat dicens: *Conscientiam autem dico non tuam, quæ firma est, sed alterius*, scilicet infirmi. *Ut quid enim*, etc. Quasi dicat: Pro alio dimittendum est, quia si aliter facerem, de licito damnabilis essem; et de actione gratiarum, vituperar ab imperitis qui putarent me sentire idolum aliquid magnum esse: quod ne contingat, magnopere cavendum est. *Ut quid enim libertas mea iudicatur ab aliena conscientia?* id est cur ita ago ut de eo quod libere licet damner propter alium, qui inde aliquid suspicatur improperium? Quasi dicat: Cum ab idoli devotione conscientia mea sit libera, quid opus est ut puter causa venerationis idoli edere? Iudicor enim non distare ab idololatria. Si ergo ego cum gratia, id est agendo gratias Deo, participo, id est edo, quid blasphemor, id est cur cado in blasphemiam imperitorum, pro eo quod gratias ago, et quia hæc mala contingunt inde, sive ergo manducatis, sive bibitis, vel aliud quodcumque facitis, omnia facite in gloriam Dei, id est in laudem Dei, scilicet cum invocatione Creatoris, ut in actibus conversatione vestra laudetur Deus. Si enim hæc recte fiunt, laudes Dei sunt.

(23) Non solum igitur vox tua sonet laudes Dei, sed etiam opera tua concordent cum voce tua. Cum enim voce cantaveris, silebit aliquando vita; sed sic, cantas ut nunquam sileas. Si enim ore clamas, et fraudem cogitas, siluisti a laude Dei, et (quod gravius est) in blasphemiam perrexisti. Cum enim laudatur Deus de bono opere tuo, laudas Deum; et cum blasphematur Deus de malo opere tuo, blasphemas Deum. Si ergo quod manducas et bibis ad re-

sectionem corporis sumis, et reparationem membrorum gratias agens ei qui tibi præbuit mortali et fragili ista supplementorum solatia, cibus tuus, et potus laudat Deum. [Haimo] Si vero modum naturæ debitum immoderatione voracitatis excedas, et violentia te ingurgites, quantasilibet laudes Dei sonet lingua tua, vita blasphemat. Et sine offensione estote *Judeis*, qui abhorrent idola, et *gentibus*, quæ sic non arguuntur, sed in suo errore firmantur; et *Ecclesiae Dei*, quantum ad infirmos qui sunt in Ecclesia, quibus sunt offendicula, dum eorum exemplo adherent his quæ inimica sunt Deo. Estote, dico, ut placeatis omnibus, *sicut et ego*, qui per omnia omnibus placeo, sine scandalo cujusquam agens. Hoc est enim per omnia omnibus placere, sine scandalo cujusquam agere ad profectum aliorum, ut et illis et huic sit utile (24). Attende quod hic ait: *Omnibus placeo*. Alibi vero ait: *Si hominibus placerem, Christi servus non essem* (Gal. 1). Placerem autem dixit, quantum in seipso est, id est quantum ad ejus voluntatem pertinet. Ac si diceret: Si placere vellem, si placere quererem, servus Dei non essem. Qui autem hominibus placet propter veritatem, jam non ipse illis, sed ipsa veritas placet. Si autem homo propter seipsum placet, id est propter privatam et propriam gloriam placere querit, superbia est, et ideo non placet. Cum autem propter veritatem hominibus placet, jam non homo, sed Deus placet. Utrumque ergo recte dici potest: Et ego placeo, et ego non placeo. Si enim adsit bonus intellectus piusque pulsator, patebit utrumque, et nulla inter se repugnantia repellat intrantem. Illud etiam non moveat quod dico, placeo omnibus. Nunquid placebat persecutoribus suis? Sed placebat omni generi hominum quod Christi congregabat Ecclesiam, sive jam intus positus, sive introducendis in eam. Et ut ostendat quod propter veritatem placebat, addit: *Non querens quod mihi tantum utile est, sed quod multis*, et non aliquid terrenum utile quero, sed ut salvi fiant.

95 CAPUT XI.

VERS. 1-3.—*Imitatores mei estote sicut et ego Christi. Laudo autem vos, fratres, quod per omnia mei memores estis; et sicut tradidi vobis præcepta mea tenetis. Volo autem vos scire quod omnis viri caput Christus est; caput autem mulieris, vir; caput vero Christi, Deus.*

Imitatores mei. Quasi dicat: Dico, ut sitis sine offensione. In hoc, ut nullum offendatis, imitatores mei estote, *sicut et ego Christi*, et ita per me eritis imitatores Christi, qui nullum offendit, sed omnes salvare venit. (25) In Ecclesia namque gradus sunt ordinati majorum et minorum, ut illi exemplo procedant; hi vero imitatione sequantur. Sed et illi qui exemplo præcedunt, nunquid neminem sequuntur? Si neminem sequuntur, errabant. Sequuntur ergo et illi aliquem, id est Christum. *Laudo autem.* Hic agere incipit de relationibus in quibus arguit illos

(23) Augustinus, in psal. clix.

(24) Id., de cor. et grat.

(25) Augustinus in psal. xxxiii.

suas traditiones non servantes, quia illorum aliqui viri velato capite, et aliquæ mulieres non velato orabant aut prophetabant. [Ambrosius] Unde succenset eis Apostolus, quia cum esset eis Apostolus, immemores erant traditionum ejus. Quasi dicat: De aliis culpo vos, sed de hoc laudo vos, o fratres, et si de aliis culpo, tamen de hoc laudo *quod per omnia estis memores mei*, id est meæ auctoritatis, et mea præcepta tenetis, tam perfecte sicut tradidi vobis, ironia est quod sic loquitur eis Apostolus, quia non ejus traditionem servabant, nec ejus auctoritatem sequebantur. Ac per hoc, quasi noviter tradidit illis dicens: *Volo autem*. Quasi dicat: Non tenetis præcepta mea. *Volo autem vos scire, o fratres*, quiddam utile ad sequentia, quod vos non attenditis, scilicet *quod Christus est caput omnis viri*, id est Dominus, quia cum non esset, per eum creatus est. *Caput autem mulieris est vir*, quia ex ejus costa, sed Dei virtute formata est: et ideo debet subjici viro, de quo per Christum facta est. *Caput vero Christi est Deus Pater*, quia ab ipso genitus est. Dignum ergo est ut Filii caput Pater dicatur quasi genitor ejus. Una ergo dictio diversam habet intelligentiam. Aliter enim dicitur Christus caput viri, aliter vir caput mulieris, aliter Deus caput Christi. (26) Vel nomine viri intelligitur hic spiritus non ille Spiritus sanctus, qui cum Patre et Filio incommutabilis manet, et dignis animis incommutabiliter datur; sed spiritus hominis, qui quasi animæ maritus animam affectionem tanquam conjugem regit. De quo dicit Apostolus: *Nemo scit quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis* (I Cor. ii). De quo etiam Dominus ait mulieri Samaritanæ: *Vade, voca virum tuum* (Joan. iv). Hic ergo spiritus cum præsens est, id est intentus est, et se pietate subjicit Deo, intelligit spiritualiter quæ dicuntur luce sapientiæ illustratus. (27) Hujus viri Christus caput est, quia spiritus hominis regitur a sapientia Dei quæ Christus est. Et sicut in capite sunt omnes sensus corporales, ita et in Christo sunt omnes spirituales, id est plenitudo gratiarum, de qua accipit vir iste. Per hoc autem est vir caput mulieris, id est rector animalitatis quæ regitur a spiritu, tanquam mulier a viro. Caput vero Christi est Deus Pater, quia Filius a Patre est, et de Patre, non Pater a Filio vel de Filio. (28) Ille hujus principium, unde et caput ejus dicitur, et Christus principium, sed non Patris. Hic vero illius imago nulla ex parte dissimilis, et omnino æqualis Filius Patri debet quod est, etiam hoc quod Patri æqualis est, et quod principium est. Pater vero nulli debet quidquid est. Vel Dei nomine hic intelligitur Trinitas. (29) Sed si Deus omnia simul tria hic intelligitur, quomodo caput Christi est Deus, id est caput Christi est Trinitas, cum in Trinitate sit Christus, ut sit Trinitas? An quod Pater est cum Filio et Spiritu sancto, caput est ei, quod est solus Fi-

lius? Cum Filio enim et Spiritu sancto Pater Deus est, Filius autem solus homo factus est, secundum quam humilitatem ejus, etiam eo major est Pater; et secundum hoc vere dicitur, quia quod illi cum Patre et Spiritu sancto unum est, caput sit hominis mediatoris quod ipse solus est. Si enim mentem recte dicimus principale hominis, id est quasi caput humanæ substantiæ, cum ipse homo cum mente sit homo, cur non multo congruentius Verbum cum Patre simul Deus. Deus dicitur esse caput Christi, quamvis Christus homo, nisi cum Verbo quod caro factum est intelligi non possit. Est ergo Deus, id est divina essentia, vel Trinitas. (30) Caput Christi secundum quod homo, quia divinitas utpote creatrix est creaturæ assumptæ. Hac interpretatione non potestas Filii minuitur, sed misericordia prædicatur.

VERS. 4-7. — *Omnis vir orans aut prophetans velato capite, deturpat caput suum. Omnis autem mulier orans aut prophetans, non velato capite, deturpat caput suum. Unum enim est ac si decalvetur. Nam si non velatur mulier, tondeatur. Si vero turpe est mulieri tonderi aut decalvari, velet caput suum. Vir quidem non debet velare caput suum, quoniam imago et gloria Dei est; mulier autem gloria viri est.*

Omnis vir. Quasi dicat: Et quia viri caput Christus est, sine alio mediante, et per Christum Deus, ideo insignum libertatis, vir non debet habere velum, quod est subjectionis signum, quia vir omnis, etiam potens vel sapiens, orans aliquid a Deo, aut prophetans, id est Scripturas reserans, *velato capite*, quasi non sit liberæ mentis, *deturpat caput suum*, id est turpe est ei illud agere velato capite. In aliis enim, ubi opus est, potest velare, sed nondum suo judici se offert, et colloquitur, ubi conditionem suam necesse est profiteri. *Omnis autem mulier orans, quæ inferior est et subjecta viro, quia vir caput est mulieris, orans aut prophetans non velato capite*, scilicet sine signo subjectionis quam debet viro, quasi nihil sit medium ad Deum, *deturpat caput suum*. Et vere. *Unum est enim*, id est tantumdem est ad turpitudinem, *ac si decalvetur. Nam si non velatur*. Quasi dicat: Non velata idem, ac si decalvetur: quod et fiet utique quia aut decalvabitur aut tondebitur. Quod constat eam nolle. Et hoc ita ait: *Nam si non velatur mulier, tondeatur. Si vero*. Quasi dicat: Mulier non velata decalvetur, vel etiam tondeatur; sed si turpe est mulieri tonaeri aut decalvari, *velet caput suum*. Vir quidem, qui major est, non debet velare caput suum, id est subjectionis habere signum, quasi non sit liber ad Deum. Velamen hic intelligendum est non omne, sed quoddam, quo utebantur antiqui, et adhuc etiam utuntur plerique alicubi, quo totum caput obvolvebatur, et est pene simile velamini mulierum. *Quoniam, etc.* [Ambrosius] Quasi dicat: Vir non debet velare, et honor

(26) Augustinus, in libr. Quest. LXXXIII.

(27) Id., contra Manichæos.

(28) Id., in Symbolo.

(29) Id., De Trinitate.

(30) Id., in eod.

obstat ne velet, *quoniam vir est imago et gloria Dei*, quæ non debet abscondi. Incongruum est enim ut imago et gloria Dei celestetur quæ videtur in viro. Vir enim ad imaginem Dei factus est, non mulier. Sed quæ est imago Dei in viro? hæc scilicet quod unus Deus, unum fecit hominem, ut sicut ex eo omnia sunt, sic ex isto omnes homines essent, ut unus Dei invisibilis unus homo visibilis imaginem gerat in terris, ut unus Deus in uno homine auctoritatem unius principii videretur conservare ad confusionem diaboli, qui neglecto uno Deo sibi dominium usurpare voluit. Inde igitur vir est imago Dei, quia sicut ex Deo sunt omnia, sic ex Adam omnes homines: et sic conservat auctoritatem principii, quod ab uno Deo sunt omnia, contra illum qui Deus esse voluit. [Haimo] Vel in hoc habet similitudinem Dei, quia sicut de latere Christi in morte dormientis origo Ecclesiæ fluxit, scilicet sanguis et aqua quibus significantur sacramenta per quæ salvatur Ecclesia; sic de latere Adæ nata est sibi sponsa, quia inde sumpta costa de qua formata est Eva. Et sicut Christus præest, et regit Ecclesiam, et Ecclesia subservit ei, ita vir præest et regit mulierem, et ideo non habet vir signum subjectionis, sed libertatis et praelationis. Et gloria Dei est vir, quia ex eo est, et quia Deum principaliter glorificat. Mulier autem gloria est viri. Ex quo ipsa est, et cui subservit. Vel vir dicitur esse imago Dei, quia principaliter creatus est ad imaginem Dei in quo naturaliter amplius quam in muliere viget ratio, quasi ipse sit ratio. (31) Et attende diligenter quod hic dicitur homo imago Dei; et in Genesi legitur: *Factus ad imaginem Dei* (Gen. 1x), ubi dicitur: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. 1). Et nota etiam quod pluraliter dictum est, faciamus, et, nostram, quod nisi ex relativis accipi non oportet. Non enim intelligendum est, ut facerent dii, vel ut ad imaginem deorum sit factus, sed ut facerent Pater et Filius et Spiritus sanctus. Ad imaginem ergo Patris et Filii et Spiritus sancti, ut subsisteret homo imago Dei factus est, et quia non omnino æqualis fiebat illa imago Dei, tanquam non ab illo nata, sed ab illo creata, huius rei significandæ causa ita esse imago Dei dicitur, ut ad imaginem factus esse non sileatur, quia non est ei æqualis, sed quadam similitudine accedit. Non enim locorum intervallo, sed similitudine acceditur ad Deum, et dissimilitudine receditur ab eo. Homo ergo cum sit imago, propter imparem similitudinem dictus est etiam ad imaginem Dei factus. Filius autem imago Patris, et non ad imaginem, in quantum Deus est, quia æqualis est Patri, cujus solius imago est. Homo autem imago Trinitatis est, et ad imaginem. (32) Unde: *fecit Deus hominem ad imaginem suam*, ut sicut Deus præest omnibus creaturis per omnipotentiam, sic homo universis animalibus terrenis per intelligentiam præesset. Et ipse est gloria Dei, cum **96** Dei sapientiam sequi-

A tur. Mulier autem gloria viri est, quia facta est in adiutorium viri non ad carnalem concupiscentiam, quia nec corruptibilia corpora tunc habebant, antequam eos mortalitas invaderet, sed ut haberet vir gloriam de ea, cum eam præiret ad Deum, et se ei daret imitandum sanctitate, sicut ipse gloria Dei esset, cum ejus sapientiam sequeretur. Unde subdit:

VERS. 8-10. — *Non enim vir ex muliere est, sed mulier ex viro. Etenim non est creatus vir propter mulierem, sed mulier propter virum. Ideo debet mulier velamen habere supra caput suum, et propter angelos.*

Non enim, etc. Quasi dicat: Mulier est gloria viri, non vir, ejus. Quod ostendit ordo creationis, quia non est vir, scilicet Adam, *ex muliere*, scilicet Eva; *sed mulier*, scilicet Eva, est, *ex viro*, scilicet Adam. Et alia ratio est cur mulier est gloria viri: *Etenim*, id est quia, *non est creatus vir*, scilicet Adam, *propter mulierem*, id est in auxilium Evæ; *sed mulier*, id est Eva, *propter virum*, id est in adiutorium viri. [Ambrosius.] Et *ideo*, scilicet ut ostendatur mulier subjecta viro, et, quia per eam prævaricatio cepit, *debet mulier habere velamen super caput*, ut non habeat caput liberum in Ecclesia, sine velamine; et hoc *propter angelos*, id est propter reverentiam sacerdotum, quia nuntii Dei sunt, ut sicut ante iudicem Domini, ita ante vicarium ejus sacerdotem sit subjecta viro. Vel, propter angelos, scilicet ne sacerdotes in ejus faciem insipientes irritentur ad libidinem (33). Aliter ab illo loco: *Quoniam imago*, etc. Apostolus dicit quod vir est imago Dei. Et ideo velamen capitis ei demit, quod mulieri adhibendum monet, quia ipsa non est imago Dei. Sed quid dicemus ad hæc? cur et mulier non est imago Dei? videtur utique hoc contrarium esse illi quod in Genesi dicitur: *Fecit Deus hominem ad imaginem Dei, masculum et feminam fecit eos* (Gen. 1). [Augustinus.] Quod ergo vir est imago Dei, ut non velet caput, et non mulier ut velet? Sed credo hoc esse in natura humanæ mentis, quod dicit Apostolus. Et mystice loquitur de velatione; aliter enim nisi aliquod secretum referatur, inane est quod dicitur. Sicut enim non solum veracissima ratio, sed etiam ipsius Apostoli declarat auctoritas, homo factus est ad imaginem Dei, non secundum formam corporis, sed secundum rationalem mentem in qua dicitur renovari in agnitione Dei ab eodem Apostolo: *Renovamini spiritu mentis vestræ, et induite novum hominem qui secundum Deum creatus est* (Ephes. iv). Et alibi: *Induite novum hominem qui renovatur in agnitione Dei, secundum imaginem ejus qui creavit eum* (Coloss. iii).

D Si (34) ergo spiritu mentis nostræ renovamur, et ipse est novus homo, qui renovatur in agnitione Dei secundum imaginem ejus qui creavit eum, nulli dubium est hominem esse factum ad imaginem Dei, non secundum corpus, neque secundum quamlibet animi partem, sed secundum rationalem mentem; ubi potest esse cognitio Dei, ubi et nullus sexus

(31) Augustinus, De Trinitate.

(32) Id., De catechizandis rudib.

(33) Id., De Trinitate.

(34) Id., in eod.

est, scilicet in spiritu mentis, sed idem est ibi femina cum viro, et mulier cum viro, id est tota illa substantia una est imago Dei, quia natura ipsa humana et ad imaginem Dei facta est et imago Dei, et ipsa tota est imago Dei, quia in utroque sexu imago Dei completur, a qua imagine femina non separatur, sicut nec a gratia renovationis et reformatione imaginis Dei excluditur (35). Habet utique mulier mentem suam rationalem secundum quam et ipsa facta est ad imaginem Dei (36). Nihil ergo feminam alienat a consortio imaginis, quæ et in ipsa prima conditione hominis habebat mentem rationalem, secundum quam ipsa etiam facta est ad imaginem Dei. Fecit ergo Deus hominem totum ad imaginem suam, hoc utique secundum spiritum; sed propter unitatem conjunctionis inquit: *Fecit Deus hominem ad imaginem Dei*. Et ne quisquam putaret solum spiritum hominis factum in quo imago Dei est, subjunxit: *Masculum et feminam fecit eos*, hoc secundum corpus, ubi duo esse discernuntur secundum sexum, cum prius singularem numerum posuerit, propter conjunctionis unitatem.

Est ergo in mentibus eorum communis natura, sed in sexu corporis significatur distributio mentis. Est enim pars animæ vel mentis eminens, quæ se extendit in id quod æternum est, contemplando veritatem, et hæc est imago Dei, quæ æternis rationibus conspiciendis vel consulendis adhæret, et ideo non est cohibenda velo ut se inde contineat, et ideo vir non debet velare caput. Est et altera pars animæ inferior, quæ derivatur ad actionem temporalium quadam intentione, et sic ipsa anima ex qua parte consulit veritatem et conspiciat, imago Dei est. Ex qua vero intendit ad agenda ista inferiora, non est imago Dei; quia vero in his rebus corporalibus temporalibusque periculosa est nimis in inferiora progressio. Ideo habet potestatem super caput qua cohibeatur, quod indicat velamen capitis mulieris. Quod ergo ad totum virum pertinet, imago Dei est (37). Quod vero ad eam solam pertinet quæ ei in adiutorium tribuitur, non est imago Dei; quia non est imago Dei, nisi quod inhæret incommutabili veritati. In cuius rei figura Apostolus dicit virum tantum esse imaginem et gloriam Dei, mulierem autem gloriam viri (38). Hoc igitur, etsi in duobus hominibus diversi exterioris sexus figuratum sit, tamen in eodem uno interiori homine intelligitur, cujus superior vis, id est ratio, vir dicitur, vel principale mentis quia debet regere inferius sensualitatem, et iste *vir est imago Dei*, quia inhæret contemplandæ incommutabili veritati, et gloria Dei, dum ratio subjugat sibi sensualitatem: quod tunc ordinatissime fit, cum caput viri Christus est.

Mulier autem gloria est viri. Mulier est ipsa sensualitas, quæ bene significatur per mulierem, quia in femina naturaliter prævalet, quæ subserviend

A gloria est rationis. Ideoque dicitur: *Non est bonum solum esse hominem* (Gen. 11). Ad hoc enim bonum erat ut fieret, ut non solum anima dominaretur corpori quod servilem locum obtinet, sed etiam virilis ratio subjugaret sibi animale partem, ut appetitum animale per quem voluptates corporis operamur, habeat mens interior tanquam virilis ratio subjugatum; sic debet vir feminam regere, nec eam permittere dominari in virum (39). Quod si animalis pars immoderato progressu nimis in exteriora prolabitur, consentiente capite suo, scilicet ratione, id est non eam cohibente atque refrenante, illa quæ in specula cõsillii præsidet virili portione, perversa est et misera domus ubi mulier dominatur in virum. Inveteraturque interior homo inter inimicos suos, invidos virtutis, scilicet dæmones, æternorumque visio ab ipso etiam viro cum conjuge ad instar primorum parentum vetitum manducante subtrahitur, ut lumen oculorum ejus non sit cum illo, et sic ab illa illustratione veritatis mox ambo nudati apertis oculis conscientiæ ad videndum quam indecori et inhonesti sunt, tanquam folia dulcium fructuum sine ipsis fructibus, id est sine bonis operibus bona verba contexunt, ut male viventes bene loquendo turpitudinem suam contegant. Da memoriæ quia secundum quosdam sensualis motus animæ est pro serpente, inferior portio rationis pro muliere, superior portio rationis est pro viro. Illecebræ consentire est cibum vetitum edere. Si sola cogitationis delectatio est, femina sola comedit; si vero mala cogitatio in actum mittitur, vel voluntas perficiendi adsit, tunc etiam vir cum femina cibum vetitum gustat. Alii vero non improbabili ter ponunt sensum corporis pro serpente, sensualitatem pro femina, rationem pro viro. Hæc autem disputatio qua in mente uniuscujusque hominis quæsimus quoddam rationale conjugium contemplationis et a tione officiis per quædam singula distributis, tamen in utroque mentis unitate servata, ad hoc tantummodo audienda est, ut intelligatur Apostolus imaginem Dei tantum viro tribuendo, non etiam feminæ, quamvis in diverso sexu duorum hominum aliquid tamen significare voluisse quod in uno homine quæreretur. *Non enim*. Quasi dicat: Mulier, id est sensualitas est, gloria viri, id est rationis de qua non est vir. *Non est enim vir*, id est ratio. *Ex muliere*, id est sensualitate, ut a sensuali portione regatur rationalis, sed mulier; id est sensualitas est, ex viro, scilicet ut ab eo regatur. Ac si diceret, distributio utriusque indicat, ut quod spirituale est regat illud quod animale est, et non e diverso. Et sic decet; etenim, id est quia, *non est creatus vir*, id est rationalis propter mulierem, scilicet ut serviat sensualitati; sed econtrario mulier propter virum, id est sensualitas, ut subserviat rationi: et ideo mulier debet habere velamen super caput, scilicet ad signifi

(35) Augustinus, super Gen.

(36) Id., De Trinitate.

(37) Id., super Gen.

(38) Id., contra Manichæos.

(39) Id., De Trinitate.

candum quod sensualitas debet subijci rationi. *Propter angelos*, grata est enim sanctis angelis et sacrata et pia significatio. Nam Deus non ad tempus videt, nec aliquid novi est in ejus visione et scientia, cum aliquod temporaliter et transitorie geritur, sicut inde afficiuntur sensus vel carnales hominum, vel etiam coelestes angelorum (40). Angelici enim spiritus nobis adesse credendi sunt, maxime cum divinis mancipamur obsequiis, id est cum ecclesiam ingressi vel lectionibus sacris aurem accommodamus, vel psalmodiæ operam damus, vel orationi incumbimus, vel missarum solemniam celebramus. Ideo Apostolus monet mulieres habere velamen propter angelos. Nec dubitari licet, ubi corporis Domini et sanguinis mysteria geruntur, supernorum civium adesse conventus, qui monumentum, quo venerabile corpus fuerat positum et unde resurgendo abscesserat, tam sedulis excubiis servarunt.

VERS. 11-17. — *Verumtamen neque vir sine muliere, neque mulier sine viro in Domino. Nam sicut mulier de viro, ita et vir per mulierem. Omnia autem ex Deo. Vos ipsi judicate. 97 Decet mulierem non velatam orare Deum? Nec ipsa natura docet vos, quod vir quidem si comam nutriat ignominia est illi; mulier vero si comam nutriat gloria est illi; quoniam capilli pro velamine ei dati sunt. Si quis autem videtur contentiosus esse, nos talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia Dei. Hoc autem præceptio, non laudans quod non in melius, sed in deterius convenitis.*

Verumtamen. Quamvis in primis, id est in prima conditione non sit vir de femina, sed e diverso. [Ambrosius.] *Verumtamen*, in subsequenti generatione non est hoc, quia neque vir sine muliere est, neque mulier sine viro in Domino, scilicet secundum Dominum, id est secundum operationem Domini, in quo alter sine altero non creatur, qui etiam primitus creavit ex uno ambos, id est ex una materia, quia mulierem de viro formavit, et ambos in natura fecit unum, et quod unum in natura sint, confirmat Apostolus. *Nam sicut mulier prius de viro facta est, ita et vir postea nascitur per mulierem. Omnia autem.* Postquam gradatim singula dixit ut omnia Deo uni principio subiceret, addit, *omnia autem*, scilicet et corpus et anima utriusque, *ex Deo* auctore sunt; hoc ideo dicit ut neque mulier de subiectione doleat, nec vir de exaltatione superbiat. Vel ita. *Verumtamen.* Quasi dicat: Licet per mulierem prævaricatio cœperit, et viro subjecta sit, verumtamen nec vir sine muliere, nec mulier sine viro est in Domino, id est fide Christi; quia non ita se habet uter, id est alter eorum in Christo Domino, ut, admissio viro, mulier excludatur a salute, neque, admissa muliere, vir excludatur. Reddit autem causam quod, altero admissio, alter non sit excludendus, subdens, nam sicut mulier de viro, ita vir per mulierem. Hoc non mutatur. Vos

A autem. Quia Corinthii ejus traditionem non servaverant, propter quod superius eis succenset, ubi dicit: *Laudo vos*, etc. Ideo non ex auctoritate traditionis quam neglexerant suadet veritatem, sed ex natura quæ docet ut velata sint mulieres in ecclesia, ubi eas revelatas esse illi patiebantur, agentes contra sacramentum velationis et ordinem creationis. Quasi dicat: Et cum hæc prædicta ita sint, vos ipsi judicate istud, *an decet mulierem non velatam, orare Deum? nec ipsa natura docet vos?* Natura nos docet quod, id est quia *vir quidem si comam nutriat, ignominia est illi* (41). Hic secundum legem locutus est, quæ prohibet virum esse comatum. Quod si quis opponat de Samuele, et prophetis Veteris Testamenti qui capita sua non tondabant, cogitet quod B intersit inter illud velamentum mysticum et hanc tonsuram. De Nazareis aliud est, quibus specialiter præceptum est in Deuteronomio, ut comam nutriant. Illud enim velamentum, id est coma sanctorum idem significabat quod velamen positum super faciem Mosi, id est velamen lectionis Veteris Testamenti. Hæc autem tonsura revelationem evangelicæ gratiæ significat. Coma ergo Samuelis et prophetarum pro velamine Veteris Testamenti olim habita, nunc in revelatione Evangelii deponitur. De qua dicit Apostolus: *Cum transieris ad Christum auferetur velamen* (II Cor. III). *Mulier, si comam nutriat gloria est illi.* [Augustinus] Ideo gloria est mulieri, quia naturaliter hoc habet pro velamine. Unde subdit: *Quoniam capilli pro velamine ei dati sunt.* [Ambrosius] Coma enim indicium velaminis est, ideo naturaliter hoc honestum est ut velata sit mulier, et obediat, ut naturæ voluntas addatur, quæ ad hoc habet velamen ut ream se cognoscat, et subditam, et ideo gloria est illi, si comam habet, quia naturaliter habet.

Ad hoc enim naturalis ratio consentit, et ideo vir non naturaliter comatus est, quia non est revelandus, et lex etiam prohibet virum esse comatum. Si quis autem. Post rationem redditam, ut vincat contentiosus, ponit auctoritatem, quia dissertatione non vult uti, sed auctoritate. Quasi dicat: Natura etiam docet quod trado. *Si quis autem videtur contentiosus esse*, [Ambrosius] scilicet qui non vult acquiescere nobis, dicimus quod nos, Judæi, id est nos apostoli qui de Judæis sumus, *non habemus talem consuetudinem, neque Ecclesia Dei*, [Augustinus, Hieronymus, Ambrosius] de aliis gentibus ad fidem Christi vocata, id est nec Moses nec Christus sic docuit, scilicet ut vir velet caput et non mulier. Hoc autem, quod dictum est de velandis capitibus, ego præcepto observari. auctoritate præcepti utitur Apostolus, ut obtemperent. Valde enim iniquum est velle sibi obtemperari a minoribus, et nolle obtemperare majoribus (42). Et hic ostendit quædam esse de quibus non est disputandum, sed auctori præcipienti acquiescendum. Unde ait: Hoc autem

(40) Beda, in homelia quadam dicenda in Pascha.

(41) Augustinus. De opere monachorum.

(42) Id., De opere monachorum.

præcipio, scilicet ut non disserentis solertia requiratur, sed præcipientis auctoritas attendatur; non laudans quod non in melius, etc. Postquam egit de velamine capitis, ubi plurimum a veritate deviant, incipit de Dominica cœna agere, in qua ipsi iidem multum peccabant. Quasi dicat: Quod dictum est de velando vel non velando capite, præcipio utique, non laudans, sed improbens, quam convenitis ad Dominicam cœnam, non in melius, scilicet ut diceret, sed in deterius, id est non ad usum perfectionis, sed ad detrimentum damnationis, quod ex pluribus potest ostendi.

VERS. 18-20. — *Primum quidem convenientibus vobis in ecclesiam, audio scissuras esse inter vos, et ex parte credo. Nam oportet et hæreses esse, ut, qui probati sunt, manifesti fiant in vobis. Convenientibus ergo vobis in unum, jam non est Dominicam cœnam manducare.*

Primum quidem. Ex hoc quod vobis convenientibus in Ecclesiam Dei, quod exigit unitatem charitatis, ut sicut ibi corporaliter conveniunt homines, ita et spiritualiter, scilicet affectu charitatis uniantur, audio scissuras, id est discordias esse inter vos. [Ambrosius] Nota quod dicendo, primum, ostendit quod primum malum dissensio est, unde cætera oriuntur. Ubi enim dissensio est, nihil rectum est, audio scissuras esse inter vos; et, id est etiam credo, esse ex parte, id est in quibusdam vestrum, quod non est inutile bonis. Nam oportet, id est utile est etiam hæreses esse, sicut erant in his qui dubitabant de resurrectione; scissuræ autem erant pro donis spiritualibus (43). Videns enim diabolus templa dæmonum deseri, et in nomen liberantis Mediatoris currere genus humanum, movit hæreticos qui sub vocabulo Christiano doctrinæ resistere Christianæ. Qui enim in Ecclesia Christi morbidum aliquid pravumque sapiunt, si correcti ut sanum rectumque sapiant, resistunt contumaciter suæque pestifera dogmata emendare nolunt, sed defensare persistunt, hæretici fiunt, et habentur in exercitiis inimicis. [Augustinus] Et hi etiam sic malo suo prosunt veris Catholicis, dum Deus utitur etiam malis bene, et diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum (Rom. viii). Omnes enim inimici Ecclesiæ vel errore cæcati, vel malitia depravati prosunt, quia si accipiunt potestatem corporaliter affligendi, exercent ejus patientiam; si vero male sentiendo adversantur, exercent ejus sapientiam. Ab adversario enim mota quæstio, discendi existit occasio. Multa quidem ad fidem Catholicam pertinentia, dum hæreticorum callida inquietudine exagitantur, ut adversus eos defendi possint, et considerantur diligentius, et intelliguntur clarius, et prædicantur instantius. Exstiterunt plures qui celestium verborum simplicitatem pro voluntatis suæ sensu, non veritatis ipsius absolutione suscipe-

rent, aliter interpretantes quam dictorum virtus postulet. De intelligentia enim hæresis, non scriptura est, et sensus non sermo crimen est (44). Hæreticorum enim genus callidum non spiritu sapientiæ sed impatientiæ, dum pacem Catholicam perturbant, in usum cedit proficientium, secundum illud, filius eruditus sapiens erit, imprudente autem ministro utetur (45). Utamur ergo etiam hæreticis non ut eorum approbemus errores, sed ut Catholicam doctrinam adversus eorum insidias asserentes, vigilantiores, et cautiores simus. Prosunt ergo nobis hæretici, non verum docendo quod nesciunt, sed ad verum querendum et aperiendum Catholicos excitando (46). Ideoque divina providentia hæreticos esse multos permittit, ut cum insultant nobis et interrogant nos quæ nescimus, et sic excutiamus pigritiam, et divinas Scripturas noscupiamus. Unde ait: *Oportet hæreses esse.* Non vult Apostolus nec optat ut hæreses sint, sed quia sic futurum est, dicit, et quia hoc utile est. Ad quid autem est utile? ut non tantum reprobi, qui dicunt ego sum Pauli, sed etiam qui probati sunt in vobis, id est inter vos, sicut illi qui dicunt ego sum Christi, manifesti fiant hominibus. Hi enim Deo probati sunt, qui bene possunt docere, sed manifesti hominibus esse non possunt, nisi cum docent. Docere autem nolunt, nisi eos qui doceri quærunt, sed multi ad quærendum pigri sunt, nisi per molestias et insultationes hæreticorum quasi de somno excitentur (47). Hæreticus vero est qui alienius temporalis commodi, et maxime gloriæ principatusque sui gratia falsas ac novas opiniones vel gignit vel sequitur; qui autem hujusmodi credit, imaginatione veritatis ac pietatis illus est.

Convenientibus, etc. Hic redarguit eos de hoc quod corpus Dominicum non eo ordine sumebant quo sumi oportebat. Inter prandia enim vel post prandia, eucharistiam sumebant, quod jejuni potius facere deberent. Hujus autem rei faciendæ occasionem sumpserunt ex eo quod Dominus manducantibus discipulis accepit panem et benedixit, et eis tradidit jam celebrato veteri Pascha. Quasi dicat: Et quia in vobis scissuræ sunt, ergo, convenientibus vobis in unum, quod fieri quidem debet non tam corporum consortio quam cordium conglutino; jam, id est ex hoc solo quod scissuræ sunt in vobis, non est, id est non licet, manducare Dominicam cœnam. Vel, jam, id est in præsentem hoc damnum habetis, scilicet quod non est, id est non licet vobis, manducare Dominicam cœnam, in futuro pejus erit vobis (48). Dominicam cœnam dicit acceptionem eucharistiæ, quam non debent pransi sumere, vel mensis suis miscere, ut faciebant illi quos arguit Apostolus, sed jejuni, in honorem tanti sacramenti. Licet enim Christus post

(43) Augustinus, De civit. Dei.

(44) Id., eodem.

(45) Id., De vera religione.

(46) Id., contra Monichæos.

(47) Id., De utilitate credendi.

(48) Id., ad Januarium.

cœnam dederit discipulis suis corpus et sanguinem suum, non ideo tamen calumniandum est universæ Ecclesiæ, quod a jejuniis semper sumit. Nam Salvator, quo vehementius commendaret mysterii illius altitudinem, ultimum hoc voluit infligere cordibus, et memoriæ discipulorum, a quibus ad passionem digressurus erat (49). Quo autem ordine deinceps sumeretur, apostolis, per quos Ecclesias dispositurus erat, servavit docendum.

VERS. 21-22. — *Unusquisque enim suam cœnam præsunt ad manducandum. Et alius quidem esurit, alius autem ebrius est. Nunquid domos non habetis ad manducandum et bibendum? Aut ecclesiam Dei contemnitis, et confunditis eos qui non habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? in hoc non laudo.*

Unusquisque enim. Quasi dicat: Ideo non licet vobis manducare, quia unusquisque vestrum, contententium ante Dominicam cœnam, præsunt, non ad erogandum pauperibus, sed ad manducandum cœnam suam. *Et alius quidem esurit*, cui nihil datis; *alius autem ebrius est*, cum sobrii esse deberetis. Multipliciter tangit eos, qui autem pransi sumebant corpus Domini, et de prandio suo luxurioso nihil tribuebant esurientibus, et hoc faciebant in ecclesia. *Nunquid non.* Quasi dicat: Cœnam vestram manducatis ante Dominicam, nec pauperibus tribuitis, sed nunquid habetis domos ad manducandum et bibendum? Quasi dicat: In domibus potius hoc esset faciendum; aut ecclesiam Dei, id est domum orationis, contemnitis? Quasi dicat: Quod vere facitis, et si non putatis, et confunditis, id est erubescere facitis eos qui non habent, utique facitis. (50) Nota quod in Ecclesia homines sunt de quibus dicitur: *Ut exhiberet sibi gloriosam Ecclesiam* (Ephes. v); hoc tamen nomine vocari ipsam domum orationis, Apostolus testatur dicens: An ecclesiam Dei contemnitis: et hoc quotidianus usus loquendi obtinuit, ut in ecclesiam prodire vel confugere non dicitur, nisi qui ad locum ipsum parietesque prodierit, vel confugerit, quibus Ecclesiæ congregatio continetur. Vel aliter potest legi. *Unusquisque enim*, etc. Notat illos qui munera quæ offerebant altaribus sibi resumebant, nec aliis non habentibus communicari sinebant. Offerebant enim divites panem et vinum abundanter, ut benedictione et consecratione sacerdotali consecraretur, et Domini corporis et sanguinis sacramentum confiteretur. Post celebrationem vero sacri mysterii, et consecrationis panis et vini suas oblationes vindicabant, et aliis non communicantes soli sumebant, ut inde etiam inebriarentur aliis esurientibus. Quasi dicat: Ideo non licet nobis manducare Dominicam cœnam, quia unusquisque enim ad manducandum suam cœnam, resumens totum quod obtulit, et alius quidem esurit, alius autem ebrius est, et ita agit contra significationem, et ordinem sacramenti. [Ambrosius] Munus enim oblatum totius populi sit, id est universis communicari debet, quia

(49) Augustinus, ad Januarium.

A in uno pane omnes figurantur. Per id enim quod omnes unum sunt, de uno sumere oportet. Hos ergo notat qui in ecclesia, ubi causa unitatis et mysterii convenitur, suas oblationes causa dissensionis quam pseudo seminaverunt sibi vindicabant. Tantas enim dissensiones inter eos pseudo seminaverant, ut suas zelarent oblationes et vindicarent, cum una eademque prece omnium oblationes benedicerentur, et hoc ita faciebant, ut cæteri unde offerrent non habentes, pudore confunderentur, non sumentes partem, et hoc tam cito agebant, ut supernæ mentes nihil invenirent quod ederent. Et dum sic agerent domi potius hæc agenda dicit quam in ecclesia, subdens: *Nunquid domos*, etc., quæ patent usque ibi. *Quid dicam?* Quasi dicat: Et cum hæc facitis, quid dicam vobis? Non invenio quid dignum sit vobis. *Laudo vos* in aliis, sed in hoc non laudo, id est in hoc nihil laudabile invenio in vobis. Vel ita distingue litteram. *Laudo vos in hoc?* utique, non laudo. Sed ut corrigantur de errore suo, formam quæ a Christo in hujusmodi re data est, iterat subdens:

VERS. 23, 24. — *Ego enim accepi a Domino quod et tradidi vobis, quoniam Dominus Jesus in qua nocte tradebatur, accepit panem, et gratias agens fregit et dixit: Accipite et manducate. Hoc est corpus meum quod pro vobis tradetur; hoc facite in meam commemorationem. Similiter et calicem, postquam cœnavit, dicens: Hic calix novum testamentum est in meo sanguine. Hoc facite quotiescunque bibetis in meam commemorationem.*

Ego enim. Quasi dicat: Ideo non laudo vos de hoc, quia corpus Domini est quod sumere debetis, et in ejus commemoratione. Quod et ego et a Domino accepi, id est didici, et vobis tradidi, scilicet, quoniam Dominus noster Jesus Christus in qua nocte tradebatur, scilicet jam imminente passione, in nocte enim passus, id est ad patiendum captus et detentus ad lucem resurrectionis venit. Tunc, inquam, accepit panem, et gratias agens, de reparatione hominum sic futura; fregit, unum omnibus dedit, ut in unitate maneat; et dum fregit, spontaneam suam passionem ostendit. Fregit autem in sacramento, scilicet secundum quod videtur, et integrum esse a fidelibus credebatur, et dixit: *Accipite et manducate*, scilicet ut conformes mihi sitis. Ipsa enim sacramentalis assumptio capitis et membrorum unionem designat, et facit digne celebrata. Dixit etiam: *Hoc*, quod aliud videtur, est corpus meum. Illud idem substantialiter, quod pro nobis tradetur. [Augustinus] Non ergo quia aliquis non ad salutem accipit; ideo minus est corpus et sanguis quod accipit. *Hoc*, quod dixi, facite, id est corpus meum accipite et manducate, in meam commemorationem, id est in memoriam passionis et mortis meæ, ut sicut præcessi sequamini. Similiter, scilicet pro nostra salute et exhortatione, et calicem accepit, postquam cœnavit, scilicet jam finito veteri Pascha dicens: *Hic ca-*

(50) Id. in libro quæst. Levit.

lix est novum testamentum in meo sanguine. Quasi A
 dicat : Id quod continet hic calix est meus sanguis,
 in quo effuso confirmatur novum testamentum, id est
 doctrina evangelica, quia testamentum in mortuis
 confirmatur. Vel, est novum testamentum, id est nova
 promissio non temporalis, sed æterni boni. In veteri
 enim lege carnalia offerebantur, et carnalia juxta lit-
 teram promittebantur. In novo autem ubi sacerdos
 est victima, cœleste est quod offertur, et cœleste est
 quod promittitur. Testamentum enim novum vel vetus,
 etiam in sacra pagina accipitur, sive doctrina
 in qua continetur promissio, vetus vel novum, sive
 ipsa promissio. Et dicit : *Quotiescunque sunitis,
 facile in meam commemorationem*, id est in memo-
 riam passionis meæ et mortis. [Ambrosius] Ostendit
 Apostolus ex his verbis mysterium eucharistiæ in-
 ter cœnandum celebratum non cœnam esse. Medi-
 cina enim spiritalis est, quæ cum reverentia degu-
 stata purificat sibi devotum, et memoria est nostræ
 redemptionis, ut Redemptoris nostri memores, ma-
 jora ab eo consequi mereamur. Et quia in morte
 Christi liberati sumus, hujus in edendo et bibendo
 carnem et sanguinem memores esse debemus, in
 hoc consecuti novum testamentum, quod est nova
 lex, quæ obediens sibi tradit cœlestibus regnis.
 Testamentum ergo sanguine constitutum est, quia
 beneficii divini sanguis testis est. Unde ad tuitionem
 corporis et animæ percipimus, quia caro Christi
 pro salute corporis, sanguis vero pro anima nostra
 sumitur. Et effusus est sicut præfiguravit Moses, di-
 cens : *Caro, inquit, pro corpore nostro offertur; san-
 guis vero pro anima* (Lev. xvi). Ideoque non man-
 ducandum esse sanguinem lex præcipit. Et quia de
 corpore Domini plenior hic tractatus occurrit, bre-
 viter quæ de sacramento corporis et sanguinis
 scienda sunt videamus.

Itaque Dominus noster Jesus Christus de hoc
 mundo ad invisibilia æternæ majestatis transiturus
 celebrato sacramento veteris Paschæ, post typicum
 agnum in ultimo corpus suum et sanguinem in specie
 panis, ibi tradidit discipulis. Ubi diligenter animad-
 vertendum est quare post typici agni sacramentum
 sui corporis et sanguinis sacramentum dedit apo-
 stolis, et quare sub alia specie; et cum sub alia,
 quare potius sub ista; et cum sub ista, quare sub
 duplici. Deinde quare aqua admisceatur, post quid
 a bonis et quid a malis sumatur; deinde quæ ibi vi-
 dentur esse vel fieri, utrum vere sint vel non.

Sciendum igitur ideo, post celebratum vetus
 Pascha, Dominum corpus et sanguinem suum dedisse
 discipulis, ut ostenderet veteris legis sacra-
 menta cessatura inter quæ præcipuum erat agni pas-
 chalis sacramentum, et novæ legis sacramenta insti-
 tuenda inter quæ excellit Dominici corporis sacra-
 mentum. Ideoque etiam post alia dedit, ut memoriæ
 discipulorum tenacius infingeretur, et ab Ecclesia
 deinceps frequentaretur. Sub alia vero specie ideo
 tradidit, et a fidelibus deinceps sumendum insti-
 tuit, ut fides haberet meritum quæ non est de

his quæ videntur, quia fides non habet meritum
 cui, h. r. p. ex [sic]. Et ne abhorreret oculo
 quod teneret manus, et ne ab incredulis
 nobis insultaretur; in hac enim specie tradidit
 99 quia res hujus speciei expressam habet simili-
 tudinem cum utraque re hujus sacramenti, con-
 tenta scilicet et significata, et significata et non
 contenta. Res contenta et significata est caro Christi
 quam de Virgine traxit, et sanguis quem pro nobis
 fudit. Res autem significata, et non contenta est
 unitas Ecclesiæ in prædestinatis vocatis, justificatis
 et glorificatis. Hæc est duplex caro Christi. Unde
 Hier. ait : Dupliciter intelligitur caro Christi, vel
 illa quæ crucifixa est et sepulta, vel illa spiritalis
 atque divina de qua ipse dicit : *Caro mea vere ci-
 bus est, et sanguis meus vere est potus* (Joan. vi).
 Et item : *Qui manducat meam carnem in me manet
 et ego in eo*, etc. (ibid.). Sunt itaque tria in hoc sa-
 cramento consideranda, unum quod tantum est sa-
 cramentum, alterum quod est sacramentum et res,
 tertium quod res et non sacramentum. Sacramentum
 et non res est species visibilis panis vel vini. Sa-
 cramentum et res, caro Christi propria et sanguis.
 Res et non sacramentum est mystica Christi caro.
 Porro species illa visibilis sacramentum est geminæ
 rei, contentæ scilicet et significatæ. Sacramentum
 vero est sacræ rei signum, et species illa utramque
 rem significat, et utriusque rei gerit expressam
 similitudinem. Nam sicut panis præ cæteris cibis
 corpus reficit et sustentat et vinum hominem
 letificat atque inebriat, sic caro Christi interiorem
 hominem magis cæteris gratis spiritualiter reficit
 et saginat, quem et sanguis spiritualiter letificat,
 et sic inebriat, ut sobrium reddat. Unde : *Calix tuus
 inebrians, quam præclarus est* (Psal. cxii). Habet
 etiam similitudinem cum re significata tantum, quæ
 est unitas fidelium, quia sicut ex multis granis
 conficitur unus panis, et ex pluribus acinis vinum
 in unum confluit, sic ex multis fidelium personis
 unitas Ecclesiæ constat, cujus etiam sacramentum
 est corpus Christi proprium quod de Virgine
 sumpsit; quia sicut corpus Christi ex multis mem-
 bris puris et ab omni macula peccati immunibus
 constat, ita et unitas ecclesiastica ex multis perso-
 nis mundis et immaculatis consistit. In cujus rei
 typo facta est arca Domini de lignis technæ, quæ
 sunt imputribilia et albæ spinæ similia. Ecce quare
 in hac specie dedit. Cum autem totus Christus sub
 specie panis, totus sub specie vini sumatur, cur non
 in una, sed in duabus dedit? Ideo ut ostenderetur
 Christus totam humanam naturam, id est animam
 et corpus assumpsisse, ut utrumque redimeret.
 Panis enim ad corpus refertur, vinum ad animam,
 quia vinum operatur sanguinem, in quo sedes ani-
 mæ a physicis esse dicitur. Ideo ergo in duabus
 speciebus celebratur hoc sacramentum, ut animæ
 et carnis susceptio in Christo, et utriusque liberatio
 in nobis significetur. Ideo vero apponitur aqua, ut
 ostendatur nostra redemptio facta per Christi pas-

sionem, et ejus passio procurata pro nostra dilectione. Aqua enim genus humanum significat. Unde in Apocalypsi: *Aquæ quas vidisti, populi sunt* (Apoc. xvii), et gentes, quorum salus non posset esse sine passione Domini, nec Domini passio sine populi dilectione. Nisi enim nos diligeret, pro nobis se morti non traderet.

Post hæc videndum utrum a bonis et malis corpus Christi et sanguis sumatur. (51) Verumtamen ante hoc ostendi oportet verum corpus Christi esse in altari, quod a quibusdam incredulis esse negatur, quos et ipsa Veritas confutat, dicens: *Accipite, hoc est corpus meum*, et sanctorum auctoritates in medium deductæ. Ait enim Ambrosius: Antequam consecraretur panis est et vinum, ubi autem verba Christi operata fuerint, corpus et sanguis Christi efficitur. Item: Sermo Christi qui potuit ex nihilo facere quod non erat, non potest ea quæ sunt mutare in id quod non erant? Item Eusebius: Invisibilis sacerdos visibiles creaturas in substantiam corporis et sanguinis sui verbi sui secreta potestate commutat. Item: (52) Est quidem etiam in peccatoribus et indigne sumentibus vera Christi caro et verus sanguis, sed essentia, non salubri efficientia. Item: (53) Multi accipiunt corpus Domini indigni, de quibus Apostolus: *Qui manducat corpus Domini, et sanguinem bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit*. Per quod docemur quam sit cavendum male accipere bonum. Ecce enim factum est malum, dum male accipitur bonum, sicut contra Apostolo factum est bonum, cum bene accipitur malum, id est dum stimulus Satanae ei datur, et patienter portatur. Ecce ex his sanctorum testimoniis liquet verum Christi corpus esse in altari, et non modo a bonis, verum etiam a malis sumi.

His autem quædam videntur repugnare quæ silentio prætereunda non sunt. Ait enim Augustinus: Bonus accipit sacramentum et rem sacramenti, malus vero sacramentum et non rem. Ad quod dicemus sacramentum hic appellari corpus Domini de Virgine sumptum; rem autem spiritualem carnem Christi quæ est unitas fidelium. Bonus ergo accipit sacramentum, id est carnem Christi propriam et sanguinem, et rem, id est unitatem fidelium, et gratiæ augmentum; malus vero accipit sacramentum, id est corpus Christi sub sacramento, et non rem, id est unitatem Ecclesiae. Et est: Bonus manducat spiritualiter et sacramentaliter; malus vero sacramentaliter tantum. Item: Non manducans manducat, et manducans non manducat, id est non manducans sacramentaliter, manducat spiritualiter, et manducans sacramentaliter, non manducat spiritualiter. Ad quod videtur illa Collecta pertinere: *Perficient in nobis, Domine, quæsumus, tua sacramenta quod continent, ut quæ nunc specie gerimus, rerum veritate capiamus, per Dominum, etc.*, id est ut sicut sub specie sacramentali carnem

A Christi sumimus, ita rei veritate, id est spiritualiter carnem Christi sumamus. Vel aliter: *Perficient in nobis, etc.*, id est per hæc sacramenta præsta nobis, ut qui Christum sub sacramento videmus et sumimus, in futuro eundem faciem ad faciem, sicut est, videamus. Illud quoque huic veritati contraire videtur quod Veritas dixit: Non hoc corpus quod videtis manducaturi estis, et bibituri illum sanguinem quem fusuri sunt qui me crucifigent, sed sacramentum aliquod commendavi vobis. Ex his verbis calumniatores veritatis audaciam sumunt oblatrandi nobis, quibus ne amodo errare liceat, illud involutum evolvimus. *Non hoc corpus, etc.*, id est non in hac specie manducaturi estis, sed in sacramento non morsibus discernit et laceratum, B ut putatis, sed integrum et illæsum. Cum autem panis vel vinum a sanctis dicatur, et a cunctis fidelibus credatur transire in substantiam corporis et sanguinis, quæ sit illa conversio an formalis an substantialis quæri solet. Quod autem formalis non sit manifestum est, quia forma panis et vini remanet. Utrum vero sit substantialis perspicuum non est. Quidam enim dicunt sic substantiam in substantiam transire vel converti, ut hæc fiat illa, nec illa augetur, nec concedunt quod hæc esse illa vere dici possit. Alii autem sic dicunt hanc in illam transire vel converti, quia sub illis accidentibus sub quibus prius erat substantia panis et vini, post consecrationem est substantia corporis et sanguinis, quibus tamen ipsum corpus non afficitur. C Nos autem incerta relinquentes, quod ex auctoritatibus certum est profiteamur, scilicet substantiam panis et vini in substantiam corporis et sanguinis Domini converti, modum vero conversionis ignorare non erubescimus fateri. De priori autem substantia quædam remanent, scilicet color, sapor, forma, pondus, quæ prioris substantiæ accidentia fuerunt, quæ nec ipsum Christi corpus afficiunt, nec in eo fundantur. Si vero quaeritur ubi fundentur, dicimus nobis potius videri quod sint sine subjecto quam in subjecto.

De fractione etiam illa quæri solet, quæ ibi fieri videtur ejus rei vel in qua re sit, cumque ibi non sit alia substantia quam corpus Christi, si in aliqua substantia est, in ipso corpore esse videtur, sed contra, cum ipsum corpus incorruptibile sit, quia immortale est et impassibile, in ipso non posse esse videtur. Unde et Christus redarguit carnalem sensum discipulorum, qui putabant Christi carnem sicut aliam in partes esse dividendam et morsibus lacerandam. Ideo plures dicunt quod non est ibi fractio, sed videtur tantum. Quibus objicitur, quod Ambrosius ait: Nihil falsum putandum est in sacrificio veritatis, vel sicut fit in magorum prestigiis, ubi delusione quadam falluntur oculi, ut videant esse quod non est. Ad quod illi dicunt: Non fallit nos visus nec fallitur: quod esset, si crede-

(51) Augustinus, De sacramentis.

(52) Gregorius in lib. Dialogi iii.

(53) Augustinus, De verbis Evangelii.

retur sic frangi, ut videtur; nec illusio est, quia ad utilitatem fidei, non ad deceptionem sic fit. Alii dicunt quod ibi sit fractio, non quidem in corpore, sed in ipsa forma panis sacramentali, quod videtur Apostolus velle dicens: *Panis quem frangimus*. Item Augustinus: Quando Christus manducatur vita manducatur, nec partes de illo facimus, et quidem in sacramento sic fit. Item: Unusquisque partem suam accipit, per partes manducatur et manet integer. Ecce ex his patet quod integrum et incorruptum corpus Christi manducatur, et si fractio vel partitio ibi est, non in ipso est, sed in sacramento esse videtur. Alii dicunt quod ibi sit fractio et nullius rei, quia ibi nihil frangitur. Sicut enim sunt ibi accidentia sine subjecto, sic mirabiliter potest ibi esse fractio in accidenti, et sine omni re quæ frangatur. Magnum est enim et inscrutabile istud mysterium. Unde Ambrosius: Quid quæris naturæ ordinem in Christi corpore, cum præter naturam sit ipse Domini partus ex Virgine, credere jubemur, discutere non permittimur. Sciendum etiam quod licet diversæ sint ibi species panis et vini, non tamen duo sacramenta dici debent, sed unum, quia sub utraque specie idem sumitur. Sciendum etiam quod in prolatione illorum verborum: *Hoc est corpus meum*, et, *hic est calix*, mysterium consumatur, et panis in corpus Christi convertitur.

Solet etiam quæri quale dederit apostolis, dicemus quale tunc erat, id est passibile et mortale.

Præterea quæri solet si non est ibi substantialis conversio uti quibusdam placet, sed quodam locutionis tropo dicatur transire vel converti hoc in illud, eo scilicet quod sub illis accidentibus sumatur, sub quibus erat substantia panis et vini, quod **100** de ipsa substantia panis vel vini factum sit. Ad quod illi responderent, vel in præjacentem materiam resolutam, vel in nihilum redactam, quod potest ille facere qui de nihilo cuncta creavit.

Solet etiam quæri si aqua non apponatur oblatione, vel negligentia, an irritum sit. Quod cum de auctoritate nobis certum non sit, sine assertionem quod nobis videtur, dicemus. Quod si non animo introducendi hæresim, sed oblivione prætermittitur, non ideo minus conficitur. Verumtamen graviter puniendum est, nec Græci aquam addunt. Illud etiam sciendum quod a brutis animalibus corpus Christi non sumitur, etsi videatur. Quid ergo sumit materia? quid manducat? Forte vel nihil, vel substantiam panis sub speciem suam reductam. Post hæc partes illæ quæ ibi videntur fieri quid significant videamus. [Sergius papa] Triforme est corpus Christi: pars oblata in calicem missa, corpus Christi quod jam resurrexit monstrat; pars comesta, ambulantiem adhuc super terram; pars in altari usque ad finem remanens missæ, corpora sanctorum usque in finem sæculi in sepulchris jacentia.

(54) Augustinus super Joan.

(55) Ibid.

A VERS. 26 29. — *Quotiescunque enim manducabitis panem hunc et calicem bibetis, mortem Domini annuntiabitis, donec veniat. Itaque quicumque manducaverit panem et biberit calicem Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini. Probet autem se ipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat. Qui enim manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini.*

Quotiescunque, etc. Illic exponit in quam Christi commemorationem sumatur, mortis scilicet. Quasi dicat: Ideo debetis sumere in memoriam passionis: *Quotiescunque enim manducabitis panem hunc et calicem bibetis mortem Domini*, pro vobis factam, *annuntiabitis*, id est representabitis quod utique faciendum est, *donec Dominus veniat* ad judicium, quia hoc non mutabitur usque tunc, sicut sacramenta Judæorum, et quia in commemoratione mortis debet sumi. *Itaque quicumque manducaverit hunc panem, vel biberit calicem Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini.* (54) Ecce ex his patet quod sancta obsunt malis, in bonis sunt ad salutem, in malis ad judicium. Utique sanctum est quod accipimus, nec ideo reus est qui accipit, quia illa res mala est quam accipit, sed quia ille malus male accipit, quod accipit. Quam cavendum est igitur male accipere bonum, quia male acceptum obest malis, sicut ediverso, mala patienter portata prosunt bonis, ut Paulo angelus Satanae. [Ambrosius] Attende quod ait: *Qui manducat et bibit indigne*. Indignus est qui aliter celebrat mysterium eucharistiæ quam a Christo traditum est, et qui non devota mente accedit ad eucharistiam vel in voluntate peccandi manens. Et ille talis, *reus est corporis et sanguinis Domini*, quia beneficium ejus intuitum ducit. Vel, reus est, etc., id est mortis Christi pœnas dabit, ac si Christum occiderit punietur. Vel, reus est, etc., (55) id est de bono male sumpto maculam trahet. Ideoque recte Apostolus consulit subdicens: *Probet autem homo*, id est examinet et purget seipsum, ut si peccata sunt quotidiana, vel non sint mortifera, et dimittat confratri accessurus ad altare, et dicat: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi), et sic securus accedens, *de pane illo edat, et de calice bibat*. Panis est salutaris, non venenum mortiferum quod edis. Sed vide si dimittis debitoribus; nam si non dimittis mentiris, et ei mentiris quem non fallis. Mentiri Deo potes, sed ipsum fallere non potes. Intus enim te inspicit et examinat. Dico, probet se quisque, nam qui aliter agit, mortem sumit. Et hoc est quod subdit: *Qui enim manducat et bibit indigne*, ut qui in crimine est, vel qui irreverenter tractat, *judicium*, id est damnationem, *manducat et bibit*, et hoc sibi non tibi. (56) Secure ergo tolera malum bonus, ut venias ad præmia bonorum: non potest te inquinare malus. Nam et Judas cum Petro conversari potuit, sed eum inquinare non valuit, et ad ipsam Domini

(56) Ibid.

cam cœnam pariter accessit, sed Petrus accepit ad vitam, Judas ad mortem. *Non*, etc. [Augustinus] Quasi dicat: Propter hoc iudicium manducat qui indigne manducat, quia non est dijudicans, id est discernens corpus Domini ab aliis cibis, sed indiscrete et negligenter sumit, venerationem singulariter debitam non exhibens. Per hoc docet devote et cum timore accedendum esse ad communionem, quia Dominus est cuius caro sumitur ut gratiam videamur reddere Redemptori.

(57) Queritur an quotidie sit sumenda eucharistia, an eligendi sint dies, quibus homo purius continentiusque vivens ad tantum sacramentum dignus accedat. Huic questioni recte respondet, qui monet ut præcipue in Christi pace permaneat, et ut quisque faciat quod secundum fidem pie credit esse faciendum. Nam et Zachæus et centurio, cum alter Christum in domum suam gaudens receperit (*Luc. XI*); alter vero dixerit: *Non sum dignus ut intres sub tectum meum* (*Luc. VII*), Salvatorem honorificaverunt, licet diverso, et quasi contrario modo. Ad hanc etiam similitudinem valet quod in antiquo populo unicuique piorum manna secundum propriam voluntatem in ore sapiebat, sic in ore cuiusque Christiani, Christi corpus vel quotidie, vel certis horis sumptum. Nam aliquis honorando non audet quotidie sumere, et alius honorando non audet ullo die prætermittere. Contemptum solum non vult iste cibus, sicut nec manna fastidium. Ideo Apostolus contra eos qui a cæteris cibis singulari veneratione hunc non discernabant, ait: *Qui manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit*; et addit: *Non dijudicans corpus Domini*. (58) Item queritur quomodo hic aliquis manducans, dicatur iudicium manducare cum Dominus dicat: *Qui manducat me, ipse vivet propter me* (*Joan. VI*). Ad quod dicimus duos esse modos manducandi, unum sacramentalem quo manducant tam mali quam boni, alterum spirituales quo soli boni manducant, secundum illud: Quid est Christum manducare? (59) Non est hoc solum in sacramento corpus ejus accipere, sed in ipso manere, et habere Christum in se manentem. Spiritualiter enim manducat, qui in unitate Christi et Ecclesie quam ipsum sacramentum significat manet. (60) Nam qui discordat a Christo, nec carnem Christi manducat, nec sanguinem bibit, etsi sacramentum tantæ rei ad iudicium quotidie accipiat. De hac spiritali manducatione ait Augustinus: Ut quid paras dentem et ventrem? crede et manducasti. *Ideo inter vos*, etc. Hic imaginem iudicii futuri ostendit in eos, qui inconsiderate corpus Domini accipiunt, ut hinc cæteri discerent non inultum esse corpus Domini irreverenter accipere, et exemplo illorum territi emendentur, quasi dicat, quia indigne sumunt.

A VERS. 30-34. — *Ideo inter vos multi infirmi et imbecilles, et dormiunt multi. Quod si nosmetipsos dijudicaremur, non utique judicaremur. Dum judicamur autem, a Domino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur. Itaque, fratres mei, cum convenitis ad manducandum, invicem exspectate. Si quis esurit, domi manducet, ut non in iudicium conveniatis. Cætera autem, cum venero, disponam.*

Ideo inter vos multi infirmi, febribus et aliis infirmitatibus, et imbecilles, longa invaletudine, et multi dormiunt, [Ambrosius] id est moriuntur morte corporali: hoc autem fit ad correctionem aliorum. Quod si vos. [Augustinus] Quasi dicat: Ita hæc mala ex indigna assumptione veniunt. Sed si mentis nostræ tribunal ascendentes accusante cogitatione, et teste conscientia, *nosmetipsos dijudicaremur*, penitendo, et timore tanquam carnifice nos torquente, quasi quidam animæ confitentis sanguis per lacrymas proflueret, *non judicaremur*, id est non penitemur a Deo. Nam quicumque se judicaverit non dannabitur. (61) Versetur ergo ante oculos imago iudicii futuri, et ascendat homo adversum se tribunal mentis suæ, constituat se ante faciem suam, atque constituto in corde iudicio adsit accusatrix cogitatio et testis conscientia et carnifex timor. [Augustinus] Inde quidam sanguis non confitentis per lacrymas profluat. Postremo ab ipsa mente sententia talis proferatur, ut se indignum homo iudicet participatione corporis et sanguinis Domini, ut qui separari a regno timet per ultimam sententiam, ad tempus per ecclesiasticam disciplinam a sacramento cœlestis panis separetur. (62) Indigne enim accipit, si tunc accipit cum debet agere penitentiam. Ergo prius se iudicet, et severitate penitentiae se exerceat, ut a seipso iudicatus non iudicetur a Domino. (63) Peccata enim sive parva, sive magna sint, impunita esse non possunt, quia vel homine penitente, vel Deo iudicante plectuntur. Cessat autem vindicta divina, si confessio præcurrit humana. Unde ait: Si nosmetipsos dijudicaremur, non utique judicaremur, id est non puniremur vel prædictis infirmitatibus, vel pœna æterna. *Dum iudicamur autem*, [Ambrosius] Quasi dicat: Dico non judicaremur, sed nec iudicium temporalis pœnæ aliis est inutile, quia, dum judicamur his temporalibus pœnis, *a Domino corripimur*, secundum alios, quia timore pœnæ nostræ alii emendantur, in paucis enim est omnium emendatio. (64) Vel nos ipsi corripimur pœna nostra qua iudicamur, id est punimur, quia eisdem etiam qui patiuntur pœna propria est aliquando purgatio, ut propheta Abdo qui prohibitus ab altero propheta comedit, sicut legitur in libro Regum: (65) *Hæc dicit Dominus, quia inobediens fuisti, et non custodisti* **101** *mandatum quod præcepit tibi Dominus,*

(57) Augustinus ad Adrianum.

(58) Id., in sermone De blasphem. Spiritus sancti.

(59) Id., De verbis Evangelii.

(60) Id., in libro ser. Proverb.

(61) Id., De penitent.

(62) Id., ad Januarium.

(63) Id., De lib. S. Prosp.

(64) Id., ad Paulinum episcopum.

(65) Aliiter in historia.

et reversus es, et comedisti panem, et bibisti aquam, ubi præcepit tibi ne comederes, vel biberes, non inferretur cadaver tuum in sepulcro patrum tuorum (III Reg. xxiii). Dictum enim fuerat illi, ut in Samaria prædicaret, et non ibi comederet. Ipse tamen comedit ibi. Unde illud minatur ei Dominus per alterum prophetam, quia etsi post mortem non est pœna, nihil sensuro cadaveri, tamen secundum humanum affectum quem habebat ad carnem suam, potuit inde terreri vel contristari vivus, de eo quod non erat sensurus mortuus. Et per hoc inobedientia potuit puniri, ne ad supplicium tartareum ejus anima raperetur. Unde subdit: *Ut non*, etc. Quasi dicat: Ideo judicamur vel corripimur a Domino, ut non damnemur cum hoc mundo, id est cum infidelibus. [Ambrosius] Nam quasi infidelis est qui inconsiderate ad mensam Domini accedit. Itaque, fratres mei, ne similis pœna vobis contingat, o fratres mei, cum convenitis, ad similitudinem Dominicæ cœnæ, ad manducandum corpus Domini, invicem expectate, et jejuni, dum omnes convenient, ut multorum oblatio in simul celebretur, et omnibus ministretur. Sed si quis esurierit, et impatiens non vult expectare, *manducet domi* suos cibos, id est pane terreno pascatur, nec post eucharistiam sumat. Ideo ita ordinate et sine schismate faciendum est vobis, *ut non conveniatis in iudicium damnationis. Cætera autem*. Quasi dicat: Hoc tenete quod dixi, cætera autem de eodem, id est quæ ad ejusdem sacramenti ordinem pertinent, *cum venero, disponam*, sed his carere non potestis. Ecce caput vestræ salutis ordine agendum ostendit, ubi si erratur, non leve est peccatum. Cætera vero quæ ad adificationem Ecclesiæ pertinent, in adventu suo ordinare permittit.

CAPUT XII.

VERS. 1-3. — *De spiritualibus autem nolo vos ignorare, fratres. Scitis autem quoniam, cum gentes essetis, ad simulacra muta prout ducebamini euntes. Ideo notum vobis facio quod nemo in Spiritu Dei loquens, dicit anathema Jesu. Et nemo potest dicere, Dominus Jesus, nisi in Spiritu sancto.*

De spiritualibus, etc. Postquam qualiter mysterium Eucharistiæ celebrari oporteat, agit de donis Spiritus sancti, pro quorum majoribus alii superbiebant et minores invadebant et desperabant, quasi nunquam habituri, de quibus etiam indistincte sentiebant, quia majoribus minora præponebant, ut linguas. Aliqui etiam Spiritui sancto non attribuebant dona quæ habebant, sed hominibus vel idolis. Quasi dicat: De illis post disponam, scilicet cum venero, sed *de spiritualibus*, id est de donis Spiritus sancti, *nolo vos, o fratres, ignorare*, quod veritas habet, ut non sit schisma, sed pax inter vos. *Scitis*, antequam dona Spiritus sancti distinguat, de fonte singulari omnium illorum, id est de Spiritu sancto prius agit. Et dicturus, quia omnia bona

sunt a Spiritu sancto, præmittit simile in contrario dicens, *scitis*, ut experti, *quoniam, cum essetis gentes*, id est gentiliter viventes, vos eratis, *euntes*, nomen est, quasi assidui, in hoc verbo assiduitatem notat, *ad simulacra muta*, a maligno spiritu. Nota quod spiritualia illis traditurus Apostolus priorem conversationem eorum memorat, ut sicut fuerunt, tunc imago idolorum, ita nunc sint imago Dei. *Ideo notum*, etc., quia rationem spiritualium ignorantes per singula charismata, hominibus magis quam Deo gloriam dabant, [Ambrosius] nescientes hæc dona a Spiritu sancto ministrari, ideo in omnibus ostendit laudem Dei esse et gratiam, ut sicut cum imago idoli fuerunt totum malum, fuit ex homine non bonum, ut tunc putabant, ita nunc ex Spiritu Dei omnia bona esse credantur. Dicit ergo: *Ideo notum*, etc. Quasi dicat: Quia scitis quod malus spiritus vos retractos a bono duxit, ad tam irrationabile malum, id est idolatriam. *Ideo*, id est per hoc facile, *notum vobis facio*, quod per Spiritum Dei abstinetur a malo, et sit bonum. Et hoc est quod ait: Hoc, inquam, notum facio, *quod nemo loquens in Spiritu Dei, cogitando, loquendo, operando, dicit* (66) similiter tribus modis, scilicet corde, ore et opere, *anathema Jesu*, id est aliquam separationem a Jesu, id est quodlibet peccatum mortale, per quod separetur a Jesu, operatur, quod est dicere per Spiritum sanctum. Abstinetur a malo, tunc qui se abruptit a Christi corpore, non habet hoc a Spiritu sancto. [Augustinus] Vel ita, nemo loquens in spiritu dicit animo verbo facto, anathema, id est separationem vel blasphemiam, cui, Jesu, ut dicat eum, vel non esse a Deo, vel minorem Deo. *Et nemo*, quantuscunque sit, *potest dicere*, vere, id est cogitatione, verbo et opere, *Jesus est Dominus*, et ego servus ejus sum, *nisi in Spiritu sancto*, id est nisi per Spiritum sanctum. (67) Proprie enim dicit ille qui voluntatem et mentem suam sono vocis enuntiat. Proprie ergo Apostolus posuit hoc verbum quod est, dicit, significans voluntatem et intellectum dicentis. Dominus vero idem verbum, secundum generalem modum dicendi, posuit dicens: *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit regnum celorum* (Matth. vii). Secundum quem modum etiam dicitur dare, qui nec vult, nec intelligit quod dicit, sed ille proprie dicit qui vult, et intelligit quod nemo potest, nisi in Spiritu sancto, quod est dicere, bene operari, et omne bonum est per Spiritum sanctum: tunc major non despiciet minorem, quia nihil habet nisi a Spiritu sancto. [Ambrosius] Per hæc Apostolus illos vehementer redarguit qui hominibus divina beneficia tribuebant, ostendens nullum beneficium esse humanum, sed donum Dei, dum dicit, nemo, in spiritu loquens, dicit anathema Jesu, quæ vox ex humano errore est, ut omne falsum, et nemo

(66) Augustinus, super Joannem.

(67) Id., De sermone in monte.

dicit Jesus est Dominus, nisi a Spiritu sancto, a quo est omne verum. Omne enim verum a quocunque dicatur, a Spiritu sancto est. Non enim adulatione hominum Jesus dicitur Dominus, ut est in idolis, quæ ex hominibus dii vocantur, cum non sint. Homo enim invenit, vel diabolus, ut Deus dicatur qui non est, sed quod Jesus dicitur Dominus Spiritus sanctus veritate professum est. Non est ergo favor hominum et beneficium quod Jesus Dominus dicitur, sed donum Dei, qui mysterium suum hominibus declaravit; nec qui hoc dicit præstat beneficium religioni, sed accipit, ut gratia hominum, cum quod idola dii dicuntur, cum non sint. Unde et antistes eorum hominibus subjecti sunt. In regula vero Christiana aliter est, quia non præstant religioni beneficium, dicentes Deum esse Jesum, sed accipiunt unde humiliari debent, ut patiantur se argui, non quærant adulationibus deliri.

VERS. 4-10. — *Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem Spiritus. Et divisiones ministrationum sunt, idem autem Dominus. Et divisiones operationum sunt, idem vero Deus qui operatur omnia in omnibus. Unicuique autem datur manifestatio Spiritus ad utilitatem. Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientiæ, alii autem sermo scientiæ secundum eundem Spiritum, alteri fides in eodem Spiritu, alii gratia sanitatum in uno Spiritu, alii operatio virtutum, alii prophetia, alii discretio spirituum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum.*

Divisiones, etc. Præmisso fonte gratiarum ipsas gratias divisas ostendit. Quasi dicat: Hoc est commune omnibus quod nemo potest vitare malum et facere bonum nisi per Spiritum. Sed divisiones gratiarum, id est gratiæ divise sunt. Non ergo minor desperet, nec major superbiat, dum audit gratias. Gratias autem hic appellat diversos gradus et ordines qui sunt in officiis Ecclesiæ. [Ambrosius] Sic enim qui dicit Jesus et Dominus, ex gratia habet, ita in officiis Ecclesiæ, gratia est quæ non est divisa per tres personas, sed indiscrete trium personarum, id est Patris et Filii et Spiritus sancti, unum est opus, quas personas subsequenter significat per tria nomina quæ ponit, scilicet Spiritus, Dominus, Deus. [Augustinus] Vel gratias hic dicit ipsas virtutes gratis a Deo datas, sicut fidem, spem et huiusmodi. Et est: *Divisiones gratiarum*, id est donorum Spiritus sancti, scilicet virtutes quæ gratis dantur; *idem autem Spiritus* est dator omnium, æque quantum ad se benignus omnibus. *Et divisiones ministrationum sunt*, quibus alii aliis subserviant, *idem autem Dominus*, scilicet Filius dans singulis pro arbitrio suo. *Et divisiones operationum sunt*, quia et sunt opera majora, et opera minora, *idem vero dator*, scilicet Deus Pater. Nota quod prius virtutes significavit, dicendo gratiarum, quarum effectus significat, dicendo

animis, et operationum. Earum enim effectus sunt, quantum ad proximos ministratio, quantum ad se, operatio. Quod vero dicit singulariter, Spiritus, Dominus, Deus, eadem prorsus substantia deitatis intelligitur, sed trinitas in personis. Ne vero Pater et Filius et Spiritus sanctus, alia et alia separatim operari viderentur, ex eo quod Spiritui gratias, et Domino ministrationes, et Deo operationes supposuerat, omnia referens ad unum Deum, subdit quod *Deus operatur omnia necessaria in omnibus*, non uni omnia tribuit, sed in omnibus omnia operatur, ut quod non habet quis in se, habeat in alio, et sic maneat charitas et humilitas (68). Si enim humilis es et amas unitatem, tibi habet quisquis in illa aliquid habet, tolle invidiam et tuum est quod habeo; livor separat, charitas jungit. Sicut in humano corpore oculus solus videt, sed non sibi soli, sic Spiritum sanctum habes, si Ecclesiam amas. Amas autem, si in ejus compage consistis et charitate. Hæc charitas est donum Spiritus sancti, quod superat omnia ut post dicit. *Unicuique autem*. [Ambrosius] Quasi dicat: Diversa sunt dona, et non ad meritum alienius hominis singulariter dantur, sed ad utilitatem Ecclesiæ edificandæ, quod ita ait: *Unicuique autem datur manifestatio Spiritus*, id est gratia, per quam patet quod in eo est Spiritus sanctus. *Ad utilitatem Ecclesiæ*, quia etiam minor qui est in ea prodest (69). Nota quod Deus, cum sit natura incorporea et incommutabiliter viva,

æterna stabilitate in seipso manens, totus adest rebus omnibus, et singulis totus, sed in quibus habitat, habent eum pro suæ capacitatis diversitate, alii plus, alii minus, quos ipse sibi dilectissimum templum gratia suæ bonitatis ædificat, de quibus exsequitur Apostolus per partes determinans quod dixerat. *Alii quidem per Spiritum*, non per meritum, *datur sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ secundum eundem Spiritum*. (70) Distingue inter sapientiam et scientiam. Sapientia est in contemplatione æternorum. Et quid est in æternis nisi Deus? cujus solius immutabilis est natura. Scientia vero est in actione temporalium. Unde Job: *Ecce pietas est sapientia, abstinere a malis scientia est* (Job. xxviii). Pietatem hoc loco posuit Dei cultum, quæ Græce dicitur *theosebia*. Et quis cultus est, nisi amor et cognitio ejus? Scientia vero quam dixit esse abstinere a malis, rerum procul dubio temporalium est, quia in temporalibus mala sunt, in quibus caute et prudenter conversandum est. Cui autem datur sapientia, quasi sol est; cui scientia, luna in nocte sæculi. Illi quibus cætera dantur, stellæ sunt, quia et hæc in nocte necessaria sunt. Unde in Psalmo: *Solem in potestatem diei, lunam et stellas in potestatem noctis* (Psal. cxxxv). [Augustinus] Et nota quod non simpliciter ait, alii datur sapientia, alii scientia, sed ait, *sermo sapientiæ et sermo scientiæ*, per hoc significans quia non solum

(68) Augustinus, super Joannem.

(69) Id., ad Dardanum de præsentia Dei.

(70) Id., De Trinitate.

datur sapientia, id est de divinis intelligentia et scientia de humanis, sed etiam earum sermo, ut aliis possint eloqui. *Alteri datur fides*, id est constantia fidei vel sermo, in eodem Spiritu. (71) Vide quod et fides inter Dei munera est, non ergo sola charitas, sed charitas cum fide a Deo nobis est. *Alii datur gratia sanctorum*, id est curandi infirmos, et hoc in uno, et eodem omnibus Spiritu; *alii operatio virtutum*, id est miraculorum quæ sunt contra naturam; *alii prophetia*, scilicet prædicare futura; *alii discretio spirituum*, ut discernat quod audit, quo spiritu, bono an malo dicatur, quia etiam diabolus bona seductorie dicit; *alii genera linguarum*, id est loqui diversis linguis; *alii datur interpretatio sermonum*, id est linguarum vel visionum, ut Joseph, vel sermones sunt allegoricæ pronuntiationes quæ sunt in prophetis et in Evangeliiis.

VERS. 11-17. — *Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult. Sicut enim corpus unum est, et membra habet multa, omnia autem membra corporis, cum sint multa, unum tamen corpus sunt, ita et Christus. Etenim in uno Spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus sive Judæi, sive gentiles, sive servi, sive liberi, et omnes in uno Spiritu potati sumus. Nam et corpus non est unum membrum, sed multa. Si dixerit pes: Quoniam non sum manus, non sum de corpore; num ideo non est de corpore? Et si dixerit auris: Quoniam non sum oculus, non sum de corpore; num ideo non est de corpore? Si totum corpus oculus, ubi auditus? Si totum auditus, ubi odoratus?*

Hæc autem omnia, etsi diversa sint, operatur Spiritus sanctus unus, in substantia cum Patre et Filio, atque idem, id est invariabilis. [Ambrosius] Ecce quod supradixit tres operari, hic Spiritum sanctum agere proficitur, quia unus naturæ sunt: quod unus operatur, tres operantur. Itaque Spiritus sanctus cooperator est Patris et Filii. (72) Ideo autem dixit, unus atque idem Spiritus, ne tot putentur quot opera sunt, non quod sine Patre et Filio Spiritus operetur. Inseparabilis enim est operatio Trinitatis, ita ut cum operatio Patris dicitur, non eam sine Filio et Spiritu sancto intelligatur operari (73); et cum operatio Filii, non sine Patre et Spiritu sancto: et cum operatio Spiritus sancti, non sine Patre et Filio. (74) Vide quod Apostolus dicit hic Spiritum sanctum dare dona; alibi vero dicit, quia datus est (Rom. v). Christus etiam ait: Accipite Spiritum sanctum, etc. (Joan. xx). Ideoque admonendi sunt legentes quoniam donum Dei jam vident dictum Spiritum sanctum, Domino dicente: Accipite Spiritum sanctum. Ut cum audiunt, dici donum Spiritus sancti, illud genus locutionis agnoscant, quo dicit Apostolus, in exspoliatione corporis carnis (Coloss. ii). Sicut enim corpus carnis nihil aliud est quam ipsa caro, ita donum Spiritus sancti

A nihil aliud est quam Spiritus sanctus. Augustinus de fide ad Petrum: De Spiritu sancto nondum tam copiose ac diligenter disputatum est a doctis et magnis divinæ Scripturæ tractatoribus, ut intelligi facile possit ejus proprium, quo proprio fit, ut eum nec Filium, nec Patrem dicere possimus, sed tantum Spiritum sanctum, nisi quod donum Dei esse prædicant, ut Deum credamus non seipso inferius donum dare. In tantum ergo donum Dei est, in quantum datur eis quibus datur. Apud se autem Deus est, etsi nemini detur, quia Deus erat Patri et Filio coæternus, antequam alicui daretur, nec quia illi dant, et ipse datur. Ideo minor est illis. Ita enim datur sicut Dei donum, ut etiam seipsum det sicut Deus. Non enim dici potest non esse suæ potestatis, de quo dictum est: *Spiritus ubi vult spirat* (Joan. iii). [Augustinus] Cum enim datur a Patre et Filio, sua voluntate datur. Et ipse idem omnia operatur, *dividens singulis*, non ipse divisus, prout vult, sicut qui Deus est, qui solus novit, quid conveniat, et gratis dat, non ad meritum. Unde nec minori est dolendum de majori dono alterius, nec majori superbiendum contra minorem. Augustinus de fide ad Petrum: De Spiritu sancto nondum tam copiose ac diligenter disputatum est a doctis et magnis divinæ Scripturæ tractatoribus, ut intelligi facile possit ejus proprium quo proprio fit, ut eum nec Filium, nec Patrem dicere possimus, sed tantum Spiritum sanctum, nisi quod donum Dei esse prædicant, ut Deum credamus non seipso inferius donum dare. Sicut enim. Quasi dicat: Ideo diversis dona diversa dat, quia, *sicut corpus humanum unum est conjunctione membrorum, et habet multa divisa membra*, omnia autem membra corporis, cum, id est quamvis sint multa, unum tamen corpus sunt, subministrando, ita et omnes fideles sunt Christus, ut non dicam corpus Christi, quia ipse Christus sunt, tam minores quam majores. [Augustinus] Caput enim et corpus dicitur Christus propter ineffabilem unitatem capitis et membrorum. Etenim vos omnes. Ostendit quomodo corpus Christi unum sit, id est quomodo omnes fideles unum sint. Quasi dicat: Per hoc unum sumus. Etenim, id est quia nos omnes, sive Judæi, sive gentiles, qui sunt natione diversi, sive servi, sive liberi, qui sunt conditione diversi, baptizati, id est abluti, in uno Spiritu sancto sumus, ducti in unum corpus, id est in hoc ut possimus unum corpus unanimes, per illum unum spiritum, ut totum corpus hominis una anima vegetatur. Ita enim unus Spiritus sanctus, facit omnia in membris corporis Christi, sicut una anima videt in oculo, audit in aure, et in cæteris omnibus omnia facit, et etiam per hoc sumus unum corpus, et, id est quia, omnes sumus potati, in acceptione diversorum donorum Spiritus, et hoc in Spiritu sancto, cooperante qui omnia dona ad unum efficiendum dirigit. Et ideo nullius persona vel con-

(71) Augustinus, in lib. Retract.

(72) Id., in psal. cxviii.

(73) Id., De blasphemia Spiritus sancti.

(74) Id., De Trinitate.

temuenda, vel præferenda est, quasi ex se perfecta sit, nec hominibus gloria Dei danda, quia unus et idem Deus in omnibus operatur. Nam, etc. Ostendit per similitudinem humani corporis, unitatem corporis Christi, id est Ecclesiæ habere varietatem officiorum, et diversitatem hanc non tollere unitatem, sicut humani corporis unitas non in singularitate consistit, sed in multis membris ut invicem sibi præstent quod debent. Quasi dicat: Bene omnes fideles sunt unum corpus, nam et corpus humanum cui Ecclesia similis est, non est unum membrum, sed multa, ita in Ecclesia non omnes unius officii et doni sunt. Et quia unus spiritus dat omnia, si dixerit pes, id est aliquis, cui donum inferius datum est: Quoniam non sum manus, id est tam dignus ut ille cui operatio virtutum datur, non sum de corpore, num. Vel, num ideo non est de corpore, quia enim de primis non est, num ideo non est necessarius; et similiter si dixerit auris, id est ille qui habet scientiam: Quia non sum oculus, id est tam dignus ut ille qui habet sermonem sapientiæ, num, vel, non sum de corpore, ideo non est de corpore? est utique, quia si non est illud potest esse aliud. Item: Si totum corpus esset oculus, ubi esset auditus? id est auris. Et si totum esset auditus, id est auris, ubi esset odoratus? [Augustinus] id est nares, per quod intelligitur ille cui datur discretio spirituum. Quasi dicat: Si in Ecclesia omnes essent unius officii, quomodo impleteretur necessitas corporis, cuius gubernationi diversis opus est.

Vers. 18-30. — Nunc autem posuit Deus membra, unumquodque eorum in corpore, sicut voluit. Quod si essent omnia unum membrum, ubi corpus? Nunc autem multa quidem membra, unum autem corpus. Non potest autem dicere oculus manui: 103 Opera tua non indigeo; aut iterum caput pedibus: Non estis mihi necessarii. Sed multo magis quæ videntur membra corporis infirmiora esse, necessaria sunt. Et quæ putamus ignobiliora membra esse corporis, his honorem abundantiorum circumdamus. Et quæ inhonesta sunt nostra, abundantiorum honestatem habent. Honestas autem nostra nullius egent. Sed Deus temperavit corpus ei cui deerat abundantiorum tribuendo honorem, ut non sit schisma in corpore, sed in id ipsum pro invicem sollicita sint membra. Et si quid patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra; sive gloriatur unum membrum, congaudent omnia membra. Vos autem estis corpus Christi, et membra de membro. Et quosdam quidem posuit Deus in Ecclesia, primum apostolos, secundo prophetas, tertio doctores, deinde virtutes, exinde gratias curationum, opitulationes, gubernationes, genera linguarum, interpretationes sermonum. Nunquid omnes apostoli? nunquid omnes prophetae? nunquid omnes doctores? nunquid omnes virtutes? nunquid omnes gratiam habent curationum? nunquid omnes linguis loquuntur? nunquid omnes interpretantur?

(75) August., contra Faustum.

Nunc autem. Quasi dicat: Sed propter inconvenientiam hæc vitanda, nunc posuit Deus, id est providentia et rationabili voluntate aptavit membra diversa in corpore, ut nihil desit illi, ita et in Ecclesia diversas personas, quibus tribuit munera diversæ, et unumquodque eorum membrorum, scilicet majus vel minus posuit, in corpore, id est in constitutione corporis, sicut voluit, id est sicut sibi visum est, modo multa membra sunt in corpore. Quod si essent omnia unum membrum, ubi esset corpus, quod non nisi diversis subsistere potest? Quasi dicat: Non modo periret multitudo sensuum, sed etiam corpus. Ita si in Ecclesia omnes essent unius officii et indignitatis, non dicerentur membra, neque corpus. Nunc autem ne corpus pereat, multa quidem membra sunt, unum autem corpus est, de omnibus. Non potest autem. Quasi dicat: Diversa sunt membra, sed majora non possunt dicere minoribus quod eis non egeant. [Ambrosius] Et hoc est quod ait: Non potest autem dicere oculus manui: Opera tua non indigeo, quia si oculus prævidet manus operatur; aut iterum caput pedibus non potest dicere: Non estis mihi necessarii. Ita in Ecclesia, potior non potest dicere inferiori: Non es mihi necessarius. Potest enim aliquid humilis, quod non sublimis. Potest ferrum quod non potest aurum; ipsa etiam dignitas non subjectis contemptibilis est. Officium est enim per quod dignitas constat. Magnus imperator necessarium habet exercitum, ideoque subdit: Sed multo magis membra corporis quæ videntur infirmiora esse, id est justiora, necessaria sunt, aliquando. Et ideo ipsa inferiora a superioribus non debent sperni, sed amplius honorari. Unde subdit: Et quæ putamus ignobiliora esse membra corporis, his circumdamus abundantiorum vestimentorum honorem. Ita et minus dignis in Ecclesia exhortatio necessaria est, quia illis aliquis honor detur, ut fiant utiles; et quæ inhonesta vestra sunt, ut pudenda, habent abundantiorum honestatem a vobis celantibus ea. (75) Attende quod ait, inhonesta. Absit ut in membris sanctorum sit aliqua turpitudine! sed dicuntur inhonesta, quia non habent eam speciem decoris quam habent ea quæ in promptu sunt; vel propter legem membrorum quæ de peccato venit. Non de prima institutione nostræ naturæ, usus membrorum illicitus turpis est, non membra ipsa. Ita et in Ecclesia illi qui per aliquod peccatum inhonesti sunt, abundantius adjuvantur consolationibus et orationibus, ut honesti fiant. Vel per inhonesta membra significantur quidam fratrum, qui, cum sint inhonesti egestate et habitu, habent tamen abundanter honorem, quia sunt aliquando vitæ mundioris. Honestas autem vestra membra, quæ per se satis honoris habent, nullius egent eorum quæ illis inhonestis fiunt, sed per ea sunt alia honoranda. Ita et fratribus in quibus studium peritæ conversationis ornavit honestas, nihil est quod a nobis addatur. Sed Deus. [Ambrosius]

Quasi dicat : Honesta nullius egent, et inhonesta egent. Sed hæc fecit Deus qui *temperavit corpus, qualiter? Tribuendo*, per digna membra, *abundantior*, id est ampliore, *honorem ei* membro cui in se *deerat honor*, ut ita non sit *schisma*, id est discordia, in corpore humano, vel in Ecclesia ubi debet esse unitas, *sed omnia membra potius sollicita sint in rebus agendis. Pro se invicem sollicita sint* dico, ita ut tendant in idipsum, id est in id sollicitudinis, quod sit ipsum, id est indifferens ut non minus pro alio quam pro se sollicita sint. Unde subdit : *Et si quia patiatur in adversis unum membrum, compatiuntur*, id est compati debent, *omnia membra*, quasi suum sit malum. Hoc de membris corporis ambiguum non est, quia si oculus vel pes capitur aliqua ægritudine, totum corpus condolet, ita et nos decet condolere fratribus, si quid adversitatis emergerit, et latari, si bene cesserit. Unde subdit : *Sic gloriatur de bonis unum membrum, omnia membra congaudent*, et quasi quis diceret : Quid ad nos ista? Respondet subdicens : *Vos autem estis corpus fidei unitate Christi*, id est capitis, *et membra* pendentia de membro, id est de Christo capite, et commembro nostro. Vel pendentia a me, membro cujus prædicatione instituta estis. Ecce ostendit aperte nostram se causam per membrorum carnalium rationem tractasse. Et quosdam hic determinat de donis Dei quæ sint altiora et quæ sint inferiora, quia de his putabant Corinthii quod minus esset majus, et quod majus esset minus. Et exponit infidelibus diversitatem quam dixit esse in membris, dum subdit : *Et quosdam* quidem, id est diversos, *posuit Deus in Ecclesia, primum, dignitate et tempore, apostolos*, vice Christi prædicantes, et omnium ordinatorum et iudices; [Augustinus] *secundo prophetas*, scilicet mysteria Scripturarum, vel futura revelantes, et ait de illis qui post adventum Christi fuerunt, non qui eum pronuntiaverunt, quos qui vult nosse, Actus apostolorum legat; [Ambrosius] *tertio doctores*, id est præcepta vivendi dantes, vel qui pueros litteris imbuunt; *deinde virtutes*, id est eos qui miracula faciunt; *exinde gratias curationum*, id est eos qui infirmos curant; et *opulationes*, id est eos qui maioribus ferunt opes, ut Titus Apostolo, vel archidiaconi episcopis; *gubernationes*, scilicet minorum personarum prælationes ut presbyteri sunt, qui plebi documento sunt; *genera linguarum*. Ecce donum Dei est multas scire linguas. Et nota quod ultimum ponit illud quod illi primum ponebant. Nunquid enim. Quasi dicat : Diversis hæc dantur, et recte, quia non omnibus omnia danda sunt, quia sic non essent, quibus hæc officia servirent; quod ita ait : *Nunquid omnes sunt apostoli? nunquid omnes prophetae? nunquid omnes doctores? nunquid omnes virtutes? nunquid omnes gratiam curationum habent? nunquid omnes linguas loquuntur? nunquid omnes interpretantur?* Scripturas vel linguas : non utique, sed

A qui hæc in se non habet, amet in aliis, et in his jam hæc habet quæ in se non habet.

CAPUT XIII.

VERS. 1, 2. — *Æmulamini autem charismata meliora. Et adhuc excellentiorem viam vobis demonstro. Si linguis hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans, aut cymbalum tinniens. Et si habuero prophetiam, et noviverim mysteria omnia, et omnem scientiam, et si habuero omnem fidem ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum.*

Æmulamini autem. [Ambrosius] Explanavit redita ratione quare diversas habeant gratias, nec totum alicui concedatur, et exemplo humani corporis spirituale corpus insinuat, ac per hoc in omnibus Deum benedicendum ostendit. Quasi dicat : Diversa sunt dona; sed de his *æmulamini*, id est desiderate, *charismata meliora*, id est utiliora, non linguas ut soletis. *Et adhuc*, gradatim illos ad utiliora provehit, ostendens prædictas gratias non semper ad meritum pertinere, sed ad honorificentiam Dei. Ideoque nunc meliorem viam eis ostendit, id est charitatem, quasi dicat : Prædictæ gratiæ in corpore Christi sunt. *Et adhuc*, scilicet præter prædicta, *demonstro vobis viam*, eundi ad Deum, id est charitatem, *excellentiorem*, prædictis, quia majus omnibus donum est, quia prædicta non semper ad meritum pertinent, sed ad honorem Dei ostendendum gentibus. Unde in fine his qui dicent : *Domine, in nomine tuo prophetavimus, et daemonia ejecimus, et virtutes fecimus*, dicit Dominus : *Recedite a me. Non novi vos, operarii iniquitatis* (Matth. vii). Si linguis hominum loquar. Probat quod charitas est excellentior aliis, quia hæc alia sine ea non valent, et ea sine istis valet, quod ita ait incipiens a lingua : *Si linguis hominum*; quod aliquando datur alicui ad gloriam Dei, non ad meritum; *et angelorum*, distingue, **104** *linguis hominum*, minus scientiam, et angelorum, id est perfectorum hominum. Vel, linguis hominum, omnium scilicet et angelorum, quibus angeli præpositi significant minoribus, quod de Dei voluntate primum sentiunt, quod fit aliquibus nutibus aut signis. Vel, linguis angelorum, quibus scilicet ad homines missi utuntur. Si, inquam, hæc faciam, *charitatem autem non habeam*, qua potest carere omnibus linguis loquens, *factus sum velut æs sonans*, quod inutiliter sibi contunditur. Aliis vero significat. Aut *cymbalum tinniens*, quod sibi non prodest. Alios vero delectat, nescientes. [Ambrosius] Et est apta comparationis similitudo, quia sicut ærumentum et cymbalum impulsu aliquo non per se resonant, sic loquens linguis, non per se qui nescit quid loquatur, sed virtute spiritus, profert ea quibus audientes mæleat. Respice ad munera Ecclesiæ, universis excellentius charitatis munus cognoscas (76). Charitas enim fons est proprius et singularis bonorum. cui alienus non communicat,

(76) Augustinus, in psal. ciii.

quæ charitas, ut oleum non potest premi in imo, sed superexcellit. (77) Attende quanta est charitas quæ, si desit, frustra habentur cætera; si autem adsit alicui habentur omnia, vel in se, vel in aliis. Quam cum habere cæperit, Spiritum sanctum habebit; quam si non habuerit, sine Spiritu sancto erit. Et sicut corpus sine anima mortuum est, sic anima sine charitate mortua deputabitur. Hæc est enim vestis nuptialis qua induti convivæ securi discumbunt. (78) Hæc veste pellitur frigus, quo frigatebat Petrus calefaciens se ad prunas Caiaphæ. Hæc sola est quæ dividit inter filios regni et filios perditionis. Dantur quidem et alia per spiritum munera, sed sine charitate nihil prosunt. (79) Nisi ergo tantum impertiatur cuique Spiritus sanctus, ut eum Dei et proximi faciat amatorem, a sinistra non transfertur ad dexteram, nec Spiritus sanctus proprie dicitur donum, nisi per dilectionem qua cætera tenentur. Unde Dominus ait: *Qui habet dabitur ei, et qui non habet etiam id quod habet auferetur ab eo* (Luc. viii): quia qui habet charitatem, addetur ei: qui vero non habet, etsi ad tempus habet, hæc dona auferentur. Habet quod gratiam possidendi nomen Christianum, sed non habet charitatem utendi re nominis; et ideo quod habet auferetur. [Augustinus] *Et si habuero prophetiam* futurorum, quam et mali habuerunt, ut Balaam et Saul et Caiphas; [Ambrosius] *et si noverim mysteria omnia*, id est occulta Novi et Veteris Testamenti, quæ etiam mali noscunt, ut Judas cum apostolis, et diabolus qui, ut Ezechiel dicit, mysteria divina novit, cum in paradiso Dei illum fuisse, et pretiosos lapides habuisse testatur, sed nihil illi profuit, quia sine charitate in superbiam prosiluit; *et si noverim omnem scientiam*, divinam et humanam, ut Scribæ et Pharisæi, unde Dominus ait: *Vos habetis clavem scientiæ, sed nec intratis, nec alios intrare sinitis* (Matth. xxiii); *et si habuero omnem fidem*, de omni re unde est habenda, *fidem*, dico ita perfectam, ut montes transferam, ad litteram, vel demones a patientibus, *charitatem autem non habuero, nihil sum*, id est nihil mihi prodest ad vitam. [Augustinus, Ambrosius] Et si illa magna sint, habent illa utique etiam mali, quæ et confitebuntur in iudicio ubi non audebunt etiam mentiri; quibus non dicitur: Non habuistis, sed: *Non novi vos* (Matth. vii), quia sine charitate habuerunt.

VERS. 3-9. — *Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum ita ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest. Charitas patiens est, benigna est. Charitas non æmulator, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati, omnia suffert,*

A omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet. Charitas nunquam excidit, sive prophetiæ evacuabuntur, sive linguæ cessabunt, sive scientia destruetur. Ex parte enim cognoscimus, et ex parte prophetamus.

Et si distribuero omnes facultates meas, id est quidquid mihi licet habere, *in cibos*, id est in necessaria, pauperum, non divitum qui reddunt. Et nota quod ait, distribuero. Per hoc enim cautela elemosynæ docetur, ut non uni, sed multis detur, ut pluribus prosit. *Et si tradidero corpus meum*, ut Laurentius fecit, *ita ut ardeam*. (80) Vel, at. Quod et jactanter fit aliquando. *Charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest*. Sine charitate quippe hoc potest esse, sed non prodesse; (81) sicut et opera bona, non ex quantitate sui, sed ex charitate plus vel minus prosunt. Impar quidem facultas est multum vel parum danti, sed non impar charitas, et ideo tantum est dare calicem aquæ, quantum fuit Zachæo dare dimidium patrimonii. [Augustinus] In charitate dignoscuntur discipuli Christi, non in prophetia, fide et aliis. Dilectio enim quæ est ex Deo, et Deus est proprie Spiritus sanctus est, per quem in nobis diffunditur Deus charitas, per quem nos tota inhabitat Trinitas, quocirea, rectissime Spiritus sanctus cum sit Deus, vocatur etiam donum Dei. *Charitas patiens est*, etc. Quasi dicat: Item charitas ideo dignior est, quia hæc bona affert. Charitas enim patiens est, habitum patientiæ in anima, *benigna est*, larga egenis. *Charitas non æmulator*, id est non invidet. Quia non eam aliena contristat felicitas, sed alterius bonum diligit ut suum, *non agit perperam*, id est perverse, *non inflatur*, si prospere cedit, *non est ambitiosa*, id est non vult aliis præponi, *non querit quæ sua sunt* tantum, sed quæ aliorum. Vel, non querit quæ sua sunt, id est ablata sibi non repetit, quia non est amatrix pecuniæ. *Non irritatur*, id est non provocatur ad iram, et non solummodo non nocet alicui, sed *non cogitat malum, non gaudet super iniquitate*, sed dolet videns aliquem ruere in iniquitatem, *congaudet autem veritati*, id est operibus justitiæ, vel verbis veritatis, *omnia suffert*, in actu pro veritate, sicut in Noe apparet, qui multa sustinuit, *omnia credit*, (82) quæ veritas suadet, sicut in Abraham apparuit, qui credidit Deo vocanti et promittenti. Et nota quod ait, *omnia credit*, non dicit omnibus, quia non omnibus, sed Deo tantum credit, *omnia sperat*, quæ veritas promittit, ut apparet in antiquis patribus, id est in populo Israel, qui speraverunt habere quod promittebat Deus, *omnia sustinet*, id est promissa omnia patienter expectat, sicut apparet in ipso capite, id est in Christo, qui patienter expectavit gloriam resurrectionis et ascensionis. Hæc sunt arma quibus miles Christi armatur, cujus armaturæ, quasi præcipua arma præmisit patriam et benignitatem. (83) Quarum

(77) Augustinus, super Joan.

(78) Id., De miraculis v. panum.

(79) Id., De Trinitate.

(80) Id., De Trinitate.

(81) Id., in psalm. cxx.

(82) Id., De quatuor virtutibus.

(83) Id., super Ezech.

altera illata a proximis mala æquanimiter portat, altera sua bona proximis desiderabiliter impendit. (84) Mens quippe sanctorum, in hoc tentationis prælio, et munita patientiæ clypeo et gladio amoris accincta, ad mala ferenda sumit fortitudinem, et ad rependenda bona erigit unitatem, quatenus et odiorum tela potenter excipiat, et amoris jacula valenter reddat. Non enim ad bella armatus pergit, qui aut clypeum sumens gladiis non nititur, aut utens gladiis clypeo non communitur. Unde et miles Dei adversitatis bello deprehensus, et scutum patientiæ debet anteferre, et ad prædicandum promptus amoris jacula inferre, ut vincat. *Charitas*, etc. Quasi dicat: Per hoc charitas est dignior, quia charitas nunquam excidit, id est nec in hoc sæculo, nec in futuro finietur, etsi opera ejus cessent. Si enim credendo et sperando diligimus quod nondum videtur, quanto magis cum videbitur. Non excidet dico, sive prophetiæ futurorum cessabunt, vel evacuabuntur in futuro, quando omnia præsentia erunt, sive linguæ cessabunt in futuro. Quid enim alicui diceretur, ubi omnes eadem intelligent, sive scientia, quæ modo per speculum est, destruetur, cum per ipsam rem erit. Ex parte enim. Quasi dicat: Ideo prophetia et scientia destruentur, quia ex parte sunt. Ex parte enim, id est imperfecte Deum cognoscimus, et ex parte, id est imperfecte prophetamus.

VERS. 10-13. — Cum autem venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est. Cum essem parvulus, loquebar ut parvulus, sapiebam ut parvulus, cogitabam ut parvulus. Quando autem factus sum vir, evacuavi quæ erant parvuli. Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum. Nunc autem manent, fides, spes, charitas, tria hæc; major autem horum est charitas.

Cum autem. Quasi dicat: Scientia est ex parte et prophetia, sed omne quod ex parte est, evacuabitur, id est destruetur, cum venerit quod perfectum est, [Ambrosius] id est destruetur imperfectio nostra, non id quod verum est evacuabitur. Destructio imperfectio est, quando id quod imperfectum est, implebitur in verum. Hic opponitur a quibusdam quod eadem ratione charitas debeat dici evacuari, quia modo ex parte est, id est imperfecta, comparatione futuri status. Ad quod quidam dicunt non ipsam scientiam, id est ipsum donum scientiæ evacuari, sed modum, quia nunc cognoscimus ænigmatically, et per speculum, id est umbratilitate et obscure, tunc autem per speciem, id est clarissime. Sed ad hoc inquirunt illi: Sic et modo imperfecte diligimus, tunc autem perfectissime. Ergo modus diligendi evacuabitur. Sic ergo charitas potest dici evacuanda ut scientia. Ad quod illi: Verum quidem est quod de charitate sicut de

scientia omnis imperfectio tolletur, sed sicut duo sunt diligenda, id est Deus et proximus, ita et duo sunt principales modi diligendi, scilicet ut Deus propter se, et proximus propter Deum diligatur. Illic modi in futuro non evacuabuntur, sed modus imperfectiois tolletur. Sciendi autem modus ænigmatically, et specularis penitus tolletur. Alii dicunt non solum modum scientiæ, sed etiam actum, sive ipsam scientiam quæ nunc est, in futuro evacuari. De actu quidem et usu ipsius scientiæ, probabile est quod evacuetur. De ipsa vero scientia non adeo, scientia enim est ipsa mentis qualitas, cujus actus est visio ipsa, qua videmus nunc, a qua ad aliam perducemus. Unde Augustinus: *Scimus quia, cum apparuerit, sicut ait Joannes, similes ei erimus, quia videbimus eum sicut est* (1 Joan., ii). Hæc visio nobis promittitur, ad hanc visionem erudimur. Ad hanc cor mundamus. Vel ex parte esse dicitur, cui aliud succedit. At, ut ait Augustinus in libro *De doctrina Christiana*, fidei succedit species quam videbimus, et spei succedit beatitudo ipsa ad quam perventuri sumus. (85) Charitas vero augebitur potius, nec ei aliquid succedet. Destruiet tamen in quantum ex parte est, quia desinet esse ex parte, sed nec ipsa, nec ejus actus destruiet. Omne ergo quod ex parte est, destruiet, vel ex toto, ut fides et spes; vel ex parte, ut scientia, cujus actus et modus destruiet, et charitas, cujus quidam modus tolletur, sed non ipsa, nec ejus actus, nec quidam modus. Hoc autem quod dixit per similitudinem ostendit, subdens; Cum essem parvulus, loquebar ut parvulus, id est more parvuli, sapiebam humanas res, ut parvulus, cogitabam ut parvulus. Quando autem factus sum vir, id est perfectæ ætatis, evacuavi, id est postposui omnia, quæ erant parvuli. Similiter et nos. Videmus nunc de Deo (86), per speculum, id est per imaginem obscuram. Videmus enim aliquas creaturas, in quibus aliqua similitudo Dei relucet, et hoc satis obscure. Et in ænigmate, id est per obscuram allegoriam. Attende quod addidit, in ænigmate, quod utique multis incognitum est, quia eas litteras nesciunt, in quibus est doctrina de locutionum modis, quos Græci tropos vocant, quo vocabulo etiam nos utimur pro Latino. Ut enim schemata usitatius dicimus quam figuras, ita usitatius tropos quam modos. Est autem allegoria, tropus quidam hujus tropi, id est allegoriæ sunt plures species, quarum una est quæ dicitur ænigma. Ænigma vero est ut breviter explicem, non omnis, sed obscura allegoria. Proinde quantum mihi videtur sicut nomine speciali imaginem significavit, ita nomine ænigmatis similitudinem, quamvis obscuram, et ad perspicendum difficile. Utroque igitur nomine similitudines significatæ sunt, quæ valent ad intelligendum Deum, licet obscure. Nunc enim imagines veritatis per fidem videntur, tunc res ipsæ. Vel speculum est anima, in cujus aliquo modo Deum cognoscimus. Sed in æni-

(84) Gregorius, in Moralibus.

(85) Augustinus in psal. CXLVIII.

(86) Id., De Trinitate

mate, id est obscure, tunc autem videbimus facie ad faciem, id est manifeste, a simili recto vultu se intuentium. Est enim quedam visio hujus temporis, erit altera visio futuri. Ista est per fidem, illa erit per speciem. Et nunc, non solum alii, sed etiam ego ipse, cognosco ex parte, id est obscure, imperfecte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum, id est videbo promissa, sicut videor a promittente, id est cognoscam Deum, sicut et ipse me cognovit, scilicet sicut ipse est. Hoc est presentem esse ad Deum, ubi Christus est. Vel, cognoscam sicut et cognitus sum, id est sicut præsensus sum cognoscere, quod modo est secretum. Nunc autem. Quasi dicat: Tunc cognoscam, sed nunc ut ad id perveniam, manent hæc tria. Quasi dicat: Quæ pauca sunt, sed multum utilia, scilicet fides, spes, charitas, quibus scientia et prophetia militant, sine quibus nullius justus est vita perfecta, quæ tamen in his, etiam comparatione futuri imperfecta est. (87) Major autem his, vel horum, est charitas, quæ his discedentibus permanebit aucta, cui fides et spes hic non possunt deesse, sed fides et spes sine charitate possunt esse, quamvis non sit pia fides, vel spes sine charitate. Et quia major aliis est charitas. Ergo

CAPUT XIV.

VERS. 15. — Sectamini charitatem, amulamini spiritualia, magis autem ut prophetis. Qui enim loquitur lingua, non hominibus loquitur, sed Deo. Nemo enim audit. Spiritus autem loquitur mysteria. Nam qui prophetat, hominibus loquitur ad edificationem et exhortationem et consolationem. Qui loquitur lingua, semetipsum edificat; qui autem prophetat, Ecclesiam Dei edificat. Volo autem omnes vos loqui linguis, magis autem prophetare. Nam major est qui prophetat quam qui loquitur linguis, nisi forte interpretetur, ut Ecclesia adificationem accipiat.

Sectamini toto desiderio charitatem, quæ est dulce et salubre vinculum mentium, sine qua dives pauper est, et in qua pauper dives. Et amulamini etiam, id est desiderate alia spiritualia, id est alia dona Spiritus sancti. [Ambrosius] Sed post charitatem magis autem desiderate, ut prophetis, quam loquamini linguis, id est magis prophetias quam linguas. Et ita vere faciendum est. Qui enim loquitur lingua, incognita et peregrina, non hominibus loquitur, id est intelligentiæ hominum. Et ita ex hac re nullus est eis profectus, sed Deo, cujus laudes dicit, qui et intelligit, ideo non hominibus loquitur. Enim, id est quia, nemo, qui sit, homo, id est carnalis, audit, id est intelligit quæ dicit, Spiritus autem. Quasi dicat: Et quia nemo intelligit, certum est quod non ipse homo, sed Spiritus sanctus loquitur per eum mysteria, scilicet de Deo secreta. (88) Vel ita: Qui enim, ut aliter accipitur lingua, et fiat distinctio inter spiritum et mentem, quia enim in lingua, id est in membro illo corporis quod movemus, in ore cum loquimur, signa rerum dantur, non res ipse

A proferuntur. Ideo translato verbo linguam hic dicit prolationem, ubi sunt significationes vel imagines rerum, quæ ut intelligantur indigent mente, id est intellectu mentis. Dum vero non intelliguntur, dicuntur in spiritu, non in mente. Mens autem hic accipitur superior vis animæ, spiritus vis ejusdem, animæ inferior mente, cui rerum imagines imprimuntur. Lingua ergo est quælibet signorum prolatio, quo cum intellectus accedit, quæ est mentis, vel revelatio fit, vel agnitio, vel prophetia, vel doctrina: de quibus subsequenteraget. Et sciendum quia loquens lingua, aliquando non intelligebat, aliquando intelligebat, sed aliis exponere non valebat, sed aliquis forte interpretabatur aliquando, et videbat et intelligebat et interpretabatur, ut, verbi gratia, B (89) Pharaon in spiritu vidit septem spicas et septem boves, illorumque prolatio, quasi lingua fuit, sed non intellexit quid significarent. Ideoque propheta non erat. Proinde cui signa per aliquas rerum corporalium similitudines demonstrabantur in spiritu, si non intelligerentur, nondum erat propheta. Magisque propheta dicendus est, qui interpretatur quod alius videt, quam is qui videt, ut Joseph magis quam Pharaon. Pharaon vidit spiritu, Joseph mente; illius spiritus informatus est ut videret imagines; hujus mens illuminata, ut intelligeret veritatem. Et ideo in illo erat lingua, in isto prophetia, quia in illo rerum imaginatio, in isto imaginationis interpretatio. Minus est ergo propheta qui rerum significatarum solo spiritu prævidet imagines, et magis est propheta, qui solo earum intellectu præditus est. Sed maxime propheta, qui utroque præcellit, ut qui videt in spiritu significationes, et eas mente intelligat, ut Daniel, qui et somnum regis quod viderat dixit, et quid significaret aperuit. Nam et ipsæ etiam imagines in spiritu ejus expressæ sunt, et earum intellectus revelatus in mente est.

Secundum hoc proseguere litteram. Quasi dicat: Ideo magis desideranda est prophetia quam lingua, quia qui loquitur lingua, id est qui profert aliqua signa sine intellectu, non hominibus loquitur, sed Deo. Hoc non mutatur. Et vere non hominibus. Nemo enim audit: nec hoc mutatur. Spiritus autem hominis, non mens, loquitur mysteria. [Augustinus] Vel, spiritu, alia littera, non mente, loquitur ille mysteria. Spiritus hic potest intelligi animæ vis inferior, cui imagines rerum et verborum insinuantur. Nam, etc. Quasi dicat: Bene de isto dico quod non loquitur hominibus. Nam qui prophetat, mente intelligendo, et interpretationes aperiendo, id est qui exponit Scripturas quæ multis occultæ sunt, hominibus loquitur, id est intelligentiæ hominum. Quod valet ad adificationem insipientium, et exhortationem provectorum, et consolationem desolatorum. Ideo item melius est prophetare quam loqui linguis, quia 106 qui loquitur lingua, quod est loqui spiritu, semetipsum edificat, si tamen intelligit. [Ambrosius]

(87) Augustinus. De doctrina Christiana.

(88) Id., super Genesim.

(89) Id., super Genesim.

Qui autem prophetat, quod est loqui mente, Ecclesiam edificat, quantum ad se. Quamvis autem sic prophetiam linguæ præponam, tamen volo vos omnes loqui linguis, quod est donum Dei. Et ideo magis volo, non prohibeo, magis autem volo vos prophetare, quam linguis loqui, quia plus prodest. Quare magis volo hoc? Nam, id est quia, major est, id est dignior, qui prophetat, quam qui loquitur linguis, nisi forte interpretetur, id est exponere valeat, quod dicit, quod raro est. Interpretetur dico, ut Ecclesia accipiat ædificationem.

VERS. 6-14. — Nunc autem, fratres, si venero ad vos linguis loquens, quid vobis prodero, nisi vobis loquar, aut in revelatione, aut in scientia, aut in prophetia, aut in doctrina? Tamen quæ sine anima sunt vocem dantia, sive tibia, sive cithara, nisi distinctionem sonituum dederint, quomodo scietur id quod canitur, aut quod citharizatur? Etenim si incertam vocem det tuba, quis parabit se ad bellum? Ita et vos per linguam, nisi manifestum sermonem dederitis, quomodo scietur id quod dicitur? Eritis enim in aera loquentes. Tam multa, ut puta genera linguarum, sunt in hoc mundo, et nihil sine voce est. Si ergo nescierō virtutem vocis, ero ei cui loquar barbarus, et qui loquitur mihi barbarus. Sic et vos, quoniam æmulatores estis spirituum ad ædificationem Ecclesiæ, quærite ut abundetis. Et ideo qui loquitur lingua, oret ut interpretetur. Nam si orem lingua, spiritus meus orat, mens autem mea sine fructu est.

Nunc autem dixi quod major est qui prophetat quam qui loquitur lingua. Hoc autem in meipso autem videre potestis, quod lingua non prodest ubi prophetia prodest. Quia, o fratres, si venero nunc, quando fideles estis, ad vos linguis loquens, quid vobis prodero? Nihil. Quid ergo tunc lingua proderat, quando infideles eratis? Quid, inquam, prodest, ubi loquar vobis, aut in revelatione, scilicet ut exponam vobis revelationem? Revelatio est ubi per figuras ostenduntur quedam mysteria, ut in Apocalypsi. Quid ergo prodest nisi signis, id est linguæ accesserit intellectus, ut non spiritu tantum, sed et mente agatur? Nihil. Aut in scientia, scilicet ut exponam ea quæ ad sciendum pertinent, ea sunt quæ fidem illuminant, ut de natura deitatis; aut in prophetia, scilicet ut exponam Scripturam quæ de futuris agit; aut in doctrina, scilicet ut exponam Scripturas quæ mores informant. [Ambrosius] Vel revelatio est, subita aliquarum rerum ostensio per spiritum facta. Unde post ait: Si cui sedenti revelatum fuerit, etc. Prophetia est ut Isaïæ vel cæterorum, quam sine humana industria Spiritus sanctus revelat; scientia est eorum quæ proprio studio didicit, doctrina eorum quæ alio docente assecutus est. Tamen, etc. Per similitudinem quorundam inanimatorum ostendit linguas sive prophetias inutiles esse. Quasi dicat: Per me ostendi linguam non valere sine interprete. Per me dico qui sum rationalis, tamen per inanimata idem possum ostendere, quia quæ sine anima, etc. Vel ita continua. Quasi dicat: Quamvis linguas ap-

petatis, tamen illa quæ sine anima sunt vocem dantia, scilicet sive tibia, sive cithara, nisi dederint distinctiones sonituum, distinctos et intelligibiles sonos, quomodo scietur quod canitur tibia, aut quod citharizatur, id est quis indicare poterit modos, vel consonantias cantilenæ? Etenim. Item, per aliam similitudinem idem ostendit. Quasi dicat: Vere de istis nescietur, quia nec de tuba. Etenim si tuba det incertam vocem. Judeis erat usus tubæ in festis et bellis diversis sonis. Si ergo det incertam vocem, scilicet quæ bellum non significet, quis parabit se ad bellum? Quasi dicat: Vox illa nescitur, id est non intelligitur, quod effectus indicat, quia nemo se parat ad bellum. Ita et vos loquentes per linguam, quorumlibet signorum, vel incognitam, nisi sermonem manifestum per interpretationem dederitis, qui debetis ad bellum contra demones homines hortari, quomodo sciet, id est intelligent, id quod dicitur a vobis? Nullo modo. Et vere nescietur; eritis enim loquentes in aera, id est ad aures hominum inanis aeris ictu, non ad corda hominum intellectu. Ideo eritis loquentes in aera, quia tam multa eritis loquentes, ut puta, multa sunt genera linguarum in hoc mundo. [Ambrosius] Multæ quidem sunt linguæ in mundo, sed habent proprias significationes vocum ut intelligantur. Unde subdit: Et nihil est sine voce. Quod totum est dicere, tantum valet hæc locutio, ac si omnibus linguis loqueremini, quas nullus unquam intelligeret, et de omnibus rebus in unaquaque lingua, quia nulla res est sine sua voce, in unaquaque lingua.

Vel ita distingue litteram: Ideo nescitur, quia eritis in aera loquentes. Nam multa, ut puta, multa sunt genera linguarum in hoc mundo, et in singulis linguis nihil est sine voce, id est quia loquimini omnibus linguis, et de omnibus rebus.

Si ergo. Quasi dicat: Quia alii sine interprete non intelligerent. Ergo si nescierō virtutem vocis, id est interpretationem significationis vocis quam profero, ero barbarus, id est non intellectus ei cui loquar, id est quem instruere debeo. Et ille qui loquitur, id est qui instruit, mihi est barbarus, id est non intellectus. Vel, qui audit, alia littera, cui sensui potest aptari etiam illud, qui loquitur, ut passive accipiat, ut sit sensus; qui loquitur, id est qui instruitur; vel qui audit, quod est idem, erit mihi barbarus, id est nec ipse me, nec ego ipsum intelligo. Sic et vos, etc. Quasi dicat: Sicut dico de me quod ero barbarus sine interpretatione, sic et vos eritis barbari sine interpretatione. Et ideo quærite, ut abundetis donis ad ædificationem Ecclesiæ, quod est per interpretationem. Hoc ideo dico, quoniam estis æmulatores spirituum, id est desideratis dona sancti Spiritus. Vel sub una distinctione potest legi, hoc modo: Sic, id est propter hoc, ne sitis barbari, et vos, ut ego, quærite, ut abundetis ad ædificationem Ecclesiæ, quoniam æmulatores estis spirituum. Et ideo. Quasi dicat: Et quia ædificare debetis, ideo et qui loquitur lingua oret Deum, ut interpretetur, id est in interpretandi gratia sibi detur. Vel, sic oret, id est sic

loquatur, ut etiam interpretetur, id est exponat. Nam si alter fecerit, non valet, et hoc est quod subdit: *Nam si orem*, id est loquar, *lingua*, sine interpretatione, *spiritus meus*, scilicet Spiritus sanctus a Deo mihi datus, *orat*, id est facit me loqui. (90) Vel, spiritus, id est ratio, *orat*, id est facit me loqui, id quod bonum esse putat. Vel spiritus hic vocatur, vis animæ inferior mente, ubi corporalium rerum similitudines imprimuntur, ut verbi gratia spiritus Pharaonis informatus est ut videret imagines; mens vero Joseph illuminata est ut intelligeret. [Ambrosius] Et est: spiritus meus orat, id est vis illa animæ inferior cui impressæ sunt imagines rerum, facit me loqui, *mens autem mea*, id est altera superior vis animæ, est sine fructu, id est sine intelligentia earum rerum quæ dico, et ideo inde non instruitur. Ita enim fit, si lingua incognita quis loquatur, vel signa aliquarum rerum sine intellectu proferat, sicut solent Latini homines Græce cantare, oblectati sono verborum, nescientes tamen quid dicant.

VERS. 15-22. — *Quid ergo est? Orabo spiritu, orabo et mente. Psallam spiritu, psallam in mente. Cæterum si benedixeris spiritu, quis supplet locum idiotæ? Quomodo dicet amen super tuam benedictionem? Quoniam quid dicas nescit. Nam tu quidem bene gratias agis, sed alter non ædificatur. Gratias ago Deo meo quod omnium vestrum lingua loquor. Sed in ecclesia volo quinque verba sensu meo loqui, ut et alios instruam, quam decem millia verborum in lingua. Fratres, nolite pueri effici sensibus, sed malitia paruuli estote, sensibus autem perfecti estote. In lege enim scriptum est: Quoniam in aliis linguis et in labiis aliis loquar populo huic, et nec sic exaudient me, dicit Dominus. Itaque lingue in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus; prophetiæ autem non infidelibus, sed fidelibus.*

Quid ergo est? utile. Quid ergo est faciendum? Ecce, orabo, id est loquar, spiritu, id est voluntate. Vel, lingua, a Spiritu sancto data, orabo et mente, id est intelligentia mentis. (91) Vel, orabo spiritu, orabo et mente, id est ita loqui approbabo ut et signa rerum formentur in spiritu, et eorum intellectus refulgeat in mente, sicut psallam spiritu, id est melodia cantus quod minus est. Et psallam mente, id est spiritali intelligentia mentis quod plus est, id est sic psallam ut et consonantiam vocis intelligam, et similiter concordiam in membris Ecclesiæ esse debere. Cæterum. Quasi dicat: Ita est orandum vel psallendum ut dixi. Sed si aliter feceris, scilicet si benedixeris, id est aliqua bona dixeris, spiritu, id est lingua per spiritum data, quis supplet locum idiotæ, id est illiterati et rudis. Quasi dicat: Nullus. Nec etiam sapiens, quia non intelligit. Deinde aperiens quis sit locus idiotæ, subdit: Quomodo dicet, 107 aliquis, amen. Hic est locus idiotæ etiam multum intentus, super tuam benedictionem, ut intelli-

(90) Augustinus super Genesim.

(91) Ibid.

gat eam, nullo modo. *Quoniam quid dicas nescit.* (92) Nota quod hoc verbum, amen, nec Græcum est, nec Latinum, sed Hebræum, et interpretatur rerum. Cumque posset dici, verum, ubi dicitur amen, nec Græcus tamen nec Latinus interpres ausus est, vel transferre, ne vilesceret nudatum, sed honorem haberet velamento secreti. *Nam et tu.* Quasi dicat: Ideo dico super tuam benedictionem. Nam tu, etc. Vel ita continua. Quasi dicat: Hoc noto quod idiota habet locum. Nam hoc non noto, vel arguo, quod agis, quia tu quidem bene gratias agis, in lingua. Hoc dicit ne donum Spiritus videatur reprehendere. [Ambrosius] Agis gratias, dico, sed alter non ædificatur. Et ne forte quasi æmulis videretur dicere per invidiam deprimens in aliis quod in se non haberet, ostendit omnium horum se loqui linguis, subdens: *Gratias ago.* Hic proponit se exemplum quod non deberent loqui linguis, nisi ad ædificatorem, sicut ipse facit, qui omnes linguas novit, quasi dicat: Non in vobis vitupero quod ipse non habeo quod, id est quia, ego loquor linguas omnium vestrum, id est qua loquitur aliquis vestrum. Et imple, gratias ago Deo meo. Dico quod omnium linguas loquor, sed in ecclesia, cui esse debeo utilis, volo magis loqui quinque, id est pauca, verba meo sensu, scilicet ut intelligam, ut alios de fide et moribus instruam, quam decem millia verborum, id est infinita verba, in lingua. Sic et vos, o fratres in ecclesia, agite scilicet, nolite effici, per imperitiam, pueri sensibus, qui verba exprimunt quæ non intelligunt. Nolite ergo esse pueri sensibus, ut non intelligatis quæ dicitis sicut pueri, sed juxta exemplum quod proponit Dominus dicens: *Efficiamini sicut paruuli* (Matth. XVIII). Estote paruuli malitia ut, scilicet per innocentiam, sitis remoti a malitia, ut sunt paruuli, sensibus autem perfecti estote, ut intelligatis plene quod dicitis. Et studeatis his quæ prosunt fratribus, quod est perfectio sensus, dicente Salomone. Scire legem sensus est optimus. In lege enim, vel, quidem. Ratio hic ostenditur quare non deberent quærere linguas, quia lingue in signum sunt infidelibus quod ipsi jam non sunt. Et non sunt ad ædificationem quæ in Ecclesia est necessaria jam fidelibus. Quasi dicat: Ideo ne quærat linguas. Quia est in lege, id est in prophetia Isaïæ, quæ hic dicitur lex, scriptum est hoc. *Quoniam*, etc. Vel, in lege, scilicet in Isaïa, quidem scriptum est, hoc scilicet: *Quoniam in aliis linguis et in aliis labiis*, id est diversis generibus linguarum, loquar, per apostolos, populo huic, scilicet Judaico, et hoc faciam, ut vel sic exaudiant me, et nec sic, id est signo miraculi, exaudiant me, dicit Dominus. In quo notat linguas esse datas in signum infidelibus. Unde subdit: *Itaque*, etc. Quasi dicat: Quia linguis locutus est, ut hoc signo crederent. Itaque lingue sunt in signum non fidelibus, qui crederent omnia posse Deum, sed infidelibus, ad fidem

(92) Id., super Joan.

novitate miraculis movendis. Vel, ita in lege, etc. Dicit linguas quibus velatur veritas non esse appetendas, quia etiam omnia velamina legis veteris Dominus per prophetam esse mutanda dixit, ut fidelibus perspicua fieret veritas in Novo Testamento, remoto legalium figurarum velamine. Et hac similitudine ostendit linguas, quibus obtegatur veritas, non esse appetendas, nec dari propter fideles, sed infideles, sicut in veteri lege velamen erat, ut indignis et infidelibus velaretur veritas, quasi dicat: Ideo ne quaeratis linguas, quia scriptum est in lege hoc: *Quoniam loquar populo huic, in aliis linguis*, scilicet non de Sabbato, et neomeniis, et circumcissione, et hujusmodi, sed Novum Testamentum. Et aliis labiis, id est aliis verbis, scilicet de spiritualibus, non de terrenis. *Et nec sic exaudient me, dicit Dominus.* Hoc de his dixit, quos praescivit non credituros, quibus propter peccata non patet, vel non placet veritas. Et hoc: Itaque, patet, quod linguae aliquando in signum sunt non fidelium, sed infidelium, quia dum dat Deus loqui linguis sine interpretatione, significatur propter infideles hoc fieri, ne ois reveletur veritas. Vel ita: aliis linguis loqui, et aliis labiis dicit parabolice et obscure loqui, qualiter incredulus loquitur Dominus; fidelibus autem in revelatione veritatis. Unde Dominus apostolis ait: *Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, ceteris autem in parabolis* (Luc. x). Et velamine incognitae linguae obscurantur sermones Dei, ne videantur a perditis, et ideo lingua non est appetenda, et convenit in parte cum praecedente lectione; utraque enim est Ambrosii. Quasi dicat: Ideo ne quaeratis linguas, quia scriptum est in lege hoc. Quoniam loquitur populo huic, malevolo, in aliis linguis et aliis labiis quam fidelibus et benevolis, qui autem in revelatione qua indigni sunt, sed in parabolis dicitur eis Evangelium. Et sic non exaudient me, dicit Dominus, sicut nec digni sunt. Itaque a simili infert. Quasi dicat: Quia parabolice et obscure loquitur Deus perfidis et malevolis propter ipsorum malitiam. Itaque per hoc patet, quod linguae in signum sunt, non fidelium sed infidelium, id est sermones Dei incognita lingua obscuri sunt, ne videantur a perfidis, ut, cum audiuntur signum sit, quia propter perfidiam factum est, ut audientes non intelligant. Hoc utique fit infidelibus quibus teguntur sensus. Fidelibus vero convenit prophetia, non lingua incognita. Unde subdit: *Prophetia autem, ut sensibus perfecti sint fideles, datae sunt, non infidelibus, ne sanctum detur canibus, sed fidelibus, ut aedificentur.*

VERS. 23-33. — *Si ergo conveniat universa Ecclesia in unum, et omnes linguis loquantur, intret autem idiota aut infideles, nonne dicent: Quid insaniis? Si autem omnes prophetent, intret autem quis infidelis vel idiota, convincitur ab omnibus, dijudicatur ab omnibus. Occultum enim cordis ejus manifesta fiunt, et ita cadens in faciem adorabit Deum, pronuntians quod vere Deus in vobis sit. Quid ergo est, fratres?*

A Cum convenitis, unusquisque vestrum psalmum habet, doctrinam habet, apocalypsim habet, linguam habet, interpretationem habet. Omnia ad aedificationem fiant. Sive lingua quis loquitur secundum duos, aut, ut multum, tres et per partes, et unus interpretetur. Si autem non fuerit interpres, taceat in ecclesia; sibi autem loquatur et Deo. Propheta autem duo aut tres dicant, et ceteri dijudicent. Quod si alii revelatum fuerit sedenti, prior taceat. Potestis enim omnes per singulos prophetare, ut omnes discant, et omnes exhortentur. Et spiritus prophetarum prophetis subjectus est. Non enim dissensionis est Deus, sed pacis, sicut et in omnibus Ecclesiis sanctorum doceo.

Si ergo. Alia ratio hic ostenditur cur non deberent loqui linguis tantum. Quasi dicat: Quia linguae sunt in signum, et non sunt ad aedificationem, ergo si universa Ecclesia conveniat in unum, et omnes loquantur linguis, sine interprete, intret autem quis idiota vel infidelis, nonne dicet quid insaniis? Quasi dicat: Arreptitii namque videbuntur cum alter alterum non intelligat. Fit enim tumultus quidam inconditus multitudinis, quasi phrenesim patientis. [Ambrosius] Aut forte quamdam seductionem qui audiunt putabunt esse et vanitatem, quae ideo linguis canatur, quia pudoris sit si reveletur, sicut fit apud paganos, quibus aliquo modo illa quae ab eis vocantur, sacra velantur, ne se vanitatibus cernant illudi. Omnis enim impostura tenebras quaerit, et falsa pro veris ostendit, sicut pagani, tectis vanitatibus illuduntur. Apud vos autem nihil astute factum est, sed simpliciter et aperte unus laudatur Deus, quia si nullus intelligeret, posset videri seductio, quae linguis caneretur, cum pudor esset revelari. Si autem. Quasi dicat: Si omnes loquantur linguis, illud inconveniens sequitur; si autem omnes viritum prophetent, id est exponant, intret autem quis infidelis aut idiota, ipse convincitur suo errore ab omnibus, dijudicatur, id est damnabilis ostenditur ab omnibus. Et hoc ideo, enim, id est quia occulta cordis ejus, id est peccata sua quae nesciebat esse peccata, manifesta sibi fiunt expositionibus illorum. Et ita cadens in faciem, id est humilians se, adorabit Deum, qui se sibi per vos notificavit, pronuntians ore quod habet in corde, scilicet

D quod Deus vere sit in vobis. Quid ergo. Jam incipit determinare quomodo sit linguis utendum. Quasi dicat: Quandoquidem haec eveniunt de locutione linguarum, ergo quid de eis, o fratres, agendum est? scilicet hoc: Cum convenitis in unum, utimini linguis ad aedificationem, sicut cetera facienda sunt. Nam unusquisque vestrum habet aliquod donum quo potest uti ad aedificationem, ideo nullus se excuset, verbi gratia, alius habet psalmum, id est laudum Dei per canticum. Vel, habet psalmum, id est gratia Dei psalmos intelligit. Alius habet linguam, alius doctrinam, de moribus. Vel, doctrinam, id est spiritualem sensum per prudentiam. Alius habet apocalypsim, id est revelationem; alius habet interpretationem linguarum, vel scripturarum. Omnia autem, haec et

alia, ad ædificationem fiant, id est fieri debent. Sive etc. Quasi dicat : Cætera suis modis ad ædificationem agenda sunt, lingua vero sic est utendum : Sive quis, id est si aliquis, lingua loquitur secundum duos, fiat locutio, aut secundum tres, ut multum fit, id est duo vel tres loquantur, et non plures quam tres, ut occupent diem loquentes linguis, et non sit locus prophetis Scripturas dissonantibus, qui totius Ecclesie sunt illuminatores. Dico ut locutio linguæ fiat secundum duos aut tres, et hoc idem fiat **108** per partes Ecclesie. Vel ut unus post alterum loquatur, vel intercise, et ubicunque vel quandocunque quis loquatur, unus sit qui interpretetur, id est aliquis sit qui exponat populo. Si autem non fuerit interpres, taceat linguis, loquens, in Ecclesia, ubi nihil debet esse, ubi ædificatio; sibi autem loquatur, linguis, id est tacite oret Deum. Sibi loquitur, qui compungitur ex his quæ dicit. Et hic Deo loquatur, id est ad honorem Dei, quem laudat vel honorat. Prophetæ etiam duo tantum, aut tres dicant sigillatim, non plures ergo debent esse qui linguis loquuntur. Ideo dicit duo vel tres, quia sufficit sermo tot hominum. Et in ore duorum vel trium stat omne verbum (Deut. xix). Cæteri autem tacite dijudicent, quid dicant, an accipiendum sit an non. Quod si aliquid melius revelatum fuerit per Spiritum sanctum, sedenti, id est illi qui audiebat, prior prophetas taceat, et det illi locum ut dicat. Quia datur aliquando inferiori quod non superiori. Ideo dico ut det locum : potestis enim omnes, etiam sedens, accepta prophetandi gratia, prophetare, non tamen simul, ne perturbatio fiat, sed per singulos, ut, ita ordinato usu prophetiæ, omnes, etiam majores, discant, et omnes, etiam minores, exhortentur alios. Et spiritus. Quasi dicat : Loquens debet cedere sedenti, et, id est quia, spiritus prophetarum subjecti sunt prophetis, id est Spiritus sanctus, quæ unus est. Sed pluraliter dicit, propter multos prophetas quos replet, vel propter plura dona ejus : subjectus est prophetis, ut quando volunt tacere, et quando volunt loqui possint, et non cogit eos, ut Pythonicus, clamare aliqua vel subticere. Unde si prior non cedit, videtur non esse Spiritus Dei. Subjectus etiam dicitur spiritus, dum suggerit, et juvat bonos conatus. Non enim. Quasi dicat : Vere subjectus est. Quia non est dissensionis Deus, id est discordiæ auctor, sed pacis, et ideo alter cedat alteri. Dissensionis autem Deus esset, si quos replet simul loqui compelleret, quod non facit : potius facit ut alter alteri cedat; aliter dissensionis esset, et non pacis. Hæc autem de ordinabili usu linguarum et prophetiæ, sicut in nostra Ecclesia doceo. Et ita vobis dico, sicut in omnibus Ecclesiis etiam sanctorum doceo. Quasi dicat : Non est novum, vel singulare quod vobis dico. Ideo firmiter tenete.

VERS. 34-40. — *Mulieres in ecclesiis taceant; non enim permittitur eis loqui, sed subditas esse, sicut et*

A lex dicit. Si quid autem volunt discere, domi viros suos interrogent. Turpe est enim mulieri loqui in ecclesia. An a vobis verbum Dei processit, aut in vos solos pervenit? Si quis videtur propheta esse, aut spiritualis, cognoscat quæ scribo vobis, quia Domini sunt mandata. Si quis autem ignorat, ignorabitur. Itaque, fratres, amulamini prophetare, et loqui linguis nolite prohibere. Omnia autem honeste et secundum ordinem fiant in vobis.

Mulieres. [Augustinus] Quasi dicat : Etsi dixi quod potestis omnes prophetare, tamen mulieres taceant in ecclesiis, ut nec loquantur linguis nec prophetent. Non enim permittitur eis ab aliqua auctoritate loqui in ecclesia, sed potius præcipitur esse subditas viris, quod velum innuit. Sicut et lex dicit, in Genesi : Sub viri potestate eris, et ipse dominabitur tui. Si quid autem volunt discere, interrogent viros suos, et hoc domi, tantum. Turpe est enim mulieri loqui in ecclesia, quia contra disciplinam ecclesiasticam est. [Ambrosius] Et quia pro peccato quod induxit mulier, semper debet verecundari. An a vobis, quia forte de linguis et prophetia quibzdam Apostolus non recte locutus fuisse videretur, ne aliter ordinare præsumerent, quia et in aliis suas institutiones mutaverant, subditur increpatio qua arguit eos. Quasi suis institutionibus dimissis aliquas novas vellent inducere quod non possent. Quia ab eis non processit verbum Dei, nec soli acceperunt, quod ait sub interrogatione, ita : An a vobis? Quasi dicat : Non debetis mutare quod tradidi, quia an processit verbum Dei a vobis, ad nos, imo a nobis ad vos. Ideo ita arguit eos, quia sic se jactabant Corinthii, quasi beneficium darent accedentes ad fidem, non acciperent, et exemplo eorum ceteræ gentes vocarentur ad fidem. Ideo illos iterum arguit subdens : Aut in vos solos pervenit verbum Dei. Quasi dicat : Non, imo in alios plures. Et ideo quod alii tenent, tenete. Ideo sic arguit eos, quia tales se præbebant elatione vanitatis, quasi si ipsi non obedirent verbis fidei, nemo crederet. Si quis videtur propheta esse, aut spiritualis, etc. Quasi dicat : Item ideo mea præcepta tenere debetis, quia quæ scribo vobis, mandata Domini sunt, et oportet ut ita, cognoscat ea esse, si quis vere est propheta, aut spiritualis, ut videtur esse. Alioquin si contra vadit, nec propheta est nec spiritualis. Hæc dicens tangit pseudoapostolos, qui pro desideriis hominum non divina, sed terrena docebant. Ideo dicit, propheta vel spiritualis, quia sunt spirituales qui non sunt prophetæ, qui non habent notitiam de futuris. Si quis autem. [Haimo] Quasi dicat : Mandata sunt Dei quæ scribo, sed si quis ignorat hæc esse mandata Dei, et non vult credere esse mandata Dei, ignorabitur a Deo in futuro, id est reprobabitur, et non cognoscetur esse inter prædestinatos, ut in Evangelio legitur, Dominus dicturus malis : Nescio vos (Matth. xxv), id est non novi vos esse meos, vel inter prædestinatos.

(93) Et recte qui nescit Domini esse qui dicit Apostolus, et ipse a Domino ignorabitur in die iudicii. Vel ita: Si quis, etc., solidam vult esse Apostolus scientiam spiritualium quæ docet, et spiritualiter debere intelligi sciens, ait, si quis. Quasi dicat: Tenete quod dixi, et spiritualiter, et vere hæc intelligite. Et hoc est quod ait, si quis videtur propheta esse, aut spiritualis, id est si quis est quod videtur, cognoscat, id est vere et spiritualiter intelligat, quæ scribo vobis, quia vere spiritualia sunt. Per hoc innuit difficilia esse verba Epistolarum, cum a propheta vel spirituali iubet cognosci. (94) Et nota quod ait, si quis videtur propheta aut spiritualis, quod utique non est, si non ita esse cognoscit. Qui enim vere est, ita esse cognoscit. Et ideo cognoscat quia Domini sunt mandata. Si quis autem hæc ignorat, ignorabitur. Non de omnibus quæ scripsit, dicit hæc Apostolus, tanquam ista pœna sint illi plectendi, qui non valent discernere ineffabilem Trinitatis unitatem. Pusilli enim in Christi cruce gloriantes, etsi ignorant quæ subtilissime disseruntur, tamen ad gloriam perveniunt, quia non perit unus de pusillis, pro quibus mortuus est Christus. Non igitur hoc dicit de his quæ vix ad paucorum intelligentiam, eamque exiguum quantulumque in hac vita de re tanta esse potest, perveniunt, sed de prædictis quæ fident et mores ædificant, scilicet ut linguis prophetia præponatur, ut illa non perturbate agantur. Quasi prophetiæ spiritus etiam invitos loqui cogeret, ut mulieres taceant in Ecclesia, ut omnia honeste et secundum ordinem fiant. Coercet ergo et ad pacificum ordinem revocat inquietos, tanto ad seditionem: faciliores, quanto sibi videbantur spiritu excellentiæ, cum superbiendo cuncta turbarent. Et est, si quis ignorat hæc prædicta, sive magnus, sive parvus sit, ignorabitur, id est improbabitur. [Augustinus] Non enim si ad scientiam referas, ignorat Deus aliquos, vel aliqua, qui tamen in iudicio dicit: *Non novivos* (Matth. vii); sed eorum improbatio hoc verbo insinuat est. Itaque. [Ambrosius] Quasi dicat: Quia interpretatio ædificat. Itaque, o fratres, amulamini, id est desiderate prophetare, et tamen loqui linguis nolite prohibere, ne fiat dissensio. Omnia autem. Quasi dicat: Dico, nolite prohibere, sed omnia tam hæc quam alia facite in vobis, non pueriliter sed honeste, scilicet cum pace, et secundum ordinem prædictum, ut utilius minus utili præponatur.

CAPUT XV

VERS. 1-9. — *Notum autem vobis facio, fratres, Evangelium, quod prædicavi vobis, quod et accepistis, in quo et statis, per quod et salvamini, qua ratione prædicaverim vobis, si tenetis, nisi frustra credidistis. Tradidi enim vobis in primis quod et accepi, quoniam Christus mortuus est pro peccatis nostris secundum Scripturas, et quia sepultus est, et quia resurrexit tertia die secundum Scripturas, et quia visus est Ce-*

phæ, et post hoc undecim. Deinde visus est plusquam quingentis fratribus simul, ex quibus multi manent usque adhuc; quidam autem dormierunt. Deinde visus est Jacobo, deinde apostolis omnibus. Novissime autem omnium tanquam aborileo visus est mihi. Ego enim sum minimus apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus, quoniam persecutus sum Ecclesiam Dei.

Notum autem. [Ambrosius] Finito tractatu de donis Spiritus sancti, agit de resurrectione mortuorum. Hac utique causa, quia cum ipso docente recte credidissent de ea, postea tamen quorundam 109 praviloquiis corrupti ab hac fide recesserant. Ipsam ergo futuram probat primo per resurrectionem Christi, deinde per alia multa. Quasi dicat: De spiritualibus hucusque docui, sed modo, o fratres, facio vobis notum Evangelium de resurrectione mortuorum, quod jam prædicavi vobis. Quasi dicat: Non est novum, quod et accepistis, id est dignum acceptione iudicastis; in quo et statis, id est stare datur vobis qui sine eo caditis, per quod et salvamini, jam exercitudine spei, et salvamini in futuro in veritate rei et speciei, si tamen retinetis qua ratione prædicaverim vobis, id est si tenetis illud Evangelium de resurrectione mortuorum ea ratione qua confirmavi vobis, id est per resurrectionem Christi: tenetis dico, nisi frustra credidistis, id est aut tenetis resurrectionem mortuorum, aut incassum est fides, quæ non accipitur nisi spe resurrectionis. Vel ita: nisi. Quasi dicat: salvamini, dico, nisi frustra credidistis illud idem quod prædicavi vobis ad confirmationem resurrectionis mortuorum. Tradidi enim istud vobis in primis, id est inter maxima, et adhuc trado quod et accepi a Spiritu sancto non finxi, scilicet quoniam Christus mortuus est, non pro sua necessitate, sed pro peccatis nostris. Et hoc dico, secundum Scripturas Veteris Testamenti, quæ mortem Christi futuram cecinerunt. Unde Isaias: *Ut ovis ad occisionem ductus est* (Isa. liii). Et item: *Tolletur a terra vita ejus ab iniquitatibus populi mei* (ibid.). Ductus est ad mortem; et etiam tradidi quia sepultus est: [Haimo] et hoc similiter secundum Scripturas. Ait enim Isaias: *Dabit impios pro sepultura, et divites pro morte sua* (ibid.). Et item: *Erit, inquit, sepulcrum ejus gloriosum* (Isa. xi). Et etiam tradidi, quia resurrexit, probata vera morte, et hoc tam cito, scilicet tertia die, ut ea potestate credatur nos posse suscitare. Et hoc dixi: *Secundum Scripturas.* [Ambrosius] Inquit enim Osee; *Post biduum vivificabit nos, et in die tertio resurgemus, et vivemus in conspectu ejus* (Ose. vi). Si autem mortuus et sepultus resurrexit, ne dubitetis mortuos et sepultos resurgere. Et etiam tradidi, quia visus est, post resurrectionem, Cephæ, id est Petro, priusquam aliis viris quibus apparuisse legitur in Evangelio. (95) Ali- ter contrarium esset quod primo mulieribus appa-

(93) Augustinus, super Joannem.

(94) Id. ad Encodium.

ruisse legitur. Et post hæc visus est undecim apostolis in concilio (96) Alia littera habet duodecim, quod per synecdochen accipitur. Ubi enim pars major est aut potior, solet ejus nomine etiam illud comprehendere quod ad ipsum nomen non pertinet, qualiter illud dictum est: *Nonne ego vos duodecim elegi* (Joan. vi), cum tamen Judas de electis non esset: ita et hic dicitur. Hunc enim numerum verum cum articulo Græci codices habent, ut non quicunque XII, sed illi in eo numero intelligantur, (97) sed undecim nonnulli codices habent, quod credo perturbatos homines emendasse. Neutrum tamen veritati repugnat. Deinde visus est plusquam quingentis fratribus simul, hoc non in Evangelio legitur. Ex quibus multi manent usque adhuc, qui testes sunt, si quæritis ab eis. Quidam autem illorum dormierunt, id est mortui sunt, in hoc testimonio permanentes. [Ambrosius] Deinde visus est Jacobo singulariter; nec hoc in Evangelio est; deinde apostolis omnibus apparuit in ascensione. Novissime autem omnium, scilicet post ascensionem, visus est et mihi, primum de cælo, post oranti in templo. Mihi, dico, *tangam abortivo*, id est simili abortivo, quia coactus est ad Deum converti, ut abortivus cogitur nasci. Vel abortivus dicitur, quia extra tempus natus, in Christo apostolatam accepit, jam Christo in cælum assumpto. Abortivus enim dicitur qui extra tempus legitimum et congruum nascitur, id est antequam debeat, vel post. [Haimo] Sic et Paulus hic dictus est abortivus, quia tardius natus est in Christo quam debuisset. Vel similis abortivo dicitur, quia minor aliis apostolis erat consideratione præteriti status, vel tempore. Unde subdit: *Ego enim etc.*, quasi dicat: Recte post omnes apparuit mihi, quia ego sum minimus apostolorum, consideratione præteritorum, et dicit hoc causa humilitatis. [Ambrosius] Vel minor erat aliis tempore vocatione, quia ultimus vocatus est, non dignitate, labore, predicatione. Qui etiam non sum dignus vocari apostolus, [Haimo] si mea præcedentia attendantur merita. Unde subdit: *Quoniam persecutus sum Ecclesiam Dei*, [Ambrosius, Haimo] firmiter testimonium est ab inimico, quod ante fuerat apostolus.

VERS. 10-19. — *Gratia autem Dei sum id quod sum; et gratia ejus in me vacua non fuit, sed abundantius illis omnibus laboravi: non ego autem, sed gratia Dei mecum. Sive enim ego sive illi, sic prædicavimus, et sic credidistis. Si autem Christus prædicatur quod resurrexit a mortuis, quomodo quidam dicunt in vobis quoniam resurrectio mortuorum non est? Si autem resurrectio mortuorum non est, neque Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, inanis est prædicatio nostra, inanis est et fides vestra. Invenimur autem et falsi testes Dei, quoniam testimonium diximus adversus Deum quod suscitaverit Christum quem non suscitavit, si mortui non resurgunt. Nam si mortui non resurgunt, neque Christus*

A resurrexit. Quod si Christus non resurrexit, vana est fides vestra. Adhuc enim estis in peccatis vestris. Ergo et qui dormierunt in Christo, perierunt. Si in hac vita tantum in Christo sperantes sumus, miserrabiliores sumus omnibus hominibus.

Et quasi quis quæreret: Si non est dignus vocari apostolus, cur ergo apostolus? Respondet: *Gratia Dei sum id quod sum*, id est apostolus. Deo dat gloriam qui eum elegit, non sibi, et recte, gratiam nominat. [Augustinus] Primum enim sola gratia dat Deus, cum non præcedant nisi mala merita, sed post, per gratiam incipiunt bona merita. Meritum enim fuit in Paulo, cum persequeretur Ecclesiam Dei, sed malum. (98) Cum ergo haberet hoc meritum malum, redditum est ei bonum pro malo, quod ostendit cum ait: *Gratia Dei sum id quod sum*. Et ut ostenderet etiam liberum arbitrium, addit: *Et gratia ejus*, [Augustinus] id est apostolatus, in me non fuit vacua, [Ambrosius] id est otiosa, quia propter hoc quod persecutor fuit, non minor gratia fuit ei in apostolatu. Non fuit vacua dico, sed abundantius omnibus illis, sigillatim laboravi, (99) quia in tot populis in quot illi non laboraverunt, hoc tamen magis impletum est, quia et de opere manum vixit, nec Evangelio minus fecit. Et ne ipsa voluntas sine gratia Dei putetur aliquid posse, subdit: *Non ego autem solus sine gratia operor, sed gratia Dei mecum*, id est cum libero arbitrio. [Augustinus] Plane, cum data fuerit gratia, incipiunt esse merita nostra bona. Per illam tamen, quia si illa se subtraxerit, cadit homo. *Sive enim. Quasi dicat: Mortuus surrexit, et vere, quia sic prædicamus, scilicet Christum surrexisse, sive ego, sive illi, alii apostoli. Vel ita continet. Quasi dicat: Laboravimus ego et alii apostoli, et vere, quia in hac prædicatione, quod ita ait, sive enim ego sive illi sic prædicavimus, ubique scilicet Christum surrexisse; et vos sic credidistis: Arguit eos, quia, cum hæc fides manifesta sit, apud omnes Ecclesias, illi inde desciverant. Vel ita continet. Quasi dicat: Vere per gratiam hoc habeo, quia sive ego sive illi, id est ego et illi; sic, id est per gratiam, prædicavimus, et vos sic, id est per gratiam, credidistis.*

Si autem. Hucusque ostendit Christum resurrexisse. Nunc per resurrectionem ejus probat resurrectionem mortuorum. Quasi dicat: Ita constat Christum resurrexisse a morte. Si autem, hoc est, scilicet si Christus resurrexit a mortuis, qui est efficiens causa resurrectionis mortuorum, quod prædicatur, ab omnibus veris apostolis, quomodo dicunt quidam in vobis, quoniam resurrectio mortuorum non est futura. Si autem. Quasi dicat: Dicunt quidam non esse futuram, sed si hoc est, id est si resurrectio mortuorum non est futura, dicendum est quod neque Christus resurrexit, [Ambrosius] qui totum propter suos fecit. Hæc pseudoapostoli tradiderant, qui negabant veritatem dicentes Christum nec ve-

(96) Augustinus, in libro Quæst. sup. Gen.

(97) Id. De consensu evangelistarum.

(98) Il., de gratia et libero arbitrio.

(99) Il., super Joan.

nisse in carnem, nec passum, nec resurrexisse. Si autem. Ne quis neget resurrectionem Christi, subdit inconvenientia dicens : Si autem Christus non surrexit, prædicatio nostra est inanis, id est inutilis, et fides vestra, similiter est inanis, id est inutilis, cum nulla remuneratio sit futura, quod vos non vultis. Invenimur autem, et non solum hoc inconveniens sequitur, sed etiam hoc aliud, quia nos apostoli, quibus omnes credunt, invenimur falsi testes Dei, qui de falsa laude sua irascitur, quoniam diximus testimonium adversus Deum, scilicet qui et suscitavit Jesum Christum, quem non suscitavit, si mortui non resurgunt.

(100) Perhorrendum est aliquid falsi de Deo dicere, et si ad laudem ei videant pertinere, quia non minori, sed majori fortassis scelere in Deo laudatur falsitas, quam vituperatur veritas. Nam si. Quasi dicat : Deus non suscitavit Jesum, si mortui non resurgunt; nam non resurrexit, si illud est, quod ita dicit : Nam si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. Quod id est, sed, si Christus non resurrexit, tunc fides vestra vana est, id est falsa, non tantum inutilis. Adhuc enim. Quasi dicat : Vere falsa est fides, si Christus non resurrexit, quia adhuc, scilicet post baptismum, estis in peccatis vestris, quæ remissa fore credebatis. Sunt hæc veræ connectiones ratiocinationis, falsas tamen habentes sententias. (1) Hæc autem et alia ideo inferuntur, ut hic erubescat, cujus errorem hæc sequuntur, quæ etiam ipse damnat. Ne ergo in hoc errore remaneant, ergo. Adhuc subdit aliud inconveniens. Quasi dicat : Et quia vos estis in peccatis, ergo et qui dormierunt in Christo, id est qui mortui sunt in fide Christi, fuerunt in peccatis, et ideo perierunt. Per hoc verecundiam illis incutit et terrorem. Si in hac, etc. Aliud inconveniens hic ostendit. Quasi dicat : Et si Christus non resurrexit, nos sumus sperantes in Christo, **110** id est in fide Christi, tantum in hac vita, ut resurrectionem futuram non speremus. Et si hoc est, tunc miserabiliores sumus omnibus hominibus, qui vel hoc sæculo fruuntur.

VERS. 20-24. — Nunc autem Christus resurrexit a mortuis primitiæ dormientium, quoniam quidem per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur. Unusquisque autem in suo ordine, primitiæ Christus; deinde hi qui sunt Christi, qui in adventum ejus crediderunt; deinde finis, cum tradiderit regnum Deo et Patri, cum evacuaverit omnem principatum et potestatem et virtutem.

Nunc autem. Quasi dicat : Si Christus non resurrexit, hæc inconvenientia sequuntur, sed pro his inconvenientibus vitandis, nunc apparet quod Christus resurrexit a mortuis, qui est, primitiæ dormientium, id est mortuorum, qui ideo dicuntur

dormientes, quia facile et integri de morte tanquam de somni dormitione resurgent, quorum primitiæ dicitur Christus, quia prius aliis tempore et dignitate surrexit. Quoniam quidem. Quasi dicat : Per Christum hominem poterunt resurgere, quoniam per hominem quidem multo minore venit mors, et si hoc est, ergo et per hominem potest fieri resurrectio mortuorum. Ecce primitiæ, homo, et homo : homo ad vitam, homo ad mortem; et ille nonnisi homo, iste Deus et homo. (2) Quis autem ille, quis iste, supponit. Et sicut. Quasi dicat : Per quem venit mors, per quem resurrectio. Ecce : Et sicut omnes moriuntur corporali morte, in Adam, quia ejus filii sunt, a quo mortem et mortis meritum traxerunt, ita et omnes vivificabuntur in Christo, quia ejus filii sunt spiritali regeneratione. (3) Attende quomodo ait omnes mori in Adam, et omnes vivificari in Christo, quia nemo ad mortem nascitur nisi per illum, nemo ad vitam nisi per istum. (4) Quia sicut per Adam omnes mortales in pœna facti sunt filii sæculi, ita et per Christum, omnes immortales in gratia sunt filii Dei. Nemo quippe ambigit hoc de morte corporis dictum, quoniam de resurrectione corporis agebatur. Unusquisque autem. Quasi dicat : Hoc omnes communiter habebunt, scilicet quod resurgent, sed tamen different, quia unusquisque resurget in suo ordine, id est in sua dignitate, martyr ut martyr, apostolus ut apostolus, sic et cæteri. Primitiæ, etc. Ordines hic exponit, ut de re certa, et tempora quando factum sit, et quando futurum sit ut resurgant mortui. [Ambrrosius] Primitiæ, id est primus tempore, et maximus dignitate Christus est, qui prior resurrexit ut fidem faceret, et formam daret credentibus. [Haimo] Deinde omnes hi qui sunt Christi, scilicet qui in Christum credunt, qui minus eo digni sunt, resurgent posteriores tempore, et dignitate minores, et qui sunt Christi exponit dicens : Qui crediderunt in adventum ejus, id est ipsum ad remunerandos bonos venturum. Vel in libro talis littera habetur. Deinde : Qui sunt Christi in adventu ejus, scilicet resurgent, id est cum venerit ad judicium; deinde erit finis, id est consummatio, hoc ponit ad commendationem resurrectionis, qua impleta et finis erit mundi, et consummatio omnium; et hoc erit, cum Christus tradiderit, id est repræsentaverit regnum, id est illos quos in bonis operibus rexit, Deo creatori suo, in quantum est homo, et Patri suo, in quantum est Deus. Ideo autem dicitur tradere Patri, ut ostendatur quia alia persona est Filius quam Pater. (5) Non ergo sic arbitremur Christum traditurum regnum Deo et Patri, ut adimat sibi, quod quidam vaniloqui crediderunt. Cum enim dicitur tradiderit regnum Deo, non separatur ipse vel Spiritus sanctus, quia simul cum Patre unus est Deus Filius et Spiritus sanctus. Quid ergo est, cum tradiderit regnum Deo et Patri,

(100) Augustinus ad Hieron.

(1) Id. De doctrina christiana.

(2) Id., super Joan.

(3) Id., ad Dardanum.

(4) Id., ad Optatum.

(5) Id., De Trinitate.

quasi modo non habeat regnum Deus Pater! Sed hoc ita dictum est, cum tradiderit regnum Deo et Patri, id est cum perduxerit credentes ad contemplationem Dei Patris, ubi est finis omnium, et requies sempiterna, et gaudium. Ergo tunc erit finis, cum regnum, (6) id est quos redemit sanguine Filii tradiderit contemplando Deo et Patri, non quod ipse adimat sibi, quia unus Deus est cum Patre. *Tunc iusti fulgebunt sicut sol in regno Patris ejus (Matth. xiii).* (7) Regnum fulgebit in regno, cum regno venerit regnum, quod nunc oramus, cum dicimus: *Adveniat regnum tuum (Matth. vi).* (8) Tradet ergo regnum Patri, quando regnum quod seminavit, cum venit minor Patre, perducet ad speciem in qua æqualis non recessit a Patre. (9) Fideles quippe ejus, quos redemit sanguine suo dicti sunt hic regnum ejus, cujus regnum etiam est omnis creatura. Sed aliter dicitur regnum Christi omnis creatura, aliter Ecclesia. (10) Regnum Christi dicitur omnis creatura secundum potestatem deitatis; Ecclesia vero secundum proprietatem fidei, quæ de illo est. Et est sensus: Cum tradiderit regnum Deo Patri, id est cum perduxerit illos ad conspectum deitatis, in quibus nunc regnat Deus per fidem, quia tunc revelabitur a Filio Pater. Unde: *Nemo novit Patrem, nisi Filius, et cui Filius voluerit revelare (Matth. xi).* Ubi et essentia Filii cum Patre et Spiritu sancto videbitur, quod solis mundis cordibus dabitur, quæ est summa beatitudo. (11) Vel ita: Cum tradiderit regnum Deo Patri, id est cum Patrem regnare monstraverit quod modo creditur. Tunc vero per speciem manifestationemque clarescet, et tunc erit finis, cum evacuaverit omnem principatum et potestatem et virtutem. Dum durat mundus, angeli angelis præsent, dæmones dæmonibus, homines hominibus, ad utilitatem viventium vel deceptionem; sed omnibus collectis, jam omnis prælatio cessabit, quia necessaria non erit. Hanc autem prælationem dicitur Christus evacuare, quia suos omnes in regno exaltabit, qui hic humiles fuerunt, sicut ipse ex humilitate regnat, quam habuit. Distingue: Principatum, dicit majores; et potestatem, dicit minores; virtutem, illos qui miracula faciunt, vel fortes homines. [Haimo] Sed tunc cessabit omnis creaturæ prælatio in angelis et hominibus; cessabit timor, regnabit charitas, non erit inter præsidentes et subditos ulla dissensio. [Augustinus] Vel ita: Cum evacuaverit omnem principatum et potestatem et virtutem, quia tunc notum erit omnibus, nihil horum aliquos terrestres vel celestes habuisse ex se, sed ab illo, ex quo sunt omnia.

VERS. 25-28. — *Oportet autem illum regnare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus. Novissime autem inimica destruetur mors. Omnia enim subiecit sub*

A pedibus ejus. Cum autem dicat, omnia subjecta sunt ei, sine dubio præter eum qui subiecit ei omnia. Cum autem subjecta fuerint illi omnia, tunc et ipse Filius subjectus erit illi qui subiecit sibi omnia, ut sit Deus omnia in omnibus.

Oportet autem illum. Quasi dicat: Tunc aperte regnabit, sed interim, oportet illum regnare occulte, quia aliter Scripturæ falsæ essent; et qui modo regnat, poterit suos suscitare. Oportet regnare, dico, donec ponat in futuro omnes inimicos sub pedibus. (12) Vel ita. Quasi dicat: Tradet regnum, evacuabit potestatem: sed oportet illum regnare, id est regnum ejus interim manifestari, donec ponat omnes inimicos, voluntarios vel coactos, [Haimo] sub pedibus, id est sub plena subjectione, (13) vel sub humanitate sua, ut ipsam revereantur et honorent, et Christum hominem Deum et regem omnium agnoscant. Et est sensus: Interim oportet regnum ejus manifestari, donec eum regnare fateantur omnes inimici ejus, scilicet et illi qui ex injustis justificantur, et ei fide subduntur, et illi qui ad iustum beatitudinem non pertinent, quia et ipsi eum regnare ipsa regni ejus manifestatione confusi fatebuntur. [Augustinus] Attende quod ait donec ponat, etc. Non enim ita dictum est, quasi cum posuerit inimicos sub pedibus, non sit postea regnaturus, sed ad tantam evidentiam regnum perducet, ut inimici non audeant negare quod regnet, quo amplius non erit manifestius, etsi amplius duret. Aliud est non amplius manifestari, aliud non amplius permanere. Non amplius manifestari est, non fieri manifestius; non amplius permanere, non esse perseverantius. Quando autem manifestius erit regnum Christi quam cum omnibus claruerit inimicis? Dicendo ergo, donec, majorem excludit manifestationem regni, non ampliorem permanentiam. Ita etiam dictum est: *Oculi nostri ad Deum, donec misereatur nostri (Psal. cxxii).* Non ut tunc avertantur cum misertus fuerit, sed ut nihil amplius inquirent. Inter alia vero constat quod et potestatem suscitandi habet. Unde subdit: *Novissima autem.* Iterum autem commendatio resurrectionis est hic. Quasi dicat: Modo regnat Christus, et tunc regnabit. Tunc aperte regnabit, sed interim oportet eum regnare. Sed mors inimica, cui inimicamur, vel ipsa nobis, destruetur novissima, quia non erit quod destruat, postquam mortale hoc induerit immortalitatem, quia amplius non dissolventur homines, sicut hæretici arbitrantur.

Omnia enim. Quasi dicat: Omnia ponet sub pedibus: quod utique poterit, quia Scriptura dicit quod Deus Pater, subiecit omnia sub pedibus ejus (*Psal. viii*), id est Christi, ut etiam mortem destruat. (14) Cum vero qui subiecit omnia sine dabo Patrem vult

(6) Augustinus, super Joan.

(7) Id., De Trinitate.

(8) Id., in psalm. xxi.

(9) Id., De Trinitate.

(10) Id., in libro Quæst. LXXXIII.

(11) Id., in eod.

(12) Id., in lib. eod.

(13) Id., in lib. eod.

(14) Id., in lib. eod.

intelligi, sicut in Evangelio multis locis Christus ad Patrem refert quæ habet, non solum propter formam servi, sed etiam propter principium de quo est, et de quo æqualis est ei de quo est. Hæc autem Scriptura quomodo intelligi debeat, ostendit, subdens: *Cum autem Scriptura dicat, illud constat ex ejus auctoritate quod omnia sine dubio subjecta sunt ei, scilicet Christo, præter eum, id est deitatem ejus qui subjecit ei omnia.* Qui sicut ex nullo est, ita nulla ratione potest alicui esse subjectus. Ipse enim principium est omnium. *Cum autem.* Quasi dicat: Deus non est ei subjectus, sed potius ipse Deo secundum quod est homo. [Augustinus] Quod ita ait: *Cum autem subjecta fuerint illi, id est Filio, omnia, tunc etiam in ipsa prælatione ipse Filius, secundum quod homo, subjectus erit, cum corpore suo, quod est Ecclesia, illi qui subjecit sibi omnia.* (15) Intende quod ait, cum fuerint subjecta, non ideo dicit hoc quin et modo subjecta sint. Et quod ait, et ipse subjectus erit, non hoc ita dicit quin et modo subjectus sit, sed quodam genere locutionis utitur, quod plerumque loquitur Scriptura, ut quod semper est tunc in aliquo fieri dicatur, cum cognosci incipit ab eo, ut cum nomen Dei semper semen [sanctum] sit, dicitur tamen in oratione Dominica: *Sanctificetur nomen tuum (Matth. vi)*, id est sanctum esse innoscat. Ita etiam supradictum est, *cum tradiderit, scilicet Deo et Patri, id est cum Patrem regnare monstraverit.* Similiter et illud, *evacuabit omnem potestatem, etc.*, quia tunc omnibus erit notum nihil per se habuisse potestatis terrenos vel cælestes nisi a Deo, ex quo sunt omnia. Tunc enim nulli spes aliqua remanebit in aliquo principe nisi in Deo. Et est sensus: Cum omnia subjecta illi fuerint, id est subjecta esse innoterit, tunc et ipse subjectus erit illi qui sibi subjecit, id est innoscescit illi subjectus esse secundum formam servi, cui est æqualis secundum formam Dei. *Ut sit, quasi dicat:* Tunc erit subjectus, ita tamen, ut secundum alteram naturam, scilicet divinam, sit Deus, (16) unus cum Patre, et Spiritu sancto ens omnia quæ desiderari possunt, in omnibus membris suis, quia primum virtutis erit ipse qui dedit virtutem, quia Deus erit unde satientur.

Omnia ergo erit, quæ honeste desiderantur, quia Deus erit vita, et salus, et virtus, et copia, et gloria, et honor, et pax, et finis desideriorum, et omnia bona. Et hæc erit in omnibus. In quibusdam æternis potest aliqua esse distantia, ipsa autem æternitas absque diversitate mensuræ est. Et multe mansiones in una vita erunt, scilicet variae meritorum dignitates, sed ubi Deus erit omnia in omnibus, erit etiam indisparsi claritate par gaudium, ut quod habebunt singuli, commune sit omnibus, quia etiam gloria capitis, omnium erit per vinculum charitatis. [Ambrosius] Vel ita ut agat de Christo secundum

divinitatem, cum subjecta fuerint illi omnia, id est cum omnes adoraverint Christum ut Deum, tunc et ipse subjectus Filius erit illi qui subjecit sibi omnia, id est tunc Christus se Deum ostendet, sed de Deo, ut unius principii summa et ineffabilis auctoritas maneat. Ita ostendet se Deum de Deo, ut tamen sit unus Deus in omnibus, id est in confessione omnium ex quo omnia sunt. Cum enim discet omnis creatura Christum esse suum caput, Christi autem caput esse Deum, non tantum erit unus Deus, in omnibus, id est in confessione omnium, sed etiam omnis creatura fatebitur ipsum esse ex quo sunt omnia, quia omnia ex ipso sunt. Si vero dixisset ut sit Deus in omnibus, intelligeretur in omnibus quidem esse vel per affectum, vel per communem sensum, non tamen omnia ex ipso esse. Sed cum dixit, omnia in omnibus, significavit quia ex ipso sunt omnia, et in omnibus ex ipso quia ab ipso creata sunt. In ipsis autem qui in omnium confessione unus erit Deus. Vel ita, ut sit. Quasi dicat: Filio erunt subjecta omnia, ita ut ipse Filius sit Deus omnia in omnibus, id est ut nemo eorum qui ei coherent amet adversus eum suam propriam voluntatem. (17) Ipse est finis quem supra commemoravit totum breviter concludens, id est per Christum est consummatio, quam consummationem breviter vocavit ibi. Deinde finis, post membratim explicans quomodo sit consummatio cum ait, cum tradiderit regnum et evacuavit omnem principatum, etc., et est ut sit Deus omnia in omnibus, id est ut nemo coherentium ei, amet adversus eum aliquid, et tunc manifestum sit quod dicitur. *Quid habes quod non accepisti?* Tunc enim manifestum erit nihil boni aliquem habere vel habuisse nisi a Christo. (18) Illud etiam nemo æstimet quod Pater sic subjecerit omnia Filio, ut ipsum Filium sibi omnia subjecisse non putet. Inseparabilis enim est operatio Patris et Filii.

VERS. 29-34. — *Alioquin quid facient qui baptizantur pro mortuis? Si omnino mortui non resurgunt, ut quid et baptizantur pro illis? Ut quid et nos periclitamur omni hora? Quotidie morior propter vestram gloriam, fratres, quam habeo in Christo Jesu Domino nostro. Si secundum hominem ad bestias pugnavi Ephesi, quid mihi prodest si mortui non resurgunt? Manducemus et bibamus, cras enim moriemur. Nolite seduci. Corrumpunt mores bonos colloquia mala. Erigilate, justi, et nolite peccare. Ignorantiam enim Dei quidam habent. Ad reverentiam vobis loquor.*

Alioquin, etc. Adhuc aliud inconveniens ostendit, si resurrectio mortuorum non est futura, quia si mortui non resurgent, tunc nec Christus resurrexit; et si ipse non resurrexit, tunc in baptismo non fit remissio peccatorum. Quasi dicat: Resurgunt mortui, *Alioquin, scilicet si non est resurre-*

(15) Augustinus, in lib. Quæst., LXXXIII.

(16) Id., De civitate Dei.

(17) Id., in lib., Quæst. LXXXIII.

(18) Id., De Trinitate.

etio mortuorum futura, illi qui baptizantur pro mortuis, id est pro peccatis delendis, vel, pro se mortuis faciendis, ad similitudinem mortis Christi, quid facient, cum non sint vitam habituri? Ilerat idem aliis verbis dicens, si mortui omnino non resurgunt, ut nec etiam Christus resurrexit, ut quid etiam baptizantur pro illis, id est pro peccatis, cum ipsa non dimittantur, si Christus non resurrexit? [Haimo] Vel ita, alioquin: Fuerunt quidam imperiti qui baptizabantur pro his qui de hac vita sine baptismo discesserant, putantes illis prodesse. Timebant enim ne aut illi non resurgerent, aut male resurgerent. [Ambrosius] Ideo si quis istorum propinquus sine baptismo migrasset de mundo, vivus aliquis in nomine illius baptizabatur, putans mortuo prodesse. [Haimo] Quod non sine causa commemorat Apostolus: [Ambrosius] non enim factum illorum probat, sed fixam fidem in resurrectione ostendit. Et est sensus, alioquin, scilicet si resurrectio mortuorum non est futura, illi qui baptizantur pro mortuis, [Haimo] id est vice eorum qui mortui sunt, quid facient, id est, quid proderunt ipsis mortuis, id est quid proderit illis qui resurrecturi non sunt quod vivi baptizantur pro eis? nihil utique. Et si omnino mortui non resurgunt, ut quid et baptizantur pro illis? Quasi dicat: Illi, id est mortui, cum peccata non remittantur nisi causa futuræ resurrectionis? Quasi dicat: Si stulti adeo certi sunt de futura resurrectione, vos non debetis dubitare. *Ut quid.* Quasi dicat: Si mortui non resurgunt, ut quid et nos, qui non stulti sicut prædicti, sed sapientes videmur? Hos enim discernit a prædictis, dum ait, et nos ut quid, inquam et nos, periclitamur, id est pericula patimur, *omni hora?* et non solum pericula patior, sed etiam *mior quotidie*, [Haimo] id est pericula mortis subeo, o fratres, propter gloriam vestram, scilicet, ut vos æternam gloriam consequamini, (19) vel per gloriam vestram, juro. Ecce Apostolus juravit, ut sciamus quia verum jurare, non est peccatum. Sed non ideo in dubiis jurandum est. Et tutius est non jurare quam consuetudine jurandi pejerare. Falsum vero jurare gravissimum est peccatum. Non est contra præceptum juratio, quæ non est a malo jurantis, sed increduli vel infirmi, qui non aliter credit. *Quam*, etc. Quasi dicat: Per gloriam vel propter gloriam dico, non quidem humanam, sed æternam, *quam jam habeo spe, in Christo Jesu Domino nostro*, id est dum considero quod ipse per passionem est glorificatus. Iterum: Si mortui non resurgunt, quid mihi prodest, si ego pugnavi, id est disputavi, ad bestias Ephesi, in est contra bestialiter viventes in Epheso? [Haimo] Pugnavi, dico, agens, secundum hominem, id est rationabiliter, quia hominis est credere, non mori hominem ut bestiam. [Ambrosius] Iterum, si mortui non resurgunt, hoc solum restat, *manducemus et bibamus, cras enim*, id est in proximo,

A moriemur. Hoc de Isaia sumit Apostolus, [Haimo] et est ibi vox Judæorum desperantium in captivitate; [Ambrosius] quod Apostolus refert ad illos qui de resurrectione dubitabant. (20) Hoc enim dicit propter eos qui quasi nihil futurum sit post mortem, ventri tantum student, ut pecora, qui fidem asserentium resurrectionem irrident dicentes: Quis inde venit? non audivi vocem cujusque inde venientis ex quo positus est ibi avus meus, ex quo atavus meus, ex quo pater meus, nullius vocem audivi; quibus respondetur: Stulte, si pater tuus resurgeret, crederes? Deus omnium surrexit et non credis, qui voluit mori et surgere ut omnes non crederemus, ne a multis deciperemur: crederes patri iterum morituro, et non credis jam immortalis? Qui etiam se contrectandum discipulis præbuit, quibus videntibus in cælum ascendit, cujus fidem de cælo misso spiritu orbis recepit, qui denique testimonium habet in cælo, testimonium in terra, testimonium ab angelis, testimonium ab inferis. Quid ergo remansit quod non clamet? Desinant ergo murmura male loquentium, et corruptum bonos mores colloquiis malis. *Nolite.* [Augustinus] Quasi dicat: Propter hæc omnia, nolite seduci, per pseudo qui de medicina quærant vulnus, et de Scripturis conantur torquere vinculum, unde laqueum mortis injiciant. *Corrumpunt enim.* Quasi dicat: Non seducamini, nec etiam placeat vobis colloqui illis, quia, colloquia eorum mala corrumpunt bonos mores, id est virtutes etiam necant, dum faciunt non sperari resurrectionem. [Ambrosius] Assiduitas enim praviloquii vitiat mentem, et ideo ab his cavendum est. *Evigilate.* Quasi dicat: Hoc nolite, sed potius contra illos, evigilate a torpore, et sic eritis justis, et post *no lite peccare*, quod exigit justitia Dei, scilicet ne peccetis, illis consentiendo [qui ignorant Deum. [Augustinus] Unde subdit: *Ignorantiam enim Dei quidam habent* illi, scilicet, qui mortuos resurrecturos stultum esse dicebant credere. Et hoc loquor vobis ad verecundiam, vel reverentiam, id est ut eis acquiescere vereamini, vel verecundemini, id est ut pudeat vos credere ignaris. [Ambrosius] Vel ad verecundiam vobis loquor, id est ad utilitatem vestram.

VERS. 35-46. — *Sed dicit aliquis: Quomodo resurgunt mortui? Quali autem corpore venient?* 112 *Inspiciens tu, quod seminas non vivificatur, nisi prius moriatur. Et quod seminas, non corpus quod futurum est seminas, sed nudum granum, ut puta tritici, aut alicujus cæterorum. Deus autem dat illi corpus sicut vult, et unicuique seminum proprium corpus. Non omnis caro eadem caro, sed alia hominum, alia pecorum, alia volucrum, alia autem piscium; et corpora cælestia, et corpora terrestria. Sed alia quidem cælestium gloria, alia autem terrestrium. Alia claritas solis, alia claritas lunæ, et alia claritas stel-*

(19) Augustinus, in scim. de Ep. Jacobi.

(20) Augustinus, De sermone in monte.

larum. Stella enim a stella differt in claritate, sic et resurrectio mortuorum. Seminatur in corruptione, surget in incorruptione. Seminatur in ignobilitate, surget in gloria. Seminatur in infirmitate, surget in virtute. Seminatur corpus animale, surget corpus spiritale. Si est corpus animale, est et corpus spiritale, sicut scriptum est: Factus est primus homo Adam in animam viventem, novissimus Adam in spiritum vivificantem. Sed non prius quod spiritale est, sed quod animale.

Sed dicit. [Ambrosius] Hactenus per rationes probavit mortuorum resurrectionem futuram, modo per ipsam rerum naturam idem posse fieri ostendit, et illorum damnatae sententiae, quos ignorantiam Dei habere dixit, verba profert. Quasi dicat: Per haec praedicta probatur resurrectio mortuorum. Sed tamen dicit aliquis ignorantium Deum: *Quomodo resurgent mortui?* id est quomodo potest esse ut mortui, qui jam cinis sunt, resurgant? Ita hoc dicit, quasi per naturam hoc fieri non possit. Si autem resurgent, *quali corpore venient?* Quasi dicat: Non poterit aliud esse quam modo, id est passibile et mortale. Et quia in naturalium cognitione per quam nostram de resurrectione improbat fidem, sibi sapiens iste videtur cum non sit, congrue respondet ei Apostolus subdus: *Inspiciens tu, qui non attendis quod quotidie vides, granum, quod seminas non vivificatur, id est vegetatur; non prius moriatur, id est putrescat, cum animali homine non legis auctoritate agit, sed documenta adhibet, quibus mortuorum in melius reformatio futura credatur, manente naturae genere. Et corpus quod seminas non seminas tale, quod, id est quale, futurum est.* [Augustinus] Non hoc ideo dicit quin triticum ex tritico futurum sit, sed quia nemo seminat herbam vel stipulam, vel quae in palea multiplicia sunt tegumenta granorum, cum quibus tamen semina exsurgunt. Ideo addit: *Sed nudum granum ut puta granum tritici aut alicujus ceterorum seminum. Deus autem dat illi grano corpus, cum palea et arista, sicut vult.* Sicut ergo nudum granum seminatur, et Dei nutu quodam modo vestitum surgit, multa secum habens integumenta, ita mortuus Dei virtute poterit vivere et meliori corpore resurgere. *Et unicuique seminum dat proprium corpus, quod naturaliter debet habere, non omnibus granis idem corpus dat, sed cuique proprium, secundum genus suum, ut tritico tritici. Vel, unicuique seminum proprium corpus dat, quia non de alio pullulat granum quod de terra oritur, nisi de eo quod seminatum est: ita nobis reformabuntur in futuro nostra antiqua corpora, sicut Job ait: Quem visurus sum ego, et non alius (Job xix).*

Non omnis. Hoc pertinet ad differentiam resurgentium, propter diversas glorias fidelium. Quasi dicat: Eadem corpora resurgent, sed erit differentia in gloria et dignitate, quamvis de eadem materia sint, sicut, non omnis caro est eadem caro, id est

A ejusdem dignitatis, licet sit de eisdem elementis. Et hoc est quod ait: *Non omnis caro est eadem caro, id est ejusdem dignitatis, sed alia hominum est, alia pecorum, alia volucrum, alia autem piscium.* In his iste sensus est: (21) Si genera carnis, cum sint cuncta mortalia, differunt tamen inter se, pro diversitate animantium, non mirum est si in resurrectione mortuorum gloria distabit. *Et sunt corpora caelestia, ut volatilium, velut sol, et luna, et stellae, et sunt corpora terrestria, utpote arborum et aliorum quae terra gignit.* Ideo cum dixisset de carne, subdit de corporibus, quia omnis quidem caro est corpus, sed non e diverso, ut lignum. Vel caelestia corpora sunt, resurgentia; terrestria vero, antequam moriantur, ut quia Christus caelestis est, ex eo corpora caelestia dicantur, et non jam caro dicantur. Ex Adam vero quia terrestris est, terrestria corpora. Sed alia. Quasi dicat: Non solum terrestria differunt inter se, sed et a caelestibus: quod ita dicit, *sed alia quidem caelestium gloria est, alia autem terrestrium, et etiam ipsa caelestia inter se differunt.* Quia alia est claritas solis, alia claritas lunae, alia claritas stellarum. [Ambrosius] Et sicut ista, etsi unius naturae sint, sunt tamen diversae claritatis, sic et homines cum sint ejusdem generis, dissimilis tamen gloriae erunt in resurrectione, ut claritati solis illorum dignitas exaequetur, qui centesimum numerum habent; lunari vero claritati comparetur illorum dignitas, qui sexagesimum numerum habent; stellis vero qui tricesimum numerum quaesierunt. Tetrīs autem stellis et omnium novissimis perfidorum resurrectio similis. Infidelitas enim non potest claram resurrectionem habere, quia sicut carbo cinere suo coopertus obcaecatur, ita et hi perfidia et erroris tenebris circumdati luce carebunt.

Stella enim. Quasi dicat: Ab illis, scilicet a sole et luna differunt stellae, quia etiam inter se differunt. *Stella enim differt a stella in claritate, sic et differens erit, resurrectio mortuorum, id est ista differenti corpore resurgent mortui.* [Joan., Dam.] Non solum enim in gehenna suppliciorum, sed et in regno caelesti praemiorum multae differentiae sunt. Unde Dominus ait: *In domo Patris mei multae mansiones sunt (Joan. xiv).* Haec sunt diversae meritorum in una vita dignitates, et si idem denarius, id est vita aeterna sit omnibus. (22) Eundem enim denarium paterfamilias dedit omnibus qui operati sunt in vinea. Quo denario utique aliquid significatur quod omnes communiter habebunt, sicuti est ipsa vita aeterna, ipsum regnum caelorum, ipsa claritas resurrectionis, et tamen alius alio magis, alius alio minus fulgebit. [Augustinus] Ergo et multae erunt mansiones et unus denarius, [Fulgentius] quia et una est beatitudo, quam illi percipiunt, et dispar retributionis qualitas, et cum sint imparis claritatis, tamen Deus est omnia in omnibus. Et quia Deus charitas est, per charitatem fiet, ut quod ha-

(21) Augustinus ad Consentinum.

(22) Id., De virginitate.

bent singuli commune sit omnibus. *Seminatur*. Quasi dicat : In differenti gloria resurgent, sed hoc omnes communiter habebunt, quod incorrupti erunt. [Ambrosius] Et hoc est quod ait : *Corpus seminatur*, id est sepelitur, vel mortificatur. *In corruptione*, id est ut corrumpatur. Vel, *seminatur in corruptione*, id est concipitur corruptibile, et *resurget in incorruptione*, id est immortale et impassibile, id est quamvis homo ex quo concipitur usque ad dissolutionem sit in corruptione, et post verminibus scateat, tamen resurget in incorruptione. Item : *seminatur*, id est moritur et sepelitur corpus, *in ignobilitate*, id est sine omni honore, et *surget in gloria*, id est gloriosum; item, *seminatur*, id est concipitur, *in infirmitate*, id est tale cui quælibet noceant; *surget in virtute*, id est in potentia cui nihil noceat. [Haimo] Vel, *seminatur*, id est sepelitur, *in infirmitate*, quia immobile est et irregibile, quia non valet se movere vel regere; *surget in virtute*, id est vere vivum et vegetatum. Quid per singula? *Seminatur corpus animale*, id est tale quod cibus sustentetur ut vivat, et cum nihil habet ab anima, nisi quod sensifcetur per eam sicut animalia. *Surget corpus spirituale*, id est tale quod jam cibus non egeat, transiens in naturam spiritus, id est habens quædam spiritualia, et spiritui naturalia, quia agile erit, leve, cibus non egens. (23) Et nota quod ait : *Surget corpus spirituale*, non dicit spiritus, quasi corpus in spiritum vertatur, ut quidam putant. Sicut enim : animale corpus non est anima, sed corpus, ita spirituale corpus non spiritum debemus putare, sed corpus. Unde et Dominus, talem opinionem discipulorum de suo corpore refellens, dixit : *Palpate et videte, quoniam spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere* (Luc. xxiv).

Jam igitur spirituale erat corpus Christi, nec tamen spiritus erat. Unde et hic non dicit spiritus, sed spirituale, quia tunc spiritui plene subdetur corpus, non jam repugnabit. Et quia spiritui simile erit, quia nec aliquam corruptionem patietur. nec alimentis egebit, ut homo ante peccatum non eguit. Nota quod cum dicit corpus transiturum ad incorruptionem, corruptionis facit mentionem, ut ostendatur major dignitas resurrectionis. Si est corpus. Quasi dicat : Vere surget corpus spirituale, quia si modo corpus est, animale est, id constat quandoque esse et spirituale; sicut enim animales sumus, quia Pater noster Adam factus est carnalis in animam viventem, sic erimus in resurrectione spirituales, quia pater noster, scilicet Christus factus est spiritualis in sua resurrectione in spiritum vivificantem. Quod sic exponit : [Augustinus] *Sicut*, vel, sic enim scriptum est in Genesi, scilicet nos esse animales ab animali patre procreatos, scriptum est ibi, quod primus homo Adam factus est in animam viventem. Hic exponit quid sit animale corpus, cum ait, factus est in animam viventem, potentem vivere, id est vi-

(23) Augustinus ad Consentinum.

tam dare corpori, tamen per sustentamenta ciborum vivificantem, sed novissimus Adam, id est Christus, hoc non de Genesi sumitur, sed addit Apostolus, *factus est in spiritum vivificantem*, id est qui ita corpus vivificaret, ut ultra non egeret aliqua sustentatione, nec esset solubile. Hic exponit quid sit spirituale. (24) Ille enim inter animam viventem et spiritum vivificantem interesse voluit, ut illic sit corpus animale, hic spirituale. Anima enim in corpore animali vivit quidem, sed non vivificat usque auferendam corruptionem. 113 In corpore vero spirituali, quia perfecte adhæret Domino, sic vivificat, ut spirituale corpus efficiat. Attende etiam quare Christus dicitur Adam, et novissimus. Adam dicitur, quia de eadem materia est; novissimus, quia post eum non succedit alius, qui sit caput vel auctor humani generis, sicut illi duo fuerunt. [August.] Totum enim humanum genus quodammodo sunt illi duo homines, scilicet primus Adam et secundus, quia ex illo sunt nati, ex hoc renati. Et ideo uterque dicitur pater humani generis. Vel, aliis non mutatis, ita potest legi istud : *si est corpus*, ut probet quasi a relativis, corpus esse spirituale : Et dixi bene spirituale, quia si est corpus animi, ergo est et spirituale. Cum enim dicitur corpus, frustra additur animale, nisi sit aliud spirituale, ad cuius discrepantiam dicatur animale. Quod autem sit animale probat per auctoritatem Genesis, quia factus est, etc. quæ non mutantur. Vel ita, si est corpus. Quasi dicat : Bene dixi corpus animale et corpus spirituale. Siquidem est corpus animale, et est corpus spirituale. Et quod animale sit, probat per Genesim, ibi *factus est primus homo*, etc., et quod sit spirituale, ostendit ibi, quia novissimus Adam. Horum verborum sensus non mutatur. Sed non. Dixit corpora nostra futura spiritualia, sed nequis dubitet an animale possit fieri spirituale, probat per similitudinem Christi. Quasi dicat : Christus factus est in spiritum vivificantem. [August.] Sed non prius fuit, in eo, quod spirituale est, sed quod animale prius fuit in Christo.

VERS. 46-52. — Deinde quod spirituale. Primus homo de terra, terrenus; secundus homo de celo celestis. Qualis terrenus, tales et terreni; et qualis celestis, tales et celestes. Igitur sicut portavimus imaginem terreni, portemus et imaginem celestis. Hoc autem dico, fratres, quia caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt; neque corruptio incorruptelam possidebit. Ecce mysterium vobis dico : Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur. In momento, in ictu oculi, in novissima tuba, canet enim tuba, et mortui resurgent incorrupti, et nos immutabimur.

Deinde quod spirituale est, sic et de nobis fieri poterit. In Christo ergo hoc expertus unusquisque, hoc sibi expectet, scilicet ut de animali fiat spiritualis. Deinde unde sumus animales et unde futuri

(24) Id., ad Consentinum.

simus spirituales, ostendit subdens, *primus homo*. Quasi dicat : Vere primus homo factus est in animam viventem, quia primus homo est de terra, quod de pulvere terrae formatus est, et ideo etiam *terrenus*, id est animalis et passibilis ex natura. *Secundus* est homo factus in spiritum vivificantem, quia secundus homo est de caelo, quia natura divina fuit humanae unita, et ideo caelestis, id est spiritualis in resurrectione. Vel caelestis dicitur, qui non humano ritu, sed divino nutu conceptus est et natus. *Qualis autem terrenus*, pater fuit, id est animalis et mortalis, *tales et terreni*, scilicet animales ex animali, mortales ex mortali. *Et qualis est caelestis* Pater, id est spiritualis et immortalis, *tales*, id est spirituales et immortales erunt, *et caelestes*, quia tales erunt caelestes. *Igitur*, ut possimus esse caelestes sicut portavimus imaginem terreni, [Ambrosius] id est sicut exemplo Adæ terrena dileximus, ita et post baptismum.

Portemus imaginem caelestis, sectando justitiam et veritatem, et obedientiam. *Hoc autem dico*, etc., quasi dicat : Dico ut portemus imaginem caelestis; sed si non portaverimus, non erimus caelestes, et hoc est quod dicit. *Hoc autem dico vobis, o fratres, quoniam caro et sanguis*, id est homines dediti vitiis quæ de carne et sanguine oriuntur, *non possidebunt regnum Dei*, et vere, quia *corruptio* peccati quæ est effectus carnis et sanguinis, id est aliquis serviens corruptioni peccati, *neque possidebit incorruptelam*, id est se immortalem. Vel nomine carnis et sanguinis hic accipit opera carnis. Per carnem enim et sanguinem ventrem et libidinem, id est opera carnis quæ ibi non erunt, significat, nolens eos arbitrari se talia facturos in regno celorum, qualia sunt in hac vita, sicut Judæi putabant. (25) Judæi enim credebant futuram resurrectionem, sed more hujus vite ut ibi nuberent et generarent. Unde Sadducaei respondere non poterant questionem proponentibus de septemvira muliere (*Matth. xxii*), quia carnaliter de resurrectione cogitabant. Quod Apostolus removet dicens : *Hoc autem*. Quasi dicat : Ex prædictis constat quod resurgemus. *Hoc autem dico, fratres, quia caro et sanguis*, id est opera carnis et sanguinis, *non possidebunt regnum Dei*, id est non erunt in regno Dei. Et vere non, quia *corruptio* carnis, cujus opera sunt illa, *non possidebit incorruptelam*, id est non erit in regno incorruptibili. (26) Vel carnis et sanguinis nomine, ipsa corruptio carnis et sanguinis intelligitur, quæ utique in regno illo non erit, ubi caro incorruptibilis erit. Non ergo sic accipiendum est quod ait Apostolus, quasi carnis substantia in regno Dei non sit futura. Et hoc est : *Hoc autem*. Quasi dicat : Constat quod resurgemus. *Hoc autem dico, fratres, quia caro et sanguis*, id est corruptio carnis et sanguinis, *non possidebunt regnum Dei*. Et ne putares secundum substantiam hoc

adici, aperit subdens, neque corruptio, quasi dicat : Ideo dixi quod caro et sanguis non possidebunt regnum Dei, quia corruptio mortalitatis, quæ nomine carnis hic ostenditur, *non possidebit incorruptelam*, id est incorruptibile regnum. Et quia dixit electos resurrecturos in gloria, et post dixit carnem et sanguinem non possidere regnum Dei, quomodo hoc distinguendum sit, aperit. Et quasi quis dicat : Quomodo caro erit, et caro non erit? exponit dicens : *Ecce dico*, id est aperio vobis *mysterium*, id est quiddam quod vobis est occultum. [Ambrosius] Nominando enim mysterium obscuritatem significat. Nam *mysterium Græcum* est, quod Latine dicitur secretum, vel occultum : quod est illud, hoc scilicet quod omnes homines tam boni quam mali *resurgemus*. [Haimo] Hoc generaliter intelligitur, si dixerimus, quia etiam sancti vivi reperti Christo veniente morientur. Sic enim resurgere poterunt. (27) Non enim resurrectio fieri poterit, nisi mors præcesserit. Si ergo sanctos qui reperientur Christo veniente viventes, eique obviam rapiuntur, crediderimus in eodem raptu de mortalibus corporibus exituros, et ad eadem mox immortalia redituros, generaliter dictum esse hoc accipere possumus, scilicet omnes resurgemus, *sed non omnes immutabimur* in gloriam immortalitatis. [Ambrosius] Vel ita, omnes resurgemus, scilicet qui in adventu Christi mortui inveniemur.

Sed non omnes, vivi reperti immutabimur in gloriam, sed soli sancti Dei. Resurgemus dico, et hoc *in momento*, [Haimo] id est in brevissimo et minimo et angustissimo temporis spatio. Et quia in momento est mora, licet brevis, addit, *in ictu oculi*, id est quam cito oculus igit, id est percipit visa, vel igitur a palpebra, id est in summa celeritate. [Ambrosius] Per ictum enim oculi nimiam brevitatem significat, ut per hoc mirabilior ostendatur esse resurrectio, et Dei potentia ex ejus celeritate commendetur. Fiet ergo resurrectio, in ictu oculi, id est quam cito oculi radius transit ad remota, et transvolat media, etsi sit ibi prius et post, tamen quasi simul totum sit, sic et resurrectio mortuorum fiet. Et hoc fiet, *in tuba novissima*, id est per tubam et per vocem magnam, vel manifestam, postquam non erit alia. Et est sensus : Resurrectio fiet in tuba, id est novissimo signo, quod dabitur, ut ista compleantur. Hæc tuba est clamor de quo dicitur in Evangelio : *Media nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exite obviam ei* (*Matth. xxv*). (28) Idem in eo. Non enim tunc veniet cum speratur, sed media nocte, id est cum valde obscurum erit, id est occultum, veniet. Et quasi quis quæreret : An erit sonus? Respondet : Utique. Canet enim tuba. Tuba nomine aliquid evidens et præclarum significare intelligitur, quod vox archangeli, et tuba Dei alibi dicitur, et vox Christi in Evangelio dicitur. Quam audient mortui, qui in

(25) Aug., in serm. De requie mortis.

(26) Id., in lib. Retractat.

(27) Id., De civitate Dei.

(28) Id., De gratia. N. T.

monumentis sunt, et procedent (Joan. v). [Ambrosius] Unde etiam hic subdit :

Et mortui, id est peccatores, vel generaliter omnes mortui resurgent incorrupti, id est sine diminutione membrorum; [Aug.] et nos boni tantummodo immutabimur, in gloria immortalitatis et impassibilitatis. Quomodo autem hoc fiat, vel qualis sit immutatio ista, exponit subdens :

Vers. 55-58. — Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem. Cum autem mortale hoc induerit immortalitatem, tunc fiet sermo qui scriptus est : Absorpta est mors in victoria. Ubi est mors victoria tua? Ubi est mors stimulus tuus? Stimulus autem mortis peccatum est; virtus vero peccati, lex. Deo autem gratias qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum. Itaque, fratres mei dilecti, stabiles estote et immobiles; abundantes in opere Domini semper, scientes quod labor vester non est inanis in Domino.

Oportet enim. [Ambrosius] Vere immutabimur, quia oportet pro eo quod bene servivimus, vel quia nobis promissum est, hoc corruptibile corpus induere, ut ornamentum, incorruptionem, ut ultra non esuriam, vel aliquatenus lædatur. Et oportet mortale hoc, id est corpus hoc mortale quod ostenditur, induere immortalitatem, ut ultra non dissolvatur. (29) Hæc ergo visibilis caro sine dubitatione resurgere credendum est. Videtur enim Apostolus eam tanquam digito ostendere, cum dicit : Oportet corruptibile hoc, (30) dicendo hoc, in eam quasi digitum intendit, ut eadem caro quæ videtur resurrectura monstretur, sed non talis. Secundum hoc dicitur supra, caro non possidebit, et est, quia non erit ibi corruptio et mortalitas, id est non secundum has qualitates erit ibi caro, sed eadem carnis substantia erit. Cum autem, vel, enim. Quasi dicat : Vere induet immortalitatem, quia tunc fiet, id est implebitur sermo, et nunquam aliter implebitur. [Haimo] Vel ita continua, induet immortalitatem. Cum autem mortale hoc induerit immortalitatem, tunc fiet, id est implebitur sermo, et nunquam aliter implebitur, qui scriptus est in Isaia vel in Osee, ubi ita legitur : Ero mors tua, o mors (Ose. xiii). Sed, juxta LXX sic : Absorpta est, id est destructa mors corporis 114, in victoria Christi, id est in resurrectione Christi. Quod autem de morte corporis hoc accipiendum sit, non de morte animæ; ex eo ostenditur quod dixit, tunc fiet, significans esse futurum : non ait, factus est, tanquam de præterito, ne quis putaret esse dictum de morte interiori, quod jam factum est. Ubi est, [Ambrosius] hæc sunt verba prophetæ vel Apostoli lætantis et morti insultantis in persona resurgentium, ut certior sit resurrectio (31). Ait ergo ex persona resurgentium : Ubi est, o mors, corporis, scilicet victoria tua, id est potentia, qua omnes dissolvebas, qua omnes sic vicerat, ut etiam

A Dei Filius tecum confliget, teque non vitando, sed suscipiendo superaret; vicisti in morientibus, victa es in resurgentibus; victoria tua qua absorberas corpora morientium, temporalis fuit; victoria qua in corporibus absorpta es resurgentium, æterna constabit.

Ubi est mors, scilicet dissolutio, stimulus tuus. Stimulus mortis intelligitur peccatum originale, quo in uno peccavimus omnes, ut moreremur in uno omnes, quo puncti et venenati sumus, de quo mors exiit, ut ipse exponit subdens : Stimulus autem mortis peccatum est. Sicut enim peccatum stimulus mortis dicitur, quo scilicet mors facta est, non quem mors fecit; peccato enim morimur, non morte peccamus; sic dictum est lignum vite, non quod hominis vita faceret, sed quo vita hominis fieret : sic et lignum scientiæ boni et mali, per quod scientia fieret hominis, non quod per suam scientiam homo fecerit. Vel nomine mortis significatus est diabolus. Et est. Absorpta est mors in victoria, id est diabolus jam ex parte absorptus; in futuro penitus absorbebitur, propter hoc quod modum vincendi excessit Christum invadendo, in quo nihil habebat. Deinde ex persona iustorum qui nunc sunt, et in resurrectione erunt, insultat eis dicens : Ubi est, o mors, scilicet diabole, victoria tua, qua genus humanum velut gregem post te trahebas? Ubi est, mors, scilicet diabole, stimulus tuus? Stimulus autem mortis peccatum est. Peccatum vero dicitur stimulus diaboli, quem, scilicet mors, id est diabolus fecit, non a quo factus est.

Vel ita, per mortem arbitror hic significari delectationem peccandi, et carnalem consuetudinem quæ animam mortificat, quæ ex actu peccati sit, quo in Adam peccavimus. Hanc enim mortem peccato meruimus, quod peccatum omnino erat in libero arbitrio, cum in paradiso nullus dolor denegatæ delectationis voluntati bonæ hominis resistebat, ut verbi gratia, (32) si quis existat quem nunquam venatio delectavit, omnino liber est utrum venari velit vel nolit, nec eum cruciat qui hoc prohibet. At si ista libertate male usus, venatus fuerit contra prohibentis imperium, paulatim subrepens delectatio mortificat animam, ut si se abstinere velit, sine molestia et agone non possit. Caro enim concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem (Gal. v). Nec cessabit contentio donec perfecta sanctitas totum hominem reparaverit; tunc ergo fiet sermo qui scriptus est. (33) Non modo fit, sed tunc fiet. Quid tunc fiet? Absorpta est mors, id est delectatio peccandi? (34) In victoria, id est in hoc quod servi Dei vincent concupiscentiam carnis, tunc vincet pax et finietur bellum, nulla erit a morte contentio ut modo est. Primo concupiscentia carnis sequentes duxit nos, postea renitentes extraxit nos, deinde accepta gratia cepit nos nec ducere, nec trahere, sed contendere adhuc nobis-

(29) Aug. De symbolo.

(30) Id. De ser. in monte.

(31) Id., ad Marcellum.

(32) August., in lib. Quæst. LXXXIII.

(33) Id., De verbis Apost.

(34) Id., in psalmo LXXXIV.

cum. (35) Post contentionem erit victoria, quando A oppugnare cessabit. Ideo ex persona victorum subdit: Ubi est mors victoria tua, vel contentio tua? Ubi est mors stimulus vel aculeus tuus? Stimulus autem mors peccatum est, quia peccato facta est delectatio. Peccatum enim quasi scorpius est, cuius punctione facta est mors; sed absorbebitur in futuro, cum dabitur sanctis ut peccare non velint, nec possint. Virtus vero, id est augmentum peccati est lex. Hoc ideo addidit, ne quis dicat quemquam a lege juvari; sed a Deo tantum. Data enim lege et carnalis concupiscentia invaluit, et prævaticatio accessit. Lex enim prohibendo auget peccati cupiditatem, nisi diffundat spiritus charitatem. (36) Pro his autem omnibus Apostolus agit gratias Deo dicens: Deo autem gratias ago, qui dedit nobis B vici- toriam peccati et mortis, per Dominum nostrum Jesum Christum, non per legem. Christus epim ait: Confidite, ego vici mundum (Joan. xvi). (37) Et quia per Christum vicimus, itaque, fratres mei dilectissimi, stabiles estote, in fide resurrectionis, et immobiles, ut a pseudo moveri non possitis. Semper in opere Domini abundantes, spe resurrectionis; scientes, id est spem habentes, quod labor vester, quem habetis, in Domino, id est in servitio Domini, non est inanis, id est sine remuneratione. De collectis autem, post alia, de collectis faciendis in sanctos qui erant Hierosolymis breviter monet. (38) Quod non est contra illud; Nolite cogitare de crastino (Matth. vi). Non est enim cogitare de crastino, si quis hu- C mano more ista procuret, sed si quis propter ista Deo militat, ut in operibus suis non regnum Dei, sed istorum acquisitionem intueatur.

CAPUT XVI.

VERS. 1-14. — De collectis autem quæ fiunt in sanctos, sicut ordinavi in Ecclesiis Galatiæ, ita et vos facite per unam Sabbati. Unusquisque vestrum apud se reponat recondens quod ei bene placuerit, ut, non cum venero, tunc collectæ fiant. Cum autem præ- sens fuero, quos probaveritis per Epistolas hos mittam perferre gratiam vestram in Jerusalem. Quod si dignum fuerit ut ego eam, mecum ibunt. Veniam autem ad vos, cum Macedoniam pertransiero: nam Macedoniam pertransibo. Apud vos autem forsitan manebo, vel etiam hiemabo, ut vos me deducatis quocunque iero. Nolo enim vos modo in transitu videre. Spero enim me aliquantulum temporis manere apud vos, si Dominus permiserit. Permanebo autem Ephesi usque ad Pentecosten. Ostium enim mihi apertum est magnum et evidens, et adversarii multi. Si autem venerit Timotheus, videte ut sine timore sit apud vos. Opus enim Domini operatur sicut et ego. Ne quis ergo illum spernat. Deducite autem illum in pace, ut veniat ad me. Exspecto enim illum cum fratribus. De Apollo autem fratre vobis notum facio quoniam multum rogavi cum ut veniret ad vos cum fratribus, et utique non fuit

voluntas ejus ut nunc veniret. Veniet autem, cum ei vacuum fuerit. [Vigilate, stete in fide, viriliter agite et confortamini, omnia enim vestra in charitate fiant.]

[Haimo., Ambros., Haimo.] De collectis autem quæ fiunt, non in quolibet, sed in sanctos, id est ad usus sanctorum, et ideo tenendum est, sicut ordinavi in Ecclesiis Galatiæ, ita et vos facite, id est colligite per unam diem Sabbati, id est septimanæ. Vel, per unam Sabbati, id est dominica die. Quia una Sabbati vel una Sabbatorum, vel prima Sabbati vocabatur apud Judæos dies quem Dominicum appellamus. Colligite, dico; unusquisque autem vestrum reponat apud se, ne dicatis non esse fidelem ministrum cui credatis: reponat, dico, quod ei beneplacuerit, non quod gravet eum retinens illud in usum sanctorum, et cavens ne iterum illud sumat. Hic est sensus horum verborum: Præcipit Apostolus omnem plebem Dominico die convenire ad ecclesiam, et illuc deferre quod volebat unusquisque dare ad opus sanctorum, et ne a malis ministris deperiret, si apud Ecclesiam dimitterent, præcepit ut secum referrent, et tuto loco reponerent, quoadusque ipse veniret. Et hoc per singulos dies Dominicos faciebant, quia quod paulatim colligitur, nec grave est, et invenitur multum. Ideo autem hoc præparate, ut non cum venero, tunc collectæ fiant, quia gravaret eos si subito totum simul darent. Cum autem præsens fuero, tunc mittam illos, vel hos quos probaveritis, id est idoneos judicaveritis per Epistolas, id est cum Epistolis meis et vestris laudatoriis et commendatoriis deferentium et mittentium, perferre gratiam vestram, id est donum, in Jerusalem, quod si dignum fuerit ut ego eam, scilicet si magnæ res fuerint, mecum ibunt. Veniam autem ad vos cum pertransiero Macedoniam, [Ambros.] id est per omnia loca transiero usque Macedoniam. Nam Macedoniam pertransibo, ubi non est opus morari. Apud vos autem forsitan manebo, vel etiam hiemabo, quia multa corrigenda sunt ibi, sicut medicus ibi moram habet, ubi plures ægrotant. Veniam ad vos dico, ut et vos me deducatis quocunque iero. Dico manebo apud vos, nolo enim vos in transitu videre. Spero enim aliquantulum temporis manere apud vos, si Dominus permiserit. Permanebo autem Ephesi, inde misit Epistolam, usque ad Pentecosten, ideo permanebo ibi, enim, id est quia, ostium magnum apertum est mihi, id est multa corda hominum ad audiendum parata sunt. Et evidens, quia non contradicunt prædicationi. Et quasi quis diceret: Quid ergo opus est ibi morari? Respondet: Et, id est quia, adversarii multi sunt, ibi qui conantur impedire. Si autem venerit Timotheus ad vos, videte ut sine timore sit apud vos, forsitan jam ibi timuerat propter commotionem pseudoapostolorum. Opus enim Domini operatur sicut ego, ne quis ergo illum spernat. Deducite autem illum in pace, ut veniat ad me. Exspecto enim illum cum

(35) Augustinus, in lib. Quæst. LXXXIII.

(36) Id., De perfectione justitiæ

(37) Id., super Joannem.

(38) Id., De ser. in mont.

fratribus, qui secum sunt. De Apollō autem fratre A notum vobis facio, quoniam multum rogavi eum ut veniret ad vos cum fratribus. Hoc ideo dicit, quia Corinthii hunc requisierant **115** quia ab Apostolo ordinatus fuerat episcopus illorum: qui cum non posset eos sedare, venerat ad Apostolum Ephesum. Quibus respondet hic Apostolus dicens, rogavi, etc. Et utique non fuit voluntas ejus, ut nunc veniret ad vos, quia timet incorrectos. Veniet autem cum ei vacuum fuerit, [Ambrosius] id est opportunum, scilicet cum vos correcti fueritis. Vos autem vigilate mentis oculis contra astutias diaboli, et state in fide, quia stanti non obre, et somnus, viriliter agite. Mulierum enim est inconstantia, et confortamini in Domino, ut in vestra virtute sit profectus, et omnia vestra, id est correctio, fiant in charitate, non causa inanis gloriæ. Obsecro autem. Ordo litteræ hujus respicit, et pendet usque illuc: Ut et vos subditi sitis. Quasi dicat: Prædicta facite ut dixi hos autem imitamini. Et hoc est,

VERS. 15-24. — Obsecro autem vos, fratres, nostis domum Stephanæ, et Fortunati et Achaici, quoniam sunt primitiæ Achaia, et in ministerium sanctorum ordinauerunt seipsos, ut et vos subditi sitis ejusmodi et omni cooperanti et laboranti. Gaudeo autem in præsentia Stephanæ, et Fortunati et Achaici, quoniam id quod vobis deerat ipsi suppleverunt. Refecerunt enim et meum spiritum et vestrum. Cognoscite ergo qui ejusmodi sunt. Salutant vos omnes Ecclesiæ Asiæ. Salutant vos in Domino multum Aquila et Priscilla cum domestica sua Ecclesia, apud quos et hospitor. Salutant vos omnes fratres. Salutate invicem in osculo sancto. Salutatio mea, manu Pauli. Si quis non amat Dominum nostrum Jesum Christum, sit anathema, maranatha. Gratia Domini nostri Jesu Christi vobiscum. Charitas mea cum omnibus vobis in Christo Jesu. Amen.

Obsecro autem vos, o fratres, qui nostis Stephanæ domum, et Fortunati et Achaici. Hi cum Apostolo fuerunt in prædicatione Corinthiorum, ut et vos subditi sitis his et hujusmodi, et omni cooperanti et laboranti in vobis. Ideo subditi sitis, quoniam ipsi sunt primitiæ Achaia, id est primi crediderunt in

Achaia, et ordinauerunt seipsos in ministerium sanctorum, id est ut ministrarent sanctis. [Ambrosius] Gaudeo autem in præsentia Stephanæ, et Fortunati et Achaici, id est quia præsentibus apud vos sunt, ex quibus vobis est profectus. Unde subdit: Quoniam ipsi suppleverunt, docendo, id quod vobis deerat. Et merito gaudeo, refecerunt enim et meum spiritum et vestrum: meum utique lætitia, vestrum charitate. Vel ita, gaudeo autem in præsentia Stephanæ, et Fortunati et Achaici, id est quasi mihi venerunt pro vobis ministrare, quoniam ipsi suppleverunt id quod vobis deerat, quia ministraverunt mihi, quod vos non fecistis. Et merito gaudeo, refecerunt enim et spiritum meum, quoniam scilicet me paverunt, et vestrum, quibus Apostolum servaverunt. Cognoscite ergo, id est honorate illos qui sunt hujusmodi. Salutant vos Ecclesiæ Asiæ. Quasi dicat: Quod ego scribo omnes desiderant, salutant vos in Domino multum Aquila, et Priscilla, apud quos hospitor, cum domestica sua Ecclesia, id est fratrū congregatione, apud quos et hospitor. Salutant vos omnes fratres. Salutate vos invicem in signum pacis, et hoc in osculo sancto, scilicet vero corde. Et ut sciant ejus esse hanc Epistolam, subdit: Salutatio mea scripta est manu Pauli. Hæc salutatio est ibi: Gratia Domini, sed præmittit similiter manu sua scriptum hoc: Si quis, etc. Quasi dicat: Fideles saluto, sed si quis non amat Dominum nostrum Jesum Christum, sit anathema, [Augustinus] id est separatus a Deo, vel condemnatus, maranatha, id est donec veniat Dominus, vel in adventu Domini. [Ambrosius, Augustinus] Maranatha enim interpretatur Dominus venit, et est compositum ex Syro et Græco, magisque Syrum est quam Hebræum. Anathema verò Græcum et interpretatur, condemnatus vel separatus, Similis ergo Græco et Syro utitur verbo. [Ambrosius] Deinde sequitur salutatio: Gratia Domini nostri Jesu Christi sit vobiscum, et charitas mea sit cum omnibus vobis, id est ea charitate vos invicem vel Deum diligite, qua vos ego vel Deum diligo. Et hoc facite in Christo, id est non secundum amorem sæculi. Amen. Hic sermo confirmatio est benedictionis.

ORDO RERUM QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

PETRUS LOMBARDUS, MAGISTER SENTENTIARUM, PARIENSIS EPISCOPUS.

Notitia historica.	9
Notitia historico-litteraria.	11
Notitia ex Fabricio.	27
COMMENTARIUM IN PSALMOS.	
Epistola nuncupatoria fratris Richardi.	51
Prologus fratri Richardi.	55

Ad lectorem.	55
Præfatio Petri Lombardi.	58
COMMENTARIUS.	153
COLLECTANEA IN OMNES D. PAULI APOSTOLI EPISTOLAS.	
Præfatio.	1297
In epistolam ad Romanos.	1301
In epistolam I ad Corinthios.	1353

FINIS TOMI CENTESIMI NONAGESIMI PRIMI.

Ex typis MIGNE, au Petit-Montrouge.

6
-
-
-
s
-
o
:
o,
ti
i-
is
-
m
t,
id
os
es
et
c
et
-
i-
-
li.
it
c.
at
a,
a-
el
a-
n-
st
r-
go
e-
sti
is,
li-
te
li.
=
.
55
55
55
11
97
01
53